ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 5 jan. 1962 Jaargang 79 Nr. 3608

Het mijn en het Dijn

De bekende Deen Kierkegaard heeft opgemerkt, dat de liefde op een heel gelukkige wijze verwarring brengt in het mijn-en-het-dijn. In de liefde is er wel een ik en een gij, maar niet een mijn en een dijn, hoewel de beide laatste woordjes schijnbaar automatisch uit de beide eerste voortvloeien. Hoe meer de echte liefde de boventoon gaat voeren, hoe meer de grenzen tussen het mijn en het dijn vervagen.
Als moeder aan het eind van de maand geld tekort komt voor het huishouden, past vader graag uit zijn zakgeld bij. Als zoonlief zijn schaatsen kapot heeft en toch graag schaatsen wil, mag hij op die van moeder rijden.

Als je liefhebt zoek je het geluk en de vreugde van de ander te bevorderen. Daartoe gééf je. Je liefde, je aandacht, je werkkracht, je geld, jezelf. En je voelt je niet armer, want het geluk, de vreugde van die ander, dat is je eigen geluk, je eigen vreugde.
Wie geeft zonder lief te hebben, geeft met pijn. Want het „mijn" wordt beschadigd. Hij voelt zich armer worden. Daarom zal hij, om kompensatie voor het „verlies" te vinden, iets anders terugeisen; hij zal misschien publikatie vragen van zijn gift, om zo geëerd te worden. Een heer die een ontslagen kantoormeisje dat er aardig uitzag, aan een baantje hielp, meende er recht op te hebben van het kind te vragen met hem uit te gaan. Een miljonnair die f 100.000.— aan een museum schonk, meende daarna te mogen verwachten dat een van zijn eigen schilderstukken in het museum werd opgehangen. Een gemeentelid dat een flink bedrag voor het bouwfonds gaf, meende nu te mogen vragen dat zijn zoon als de architekt van het bouwprojekt zou worden aangewezen.
Zo verliest het geven zijn ware aard; 't wordt kopen, ruilen, uitwisselen van waarden. Omdat de liefde ontbreekt.
In het Oude Testament lees je van het geven van tienden. Dat is een voorschrift, een gebod. Gij zult.... Dit gebod was nodig omdat niet zonder meer van dit volk verwacht kon worden dat het de Heer liefhad.
Aan de gemeente van het nieuwe verbond is een soortgelijk gebod niet gegeven. Van haar leden mag immers verwacht worden dat ze wèl staan in een verhouding van liefde tot Vader en Zoon. Een Christen is iemand die zijn leven heeft willen „verliezen" aan God en die in dit verlies zijn grootste vreugde vindt. Hij belijdt het: al het mijne is het Uwe; neem mijn zilver en mijn goud. En nog veel meer. Zo verbleekt al bij de eerste liefde de grens tussen het „mijn" van de mens en het „Dijn" van God. Zo wordt het geven een behoefte, een voorrecht, een vreugde. Intussen is geven - aan - God een zaak van veel groter omvang dan we doorgaans denken. Christus heeft ons duidelijk gemaakt dat „wat we aan een van Zijn minste broeders gedaan hebben (die ook ónze broeders zijn), we dat aan Hèm gedaan hebben". Geven aan de broeder is geven aan God, aan Christus.
En ook ons geven aan de gemeente is geven aan Christus, want het is immers **Zijn** gemeente en op de een of andere wijze ook.... de onze. Wat doen we met renten en huren en dividenden? Wat doen we met de erfenis die we te verdelen hebben? Hoe maken we ons testament? Denken we bij het bestemmen van deze gelden allereerst aan onszelf? Zien we deze gelden als een soort „mijn", een privé-eigendom, waarover niemand (ook God niet) iets te vertellen heeft? En dat we zoveel mogelijk moeten beschermen tegen allerlei kapers - ook tegen God? Of dringt de liefde ons om te ko-opereren met God en onze vreugde te beleven in het voortschrijden van **Zijn** Rijk? Glorieren wij als God glorieert? Zijn we blij als God zijn triomfen viert?
Het geven van een bestemming aan ons geld, ons inkomen, is een heilige handeling, te verrichten voor het aangezicht van God, onder leiding van de Heilige Geest. Als we daar bang voor zijn, hapert er iets aan onze liefde.

* * *

Wij mensen bezitten graag iets. Heel jonge kinderen zeggen het al: „dát is van mij - afblijven!" En dan veroveren we er ook graag nog iets bij. Bezitten komt van het woord zitten. In een trein die volloopt, gaan we gauw op een leeg plaatsje zitten, en dan is die plaats van ons. De oude stoelendans is zo'n echt menselijk spelletje dat demonstreert hoe graag we iets bezitten. Bij het stoppen van de muziek bezet en bezit ieder zo snel mogelijk een stoel. En natuurlijk is er dan ook iemand die overblijft, die geen stoel bezitten kan, een bezitloze. Het gevaar van het bezitten is dat de bezitter bezetene wordt, slaaf van zijn bezit. Hij kan er niet zonder. Door zijn bezittingen is hij iemand, telt hij mee. Zonder bezit voelt hij zich klein en arm en waardeloos. Bezit is macht, positie.
De bijbel waarschuwt voor dit bezeten worden door het bezit.
Er bestaat voor de christen ook geen absoluut bezit. Hij is slechts zetboer, beheerder, rentmeester. Hij is verantwoording schuldig over de wijze, waarop hij met zijn bezit omgaat.
God heeft de joden al heel vroeg duidelijk gemaakt dat er geen absoluut eigendomsrecht bestaat. God zegt tegen de joden: Het land (dat gij bezit) zal niet voor altoos verkocht worden, want **het land is van Mij** en gij zijt vreemdelingen en bijwoners **bij mij**. Een psalmdichter zegt: **Des Heren is de aarde en haar volheid, de wereld en die daar op wonen".**
Wie van hieruit begint te denken ont-

Aan rustige wateren

veel heil en zegen

„Veel heil en zegen!" hebben we elkaar op nieuwsjaarsdag toegewenst. 't Klinkt wat ouderwets dat „heil en zegen". Daarom wensen veel mensen elkaar alleen maar een „gelukkig nieuwjaar" toe, of: „alles wat wenselijk is"....
We denken dat beide woorden „heil" en „zegen" in de volksmond een verschillende betekenis hebben. Waarom zouden beide zaken ons anders toegewenst worden?
Misschien dat bij „heil" dan gedacht wordt aan het alleen maar innerlijke leven en bij „zegen" aan materiële voorspoed? Hoe ook, we geloven dat „heil" en „zegen" eigenlijk dezelfde zaken zijn. Zegen is „heil" en heil is „zegen".
Heil en zegen zijn géén synoniemen voor geluk en voorspoed. Hoezeer we elkaar die begerenswaardige dingen ook toewensen, heil en zegen gaan daar ver boven uit.
Geluk en voorspoed omvatten dat wat we hebben begrepen onder „al' wat wenselijk is": géén ziekte, een goed inkomen, een TV-apparaat, en noem maar op. Heil, zegen gaat daarboven uit.
Onze voorspoed, laten we zeggen: die scooter waar we voor spaarden, dat nieuwe huis of die promotie op kantoor, kán een vloek worden.
Heil en zegen komen van God. De God Die óók het werk onzer handen wil zegenen in 1962 maar bovenal ons wil bewaren voor Zijn komend Heil.
Die bewaring kan soms het tegendeel betekenen van hetgeen wij elkaar met 'n „alles wat wenselijk is" toewensten.... Een ziekbed, verdriet, tegenslag.
Want heil zowel als zegen houdt in, dat God mét ons is.
Dat is heil, dat is zegen waar God Zich in Jezus Christus door de Heilige Geest als onze metgezel verklaart.
Daarom kunnen we bij het begin van het jaar 1962 elkaar slechts aansporen het oog te richten op Hem Die ons leidsman en geloofsvoleinder is, Jezus Christus.
Dan zullen we heil en zegen ontvangen uit Zijn hand, zelfs in dagen van ziekte en rouw. Misschien juist dan wel heel in het bizonder.
Ook welvaart en voorspoed zullen we dan uit Zijn hand mogen ontvangen; pas wanneer we 't gezegende werk onzer handen stellen in de dienst van God en naaste zullen welvaart en voorspoed, besteed in de navolging van Jezus, heil en zegen kunnen zijn.
Wat zal 1962 brengen?
Oorlog of vrede?
Gezondheid of ziekte?
Leven of dood?
Voorspoed of tegenslag
Niemand onzer weet het. Kinderen Gods weten slechts dit éne: God zal met ons zijn. Hij gaat naast ons. Hij gaat voor ons aan. Dat is heil en zegen.
Tot het volkomen Heil over ons geopenbaard zal worden en we Hem zullen zien in Zijn heerlijkheid. Als de eeuwen tot stilstand zijn gekomen en de pelgrimsreis teneinde is.
We wensen alle lezers: heil en zegen in 1962, opnieuw een jaar des Heren: Hij gaat met ons.

„Jezus ga ons voor;
leer ons in uw spoor
voort te gaan met vaste schreden;
leid hen, die uw trouw beleden,
verder aan uw hand
naar het vaderland.

Richt ons leven lang
Jezus, onzen gang!
Brengt Gij ons op ruwe wegen,
sterk ons daar met uwen zegen!
Neem ons na de strijd
op in heerlijkheid!"

v. D.

---

dekt dat deze woorden, mits gehoorzaamd, een ware revolutie in veler leven teweeg zou brengen.
Bent u een „bezitter?"
Ieder mens is een bezitter. Van veel of van weinig. Wat doet u met uw bezit dat van van God is?
Mag God het zeggen?
De financiele nood van veel gemeentelijk en liefdadigheidswerk hangt samen met het feit dat we onze bezittingen verkeerd bezitten. Hangt samen met een zekere „bezetenheid". Behandel uw weekgeld eens als geld van God. Of worden u tantièmes uitgekeerd? Zelfde behandeling gewenst.
Wij zouden met een bekend christen willen bidden: „O God, help mij nu het geld als **meester** op te geven en het te maken tot een **dienaar,** door uw kracht, amen".

Wf.

uit ons uniebureau

Voor het jaar 1962 heeft de aktiveringskommissie al een „vroege" aktiveringszondag geprojekteerd, namelijk zondag 14 januari als **kerkbouw-zondag.** Ze meende er goed aan te doen om in verband met dit speciale „kerkbouwjaar" aan onze kerkbouw een extra zondag toe te denken, gelovende dat dit overeenkomstig het belang van de verkrijging van gemeentelijke centra en ook overeenkomstig de belangstelling van onze gemeenten hiervoor is. U mag dus voor deze 2de zondag in de eerste maand er op rekenen, dat uw aandacht zal gevraagd worden voor de inspanning, die onze gemeenten zich getroosten om gebouwen te hebben dienstig tot verkondiging van het heerlijke evangelie. In het volgend nummer van ons weekblad zult u een orienteerend en opwekkend artikel van ds G. Brongers kunnen lezen en we menen, dat ook de redakteuren van onze gemeentebodes ernaar uitzien om dit in hun „eigen" gemeenteblad te verwerken.

Denken de raden er goed aan, dat voorstellen van hun gemeente voor de agenda van de komende algemene vergadering der unie vóór 1 februari in het uniebureau moeten ontvangen zijn? Een gemeente, die een zaak ten goede van ons gehele werk wil voorstellen, laat dit dus wel tijdig weten!

De sekretarissen onzer gemeenten ontvangen als gewoonlijk weer 2 statistiekformulieren ter invulling. Het ene exemplaar zenden ze daarna naar het uniebureau - natuurlijk zo spoedig mogelijk en in elk geval zó, dat het uiterlijk 31 januari in het unie-bureau is. En het andere exemplaar bewaren de sekretarissen in hun eigen gemeente-archief.

Weet u nog allen, dat wij in 1959 zo'n magnifiek herdenkingsfeest in Amsterdam hebben gehad? Dat was ter herdenking van het feit, dat toen 350 jaar geleden in Amsterdam de eerste baptistengemeente van het huidig wereldbaptisme ontstond. Nu, in Engeland herdenken de baptisten in dit jaar (1962) het feit, dat 350 jaar geleden op engelse bodem de eerste baptisten-gemeente werd gevormd, en wel door Thomas Helwys, die ook bij de stichting van de amsterdamse gemeente in 1909 aanwezig was. De welbekende sekretaris van de engelse baptisten unie, dr Ernest A. Payne, heeft een handig boekje doen verschijnen over deze Thomas Helwys en de eerste baptisten gemeente in Engeland. Ieder die de engelse taal machtig is schaffe zich dit lezenswaardig boekje aan, waarin ook het amsterdamse begin wordt geschetst; (te bestellen bij Baptist Church House, 4 Southampton Row, London W.C. 1).

T. Jansma.

Uw familieberichten in dit blad!

Bij ons in de gemeente

De vele kopij die we in de drukke decembermaand moesten verwerken in ons weekblad is er schuld aan, dat we géén aflevering van deze rubriek konden publiceren. Intussen ligt er een hele stapel gemeenteblaadjes voor ons waaruit we graag onze lezers 't een en ander willen doorgeven. ⛪ *Er is deze keer ook een nieuw blaadje bij; van een nieuwe gemeente! De enkele maanden geleden geinstitueerde baptistengemeente in ALPHEN AAN DE RIJN gaf in december het eerste nummer van „Belijdenis en Leven" uit. De voorganger der gemeente, ds M. Cohen voert er de redaktie van. Het blaadje ziet er goed verzorgd uit! We geven door, dat de jonge gemeente dadelijk gestart is met de stichting van een bouwfonds waarvoor allerlei akties reeds op touw zijn gezet. We hopen, dat we in deze rubriek nog vaak interessante nieuwtjes uit „Belijdenis en Leven" kunnen doorgeven!* ⛪ De bazar in LEIDEN, georganiseerd door de jeugdgroep - zoals eerder aangekondigd - is bizonder goed geslaagd, zo lezen we in het leidse blaadje. Helaas kon de netto-opbrengst nog niet worden meegedeeld. Dat zullen we de volgende maand dan wel lezen, denken we. ⛪ *Reeds zondag 5 november mocht de gemeente te DEN HAAG gebruik maken van de geheel gerestaureerde kerkzaal. Ook het nieuwe doopvont werd die zondag in gebruik genomen. Eigenlijk is dit geen berichtje dat in deze rubriek thuis hoort, maar in de rubriek „Gemeenteberichten".... Daarom vermelden we maar niet meer van deze gebeurtenis, veronderstellende dat er alsnog een verslag van de haagse gemeente zelf komt.* ⛪ De door voorganger en gemeente van ROTTERDAM-C. met spanning verbeide evangelisatiesamenkomst in Vlissingen werd zondag 10 december gehouden. De verwachtingen werden verre overtroffen. De voorganger, ds G. Vegter moest zelfs - met vreugde - zijn eigen zitplaats afstaan.... De volgende bijeenkomst zal zondag 14 januari zijn. We zijn benieuwd naar de ontwikkeling van dit jonge werk in de enige provincie waar tot nu geen baptistisch werk werd verricht. ⛪ *Dat ook het bedrijfsleven er belang bij heeft dat er kerkgebouwen etc. komen in de migratiegebieden kan blijken uit de gift van f 1000,- welke de gemeente te PERNIS ontving, ter aflossing van bouwschulden, van een bekende oliemaatschappij.* ⛪ Legde de gemeente te Groningen-N. de hand op de stoelen uit de Stadsschouwburg, de gemeente te AMSTERDAM-C. kocht 250 zetels welke vanwege een modernisering door 't Concertgebouw werden afgeschaft. We denken dat het goed zitten zal zijn op deze stoelen! Nu het nieuwe orgel nog. ⛪ *De zondagsschool van AMSTERDAM-W.N. ontving van een negergemeente in New York, de Bethel African Methodist Episcopal Church een gift voor het kerstfeest. Eén der leden van deze kerk verpleegde destijds in New York een zuster van de amsterdamse gemeente.... Zodoende.* ⛪ De kleine groep baptisten in ZAANDAM is ook reeds gestart met jeugdwerk. Zondag 29 oktober werd de eerste jeugdsamenkomst gehouden. 't Is nog maar een handjevol; desondanks, we geloven, dat er toekomst in zit! ⛪ *De voorganger van de gemeente in ALKMAAR had kortgeleden een klein ongelukje waarbij hij enkele weken „onthand" werd. Ds Van Beek preekte die weken zittend vóór de kansel. De niet zo erg geblesseerde linkerhand werd toen gebruikt o.a. voor de „christelijke handreiking" bij de deur. Hierover schrijft ds Van Beek: „Aardig was toen de opmerking van iemand die voor 't eerst één van onze samenkomsten bezocht: „Jullie dominee gaf de linkerhand.... hoort dat bij jullie gelóóf?" (Ja, die baptisten z ij n een eigenaardig volkje!)".* ⛪ Het pasbegonnen werk in BEVERWIJK loopt bizonder goed; zo goed zelfs, dat ernstig overwogen wordt in plaats van om de veertien dagen er elke zondag dienst te houden. Het betreft hier dus de arbeid van de twee jaren oude gemeente in IJmond. Ten behoeve van de arbeid in Beverwijk, het noordelijk deel van de IJmond werd een elektrisch orgel gekocht. ⛪ *Een aardig - al haast ver-„maand" - bericht uit HENGELO: Het oude gemeentehuis heeft een torentje waarin een klokje. Bij de opening van 't Venster waagde voorganger aan de vertegenwoordiger van de burgerlijke overheid het advies te geven, dat het toch niet meer gebruikte klokje een passend geschenk zou zijn.... De zachtmoedigen zullen 't aard'rijk beërven, de „brutalen" hebben nu de halve wereld en krijgen kerkklokken cadeau. Er kwam namelijk na dit „advies" bericht van de plaatselijke overheid, dat de baptistengemeente het klokje kon overnemen voor de prijs van zegge en schrijve.... één gulden. We citeren: „Dat kwam de raad niet te duur voor en onze sekretaris heeft een dankbaar en warm briefje gestuurd, meldend dat wij de klok en klepel graag zullen ontvangen, zodra het beschikbaar komt. En zo zullen we in de toekomst dus een klokkeluider nodig hebben. Niet van de Notre Dame, maar van 't Venster". Gefeliciteerd met klok en klepel!* ⛪ De „Gemeentebode" van NIEUWE PEKELA verscheen ter gelegenheid van het Kerstfeest in een extra grote oplaag. Het blaadje was een invitatie voor alle niet-kerkelijke Pekelders om de kerstdiensten in de baptistengemeente bij te wonen. Op ongeveer dezelfde wijze verscheen in de kerstmaand ook het gemeenteblad van VEENDAM. ⛪ *Ook de gemeente in HARLINGEN wenst een nieuw orgel; een kommissie die deze gelegenheid nader zal bestuderen werd in het leven geroepen.* ⛪ „De Stem" van de gemeenten WORKUM en MAKKUM hebben we geruime tijd - sinds het vertrek van ds G. Visser - niet gehoord. Gelukkig heeft de nieuwe voorganger, ds F. G. J. Hofhuis de gelegenheid aangegrepen om het blaadje weer te laten verschijnen. Beide gemeenten hebben nu de beschikking over een geluidswagen: de nieuwe voorganger beschikte over een auto, de gemeente schafte er een geluidsinstallatie bij aan. ⛪ *In zo goed als alle gemeenteblaadjes lazen we over de verschillende kerstnummer-akties, de inspanningen voor het kerkbouwjaar 1962 van de UBS, bizondere kerstfeestvieringen en nieuwjaarsbijeenkomsten. We vernamen ook, dat er weer evangelisatie-samenkomsten gehouden zullen worden in de komende weken. We dachten eigenlijk, dat die afgeschaft waren.... We kregen tenminste voor het rubriekje dat we in oktober/november daarvoor in ons weekblad openden na de eerste meldingen geen enkele kopij meer. Jammer, die korte mededelingen in ons blad gaven zo sterk het gevoel sámen te staan in dezelfde dienst....*

v. D.

Mededelingen

De gemeente te Den Helder deelt mee, dat D.V. a.s. zondag 7 januari ds J. Segaar, gekomen van Winschoten, zijn intrede in onze gemeente zal doen. De bevestiging vindt plaats 's ochtends te 10.00 uur; bevestiger ds J. Broertjes, Utrecht. De intrededienst is te 15.30 uur. 's Avonds om half acht begroetingssamenkomst.
De diensten worden gehouden in het kerkgebouw Spoorgracht 40.
Afgevaardigden en gasten zijn hartelijk welkom.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Ds D. SLORT OVER

de nieuwjaarsdagen in het o.t.

Dit artikel zal gewijd zijn aan nieuwjaar. Men heeft wel eens de opmerking gemaakt, dat er aan de nieuwjaarsdag niets christelijks te vinden is.
Inderdaad, evenmin als aan de oudejaarsavond. Waarom in de kerken een oudejaars- en nieuwjaarsdienst wordt gehouden? Traditie zegt u, dat zal het zeker zijn. Daar komt ook wel de factor van gevoel, van het sentiment bij, en mogelijk ook nog andere dingen. Hoe het zij, in dit nummer van ons weekbdad moest iets komen in verband met nieuwjaar.

Nieuwjaar: de eerste dag van de eerste maand

Deze komt in de bijbel voor. Ik stel de lezers voor met mij op pad te gaan en de bijbel te doorwandelen om telkens stil te staan bij „de eerste dag van de eerste maand". In Gen. 8 : 13 begint het. „In het zeshonderd en eerste jaar, *in de eerste maand, op de eerste der maand,* waren de wateren opgedroogd van de aarde. Dit is de nieuwjaarsdag, die het oordeel afsloot en een nieuw begin inluidde. Het nieuwe jaar, het jaar der verlossing is aangebroken voor ons, toen het oordeel voleindigd was, Gods toorn uitgevoerd was. Immers de zondvloed was openbaring van Gods toorn, op de nieuwjaarsdag waren de laatste sporen van het oordeel uitgewist. Toen kon het luik van de ark weer geopend worden.
Noach wist zich behouden! Gelukkig is de mens, die deze eerste dag van de eerste maand heeft beleefd. De mens die weet: het oordeel Gods is aan mij voorbij gegaan - ik ben gered! Dan gaat 't luik open, en is er uitzicht. *De nieuwjaarsdag van 't gered zijn!*
We zetten onze wandeling voort en blijven bij Ex. 40 : 2. „*Op den eersten dag van de eerste maand* zult gij de tabernakel, de tent der samenkomst, oprichten. De nieuwjaarsdag der gemeenschap. Daartoe werd de tabernakel opgericht, opdat God gemeenschap met zijn volk kon hebben. Dat is niet iets vanzelfsprekends. Dit is zo, omdat God het zo wilde! „En zij zullen Mij een heiligdom maken, dat Ik in het midden van hen wone". Daar hebben we de grondslag van Israëls Godsgeloof! Het is evangelie, dat hier beluisterd wordt. God liet het Mozes weten - doch niet alleen door de wet, maar ook door de profeten heeft God het de mensen duidelijk gemaakt, en in de psalmen!
Het is genade, dat God wonen wilde in het midden van zijn volk. Deze gemeenschap „is er alleen als geschenk van Gods openbaringswerkzamheid".
Ze is er als een wonder, dat de Heilige gemeenschap wil, met onheilige mensen. Dat is het wonder van de kerstnacht. Toen kwam God onder ons wonen. „Het woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond". Straks wordt de tabernakel verwisseld door een tempel. Doch ook de tempel was nog niet „het ware". God woonde in Christus onder ons! God was in Christus. Ja meer. Hij wil in Zijn gemeente, in het midden van Zijn volk wonen.
Waar hij onder ons woont, waar Hij woont in het hart van iedere gelovige, daar is *het nieuwe jaar* begonnen, *van gemeenschap met Hem.*
Nog een weinig voortgaand op onze speurtocht naar de nieuwjaarsdag, komen we terecht bij de profeet Ezechiël 29 : 17. „In het zeven en twintigste jaar, *in de eerste maand, op de eerste der maand,* kwam het woord des Heren tot mij." - De wereldmachten in de dagen van de profeet Ezechiël waren enerzijds Babel (met Nebucadnezar als hoofd) en anderzijds Egypte. Ook Tyrus speelde een rol. De sterke Nebucadnezar kon Tyrus er niet onder krijgen en streed daartegen vergeefs. God geeft nu Nebucadnezar (die een dienaar Gods is - de wereldmachten staan onder Gods Almacht en moeten tenslotte Hem dienen) als vergoeding Egypte in zijn macht. In die tijd gebeurt er nog meer.
„Te dien dage zal Ik voor het huis Israëls een hoorn doen uitspruiten". Dat is een Messiaanse belofte. Het heil zou uitspruiten. In de tijd van de ballingschap was Israëls hoorn afgebroken (Klgl. 2 : 3).
Doch hier is een heilsbelofte! God zal aan David weer een hoorn doen uitspruiten! Het heil komt! Egypte zal geen macht meer hebben, iedere Israëliet wist wat Egypte was. De ondergang was Egypte betekende de komst van het Messiaanse heil, de komst van Zijn rijk! Het betekende ook dat de stomme zou gaan spreken, immers lezen we in Ezech. 29 : 21 „en aan u zal ik vrijmoedigheid geven om te midden van hen te spreken. En zij zullen weten, dat Ik de Here ben!" *De nieuwjaarsdag van heil breekt aan,* de dag waarop God in het midden van Zijn volk, de geest der profetie, de vrijmoedige geest uitstort, waardoor Zijn volk Hem groot maakt en verheerlijkt. God zal eens aan Zijn volk Israël het heil schenken en Israël zal Hem loven! Wij mogen het nu reeds doen, en straks te samen met Israël. De grote Nieuwjaarsdag komt, waarop Hij allen nieuw maakt. Waarop alle tong Hem belijdt.
Nog even gaan we voort. De ballingschap liep ten einde. Onder Cyrus mochten de ballingen terugkeren. In het land teruggekomen werd ook de eredienst weer hesteld. Onder hen nam de wetgeleerde Ezra een grote plaats in. Hij onderwees het volk in de wet des Heren en ijverde voor een heilige gemeente. Het volk dat zich vermengd had met vreemde vrouwen, moest deze vrouwen wegzenden. Dit geschiedde niet in één dag. De scheidingsprocedure geschiedde langs ordelijke weg. „En zij waren met alle mannen die vreemde vrouwen hadden gehuwd, gereed *op de eerste dag van de eerste maand.*"
De vermenging behoorde nog tot het oude jaar. Gescheiden van het vreemde begon 't nieuwe jaar, met een geheiligd volk. *De nieuwjaarsdag van afscheid.*
Ook wij zullen „het vreemde", wat niet uit God is, vaarwel zeggen, om Hem te dienen in heiligheid! Dat is pas echt nieuwjaar, waarin het oude voorbij is gegaan. Waarvan het oude afscheid is genomen. Wij besluiten onze wandeling door de Schrift en eindigen bij het laatste bijbelboek van het Oude Testament (in hebr. bijbel). nl. bij Kronieken. 2 Kron. 29 : 17. „*Op de eerste dag van de eerste maand* begonnen zij met de heiliging." De nieuwjaarsdag van de heiliging. Achaz had de tempel gesloten (28 : 24), het gerei van het huis Gods liet hij stuk slaan. Zijn opvolger Hizkia opende weer de tempel en liet deze reinigen. Het vuil van binnen werd naar buiten gebracht.
Dat is een goed begin in het nieuwe jaar. Van binnen uit moeten we ons reinigen. De beker moet niet alleen van buiten gereinigd worden, ook van binnen.
De nieuwjaarswens uit 2 Kron. 29 : 17 luidt: succes met de schoonmaak!
Of met Paulus: „Zuivert de oude zuurdesem uit, opdat gij een nieuw deeg moogt zijn".

Mededelingen

Baptistengemeente Sneek

Van de renteloze lening onzer gemeente zijn door uitloting, per 1 januari 1962 betaalbaar gesteld, de stukken genummerd 12, 18 en 24. De houders(sters) hebben hiervan bericht ontvangen.

Namens de beheerkommissie:

S. van der Werf

Leestafel

De Jehova's Getuigen en de Bijbel door ds H. J. Spier; uitgave J. H. Kok N.V., Kampen; ingen. *f* 1.50.
Dit geschrift behoort tot de „boeketreeks" uitgegeven door de bekende Kamper firma. We kennen geen geschrift, dat ons beter over de Jehova's getuigen inlicht dan dit werkje. De wijze van beschrijven van hun voormannen, hun geschiedenis en hun aktiviteiten is sympathiek. Hun leer wordt besproken en aan de Schrift getoetst en afgewezen. Ieder, die met de Jehova's getuigen in aanraking komt, moet zorgen dat hij aangaande hun geschiedenis, organisatie en leer beter op de hoogte is dan zij; over het geheel genomen, het zelf zijn. Daartoe bestudere men het boekje van ds Spier. L.

gemeenteberichten

HOOGKERK - (H.K.). Het is al weer een lange tijd geleden, dat er over onze gemeente iets in „De Christen" heeft gestaan. Als kleine gemeente zijn wij, na het vertrek van ds Tromp op 2 juli naar Heerlen-Sittard, nog steeds herderloos. Het werk gaat echter door en vraagt van een ieder persoonlijk een volledige inzet. Het belangrijkste is echter dat het werk niet van mensenhanden afhankelijk is, maar dat het de Heer is Die zijn zegenende handen op het werk zal leggen. Wij mogen dan ook ervaren dat de Heer zegenend in ons midden werkt. Wat het beroepingswerk betreft kan worden doorgegeven, zoals U reeds in dit blad kunt lezen, dat door ons een beroep is uitgebracht op br B. Greevink, om ons als gemeente te dienen. Op 10 december werd door hem reeds een doopdienst geleid in een overvol kerkgebouw, waar een broeder de weg der gehoorzaamheid ging en door de doop de gemeente werd binnengeleid; bij de viering van het Avondmaal werd deze broeder en een zuster die wederopname had gevraagd een hartelijk welkom toegeroepen. Een woord van dank willen wij nog brengen aan onze konsulent ds G. Brongers, die niets te veel is om ons als gemeente met raad en daad terzijde te staan.

Zo gaan wij verder in het vaste vertrouwen, dat de Heer het werk eens in Hoogkerk begonnen zal volbrengen, en dat er ook niets en niemand zal zijn die dit zal kunnen stuiten.

Onze bede is dan ook, dat hij die door ons geroepen is, aan die roep gehoor mag geven, om samen de gemeente te bouwen en uit te breiden. Niet ziende op mensen, maar op Jezus alleen.

Konf. Ruschlikon

- Van 25-31 juli zal er in het seminarium te Rüschlikon een „Teachers' Conference" worden gehouden. Te behandelen onderwerpen: „The Teaching Ministry of Jesus", „The Aims of Education", „Conflicts Between Knowledge and Faith" en „Baptist Opportunities in the Folk High School".

  Onderwijzend personeel van lager- en middelbaar onderwijs kunnen aan deze konferentie deelnemen. Alle deelnemers zullen tijdens de konferentie gast zijn van het seminarium.

  Inlichtingen en aanmeldingen bij: Baptist Theological Seminary, Rüschlikon Zurich, Switserland.

- De derde „Summer School" van het seminarium te Rüschlikon zal van 6-23 augustus a.s. worden gehouden. De leiding van de kursus zal berusten bij dr Claus Meister. Docenten: dr Martin Metzger (Hamburg), bijbelse achtergronden; dr Roy Watt (Barcelona), oude testament; dr John Allen Moore (Rüschlikon), kerkelijke journalistiek; dr Georg Beasley Murray (Londen), nieuwtestamentische theologie.

  De kursus is bedoeld voor predikanten, theologische studenten en anderen, die bij deze onderwerpen zijn geïnteresseerd. Aanmeldingen voor deze zomerschool dienen te geschieden via drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven. De kosten voor de gehele kursus (maaltijden e.d.) bedragen Zw. Fr. 150. Er bestaat mogelijkheid een gehele of gedeeltelijke tegemoetkoming te ontvangen.

Van de VINKENHOF

Het jubileumjaar is bijna voorbij. Weinig aandacht is er aan dit heugelijke feit geschonken; we hadden er eenvoudig de gelegenheid niet voor. Vijftien jaar na de aanvang van ons zomerwerk is onze arbeid nog in alle geledeꝛen in een stadium van snelle ontplooiing. Met flinke percentages stijgt het aantal deelnemers aan kamp- en konferentiewerk en onze vriendenkring is letterlijk verspreid over de gehele wereld. De akkomodatie moet aan beide centra verbeterd en uitgebreid worden. Er is reden tot grote dankbaarheid voor zo'n stukje zegenrijke arbeid in het midden onzer gemeenten.

Het is verwonderlijk hoe er nog steeds een zekere onbekendheid met ons werk bestaat bij een deel van onze gemeenteleden. Onbegrijpelijk is de kritiek, die men zelfs van sommige baptisten ervaart. Men kan deze kritiek meestal niet funderen, maar het is het onbestemde gevoel van mensen die niet zeker zijn of deze arbeid nu wel thuishoort in onze traditionele gemeentearbeid. Wij hebben bij deze broeders en zusters nog een plaats in het hart te veroveren. Wij beseffen zeer wel, dat dit niet te bereiken is met sprekende cijfers, maar alleen door persoonlijk kontakt.

Daar raken we een aspekt van ons werk, waar we geheel mee achterop zijn gekomen. Ondanks het feit, dat we enkele honderdtallen brieven verzenden tegen het eind van het jaar, bereiken we toch nog lang niet alle gemeenteleden en vrienden. Het is zeer te betreuren, dat tijdens dit jaar vol aktiviteiten, de broederband moest lijden. Wat zou het fijn zijn als vanuit „De Vinkenhof" regelmatig een persoonlijkt kontakt met de gemeenten onderhouden kon worden; het zouden leerzame en vreugdevolle samenkomsten zijn, waar we zouden inzien welk een rijkdom God ons heeft toevertrouwd.

Een nieuw jaar ligt voor ons? ook nieuwe mogelijkheden? Er zijn veel faktoren die daarin een rol spelen, waarbij Uw aller medewerking een zeer belangrijk punt zal zijn. De kerstgaven tonen reeds de inzet van velen; deze hebben nl. f. 361,52 opgebracht (zie hieronder), waarvoor we zeer dankbaar zijn. We verwachten echt nog meer financiële bijdragen, want de kosten voor de verbouwing op „Renderloo" gaan deze bijdragen nog ver te boven. Wij hopen over enkele weken ook uw bijdragen te mogen verantwoorden. Vanuit „De Vinkenhof" wensen wij U alle Gods rijke zegen voor 1962.

J. J. Kiwiet

Giro 250591, t.n.v.
Nederlands Baptisten-Centrum
„De Vinkenhof"
Biltseweg 10
Bos en Duin, post Den Dolder.

F. H. R. G. te Z. *f* 10.-; A. G. P.-G. te A. *f* 10.-; A. d. V. te U. *f* 1-; Fam. v. E.-V. te D. *f*5.-; S. S.-B. te A. *f* 2.50; J. V. te Z. *f* 10.-; vrije gift *f* 2.50; F. d. R. te H. *f* 10.-; M. v. E. te R. *f* 11.20; J. v. d. S.-K. te H. *f* 10-; P. C. d. G. te E. *f* 10.-; Gemeente Foxhol *f* 30.63; R. T. te D. *f* 5.-; C. v. d. M. te L. *f* 40.-; Mevr. B.-v. K. te H. *f* 3.-; Mevr. N-B. te H. *f* 3.-; G. P. te A. *f* 10.-; C. M. te R. *f* 10.-; Gemeente Coevorden *f* 20.71; Mej. G. R. te D. f 50.-; Gemeente Delfzijl *f* 62.25; H. W. te E. *f* 25.-; N. N. te H. *f* 5.-; Gemeente Hilversum *f* 14.73.

50 jaar geleden

HAARLEM. Den 24en December hebben wij voor het eerst het voorrecht gehad dat onze Voorganger, br. Planting, voor het eerst optrad. Ons klein lokaal gelegen in de Lange Wijngaardstraat No. 28, was goed bezet. Br. Planting behandelde voor ons de tekst in Psalm 40 : 8 en wel het gedeelte van dat vers: „Zie ik kom".

Heerlijk hebben wij allen van zijn woorden genoten en wij zijn blijde, dat we na dertig jaren van strijd door God bewaard zijn gebleven. Zoo dikwijls was er in de bidstonden reeds om gebeden dat we nog eens het voorrecht mochten hebben, een Voorganger, een dienstknecht des Heeren te mogen bezitten, en zoo onverwachts verhoorde de Heer onze bede......

De Secretaris,
H. V. D. RIDDER.

(„De Christen", 5 januari 1912).

Beroepingswerk

Beroepen: te Winschoten, C. Mostert te Harlingen.

Nader bezien

Het uur X

Nieuwjaarsdag werd in de aktualiteitenrubriek „Vandaag" van de NCRV de voorlopige opbrengst van de kerkbouwaktie 1962 meegedeeld. De meeste onzer lezers zullen intussen wel weten, dat het totaal aan toezeggingen in de 39 gemeenten, die in het uur X het resultaat van de plaatselijke aktie meedeelden, f 70500,- bedraagt.

De UBS merkt bij dit bedrag op, dat dit de voorlopige opbrengst is; verwacht wordt, dat het geraamde bedrag ad f 120.000,- in de loop van het jaar zal worden gehaald. Teneinde dit bedrag te bereiken zou elke baptist in Nederland slechts plm. f 15,- behoeven te „offeren".

Schatten we het ledental van de 39 gemeenten, waarvan de opgaven dus binnen zijn, op de helft van het aantal baptisten in Nederland (enkele grotere gemeenten deden, om allerlei redenen, helaas tot nu toe niet mee), dan leert een eenvoudige rekensom dat het gemiddelde van de toezeggingen hóger ligt. Het bedrag van f 120.000,- is dus háálbaar; mits ook de gemeenten welke tot nu toe zich afzijdig hielden alsnog hun medewerking gaan verlenen.

Dat laatste moet er wel bij.

Het feit, dat sommige der niet-meewerkende reeds zwaar belast zijn, is, dachten wij, geen overtuigend motief om zich aan deze koöperatie te onttrekken. In 't globale overzicht dat het uniebureau ons verstrekte ontdekten we, dat verschillende kleine en grote finantiëel zwaar belaste gemeenten niet op dit appèl der solidariteit ontbraken. Het voorbeeld van de jonge dokkumer gemeente (met het hoogste gemiddelde van f 44,- per lid voor deze aktie) zou aangevuld kunnen worden met meer zulke beschamende voorbeelden.

We hopen van harte, dat die gemeenten welke tot nu niet meededen, hun standpunt zullen herzien. Dán zal zelfs het geraamde bedrag van honderdtwintigduizend gulden, gezien het resultaat van nog maar 39 gemeenten, ruimschoots overtroffen worden.

Intussen zijn we, met de UBS, dankbaar dat het uur X reeds dit prachtige bedrag heeft opgebracht.

v. D.

Terug in Kongo *(slot)*

Nu zijn we dan na ongeveer twee maanden min of meer gereisd te hebben bijna aan ons einddoel gekomen. Yalemba... We hadden al gehoord hoezeer ze naar onze komst uitgekeken hadden, mede door het overlijden van Zendeling Thomas en het vertrek van diens vrouw daarna, was men nu twee onderwijzers kwijt. Onze kleine dochter was 12 dagen oud, toen ze met alle andere bagage ook „ingeladen" werd. Velen keken in haar bedje..en in de kabine vonden we een mooi plekje voor haar. Ons vertrek had echter nog heel wat voeten in de aarde..

Men stond er op ons weer te vaccineren tegen pokken. De zwarte „dokters" stonden nu bij het ticketloket!! Gelukkig is een van ons nog de dans ontsprongen doordat we protesteerden bij een vroegere verpleger vanYakusu, nu Minister van gezondheid. Hij gaf ons een brief mee en we mochten door, doch niet nadat dezelfde dokter nog eens informeerde:„En is u nu al gevaccineerd?" Op ons ontkennen hief hij de handen ten hemel!! Waarop wij triomfantelijk de brief lieten zien, die hij daarop in bezit nam; hij liet ons verder met rust. Men beweerde n.l. dat de vaccinaties maar 15 dagen geldig waren, i.p.v. zoals vermeld in de officiele vaccinatieboekjes, 3 jaar.

Het schip vertrok met 1½ uur vertraging, aangezien er een minister mee ging, die blijkbaar nog belangrijke zaken had af te doen voordien. Tijdens onze eerste middagmaaltijd was er in de eetzaal een hevige scheldpartij gaande, hetgeen één der kelners ontlokte dat hij iets dergelijks nog nooit had meegemaakt toen er nog blanken aan het hoofd van dit land stonden.

Veel passagiers moesten er ook in Elisabetha af. We zouden er weer in de nacht aankomen. Gelukkig was er een vriendelijke Kongolees, die ons zei niet bezorgd te zijn, hij zou wel zorgen dat wij er goed afkwamen. In Yalemba hadden wij niemand kunnen laten weten van onze vervroegde aankomst aangezien de postverbindingen er nog erg ongeregeld zijn.

Ons kostbaar vrachtje, onze baby, stond al gauw in de nacht op de kade, gelukkig was ze stil, totdat we voor het huis stonden waar we de rest van de nacht zouden doorbrengen. Zelfs toen ze in de vrachtwagen geladen werd, was ze stil...Onze zware bagage werd in een loods geplaatst en wij gingen ook in de vrachtwagen.

We stonden verbaasd over de vriendelijkheid van deze man, die vlak bij Yalemba woonde, doch wiens werk in Stanleyville was. We verbleven op een verlaten zendingspost, waar echter nog een oude predikant was. Zijn familie ontving ons vriendelijk en zorgde er voor dat we water kregen en wat voedsel.

Het regende de volgende morgen en we hadden de hoop al op gegeven om nog in Yalemba te kunnen komen die dag. De kinderen toonden hun blijdschap door ons een mooi lied te zingen wat ze tijdens de regenuren gauw geleerd hadden en 's middags werd er voor ons gedanst. Men was een uur lang onuitputtelijk in het verzinnen van variaties. Ook noemde men vaak de naam van het nieuwe kindje, dat meegekomen was.

Opeens moesten we vertrekken. Dit keer stond er een luxe wagen voor ons en of we maar in wilden stappen. Er lag ook nog een kano met buitenboordmotor klaar. Onze koffers lagen er al in en weer verbaasden we ons over dergelijke „service". We dankten de Heer, die alles zo wonderlijk goed had geleid.

Zo snorden we de Kongo-rivier weer over, nu was het namiddag en nog heerlijk koel na de regen. Men had zorgvuldig het kinderbedje van de wind afgekeerd. Dit keer echter kwamen we met haar krijsend de heuvels van Yalemba op.

Eindelijk waren we dus op onze eindbestemming gearriveerd; al was het intussen donker geworden, we vonden ook hier vele handen klaar om ons te helpen.

We wonen nu met ons drieen in hetzelfde kleine huis van vroeger. Groot was de nieuwsgierigheid van de plaatselijke bevolking voor zijn kleinste bewoonster. Er is ook geen twijfel aan of we welkom zijn, integendeel. Men is blij en dankbaar, ook tegenover de christenen in Europa, die ons afstonden voor het werk hier. Aldus drukte één van de Kongolesen zich zelf uit tijdens een gebed. Een nieuwe tijd is voor on aangebroken. Anders dan vroeger misschien, maar ook nu hebben velen de oude boodschap nog nodig.

F. v.d. V.-V.

Uit onze wereldwijde gemeenschap

Novi Sad, Zuidslavië.

De zuidslavische baptisten hebben een evangelisatie-kommissie opgericht die met ingang van 1 januari 1962 met zijn werkzaamheden is begonnen. Ds Franjo Klem is benoemd tot sekretaris van deze kommissie. Als een van de belangrijkste doelen van deze kommissie wordt beoogd de evangelisatie in het zuiden van het land. De kommissie zal ook het beheer hebben over een fonds ter ondersteuning van de voorgangers waarvoor de Foreign Mission Board van de Southern Baptist Convention gedurende meerdere jaren een jaarlijkse bijdrage van $ 10.000 heeft toegezegd. De 66 gemeenten in Zuidslavië hebben de beschikking over slechts 18 voorgangers; van de gemeenten zijn er slechts twee in staat het salaris van de voorganger volledig te betalen; de andere ontvangen alle ondersteuning uit het fonds.

Quito, Ecuador.

Volgens een rapport van dr Frank K. Means, sekretaris voor Zuidamerika van de Southern Baptist Convention zijn zendelingen van deze amerikaanse baptistenzending gestart met een vermoedelijk „uniek experiment". De zendelingen hebben namelijk een 100 Angora-geiten en drie stamboek-stieren aangeschaft; sommige ervan grazen op de weiden van de zendingspost, andere zijn verdeeld over verschillende boeren-koöperaties met de bedoeling dat zij na verloop van tijd een zelfde aantal jonge geitjes en kalveren zullen terugzenden naar de zendingspost van waaruit dan opnieuw een herverdeling volgt. Op deze wijze trachten de zendelingen ook mee te werken aan de ekonomische opbouw van Ecuador.
Op 't ogenblik is er naast bovengenoemd zendingspost een baptisten-studentencentrum, een theologische school en een „gratis-apotheek". De zes zendings-echtparen van de Southern Convention welke in Ecuador werken hebben zich gevestigd in Quito, de hoofdstad en in Guayaquil, de belangrijkste haven en tevens grootste stad van het land.

Lissabon, Portugal.

Dertig publicisten, vertegenwoordigend 15 portugese evangelische periodieken kwamen in een vergadering welke in de Derde Baptistenkerk te Lissabon werd gehouden tot de stichting van het Portugese Evangelische Persbureau. Antonio dos Santos, van het baptistenblad Semeador Baptista werd tot president van deze associatie gekozen. Het ligt in de bedoeling maandelijks een nieuws-bulletin te verstrekken aan zowel de wereldlijke als de evangelische pers.

Washington, USA.

Brooks Hays, een vooraanstaande baptist, werd bij de laatste mutaties welke president Kennedy in zijn regering aanbracht benoemd tot special-asistant van president Kennedy. Hays was gedurende twee perioden president van de Southern Baptist Convention.

Londen, Engeland.

Een veteraan op het zendingsveld werd na 28 jaar zendingsarbeid in Angola in opdracht van de BMS opnieuw naar Afrika uitgezonden. Rev. W. D. Grenfell die in augustus zich na een veeljarige dienst terugtrok uit de aktieve zendingsdienst is naar Zuid-Kongo gezonden om daar de omstandigheden waarin zich de 150.000 vluchtelingen uit Angola bevinden, te bestuderen.

Purmo, Finland.

Tijdens een voorgangerskonferentie in Purmo, welke door de zweedssprekende gemeenten in Finland in november jl. werd gehouden werd vooral aandacht geschonken aan de interkerkelijke verhoudingen. De meeste van de aanwezige voorgangers verklaarden tegen aansluiting bij de wereldraad van kerken te zijn.
Volgens de laatste statistiek tellen de zweedssprekende baptistengemeenten in Finland 2000 leden.

Londen, Engeland.

„Baptist Times" bericht, dat in de leeftijd van 84 jaar Rev. B. Griffith overleed. Rev. Griffith diende de britse baptistengemeenschap meerdere jaren op belangrijke posten, o.a. als sekretaris-binnenland der BMS en (in 1942) als president der unie. Dr Henry Cook, voormalig Europa-sekretaris der BWA ging voor in de rouwdienst.

Bonham, Texas, USA.

Na een smartelijk lijden overleed Sam Rayburn, gedurende vele jaren een van de meest vooraanstaande politici in Noordamerika, o.a. als „speaker" in het Huis van Afgevaardigden. Mr Rayburn - zoals hijzelf vertelde: „als kind reeds bekeerd" - werd enkele jaren geleden, op 75-jarige leeftijd gedoopt in de Tioga Primitive Baptist Church. De overledene werd verpleegd in Baylor University Medical Center te Dallas, Texas.
De rouwdienst welke werd gehouden in de First Baptist Church te Bonham, Texas en die per televisie werd uigezonden werd door vele prominente politici bijgewoond. Onder de aanwezigen bevonden zich o.a. president Kennedy, vice-president Johnson en de vroegere presidenten Eisenhower en Truman.

Moulmein, Birma.

De amerikaanse ambassadeur in Birma, Rev. John Scott Everton - voorheen o.a. predikant bij de Central Baptist Church in Wayne, Pa, USA en theologisch hoogleraar te Grinnell, Iowa, USA - hield ter gelegenheid van de door 4000 afgevaardigden bijgewoonde algemene vergadering der birmese unie van baptistengemeenten een krachtig pleidooi voor een verenigd christelijk optreden in de strijd om de wereldvrede. Andere sprekers op deze algemene vergadering, welke onder het thema „Wandelt als kinderen des lichts" werd gehouden, waren dr Ba Han en dr Chit Maung. De baptistengemeenten in Birma tellen ongeveer 600.000 leden en zijn daarmee de grootste christelijke gemeenschap in dat land.

Washington, USA.

Rev. A. Ray Appelquist, een baptistenpredikant uit New York is benoemd tot uitvoerend-sekretaris van de „Algemene Commissie voor legerpredikanten". Deze kommissie is de overkoepelende raad van legerpredikanten waarin 34 amerikaanse protestantse kerken zijn vertegenwoordigd. Gedurende wereldoorlog II was het eveneens een baptistenpredikant welke deze funktie bekleedde, nl. Rev. S. Arthur Devan.

Petah Tiqva, Israël.

Honderdzevenenvijftig afgevaardigden uit arabische en joodse baptistengemeenten namen deel aan de achtste jaarlijkse baptistenkonferentie in Israël. De konferentie werd gedurende het joodse loofhuttenfeest in het baptistencentrum te Peah Tiqva gehouden. Tijdens de bijeenkomsen werden vier talen gebruikt: arabisch, hebreeuws, engels en frans. Een groot aantal studenten uit afrikaanse landen was als gast op de konferentie aanwezig. De israëlische baptisten waren afkomstig uit Nazareth, Jeruzalem, Tel Aviv, Petha Tiqva, Haifa, Akram, Haifa en Kana. Er werden groeten gezonden aan de baptisten in Nigeria ter gelegenheid van de eerste verjaardag der nigeriaanse onafhankelijkheid.

Rüschlikon, Zwitserland.

De europese baptistenpersdienst weet te berichten dat er vijf baptisten zijn gekozen als leden van het uit honderd personen bestaande nieuwe centrale komité der wereldraad. Het zijn: dr Ernest A. Payne (Groot-Brittannië), Rev. U S'Aye (Birma), dr Joseph H. Jackson (National Baptist Convention, Inc., USA), Rev. Paul Mbeude (Kameroen) en dr Edwin H. Tuller (American Baptist Convention).
Van de 23 miljoen baptisten in de wereld behoren ongeveer 9 miljoen tot unies en konventies welke zijn aangesloten bij de wereldraad van kerken.

Warschau, Polen.

De poolse baptisten wachten reeds geruime tijd op toestemming tot opening van het nieuwe theologische seminarie te Warschau.

Ds Alexander Kircun, voorganger van de gemeente in Warschau verwacht, dat het ministerie voor opvoeding binnenkort deze toestemming zal verlenen. Deze poolse predikant deelde verder mee, dat er toestemming werd ontvangen een tweetal boeken te publiceren. Eén der boeken welke reeds in de handel is verschenen is getiteld „Dertig jaar slaaf van de Wachttoren". In dit boek worden de leringen en praktijken van de Jehova's Getuigen besproken. Ds Kirchun verklaarde, dat de Jehova's Getuigen erg veel aanhang hebben onder de eenvoudige mensen en afbreuk doen aan het werk der gemeenten.
Het andere boek waarvan de publikatie in voorbereiding is geeft een geschiedenis van het baptisme en een uiteenzetting over de baptistische beginselen. Het is bedoeld voor het gebruik onder jongemensen.
Gedurende de tweede week van december werden in de juist geopende nieuw baptistenkerk van Warschau „oekumenische jeugd-evangelisatiediensten" gehouden. Luthersen, hervormden en baptisten werkten aan deze bijeenkomsten mee.

Atlanta, Georgië, USA.

Rev. Herbert Caudill, superintendent van de Southern Baptist Mission Board deelde op een vergadering van dit zendingsgenootschap mee, dat er nog slechts zes amerikaanse zendelingen (van de Southern Mission) werkzaam zijn in Cuba. Velen zijn door politieke omstandigheden gedwongen geweest naar Amerika terug te keren. Er zijn daarentegen nog zeker 140 inheemse werkers in dienst van de Southern Baptist Mission Board op het eiland werkzaam. Ondanks de moeilijkheden, zo wist Rev. Claudill te vertellen, is er op het eiland een grote geestelijke honger. Het amerikaanse bijbelgenootschap verwacht, dat 't aantal in '61 verspreide geschriften meer dan een miljoen zal bedragen. Het baptistenseminarium schreef 31 studenten in; pogingen worden in het werk gesteld om meer kontakt op te nemen met de 200 studenten welke deel nemen aan het werk van de Baptist Student Union.

Bad Homburg, Duitsland

Het europese baptisten-zendingsgenootschap heeft de post van algemeen-sekretaris gekreëerd en Pred. dr Herbert Mascher van Frankfurt am Main in deze funktie benoemd. Deze besluiten werden genomen op de algemene vergadering van het genootschap welke begin december 1961 in Bad Homburg werd gehouden.
Dr Mascher, de eerste full-timer welke belast wordt met de administratie van het genootschap, zal 1 oktober a.s. in zijn nieuwe werkkring beginnen. Gerapporteerd werd, dat de inkomsten van het genootschap in 1960 Zw. fr. 200,768 ($ 46.690) bedroegen; de duitse gemeenten droegen Zw. fr. 166,300 bij; het resterende bedrag werd bijeengebracht door de andere unies welke in het genootschap samenwerken. In het genootschap dat in 1953 werd opgericht werken de unies van Duitsland, Oostenrijk, België, Finland, Frankrijk, Italië, Spanje, Zwitserland en Zuidslavië samen. Het genootschap heeft 18 zendelingen in dienst, welke werken in Kameroen, Westafrika. Vroeger werkten hier de duitse baptisten, daarna de franse baptisen.

Lugano, Zwitserland

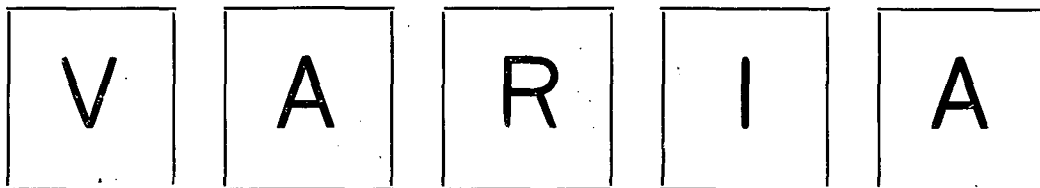
De baptistengemeente te Lugano bouwt de eerste vrij-kerkelijke kapel in het Kanton Tessin. Men hoopt begin 1962 met de bouw gereed te zijn; de totale bouwkosten van het honderd zitplaatsen tellende gebouw zullen Zw. fr. 200,000 bedragen.
De gemeente welke vijf jaar geleden als de eerste baptistengemeente in het italiaanssprekende gedeelte van Zwitserland werd gesticht telt slechts 30 leden. De bevolking in dit gebied is overwegend katholiek.
Lugano is een toeristencentrum. Pred. Philip Zielke, voorganger van de gemeente in Lugano nodigt alle baptisten welke Lugano bezoeken uit, hem en zijn gemeente te bezoeken. Het adres is: Via Ciseri 5, tel. 091/2 88 73. De predikant spreekt Frans, Italiaans, Duits en enig Engels.

v. D.

Tot a.s. dinsdag 9 januari geven wij nog graag gelegenheid het

ABONNEMENTSGELD

te voldoen. Daarna worden de kwitanties aangeboden, wat inningskosten met zich meebrengt.

Wereldwijd beraad over evangelisatie

De oecumenische folklore was in volle fleur aanwezig, toen de Wereldraad van Kerken een zestig mensen uit de hele wereld op haar Chateau de Bossey bijeengeroepen had voor een grondig beraad over vragen van evangelisatie en dienst der Kerk in de wereld van nu.
De Schotse snor was zo goed present als het gekroesde hoofd uit Kenya, de pikzwarte priesterbaard uit Libanon niet minder dan de gemillimeterde bol van Rev. Sevaretman uit Ceylon, een blootvoetse bundel humor in een saffraangele jurk, die men op het eerste gezicht voor de kale filmheld Yul Brynner kon verslijten.
Zelfs hij zat binnen een dag met de handen in het haar, toen men dus uit zoveel verschillende kerken en hoeken der wereld begon te boren naar het waarom en hoe van de Evangelisatie in deze tijd, hetgeen al spoedig bleek terug te gaan op allerlei verschil van inzicht in het Evangelie zelf en op verschillende opvatting aangaande de Kerk en haar taak in de wereld. Men trok dus aanvankelijk zeer gescheiden op, wat altijd beter is dan in gesloten colonne achter één spandoek. Op de vleugels opereerden rechts Billy Graham en de zijnen (massameetings, opwekkingsprediking, dwingt ze om in te gaan met de autoritaire bijbel zonder meer in de hand) en links figuren als de Duitse Ds Symanowski en de juist tot bisschop (weg?) gepromoveerde Canon Wickman, die in industriegebieden als Mainz en Sheffield al jarenlang met een onkerkelijke arbeidersbevolking trachten op te trekken en daarbij heel nieuwe vormen van gemeentezijn moeten ontwikkelen, daar de traditionele Kerk hen alleen maar hindert in hun pogingen tot bereiken van de mensen om hen heen.
Hoewel de algemene tendens niet zozeer voor Dr Billy Grahams methoden geporteerd bleek, was men toch algemeen zeer verheugd hem als deelnemer en spreker in het bonte beraad aanwezig te hebben. Het was de eerste keer, dat de befaamde evangelist, die zelfs dit stelletje „vaklui" met zijn suggestieve redenaarstalent in een ademloze ban wist te brengen, aan zulk een oecumenische gesprek der Kerken deelnam. Hij toonde zich in zijn ontwapende naïviteit leergierig en gelukkig met dit brede verband en aarzelde niet zich royaal tot oecumenische samenwerking bereid te verklaren. Als déze man voor de dienst der Kerken in de wereld gewonnen zou worden, zijn wij een heel eind op streek, meende men hier en daar. Maar dan zal er nog wel het nodige gesprek moeten volgen over de vraag: wát moet er eigenlijk verkondigd worden aan de mens van heden, een heel ander wezen dan de pittoreske zondaar van de vorige eeuw, hoewel geen haar beter. En gaat het wel zozeer en uitsluitend om de individuele ziel? Of heeft het evangelie een boodschap voor de gehele mens in zijn totale bestaan, inclusief beroep, vrije tijd, ontspanning en onbewust zoeken naar bevrijding uit de machten van de tijd? Wil het evangelie alleen maar zielen redden of (óók) de samenleving kerstenen en de structuren der maatschappij veranderen?

(*„Hervormd Nederland"*).

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 12 jan. 1962 Jaargang 79 Nr. 3609

KERKBOUW OOK GEMEENTE-BOUW

De „kerkbouw-zondag" zal misschien ook in de diensten van a.s. zondag de voorgangers stof bieden om over deze belangrijke zaak het een en ander te zeggen. Misschien, want zo eenvoudig is het niet om een preek te wijden aan deze materie. Al heel gauw zal de teneur van zulk een prediking omgebogen worden tot 't louter geestelijke; tenslotte is niet de kerk, het kerkgebouw belangrijk maar het geestelijke huis, de gemeente. Het is veel gemakkelijker om over „evangelisatie" of „zending" te preken; zelfs „vorming" schijnt meer aanknopingspunten voor een preek te bezitten dan het onderwerp, dat eigenlijk a.s. zondag ook in de diensten der gemeenten - op verzoek van de aktiveringskommissie - aan de orde gesteld zou moeten worden. Toch is het 'n zaak met 'n diep geestelijke achtergrond! Want, wie een kerk bouwt is bezig met de bouw der gemeente.

Een kerk is méér dan 'n gewoon gebouw

We zijn ons ervan bewust dat we met bovenstaande stelling („een kerk is méér dan een gewoon gebouw") wel enige lezers tot tegenspraak prikkelen. En zijn er onder ons die vinden dat het er tenslotte niet op aankomt in welk gebouw men 's zondags het evangelie verkondigt en beluistert. Natuurlijk, 't mag er wel knap en netjes uitzien maar of het een kerk is dan wel een gewoon vergaderlokaal doet niet terzake.
We geloven, dat deze gedachte verschillende achtergronden kan hebben. Enerzijds zal het een (laat) reaktieverschijnsel tegen de „kerkgodsdienst" zijn - met zijn kerkelijke plechtigheden, liturgie en kathedralen *) - anderzijds voortkomen uit een piëtistische gemeenteopvatting, waarin het volk Gods als een introvert, elkander stichtend gezelschap fungeert.
Vanzelfsprekend kan men de boven weergegeven mening niet als absoluut onjuist naast zich neerleggen. Goddank, dat het tenslotte onbelangrijk is waar het evangelie wordt verkondigd. Als het maar verkondigd (en geloofd!) wordt. Dan wordt zelfs een primitief opkamertje schoner dan de Dom van Keulen.... Doch dat betekent niet, dat de vragen van stijl en schoonheid, van comfort en doeltreffendheid onbeantwoord dienen te blijven, laat staan eigenlijk niet gesteld zouden mogen worden.
Ds N. van Beek sr - bij vele ouderen nog bekend - schreef en halve eeuw geleden in „De Christen":
„Een kerk(gebouw) is niet heiliger dan onze eigene woning of de plaats, waar we tot het vervullen onzer roeping vertoeven".
We stemmen van harte met deze uitspraak in. Heiliger? Nee, dat niet. Maar wel anders, méér.
Dat méér ligt niet op het beredeneerbare vlak. We geven toe, dat het méér vooral in ons gevoelsleven ligt. Maar moeten we dan alles kunnen beredeneren? Men kan van een exemplaar van de bijbel zeggen, dat het papier en drukinkt is - een produkt van de boekdrukkunst - maar wie een al of niet versleten exemplaar van de bijbel behandelt als slechts een typografisch produkt stuit op dat onberedeneerbare in het gevoelsleven.
Een kerkgebouw is méér dan een gewoon gebouw al is het ook uit de zelfde materialen als een graanpakhuis en het belastingkantoor opgetrokken. Het is de op bizondere wijze aan de Heer der wereld gewijde ruimte waar de gemeente vergadert. Géén tempel, géén „Huis Gods", géén heiligdom. En toch méér dan enig ander gebouw. Gewijde ruimte. Een door mensen opgericht teken.

Stijl

Dat „méér" zal blijken uit allerlei. Uit de stijl welke de architekt toepast bij het bouwen van de kerk, maar ook uit de manier waarop wij met het gebouw omgaan en het gebruiken, ons stijlgevoel dus.
Niet alle baptistengemeenten hebben het voorrecht gehad een kerk te kunnen bouwen naar eigen ontwerp of idee. Gelukkig, dat het toch meer en meer mogelijk is geworden. We noemen Eindhoven, Treebeek, Arnhem, Hengelo, Emmen, Musselkanaal, Groningen-N., Hoogkerk en Harlingen als plaatsen waar na de oorlog nieuwe bapt.-kerken verrezen. In vele andere plaatsen kocht men bestaande gebouwen, soms kerkgebouwen, vaker nog gebouwen welke oorspronkelijk een andere bestemming hadden. In die gevallen, hoe dankbaar ook voor de mogelijkheden, moesten de betreffende gemeenten meestal genoegen nemen met de stijl van het gebouw.
Andere gemeenten zullen in de eerstvolgende jaren gáán bouwen. We geloven, dat 't goed is wanneer deze gemeenten bedenken hoe belangrijk het werk is dat daarmee verricht wordt. Het gaat bij kerkbouw er niet alleen om, dat er een nette gelegenheid komt om als gemeente te vergaderen etc., maar men gaat er een ruimte ommuren, welke op bizondere wijze aan de Heer der wereld wordt gewijd, er wordt van steen, beton en glas een teken opgericht.
Een gewijde ommuurde ruimte als teken van Gods aanwezigheid in deze wereld. Het *exterieur* van het kerkgebouw zal de wereld aan die Aanwezigheid Gods moeten herinneren, of - zo die herinnering in deze schijnbaar Godverlaten wereld reeds is weggezonken - die werkelijke presentie Gods proklameren. Daaraan vorm te geven is uiteraard het werk van de vakman, de architekt. Toch, geloven we, is het niet alleen het werk van de architekt. Want kerken bouwen is niet een zaak van bouwkunst en -techniek alleen. Het is allereerst een zaak van geloof. In die zin, dat het kerkgebouw uitdrukking is van dat geloof. Daarom zal de UBS met alle vrijheid die ze de gemeenten laat - zoals het onder ons als heilig goed wordt beleefd - de gemeenten niet alleen moeten adviseren op financiëel terrein maar ook ten aanzien van de architektonische kwesties.
Is bovenstaande idealiter gesproken, vele

IN DIT NUMMER

drie gemeenteberichten; in ons frontartikel enkele opmerkingen over kerkbouw; in het kader van de „Kerkbouw-zondag" enkele foto's van nieuwe baptisten-kapelletjes; de slot-verantwoording over 1961 uit het unie-bureau.

Aan rustige wateren

want ik weet, op wien ik mijn vertrouwen heb gevestigd, (2 Tim. 1 : 12).

De toekomst zag er voor Paulus niet zo rooskleurig uit. Hij wist dat z'n dagen geteld waren. Deze apostel had zijn „loop ten einde gebracht", en als gevangene wachtten hem niets anders dan het martelaarschap en de dood. De wereld bood geen bemoediging.

Toch liet Paulus, de dienstknecht van God, zich niet overweldigen door gevangenismuren en de naderende dood. Hij wist iets veel belangrijkers. Al die sombere aardse klanken hadden geen vat op hem. Vanaf het moment dat God hem in Christus ontmoette op de weg naar Damascus, wist hij op wie hij zich moest verlaten.
Door zijn geloofservaring werd dit w e t e n steeds sterker benadrukt.

Tenslotte kon men het rotsvaste getuigenis uit de mond van deze strijder vernemen, die de goede strijd des geloofs had gestreden, namelijk: „ik weet, op wien ik mijn vertrouwen heb gevestigd". Hij wist zich gevangen door de beschermende handen van zijn Heer en Heiland. Hij wist dat z'n ware toekomst in het m e t C h r i s t u s z ij n lag. Het leven met God had hem dit geleerd.

* * *

Het heden omsluit ons als de muren van een gevangenis. De duisternis van de wereld wordt steeds dichter, mede door de bedreiging van een atoomoorlog. We leven eigenlijk met de dood voor ogen, en ontvluchten is onmogelijk. Uitzicht en toekomst zijn er menselijkerwijs gesproken niet meer. Het is beslist belangrijk onszelf eens even de vraag te stellen of we in staat zijn door het geloof met Paulus de woorden uit te spreken: „ik weet, op wien ik mijn vertrouwen heb gevestigd".
En dan moet dit w e t e n door onze geloofservaring, door onze arbeid in het Koninkrijk Gods, een steeds grotere zekerheid worden, een absolute overtuiging dat we geborgen zijn in de hand van de Heer.

* * *

In de bovengenoemde bijbelwoorden wordt dus gesproken van een ZICHZELF aan God toevertrouwen.
Iemand die kostbare dingen bezit zal deze zeker niet aan een onbekende in bewaring geven. Daarom is het toch ook dwaas dat we het kostbaarste, ons leven, in de hand stellen van de onbetrouwbare wereld. De Schepper waakt immers het beste over Zijn schepsel.
Maakt dit vertrouwen, dit toevertrouwen, een mens dan niet passief?
Neen!
Ons vertrouwen in God is niet los te denken van Gods vertrouwen in ons. Nooit zullen we in staat zijn te belijden: „ik weet, op wien ik mijn vertrouwen heb gevestigd" als we Gods vertrouwen in ons beschaamd maken. De hiermee in verband staande Vrede en Rust door het lijden, sterven en de opstanding van Jezus Christus, worden dan pas ware werkelijkheid wanneer ze samengaan met onze verantwoording voor en aktiviteit in het Koninkrijk Gods.

Alblasserdam J. v. d. V.

---

gemeenten worden niet rechtstreeks gekonfronteerd met deze bouwvragen. Toch geldt het ook voor hen, dat de kerk „méér" is dan een gebouw. Al kan dat „méér" dan al niet worden uitgedrukt in een bepaalde bouwstijl, ook de manier waarop wij met ons gebouw, ons gemeentecentrum omgaan en het gebruiken heeft er mee te maken.

We herinneren ons, dat in een onzer gemeenten het (beslist stijlvolle) kerkgebouw regelmatig gebruikt werd als „stemlokaal" voor de politieke verkiezingen. Een belangrijke groep in de gemeente tekende bezwaar aan tegen dit profane gebruik. Voortaan werd een van de bijzalen der kerk als stemlokaal gebruikt. We geloven, zeer terecht. Evenwel, het inrichten van een bazar in diezelfde kerk werd niet als een inbreuk gevoeld.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Er zijn gemeenten waar men de kerk verhuurt om een betere exploitatie mogelijk te maken. Dat ook daar licht stijlloos en beginselloos kan worden gehandeld zal ieder kunnen begrijpen. Voorzover ons bekend komt het in onze gemeenten niet voor dat politieke partijen gebruik maken van onze gebouwen - een euvel waaraan vooral in het Noorden des lands de gereformeerde kerken zich nogal eens bezondigen - zou het wel het geval zijn dan heeft men enkele regels hierboven reeds onze mening daarover kunnen vernemen.

Algemeen geldende regels voor een juist gebruik van onze kerkgebouwen zijn onmogelijk te geven. En dat temeer waar het dikwijls zo moeilijk is te onderscheiden tussen profaan en niet-profaan, als tenminste deze onderscheiding ooit te maken is! De enige maatstaf die wij menen te kunnen geven is de vraag of een bepaald gebruik van het kerkgebouw ook in strijd is met dat onberedeneerbare „méér", of het 't kerkgebouw als teken weerspreekt.

Het spreekt vanzelf, dat ook over het *interieur* veel te zeggen is. Uiteraard kunnen we hier het hele onderwerp niet uitputtend behandelen. We volstaan daarom met de opmerking, dat het kerkgebouw van een baptistengemeente niet alleen maar een „preekkerk" moet zijn - met een kansel en rijen banken of stoelen. Men spreekt tegenwoordig over het „liturgisch centrum" als de plaats waar kansel, doopvont en avondmaalstafel worden geplaatst. Op de keper beschouwd achten we dit woord niet juist; immers, heel het kerkgebouw behoort in die zin liturgisch centrum te zijn. De onder ons dikwijls gebruikte en geliefde uitdrukking: „in het midden der gemeente" zal metterdaad plaatsbepalend moeten zijn voor doopvont en avondmaalstafel . . . . , 'n eis welke - we weten het - wel een bizonder zware opgave voor een architekt zal zijn. Naar ons gevoelen behoort de kansel - als de plaats van waaruit het Woord verkondigd wordt - *niet* in het centrum van het kerkgebouw te staan; de meest passende plaats van het spreekgestoelte - niet te ver van de gemeente en toch op een afstand - lijkt ons te zijn in het front van het gebouw, tegen een „aandacht-wand".

Antwoord op de vraag wat het wezenlijke van de eredienst der gemeente is zal bepalend zijn voor de vraag naar de plaats van koor en orgel; eveneens voor de vraag - slechts aarzelend in protestantse kringen vernomen - of er knielbanken behoren te zijn. Wij zijn geneigd die laatste vraag bevestigend te beantwoorden, al zijn wij ons bewust dat er heel wat weerstanden tegen dit „roomse gedoe" overwonnen moet worden voor en aleer deze mening gemeengoed is geworden.

Kerkbouw is gemeente-bouw

We gebruikten hierboven de uitdrukking *gemeentecentrum*. Daarmee wordt dan niet slechts het kerkgebouw als de ruimte der eredienst bedoeld maar het gehele zalenkomplex als centrum van de gemeente en de gemeentelijke aktiviteiten. Van dit komplex zal de ruimte der eredienst het middelpunt behoren te zijn.

Tegen de achtergrond van de gemeente als woning, als huisgezin Gods is het duidelijk, dat het kerkgebouw bewoonbaar moet zijn. Men moet zich er thuis kunnen voelen. Daarom mag het - als 't even kan - niet primitief maar komfortabel zijn. Het wonen in de gemeente heeft ook een sociaal

aspekt; we gaan in de gemeente met broeders en zusters om. Aan dat aspekt zal ruimte gegeven moeten worden. Grote amerikaanse gemeenten hebben zelfs restaurants in de gemeentecentra....! Zover zijn wij nog niet - 't is de vraag of het ooit zover zal komen in ons land. Toch moet er ook bij de bouw en de inrichting van een kerk rekening gehouden moeten worden met het wezenlijke van de ontmoeting. Iets ervan heeft de gemeente in Utrecht kunnen verwezelijken in het na de brand van '56 gerestaureerde „Silo", waar de architekt vóór de ingang van de kerkruimte een ontmoetingsruimte schiep.

Reeds jaren geleden - herinneren we ons - schreef (of zei) ds Louw: in elke baptistenkerk hoort een keuken. Die keuken als symbool, niet van knusse gezelligheid maar van bijbelse gemeenschap behoort inderdaad funktioneel tot het gemeentecentrum. Door die bijbelse gemeenschap te beoefenen en er ruimte voor te scheppen zal ook het kerkgebouw een belangrijk middel tot (indirekte) verkondiging kunnen zijn. Niet alleen door het feit, dat het kerkgebouw een door gelovigen opgericht teken van Gods Aanwezigheid in de wereld is, maar ook door de wijze waarop in dat gebouw broeders en zusters met elkaar samen zijn. 'n Eiland van waarachtige gemeenschap in een wereld waarin de duizenden ondanks of beter: dank zij de massakommunikatiemiddelen vereenzamen.

Vooral dat laatste geldt van de steden in de migratie- en industriegebieden waar de mensen in flats als mensensilo's op elkaar leven zonder elkaar te kennen.

Onze vaak jonge en kleine gemeenten in deze steden staan voor een geweldige opgaaf. Dikwijls zijn de leden ervan gekomen uit allerlei verschillende streken, verschillend van gewoonten, opvattingen en taal. Hen samen te binden tot een ook zichtbare eenheid is reeds bizonder moeilijk. Het is daarom goed gezien van de UBS wanneer zij haar bouwaktiviteiten vooral richt op deze gebieden. Want kerkbouw is gemeente-bouw.

Dat de finantiële lasten in deze nieuwe steden en wijken dikwijls dubbel zwaar zijn kan slechts betekenen dat allen, die het werk der UBS verstaan als onze gezamenlijke taak, ook hun inspanningen verdubbelen....

Neen, de UBS bouwt géén tempels, géén heiligdommen. Slechts kerken. Het gebed en het offer van allen is nodig om het grootse doel van de UBS te verwezenlijken. Want wij zijn Gods mede-arbeiders. De Héér bouwt het Huis, de Tempel: Zijn gemeente.

v. D.

---

*) Men kent toch het rijmpje:
„Toen de kerken waren van hout
waren de harten van goud......;
de kerken van goud,
toen werden de harten koud......!"

Kerkbouwjaar 1962

In dit gebouw was vroeger een wasserij en strijkerij gevestigd in Coevorden. Ons werk dateert hier ook uit de na-oorlogse jaren; nu is er een gemeente met 90 leden en een eigen post in De Krim. De kosten van aankoop en verbouwing bedroegen hier ± f 28.000,-. Aantal zitplaatsen 150.

Na eerste inzet 1%-aktie

Dat reeds op de éérste dag van ons kerkbouwjaar *tweederde van het begrote bedrag* is toegezegd, stemt tot grote dankbaarheid. Dit is in de eerste plaats mogelijk geworden door de medewerking van de raden van 38 gemeenten en in de tweede plaats door de vele broeders, die in deze gemeenten de leden en vrienden hebben bezocht. Namens de broeders van de Unie Bouwstichting en Propaganda-kommissie hartelijk dank voor Uw inzet aan tijd en enthousiasme! Deze werden omgezet in f 70.500,- als eerste resultaat. Dat is een felicitatie waard!

Wij zijn er diep van overtuigd, dat nog vele resultaten zullen volgen. Want nog zijn in deze 38 gemeenten niet álle adressen bezocht. Daarom, broeders: *wij zetten door!* Onder die resultaten zullen ook de bedragen zijn van die gemeenten, welke wel hun medewerking hebben toegezegd, maar waar men door plaatselijke omstandigheden nog aan de aktie moet beginnen. Ook hier is het parool: broeders, *wij zetten door!* Dan is er nog een aantal gemeenten, dat niet meedoet aan deze aktie. Het is erg jammer, dat deze gemeenten voor onze aktie ontoegankelijk zijn door de beslissing der raden. Er zullen ongetwijfeld ook daar velen mee willen doen. Daarom ook tot hen allen: broeders, zusters, *wij zetten door.* U is ook ná de start hartelijk welkom. Komt in onze gelederen en helpt mee de slag om ons kerkenpark te winnen.

14 januari: kerkbouwzondag

Een extra kerkbouwzondag in verband met ons kerkbouwjaar. Aan de raden en aan de redakteuren van gemeentebladen in onze gemeenten is een schrijven verzonden met het verzoek deze zondag ook als kerkbouwzondag te willen aankondigen. Op deze wijze wordt nog eens speciaal de aandacht gevestigd op ons kerkbouwjaar. Het is bovendien een mooie gelegenheid om de deurkollekte voor het 10-cents fonds te bestemmen. Daar dit jaar de 1%-aktie in het middelpunt staat, zal het 10-cents fonds een extra kollekte wel dringend nodig hebben. De raden zijn op deze mogelijkheid attent gemaakt gemaakt. Wij hopen dat mee door deze extra kerkbouwzondag álle leden en vrienden van de dwingende noodzaak van onze kerkbouwaktie overtuigd mogen worden. Dat alle kritici mee gaan doen, alle weifelaars eindelijk een positieve beslissing nemen, dat alle tegenstanders tenminste hun goede wil laten blijken, dat tenslotte er niemand meer onder ons en de onzen gevonden wordt, die niet vol-

ledig ingelicht is over ónze kerkbouwaktie. Er zijn nog brochures over de 1%-aktie verkrijgbaar bij de adm. der UBS, ds T. Jansma, Dalweg 77 te Arnhem. Het gironummer ten name van de Bouwstichting is 1504.

Met beste wensen voor 1962
en veel sukses

G. Brongers

DE TREINRAMP BIJ HARMELEN

Ons meeleven gaat uit naar hen die door de vreselijke treinramp bij Harmelen - in het begin van deze week - door zulk een zwaar verdriet werden getroffen. Wij willen hen gedenken in onze gebeden.

v. D.

Dit is een twee eeuwen oud graanpakhuis in Dokkum. Nu wordt er de Boodschap van het Hemels Tarwegraan gebracht.
Een pionierspost uit de na-oorlogse jaren, nu een gemeente van 21 leden met 45 tot 50 bezoekers in de kerkdiensten.
De kosten van aankoop en verbouwing waren ± f 43.000,-. Er zijn 125 zitplaatsen.

BROKSTUKKEN

Leslie D. Weatherhead, een bekend londens predikant en schrijver, is voor vele Nederlanders geen onbekende. Zijn boeken vooral zijn door velen in ons land gelezen. Weatherhead is geen dogmatikus, die zich druk maakt over allerlei ingewikkelde kwesties op theologisch terrein. Hij is een man, die midden in het leven staat en weet heeft van de zorgen en problemen van de mensen die hij ontmoet. Op dit praktische gebied van het leven beweegt hij zich en daarover ook schrijft hij.

Onlangs, in oktober van het vorig jaar, is hij met emeritaat gegaan, en daarmee is Londen een van zijn meest bekende en geliefde predikanten kwijtgeraakt.

Intussen betekent dit emeritaat niet dat Weatherhead nu een zwijgende man geworden is. Onlangs heeft hij in de „Times" een brief geschreven, waarvan de inhoud belangrijk genoeg is, om in grote trekken te worden weergegeven.

Hij maakt er de Times-lezer opmerkzaam op, dat iedereen oog heeft voor de grote, uitwendige gevaren die ons bedreigen op militair en politiek terrein. Wie vreest niet voor een atoomoorlog? Er wordt machtig veel over gepraat en geschreven. Maar ondertussen onderschat men de innerlijke, morele toestand van het land. „Historie-kenners zijn het er over eens, dat het verval van het antieke Rome en van andere koninkrijken begonnen is met de seksuele achteruitgang en het wordt tijd om ons af te vragen of onze natie niet bedreigd wordt door hetzelfde gevaar". Engeland - meent hij - is bezig zijn kode van zedelijk gedrag terwille van slaapverwekkende en schadelijke slogans te verlaten.

Het is tevreden met zijn stoffelijke welvaart, met zijn auto en televisie. Maar kan een natie daarvan alleen bestaan? Volgens Elseviers Weekblad heeft Weatherhead verder kritiek op de verzwakking van de discipline in de huisgezinnen, hij vreest de nadelige invloed van obskene literatuur en films en vindt dat de kerk zijn kracht verspilt aan theologische debatten, in plaats van zich intensief bezig te houden met de hedendaagse problemen van veel meer praktische aard. De tegenwoordige mentaliteit van „zomin mogelijk doen om zoveel mogelijk te krijgen" leidt volgens hem onherroepelijk naar de ondergang.

Deze brief in de „Times" had dunkt mij ook in een nederlands blad mogen staan. Is het bij ons anders dan in Engeland? Een vraag die we nog even willen stellen is: Raakt de kritiek van Weatherhead alleen de onkerkelijke mens? Het antwoord moet m.i. luiden: neen. Ook onder de christenen zijn er velen, die dezelfde kritiek evenzeer nodig hebben. De volgelingen van Christus zijn het zout der aarde. Als nu dit zout smakeloos wordt, waarmee zal het dan gezouten worden?

* * *

Het gebeurt af en toe dat jonge kinderen (laten we zeggen van een jaar of twaalf, dertien) wensen toe te treden tot de gemeente, maar dat hun ouders bezwaar maken, omdat ze menen dat kinderen van die leeftijd nog niet weten hoe groot de draagwijdte is van de stap die ze gaan doen. Dezer dagen las ik van een amerikaanse jongen van 12 die ook lid van de gemeente wou worden. Spontaan had hij zich gemeld, maar zijn vader maakte bezwaar. „Je bent nog te jong om te weten wat je wilt", zei hij tegen z'n jongen.

„Over een jaar of wat, als je wijzer bent, als je dán nóg wilt toetreden, dan vind ik het best. Maar nu niet, je weet niet wat je doet." Freddie betoogde dat hij deksels goed wist hij deed, maar vader was niet te vermurven.

Freddie's vader was boer en het was Freddie's taak om op de lammetjes te passen. Diezelfde avond, na het gesprek met zijn vader, ging hij naar buiten om de lammeren te verzorgen. Ze moesten voor het donker naar binnen gebracht worden.

Toen het gezin kort daarop aan tafel ging, brak vlak voor het raam van de eetkamer een enorm lawaai los. De lammeren gilden, alsof ze gekeeld werden en de moederschapen blaatten angstig.

„Wel allemachtig, wat is daar aan de gang?" vroeg de vader boos.

Freddie keek zijn vader aan. „Ik heb de lammeren vanavond buiten de omheining gelaten", zei hij rustig, ze zijn nog te jong om te weten of ze naar binnen willen gaan waar het veilig is, of niet.

Enkele weken later werd Freddie met toestemming van zijn vader toegelaten als lidmaat van de gemeente.

Met dit aardige verhaaltje dat we lazen in de prachtige domineesroman *„In het huis van mijn Vader"* van *Grace Nies Fletcher,* zijn alle problemen niet opgelost.

Maar het moet ons er wel voor waarschuwen, niet zonder meer de jonge kinderen de doop te onthouden, als ze er ernstig om vragen.

Wf.

Van de redaktie

Met ingang van dit nummer worden de meditaties in de rubriek „Aan rustige wateren" geschreven door de voorgangers onzer gemeenten. Wij menen, dat de lezers van ons weekblad het op bizondere prijs zullen stellen, op deze wijze kennis te maken met de pennevruchten van al onze predikanten.

Zegene de Heer ook verder deze rubriek'

E. R.

Van de Vinkenhof

Spoediger dan ooit tevoren staat naar ons besef de zomer van 1962 weer voor de deur. Alle rapporten en verslagen over 1961 zijn nog lang niet klaar, maar tussen mijn papieren en aantekeningen prijkt, keurig gedrukt, weer het nieuwe kampschema. *Als u deze regels leest liggen deze schema's op U te wachten bij de sekretaris van Uw gemeente en Uw jeugdafdeling. Dit betekent voor U een spoedige beslissing, vooral wanneer U bent aangewezen op de week van 21-28 juli,* want voor de gezinskampen gedurende deze week moet Uw aanmelding maandagochtend, 15 januari, in mijn bezit zijn, wilt U enige kans van zekerheid hebben.

De aanstaande zomer biedt weer nieuwe mogelijkheden. Er zijn in de eerste plaats weer meer weken belegd dan voorheen maar vooral de verbouwing van Renderloo en de aanbouw van een prachtige kantine op De Moraine geven onze zomerarbeid nieuwe perspektieven.

Voor deze kantine zijn de meeste hindernissen genomen en we hebben alle vertrouwen dat dit gebouw vóór de aanstaande zomer klaar is. Wanneer U daartoe in de gelegenheid bent, moet U beslist gaan sparen voor een eigen tent of misschien zelfs voor een caravan.

Het was verleden jaar zo reuze gezellig op De Moraine en het belooft daar weer goed te worden. We moeten met onze tijd mee en deze staat in het teken van de Rekreatie. Gedurende de afgelopen week had U zich in het RAI-gebouw te Amsterdam op de hoogte kunnen stellen van de enorme ontwikkeling op dit gebied, vooral veroorzaakt door de vrije zaterdag. De tent of caravan, die U zich gaat aanschaffen, bieden U de mogelijkheid om ook buiten Uw vakantie om van Uw vrije dagen iets te maken.

Vakantie en Rekreatie zijn begrippen, die we als termen niet in de Bijbel aantreffen, noch vanaf de kansel horen verkondigen. Toch is het gehele heilsplan gericht op de grote rust, waarin we zullen zingen en spelen ter ere Gods. Deze sabbatsvreugde mogen we nu reeds genieten in dit ondermaanse; dat is ons van God gegeven loon op al onze arbeid en inspanning. Laten we daarom een werkelijk feest maken van onze vrije dagen en van onze vakantie! Dat betekent plannen maken, sparen, suggesties doorgeven aan anderen, want de zomerweken kunnen voor U en voor velen met U worden tot een ware zomervreugde!

J. J. Kiwiet

De Vinkenhof
Biltseweg 10, Bosch en Duin/Den Dolder

50 JAAR GELEDEN

„We beginnen nu eens met den schrijfjver, die opgewekt is naar aanleiding van het uittreden van Br. Ds. Mense uit de Hervormde Kerk, en zijn brochure „waarom uitgetreden?"

Niet alleen in ons land zijn nu reeds twee brochures er tegen verschenen, maar ook is men in N. Amerika begonnen artikel in bladen er tegen te schrijven.

't Ligt niet op onzen weg, en we achten ons er geheel niet toe geroepen, een beoordeeling over die geschriften te leveren; maar wijzen slechts op het verblijdende feit, dat er meer openbare wrijving gekomen is in verband met den Christelijken Doop, waardoor zeker vele geloovigen tot ernstig onderzoek aanleiding zullen vinden en in staat gesteld worden om te vergelijken, en hunne aandacht eens te vestigen op het verbazend groot verschil tusschen den Doop, dien we uit de Bijbel kennen en dien welke door de Kerken geleerd en toegepast wordt, en eveneens het in het oog vallende onderscheid tusschen de Gemeente, die de Bijbel ons teekent en een genootschap als de Hervormde en andere Kerken. Moge nog in vele duistere zielen het licht der waarheid binnendringen en hemelsch verlichten."

(N. v. B. in „De Christen", 12 januari 1912).

het evangelisatiewerk in vlaanderen

(slot)

Wij werken nu al jaren als baptisten in een stukje van Vlaanderen. U kunt begrijpen, hoezeer wij er naar uitzien, dat er andere arbeiders uitgestoten worden in dit stukje van de wijngaard des Heren.

Enkele jaren geleden werd de gedachte geopperd Eindhoven te gebruiken als een uitvalshaven naar dit gewest. Wij zouden graag willen dat deze uitvalshaven eens werkelijkheid werd. En het is mogelijk als het nederlandse baptisme zijn aandacht zou besteden aan het Nederlandssprekend volkje, dat vlak over de zuidelijke landsgrenzen woont.

Het verblijdt ons dat de nederlandse baptisten de opdracht van Jezus: „tot het uiterste der aarde" ernstig opnemen. Maar wij geven ter overweging, ook eens aandacht te besteden aan het arbeidsveld dat in Vlaanderen braak ligt.

Onze franse baptisten-broeders helpen de waalse baptisten met raad en daad.

De 5 waalse baptistengemeenten zijn aangesloten bij de unie in Frankrijk. En deze unie houdt steeds kontakt met de kleine waalse gemeenten. Regelmatig komen voorgangers uit Frankrijk naar België om de franssprekende waalse gemeenten met raad en daad ter zijde te staan. Onze franssprekende broeders waarderen deze hulp dan ook ten zeerste.

De baptistengemeente (bedoeld zal zijn die te Genk, v. D.) is momenteel de enige vlaamse gemeente die gemeenschap met de unie verlangt. Zij voelt zich verbonden met Nederland en moet, net als onze waalse gemeenten met Frankrijk, ook voor de toekomst op Nederland steunen. In het nederlands unieverband kan ze zich ontplooien. Nederland kan jonge krachten afzonderen, die op het vlaamse arbeidsterrein enkele jaren van hun leven geven, opdat ook op die manier aan deze zijde van de grens, de banier des kruises zich mag ontplooien en het nieuwtestamentisch christendom door woord en daad gebracht kan worden.

Onze gemeente wil zich gaarne lenen als steunpunt voor het werk in Vlaanderen. Van hieruit kunnen andere plaatsen in Vlaanderen bearbeid worden. In onze omgeving zijn goede kansen voor de uitbreiding van het evangelie. Vanzelfsprekend is het werk niet gemakkelijk, maar dat zal op een ander zendingsveld ook zo zijn.

Er zijn bemoedigende voortekens dat er hierin verandering komt.

Sedert het schoolpakt, dat in 1959 tussen de 3 regeringspartijen werd gesloten is er een grote kentering. Elk jaar worden er nu 30 nieuwe lagere staatsscholen in België gebouwd. Op deze scholen is er volslagen neutraliteit en de ouders worden nu niet meer via de school gedwongen om rooms te zijn. Deze scholen zijn in Vlaanderen een groot sukses geworden. Velen maken zich nu los van de banden van Rome. In het verleden hebben wij te Genk getracht een deel der mensen door onze school te bevrijden van de roomse dwang. Nu gebeurt dit op veel ruimer schaal door de staat zelf. Ik meen dat we nu een reuzensprong vooruit zijn gegaan door de kansen die het evangelie hierdoor krijgt.

De gemeente te Genk verricht een goed werk. We hebben hier een mooi zondagsschoolwerk met ruim 50 leerlingen en dit getal zou groter zijn als we maar meer krachten hadden. Onze jeugdsamenkomsten zijn zeer bemoedigend, terwijl de vrou-

wenvergadering zich verheugt in een goede belangstelling. Ook onze gemeentelijke samenkomsten zijn goed bezocht. Natuurlijk zijn er verschillende plaatsen in Nederland waar men onze getallen maar klein vindt, maar als men Vlaanderen kent, dan kan men met een gerust hart het werk in Genk goed noemen.

In de zomer hebben we grote kansen. Reeds 8 jaar lang houden we aan de zee onze zomerkampen. Deze kampen nemen jaarlijks uitbreiding, zo zelfs dat we geen propaganda durven maken, omdat de kampen zeer in trek zijn. Alleen als we meer medewerkers zouden hebben konden we dit werk nog uitbreiden.

Dit jaar waren in de 2 kampen meer dan 100 personen. Door dit werk trekken we heel veel onbekeerde mensen, die van de gelegenheid gebruik maken om eens vakantie te nemen. De kansen die er zijn om de blijde boodschap uit te dragen zijn groot.

Aan de zee hebben we een goed kampeerterrein. Natuurlijk is alles uitermate primitief, maar dat schijnt het kamperen aantrekkelijk te maken.

Als er de komende zomer een paar broeders waren die ons met dit werk wilden helpen, we waren heel erg gelukkig.

We bevelen het werk van evangelieprediking in Vlaanderen ten zeerse bij U aan. Dit is bij uitstek een zaak voor U, gelovige, uit Nederland. Zoals Frankrijk het werk in frans België steunt, zo zouden we willen dat U meewerkt om in nederlands België de banier van het kruis hoog te houden.

A. H. D.

E.C.U.-nieuws

Gemeenten, die voor het jaar 1962 ECU-subsidie aangevraagd hebben worden vriendelijk verzocht de beantwoorde vragenlijst en finantiële gegeven *vóór dinsdag 23 januari a.s.* in te zenden bij het ECU-sekretariaat: ds W. Harkema, Tomatenstr. 157, Den Haag, tel. (070)-338761.

Nader bezien

Baptisten in Rusland gearresteerd

Van meer dan één zijde werden we er op geattendeerd, dat in de nederlandse kranen het bericht cirkuleerde, dat kortgeleden in Leningrad verscheidene baptisten werden gearresteerd. Volgens de „Prawda" hadden deze baptisten geprobeerd „hersenspoeling" toe te passen op de bezoekers van een anti-godsdienstig museum (de voormalige kathedraal van Kazan).... Aldus deze nederlandse kranten.

Uiteraard hebben we dit krantenbericht niet kunnen kontroleren. We weten dat de atheïstische druk de laatste jaren sterk is toegenomen.

Zij die de laatste jaren Rusland bezochten maakten melding van een grote belangstelling voor de godsdienst onder jong en oud. Nog slechts enkele weken geleden maakte een amerikaans journalist, redakteur van de „Nashville Tenesean" een reis van 8000 mijl door de Sovjet-Unie. In het verslag van zijn reis vertelt deze journalist, Eugene Wyatt, dat er overwegend veel jonge mensen, vele mannen van 20-25 jaar, aan de diensten welke hij in de baptistengemeenten bijwoonde, deelnamen.

Deze opbloei van oprecht christelijk gemeenteleven in het officiëel atheïstische Rusland zal niet vreemd zijn aan de vijandschap jegens de baptisten, zoals die door de Sovjetstaat blijkens genoemde arrestaties aan de dag wordt gelegd. En dat temeer waar duidelijk is gebleken dat het christelijk geloof niet de zaak van een uitstervende generatie is maar nog steeds, ondanks een (kwasi-)wetenschappelijke bestrijding, aantrekkingskracht heeft, zelfs op een geslacht dat met een volkomen materialistisch wereldbeeld is opgevoed.

Men kan zeggen, dat de nieuwste blijken van vijandschap jegens de „godsdienst" op niet te miskennen wijze het bewijs leveren, dat het kommunisme als ideologie, als mens- en levensbeschouwing heeft gefaald. Zelfs bankroet is, althans in Sovjet-Rusland.

Intussen willen we onze broeders en zusters in Rusland gedurig blijven gedenken in onze gebeden, opdat zij de kracht mogen ontvangen om staande te blijven onder de grote druk.

v. D.

uit ons uniebureau

In de maand december kwamen de volgende bijdragen en giften binnen in het uniebureau.

1) voor de ECU:
Den Helder f 150,-; P. C. A. te G. f 10,-; E.E.veen f 34,56; Hengelo f 340,-; Rotterdam-C. f 200,-; Sneek f 100,-; F. B.-V. te E. f 5,-; Haarlem f 154,40; Emmen f 414,49; Foxhol f 125,56; J. H. v. d. A.-B. te d. H. f 4,-; P. B. te A. f 25,-; C. v. d. M. te L. f 50,-; A. B. te M. f 10,-; K. v. d. W. te M. f 11,-; Vriescheloo f 54,63; Almelo I f 30,-; Amsterdam-C. f 200,-; Pernis f 50,-; Coevorden f 142,72; Staveren f 116,72; D. S. te D. f 25,-; Deventer f 150,-; Borne f 17,23; Alblasserdam f 47,36; IJmuiden f 2,50; 2e Exloërmond f 100,-; Hoogkerk f 31,06; Muntendam f 146,87; Nw. Weerdinge f 75,85; P. J. te B. f 0,50; Winschoten f 26,16; E. F. te P. f 3,-; Hoogezand f 205,54; Utrecht f 500,-; Westerhaar f 210,-; Veendam f 139,12; Haulerwijk f 36,40; Haarlem f 3,27; J. B. te D. f 10,-; T. W. te S. f 75,-; Den Haag f 80,53; D. v. d. M.-S. te E. f 5,-; H. G. te O. f 150,-; Rotterdam-C. f 100,-; Scheveningen f 86,40; E. C. N. te A. f 5,-; Assen f 13,05; P. L. P. te P. f 0,75; Delfzijl f 420,30; H. L. te W. f 3,-; Dokkum f 39,55; Rotterdam-Z. f 7,-.

2) voor de Opleiding
Drachten f 17,-; Den Haag f 75,-; Rotterdam-C. f 210,-; NBJB f 375,-; E.E.veen f 30,45; Enschede f 38,61; Hengelo f 145,-; Sneek f 100,-; G. W. te A. f 1,-; A. B. te G. f 1,-; F. B.-V. te E. f 5,-; H. N. te C. f 1,-; Haarlem f 91,22; Foxhol f 23,10; Emmen f 595,32; J. H. v. d. A.-B. te d. H. f 4,-; E.E.veen f 25,25; P. B. te A. f 25,-; C. v. d. M. te L. f 40,-; Almelo I f 50,-; G. H. W. te V. f 0,25; K. v. d. W. te M. f 5,-; Vriescheloo f 75,22; Almelo I f 30,-; Amsterdam-C. f 150,-; Pernis f 100,-; Deventer f 150,-; Borne f 14,78; H. E. te R. f 1,-; Alblasserdam f 43,68; J. v. S. te S. f 0,25; W. S. te U. f 1,-; 2e Exloërmond f 150,-; Zutfen f 20,46; Hoogkerk f 34,40; Muntendam f 114,07; Nw. Weerdinge f 60,39; Winschoten f 21,81; Hoogezand f 94,65; Utrecht f 200,-; Veendam f 128,30; Haulerwijk f 32,76; Haarlem f 10,50; T. W. te S. f 75,-; Den Haag f 76,35; H. G. te O. f 150,-; Rotterdam-C. f 100,-; Scheveningen f 75,60; J. B. te U. f 10,-; E. C. N. te A. f 5,-; Assen f 12,04; Delfzijl f 287,94; H. L. te W. f 3,-; Rotterdam-Z. f 12,50

Beroepingswerk

Aangenomen: naar Hoogkerk, B. Greevink te Garrelsweer (Gr.).

M. v .d. B. te L. f 1,-; Dokkum f 38,87.

3) voor het 10-cents fonds (hulp inzake kerkbouw):

Den Helder f 50,-; J. M. G. F. te W f 5,20; Daarlerveen f 12,-; J. T. te Y. f 10,40; Foxhol f 15,37; Almelo I f 33,53; A. F. te A. f 10,-; Hengelo f 500,-; J. v. W. te H. f 6,-; Haarlem f 2,05; R'dam-C. f 153,50; Dokkum f 18,-; F. B.-V. te E. f 5,-; J. H. v. d. A.-B. te d. H. f 2,25; C. v. d. M. te L. f 30,-; K. v. d. W. te M. f 5,-; Amsterdam-C. f 100,-; Emmen f 45,-; G. O. te d. H. f 25,-; Rotterdam-Z. f 11,45; Coevorden f 72,98; D. S. te D. f 10,-; Deventer f 50,-; Alblasserdam f 14,24; Zutfen f 29,-; T. W. te D. f 5,20; Hoogkerk f 25,99; Muntendam f 45,12; Nw. Weerdinge f 54,86; Winschoten f 13,64; Utrecht f 200,-; Veendam f 41,80; Haulerwijk f 10,92; Haarlem f 4,50; T. W. te S. f 25,-; Den Haag f 7,-; H. B. te G. f 11,-; H. G. te O. f 50,-; W. S. d. J. te H. f 10,-; Scheveningen f 27,-; Assen f 4,-; Delfzijl f 123,25; J. v. d. M. te G. f 80,-; J. P. te A. f 5,-; A. M. te A. f 9,-.

4) voor de 1%-aktie van het kerkbouwjaar 1962:

Arnhem f 657,50; Apeldoorn f 10,-; Deventer f 125,-; Dokkum f 10,-; Harlingen f 40,-; Leeuwarden f 290,-; Nw. Pekela f 25,-; Noordbergum f 250,-; Rotterdam-C. f 100,-; Utrecht f 240,-; D. O. te H. f 100,-.

5) voor de Zending:

Staveren f 100,-; Hengelo f 850,-; Musselkanaal f 80,67; Nw. Weerdinge f 20,-; Coevorden-de Krim f 50,-; Haarlem f 243,45; Stadskanaal f 430,-; Emmen f 648,77; Valthermond f 95,20; Almelo I f 50,-; Vriescheloo f 183,90; Almelo I f 30,-; Pernis f 80,-; Staveren f 125,-; Deventer f 190,21; Borne f 75,32; Alblasserdam f 70,24; IJmuiden f 11,64; Zutfen f 18,92; Muntendam f 187,56; Hoogkerk f 15,-; Winschoten f 13,63; Hoogezand f 360,81; Utrecht f 100,-; Veendam f 206,30; Haulerwijk f 113,32; Haarlem f 2,82; Westerhaar f 7,50; Rotterdam-C. f 70,-; Enschede f 155,24; Westerhaar f 100,-; Harderwijk f 50,-; Foxhol f 34,-; Drachten f 16,12; Den Haag f 700,- (Suriname); Den Haag f 498,67; Den Helder f 54,45; Scheveningen f 162,-; Assen f 21,09; Noordbergum f 34,71; Dokkum f 84,-; Sneek f 140,80; Rotterdam-C. f 100,-; Delfzijl f 436,42; Enschede f 166,24; Rotterdam-Z. f 10,-; P. C. A. te G. f 10,-; A. F. te A. f 10,-; J. H. v. d. A.-B. te d. H. f 4,-; P. B. te A. f 25,-; C. v. d. M. te L. f 40,-; G. B. te D. f 1,-; A. M. te A. f 10,-; K. v. d. W. te M. f 5,-; D. S. te D. f 25,-; J. B. te D. f 10,-; T. v. d. M. te A. f 20,-; T. W. te S. f 75,-; H. G. te O. f 150,-; N. N. te H. f 8,-; NBVB f 322,64; NBJB f 1400,-; Dr. J. Th. Visserschool voor CNO Hengelo f 10,-.

6) voor het Noodfonds:

A. F. te A. f 10,-; Emmen f 20,-; N. N. te S. f 10,-; A. J. te H. f 5,-; Deventer f 42,80; Scheveningen f 89,24; Delfzijl f 33,51.

7) voor het evang. fonds voor het Zuiden:

Utrecht f 19,90; B. K. te M. f 1,-; Delfzijl f 34,06.

8) voor het pensioenfonds:

Zusterhulp Den Haag f 28,50.

Hartelijk dank namens „Baptist-Nederland" aan al de vele gevers en geefsters!

U verwacht natuurlijk hier ook de jaarbedragen te lezen. Nu, er is aan vrijwillige bijdragen in 1961 bijeengebracht:

voor de ECU	*f 17303,99*
voor de Opleiding	*- 15390,36*
voor het 10-cents fonds	*- 6090,71*
voor de zending	*- 30359,50*

Laten wij er ons over verheugen, dat de Heer ons bereid maakte om door middel van deze gelden Zijn zaak te dienen!

Maar hoe is het, als we letten op het voor 1961 gestelde doel? Ja, dan is geen der vier takken van arbeid zover gekomen, helaas. Hoeveel wij er beneden bleven? Bij de ECU met f 7696,01; bij de opleiding met f 7661,63; bij het 10-cents fonds met f 1409,29; bij de zending met f 6359,50. Zijn de jaardoelen wat te hoog gesteld geweest? Of hebben wij niet doelbewust en bereidwillig gegeven? Of was het allebei? U bemerkt, dat er in 1961 ook al bedragen betreffende de 1%-aktie voor het kerkbouwjaar 1962 ontvangen zijn. Prachtig is de eerste inzet van onze gemeenten, zoals die in het uur X openbaar werd! Er komen dus nu stromen van bijdragen. Duidelijkheidshalve herinner ik er aan, dat bedragen, die leden van gemeenten rechtstreeks naar het unie-bureau zenden, ten name van die gemeenten geboekt worden, als zulks uit de korrespondentie of de deelnemerskaarten blijkt. Vandaar, dat in de verantwoording ook alleen de gemeente genoemd wordt en ook alleen het totaalbedrag. Met grote vreugde zie ik de vele bijdragen verschijnen uit álle gemeenten. Laat het werkelijk blijkens dat we beseffen hoe noodzakelijk het *kerkbouwjaar* is!

A.u.b.: vrijwillige bijdragen uitsluitend op giro 9260 ten name van de unie, Arnhem. Alleen de bedragen voor deelneming in de 1%-aktie van het kerkbouwjaar op giro 1504 ten name van de Bouw-stichting, Arnhem.

T. Jansma

gemeenteberichten

VROOMSHOOP - (W. W.). De gemeente te Vroomshoop wil gaarne broeders en zusters in de lande laten meedelen in de vreugde en blijdschap, die zij heeft mogen ervaren bij de viering van het Kerstfeest.

Het is 's nachts al begonnen, toen wij met een grote groep, jong en oud, circa 30 broeders en zusters mochten zingen in de kerstnacht, traditiegetrouw.

Het was wel geweldig koud, maar dat deerde ons niet. We deden het uit liefde tot de Heer. We mochten door de mooie kerstliederen, maar ook andere liederen, o.a. van Jezus' wederkomst en uitnodigingen, getuigen van de Heer en de wereld in de kerstnacht toeroepen, dat er vrede is in God. Eerste kerstdag 's morgens om 8 uur was er een kerstwijdingsdienst. Zeer velen waren opgekomen om te luisteren naar het oude, maar steeds weer nieuwe evangelie van de geboorte van Christus.

Het zangkoor „Immanuël" en de muziekvereniging „Eben-Haezer" verleenden hun medewerking. We hebben een rijk gezegende morgendienst gehad waarin ds R. Voorhaar voorging.

's Avonds was er dan de gewone dienst om 7 uur; 2e kerstdag 's middags, werd het kersfeest voor de kinderen van de zondagscholen gevierd. Dit was voor de kinderen een fijne middag en ook voor de ouderen.

's Avonds om half 8 was er „liefdemaal". Feest voor jong en oud. Vele broeders en zusters verleenden hun medewerking, welke tevoren in een programma was vastgelegd. Er was o.a. muziek van „Kleine Kracht", deklamatie (medew. van Zusterhulp en Jeugd) (NBJB) solozang en een getuigenis.

In de pauze werd er chocolademelk geschonken. Het was een geweldige fijne avond en op zo'n avond dan voel je nog weer beter de liefdeband. We hebben als gemeente fijne gezegende kerstdagen gehad. De Heiland is als Redder verschenen!

Dat geeft vreugde, hemelvreugde hier op aarde. Broeders en Zusters van onze Unie-gemeenschap. God zegene U en Hij geve U allen een rijk gezegend 1962.

PERNIS - (wn. korr.) Onze gemeente, levende temidden van een wereld van duizenden lichten en lichtjes en grote vlammen, hoog boven de huizen uit en temidden van een steeds groter wordende mensenmassa, vierde kerstfeest. „Zusterhulp" en de BJG vóór de kerstdagen, elk apart en de drie zondagsscholen (Pernis, Hoogvliet en Spijkenisse) op de 1e kerstdag.

Voor de kerstdagen was ook onze predikant steeds mee op stap geweest met het kerstnummer van „De Zaaier", met behulp van niet alleen jonge doch ook oudere gemeenteleden. De broeders en zusters van Hoogvliet en Spijkenisse werkten dapper mee. Allen met enthousiasme en dankbaarheid voor dit mooie werk.

Bij het liefdemaal, dat we tijdens de kerstda-

gen vierden, en waarbij onze voorganger wegens een verkoudheid niet aanwezig kon zijn, hebben we een gezamenlijke broodmaaltijd gehouden. We hebben het hier goed in de gemeente en we roepen hen die in de vreemde wonen toe: Kom naar Pernis; hier zijn woningen en is veel arbeid, en er is een gemeente! Op 31 december, als een waardig slot van het oude jaar, reden we naar Rotterdam-C., waar we een doopdienst hadden. Onze voorganger bepaalde ons bij 2 Kor. 5 : 17, ons wijzende op de wondere leiding des Heren. Het was een jong echtpaar, dat in deze dienst door de doop aan de gemeente werd toegevoegd. Na deze mooie dienst vierde de gemeente het avondmaal en werden de nieuwe leden in de gemeente welkom geheten door een der ouderlingen. Was het wonder dat we op weg naar huis zongen: Prijst de Heer met blijde galmen?

SNEEK - (B. V.). In de rubriek gemeenteberichten van de vorige maand werd U medegedeeld, dat zeven nieuwe leden, nadat zij het „geschenk Gods" hadden aanvaard, aan de gemeente werden toegevoegd.

Gelijktijdig vernam U, dat zich reeds twee andere doopkandidaten hadden aangemeld. Dit aantal vermeerderde inmiddels tot zes, terwijl in dezelfde periode een jonge zuster, die zich bij een andere geloofsgemeenschap had gevoegd, weer terug keerde tot de haar vertrouwde gemeente.

Het was wonderbaar, telkens te mogen vernemen, dat zich weer een jonge broeder of zuster had aangemeld voor de doop.

Zondag 7 januari jl. was dan ook weer een zeer bizondere dag voor de gemeente te Sneek. Het was een feestdag. In de namiddagdienst was ons kerkgebouw tot de laatste plaats bezet en vele stoelen moesten worden bijgedragen om alle aanwezigen van een zitplaats te voorzien.

In het aanvangslied „Looft God, looft zijn Naam alom" gaf de gemeente uitdrukking aan haar dankbaarheid voor de grote daden Gods en daarna luisterden allen met volle aandacht naar de prediking van onze voorganger ds J. van Dam, die voor deze dienst als onderwerp had gekozen: **„Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt U met Christus bekleed"**, Gal. 3 : 27.

In deze prediking hebben wij onze doop opnieuw gezien en beleefd. Ongetwijfeld heeft dit alles anderen tot jaloersheid verwekt.

Na de doopplechtiheid werd de nieuwe leden toegezongen door het mannenkoor „Edoza". Een bizonderheid was, dat de dirigent van dit koor - en zijn verloofde - behoorden tot de zes nieuwe leden. Voor hen was een buitengewone verrassing, dat het mannenkoor hen dit blij moment bezorgde, te meer daar zij de aanwezigheid van het koor niet hadden opgemerkt. De nieuwe leden waarmede de gemeente in aansluiting op deze dienst 't avondmaal vierde, bij welke gelegenheid ouderling br J. v. d. Heide hen hartelijk verwelkomde, zullen zeer zeker met dankbaarheid aan deze blijde dag terug denken. Na de doopplechtigheid sprak ds J. van Dam de bede uit: „Heer het is geschied naar Uw woord. En nóg is er plaats". Wij bidden dat nog velen deze bede zullen verstaan en gehoor geven aan de nodigende stem van de Heer.

Radenkonferentie Z.O.-Drente

op 15 januari 1962 te 19.15 uur in de baptistenkerk te Emmen.
Op verzoek van de gemeente Hoogeveen zal Emmererfscheidenveen het onderwerp inleiden: *„Interkerkelijke evangelisatie, vóór of tegen"*

De sekr. D. M.

VARIA

Beroep werd verworpen

Nadat enige jaren geleden verlof werd verleend aan de Haagse crematoriumvereniging voor de bouw van een crematorium op Nieuw Eik en Duinen is thans ook aan de crematoriumvereniging Nederland toegestaan een crematorium op te richten op Ockenburg te Den Haag. Tegen de bouw van laatstgenoemd crematorium was bezwaar ingediend door de gereformeerde classis 's-Gravenhage, o.m. op grond van 't feit dat de lijkverbranding indruist tegen de christelijke zede. De kroon heeft daarop overwogen dat weliswaar uit het ingediende bezwaarschrift bleek dat er ernstige bezwaren, ontleend aan de godsdienst, bij een bepaalde bevolkingsgroep tegen het oprichten van het crematorium bestaan, doch dat deze groep niet een zodanig gedeelte van de bevolking der gemeente vormt dat gesproken zou kunnen worden van overheersende bezwaren.

EVEN NADENKEN

Velen hebben op den zondagmorgen
Tal van wonderlijke zondagszorgen!
Soms een man, die dan juist slapen moet,
Of een kind, dat immer lastig doet,
Dan weer ligt een stapel werk te wachten;
Of: familie, die men kan verwachten.
Nummer vijf loopt de natuur eens in;
Zes heeft in gebeden nu geen zin,
Anders wel hoor! Nu toevallig niet.
Zeven is te somber voor een lied. —
Dezen laten op den zondagmorgen
Door hun wonderlijke zondagszorgen,
Dominé voor stoelen, banken staan.
Zeg dus liever: „Nee, ik WIL niet gaan!"

E. H.

(Overgenomen).

Advertenties

Leestafel

Hervormde dagkalender 1962; uitgave Boekencentrum N.V.; Den Haag; prijs *f* 2.45.
De nederlandse illustrator J. E. Nieuwenhuis ontwierp het schild van deze kalender, een litho op het motief van ps. 150. De (scheur) kalender bevat naast bijbelteksten op de achterzijde van de blaadjes een keur van interessante stukjes, fragmenten uit boeken, verhaaltjes voor jong en oud.
Zij die van een dergelijke kalender houden — wij dachten, dat scheurkalender steeds meer in onbruik geraakten... — kunnen wij de aanschaf van de „Hervormde dagkalender 1962" aanbevelen.

Wie wint een nieuw abonnee op ons weekblad?

U krijgt onze hartelijke dank èn f 1,- provisie per nieuwe abonné voor uw medewerking.
Met grote verwachting ziet het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem uw opgave tegemoet!

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 19 jan. 1962 Jaargang 79 Nr. 3610

wereldbeeld, voor velen geen vraag voor enkelen een nood

Op de redaktievergaderingen van ons blad worden de voor-pagina stukjes eerlijk verdeeld onder de redakteuren. Gedeeltelijk uitgezochte onderwerpen, zoals het hier volgende, en dan met zijn instemming aan één der redakteuren toegewezen, gedeeltelijk vrije onderwerpen, en dan is het de taak van de redakteur te zoeken naar iets dat van dien aard is, dat het als leidend artikel kan funktionneren.

Voorlopig geformuleerd luidde het onderwerp: *„modern wereldbeeld en de bijbel"*. Een dermate aangeduid onderwerp zou, naar mij voorkomt niet in het korte bestek van een „leading" kunnen worden behandeld, terwijl bovenstaande titel mij de beperking biedt van enkele inleidende opmerkingen, die voor deze of gene aanleiding zijn om zelf eens verder te denken, en mogelijk eens iets te gaan lezen over dit onderwerp. Voor de laatsten mag ik adviseren het speciale nummer van „Wending" van juli/augustus 1953 „Bijbel en Wereldbeeld" er eens op na te slaan. Dit nummer bevat een aantal zeer goede artikelen over het onderhavige onderwerp en sluit met een uitvoerige literatuurlijst.

Een aantal jaren van nauw kontakt met onze gemeenteleden, wat toch wel een kontakt met de globale lezerskring van ons blad betekent, heeft bij mij de indruk doen post vatten, dat er bij de meesten geen sprake is van een bewust en doordacht wereldbeeld in bredere zin, terwijl het juist voor enkelen een kernprobleem betekent.

Het is eigenlijk niet juist om van wereldbeeld te spreken in het enkelvoud. Immers, als ik mijn „Van Dale" opsla en de daargevonden definitie aanhoud, mag ik onder wereldbeeld verstaan:

„de voorstelling die men, die iemand of een bepaalde groep van mensen zich gevormd heeft omtrent de werkelijkheid van de wereld; ook betrokken op een abstractum..."

Het wereldbeeld van de baby is anders dan dat van het kind in de box; het wereldbeeld van de middelbare scholier is anders dan dat van de Papua-jongen, die nooit op school is geweest; het wereldbeeld van de fabrikant is anders dan dat van de natuurkundige; het wereldbeeld van de gelovige is anders dan het wereldbeeld van de ongelovige.

Wie foto's maakt weet dat een beeld zich wijzigt naarmate men zelf van standpunt verandert, naarmate de belichting gewijzigd wordt, naarmate de camera meer of minder „open" oog heeft en naarmate de belichtingstijd langer of korter is.

Zo is ook het wereldbeeld van enkelingen en groepen afhankelijk van eigen standpunt en instelling, eigen groei en ontwikkeling, van eigen geloofsinhoud en geloofsvormgeving. Het gaat immers bij het wereldbeeld niet alleen om de contouren, de lijnen en de omtrekken, maar evenzeer en veel meer om de inhouden, de kleuren, het spel van licht en schaduwen, de verkondiging en de zingeving.

Er is een tijd geweest dat alle universele kennis, alle encyclopaedische wetenschap verenigd kon zijn in één persoon, terwijl wij nu in de tijd leven van het specialistendom. Eén mens heeft aan zijn hele leven nog niet genoeg om alle inhoud van één „vak" te overzien en in beeld te brengen. Welk een veelheid en gedeeldheid, verscheidenheid en verdeeldheid in wereldbeeld levert dit wel niet op.

Het is daarom welhaast onmogelijk om het begrip „modern wereldbeeld" in één korte defintie te vangen.

Het zou boeiend en interessant zijn om in dit blad eens een poging tot formulering van hun wereldbeeld te horen van zeer verschillende lezers. Een scholier, een huisvrouw, een lopende-band arbeider, een boer, een handelsreiziger, een fabrikant, een politicus, een ekonoom, een psycholoog, een kunstenaar, een natuurkundige, een vak-theoloog, een bioloog, een geschiedkundige, een medicus, een socioloog en geoloog en welke andere ook. Ik ga hierbij uit van de vooronderstelling dat deze allen van bijbels gelovig standpunt uit hun visie zouden geven.

We zullen wel mogen stellen met veler instemming, dat de bijbel zelf geen wereldbeeld of wereldbeelden per definitie leert. De bijbel is geen handboek voor enige wetenschap en is er nergens op uit om enige wetenschap te bestrijden.

De bijbel levert geen openbaringsgegevens voor enige wetenschap.

De bijbel wil anders gelezen worden dan enig ander boek.

Wel is de taal van de bijbel uiteraard gebonden aan de wereldbeelden van de schrijvers. Hoe kan het ook anders. Zij hadden ook hun voorstellingen van het uitwendig ontstaan der dingen en van de vormgeving van hemel en aarde. Zij dachten de aarde

In deze dagen

waarin ons berichten bereiken over een (hopelijk incidenteel) gewapend treffen tussen nederlandse en indonesische marine-eenheden in de wateren van Nieuw-Guinea, roepen wij onze lezers op voorbede te doen voor de verantwoordelijke autoriteiten van ons land en van Indonesië, opdat een heilloos militair optreden wordt voorkomen.

Wij dringen er bij onze regering op aan alles in het werk te stellen om tot onmiddellijke onderhandelingen met Indonesië te komen.

God behoede de volkeren van Indonesië, Nieuw-Guinea en Nederland!

v. D.

Het is noodzakelijk, dat we weten, waarvoor we leven.
Dat er een doelstelling is en dat we ons daarvoor inzetten. Deze inzet zal alleen mogelijk zijn, als we ons hele hart daar in kunnen leggen.
De oude Jozua weet, waarvoor hij geleefd heeft en wat hij zijn familie en zijn hele volk kan aanbevelen. Hij kan dit doen tegen de achtergrond van een rijke levenservaring. En als hij aan de toekomst denkt - hoe die dan ook precies uit zal vallen - het zal altijd weer geraden zijn dit ene te doen: God dienen.
Het leven aanvaarden uit zijn hand en het besteden op de door Hem aangegeven wijze en het zodoende gebruiken tot Zijn eer. Dit is onmogelijk zonder Hem liefde en gehoorzaamheid te bewijzen; en dit moet voortkomen uit een hart dat Hem toegewijd is.
Wij mogen Hem kennen die onze liefde waard is, aan wien we ons hele bestaan kunnen toevertrouwen en die ons de weg wijst, waarin we met Hem mede-werken.
Daar heeft God ook recht op. Hij mag dit van ons vragen. Hij is immers de Schepper van ons leven en zal ook verantwoording van ons vragen.
Dit recht heeft Hij onlosmakelijk gekoppeld aan zijn liefde.

Aan rustige wateren

vreest de Here en dient Hem, Jozua 24 : 14

Hij heeft Zijn eigen hart aan ons verpand en heeft in Zijn Zoon ons gediend. Op onze wegen ging Hij in trouwe liefde. Zo wint Hij de liefde van ons hart. En brengt ondertussen niets in mindering op de aanspraken, die Hij voor en na laat gelden.
Deze dringende raad van Jozua moet dan ook wel één enkele weg aanwijzen.
Hier is geen ruimte voor allerlei mogelijkheden. Deze zijn wèl te vinden buiten God. Onder de machten en mensen rondom zou je maar kunnen uitkiezen. Daar zijn goden en godsdiensten te kust en te keur.
Maar als er opgeroepen wordt tot de overgave aan God, dan is er alleen maar sprake van dit ene.
Zo moeten we behouden worden.
Dit en dit alleen is het leven: daarbuiten is de dood, welke vorm daarvoor dan ook gekozen wordt.
Jezus heeft in dit „moeten" zijn hele hart gelegd; is deze ene weg ten einde toe gegaan. Als Hij oproept de Vader te vrezen en Hem te dienen, dan baant Hijzelf deze weg voor ons. De ernst èn de lieflijkheid krijgen beide nieuwe nadruk, willen ons brengen tot een vrijwillige en volhardende overgave.
Op deze weg geeft God ons zijn feest, die ons alleen maar in deze ene levenskans leidt. Hij blijft trouw bij ons, maar altijd onder voorwaarde, dat we Hem willen toebehoren.
Er komt nooit weer de zelfbediening die kijkt en grijpt naar eigen believen.
Zo was het in het verleden en dit is vandaag zowel a a n b o d als o p d r a c h t.
In de liefdesverhouding tot God en het nuchterweg dienen is ook onze toekomst verzekerd. *Alkmaar N. v. B.*

---

als een platte schijf die aan alle kanten rondom omgeven was door zee en die ook dreef op die wereldzee. Zij zagen de hemel als een tentdoek dat er mooi rond overheen gespannen was en waaraan de hemellichamen vast zaten en er zich langs bewogen. Zij hadden een meer of minder konkrete voorstelling van de schepping van de mens, variërend van boetseren tot te voorschijn roepen door het Woord. Zij hadden de woonplaats van God in de Hoogte gelokaliseerd, in de Hemel en/of in het Allerheiligste van de tempel en ook meer geestelijk als de Onzichtbare Alomtegenwoordige.
Het is spannend te bedenken, dat het scheppingsverhaal in de wereld rondom het geloofsgetuigenis van het oude testament revolutionnairder moet hebben geklonken dan de moderne bestorming van de planeten rondom ons. De toen geldende voorstellingen van het ontstaan van goden, wereld en mensen worden met een eenvoud van geloofskracht en een simpelheid van beeldend vermogen omvergestormd.
Jammer is het, dat nog te vaak onnadenkend, het beeld, de voorstelling verabsoluteerd wordt en de zin veronachtzaamd.
De aanvaarding van dat verabsoluteerde beeld wordt dan tot een bewijsteken van rechtgelovigheid. Het beeld wordt dan te weinig speels gehanteerd om de rechte betekenis duidelijk te laten spreken. Een bepaald type van mensen uit eigen kring, die meer schoolkennis hebben meegekregen, en vele nog niet gelovigen buiten de kring der gemeente worden hierdoor onnodig geërgerd. De differentiatie en het specialistendom van onze moderne samenleving spelen dan een wederzijdse toenadering zeker niet in de kaart.
Het gaat erom dat de mensen met de moderne wereldbeelden het Boek dat spreekt met behulp van de taal van de oude wereldbeelden, gaan verstaan als de boodschap van God voor alle mensen.
Er zijn dan ook wel pogingen ondernomen om de bijbel zo te vertalen dat al het eigentijdse van de bijbel wordt uitgezuiverd.
Het lijkt mij een onmogelijke zaak en ook een heilloze bezigheid. Juist de voortschrijdende Openbaring door de Schriften heen - die van Hem getuigen - is aan die wereld met haar voorstellingen onlosmakelijk verbonden. De levende Christus wordt op die manier tot een dode abstraktie.
En het is slechts die levende Christus, die niet losgedacht kan worden van de Schriften, waar het om gaat. Hij is de gestalte van de Nieuwe Mens, die voor ieder mens met welk wereldbeeld ook zijn Woord heeft. Zijn gestalte in geboorte, woorden, leven, lijden, opstanding en hemelvaart spreekt de andere onvertaalbare taal die door ieder gelovig mensenkind verstaan wordt. Alles in de Schriften is dienstbaar aan Hem. Zodra de andere dingen een betekenis in deze wordt toegekend en zij een zelfstandig bestaan gaan leiden, zelfs wanneer men dat doet met de vroomste bedoelingen en daarop interessante schema's bouwt, leiden zij tenslotte tot dwaling en afleiding van Godes en der mensen Zoon.
De Schriften zijn nodig om bij Christus te komen, maar Christus is nodig om de Schriften te verstaan. Van Christus uit wordt ook het binnendringen van de wereld van God in de wereld der mensen geloofbaar. Ook te geloven voor de meest geprononceerde wetenschapsmens van deze tijd. De rakettenbouwer die de planeten gaat bezoeken en lichtjaren meet, de theoretische psychicus die het mysterie van de betrekkelijkheid der tijd doorschouwd heeft op zuiver wetenschappelijke wijze, gelooft met vele ontelbare gelovigen, dat Jezus Christus geboren werd zonder dat Maria door een man werd bevrucht, dat in Zijn handen het brood vermenigvuldigd werd, dat Zijn Woord doden tot het leven riep, dat Hij zelf dwars door de dood heenging en dat bij de hemelvaart een wolk Hem aan het gezicht der mensen onttrok en dat Hij zal wederkomen op de wolken des hemels. Waarheid en bijbeltijdse voorstelling in een niet te analyseren synthese, als geloofsgetuigenis saamgevoegd.

Ph. L. (Gr.)

In dit nummer

(met of zonder commentaar)

bij anderen gelezen ......

Wij lazen in het Nieuwsblad van het Noorden van 6 januari het volgende:

Baptisten in Rusland gearresteerd

De Prawda meldt, dat er kortgeleden in Leningrad verscheidende Russische baptisten zijn gearresteerd. De politie arresteerde de baptisten nadat dezen uit de kathedraal van Kazan in Leningrad - een museum, waar propaganda tegen de godsdienst wordt gemaakt - gegooid waren. Volgens de Prawda hadden de baptisten gepoogd „hersenspoeling" toe te passen op bezoekers van het museum. De baptisten, die „met bezoekers debatteerden en religieuze slagzinnen schreeuwden", hadden het werk in het museum 90 minuten lang opgehouden. Een jong meisje, dat tot de groep baptisten in Leningrad behoorde, werd later „op heterdaad betrapt", toen zij religieuze vlugschriften in brievenbussen van Leningradse huizen stopte. Zij had zich op de textielfabriek, waar zij werkte, moeten verantwoorden voor een „rechtbank van kameraden" en had een ernstige berisping gekregen.

Leningrad was de stad van het begin van het kommunisme. Daar begon de Revolutie en daar zijn de kommunistische beginselen het felste in praktijk gebracht. Uit het Prawda-bericht mogen wij afleiden dat de baptisten van Leningrad ook buiten de kerkmuren komen. Ik heb in Leningrad kennis gemaakt met enkele plaatselijke voorgangers en hun rustiek gelegen kerkje gezien, buiten het drukke stadsgewoel. Het doet je goed te horen, dat ze zich er niet verstoppen. De frisse geest van de broeders die ik er leerde kennen is blijkbaar uiting van een levende gemeenschap. Laten we veel bidden voor de broeders en zusters in de gemeente van Leningrad.

Het volgende eveneens zeer lezenswaard, uit „Hervormd Nederland" van 6 jan.:

Joodse dank voor de resolutie over het anti-semitisme

Dr. Nachoen Goldmann, president van het World Jewish Congress, heeft in een boodschap aan dr. W. A. Visser 't Hooft, sekretaris-generaal van de Wereldraad van Kerken, uiting gegeven aan zijn grote voldoening over het feit, dat de assemblee van de Wereldraad in New Delhi eenstemmig een resolutie met betrekking tot het anti-semitisme heeft aangenomen. Voor de opening van de assemblee had dr. Goldmann in een schrijven aan de sekretaris-generaal de hoop uitgesproken dat de Wereldraad „duidelijk haar mening te kennen zou geven over de problemen die zo zwaar op ons drukken en de aandacht zou vestigen op het probleem van de rassenhaat, dat niet alleen de oorzaak is van veel menselijk leed doch bovendien een grote hinderpaal voor de internationale verstandhouding en broederschap".
In een brief van 11 december gaf dr. Goldmann uiting aan de waardering van zijn organisatie voor het aannemen van een desbetreffende resolutie die „zeer belangrijk is voor de gemeenschappelijke strijd tegen de rassendiscriminatie en in het bizonder tegen het anti-semitisme". De Wereldraad van Kerken, zo voegde dr. Goldmann hier nog aan toe, heeft door het aannemen van deze resolutie een voorbeeld gesteld.

Een berichtje dat we ergens knipten over een nieuwe toren van Babel:

Toren van Babel

De regering van Irak is van plan om de toren van Babel te herbouwen.
Hij wordt 100 meter hoog. Men hoopt er een toeristische attraktie van te maken. Men zal vanaf de toren een prachtig uitzicht hebben en er komt een daktuin met internationale restaurants, snackbars en dancings. Het Handelsblad, dat deze dingen meedeelt, merkt er bij op: één ding is er al, de spraakverwarring, het gebrek aan begrip tussen de mensen onderling.

„Hervormd Nederland" van 6 jan. geeft het volgende bericht:

Spaanse r.-katholieken in kontakt met protestanten

Het r.k. dagblad De Tijd-Maasbode heeft kortgeleden gewezen op het kontakt dat de Spanjaarden de laatste jaren hebben met het protestantisme door de vele toeristen, die het land bezoeken. Eeuwenlang heeft men in Spanje geen enkel kontakt gehad met de kerken van de Reformatie en het Spaanse volk, aldus mgr. J. Iribarren, de leider van het Spaanse kerkelijke bureau voor statistiek en voorlichting, is op deze ontmoeting in het geheel niet voorbereid.
De Spanjaarden, zo zegt hij, komen door de toeristen voor het eerst in hun leven in aanraking met het feit, dat hele naties niet rooms-katholiek zijn. Doordat Spanje zijn plaats gaat innemen in de talrijke Europese gemeenschappen, zorgen pers en radio ervoor, dat het volk bekend raakt met een mentaliteit, die niet zelden een uitgesproken protestants karakter draagt.
Volgens mgr. Iribarren ontkomt men niet aan de beantwoording van de eenvoudige vraag, in hoeverre en op welke wijze de eisen van de christelijke liefde en het besef van christelijke saamhorigheid de Spanjaarden dwingen tot een meer verdraagzame houding.

De rooms-katholieke kerk in verschillende landen wordt te vaak over één kam geschoren. Het is ook vele rooms-katholieken in ons land een oorzaak van groot verdriet dat de r.k.-kerk in Spanje het de andersdenkenden zo moeilijk maakt. Ofschoon wij wel van mening zijn, dat onze roomse broeders en zusters het in Rome protesten moesten laten regenen tegen de mensonterende vervolgingen in Spanje en andere landen opdat er langs kerkelijke kanalen iets gedaan zou worden om een eind te maken aan de godsdienstige diskriminatie, verheugt het ons bizonderlijk dat er blijkbaar middels andere faktoren iets aan het veranderen is. De gestadige druppel holt de steen. Als U al zo ver bent dat U buitenlandse vakanties kunt presteren, ga dan naar Spanje en vertel de Spanjaarden hoe het in de rest van de wereld toegaat.

Tina Keller schreef in „Hervormd Nederland" van 6 jan. een klemmend artikel onder het hoofd:

> **Vergeten Gevangenen**
> een barrière van stilte rondom één miljoen medemensen.

Uit dit artikel hebben we een stukje geknipt om het U te laten lezen. Gedoeld wordt op de velen die vanwege hun politieke en godsdienstige overtuigingen worden gearresteerd, niet alleen achter het ijzeren gordijn, maar ook in andere landen waar een zekere diktatuur heerst. Zij schrijft:

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Wat men ertegen doen zal? Dit: een wereldwijde beweging in het leven roepen die de regeringen ertoe brengt deze gevangenen vrij te laten, of hun tenminste een onpartijdige en openbare behandeling van hun zaak te gunnen; de publieke opinie mobiliseren ten behoeve van mannen en vrouwen die vervolgd werden omdat ze een godsdienstige overtuiging beleden of uitdrukking gaven aan een mening die zij eerlijk waren toegedaan, maar die niet in overeenstemming was met de plannen en opvattingen van hun regering: garanties bekomen, die gebaseerd zijn op de Rechten van de mens, ten behoeve van de „gevangenen om het geweten" en allen die binnen langere of korter tijd mogelijk hun lot delen.
Deze beweging begon met een oproep van een Londens advokaat, Peter Benenson, in de Observer van 28 mei jl., een artikel dat door vele kranten iin alle delen van de wereld, tijdschriften en radioprogramma's werd overgenomen. Er kwamen reakties op uit Senegal, Finland en Uruquay ondermeer; van geleerden, huisvrouwen en schoolkinderen.... Er werden spontaan gelden overgemaakt; de beweging „Appeal for Amnesty 1961" (eis tot vrijlating), later afgekort tot „Amnestie, internationale beweging voor vrijheid van overtuiging en godsdienst", was geboren.
De oorspronkelijke kleine groep initiatiefnemers: enkele juristen en schrijvers die elkaar regelmatig aan de lunch ergens in Londen ontmoetten, is nu uitgegroeid tot een komité waarin vertegenwoordigers van de voornaamste politieke en kerkelijke richtingen zitting hebben.
In Londen is een internationale organisatie opgebouwd, die de richtlijnen voor de uitbreiding van het werk opstelt. De dagelijkse leiding van het bureau berust bij Peter Benenson en Eric Baker, de laatste werkzaam bij de Society of Friends (de Quakers).

Ph. L. (Gr.)

Treinramp bij Harmelen

Naar wij vernamen werd br *Blenkers* te *Almelo* zwaar gewond bij de treinramp van maandag 8 januari jl. Met een schedelbasisfraktuur en een enkele dagen nadien optredende maagbloeding wordt deze broeder verpleegd in het akademisch ziekenhuis te Utrecht, neurologische kliniek. Toen wij deze mededeling ontvingen was br Blenkers nog niet bij bewustzijn.
Als een tragische bizonderheid vermelden we, dat het gezin van br Blenkers zich sinds één maand weer in Nederland bevond, na een langdurig verblijf in Zuidafrika We bevelen br Blenkers met de zijnen hartelijk in aller voorbede aan.
Ook de kommissie der unie van baptistengemeenten in Nederland heeft blijken van innig medeleven gezonden aan het ministerie van Verkeer en Waterstaat en de direktie der Nederlandse Spoorwegen.
Vertrooste de Heer hen die treuren!

v. D.

Nader bezien

Week der gebeden

Opnieuw wordt deze week de week der gebeden gehouden. Op vele plaatsen in heel de wereld worden zowel in protestantse als niet-protestantse kerken gebedsdiensten voor de eenheid der christenen gehouden.
Deze gebedsweek, telken jare in de derde week van januari heeft zo goed als overal de gebedsweek der evangelische alliantie, welke in de eerste week van deze maand gehouden werd, verdrongen.
Zoals gezegd, ook de niet-protestantse kerken doen aan deze gebedsweek mee. Zo heeft de bisschop van Groningen, mgr P. A. Nierman jl. zondag in zijn diocees een schrijven doen voorlezen waarin wordt opgeroepen om samen met alle christenen over geheel de wereld voor de eenheid te bidden. Uit dit bisschoppelijke schrijven citeren we hieronder enkele regels omdat deze - naar het ons voorkomt - van een reëlere oekumeniciteit getuigen dan weleens - vooral de laatste tijd - vernomen wordt in sommige kringen der oekumenische beweging: minder romantisch, nuchterder en - hoe paradoxaal het ons ook schijnt - bijbelser. We citeren:

„Wie geen pijn heeft over de scheuringen, is geen ware Christen". „De oorzaken van de gescheidenheid onder de christenen zijn eeuwenoud en de verschillen zijn zo diep, dat wij ze niet met een enkel gebaar op zij kunnen schuiven. Ook hij die uit een soort gemakzucht deze verschillen verdoezelt, begrijpt de opdracht van Christus niet. De liefde voor Christus en de gehoorzaamheid aan Zijn opdracht eist een eerlijk zoeken naar datgene, waarin wij overeenkomen, maar ook naar datgene, waarin wij werkelijk verschillen." „.... geleidelijk moet duidelijk worden, wat louter bijkomstige en uiterlijke verschillen zijn en waar het verschil voor ons geweten onoverbrugbaar is".

De brief besluit met:

„Moge de éne Heer der Kerk ons in die gesteltenis weer tesamen brengen in het éne Vaderhuis en rond de éne Tafel, waaraan wij, zoals de apostel schrijft „allen één Lichaam" worden, doordat wij „allen deel hebben aan het éne Brood" (1 Cor. 10, 17).

Ook wij willen, in deze dagen vooral, onze gebeden vermenigvuldigen opdat de zichtbare eenheid van de éne gemeente van Jezus Christus, die Zijn Lichaam op aarde is, worde hersteld.

v. D.

Verlate Kerstgroet Kongo

Broeders en zusters,
Wij wensen u allen een gezegend kerstfeest toe. Eigenlijk is dit een wens die wij zelfs in het midden van de zomer elkaar kunnen toeroepen. Dit grote gebeuren laat zich niet begrenzen door twee dagen in december. Het vreemde van zo'n wens in de zomer kunnen wij hier een beetje aanvoelen, want bij deze hitte voelen we veel meer voor zwemmen dan voor een gezellig knappend haardvuur. Aan de andere kant komt dit feest meer tot z'n recht in het heldere zonlicht. Tenslotte is kerst een feest van het licht.
'k Liet de jongens hier een kersttekening maken. Ze mogen graag met scherp kontrasterende kleuren werken. Eén zette de stal in het zeer heldere licht van de ster, maar buiten de lichtstraal had hij alles zwart geverfd. Nu ligt het het er maar aan waar we staan.
Hier bereidt men zich voor om ondanks, of misschien juist wegens de slechte toestand van het land, kerstfeest te gaan vieren. Laten we hopen en bidden dat er vrede en éénheid in dit land mag komen, en dat de Kongolezen de ware vrede gaan zoeken bij onze Heer, Wiens geboorte wij nu gaan gedenken.
Gelukkig zijn er zwarten die niet alleen gedóópt zijn in Zijn naam, maar Hem ook navolgen.
Begin december hielden we hier bijbeldag. Men had bijbels van 20 verschillende talen verzameld en op de tafel in de kerk tentoongesteld. Eén van de kongolese onderwijzers hield de dienst en deed dat op een mooie wijze. Hij dankte God voor de mensen die de bijbel ook naar Kongo hadden gebracht en dat nog deden. Hij refereerde aan dr Carrington, die hier bezig is het oude testament te vertalen in Lingala. Het nieuwe testament bestaat reeds lang in Lingala, hoewel de vertaling soms wel te wensen over laat.
En zo wordt er ook na de onafhankelijkheid nog verder gewerkt om het rijke evangelie hier verder te verbreiden. De Kongolezen doen dat zoveel mogelijk in het kerkelijk werk en de zendelingen in het onderwijs. Het land heeft behoefte aan een krachtige, getuigende, eigen gemeente en aan christen-jongeren, die een min of meer degelijke opleiding hebben genoten.

Lezers aan het woord

Aan de lezers van „De Christen,"

Ondergetekende las het stukje („Brokstukken," 12 jan. j.l.) geschreven door ds H. van der Werf over het dopen van jonge personen en wil gaarne haar rijke ervaring er aan toevoegen. Ik was twaalf jaar toen ik mij in volle bewustheid aan Jezus overgaf en direkt de doop aanvroeg omdat ik nu alles wilde doen wat de Heer, die mij zo liefhad dat Hij voor mijne zonden had willen sterven, wenste. Ik ben toen dan ook gedoopt op twaalfjarige leeftijd. Dat is nu bijna tachtig jaren geleden en ik ben altijd blijde, dat ik zo jong gedoopt werd en in de gemeente was. Ach, de Heer Jezus draagt die jonge plantjes in Zijn armen. Dat heb ik duidelijk mogen ondervinden; en wat is het een schone roeping voor de gemeente mede de zorg te dragen voor die jonge plantjes. Jezus zegt: verhindert ze niet.
Broeder en zuster, elk die zo jong tot Jezus en Zijn gemeente kwam zal het zeker moeten getuigen: Hij droeg mij en beschutte mij en zorgde voor mijn ziel. Ik hoop dat er nog van die jonge persoontjes tot die overgave en dus ook tot de gemeente komen, want dat bewaart ons en geeft ons innige blijdschap!

Haarlem **I. E. van der Steur**

NACHRIFT: In een begeleidende brief schrijft zr Van der Steur: „Maar toen ds Van der Werf dat stukje in „De Christen" schreef kwam alles in me op en ik zag voor mij degene die na hun overgave tegengehouden werden voor de doop en het na jaren niet meer begeerden en toch ook geen vrede hadden. Ik weet uit ervaring hoe goed het mij geweest is juist zo jong aan de gemeente te behoren..." Ook deze opmerking van onze bijna 92-jarige zuster wilden we onze lezers niet onthouden! Wij danken haar hartelijk voor haar getuigenis.

v. D.

Assen 27-12-'61

Geachte eind-redakteur,

In „Pionier," orgaan van de Nederlandse Baptistenstudenten Vereniging, 3e jrg nr 2 - welk nr ik 6 dec. ontving - trof ik als bijlage aan een verkorte vertaling van een artikel van Leslie E. Cooke over de **Bijbelse fundering van de Interkerkelijke Hulpverlening.** Bij navraag bleek mij dat de redaktie van „Pionier" dit artikel had laten vertalen.
In „De Christen," orgaan van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland, jrg 78 nr 3605 dd 15-12-'61 vond ik een - eveneens - verkorte vertaling van hetzelfde engelse artikel.
Bij vergelijking van deze 2 verkorte vertalingen valt mij op:
1e. dat de vertalingen identiek zijn, terwijl ook in de alinea-indeling beide vertalingen gelijk zijn.
2e. dat in 11e alinea in beide verkorte vertalingen van redaktiewege de eisen van het Judaisme met dezelfde woorden worden toegelicht.
3e. dat dezelfde fouten in beide vertalingen voorkomen, nl. in de 2e alinea: voor diakonie moet diakonia gelezen worden en in de 10e alinea: ipv aulogia moet er eulogia staan.
en 4e. dat de zinsdelen die in „Pionier" onderstreept zijn, in „De Christen" kursief gedrukt staan.
Het bovenstaande wekt bij mij de indruk, dat U abusievelijk de herkomst van de nederlandse vertaling hebt weggelaten.

Gegroet, J. L. de Haan.

NASCHRIFT:
We kunnen drs J. L. de Haan verzekeren, dat bedoeld artikel ons - als persbericht - werd toegezonden door het bureau van de Stichting voor Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen. Met fouten en al. Als te doen gebruikelijk namen we dit artikel, toen er ruimte voor beschikbaar was, zonder meer in onze kolommen op. Br De Haan wende zich tot de Stichting voor Oecumenische Hulp of tot de redaktie van „Pionier", al naar hij wenst...... Eén van beide zal het kennelijke misverstand kunnen ophelderen; wij niet.

v. D.

Wij wensen u allen God's rijke zegen toe gedurende de feestdagen, maar vooral voor het komende jaar .
Gedenk de Kongolezen en de gemeente hier in uw gedachten.
Met hartelijke groeten,

Uw Fenny, Jan en Mirjam van der Veen.
BMS Yalemba; Par Bosoko, Province Oriental; République du Congo. (Leo).

P.S. *Wij danken allen die ons gelukwensten met de geboorte van ons kindje zeer hartelijk.*

Radionieuws

De NCRV-morgenwijding van vrijdag 26 januari a.s. (10.15 uur) zal geleid worden door ds G. van 't Wout te Muntendam.
Orde van dienst:
Gez. 179 : 1-3 (N.H. bundel)
Gebed
Schriftlezing Joh. 3 : 14-22
Toespraak „God houdt de wereld en ons leven in Zijn hand"
Lied 200 : 1-4

Leestafel

In het huis van mijn Vader;
Grace Nies Flecher; uitgave van Boekencentrum N.V., 's-Gravenhage; prijs geb. f 8,50.

Wie een goed boek wil lezen, levensecht en vol humor en blijheid, leze dit prachtige boek, dat zo door en door menselijk is en waarin tevens een sterk geloof en hoge idealen meespelen. Het boek doet denken aan werken als die van Agnes Sligh Turnbull. De hoofdfiguur is ds Nies, die zijn loopbaan begint als brievenbesteller in een slechte buurt, waar hij al heel jong de mensen leert kennen zoals ze achter hun maskers zijn. Hij wordt methodistenpredikant en geeft zich met hart en ziel aan zijn werk en de mensen die God op zijn weg brengt. Noteer de titel en koop het bij de eerstkomende goede gelegenheid.

Wf.

Ook U spreekt Grieks en Latijn;
prof. dr A. Sizoo. Een pocket-boek uit de Boeket-reeks van J. H. Kok N.V., Kampen. Prijs *f* 1,50.

Dit alleraardigste, vlotgeschreven boekje kan door iedereen met baat gelezen worden. Het werpt nieuw (maar tevens ook oud) licht op allerlei woorden die we dagelijks tegenkomen in krant, kerkbode, radiotoespraken, enz. Het is een leuk presentje voor een verjaardag. En er valt heel wat uit te leren, spelenderwijs.

Wf.

uit ons uniebureau

De *kommissie der unie* komt op *23 januari* in vergadering bijeen. Wie een zaak onder de aandacht van de U.C. wil brengen, kan dit doen door 'n schrijven aan 't unie-sekretariaat. Graag beveel ik de vergadering van de U.C. in aller belangstelling en voorbede aan.
Het *bestuur van de unie-bouwstichting* komt op *26 januari* in vergadering bijeen. Gemeenten, die inzake hun kerkbouwzaak in overleg willen treden met de UBS kunnen dit doen door een schrijven met nadere uiteenzettingen aan het sekretariaat, Dalweg 77, Arnhem te doen toekomen.
Zoals al een paar maal is meegedeeld, kunnen de gemeenten tot 1 februari a.s. voorstellen voor de algemene vergadering der unie aan het sekretariaat meedelen. Ook is reeds eerder bericht voor welke funkties kandidaten gesteld moeten (kunnen) worden. Graag herhaal ik dit hier nog eens. Voor de volgende funkties dus moeten er kandidaten komen:

1) voorzitter van de algemene vergadering;
2) één lid van de ECU, (br E. de Haan is niet herkiesbaar);
3) één lid van de C.v.d.O. (br J. Zwaan is niet herkiesbaar); daar er reglementair in de C.v.d.O. tenminste twee geen-voorgangers moeten zijn, zal de kandidaat hier dus een niet-voorganger moeten zijn.
4) twee leden van de redaktie van „De Christen", (ds J. van Dam en ds J. Louw zijn niet herkiesbaar);
5) één lid van de redaktie van „De Zaaier" (ds H. v. d. Werf is niet herkiesbaar).

Kandidaten kunnen gesteld worden door de gemeenten, de unie-kommissie en de betrokken kommissie. De namen van de kandidaten moeten vergezeld van hun schriftelijke bereidverklaring uiterlijk 8 maart in het unie-bureau bekend zijn.

T. Jansma

BROkSTUKkeN

Wat zijn er toch een piekeraars in de wereld. Je treft ze onder de zieken, maar evenzeer onder de gezonden.
Er zijn ongeletterde en intellektuele piekeraars.
Piekeraars zijn mensen die ergens mee zitten en die er niet uit kunnen komen. Er niet bóvenuit kunnen komen. Ze hebben een probleem, een moeilijkheid, een brok narigheid, vrees voor naderend kwaad, en zijn daar voortdurend mee bezig. Ze zijn er door gefascineerd, gehypnotiseerd, gebiologeerd. Ze zijn in de greep van die moeilijkheden gekomen. Ze kunnen haast nergens anders meer over denken en vaak ook over niets anders meer praten. Een piekeraar is dus ook passief ten opzichte van datgene wat hem dwars zit. Hij is te onhandig of te zwak om er wat aan te doen, of te zeer vervuld van de gedachte dat de berg van moeilijkheden zo hoog is, dat hij eenvoudig onbeklimbaar is. Zò blijft hij zitten met de brokstukjes van een voor hem onoplosbare puzzle in zijn handen, die hij om en om keert, zonder ooit verder te komen.

Er zijn piekeraars qua aanleg en gelegenheidspiekeraars. De eersten raken bijna nooit uit de ellende. Ze zijn magneten die steeds weer nieuwe moeilijkheden aantrekken en als het ene kwaad verdwenen is weer een ander probleem voor zich op tafel leggen.

De gelegenheidspiekeraar is iemand die slechts tijdelijk in de macht is geraakt van een bepaald onheil, of wat het maar is. Piekeren kán een onbewuste poging zijn om de aandacht op zich te vestigen. Piekeren kán een onbewuste poging zijn om uit te blinken, namelijk in het dragen van lasten, zó groot, dat niemand ze na kan voelen, overzien en wegnemen kan.

Piekeren kán een onbewuste poging zijn tot wraakneming op diegene die volgens de piekeraar het kwaad heeft veroorzaakt. „Nou zie je maar es, wat je me aangedaan hebt. Je hebt me onherstelbare schade berokkend, het wordt nooit weer goed en dat is jóúw schuld".
Het kan echter ook niets van dat alles zijn maar eenvoudig een zaak van te weinig lichamelijke en geestelijke weerstand ten opzichte van de zwarigheden die het leven nu eenmaal biedt .
We hebben zo van die doeltreffende methoden om de piekeraar te troosten. We strijken hem door zijn kuif, zetten hem een heerlijk bakje troost voor en raden hem vervolgens aan maar eens prettig uit te gaan en op te houden met piekeren. Alsof dat zomaar gaat.
Wie de piekeraar een ogenblik wèg laat zien van zijn probleem in het lege niets van wat afleiding, kan alleen maar verwachten, dat zijn blik direkt daarna weer terugkeert naar het hypnotiserend vraagstuk dat hij onderhanden heeft, of, beter gezegd: dat hèm onder handen heeft.
Hoe komt het toch dat de ene mens aan het piekeren slaat over een bepaald probleem en de ander niet?
Ik denk aan Paulus die gevangen zit en nadenkt over de jonge gemeente in Klein-Azië, waarin lang niet alles koek en ei is. Hij heeft zorg. Maar hij kan er niet heen reizen om te helpen. Hij is machteloos.
Gaat hij er nu over piekeren, wat er terecht zal komen van al die jonge christenen, die daar zo bedreigd leven, zonder al te sterk in de schoenen te staan?
Neen.
Hij bidt. *„Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader.... opdat HIJ u geve met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest...."* (Efeze 3 : 14).
Paulus draagt zijn zorgen over aan God. Hij legt zijn moeilijkheden in sterkere handen dan de zijne. En hij doet dat vol vertrouwen.
De oude Johannes zit op Pathmos. Verbannen. Afgesneden van de gemeenten die hem lief zijn. Er is alle reden om te piekeren, daar in dat eenzame oord. Over zichzelf en zijn toekomst die menselijk gesproken inktzwart is. En over de gemeenten.
Gaat hij piekeren?
Neen.
Hij trekt zich niet terug in zichzelf.
Hij sluit zich niet op met zijn problemen.
Hij koncentreert zich op Jezus. In Openbaring vijf staat dat prachtige visioen, waarbij Johannes in de toekomst blikt.
Wat is alles donker. Wanneer zal de Heilsraad van God vervuld worden? Wanneer zal er verlossing komen? O, verschrikkelijk: „niemand in de hemel noch op de aarde, noch onder de aarde kon de boekrol openen of haar inzien". En hij „weende zeer". Maar dan treedt een der oudsten op hem toe, legt de hand op zijn schouder en zegt vertroostend: „Ween niet, zie, de leeuw uit de stam van Juda heeft overwonnen". Daarna zag hij midden in de troon een lam staan, Jezus de Heer, die de rol aannam en opende, om het heilsplan van God te volvoeren. En zijn blijdschap keerde terug. Hij zag nu niet meer alleen de schier onoverkomelijke moeilijkheden, maar bovendien het Lam. Het onoverwinnelijke Lam.
Christus heeft ons, Zijn volgelingen, in een probleemvolle wereld gezet. In een wereld die alle reden geeft tot piekeren. Maar met een nieuwe kijk op de dingen, met een nieuwe Kracht om te leven en met het vooruitzicht op een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

We mogen ons koncentrerern op Hem. Wie het Lam aanschouwt dat daar staat midden in de troon, wordt niet meer gehypnotiseerd door de problemen die er zijn. Hij staat vrolijk op, om door te marcheren met vele anderen op de heerbaan van God.

Wf.

Wie kan helpen

Dr W. P. Keijzer, Oude Hoflaan 3 te Haren (Gr.), is bezig met het verzamelen van gegevens over het leven en werken van *E. Gerdes,* de dichter van o.a. „Er ruist langs de wolken" en schrijver van vele kinderboeken. Dr Keijzer zoekt in het bizonder naar het boek *„Levenservaringen"* (E. Gerdes), Amsterdam 1872.
Gelijk bekend is Gerdes baptistenprediker geweest en heeft als zodanig gewerkt in Stadskanaal e.o. Het is dus mogelijk dat er onder ons zijn, die dit boekje bezitten en bereid zijn het te lenen aan dr Keijzer, eventueel het te verkopen. Men wende zich tot bovenstaand adres!

v. D.

Mededelingen

Bij de Verantwoording over december, geplaatst in het vorige nummer, moet onder C.v.d.O. in plaats van Den Haag f 75,- gelezen worden Den Helder f 75,-.

Nieuws uit Pimu

Aan onze broeders en zusters in Christus, die ver van ons vandaan wonen, overzee.
Dat de liefde en vrede van God, onze Vader, en de Here Jezus, onze redder met U allen zij.

Wij moeten zonder ophouden God danken, die ons geroepen heeft als erfgenamen met Christus in Zijn Koninkrijk. Wij allen immers werken voor hetzelfde doel, Jezus de Christus, die zichzelf gegeven heeft aan het kruis om ons te verlossen van de zonde.
Het kruis van Christus is het teken onzer eenheid. Wij echter zijn verspreid, doch het kruis maakt ons tot één. En door dat kruis werden wij Gods uitverkorenen.
Jezus heeft gezegd, dat de een van het Oosten zal komen en de ander van het Westen. En allen zullen zij verenigd zijn met Abraham in het Koninkrijk der Hemelen.
Het is daarom broeders en zusters, dat ook al zijn wij van een verschillend land en ras, wij toch één zijn voor Christus. En wij allen zijn geroepen om dit goede nieuws te proklameren.
Wij zijn blij U iets te kunnen schrijven over

ons gemeentelijk werk in Pimu.
In het begin werd het Pimu-gebied bewerkt vanuit Upoto. Later vestigden zich hier zendelingen, doch deze waren hoofdzakelijk betrokken in het medische werk en er schoot weinig tijd over voor kerkelijk distriktswerk. Vandaar dat er dan eens per jaar, voor enkele weken of maanden, zendelingen van Upoto in het gebied kwamen werken.
In 1958 kwamen ds Warden en zijn vrouw dr. Warden in Pimu. Vanwege de geringe kennis der inlandse taal was ds Warden in het eerste jaar van zijn verblijf hier, niet in staat om distriktswerk te doen. Toen hij echter deze moeilijkheid te boven was heeft hij dit wel kunnen doen.
In 1961, na mijn bevestiging als predikant, hebben ds Warden en ik dit uitgegroeide werk in Pimu samen kunnen doen.
Het gemeentelijk werk heeft daarom ook meer aandacht kunnen krijgen. Iets waarop zij jaren had gewacht.
Helaas is de fam. Warden kortgeleden met verlof naar Engeland teruggekeerd en heb ik de laatste twee tochten (huisbezoek, soms vier weken achtereen onderweg) weer alleen moeten doen.
Toch is het erg bemoedigend om, van dorp tot dorp trekkend, de leden der gemeente te bezoeken.
In hun kleine dorpskerkjes met hen het avondmaal te vieren
Sommigen hunner echter hadden ernstige vermaningen nodig. En helaas waren er ook, die vanwege erge drankzucht of overspel als lid geschorst moesten worden.
Toch zijn er onder deze zondaars meerderen, die na kortere of langere tijd weer berouwvol terug keren. Dit jaar konden er weer 87 hunner in de gemeente opgenomen worden. Ook zij, die hun vaste bijdrage niet betalen, worden tijdelijk uit de gemeente verwijderd.
Velen verzochten om bijbelonderricht te krijgen, zodat nu het aantal katechisanten 1171 is
In totaal werden er dit jaar 295 gedoopt en werden er 95 huwelijken in de kerk voltrokken.
U ziet, in Pimu is veel aktiviteit en ik zie hoopvol de toekomst tegemoet, want Pimu is nog steeds een sterk groeiende gemeente. En met Christus zullen we meer dan overwinnaars zijn.
Gelukkig heerst er hier in de gemeente nog een goede geest, ondanks de donkerheid van Kongo's politieke affaires. God geve dat onze gemeente een lichtje mag zijn in deze moeilijke tijden.
Wij zijn erg dankbaar voor de komst van mevr. Edens en haar twee kinderen. Mevr. Edens geeft reeds handwerkles aan de schoolmeisjes. Meneer Edens speelt een grote rol in de algemene werkzaamheden op de zendingspost. Naast werkzaamheden in het hospitaal, is onderhoud en opbouw een onderdeel van zijn dagelijkse taak.
Tenslotte willen we nog het verzoek aan U richten om de gemeenten van Kongo in uw gebeden te gedenken.
God zegene U allen,

ds M. Modengo

* * *

Aan deze brief van onze inlandse voorganger ds M. Modengo, wil ik nog graag iets toevoegen. Door de sterke groei van de gemeente hier, was het erg noodzakelijk dat er weer een predikant kwam.
Het verblijdt ons dan ook ten zeerste, dat zulk een belangrijke post door een Kongolees ingenomen kon worden.
Het medische werk had en heeft altijd veel aandacht gevraagd, zodat het gemeentelijk werk veel tekort gekomen is.
Ds Modengo is jong en energiek. Hij is geliefd en zijn gezag wordt algemeen gewaardeerd. Op zulk een leider heeft deze gemeente dan ook jaren gewacht.
Ook wij als zendelingen ondervinden een prettige samenwerking met hem.
Ongelukkigerwijs begint ds Modengo zijn loopbaan in een zeer moeilijke tijd.
Doch onze bede zij, dat hij mag volharden en standhouden en dat hij nog vele jaren aan de opbouw van deze groeiende gemeente mag werken.

S. Edens

Een nieuwe zonde? In deze tijd nu we wel genoodzaakt zijn ons wat meer en wat intensiever met elkaar te bemoeien, hoort men nogal eens spreken van „de zonde der verdeeldheid". Wie zo spreekt denkt dan aan de veelheid van christelijke kerken, die op deze aarde naast elkaar leven en werken. Wie met het oog op dat laatste feit de genoemde uitdrukking gebruikt, maakt ons zondenregister langer dan we het verdienen. Het is bepaald niet juist om de bestaande verdeeldheid op kerkelijk gebied zonder meer tot zonde te stempelen. Veel milder was dan het oordeel van dr Abraham Kuyper, die sprak van de pluriformiteit der Kerk, ofschoon deze beoordeling van genoemd verschijnsel alle gereformeerden ook niet aanstaat. Maar in elk geval moet men de toestanden niet erger afschilderen dan ze al zijn. Wie zich rekenschap geeft van wat hij leest, voelt direkt, dat het niet aangaat kerkelijke verdeeldheid maar zonder meer onder de zonden te rangschikken.

Zondige verdeeldheid Er is inderdaad een verdeeldheid die zonde is. Men generalisere echter niet.
We moeten ons in deze tijd laten vermanen niet te gemakkelijk over de feiten heen te glijden en het slachtoffer te worden van mode-leuzen. Een van die leuzen is: *eenheid*. Tegen de „zuilen" op radiogebied wordt geageerd en ze worden besproken als waren ze een schande voor ons volk. We menen echter dat er inderdaad verschil van overtuiging, van levensbeschouwing is, en begeren ons niet te laten terechtwijzen door hen, die die verschillen niet peilen maar een kleurloos humanisme beschouwen als vrucht van helderst denken. God scheidde de volken; Hij dreef ze uit-

Vervolg op pagina 8

Leestafel

De Rol van het demonische;
prof. dr G. Brillenburg Wurth; uitgave van J. H. Kok N.V., Kampen; prijs geb. *f* 3,90.

In een vijftal hoofdstukjes behandelt de schrijver zijn moeilijke onderwerp. Na wat oriënterende opmerkingen en algemene gezichtspunten gegeven te hebben, handelt hij verder over demonie en ongeloof, demonie en zedelijke ontaarding en tenslotte over demonie en geestesziekte.
In een tijd als de onze, waarin we zoals de schrijver het zelf uitdrukt „het magische orgaan" om het demonische te ontdekken, verloren hebben, is het van groot belang, nieuw inzicht te winnen in de rol van het demonische. Immers, „hoe meer het demonische onzichtbaar voor ons wordt, hoe fataler de invloed die het oefent".
Het boekje van Brillenburg Wurth is een goede gids bij de studie van dit onderwerp.

Wf.

gemeenteberichten

HENGELO (O.) - (v. d. V.). Het was 7 januari voor onze gemeente een blijde dag! Vijf jonge mensen werden gedoopt en met grote dankbaarheid vierden wij het avondmaal.
Toen wij als gemeente zo bijeen waren konden wij weinig vermoeden dat het voor één van ons het laatste avondmaal was. **Henk Jan Hondelink** oud 19 jaar, werd op 9 januari bevorderd tot heerlijkheid. Het plotselinge van dit verscheiden greep ons allen diep aan. Henk Jan was een jongen die in de gemeente „leefde". Hij werkte mee op de zondagsschool, vervulde zijn plaats in de jeugd, ijverde voor de zending en kende iedereen. Tijdens de vervulling van zijn dienstplicht riep zijn Heer hem thuis. Op de laatste jeugdsamenkomst, die hij 7 januari bijwoonde, leerden wij dit lied:

Wij zijn op reis naar 't paradijs, Jeruzalem daar boven,
straks zullen wij, met d'engelenrij, de naam van Jezus loven.
Daar ligt gereed, het witte kleed, daar wacht ons eeuwig leven.
De palmenkroon, wordt ons als loon, door Christus zelf gegeven.
Já wat het oor, niet heeft gehoord, het hart niet kon bedenken.
Heeft God bereid, in heerlijkheid, dat zal Hij ons dan schenken.

Koor:
Wij zijn op reis, naar 't land van licht en vrede,
Daar wacht ons 't loon, na d'aardse strijd beneden.

Wij konden toen niet vermoeden dat dit lied nog geen week later door onze jeugd aan zijn graf zou worden gezongen. In de rouwdienst, die door vele honderden mensen werd bijgewoond, werd door onze voorganger het leven van onze jonge broeder gememoreerd. In onze gemeente nam hij in eenvoud en blijmoedigheid een grote plaats in. Zijn getuigenis was op tijd en plaats klaar en helder. Hierdoor stond hij bovenaan, alhoewel hij niemand onder zich had. Zijn werk was gedaan, Henk Jan ging naar huis en wij zongen:

„O, dat maakt mij, zalig en blij."

Voorafgegaan door jonge mensen, die 'n schat van bloemen meedroegen, was zijn laatste gang een prediking voor vele honderden mensen die het woord en het lied beluisterden: „Wat tot God gaat is niet verloren".

Onze gedachten gaan uit naar ons zendelingenechtpaar br en zr Ter Braak-Hondelink in Upoto. Bij het vernemen van dit sterven zal het verdriet groot zijn. Hoe graag hadden wij hen hier gehad. Het zou hun harten hebben verwarmd, wanneer zij getuigen hadden kunnen zijn van de geloofszekerheid bij deze begrafenis en het zou hen zeker in hun verdriet hebben getroost.

Het is voor zijn ouders, br en zr Hondelink en hun kinderen, ondanks alle droefheid, een troost te weten dat wij als gemeente innig en diep hebben meegeleefd, maar bovenal dat zij weten: onze zoon en broer, Henk Jan heeft niet tevergeefs geleefd.

HEERENVEEN - (W. d. L.). Op 5 november van het vorige jaar en op 7 januari van dit jaar was het feest in onze gemeente. In deze diensten werden twee jonge broeders door de doop aan de gemeente toegevoegd.

Onze voorganger wist ons in beide diensten op boeiende wijze te bepalen bij betekenis en noodzakelijkheid van deze handeling, terwijl velen, waaronder ook bezoekers die wij anders niet, of zeer sporadisch zien, getuige waren van deze daad van gehoorzaamheid.

Wij zijn als gemeente blij en dankbaar, dat het Woord, ook in jonge harten, aanslaat en vruchten geeft.

Wij hopen op en bidden om meer zegen. Het geeft moed om voor te gaan.

SCHEVENINGEN - (W. Z.). De eerste zondag in het nieuwe jaar was alweer een feestdag, daar er in de avonddienst een jonge zuster door de doop aan de gemeente werd toegevoegd. Vele zijn de zegeningen geweest, die de Heer ons in het achter ons liggende jaar heeft geschonken. Verschillende keren mocht het doopvont geopend worden; de laatste maal, in november, zelfs voor twee nieuwe leden, toen een broeder en een jonge zuster begeerden gedoopt te worden, wat echter voor ons kleine centrum wel wat te veel werd! Enkele leden hebben hun plaatsje afgestaan.

Ook mogen we terugzien op rijk gezegende kerstfeestvieringen, zowel in de gemeente als in de verschillende takken van arbeid.

Vooral op het zondagsschoolkerstfeest kwamen vele ouders mee, die we nog niet eerder in ons centrum gezien hadden. Tweede kerstdag mochten we samen met de haagse gemeente de geboorte van onze Heiland vieren; we hadden daartoe de pas geopende kapel van het Cultureel Centrum van de vergadering van gelovigen in Scheveningen gehuurd. Uit beide gemeenten werden mooie bijdragen geleverd en aan het slot getuigden verscheidene broeders en zusters van de rijkdom, die we bezitten in Jezus Christus, terwijl op de uitnodiging, die volgde een jonge broeder te kennen gaf, dat hij zijn leven aan de Heer wilde geven.

De Heer, Die ons in het afgelopen jaar geleid en gezegend heeft, zal ons ook in het nieuwe jaar niet begeven of verlaten. Hij heeft het Zelf beloofd en we hebben het reeds mogen ondervinden.

Zo kwamen we de 2e januari als gemeente en vrienden bijeen om de verjaardag van onze voorganger, die de Heer steeds de kracht en gezondheid heeft gegeven Hem in het midden der gemeente te dienen, feestelijk te gedenken. De gemeente mocht door de prediking bemoedigd, versterkt en gebouwd worden en de Heer heeft daardoor de harten aangeraakt van hen, die Hem nog niet kenden. Een broeder, die onlangs de Heer heeft aangenomen, heeft thans de wens te kennen gegeven gedoopt te worden. Broeders en zusters, de Heer leide en zegene U en ons allen in dit jaar, Moge Zijn liefde ons geheel vervullen, opdat wij in getrouwheid en eensgezindheid voort zullen gaan, strijdende de goede strijd des geloofs, tot eer van de Heer en redding van zondaren.

Vervolg van pagina 7

een, Genesis 11. God scheidde Abraham's nakomelingen af van de volken en omtuinde hen door de wet. Jezus riep allen, die in Hem geloofden achter zich en weg van onder een verbondsregeling, die in Hem haar zin en vervulling gevonden had. Er is zondige verdeeldheid - inderdaad. Ge vindt ze daar, waar overwegingen geldig gemaakt worden, die niet gegrond zijn in de verhouding tot God en tot onze HEER Jezus Christus. Op godsdienstig gebied is elke verdeeldheid verwerpelijk, die niet voortvloeit uit de gehoorzaamheid aan Jezus Christus. Déze verdeeldheid dient te worden opengelegd en als zonde gebrandmerkt.

Zondige Eenheid Zo goed als er een zondige verdeeldheid is, is er ook een zondige eenheid. Eenheid is niet het meest begerenswaardig goed. God oordeelde het in het belang van zijn mensenkinderen de eenheid van het menselijk geslacht te verbreken bij Babel's torenbouw. Nadrukkelijk herhaalt de apostel de oproep eens door Jesaja gericht tot Israëlieten:

gaat uit het midden van hen en scheidt u af, zegt de Here en raak niet aan hetgeen onrein is, en Ik zal ulieden aannemen, II Kor. 6 : 17.

Paulus citeert deze woorden van Jesaja om de noodzakelijkheid van een duidelijke scheiding tussen de gemeente en de nietchristenen te beklemtonen. De gemeente moet op haar grenzen letten en tegen verflauwing daarvan waken. Satan is een *diabolos,* een geest, die alles door elkaar haalt en het resultaat van zijn aktiviteit is een eenheid, waarin het werk Gods verstikt. Goed woordgebruik voorkomt niet alleen verwarring bij de gedachtenwisseling, maar ook ongewenste en niet bedoelde resultaten.

Wat blijft? Aan het slot van zijn lied op de liefde zegt Paulus, wat blijft. Hij noemt dan drie kenmerken op, waaraan het leven van de christen in het heden gekend zal kunnen worden. Het zijn: geloof, hoop en liefde. Dan gaat hij verder en zegt, dat het voornaamste kenmerk is: de liefde.

Zij *blijven:* geloof, hoop en liefde.

Wat zal hiermede gezegd zijn? Dat ze alle drie voor altoos blijven? Van het geloof is dat niet aan te nemen, want geloven wordt eens aanschouwen. Van de hoop kan uit de aard der zaak evenmin gelden, dat ze altijd blijft: het gehoopte wordt bezit. Slechts van de liefde is het duidelijk, dat ze met de overgang naar het volmaakte leven niet ophoudt. Sommigen hebben gemeend, dat ze daarom de meeste genoemd zou zijn.

De statenvertaling heeft in de tekst het woordje *nu.* De nieuwe vertaling heeft het weggelaten, wel van gevoelen zijnde, dat het niet ter zake dienende is. Maar dan zitten we toch met feit, dat geloof en hoop niet blijvende zijn.

We houden het er voor dat het *nu,* dat de apostel hier gebruikt, van dezelfde kracht is al het *nu,* dat we lazen in Rom. 3 : 25 en hier verstaan moet worden als tegenstelling met de toekomst. In ons Nu-leven als christen zijn drie kenmerken aan te wijzen: het zijn geloof, hoop en liefde en van deze is de liefde, in zoverre zij de vrucht van het geloof is, de meeste.

L.

Naar huis geroepen, met voor ons de wetenschap, dat hij zich geborgen wist in Jezus Christus zijn Heer, is van ons heengegaan onze beminde zoon en broer

HENK JAN

Namens de gehele familie,
H. J. Hondelink

Hengelo (O.), 9 januari 1962.
Marten Meesstraat 25.

De teraardebestelling vond plaats op zaterdag 13 januari jl.

Heden is door haar Heer en Heiland, na een ruim 50-jarige gelukkige echtvereniging, opgenomen in de woningen van eeuwig Licht, onze aller zeer geliefde echtgenote, moeder, behuwd- en grootmoeder

WILLEMINA HULLEMAN

in de ouderdom van 73 jaar.
Openbaring 21 : 25.

Sneek:
P. van der Werf
Alphen a. d. Rijn:
S. Schuil-van der Werf
Y. P. Schuil
Leeuwarden:
R. Brongers-van der Werf
G. Brongers
Emmen:
H. van der Werf
B. van der Werf-ter Braak
en kleinkinderen.

Sneek, 13 januari 1962.
Eenheid 10.

De begrafenis heeft plaats gehad op 18 januari jl.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 26 jan. 1962 Jaargang 79 Nr. 3611

de mohammedaan en het kruis

Voor de mohammedaan is het kruis de grote ergernis van de evangelieprediking. Hij onderscheidt zich daarin niet van de Grieken en de Joden, van welke Paulus dit voortdurend bij zijn arbeid ondervond. De mohammedaan aanvaardt Jezus wel als profeet, doch niet als de Verlosser. Sommigen lichten het kruis uit de evangelieboodschap door aan te nemen, dat niet Jezus gekruisigd zou zijn, doch Judas. In de verwarring rondom de gebeurtenissen bij Jezus' gevangenneming zouden de soldaten zich vergist hebben en Judas met Jezus hebben verwisseld. Dit, aan Judas toegedachte lot, kan voortspruiten uit een zeker rechtvaardigheidsgevoel: Judas verdiende, vanwege het verraad van zijn Meester zulk een lot. In Zuid-Afrika, te Durban, daagde een mohammedaans geestelijke de christenen uit voor een twistgesprek over de christelijke boodschap. Een predikant meende dat deze uitdaging aanvaard moest worden. Het verloop van het gesprek hebben we niet gelezen, maar wel dit argument van de geestelijke: Jezus is wel gekruisigd, maar niet aan het kruis gestorven. Hij werd er schijndood afgenomen en in het graf gelegd.

De mohammedaanse propagandist ging daarbij uit van de raad, die Jezus zijn discipelen gegeven heeft, kort voor zijn gevangenneming, Lukas 22 : 37 en 38. Het klinkt als moesten zij zich voorbereiden voor een veldslag:

> En wie er geen (zwaard) heeft, hij verkope zijn mantel en kope een zwaard.

De Heer zou voornemens geweest zijn om in de grote spanning, die zich rondom zijn Persoon ontwikkeld had, de beslissing in eigen hand te nemen en door het gebruik van geweld Israël aan Zijn zijde te krijgen. Wie de evangeliën nauwlettend leest, merkt wel dat zulk een houding de discipelen niet onwelgevallig zou zijn geweest. Ondanks herhaalde reiniging van hun joodse voorstellingswereld, die ze in de gemeenschap met hun Meester hadden ondergaan, waren ze van een a.s. triumf van Hem nog steeds zeker. Jezus' woorden over zijn sterven en opstanding gingen òf aan hun oren voorbij òf, wat waarschijnlijker is, verstonden zij figuurlijk.

Nog zeer kort voor zij de raad kregen zich van een zwaard te voorzien, had de Heer hen gezegd: Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijk mijn Vader dat Mij verordineerd heeft, opdat gij eet en drinkt aan Mijn tafel in Mijn Koninkrijk en zit op tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls, Luk. 22 : 29 en 30.

De discipelen geloofden in Zijn ophanden zijnde overwinning, maar niet in zijn ophanden zijnde dood. Dat deze overwinning niet zonder het aanwenden van geweld verkregen zou worden, aanvaarden ze gaarne en daarom was hun de raad, zich van een zwaard te voorzien niet onwelgevallig. Zonder slag of stoot zouden de machthebbers hun plaats niet aan Jezus afstaan, dat begrepen zij. En in de heersende spanning begrepen zij ook wel dat de kritieke uren op aanbreken stonden. Denken we slechts aan de koninklijke intocht van hun Meester en zijn ingehaald worden in Jeruzalem door de Galileërs. Toen het echter anders liep en hun Meester zich gevangen liet nemen, vluchtten zij als manschappen van een leger, dat verslagen was, nog zonder gestreden te hebben, en die nu het ergste te duchten hadden. Misschien wilde Judas door zijn ingrijpen voorkomen, dat de beslissing weer zou worden uitgesteld, of wel geheel achterwege blijven en daarmede zou het doel, waarmee hij, (zo goed als de andere jongeren) zich achter Jezus gesteld had, niet bereikt worden.

Toen deze opzet mislukte, was hij ten einde raad. Niet Jezus' ondergang wilde hij, maar het moment der beslissing wilde hij forceren en beleven. Dan zou ook hij aan de tafel van de Meester zitten in het doorgebroken Koninkrijk. Waar de beslissing, zoals hij en de andere jongeren zich die gedacht hadden, niet kwam, maar het kruis in plaats van de troon zichtbaar werd, zag hij zijn leven als mislukt. Hij had achter Jezus moeten blijven.

Het geloof in de ophanden zijnde doorbraak van het Koninkrijk leefde ook sterk in Simon Petrus. Toen het niet op vechten aanging in Gethsémané was Petrus aanvankelijk ook verslagen, maar al gauw schijnt hij zich te hebben hersteld. Hij was overtuigd dat de Meester de slag om de troon ook wel kon winnen zonder Zijn jongeren. Dus keerde hij al gauw op zijn schreden terug en volgde de stoet met de Gevangene in hun midden van verre en wel „om het einde te zien", Matth. 26 : 58. Deze woorden zijn zwaarder dan het schijnt. Petrus volgde niet, nieuwsgierig, hoe het zou aflopen - neen: van de afloop was hij niet onzeker. Zijn geloof stond geheel overeind. Hij volgde om getuige te zijn van de overwinnaar van zijn Meester. Toen hij in die situatie ontdekt was, werd hij onzeker. Ook hier bleef de beslissing zoals de discipelen die gedacht en verwacht hadden uit. Hij zegde zijn Meester de trouw op, bande Hem uit: „er is niets tussen Hem en mij", zei hij. Die benauwdheidswoorden dekten zich echter niet met zijn inwendig leven: zij braken hem.

Het woord van het kopen van een zwaard hebben de discipelen misverstaan - gelijk ze vooral in de laatste dagen toonden hoezeer ze innerlijk nog vreemd tegenover hun Heer stonden. Jezus' raad was een gezegde, dat zij in hun gespannen verlangen naar het triumferende einde, verkeerd opnamen. „Zijn mantel verkopen om een zwaard te kopen", zei men van iemand die vogelvrij verklaard was. Rechtlozen zouden Zijn discipelen worden: gekleurd door de gemeenschap die zij gehad hadden met een aan een kruis als misdadiger gestorven Meester. Op die toekomst wilde de Heer Zijn jongeren voorbereiden en daarmede hun overspannen verwachting afkoelen.

In dit nummer

twee gemeenteberichten; opnieuw de rubriek „Bij ons in de gemeente"; zendingsnieuws; enkele van onze vaste rubrieken.

Aan rustige wateren

„Wij hebben de Here gezien!" Joh. 20:25

Mensen zijn soms ziek omdat ze denken ziek te zijn. Wanneer deze mensen denken dat ze een geneesmiddel innemen, terwijl het geen geneesmiddel is maar iets dat er in alle opzichten op lijkt, dan zijn ze ook genezen.

Sommige mensen, die diep over deze en gene dingen van het leven en het christelijke geloof nadenken worden weleens bekropen door de angst dat ze zich op een dergelijke manier voor de gek houden. Ze zijn bang dat alles wat met het geloof samenhangt ook echt „geloof" is waarvoor helemaal geen grond is, maar dat ze zich inpraten. Ze zijn bang dat ze geloven wat ze zelf zeggen.

Ik kan me voorstellen, dat zulke gedachten ook wel eens opkomen bij u, als u leest van geleerden die beweren dat veel dingen heel anders zijn dan de bijbel ons vertelt. Dan lijkt ineens alles op losse schroeven te staan.

Opvallend is dat de bijbel ons niet in de eerste plaats aanspoort om te denken, maar om als een kind, eenvoudig aan te nemen wat ons wordt aangeboden.

„Melk is goed voor alles" stond dezer dagen te lezen in het maandblad „Wereld". Het is te gebruiken voor het verwijderen van vruchten- en inktvlekken, voor het poetsen van schoenen en andere lederwaren, voor het geven van nieuwe glans aan vloer en zilverwerk, om de ketel vrij van ketelsteen en de koelkast vrij van luchtjes te houden. U kunt melk óók drinken....

„Aan rustige wateren" doet je denken aan bosrijk landschap met een ven. Het is een heerlijke ontspanning om aan die rustige wateren te toeven en te kijken naar de in het water zich weerspiegelende voorbijdrijvende wolkengevaarten, te genieten van het wuivende riet en van de geur van gras en bloemen en bomen. Waar rustige wateren al niet goed voor zijn! U kunt water óók drinken....

„Aan rustige wateren" is een zinsnede uit Psalm 23, de psalm die vertelt van de herder die zorgt dat de schapen bij water komen waarvan ze onbevreesd kunnen drinken. Deze rubriek is er niet om u aan te sporen eens te gaan denken, maar om u aan te sporen te gaan drinken van het levende water dat Jezus geeft!

Ons geloof is gegrond op het getuigenis van de apostelen: „Wij hebben den Here gezien!" De Heilige Geest heeft deze woorden kracht bijgezet zodat ze de eeuwen getrotseerd hebben! Ons geloof berust niet op zelf-suggestie van de apostelen, maar op feiten: „Wij hebben gezien!" Hun enthousiasme dat het evangelie de wereld in stootte was niet „zichzelf ingepraat" maar hen door God, door de Heilige Geest gegeven! Alle eeuwen door is het gebleken dat ons geloof zich niet afspeelt in de gedachten van de mensen, maar dat het zichtbaar is in allerlei grote en kleine gebeurtenissen, die God ons gegeven heeft! De belofte „Zie, Ik ben met u, al de dagen..." was geen smoesje, maar is door de Heilige Geest een dagelijkse werkelijkheid! Elke dag kunnen we levend water drinken. Elke dag kunnen we genieten van het feit dat Jezus in leven is!

Geloven is niet „zichzelf voor de gek houden"; geloven is evenmin „neerliggen aan rustige wateren"; geloven is d r i n k e n !

Almelo — *P. v. d. Werf*

De europese baptisten studenten konferentie

De europese baptistenstudenten konferentie werd van 4 tot 9 januari gehouden in het „Jugendseminar" van de duitse baptisten te Hamburg. De konferentie stond onder auspiciën van het jeugdkomité van de europese baptistenfederatie.

De deelnemers kwamen uit tien verschillende landen: er waren 18 Zweden, 3 Noren, 18 Duitsers, 1 Deense, 1 Cymrische (Wales), 2 Schotten, 10 Engelsen, 1 Franse, 2 Belgen en tenslotte werd de nederlandse baptistenstudenten-vereniging vertegenwoordigd door R. de Haan, bestuurslid en door ondergetekende als mederedakteur van *„Pionier"*.

Jammer genoeg was het voor de baptistenstudenten vanachter het zgn. ijzeren gordijn niet mogelijk aanwezig te zijn en evenmin waren er afgevaardigden uit de zuid-europese landen. Dit gaf wel een zeker onevenwicht aan deze europese konferentie.

Een belangrijk feit was dat slechts één derde van de deelnemers theologie studeert.

Het hoofdtema van de konferentie was: *„Studenten in kerk en wereld"*, met daarnaast: *„De bijdrage van de baptisten tot het christelijk leven in Europa"*. Onderwerpen die hierop betrekking hadden werden door vooraanstaande baptisten behandeld.

Belangrijker dan de voordrachten waren echter de diskussies die op elke toespraak volgden.

Verder werd elke dag begonnen met een uur studie van de Efezenbrief, gevolgd door onderlinge bespreking.

Het uurtje dat 's avonds volledig ter beschikking van de studenten stond, werd wel het meest op prijs gesteld. Gedurende dit vrij programma werden de scheidingsmuren tussen het geestelijke en het sekulaire uit de weg geruimd. Ook was hier de gelegenheid om de rapporten van de studentenorganisaties in de verschillende landen aan te horen. (De verslagen hierover kunt u in de „Pionier" lezen!).

Deze konferentie die zeer geslaagd mag worden genoemd werd besloten met 'n gezamenlijke viering van het heilig avondmaal.

Uit de op de konferentie aangenomen resolutie zou ik het slot willen halen:

De betekenis van de studentenkonferentie te Hamburg mag niet alleen beperkt zijn tot het leven van onzen verschillende studentenorganisaties, maar moet oók gezien worden in het licht van de taak die ons in de komende jaren in onze gemeenten wacht.

Het is onze plicht ten opzichte van God, wiens rijke gave, nl. de onderlinge gemeenschap, wij ondervonden, om de gesloten vriendschap te onderhouden en om ons bewust te zijn van onze verantwoordelijkheid tegenover het leven en de noden van onze europese baptistenfamilie.

H. Deelstra

Inderdaad lagen bij nauwkeuriger lezen van de evangeliën en het ingaan in de situatie, waarin zich de Heer met Zijn jongeren die laatste dagen bevond, de dingen he l anders dan die mohammedaanse leraar in Durban wilde doen geloven.

De woorden, die Jezus bij de inzetting van het avondmaal sprak, weerleggen voldoende, dat Hij aan het verwekken van een bloedige opstand gedacht heeft. Het waren de discipelen die hun verwachtingen, hun aangeleerd van jongsaf, op het leven van hun Meester projekteerden. Daarom moesten ze door een vuurzee van teleurstellingen, maar hun geloof dook uit die diepten telkens weer omhoog.

En dat daarom de Heer voor hen gebeden had.

Niet *gebroken*, maar *gereinigd* gingen ze de toekomst tegemoet.

L.

Bij ons in de gemeente

De gedachte van de UBS, dat nog verschillende gemeenten met de aktie rondom het kerkbouwjaar 1962 zullen beginnen - misschien aangestoken door het goede resultaat van de eerste slag? - blijkt niet helemaal voortgekomen te zijn uit de wens... In verschillende blaadjes wordt deze aktie tenminste aangekondigd. De UBS kan dus nog wel wat verwachten! Dat zijn zo van die dingen die je gewaar wordt als je die stapel gemeentelijke periodieken trouw doorleest, elke maand opnieuw. Hetgeen voor samensteller dezes een weliswaar tijdrovende nochtans verheugende bezigheid is. Om U, vrienden, er ook deelgenoot van te doen zijn. 🏛 *De jeugd van LEIDEN verzoekt mede te delen, dat de opbrengst van de door de sleuteljongeren gehouden bazar was f 382,83. Een prachtig resultaat voor deze jongemensen!* 🏛 Uit AMSTERDAM-W.N. melden we, dat deze gemeente sinds kort de beschikking heeft over een kinderkoor dat naar de naam „De Zaaiertjes" luistert en dat op een kerstfeestviering van de gemeente het „gemeente-servies" (100 koppen en schotels) - een geschenk van zusterhulp en mannenvereniging - met de baptistendrank bij uitnemendheid, chocolademelk, werd „ingewijd". 🏛 *In ZAANDAM heeft de nog maar enkele maanden bestaande zondagsschool ook kerstfeest gevierd. Bijna 25 kinderen namen er aan deel, zeer tot verrassing van de leiders en leidsters.* 🏛 Een aandachtige lezer maakte ons er op attent (en we lazen het ook in het Gemeentebericht van Amsterdam-C.), dat men in KROMMENIE 500 kerstnummers van „De Zaaier" aan de man bracht; daarmee ligt het gemiddelde van de uit tien mensen bestaande groep dus op 50 per lid! Hetgeen weer niet wil zeggen dat elk lid er 50 voor zijn of haar rekening nam, want één zuster wist, met behulp van haar 15-jarige dochter, er maar liefst 300 uit te zetten! Geweldig. Onze komplimenten. Met zulk een ijveraarster voor het evangelie in zijn midden zal de groep te Krommenie uit kunnen groeien tot een bloeiende gemeente, menen wij. 🏛 *De tweede samenkomst in VLISSINGEN, welke daar vanuit Rotterdam-C. deze maand werd gehouden, overtrof opnieuw de verwachtingen. Deze keer werd een grotere zaal in hetzelfde gebouw gehuurd. We zijn benieuwd hoe deze jonge arbeid in het voor de baptisten nog maagdelijke Zeeland zich zal ontwikkelen.* 🏛 Bij de velerlei kerstaktiviteiten van de gemeente ALMELO (Nieuwstraat) was ook het feest voor de kinderen „van buiten de gemeente". De echtgenote van Almelo's burgemeester woonde dit de gehele middag durende feest bij; dat deze belangstelling van Almelo's eerste burgeres op hoge prijs werd gesteld kan men zich voorstellen. 🏛 *De bouwplannen in ENSCHEDE nemen zo langzamerhand vastere vormen aan; men heeft reeds de beschikking over een perceel grond (op het Mekkelholt) en de architekt is druk bezig met het maken van schetsplannen. De Enschedeërs hebben nog meer plannen: men stelt ook pogingen in het werk om tot oprichting van een mannekoor te komen.* 🏛 Toen de gemeente van TWEEDE EXLOERMOND op eerste kerstdag 's ochtends de kerk binnenkwam stond op de galerij een grote schare jongeren kerstliederen te zingen. Een feestelijk welkom! De jeugd was toen al een tijdje bijeen geweest want men nuttigde het kerstontbijt gezamenlijk in de jeugdzaal. Nog meer nieuws uit de „twaide mond"; de emancipatie der vrouwen heeft er in de gemeente geweldige vorderingen gemaakt: ook de zusters grepen naar de verfkwast en knapten met fleur en kleur een van de kerkzalen op. We lazen zelfs, dat een der dames uit één bus maar liefst twee kleuren wist te halen.... Hoe ook, het resultaat was verbluffend, aldus „Gemeenteleven". 🏛 *In WINSCHOTEN schafte men 1000 ball-pennen aan. Om mee te schrijven, natuurlijk. Maar de bedoeling is, dat die pennen worden gekocht door schrijflustige lieden die door hun koop het bouwfonds der gemeente steunen. De verkoop kon vlotter, meldt het gemeenteblad. Mocht U zulk een schrijfstift nodig hebben, welnu reis ervoor naar Winschoten. Mocht u dat te kostbaar zijn, waag er dan een briefkaartje aan de sekretaris aan....* 🏛 De gemeente in DELFZIJL hield zondag 10 december een gespreksmiddag; de gespreksgroepen waren verspreid over het gehele gebouw: in de keuken, de konsistorie, jeugdzaal, podium en in de torenkamer. Er waren konkrete resultaten: uit één der kringen kreeg de raad namelijk dringend het verzoek onverwijld te willen onderzoeken „in hoeverre de gemeente kan dienen in de sektor van de bejaardenzorg, met name na te willen gaan of we kunnen komen tot een bejaardentehuis". Een ander verzoek tot de raad was een studiekommissie inzake het beroepen van een tweede voorganger te benoemen. Er wordt dus wel gedacht en gewerkt, daar in het hoge Noorden. Het blad waaraan we deze berichten ontleenden heet dan ook „Vaart". 🏛 *In „De Schakel" van STADSKANAAL lazen we, dat „geschiedkundigen" vaststelden, dat de kortgeleden geboren baby van het voorgangersechtpaar de eerste baby is welke in de pastorie van onze oudste gemeente is geboren, d.w.z. dus in 116 jaar.... Ds Stukker schrijft daarover: „Door ons komen hier is er een bepaalde traditie dus verbroken, we hopen echter dat we nooit een goede traditie hier verbreken zullen"...* 🏛 De jeugd van de gemeente te HEERENVEEN heeft voor 't eerst het aangedurfd de jeugd van Friesland uit te nodigen voor het jeugdweekend van 28/29 januari a.s. Het is een geweldige onderneming, want er moet voor ongeveer 100 jongemensen logies gezocht worden. 🏛 *De meisjesvereniging van ZANDBULTEN bood de gemeente een nieuw „gemeente-servies" aan; Zusterhulp deed het niet minder en kwam met een behoorlijk bedrag op de lappen - zoals dat in Friesland heet - voor een nieuwe oliekachel.* 🏛 Ook in „De Stem" van WORKUM en MAKKUM werd melding gemaakt van de interkerkelijke samenwerking welke in Workum ondervonden werd gedurende de kerstweek. Alle kerstbijeenkomsten, van verenigingen, klubs en zondagsscholen werden gezamenlijk gehouden. Over de eerste avond lazen we in „De Stem": „Maandag 18 december trok men na een kort samenzijn in eigen kerk op naar de kerstboom die op de markt stond. Daar werden, ondanks de felle kou enkele liederen gezongen en werd een kort woord gesproken, waarna verscheidene mannen en vrouwen met evangelisatie-lektuur langs de huizen gingen".... 🏛 *„De Band" van HARLINGEN maakte er in het januarinummer melding van, dat deze gemeente op 6 januari 1902 werd gesticht; men vierde er dus het zestig -jarig bestaan der gemeente. Men heeft het plan om aan dit feit later in het jaar een avond te wijden.* 🏛 Enkele jongemensen in SNEEK, bezield van de ware pioniersgeest, organiseerden voor jeugd aan de rand der samenleving, nl. uit het woonwagenkamp en woonschepenhaven een gezellig kerstfeest. Ongeveer 25 jongens en meisjes kwamen; ze luisterden met beschamende aandacht....! 🏛 *We zwijgen verder maar over al de jaarvergaderingen, welke deze en de komende maand in de gemeenten zullen worden gehouden en met verwachting worden tegemoet gezien; het blijken meestal feestelijke vergaderingen te zijn. Geen wonder ook als men dankbaar gedenkt wat er in het voorbije jaar „bij ons in de gemeente" gebeurde....*

v. D.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Losse Schakels

Beter zingen Ons wordt nogal eens verzekerd en dat van verschillende zijden, dat er in de kerk beter gezongen moet worden. Zolang we daarvan zelf niet overtuigd zijn, zullen die verzekeringen niet veel baten. Welke maatstaf moeten we echter voor goed zingen aanleggen? Ons dunkt is een eerste vereiste, dat het verstaanbaar is. Onzuiverheid van toon zal daaraan afbreuk doen, nemen we aan. Maar ook onzuiverheid in de uitspraak. In Den Haag floreert een boekhandel onder de naam: „De vijf vocalen", en de vijf vocalen moeten ons tot vrienden worden. Hoe ze uit te spreken (en zingen is toch ook een manier van spreken?) en hoe deze zuivere uitspraak te verwerven, is ons voorgehouden in een vorige uitgaaf van de Lofzangen en Gebeden. Tussen de beide helften van de bundel in leest ge dat. We hebben er vaak onze aandacht aan besteed en gewenst dat ds Hasper deze moeite toch niet tevergeefs gedaan mocht hebben. Beter zingen wil zeggen: zuiver spreken en zuiver spreken betekent vooral op de vocalen of klinkers letten. Natuurlijk heeft ook bv. een h, schoon geen klinker, er recht op mede geteld te worden.

Leestekens Ik vraag excuus bovenstaande geschreven te hebben en ga dus geenszins verder met bv. te herinneren aan de ademhaling. Ik ben geen zangdirigent. Wat mij voor ogen stond toen ik me waagde over de grens van dit terrein, waren de leestekens. Het is me nl. eens mogen gebeuren in een grote kerk vol mensen, dat een bekend psalmvers gezongen werd, waarvan ik - hoe bekend zijn woorden mij ook waren - ophoorde. En waardoor kwam dit? Heel eenvoudig, de organist speelde de leestekens. Of alle orgelheren dat nu goed vinden of niet - het was indrukwekkend. Het hart werd gezegend. Misschien is dat niet altijd goed (maar ik kan niet bevroeden waarom dat niet altijd goed zou zijn) maar waarom staan er nu leestekens, dan om de inhoud van het lied duidelijk te doen uitkomen en daartoe zijn adem goed te verdelen? Door bij het zingen de leestekens te verwaarlozen en ongeregeld te ademen, zodat de een rust terwijl de ander zingt, wordt het lied slecht of totaal onverstaanbaar. M.i. kunnen de orgelbespelers er veel toe bijdragen dat er „beter" gezongen wordt. Maar zal dat helpen, dat is het eveneens nodig, dat de gemeente de sleur verlaat en niet zingt op de melodie van „we weten het wel", maar heel oplettend acht geeft op wat ze zingende zegt.

153 Vissen Aan het slot van zijn evangelie vertelt Johannes van een bizondere visvangst. Het was aan 't meer van Galilea dat de discipelen op bevel van de Heer het net in de zee wierpen na een teleurstellende nacht doorleefd te hebben, en toen ze het net ophaalden er 153 grote vissen in zagen liggen. Voor mannen van het vak als de discipelen waren, was dat iets heel bizonders. U en ik zouden er even naar gekeken hebben en allicht meer aandacht voor het spartelen van de vissen gehad hebben, dan voor hun aantal. Vissen vangen is nu eenmaal onze kostwinning niet en bizonderheden omtrent de visstand in het meer van Galilea zijn ons niet bekend. Maar nu vernemen we van bepaald meer deskundige zijde, dat het wel iets heel bizonders was, dat in dat meer in één trek zoveel en dan nog wel grote vissen gevangen werden. Men kan hieruit de les trekken, dat wij over dat cijfer maar niet moeten gaan spekule-

Vervolg op pagina 5

gemeenteberichten

WESTERHAAR - (G. K.). Vrijwel aan het begin van 1962 willen wij U graag iets vertellen voor de nog jonge gemeente Westerhaar.
In het jaar dat achter ons ligt mochten wij zeven nieuwe leden, waaronder 1 jong echtpaar, welkom heten in onze gemeente. Ook door de teleurstellingen die wij hadden in het beroepingswerk, kunnen wij zien dat de Heer gewoon doorwerkt. Wij hopen en bidden echter dat spoedig de roep naar een eigen predikant zal beantwoord worden en dat de Heer ons de aangewezen broeder zal zenden, temeer daar onze voorganger ds R. J. Voorhaar door 2 gemeenten te dienen, welke nog al uit elkaar liggen, overbelast is. Hij weet zich echter gedragen door veel gebed en veel liefde van beide gemeenten. Het is prettig te kunnen vermelden dat ons zangkoor en de muziekclub dikwijls meewerken eigen diensten te verzorgen en in de zomertijd zingende en spelende de wondere liefde van de Heer bekend maken in de openluchtsamenkomsten.
Ook op de meisjes en jongensklub en zondagsschool mogen broeders en zusters het evangelie in alle eenvoud doorgeven. Binnenkort hopen wij ook met het jeugdwerk te starten. Geve de Heer ons veel zegen op dit mooie maar moeilijke werk. Dan hebben we nog onze Zusterhulp die 1 keer in de veertien dagen vergadert.
Rest ons nog te vermelden dat we 26 dec. een mooie gezegende avond mochten hebben waar alle verenigingen hun medewerking verleenden. Hoe heerlijk was het 2 bejaarde zusters te horen zingen een lied voor hun Heiland. Versterkend in het geloof de jeugd te zien of de gezichten van hen die oud geworden zijnde in de kracht des Heren de nieuwe morgen vrolijk tegemoet gaan. Moge de Heer ons in 1962 veel zielen schenken om Zijn gemeenten uit te breiden. Gaarne willen wij besluiten en langs deze weg een groet overbrengen aan onze broeders en zusters in de lande en daarbuiten.

DEN HELDER - (D. C. K.). Gezegd mag worden dat er alom blijdschap is en men de Heer dankbaar is dat Hij alles wel maakt. De inmiddels gehouden bazar van de vrouwenvereniging mocht zich verheugen in een zeer goede belangstelling terwijl er een bijzonder gezellige sfeer heerste. Aan het resultaat ervan zal dit niet vreemd gebleven zijn, vooral daar de netto opbrengst ongeveer *f* 900.- bedroeg welk bedrag werd verdeeld over de verenigingskas, gemeentekas en de arbeid van de zending. De afdeling Den Helder van de N.B.J.B. presenteerde een jeugdavond, die op een bizonder hoog peil stond. De belangstelling was groot en de jeugd kan met jeugdouderling br Kuilman en student Kik van „De Vinkenhof" ervan overtuigd zijn dat zij een zeer goede beurt gemaakt hebben. Die viering van het kerstfeest gebeurde op de vanouds bekende wijze en kenmerkte zich door een sfeer van verbondenheid en blijdschap. Student Pothof van „De Vinkenhof" mocht in ons midden zijn. Het evangelisatiezangkoor droeg het hare ertoe bij om van 't geheel 'n stijlvol iets te maken.
Op zondag 7 januari j.l. was het de grote feestdag voor de gemeente, want ds J. Segaar werd in de morgendienst door de konsulent der gemeente, ds J. Broertjes, aan de gemeente verbonden. Na de dienst maakten velen van de gelegenheid gebruik de nieuwe voorganger en zijn gezin van harte geluk te wensen. In de middagdienst hield ds J. Segaar de intredepredikatie waarna allerlei afgevaardigden hun beste wensen overbrachten van o.a. de unie, zustergemeenten, de burgerlijke overheid en andere kerkgenootschappen.
Gedurende de avond werd een speciale begroetingsavond gehouden waarin wel tot uiting werd gebracht hoe blij en dankbaar men was weer een nieuwe voorganger te hebben. Ds Broertjes leidde deze avond op ongekend enthousiaste wijze terwijl mevrouw Segaar in de bloemetjes werd gezet.

De verscheidene onderdelen der gemeente gaven acte de présence door declamatie en zang en het toewensen van veel zegen. Het was hartverwarmend te zien hoe de zondagsschool, de twee kleinere jeugdgroepen en de N.B.J.B. en niet te vergeten het evangelisatiezangkoor en de evangelisatiegroep de revue passeerden. Hadden de verschillende onderdelen der gemeente de voorganger en echtgenote kleine symbolische geschenken aangeboden, de gemeente in zijn geheel had het voorgangersechtpaar aangeboden de verhuizing alsmede de inrichting van zijn woning te bekostigen. Ds Segaar en mevrouw waren zichtbaar ontroerd door al deze blijken van medeleven. Inspirerend was het reeds de dag na de intrede ds Segaar en dochter te mogen ontmoeten in de arbeid van de evangelisatiegroep bij de straatzang en zaaierverspreiding, terwijl de daaropvolgende week ook mevrouw Segaar meetrok om de boodschap te verkondigen. Moge de Heer de leden van de gemeente ervan doordringen dat hun herder en leraar hun liefde en voorbede hard nodig heeft om datgene mogelijk te maken wat van hem verwacht wordt tot uitbreiding van het Koninkrijk Gods in Den Helder. Gaarne willen wij onze mede-broeders en -zusters in de lande deelachtig maken in de blijdschap vanwege de nieuwe voorganger waarvan bekend is dat hij met volle inzet van zijn persoon de Heer wenst te dienen tot eer van Hem en tot redding van vele zondaars.
Last but not least een woord van hartelijke dank aan de gemeenten en voorgangers alsmede de studenten die gedurende de vakante periode de boodschap niet lieten verstommen.

ren, zoals in de loop der eeuwen zoveel gedaan is. Leken kijken vaker de verkeerde kant uit.

Een partij-program De russische kommunistische partij heeft, zo wordt ons medegedeeld, een nieuw program opgesteld. Hoe het oude er uitzag is ons niet bekend, dus kunnen we niet vaststellen of het er naar onze opvatting, beter op geworden is of achteruit gegaan. Misschien is het minder 'n program dan een huishoudelijk reglement. Misschien geven de bepalingen zelf u daarin vingerwijzing. De zeven punten van deze „huisorde" luiden:

1. De eerste eis is trouw aan de zaak van het kommunisme, zowel in Rusland als in andere landen.
2. De tweede is toegewijde arbeid voor het welzijn der gemeenschap. (in de krant, waaruit we dit overnemen, staat: konscientieuse arbeid).
3. De derde is samenwerking en bestendige kameraadschappelijke hulpvaardigheid.
4. Het vierde beginsel is eerlijkheid en betrouwbaarheid, morele reinheid, bescheidenheid en eerbaarheid in het openbare en persoonlijke leven.
5. De vijfde eis is wederzijdse achting in het gezin en zorgvuldige opvoeding der kinderen.
6. Het zesde beginsel is verzet tegen onrecht, parasiteren, oneerlijkheid en de strijd om de hoogste sporten. (De bestbetaalde betrekkingen).
7. De laatste eis is broederlijke solidariteit met het werkende volk van alle landen.

't Zijn geen eisen om van te gruwen. 't Is slechts jammer dat ze gesteld worden aan mensen, die niet in vrijheid mogen leven. Maar misschien gaan de poorten voor hen open, als genoemde bepalingen hun werk gedaan hebben en bedoelt men dus slechts hen tot de vrijheid op te voeden.

L.

P.S. Een geinteresseerd lezer van „De Christen" maakt er ons opmerkzaam op dat de Mormonen-tempel in Londen, waarover we iets schreven in dit blad van 29 september jl., er reeds staat. Het is een imposant gebouw, schrijft hij.

50 JAAR GELEDEN

Een blijde dag te Petersburg

Uit *„De Christen"* van 26 januari 1912; een verslag van de opening van een „baptisten-tabernakel" in de voormalige hoofdstad van het Rusland der Tsaren, Petersburg, het huidige Leningrad.

„Mr. Fetler hield de openingsrede naar aanleiding van de woorden: „Zoo de Heere het huis niet bouwt, tevergeefs arbeiden de bouwlieden daaraan." Hij sprak met vuur en geestelijke kracht, niettegenstaande het hoofd der politie vlak voor hem zat en andere beambten in het gebouw waren om te zorgen, dat er geen proselietenmakerij plaats vond.

Toen sprak Dr. Mac. Arthur, maar ook hij moest zich onthouden van zinspelingen op het beteekenisvolle van den dag enz. en zich bepalen tot een eenvoudige evangelische toespraak, over de woorden: „Eere zij God in de hooge," omdat het de Russische Kerstdag was."

„De volgende dag werden er weer vergaderingen gehouden, waarop velen der afvaardigden spraken, en treffend was het die menschen te zien en te hooren, waarvan velen om huns geloofswil zooveel hadden geleden. Banden en gevangenissen, slagen en berooving van goederen, verbanning naar Siberië enz. hadden zij gesmaakt, maar zij waren hun Heiland trouw gebleven en verblijdden zich nu in de meerdere vrijheid, die zij genoten. En wij, die in het vrije Nederland den Heer mogen dienen naar ons geweten, overeenkomstig Zijn Woord, mogen ook wij getrouw bevonden worden, en laten we hen niet vergeten, die als in Rusland, nog zoovele moeilijkheden hebben in hun arbeid voor Gods Koninkrijk.

A."

Mededelingen

L.Z.C. Gewest Z.O.-Groningen en Drente

Op 27 januari D.V. konferentie te Musselkanaal. Aanvang 3 uur. De heer Kroese van de N.Z.V. zal voor ons spreken.
U komt toch ook?
Met vriendelijke groet,

namens het bestuur,
G. Pots, sekretaresse

UIT ONS UNIE-BUREAU

Mag ik deze keer beginnen met onze voorgangers vriendelijk te herinneren aan een afspraak?
Deze afspraak is namelijk vastgelegd in het reglement van ons pensioenfonds. Als deelnemers in ons pensioenfonds moeten onze voorgangers namelijk in de eerste maand van elk kwartaal de pensioenpremie over dat kwartaal voldaan hebben. Gelukkig hebben onze voorgangers zich al goed aan deze reglementaire regel gewend, maar een vriendelijke herinnering aan deze regel zal in het begin van dit nieuwe jaar toch wel welkom zijn.
Erg dankbaar zijn we voor de belangrijke giften, die overeenkomstig de toezeggingen voor het kerkbouwjaar 1962 ontvangen worden. Dat is een teken van het goede begrip in vele gemeenten voor de noodzaak van deze aktie, die dient voor de „huisvesting" van de komende en groeiende gemeenten. Mag ik hierbij een vriendelijk verzoek doen? Om bij de overmaking duidelijk aan te geven „bijdrage kerkbouwjaar 1962". Soms wordt volstaan met „voor de UBS". Maar daar de UBS ook het 10-cents fonds beheert, zou soms ook gedacht kunnen worden, dat de bijdrage daarvoor bestemd is. Daarom verzoek ik vriendelijk om *duidelijk aan te geven of de bijdrage aan de UBS bestemd is voor het „kerkbouwjaar 1962" óf voor het 10-cents fonds*.
Bij voorbaat hartelijke dank voor uw bijdrage en voor uw medewerking!

T. Jansma

Nader bezien

Gentlemen's agreement

Treedt een organisatie, waarin verschillende geestesstromingen, bewegingen of kerken samenwerken, naar buiten dan is zulk een overkoepelend of samenwerkend orgaan tenminste gebonden aan de regel géén der participanten te weerspreken of te kwetsen.

Aan die regel heeft men zich dan gebonden; die beperking heeft men zich vrijwillig opgelegd. Het recht van de meerderheid geldt in zulk een optreden naar buiten niet.

Die regel behoeft niet te zijn vastgelegd; het is een gentlemen's agreement.

We betreuren het daarom, dat de beide kerkelijke samenwerkende organen, het IKOR en het Konvent van Kerken deze regel hebben genegeerd in de radiorubriek „schipperscatechisatie", welke 's zondags om de 14 dagen van 18.45 u tot 19.00 u wordt uitgezonden.

Jl. zondag beluisterden we deze rubriek; uit de beantwoording van binnengekomen vragen bemerkten we, dat de voor-de-radio-katechiserende dominee zich in de vorige - de eerste - les had onledig gehouden o.a. met het door de kinderdopende kerken veronderstelde goede recht der zuigelingen-besprenging.

Nu versta men ons goed: indien de verantwoordelijke besturen van genoemde radio-organisaties een of meer participerende kerken vergunning hebben verleend zendtijd te gebruiken voor het onderricht van kerkelijke leerstukken, dan hebben wij daartegen niet het minste bezwaar, m i t s dit gebeurt onder duidelijke aankondiging van de voor die katechisatie verantwoordelijke kerkgemeenschap.

Dat dit niet is gebeurd is jammer. En pijnlijk.

Overigens hebben we ons er over verblijd, dat IKOR en Konvent tot samenwerking bereid waren, al hadden wij dan liever gezien dat die samenwerking zich op een minder tendentieuze wijze had gemanifesteerd.

v. D.

Ds D. SLORT OVER

Leven en dood in het O.T.

In het voorgaande artikel zagen wij, dat het leven gezien werd als een geschenk, dat de mens verantwoordelijkheid oplegt. De dood is het door God vastgestelde levenseinde, voor de gelovige Israëliet, is het 't gerijpte leven, het leven dat verzadigd was. Anderzijds beluisterden we de klacht over het sterven. De dood immers brak het leven in dienst van God af. „In het dodenrijk looft men U niet". De dood werd gezien als het afbreken van de gemeenschap met God, een oordeel Gods dat de mens zichzelf op de hals heeft gehaald. Tegenover het sterven, werd gesteld, dat God de mens had uitverkoren tot Zijn dienst en Gods werk moest doorgaan. Daarom bad men in vrijmoedigheid: bevestig Gij het werk onzer handen.

Bij de profeten gaat iets oplichten van de Overwinning op de dood. De Knecht des Heren, die Zijn ziel had uitgestort in de dood, zal een lang leven hebben. Dat is overwinning over de dood! Hij zal nakomelingen zien, d.w.z. dat Hij door Zijn dood, de goddelozen rechtvaardigt en alzo de bitterheid van de dood wegneemt.

Dat er een overwinning van de dood, voor de *enkeling* is, leert de Schrift.

Er is een opstanding uit de dood. Deze hangt samen met de overwinning van het Rijk Gods over alle machten, die machten welke in de hemel, die welke op aarde en onder de aarde zijn. Gods rijk is de overwinning óók over de doden. Gods rijk zal zijn „over het heir der hoogte in den hoge en over de koningen der aarde op den aardbodem", (Jes. 24 : 21).

De heerlijkheid Gods zal zich openbaren. „Hij zal voor eeuwig de dood vernietigen", (Jes. 25 : 8). Was de dood het afbreken van de gemeenschap met de openbaring van Gods heerschappij, wordt ook de dood vernietigd.

De lijdende Knecht des Heren, die door de dood heenging tot het leven, liet ook Zijn volk delen in het leven, de Zijnen maakte Hij tot „rechtvaardigen", tot mensen die delen in het nieuwe leven. Ja, zij die Hem hebben gediend, zullen aan het dodenrijk ontrukt worden en tot de Gemeenschap met God teruggebracht worden. „*Herleven zullen uw doden - opstaan zullen zij!* (Jes. 26 : 19).

De doden zullen delen in de overwinning van God op alle vijandige machten en met God verenigd worden, omdat God de gemeenschap met de mens wil, die naar Hem hoort! Was er eerst de klacht om het verloren gaan van de gemeenschap, bij het meerdere, voortgaande licht der openbaring, wordt de herleving, het delen in de overwinning over de dood, gegrepen. Het duidelijkst blijkt dit uit Dan. 12 : 2: „Velen van hen die slapen in het stof der aarde, zullen ontwaken, deze tot eeuwig leven en genen tot versmading". Hier blijkt ook van welke betekenis de keuze is geweest, die de mens deed. Nam hij in zijn historisch bestaan, de vijandige, ongelovige houding aan tegenover God, dan zal hij opstaan tot versmading. Wie vóór God gekozen heeft, zal opstaan tot eeuwig leven.

De doden, die slapen in het stof der aarde, zullen ontwaken. De doden, niet de zielen, ontwaken, maar de gehele mens. De totale mens zal delen in de gemeenschap met God. De opstanding moet gezien worden als behorend bij de openbaring van Gods heerlijkheid, ze behoort bij het Rijk Gods, en is mede gevolg van het feit, dat God geen lust heeft aan onze dood, maar ons het leven wil schenken. God wil de gemeenschap met de mens. Daarom wekt Hij ons op uit de slaap des doods.

Wij moeten bij de opstanding, niet primair stellen, de vergelding. Zeker is deze er mee verbonden (Sam. 12 : 2), maar ze staat niet voorop. Over het loon, dat Hij de zijnen geeft, zullen we ons geen zorg behoeven te maken. Hoe gevaarlijk het is, van uit „de vergelding" te redeneren, leert ons het boek Job overduidelijk.

De aanhangers van het vergeldingsdogma (de vrienden van Job) bleken er toch volkomen naast te zijn. Zij hadden de God der filosofen, maar niet de God van Abram, Izak en Jakob. De God van Job, was de God die de zijnen niet vergeet, die vergeeft en het werk zijner handen niet loslaat, die de hulpeloze recht doet. De grote vraag was voor Job, of God de Almachtige met de kleine mens een persoonlijke verhouding wil aanknopen. Immers de dood is hier de grootste vijand, die de gemeenschap met God schijnt op te heffen. Daarom komt het er voor God op aan, dat hij weet, eer hij sterft, dat God het voor hem opneemt, als Zijn goël, als Zijn borg en verlosser, die hem rechtvaardigt en persoonlijk met hem verbonden blijft, (Job 16 : 18).

Als Job maar weet, dat hij Gods aangezicht zal zien, Zijn gemeenschap zal ervaren! Heeft God ons gerechtvaardigd, heeft Zijn Woord ons vrijgesproken, dan heeft de dood geen verschrikking meer. De psalmist Asaf, zit met 'n gelijk probleem als Job. Ook daar is worsteling met 't „vergeldingsgeloof". Toch heeft Asaf het makkelijker dan Job. Job was de eenzame, Asaf kent nog de gemeenschap met 't geslacht der kinderen Gods. De oplossing ligt hier, dat hij bij God zal zijn! God is zijn doel, en blijft zijn doel. „Bezwijkt ook mijn vlees en mijn hart, Gij zult mij opnemen in Uw heerlijkheid". Daarmede is niet bedoeld, dat Asaf meent als Henoch en Elia „opgenomen te worden" (de dood overslaan) maar 't beslissende is, de gemeenschap met God blijft. Ook al sterven wij (bezwijken van vlees en hart, d.w.z. lichaam en ziel, de totale mens) toch blijft de mens aan God gebonden, hij blijft bij God! God leidt ons, neemt ons op, God heeft „ja" gezegd tot hen, die geloven en Gods „ja" blijft „ja".

Daar ligt het onderscheid met hen, die Gods woord verwerpen, tot hen heeft God „neen" gezegd, en ook dat „neen" blijft „neen". Echter Gods „ja" wordt door de dood niet te niet gedaan. Ons eigenlijk ik blijft „bij God".

De psalmist van Ps. 16 spreekt over de zaligheid van het zijn in Gods gemeenschap. Van de verzadiging der vreugde weet de psalmist, het pad des levens is hem door God bekend gemaakt. Daarom vreest *hij niet, de dood is voor hem overwonnen.* Uit de gemeenschap met God, kan ons de dood zelfs niet wegrukken. In het leven hier genoot hij de gemeenschap met God, en deze is de grond van onze gemeenschap met God ook al gaan we door de vallei des doods heen. God heeft ons in Christus aangesproken, Hij maakte ons het pad des levens bekend. Hier en nu, ook ná het sterven blijft Hij ons deel.

Het N. T. geeft ons in Christus' dood en opstanding, de overwinning op de dood te aanschouwen. De gelovige in Christus is door het geloof met Hem verbonden en heeft het eeuwige leven en is uit de dood overgegaan in het eeuwige leven. Dat nieuwe leven openbaart zich naarmate de oude mens sterft. Wij hebben door het geloof het eeuwige leven en anderzijds is dit eeuwig leven een toekomstige grootheid. De hoop, die niet beschaamt.

E.C.U.-nieuws

De ECU hoopt 6 februari a.s. in vergadering bijeen te komen.

Gemeenten, die voor deze vergadering de ECU nog iets hebben mede te delen, worden verzocht dit *vóór zaterdag 3 februari a.s.* te doen toekomen aan het sekretariaat: ds W. Harkema, Tomatenstraat 157, Den Haag, telefoon (070)-338761.

Erasmus geestelijk vader der dopers?

ERASMUS VAN ROTTERDAM is voor de meesten van ons geen onbekende. We hoorden al van hem en van zijn roem, toen we nog op de schoolbanken zaten. Er is in de loop van deze twintigste eeuw veel over Erasmus geschreven. In een studie, die in vele talen vertaald is en die ook in ons land meerdere herdrukken beleefde, heeft zijn nederlandse biograaf J. Huizinga hem de geestelijke vader van de dopperse beweging der zestiende eeuw, het Anabaptisme, genoemd. Andere geleerden van naam zijn dezelfde mening toegedaan; ik denk in dit verband aan de kerkhistoricus Walther Köhler van Heidelberg.

Wie zich in de geschriften van Erasmus verdiept, zal het zijn opgevallen, dat de grote Rotterdammer daarin een bijna kinderlijke liefde jegens de Bijbel verraadt. Zo schrijft hij op 8 juli 1514 aan de prior van het klooster Stein bij Gouda: „Ik heb besloten om te leven en te sterven in de studie van de Schrift; daarvan maak ik mijn werk en mijn vrijetijdsbesteding".
Hij ergert zich aan de veruitwendigde godsdienstigheid van zijn tijdgenoten en de volksvroomheid van de massa. In het „Handboek van de christelijke ridder" merkt hij op: „Wilt gij Petrus en Paulus verwerven? Neem dan het geloof van de een over en de liefde van de ander. Dan zult gij meer gedaan hebben dan wanneer ge tien keer een voetreis naar Rome zoudt hebben gemaakt." Op een andere plaats beklaagt hij zich over de alle grenzen te buiten gaande heiligenverering: „Wij kussen de oude schoenen en vuile zakdoeken van de heiligen", jammert hij, „maar wij veronachtzamen hun boeken, die veel heiliger en waardevoller reliquiën zijn". En in weer een ander geschrift, „Onderwijzing van de christenvorst" geheten, vermaant hij zijn lezers met de woorden: „Denk niet, dat Christus te vinden is in ceremoniën, in bepaalde dogmas en kerkelijke instellingen. Wie is waarlijk een christen? Niet hij, die gedoopt en gezalfd is of naar de kerk gaat, doch veeleer hij, die Christus zelf heeft aanvaard in de diepten van zijn hart en die van Hem doet blijken in zijn vrome daden".

Geen theoloog

Het is dit type van Erasmiaanse vroomheid, dat we bij zoveel hervormingsgezinden in ons land tegenkomen, de sacramentariërs, spiritualisten en dopers in de eerste helft der zestiende eeuw. Erasmus is een man, die is gegrepen door het ideaal van de Bergrede. Dat ideaal ziet hij in de empirische kerk door heidens bijgeloof overwoekerd. Tegenover de spitsvondigheden van scholastiek en volksdevotie stelt hij zijn filosofia Christi. Met andere woorden: Erasmus is meer filosoof - en vooral filoloog - dan dat hij theoloog is. Luther heeft met betrekking tot Erasmus in 1517 terecht opgemerkt: „Ik kan niet geloven, dat hij veel voor de theologie voelt, want het menselijke trekt hem veel meer aan dan het goddelijke". Een andere Nederlandse geleerde, die zich jarenlang met Erasmus bezig gehouden heeft, J. Lindeboom, stelt met nadruk: „De theologie was niet zijn element, hij wist er ook te weinig van". Het zal deze afkeer van dogmatische haarkloverij en theologisch gekrakeel geweest zijn, die hem een zekere achting bij de Anabaptisten bezorgde. Zo is van Menno Simons bekend, dat hij Erasmus een verstandig en geleerd man genoemd heeft. Maar de bewering van K. Rembert, dat Menno zich in zijn geschriften op niemand vaker dan op zijn grote landgenoot beroepen heeft, is schromelijk overdreven.

Contra de dopers

We vrezen, dat de opvattingen van Huizinga, Köhler en anderen, als zou Erasmus de geestelijke vader van het zestiende eeuwse Anabaptisme zijn geweest, evenmin vrij van overdrijving zijn. Zeker, het valt niet te ontkennen, dat de dopers door de ideeën van Erasmus beïnvloed zijn. Leonard von Muralt wijst o.m. op zijn tekstuitgaven en bijbelse uiteenzettingen, zijn uitgesproken pacifistische instelling, op zijn geloof als een christendom-van-de-daad. Maar dat geeft ons nog niet het recht om hem te beschouwen als de „Urheber" van een zo profetische en anticlericale geestesstroming als de Doperse beweging geweest is. Erasmus is immers tot zijn dood toe de R.K.-kerk trouw gebleven. In een brief aan de Straatsburger hervormer Martin Bucer van 11 november 1527 zegt hij, dat zijn geweten hem er niet van overtuigd heeft, dat de Reformatie uit God is. Hij wijst daarbij niet alleen op het ontbreken van een ware evangelische gezindheid bij zovelen, maar ook op

nieuws van bms zendingsveld

- In augustus verloor de BMS één van haar trouwe medewerkers. Zendeling Thomas uit Yalemba. Na een zeer korte ziekte stierf hij, nog voor de dokter was gearriveerd. Hij heeft ongeveer 10 jaar van zijn leven op het zendingsveld gewerkt, in Yakusu, Yalikina en de laatste 5 jaren in Yalemba.
- In augustus had Miss Muriel Jennings een erg prettige vakantie in Beneden-Kongo. Samen met andere vrouwelijke zendelingen „planden" ze een reünie
Met hun negenen gingen ze baden in de baai beneden Wathen, vlakbij de watervallen. Omdat er zoveel regen gevallen is gedurende de novembermaand en de hevige ruisingen van de watervallen, merkte men niet dadelijk op dat er één werd gemist. Zodra men ontdekte dat Muriel afwezig was zocht men haar, maar zelfs langdurige kunstmatige ademhaling mocht niet meer baten. De Heer haalde haar thuis. Ze werd in Wathen geboren en ligt er nu ook begraven.
- Vanuit Ntondo kwam bericht dat de kongolese administrateur een anonieme brief had ontvangen dat men een der zendelingen zou slaan en vastbinden zoals men het gedaan had met de Belgen. Hij vertelde de bevolking dat hij strenge maatregelen zou nemen tegen degenen die enige mishandeling zouden toepassen op de zendelingen. Na zijn bezoek hebben we ook geen vrees dat hen iets zal overkomen. De sekretaris is er heen geweest en heeft de kerkelijke leiders gewaarschuwd, dat, indien er geen betere samenwerking zal ontstaan tussen kerkelijke leiders en zendelingen en hospitaal-staf tegen volgend jaar maart, alle zendelingen zouden moeten vertrekken. Er zullen dan geen subsidies van de BMS meer komen. Volgend jaar maart hopen ze hun algemene kerkelijke vergadering te houden.
- *Angola*. Hoewel er meer dan tragisch nieuws nog steeds binnen komt en bijna al onze zendelingen er weg moesten, is er toch wel enig mooier nieuws te melden Twee zendelingen, één niet BMS'er, werden uit de gevangenis vrij gelaten. Vele angolaanse christenen zijn naar Kongo gevlucht en het is onder dezen dat hun eigen zendelingen nu proberen weer het werk aan te pakken. Men helpt de vluchtelingen in een opvangcentrum en vlak bij de grens van Angola, Moerbeke is aktieve hulp in volle bloei. David Grenfell is een van de oudsten daar en allen vragen in het bizonder om uw gebeden.

J. B. v. d. V.

het feit, dat er in het evangelische kamp tal van richtingen zijn, waarvan hij de dopers apart noemt! En aan het einde van zijn leven prijst hij zich gelukkig, dat hij zich nooit met enige groepering verbonden heeft.

In zijn geschrift „De amabili Ecclesiae concordia" heeft Erasmus zich tegen de dopers en hun praktijken gekeerd. Van dit boekske is in 1554, bijna twintig jaar na zijn dood, bij de Antwerpse boekdrukker Jacob van Liesveldt een nederlandse uitgave verschenen. Daarin verwijt hij de Anabaptisten, dat zij van een toenadering tussen Rome en de Reformatie op een algemeen concilie niet willen weten. Ze zijn verblind, zegt hij, want ze zijn niet tevreden met de doop, zoals die reeds veertien eeuwen in de christelijke kerk bekend geweest is. Erasmus geeft toe, dat in de Heilige Schrift niet met zoveel woorden geschreven staat, dat de apostelen ook kinderen gedoopt hebben, maar dat neemt men wel gewoonlijk aan. Hij memoreert dan de doop door Paulus van de gezinnen van Gajus, Crispus, Stéphanas en de gevangenbewaarder van Philippi.

Dat Erasmus geen man van doperse sympathieën kan worden genoemd, blijkt voorts uit het verzoek van Johannes Cochlaeus om tegen de dopers in het geweer te komen. Cochlaeus was een beruchte opponent van Luther en hij schreef zijn brief vanuit Frankfort aan de Main in het begin van 1528. In deze brief beklaagt Cochlaeus er zich over, dat de dopers zich sterk uitbreiden; hun aantal moet in Duitsland reeds tot 18.000 zijn gestegen! Het is niet bekend, of Erasmus aan het verzoek voldaan heeft. Maar het zou zeker ongeschreven gebleven zijn, als hij sympathiek tegenover het Anabaptisme zou hebben gestaan.

Groningen *J. A. Brandsma*

Advertenties

De reis naar Yalemba

Pas nadat men mij enthousiast een injektie tegen pokken had gegeven, konden we Stanleyville verlaten. In Nederland kreeg ik de benodigde injekties al enkele maanden geleden. Ze zijn geldig voor een periode van drie jaar, maar in dit vooruitstrevende land zijn ze maar veertien dagen geldig!!

Onze dochter, toen nog twee weken oud, trok uiteraard veel belangstelling „*Alali mwana na bino?*" Ja, dat is ons kind.
„Iiii", klonk dan de uitroep van verbazing. Men was blij weer een blanke baby te zien. Dit is voor de bevolking een teken dat alles weer normaal gaat worden.
Het schip zou officiëel vertrekken om 1 uur 's middags, maar wegens een aktieve minister die ook mee moest, verlieten we Stanleyville pas om 4 uur. U ziet dat in dit land een minister nog iedereen en alles op zich kan laten wachten. We ontdekten, dat hij precies aan de andere kant van onze hut bivakkeerde, zodat we de badkamer samen moesten delen. Even later waarschuwde hij ons dat hij opgesloten was. Nadat we hem geholpen hadden, zei hij „Thank you", daarmee te kennen gevend, dat hij niet de eerste de beste was.
We hoopten de volgende dag Yalemba te passeren, zodat we onze kollegae konden waarschuwen dat ze ons in Elisabetha af moesten halen. We hoorden echter van de kapitein dat we er 's nachts zouden voorbij gaan en ongeveer twee uur in Elisabetha zouden aankomen. Op de heenreis hadden we juist daar last ondervonden van gewapende soldaten aan boord. Gelukkig ontmoetten we een Kongolees aan boord, die Fenny nog kende en die ons beloofde te helpen. Inderdaad hield hij woord en vroeg voor zijn diensten niet eens geld. Tot onze opluchting hoorden we al direkt bij aankomst, dat de soldaten vertrokken waren. Ook de plaatselijke bevolking had veel last van hen ondervonden. Later hoorden we dat ze waren vertrokken om in Katanga te gaan vechten. De plaatselijke chef had een stationcar met open laadbak in min of meer gammele konditie. Fenny werd in de cabine gepropt tussen twee Kongolesen in en de kinderwagen met baby, een politieagent met knuppel en zwaard en ik werden in de laadbak geladen plus nog een aantal anderen. . . .
Zo bereikten we de oude zendingspost Bandu, waar nu geen zendelingen meer zijn. Een oude predikant ontving ons en bracht ons naar het vervallen zendingshuis. Na een korte nacht, die ons niet zozeer slaap dan wel muskieten bracht, begon kleine Mirjam geluiden te maken, wegens het uitblijven van haar ontbijt. 's Morgens regende het hard, dus konden we niet vertrekken. Er is geen Kongolees die zich in de nattigheid waagt. 's Middags echter stopte er een min of meer luxe wagen voor de deur. Het ding liep nog; of we maar in wilden stappen.

Zie vervolg volgend nummer

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 2 febr. 1962 Jaargang 79 Nr. 3612

wereldwijd is de broederschap

Op dinsdag 11 juli 1905 vond in de Exeter Hall te Londen de opening plaats van het eerste baptisten wereldkongres dat ooit gehouden werd. Tijdens dit indrukwekkende kongres werd de droom van een baptisten wereld-alliantie tot werkelijkheid.

Reeds in 1790 opperde een londense kapper-evangelist, **John Rippon,** de idee van een baptisten-wereld-organisatie. Zijn idee vond echter geen ingang. Waren de engelse baptisten van toen nog teveel eilandbewoners en te gebrand op hun veelgeprezen isolement? Of waren het misschien de gespannen verhoudingen tussen Engeland en de pas tot stand gekomen Verenigde Staten van Amerika (in 1783 maakten ze zich na veel strijd los van het moederland Engeland) die verhinderden dat een dergelijke poging met sukses kon worden ondernomen?

4 februari, zondag van de baptisten-wereld-alliantie

Opmerkelijk is, dat het plan van onze kapper geopperd werd in de tijd dat William Carey onder zijn baptisten-geloofsgenoten in Engeland hardnekkig propaganda maakte voor een zendingsgenootschap, dat ook buiten de grenzen van het eilandenrijk het evangelie zou doen verkondigen.

Hoewel de engelse baptisten de langste geschiedenis hebben, was het een Amerikaan — **dr J. N. Prestridge van Louisville, Kentucky** — die omstreeks 1903 op uiterst voortvarende wijze een aktie begon om te komen tot een wereldomvattende baptistenorganisatie. Reeds twee jaar later werd zijn poging met sukses bekroond.

Wie het bijna 350 pagina's tellende boek andere geduld, in slechts enkele vonden leest, dat aan het eerste kongres gewijd is, moet het wel onmiddellijk opvallen, dat er zo'n heel aparte sfeer op dit kongres heerste. De toon was broederlijk. Al lezende krijgt men de indruk dat de 3000 mensen die daar aanwezig waren als vertegenwoordigers van 6 miljoen baptisten uit 23 verschillende landen, **samen één grote familie vormden,** hoewel de meesten elkaar hier pas voor het eerst ontmoetten. De toespraken waren in het algemeen bloemrijk, pittig, gemoedelijk en vol plezierige humor. Er werd vaak hartelijk geapplaudiseerd en vrolijk gelachen.

Een ander ding dat opvalt, is de **strijdlustigheid** van deze generatie. De meesten van hen hadden het niet gemakkelijk in de landen waar ze vandaan kwamen. In sommige landen werden ze vervolgd, in ze waarlijk erkenning. Geen wonder dat deze mensen strijders waren die op dit kongres elkaar aanspoorden geen krimp te geven, maar door te vechten tot de overwinning.

Indrukwekkend was het korte verhaal van de Rus **Pavloff** dat een voorbeeld is van de vastbeslotenheid om door te gaan met het vervullen van de opdracht. Hier volgt het: Wij (deze broeders hier en ik) begonnen het evangelie te prediken en kerken te bouwen, maar de vervolging kwam en ik en vele anderen werden naar Siberië gezonden. Ik kwam terug en de politie vroeg mij om een verklaring dat ik niet meer zou evangeliseren. Ik zei: „die krijgt U niet van mij, ik ben niet bevreesd, ik zàl prediken." Ik predikte dus en werd opnieuw verbannen naar Siberië voor vier jaar. Het werden er echter acht jaren en toen ik terug kwam ging ik naar Roemenië om daar te prediken. Daarna, toen de tijd gunstig was, keerde ik terug naar Rusland, en nu ben ik werkzaam in Tiflis. Nog een ander ding dat opvalt is, **dat landen als China, Japan en India vertegenwoordigd werden door westerse zendelingen** en niet door figuren uit de inheemse gemeenten zelf.

Op dit kongres was de canadese **dominee J. D. Freeman** waarlijk de tolk van allen toen hij verklaarde dat de baptisten als één man staan en strijden voor burgerlijke vrijheid en vrijheid van het geweten voor **iedereen,** waar ook ter wereld.

Hij noemde de baptisten **padvinders** op het gebied van de zending. Verder tekende hij hen als strijders voor de scheiding van kerk en staat en als bouwers van gemeenten die bestaan uit leden die allen in persoonlijke relatie geacht worden te staan tot het Hoofd der Gemeente, Christus. Verder beschreef hij hen als mensen die geen andere autoriteit erkennen dan die van Christus en van de Schriften die van Hem getuigen. Vandaar ook het alleen aanvaarden en erkennen van de bijbelse doop der gelovigen.

Geen wonder dat op dit kongres met een zeker vrolijk genoegen het woord van kardinaal Manning over de kinderdoop geciteerd werd: „Nieuwtestamentisch bezien hebben we evenveel recht een paard te dopen als een baby".

IN DIT NUMMER

maar één gemeentebericht....; speciale aandacht voor de a.s. BWA-zondag in ons hoofdartikel, terwijl de belangstelling onzer lezers elders in dit nummer ook gericht wordt op het werelddiakonaat, waarvoor a.s. zondag in vele kerken wordt gekollekteerd; verder verwijzen we naar de rubriek „Uit ons uniebureau".

Wat gaat er van dit woord een wonderlijke bekoring uit. Is 't omdat dit het meest wonderlijke getuigenis is dat ooit werd gegeven? Toch een prachtig geloofsgetuigenis.
*We zouden ons helemaal niet hebben verbaasd als de ontknoping van het verhaal **heel** anders was geweest.*
Jozef zou heel wat bijval hebben geoogst als hij, reeds bij de eerste ontmoeting, de broers in ieder geval een flinke afstraffing had gegeven.
Ze hadden hem verkocht omdat ze te laf waren hem te doden. Diepere vernedering hadden ze hem niet kunnen aandoen.
Wat is het erg, plotseling mensen weer te zien die onherstelbaar leed over ons leven brachten of iets moois stuk maakten dat niet weer te vervangen is. Niemand zal ons het recht betwisten deze mensen hun verdiende loon te geven. Jozef deed dit niet. Waarom niet? We lezen in de bijbel telkens weer over hem: „De Here was met hem".
*Dit hing samen met een absoluut gehoorzaam-gaan in Gods weg in diepe afhankelijkheid van God. Wist Jozef steeds dat God dit plan met zijn leven had? Dit weten we niet helemaal **zeker**. Veel belangrijker was voor hem: hij geloofde God, die Zich niet vergist. Dit gaf hem de rust te midden van de grote „waaroms" van zijn leven. De zekerheid, dat God met zijn familie, de draagster van Gods belofte, kláár zou komen.*
God gaf hem de juiste blik op het doel van dit alles. De behoudenis van Zijn volk. Om u

Aan rustige wateren

want om u in het leven te behouden heeft God mij voor u gezonden, gen. 45:5b

*in het leven te behouden heeft God uw zondaars handen willen gebruiken **om mij voor u** uit te zenden. Daarom heeft God dit gedaan.*
Dat God u, dragers van de belofte, het leven geeft is niet het gevolg van uw werk of vroomheid, maar van genade. Onbegrijpelijk, maar heerlijk. We worden stil van deze duidelijke genade-verkondiging in 't Oude Testament.
Duidelijk is Jozef hier het type van de Here Jezus. Werd de Heiland niet veracht door de Zijnen? Hebben ze, ook Hem, niet beschuldigd van hoogmoed? Ging ook Hij niet de weg van diepe vernedering?
Als een lam werd Hij ter slachting geleid. Toch had Hij de macht het oordeel uit te spreken over degene die Zijn leven stuk maakten. Jezus ging gehoorzaam de weg. Alleen gelaten door Zijn volgelingen, ja zelfs door een hunner verraden en overgeleverd aan Zijn vijanden. Door Zijn broeders gespot, voor de wereld belachelijk gemaakt. Toch bezat Hij de koninklijke macht zich te verdedigen; legioenen van engelen stonden klaar het voor Hem op te nemen. Geen veroordeling kwam echter uit Zijn mond, maar een gebed: Vergeef; o, Vader vergeef!
Achter het schrijnend „waarom?" van de Zoon van God, lag het plan Gods.
Daarom.... om u in het leven te behouden, heeft God mij door uw handen aan het kruis laten slaan.
Dit is genade.

Jezus, niet mijn eigen kracht
Niet het werk, door mij volbracht,
Niet de tranen, die ik pleng,
Niet het offer,dat ik breng -
Schoon ik ganse nachten ween -
Kunnen redden, Gij alleen.

Hier moeten we zwijgen in diepe verwondering en doet ons zeggen, met Ps. 23:
Gij voert mij zachtkens aan zeer stille wateren, Gij verkwikt mijn ziel.
Maar het doet ons ook bidden: Vervul mijn leven met Uw Geest, opdat ik mijn weg ga in dankbaarheid en ik in de ontmoeting met die „ander", de schuldenaar, moge zien met Uw ogen.

Almelo A. V.

Werd er veel gewonnen door het stichten van deze wereld-alliantie?
Zeer zeker.
De kleine unies wisten zich plotseling opgenomen in een ontzaggelijk veel groter geheel en werden versterkt in hun streven dóór te gaan. De grote konventies en unies ontdekten de veel kleinere en zwakkere koncentraties van baptisten en aanvaardden in de loop der geschiedenis steeds meer de verantwoordelijkheid voor die zwakkeren.

De ontmoetingen op kongressen en in komité-verband werkten inspirerend en wederzijds bevruchtend en brachten gemeenschappelijke initiatieven en resoluties van grote betekenis voort.

De alliantie bracht **ambassadeurs voor de vrijheid** voort, die namens dit grote wereld-lichaam bij staatskerken en regeringen pleitten voor vrijheid van geweten en godsdienst en de verkondiging van het evangelie voor die baptistengemeenten (en soms ook andere christelijke kerkgenootschappen) die die vrijheid niet of slechts ten dele bezaten.
Vooral na de verschrikkelijke tweede wereldoorlog is er vanuit de grote, wereldwijde baptisten-broederschap ontzettend veel gedaan op het terrein van reliefwerk om de europese gemeenten die zo ontzettend veel schade geleden hadden, in staat te stellen, die schade weer te herstellen, en displaced persons te helpen een voorlopig onderdak en daarna ook een nieuw vaderland te vinden. Via de BWA is het mogelijk dat christenen van Oost en West, van Rusland en Amerika, van kommunistisch China en van West-Duitsland, elkaar ontmoeten, vinden en vasthouden in de Naam van Jezus Christus, de gemeenschappelijke Heer. Nog veel meer zou er te noemen zijn, waaruit het zegenrijke van deze alliantie blijkt.

o * o

Is er veel veranderd sinds 1905?
Wie het boek leest dat het grote kongres te Rio in Brazilië in 1960 verslaat, vindt veel overeenkomst.
Nog steeds strijden de baptisten overal ter wereld voor vrijheid van geweten en godsdienst; voor het recht van ieder mens om in vrijheid te beslissen welke weg hij gaan zal. Nog steeds staan ze erop dat aan het lidmaatschap van een baptistengemeenten een persoonlijke beslissing voor Christus ten grondslag ligt. Nog altijd gaan ze door met te eisen dat kerk en staat gescheiden zullen leven.
Natuurlijk is er ook veel veranderd. De zes miljoen baptisten van 1905 zijn uitgegroeid tot 23 miljoen, verspreid over meer dan 100 verschillende landen. Op de spreekgestoelten in de kongreszalen treft men niet meer bijna uitsluitend westerse figuren aan, maar daarnaast zeer veel anderen, van allerlei ras en taal en volk en natie. Het westers baptisme domineert lang niet meer in die mate als vroeger het geval was.
Naast het appèl tot evangelisatie gaat er nu van de BWA een sterk appèl uit tot vorming en training van de leden tot weerbare christenen, die hun taak en opdracht in de wereld verstaan en weten te vervullen.

Het is goed, aanstaande zondag speciaal te denken aan en te bidden voor deze prachtige wereldwijde broederschap, die ons nodig heeft zoals wij haar nodig hebben. Wf.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Onder de voorgangers van morgen

Als je in lange tijd niet aan je vrienden hebt geschreven, begin je de eerste brief meestal met allerlei verontschuldigingen, eindigend met de belofte, dat je je leven hoopt te verbeteren. Het mag dan zo zijn, dat we in ons blad nog niet al te veel over ons seminarium hebben laten lézen, maar gehóórd hebt U er zoveel te meer van: net als alle vorige generaties van studenten gaan ook nu de voorgangers-van-morgen (na verkregen toestemming van onze rector) vele zondagen op pad, om de gemeenten te dienen. Op uw kansels ziet U dan de jonge mannen staan en in hen verschijnt ons gehele seminarium midden in Uw gemeente. Het wèrk op „De Vinkenhof" gebeurt wel in alle stilte, maar de vruchten van die arbeid kunt U op allerlei wijzen beluisteren. Het is echter goed, om ook in ons weekorgaan iets over dit stille werk te publiceren, zodat U iets meer weet van hetgeen in het grote, witte huis in de utrechtse bossen geschiedt, als er geen gasten-van-buiten zijn.

Een gemeenschap

Ons seminarium is een gemeenschap. Docenten en studenten komen daar vrijwel dagelijks bijeen en beïnvloeden elkaar op hun reis naar de toekomst. Hoe jonger je bent, hoe opener je staat voor invloed van anderen. Er is dan nog niet voldoende kennis en ervaring, om echt te kunnen tégenpruttelen (al wordt er dus wel eens geprutteld). De docenten hebben dus het hóógste woord en de studenten het grootste óór. Er zijn wel eens uitzonderingen: ook op het seminarium leveren de studenten op hun beurt hun bijdragen, maar daarna is er weer de docent, die opbouwend en welwillend, maar toch doortastend bij-schaaft.

Maar ook ons seminarium is nog jong. De reacties van de studenten sterken de docenten in hun ervaring. Al docerend léren ook de docenten. Zij hebben een bijzonder verantwoordelijke taak. Soms kan die benauwen, als je er aan denkt, dat hier gewerkt wordt met het kostbare materiaal, waaruit onze toekomstige voorgangers worden gevormd. Wat hier nu als zaad in de harten gelegd wordt moet later op de akkers van vele gemeenten gedurende tientallen jaren uitbotten en vrucht voortbrengen. Dan zullen er al heel wat zomers en winters overheen gegaan zijn, er zúllen heel wat meer invloeden aan gewerkt hebben, maar de opleiding is één van de bouwstenen van onze gehele gemeenschap.

Naast de college-uren zijn er de gesprekken op de kamers, de ontmoetingen bij de maaltijden. Idealen worden uitgewisseld en plannen uitgedacht. Moeilijkheden worden niet verzwegen en kunnen gezamenlijk tot een oplossing worden gebracht. Samen spélen de studenten en samen wassen ze af of werken in de tuin. Het is goed, dat we onze school hebben als een gemeenschap, waarin de vogels van diverse pluimage samen opgroeien. In dit omgaan met elkaar zit een grote waarde en deze omgang legt het fundament voor de samenwerking van de toekomst. Allerlei verhoudingen kunnen zich daarbij wel wijzigen, maar de tact en het respect, de critiek en de onenigheid (die er op zijn tijd ook moet zijn) vormen de aanstaande voorgangers tot broeders, die leiding moeten geven aan de gemeenschap van hun latere gemeenten. Ze leren al vroeg veel te incasseren èn veel uit te delen. Beide is nodig voor de toekomstige arbeid.

Een studie-gemeenschap

Deskundigen zijn het er over eens, dat „léren" eigenlijk „veranderen" betekent. 't Is niet alleen maar 'n hoeveelheid kennis die de broeders zich eigen moeten maken, maar hun persoonlijkheid verandert ook. We kweken niet uitsluitend mensen, die veel „weten" - hoe belangrijk dit ook is!! - maar we vormen jonge mannen tot het ambt van voorganger. Met de uitgebreide wetenschap over al wat met de bijbel, met God en mens, met de gemeente èn met de wereld te maken heeft, moeten ze later wèrken in dienst van de Heer der gemeente.

Een grote lijst van vakken wordt onderwezen. U kunt er van verzekerd zijn, dat dit grondig gebeurt. Ook de docenten zelf studeren steeds maar door, om meer te kunnen bieden. Dat vraagt veel van hun tijd en krachten. We zijn bijzonder dankbaar, dat verschillende van onze gemeenten hiervoor hun voorganger voor een klein gedeelte afstaan. Ze bewijzen daarmee onze gehele gemeenschap onschatbare diensten.

Hier mag dan nog vermeld worden, dat tot voor kerst 1961 ook ds Louw uit 's-Gravenhage een bijzondere bijdrage leverde als docent. In verband met zijn hoge leeftijd *) is op zijn verzoek hieraan in december dus een einde gekomen. Járenlang heeft ds Louw gestreden voor en gewerkt aan de opleiding van meerdere generaties van voorgangers en zijn hulp aan ons eigen seminarium is door ons allen op hóge prijs gesteld.

Naast deze vaste docenten komen er ook andere, die meer practisch ingesteld zijn en door het vertellen van hun ervaringen de studenten verrijken. Dit alles gebeurt onder leiding van de rector ds J. Reiling, die met grote liefde en toewijding zijn levensroeping vervult op een wijze, die aller respect en sympathie heeft. Een zeer breed terrein wordt door hem onderwezen, omdat het grootste deel van zijn tijd hieraan besteed kan worden. Getrouw wordt hij bijgestaan door dr Kiwiet, die als con-rector - naast zijn werk als predikant-directeur van onze centra - in zijn speciale vakken onderricht geeft.

Een geloofsgemeenschap

Er is gelukkig nog iets bijzonders van de gemeenschap op ons seminarium te zeggen buiten het bovenstaande. Elke collegedag komen allen op een bepaald uur in de morgen bijeen voor de „morgenwijding" van ongeveer een half uur. De leiding daarvan wisselt bij toerbeurten. Men lees uit de bijbel en luistert naar de overdenking. Men zingt en bidt samen en we kunnen er van overtuigd zijn, dat in die gebeden het wèrk van heel de wijde uniegemeenschap de revue passeert.

Je kunt gerust zeggen, dat deze ogenblikken het „hàrt" van het dagprogramma zijn. De zorgen om de lessen komen tot rust - de gedachten rondom allerlei opgeroepen problemen komen tot stilstand. Uit het Woord komen dan leiding, vermaning, troost en uitzicht, zoals God die biedt.

Want het hóógste Woord is uiteindelijk aan God de Heer, in Wiens dienst de broeders zich geheel geroepen weten.

Een gedrágen gemeenschap

Deze kleine gemeenschap staat niet op zichzelf, maar bevindt zich midden in onze gemeenschap van gemeenten. Door de vele contacten tussen seminarium en gemeenten is er een wondermooie wisselwerking, die het werk op „De Vinkenhof" stimuleert en die ook onze gemeenten zo goed doet. Van vele kansels klinken niet alleen de stemmen van de studenten tijdens de predikbeurten, maar vandaar gaan ook de gebeden tot God voor de arbeid van onze school. Die gebeden drágen ons seminarium met allen, die er werken, tot voor Gods troon. Ook dit werk behoort Hem toe en geschiedt in Zijn opdracht. In de huizen wordt aan tafel en in de stilte ook gedacht aan en gebeden voor docenten en studenten. Zo wordt hetgeen hier geschiedt, niet enkel het werk van enkelingen, maar van heel onze gemeenschap. Zo zullen in de toekomst de vruchten op de akkers der gemeenten ook tekenen zijn van Gods genadige verhoring van deze duizenden gebeden.

Want de velden zijn wit om te oogsten en het is langs de weg van het gebed, dat de Heer de arbeiders wil doen uitstoten.

Utrecht *Broertjes*

———

*) Enkele weken geleden, om precies te zijn: 19 januari, werd ds Louw 75 jaar. We grijpen deze gelegenheid aan om hem alsnog geluk te wensen; ook namens de lezers van ons weekblad!

E. R.

Lezers aan het woord

Geachte redaktie,

Reeds enkele malen stond in „De Christen" een ingezonden brief over de oekumenische beweging i.v.m. ons lidmaatschap daarvan. In het naschrift van één dezer brieven (zie „De Christen" van 29-12-61) wordt opgemerkt: „we geloven dat dit niet het kriterium is; of de wereldraad en zijn leden **orthodox dan wel** vrijzinnig zijn (in de gangbare betekenis) kan in het stadium waarin de wereldraad zich nog steeds bevindt - als ontmoetings- en gesprekscentrum - geen punt van overweging zijn."
Staat men er echter wel goed bij stil, dat dit een gesprek is met o.a. een aantal personen die Gods openbaring, het vleesgeworden woord, Jezus christus, verwerpen! 1)
Dringt het wel tot ons door dat dit dus mede een ontmoetingscentrum is met de geest van de anti-christ!, (1 joh. 4 :3)
Daarom heeft deze organisatie als geheel in deze samenstelling niet Gods goedkeuring,2) want de bijbel leert dat de anti-christ in dienst staat van de grootste godloochenaar aller tijden: de satan. De wereldraad toetsen aan de bijbel is zeker geen kwestie van negatief denken of klein-gelovig zijn.3)

Jezus zegt immers: wie niet voor Mij is, is tegen Mij. Daarom geen water bij de wijn; Christus willens en wetens verwerpen is een gruwelijke zonde (men leze matth. 11 : 20-24). 4) Natuurlijk kan men overal op fouten en gebreken wijzen; geen organisatie, kerk, gemeente of instelling is smetteloos wat dat aangaat. Maar ik wens vooral dit te zeggen: Christenen moeten nooit meewerken aan een organisatie als deze, waar het fundament -Jezus Christus- door meerdere leden wordt verworpen, zelfs al is het nog slechts een ontmoetings- en gesprekscentrum. Wil men aan een positief gesprek deelnemen, dan zoeke men veeleer aansluiting bij de I.C.C.C., want daar wordt van alle aangeslotenen metterdaad verlangd dat Jezus Christus als Here wordt beleden.5) En wil men toch aan interkerkelijke vluchtelingenhulp e.d. doen, dan is b.v. een fonds, waaraan iedere kerk kan bijdragen (misschien) de aangewezen methode. 6)
Moge baptist nederland besluiten tot terugtrekking uit de oekumenische raad van kerken, want Gods Woord waarschuwt ons niet voor niets; beproeft de geesten! 8)
Met dank voor de plaatsruimte.

De Bilt **A. C. Doff.**

NASCHRIFT: We nemen bovenstaand schrijven van onze jonge broeder Doff op, niet omdat er nog niet eerder gehoorde dingen in vermeld worden maar wel, omdat we elke schijn van bevooroordeling wensen te vermijden. Daarbij dient bovendien opgemerkt, dat naast de drie nu gepubliceerde ingezonden stukken van anti-wereldraad-broeders - waarschijnlijk - vele stukken van pro-wereldraad-bezoekers zouden kunnen worden gepubliceerd... Deze brieven zijn tot op vandaag evenwel nog niet bij de redaktie binnengekomen omdat mensen die vóór een zaak zijn waartoe reeds jaren geleden met grote meerderheid werd besloten nu eenmaal geen ingezonden stukken meer over die zaak plegen te schrijven. Wat het schrijven van br A. C. Doff betreft:
1) We vinden dit een erg stoutmoedige gevolgtrekking, die we niet graag voor onze rekening wensen te nemen. En, al zou het waar zijn, op grond waarvan zouden gelovigen geen gesprek over het evangelie mogen hebben met dergelijke door br. Doff zo zwart afgeschilderde lieden? Br Doff leze: 1Kor. 5 : 9-13. 2) Hoe weet br Doff dat zo precies? In gemoede: we raden br Doff af zijn goed- of afkeuring te vereenzelvigen met Gods goed- of afkeuring. 3) Dat stemmen we graag toe en ook wij volgen daarom zeer ingespannen en nauwgezet de ontwikeling van het gesprek der kerken; van die ontwikkeling bij voorbaat niets te verwachten hebben we in 'n naschrift op een vorig ingezonden stuk gekwalificeerd met de woorden: negatief denken, klein-gelovig zijn. 4) Er zal niemand onder ons zijn die water bij de wijn wil doen... Intussen blijven we, ook ten aanzien van de wereldraad geloven, dat de Heer nog steeds van water wijn máákt. Dat geloven we des te hardnekkiger waar we konstateren, dat er meer naar de bijbel geluisterd wordt in de bij de wereldraad aangesloten kerken dan ooit tevoren. Hetgeen ook van de roomskatholieke kerk gezegd kan worden. 5) Als br Doff de beginselverklaring - de basisformule - van de wereldraad leest zal hij ontdekken, dat hetzelfde ook - en meer nog - uitgangspunt is van de wereldraad. Overigens, wij stellen geen prijs op zulke basisformule's - hoe orthodox ook -, zoals we reeds een en ander maal betoogden. 6) Aan het fonds dat door de Stichting voor Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen wordt gevormd en beheerd kan reeds iedere kerk bijdragen. Ook de gereformeerde kerken in Nederland die, zoals bekend, geen lid zijn van de wereldraad - zij het dan wel indirekt door de integratie van de zendingsraad in de wereldraad - dragen bij aan deze hulpfondsen. Br Doff wil toch niet - de vorm waarin zijn opmerking geplaatst wordt zou zoiets doen vermoeden - de noodzaak van interkerkelijke hulp aan vluchtelingen diskutabel stellen? 8) Naar ons oordeel zal onze uniegemeenschap slechts tot uittreding kunnen besluiten wanneer de motieven daarvoor overtuigend aanwezig zijn. Al betreuren wij ten diepste verschillende tendenzen binnen de wereldraad - dat hebben we ook in ons weekblad nimmer onder stoelen of banken gestoken - we geloven dat er geen redenen zijn om tot een dergelijk besluit te komen. Integendeel, de wereldraad is - voorzover wij dat kunnen beoordelen - in een beslissend stadium gekomen. Juist nu is het nodig dat wij ons niet aan onze verantwoordelijkheid onttrekken, maar méé blijven doen. De tijd van irenische kennismakingen is voorbij. Er wordt nu dieper gegraven. Wij moeten erbij zijn. Om de anderen. Maar ook om onszelf. En: om Christus' wil!.

v. D.

Reis naar Yalemba *(vervolg)*

In een oogwenk zaten we in de kano met buitenboord motor en na een half uurtje suisden we reeds over het water, richting Yalemba. Hoe goed had onze zwarte vriend voor ons gezorgd.
De reis duurde ongeveer twee uur. Onze kleine lag heerlijk in de bak van de kinderwagen te slapen, temidden van de bagage. 't Was reeds donker toen we aankwamen, wat erg jammer was voor de jeugd, die niet graag een nieuwtje wil missen. Anders rennen ze altijd van alle kanten naar de oever, „Beechie" zo ze hier zeggen. Als er een schip aankomt springen ze zelfs door de open vensters naar buiten en laten de onderwijzer de vrijheid te doen wat hij wil. Weldra zult u hem ook bij de oever vinden!!
De zendelingen hadden toch al gehoord dat onze dochter geboren was, ondanks de slechte kommunikatie, maar ze hadden ons zo vlug nog niet verwacht. Dus waren ze erg verrast. Een gedeelte van het programma van de middelbare school kon niet gegeven worden wegens gebrek aan leerkrachten. Dr Carrington zat tot over z'n oren in het werk en was blij wat uren over te kunnen doen.
Ook de zwarten waren blij met onze aankomst, vooral omdat ze Fenny nog kenden. Gedurende de eerste dagen kwamen dan ook tientallen ons bezoeken. Eén van hen, vader van 7 kinderen, die ook allen meegekomen waren, keek naar Mirjam, en zei: „Wij zijn ook met één begonnen." Ik was sprakeloos....
Hartelijke groeten van

J. B. v .d. Veen, vrouw en dochter
BMS - Yalemba

Verbetering

In het artikel over De mohammedaan en het Kruis, in „De Christen" van jl. vrijdag 26 januari, staat een verschrijving, die tot misverstand aanleiding zou kunnen geven en derhalve hier verbeterd wordt. De zin (derde kolom) luidt:
van de *overwinnaar* van zijn Meester.
Hij (d.i. Petrus) volgde, om getuige te zijn
Het woord „overwinnaar" moet zijn *overwinning*.

L.

Een belangrijke ....

Dissertatie

In het laatst van deze maand verschijnt bij Zwingli-Verlag **"Das religionsgeschichtliche Problem von Röm. 6 : 1-11"**, een studie van dr Günter Wagner.
In dit werk, waarop deze jonge baptistenvoorganger promoveerde aan de theologische fakulteit van de universiteit van Zürich, wordt een onderzoek ingesteld naar de bronnen waaraan Paulus zijn doopopvatting als een "sterven en opstaan" met Christus heeft ontleend.

Tegenover de opvatting, dat in Rom. 6 sprake zou zijn van de invloeden van de mysterie-godsdiensten stelt dr Wagner het resultaat van zijn onderzoek, n.l. dat het zesde hoofdstuk van Paulus' brief aan de Romeinen verstaan moet worden tegen de achtergrond van het oude testament. Gaarne bevelen we onze ambtsbroeders en andere in theologicis geïnteresseerden dit werk van onze duitse kollega aan. Dat het boek Zw.Fr. 24.50 kost is hopelijk geen bezwaar.... v. D.

UIT ONS UNIE-BUREAU

Nog even de aandacht voor de nieuwe statistiek!
Helaas heb ik per 31 januari nog niet van alle sekretarissen het desbetreffende exemplaar van het formulier met gegevens terugontvangen. Willen deze „langzame" sekretarissen nu wel dadelijk de moeite nemen dit formulier ingevuld naar het unie-bureau te zenden? Dan voorkomen ze het ontbreken van hun gemeente op de statistiek. Dus, broeders-schrijvers, haast u!
Dan heb ik ook nog een vraag aan de sekretarissen van de diverse bonden en gewesten of distrikten van gemeenten. Overwogen wordt om ook uw namen en adressen onder de gegevens op te nemen. Maar zal dit gebeuren, dan moet ik ook nu wel ten spoedigste opgave van uw naam, uw adres en naam van uw bond, gewest of distrikt ontvangen. Dus, broeders bondssekretarissen, laat nu meteen van u horen.

Weet u wat er met de aanstaande zondag aan de hand is? Dat is de eerste zondag in februari en als zodanig reeds gedurende tientallen van jaren door de baptistengemeenten over de gehele wereld gevierd als „Baptisten Wereld Alliantie-zondag" (BWA-zondag).
Is het niet zinvol om in elk geval één keer per jaar zich te bezinnen op en zich te verblijden in de wereldwijde verbondenheid als baptisten en de zegening te ervaren van de sterking door het sámen belijden van één Heer, één geloof en één doop?
Nu dan, broeders en zusters, laten we ons bewust zijn van de betekenis van de boodschap, die de Heer ons in Zijn woord heeft gegeven voor deze wereld, en van de gemeenschap, die wij door Zijn geest in Hem en met elkaar mogen hebben.
Broeders voorgangers, wij nodigen u uit om a.s. zondag de woordverkondiging mee te doen dienen tot gebed en dank voor Zijn gemeente, waartoe wij door Zijn genade mogen behoren, en die Hij over de gehele wereld openbaar heeft doen worden!
Eigenlijk zou óók op aanstaande zondag het aksent vallen op het noodfonds, waarvoor gekollekteerd zal worden. Maar het is mogelijk, dat meerdere gemeenten deze kollekte op een andere zondag in februari zullen houden. Wij allen toch willen gaarne mee onze gaven offeren voor allerlei nood in de wereld. Daartoe hebben wij ons noodfonds. U weet, dat de kollekte-aktie in oekumenisch verband gebeurt en dat de unie-kommissie de bestemming aangeeft voor welke doelen gelden uit het noodfonds gebruikt zullen worden, tenzij al een speciale bestemming aan een binnengekomen bijdrage is gegeven. Daarom: gedenkt mild de kollekte voor het noodfonds. Zó geven onze gemeenten hun gaven voor allerlei nood in de wereld, waarvan de roep tot ons komt. Het is het dienen van de naaste, waartoe Christus ons roept!

T. Jansma

B.W.A. zondag

... 4 februari 1962 ...

In de naam van onze Heer Jezus Christus zenden we de broedergroeten aan de baptistengemeenten waar ook ter wereld!
Over heel de wereld is de eerste zondag in februari BWA-zondag geworden. Op die dag bidden we voor elkander en stellen we ons voor de vraag wat onze plaats in de wereld is, met betrekking tot ons getuigenis en onze dienst.
Geve God, dat het een dag mag zijn waarop we ons onze dankbaarheid voor al de zegeningen op ons broederschap bewust zijn. We zijn dankbaar, dat vele duizenden in het afgelopen jaar voor Christus werden gewonnen en gedoopt op belijdenis van hun geloof in Jezus Christus. We zijn dankbaar voor elk gemeentelid, dat door bijbelstudie, toewijding en christelijke dienst is gegroeid in de genade.
We verheugen ons in onze werkgemeenschap, op het terrein van de zending, de evangelisatie en de hulpverlening.
De baptisten-wereldalliantie heeft opnieuw in het afgelopen jaar een kanaal kunnen zijn waardoor hulp en steun vloeiden tot vluchtelingen en noodlijdenden. Ook hebben we onze inspanningen in vele landen voortgezet tot verkrijging van godsdienstvrijheid; in sommige landen boekten we verbetering in andere landen moesten we achteruitzetting ondervinden. In de studiekommissies zijn toegewijde en wijze mannen bezig om ons te helpen bij het zoeken naar het antwoord waar ons rekenschap gevraagd wordt van de hoop die in ons is, 1 Petr. 3 : 15). Door korrespondentie, persoonlijke bezoeken en door „The Baptist World" hebben we kontakt gezocht met allen en we hebben daardoor de vreugden en de smarten, waarmee we in de wereld van vandaag worden gekonfronteerd, leren kennen. Bovenal danken we God er voor, dat Christus door de Heilige Geest met Zijn Volk is; „Gode zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave!", 2 Kor. 9 : 15.

Geve God, dat het een dag mag zijn waarop we onze zonden belijden. Hoe licht zijn we geneigd onze fouten te verontschuldigen door te wijzen op de omstandigheden of de schuld ervan aan anderen te geven. Onze christelijke broederschap kan veel schade worden berokkend door de vooringenomenheid van onze eigen onfeilbaarheid en door het zoeken van de splinter in het oog van onze broeder. We kunnen kruisvaarders zijn en toch géén kruisdragers.... Aanklagers in plaats van dienaren der verzoening.... Dat we de waarheid in liefde leren te spreken, Ef. 3 : 15.

Geve God, dat het een dag van gebed mag zijn. Laten we bidden, dat God hen wil versterken die leven onder omstandigheden welke het moeilijk maken het geloof openlijk te belijden. Laten we óók bidden voor hen die onder gemakkelijker situaties leven opdat zij niet hun afhankelijkheid van Gods genade vergeten noch hun rentmeesterschap over Gods gaven. Laten we bidden voor hen die politieke verantwoordelijkheid dragen, „opdat wij een stil en gerust leven mogen leiden in alle godsvrucht en waardigheid", 1 Tim. 2 : 1-2.
„Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God", Phil. 4 : 6.

Geve God, dat het een dag van toewijding moge zijn, een dag waarop we onszelf opnieuw stellen onder de Heerschappij van Jezus Christus. Zulk een toewijding eist gehoorzaamheid, Rom. 6 : 16. We kunnen ons niet voor een deel toevertrouwen aan Christus. Materialistische wijsbegeerten, heidense kulturen en niet-christelijke godsdiensten wedijveren met elkaar om de totale onderwerping van de mens. Dat wij als volgelingen van Christus nimmer mogen wankelen in onze overtuiging: „En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder den hemel geen andere naam den mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden", Hand. 4 : 12.

Joao F. Sorén, Rio de Janeiro (president);
Josef Nordenhaug, Washington (alg. sekretaris);
Robert S. Denny, Washington (toegev. sekretaris);
Erik Ruden, Londen (toegev. sekretaris).

Upoto-Pimu in 1961

Onderstaande is een uittreksel van het jaarrapport der gemeenten te Upoto-Pimu, samengesteld door zendeling L. H. Moore en geschreven op de veranda van zijn woning te Upoto, dat een schitterend uitzicht biedt over de Kongo-stroom. Dit is altijd weer een indrukwekkend schouwspel maar nu is de stroom buiten haar oevers getreden en heeft het water een hoogte bereikt, onbekend sinds mensenheugenis.
Een geweldige massa water stroomt voort met onweerstaanbare kracht. Zo is voor 72 jaar het getuigenis der gemeente van hieruit door de dorpen van dit distrikt gegaan, gelijk een gestadige stroom van reinigende kracht en nieuw leven. Nu wij tesamen aan het begin staan van een nieuw jaar, bidden we dat deze stroom zal wassen in volheid, opdat het op Gods tijd uit zal barsten in een vloedgolf van Geesteskracht tot heil der bevolking en eer en glorie van Zijn nooit volprezen Naam.
Aldus ds J. ter Braak, die het uittreksel ons ter publikatie in „De Christen" toezond.

Terwijl ik dit schrijf, zitten er naast ons huis enkele tientallen katechisanten; ze vormen maar een kleine groep van de ruim tweehonderd die hier veertien dagen geleden arriveerden ter gelegenheid van de jaarlijkse konferentie. Het is ook de tijd dat zij de gelden, die gedurende het gehele jaar in hun kleine dorpsgemeenten werden bijeengebracht, binnenbrengen. Nu is de konferentie ten einde, en wachten zij op de uitkering van hun salaris. Daarna gaat ieder weer terug naar zijn dorp om ook in dit nieuwe jaar de kleine gemeenten aldaar te dienen en het evangelie uit te dragen aan hen die rondom wonen.

De konferentie behoort weer tot het verleden. Rapporten, financiële verslagen, etc. werden goedgekeurd en nieuwe plannen werden opgemaakt en uiteengezet.

Wat zal dit jaar ons weer brengen?

Die vraag stelden wij ons ook aan het begin van 1961 en we hebben toen gebeden, dat we in vrede en voorspoed onze arbeid hier voort zouden mogen zetten en zover als het dit gedeelte van Kongo betreft, werden onze gebeden in vele opzichten verhoord.

Heerste er gedurende het gehele jaar grote onrust in vele delen van Kongo en werd er hier en daar zelfs bloed vergoten, in onze omgeving is het over het algemeen betrekkelijk kalm en rustig gebleven. De grote olieplantages hebben het hele jaar zo goed als op volle kracht door kunnen draaien en de werkloosheid was, vergeleken met elders, gering. Lonen werden verhoogd en vele van onze mede-christenen in de Staat en op de Compagnieën ontvangen salarissen, waarvan niemand in 't begin van het jaar had durven dromen.

Aan de andere kant zijn allerlei goederen en handelsartikelen zeer schaars en vertonen de meeste winkels lege planken en uitstalkasten. Het is erg moeilijk geweest om ook maar iets aan te schaffen, van voedsel tot bouwmaterialen toe, en mocht er iets door komen, dan wordt het tegen zeer hoge prijzen verkocht.

In Kongo, als in andere landen, doet een algemene salarisverhoging steeds weer de zeer lage vergoedingen van onze gemeente-werkers sterk uitkomen, hetgeen vaak ontevredenheid sticht. Over 't algemeen werd er goed geofferd, maar zoals het zo vaak het geval is, zijn het de arme dorpsbewoners die werkelijk hun offer brengen, terwijl de meesten der goed gesalarieerden bij het minimum blijven.

De gemeenten in Upoto-Pimu staan voor de uitvoering van een groot en kostbaar bouwprojekt, hetgeen slechts verwezenlijkt kan worden indien de verhoging der kostprijzen gepaard gaat met een vermeerdering der giften en vooral door bereidwilligheid der gesalarieerden om hun tienden af te staan. Anders zal de arbeid der gemeente alhier zeer verhinderd worden en vele kansen tot uitbreiding der arbeid verloren gaan.

Terwijl vele handelsartikelen zeer schaars zijn, schijnt er nooit enig gebrek te zijn aan alkoholische dranken. Het drinken van palm-wijn, hetgeen onder belgisch gezag was verboden, neemt met de dag toe en de drank wordt in elke bar en langs de straat getapt. Ook bracht de nieuwe „beschaafde" onafhankelijke republiek geen vermindering in zaken als polygamie, hekserij en andere kwade praktijken, doch is een herleving van het oude heidendom sterk merkbaar, zij het dan soms in ietwat modernere vorm. Dit jaar waren wij genoodzaakt meer gemeenteleden, die zich aan deze praktijken hadden schuldig gemaakt, onder tucht te moeten stellen dan in de voorafgaande jaren.

Zo heeft dit eerste jaar der onafhankelijkheid naast allerlei nieuwe problemen voor de gemeente, de moeilijkheden verhoogd door de herleving der oude heidense gebruiken. Het is nog te vroeg om te zien in hoeverre de gemeente tegen dit reeds opgewassen zal zijn, maar toch zien wij hier en daar bemoedigende tekenen van leven en kracht. Het aantal der nieuwe leden was dit jaar weer groter dan in het voorafgaande, en wel 804 tegen 646, en dit ondanks het feit, dat de zeer slechte wegen ons niet in staat stelden alle delen van het distrikt regelmatig te bezoeken.

In mei werd ds Maurice Mondengo in het ambt bevestigd. Samen met zijn vrouw Martha, staan zij in de gemeente te Pimu, waar hun arbeid zichtbaar nieuw leven brengt aan de gemeenten in dat gedeelte van het distrikt.

De staf werd versterkt door de komst van nieuwe zendelingen en wij zijn God dankbaar dat in dit gedeelte van Kongo de blanke zendeling niet alleen slechts nodig is, maar ook zeer gewild. Eind vorig jaar werden we verrast door de komst van de nederlandse zendelingen, die op weg naar Irema, hun reis moesten onderbreken, daar de kapitein van de rivierboot weigerde verder naar Bumba te varen, gezien de erge onlusten in de Oost-provincie.

Ds J. ter Braak is hier in Upoto, waar hij naast de vele andere werkzaamheden, de verantwoording heeft voor het godsdienstonderwijs in de plaatselijke school voor middelbaar onderwijs te Lisala.

De heer *Sietzo Edens* ging naar Pimu, waar zijn medische kwalifikatie en zijn technische vaardigheid zeer gewaardeerd worden. Er was grote dankbaarheid toen we in september ook hun vrouwen en kinderen mochten begroeten.

In juni werd de Upoto-staf nogmaals versterkt door de komst van zendelinge *Amy Bean,* voormalig zendelinge te Yakusu, die hier voornamelijk het werk onder de meisjes in de huishoudschool op zich nam.

Terzelfdertijd kwamen ook mevr. Kennedy met haar drie kinderen om zich in Pimu met *dr Kennedy* te herenigen.

Ds S. Koli, die nu de leidende figuur is in Upoto-Pimu, leidde ook dit jaar de arbeid en zijn veelzijdige vaardigheid heeft veel bijgedragen aan de provinciale raad van gemeenten, die al het gemeente- en zendingswerk in de Evenaars-provincie omsluit. Zijn vaardigheid in het bouwwerk werd dit jaar ernstig gehandicapt door gebrek aan financiën en materialen, toch heeft men onder zijn leiding meerdere nieuwe woningen in Upoto kunnen bouwen.

De eerste woensdag van elke maand gaat het gehele personeel van Upoto, alsmede de schoolkinderen, gedurende de middag naar Lisala om daar op ons nieuwe bouwterrein te werken. Dit is nu geheel ontgonnen en door een vlechtwerk van twijgen omheind. Men is nu begonnen met het leggen van de fundamenten voor een nieuwe school aldaar. Een huis voor de predikant werd verleden jaar reeds gebouwd en in het komende jaar hopen wij de school te kunnen voltooien. Tegen die tijd hopen we over vakkundige bouwers te beschikken voor de konstruktie van een nieuwe, grote kerk, die aan alle eisen zal voldoen voor deze zich zo snel uitbreidende stad. Ook in Pimu is men aktief aan het bouwen geweest en wel voornamelijk wonin-

---

Mededelingen

Het sekretariaat van de baptistengemeente te Sneek wordt thans beheerd door A. Kuperus, Schouwstraat 30, Sneek. Tel. (05150) - 4195.

gen voor het ziekenhuis-personeel. Dank zij een gift van vrienden uit Engeland, waren we in staat tot aankoop en installatie van een nieuwe Diesel Generator, die de gehele Pimu post van elektrisch licht voorziet en ook als krachtbron dient voor de zaag- en schaafmachine in de timmerwerkplaats.

De bijbelschool te Upoto mag ook terugzien op een zeer goed jaar onder leiding van ds S. Koli, met een aantal van 10 studenten in elk der drie klassen. Naast hun studies ontvangen deze jonge mannen een praktische opleiding voor hun toekomstige arbeid door 't leiden van erediensten in Lisala en door het beleggen van samenkomsten in het hospitaal, het militaire kamp en het politiekamp te Lisala. Twee van hen vergezellen ds Koli tijdens zijn distrikswerk. Buiten schooltijd helpen zij mee aan het onderhoud van de post en met het bouwwerk.

Balabala verricht zijn zware taak zeer doeltreffend. Het schoolwerk breidt zich snel uit en de vraag naar nieuwe districtsscholen en naar uitbreiding der reeds bestaande scholen met nieuwe leerjaren is zeer groot. Dit alles te samen is echter een zeer zware last op de schouders der gemeenten, vooral daar de subsidiëring voor het onderwijs van de zijde van het gouvernement zo goed als nihil is. Gebrek aan goede leerkrachten, zowel als aan financiën, is ook een ernstige handicap in ons program. Toch mogen we met dankbaarheid konstateren, dat we dit jaar meer jongens en meisjes in onze scholen hadden dan ooit te voren.

Het werk onder de vrouwen gaat goed. Vrouwenklassen en -vergaderingen worden geregeld gehouden en goed bezocht, zowel in Pimu als in Upoto. In vele, ofschoon niet in alle dorpsgemeenten, doen de katechisanten met hun vrouwen goed werk en er is een stijgende vraag onder de vrouwen naar leesonderricht. Wij hebben er hier altijd op gestaan dat de gemeenteleden in staat zouden zijn te lezen en nu tonen de vrouwen een grotere bereidheid om tot het leren over te gaan dan ooit het geval is geweest.

De arbeid onder de meisjes maakt ook goede vooruitgang en in vele opzichten overtreffen zij de jongens. Wij zijn onder anderen trots op onze twee oud-leerlingen, *Elisabeth Koli* en *Miriam Motuta*, die na zeer goede resultaten te hebben behaald aan het middelbaar onderwijs in Coquilhatville, nu studiebeurzen ontvingen om hun opleiding in België voort te zetten. Ook in de lagere scholen bereiken de meisjes over het algemeen een hogere standaard dan de jongens. Dit jaar hebben we 13 meisjes in de opleidingsklassen. De huishoudschool telt nu twee leerjaren met een totaal van 23 leerlingen. De oudere meisjes bezoeken de katechisatie-klassen en acht van hen werden gedurende het laatste jaar gedoopt.
De padvindsters- en padvindersgroepen zijn zeer aktief; de eersten hadden een suksesvolle kampweek. Plannen voor uitbreiding van het jeugdwerk zijn in bewerking. Twee onderwijzers bezochten een vormingskamp voor jeugdleiders in Coquilhatville en kwamen vol enthousiasme terug.
Ofschoon het medische werk in Pimu in een afzonderlijk rapport nader wordt behandeld, moeten wij hier zeggen dat het gehele medische werk in Kongo erg heeft geleden onder de ekonomische krisis.
Het Pimu-hospitaal leed met de anderen mee en er waren tijden, dat zowel medicijnen als financiën ontoereikend waren om het werk voort te zetten en de nodige behandelingen te verstrekken. Het falen der medische dienst der staat heeft het werk in het zendingshospitaal sterk verhoogd en ook de kraamkliniek is meer bezet geweest dan ooit te voren. Dit alles houdt ook in, dat onze kollega's aldaar nog grotere gelegenheid geschonken werd voor evangelisatie onder de patienten en het verenigde getuigenis van woord en daad bracht vruchten voort tot eer van God.

Nader bezien

a.s. zondag - BWA en werelddiakonaat

Het treft dat het voor onze gemeenten a.s. zondag BWA-zondag èn de dag van het wereld-diakonaat is. Beide dingen liggen in elkaars nabijheid. Immers, als baptisten is het ons niet vreemd verder te zien dan de regionale of nationale grenzen. We weten van de nood - materiële en geestelijke - die er is in vele delen van de wereld. Reeds lange tijd hebben we ons verbonden geweten met mensen uit alle werelddelen.
Wat dat betreft kan het feit, dat onze wereldalliantie reeds meer dan een halve eeuw bestaat - de oudste der vrije internationale gemeenschappen! - wel een garantie bieden, dat een beroep op onze wereldwijde verantwoordelijkheid, niet alleen ten aanzien van de verkondiging maar ook ten aanzien van de dienst in de wereld niet tevergeefs zal zijn.
Dezer dagen zal elke kerkganger een folder worden uitgereikt, een uitgave van de gezamenlijke protestantse kerken die al of niet officiëel koöpereren in het werk van de Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen, waarin op sobere en zakelijke wijze wordt meegedeeld waar en hoe groot de materiële nood is. De folder toont geen ontroerende foto's - hoewel er vele te tonen zouden zijn! - van hongerlijdende kindertjes en morsige vluchtelingenkampen. Ongetwijfeld zouden dergelijke foto's met dienovereenkomstige tekst onze ontroering oproepen. Dat de samenstellers van bedoelde folder het hebben nagelaten een beroep op onze ontroering te doen onderstreept op duidelijke wijze, dat onze tranen niet voldoende zijn; het gaat niet om liefdadigheid. Het gaat om onze verantwoordelijkheid.
Als christenen zijn we verantwoordelijk voor de leniging èn het opheffen van de nood van vluchtelingen in Hong Kong waar 95% van de bevolking besmet is met tuberkulose, voor de schrijnende armoede op Madagascar, voor de arme bevolking in Vigla, een klein bergdorp in Griekenland, voor de vluchtelingen-ellende in Kongo en Angola....
Als er a.s. zondag (of misschien door omstandigheden enkele zondagen later) voor het „Hulpfonds" der unie van baptistengemeenten wordt gekollekteerd in de gemeenten, herinner U dan het woord uit de bijbel: „Wie nu in de wereld een bestaan heeft en zijn broeder gebrek ziet lijden, maar zijn binnenste voor hem toesluit, hoe blijft de liefde Gods in hem?" (1 Johannes 3 : 17).
Weet dan dat God ons er op aan zal spreken: Wat hebt ge voor hen gedaan?
v. D.

Zij die niet in de gelegenheid zijn aan bedoelde kollekte bij te dragen, leden in de verstrooiing e.d., wijzen we op het gironummer 9260, t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Dalweg 77 te Arnhem; met vermelding „Hulpfonds".

Beroepingswerk

Bedankt: voor Drachten, J. Bouritius te Tweede Exloërmond.
Aangenomen: naar Winschoten, C. Mostert te Harlingen.

Mededelingen

Op zondag 11 februari om 4 u. hoopt br Greevink van Garrelsweer zijn intrede bij ons in de gemeente te doen, na vooraf in dezelfde dienst bevestigd te zijn door ds G. Brongers van Leeuwarden.
's Avonds om 8 u. hopen wij onze begroetingssamenkomst te houden.
Een ieder die deze feestdag met ons mee wil vieren, nodigen wij hierbij hartelijk uit. Zij die logies nodig hebben, worden verzocht dit aan onderstaand adres op te geven.
H. Kanning, Burg. R. P. Reddingiusstraat 7, Hoogkerk.

Mededelingen

New-Delhi Rapporten: Een uitdaging?
24 en 25 februari.

Op het Oecumenisch vormingscentrum Oud-Poelgeest te Oegstgeest wordt een bijeenkomst belegd ter bespreking van de rapporten, die tijdens de derde Assemblee van de Wereldraad van Kerken werden gemaakt. Ook aan de vragen, gesteld in het Wendingnummer van februari aangaande deze Assemblee, zal men aandacht besteden.

De verslagen van drie sekties Getuigenis, Dienen en Eenheid zullen respectievelijk worden ingeleid door:

— dr J. Blaauw - gereformeerd - studiesecretaris van de Nederlandse Zendingsraad
— ds H. van Andel - hervormd - jeugdgedelegeerde als secretaris van de Oecumenische Jeugdraad
— prof. dr J. A. Oosterbaan - doopsgezind - vertegenwoordiger van de Broederschap.

Kosten: f 10.— p. p.

Opgaven en inlichtingen aan de administratie van Kasteel Oud-Poelgeest.

Verklaring van de commissie voor „Geloof en Kerkorde" over de eenheid der Kerk te New Delhi.

Wij geloven dat de eenheid die zowel Gods wil als Zijn gave aan Zijn kerk is, zichtbaar wordt gemaakt, wanneer in elke plaats allen die in Jezus Christus gedoopt zijn en Hem als Heer en Heiland belijden, door de Heilige Geest tot een waarachtige gemeenschap worden samengebracht, die in het ene, apostolische geloof blijven, het ene evangelie verkondigen en het ene brood breken, tesamen bidden en een gemeenschappelijk leven kennen dat zich in getuigenis en dienst tot allen uitstrekt en tegelijk verenigd is met de gehele gemeenschap van christenen van alle plaatsen en alle eeuwen op zodanige wijze, dat ambtsdragers en leden door allen worden aanvaard en dat allen samen kunnen handelen en spreken waar dat nodig is bij de taken waartoe God Zijn volk roept.

Wij geloven voor die eenheid te moeten **bidden en werken.**

(Gemeenschap der kerken" jan. 1962).

Leestafel

Op bergen en in dalen......;
Margrit Studer; uitgave van Boekencentrum, 's-Gravenhage; prijs geb. *f* 3,50.

De titel van dit boekje bestaat uit de eerste woorden van een bekend gezangvers. De ondertitel luidt: Dagboekbladeren van een oudere vrouw. Schrijfster biedt ons het dagboek aan van een oude moeder, die bij haar zoon inwoont en daar schijnbaar een rustig en goed leven leidt. Maar ondertussen zit ze met heel wat moeilijkheden, met een brok eenzaamheid. Ze voelt zich vaak overbodig, vergeten, miskend. Ze heeft het moeilijk met haar geloof. Niemand weet van haar strijd en verdriet. Niemand dan God alleen......
Dit mooie boekje geeft ons inzicht in de problematiek van het ouder worden en het oud-zijn. Het kan ons helpen, de ouderen onder ons beter te verstaan en ze met meer begrip tegemoet te treden.
Het kan ook de ouderen zelf helpen om in alle strijd tenslotte overwinnaar te zijn. Hartelijk aanbevolen.

Wf.

Schokkend nieuws Die woorden sloegen bij het kleine gezelschap dobbelaars in als een bliksemstraal.

De beker viel ze uit de hand en ze keken elkander ontsteld aan. Ze hadden de waarschuwingen van het geweten tegen hun zondige levenszijde altijd afgewezen in de gedachte: het komt ten laatste immers toch nog wel in orde al zal het ook zijn na een lange tocht door het vuur. En nu hadden ze gehoord, dat de mens bij het sterven niets anders wachtte dan de hel of de hemel. En dat het voor hén de hemel niet kon zijn, dat was hun duidelijk. Dus was het de hel.

De priester had hun de sluier, die zijn kerk over het evangelie gelegd had, weggehaald.

Doorgaan met zondigen betekent niet: toch nog wel de heerlijkheid eens ingaan - hoeveel dat dan ook nog in het hiernamaals mocht kosten, maar.... haar voor altijd missen.

Daarom is de leer van het vagevuur geen vertroostende leer, maar vergrijp aan de zielen.

L.

gemeenteberichten

UTRECHT - (H. G. B.). In de laatste dagen van het voorbije jaar ging onze oude broeder Jan Maarssen in tot de vreugde die de Heer voor de Zijnen bereid heeft. Broeder Maarssen was de laatste van de pioniers, die nog lid van de gemeente hier was. Wij zijn dankbaar voor wat de Heer ons in deze broeder heeft geschonken. De gemeente, die hij zo krachtig hielp bouwen, en waarvan hij de groei nog mocht beleven, bleef, de gemeente gaat voort en iets van de pioniersgeest is gebleven. In Utrecht-Centrum en op twee posten klinkt het lied van de arbeid en hoort men het woord dat gebracht moet worden. De voorbereidingen voor de bouw in Utrecht-N. gaan verder. Wat nog meer is, de Heer werkt onder ons met Zijn Geest. Bijna regelmatig hebben wij doopdiensten, die niet slechts voor de direkt betrokkenen, maar voor velen tot zegen waren.

Ook kwamen enkelen uit andere gemeenschappen tot ons. De ervaring, dat de Heer met ons is, geeft kracht om verder te gaan.

Heden nam de Here tot Zich onze geliefde vader, behuwd-, groot- en overgrootvader

CORNELIS GORTER

in de ouderdom van 82 jaar; sedert 31 december 1953 weduwnaar van Martha Nijman.

Sneek, 27 januari 1962.
Prinsengracht 20.

Heerenveen:
D. Visser-Gorter
G. Visser
Vroomshoop:
A. Hamer-Gorter
J. Hamer
Emmer-Erfscheidenveen:
T. de Jong-Gorter
J. de Jong
Sneek:
P. v. d. Werf-Gorter
F. v. d. Werf
Sneek:
S. Gorter
Assen:
W. Gorter
J. Gorter-Timmerman
Klein en achterkleinkinderen.

De begrafenis heeft inmiddels plaats gehad.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 9 febr. 1962 Jaargang 79 Nr. 3613

verantwoord ouderschap

Er zijn van die onderwerpen waarover je gemakkelijker schrijft aan een omtuinde lezerskring, die je duidelijk voor ogen hebt, dan voor een grotere lezerskring. Dat is toch wel het geval met het onderhavige onderwerp. Als we spreken over verantwoord ouderschap zitten we al gauw in een problematiek waarbinnen de meningsvorming niet bij allen gelijk is. Dat maakt het onderwerp natuurlijk direct al interessant, immers het bezig zijn met 'n zaak waarover je het allemaal eens bent is niet altijd even boeiend. Aan de andere kant is het zo, dat het hier gaat om dingen die nogal teer en gevoelig zijn. Ze raken je diepste bewegingen en een bepaalde uitspraak kan licht kwetsend zijn. En als je dan verschillend denkt is een gesprek toch wel verkieslijker dan een artikeltje in ons blad. Bij een gesprek kun je al tastend en voorzichtig formulerend de dingen benaderen. Dan speelt de toon een grote rol. Wat aarzelend gezegd wordt klinkt anders en heeft een andere werking, dan wanneer hetzelfde op papier vastgelegd wordt. Bovendien speelt het vertrouwen en dus de persoonlijke relatie zo'n grote rol. Ik veronderstel dan ook dat de hiervolgende regels wel wat tongen in beweging zullen zetten en mogelijk gaat iemand de pen slijpen om ook iets te schrijven! Dat is goed en we zullen er graag op antwoorden.

Waar we het over eens zullen zijn is de uitspraak, *dat ouderschap verantwoord moet zijn.*

Als de Heer ons kinderen geeft zullen we over de wijze en vormgeving van ons ouderschap tegenover Hem verantwoording moet afleggen. Kinderen zijn een erfdeel des Heeren. Hij vertrouwt ze ons toe maar ze blijven van Hem. In de naam van onze Heer mogen we hen opvoeden. Voor onze kinderen zijn wij vertegenwoordigers Gods. Zo zullen wij ook het gebod voor de kinderen om hun vader en moeder te eren moeten verstaan, want de eer die zij hun ouders geven is een eer die zij middels de ouders aan God zelf betonen.

Nu is het zo, dat de Heer ons de kindertjes niet zomaar direct uit de hemel toezendt, bijvoorbeeld zoals een van onze moderne kleintjes het me eens zei: met een straaljager worden ze uit de hemel gebracht.

Ook ten aanzien van de komst van kinderen gebruikt Hij mensen. De Heer heeft de komst van kinderen gebonden aan de geslachtsgemeenschap van man en vrouw. 't Geheimenis van de intree van 't nieuwe leven is verbonden aan de meest innige lichamelijke gemeenschap van het huwelijk. Daarmee hebben we meteen gesteld, dat de geslachtsgemeenschap niet in de eerste plaats en ook niet alleen ten doel heeft het verwekken van kinderen. Wij menen dat de geslachtsgemeenschap allereerst uitdrukking is van de volkomen geestelijke en lichamelijke saamhorigheid van man en vrouw.

Onder wederzijdse eerbied en als hoogtepunt van gemeenschappelijk spel en gebed is deze éénwording een vreugdevol geheimenis en als zodanig een beeld geworden van de uiteindelijke vereniging van de Heer met zijn bruidsgemeente: Dan zal ik zien van aangezicht tot aangezicht.... en zal ik tenvolle kennen, zoals ik zelf gekend ben. Wij hebben het in ons ambtswerk als een weerkerend verdriet ervaren, dat in meerdere huwelijken de geslachtsgemeenschap niet als zodanig ervaren wordt.

Juist voor de vrouw is in sommige gevallen de echtelijke gemeenschap iets dat ondergaan wordt, zonder dat zij er zelf wezenlijk en met vreugde deel aan heeft. Bij de man gaat het dan om een snelle bevrediging van eigen behoefte en van een echt samenspelen en bidden is er geen sprake. Men kan soms spreken van een wettelijk gesanctioneerde prostitutie van de vrouw door haar eigen man. In het goede huwelijk echter is de geslachtsgemeenschap een vreugde van heilige aard en staat het voortbrengen van nageslacht niet op de eerste plaats.

Vanzelfsprekend is het dan ook dat in het kader van zuivere harmonie deze gemeenschap staat onder de hoogste discipline. Zoals in alle andere dingen van het menselijk leven is het ook hier onmenselijk en ongoddelijk dat een mens er „maar op los leeft". Ons geslacht weet niet veel meer van vasten en heilzame onthouding. De mens kan niet altijd op de berg leven. Bergen moeten beklommen worden en daartoe is een zinvolle verhouding van oefening en rust nodig. Lichamelijk en geestelijke training is voorwaarde voor de vervulling van het gebod: Verheugt u, wederom zeg ik u: verheugt u!

Voor deze oefening van het mens-zijn heeft de Heer ons verstand en geest gegeven; daarin staat de mens boven het planten- en dierenleven. Verstand en geest als middelen tot het mens-zijn in zijn betrekkingen. Het natuurleven heeft van de Heer een eigen wetmatigheid gekregen. De normatieven der mens zijn Woord en Geest welke aan verstand en geest appelleren.

Naarmate de menselijke samenleving ingewikkelder en samengestelder is geworden heeft de mens meer inzicht gekregen in zijn eigen levens- en lichaamsverrichtingen. Nu is het niet onze taak op deze plaats medisch onderricht te geven. Op dit gebied bestaat naast de minder goede ook veel goede lectuur. Zij die zelf de weg naar deze goede lectuur nog niet gevonden hebben, kunnen daartoe met predikant en dokter overleg plegen. Laten zij zich niet weerhouden door valse schaamte. U hoeft maar

IN DIT NUMMER

Aan rustige wateren

...dat gij moogt staan, volmaakt en verzekerd bij alles wat God wil

De apostel Paulus kent de kunst van het overbrengen van groeten. Op een vaak bewonderenswaardige wijze past hij die kunst toe. Hier mag hij de groeten overbrengen van Epaphras; die uit Kolosse afkomstig is en gehouden wordt voor de stichter en voorganger der gemeente aldaar. De gemeente daar zal dan stellig op de groeten van deze broeder gesteld zijn.

Door middel van de groet wordt het beeld van Epaphras scherper. Want eerder in dezelfde brief werd zijn naam genoemd. In 1 : 7 herinnert Paulus eraan, dat zij het evangelie van hem hebben vernomen.

Daar wordt hij genoemd: onze geliefde medediensknecht, die voor u een getrouw dienaar van Christus is en ons ook kenbaar gemaakt heeft uw liefde in de Geest.

Hier wordt hij dienstknecht van Christus Jezus genoemd.

En dan gaat Paulus niet fijntjes de kundigheid of de beminnelijkheid van zijn broeder etaleren. Hij strijkt hem evenmin vaderlijk over de haren en weet wat leuke dingen van hem te vertellen. Maar de grote apostel wordt bijkans onbescheiden door de deur open te gooien van het bidvertrek van Epaphras. Ja, daar ziet u hem in zijn volle glorie en volle kracht: de gebedsworstelaar

Is dat nu een sportbeeld of 'n spotbeeld? Ik vraag mijzelf dit in alle ernst af. Wat hebben bidden en worstelen met elkander uitstaande? Sluiten ze elkander niet beslist uit? **Neen,** Paulus schildert Epaphras niet als een sportfiguur en bespot hem evenmin.

Hier is iemand, die het gebed op de juiste waarde schat en in de juiste verhouding plaatst.

Hij kent zijn gebedstaak! Want hij worstelt in zijn gebeden voor U, gemeente te Kolosse.

Dit is de kracht, zowel begin als einde, van het evangeliewerk. Bij een worsteling, het is een krachtmeting, zijn er zeker twee betrokken. Met God worstelen ten gunste van de gemeente, opdat deze moge staan; zodanig is het gebed van Epaphras. Geen zelfzuchtige, zelfverheffende of zelfverheerlijkende motieven in zulk bidden. Eenvoudig een dienstknecht (slaaf) van Christus Jezus. De groet groeit uit tot een boodschap van de apostel, ook aan ons. De gemeente kan niet staan en niet staande blijven, wanneer gebedsworsteling ontbreekt.

De gemeente kan niet volstaan met „staande blijven", ze moet overwinnen! De worstelaar immers tracht zijn tegenstander te vloeren. Een uitgemaakte zaak: wie met God worstelt, verliest. God breekt onze kracht, onze eigen natuurlijke kracht. Dan pas kan Hij ons gebruiken, door ons te vullen met Zijn kracht. Dan gebruikt Hij ons, toegerust met de wapenrusting Gods, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels, want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten, (Ef. 6 : 11; 12).

Hoe kan daar sprake zijn van overwinnen? Van het terugdringen van de vijand?

Zó staan, bidt Epaphras, dat zij volmaakt en verzekerd zijn bij alles wat God wil! Dat is meer dan vechthouding, meer dan aanvalshouding, dat is niet minder dan overwinnaar zijn.

Het woord overwinnen wordt hier niet gebruikt. Wel de uitdrukkingen: volmaakt en verzekerd!

Maar deze laatste dan in betrekking tot de wil van God. Welke hoogstbelangrijke zaken worden hier aan de orde gesteld. Dingen, die wij weer opnieuw moeten gaan ontdekken en toepassen. Wij zijn toch immers niet meer zo volmaakt en verzekerd als we wel eens gedacht hebben. De verschrikkelijke stormen, die over en door ons zijn heengetrokken hebben laten zien, hoe onvolmaakt en hoe weinig verzekerd we zijn.

Het worstelend gebed grijpt niet lager: volmaakt! Wil dit nu zeggen - zo het misverstand blijft volhouden - dat we in onszelf af zouden zijn?

Onder geen beding.

De volmaaktheid is de betrekking, waarin Jezus ons tot Zichzelf plaatst. Hij verlost en reinigt van zonde, maar Hij vult ons ook met Zijn Geesteskracht: Hij rust ons volkomen toe. We zijn zó op de eindoverwinning ingesteld, dat eenvoudigweg vandaaruit gedacht en gehandeld wordt. De Geest is het, die ons Jezus doet kennen. Hij is het ook, die ons tot de volle waarheid leidt. Hij is het, die Jezus Christus in en door ons verheerlijkt. Wie in die zin volmaakt is, heeft met zichzelf afgerekend en rekent voortaan alleen met Jezus: Jezus alleen!

Volmaakt en verzekerd bij alles wat God wil. Hoe komen we aan die zekerheid? Dat kan niet anders dan door de Geest, die ons de wil van God doet kennen. En wel aan het voorbeeld van Jezus Christus. Die Geest, die in Jezus leefde en woonde, Hem geheel vervulde, diezelfde Geest woont in onze harten. Het is die Geest, die in onze geest getuigt, dat we kinderen Gods zijn. Welk een grote gebedstaak is ons hier gewezen. Welk een gebedsverhoring ons in het vooruitzicht gesteld.

Willen we ons opnieuw laten toerusten voor deze grote taak en ons klaarmaken op de verhoring? We zullen dan opnieuw een oog en een hart krijgen voor het grote heil, ons in Jezus Christus geschonken en ons leven in dat goddelijk heil door de heilige Geest laten betrekken.

A'dam H. Bakker

één woord te spreken en uw raadsman van goed begrip zal het gesprek verder wel helpen ontwikkelen. Zij zullen u ook de weg wijzen naar een goed bureau voor huwelijkszaken, waar u alle nodige inlichtingen en hulp moogt verwachten.

Wel willen we hier ingaan op de vraag die bij velen leeft en bij anderen is opgekomen onder het lezen van het voorgaande: Mag in het goede huwelijk middels het verworven inzicht bewust invloed uitgeoefend worden op het kindertal? Is het zondig om juist in die tijd, waarin de vrouw vruchtbaar is geen gemeenschap te hebben?

Wij zouden willen stellen dat het zondig zijn van een handeling niet zonder meer in de handeling zelf ligt, maar in de motieven die men heeft bij de handeling zelf. Voorts moeten we in acht nemen dat wij hierboven spraken van het g o e d e huwelijk. Wij achten een huwelijk goed, indien twee mensen elkaar hartelijk lief hebben en bereid zijn samen lief en leed te delen, bereid elkaar te helpen in het menszijn voor elkaar en voor anderen, bereid om het v o l l e leven samen te delen, het leven dat zij belijden uit Gods hand te hebben ontvangen en Hem verschuldigd te blijven en dat zij uit genade alleen mogen leven al de dagen, die de Heer hen geeft.

Wij menen dat het motief, dat het veel gemakkelijker is om geen of weinig kinderen te hebben - terwijl gezondheid, begaafdheid, werkkring en welstand ruimte bieden voor meer kinderen - aan de toets der zuiver geestelijke critiek zal moeten worden onderworpen. Geslachtsleven en gebedsleven dienen een stuk van het leven voor Gods aangezicht te zijn. Wel dunkt het ons onjuist, dat men hoe gedisciplineerd gelovig geestelijk en lichamelijk levend ook, verworven inzichten bewust ter zijde schuift, ook al wordt het nog zo gelovig gedaan. Het zal niet gemakkelijk zijn om alle facetten die een rol spelen in het leven het loon te geven dat zij verdienen. Vaak is dat zelfs onmogelijk. Toch zullen in de uiteindelijke keus, en kiezen is immers het hart van het mens-zijn, de reeds genoemde factoren als gezondheid, begaafdheid, werkkring en welstand een rol moeten spelen. Daarnaast kunnen maatschappelijke omstandigheden als overbevolking, oorlogstijd, hongersnood, chronische epidemieën een indringende factor zijn.

De mens moet kiezen, en ook ten aanzien van het kindertal zal hij, als hem de keuzemogelijkheid praktisch gegeven wordt, hebben te kiezen. Maar dan voor Gods aangezicht.

Laten we dan ook vooral niet vergeten dat deze keus altijd een keus van persoonlijke aard is. Het is intens gevaarlijk om de keus van het andere echtpaar te betwis-

„DE CHRISTEN”

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen”, Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

ten. Er wordt wel eens hard en dom onnadenkend geoordeeld over een echtpaar dat geen kinderen krijgt. Wie weet van het verdriet en de vele gebeden die man en vrouw hebben opgezonden om toch maar een kind te krijgen, van de vele bezoeken aan dokter en ziekenhuis om geboorte toch maar mogelijk te maken.

Er wordt ook wel eens dom en hard geoordeeld over een steeds groeiend gezin. Maar wie weet van de wanhopige strijd van de beide echtelieden om geboorte te voorkomen, terwijl er toch telkens weer een kindje bij komt.

Dat zijn twee uitersten, maar denk ook aan het veel voorkomende geval van het ouderpaar met één of twee kinderen dat er toch nog zo graag een paar spruiten bij wil hebben, en het zou in alle opzichten te verantwoorden zijn, maar het gebeurt nu eenmaal niet. Al te vaak wordt er van zulke ouders gedacht, dat ze de kunst maar goed verstaan en dus „gemakkelijker” kunnen leven. Zo wordt er veel onrecht gepleegd tegenover de ander.

Een andere vraag die vanzelfsprekend ook nog om de hoek komt kijken is die ten aanzien van het gebruik van voorbehoedsmiddelen. Laten we in de eerste plaats dan zeggen dat veel voorbehoedsmiddelen in allerlei vorm van levensgevaarlijke aard zijn! Vraag er de goede arts maar eens naar.

De vraag naar technische en medische mogelijkheden voor een verantwoorde keus begint meestal daar waar periodieke onthouding om een of andere reden geen mogelijkheden biedt. Ook hier echter geldt onverkort de noodzaak van heilzame onthouding voor het goede huwelijk. Maar overleg met dokter, predikant - en eventueel inschakeling van een bureau voor deze zaken - blijft wenselijk. Voor hen die een duidelijke uitspraak van onze kant vragen willen we zeggen dat we zonder meer het gebruik van beoogde middelen niet kunnen afwijzen. We zouden hier van een verantwoorde randmogelijkheid willen spreken.

Bovendien willen we er nog eens de nadruk op leggen dat we hier geschreven hebben over het goede huwelijk van kinderen Gods die het verantwoordelijke ouderschap hebben aanvaard.

Ph. L. (Gr.)

Lezers aan het woord

Geachte eindredakteur,

Uw antwoord op het ingezonden stuk van drs J. L. de Haan in „De Christen” d.d. 19-1-'62, waarin een opmerkelijke overeenkomst wordt geconstateerd tussen een artikel in „Pionier” en een artikel in uw blad, noopt ons nog eens op deze zaak terug te komen.

De sekretaris van de door U genoemde Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen, mr R. W. Kijlstra, heeft ons desgevraagd verzekerd, dat noch door deze Stichting, noch door de Oecumenische Raad, noch door de Oecumenische Jeugdraad dit artikel aan „De Christen” is gezonden.

Waar het artikel „Bijbelse fundering” inderdaad door één van onze medewerkers is vertaald, menen wij toch wel te mogen stellen, dat het door U - onbewust - uit ons blad is overgenomen.

Het ware o.i. eleganter geweest deze mogelijkheid niet bij voorbaat uit te sluiten. Met dank voor plaatsing,

namens redaktie „Pionier”: K. Feringa

Naschrift: We hadden het kunnen weten: drs De Haan schreef reeds in zijn ingezonden stuk, dat bedoeld artikel als **bijlage** van „Pionier” was verschenen. Eilacie, dat woord **bijlage** zagen we over het hoofd. De zaak moet zich dan als volgt hebben toegedragen: deze bijlage, een los gestencild blad (waarop niets herinnerde aan „Pionier”), is met andere gestencilde kopij op een of andere wijze, terecht gekomen bij de kopij van „De Christen” en vervolgens - toen er ruimte voor beschikbaar was - afgedrukt in ons weekblad. Wij verkeerden in de stellige overtuiging dat het ons - zoals zo vaak gebeurt - als persbericht was toegezonden door het bureau van de oekumene.

Wij trekken dus het boetekleed aan. Het ontsiert een man niet, heeft Abraham Kuyper eens gezegd. Peccavi.

We hopen, dat dit kleed ons de elegantie verleent, welke de redaktie van „Pionier” (terecht) bij ons miste toen wij onjuist reageerden. Onze verontschuldigingen. v. D.

BROKSTUKKEN

Een van de sprekers op het baptistenwereldcongres te Rio heeft gezegd dat wij als baptisten steeds beter gaan zien, dat de doop niet alleen een ritueel is van inlijving bij de gemeente, maar vooral ook een ordening, een bevestiging, een installatie van de dopeling tot evangelist en getuige van de reddende boodschap van Jezus Christus.

De tegenwoordige president van onze baptisten-wereld-alliantie heeft uitgesproken dat dezelfde Christus, die van onze harten de last van zonde en schuld wegnam, tegelijkertijd op ons gelegd heeft de last der verantwoordelijkheid voor de verlorenen.

Deze beide uitspraken zijn van groot belang voor ieder gemeentelid. Ieder onzer, wij allen die deel uitmaken van de gemeente van Jezus Christus, zijn geroepen het evangelie uit te dragen, dat een stuk dynamiet is, een brok geconcentreerde atoomenergie, 'n kracht Gods tot behoud. De bijbel vergelijkt graag de gemeente met een kudde schapen, die geleid wordt door de Goede Herder, maar dit is **niet** het enige beeld, waaronder de gemeente gevangen wordt. Zij is ook de strijdmacht van Christus, die onder Zijn aanvoering ten oorlog trekt. Zij is ook een verzameling van vissers, geroepen om mensen te vangen.

Natuurlijk is hiermee niets nieuws gezegd. En zij die, net als vroeger de Atheners, er alleen maar op uit zijn om iets nieuws te zeggen of te horen, doen beter dit maar over te slaan. De zaak waarom het gaat is, dat we met nieuw élan, het élan van de Geest van God, dienen te beginnen deze dingen waar te maken.

Funktionneert uw christendom? Bent u wat u dient te zijn: evangelist en getuige? Zo niet: stel u dan opnieuw open voor de kracht van God en start dan!

Belangrijker dan kommissies die het probleem bestuderen hoe het komt dat er in het algemeen zo weinig gebeurt, zijn mensen die ontdekken dat ze op het punt van het getuige-zijn verstek lieten gaan en die starten, ongeacht wat een ander zegt of doet.

Rondom ons zijn velen die van Christus niet weten. Wij staan er tussenin. Wij geredden, wij rijken, wij aan wie het grote privelege van het algemeen priesterschap der gelovigen geschonken is. Wie start kan de gangmaker worden voor anderen om ook te beginnen. Als u zich onzeker voelt wat betreft het doorgeven van de boodschap, als u denkt te weinig kennis te hebben om daarin te slagen, ga dan naar bijbellezing en bidstond, vraag uw voorganger om een kursus die u helpen kan, maar hoe dan ook - begin meteen.

Er is al zo ontzettend veel gekonfereerd, en gepraat en geschreven over deze dingen. Wat we lezen van dat handjevol christenen dat op die grote pinksterdag in Jeruzalem vergaderd was is, dat zij

Mededelingen

Zaterdag **17 februari a.s.** zal er D.V. een radenkonferentie worden gehouden te Nieuwe Pekela; aanvang 3.00 uur nm. De **agenda** vermeldt:

„Zielzorg”, ingeleid door ds H. Th. Plevier (Nw Pekela);

„Wanneer is de doop voor onze gemeenten aanvaardbaar?” ingeleid door ds G. van 't Wout (Muntendam).

Op beide onderwerpen volgt bespreking.

De sekretaris J. W.

door de Geest van God overmeesterd werden en .... **begonnen!**

* * *

Op het eerste baptisten-wereldkongres in 1905 te Londen waren ook enkele Nederlanders aanwezig.

In het namenregister staat ook **Mr. J. Weenink** van Holland vermeld. Verder lazen we een toespraakje van **ds G. de Wilde** die opmerkte dat de baptisten 'n nogal luidruchtig volk zijn. (Ik geloof dat we dat nóg steeds zijn).

Interessant is het korte toespraakje dat **wijlen ds N. van Beek** tijdens de zogenaamde „Roll Call" (het Appèl) hield. Het eerste deel is woordelijk opgenomen in het verslag dat in het Kongresboek te vinden is. Het middenstuk echter is weggelaten. In plaats daarvan lezen we de volgende opmerking van de verslaggever: „De spreker, die blijkbaar grote moeite had zich (in het Engels) uit te drukken, probeerde een beschrijving te geven van de geschiedenis der nederlandse baptisten, maar het was onmogelijk, hem volledig te volgen". Gelukkig kwam zijn prachtige slotzin weer goed door en viel hem een groot applaus ten deel.

O, die taalbarrière.

Wf.

gemeenteberichten

WINSCHOTEN - (korr.). Het is al lang geleden dat Winschoten onder de gemeenteberichten verscheen, daarom willen wij graag weer eens iets van ons laten horen. Een grote verandering vond plaats in onze gemeente, doordat onze voorganger ds J. Segaar met zijn gezin naar Den Helder vertrok. In november verrichtte ds Segaar zijn laatste doopdienst in Winschoten en op 30 december werd in intieme kring afscheid genomen van onze voorganger en zijn gezin.

Wij hadden een goede avond met ernst en humor, terwijl aan dominé en mevrouw Segaar enige blijvende herinneringen werden aangeboden. Door de eerste en de laatste doopkandidate tijdens de ambtsbediening van ds Segaar werd een treffend getuigenis gegeven. Nog deze zelfde avond werd door een jonge broeder en zuster de doop aangevraagd, hetgeen ons natuurlijk tot grote blijdschap stemde. Op 31 december werd de oficiële afscheidsdienst gehouden, waarbij de omliggende gemeenten waren vertegenwoordigd. Ook een deputatie uit Den Helder was aanwezig. Wij zullen met dankbaarheid blijven denken aan de periode waarin ds en mevrouw Segaar in onze gemeente hebben gewerkt.

Op 14 januari werden een broeder en een zuster door de doop aan de gemeente toegevoegd. In deze dienst ging voor ds J. B. de Neef. Tijdens de avondmaalsdienst werden de nieuwe leden door br E. de Haan verwelkomd in de gemeente. Begin januari werd een beroep uitgebracht op ds C. Mostert te Harlingen, die dit beroep inmiddels heeft aangenomen.

Het is wel een grote genade dat de Heer ons zo spoedig weer een herder en leraar wil zenden.

Na de dienst op zondag 28 januari werd een dankstond gehouden waarin velen voorgingen om dank te zeggen aan Hem die alles zo wonderlijk wel maakte. Op 31 januari werd de jaarvergadering gehouden. Br W. Stuut werd verkozen als ouderling en br J. Kiewiet werd benoemd tot ere-ouderling. Laatstgenoemde broeder, die reeds de leeftijd der sterken heeft overschreden, werkt nog steeds met toewijding en ijver in de gemeente.

De bouwkommissie, die enige maanden geleden werd benoemd, is zeer aktief bezig en tracht op verschillende manieren gelden te verzamelen, o.a. door de verkoop van verschillende (smakelijke) artikelen. Tenslotte groeten wij alle medeverbondenen in Christus.

TREEBEEK - (J. P.). Het is met grote dankbaarheid jegens God dat wij vanuit Limburg enige berichten mogen doorgeven. Onze arbeid heeft hier een geheel ander karakter dan in het Noorden en het Westen, waar men gemakkelijker en vrijer uit mag gaan om te evangeliseren. Wij hebben hier meer door persoonlijk kontakt onze arbeid te verrichten. In het afgelopen jaar mochten wij zeven personen zien afdalen in het doopvont en ook dit nieuwe jaar begon alweer goed. In een volle kerk werd een jonge zuster door de doop aan de gemeente toegevoegd. Deze dienst bracht grote zegen voor ons allen en we werden nog eens bepaald bij hetgeen wij zelf beloofden bij onze doop. Het tekstwoord dat onze voorganger ds D. Boschma voor deze doopdienst had, was uit Hand. 8: **„Ik geloof dat Jezus is de Zoon van God".**

Wij hopen en bidden dat de velen die deze ernstige boodschap hebben beluisterd tot dezelfde belijdenis als de moorse kamerling zullen komen.

Door het houden van een bazar werd het mogelijk gemaakt dat onze jeugdzaal in een geheel nieuw gewaad werd gestoken en dat er nieuwe tafels aangeschaft kunnen worden; verder gaven al de verenigingen der gemeente medewerking voor de aanschaf van nieuwe lampen. Voor de toekomst hebben wij grote plannen. Er staat een konferentie op het programma waarin we in alle toonaarden de boodschap des heils hopen te brengen. Er aan voorafgaande wordt er een week van gebed gehouden, elke morgen van negen tot tien uur is de kerk open voor de bidstond. Want: Niet door kracht of geweld maar door Mijn geest zal het geschieden, spreekt de Here. Ons motto is: Verwacht grote dingen van God, verricht

DRACHTEN - (R. F.). Het is al weer een lange tijd geleden dat er iets over onze gemeente in „De Christen" heeft gestaan. Onze gemeente is na het vertrek van ds F. G. J. Hofhuis naar Workum nog steeds herderloos, hoewel wij een paar keer een beroep hebben uitgebracht op enkele broeders voorgangers.

Toch gaat het werk onder ons door; wij weten dat de Heer zijn zegenende handen legt op het vele werk dat er bij ons is, en zo de gemeente biddende is, dat de Heer ons straks weer een voorganger wil zenden, die mede ten volle zijn schouders onder de arbeid kan zetten tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk. We zijn zeer

Nader bezien

De linkerhand

Zondag jl. luisterden we naar de radiorubriek „Nieuws uit de kerken". Deze uitzending was die zondag - voorzolang wij hebben geluisterd - gewijd aan de eerste finantiële resultaten van de die zondag in vele kerken gehouden inzamelingen voor het werelddiakonaat.

Alsof het om verkiezingsuitslagen ging werden de opbrengsten van de in verschillende kerken gehouden kollektes meegedeeld, met daarbij dikwijls het kommentaar: een stijging van zo en zoveel procent vergeleken bij verleden jaar.

Nu willen wij niet ontkennen, dat het totaal van deze inzamelingen een niet te verwaarlozen bijdrage betekent tot leniging van de nood in de wereld. We kunnen ons dus voorstellen, dat met dankbaarheid kennis werd genomen van de stijging der opbrengsten, al doet het wat vreemd aan wanneer christenmensen onderelkaar nogal juicherig konstateren, dat die en die plaatselijke kerkgemeenschap - laten we zeggen - f 1,50 per kerkganger offerde (!) voor de materiële nood ergens in de wereld....

Natuurlijk, we zijn voldoende in kerkelijke finantiën ingewijd om te weten dat een dergelijke kollekte in vele gevallen iets bizonders is. Er wordt immers ook op zo vele andere wijze finantiële inspanning gevraagd. Het is dan ook niet dáárom, dat we over deze zaak schrijven.

Dat we toch deze radio-publikatie onder de loep nemen is, omdat wij van gevoelen zijn, dat de openbare bekendmaking van wat de plaatselijke kerkgemeenschappen voor dit doel hebben opgebracht achterwege had moeten blijven. De Heer Jezus heeft gezegd: „Ziet toe, dat gij uw gerechtigheid niet doet voor de mensen, om door hen opgemerkt te worden...." En: „Maar laat, als gij aalmoezen geeft, uw linkerhand niet weten wat uw rechter doet, opdat uw aalmoes in het verborgene zij....", (Matth. 6 : 1 en 3).

Intussen is het goed de hand ook in eigen boezem te steken. We herinneren ons het pleidooi van een afgevaardigde op de laatste - in Hoogezand gehouden - algemene vergadering der gemeenten. Deze betoogde, dat de gespecificeerde publikatie van de gemeenten en hun vrijwillige bijdragen voor allerlei unie-arbeid (in het „grote" unie-jaarboek) afgeschaft diende te worden (ook omdat deze opsomming een wezenlijke aantasting van het beginsel der vrijwilligheid zou betekenen). Het betoog van deze afgevaardigde vond géén genade in de ogen der vroede broederen. Men was kennelijk van mening, dat de linkerhand w e l mocht weten wat de rechter had gedaan....

v. D.

bij anderen gelezen . . . . . .

Vijfde plenaire kongres I.C.C.C. in Nederland

Onder het thema: „Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid" (Hebr. 13 : 8) zal van 14 tot en met 20 augustus 1962 het vijfde plenaire kongres van de Internationale Raad van Christelijke Kerken (I.C.C.C.) gehouden worden.
In tegenstelling tot het besluit genomen op het vierde kongres te Rio de Janeiro in 1958 zal dit kongres echter niet in Londen gehouden worden maar in Nederland. Het uitvoerend komité van de I.C.C.C. heeft namelijk vorige maand besloten om hiervoor het Concertgebouw in Amsterdam te huren.

(„Centraal Weekblad")

Duitse Vrije Evangelische gemeenten en oekumene

De Duitse vr. evang. gemeenten staan tamelijk afzijdig tegenover de *oekumenische beweging*. Toch heeft een van haar vooraanstaande mannen Friedrich Heitmüller van Hamburg, deelgenomen aan een konferentie in het Oekumenisch Instituut in Bossey bij Genève. Hij heeft daar in een slotsamenkomst zijn bezwaren kenbaar gemaakt en wel een lange verklaring met tien punten over: „De Gemeente van Jezus en haar eenheid" afgelegd. Hij eindigde met de woorden: „Mijn bede tot God is, dat de oekumenische raad, ook wanneer hij niet als een verschijningsvorm van de Gemeente van Jezus, van het lichaam van Christus, is te zien en te beoordelen, een gezegende en doeltreffende hulp moge zijn en blijven voor de komst van 't Koninkrijk Gods. Verder bid ik, dat hij in geen enkel opzicht het gevaar zal lopen de ontwikkeling van Openb. 3 : 14 v.v. (Laodicea) over hoofdstuk 13 tot aan de „Eenheidskerk" te bevorderen, die ons in hoofdstuk 17 als de Kerk in het komende wereldrijk van de antichrist en van zijn valse profeet beschreven wordt.

(„Ons Orgaan")

Indonesische regering geeft opdracht tot het drukken van een kwart miljoen bijbels

De Arnoldus-drukkerij van de Missionarissen van Steyl (Limburg) te Ende op het eiland Flores, heeft van de Indonesische regering opdracht ontvangen 250.000 exemplaren te drukken van een volledige uitgaaf van het oude en het nieuwe testament.
De regering wil in het kader van het achtjaren-plan elk katholiek gezin in Indonesië een bijbel schenken en heeft daarvoor 62 miljoen roepia's uitgetrokken. De Arnoldus-drukkerij te Ende heeft al de invoervergunning ontvangen voor een nieuwe monotype installatie, die door de grote regeringsopdracht noodzakelijk is geworden.
De Missionarissen van Steyl hebben al sedert jaren afzonderlijke uitgaven van de vier evangeliën en van de Handelingen der Apostelen in het Indonesisch verzorgd. Pater Johannes Bouma SVD (Societas Verbi Dei = genootschap van het Woord Gods) is al enige tijd bezig met het vertalen van de brieven van het nieuwe testament. Vóór het oude testament grijpt men terug op het vertaalwerk van een aantal missionarissen op Java, met name van de orde der Franciscanen.
De missionarissen zien in de opdracht van de Indonesische regering een duidelijk bewijs, dat deze regering positief staat tegenover de religieuze minderheden en deze beslist niet - zoals zo nu en dan wel wordt beweerd - als tweede klas staatsburgers behandelt.

(„Hervormd Nederland")

De Duitse kerk spreekt over Joden en christenen

Op de in juli in Berlijn gehouden Kirchentag (toen het net nog mogelijk was) heeft men ook weer met verschillende sekties gewerkt. 's Morgens waren er twee referaten en 's middags werden de vragen beantwoord. De meeste belangstelling trok de sektie over het thema „Joden en Christenen". Acht- tot tienduizend mensen waren er geregeld in en buiten de overvolle plaats van samenkomst aanwezig! Deze belangstelling is wel zeer verheugend. Maar al te veel immers vindt men in Duitsland de neiging om te vergeten wat er gebeurd en misdaan is en om te doen alsof de dingen, die bijv. bij het proces Eichmann naar voren kwamen, hun niet aangaan. Er zijn dus blijkbaar ook Duitsers die er anders over denken.
Het waren prof. Gollwitzer, de Duitse rabbijn dr. Geis en onze landgenoot prof. Vriezen, die o.a. de leiding hadden van deze groep. Er is ook een verklaring opgesteld, waaruit we enkele gedachten doorgeven.
Er wordt ten eerste gesproken over de onlosmakelijke verbondenheidvan Joden en christenen. Men mag deze saamhorigheid niet ontkennen. Deze ontkenning werd een van de voornaamste oorzaken van de Jodenvervolgingen. „Iedere vorm van vijandschap tegen de Joden is goddeloos en leidt tot zelfvernietiging". Met betrekking tot het proces Eichmann wordt gezegd: „Wij, evangelische christenen in Duitsland, erkennen dat wij daar als schuldige mensen bij betrokken zijn". Dan vraagt men het Duitse volk om aan enkele dingen mee te werken. Ouders en opvoeders moeten niet langer verzwijgen wat er gebeurd is. Mensen, die meegewerkt hebben aan de vervolgingen moeten hun leidende funkties neerleggen (onder instemming werd de naam van Globke toen genoemd „en hij

---

dankbaar voor de bereidheid van de vele broeders, die het ons mogelijk maken om elke zondag onze diensten te kunnen houden.
We gaan dan ook verder in het vaste vertrouwen, dat de Heer, ook in de toekomst van de gemeente Drachten zal voorzien.

VEENDAM - (J. V.). Zondag 28 januari was voor de gemeente alhier een feestdag daar een jonge broeder door de doop aan de gemeente werd toegevoegd. Vele zijn de zegeningen geweest, die de Heer ons in het achter ons liggende jaar heeft geschonken. Verschillende keren mocht het doopvont geopend worden. De laatste maal, in november, werd een jong echtpaar aan de gemeente toegevoegd. We mogen terugzien op een paar geslaagde aktiedagen, o.a. 3 verkoop-avonden en een oliebollen-aktie ten bate van het bouwfonds van de gemeente. Het waren drukke dagen, maar mooi, omdat de onderlinge band en de saamhorigheid werden gemerkt. Het zou ons te ver voeren indien we alles zouden memoreren wat de laatste tijd in de gemeente is gebeurd... denken we slechts even terug aan de kerstdagen met de mooie diensten en aan de diensten rondom de jaarwisseling, zowel in de gemeente als in de verschillende takken van arbeid! De Heer, Die ons in het afgelopen jaar geleid en gezegend heeft, zal ons ook in het nieuwe jaar niet begeven. Hij zal alles wel maken, we hebben het reeds mogen ondervinden.

ARNHEM - (F. L.). We menen goed te doen U mee te laten delen in de zegeningen die jl. zondag ons deel waren.
Het was een vreugdevolle dag voor ons allen; reeds vroeg stroomde onze kapel vol. Zelfs een busje met bezoekers uit onze evangelisatiepost Doetinchem was tijdig aanwezig. Eén van hen was de zuster die door de doop aan de gemeente zou worden toegevoegd; daarom die grote blijdschap onder hen en onder ons allen! Met haar had nog een tweetal zusters de wens te kennen gegeven met Christus begraven te worden om in nieuwigheid des levens de weg mèt Jezus te gaan.
Na een gloedvolle prediking van onze voorganger werd overgegaan tot de doopbediening.
Een machtig moment voor ons allen, maar vooral voor hen die met familiebanden aan de doopkandidaten gebonden waren.
Daarna het gezamenlijk aanzitten aan de tafel des Heren en de spontane begroetingswoorden van onze ouderling br Kiewiet. Ook dat maakte dat deze dag voor ons als gemeente een onvergetelijke zal blijven en zeer zeker ook voor die broeders en zusters, die uit een andere gemeenschap tot ons overkwamen. God geve ons nog een goede tijd met elkander.

niet alleen"). Men moet de Joden in hun omgeving helpen, hun ruime schadeloosstelling geven en meewerken aan de opbouw van de staat Israël (en de vrede met de Arabische staten). Tenslotte keert men zich tegen de opvatting, dat God zijn volk verworpen zou hebben.
Wij mogen dankbaar zijn dat er in Berlijn, waar eens de synagogen gebrand hebben en waar zulke vreselijke dingen gezegd en gedaan zijn, nu dit geluid geklonken heeft!

(„Evangelisch Luthers Weekblad")

Stiekem dopen in Italië

De verenigde Raad van Protestantse Kerken in Italië heeft een officieel protest doen horen tegen een wantoestand, die de laatste tijd in verschillende rooms-katholieke ziekenhuizen is binnengeslopen.
Keer op keer is het voorgekomen, dat pasgeboren kinderen, buiten medeweten der ouders, in de rooms-katholieke kerk werden gedoopt. Vooral in Turijn is dit veelvuldig gebeurd.

(„Centraal Weekblad")

Amsterdamse „Kaaskerk" gesloten

De in 1450 gebouwde St. Olafskapel, later Oudezijdskapel, bij de Zeedijk te Amsterdam, is kort geleden gesloten.
De kapel werd oorspronkelijk bezocht door Scandinavische zeelieden, was na de Reformatie enige tijd in gebruik als „Beurs voor Koopluyden", werd in 1602 weer voor de eredienst gebruikt (Rembrandt, Paulus Potter en Michiel de Ruyter hadden er een eigen bank), diende van 1886-1912 als kerk van de Deutsche Evangelische Gemeinde en van 1935-1961 iedere maandag als beurs voor kaaskopers. Kerkvoogden van de Hervormde Gemeente hebben onlangs een sloopvergunning aangevraagd, waartegen de Noorse regering protesteerde.

(„Centraal Weekblad")

Hereniging in Amerika

De Synode van de Protestant Reformed Church in de Verenigde Staten heeft een schrijven gericht aan de Christian Reformed Church, waarin werd meegedeeld, dat de Protestant Reformed Church de door de Christian Reformed Church voorgestelde basis voor kerkelijke hereniging heeft aanvaard. Hierdoor is dus de de kerkelijke hereniging van beide kerkgroepen een feit geworden.

(„Centraal Weekblad")

Rusland

Een reden waarom de godsdienstige gebruiken in leven blijven - aldus verklaarde een anti-religieus schrijver - is, dat we nog niet ontdekt hebben hoe we aantrekkelijke plechtigheden in het leven kunnen roepen die de godsdienstige moeten vervangen.
Onze atheïstische gebruiken en feesten moeten interessanter en schoner zijn dan die van de kerk.

(„Evangelisch Luthers Weekblad")

Leestafel

Uw deel in dit leven, liefde, huwelijk, gezin; P. J. F. Dupuis, arts; met een voorwoord van prof. dr. G. van der Leeuw; elfde vermeerderde druk; uitgave van: Uitgeverij W. ten Have N.V.; 368 pag.; geb. f 13,90.

De titel van dit boek herinnert aan 'n woord van Prediker (9:9): „Geniet het leven met de vrouw die ge liefhebt, want dat is **uw deel in dit leven.**" Deze positieve waardering van het huwelijksleven is uitgangspunt van de schrijver, die op openhartige wijze in zijn boek ingaat op allerlei vragen. We noemen enkele onderwerpen: bijbel, christendom en seksualiteit; gezinsvorming; seksuele opvoeding in de kinderjaren; geslachtsleven op rijpere leeftijd; etc. Dat het boek met deze verschijning reeds zijn elfde druk beleeft verwondert ons niet. We kennen geen boek, dat op zo sympathieke en bijbelse wijze dit zo belangrijke onderwerp behandelt. Het is populair geschreven hetgeen hier beslist geen oppervlakkigheid betekent. We wensen dit boek in handen van verloofden en gehuwden. Hartelijk aanbevolen!

v.D.

Problemen van liefde en huwelijk; prof. dr. H. van Oyen; uitgave van: Uitgeverij W. de Haan N. V., Zeist (Academische Bibliotheek); 200 pag.; geb. f 9,75.

Men heeft bij de eerste verschijning (in het Duits) van dit boek de wens uitgesproken, dat dit boek definitief zij en het einde van een *stroom van overbodige publikaties* zou betekenen. Daarmee bedoelde men te zeggen, dat dit boek het laatste woord zou zijn; meer zou er over dit onderwerp niet te zeg gen zijn...
Zo extreem uitbundig is onze lof over dit boek van de in Basel docerende nederlandse hoogleraar niet. Wel zijn we er bizonder mee ingenomen, omdat op indringende en terzake kundige wijze de ethische en psychologische vragen van het onderwerp worden behandeld.
Een merkwaardige zin troffen we aan in hoofdstuk 12, „De wil tot het ouderschap"; we citeren: „Het kinderloze huwelijk mist in dit opzicht het geschiedeniskarakter, omdat het zich niet voortzet in de tijd, het draagt niet bij tot instandhouding van het volk, het zet de gemeente der gedoopte christenen niet voort",(sic!). Een typisch staaltje van paedo-baptistische theologie...; voor dopers onverteerbaar.
We bevelen dit werk aan, vooral bij onze voorgangers en allen die zielszorgelijk met de problemen van liefde en huwelijk worden gekonfronteerd.

v. D.

De Binnenlandse Veiligheidsdienst (BVD)

valt buiten de gerechtelijke arm der justitie. Wel mag deze de juistheid van de inlichtingen, door de BVD verstrekt, toetsen, maar moet zich onthouden van kontrole op de werkwijze van deze dienst. Dit antwoordde de minister op gestelde schriftelijke vragen.

(„Militia Christi")

Leger en godsdienst

Onder dit hoofd lazen we in HVV 26/8 een herinnering van een militair over de GV (geestelijke verzorging).
Een lollige meerdere - zo schreef hij - commandeerde: katholieken links, protestanten rechts en heidenen midden.
Als humanist ging ik maar in de middengroep staan, met enkele anderen. Deze stap naar het midden kwam ons duur te staan: terwijl katholieken en protestanten hun geestelijke verzorging genoten „mochten" wij de sergeant van de week helpen (gangen vegen, badlokalen schoonmaken enz.) tot de geestelijke verzorging van de anderen klaar was, en wij onze plaatsen in de massa weer konden innemen. Volgende malen heb ik gewillig en „vrijwillig" de gang naar aalmoezenier of predikant gemaakt, al naar gelang hun kwaliteit.

(„Militia Christi")

Uit het „Centraal Weekblad" nemen wij het volgende voor U over:

Vervolgde christenen schreven een brief uit de gevangenis

In de gevangenis te Tansen, in de staat Nepal, zit een aantal christenen in de gevangenis. Zij kwamen daar terecht bij een vervolging van hen die niet bereid waren hun geloof in de Heer Jezus Christus af te zweren.
De gevangenen hebben een brief geschreven, welke werd gepubliceerd in het zendingstijdschrift „National Missionary Intelligencer". Wij geven deze brief hierbij in vertaling door, mede omdat hij zo sterk doet denken aan de lofzingende Paulus in de gevangenis, hetgeen doet denken aan het bijbelwoord dat er niets nieuws is onder de zon.
„Lieve broeders en zusters in de Heer. Groetenis in de dierbare naam van onze Zaligmaker, Jezus Christus. Wij willen u schrijven en allen danken die voor ons bidden en ons ook financieel helpen. Moge God u zegenen.
De autoriteiten van deze plaats dachten dat zij, door ons in de gevangenis te zetten, in staat zouden zijn onze vreugde in Christus uit te doven en een einde te maken aan onze christelijke aktiviteiten, maar het tegenovergestelde is gebeurd. Deze vijandschap tegenover ons heeft ons dichter tot Christus gebracht en zijn tegenwoordigheid is meer werkelijk voor ons dan voorheen. Onze vervolgers kunnen onze gemeenschap met Jezus niet verhinderen. Prijs God! Waarlijk de grimmige mensen moeten U loven! (Psalm 76 : 11). De geschiedenis toont altijd weer dat de vervolgingen van de christenen uiteindelijk gewerkt hebben voor de bevordering van Gods Koninkrijk onder de mensen. Wij geloven dat dit ook hier zal gebeuren.
De gouverneur en de rechter hebben ons gedreigd, maar God gaf ons in de rechtszaal bizondere moed. Zij hebben ons naar de gevangenis gestuurd, maar God heeft ons hier gezegend. Onze vreugde in Christus deed ons hem lof zingen, wat de andere gevangenen, die zich om ons heen verza-

melden, verwonderde. Zo zijn wij drie dagen voortgegaan.
Maar toen kwam de cipier en nam onze bijbel en gezangboeken af en verbood ons met de andere gevangenen te zingen en voor ze te preken. Een van de christengevangenen zei tot de cipier: „De enige ware en levende God, wiens dienaren wij zijn, heeft ons Zijn bevel gegeven toen Hij zeide: gaat uit in de gehele wereld en predik het evangelie aan alle mensen. Daarom moeten wij Hem meer dan u gehoorzamen en kunnen wij niet beloven uw bevel op te volgen". Wij gevoelden ons echter zeer ongelukkig zonder onze bijbels en gezangenboeken. Wij hebben daar veel over gebeden en God heeft het hart van de politie-inspekteur aangeraakt, en zo gaf hij ons na enkele dagen ons kostbare boeken terug. Bemoedigd en met blijdschap gingen wij voort anderen het evangelie te verkondigen. Het was voorzeker de grootste fout van satan ons in de gevangenis te brengen.
Dit geeft niet alleen het evangelie van verzoening aan de andere gevangenen, maar het zal ook een grote overwinning voor Jezus in Nepal betekenen.
Vele medegevangenen betoonden grote belangstelling voor de bijbelse boodschap. De meesten van hen zijn arm, maar toch proberen zij geld te krijgen om in staat te zijn een Nieuwe Testament te kopen. En zo lezen zij, en als ze het niet begrijpen komen ze naar ons met hun vragen. En zij die niet in staat zijn een Nieuwe Testament te kopen, lenen het onze. Velen zij door het Woord getroffen. Laat ons bidden dat het goede zaad dat in hun hart gezaaid is, veel vrucht mag voortbrengen.
's Avonds om half zes worden alle gevangenen opgesloten. Dan gaan we verder met de bijbelstudie met hen die in ons huis verblijven. Vier van hen hebben Jezus als hun persoonlijke Zaligmaker aangenomen. Bidt veel voor hen dat ze door de Heer mogen worden bewaard en gebruikt.
Ja, deze tijd in de gevangenis is een door God gegeven gelegenheid om ons christelijk getuigenis in woord en daad tot de andere gevangenen te doen uitgaan. Er staat geschreven: „Wij weten nu dat God alle dingen doet medewerken ten goede vóór hen, die God liefhebben". Daarom verstaan wij dat deze gevangenschap van ons een goddelijke bedoeling heeft. Misschien zal deze zaak tegen ons, leiden tot volledige godsdienstvrijheid in Nepal. En wij weten dat het werk hier, dat voorheen in de wereld volkomen onbekend was, nu bekend is geworden bij duizenden christenen in andere landen. De zegeningen die misschien het gevolg zullen zijn van deze vervolging, kunnen wij nu nog niet overzien.
Wij bidden voor allen die voor ons bidden en ons op andere manieren helpen. Alle christenen hier in de gevangenis betuigen u hun liefde en zenden u hun groeten. Geef dit nieuws en deze gebedsopgaven door aan andere vrienden, opdat ook zij ons met hun gebed mogen steunen."

Ph. L. (Gr.)

UIT ONS UNIE-BUREAU

De 1%-aktie voor het **kerkbouwjaar 1962** loopt goed! Er komen nog steeds verblijdende berichten uit die gemeenten, die ook gaan meedoen. De kerkbouw voor onze groeiende en komende gemeenten is dan ook een uiterst belangrijke zaak, die de aandacht en inspanning van ons allen vraagt. Fijn, dat hiervoor zo'n goed begrip openbaar wordt. Nu hebben een paar gemeenten de wens te kennen gegeven om de bijdragen voor de 1%-aktie door middel van „zakjes" te gaan innen. Daarom heeft de UBS een voorraad van deze zakjes aangeschaft. Deze zijn dus nu verkrijgbaar voor die gemeenten, die op deze wijze deze belangrijke zaak verzorgen.

T. Jansma

Mededelingen

Door een vergissing bij de opmaak werd verleden week een schakel geplaatst welke niet als „losse" schakel door onze lezers kon worden begrepen. Bedoelde schakel behoorde tot een geheel zoals dat deze week wordt gepubliceerd. Onze verontschuldigingen voor deze vergissing!

E. R.

Verantwoording Unie-Bureau

In de eerste maand van het nieuwe jaar kwamen de volgende giften en bijdragen in het Unie-bureau binnen:

1) voor de ECU:
Treebeek f 65,01; Leeuwarden f 225,87; Apeldoorn f 20.-; Apeldoorn f 30.-; Heerlen/Sittard f 140,31; Harlingen f 34,22; Noordbergum f 146,17; Deventer f 75.-; Musselkanaal f 104,79; H. d. H. te G. f 20.-; L. A. te S. f 1,25.

2) voor de opleiding:
Leeuwarden f 269,68; Apeldoorn f 75.-; Heerlen/Sittard f 39,84; Emmererfscheidenveen f 32,20; Rotterdam - Z. f 7,50; Leeuwarden f 98,77; Daarlerveen f 55.-; Enschede f 19,83; Apeldoorn f 26.-; Noordbergum f 112.-; Musselkanaal f 102,10; G. V. te Z. f 1.-; J. K. te H. f 0,25; H. d. J. te A. f 0,80; H. B. te Z. f 1.-; H. d. H. te G. f 17.-; S. S. te H. f 0,40; B. U. te S. f 0,25; K. J. v. d. B. te C. f 4,25; T. K. te L. f 1.-; H. K. te W. f 2,75; B. G. te G. f 1.-.

3) voor het 10 cents-fonds:
Leeuwarden f 64,51; Sittard-Heerlen f 39,10; Rotterdam-Z. f 15,50; H. F. P. te N. f 10.-; Almelo II f 26,45; C. K. te d. H. f 2,50; A. B. te G. f 10.- ;B. A. te H. f 5,20; Borne f 113,15; J. G. B. te V. f 5.-.

4) voor 1% - actie „kerkbouwjaar 1962".
Alkmaar f 5.-; Amsterdam-W. f 735,25; Amsterdam-C. f 30.-; Apeldoorn f 95.-; Arnhem f 1388,25; Delfzijl f 95.-; Deventer f 130.-; Dokkum f 10.-; Enschede f 75.-; Den Haag f 129.-; Harlingen f 206,50; Hengelo f 166.-; Hoogezand f 60.-; Leeuwarden f 93,75; Musselkanaal f 7,50; Noordbergum f 50.-; Nieuw-Weerdinge f 10.-; Rotterdam-C. f 111,50; Utrecht f 40.-; Winschoten f 220.-; Workum f 80.-; Ymuiden f 4,25: Zwijndrecht f 100.-;R. H. te N. f 25.-; J. A. V. te R. f 100.-; C. B. te A. f 6.-; A. B. te G. f 21.-.

5) voor de zending:
Treebeek f 15,50; Emmererfscheidenveen f 171,66; Leeuwarden f 48,41; Noordbergum f 42,15; Apeldoorn f 75.-; Apeldoorn f 62.-; Staveren f 44,73; Drachten f 20,51; Emmererfscheidenveen f 100.-; Leeuwarden f 112,89; Heerlen/Sittard f 154,77; 2e Exloërmond f 304.-; Den Helder f 50,85; Musselkanaal f 155,66; Enschede f 62,43; Sittard f 3,11; Noordbergum f 40,20; Almelo I f 53,03; H. d. H. te G. f 20.-; T. R. te S. f 20.-; N. N. te U. f 10.-; A. C. D. te d. B. f 5.-; J. W. te H. f 20.-; W. C. te V. f 10.-; M. J. t. B. te H. f 100.-; Zusterhulp Nw. Pekela f 189,09; Groen van Prinstererschool Hengelo f 14,10+7,05; School m. d. Bijbel Heerenveen f 10.-; Dr. A. Kuyperschool Hengelo f 30.-; Da Costaschool Hengelo f 30.-; Sav. Lohmanschool voor ULO, Hilversum f 25.-; Elout v. Soeterwoudeschool Hilversum f 10.-; H. J. v. Kempenschool Groningen f 16,50; chr. nat. school Ter Apel f 9,35; Geref. School Vroomshoop f 35.-; Zondagsschool Workum f 25.-; Maranathaschool Winschoten f 20.-; Bapt. zondagsschool Nw. Pekela (rijstaktie) f 24,33.

6) voor de Herdenkingskerk:
Bapt. Camp Tommarack, Winconsin f 98,47.

7) voor het Noodfonds:
Noordbergum f 123,20.-; Zutfen f 17,45; W. V. te M. f 5.-.
Hartelijk dank aan alle gevers en geefsters! Dit is dus de eerste stap in dit jaar. En wat al een goede. Laten we zó doorgaan!

T. Jansma

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.

Mededelingen

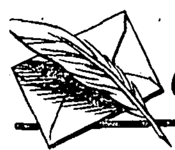
Leden en belangstellenden worden uitgenodigd voor de *Derde Voorjaarskonferentie* der NBSV te houden op „De Vinkenhof”, 16, 17 en 18 maart a.s.

Enkele punten uit het programma:

- *Forum-gesprek* over „manier van denken en wijze van handelen in baptistenkring”, *ds F. E. Huizinga* en *Mr P. Mostert.*
- *„Waarom nu juist het christendom?”, Prof. dr H. Kraemer.*

Kosten: leden f 9,75; niet-leden f 11,75.
Min. leeftijd: 18 jaar.
Aanmelding en inlichtingen: ab-actiaat NBSV, Biltseweg 10, Den Dolder.

De Senaat

Correspondentie

Br A. C. D. te d. B. Hartelijk dank voor Uw schrijven waarin U het (dreigende) misverstand inzake Uw opvatting over interkerkelijke hulp aan vluchtelingen wegneemt. U bent van mening, dat deze hulp natuurlijk verleend moet worden, maar, dat, (we citeren:) „om aan vluchtelingenhulp e.d. te doen het helemaal niet nodig is om een wereldraad van kerken te vormen. Dat is het uiteindelijke doel ook niet van de wereldraad. Deze hulp aan vluchtelingen juich ik zelfs zeer toe; deze kerkelijke aktiviteit heeft mijn volle symphatie”. Waarvan gaarne akte!

Br J. L. d. H. te A. We denken, dat plaatsing van Uw reaktie overbodig is nu in de rubriek „Lezers aan het woord” deze zaak uit de doeken is gedaan.

v. D.

„Aderverkalking” Er is een vereniging van rooms-katholieke intellektuelen, *„St. Adelbert”*, die zich ten doel stellen zich daadwerkelijk te bezinnen op hun taak in kerk, staat en maatschappij. Deze vereniging vergaderde het afgelopen jaar in Tilburg en behandelde daar het onderwerp: „Christen-zijn in verbondenheid met de ander”. Op bizonder openhartige wijze werd daar gesproken over de toestand van de rooms-katholieke kerk, welke kritiek - dat was eveneens duidelijk - was ingegeven door een oprechte liefde van de vergaderden tot hun kerk. We lazen in de bladen verslagen van de gehouden lezingen, waaruit we enkele typerende uitlatingen overnemen.

Prof. dr. J. Th. Snijders van Groningen zei van de katholiek: „Als groep staat hij defensief geïsoleerd met een kennelijk minderwaardigheidsgevoel betreffende eigen opvattingen, waaraan hij hardnekkig vasthoudt”. De kerk zag deze hoogleraar als „een omvangrijke, internationale organisatie, centralistisch en autoritair geleid, met een propagandistische werkzaamheid, die geen sukses heeft....”. De weg tot beterschap? De professor zei daarvan: „Zij zal de ballast en franjes der eeuwen moeten afschudden als daar zijn de dode taal van Rome, holle frases van het Byzantinisme, de aflaatpraktijk van de middeleeuwen, de dogmatische formules van de contra-reformatie, de apologetiek van 1900, de maatschappelijleer van 1925 en de kunstvormen van alle verleden tijden”. Ook over het overwoekeren van de geest door de letter in zijn kerk klaagde de spreker en hij noemde het een ramp voor het christendom, dat de dode letter van de pasklare formule belangrijker schijnt te worden, dan de levende, zij het stamelende stem van het geloof.

„Open staan” De tweede spreker op die vergadering was Prof. A. A. Dondeyne van de leuvense universiteit, die vooral de nadruk legde op de aanwezigheid Gods in deze wereld: „het christendom is de Boodschap van de verlossende aanwezigheid Gods in de wereld door de historisch gesitueerde mens, die in zijn groep als kerk optreedt. Het christendom is geen metafysica, geen ideologie, geen magische realiteit noch een mediatatieve louteringstechniek. Wanneer begrippen gesteld worden in plaats van het mysterie, het menselijk oordeel wordt verabsoluteerd en het getuigen gebanaliseerd tot vage religiociteit, dan verziekt de Boodschap”.

Hij was van oordeel, „dat de boodschap van Gods aanwezigheid wordt gevoed door de openheid naar de ander, doch verschraalt, verkalkt door de apartheid, de beslotenheid en door de vermechanisering van die boodschap”. De verandering, die hij geboden achtte was dat „de christenheid meer open moet staan naar God om die boodschap te verstaan en meer open naar de wereld om die in een geëigend gesprek over te dragen. Op beide fronten heeft de kerk gefaald”.

We zijn van gevoelen, dat hier mogelijkheden opengaan binnen de kerk van Rome, die nieuwe verhoudingen tussen de delen der christenheid mogelijk maken.

(Wordt vervolgd)

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 16 febr. 1962 Jaargang 79 Nr. 3614

Rondom de oud-christelijke doopbeschouwing

Er is veel over de doop geschreven en veel daarvan munt onzes inziens niet uit door helderheid. Zo kwamen we opmerkingen tegen dat: „De geldigheid van het sacrament, (dus ook van de doop) is niet gefundeerd in het geloof, maar aan het geloof geschonken". Hiermede zal, denken we gezegd zijn, dat de doop niet dán eerst en daardoor rechtsgeldig is, dat de dopeling gelooft, maar deze rechtsgeldigheid eerst dán intreedt, als de gedoopte nog eens tot het geloof komt. We zouden zo zeggen wordt aan iemand een doop bediend waarvan men weet dat hij niet rechtsgeldig bediend wordt, dan behoort men die achterwege te laten, want zulk een doop is 'n lege handeling, 'n in-de-doodlatende vorm, 'n fiktief gebeuren en tot tende vorm, een fiktief gebeuren en tot zulke irreële handelingen heeft de Christus Zijn gemeente geen opdracht gegeven. Het is een vreemde kerk, waarin medemensen vergaderd zijn en worden door een doop, die geen rechtsgeldigheid bezit voor degenen, die hem ontvangen.

Aan Israëls doortocht door de Schelfzee herinnert de schrijver van de brief aan de Hebreën (11 : 29) en de apostel Paulus brengt hem ter sprake in de eerste brief aan de Korinthiërs, (10 : 2). Als we beide schriftplaatsen naast elkaar leggen is er iets dat ons opvalt.
De schrijver van de brief aan de Hebreën herinnert aan die gebeurtenis, waarmede Israëls bestaan als verlost en geheiligd volk begon, teneinde haar wonderbaar karakter in het licht te stellen. De Israelieten gingen door de zee, zo zegt hij, **„als over droog land."**
Het is met een ander doel dat Paulus over dit heilsgebeuren spreekt. Hij zegt, dat Israël toen zijn doop ontving. Israels gaan door de Schelfzee was grenspassering: het ging van een leven van slavernij en doodsoverheersing over in een nieuw leven van vrijheid. Bevreemden kan het alleen, dat Paulus dit gebeuren een **doop** noemt. Het moet hem zeker niet onbekend geweest zijn, zomin als de schrijver van de brief aan de Hebreën, dat de Israelieten de zee waren door gegaan „als over droog land". Door het water onaangeraakt, dus droog, kwam Israel uit de diepte van de zee te voorschijn. Ook Paulus wist dat links en rechts van het doortrekkende volk de wateren van de Schelfzee stonden, overkluisd door het water van de wolk, en zij nochtans het water niet gevoeld hebben - en toch noemt hij deze doortocht Israel's **doop**. Het water had bij deze doop geen andere funktie gehad, dan het volk te omsluiten als een ganggraf, zoals zulk een graf oudtijds gestorven Hunen omsloot. Paulus kan er alleen een doop in gezien hebben vanwege het ingaan in en omhoog komen uit de diepte, waarbij Israel door water als door een graf was omsloten.

De uitspraak, die de schrijver van de brief aan de Hebreën doet aan het slot van zijn brief, moge al niet bedoeld zijn als een terugwijzing naar Israëls doorgang door de Schelfzee, zij zet Jezus' doorgang van het aardse naar het heerlijkheidsleven toch in parallel met dat gebeuren. We voelen dit als we ons te binnen brengen, dat onze Heer zijn sterven een gedoopt worden genoemd heeft, Mark 10 : 39. Dit verstaan we te eerder als we bedenken dat Israels lot parallel gesteld werd met de levensgang van de Messias. Israel was de voorgestalte van de Zoon: uit Egypte heb ik mijn Zoon geroepen, Matth. 3 : 14. Hét was vanwege de Christus, die Israel verborgen in zich droeg, dat zijn geschiedens de voorgeschiedenis van de Messias werd. Deze Christusgestalte nam zuiverder trekken aan in het „Overblijvsel" en werd in Jezus, die zonder zonde en afdruk van Gods Wezen was, volkomen. Eigenlijk is Christus Israel en behoren zij tot Israel, die Hij zijn Gestalte mededeelt.

De God des vredes, de Heilsgod, bracht Christus uit het rijk der doden omhoog, gelijk in het spiegelbeeld der geschiedenis Israel uit de Schelfzee als uit een graf omhoog gebracht werd. Dit omhoog gebracht worden had zijn voorwaarde. Aleer Israel Egypte verliet werd het veilig gesteld door het bloed, dat het streek aan de deurposten van zijn woningen. Het hield als het ware het offer voor zich uit en God voor. Daarom kon op zijn afdalen in de zee zijn oprijzen uit de afgrond volgen. En zo lezen we aan het slot van de brief aan de Hebreën, dat Christus uit de gevangenis des doods vrijgelaten en omhoog gebracht werd op grond van het vergoten bloed. Daarmede vereffende Hij de schuld, veroorzaakt door de zonden die Hij had gedragen, want als de schuld vereffend is gaan de poorten der gevangenis open. Die Hem veroordeelde als zondedrager, en overgaf aan het rijk der doden, sprak Hem vrij en bracht hem uit de kerker omhoog. Dat bloed bracht een eeuwig herstel der betrekking tussen God en de wereld tot stand en heet daarom: bloed van een eeuwig verbond. En achter deze grote Herder der schapen gaat heel de kudde, mee omhoog als de schare van mensen, die de doodslijn passeerden.
Sommigen brengen doop en wedergeboorte met elkaar in oorzakelijk verband. Zo doet de kerk van Rome.

„Doopsel (Gotisch **daupjan**, indompelen) is het eerste der christelijke sacramenten, waarin de mens, door de afwassing des waters en de belijdenis der H. Drieëenheid geestelijk wordt wedergeboren."

Aan rustige wateren

Jezus Christus is geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou, ((1 Joh. 3 : 8).

Wie niet aan de duivel gelooft, kan moeilijk volhouden dat hij aan God gelooft. De duivel zelf heeft belang bij zijn incognito, maar God signaleert hem. Zijn komaf is van even weinig belang als die van elke bedreiging, maar de dreiging zelf dient onderkend: hou hem in de gaten!
Reeds het oude testament kent de satan als de grote vijand en tegenstander. Dat zegt ook zijn naam, die meer zijn aard en wezen, dan zijn funktie aangeeft. Hij schept behagen in de verstoring van wat „goed" is. Zo treedt hij al op in Gen. 3. Dat hij daarbij meteen zijn faam als aartsleugenaar vestigt, deert hem slechts in zoverre als wij ons dat te rechte tijd bewust zijn en.... wie beproeft altijd de geesten of ze uit God zijn?
De liefde is niet blijde met ongerechtigheid, (1 Kor. 13), de satan wel. Hij beleeft er meer dan één keer zijn duivels plezier aan. Hij bereidt zijn daden voor met grimmig overleg. Hij is een verleider die „liefde" voor zijn vak heeft. Hij viert zijn triomfen in het welslagen van zijn plannen.
Maar dan is hij er nog niet. Het „fijne" komt pas als hij zijn triomfen kan uitbuiten. Hij groeit in zijn requisitoir, want daarin treft hij beide, God èn mens.
Reeds het oude testament kent hiervan illustratie. In Zach. 3 : 1 vlg. treedt hij tegenover de hogepriester Jozua op als aanklager. Dat hij met een gegronde aanklacht komt, blijkt uit de vuile klederen van Jozua. Ook tegenover Job treedt hij op als aanklager. Staande voor God, trekt hij de goede trouw van Job in twijfel (Job 1 : 9 vlg.). Ook de Here Jezus weet dat de satan in dit soort zaken zijn vermaak heeft. Tijdens het laatste avondmaal zegt Hij tegen Petrus: „Simon, Simon, zie, de satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe." Dit ziften staat, en staat in ons spraakgebruik nog, voor het zoeken naar iemands fouten en tekortkomingen. De satan wil graag het sinistere resultaat van zijn werken aan het licht brengen, vooral als 't Gods dienstknechten betreft.
Vandaar lezen we in Openbaring 12, dat satan is „de aanklager van onze broeders". Het is een behoefte van de vorst der duisternis om te kwetsen en hij weet heel bewust wáár!
Hij zou graag het geloof van Gods kinderen zien bezwijken en waaronder zou het eerder bezwijken dan onder de verlegenheid van zonde en schuld: „Als de satan mij wijst op mijn schuld zeg ik: ja!", (J. de H., lied 487 : 3).
Gode zij dank, de tegenstander ontmoet tegenstand.
De aanklacht loopt stuk op de genade.
Van de hogepriester Jozua wordt de ongerechtigheid weggenomen.
Hij krijgt een feestkleed aan, (Zach. 3 : 3).
Tot Zijn discipelen zegt Christus: „Maar ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken.
Het mag en moet gezegd worden - omdat de satan nog steeds zijn vermeende rechten bij de kinderen Gods opeist: - „Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen, God is het die rechtvaardigt; wie zal veroordelen? Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit".
Het moet wel duidelijk zijn, dat de satan als aanklager uitgeschakeld is. Uitgeschakeld door de Genade, door Christus, door de vergeving, door de rechtvaardiging der kinderen Gods, door het bevrijdende woord van God, door het Heil. Daar legt de satan zich niet zo maar bij neer....
Hij zal alles in het werk stellen om de goede boodschap van zijn nederlaag te belemmeren. Christus heeft daarop gewezen in de gelijkenis van de vierderlei grond, (Marc. 4).
Het Woord wordt gezaaid. In enkele gevallen lukt het de satan om het terstond weer weg te nemen. In de andere gevallen wordt de satan niet genoemd, maar hij zit er wel achter; hij werkt dan indirekt. Hij maakt gebruik van verdrukking of vervolging, of ook van de zorgen van de wereld, het bedrog van de rijkdom en de begeerte naar al het andere. Hij maakt van allerlei middelen gebruik om het evangelie der genade te belemmeren in zijn bevrijdende loop.
Christus heeft ook de andere werken des duivels aangetast. Heel de demonie van de overste dezer wereld heeft in Christus zijn meerdere moeten erkennen. Als Christus boze geesten uitwerpt, dan houdt dat in: overmacht. Immers wie kan het huis van de sterke binnengaan en zijn huisraad roven, als hij niet eerst dien sterke gebonden heeft?, (Matth. 12 : 29).
Het is goed ons dat te realiseren overal waar zich de macht van de boze verheft.
Er zijn verschillende redenen waarom er weinig over de satan en zijn werken gesproken wordt. Het doet wat middeleeuws of zelfs primitief aan. In God geloven gaat nog voor een ontwikkeld mens, maar aan de duivel, nee. Overigens, een overwonnen dreiging heeft geen aktualiteit meer, en heeft Christus niet de satan overwonnen?
Hoe aktueel de dreiging is, weet Paulus, als hij schrijft: „Voorts, weest krachtig in den Here en in de sterkte zijner macht. Doet aan de wapenrusting Gods, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels; want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten".
Het is zaak zich terdege van de positie van de vijand te vergewissen.
De satan heeft nog steeds alle belang bij zijn incognito; wij bij zijn ontmaskering. Als we weer wat meer aan de duivel gaan geloven, zullen we wellicht ook meer van zijn nederlagen mogen meebeleven.
Christus is namelijk geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou ook in onze dagen.

A'dam M. G. Boeschoten

Het is naar roomse opvatting „de Heilige Geest, die door de sacramentele handelingen werkt." De protestanten denken hier anders over, maar achten nochtans somtijds de Heilige Geest in zijn werking aan het water gebonden, en menen dat er een direkt verband bestaat tussen het heil en de materie. Zo leest men Titus 3 : 5 als werd daar gesproken van een doop („bad" verstaat men daar als synoniem voor de doop) ten behoeve der wedergeboorte, terwijl men Joh. 3 : 8 uitlegt als ware de nieuwe geboorte vrucht van water (waaronder dan ook weer de doop verstaan wordt) en Geest.
Aangaande de wijze waarop de wedergeboorte intreedt en langs welke weg dat gebeurt, spreekt de apostel Peterus zich duidelijk uit in zijn eerste brief, hoofdstuk 1 : 23. Hij zegt daar tot de lezers van deze brief:

> **.... als wedergeborenen, en niet uit verganklijk, maar uit onverganklijk zaad door het levende en eeuwig blijvende Woord van God.**

Dan volgt een citaat uit Jesaja 40 : 6-8, waarin de kracht van dat Woord wordt geprezen, waarop aansluitende de verklaring volgt:

> **Dit nu is het woord, dat u als evangelie verkondigd is.**

Duidelijk worden hier twee dingen aangaande de wedergeboorte gezegd:

a. wat haar oorsprong aangaat: dat deze ligt in de Heilige Geest, en
b. dat het middel, waardoor de Heilige Geest de wedergeboorte bewerkt, het verkondigde evangelie is.

De Heilige Geest wordt het onvergankelijke zaad genoemd. Dezelfde gedachte brengt Johannes naar voren in zijn eerste zendbrief, 3 : 9. Niet in het Woord maar in de in het Woord werkzame Geest heeft de wedergeboorte haar oorsprong.
Naar deze uitspraak van de apostel Petrus, die voor geen tweeërlei uitleg vatbaar is, is die uitlegging van andere schriftwoorden, als zou daarin de doop als middel tot wedergeboorte geleerd

worden, af te wijzen. Niet water en Geest, maar Woord en Geest bewerken de wedergeboorte. En evenzo moet dan worden afgewezen de opvatting als zou de wedergeboorte vooraf kunnen gaan aan het geloof en tot stand kunnen komen door een andere werking van het Woord, dan van het evangelie uitgaat. Van een werking van het Woord, anders dan via het evangelie, is geen sprake. Petrus snijdt deze opvatting af, door van het levend en eeuwigblijvend Woord te zeggen: dat het als evangelie onder ons verkondigd wordt. Zou de wedergeboorte tot stand komen door het funktionneren van het Woord anders dan in het evangelie, dan zou de verkondiging van het evangelie slechts er toe kunnen strekken dat zij, die de wedergeboorte reeds ontvingen, zich dit bezit bewust zouden worden. Daardoor zou het geheimenis van het evangelie veranderd worden in geheimzinnigheid en het Wonder in een raadsel. Geloven zou dan niet meer een op Christus gerichte houding zijn, maar een wroeten in eigen hart.

L.

Radionieuws

Zondag 18 februari a.s. zal door het Konvent van Kerken te 10.00 uur v.m. een doopdienst van de baptistengemeente te Hengelo (O.), Jacob Catsstraat, worden uitgezonden; voorganger: ds F. E. Huizinga; met medewerking van het symfonieorkest „Elad", o.l.v. J. Drent.

Orde van de dienst:

Votum
Gemeentezang lied 321 : 1, 2 en 3.
Eerste Schriftlezing: Hand. 8 : 26-40.
Gemeentezang Ps. 32 : 1.
Gebed.
Zang lied 76 : 1, 2 en 3, afwisselend door koor en gemeente.
Tweede Schriftlezing: Hand. 2 : 37-42.
Koorzang: Ga mij niet voorbij.
Prediking. Thema: Ik doop u.
Zang lied 436 : 1, 2 en 3, afwisselend door koor en gemeente.
Bediening van de doop.
Gemeentezang Ps 89 : 6 en 7.
Dankzegging.
Gemeentezang lied 384 : 1.
Zegenbede.
Gemeentezang lied 384 : 2.

„Elad" begeleidt de zang. Het symfonieorkest speelt voor de dienst Aria no. 18 uit de Messias van Händel.

Help het zichtbaar maken

(Ingezonden)

Waarom vraagt de wereldraad van kerken uw hulp om een nieuw gebouw voor zijn hoofdkwartier te kunnen stichten?
Werkelijk niet, omdat we vinden, dat we voor het „prestige" van de wereldraad een representatief en indrukwekkend bouwwerk nodig hebben. Want dat soort prestige doet een beweging, die het moet hebben van geestelijke kracht, meer kwaad dan goed. Eerlijk gezegd, we vinden het jammer om onze enigszins primitieve en chaotische, maar tevens landelijke en onpretentieuze groep chalets en barakken hier in Malagnou te moeten verlaten. Maar het gaat niet langer. We zijn eenvoudig uit dit jasje gegroeid.
De uitbreiding van ons werk, ook vooral door de besluiten van New Delhi is zodanig, dat we onze medewerkers hier niet meer onder kunnen brengen. Het werk zou eronder lijden, wanneer we onze mensen geen behoorlijke werkkamerse meer aan konden bieden of de kantoren al te ver uit elkaar komen te liggen.
We begonnen indertijd met een achttal personen in een villa in Champel. Nu zijn het er al tegen de 250. Daarbij zijn ingerekend de sekretariaten van de organisaties, die hun hoofdkwartier bij het onze gevestigd hebben, zoals de Lutherse Wereldfederatie en de Presbyteriaanse Wereld Alliantie. Eveneens vertegenwoordigingen van enige kerken zoals het Oecumenisch Patriarchaat.
Men bedenke dus, dat giften voor dit nieuwe gebouw werkelijk het werk van de wereldraad ten goede zullen komen en dat wie voor dit doel geeft, dus tegelijk geeft voor al wat er door de wereldraad gedaan wordt op de zeer diverse gebieden van theologie en praktijk, van jeugdwerk en zorg voor vluchtelingen, van zending en internationale verhoudingen. Het is een verheugend feit, dat er giften binnenkomen uit alle delen van de wereld, ook dikwijls van kleine en arme kerken. We hopen, dat al wie de oekumenische zaak een goed hart toedraagt, aan de aktie voor hoofdkwartier deel zal nemen en minstens *f* 2,50 zal storten op girorekening 221000 van de „Stichting ten dienste van Oecumenische Raad van Kerken in Nederland" (Wereldraad-gebouw).

W. A. Visser 't Hooft.

Nieuw initiatief in gewest holland

De sekretaris van de noordwestelijke groep van baptistengemeenten in gewest Holland schrijft ons:

Onder leiding van ds N. J. van Beek vond een vergadering plaats van afgevaardigden.
Besloten werd weer een *gezamenlijke toogdag* te houden in *Haarlem* en wel D.V. op *2e paasdag*. Over sprekers en onderwerpen zullen later nadere mededelingen volgen zodra we weten dat deze tot medewerking bereid zijn en zich disponibel kunnen stellen.
Zomogelijk zal er samenzang zijn van de koren uit Alkmaar, Amsterdam, Haarlem, Leiden en Utrecht onder leiding van br Pieket Wezerik, terwijl voor de totale samenzang br v. d. Goot weer is gevraagd. Een paasspel door een spelgroep uit Haarlem, muziek en deklamatie van een muziekklub, eveneens van Haarlem, zijn mede in uitzicht gesteld.
Koffie en thee zullen weer op de bekende voortreffelijke wijze door Haarlem worden verzorgd terwijl ook een groep jeugdleiders(sters) de meegekomen jeugd weer onder zijn trouwe hoede neemt en een programma daarvoor voorbereidt.

Het belooft weer een goede dag in Haarlem te worden en men doet goed in de gemeenten reeds nu voorbereidingen te treffen.

Een tweede belangrijk punt waarover men van gedachten wisselde was de vraag hoe men tot kadervorming voor al onze gemeentelijke arbeid komt.

Voorbesprekingen hierover waren gehouden met onze „Vinkenhof"-docenten en op het predikantenkonvent.

Omdat er voor de komende herfst plannen op stapel staan voor kursussen van „meergevorderden" werd nu aandacht geschonken aan wat men, ruim genomen „een beginnelingen-kursus" zou kunnen noemen en die bedoeld is voor allen die leiding geven of mede willen werken in enigerlei tak van gemeentelijke arbeid. Gedacht is aan een 10-tal lessen van plm. 2 uur op zaterdagmorgen of zaterdagmiddag, naar gelang dit het beste uitkomt - en dan in Amsterdam of Haarlem gedurende maart, april en mei. De reiskosten der deelnemers zullen hoofdelijk worden omgeslagen, zodat dit voor alle deelnemers gelijk blijft. In hoeverre de gemeenten in de kosten der deelnemers(sters) tegemoet kunnen en willen komen is aan elke gemeente overgelaten.

Onderwerpen zijn: 1. *leiding geven,* enz.; 2. *opbouw uniewerk, gemeente* enz.; 3. *bijbeluitleg.*

Iedere gemeente zal ten spoedigst moeten opgeven hoeveel belangstelling hiervoor is, welke tijd het meest geschikt is, enz., waarna vaststelling plaats, enz. volgt.

Hoe de gemeenten elkaar verder van dienst kunnen zijn ten aanzien van de medewerking bij bizondere bijeenkomsten of anderszins, zal blijken als de gemeenten aan het sekretariaat opgeven welke personen, verenigingen of klubs zich voor bepaalde taken of het verzorgen van bizondere programma's beschikbaar willen stellen om ook andere gemeenten te dienen. Een uitwisseling van krachten zou zo het werk ten goede kunnen komen.

J. de Jonge Pzn.

Amsterdam-W.
Adm. de Ruyterweg 256; tel. 020-83902.

Mededelingen

Onze mederedakteur, ds D. Slort, voorganger van de baptistengemeente te Apeldoorn, slaagde jl. maandag 12 februari voor zijn doktoraal examen aan de theologische fakulteit van de rijksuniversiteit te Utrecht.

We wensen drs Slort van harte geluk met dit behaalde studie-resultaat en spreken de wens uit, dat zijn noeste studie nog eens bekroond zal worden door een doctorsbul!

v. D.

Lezers aan het woord

Hengelo (O.), 10-2-'62
Jacob Catsstraat 34.

Geachte eindredakteur,

Men kan niet op alle slakken zout leggen — en sommigen zullen gebruikt beeld in dit verband helemaal niet op prijs kunnen stellen — maar zo nu en dan kookt het een klein beetje over — om maar op een ander beeld over te stappen.

Ik weet wat Gamaliël aan de Raad van Israël adviseerde: Laat u niet in met deze mensen en laat hen geworden; want indien dit streven of dit werk uit God is, zult gij hen niet kunnen vernietigen; het mocht eens blijken, dat gij tegen God strijdt.

Toch wilde ik deze keer maar eens reageren op een paar dingen, die mij terhand gesteld werden.

De post bezorgt mij het blad **"Kracht van Omhoog"**. In het nummer van 9 febr. j.l. vond ik op de achterpagina het volgende onder de titel: Pinkster-huwelijksreis:

"Een zuster werd zo blij, dat zij de hele nacht niet kon slapen en iedere keer weer in tongen sprak. Haar man, zelf niet vervuld, was zo trots op zijn vrouw, dat hij de volgende morgen op de fabriek vertelde: „Mijn vrouw spreekt in vreemde talen". Waarschijnlijk was dit de laatste duw, die deze man nodig had, want die avond beleed hij voor het eerst, dat Jezus zijn Heiland was.

Een andere zuster kon die avond niet naar de samenkomst komen. Toch wilde zij graag gedoopt worden met Gods Geest. Ze vroeg zich af, of dat ook thuis kon gebeuren.

Vervolg op pagina 5.

Ds Slort Doctorandus in de Theologie

Op maandag 12 februari verleende de Theologische Faculteit van de Rijksuniversiteit te Utrecht bij monde van haar secretaris, prof. dr J. de Graaf, aan ds D. Slort, voorganger van de baptistengemeente te Apeldoorn, mede-redacteur van ons weekblad „De Christen" en docent aan ons seminarium op „De Vinkenhof", de graad van doctorandus in de theologie op grond van een met goed gevolg afgelegd examen. Dit betekent de (voorlopige) afsluiting van een studie, gedurende vele jaren onder niet-eenvoudige omstandigheden met grote volharding verricht.

Ds Slort werd oorspronkelijk opgeleid aan de Theologische School van de Vrije Evangelische Gemeenten, te Apeldoorn. Zijn grote liefde tot de theologische wetenschap dreef hem er toe om, toen hij predikant was, te blijven studeren. In Delfzijl liet hij zich de Hebreeuwse taal onderwijzen door zijn toenmalige hervormde collega, thans prof. dr A. R. Hulst. Een later contact met de oudtestamenticus van de Vrije Protestantse Theologische Faculteit aan de universiteit te Aix en Provence in Frankrijk, prof. Lamorte, leidde er toe, dat ds Slort aan die universiteit het Baccalaureaatsexamen in de theologie aflegde (deze graad kent men aan onze universiteiten en hogescholen niet, maar is in Frankrijk en de Engelssprekende wereld heel gebruikelijk). Daar voortzetting van de studie aan de franse universiteit bezwaarlijk was, zocht en verkreeg ds Slort toelating tot de universitaire studie in de theologie aan de universiteit te Utrecht. Daar legde hij in 1952 het propaedeutisch examen af, in 1954 het groot-tentamen, in 1957 het candidaatsexamen en thans als afsluiting het doctoraal examen.

Het zal de lezers van ons blad wel niet verwonderen, dat ds Slort voor dit examen het oude testament als hoofdvak had gekozen. Het is immers het gebied, dat door de jaren heen zijn bizondere voorliefde heeft gehad. Daarnaast traden als bijvakken de ethiek en de pastorale psychologie, twee vakken, gericht op de practijk van de herderlijke arbeid van de voorganger. Zo staan in deze studie theorie en practijk naast elkaar.

Het is wel een zeldzaamheid, dat iemand eerst zijn 25-jarig ambtsjubileum viert en daarna doctoraal examen aflegt. Gewoonlijk is er na 25 dienstjaren in de practijk niet veel studiezin meer overgebleven en zeker niet om zich op een zwaar examen voor te bereiden. Daarom is de prestatie van drs D. Slort des te meer een oprechte gelukwens waard. Na dr J. J. Kiwiet, die aan dezelfde universiteit in januari 1952 het doctoraal examen in de theologie aflegde is drs Slort de tweede nederlandse baptist, die deze graad behaalde. En misschien zal het voorbeeld van zijn voorganger hem inspireren om ook nog een proefschrift te schrijven en over een aantal jaren de „hoogste academische eer", de doctorsgraad, te verwerven, waartoe hem het thans afgelegde examen de toegang verleent.

J. Reiling

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Daarom nodigde ze ons uit voor een kopje koffie.
's Morgens om half elf waren we er. Al gauw was de Heer Jezus het onderwerp van het gesprek en toen ineens hadden we het over de vervulling. Ze ging er echt voor zitten. Telkens weer zei ze: „Ik wil graag meer, want er is meer". Wij vroegen haar: „Gelooft u dat de Heer u de Geestes doop wil geven?" Luc. 11 : 13. O, deze vrouw had geloof: Ze hing helemaal over de tafel, alsof ze deze doop zomaar pakken wilde. 't Was intussen half twaalf geworden. We zeiden: „Voor twaalf uur bent u gedoopt met de Heilige Geest." Maar ze wilde niet langer wachten. We baden voor haar: „Heer, doop deze zuster met uw Heilige Geest." We geloofden dat de Heer het deed, omdat Lucas 11 : 13 waar is. En meteen begon zij in tongen te spreken. Halleluja! Het was vijf over half twaalf."

Zo luidt dus ongeveer de helft van wat in dat blad werd gedrukt.
Ik weet niet wat er bij u van binnen gebeurt als u dit leest en misschien openbaar ik wel een verschrikkelijke ongelovigheid en hardhed des harten, maar ik ril erbij.
Daar lees je van een vrouw, die helemaal over de tafel hangt, alsof ze deze doop zomaar pakken wilde. Van de schrijver: "Voor twaalf uur bent u gedoopt met de Heilige Geest." En dan zeg ik: Is daar nu niets tegen te doen? Wij zijn zo verdraagzaam, dat we haast ieder mens de ruimte geven om "nach seiner Facon selig" te worden, maar kan een mens op deze wijze wel zalig worden? Of zit het allemaal wel goed, maar kon de schrijver het niet anders vertellen? In welke sfeer, atmosfeer, in welk geestelijk klimaat wordt toch geleefd in kringen, die zich via dit blad aan ons presenteren? Ik wil graag onderwezen worden en sta open voor de volle raad Gods, maar dit staat me tegen. En dat wilde ik maar eens zeggen, zodat u mij kunt vermanen als ik nu "bevonden word tegen God te strijden".
En dan dit nog.
Een jongeman stelde mij een papiertje ter beschikking dat veel weg had van een bankbiljet. Ik geloof dat ieder mens wel een klein beetje gek is op geld en misschien heeft de uitgever daarop gespekuleerd. Jammer dat ik het biljet hier niet kan laten afdrukken. Om u een beeld te geven enige gegevens.
Op een blauwe ondergrond links boven No. Rom. 3 : 10, 23. In de rechter bovenhoek: Datum "NU" 2 Cor. 6 : 2. En dan:

De Bank van eeuwig Leven
(onbeperkte krachtbronnen)

betaalt aan Een ieder die gelooft (Joh. 3 : 16) Rom. 6 : 23b
de somma van het Eeuwige Leven.
Dat is de voorzijde van het biljet, waarop nog enige woorden staan. Op de achterkant begint het zo:

Voorschriften betreffende
Cheques van de Bank van Eeuwig Leven
Nummer van de cheque: "Uw zielenood."

en dan volgen verder enige bijbelteksten.
Natuurlijk, men kan niet weten. Maar telkens komt bij mij de kreet naar boven — en dan denk ik ook aan die Pinkster-huwelijksreis: Moet het nu zo?
'tIs voor mij verbijsterend. En ik vrees: voor sommigen gevaarlijk.

HUIZINGA.

Naschrift. Waarde br Huizinga, U merkt dat we niet het gehele stuk dat U toezond hierboven hebben afgedrukt. 't Zou te veel ruimte in beslag nemen.
Maar terzake: Er is veel wat ons tegenstaat in de kringen van — laten we zeggen — deze "nieuwe" pinksterbeweging. O.m. de wilde dooppraktijk en de — zoals ook blijkt uit het citaat hierboven — al even wilde "leer" over de Heilige Geest.
Intussen schijnen sommige mensen (misschien zelfs velen?) zich "thuis" te voelen in dit klimaat. Helaas. We geloven, dat onze voorgangers voldoende gelegenheid hebben voor deze geestdrijverij te waarschuwen, bij voorbeeld door op de bidstond die onderwerpen te behandelen die door deze beweging in het middelpunt der belangstelling zijn komen te staan.
Wat het "bank-biljet" betreft, we hadden al eerder er een engelse (waarschijnlijk: amerikaanse) versie van gezien. We delen uw afkeer van dergelijke zeeppoederachtige reklame!

v. D.

Nader bezien

De amerikaanse baptisten en de rassenscheiding

Men hoort soms wonderlijke dingen over het standpunt dat de amerikaanse baptisten zouden innemen terzake van 't rassenvraagstuk in USA. Nogal sensationele berichten in de amerikaanse pers - die vaak niet helemaal op de hoogte is - zullen er wel debet aan zijn dat vooral de zuidelijke baptisten in de europese kranten dikwijls afgeschilderd worden als felle negerhaters.

Hoe de verhoudingen in werkelijkheid liggen moge blijken uit het volgende bericht.

Nog niet zo lang geleden hielden leidende figuren van de grootste baptistengroeperingen in USA een perskonferentie. Natuurlijk stelden de verslaggevers ook de vraag hoe deze baptistenleiders dachten over het nogal aktuele probleem van de rassenscheiding.

De president van de grote Southern Convention, dr Herschel H. Hobbs gaf in antwoord op deze vraag op duidelijke wijze te kennen van mening te zijn, dat de rassenscheiding in etappes dient te worden o p g e h e v e n.

Rev. D. Manning Jackson, algemeen-sekretaris van de National Convention (de negerkonventie) verklaarde voorstander te zijn van een onmiddellijke opheffing van de rassenscheiding. Hij voelde er niet voor nog langer een tweede-klas burger te zijn.... Rev. Jackson gaf verder als zijn mening, dat de zogenaamde „sit-ins" (het gaan zitten op voor gekleurde mensen verboden plaatsen in restaurants e.d.) volkomen gerechtvaardigd waren, al waarschuwde hij ervoor niet de wet te overtreden.

Dr Hobbs wees er op, dat Rev. Jackson en hij het in beginsel eens zijn - zij streven beide hetzelfde doel na en verschillen slechts over de vraag in welk tempo en met welke methoden dit doel bereikt moet worden.

Als een ongezochte onderstreping van deze eenheid spreekt het feit, dat deze perskonferentie werd gehouden tijdens een evangelisatie-bijeenkomst in Californië waaraan - hoewel vooral de zuidelijke baptisten er hun gemeenten hebben - vooraanstaande baptisten van de drie grootste konventies meewerkten, dus ook van de negerkonventie.

v. D.

Estcourt, 5 februari 1962
37 De Waal Drive;
Natal, Suid Afrika.

Waarde br Van Dam,
Misschien wilt U mij toestaan om de dingen ook eens „Nader te Bezien." Met grote belangstelling volgen we hier in ZuidAfrika wat over ons gezegd wordt en persoonlijk ben ik nog meer geinteresseerd over wat Baptist Nederland voor de zending doet. Vooral nu we zelf zo dicht bij het zendingswerk zijn en er ook aktief in mogen deelnemen. Volgens „De Christen" is er in 1961 door de gemeenten ongeveer 30.360 gulden bijeengebracht. Mogen wij nu deze cijfers eens bezien tegenover de cijfers van die gehate „apartheid" mensen van Zuid Afrika.
13049 leden van de baptistengemeenten in Zuid Afrika brachten volgens 't jaarboek 221.390 gulden bijeen.
Nog een paar cijfers:
de baptistengemeenten van Durban; gezamenlijk 918 leden, brachten 12,240 gulden bijeen; Johannesburg Central, 446 leden, bracht 9,770 gulden bijeen. Ik hoop niet, dat we nu allemaal voor rijk gehouden worden, want ook van de baptistengemeenten hier geldt: niet vele edelen, niet vele rijken. Misschien is het mogelijk om ook eens iets goeds over Zuid Afrika en zijn blanke bevolking in „De Christen" te plaatsen. Met hartelijke groeten, Uw broeder in Christus,

Henk de Jong.

Naschrift: We haasten ons om deze goede dingen over de blanke bevolking van Zuid Afrika in „De Christen" te plaatsen. Het is ons overigens niet recht duidelijk wat de gehate „apartheid" te maken heeft met deze cijfers. Intussen is de vergelijking van de door br De Jong verstrekte cijfers met de zendingscijfers van ons unie-bureau niet helemaal korrekt, nog afgezien van de vraag of het wel een christelijke bezigheid is... We willen slechts opmerken:

1e dat het hier alleen zendingsgelden betreft en niet het totaal van de bijdragen der gemeenten;
2e dat het onmogelijk is de cijfers van het ene land met dat van het andere te vergelijken, omdat hierbij allerlei andere faktoren, zoals lonen, levensstandaard en koersverschillen, een grote rol spelen.
3e dat de baptistengemeenten in Nederland kleiner zijn, hetgeen veel meer kosten voor de plaatselijke arbeid met zich meebrengt.
4e dat het zendingswerk van de nederlandse gemeenten eigenlijk nog maar enkele jaren oud is, terwijl de zuidafrikaanse gemeenten reeds vele jaren aan zending hebben kunnen doen.

Intussen groeten we onze broeder De Jong in Zuid Afrika en wensen hem daar Gods zegen.

v. D.

Algemene Vergadering 1962

De aanmeldingsformulieren zijn verzonden. Vriendelijk, doch dringend verzoek aan alle sekretarissen deze *vóór 1 april a.s.* ingevuld te sturen aan

J. v. d. Meer
Wondestraat 66, Almelo.

De kosten à *f* 16,- per afgevaardigde kunt U overmaken op giro no. *822217*, t.n.v. baptistengemeente Almelo te Wierden; met vermelding „A.V. 1962".

De regelingskommissie.

BROkSTUKkeN

Kortgeleden stond er in de kranten een verslagje over een Lagerhuisrel in het engelse parlement. Het schijnt dat op de agenda een punt voorkwam, dat bestond in het stellen van een vraag door de 72 jaar oude heer Rankin, socialistisch lid van het Lagerhuis.
Toen dit punt aan de orde gesteld werd, reageerde onze heer Rankin niet. Hij sliep schijnbaar en hij snorkte. Zodat men tot het volgende agendapunt overging. Toen het al te laat was, sprong onze vriend op en protesteerde, dat hij overgeslagen was. Waarop een van zijn politieke tegenstanders, de konservatief Nabarra, toegerust met enorme snorren en een zeer luidruchtig stemgeluid, opmerkte dat zijn geachte kollega had zitten slapen en zodanig gesnurkt had, dat hij zichzelf en anderen van de mogelijkheid beroofd had, om de speaker te verstaan. Waarna tumult, en veel boze mensen, die elkaar vernietigend aankeken.
Enkele dagen later werd onze snorrenman door de oppositie bij het verlaten van de zaal tijdens een vergadering vastgehouden en onder het toevoegen van allerlei vriendelijke woorden als „lafaard" en „leugenaar" geprest om zijn insinuaties te herroepen. Het bleek echter dat de oppositie zich vergist had in de mogelijkheid om op dat moment excuses aan te bieden, daar er een andere voorzitter was. Waarop snorrenman bulderend exklameerde: „Ze zitten alwéér te slapen." Gevolg: Nieuwe opstand onder de oppositieleden. Maar de snurker, de heer Rankin, barste in een luid gelach uit, vanwege de snedigheid van dit antwoord, waarna Nabarra parmantig de zaal uitstapte, intussen olijk knipogend naar broeder Rankin. Daarna was de zaak weer gezond, het konflikt afgesloten.
Prachtig, die bevrijdende lach. Die een heel ritueel van op de knieën gaan en schuldbelijden onnodig maakte. Enorm mooi, dat lachen om de opeens geziene eigen kleinzieligheid. Opeens scheen de hoge zon weer in dat lagerhuis.
Wat kunnen we soms gewichtig doen over allerlei nietigheden. Staan op ons prestige, eisen dat we van de tegenpartij genoegdoening ontvangen; waarna we bereid zijn grootmoedig te vergeven (hoewel we ons het vergeten voorbehouden). Maar natuurlijk, wat óns is aangedaan is nóóit een kleinigheid, maar iets van wereldschokkende betekenis. Jaja.
Wij zielepoten.
Wij belangrijken.
Wij zwaarwichtigen.
Laten we eens wat meer met de snorkende heer Rankin lachen. Die ijsbrekende lach, die hartverwarmende lach; die echt menselijke maar ook zo door en door christelijke lach der bevrijding, waarin de humor doortintelt....
Dat is beter dan dat er artikelen in de krant verschijnen, die aan de wereld verkondigen dat de bestuurders van een christelijke instelling grote heibel hebben en dat de ene dominee de andere wegens belediging voor de rechter daagt.
Snorker lachte, snorreman knipoogde.
Daarna leefden ze weer als broeders, ondanks het feit, dat ze politieke tegenstanders waren.

Men zo bijna hallelujah roepen en het woord zou er beter passen dan bij vele andere situaties waarin het gebruikt werd.
Ozo....

Vervolg op pagina 7.

gemeenteberichten

BORNE - (P. K.) Wij mogen als gemeente op een wonderlijk gezegend 1961 terugzien, waarin wij onder de bezielende leiding van onze voorganger, vele aktiviteiten hebben ondernomen. Er was grote offervaardigheid bij velen en in het bijzonder ook onze jeugd werkte in alles geestdriftig mee. Er werd o.a. een muziekgroep opgericht, die meehelpt om in kerk en openluchtsamenkomst de blijde boodschap van Gods reddende liefde uit te dragen. Prachtige kerstdagen mochten wij met elkaar beleven en op oudejaarsavond zagen wij nog even terug op het voorbije jaar en telden de zegeningen van het afgelopen jaar. Wat zal het nieuwe jaar brengen? Wel, God liet ons niet lang wachten, want het nieuwe jaar was nog geen uur oud, of er meldde zich een jonge zuster, met de wens om gedoopt te worden. Zondagavond 4 februari mocht een volle kerk getuige zijn van deze doop; wij werden door onze voorganger bepaald bij de noodzakelijkheid om een keus te maken en de wil des Vaders te doen. Na de doopdienst zaten, met de jong gedoopte, vele broeders en zusters aan bij de dis des Heren. Groot is onze blijdschap, dat er reeds wéér een jongeman het verlangen kenbaar gemaakt heeft, om gedoopt te worden. Onze bede is dat nog vele van onze vrienden, die reeds lang met ons in- en uitgaan, dit voorbeeld mogen volgen. Zo gaan wij dan als kleine gemeente, vol vertrouwen verder om, met onze voorganger, Gods woord uit te dragen in Borne, tot redding van het verlorene en tot eer van Jezus' naam.

NOORDBERGUM - (W. K.). 't Was zondag 4 februari, voor onze gemeente weer een blijde dag. Dat we in het pasbegonnen jaar reeds weer een doopdienst zouden mogen hebben, hadden we niet verwacht. Twee jonge mensen, in de bloei van het leven, hadden vrede gevonden aan Jezus' voet. En, gehoorzaam aan des Heren woord, gaven zij de wens te kenen gedoopt te willen worden. En zo was ons kerkgebouw op de genoemde zondagmiddag geheel gevuld met belangstellenden en misschien ook nieuwsgierigen. Onze voorganger mocht de boodschap des heils alzo aan velen doorgeven. Het thema van zijn prediking was: „Alleen door het geloof." Ja, alleen door het geloof in Jezus Christus hadden de dopelingen vrede gevonden. Duidelijk was hun getuigenis voor de aanwezigen. Het was een heerlijke middag. We verblijdden ons erover, dat er zovelen aanwezig waren bij deze bijbelse handeling.
Na deze dienst zaten we als gemeente nog aan bij de dis des Heren. Onze ouderling, br. T. Sikkema sprak een welkomstwoord tot de nieuwe leden. En zo mogen we als gemeente weer verder bouwen aan Gods Koninkrijk.

ALMELO (Geraniumstraat) — (J. v. d. M.). Uit Almelo kunnen wij U blijde èn droeve dingen laten weten, maar ook het zéker weten, dat de Heer Zijn gemeente bouwt door blijde en droeve gebeurtenissen heen. Sedert ons laatste gemeentebericht zijn ons een oude broeder en 2 oude zusters door de dood ontvallen. Zij leven nu voor eeuwig bij de Heer en de gemeente leeft mee met hen, die achterbleven.
Nu nam God tot Zich Jan Bosch, een jonge veelbelovende broeder. Na een lang ziekbed overleed hij, terwijl de gemeente bad om zijn herstel. God heeft het echter anders gewild en wij moeten het overgeven. Wij bidden voor en lijden mede met de jonge zuster, die met haar kind achterbleef.
Toch zijn er ook blijde gebeurtenissen te vermelden. Tweemaal mochten wij een doopdienst hebben; en nu zijn er weer vier jonge mensen die de doop hebben aangevraagd.
Het verenigingsleven bloeit; vooral de zondagavond-jeugd. Ruim vijftig jonge mensen komen elke zondagavond in de kerk bij elkaar. Ook in verband hiermee zijn wij dankbaar, dat wij met medewerking van de burgerlijke gemeente een kleine verbouwing achter de kerk kunnen realiseren, zodat wij vooral voor het verenigingswerk straks meer akkomodatie hebben. Met spanning zien we uit naar 8-9-10 mei, de dagen waarop wij de algemene vergadering in Almelo hopen te ontvangen. De beide gemeenten werken eendrachtig samen teneinde deze dagen te doen slagen; met ingespannen krachten wordt gewerkt om het vele werk dat dit meebrengt tot een goed einde te brengen, opdat wij straks samen met zovele gasten zegenrijke dagen mogen beleven.

TWEEDE EXLOëRMOND — (W. v. d. V.) Vierentwintig januari mochten we onze gemeentelijke jaarvergadering houden. Het was een avond waar een goede geest heerste. Met vreugde en dankbaarheid mochten we terugzien op alles wat de Here ons heeft geschonken. Het evangelie werd op allerlei wijze verkondigd. De opkomst in de beide diensten en in de jeugd is steeds goed. Maar boven alles zijn we dankbaar dat zielen tot overgave kwamen en opgenomen werden in de gemeente. Vreugde bij ons, maar ook vreugde in de hemel over zondaars die zich bekeerden. Aan spanning heeft het ons niet ontbroken. Vele malen ontving onze voorganger een beroep, maar even zovele malen heeft hij gemeend te moeten bedanken. Vreugde bij ons, teleurstelling bij de andere gemeenten. Het is gegaan zoals de gemeente het graag heeft gewild. Op de jaarvergadering werd een jonge broeder (22 jaar!) tot ouderling gekozen; 4 februari werd hij in zijn ambt bevestigd. Dit gebeurt natuurlijk in alle gemeenten *) maar dat een ouderling zijn zoon de handen mede mag opleggen komt niet zo vaak voor. We begrijpen dat het voor vader en zoon Hofman een bizonder en gezegend moment is geweest. Trouwens dit was het voor ons allen. Op de vergadering werd tevens besloten een grote uitgaaf te doen voor het verbeteren van ons kerkgebouw o.a. voor de aanleg van centrale verwarming. We hopen het voor de komende winter in orde te hebben. Droefheid bleef ons in 1961 ook niet gespaard. Onze zuster Koops-de Raaf werd door Hem die zij liefhad thuisgehaald. Veel heeft ze hier moeten lijden, maar we weten haar nu geborgen in Jezus' armen.

---

*) Tòch niet: zo jong reeds ouderling behoort toch wel tot de uitzonderingen ! E.R.

In „*The British Weekly*", een onafhankelijk protestants engels blad, werd een artikel gewijd aan het feit, dat zoveel bladen teveel rekenen met smaak en bovenal vooroordelen van de lezers. De krant die dat niet doet, verliest abonnees, raakt in financiële moeilijkheden, leidt een lijdend bestaan en komt tenslotte om. Dus... houdt rekening met de lezer, zet hem voor wat hij vraagt. Een enquête kan U helpen er achter te komen, wat het is, dat hij begeert. De klanten bestellen, de ober dient op. De schrijver merkt op dat wanneer de oude profeet Amos, met zijn onverschrokken vrijmoedigheid, uit zijn graf zou opstaan en eens zou gaan zitten in de stoel van de hoofdredakteur van een christelijk blad, er heel wat protesten, dreigbrieven en bedankjes zouden komen.
De kommissie van beheer zou een spoedvergadering uitschrijven om te overleggen, hoe de heer Amos tot kalmte te manen of anders, hoe hem kwijt te raken. Beter Amos laten zwijgen dan dat 't blad moet zwijgen wegens gebrek aan abonnees.
Hoe moeilijk verdraagt het christenvolk zijn profeten. Als een christelijk geillustreerd weekblad niet ook flink wat sensatie brengt, wordt het noodlijdend.
Zullen we daarom de profeten het zwijgen opleggen?

Wf.

---

uit onze wereldwijde gemeenschap

◆ *Barcelona, Spanje.*
Twee baptisten, Senor Jose Grau Balcells en Senor Salvador Salvado Cots zijn onlangs veroordeeld tot gevangenisstraffen. De aanklacht luidde: uitgave van onwettige literatuur. Het betrof een door de baptistenvoorganger Grau geschreven boek „El Christiano - Ese Desconocido" („De christen - de onbekende...."). De schrijver had geweigerd het manuskript ter goedkeuring voor te leggen aan de roomskatholieke autoriteiten. De drukker Salvado had het boek desondanks in een oplaag van 4500 eksemplaren in cirkulatie gebracht. De uitgave is door de politie in beslag genomen; men verwacht, dat de boeken vernietigd zullen worden.

◆ *Manrese, Spanje.*
Een lid van de baptistengemeente te Manresa, Genaro Redrero, werd veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf wegens zijn weigering te knielen voor een heiligenbeeld tijdens een militaire parade. Tot tweemaal toe vroeg Rodrero verlof niet aan de parade te behoeven deel te nemen; men weigerde dit verzoek. Nadat ook zijn derde verzoek werd afgewezen besloot hij niet te knielen. De gerechtelijke uitspraak werd later veranderd in zes maand gevangenisstraf.

◆ *Praag, Tsjechoslowakije.*
Na een langdurige ziekte overleed op 70-jarige leeftijd dr Hindrich Prochazka, een vooraanstaande baptist in Tsjechoslowakije. Zeven jaar geleden werd dr Prochazka gearresteerd. Dr Prochazka werd met drie baptistenvoorgangers beschuldigd van tegen de staat gerichte aktiviteiten, welke hij zou hebben verricht door de baptistenwereldalliantie. Na zijn invrijheidstelling was zijn gezondheid gebroken.
Dr Prochazka diende de tsjechische baptistengemeenschap als algemeen-sekretaris; hij was een vruchtbaar schrijver. Dr Prochazka doceerde aan de Jan Hus-theologische fakulteit van de universiteit te Praag. Hij stichtte het baptistenseminarium te Praag en was gedurende vele jaren als rector eraan verbonden.
Dr Prochazka nam intensief deel aan het werk van de baptisten-wereldalliantie; hij diende de BWA als een der vice-presidenten. Gedurende de tweede wereldoorlog verbleef hij in USA.

◆ *Parijs, Frankrijk.*
Zevenentwintig franse voorgangers namen deel aan de baptistenvoorgangers-konferentie welke te Parijs van 8-11 januari werd gehouden. Sprekers op deze konferentie waren o.a. dr Gordon R. Lahrson, pasteur Henri Vincent (voorzitter van de franse baptistenfederatie) en pasteur Lucien Clerc. Dr Vincent deelde mee, dat de gemeenten behorende tot de federatie totaal 2500 leden hebben. Andere baptistengemeenten welke niet behoren tot de federatie noch tot de wereldalliantie tellen ongeveer hetzelfde ledental.

◆ *Matera, Italië.*
Ook in Zuid-Italië werken nu zendelingen van de Southern Baptist Convention (USA). Rev. en mrs Stanley Crabb jr hebben zich verbonden aan de baptistengemeente te Matera. De Crabbs kwamen in 1959 in Italië aan en hebben sindsdien aan de universiteiten van Perugia en Turijn gestudeerd.

◆ *Rüschlikon, Zwitserland.*
Op uitnodiging van het baptisten-seminarium te Rüschlikon sprak prof. dr Emil Brunner voor studenten en docenten van het seminarium. In een bijna twee uur durende diskussie ging de bekende hoogleraar in op het thema van zijn theologie. Brunner verklaarde o.a. dat Luther zijn beste leermeester was en nog is: „Ik bemerkte dat, telkens wanneer ik een ontdekking deed in de theologie, ik hetzelfde reeds had kunnen vinden bij Luther....". Gevraagd naar een kritisch oordeel over de baptisten merkte Brunner op: „Wees er niet zo zeker van dat Uw kerk de beste in de wereld is....". „Ik heb nergens een gemeente gezien waarvan ik kon zeggen: dit is de gemeente van het nieuwe testament". Desondanks verklaarde Brunner van de baptisten te houden en zich zeer nauw met hun positie verbonden te weten. „Ik geloof niet, dat de doop een grote rol in het nieuwe testament speelt", zei dr Brunner, „ofschoon de doop het geheel van de christelijke leer representeert, niet de handeling als zodanig maar de betekenis." Gevraagd naar zijn opvattingen over kinderdoop en gelovigendoop antwoordde Brunner, dat hij een gemengde praktijk prefereerde: kinderdoop alleen voor de kinderen van gelovige ouders die hun kinderen willen laten dopen.
Over de door de derde assemblee van de wereldraad te New Delhi aanvaarde basisformule (met zijn trinitarische uitbreiding), zei prof. Brunner: „Ik geloof niet dat het een goede zaak is". Prof. Brunner verklaarde geen bezwaar te hebben tegen de inhoud maar wel tegen de vorm. „Dit is een spekulatieve konceptie; het nieuwe tesment is niet spekulatief. Het biedt Jezus Christus aan, als Heiland, waarlijk mens en waarlijk God en geen trinitarische formule".
Gevraagd naar de sterke tegenstand van Karl Barth jegens de Nazi's en zijn klemente houding tegenover de kommunisten antwoordde Brunner: „Ik kan Barth op dit punt niet wezenlijk begrijpen; hij ziet het werkelijke karakter van de totalitaire staten niet". „Indien de kommunisten de wereld veroveren zullen zij trachten de kerk van de aardbodem te doen verdwijnen.... Het zou de overwinning van de anti-christ zijn; het eind van de christenheid op aarde."
We geven in deze rubriek deze opmerkingen van prof. dr Emil Brunner zonder kommentaar door. We ontleenden een en ander aan het desbetreffende persbericht van European Baptist Press Service te Rüschlikon.

◆ *Bad Sachsa, Duitsland.*
De duitse baptisten-tent-evangelisten vergaderden 16-18 januari te Bad Sachsa,

West-Duitsland. De vergadering werd bijgewoond door de vaste tent-evangelisten en door voorgangers, die een deel van hun tijd voor deze arbeid beschikbaar stellen. Er werden voor de a.s. zomer 90 tentcampagnes gepland, in verschillende delen van het land; elke campagne duurt twee weken. De duitse bond beschikt over vijf tenten: drie voor 1000 zitplaatsen, twee voor 500. De distrikten beschikken verder nog over zes kleinere tenten met een akkomodatie voor 250 personen. Eén van de grootste tenten zal gedurende het gehele seizoen in West-Berlijn worden gebruikt. Men zal 't komende seizoen vooral de gebieden van de Saar en de Palts bewerken. In deze distrikten zijn slechts kleine baptistengemeenten met minder dan 20 leden. Het nationale evangelisatie-programma van de duitse baptisten dateert van 1926. In dat jaar kocht men een grote vrachtwagen waarop de woorden „Jezus is Overwinnaar" geschilderd. De wagen werd door een paard van dorp tot dorp getrokken. Langzamerhand breidde het aantal evangelisatie-wagens zich uit. „De zigeuners komen", riepen de kinderen als een evangelisatie-wagen een stad of dorp binnenrolde. De mooiste en kleurrijkste wagen was inderdaad gekocht van een zigeuner-koning.

Daarna kwamen de tenten in gebruik. „Zijn er leeuwen en tijgers bij?" vroegen toen de kinderen als de tent werd opgezet. „Wanneer geven jullie de eerste voorstelling?" Dikwijls boden dergelijke vragen reeds de eerste gelegenhed om van het evangelie te getuigen en uit te nodigen voor de bijeenkomsten.

Bij het uitbreken van de tweede wereldoorlog had men de beschikking over 11 tenten en zes gemotoriseerde evangelisatiewagens. De oorlog maakte een eind aan deze arbeid. Pas in 1948 kon met de wederopbouw van het werk worden begonnen. Het amerikaanse leger schonk toen een tent voor dit evangelisatie-werk.

Prediker Herbert Weinert, een van de vaste medewerkers van de tent-arbeid, verklaarde op de konferentie te Bad Sachsa, „ofschoon de tenten niet meer door de massa's worden overstroomd als in de jaren onmiddellijk na de oorlog, zijn ze toch nog een belangrijk middel om hen te bereiken die de kerkdeuren voorbijgaan. In enkele gevallen worden de tentsamenkomsten bezocht, voor 50% of meer, door mensen die nog nooit in een kerk zijn geweest". Ook doopaanvragen kwamen vroeger meer voor dan nu; toch kan men in enkele gevallen spreken van een werkelijke opwekking na een tentcampagne. Prediger Weinert herinnerde aan de gebeurtenissen in Witten (Roergebied) waar na de tentmeetings van verleden zomer meer dan vijftig mensen in de plaatselijke gemeente werden gedoopt.

◆ *New Port, Wales.*

Op 23 januari jl. overleed in zijn woning Rev. J. Jubilee Young, in de leeftijd van 74 jaar. Rev. Young was van 1944-'45 president van de unie van baptistengemeenten in Wales. Hij werd „prins van de predikers in Wales" genoemd. Deze naam karakteriseerde zijn bizondere welsprekendheid.

◆ *Oslo, Noorwegen.*

Het uitvoerend-komité van de baptistenwereldalliantie zal 20-24 augustus te Oslo in vergadering bijeenkomen. De algemeensekretaris der BWA, dr Josef Nordenhaug deelde mee, dat Oslo door een schriftelijke stemming onder de leden van het komité was verkozen bóven Barcelona. Dr Nordenhaug deelde verder mee, dat de zuideuropese baptistenkonferentie te Barcelona zal worden gehouden van 30 augustus tot 3 september 1962.

◆ *Washington, USA.*

Dr H. H. Hobbs, president van de Southern Baptist Convention (USA) en voorganger van de eerste baptistengemeente te Oklahoma City bracht onlangs een bezoek aan president Kennedy op het „Witte Huis" te Washington.

Dr Hobbs deelde na afloop mee, dat het een informeel en persoonlijk bezoek betrof. Hij dankte de president voor zijn krachtig standpunt inzake de scheiding van kerk en staat.

De twee mannen boden elkaar een boekwerk aan. Dr Hobbs bood de president een eksemplaar van zijn laatste boek aan, „Christ in You" - een uitleg van Paulus' brief aan de Kolossenzen. De president gaf dr Hobbs „To Turn The Tide" ten geschenke, een bundel van de toespraken, welke mr Kennedy na zijn verkiezing tot president hield.

Alvorens het „Witte Huis" te verlaten bad dr Hobbs met de president. Dr Hobbs zei, dat het zijn gewoonte was te bidden met de publieke gezagsdragers, wanneer hij hen bezocht. De president zette zijn handtekening in het nieuwtestamentje, dat dr Hobbs altijd bij zich heeft en waaruit hij preekt wanneer hij op reis is.

De eerste februari zijn dr en mrs Hobbs vertrokken voor een twee-maandse reis naar de zendingsgebieden van de Southern Foreign Mission Board, Zuidamerika, Afrika en Europa. Mr Kennedy verzocht dr Hobbs zijn persoonlijke groeten over te brengen aan de baptistengroepen welke hij in deze gebieden zou bezoeken.

Dr en mrs Hobbs zullen in Europa o.a. Rome, Zürich, Wiesbaden, Parijs, Orleans, Madrid en Lissabon bezoeken.

◆ *Stabekk, Noorwegen.*

Het centraal-komité van de noorse baptistengemeenten aanvaardde op zijn jaarlijkse vergadering een salaris-schema voor de voorgangers. Dit schema garandeert elke voorganger een minimum-salaris. „Het maakt het zelfs de kleinste en ekonomisch zwakste gemeenten mogelijk een eigen voorganger te hebben", aldus ds Asak Kristiansen, algemeen-sekretaris der unie.

◆ *Londen, Engeland.*

Hoogtepunt van de vergadering van het algemeen bestuur der BMS, dat 23-24 januari te Londen bijeen was, was het besluit tot uitzending van vier Angola-zendelingen naar het nieuwe werk onder de angolese vluchtelingen in Beneden-Kongo. Rev. W. D. Grenfell rapporteerde, dat er ongeveer honderdduizend Angolezen naar Kongo vluchtten voor de portugese overheersing. Met algemene stemmen werd Rev. S. E. Leslie Larwood gekozen tot vice-voorzitter van de BMS voor de periode 1962/'63. Rev. J. B. Middlebrook, algemeen-sekretaris (binnenland) sinds '42, werd tot erelid van het genootschap benoemd.

◆ *Warschau, Polen.*

De poolse baptisten ontvingen toestemming hun seminarium te openen. Het werk zal 18 februari beginnen.

Ds Zdsislaw Pwalik, die theologie in Engeland studeerde en er zijn B.D.-graad haalde, werd gekozen tot rector van het seminarium. Men verwacht 8 tot 10 studenten voor het eerste jaar.

Het seminarium is gehuisvest in een van de nieuwe gebouwen welke in september jl. te Warschau werden geopend.

Ds Alexander Kircun, president van de poolse baptisten-unie rapporteert, dat de nieuwe gebouwen, welke tot stand kwamen mede door giften van buitenlandse unies, zeer de aandacht trekken vanwege de moderne architektuur. „Elke zondag bezoeken gasten - meestal roomskatholieken - onze diensten in de kapel, sommigen omdat ze geïnteresseerd zijn in de stijl van 't gebouw, anderen omdat ze getroffen worden door onze dienst, de prediking en de koorzang." Tijdens de week der gebeden voor de eenheid werden er ook twee diensten in de nieuwe baptistenkapel gehouden. Vooraanstaande lutherse en oud-katholieke predikanten hebben in deze diensten gepreekt. Op 22 februari zal er opnieuw een interkerkelijke bijeenkomst in de baptistenkapel worden gehouden; deze bijeenkomst zal in het teken staan van de rapporten over de derde assemblee van de wereldraad te New Delhi.

◆ *Boston, USA.*

Op 28 maart a.s. zal in Tremont Temple Baptist Church te Boston een bizondere dienst worden gehouden in verband met het feit, dat het die maand 150 jaar is geleden, dat de eerste amerikaanse zendeling, namelijk de baptist Adoniram Judson, vertrok naar Birma. In deze dienst zullen nieuwe zendelingen worden opgedragen en uitgezonden.

Een groep van 200 baptistenzendelingen uit alle delen der wereld zal te Boston bijeenkomen tijdens de herdenkingsdagen.

v. D.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 23 febr. 1962 — Jaargang 79 Nr. 3615

Onder biddend opzien beroepen te.....

Over dominees die een beroep naar een andere gemeente hebben ontvangen doen vele verhalen de ronde. Vooral verhalen waarin de draak wordt gestoken met de ernst waarmee de weleerwaarde heren de door hen ontvangen beroepen hullen in een waas van gewichtigheid en geheimzinnigheid. Eén van die verhalen willen we hier vertellen: dominee heeft een beroep ontvangen; een mooi beroep. Met lichtelijk trillende stem en een door ernstige zorgen gerimpeld gelaat vertelt dominee dat het niet gemakkelijk is te beslissen; er is veel dat hem naar de nieuwe standplaats trekt, er is ook veel dat hem aan zijn huidige parochie bindt. De gemeente is ervan onder de indruk. Tot Hendrikje, dominee's dienstbode ('t is een verhaal uit de oude tijd, toen er nog dienstboden in de pastorieën waren....) als ingewijde in alle pastoralia openhartig rondvertelt, dat mevrouw reeds aan het inpakken is....

Veel kritiek op het beroepingswerk

In bovenstaande al of niet uit de duim gezogen verhaaltje ligt een stuk populaire kritiek. Kritiek op de predikheren. Op de vraag of die kritiek altijd juist is willen we hier nu nog niet ingaan; daarover hieronder.

Het beroepingswerk, zoals dat sinds jaar en dag in de protestantse kerken gebruikelijk is ondervindt steeds meer tegenstand. Zozeer zelfs, dat meer dan eens de vraag gesteld wordt of het principe van het beroepingswerk, namelijk de zelfstandigheid van de plaatselijke kerk (gemeente), rustend op het algemene priesterschap der gelovigen (een typisch reformatorisch beginsel) en de autonomie, de zelfstandigheid van de predikant wel juist is. Voor sommigen is het pauselijk-episkopale systeem, waarbij de pastores zonder meer worden verschoven, zeer aantrekkelijk. Of men denkt aan het militair-hiërarchische systeem van het Leger der Heils, waar de officieren vanuit het hoofdkwartier, soms zeer plotseling, het konsigne krijgen de eerstvolgende zondag hun „vaarwel" te geven.

Zijn dit uitersten, veelzeggend is, dat de synodes van de twee grootste protestantse kerkgenootschappen van ons land de laatste jaren zich zeer intensief met het beroepingswerk hebben beziggehouden. In de hervormde kerk leidde dit tot het zogenaamde „mutatie-rapport" dat via arbitrale tussenkomst zowel aan de plaatselijke gemeenten als aan de predikanten allerlei mogelijkheden biedt, welke via de traditionele procedure van het beroepingswerk niet aanwezig waren. Ook in onze gemeenten is een mutatie-kommissie, de zogenaamde „vertrouwens-kommissie" op voorstel van de gemeente te Hengelo, verleden jaar, in het leven geroepen. In hoeverre deze kommissie zal gaan funktionneren is voorlopig nog een open vraag, in elk geval kan gesteld worden, dat het in het leven roepen van een dergelijke kommissie toch beslist mede te danken (of: te wijten) is aan de praktijk van het beroepingswerk der gegemeenten, zoals trouwens in de toelichting op het desbetreffende voorstel van de gemeente te Hengelo onverbloemd werd gesteld.

We wijzen de kritiek op het beroepingswerk beslist niet af; integendeel, in het hieronder volgende moge het de lezer duidelijk worden, dat de gangbare gebruiken in het beroepingswerk stellig niet alle onze waardering hebben. Desondanks hebben we geen behoefte aan een ander systeem. We zijn ervan overtuigd, dat de zelfstandigheid èn van de plaatselijke gemeente èn van de voorganger het beroepingswerk zoals dat onder ons gebruikelijk is in zich sluit. Natuurlijk brengt dat het risiko van ontsporingen, teleurstellingen en vergissingen mee. Ook van een onjuist èn zelfs een ongeestelijk hanteren van deze zelfstandigheid. Leven brengt nu eenmaal risiko's. Waar die worden uitgesloten is men bezig het leven om hals te brengen.

Het is slechts zaak zelfstandigheid op juiste en geestelijke wijze te laten funktionneren. Hetgeen alleen mogelijk is door de leiding van de Heilige Geest.

De praktijk, gezien vanuit de gemeenten

Vroeger werd in ons weekblad het beroep van een voorganger meestal vermeld met de inleidende opmerking: onder biddend opzien tot de Heer beroepen.... Misschien hebben we aan eerlijkheid gewonnen door deze inleiding weg te laten? Want, wordt er wel werkelijk onder biddend opzien beroepen? Vastgesteld moet worden, dat het beroepingswerk een geestelijke zaak is. Daarop duidt toch wel het woord zelf.

We hebben opzettelijk het woord „geestelijk" hierboven nogal eens genoemd. Omdat de praktijk, naar het ons voorkomt, helaas te dikwijls ongeestelijk is. Want, waarop let 'n gemeente eigenlijk die zich voor het beroepingswerk geplaatst ziet?

De nieuwe voorganger moet aan allerlei eisen voldoen. Natuurlijk, dat spreekt vanzelf en geen zinnig mens zal het recht van de beroepende gemeente om eisen te stellen in twijfel trekken. Integendeel, het is zelfs opdracht van de raad der gemeente er op toe te zien, dat de beroepende gemeente inderdaad ook bepaalde eisen stelt.

IN DIT NUMMER

Aan rustige wateren

„Tot op de dag, waarop Noach in de ark ging", Mattheus 24 : 38

Er klinkt iets ernstigs in deze woorden door. Het is een woord, dat ons duidelijk maakt dat er eens een grote omkeer komt. Tot op de dag, waarop... We kunnen op de plaats van de puntjes aan het invullen gaan. Tot op de dag, waarop ik tot bekering kwam, of waarop ik in het huwelijk trad, waarop ik met pensioen ging. Steeds is er in die woorden een keerpunt aangeduid. In onze tekst, tot op de dag, waarop Noach in de ark ging. Toen kwam de verandering, toen was het uit met eten en drinken en vrolijk zijn, toen was het uit met 't spotten met Noachs geloof. - Zo zal het ook in de toekomst zijn. De wederkomst van Christus zal het grote keerpunt zijn, en daarmede moeten we rekening houden.

Dan wordt het eenmaal alles anders. Wat vóór dien dag, hoog werd aangeslagen devalueert en wordt waardeloos. Wat klein en veracht was, wordt op eens waardevol. „Dan wordt de verwatenheid der mensen neergebogen en de trots der mannen vernederd en de Heere alleen is te dien dage verheven en de afgoden zullen volkomen verdwijnen", (Jes. 2 : 17).

„Maar ook zal te dien dage den ellendigen recht verschaft worden, van druk en geweld zal Hij hun leven bevrijden". Of met Paulus: „u, die verdrukt wordt, verkwikking met ons". Tot op de dag, waarop de Heer verschijnt, zal Gods volk smaad en druk, leed en moeite wedervaren, maar dan wordt 't anders.

Wij mogen ons verblijden in de hoop. Dat is belangrijk. Daarmede wil niet gezegd zijn, dat we het heden moeten verwaarlozen. De toekomst is niet los te denken van het heden, evenmin als het heden zonder het verleden te begrijpen is.

Doch we moeten niet in het heden blijven steken. Dat was de fout van de mensen, die leefden „in de dagen van Noach", en die vandaag nog leven „in de dagen van Noach" - de altijd drukke mens, die werkt om te kunnen eten en drinken, maar die „de toekomst des Heren", de dag des Heren vergeet!

Tot op de dag, waarop Noach in de ark ging, en de scheiding kwam tussen Noach en de zijnen en de God-vergeten wereld van die dagen.

Zo zal ook de komst van Christus scheiding maken tussen degenen, die „bereid zijn" en hen „die niet bereid waren". Voor de één redding, voor de ander verderf, voor de één verkwikking, voor de ander verdrukking. „Als Hij straf oefent over hen, die God niet kennen en het evangelie van onze Here Jezus niet gehoorzamen", (2 Thes. 1 : 8).

wordt dan openbaar. Een scheiding tussen mensen, die op éénzelfde akker werkzaam zijn, op hetzelfde veld. De één zal aangenomen, behouden worden en het koninkrijk waardig gekeurd; de ander zal verlaten. Dat wil niet zeggen, dat er naar willekeur gehandeld wordt. De scheiding is niet willekeurig. Integendeel! De mensen in de dagen van Noach waren niet zonder prediking geweest. Noach heeft gepredikt, niet alleen met woorden, maar ook met de daad (het toebereiden van de ark); doch zij waren ongehoorzaam geweest.

De komst van Christus betekent een scheiding tussen gelovigen en ongelovigen. Tussen gehoorzamen en ongehoorzamen. Deze scheiding is er nu reeds, vaak verborgen, maar ze worden, aan het verderf worden overgegeven, geen plaats vinden in het koninkrijk van God.

Twee vrouwen zullen met hun molen malen - samen de bovenste steen draaien over de onderste, en zo het meel verkrijgen voor het bakken van het brood. Uiterlijk geen onderscheid doch „in dien dag" zullen ze gescheiden worden.

Het komt er op aan, dat we aan de goede kant van de scheidslijn staan. Dat we behoren bij hen, die de Heer verwachten, die Zijn woord bewaren in het hart, die in Hem geloven en in wier leven het duidelijk wordt, dat ze bekeerd zijn van de afgoden om de levende God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten; „Jezus, Die ons verlost van de komende toorn".

Tot op de dag, waarop de Heer verschijnt - is onkruid en tarwe op één akker, leeft gelovige en ongelovige naast elkaar in één maatschappelijk verband.

Maar dan komt de scheiding.

Aangenomen worden, tot den Heer toevergaderd worden, of achtergelaten worden. Laat ons bereid zijn voor die dag!

De Heer is nabij!

Apeldoorn D. S.

Maar, wat zijn die eisen? Welke voorwaarde moet de gemeente eigenlijk stellen? Geldt het als een voorwaarde, dat de te beroepen voorganger een vlot en populair spreker moet zijn die kerken vol volks trekt? Moet hij persé joviaal en gemakkelijk in de omgang zijn? Moet hij beslist alle gaven van een jeugdleider hebben? Moet hij dan altijd een uitgesproken taktikus, een soort strateeg zijn? Is het juist, dat aan zijn organisatorische talenten - om akties te ontketenen en te leiden - zo'n grote waarde wordt gehecht? Klopt het wanneer men meer eisen stelt aan zijn ekonomische en finantiële inzichten dan aan zijn theologische ontwikkeling? Moet de nieuwe voorganger nu echt wel de ganse dag door zijn gemeente draven, gelijk een hijgende herdershond? Wat hebben deze overwegingen te maken met de leiding van de Heilige Geest?

Natuurlijk ontkennen we niet, dat al deze eigenschappen voor elke voorganger begerenswaardige eigenschappen zijn. Wij wilden wel graag dat ze de onze zouden zijn, maar in welke voorganger zijn al deze goede hoedanigheden, waarvan we de waarde geenszins in twijfel trekken, verenigd?

Bovendien verwacht de gemeente dan de Zegen van de voorganger en deszelfs eigenschappen? Bouwt misschien de gave der welsprekendheid de gemeente op in het allerheiligst geloof? Komen er dan echt mensen tot bekering, omdat de voorganger de beschikking heeft over een leuke en imponerende manier van zeggen en thuis een boek heeft met preekillustraties? Wie onzer gelooft dat echt?

Paulus schrijft aan Timotheus en Titus over de voorwaarden waaraan een opziener, dus ook een voorganger der gemeente moet voldoen: hij moet vertrouwd zijn, bekwaam om te onderrichten (te léren - leraar zijn!); nuchter, bezadigd, beschaafd, gastvrij, niet aan wijn verslaafd, niet opvliegend, maar vriendelijk, niet strijdlustig of geldzuchtig, een goed bestierder van zijn eigen huis, niet aanmatigend, rechtvaardig, vroom, ingetogen, zich houdende aan het betrouwbare woord naar de leer, zodat hij ook in staat is te vermanen op grond van de gezonde leer.

We denken, dat de gemeenten aan deze eisen voldoende hebben! Al het andere is maar bijkomstig en - we wagen het te zeggen - eigenlijk **wereldgelijkvormig.** Want, naar al deze dingen als populariteit, vlotheid, wesprekendheid, etc. gaat het zoeken der heidenen uit wanneer zij zich voorgangers begeren...., zouden wij met een variant op een woord van de Heer Jezus willen zeggen. In elk geval, de bijkomstigheden zijn wezenlijk van géén belang. Als al de beroepende gemeenten de konsekwentie van dit gezichtspunt zouden durven te trekken zou, daarvan zijn we overtuigd, het beroepingswerk winnen aan geestelijke waarde en betekenis.

Nog één aspekt van het beroepingswerk willen we hier noemen, de salariskwestie.

Het komt voor, dat gemeenten wanneer zij tot het beroepen van een nieuwe voorganger overgaan meteen een schepje op het salaris doen, zodat de nieuwe herder en leraar méér salaris ontvangt dan de juist vertrokken voorganger. Als de omstandigheden zich in die tussentijd niet hebben gewijzigd, en dat is veelal niet het geval, achten we dit krenkend voor de vertrokken voorganger. Natuurlijk, hij zal zich broederlijk verheugen met zijn opvolger. Dat zoiets plaats kan vinden toont aan, dat in deze gemeenten de verhouding van gemeente en voorganger niet op de juiste wijze is onderkend; men handelt er met de voorganger, zoals men in het bedrijfsle-

ven soms met een employé omgaat; men gaat er uit van de verhouding werkgever-werknemer.
Dat de gemeenten zulk een verhoging eigenlijk als een verkapt „lok-aas" bedoelen, wil er bij ons eenvoudig niet in; zodat we hierover verder zwijgen.

De praktijk, gezien vanuit de pastorie

Het merkwaardige feit doet zich voor dat van de beroepen voorganger een zeer geestelijke beroepingsromantiek wordt verwacht, terwijl de beroepende gemeente maar al te vaak allerlei menselijke motieven in het geding brengt, zie hierboven. Misschien, dat daarom beroepen dominees zich hullen in een waas van gewichtigheid en geheimzinnigheid? Dat de nuchterlingen deze romantiek niet al te serieus nemen blijkt dan wel uit het verhaaltje dat we in de aanhef van dit artikel vertelden.
Gelukig is er ook in dit opzicht een kentering te bespeuren. De gemeente krijgt er begrip voor, dat voor een beroepen voorganger ook andere overwegingen 'n rol spelen dan waarop de beroepende gemeente bedacht is geweest.
We spreken hier niet over voorgangers die een beroep uitlokken, terwijl ze reeds bij voorbaat weten te zullen bedanken. Nee, het gaat ons hier om het toch altijd weer verrassende van het beroepingswerk; men veronderstelt wel haast zeker dat een bepaald beroep wordt aangenomen en toch bedankt de betreffende voorganger. Waarom?
In het algemeen kan gezegd worden, dat men pas over een uitgebracht beroep kan oordelen wanneer men het beroep heeft verkregen. Men kan er aanvankelijk afwijzend tegenover hebben gestaan en desondanks bezwijken voor de roepstem van een uitnodigende gemeente. En omgekeerd. Waarom?
Een beroepen voorganger heeft altijd te maken met meer dan één mogelijkheid. Hij kan weggaan, hij kan blijven. Dat klinkt simpel, Soms is het ook simpel. Maar niet altijd.
Er zijn ook vele niet direkt „geestelijke" faktoren waarmee hij bij zijn beslissing rekening heeft te houden. Natuurlijk, het werk zal meestal prevaleren. Maar, de voorganger draagt óók verantwoordelijkheid voor zijn gezin, zijn echtgenote, zijn kinderen die hij straks naar een middelbare school of iets dergelijks wil sturen. Hij heeft rekening te houden met zijn leeftijd, zijn ervaringen, zijn gezondheid, zijn mogelijkheden.
Dát hij daar rekening mee houdt mag men zulk een voorganger niet kwalijk nemen..
Mag het salaris ook een rol spelen? We geloven ons met deze vraag op glad ijs te begeven. We stemmen onmiddellijk toe, of het juist is of niet, het salaris speelt in meer dan één geval wel een rol mee. We hebben er geen behoefte aan begrip te wekken voor hen die met een (onder ons) hoog salaris wel moésten bedanken voor een beroep met het minimum salaris. Zij die daarop kritiek hebben zouden we willen wijzen op Jezus' wee over de farizeeën en wetgeleerden: „Want gij legt den mensen ondraaglijke lasten op, en zelf raakt gij die lasten niet met één uwer vingers aan", (Luk. 12 : 46). We zouden trouwens ook namen kunnen noemen van voorgangers, die ondanks het aangeboden zeer lage salaris tóch een beroep aannamen en dus er finantiëel behoorlijk op achteruitgingen....
Maar, daar gaat het niet om. Naar onze vaste overtuiging ligt de oorzaak van 't feit, dat de grootte van het salaris in verschillende gevallen een rol mee kan spelen **niet** bij de voorgangers maar bij de gemeenten die hebben toegestaan, dat er een opmerkelijk verschil tussen de hoogste en laagste salarissen kon ontstaan. Natuurlijk ligt er een verzoeking in - wie kan zich dat niet voorstellen? - wanneer een betrekkelijk hoog salaris wordt aangeboden. Maar, degene die verzoekt is schuldiger dan hij die verzocht wordt.
We betreuren het, dat de gemeenten deze wanverhouding niet als een aanklacht en een ernstige bedreiging van het beroepingswerk zien. Tenminste, dát kunnen we alleen maar konkluderen gelet op het feit, dat enkele voorstellen op de algemene vergaderingen, welke op sanering betrekking hadden, werden afgewezen of - zoals het voorstel van Heerenveen enkele jaren geleden - werden teruggenomen.

De Heilige Geest en nuchter inzicht

Veel kritiek op het beroepingswerk, dat wil dus zeggen: op de praktijk van het beroepingswerk, is terecht.
De gemeenten doen er goed aan zich ernstig te bezinnen op de aard van het werk waarvoor zij gesteld zijn. Daarbij dient onderzocht te worden in hoeverre menselijke, zelfs wereldgelijkvormige overwegingen in het beroepingswerk soms een rol spelen. Men heeft zich af te vragen welke voorwaarden men heeft te stellen bij het beroepen van een voorganger, waarbij wij dus herinneren aan hetgeen Paulus hierover aan Timotheus en Titus heeft gezegd.
Ook de voorgangers hebben zich te bezinnen, opdat hun wondere ambt en hun in meer om mindere ruime mate geschonken gaven geen middelen worden welke leiden tot zelfverheerlijking in 'n de Geest bedroevende jacht naar eer en sukses.
Zowel voor de gemeenten als voor de voorgangers geldt, dat óók verstand en nuchter inzicht, vertrouwen op het Woord en kennis van de eigen mogelijkheden door de Heilige Geest ingeschakeld worden om hen te ontvangen als dienstknechten Gods die Hij ons uitzocht, en: om te gaan, waar Hij ons zendt: beroepen onder biddend opzien...!

We weten, dat we in bovenstaande nog lang niet alle aspekten hebben genoemd. Alle aspekten kunnen we ook niet noemen. Het bovenstaande zij (voorlopig?) voldoende. Misschien, dat in de gemeenten, en niet alleen in de vakante gemeenten waar deze zaak uiteraard aan de orde is, over dit onderwerp een gedachtenwisseling op gang kan komen.

v. D.

Bij ons in de gemeente

Terwijl de winterstormen nog woeden is men in verschillende gemeenten al weer bezig met de voorbereidingen voor het zomerwerk. Als een aardig voorbeeld daarvan een berichtje uit MUSSELKANAAL: De kinderen van de jongens- en meisjesklubs zijn weer begonnen met het kweken van bloemen; de bloemen zullen worden verkocht, de opbrengst is bestemd voor het kamp-weekend. 🏠 *Uit VEENDAM vernemen we, dat de ketel voor de centrale verwarming van de kerk het plotseling begaf. In een spoed-vergadering werd besloten een nieuwe ketel aan te schaffen en dan maar meteen over te gaan op oliestook. Nog iets uit Veendam: de wanden van de jeugdkelder zijn nu voorzien van „wandschilderingen"; een jeugdige artist bracht eigener beweging wandschilderingen aan, de barmhartige Samaritaan en de thuiskomst van de verloren zoon.* 🏠 Nee, de laatste doopdienst in GRONINGEN-N., waar de gemeente nog vergadert in het CJMV-gebouw - in afwachting van de ingebruikneming van de nieuwe kerk - verliep niet zo vlot. Oordeelt U zelf maar: het (nood)doopvont was lek en moest halverwege de dienst door de koster worden bijgevuld; onder de preek veroorzaakte (waarschijnlijk) één van de verwarmingselementen van het doopvont kortsluiting, waardoor een stop sprong en een lichtgroep uitviel; men zat toen 'n tijdje in het duister.... Men besloot maar, géén doopdiensten weer te houden in het CJMV-gebouw. 🏠 *Het ontstellende gebrek aan gezinsverzorgsters in Gruno's veste deed bij de voorganger van de gemeente te GRONINGEN-N. de idee geboren worden een eigen „vrouwen-dienst" in het leven te roepen; er wordt nu een beroep gedaan op een twintigtal dames dat zich geregeld*

beschikbaar wil stellen een of meer middagen per week te helpen daar waar de huisvrouw wegens ziekte is uitgevallen. ⌂ Ook de gemeente te GRONINGEN-Z. zal binnenkort een op gerieflijke wijze gemotoriseerde voorganger hebben; de gemeente besloot namelijk voor de voorganger een auto aan te schaffen. Er zijn trouwens nog meer plannen in deze gemeente; men overweegt optie te verkrijgen op een geschikt bouwterrein in het centrum van een nieuwe stadswijk. Men moet er dan binnen twee jaar een nieuwe kerk bouwen. We zijn benieuwd. ⌂ *Zondag 18 februari werd te HARLINGEN een „korendag" gehouden.. Zangkoren van de gemeenten te Heerenveen, Haulerwijk en Drachten werkten er aan mee.* ⌂ De verwarming van het kerkgebouw is dikwijls een probleem; ook in NOORDBERGUM worstelt men met dit vraagstuk. De oude kachel vertoont ouderdomszwakheden. Tussen de vele mogelijkheden die de moderne verwarmingstechniek biedt zal nu een keus moeten worden gedaan; geen geringe opgaaf! ⌂ *Ook in ASSEN, waar een kleine gemeente dapper strijdt, is men nu met zondagavondjeugd begonnen. De eerste avond had men een verrassend goede opkomst; er waren 15 jongelui.* ⌂ Br H. de Jonge te NIEUW WEERDINGE stelde zich ter gelegenheid van de verkiezing van ambtsdragers niet weer beschikbaar. Op zichzelf is dat geen belangrijk nieuws; we vermelden het toch, omdat het betekent, dat daarmee een eind is gekomen aan een meer dan veertig-jarige trouwe dienst als ambtsdrager! ⌂ *In HOOGEVEEN is men druk bezig met het verzamelen van oud papier en oude materialen. De opbrengst van deze oma-aktie is bedoeld om een filmapparaat aan te schaffen. Het derde deel van de geraamde kosten, ad f 1200,- is reeds bijeen.* ⌂ Uit „De Schalm" van de gemeente te ZWOLLE begrijpen we, dat de kleine gemeente te Kampen is opgeheven. De attestaties van de in Kampen wonende leden zijn naar de zwolse gemeente overgegaan. ⌂ *Een sympathiek gebaar maakte de raad der gemeente te ENSCHEDE, die de bejaarde leden een buskaart (van de stadsbus) ter beschikking stelt waardoor zij in de gelegenheid worden gesteld in elk geval de avondmaalsdienst bij te wonen.* ⌂ In HAARLEM heeft men weer 'n jonggehuwden-kontakt. Deze jonggehuwden hebben de klubzaal van de Begijnhofkapel geadopteerd, d.w.z. zij willen er samen voor zorgen dat deze zaal met zijn interieur grondig wordt gerestaureerd. Allerlei plannen daarvoor zijn nu ontworpen; we noemen enkele: „thuiswerk" voor een haarlemse firma, kienavond, koffie- en theeverkoop; etc. We wensen de jonggehuwden in Haarlem veel sukses! ⌂ *Van de gemeentelijke jaarvergadering op zondag 11 februari maakte de gemeente te AMSTERDAM-C. iets bizonders; de vergadering werd om 6.00 uur n.m. onderbroken voor een gezamenlijke broodmaaltijd. We veronderstellen, dat deze pauze de opkomst zeer ten goede is gekomen!* ⌂ In de jonge gemeente te ALPHEN AAN DE RIJN, waar men zich op allerlei wijze inspant voor het bouwfonds, is ook een zusterhulpgroep opgericht. ⌂ *In ons blad maakten we reeds melding van een broeder uit ALMELO, die bij het spoorwegongeluk te Harmelen zeer ernstig werd gewond. Aan „De Klopper" van Utrecht ontlenen we het bericht, dat deze broeder gelukkig weer herstellende is.* ⌂ In een gemeentebericht van de arnhemse gemeente hebben de lezers van ons weekblad kunnen lezen, dat het nieuwe werk in DOETINCHEM gezegend gaat; reeds werd een zuster uit dit schone dorp door middel van deze arbeid aan de gemeente door de doop toegevoegd. We lezen nu in „De Gemeenteklok" van Arnhem, dat deze diensten waarmee men een jaar geleden begon zullen worden verdubbeld, dat wil zeggen dat er nu elke veertien dagen 's zondagsavonds dienst zal worden gehouden. ⌂ *„Muziek-contact" behoort ook „bij ons in de gemeente". Dit „contact" timmert niet aan de weg, zodat velen onder ons er geen weet van hebben wat er eigelijk tot stand komt door deze vereniging van organisten, koorleiders en belangstellenden in muziek en eredienst in de baptistengemeenten. Daarom vermelden we een van die dingen: bij „Muziek-contact" zijn o.a. tegen billijke vergoeding voor koren losse nummers van liederen uit „Lofzangen en Gebeden" verkrijgbaar. Om de gemeentezang te stimuleren, nieuwe liederen uit de eigen bundel in de gemeente bekend te maken en onze koren tot een integrerende deel van onze gemeentelijke samenkomsten te laten zijn, adviseren we de koren van die aanbieding toch vooral gebruik te maken.* ⌂ De jaarvergaderingen van de gemeenten zijn intussen zo goed alle gehouden; uit de verslagjes ervan, die we in de gemeentelijke periodieken hebben gelezen hebben we de indruk, dat de gemeenten een goed 1961 hebben gehad. Er was groei te bespeuren, in de breedte maar ook en vooral in de diepte. Wat het eerste betreft, we zijn benieuwd naar de statistiek der bij de unie aangesloten gemeenten die - naar we verwachten - binnenkort zal verschijnen.

v. D.

Lezers aan het woord

Van enkele zijden bereikten ons reakties op 't artikel „verantwoord ouderschap" van de hand van onze mede-redakteur ds Ph. Lindeman te Groningen. We zijn niet van plan deze reakties te publiceren waarbij we een uitzondering maken voor onderstaand schrijven, waarin een vraag gesteld wordt welke een antwoord verdient.

We ontvingen dan een schrijven van zr T. te Z., die het niet met de konklusies van Ph. L. eens is en uit ervaring puttend wijst op de zorg van de Heer; zij citeert: Laat Hem besturen, waken, 't Is wijsheid wat Hij doet.

Br B. te D. schrijft ons van mening te zijn dat het gepubliceerde artikel een redaktionele blunder is; hij laakt deze publikatie vooral, omdat ons weekblad een gezinsblad dient te zijn; br B. besluit zijn schrijven met het niet-weinigzeggende: afschuwelijk! Wij maken br B. er op attent, dat de keuze van dit onderwerp **niet** voor rekening is van de schrijver, maar van de redaktie-kommissie, die op een van zijn vergaderingen welbewust ook dit onderwerp in het redaktie-plan 1962 opnam. De uitwerking van een door de redaktie-kommissie gekozen onderwerp neemt de schrijver van het artikel uiteraard voor zijn rekening.

Br v. D. te A. schreef ons een briefje, waarin hij de redaktie komplimenteert met de moed een dergelijk artikel te hebben geplaatst; „......uit gesprekken met mede-christenen is het mij duidelijk geworden, dat velen hier met problemen zitten. M.i. had de schrijver wel wat dieper op dit onderwerp mogen ingaan...", aldus deze broeder.

Ook bereikte ons een telefoontje van een zuster, die de redaktie bedankte voor bedoeld artikel.

Hartelijk dank aan allen die reageerden!

v. D.

(Verantwoord ouderschap)

Door de schrijver van dit artikel (ds Ph. L.) is een onderwerp aangesneden, dat vooral in de laatste jaren nogal in de belangstelling staat. Maar de schrijver haalt zoveel aspekten naar voren, dat het haast niet doenlijk is om overal op in te gaan.

Maar het zij mij vergund een paar kleine aantekeningen te mogen maken op een zeer belangrijk onderdeel. In het begin van het artikel staan deze merkwaardige woorden: **„Daarmee hebben wij meteen gesteld, dat de geslachtsgemeenschap niet in de eerste plaats en ook niet alleen ten doel heeft het verwekken van kinderen".**

Nu lijkt het mij goed, zoals in alle dingen, maar weer onze oude, maar nog steeds op alle punten des levens een betrouwbare gids, de bijbel ter hand te nemen, want deze heeft voor mij, al begrijp ik niet alles, toch nog steeds de hoogste autoriteit.

Als ik in Gen. 1 : 28 lees wat God tot het eerste mensenpaar zegt, nl.: „En God zegende hen en God zeide tot hen: „Weest vruchtbaar en wordt talrijk". Dit was gezegd **voor de val.**

Maar **na de val** lezen we in Gen. 9 : 1: „En God zegende Noach en zijn zonen en zeide tot hen: „Weest vruchtbaar, wordt talrijk". Nu is het gebod hetzelfde gebleven, maar degenen aan wie het gebod gegeven is, zijn niet dezelfde gebleven. Juist op dit gebied worden meermalen alle remmen losgegooid en verbroken.

Maar als het in de bijbel gaat over het huwelijk en de vruchten daarvan, dan moet men o.a. maar eens de psalmen 127 en 128 nauwkeurig lezen. Dan krijgt men daar toch wel de overtuiging, dat er niet over gezinnen gesproken wordt, zoals men dit tegenwoordig zo dikwijls doet.

Psalm 127 : 4: „Als pijlen in de hand van een held, zo zijn de zonen der jeugd".

Als een held maar één of hoogstens twee pijlen zou hebben dan gaat het beeld, wat de dichter aanhaalt, wel zeer mank.

Ps. 128 : 3-4: „Uw vrouw zal zijn als een vruchtbare wijnstok binnen in uw huis; uw

zonen als olijfplanten rondom uw dis".
Alweer een beeld, dat alleen maar duidelijk is, als men let op de vruchtbaarheid van een wijnstok of olijfboom.
Want een wijnstok of een olijfboom, die maar één of twee ranken of scheuten zou dragen, wordt toch door de dichter niet als voorbeeld aangehaald. Zo zouden er nog veel meer voorbeelden uit de bijbel aangehaald kunnen worden.
Er is een ouderwets spreekwoord, dat zegt: „Kinderen houden de noppen van de kleren". Hoeveel malen hoort men niet zeggen door jonggehuwden: de eerste twee of drie jaren geen kinderen, en dan later hoogstens twee of drie (liefst één jongen en één meisje).
Of het in onze kringen ook zo cru gezegd en beleefd wordt, weet ik niet, maar de praktijk is toch wel zo, dat kinderrijke gezinnen steeds minder worden.
Nu is het mij meermalen opgevallen, dat van deze en op alle terreinen des levens optredende ontbindende verschijnselen de oorzaak te zoeken en te vinden is in het steeds meer verlaten van de normen der Heilige Schrift.
En als men deze normen loslaat, ja, dan komen alle menselijke gedachten, op het oog soms zeer aannemelijke, naar voren, om dan maar naar andere maatstaven te gaan leven.
Er zou nog zeer veel over dit punt te zeggen zijn, maar ik hoop toch, dat deze woorden ons maar een beetje onrustig zullen houden, in deze zin, dat vele „wetenschappelijke" oplossingen ons niet zullen verleiden om de normen van de Heilige Schrift over boord te zetten, maar dat we al onze handelingen blijvend zullen plaatsen onder dat licht.

Rotterdam **M. van Essen**

Naschrift: Br M. van Essen zegt in zijn hier voorgaand stukje heel veel mooie dingen, vooral als hij de teksten uit de bijbel citeert. Het zijn schone en beeldrijke teksten die hij aanhaalt uit Ps. 127 en 128. Heerlijke zegenwensen in een tijd toen vooral het bezit van zonen een grote rol speelde in de continuïteit van gezins- familie- en stamleven. Immers, de samenleving was toen stammen-samenleving. Het is dan ook opvallend dat in deze teksten de dochteren niet genoemd worden. Het vrouwelijk element komt alleen aan bod, waar ze een vruchtbare wijnstok kan zijn. Huiveringwekkend lot voor de vrouw in zo'n samenleving die geen kinderen kan baren. Daarvan zijn er ook voorbeelden in de Heilige Schrift. Meer dan één.
Overigens: deze teksten zijn van beschrijvende aard en niet van wetgevende-, van normatieve aard. Wanneer in de eerste verzen van Deut. 24 over de handeling van de echtscheiding gesproken wordt, is daarmee de echtscheiding zelf nog niet gesanctioneerd. In de diepste zin wordt deze nergens in de Schrift gesanctioneerd. Let maar eens op dat wat Christus daarover te zeggen heeft.
Geen van de door br Van Essen genoemde teksten hebben te maken met mijn door hem bestreden stelling, dat „de geslachtsgemeenschap niet in de eerste plaats en ook niet alleen ten doel heeft het verwekken van kinderen". De **mogelijkheid** van het krijgen van kinderen heeft de Heer aan de geslachtsgemeenschap verbonden. In Gen. 1 vers 24 en 25 wordt over de geslachtsgemeenschap gesproken als een beleving van de eenheid van het mens-zijn. Een vreugdevol oerherstel van ogenblik tot ogenblik. Zo wordt het in die teksten immers gemotiveerd: Omdat de vrouw uit de man is zal de man de vrouw aanhangen en zij zullen één vlees zijn. Als ik zou willen spreken van een „bewijstekst" voor bovengenoemde stelling dan zou ik zeker daarvoor Gen. 1 : 24 en 25 kunnen noemen.
Eigenlijk heb ik hiermee br Van Essen antwoord gegeven op het door hem aan de orde gestelde punt.
Toch wil ik nog wel even verder gaan. Br Van Essen constateert „op alle terreinen des levens optredende ontbindende verschijnselen". Dat

Vervolg op pagina 7

Nader bezien

In memoriam zr S. M. Graafstal-v. d. Steur

Het radio-nieuwsbulletin en de kranten maakten er verleden week melding van, dat mevrouw S. M. Graafstal-van der Steur op 93-jarige leeftijd te Haarlem overleed. De overledene, die de laatste jaren meer dan eens - zeer tegen haar zin - in het licht der publieke belangstelling stond was een zuster van de bekende zendingsfiguur „Pa" van der Steur, die aan het eind van de vorige eeuw naar het toenmalige Nederlands Indië trok en zich daar het lot aantrok van alleen-gelaten en verwaarloosde maleise en indo-kinderen. Mevrouw Graafstal en haar man assisteerden hem bij dit werk, dat allengs tot grootse arbeid uitgroeide en zowel voor de zending als het maatschappelijk werk in het Indië van vóór wereldoorlog II veel betekende.
Wij maken melding van dit overlijden, omdat het sterven van Omoe Graafstal, zoals ze werd genoemd door eigen kleinkinderen en door tientallen „oud-steurtjes", met wie - over de hele wereld verspreid - ze nog steeds kontakt had, nog eens het licht werpt op die merkwaardige irenische oekumeniciteit van het 19e-eeuwse Réveil, die gestalte kreeg in de beweging voor Inwendige Zending en allerlei christelijke werken en inrichtingen voor menslievendheid en barmhartigheid.
Door die Geest, de Geest van Christus was ook de ontslapen zuster Graafstal-van der Steur aangeraakt, ja vervuld.
Ze was een telg uit een baptistengeslacht dat mee behoorde tot de stichters van de baptistengemeente te Haarlem, tot welke gemeente thans nog één dochter, de ruim 90-jarige zr I. C. van der Steur behoort. De thans gestorvene, Marie van der Steur sloot zich aan bij de Zevende-Dags-Baptistengemeente welke in de zeventiger jaren na veel strijd over de sabbathskwestie uit de baptistengemeente was ontstaan.
Zr Graafstal-van der Steur, we noemden het reeds hierboven, werd door een waarachtige oekumenische geest gedreven; zij was principiëel sabbatiste, maar verre van onverdraagzaam. Dat baptisme geen sektarisme betekent werd in haar leven duidelijk gedemonstreerd.
Haar leven stond in het teken van een zorgende naastenliefde. We herinneren ons haar uit onze haarlemse periode, hoe we haar vaker dan eens, kordaat en vief, in de drukke winkelstraten van de binnenstad zagen winkelen, een grote boodschappentas meezeulend; er moest steeds veel worden ingekocht, want ze verwachtte altijd mensen. Die dan ook kwamen, want iedereeen was altijd welkom. We herinneren ons haar hoe ze, hoewel gehandicapt aan één oog, altijd bezig was met haar uitgebreide korrespondentie met „oud-steurtjes"; ze kende ieders levensomstandigheden, men kwam bij haar nog steeds om raad. Die ze dan ook gaf, daarbij heenwijzend naar de Heer van haar leven.
Eindelijk is ook voor haar de eeuwige Sabbath aangebroken. Volmaakter en schoner dan de sabbath welke zij op aarde placht te vieren.

v. D.

gemeenteberichten

Delfzijl - (S. O.). Zondag 28 januari hadden we in de kerk 's avonds een gezellige samenkomst, die door de ouderen onder ons werd verzorgd, een zgn. kontakt-avond. De bedoeling is één avond te verzorgen door de ouderen, één door de jeugd en één algemene.
Nu, dat de ouderen het nog goed doen is wel bewezen. Ze hebben ons een leuke avond bezorgd. Ze hebben ons laten zien hoe ze vroeger zo'n 25 jaar geleden, als jeugd de avonden doorbrachten. Echte mooie ouderwetse liederen uit de bundel van Joh. de Heer, een toneelstukje, nee maar, d'olle Klopsma deed 't nog goud, en tot slot een paar ernstige voordrachten. De ouderen waren echt in de sfeer van vroeger. **De jeugd zal nu op zijn manier** proberen de ouderen te overtroeven. Leuk om elkaar zo te aktiveren.
Zondag 5 februari was ook een feestdag voor de gemeente. Eén jonge zuster en broeder werden op hun belijdenis gedoopt en aan het avondmaal hartelijk welkom geheten door br ouderling Damhof.
Zondag 11 februari hadden we onze jaarlijkse openbare gemeentevergadering; ieder is daar hartelijk welkom. De verslagen van de gemeentelijke arbeid onder oud en jong werden aangehoord, terwijl er tussendoor door broeder Drijfhamer zo'n 70 dia's werden vertoond van het werk in en rondom de gemeente. Leuke dingen liet hij ons zien. Vooral van de jonge en oudere jeugd werd gezegd dat het erg leuk en gezellig was op de verenigingen (zo'n 80 jongelui!).
We kunnen terugzien op een goed jaar, waarin op allerlei gebied veel aktiviteit en medeleven werd getoond.
Verder heb ik U nog iets te vertellen over de avonden die in oktober gehouden werden. Iedere zondag hadden we de schouwburg afgehuurd. Eén filmavond, de tweede een jeugdavond, de derde muziek en zang en de laatste toneel. Grote spandoeken waren op verschillende punten in de stad opgehangen, en zalen vol mensen, overvol; het bezoek is geweldig geweest. Zo ziet U dat er door samen te werken in I.K.E. (Interkerkelijke Evangelisatie) veel tot stand gebracht kan worden. 'k Geloof wel dat er dit jaar wel weer iets groots zal gaan gebeuren.

Coevorden-De Krim - (Korr.). De jongste telg der drentse gemeenten kan u verblijdende dingen berichten. God heeft in de afgelopen maanden de gemeente wel bijzonder gezegend. In januari mocht onze voorganger onder grote belangstelling twee jonge broeders dopen, niet minder groot was de vreugde der gemeente toen ook in februari drie broeders en drie zusters door de doop

Een baptistenkapel te De Krim

Een levendige kerkgemeenschap kreeg een doelmatig gebouw

aan de gemeente mochten worden toegevoegd. En op dit ogenblik zijn er weer twee jonge zusters die te kennen hebben gegeven *hun geloof te willen belijden in de doop.* Naast deze uitbreidingen in de gemeente was het voor de gehele gemeente, maar in het bijzonder voor de gemeenteleden in De Krim (Ov.) een grote dag toen op 11 februari jl. de mooie kapel in De Krim kon worden geopend. Een verslag daarvan vindt u elders in dit blad; nu niet eens een verslag van een gemeentelid maar van een niet-baptist.

Op 14 en 15 februari kon het gebouw al direkt dienst doen, daar we twee appèl-avonden hadden georganiseerd, waar Ev. Jk. Klein Haneveld op een zeer overtuigende wijze sprak over het thema: De dag nadert ...... Op beide avonden mochten wij resp. 70 en 100 bezoekers tellen. Dit geeft ons veel moed en vertrouwen voor de toekomst. Rest ons nog eens te vermelden (wij hebben het al eens eerder gedaan) dat de zeer gezegende arbeid in de plaatsen Coevorden en De Krim alleen mogelijk is gemaakt door **uw** aller gaven d.m.v. E.C.U. en U.B.S.-gelden. Wees er van overtuigd, dat de gemeente werkelijk offert; maar vanwege de nieuwe investering en exploitatie van een tweede gebouw zijn we toch voor 1962 nog niet self-supporting. Vandaar dat wij ons zozeer verheugen over de steun van ECU en UBS, ons verheugen over **uw** medewerking broeders en zusters. Wees hartelijk gegroet vanuit de gemeente uit de „Olde Veste".

Zwolle - (L. v. d. L.). Wij willen u graag 't een en ander doorgeven van de arbeid die door ons in Zwolle wordt verricht voor onze Heer en Heiland. In januari hadden wij onze jaarvergadering, waarin de verschillende verslagen werden uitgebracht over het achter ons liggende jaar. En we hebben reden tot grote dankbaarheid jegens God, die ons zo rijk heeft willen zegenen. We waren in de gelegenheid verschillende bizondere samenkomsten te houden en de vruchten bleven niet uit. Het ledental der gemeente steeg met vijftien en we hopen van ganser harte dat meerderen zullen volgen; maar ook hierin vertrouwen wij op God. Verder bleek, dat de gemeente een gezonde financiële basis heeft, zodat wij met vertrouwen de toekomst tegemoet kunnen gaan. Uiteraard hopen we dat het mogelijk is dit jaar een voorganger te beroepen. Moge de Heer ook hier in voorzien.

In januari hadden wij een heel goede evangelisatiesamenkomst, waar de boodschap in overtuigende bewoordingen werd gebracht door ds J. Ketelaar van Hoogezand. De avond werd verder gevuld met zang en muziek door eigen krachten. Er bestaan plannen te komen tot oprichting van een zangkoortje en we hopen van harte dat dit gerealiseerd kan worden. Zo ziet u dat ook in Zwolle gewerkt wordt aan het Koninkrijk van onze Hemelse Vader. Broeders en zusters, vanuit de stad der „Blauwvingers" hartelijk gegroet.

Aan de stichting van een kapel voor de baptistengroep te De Krim is een veeljarige arbeid voorafgegaan. Vooral onder leiding van ds Van 't Wout van Daarlerveen heeft men aanvankelijk veel samenkomsten gehouden, die zich kenmerkten door een blijde levendigheid en gepaard gingen met een openhartig getuigenis van hen, die hieraan meewerkten. Deze eerste aktiviteiten vonden vervolgens hun bekroning in de stichting van een zelfstandige kerk te Coevorden en de voortgaande ontwikkeling van de baptistengemeenschap te De Krim heeft het mogelijk gemaakt, dat men de voormalige garage van de heer Botter heeft aangekocht om die om te bouwen tot een doelmatige vergaderzaal. Het uiterlijk daarvan is wel sober gebleven, maar het interieur ziet er zo kostelijk uit, dat het een genoegen zal zijn om hierbinnen te verblijven.

De opening

De officiële openingssamenkomst stond onder leiding van ds Th. van der Laan, predikant van de baptistenkerk te Coevorden, die in zijn openingswoord een korte verklaring gaf van de aanduiding „kapel"; een bijgebouw, een verenigingsgebouw of een vergaderruimte van de baptistenkerk te Coevorden.

Samen met de groep gelovigen uit De Krim heeft men in Coevorden in 1958 een eigen kerk geïnstitueerd. Een 40-tal hebben toen de moed en het geloofsvertrouwen gehad om deze kerk te stichten en een eigen voorganger te beroepen. Daarbij had men de medewerking van de Unie van Baptistenkerken in Nederland. Inmiddels is het aantal leden toegenomen tot 90, terwijl de samenkomsten in De Krim steeds meer om verdere voorzieningen vroegen. Toen men hier in enkele weken ook nog een bedrag van f 3500,- voor dat doel kon toezeggen heeft de unie opnieuw haar medewerking willen verlenen, zodat het werk kon worden uitgevoerd. Dank bracht spr. daarbij aan het gemeentebestuur van Gramsbergen dat vlot haar medewerking bij de verbouwingsplannen heeft willen verlenen. In de baptistengemeenschap stelt men zich op het standpunt, dat er een gescheidenheid in taak is tussen Kerk en Staat. Daarom vraagt men voor haar gebouwen ook geen financiële medewerking van de overheid maar men stelt een goede verhouding met die overheid op hoge prijs en bidt daar voor.

Aan de vernieuwing en inrichting van dit gebouw is vooral door de mensen van De Krim veel medewerking verleend. Men kan het gebouwtje wel zien als een teken van liefde van de mensen, die hier wonen. Er is van harte voor geofferd en velen hebben hun vrije tijd er voor gegeven. Hoewel het ingaat tegen uitdrukkelijke wens van de betrokkene, wilde spr. toch één naam noemen. De heer Dorgelo heeft buitengewoon veel werk verzet voor de totstandkoming van dit gebouw.

Waarom een kerkje er bij?

Waarom moet dit kerkje er nog bij komen? De baptistenkerk wil zeker niet de verwachting wekken, dat zij het recht van alleen-zaligmakende-kerk voor zich opeist. We belijden, aldus ds V. d. Laan, dat ook in andere kerken het woord van God gebracht wordt. Dat men hier toch tot dit apart gaan wonen is gekomen, is een zaak van gehoorzaamheid. We hebben de opdracht tot vorming van de gemeente der

(Cliché welwillend afgestaan door „Het Noord-Oosten", Hardenberg).

De fraaie kansel in de nieuwe baptistenkapel te De Krim, welke zaterdag 10 februari jl. in gebruik werd genomen.

Lezers aan het woord

Vervolg van pagina 5

doe ik met hem. En hij wijt dit aan het loslaten van de normen der Heilige Schrift. Ik ook. Maar de normen van de Heilige Schrift zijn geen massieve zwart-op-wit-regels. Alle levensvoorschriften, die wij in het oude testament vinden kunnen wij zomaar niet in toepassing brengen. Ik heb meerdere malen de Schrift van a tot z gelezen, en dan komt je wel wat tegen!
Het grote hoofd„gebod": Gij zult de Here uw God liefhebben met uw gehele hart, en uw naaste als uzelf" is, dunkt mij, de sleutel voor het hanteren van de normen der Schrift; dat wil zeggen, tot het ontdekken van de diepste draaggrond van de leefregels die we in de Schrift vinden. Op dat punt staat immers de gestalte van onze Here Jezus Christus. En Hij is de toegang tot de Schriften. En als deze Heiland levend aanwezig is in het leven van enkeling en gezin, dan komen de normen „vanzelf".

Ph. Lindeman (Gr.)

Geachte eindredakteur,
Er moet mij iets van het hart na lezing van br Huizinga's ingezonden stuk over Kracht van Omhoog en uw naschrift daaronder.
Het doet mij pijn, dat in ons blad deze steen geworpen wordt naar medebroeders in de dienst van Christus. Dit geeft een scheef getrokken beeld van wat er onder de pinksterbroeders leeft en gebeurt. Bovendien moedigt het de zelfgenoegzaamheid van de baptisten nog een beetje aan.
De laatste jaren zijn in de pinksterbeweging veel mensen voor Christus gewonnen op wie geen enkele kerk meer invloed had. Duizenden „dode" christenen hebben onder deze boodschap nieuw leven gevonden en indirekt is er een grote stimulans ten goede op velen uitgeoefend. Persoonlijk ben ik God dankbaar voor dit alles. Zelf heb ik er een grote zegen van mogen ondervinden.
Met heel mijn hart zou ik willen, dat er iets meer van de gezindheid des Geestes over onze eigen gemeenschap vaardig werd. Broeders, wij kunnen niet in de schaduw staan van de geestelijke kracht, die er in de pinksterbeweging vandaag aan de dag openbaar wordt. Vergelijk onze bidstonden met de hunne, onze offerzin met de hunne, onze bewogenheid over het verloorne met de hunne. Wij kunnen nog veel van deze door vele kerkelijke christenen versmade broeders en zusters leren en het zou mij wat liever zijn, wanneer we meer gemeenschap met hen zochten dan met de Wereldraad van kerken.
Natuurlijk komen er fouten onder hen voor, des te ernstiger naarmate ze met heiliger zaken worden bedreven. Het losse geschrijf over de doop met de Heilige Geest - door ds Huizinga gesignaleerd - vind ik ongepast. Het bankbiljet heb ik niet gezien, maar waarom dat kleinerende „zeeppoederachtige" van ds Van Dam nodig is, begrijp ik niet.
In het algemeen gesproken: laten we onze scherpte bewaren voor eigen fouten en ongeestelijkheden en met zachtmoedigheid de „overgeestelijkheid" van anderen beschouwen. Er zou hierover nog veel meer te schrijven zijn, maar ik wil het hier voorlopig bij laten.
Met broederlijke groet,
Rotterdam R. Reiling.

Naschrift:
Een enkele opmerking bij het schrijven van ds R. Reiling:
1e. Het moge br Reiling bekend zijn, dat meer dan eens in ons weekblad gepoogd is het verschijnsel van de pinksterbeweging op positieve wijze te benaderen en te verklaren. Dat er nu ook op een exces is gewezen - zij het dan via een ingezonden stuk - lijkt ons óók op zijn plaats. Natuurlijk weten ook wij, dat het niet voldoende is slechts ontsporingen te signaleren. **Evenwel, wie weet** heeft van de grote geestelijke ontreddering welke bij velen door de verschillende als absoluut geldende dogma's van de pinksterbeweging is ontstaan kan niet alleen maar louter akademisch het verschijnsel, al of niet waarderend, beschrijven maar zal ook - ter waarschuwing - excessen moeten signaleren. Stellig zijn de herders dat verplicht tegenover de kudde, die zij hebben te hoeden.
2. Dat Gods Geest ook door de pinksterbeweging werkt zal niemand ontkennen. Ook de - laten we zeggen - roomse missie in Kongo en Nieuw Guinea heeft ontelbaar velen met Christus in aanraking gebracht; waarvoor wij dankbaar zijn. **Maar, mogen** we nu niet meer wijzen op allerlei roomse excessen en misstanden?
3e. Het zal ook br Reiling bekend zijn, dat elke nieuwe beweging zich kenmerkt door een opvallende toewijding, offergezindheid en werfkracht. Zo was het ook met de pinksterbeweging, toen die in het begin van deze eeuw zijn intree deed in Europa. Na de eerste tien jaren was er van dit opvallende enthousiasme weinig overgebleven. Hetzelfde kan men reeds nu opnieuw opmerken in plaatsen waar de pinksterbeweging reeds enkele jaren heeft gewerkt. De Heer vraagt van ons Geestdrift (gedreven-zijn-door-de-Geest) èn orde. Waar één van beide ontbreekt, verloopt of verzandt de „beweging", dat geldt van ons en óók van de pinksterbeweging.
4e We voelen er weinig voor onze gemeenten te vergelijken met welke andere geestelijke beweging; allereerst niet omdat elke vergelijking zuiver incidenteel is en dus niets zegt. Bovendien, wij moeten zijn die wij zijn, naar eer en geweten wandelend in het Licht dat we hebben. God vergeve ons onze zelfgenoegzaamheid. Laten we verder maar vertrouwen, niet op ons enthousiasme, onze inspanning of geloofsijver maar op Hem Die ons gebruiken wil, ondanks ons.
5e. We hebben niet de indruk, dat bedoeld „bank-biljet" van de pinksterbeweging afkomstig is. Het is zomaar een uitgave, dachten wij, van een of andere evangelisatie-vereniging. Wij vinden, dat een dergelijk traktaatje - ondanks de goede bedoelingen van de uitgevers - van wansmaak getuigt, behorend tot de wereld van de reklame-bussiness en däär misschien bizonder geslaagd; daarom onze beoordeling: „zeeppoederachtig", als waardebon voor zeeppoeder of iets dergelijks wellicht geschikt, maar niet als evangelisatiemiddel.

v. D.

---

gelovigen, die de Heiland moet verkondigen. De mens moet komen tot een ommekeer, waarbij men de Heiland aanvaardt als verlosser en zaligmaker. Ze moeten zich laten dopen, zoals wij het samen in navolging van het Woord, door onderdompeling. De gemeente is de Bruid van Christus, die verlangt naar haar Bruidegom. De bekering is hèt werk van de H. Geest, die overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel. We kennen geen belijdenisgeschriften of formulieren. Dat geeft wel eens moeilijkheden maar we zoeken in alles de oplossing uit de bijbel. Zo is het ook mogelijk, dat we uit verschillende opvattingen toch samen kunnen leven uit de vreugde over de overwinning van Christus.
Ds V. d. Laan had I Petr. 2 : 1-10 als inleiding voor de samenkomst gekozen en gezamenlijk zong men uit de liederenbundel, waarin de psalmen waren opgenomen naar de nieuwe berijming en liederen uit de bundel van stichting voor de geestelijke schat der kerk aller eeuwen, terwijl ds V. d. Laan in zijn toespraak nog liet uitkomen, dat men eenheid zoekt met allen, die in Christus geloven. Zo is men ook lid van de wereldraad van kerken.

Waarom een kerk erbij?

Burgemeester Van Hout verklaarde, dat het gemeentebestuur altijd in de vreugden en blijdschap van haar gemeentenaren meeleeft. Er is een geheel gescheiden taak voor kerk en staat, maar er zijn ook veel trefpunten. De gemeente tracht de welvaart te bevorderen. De kerk biedt iets blijvends en opent uitzicht op de wederkomst van Christus. Men heeft dan ook graag aan dit bouwplan meegewerkt.
Dominee Schiebaan zei, dat hij als predikant van de geref. kerk van De Krim hier wel stond met gemengde gevoelens. Het verschil in deze samenkomst kwam tot uitdrukking in de zojuist afgewezen verbondstheologie, maar verder kon spreker zich volledig verenigen met hetgeen ds Van der Laan heeft gezegd.
Goede wensen werden nog gelezen, o.a. een brief van ds Luuring van de hervormde kerk en de kerkeraad van de chr. geref. kerk, die hun goede wensen aanboden.
Toespraken werden nog gehouden door de heer Olieslager namens de Unie en de heer Peters namens de omliggende gemeenten.
In een blijde avondbijeenkomst heeft ds Van 't Wout nog gewezen op het simpele begin en de heerlijke wasdom, die men in De Krim mocht constateren. Het was een grote dag voor de kleine groep baptisten van De Krim en omgeving.

(Met toestemming overgenomen uit de „Coevorder Courant", vrijdag 16 februari '62).

Mededeling

Radenkonferentie Z.O.-Drente

A.s. maandag 26 februari wordt de radenkonferentie van het gewest Z.O.-Drente gehouden in de baptistenkerk te Emmen; aanvang 19.15 uur.
Het onderwerp **„Wat kunnen wij gemeenschappelijk doen?"** (Musselkanaal) zal behandeld worden.

D. M., sekretaris.

Dr F. Townley Lord overleden

Vrijdag 9 februari jl. maakte een hartverlamming plotseling een einde aan 't aardse leven van dr F. Townley Lord, een van de oud-presidenten van de Baptisten-Wereldalliantie (1950-1955). Dr Lord was 68 jaar.

Ook velen onder ons, die in 1955 het jubileümkongres der BWA te Londen bijwoonden zullen zich F.T.L. (zoals hij op typisch angelsaksische wijze genoemd werd) herinneren: een broeder die op dikwijls speelse en geestige wijze aan de massale bijeenkomsten in de Royal Albert Hall voortreffelijke leiding wist te geven.

Dr Lord was geruime tijd eindredakteur van „The Baptist Times", het weekblad van de baptistengemeenten in Groot-Brittannië en Ierland (1941-1956). Ook fungeerde hij een periode als president van de British Sunday School Union.

In 1958, toen 64 jaar, werd de thans overledene benoemd tot gast-docent aan de (baptisten) Furman Universiteit, USA. Voordien diende dr Lord ongeveer 28 jaar de Bloomsbury Central Baptist Church te Londen, Engeland.

Dr Lord schreef verscheidene boeken, w.o. **„Baptist World Fellowship"**, een korte geschiedenis van de BWA. Andere titels van door hem geschreven werken zijn: **„Man and His Charakter", „The Unity of Soul and Body", „The Acts of the Apostles", „Christ in the Modern Scene"**, etc.

Rouwdiensten werden gehouden op vrijdag 16 februari jl. in de First Baptist Church te Greenville, SC, USA.

We zullen ons dr F. Townley Lord blijven herinneren als een opgewekt christen, wiens gaven op blijde wijze werden besteed in de dienst van Gods Koninkrijk.

v. D.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Mededelingen

DERDE VOORJAARSWEEKEND-NBSV

De belangstelling voor het **derde voorjaarsweekend der NBSV** blijkt groot te zijn. Het wordt gehouden van 16-18 maart a.s. op „De Vinkenhof". De kosten voor het gehele **weekend zijn voor** leden f 9,75 en voor niet leden (vanaf 18 jaar) f 11,75. Het **Bufferfonds** vergoedt de reiskosten boven de f 7,50. De aanmeldingen worden geboekt naar volgorde van binnenkomst. Volledige **gegevens** bij het abactiaat en in „Pionier" (febr. nummer).

Aan het programma werken mee:

Mr P. Mostert en ds F. E. Huizinga, **Forum gesprek.**
Prof. dr H. Kraemer, **Waarom nu juist het Christendom?**
Ds drs J. Reiling, **predikatie liturgische dienst.**
H. A. Deelstra en K. Feringa, **Ontmoeting met natuurwetenschappen en sociologie.**

abactiaat, Biltseweg 10, Den Dolder.

Beroepingswerk

Beroepen: te Staveren, J. H. Blenkers te Hoogeveen.

Beroepen: te Hengelo (O.) (tweede voorgangersplaats); J. Bouritius, te Tweede Exloërmond (2e maal).

D.V. vrijdag 2 maart a.s. hopen onze geliefde ouders, opa en oma

W. HENSSEN
C. HENSSEN—TEN WOLDE

hun 40-jarige echtvereniging te gedenken. Dat zij nog lang gespaard mogen blijven, is de wens van ons allen.

Veendam:
E. Nanninga—Henssen
H. Nanninga
Jan Willem

Groningen:
L. Meyer—Henssen
N. J. Meyer
Evelien en Nico
a.b. motorschip „Liewo"
W. Henssen
H. Henssen-de Neef
Lenie en Robby

Groningen, februari 1962
Taco Mesdagstraat **11 A**

Receptie van 15.30-17.00 uur in het „Mauritshuis", Mauritsstraat **13.**

Heden overleed na een langdurig, zeer geduldig gedragen lijden, in haar Heer en Heiland, onze innig geliefde vrouw, moeder en oma

HENDRIKKIENA KAPPEN

echtgenote van Tjaard Buurma

in de ouderdom van 55 jaar.

Haar wens met Christus te zijn is vervuld. Gez. 447 Lofz. en Geb.

Delfzijl, 20 februari 1962.
Tjalklaan 3.

Tj. Buurma
D. Buurma
T. N. Buurma-Hartog
A. Buurma
J. F. Buurma-Brink
en kleinkinderen.

De uitvaartdienst vindt plaats zaterdag 24 febr. a.s. in de baptistenkerk te Delfzijl te 14.15 uur. De teraardebestelling op de Algemene Begraafplaats te Delfzijl te 15 uur.

Heden nam de Here tot Zich onze zuster

DIENA KOERTS-SMIT

in de ouderdom van bijna 77 jaar, geliefde echtgenote van Jurjen Koerts.

„Zalig zijn de doden, die in de Here sterven van nu aan".

Baptistengemeente Delfzijl.
15 februari 1962.

Heden nam de Here tot Zich onze zuster

HENDRIKKIENA BUURMA-KAPPEN

geliefde echtgenote van Tjaard Buurma op de leeftijd van 55 jaar.

„Gode zij dank, die ons de overwinning geeft, in Jezus Christus".

Delfzijl, 20 februari 1962.
Baptistengemeente Delfzijl.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 2 maart 1962 Jaargang 79 Nr. 3616

...vergeving en genezing...

De grote genezingssamenkomsten, in ons land belegd voor Zaiss en Osborn, zijn nog niet vergeten. De pinkstergemeenten, reeds voor het nogal luidruchtig optreden van genoemde broeders hier en daar werkzaam, kregen door de veel besproken genezingsboodschap, nieuwe impulsen en belangstelling. Nu heeft men, vooral in de grotere steden, verschillende pinkstergroepen, die vergeving en genezing als gelijktijdig verschijnende, dubbele daad Gods, prediken. Het is onze roeping als gelovigen na te gaan, welke de dieper gelegen oorzaken kunnen zijn van de toestromende belangstelling in deze beweging en hoe wij, van de Schrift uit, moeten oordelen over de boodschap van vergeving en genezing zoals die, dooreen gestrengeld door de pinkstergemeenten, wordt uitgedragen. Gemakzucht, die aan deze vragen niet toe wil komen aan ónze kant, is evenzeer te veroordelen als een ondiep enthousiasme, dat, alles wat als nieuw in de gezichtskring komt, van tevoren al beter acht dan het bestaande.

De genezingssamenkomsten, in ons land georganiseerd voor evangelist Osborn, trokken jubelende bezoekers en vonden overtuigde bestrijders. De laatsten keurden de wijze, waarop Osborn vergeving en genezing ineenstrengelde, af. Ook vonden zij dat de reklame, waarmee die samenkomsten werden voorbereid en die haar verloop kenmerkten, niet strookte met de wijze, waarop de evangelieboodschap moet worden bekend gemaakt. Alles werd sterk in de sfeer der propaganda getrokken. Ofschoon met kracht en overtuiging gewezen werd op het heil in Christus werd de boodschap toch uitgespannen op een wijze, die haar kreupel maakte.

De behoefte aan genezing werd op een onjuiste wijze in relatie gezet met het feit, dat Christus een volkomen Zaligmaker is. Dat wreekte zich bij velen in de pijn van een lam geslagen hoop.

De prediking van Zaiss, die we eveneens van nabij meemaakten, ging aan hetzelfde euvel mank. Ook hij predikte het heil in Christus, maar legde de aksenten betreffende het hier en nu, verkeerd. Terecht bracht hij ook naar voren dat we van Christus een volledig heil mogen verwachten en gaf dus de Zaligmaker de eer die Hem toekomt, doch ook híj onderscheidde de tijden niet, maar verwisselde volledigheid met gelijktijdigheid van het heil. Enkele vragen, die men bij de uitlegging der Heilige Schrift moet stellen, verwaarloosden beide evangelisten en brachten zodoende een boodschap op het doek, die, schoon op zichzelf niet onjuist, zó, als zij haar ineenschoven, niet verantwoord was. We zetten onze bezwaren nu nader uiteen.

De vraag waarover voor enkele jaren een strijd onbrandde, was, of genezing begrepen was in de verzoening. Een, in Amerika bekende evangelist, die een eigen blad uitgeeft onder de, in het Nederlands overgezette naam *„De Heraut van Zijn Komst”*, beantwoordde in zijn blad die vraag *ontkennend*. Voormannen in de pinksterbeweging gaven en geven echter een *bevestigend* antwoord. Naar we menen gemerkt te hebben, werden bedoelde artikelen in genoemd blad verschenen, in het Nederlands vertaald om hier dienst te doen als waarschuwing tégen de propaganda voor gebedsgenezing, of, zoals men ook wel zegt, geestelijke genezing.

We zijn van oordeel, dat men aan beide kanten dwaalde. De redakteur van het amerikaanse evangelisatieblad faalde in z'n ontkenning, dat genezing begrepen zou zijn in de verzoening. De pinksterbroeders falen in hun beweren dat, als het geloof maar schriftuurlijk en krachtig is, de zondaar bij zijn geestelijke redding óók genezen wordt van zijn ziekte. De eerste bewering - de negatieve dus - heeft het gevaar in zich tegemoet te komen aan de neiging om alles maar bij het oude te laten. Een behoefte zich nader rekenschap te geven van de rijkdom van het evangelie en de gemeente te verlossen uit schuldige armoede wordt er niet door gewekt. Van de mensen, die bij het horen van het woord *vernieuwing* al onrustig worden, zit een behoorlijk percentage in de kerkbanken en de oproep: vriend, kom hoger op! kan de kerkleden met luie spieren, helemaal niet bekoren.

Zij echter, die als vaststaande leren, dat vergeving van zonden ook insloot „genezing der wonden”, veroorzaken ook geestelijke schade. Genezing bleef nl. vaak uit op de bekering en het gelovig aanvaarden van de heilsboodschap. Dit had tot een ernstig onderzoek naar de juistheid van die voorstelling van zaken moeten leiden. Inplaats daarvan ging men beschuldigingen uiten en zei men dat de niet-genezen bekeerlingen en dat christenen, die zonder genezen te zijn, uit een genezingsdienst naar huis gaan, niet op de rechte wijze geloofden. Dat dit zielen in een ernstige geestelijke krisis kon brengen, bedacht men onvoldoende. Nu is het in een krisis brengen op zichzelf niet af te keuren, maar wel deze te verwekken door onjuiste veronderstellingen in iemands zieleleven op te wekken.

Verkeerd bijbelgebruik krenkt de zielen. De bijbel is geen receptenboek. Alle beloften Gods, zovelen als er zijn, zijn in Christus Jezus „Ja!” Dat wil zeggen dat zij het goddelijk zegel der waarachtigheid en volledige betrouwbaarheid in Christus, de gestorven, verrezen en wederkerende Heer hebben ontvangen. Maar ze zijn niet tijd-

IN DIT NUMMER

slechts twee gemeenteberichten; een brief uit Yalemba (Kongo); in ons hoofdartikel een beschouwing over „vergeving en genezing”, door de nestor onzer redakteuren ds J. Louw; verder onze vaste rubrieken.
Als bijlage van het volgende nummer hopen we de nieuwe statistiek der gemeenten en de adressenlijst der verschillende unie-instanties en -kommissies te publiceren.

Aan rustige wateren

Hij is dezelfde nú!

Psalm 78 : 41b en 42a:
„Zij krenkten den Heilige Israëls. Zij gedachten niet aan zijn macht".

Boven deze psalm staat: De les der geschiedenis. *En het is goed naar deze les te luisteren. In het legerkamp der Israëlieten wordt een revolutie voorbereid. Van vrijwel aller lippen komt de klacht, dat de leiding van Mozes en Aäron niet deugt.*
Het volk vindt, dat het er ellendiger aan toe is, dan toen het in Egypte was. Wat is het geval? Het volk is genaderd tot de grenzen van het beloofde land. Verspieders zijn vooruit gezonden en hebben het land verkend. Deze zijn bij het volk teruggekomen met tweeërlei bericht. Ten eerste, dat het een prima en zeer begerenswaardig land is. Het tweede bericht is bepaald zeer verontrustend. De inwoners van het land zijn reuzen gelijk. En nu ontzinkt het volk alle moed. Wat baat het of ze al genaderd zijn tot de grenzen van het beloofde land als ze straks tóch door die reuzen onder de voet gelopen zullen worden. Mozes en Aäron moeten maar aan de dijk gezet worden, er moet maar zo spoedig mogelijk een nieuwe leider gekozen worden, die het volk veilig en vlug weer naar Egypte terugbrengt.
En de Almachtige God dan, Die het volk uit Egypte geleid heeft en Die het volk op zo velerlei wijze gezegend heeft? De macht van God houdt bij de grens van Kanaän toch niet op?
Het ontbreekt het volk aan dát geloof, waardoor het Kanaän zou kunnen binnentrekken!
Het volk doet alsof ze nú in een gebied gekomen zijn, waar de Here God niets meer voor hen kan doen. Zij begrenzen door hun twijfel en ongeloof de almacht Gods. En zó krenken zij de Heilige Israëls. Zij denken niet aan Zijn macht, Zijn almacht! Wat wordt ons leven hopeloos ellendig wanneer wij klein gaan denken van God. God is de God van de wonderen. *Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn? Dat God ons gemaakt heeft tot Zijn kinderen, is dat niet het zichtbare bewijs daarvan,* dat Gods macht èn Gods liefde onbegrensd zijn?
Hoe dikwijls moet de Here tot ons in verschillende situaties zeggen: „Gij klein-gelovige, waarom hebt gij gewankeld?" Wij belijden te geloven in God de Almachtige, maar als het er op aan komt, dan gooien de reuzen van ongeloof en twijfel onze belijdenis aan stukken. Of we schreeuwen, gelijk de discipelen: „Wij vergaan!" Dan doen wij, alsof God er niet is met Zijn almacht en liefde.
Geef er ook eens acht op, broeders en zusters, hoe gij bidt.
Ook in onze gebeden zijn wij dikwijls zo kleingelovig en twijfelmoedig. Wij bidden en verwachten nauwelijks, dat God ons gebed zal verhoren. Ik weet wel, dat de Here God niet immer Zijn almacht en liefde openbaart op een wijze, zoals wij dat wel zouden willen. Ik weet wel, dat God ook niet altijd onze gebeden verhoort naar het verlangen van ons hart.
Maar ik weet óók, dat de boodschap van de bijbel ons oproept nimmer te twijfelen aan Gods almacht en liefde. Zien wij ook soms méér naar de reuzen dan op de beloften Gods? De Israelieten zouden ervaren, dat door het geloof de muren rond Jericho zouden vallen. Die vielen toen ze het lied des geloofs zongen!!
God deelt ons door zijn profeet Maleachi mede: Als wij leven naar het Woord des Heren, de Here geven wat hem toekomt, dan zal Hij in ons en onder ons Zijn wonderen openbaren. Overdenkt eens Uw leven!
Denk aan de gebedsverhoringen, aan wonderbare uitreddingen, aan de machtige daden Gods in Uw persoonlijk leven, in gezin en de gemeente. Heeft God ook niet in de donkerste tijden van Uw leven bóven bidden en bóven denken aan U wèlgedaan? Hoe dikwijls heeft God onoverkomelijke bezwaren uit de weg geruimd? Ons genezen, gered, bewaard?
Is dit niet de les der geschiedenis, dat God onveranderlijk Dezelfde is. En Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde tot in eeuwigheid. Wij willen Gods almacht en liefde gedenken en het de psalmist nazeggen: Deze God is onze God, eeuwig en altoos. De Here Jezus Christus is bij ons en met ons alle dagen!!
En door hem komen wij het beloofde land binnen. Want niet de reuzen overwinnen, maar Jezus Christus is Overwinnaar!
Zingt daarom het lied des geloofs:

Hij is dezelfde nú, Zijn Naam (Zijn wezen) is onveranderlijk,
Hij is Dezelfde nú. En tot in alle eeuwigheid.

Arnhem *J. Bosma*

---

loos, dat wil zeggen, we moeten acht geven op de personen aan wie, de tijd waarin en het doel, met het oog waarop zij zijn gegeven. Gods werk kent aeonen, tijdperken en bedelingen. God trekt met Zijn volk en met enkelingen voort. Hij is met hen onderweg. In Christus ligt het heil der gelovigen vast, is het volmaakt, het is in niets onzeker of onvolledig. Maar als mens onderweg is Gods kind zalig in hópe. Dat „in hope" zet de zaligheid niet in een lagere graad, of vermindert haar intensiteit niet. Niet anders dan het onderweg zijn wordt erin uitgedrukt.
Vergeving en genezing staan zeker in oorzakelijk verband. We nemen dan het woord vergeving in zijn brede inhoud: herstel, wederoprichting, aanneming. Dat is de nieuwe testamentische volheid van het oude woord. Men kan - nieuw testamentisch gezien - het gehele heil samenvatten in het woord vergeving. Dus valt er ook onder lichamelijk herstel, genezing van alle wonden en gebreken. Het heil komt in zijn volheid in eenmaal tot ons, wordt in zijn totaliteit ons deel bij de bekering. Het in stukken uiteen te leggen, gelijk de pinksterbroeders believen te doen, is verminking van de Boodschap. We worden niet trapsgewijze nader bij gebracht of omhoog getrokken, maar in éénmaal met Christus opgewekt en in de hemel gezet, gelijk Christus door één offerande ons voor eeuwig en totaal verlost heeft.
Een andere vraag is echter hoever liggen vergeving en genezing, schoon in één daad Gods begrepen, uit elkaar? De psalmist roept op God te loven:

„die al uw ongerechtigheid vergeeft, die al uw krankheden geneest", psalm 103 : 3.

en de profeet Maleachi getuigt, dat in Christus de zon der gerechtigheid opgegaan is, met genezing onder haar vleugels.
Beide: psalmist en profeet wijzen op het verband tussen de gerechtigheid, dat is het recht staan tegenover God en de genezing van ziekten. Ze zien in het eerste het tweede gegeven. Maar ze zeggen niet, dat gerechtvaardigd-zijn, zich onmiddellijk zal openbaren in het verdwijnen van elk lichamelijk of psychisch gebrek. Zeker: verdwijnen zal elk gebrek uit het leven van de met-God-verzoende-mens, maar binnen welke tijd bepaalt de wijsheid en de liefde van God. Schoon de verzoening soms haar licht uitschiet en haar heerlijkheid tot openbaring brengt in een genezing die onmiddellijk of haast direkt intreedt, zo is dat toch slechts een vooruit grijpen op de

„DE CHRISTEN"
UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Ds D. Slort over . . . . .

Het geloof

Men kan wel eens in een gesprek de woorden opvangen: „over 't geloof kom je niet uitgepraat". Daar is veel van waar. Er kunnen over 't geloof dikke boeken geschreven worden. Wat hier volgt zijn daarom maar enkele aantekeningen. Geloven is 'n persoonlijke zaak. Zeker, men spreekt wel van het geloof der gemeente, of van het geloof van Israël, doch in feite komt 't op persoonlijk geloof aan. Spreekt men van „'t geloof van Israël", of van „het geloof der kerk", dan wordt meer de aandacht gevestigd op wát geloofd wordt en niet op het geloof zèlf.

Dag, wanneer Christus andermaal zal verschijnen tot zaligheid dergenen, die Hem verwachten. Het is als het openschuiven van een venster op de toekomende wereld, opdat de heerlijkheid der voleinding tot vertroosting en versterking van hen, die de Here verwachten, de harten instrale.

Het anticiperen van het heil is - heeft iemand gezegd - de grote zonde. Het is het God uit de hand willen rukken, wat Hij ons alsnog onthoudt. Van dat anticiperen van het Koninkrijk in heerlijkheid waren de discipelen ziek en daarmede verzwaarden zij de gang van hun Meester in de door God gewezen weg naar het door God gegeven eindpunt.

Het ontbrak de jongeren aan de geloofsgehoorzaamheid. Nog bij hun leven moest alles klaar komen. Zonder het passeren van de doodslijn moest de heerlijkheid van hun Messiaskoning openbaar worden. Wat de Heer gedaan had voor hun ogen als tekenen van zijn verborgen heerlijkheid, beschouwden zij niet als voortekenen van de glorierijke doorbraak van het Rijk, maar als de doorbraak zèlf.

We hebben ons te hoeden voor het gevaar als boze en luie dienstknechten de Heer te mishagen. We leven tussen het „niet-langer" en „nog-niet". We leven tussen Christus' opstanding en Zijn Verschijning aan het einde der tijden. In dat „niet-langer" en „nog-niet" ligt de spanning van ons leven. Het is de nood van ons leven, waarin de wereld ons niet verstaat, die uitgangspunt is voor satans verzoekingen. Maar over hetgeen in beginsel is overwonnen: de zonde, moeten wij heenzien en zien op Jezus, die ons optrekt en naast zich zet. Gods kinderen overleven de zonde, ze overleven de dood. Wat dat is, is niet te zeggen.

L.

De profeten bv. Elia en Elisa hebben opgeroepen tot een keuze, tot een persoonlijke beslissing. Het was niet genoeg tot Israël als volk te behoren, met de stroom mee te roeien, maar persoonlijke beslissing, geloof werd gevraagd. Geloof wijst op een persoonlijke verhouding tot God, op een persoonlijk doen van de wil Gods, op een waagstuk - het met God wagen en vasthouden aan de komst van zijn rijk.

De geschiedenis der aartsvaders leert ons één en ander inzake het geloof. Bij Abraham is er de sterrenhemel, die wijst op de onbegrensde, onuitputtelijke macht van God, van die God, die Zijn woord van belofte tot Abraham had gesproken. Abraham waagt het met Gods woord, dat is geloof. Hij wordt daarom als voorbeeld gesteld. Hij geeft zich aan God over, laat zich a.h.w. door God gevangen nemen. Dát geloof werd tot gerechtigheid gerekend, d.w.z. als het juiste, het rechte. Zó moet inderdaad de verhouding zijn tussen God en mens. Dat is echt de daad des geloofs. Doch er is meer dan alleen *geloof als daad*, er is ook *geloof als levenshouding*. Zulk een geloof als houding treffen we aan bij Jesaja. Hij is de man, die oproept tot geloof, als een hachelijke ure aanbreekt in de geschiedenis van zijn volk. Ook al dreigt de ondergang, toch weet Jesaja door het geloof dat die God, die Zijn volk aan het oordeel prijsgeeft, ook die God is, die Zijn volk redt. De *richtende* God is ook de *reddende* God. Hij doodt en Hij maakt levend. Hoe kon Jesaja zo iets geloven? Dat kon hij niet uit zichzelf, maar bij zijn roeping tot profeet heeft God hem iets doen ervaren (roepingsvisioen in Jes. 6), van wat hij nu kan prediken. Die God, voor Wie hij wegzinkt, als hij uitroept: wee mij! was ook die God, die zijn zonde wegnam.

Nu weet Jesaja, dat de God die toornen kan, ook de God is van genade. Daarom kan hij geloven en zijn volk oproepen tot geloof, ook al is er een wegvoering uit het land, naar Assyrië. De toornende en tegelijk de barmhartige God komt met beloften Zijn volk tegemoet. Het *geloof grijpt die belofte aan.* Tot het aangrijpen van die belofte stimuleerde Jesaja, koning Achaz.

Hij mocht zelfs een teken vragen (Jes. 7). Bij het geloof is er enerzijds: eén activiteit, anderzijds een passiviteit. Om met het laatste te beginnen. Waar echt geloof is, daar is ook de erkenning van zijn onmacht, van zelf-niet-kunnen.

Anderzijds is er: het wagen van het geloof, wat voor het verstand de vorm aanneemt van een „risico". Passiviteit als Gods volk afziet van het aanvaarden van hulp van vreemden en het alleen, positief, van God verwacht en van Zijn beloften!

Zulk een geloof brengt dan ook mee, een omkeer, een ware bekering tot God. Jesaja spreekt zelfs van de tegenstelling vleesgeest. Het hulp zoeken bij Egypte of bij wie ook, is „vlees". Op God vertrouwen is „geest". Hier wijst Jesaja duidelijk heen naar het N.T. (Jes. 31 : 3).

Bekend zijn de woorden van Jesaja: „Indien gijlieden niet geloofť, zekerlijk, gij zult niet bevestigd worden" (Jes. 7 : 9). Zulk een geloof is een houding geworden, of met een beeld, het geloof is de plaats van waaruit de mens de gemeenschap met God onderhoudt en tegelijk de plaats van afweer, het afrekenen met vreemde goden, vreemde hulp, het vlees, het zondige en verkeerde.

Het geloof neemt de toevlucht tot God en zegt „amen" op Zijn beloften. Het geloof kan ook volhardend *uitzien naar de toekomst van het koninkrijk Gods.*

Habakuk is daarvan wel een schoon voorbeeld. Hij weet van de oordelen die komen zullen, hij weet dat er een katastrofe zal komen. Hij beeft als hij eraan denkt, maar hij gelooft, en daarom kon hij ook zeggen: „Toch zal ik rustig afwachten, de dag der benauwdheid, wanneer die aanbreken zal". Alleen het geloof kan zo spreken! Habakuk weet, dat dwars door de katastrofe heen, het Rijk Gods zich baanbreekt. Hij weet van de overwinning Gods, van het zegelied dat eens wordt aangeheven. *Geloven is het woord Gods*, de openbaring die God geeft, *ernstig nemen.*

We willen nog één profeet het woord geven, nl. Zefanja. Ook bij hem zien we het *geloof als vertrouwen.* Hij verwijt Jeruzalem, dat het naar geen roepstem hoort, geen tuchtiging aanneemt en niet op de Here vertrouwt. Echter is er ook een deel, dat anders van aard is, dat zijn zij die afstand hebben gedaan (die passief geworden zijn) van eigen kunnen, die „ellendig en gering" geworden zijn, maar die de *toevlucht zoeken* bij Hem, of met de woorden van Zefanja zelf: „die schuilen bij de Naam des Heren".

Het geloof betekende hier eveneens een omkeer, een zich afkeren van eigen kracht en een zich keren tot God. Het geloof heeft ook betekenis voor 't dagelijks leven, het roept op tot het zoeken van gerechtigheid en ootmoed. Tot het houden van Zijn verordeningen. Geloven betekent ook: gehoorzaamheid aan Gods gebod, 't geloof geeft kracht tot die gehoorzaamheid. Het geloof werkt vernieuwend op het leven in.

Wat wij nodig hebben is zulk een geloof! Dat geloof doet ons met blijdschap voortgaan, het geeft kracht tot volharden, het geeft rust, het geloof rust ons toe met „adelaarsvleugelen", het doet ons schuilen bij Hem.

Zulk een geloof werkt Hij door Zijn belofte-woord in onze harten. God reike ons daarin, d.i. in Zijn beloften, de hand, opdat we die zouden grijpen, opdat wij geloven!

Brief uit Kongo

Yalemba (BMS), 15-2-'62

We hebben net een regenbuitje gehad en wat wind. We hoopten dat het ons wat koelte kwam brengen, maar alles ligt nog net zo te trillen in de zon als tevoren.

Het warme seizoen duurt maar drie maanden, ongeveer vanaf kerst tot aan eind maart, maar reeds na een paar dagen begonnen we veel sympathie te gevoelen voor de drie vrienden van Daniël.

Het begon allemaal met een warme kerst. Toch hebben we genoten van mijn eerste kerstviering in Kongo. We hadden een struikje met hele fijne, groene takjes gehakt. Dat was onze kerstboom. Eén van de schooljongens ging zelfs láter met vakantie om maar die boom te kunnen versieren, met al dat fascinerend kerstgeschitter. Een paar grote, rode kerstklokken voltooiden de sfeer. Op de kerstavond trokken we met onderwijzers en schooljongens naar de naburige dorpen om er te zingen. Door de talloze lampjes en het voortdurende zingen, straalde er een onverwachte blijdschap van deze kerstoptocht.

De volgende morgen werd er een kerstspel opgevoerd, waarbij de hele kerk als toneel diende. Er waren zelfs medespelers buiten, die hun hoofden door de open vensters naar binnen staken om met luide kreten het spel meer luister bij te zetten. We hebben genoten.

Eén van de programmapunten was het zingen door de mensen van diverse stammen, die hier op school vertegenwoordigd zijn. Iedere groep zong in z'n eigen taal. De zendelingen moesten er ook aan geloven. Daarbij onderscheidde men twee stammen, de engelse en de nederlandse. Fen en ik zongen de negro-spiritual:' God heeft de wereld in Zijn hand; naar het applaus en gejuich te oordelen scheen dat goed in te slaan. De jongens zijn er trouwens verzot op nieuwe spirituals te horen en te leren. De kerstvakantie zelf was erg kort, één week maar. De leerlingen van de derde klas van onze middelbare school hadden namelijk in september gestaakt en moesten nu hun tijd inhalen.

Fenny en ik zijn sedert enige weken begonnen gezellige avonden te organiseren voor de middelbare scholieren. Elke woensdagavond komen we te samen om te luisteren naar één van de jongens die een referaat houdt, of om een quiz-avond te houden, of spelen te doen, zoals Mens erger je niet, tafeltennis en ganzeborden. Eigenlijk komen we spelen te kort en is er niet genoeg variatie, maar de jongens zouden voor geen geld deze avonden willen missen.

Juist omdat ze zelf zo weinig hebben zijn we er toe over gegaan hen te helpen. Daarbij blijven wij zoveel mogelijk op de achtergrond, om de jongens zelf alles te laten doen. Zo konden ze alleen de voetbal, geschonken door de Vleermuizen in Nederland, krijgen, als ze een werkelijke klub op zouden richten met president, sekretaris, penningmeester en kontributie. Dit deden ze, ondanks vooral de laatste konditie. Daarbij leren ze aan de ene kant de noodzaak van het organiseren en aan de andere kant dat alles geld kost.

Sedert enkele maanden hebben we nu ook een dubbel mannenkwartet. De jongens zijn erg geinteresseerd in zingen, daarom ben ik er toe overgegaan met acht mannenstemmen te gaan oefenen. Hoewel we geen muziek voor mannenkoren bezitten, behelpen we ons toch door de tenoren de sopraan- en de tenorpartij te laten zingen, en de bassen de alt- en baspartij. Ze hebben hun debuut reeds gemaakt tijdens onze eerste bonte avond.

Met de andere collegae is het prettig samen te werken. Wij heben allemaal een volledige dagtaak in de middelbare en bijbelschool en we doen het met plezier.

Enkele weken geleden kwam mevrouw Thomas uit Engeland terug. Haar man is nog geen half jaar geleden hier gestorven en begraven. Ze wilde echter hier terugkeren om het werk van hen samen voort te zetten. Wij hebben de grootste bewondering voor haar. Verder bevinden zich hier twee vrouwelijke zendelingen, nog een ander jong echtpaar, waarvan de man een soort landbouwdeskundige is, voorts een zendeling-predikant, wiens vrouw en kinderen zich sinds 1960 in Engeland bevinden en tenslotte nog dr Carrington en zijn vrouw.

Dr John Carrington verbaast ons elke keer weer, niet alleen door zijn energie maar vooral ook door zijn vele begaafdheden. Hij is gespecialiseerd in schei-, wis- en natuurkunde,maar schijnt met evenveel gemak elk willekeurig vak te kunnen geven. Hij is direkteur van de middelbare school en heeft daardoor te maken met alle beslommeringen aan die funktie verbonden. Toch vindt hij nog tijd om zich bezig te houden met de vertaling van het oude testament, dat nog niet in het Lingala bestaat. Hij is hier al enkele jaren mee bezig en hoopt binnenkort ermee klaar te komen. Daarnaast is hem de herziening toevertrouwd van de vertaling van het nieuwe testament. Doordat hij me les geeft in Lingala stelt hij me in de gelegenheid hem zo nu en dan op bescheiden wijze bij dit laatste te helpen. Mijn opdracht luidt nl. om, als een goede oefening, het evangelie van Marcus te vertalen in het Lingala, met behulp o.a. van de griekse tekst.

De zendelingen komen elke zondag twee maal bij elkaar. 's Morgens drinken we koffie met elkaar (ik dacht altijd dat dit een typisch nederlandse gewoonte was) en 's avonds houden we nog een korte bidstond.

Wat het voedsel betreft, hebben we voorlopig weer wat rijst en meel, hoewel het „leeft". Toch zijn we er erg blij mee, want vlak voor de kerst hadden we niets meer. Gelukkig gaf een jonge Kongolees ons een schaaltje rijst en kwamen de dag voor kerst een paar kisten met vleeswaren aan, alsmede een deel van onze bagage. Op de rest wachten we nog. Het enige europese voedsel dat we nog eten is brood, aardappelen en vleeswaren. Voor de rest proberen we inlands voedsel te krijgen.

Toch moet u niet denken dat ons menu geen variatie kent. Deze week werden we bijvoorbeeld verrast met wat aardappelen en een hele mand vol wortelen. Omdat die aan bederf onderhevig zijn, eten we nu al vier dagen wortelen, met aardappelen als groente!! We hebben er echter een oplossing voor gevonden door de ene dag rauwe en de andere dag gekookte wortelen te eten. Het ziet er naar uit, dat deze toestand nog wel vier dagen zal aanhouden....

Door de noodzaak gedwongen hebben we samen een tuintje aangelegd, dat ons reeds princessebonen en tomaten heeft opgeleverd, alsook een grote komkommer. Verder hebben we er aardappelen staan, mais, ananas en een inlandse groente. Voorts heb ik wat vee, dat wil zeggen één kip. Maar, 'k hoop spoedig de veestapel uit te breiden tot twee kippen. Onze broeders uit het Noorden zouden echter bedroefd hun landbouwhoofden schudden als ze mijn knikkertjes van aardappelen zagen. Nee, dan kun je beter wat schade door vrieskou hebben. Het is dan ook de eerste en laatste keer dat ze in onze tuin staan.

De verhouding blank-zwart is in Yalemba goed te noemen op het ogenblik, maar het omgekeerde was het geval lange tijd na de onafhankelijkheid. Er zijn nu nog wel dagelijks incidenten te melden, maar dat is niets vergeleken met wat er in andere gebieden gebeurt. Zo moesten enkele weken geleden de zendelingen van Ntondo hun post verlaten.

U ziet, dat we nog veel kunnen doen hier. Al was het alleen door enkele toekomstige leiders hun vooropleiding te geven. Gedenkt Kongo en alle jonge landen in uw gebeden.

Veel groeten van Fenny, Mirjam en Jan van der Veen, BMS, Yalemba.

Nader bezien

Avondmaal en doop

De generale synode van de Hervormde Kerk heeft, enkele weken geleden, een brief gezonden aan de hervormde kerkeraden, waarin het opnieuw aktueel geworden vraagstuk van de gemeenschappelijke avondmaalsvieringen wordt behandeld. Via de dagbladpers hebben we kennis kunnen nemen - zij het dan ook fragmentarisch - van de inhoud van deze brief.

Uiteraard leent deze rubriek zich er niet voor om op alle onderdelen van dit belangwekkende schrijven in te gaan. Wellicht zullen we later gelegenheid vinden opnieuw de vragen, ook die welke dit schrijven bij ons oproepen, in een uitvoerig artikel te bespreken. Voorlopig dus volstaan we er mee enkele zinsneden uit deze synodale brief te citeren, terwijl we ons veroorloven daarbij een enkele opmerking te plaatsen.

De hervormde synode schrijft over hen, die verontrust zijn over de afzonderlijke avondmaalsvieringen:

„. . . . Het is hun duidelijk geworden, dat de tafel des Heren de plaats zou moeten zijn, waar allen, die in Jezus Christus geloven, *(spat. van ons, v. D.)* tot welke kerk zij ook behoren, zich met elkander in Hem verenigen".

Bij deze mening sluiten we ons van harte aan; we zijn er van overtuigd, dat alleen dáár (de vereniging in Jezus Christus van allen die in Hem gelóven) de eenheid van de gemeente zichtbaar wordt gemaakt. We geloven, dat deze - voor ons besef: bijbelse - opvatting de huidige tendens de oekumenische beweging, namelijk integratie der kerken, gezien het principiële verschil tussen de verschillende typen van staats-, lands- en volkskerken enerzijds en het bijbelse patroon van de gemeenten van gelovigen anderzijds, bij voorbaat uit sluit.

Over hen die aan zullen zitten bij een oekumenische avondmaalsviering, zegt de synode:

„. . . . Daarentegen zou het onjuist zijn te stellen, dat ieder mens aan het avondmaal welkom is, zonder dat ook maar van hem gevraagd wordt, wie hij is en hoe hij aan het avondmaal wil deelnemen *(spat. van ons, v. D.)*. Want dit is geen willekeurige maaltijd, maar een sacrament van de kerk van Jezus Christus. Zij die daar aanzitten, zijn leden van Christus' kerk, dat wil zeggen, zij zijn gedoopt en belijden de éne Heer".

Wij vinden dit een zeer aanvaardbare opvatting; sinds jaar en dag is dit ook de onder ons gangbare opvatting over het toelaten van „gasten" tot de avondmaalsviering van de plaatselijke gemeente. Men wordt niet zonder meer toegelaten omdat men lid is van die en die kerk, maar omdat men persoonlijk belijdt Christus Jezus toe te behoren. Intussen vinden we deze opvatting wèl merkwaardig, omdat in hetzelfde schrijven door de hervormde synode enkele regels verder wordt gezegd:

„Door alle christelijke kerken wordt de doop beleden als teken en zegel van de gemeenschap met Christus en Zijn gemeente. Deze gemeenschappelijke en wederkerige erkenning van de doop is van grote oecumenische betekenis".

Wij dachten, dat deze laatste zin het voorgaande citaat weerspreekt - want als die „doop" werkelijk een objèktieve waarde heeft (buiten het geloof der gedoopten om), waarom dan nog te vragen „wie hij is en hoe hij aan het avondmaal wil deelnemen"?

Nog één opmerking, die in het synodale schrijven voorafging aan de hierboven geciteerde zinsnede, citeren we:

„Hoewel zij *(de hervormde kerk, v. D.)* de kinderdoop hoog houdt, verwerpt zij de volwassendoop niet. Omgekeerd verwerpen deze kerken *(bedoeld wordt: „sommige kerken, bijvoorbeeld de doopsgezinde, (die) alleen dopen na persoonlijke belijdenis van de dopeling")* de kinderdoop niet in dier voege, dat zij algemene wederdoop eisen".

Op het woord „volwassendoop" zullen we nu maar niet ingaan. Al is het frekwente gebruik van dit woord in plaats van het woord „gelovigendoop" misschien wel een duidelijk teken van het niet-serieus nemen van de baptistische kritiek op de kinderdoop. Daarom heeft de synode waarschijnlijk ook kunnen schrijven, dat de niet-kinderdopende kerken de kinderdoop niet zo konsekwent afwijzen, dat zij „algemene wederdoop eisen". Wij behoeven niet voor de doopsgezinden spreken; voor onze gemeenten geldt in elk geval, dat de kinderdoop in geen enkel geval als doop wordt erkend. We geloven namelijk, dat er slechts één doop is. Dat is de doop waarvan in het nieuwe testament sprake is, die zeer fundamenteel een ándere betekenis en inhoud heeft dan die welke worden toegekend aan de kinderdoop.

v. D.

UIT ONS UNIE-BUREAU

Mag ik onze sekretarissen voor het laatst herinneren aan de datum, vóór welke kandidaten moeten zijn ingediend? Dat is 8 maart a.s. Het gaat hierbij om kandidaten voor de volgende funkties:
1) voorzitter van de Alg. Vergadering, 2) één lid van de ECU (br E. de Haan is niet herkiesbaar), *3) één lid van de C.v.d.O.* (br J. Zwaan is niet herkiesbaar en reglementair moet hier de kandidaat een niet-voorganger zijn),*4) twee leden van de redaktie van „De Christen"*, (ds J. van Dam en ds J. Louw zijn niet herkiesbaar), en *5) één lid van de redaktie van „De Zaaier"* (ds H. v. d. Werf is niet herkiesbaar). Namen van kandidaten, vergezeld van de schriftelijke bereidverklaring, dus uiterlijk 8 maart in het unie-bureau.
Mag ik nu reeds de aandacht vragen voor zondag 25 maart? Dat is dan de 2de aktiveringszondag en wel „evangelisatie-zondag". Dat is dan naar ons aller hart. Want evangelisatie willen wij allen, want we begeren en bidden, dat het evangelie tot in alle levens en verhoudingen doordringt! Deze „evangelisatie-zondag" dient om ons daarop te doen bezinnen en daartoe te stimuleren. Maar, laten alle gemeenten nu ook al vast maar kennis nemen van de andere aktiveringszondagen: 10 juni zending, 16 september vorming en 18 november kerkbouw. Laten wij allen open zijn voor de geest en genade van onze Heer, die Hij werkzaam wil doen zijn in onze plannen voor Zijn zaak.

T. Jansma

BROKSTUKKEN

Vanmorgen was ik een beetje aan het snuffelen in oude papieren. Soms is het goed de vergaarde spullen eens na te kijken. Doe je dat niet, dan wordt je er tenslotte onder begraven. Een mens bewaart doorgaans veel dingen, die hem op een bepaald moment waardevol toelijken. Bekijkt hij ze een paar jaar later nog eens, dan is hem van heel veel dingen niet meer duidelijk, waarin nu eigenlijk het waardevolle gelegen is. Vermoedelijk slepen we allemaal veel te veel ballast mee door het leven.

Het is wonderlijk-benauwend te zien hoe we soms aan het waardevolle voorbijgaan, het door onze handen laten slippen en het nutteloze vasthouden en bewaren. Wat doen we toch met al die oordelen, die „nader bezien" slechts vooroordelen blijken te zijn? Waarom toch die al lang beschimmelde konflikten vastgehouden inplaats van ze op te ruimen?

Maar goed, dat was niet datgene, waarover ik schrijven wou. Onder al die paperassen vond ik een aardig verhaaltje uit de oude doos. Zo'n Spurgeon-gevalletje. Als U alleen maar vertrouwen hebt in het splinternieuwe, waarvan de drukinkt nog vers is, moet U dus niet verder lezen. Zulke mensen zijn er namelijk. Voor de anderen is dan het volgende:

Onze broeder Spurgeon wandelde eens van zijn huis naar de grote Metropolitan Tabernacle om daar zijn boodschap te brengen. Onderweg wordt hij opgepikt door een gemeentelid dat hem een lift aanbiedt in zijn koets.

Daar Spurgeon wat stil is, vraagt de „chauffeur" hem waarover hij peinst. „Ik heb net gekeken naar de lantaarnopsteker, die vóór ons de heuvelweg opklom en de lantaarns aanstak".

„Ik zie hem niet", zei de buurman.
„Dat zal wel", zei Spurgeon, „hij is juist aan de andere kant van de heuvel verdwenen en ik heb zitten peinzen dat, wanneer ik ook eens verdwenen zal zijn in het onzichtbare hiernamaals, ik ook graag zou willen dat het spoor dat ik dan heb achtergelaten zou bestaan uit een serie brandende lantarens, uit verloste levens, die ik heb mogen winnen voor de Heer".
Ieder leven laat een spoor na.

Uw leven ook.
Wat voor één? Ik denk aan die schilder die met een lekke verfbus achter op de fiets door het dorp reed. Je kon precies zien waar hij langs gekomen was. Overal verfspatten en -klodders. Niet zo mooi.

Vandaag vraagt een oude dienaar van God ons, of we wel als lantaarnopstekers fungeren die meehelpen om het hemels licht ook in andere levens te ontsteken.

—o—

Is evangelisatie een middel om de gemeente te bouwen, òf bestaat de gemeente om de wereld te be-evangeliseren? Deze vraag werd enkele jaren geleden door iemand opgeworpen. Bijbels gezien is de gemeente het zout der aarde, het licht der wereld, een stad boven op een berg. Als de bruid van Christus is ze er terwille van haar Heer. Als gemeente op *aarde* is ze er ten gunste van de wereld, waarin en waaraan ze haar opdracht heeft te vervullen. Verder is ze er ook als onderdak voor hen die geloven. Ze is er als rustpunt voor hen die uitzwierven in een onveilige wereld om er hun taak te volbrengen. Ze is er ook als bron van inspiratie om hen, die er neerstreken om uit te rusten, weer op te wekken tot nieuwe kruistochten door het leven.

Wie alleen maar weet van evangeliseren om de statistiek van de eigen gemeente gunstig te beinvloeden en er een bloeiend en groeiend bedrijf van te maken, vaart een verkeerde koers. Wie echter al evangeliserend vergeet dat het erom gaat de gemeente van Christus voltallig te maken, verliest het doel van zijn arbeid uit het oog.

De twee hierboven genoemde vragen kunnen wat mij betreft allebei met ja beantwoord worden. De beide genoemde standpunten die in die vragen tegen elkaar worden afgewogen vormen geen tegenstellingen. In de eerste vraag gaat het om het „toebrengen", in de tweede om het „uittrekken", het „ga heen", (Matth. 28).

Evangeliseren is uitgaan om toe te brengen.

Wf.

gemeenteberichten

HOOGEZAND - (E. v. V.). De eerste zondag van december mochten wij als gemeente weer een vreugdevolle dag beleven.
Een zuster werd door de doop aan de gemeente toegevoegd. De eerste zondag van januari werd een broeder in het doopvont geleid. Na de doopplechtigheid mochten wij de beide feestdagen met hen aanzitten aan de avondmaalstafel, waar de nieuwe leden een hartelijk welkom werd toegeroepen door de ouderlingen Bos en Lamain.
De arbeid in de gemeente gaat rustig door, zowel in de gemeente als in de verenigingen. Hier is nog veel arbeid te verrichten, daar steeds meer mensen naar het industrieprojekt Hoogezand-Sappemeer trekken.
14 januari hadden wij weer feest. Nu lag het op een ander terrein, ds J. Ketelaar was jarig en 's avonds kwamen wij als gemeente en vrienden bijeen om dit feest tezamen met hem en zijn gezin te vieren. Het was een mooie avond.
De diensten van 10 en 5 uur zijn steeds goed bezet; af en toe wordt er medewerking verleend zangkoor, muziekkorps en „The Lighting Stars". De A.B.J.-band uit Almelo is nu reeds voor de derde keer in ons midden geweest; 10 februari was de kerk vol; zij verkondigen de liefde van de Here op een mooie bizondere wijze, anders dan wij gewoon zijn.
17 februari was het ensemble Tent in ons midden. Ook deze broeders en zusters vertolken de liefde van de Heer met een hart vol liefde voor de Here. Dat door woord, zang of muziek nog velen hun hart mogen ontsluiten en zich overgeven aan de Heiland is onze bede.

STAVEREN - (H. Z.). Het is wel wat aan de late kant, maar het friese spreekwoord zegt „Better let, as net". Wij willen U allen graag laten weten, dat de gemeente Staveren heerlijke kerstdagen heeft gehad. Student Oldenburger heeft ons een gezegend kerstevangelie gebracht. In en door het liefdemaal werd Gods naam grootgemaakt en de Heiland geprezen door getuigenissen en andere bijdragen.
Ook sámen met de kinderen van de zondagsschool was het fijn om kerstfeest te vieren.
Met oud- en nieuwjaar heeft student C. de Jong de gemeente gediend met Gods Woord.
Wij mochten ook hierdoor een rijke zegen ontvangen en zo zijn we blijmoedig het nieuwe jaar begonnen in de zekerheid, dat onze Heiland ook in dit jaar met ons mee trekt. Verder willen wij U onze vreugde bekend maken die we gehad hebben op zondag 11 februari. Ds J. H. Blenkers uit Hoogeveen was die zondag tot ons overgekomen en sprak een rijk woord. In de avonddienst mochten we getuige zijn van een doopsbediening. Een jonge zuster werd tot de gemeente toegevoegd. En nog is de blijdschap niet ten einde, want de echtgenoot van deze zuster heeft zich eveneens gemeld om gedoopt te worden. Zo de Here wil, zal deze feestdag op 4 maart a.s. gehouden worden. Ds Th. v. d. Laan uit Coevorden hoopt die dag in ons midden te zijn.
Onze gemeente is nu anderhalf jaar vakant. We hopen en bidden, dat dit nu de langste tijd heeft geduurd. Maar U hoort, desondanks gaat Gods werk hier door.

Het vagevuur De protestantse kerken hebben de leer van het vagevuur afgewezen. Ze vonden haar niet in de bijbel en konden haar veronderstellingen niet delen. De voorstellingen, die men zich van het vagevuur maakt in de kerk van Rome zijn verschillend en de eenvoudige leek ziet de dingen realistischer dan de geestelijken. Het is echter in elk geval verstaan als een louteringsvuur, waarin de tijdelijke straffen voor de zonden, die de rechtvaardigen (gedoopten) bedreven, moeten worden uitgeboet. Voordat dat geschied is, is ook de gedoopte niet bekwaam om de heerlijkheid binnen te gaan. Zijn louteringslijden moet het verlossingswerk van Christus voor hem vruchtdragend maken.

Een troostrijke leer? Op het eerste gehoor lijkt de leer van het vagevuur 'n vertroostend karakter te hebben. Het schijnt dat door haar de genadetijd voor de mens, die het evangelie hoorde maar niet in zijn kracht ervoer, verlengd wordt. Men zou ook kunnen zeggen: die leer hangt als een zware dreiging boven het hoofd der roomse vromen. Ze weten niet hoe lang ze na hun sterven nog van de zaligheid verstoken zullen zijn en niet hoe hevig dat louteringsvuur (het moge dan bestaan waarin het wil) zal branden. Bij de aanduiding van „vuur" kan men de gedachte aan pijn zeker niet uitbannen. Het blijft dus een zwaar sterven, ondanks biecht en oliesel.
We geven graag toe: voor de slordig geleefd hebbende roomse geeft het wat lucht: hij heeft dan toch nog een deur open staan naar de hemel. De zaligheid moge al achter een grote vuurzee hem wachten en eerst na, wie zal zeggen hoe lange tijd, bereikt zijn - zij ontgaat hem niet ondanks zijn ongeheiligd leven op aarde.

Een keerzijde Slechts voor de oppervlakkig redenerende is de leer van het vagevuur vertroostend, inderdaad is deze leer verontrustend en onbarmhartig. Zij doet in ontstellende wijze afbreuk aan het evangelie.

Een frans schrijver stelde dat eens op de volgende wijze in het licht:
Een kleine groep mannen kwam, zo luidde zijn verhaal, op geregelde tijden samen om te dobbelen. Onder hen bevond zich een priester, die ook geheel in de macht van deze hartstocht gekomen was. Op een avond verspeelde hij zijn laatste bezit. Toch heb ik nog een inzet, zei hij, als jullie die willen aanvaarden, en dat is: het geheim van mijn Kerk. Deze inzet werd aanvaard en weer rolden de dobbelstenen in het nadeel van de priester. Hij staat op, begeeft zich naar de deur, keert zich op de drempel om en zegt: „het geheim van mijn Kerk is, dat er geen vagevuur is".

Schokkend nieuws Die woorden sloegen bij het kleine gezelschap dobbelaars in als een bliksemstraal. De beker viel ze uit de hand en ze keken elkander ontsteld aan. Ze hadden de waarschuwingen van het geweten tegen hun zondige levenszijde altijd afgewezen in de gedachte: het komt ten laatste immers toch nog wel in orde al zal het ook zijn na een lange tocht door het vuur. En nu hadden ze gehoord, dat de mens bij het sterven niets anders wachtte dan de hel of de hemel. En dat het voor hén de hemel niet kon zijn, dat was hun duidelijk. Dus was het de hel.
De priester had hun de sluier, die zijn kerk over het evangelie gelegd had, weggehaald. Doorgaan met zondigen betekent niet: toch nog wel de heerlijkheid eens ingaan - hoeveel dat dan ook nog in het hiernamaals mocht kosten, maar.... haar voor altijd missen.
Daarom is de leer van 't vagevuur geen vertroostende, maar vergrijp aan de zielen.

De Ouden. Voor de eerste generatie nederlandse baptisten liep er een korte, wijl rechte weg naar het nieuwe testament. Door dát Woord waren ze getrokken, uit dat Woord waren ze geboren, en in de gemeenten, die in de aanvang van de evangelieverkondiging onder de volken ontstonden, zagen ze de Boodschap belichaamd. Daarom namen ze om te weten, wat dat Woord zei, niet de weg over Dordrecht, legden het oor niet te luisteren te Wittenberg noch te Witmarsum en allerminst probeerden ze over Rome bij Petrus en Paulus te komen. De tweede generatie was niet onverschillig voor hetgeen erop die knooppunten van christelijk godsdienstig leven gezegd is, maar met het nieuwe testament als kritikus in de hand.
Zo hebben de baptisten der eerste generatie er een zuiver gevoel voor gehad dat bij de doop niet het water essentieel is, maar wat anders. Met kennelijke voldoening vertelden ze elkaar van die ongeletterde neger, die door het ontvangen onderricht aan de doop was toegekomen, maar toen de zendeling het doopbekken plaatste teneinde de handeling te voltrekken, op die schaal wees en met verbazing uitriep: "Daar kan Sam niet in!"

Wie wint een nieuw abonnee op ons weekblad?

U krijgt onze hartelijke dank èn f 1,- provisie per nieuwe abonné voor uw medewerking. Met grote verwachting ziet het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem uw opgave tegemoet!

Ds. N. v. Beek getuigt. Deze broeder, die onder de broeders gezag had, schreef een katechisatie-boekje: "Leidraad voor het onderricht in de Goddelijke Waarheid". Op de vraag wat dopen is, werd daarin het antwoord gegeven (ik citeer uit mijn hoofd): 't in- of onderdompelen van iets in water of een andere vloeistof. Aan een Muntendammer broeder-Ouderling Bosma, die in zijn gemeente de jeugd aan de hand van dat boekje onderrichtte en, ietwat verontrust, vroeg of men dan niet geroepen was in water te dopen, werd de geruststellende verzekering gegeven, dat de schrijver niet tegen het gebruik van water was bij de doop. Het typerende bij de handeling was echter de daad van onderdompelen en opheffen. Een verkeerde dooppraktijk, wier resultaat niet is de openbaring van de gemeente van gelovigen, is de oorzaak dat men de zin van de doop verlegde van de daad, de handeling, naar een element: water.

De oude Naam. De eerste nederlandse baptisten hebben hun gemeenten **"gemeenten van gedoopte christenen"** genoemd. Niet gemeenten van belijdende christenen. Wel opmerkelijk. De eerste zeven lieten zich op hun belijdenis dopen, ofschoon ze toch als kinderen besprengd waren. Zij verwierpen hun besprenging, niet omdat er geen belijdenis aan vooraf gegaan was, maar omdat die besprenging geen doop geweest was. Wanneer hun besprenging had plaats gehad na een afgelegde kerkelijke belijdenis, dan zouden ze haar evengoed voor waardeloos gehouden hebben. Zij zeiden door de naamgeving, dat het onderscheid tussen hun gemeenten en de kerken daarin 't sprekendst uitkwam dat die gevormd werden door **gedoopte** mensen. Door dit kenmerk aan onze gemeenten te ontnemen zouden we verklaren dat de stootgevers aan de baptistische beweging in Nederland de Schrift verengd hebben.
Dat we de naam: "gemeenten van gedoopte christenen" hebben ingeruild voor die van baptisten was wel

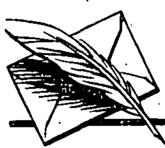
a. omdat we voelden dat achter die aanduiding een dieper verschil ligt, en

b. dat we internationaal als baptisten bekend staan.

Overigens moet men met naamsveranderingen voorzichtig zijn. Er kan daardoor wel eens wat meer verloren gaan dan een woord. De naam, die de duitse gemeenten zich hebben aangemeten: "Vrij-kerkelijke gemeenten", zegt omtrent het essentiële onzer gemeenten heel weinig en zou voor Nederland geheel zinloos zijn, daar wij hier al meer dan ruim anderhalve eeuw niet anders hebben dan vrije kerken.

Het tweede Been. Het was op een prachtige zomerzondagmorgen, dat we van ons logeeradres uit, ter kerke togen! We namen de grootste maar, en die bleek inderdaad nog best een paar honderd mensen meer te kunnen opnemen, dan er die zondagmorgen plaats hadden genomen. De dominee was, zo vernamen we, orthodox geweest, maar over gegaan naar de vrijzinnige richting. Het liet dat laatste, namelijk zijn vrijzinnigheid wel vernemen, want hij verklaarde enkele malen met nadruk: "wij vrijzinnigen...". "Wij vrijzinnigen" hadden, in onderscheid van de overige protestanten ook ons tweéde been uit het moeras getrokken. Het eerste been was er in de hervorming uitgehaald, n.l. toen wij de gehoorzaamheid aan de paus opzegden. De bevrijding van het tweede been was met het modernisme gekomen, toen de gehoorzaamheid aan de bijbel werd opgezegd.

Gesprek-basis. Als de protestanten spreken over eenheid, dan verklaren zij, dat ze plaats willen nemen om de open bijbel. Vanuit dat boek zal het licht opstralen. De vrijzinnigen zullen dan slechts onder belangrijke reserve aan zulk een gesprek kunnen deelnemen. Voor de roomsen is de kerk de autoriteit en zegt de bijbel wat de kerk zegt. Het wordt dus een moeilijk gesprek als we zover zijn dat de bijbelgelovigen, de vrijzinnig-protestanten en ook roomskatholieken over eenheid van kerken gaan beraadslagen.
En nu noem ik nog niet eens oud-katholieken, die de pauselijke onfeilbaarheid niet erkennen, zomin als de Oosters-orthodoxe kerken. Er is vooreerst genoeg gesprekstof. Als we het evangeliseren er maar niet bij vergeten ofschoon dat óók al voor problemen gaat stellen. En daarbij komt dan weer het "tweede been" ter sprake.

Correspondentie

We ontvingen nog een tweetal brieven, waarin ingegaan wordt op het ingezonden stuk van ds F. E. Huizinga en ons naschrift daarop. We hebben niet de indruk, dat er in deze brieven dingen worden gezegd die de lezers nog niet bekend zijn. Daarom volstaan we er mee bedoelde brieven br Huizinga toe te zenden. Misschien vindt deze er aanleiding in om met de briefschrijvers in korrespondentie te treden.

v. D.

bij anderen gelezen . . . . . .

Het „Centraal Weekblad" van 13 januari vertelt van de geref. kerk in Groningen-Zuid:

Geen twee tegelijk

In Groningen-zuid heeft de kerkeraad besloten dat er geen twee sacramenten in één kerkdienst zullen worden bediend. De raad kwam namelijk tot de regel dat in de kerk waar het heilig avondmaal wordt gevierd, voortaan niet meer op dezelfde zondag de doop zal worden bediend. De kerk van Groningen-zuid beschikt over twee bedehuizen, namelijk de Parklaankerk en de Stadsparkkerk. Aangezien nimmer in beide kerkgebouwen op dezelfde zondag het avondmaal wordt gevierd, blijft dus altijd de mogelijkheid open om te laten dopen in een kerk waar op de desbetreffende zondag geen avondmaalsdienst wordt gehouden.

„Hervormd Nederland" van 20 januari bericht over de geref. kerken:

Gereformeerde kerken krijgen een kort doopformulier

De Gereformeerde Kerken - zo lazen we in het dagblad Trouw - krijgen naast het bestaande doopformulier een zeer kort doopformulier. Daarmee wordt tegemoet gekomen aan de wens van met name die grote-stadskerken waar vrijwel elke zondag de doop bediend wordt en waar de steeds herhaalde lezing van het „gewone" formulier als een bezwaar gevoeld wordt. Eveneens is hiermee - althans gedeeltelijk - de wens vervuld van zes Haagse predikantsvrouwen, die de synode geschreven hadden dat „de formulieren van doopsbediening, bevestiging van ouderlingen, diakenen en predikanten veel te lang zijn en absoluut niet meer spreken tot de kerkgangers".

Het „Centraal Weekblad" van 13 januari heeft het volgende korte bericht:

Martelaren in Vietnam

Uit Saigon wordt bericht dat kommunistische guerillabenden in Centraal Vietnam de inlandse evangelist Thank Hiep en een 20 jaar oude kleindochter van het christelijk opperhoofd levend hebben begraven. Het opperhoofd werd gedood door hem de nek te breken.
Op een andere zendingspost konden de zendingsarbeiders ternauwernood ontsnappen toen hun gebouw tot de grond werd afgebrand.
Toch was er tegenover zulk een geweldpleging geen sprake van retireren. De vrouw van Hiep verkoos met haar vijf kinderen te blijven om het getuigenis te blijven geven. Een student van de bijbelschool van Vietnam verklaarde toen hij de foto van de vermoorde Hiep zag: „Ik zal gaan en zijn plaats innemen, ik ben niet bang om te sterven".

„Hervormd Nederland" van 3 februari bericht:

Friese jongeren volgen Veluws voorbeeld van diakonale weekend-hulp

Op de Veluwe zijn, zoals we eerder berichtten, jongeren van een oekumenische groep te Oldebroek verleden jaar begonnen met in hun vrije weekend te helpen in ziekenhuizen, rusthuizen en andere inrichtingen van verzorging, waar hun hulp gebruikt kon worden, o.a. ook om het verplegend personeel in die inrichtingen de gelegenheid te geven voor een vrij weekend. Dit Veluws voorbeeld krijgt in Friesland navolging.
In Sint Nicolaasga - de plaats, waar het hervormd vormingscentrum De Oorsprong staat - is de aktie voor een soortgelijke hulpverlening gestart. De jonge mensen hebben hier hun diensten al aangeboden aan het algemeen ziekenhuis in Heerenveen, het r.-k. ziekenhuis te Sneek en het gereformeerd verpleeghuis te Joure.
Deze jongeren zijn ook begonnen vrijwilligers te werven voor hulp in de ziekenhuizen in Leeuwarden, Dokkum, Drachten en Harlingen.

„Hervormd Nederland" van 3 februari deelt mee:

Nederlands processie-verbod blijft gehandhaafd

Het Nederlandse processie-verbod blijft gehandhaafd. De Hoge Raad heeft dit uitgemaakt naar aanleiding van een rechtsgeding over de omstreden processie te Geertruidenberg.
Een artikel in de Grondwet verklaart alle openbare processies in strijd met de wet. Er is een uitzondering gemaakt voor de plaatsen waar vóór 1848 al traditionele processies werden gehouden. Het gerechtshof te Arnhem had naar aanleiding van de processie in Geertruidenberg uitgemaakt, dat dit artikel in de Grondwet ongeldig was geworden door het ook door Nederland ondertekende verdrag van Rome, waarin de rechten van de mens zijn vastgelegd. Bij die rechten hoort ook de vrijheid van godsdienst.
Volgens de Hoge Raad tast het grondwetsartikel de godsdienstvrijheid niet aan. Het artikel is destijds in de constitutie opgenomen om „mogelijke spanning en onrust, die ongeregeldheden zouden kunnen veroorzaken" te vermijden.

G. P. Klijn geeft in „De Wereld In" van 1 januari 1962 een weergave van de toespraak van ds Robertson, de studie-sekretaris van de verenigde bijbelgenootschappen. Daaruit laten wij U het volgende lezen:

En niet alleen Nederland, maar in tal van andere landen begint ook de roomskatholieke kerk het lezen van de bijbel bij haar leden te bepleiten. Het ziet er naar uit, dat de tijden voorbij zijn, waarin de bijbel als een protestants boek bestempeld werd. Intussen is het ook niet alles goud wat hier blinkt. Er is, zei ds Robertson, ook een minderheid met de bijbel aan het werk, die gevaar loopt zich door haar parate bijbelkennis een geestelijke meerderwaardigheid aan te meten en zich in een piëtistisch isolement met het boekje in een hoekje terug te trekken. Wie „specialist" wordt in de bijbel, gaat in een geestelijke woestijn te gronde, waarschuwde de internationale sekretaris. Ph. L. (Gr.)

Mededelingen

Friese Radenkonferentie

De raden der friese gemeenten komen bijeen D.V. zaterdag 10 maart a.s. te Sneek in de jeugdzaal der baptistenkerk, W. Lodewijkstraat. Aanvang 10.00 u.; sluiting plm. 16.00 u.
De *agenda* vermeldt:

„Bijbels onderricht der jeugd", ds G. Brongers (Leeuwarden);
„Geheelonthouding en het lidmaatschap der gemeente", ds H. Ploeger, Zandbulten;
„Moderne evangelisatie - methoden" (met filmstrip), br S. van der Werf, Sneek.

Aller opkomst wordt verwacht!

J. J. S. sekretaris

Radenkonferentie
Noordelijke bond van baptistengemeenten

Zaterdag 10 maart a.s. zal er D.V. een radenkonferentie worden gehouden te Hoogezand in de zaal van de baptistenkerk; aanvang 10.00 u.; sluiting 16.00 u.
De agenda vermeldt:

Opening door de voorzitter, ds J. Ketelaar;
Gemeente en oekumene, ds J. A. Brandsma;
Gemeente en overheid, ds Ph. Lindeman (Gron.);
Noodzakelijkheid en mogelijkheden van gezamenlijke evangelisatie-arbeid, ds H. P. de Boer.

E. T. sekr.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 9 maart 1962 Jaargang 79 Nr. 3617

CIJFERS, DIE LEVEN

ENKELE OPMERKINGEN BIJ DE NIEUWE STATISTIEK

Bij dit nummer treffen onze lezers de nieuwe statistiek aan. Uiteraard zullen de meesten allereerst naar die kolommen van de statistiek kijken waar de 'totaal-cijfers' worden vermeld. Zijn we ook vooruit gegaan? Daarna kijken we naar de eigen gemeente om de cijfers zwart op wit bevestigd te zien die we op de jaarvergadering al uit de mond van de sekretaris hoorden. Vervolgens letten we op genabuurde gemeenten en gaan we vergelijkingen treffen. Slechts enkelen zullen letten op de cijfers in de achterste kolommen waar de aantallen vermeld staan van hen die met „De Zaaier" werken en die aan bijbelstudie doen. Want, ook deze lieden staan zwart op wit, in cijfers vastgelegd, in deze statistiek. Zijn we ook vooruit gegaan? Bij voorbaat kunnen we onze lezers verzekeren, dat we in aantal inderdaad opnieuw zijn gegroeid. We verwijzen wat dat betreft naar de notities welke onze unie-sekretaris bij deze statistiek heeft gemaakt en die U erbij aantreft.

Zijn we wèrkelijk vooruitgegaan?

Volgens de notities van ds Jansma bij de statistiek bedraagt het aantal leden per 1 januari 1962 *8694*. Rekenen we daarbij ook de leden van de niet bij de unie aangesloten gemeenten dan komen we op een totaal van *9251* baptisten in Nederland. Verleden jaar waren deze aantallen resp. 8438 en 8941. In de genoemde notities van het unie-bureau, waar - uiteraard - alleen rekening is gehouden met de geuniëerde gemeenten, wordt becijferd, dat we dus in 1961 een zuivere toename hebben van 256 leden, of, in percentages uitgedrukt ruim 3.03%.
We zijn dus vooruitgegaan.
We zijn ons bewust (waarschijnlijk) open deuren in te trappen, wanneer we nu de vraag stellen of we ook wèrkelijk zijn gegroeid. Niet slechts in kwantiteit, maar ook en vooral in kwaliteit. Misschien geeft deze statistiek ook op deze vraag antwoord. In elk geval zal de vergelijking met de kolommen Zaaierverspreiders en bijbelstudie enige richting kunnen geven. In 1961 was het (opgegeven) totaal aantal zaaierverspreiders 641, d.w.z. dat nog niet één van de veertien baptisten met ons evangelisatieblad „De Zaaier" werkte. Nu, in 1962 bedraagt dat totaal 662; hetgeen betekent dat verleden jaar nog steeds dezelfde éne broeder of zuster trouw op pad ging met „De Zaaier", terwijl de dertien anderen thuis bleven, bij de televisie en de warme kachel.... Zijn we werkelijk vooruitgegaan?

En hoe staat het met hen die aan bijbelstudie doen? We veronderstellen steeds, dat in deze kolom gedacht wordt aan katechisatie of wat verder daaronder begrepen kan worden. Welnu, in 1961 bleken er 564 katechisanten te zijn; de nieuwe statistiek vermeld er 672. Een opmerkelijke vooruitgang, waarover we ons verheugen! Lettend op deze cijfers vooral zouden we kunnen zeggen, dat er ook sprake is van verdieping. Gelukkig.

Gevaarlijke cijfers

Het kan niet vaak genoeg gezegd worden hoe gevaarlijk het is om op cijfers af te gaan. Dat geldt wel in het bizonder van die cijfers welke de gemeente betreffen. Want elk cijfer vertegenwoordigt mensen, levende mensen. Met hun geloof en twijfel. Men kan ook zeggen: elk cijfer behoort een teken van de Heilige Geest te zijn, want het is de Heilige Geest immers die de gemeente bouwt.
Daarom geven we hieronder enkele opmerkingen met de meeste terughoudendheid. De gemeente is oneindig méér dan een statistisch gegeven. Het werk van de Heilige Geest kan niet uitgedrukt worden in percentages.
Dat we ons desondanks wagen aan enkele becijferingen is - misschien ook omdat we het nu eenmaal niet kunnen laten - omdat deze gegevens ontleend zijn aan de werkelijkheid, dáárom het leven der gemeente voor één moment representeren en mogelijk ons ook kunnen leren, af-leren en bemoedigen.

De statistiek van de groningse gemeenten

In de provincie Groningen bevinden zich nog steeds, verhoudingsgewijs, de meeste baptisten. En opnieuw zijn deze gemeenten gegroeid. Weliswaar niet zo sterk als het aantal gedoopten zou doen vermoeden, er werden namelijk 115 gedoopt of wel een doopgemiddelde van plm. 4,42% - het landelijk doopgemiddelde is 4,12%.
Dat deze gemeenten niet meer groeiden is te wijten aan het nog steeds aanwezige vertrekoverschot. Er werden ook in 1961 méér attestaties afgegeven dan ontvangen, namelijk resp. 154 en 116.
We hebben de indruk, dat dit vertrekcijfer intussen bezig is terug te lopen terwijl we zelfs de verwachting durven uitspreken, dat binnen niet al te lange tijd verschillende Groningers, die in de vijftiger jaren naar het Westen trokken omdat daar een betere boterham kon worden verdiend, weer zullen terugkeren naar hun eigen provincie.... Hetzelfde, zoals hieronder zal blijken, doet zich reeds voor in Friesland. Al moet dadelijk worden toegegeven, dat de Friezen meer de naam hebben gehecht te zijn aan eigen taal en bodem dan de nuchtere en materialistische Groninger. Of het wáár is zal trouwens moeten blijken. De huidige industriële ontwikkeling in Groningen biedt de gemeenten daar, vooral langs de lijn Groningen-Nieuwe Schans en daarboven, nieuwe kansen. De recente vondst van een enorme aardgasbel zal aan deze ontwikkeling niet vreemd zijn. We zijn ervan overtuigd, dat de gemeenten daar bedacht moeten zijn op deze nieuwe kansen en zich

In dit nummer

slechts één gemeentebericht; als bijlage de met met spanning verbeide nieuwe statistiek met enkele opmerkingen daarbij in ons hoofdartikel; voorts nieuws uit onze wereldwijde gemeenschap; een verantwoording uit het uniebureau.

„Mislukte de pot dien hij bezig was te maken,.... dan maakte hij daarvan weer een andere pot, zoals het de pottenbakker goed dacht te maken", Jer. 18 : 4.

Aan rustige wateren

De boodschap van de pottenbakker

De arbeid van de pottenmaker zal worden tot een boodschap voor Israël. De boodschap die Jeremia naar aanleiding van dit bezoek aan de werkplaats van deze vakman, aan Israël moet brengen wil dit volk bevrijden van de zondige gedachte, dat God zonder meer aan hún kant staat omdat zij immers Zijn kinderen zijn. God wordt gedegradeerd tot een heidense god met twee aangezichten, lachend naar de Israëlieten, toornend tegen de heidenen. Jeremia profeteert dat God niet een mechanisme is dat volgens vastgestelde formules werkt, maar een levende God, rechtvaardig en barmhartig.

God laat zich in Zijn bemoeiïngen met de mensen leiden naar de aard van hun bekeerlijkheid.

Een duits kunstenaar had zich na grote roem verworven te hebben in Londen gevestigd. Zijn oude vader, die nu ook in Londen woonde, kortte zijn tijd met boetseren. Zijn levenlang was hij een beroemd houtbewerker geweest en ook de klei was zeer gewillig in zijn handen. Totdat de ouderdom hem ook deze vreugde dreigde te ontnemen. Moedeloos ging hij vaak naar bed. Zijn zoon, die dit bemerkt had nam 's nachts het stuk klei in zijn vaardige handen en maakte er een kunstwerk van. Overgelukkig stond de oude baas de volgende morgen bij zijn „schepping" en riep uit: „Ik kan het dus nog steeds zoals ik het vroeger deed."

Dat doet God steeds voor ons. Hij neemt dat onvolmaakte werk uit onze handen en herschept het tot iets schoons en maakt het dienstbaar. Christus' woord: „Zie, Ik zal alle dingen nieuw maken", heeft immers niet alleen betrekking op het toekomende Rijk, maar is werkelijkheid nú en hier!

Dat God er niet moe van wordt al die mislukte potten steeds wer volgens Zijn goddelijk patroon te her-vormen is het wonder van Gods liefde en genade. God is immers voortdurend bezig met herstelwerkzaamheden in ons leven. U en ik zijn brokkenmakers. Ons leven, dat kunstwerk van Gods schepping, nemen wij immers in eigen handen. Dan ineens staan wij bij de scherven van dat leven, dan is het aarden vat gebroken. Natuurlijk proberen wij eerst nog de scherven te lijmen, om tenslotte toe te geven dat het inderdaad scherven zijn. Onherstelbaar verwoest?

„Dan maakte hij daarvan weer een andere pot". Dan begint God niet alleen met de herstelwerkzaamheden, maar Hij gaat er een nieuwe vorm aan geven. God maakt alle dingen nieuw door Christus Zijn Zoon. En dan volgen wij doorgewinterde „doe-het-zelvers" als wij zijn, een nieuwe taktiek. Wij zullen God wel even een handje helpen bij die vormgeving. Wij zullen wel even vooruitlopen op Gods plannen met ons leven. Dan moet het vastlopen!

Wil God de Vormgever zijn van ons leven, dan moet ons levensmateriaal te bewerken zijn, kneedbaar zijn. Onze wil moet onderworpen zijn aan Gods wil.

Ik ben niet meer van mij:
ik weet mij de uwe Heer;
mijn wil in mij gestorven zij
in lijden bitterzeer.
Houdt Gij uw kracht bereid;
ik ben mij moegegaan;
dan zal 'k in 's levens ruwen
strijd
onoverwonnen staan.

Coevorden *Th. v. d. Laan*

---

reeds nu zullen moeten voorbereiden om ervoor klaar te zijn.

De friese gemeenten

De gemeenten in Friesland hebben reeds sinds jaar en dag te kampen gehad met het probleem van het vertrekoverschot en dus een verouderende bevolking. Was die tendens reeds verleden jaar te signaleren, het schijnt dat Friesland dit probleem nu te boven is. Voor 't eerst na vele jaren is er, blijkens het attestatie-verkeer, geen vertrekoverschot meer. Integendeel, er werden 49 attestaties afgegeven terwijl er 56 werden ontvangen! Natuurlijk plukken vooral de friese kernplaatsen, enkele steden en enkele grotere plaatsen waar de overheid nieuwe industrieën aantrekt, de vruchten van deze overheidsbemoeiing. Het proces van de ontvolking van 't platteland zet zich, vooral in Friesland voort. Daarvan hebben de gemeenten op het friese platteland de gevolgen te dragen.

Intussen groeiden de gemeenten in Friesland, weliswaar niet opzienbarend, maar toch verblijdend nadat het ledental der gemeenten gedurende zoveel jaren langzaam maar zeker achteruit ging! Dat het doopgemiddelde (2%) nog behoorlijk beneden het landelijk gemiddelde ligt zal mogelijk de eerste jaren nog wel blijven. Dat is, en dan ook alleen maar sociografisch gesproken, een gevolg van het proces van bevolkingsveroudering dat niet zo in enkele jaren weer is op te heffen.

De friese gemeenten, die zich klaar maken om straks het eeuwfeest van het baptisme in dit schone gewest te vieren mogen met moed de toekomst tegemoet zien. We hebben 't hierboven al even genoemd: reeds keren er Friezen terug naar het Heitelân, omdat er ook op eigen bodem werk is. De gemeenten zullen daarover hartelijk zich verheugen en hen verwelkomen!

De drentse gemeenten

Het verhaal van het arme Drente behoort reeds lang tot die sprookjes waarin niemand meer gelooft. De heide en de turf zijn zo goed als verdwenen. Jammer voor de romantici, gelukkig voor hen die meer verlangden dan de grote stille heide met zijn eenzame herder en „moer" dat verbrand werd door zijn kinderen. Drente heeft vooral gedurende de laatste vijftien jaren een ander gezicht gekregen. Er is werk voor vele handen! Dat blijkt ook uit de groei van onze drentse gemeenten, waarvan er verschillende pas na de tweede wereldoorlog zijn ontstaan. De gemeenten groeiden van 1007 tot 1046 leden. Er werden 12 attestaties méér ontvangen dan afgegeven. Het doopgemiddelde was in 1961 3,3%.

Vooral de groei van de gemeenten in de uiterste zuidoost-hoek van Drente trekt de aandacht: Emmen en straks wellicht Klazienaveen, en Coevorden met misschien mettertijd een nieuwe gemeente in De Krim.

Emmen is reeds enkele jaren bezig met allerlei plannen voor de bouw van een tweede kerk, terwijl we ook reeds eens iets vernamen over het plan een tweede voorganger te beroepen.

De gemeente te Coevorden, zelf nog maar enkele jaren een zelfstandige gemeente en sinds 1957 in het bezit van een eigen gebouw startte met het werk in De Krim en opende er verleden maand reeds een eigen kapel.

We mogen grote verwachtingen koesteren ten aanzien van de ontwikkeling van de arbeid in dit deel van Drente. Uit de statistische gegevens hebben we verder de indruk, dat de arbeid in Midden-Drente, Assen en Hoogeveen bezig is zich te stabiliseren.

De overijsselse gemeenten

De gemeenten in Overijssel tellen op de jongste statistiek één gemeente minder dan het jaar daarvoor. De kleine gemeente te Kampen, pas in 1959 opgericht (met 12 leden volgens de statistiek van 1 januari 1961) werd weer opgeheven. Voor zover ons bekend werden deze leden ingeschreven in de gemeente te Zwolle, een „transaktie" welke we tot onze verwondering niet op deze nieuwe statistiek konden terug vinden.... Deze leden waren dus kennelijk op 1 januari 1962 zwevende. Hetgeen, uiteraard, niet te wijten is aan de administratie op het uniebureau. Desondanks vertoont de gemeente in de overijsselse hoofd-

stad een opmerkelijke groei; van 41 leden in 1961 groeide zij door doop en attestaties uit tot 56 leden. Eenzelfde behoorlijke toename valt te konstateren in de gemeenten te Daarlerveen en Westerhaar, welke beide gemeenten nog steeds door één voorganger worden bediend: reeds lang tracht de laatstgenoemde gemeente 'n eigen voorganger te bezitten. Ook de gemeente te Enschede groeide in ledenaantal. Totaal zijn de gemeenten in Overijssel vooruitgegaan al werden er - merkwaardigerwijs! - meer attestaties afgegeven dan ontvangen. Het doopgemiddelde ligt boven het landelijke gemiddelde, namelijk 4,8%.

De hollandse gemeenten en Utrecht

De ontwikkeling welke reeds jaren aan de gang is zette zich ook in 1961 voort: de gemeenten in de beide Hollanden en de provincie Utrecht groeiden. Deze keer niet alleen dank zij de vele binnenkomende attestaties - opnieuw meer ontvangen dan afgegeven - maar ook dank zij de vele doopbedieningen; het doopgemiddelde was in 1961 plm. 3,8%.
Opmerkelijk is de groei van de gemeenten te Utrecht, Scheveningen en Amsterdam-W.N. Nog steeds worden „nieuwe terreinen" in Holland aangeboord. Was er dadelijk na de oorlog tot in midden vijftig vooral de ontwikkeling rondom Rotterdam - die ontwikkeling schijnt tot stilstand te zijn gekomen (waarbij we een uitzondering maken voor Pernis en Hoogvliet) - de laatste jaren zijn het de bizonder bevolkingsdichte gebieden ten Noorden van het Noordzeekanaal en de oude industriestrook langs de Zaan waar gepionierd wordt door soms maar een handjevol trouwe baptisten. We noemen de jonge gemeente IJmond met zijn verleden jaar begonnen arbeid in Beverwijk; de beide gemeenten in Amsterdam die gemeentelijke arbeid zijn begonnen in Krommenie en Zaandam. We hebben goede verwachtingen van deze arbeid. Vooral het vraagstuk van een goede lokaliteit die meer is dan alleen maar lokaliteit zal in deze omgeving dringend om een oplossing vragen.
Het werk in wat men veelal noemt het „donkere Noordholland" wordt gestabiliseerd. Den Helder heeft weer een eigen voorganger.

De gemeenten in het centrum en Zuiden des lands

Het is moeilijk om deze gemeenten regionaal in te delen; we bedoelen met bovenstaande aanduiding de gemeenten in Gelderland, Noordbrabant en Limburg. Gemeenten, die nogal sterk geisoleerd leven; er is niet zo veel kontakt met andere gemeenten, omdat men zoveel kilometers van elkaar verwijderd is. Het zijn juist deze gemeenten waar de arbeid in het afgelopen jaar bizonder heeft gebloeid! Natuurlijk, men heeft er „alles" mee. Zo goed als in al deze gemeenten een na-oorlogs kerkgebouw; een ekonomische hoogkonjunktuur. Vooral dat laatste blijkt uit het feit, dat er 36 attestaties werden ontvangen en dat er slechts 19 werden afgegeven in het jaar 1961. Toch is dat niet alleen de oorzaak van een gezonde groei. Het doopgemiddelde lag beduidend hoger dan elders: 5,7%.
We geloven, dat het werk in dit uitgestrekte gebied, een paar gemeenten in drie provincies waarvan twee, Gelderland en Noordbrabant de grootste van het land zijn, waar men bovendien te maken heeft of met een sterk kalvinistische orthodoxe of met een roomskatholieke bevolking bizondere eisen stelt aan de gemeenten en de voorgangers.
De gemeente te Eindhoven zoekt reeds geruime tijd naar mogelijkheden om het plan een tweede voorganger te beroepen te realiseren. De vakature van Treebeek werd in de persoon van ds Jac. Tromp gelukkig vervuld. Het nieuwe, verleden jaar begonnen werk vanuit de gemeente te Arnhem te Doetinchem biedt voldoende perspektief voor de toekomst.

Algemeen

We boden onze lezers in bovenstaande slechts enkele opmerkingen aan. Nogmaals, we kunnen ons voorstellen wanneer sommigen zich liever niet al te intensief bezig houden met de cijfers welke statistieken ons nu eenmaal bieden. Inderdaad, we kunnen ons er te gemakkelijk op verkijken. Een stilstand in het ledental betekent beslist niet altijd achteruitgang. Een opmerkelijke groei is niet altijd hetzelfde als gezonde groei. Wonderbomen hebben nu eenmaal de gewoonte even snel weer te verdorren als zij plegen op te wassen.
Toch bieden we onze lezers deze simpele beschouwingen aan. Misschien wil men ze overdenken; misschien wil men ze raadplegen als een leidraad bij de eigen studie van de nieuwe statistiek.
We hebben ons deze keer onthouden van geprononceerde prognoses. Daaraan waagden we ons in het artikel dat verleden jaar bij de statistiek verscheen, waarbij we vergelijkingen troffen met de statistische gegevens van 10 jaar. Prognoses te stellen op grond van de statistiek van één jaar leek ons een te riskant avontuur.

v. D.

Ds D. Slort over . . . . . .

De taak van de raad der gemeente

Er zijn twee dingen die al terstond onze aandacht vragen.
1. Wij dienen vast te stellen wat we onder „raad der gemeente" hebben te verstaan en
2. Welke taak bij deze raad der gemeente rust.

In de bijbel zullen we vergeefs het woord „raad der gemeente" zoeken. De vraag komt dan op: „hoe zijn we eraan gekomen?"

Meestal geven we ons weinig of geen rekenschap van begrippen die gangbaar zijn. We nemen ze zo zonder meer over. Vroeger sprak men van „kerkeraad, doch daar steeds meer begrepen werd, dat er onderscheid is tussen kerk en gemeente, viel de uitdrukking „kerkeraad" of „consistorium" uit de toon en werd gekozen voor „raad der gemeente". Ook de benaming „bestuur der gemeente" bleek niet juist, daar deze teveel de gedachte aan een vereniging oproept. Niet krachtig genoeg kan naar voren gebracht worden, dat de gemeente geen vereniging is. (Helaas, blijkt uit de praktijk, dat er nog steeds baptisten zijn, die de gemeente gelijkstellen aan een vereniging, waarvan ze indien het hun lust, even schriftelijk bedanken!).
Uitgaande van het feit, dat in het nieuwe testament geen sprake is van „raad der gemeente", hebben we ons af te vragen: hoe werd dan vroeger de gemeente bestuurd of geregeerd?" In de **evangeliën** wordt bijna niet over de gemeente gesproken. Er is slechts sprake van één tekst, nl. Matth. 16 : 18, waar te lezen: **„En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen".** Daar gaat het over 't fundament, doch over het bovenstaand onderwerp vinden we niets.
Het boek de **Handelingen,** een bijbelse kerkgeschiedenis geeft ons meer verwachting. Zijn daar gegevens, die wijzen op één of andere organisatie, die in de richting wijst van een raad der gemeente? Wij ontmoeten daar een zogenaamd Sanhedrin, waarbij „de hoofdman des tempels" een belangrijke rol speelt, met oversten, ouderlingen en schriftgeleerden, waarbij ook nog hogepriesters genoemd worden. Het is niet onmogelijk, dat op grond daarvan een dergelijke organisatie in de gemeente werd overgenomen. Bij Israël was een raad, (Hand. 4 : 15).
In **Hand. 6** wordt ons verhaald, dat de „twaalven", de menigte des discipelen tot zich riepen. Zij gaven aanwijzigingen en vormden hier blijkbaar iets, wat op „een raad" geleek. Tegelijk is dit hoofdstuk van betekenis, omdat hier voor het eerst, naar men meent, sprake is van diakenen. (We komen daar nog op terug). In de gemeente van Jeruzalem werden 7 diakenen „bevestigd" door de apostelen, **met gebed en handoplegging. Stefanus** is één der meest bekende geworden, door het konflikt met de raad van de tempel en door het feit, dat hij de eerste martelaar werd.

uit onze wereldwijde gemeenschap

Een ander diaken is **Filippus**, elders „Filippus de evangelist” genoemd, die, doordat de gemeente van Jeruzalem, dank zij het optreden van Saulus van Tarsen, uit elkaar gejaagd werd, te Samaria kwam. Diaken Filippus predikte, genas bezetenen, geraakten en kreupelen, (Hand. 8 : 7). Wij weten dat Filippus ook doopte, (Hand. 13 : 38).

De **apostelen**, we merkten het reeds op, dat zij met elkaar een soort „raad” vormden, zenden Petrus en Johannes naar Samaria. Zij (de apostelen) beschouwden zich dus als de verantwoordelijke leiders van de gemeente, verantwoordelijk niet alleen voor de gang van zaken in de moedergemeente (Jeruzalem), maar ook voor de gemeente van Samaria.

In de volgende hoofdstukken treedt Petrus op de voorgrond. We denken aan het huisgezin van Cornelius, de heiden, en merken op dat Petrus van zijn gaan tot de heidenen verantwoording aflegt voor de **apostelen en de broeders,** die in Judea waren. Hier blijkt dus weer dat de apostelen een gezaghebbend college vormden. Tengevolge - we gaan weer even terug in de geschiedenis - van de verdrukking, die over Stefanus geschied was, gingen de verstrooiden het land door en spraken het woord. **Antiochië** wordt een belangrijke gemeente, daar werden de discipelen voor het eerst christenen genoemd. Waar het ons nu om te doen is, is dit: **de gemeente van Jeruzalem zond Barnabas naar Antiochië,** (11 : 22). Te Antiochië komen profeten (o.a. Agabus), die een grote hongersnood aankondigen, „die ook gekomen is onder keizer Claudius”. De discipelen **zonden gaven** ten dienste der broederen, die in Judea woonden en zonden ze **tot de ouderlingen,** door de hand van Barnabas en Saulus, (11 : 30). Hier ontmoeten we dus ouderlingen, die tot de gemeente behoorden. Behalve de oudsten, die in de joodse raad een plaats hadden, vinden we hier ouderlingen der gemeente. Het wordt dus wel aannemelijk te veronderstellen dat de organisatie der gemeente - in ieder geval - ouderlingen heeft overgenomen, naar het voorbeeld van de joodse raad. De ouderlingen vertegenwoordigden in dit stadium de gemeente te Jeruzalem. Barnabas en Saulus nemen de gaven mee als ze uit Antiochië terugkeren naar Jeruzalem, (12 : 25).

Vanuit Antiochië begon de zending. We merken nog op, dat aldaar naast profeten, ook leraars genoemd worden. Vanaf Hand. 13, treedt niet meer Petrus, maar **Paulus** op de voorgrond. Op de eerste zendingsreis is nog een voorval dat voor ons belangrijk is. In Hand. 14 : 23: „en als zij hun in **elke gemeente met opsteken der handen ouderlingen** verkozen hadden, gebeden hebbende met vasten, bevalen zij hen den Heere, in welke zij geloofd hebben”. Uit dit opsteken der handen heeft men gemeend een stemming door de gemeente te moeten afleiden. De **nieuwe vertaling** maakt dit onmogelijk. Daar is **van geen handopsteken sprake,** evenmin van handoplegging.

(Wordt vervolgd)

● **Oshogbo, Nigeria.** Het zendingsgenootschap van de Southern Baptist Convention nam enkele weken geleden het initiatief tot het houden van een afrikaanse baptistenkonferentie te Oshogbo, Nigeria.
De premier van West-Nigeria, S. L. Akintola verwelkomde de 60 afgevaardigden uit negen afrikaanse landen. Hij bond de vergadering op het hart, dat 't christendom in Afrika niet mocht falen in het verstaan van het appèl, dat door de nieuwe problemen van een veranderend Afrika wordt gehoord.

● **Rome, Italië.** De unie van baptistengemeenten in Italië heeft een kommissie benoemd met de opdracht plannen te beramen voor de viering van het honderd-jarig bestaan van het baptisme in Italië. Dr Carmelo Inguanti, voorganger te Milaan en vice-president van de italiaanse unie is voorzitter van de kommissie. Het eeuwfeest zal in 1964 gevierd worden.
In 1864 begonnen Rev. James Wall en andere zendelingen uit Groot Brittannië met het baptistenwerk in Italië. Zendelingen van de amerikaanse Southern Baptists begonnen later met hun arbeid. Reeds in 1923 werd het werk geheel zelfstandig.
De italiaanse baptistengemeenten tellen ongeveer 5000 leden.

● **Cali, Columbia.** De bekende baptistenevangelist, dr Billy Graham hield eind januari een evangelisatie-campagne in Columbia. De kruistocht werd gehouden in twee columbiaanse steden, Barranquilla en Cali. Het was een onderdeel van een tournée in vijf zuidamerikaanse landen. In verschillende steden werden in het kader van deze aktie bijeenkomsten gehouden. Evangelisten van het Graham-team spraken in de verschillende samenkomsten terwijl Graham zelf de slotsamenkomsten toesprak. De meeste evangelische groeperingen werkten mee.
Dr Smith, docent van het International Baptist Theological Seminary te Cali verklaarde na afloop van de campagne, dat velen voor het eerst het evangelie zoals het door evangelische christenen wordt verkondigd hoorden. Het volk is altijd gezegd, dat protestantisme en kommunisme hetzelfde is; door de samenkomsten van Graham konden zij nu ontdekken dat deze bewering volkomen onwaar is.
De radio weigerde medewerking te geven behalve enkele betaalde aankondigingen. Ook de pers maakte er geen melding van; behalve het grootste dagblad van Cali dat voor de bijeenkomsten overigens slechts venijnige kritiek had. De samenkomsten in Cali werden gehouden in een grote openbare sporthal; dat deze hal kon worden gehuurd was te danken aan de invloed van de voorzitter van de sportkommissie welke de hal beheert. Deze roomskatholieke zakenman verklaarde zijn medewerking met de woorden: Ik besef, dat het nodig is sámen te leven in Columbia en dat de tijd voor godsdienstige verdraagzaamheid is gekomen.
Duizenden mensen, die geen evangelische kerk zouden bezoeken werden door de Graham-meetings bereikt. Een taxichauffeur vertelde, dat hij drie roomskatholieke priesters in burgerkleding naar de samenkomsten had gereden. De bijeenkomsten groeiden van een schare van 3000 mensen uit tot 10.000 in de slotbijeenkomsten toen Graham sprak; ongeveer 2000 mensen moesten buiten blijven, omdat reeds alles bezet was. In Cali namen **ongeveer 1700** mensen een beslissing voor Jezus; in Baranquile ongeveer 1400.

● **Mendoze, Argentinië.** In Argentinië worden stappen ondernomen om te komen tot een radio-zending die over het gehele land kan worden gehoord. De plaatselijke gemeenten hebben reeds hun radio-programma's in vele argentijnse steden en men stelt zich voor deze programma's voort te zetten wanneer de nationale uitzending is begonnen.
Dit nieuwe radiowerk zal staan onder supervisie van de raad voor radiozaken van de argentijnse zending, die verbonden is met de Southern Baptist Convention, USA.

● **San Fransisco, USA.** Theologische studenten van Golden Gate Baptist Sem. in Californië hebben een piloten-klub op-

gericht. De leden van de klub zeggen, dat de vliegkunst zeer nuttig is voor hun toekomstige arbeid, met name op de zendingsterreinen. De klub telt ongeveer 20 leden. Reeds heeft de klub een Cessna 120 tweepersoons lesvliegtuig en een driepersoons Piper PA 12 in zijn bezit.

De leiding van het seminarium verklaarde, dat verscheidene studenten 't seminarium in Californië prefereerden vanwege de mogelijkheid om er het vliegen te leren.

• **Leeds, Engeland.** De unie van baptistengemeenten in Groot Brittannië en Ierland heeft £ 250 gestort voor onmiddellijke hulpverlening aan baptistenkerken en andere gebouwen welke kortgeleden door orkanen in het graafschap Yorkshire zijn verwoest of beschadigd. Uit vele delen van het land hebben de gemeenten materiële hulp aangeboden. Ook het dak van het hoofdgebouw van Rawdon Theological College te Leeds werd verwoest. Officiëel werd door de autoriteiten van de unie meegedeeld, dat er geen algemeen beroep om hulp op de gemeenten zal worden gedaan voordat bekend is hoeveel hulp er nodig is.

• **Boedapest, Hongarije.** Ds Jozef Nagy is gekozen tot president van de unie van van baptistengemeenten in Hongarije. Ds Nagy was voordien jeugdsekretaris en vice-president van de hongaarse unie.

• **Châteauroux, Frankrijk.** In Châteauroux, een stad met 40.000 inwoners in midden Frankrijk werd 17 februari een nieuwe baptistenkerk in gebruik genomen. Dr Henri Vincent, president van de federatie van baptistengemeenten in Frankrijk leidde de diensten.

Voorganger van de gemeente te Châteauroux, die kortgeleden werd gesticht is Pasteur José Ventura.

De engelssprekende baptistengemeente in deze stad houdt zijn diensten ook in de nieuwe kerk.

• **Parijs, Frankrijk.** „Croire et Servir" (Geloven en dienen) is de naam van een nieuwe evangelisatie-beweging onder leiding van de voorgangers André Thobois en Jules Thobois van de Avenue du Maine baptistengemeente te Parijs.

De eerste der maandelijke evangelisatiediensten werd in januari gehouden in Palais de la Mutualité; de tweede bijeenkomst, op 16 februari, werd reeds zo goed bezocht dat men voor de derde bijeenkomst welke in maart wordt gehouden een grotere vergaderruimte moest reserveren om de honderden die voor dit nieuwe werk belangstelling hebben een zitplaats te kunnen aanbieden.

Het team van medewerkers, waarbij ook een mannenkoor, is hoofdzakelijk samengesteld uit leden van de Avenue du Maine baptistengemeente. Het team publiceert een maandelijkse periodiek, eveneens getiteld „Croire et Servir".

• **Hamburg, Duitsland.** Het uitvoerend komité van de baptistengemeenten be-

Vervolg op pagina 7

Nader bezien

De wereld waarin wij leven

Misschien, lezer van deze rubriek, hebt U in Uw dagblad óók dat berichtje gelezen van de Nederlandsche Vereniging tot bescherming van dieren, die een brief schreef aan een generaal? In die brief maakte de vereniging tot-bescherming van dieren bezwaar tegen het slachten van kippen in de valkenburgse grotten tijdens een legeroefening. Natuurlijk niet tegen het slachten op zichzelf, maar - nemen we aan - tegen de manier waarop dit zou zijn gebeurd.

We lazen, dat de generaal een keurige brief heeft teruggeschreven. Hij deelde daarin de dierenbeschermende vereniging o.a. mee: „Bij deze oefening is gebruik gemaakt van normale slachtkippen en het slachten is geschied door een onderofficier, die lid is van de dierenbescherming, samen met een adjudant-onderofficier, die in het bezit is van een slagersdiploma". De generaal merkte verder in zijn brief op, dat hij een „slachtpartij" uiteraard nimmer zou hebben goedgekeurd.

Wij vinden het netjes van deze generaal, dat hij de tijd ervoor genomen heeft om de bezwaarde vereniging te antwoorden. Nu moet men ons wèl verstaan: wij vinden dierenbescherming een erg sympathieke zaak en we veronderstellen, dat generaals in het algemeen keurige en beschaafde mensen zijn. Waarmee we maar willen zeggen, dat dáár niet de oorzaak ligt van het vreemde gevoel - verbijstering? ergernis? - dat bij ons op kwam toen we dit berichtje lazen.

We hebben even voor ons uit zitten kijken. Zomaar. En vroegen ons af wat die generaal dacht toen hij deze brief van de dierenbescherming nogeens over las om een antwoord erop te formuleren.

Misschien - zo ging door ons heen - dacht de generaal wel aan zijn tante die hem vroeger altijd bestrafte als hij kikkers ving (zoiets doet een nette jongen niet) en bang was voor muizen en hem met kerstmis steeds weer verrastte met nieuwe tinnen soldaatjes voor zijn zich steeds uitbreidende speelgoed-legerkorpsen.

't Kan óók zijn, dat de generaal alleen maar erg lelijke woorden dacht en zich vervolgens afvroeg: menen ze 't nou of menen ze 't niet? Misschien, dat hij daarna, ontstemd en wrevelig, zijn sekretaresse riep om haar zijn antwoord te dikteren. Een antwoord waarvan ook ieder wel moest denken: meent-ie 't nou? Een antwoord, waarvan de ironische slotzin hem nog op 't laatste moment te binnen viel.... „dat hij een „slachtpartij" uiteraard nimmer zou hebben goedgekeurd"....

Of zou de generaal misschien gedacht hebben aan dat andere berichtje, dat wij juist diezelfde dagen in de krant lazen: „Volgens een officiële raming zijn van de twintig miljoen mannelijke en vrouwelijke leden van het Duitse leger, de SS en andere militaire organisaties tijdens de tweede wereldoorlog 4,3 miljoen om het leven gekomen". „Van de burgerbevolking kwamen in het toenmalige Duitse rijk, met inbegrip van Oostenrijk, 2,8 miljoen mensen om of bijna vier procent van de totale bevolking van ruim zeventig miljoen".

't Lijkt ons niet onmogelijk, dat de generaal - want generaals kennen hun bedrijf beter dan de burgers - toen ineens een beetje sympathie is gaan voelen voor die „nozems" die er bezwaren tegen hebben alleen maar als (abnormale?) „slachtkippen" te worden beschouwd en dáárom soms op straat gaan zitten om te protesteren tegen mens-en-dier vernietigende wapens.

Wij dachten: toen is de generaal de brief aan de vereniging van dierenbescherming gaan schrijven.

Want, zo is de wereld waarin wij leven.

v. D.

gemeenteberichten

EINDHOVEN - (Ph. K.). Jl. zondag is een dag geweest, die bij ons allen een diepe indruk heeft nagelaten. 't Is de moeite waard om dit als gemeentebericht door te geven. Een broeder, in de avond van zijn leven, hij is nl. 74 jaar, heeft zich laten dopen. Na jarenlang omzwerven in diverse kringen, kwam hij tot de ontdekking, dat men hem stenen voor brood had gegeven. Ongeveer 2 jaar geleden heeft de Heer hem gegrepen tijdens een evangelisatie-samenkomst. Sindsdien heeft hij trouw onze diensten bezocht en is, als gevolg hiervan, tot het inzicht gekomen van de nieuwtestamentische doop en gemeente. Het getuigenis dat hij gaf in het midden der gemeente moet voor onze jongbekeerde mensen toch wel aanleiding zijn geworden zich af te vragen: „Wat verhindert mij gedoopt te worden?" Niet iedereen wordt 74 jaar. Ook wat onze gehoorzaamheid aan 's Heren wil betreft, geldt: heden is het de welaangename tijd.

Zondag 25 februari hebben we een zegenrijk weekend gehad, waarbij ds J. Ketelaar in ons midden was. Duidelijk en klaar is het „volle evangelie" gepredikt. Gods werk gaat door en van Hem verwachten wij de wasdom van hetgeen gezaaid is.

Dr J. J. Kiwiet benoemd aan Bethel-College St. Paul (Minn.) U.S.A.

Naar wij vernamen ontving dr J. J. Kiwiet te Bosch en Duin een benoeming aan het Bethel College te St. Paul (Minn.), U.S.A. als docent in de wijsbegeerte. Dr Kiwiet heeft deze benoeming aanvaard en zal begin september a.s. zijn nieuwe werkkring beginnen.

Aan het blad „Pionier" van de NBSV stond dr Kiwiet een vraaggesprek toe. We ontlenen daaraan, dat dr Kiwiet na een inwerktijd van een kleine twee jaar aan het college, dat 600 studenten telt zal overgaan naar het seminarium van dit college - 120 studenten - om er systematische theologie te doceren.

„Als reden van mijn vertrek" - zo verklaarde dr Kiwiet in dit vraaggesprek - „kan ik zeggen, dat ik gemeend heb mijn vroegere onderzoek op theologisch-historisch terrein weer te moeten voortzetten. Reeds voor en tijdens mijn werk hier stond deze opdracht me klaar voor de ogen. De arbeid op „De Vinkenhof" heb ik geenszins gezien als levenstaak. Dit was ook bekend bij de betrokken instanties".

Dr Kiwiet begon in 1947 zijn theologische studie aan de universiteit te Utrecht, waar hij in 1951 slaagde voor zijn doktoraal examen. Hij zette zijn studie voort aan het European Baptist Theological Seminary te Rüschlikon, Zwitserland en aan de universiteit te Zürich. Aan dit seminarium behaalde dr Kiwiet zijn B.D.-graad, terwijl hij in '56 bij prof. dr Fr. Blanke te Zürich promoveerde op een kerkhistorisch proefschrift, **„Pilgram Marbeck, ein Führer der Täuferbewegung im süddeutschen Raum"**. Deze studie verscheen in druk bij J. G. Oncken Verlag, Kassel (D.); de tweede druk ervan verscheen reeds in 1958.

Bij de stichting van het seminarium in Nederland werd dr Kiwiet door de Algemene Vergadering, gehouden te Haarlem in 1957, benoemd tot con-rector terwijl hij door het bestuur van het nederlands baptistencentrum „De Vinkenhof" werd benoemd tot predikant-direkteur.

„Pionier" weet nog te berichten, dat dr Kiwiet en zijn gezin op 21 augustus a.s. met de „Nieuw Amsterdam" vanuit Rotterdam naar U.S.A. zullen vertrekken.

v. D.

BROkSTUKkeN

Bij vele kerkgangers van protestantse huize staat en valt de kerkdienst met de preek. Is die goed geweest en heeft de dominee het mooi gezegd, dan hebben ze een fijne morgen gehad. Boeide de preek hen niet, dan hebben ze voor de hele dienst geen goed woord meer over. Het schijnt dat al het andere van zeer bijkomstige aard is.

Maar is dat eigenlijk wel juist? Natuurlijk is die preek erg belangrijk, kán het tenminste zijn. Maar is het bidden en danken, het lofzingen en het afstaan der gaven, dat niet? Is de kerkdienst niet ook en heel in het bijzonder **ere**dienst, waarbij de gemeente er op uit is om haar grote Heer te loven en te danken? En om haar blijdschap uit te zingen over de grote verlossing die haar deel is geworden? Is de preek het enige onderdeel van de dienst waarin het kan komen tot een waarachtige ontmoeting met God? Nee toch? Als we, zo aan het begin van de dienst, de Naam des Heren daarover horen uitroepen, en daarna samen, in lied, schriftlezing en gebed de Heer ontmoeten, is ons dan eigenlijk al niet een enorme zegen ten deel gevallen? Als het in de kerkdienst gaat om een ontmoeting met de Heer, dan is het eenvoudig uitgesloten dat deze ontmoeting staat en valt met de preek van de dominee.

Velen die men met de naam kerkganger betitelen kan, hebben graag een vlotte preek, interessant, niet al te zwaar te verteren, zoëen, waardoor je van het begin tot het einde wordt vastgehouden. De man op de preekstoel moet je dwingen tot luisteren. Hij moet zijn publiek pakken, boeien. Hij moet de hoorders liefst zover krijgen dat ze zelfs tegen wil en dank luisteren. Zo'n dominee, dat is 'em.

Wordt, zo gezien, de hoorder echter niet veel te passief? Mag de voorganger van zijn gehoor niet vragen zich tot op zekere hoogte in te spannen? En zich gedisciplineerd tot luisteren te zetten? In het oude woord „godsdienst**oefening**" komt veel meer de aktiviteit van de deelnemers tot uiting. Dat iedere zondag overal ter wereld vele kerkgangers ongezegend naar huis terugkeren, komt zeker voor een groot deel daardoor dat ze zelf niets gedaan hebben om die zegen te **bemachtigen**.

* * *

Een van de eigenaardige dingen is, dat een overvolle dienst (met meer mensen dan gewoon) bijna altijd „geslaagd" is. Terwijl in een halfvolle kerk de mensen maar moeilijk gezegend kunnen worden. Nu kan een volle kerk een zegen op zichzelf zijn. Laten we zeggen: een extra zegen. En een half lege kerk (terwijl dat toch niet nodig was) kan een goed gemeentelid wat verdrietig stemmen. Maar het al of niet gezegend worden is daar toch niet van afhankelijk. Dat zit hem in het verwachten, in het zich geven aan en openstaan voor God. Als ik mij goed herinner is ds Spurgeon als jonge man in een heel klein kerkje, waarin vanwege het slechte weer, bijna geen publiek aanwezig was, tot bekering gekomen. Hij ontving er een enorme zegen.

Ja, kerkdiensten zijn in het algemeen genomen erg weer-gevoelig. Als het op zondagmorgen (zo tegen de tijd dat men op wou staan) erg triest en slecht weer is, blijft menigeen liggen. De dienst zal zonder hem of haar ook wel doorgaan. De zegen van het warme bed schijnt groter te zijn dan de zegen die men in de kerkdienst halen kan. Het weer kan ook te mooi zijn, om in een „muffe" kerk te kruipen.

Och ja, die kerk. Wat kan een mens zich er vervelen. En wat kan hij er gezegend worden. Het komt er maar op aan, of er een ontmoeting met God plaatsvindt.

Wf.

De ramp in Hamburg

Het blad onzer duitse gemeenten, „Die Gemeinde" bericht deze week enkele bizonderheden over de watersnood van 16 februari in Hamburg en omgeving, waarbij, zoals bekend, niet alleen grote materiële schade werd aangericht maar waardoor enkele honderden mensen verdronken en duizenden dakloos werden gemaakt.

De voorganger van de gemeente te Hamburg-Altona, Prediger Hitzemann, deelt in „Die Gemeinde" mee, dat de gemeente te Stelle vijf leden onder de slachtoffers van de ramp telt, de gemeente te Wilhelmsburg zeven, waarvan vier leden en drie vrienden der gemeente. Prediger Hitzemann verklaarde verder: „Onze kerk in Wilhelmsburg is als door een wonder bewaard gebleven. Daarop hadden we niet gerekend omdat de kerk juist aan een kanaal staat".

Zuster Herma Philips van het diakonessenhuis „Tabea" bericht, dat het gehele Tabea-werk gespaard werd. Zij wist verder te berichten, dat in het seminarium en het „jeugd-seminarium" ongeveer 60 getroffenen onderdak hebben gevonden, in het „jeugd-seminarium" vrouwen en kinderen.

Ons meeleven gaat uit naar hen die getroffen werden. God zegene en vertrooste hen!

v. D.

Uit onze wereldwijde gemeenschap

Vervolg van pagina 5

sloot tijdens zijn vergadering in Hamburg, 13-15 februari in te gaan op het verzoek om hulp van de belgische baptistenunie voor het evangelisatiewerk onder de duitssprekende bevolking van Genk-Waterschei, België. Prediger Traugott Vogel, Hamburg zal naar dit gebied vertrekken om er onder verantwoordelijkheid van de belgische baptistenunie te werken. De duitse baptisten zullen financiële hulp verlenen. Het komité benoemde Prediger Siegfried Liebscher tot studentenpredikant, als opvolger van Reinhold Grossmann. Verder werden plannen ontworpen om te komen tot de stichting van een studenten-hotel in Bonn.

● **Londen, Engeland.** In de leeftijd van 80 jaar overleed op 16 februari te Londen Ernest Brown, een vooraanstaand britse baptist.

In 1923 werd Ernest Brown als lid van de Liberal Party gekozen in het Lagerhuis; nadien werd hij verschillende malen herkozen. Meerdere keren was de thans overledene lid van de britse regering; hij maakte deel uit van het kabinet onder leiding van de premiers Baldwin, Chamberlain en Churchill.

Na 1945 wijdde Ernest Brown zijn tijd en gaven aan het werk van de britse baptistengemeenten. Hij werd o.a. president van de britse unie (1948) en voorzitter van de BMS (1954). Ook in de arbeid van de raad van de federatie van vrije kerken had Ernest Brown een werkzaam aandeel. Eveneens maakte mr Brown van 1948 tot 1954 deel uit van het centraal komité van de wereldraad van kerken. Vele jaren diende hij de baptistengemeente van Bloomsbury, Londen als diaken en als penningmeester. In de kerk van deze gemeente werd op 21 februari een rouwdienst gehouden.

● **Berlijn, Duitsland (DDR).** De baptistengemeenten in Oost-Duitsland hebben het plan om van 11 tot 13 mei in Berlijn een konferentie te houden waarop het begin van het baptistenwerk in Duitsland zal worden herdacht. Op 13 mei zal het 125 jaar geleden zijn, dat Johan G. Oncken te Berlijn zes mensen doopte en daarmee de eerste baptistengemeente te Berlijn stichtte. Een van deze zes was de later zo bekende G. W. Lehmann. Op het ogenblik wonen er ongeveer 9000 baptisten in Berlijn; een derde deel woont in de Oost-sektor.

Oost-Duitsland telt ongeveer 30.000 baptisten. De 223 oostduitse gemeente zullen alle vertegenwoordigd zijn op de a.s. jubileumkonferentie. Het thema van de jubileumviering is „Romeinen 12 en de gemeente van vandaag".

● **Norfolk, Virginia, USA.** Dr Robert A. Hingson, diaken van de eerste baptistengemeente te Cleveland, Ohio, USA, vertrekt met een team vanuit Norfolk op eigen initiatief naar Liberia met het doel de gehele 1¼ miljoen tellende bevolking in te enten tegen allerlei ziekten. Dr Hingson neemt voor een waarde van 1 miljoen dollar aan medicijnen mee.

Dr Hingson, die zijn aktie „Operation Brother's Brother" noemt is de uitvinder van een „geweer" voor snelle inenting van grote groepen. Dr Hingson denkt in twee maanden met dit werk in Liberia klaar te zijn. De vice-president van Liberia, Rev. W. R. Tolbert, voorganger van een baptistengemeente in de liberiaanse hoofdstad werkt aan dit projekt mee.

Het vervoer van het team en de kostbare bagage wordt verzorgd door de amerikaanse marine, met het schip „Diamond Head". De kapitein van dit schip is James Monroe Hingson, een broer van dr Hingson. Het schip zal ongeveer 4000 mijl van zijn koers moeten afwijken om zijn passagiers en lading naar Liberia te brengen.

De medicijnen zijn geschenken van verschillende pharmaceutische fabrieken. De regering van Liberia heeft $ 50.000 uitgetrokken voor het onderhoud van 't team in Liberia.

● **Lissabon, Portugal.** De tweeëntwintigste en drieëntwintigste baptistengemeente in Portugal werden enkele weken geleden, kort na elkaar geinstitueerd. De oudste baptistenvoorganger in Portugal, dr Antonio Mauricio (69) leidde de institueringsdiensten te Coimbra; de jongste der voorgangers, ds Luis José Valério ging voor in Faro.

Coimbra in het middenwesten van het land is een oude historische stad met de oudste universiteit van het land; de stad telt 43.000 inwoners. Faro, een iets kleinere stad, is de meest zuidelijke stad van het kontinentale Portugal; een stad waar nog veel herinnert aan de oude moorse heerschappij.

v. D.

Verantwoording Unie-Bureau

In de maand februari werden de volgende giften en bijdragen in het uniebureau ontvangen:

1) voor de E.C.U.:

Haarlem f 34.40; Zutfen f 15.60; Enschede f 39.38; Daarlerveen f 100.—; Alkmaar f 31.15; Amsterdam-W.N. f 25.—; Winschoten f 25.—; Den Haag f 143.14; Sneek f 111.21; Hoogezand f 37.76; J. W. M. te A. f 0.75; M. v. d. S. te G. f 5.—.

2) voor de opleiding:

Harlingen f 141.19; Haarlem f 10.96; Zutfen f 11.45; Enschede f 45.62; Amsterdam W.N. f 20.-; Winschoten f 25.-; Den Haag f 25.-; Sneek f 91.11; E. E. veen f 26.35; J. v. d. V. te USA f 13.25; C. B. te A. f 1.-; A. O. te E. f 9.-; M. v. d. S. te G. f 5.-.

3) voor het 10 cents-fonds:

Drachten f 17.15; Rotterdam-Z f 2.-; A. E. te H. f 0.50; E. E.veen f 45.-; Emmen f 55.-; Vriescheloo f 36.60; Haarlem f 62.95; Harderwijk f 22.01; Alkmaar f 43.70; Amsterdam-W.N. f 25.-; Den Haag f 98.58; Hoogeveen f 37.14; M. v. d. S. te G. f 5.-.

4) voor de 1%-aktie „Kerkbouwjaar 1962":

Alkmaar f 5.-; A'dam-W.N. f 182.67; Apeldoorn f 8.-; Arnhem f 802.33; Daarlerveen f 226.06; Deventer f 72.50; Dokkum f 10.-; Drachten f 208.11; Hengelo f 32.50; Hoogeveen f 5.-; Leeuwarden f 5.-; Nieuw Weerdinge f 100.-; R'dam-C f 216.20; Valthermond f 93.50; Veendam f 140.34; Winschoten f 25.-; IJmuiden f 4.25; J. A. V. te R. f 52.-; P. C. A. te G. f 10.-; H. v. d. H. te W. f 100.-; C. B. te A. f 6.-; Makkum f 500.-.

5) voor de zending:

Stadskanaal f 400.-; Haarlem f 42.07; Zutfen f 18.25; Enschede f 36.48; Daarlerveen f 100.-; Alkmaar f 44.12; Amsterdam-W.N. f 35.-; Winschoten f 25.-; Den Haag f 238.79; Nw. Weerdinge f 500.-; Rotterdam-Z. f 110.50; Pernis f 25.-; A. Z. te H. f 100.-; M. v. d. S. te G. f 5.-; Zusterhulp Scheveningen f 50.-; NBJB-Zutfen f 8.35; Beatrixschool voor Chr. ULO, Hilversum f 10.-; Chr. School Doorsnee, Nw. Pekela f 8.-; Gr. v. Prinstererschool, Hengelo f 19.45.

6) voor de herdenkingskerk:

Mrs O. G. J. te Brooklyn f 35.58.

7) voor het noodfonds:

H. N. te C. f 10.-; 2e Exloërmond f 130.-; B. F. te G. f 10.-; Alblasserdam f 14.40; K. K. te Z. f 10.-; G. V. te Z. f 10.-; Muntendam f 86.30; Rotterdam-Zuid f 125.85; H. S. te L. f 10.-; G. B. te B. f 10.-; Ned. Chr. Vrouwen Bond Borne f 25.-; P. L. te D. H. f 2.50; Treebeek f 36.20; Enschede f 89.60; Den Haag f 361.34; B. B. te T. f 10.-; Alkmaar f 22.40; Zutfen f 29.41; Foxhol f 10.32; H. J. W. te H. f 10.-; Drachten f 29.15; P. v. L. te C. f 10.-; Borne f 90.44; P. A. te A. f 5.-; E. E.veen f 41.90; Hoogeveen f 73.92; Dokkum f 90.-; A. Z. te H. f 80.-; Haulerwijk f 56.32; N. N. te H. f 75.-; Pernis f 42.46; Rotterdam-C. f 75.80; D. d. V. te S. f 10.-.

De korte maand bracht vele giften. Hartelijk dank daarvoor aan alle gevers en geefsters!

T. Jansma.

Giro 9260 ten name van de unie, Arnhem.

Uit ons unie-bureau

Graag willen wij alle lezers ermee in kennis stellen, dat de Unie-Commissie in de komende week zijn voorjaarsvergadering houdt. Dat wordt een drukke en belangrijke vergadering, waar al de verslagen, rapporten en begrotingen onder de loupe worden genomen en verder alles wat met de voorbereiding en de agenda van de komende algemene vergadering samenhangt. Wilt u de vergaderende broeders in uw voorbede gedenken? Opdat ook mee daardoor de besprekingen en overwegingen het welzijn van onze arbeidsgemeenschap mogen dienen, die wij als gemeenten in onze unie en de vele gezamenlijke taken hebben.

T. Jansma.

„De bijbel zegt” Billy Graham is een evangelist van wereldnaam. Hij was in New Dehli en ook te Geneve. Bij het horen van zijn naam trekken velen een bedenkelijk gezicht. De bijbel is namelijk voor hem de autoriteit, waarop hij zich in zijn prediking telkens beroept. Wat de bijbel zegt is voor hem het einde van alle tegenspraak. Het is ons niet duidelijk waarom men het voorhoofd fronst als iemand de bijbel als autoriteit aanhaalt, terwijl men zelf verzekert te geloven dat mét en in de bijbel het Woord Gods tot ons komt. Te geloven **aan** God is onvoldoende; wij moeten **in** God geloven, dat wil zeggen er moet een persoonlijke betrekking tussen God en ons ontstaan zijn en dit van Godswege. Te zeggen dat we de bijbel geloven is ontoereikend, gezien het karakter van dat boek. We moeten **in** de bijbel geloven, en dit om dezelfde reden, waarom we in God geloven: omdat we door de bijbel getroffen, overwonnen en vóór God gewonnen zijn. Paulus zegt dat alle Schrift, wijl er de adem Gods doorheen gaat, tot levensvernieuwing kan leiden. Is het dan zo bedenkelijk wanneer we de bijbel gezag toekennen, dat immers niet anders is dan het gezag, dat de bijbel nu eenmaal hééft, erkennen? Die dat ondervonden heeft mag toch gerust argumenteren met de woorden. "de Bijbel zegt". Als we iemand herinneren aan een door hem gedane uitspraak zeggen we toch ook niet: jouw geest, wat in je zit, heeft toen en toen gezegd, maar heel eenvoudig: jij hebt toen en toen dit of dat gezegd. Men lette bij de bijbel dus op wat door dat boek heenstroomt, men plaatse zich in die stroom en, zoals het rad van de watermolen in beweging komt door het er op neerstortende water, komt ons innerlijk in beroering door het Leven, de adem Gods, die door de bijbelbedding tot ons geleid wordt. Laat ons maar met **beide** benen in de bijbel gaan staan. Zo bedoelde de reformatie het ook.

„Gescheiden broeders” De „ketters” uit vroeger jaren zijn thans de „gescheiden broeders” geworden. Men mag verwachten dat broeders - al zijn ze dan ook gescheiden, een betere behandeling zullen krijgen dan ketters. In vroeger jaren lazen we in de roomskatholieke *„Bazuin”*, dat dwalende protestanten, wanneer ze onderricht waren in de leer van de roomse kerk, maar bleven weigeren deze leer als de waarheid te erkennen en te belijden, veranderd waren in ketters. Aan de verdraagzaamheid moest dan een einde komen. Goed - dat is voorbij, zegt men. Wat is in de ogen van de kerk van Rome dan nú een protestant, die onderwezen in de roomse leer en weigert deze leer te onderschrijven? De protestanten in Spanje leven onder zware druk, tenminste, wanneer ze geboren Spanjaarden zijn. De spaanse wet waarborgt godsdienstige verdraagzaamheid, maar het konkordaat, gesloten tussen de spaanse regering en het Vatikaan, bepaalt dat de staatswetten in overeenstemming moeten zijn met de kerkelijke wetten. Daardoor leven de spaanse protestanten steeds tussen ja en nee; ze mogen een kerk bouwen en is die klaar dan wordt ze gesloten. Wat de broeders aldaar begeren is verdragen, geduld te worden. Maar hoevéél dat voor hén ook moge zijn - het is te weinig. Nog horen we prof. A. T. Robertson op de vergadering van de engelse unie van baptistengemeenten in 1926 zeggen, dat hij het niet kon aanvaarden als baptist *geduld* te worden door de Staat. Dat dulden is immers diskriminatie, achteruitzetting van bepaalde burgers bij anderen. Iemand dulden is nog heel iets anders dan iemands recht erkennen om God te dienen naar het licht dat hij ontving. Wanneer men zijn aanspraak „gescheiden broeders” ten opzichte van protestanten ernstig neemt dan moet men niet spreken van hen *dulden*, maar hun recht erkennen anders te leren en te werken, dan de kerk van Rome doet en voorschrijft.

L.

Beroepingswerk

Bedankt: voor Hengelo (O.) (tweede voorgangersplaats), J. Bouritius te Tweede Exloërmond.
Aangenomen: naar Staveren, J. H. Blenkers te Hoogeveen.
Beroepen: te Drachten, J. Ketelaar te Hoogezand (2e maal).

Korrespondentie

Br J. H. K. te D. K. Zoals u reeds in het vorige nummer hebt kunnen lezen zijn we niet van plan meer ingezonden stukjes te wijden aan bedoeld onderwerp.

E. R.

Bij ons in de gemeente

Groningen-Z.

Appèlavonden, 16, 17 en 18 maart; sprekers: ds H. J. Stukker, ds H. P. de Boer en ds J. A. Brandsma; m.m.v. „De Lofstem”, „Gloria Sextet” (Hoogkerk), „Soli Deo Gloria” en Sneker Muziektrio (hobo, fluit en orgel); 17 maart de film „De Heer en Zijn dienaar”.

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 23 maart 1962 Jaargang 79 Nr. 3619

Begrensde verantwoordelijkheid?

Heel de christenheid is geroepen om heel het evangelie aan de hele wereld te brengen. Denk maar aan het bijbelse woord dat er getuigd moet worden in Jeruzalem, Judea, Samaria en tot de uiterste einden der aarde.

Dit alles betekent, dat *ieder lid* van de grote „wereld-gemeente" ietsje van die wereldomspannende verantwoordelijkheid op zijn of haar schouders draagt. Die verantwoordelijkheid geldt primair ons „Jeruzalem", het plekje waar God ons deed wonen, maar als de plaatselijke gemeente meent niet verder te hoeven kijken dan binnen de muren van dat eigen Jeruzalem, heeft ze toch niet goed verstaan, hoe wereldwijd haar verantwoordelijkheid is en wat het wil zeggen lid te zijn van het Lichaam van Christus, die een Heiland is en wil zijn voor heel de wereld. Christus heeft aan heel de wereld dat lichaam, de gemeente, gegeven, om tot in alle hoeken en gaten het Licht te doen schijnen. Dit betekent, dat we als gemeenten en leden een wereldwijde visie moeten hebben. Dat we een diepgaande interesse moeten hebben in de voortgang van het evangelie in ons eigen huis, onze eigen straat, ons eigen kantoor, onze eigen woonplaats plus de omliggende dorpen, maar ook, dat we mee te leven, mee te werken, mee te bidden en mee te offeren hebben voor de voortgang van datzelfde evangelie in het eigen land en in heel de wereld.

Het behoort zeker tot de taak van de door God geroepen en door de gemeente erkende leiders der gemeenten, om al haar leden zo mogelijk deze visie en het daarbij behorende verantwoordelijkheidsbesef bij te brengen.

Dit alles heeft onze unie-gemeenschap er toe gebracht, er een evangelisatie-kommissie (ECU), alsmede een zendings-kommissie (UZC) op na te houden, om mede door middel daarvan dit meeleven, meewerken, meebidden en mee-offeren beter mogelijk te maken.

Het mee*leven* hangt af van het *geinformeerd zijn* aangaande de arbeid die buiten het eigen erf der gemeente geschiedt. En het behoort zeker tot de taak van genoemde kommissies om op geruime schaal bedoelde informaties te verstrekken via publikaties in de daarvoor in aanmerking komende bladen, nieuwsbulletins, konferenties, sprekers op gemeente-avonden, etc.

Het mee*werken* kan o.a. daardoor geschieden, dat de lokale gemeente een of meer van haar leden, die zich daartoe door God geroepen weten, afstaat om als voorganger, evangelist, zendeling of nog anderszins, werkzaam te zijn *buiten* de eigen gemeente. Het is zeker geen luxe, om in eigen gemeente te bidden om het uitstoten van arbeiders in de grote wijngaard van de Heer der wereld.

Waar men begint mee te leven en mee te werken, zal het mee-*bidden* vermoedelijk zonder meer volgen en zal het mee-offeren niet uit kunnen blijven.

Waar een plaatselijke gemeente, hoe klein ook, zich instelt op dit wereldwijde werk Gods, zal de zegen daarvan niet uitblijven. Ze zal niet uitdrogen, niet verdorren, niet verschralen, niet degenereren, niet verzanden, niet afsterven door isolement, maar de polsslag voelen van heel de arbeid Gods; ze zal als elders het volk van God gewikkeld is in een strijd op leven en dood tegen de Amelekieten van nu, op de berg van het gebed klimmen en de handen omhoog heffen naar de hemel in gebed; ze zal van de eigen armoede een klein deel afzonderen voor de noden van anderen en zo al gevende rijk worden. Als de poorten der gemeente naar alle windrichtingen open staan (evenals dat eenmaal het geval zal zijn met het nieuwe Jeruzalem), zal ze zeker het groeps-egoïsme dat iedere gemeenschap bedreigt, overmeesteren en via die open poorten niet alleen geven, maar ook ontvangen. Geen enkele gemeente wordt meer geïnspireerd dan zij die de poorten open heeft naar buiten.

Wie het oog gericht houdt op de strijd van anderen en hun overwinningen aanschouwt vat ook zelf weer moed. Wie kennis neemt van andermans initiatieven, kan er ook zelf van profiteren. Het funktionneren der plaatselijke gemeente als een *levend deel van het grote geheel* maakt ons waarlijk tot lid van het lichaam van Christus.

Het is goed, dit alles in verband met de aanstaande ECU-zondag te overwegen. Zo bezien wordt het participeren in ECU-verband in het werk van andere gemeenten en posten geen last, maar een grote vreugde. Het wordt niet alleen een lastige opgave, maar bovenal betekent het een gave van God.

Alleen zo kunnen we samen verder.
Alleen zo brengt het samen-doen winst.

H. v. d. Werf

In dit nummer

zelfs niet één gemeentebericht....; gelukkig wordt dat gemis een klein beetje goedgemaakt door de rubriek „Bij ons in de gemeente"; onze vaste rubrieken en enkele gemengde berichten.

Zondag 25 maart:

EVANGELISATIEZONDAG

Ds D. Slort over . . . .

De taak van de raad der gemeente

III

Aan het slot van het voorgaande artikel beloofden wij een onderzoek in te stellen naar verdere gegevens en wel zoals deze voorkomen in de zgn. **pastorale brieven.** We zouden dan ook nog terugkomen op Hand. 6, in verband met het diakenambt.

In 1 Tim. 3 : 1-12 vinden wij een opsomming van de eigenschappen, waaraan „opzieners" en „diakenen" moeten beantwoorden. Van de episkopos (= opziener) wordt verwacht, dat hij ook bekwaam is om te leren, te onderwijzen. Uit Hand. 20 : 17 (dat we reeds ter sprake brachten) blijkt dat Paulus, dezelfde personen „ouderlingen" èn „opzieners" noemt. De **gebruikelijke opvatting** is, dat beide woorden, en dan ook de **beide ambten hetzelfde** betekenen. Zeker is dat opzichters ouderlingen zijn, maar of nu ook het omgekeerde gesteld kan worden, dat alle ouderlingen, opzieners zijn (en dus volgens 1 Tim. 3 : 2, bekwaam om te leren) acht ik onwaarschijnlijk. Het komt mij voor, dat er toch oorspronkelijk met de opziener 'n ander ambt bedoeld wordt, en dat er 3 ambten waren **opziener, ouderling, diaken.** Calvijn echter stelde opziener = ouderling en hield dus 2 ambten over. De nederlandse kerken hebben het voetspoor van Calvijn gevolgd, ook onze gemeenten. In de duitse (Lutherse) kerken, heeft men ook de bisschop (= opziener).

Mogelijk is er onder onze voorgangers een kerkhistoricus, die ons uit de doekjes kan doen of het nieuwtestamentisch is, twee dan wel drie ambten te onderscheiden. Een uitspraak van Ireneus schijnt er op te wijzen, dat er in zijn tijd onderscheid werd gemaakt tussen opziener en ouderling.

In Tit. 1 wordt verhaald, hoe Paulus aan **Titus** opdroeg ouderlingen aan te stellen in alle steden (gemeenten). Wat eertijds de apostelen deden, moet hier **Titus** doen. In het vervolg van Tit. 1, wordt dan niet meer over ouderlingen maar over opzieners gesproken. Dit zou dan weer op een gelijkheid kunnen duiden. In de eerste Timotheus-brief worden in hoofdstuk 3 naast de opzieners ook de **diakenen** genoemd. Eenzelfde combinatie vinden we nog in Fil. 1 : 1, waar we lezen: „Paulus en Timotheus, dienstknechten van Jezus Christus, al den heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, met de **opzieners en diakenen".** Deze brief is waarschijnlijk geschreven vanuit Efeze ± 54 n. Chr. Daarin dankt Paulus voor hem gezonden liefdegaven. Het zou kunnen zijn, dat de diakenen hier genoemd worden, omdat zij zich **bij het inzamelen der gaven** hebben verdienstelijk gemaakt, doch dit is niet meer dan een vermoeden. Vóór we een conclusie trekken, nog een opmerking.

Opzieners en diakenen vinden we in een heiden-christelijke gemeente. In Jeruzalem was alleen sprake van ouderlingen. En nu komen we nog terug op Hand. 6. Men heeft gemeend, hier de oorsprong van het diakenambt te kunnen vinden. **Echter komt in Hand. 6 het woord „diaken" niet voor.** Het gaat over het „dienen der tafelen". De kwestie is daar of ook hellenistische vrouwen (weduwen) aan de tafel mogen aanzitten. Een zevental zal voortaan aan tafel dienen. Het betreft hier een maaltijd, waaraan deelgenomen wordt. Van een uitdelen aan armen wordt niets gezegd, zodat het **ontstaan van het diakenambt niet uit Handelingen 6 kan worden afgeleid** (zoals Calvijn het wil). Liefde maaltijden zijn ons uit het nieuwe testament bekend, daar vinden de dienaren hun taak. Dat wil dus zeggen, dat de praktijk, dat ouderlingen het heilig avondmaal mee-bedienen, niet in de lijn ligt van de Schrift, het zou eerder het werk van de diakenen zijn. We moeten vaststellen, dat het N.T. ons laat zien, dat de leiders der gemeente allereerst de apostelen waren, eerst gezamenlijk en later afzonderlijk zoals Petrus, Paulus, Jacobus, Johannes. Vervolgens dat de **apostelen** de ouderlingen aanwezen en dat het stellen van ouderlingen ook wel door de apostelen aan anderen werd overgedragen, o.a. **Titus.**

Dat de gemeente ouderlingen verkiest lezen we in het nieuwe testament. Nu kan men twee kanten uit: een voorstelling trachten te verkrijgen, door te zeggen, dat het apostelambt op een of andere wijze zich heeft voortgezet (de apostolische), of te zeggen: de apostelen zijn er niet, en daarom kunnen er ook geen ouderlingen meer aangewezen worden. - Die koers is door de vergadering ingeslagen, die geen ambten kent. Als baptisten zoeken we de oplossing in het feit, dat **het nieuwe testament** geen leerboek is voor kerkrecht, **geen wetboek** met zoveel artikelen.

Waar Paulus aan Titus een opdracht gaf tot het aanstellen van ouderlingen, daar is het ambt van ouderling niet per se aan een apostel gebonden. Van Titus zijn geen bizondere dingen te vermelden, hij was een christen uit de heidenen (Gal. 2 : 1) en diende Paulus o.a. door het bezorgen van brieven (2 Kor. 7 : 13). Wanneer broeder Titus, ouderlingen kon aanstellen, waarom dan niet andere broeders (en zusters)? Waarom dan de gemeente niet?

Men heeft ongetwijfeld het belang van de ambten ingezien, tot dienst der gemeente. Echter is ook mogelijk, dat de eerste baptistengemeenten eenvoudig hebben overgenomen, wat in de reformatorische kerken werd aangetroffen. We zijn meer aan traditie gebonden, dan we onszelf bewust zijn. Het ontstaan van het diaken-ambt blijft in het duister. Blijkens 1 Tim. 3 staan ze naast de ouderlingen. **Er is in het N.T. weinig verschil tussen diaken en ouderling.** De eisen, die aan beiden gesteld worden zijn van hoog geestelijk karakter, alleen blijkt uit 1 Tim. 3, dat van een **opziener** gevraagd wordt „dat hij didaktikos, d.w.z. „bekwaam om te leren" moet zijn, wat van diakenen niet gezegd wordt.

Hoe wij aan een raad der gemeente gekomen zijn? Het komt mij voor dat we dit eenvoudig van de calvinistische kerken hebben overgenomen, wat niet verkeerd behoeft te zijn. Vooral Calvijn heeft in zijn Institutie uitvoerig over deze dingen gehandeld. Een volgend maal zullen we stil blijven staan bij de **taak** zoals het nieuwe testament ons die laat zien en trachten aanduidingen te geven voor het heden.

(wordt vervolgd)

„VERLEDEN EN HEDEN ONTMOETEN ELKAAR IN AMSTERDAM"

(ingezonden)

Deze gewaarwording krijgt men ongetwijfeld bij een bezoek aan het bijbels museum van oudheden te Amsterdam (Hemonylaan 19a). Dáár immers spreekt het **verleden** u aan, door middel van zovele voorwerpen uit de bijbelse landen: vondsten van opgravingen uit Palestina, Egypte en Babylonië, o.a. mummies, aardewerk, godenbeelden, tichelstenen en kleitabletten. Nauwkeurige rekonstrukties van de tabernakel, de tempel van Herodes en van Jeruzalem. Het **heden** vindt u weerspiegeld in allerlei hedendaagse gebruiksvoorwerpen, ook van het godsdienstige leven, terwijl een prachtige maquette van de Tempelberg met de „Omar-moskee" en de „Klaagmuur der Joden" de tegenwoordige toestand laat zien van dit stukje oud-Jeruzalem.

Kortom, noteer bij een bezoek of een uitstapje naar de hoofdstad, dit interessante en leerzame museum op het lijstje van bezienswaardigheden. Voor een bezoek in groepsverband vrage men tijdig inlichtingen bij het korr. adres: Stadhouderskade 137, tel. (020) - 726410.

De openingsuren zijn: iedere werkdag (beh. donderdag) van 10-12 en van 14-17 uur.

„En daar zijn nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft, welke, zo zij elk bizonder geschreven werden, ik acht, dat ook de wereld zelve de geschreven boeken niet zou bevatten", Joh. 21 : 25.

Is het niet te vrezen, dat de verhouding van gelovigen tot de Here Jezus sterk verzakelijkt is? Is het niet veelal een indirekte verhouding geworden?
Tussen Hem en ons is soms het boek geschoven, niet als spiegel, die Zijn Beeld weerkaatst, niet als kleed, dat geleider van Zijn kracht is, niet als orgaan, waardoor Zijn levensadem stroomt, maar als dokument, dat bizonderheden mededeelt aangaande iemand, die lang geleden geleefd heeft.
In die weergave van Zijn woorden, die schildering van Zijn daden kan men aanwijzing vinden voor een nobele en rustige levenswandel. Men bedenke daarbij echter: het, dat wil zeggen, Hij, over wien het daar gaat, is voorbij. Men kan Zijner gedenken, beschouwingen over Hem houden, maar Hem ontmoeten als de overmachtige, aan Wiens voeten men allicht als dood nedervalt - zie, dát kan niet.
En van uit deze indirekte verhouding tot de Here Jezus, die zeer eerbiedig kan zijn, rijst dan het verlangen omhoog
Ach, was Jezus nog op aarde!

—o—

Het boek kan in plaats van verbindend en openbarend, scheidend en verdonkerend zich tussen ons en de Heiland geplaatst hebben.

Bij anderen is hetzelfde droeve resultaat op andere wijze bereikt. In tijden, dat boeken nog zeldzaamheden waren, traden personen op, die zich als priesters tussen de zielen en hun Heer plaatsten. Een direkte nadering met eigen zonde, een onmiddellijk van Hem vergeving der zonden ontvangen, was geschiedenis geworden. Het fenomeen „priester" verscheen, èn om de schare op een afstand te houden, buiten het koorhek, èn om diezelfde schare als Jezus' oor de biecht af te nemen en als Jezus' mond de vergeving te verkondigen. Lazen we niet onlangs dat een groep protestanten in een Westafrikaans land gevraagd had of bij afwezigheid van een predikant (die had die kleine groep namelijk niet) een ouderling het avondmaal mocht bedienen en.... een afwijzend antwoord kreeg?! Zo wordt de levende Heer terug gedrongen door een boek, door ambtsdragers. Afstand bewaren schijnt belangrijker te zijn dan in gemeenschap treden - hier geschied door een boek, daar door ambtsdragers en soms door beiden. Vrucht van Maria's mede-middelaarschap is toch zeker niet dat de afstand tussen de gelovige en zijn Verlosser kleiner wordt.

Wat moet een doopsbediening betekenen, waarbij verwezen wordt naar hetgeen eens in Judea en aan het begin onzer jaartelling gebeurd is, maar waarbij de gestorven doch tevens verrezen Zaligmaker niet present is om de dopeling op te nemen in Zijn zeer vreselijk sterven en in zijn glorierijke overwinning? Waartoe is de Geest uitgestort als het niet was om tijd en ruimte weg te nemen tussen ons, zondaren, verlorenen van hiér en vandáág, en de Zaligmaker aller geslachten en tijden?
Is het te verwonderen dat, waar men dat vergeten heeft, de vrome mijmert
Ach, was Jezus nog op aarde?
en met heimwee achterom ziet inplaats van vooruit en omhoog?
Wat is ons avondmaal? Representeert het brood Christus en de wijn Zijn bloed of presenteert Christus in het brood Zichzelf en in de wijn Zijn vergoten bloed?
Is de Verlosser bij Zijn hemelvaart van ons heengegaan of is Hij opgevaren om in de Geest Zijn Wezen en Zijn Waarde uit te stralen en in Zijn verlossende liefdemacht de gelovige uit de 20e eeuw even nabij te zijn als de discipel der eerste jaren?

Aan rustige wateren

de bibliotheek in wording

Wat we nodig hebben zijn méér evangeliën, méér getuigenissen van Jezus Christus. We kunnen álles wat de Heer Zijn eerste jongeren heeft toegekend en opgedragen, niet voor onszelf in aanspraak nemen, maar als Hij tot de eerste discipelen zegt: door U zal ik getuigenis geven, dan zijn wij daarvan niet buitengesloten. Jezus is begonnen van Galilea, predikende het evangelie. Daar is Hij begonnen en nog gaat Hij predikende de wereld door. Zo ontstaat er in deze wereld een bibliotheek: het ene evangelie in evenzovele beschrijvingen als er zielen door gered worden.

Een evangelie, duizend-maal-duizend-maal uitgeschreven door de Heilige Geest in mensenlevens.

Het verhaal van een duizendmaal-duizend-voudig beleven van de éne Verlosser.

Dit is de bibliotheek waarvan Johannes in de tekst zegt dat de wereld ze niet zou kunnen bevatten. Ze wordt echter verzameld en bijgehouden in de hemel, Openb. 5 : 9 en 10.

„O Geest, geleid ons tot de Zoon,
O Zoon, breng ons voor 's Vaders Troon,
Schenk ons de Geest, o Vader....
In deze zaal'ge wenteling
in Uwe goddelijke kring,
Koom 't hart U immer nader!"

L.

Mormonen groeien snel in Nederland

De laatste maanden hebben wij tal van berichten gepubliceerd over toenemende aktiviteiten van de mormonen in West-Europa. Thans blijkt uit een artikeltje in „De Rotterdammer", dat het aantal Nederlanders dat in 1961 tot het mormonisme werd bekeerd, niet minder dan 900 bedraagt. Dit aantal is groter dan ooit te voren, zelfs groter dan in welke tweejarige periode ook. Van de 13.500 Nederlanders die in de afgelopen honderd jaar zich aansloten bij deze „heiligen der laatste dagen" werd dus 7 procent in 1961 bekeerd. De Nederlandse mormonenkerk is een van de snelst groeiende mormonenkerken ter wereld. Alleen de mormonen van Engeland nemen nog sneller in aantal toe.

In geheel Europa werden in het afgelopen jaar 22.000 bekeerlingen gemaakt, wijzen de statistieken uit die zojuist door de „heiligen" zijn gepubliceerd. Daarvan wonen 16.000 mensen in Groot-Brittannië. De totale winst aan leden in de gehele wereld bedroeg bijna 100.000, zodat het totaal aantal mormonen in de gehele wereld is toegenomen tot 1.875.000.

In Nederland zijn de mormonen het sterkst in Zuid-Holland. Het gevolg is dat in het afgelopen jaar het westen van Nederland van zendingsgebied overging tot een eigen ring binnen het geheel van deze wereldkerk en zo een zekere mate van zelfstandigheid kreeg.

De leden uit de steden Amsterdam, Den Haag en Rotterdam vormden deze ring. Het was de tweede ring die in Europa georganiseerd werd. De eerste ring werd in 1960 in Manchester gevormd. Sindsdien zijn zelfstandige groepen van kerken, gevormd uit zendingsgemeenten in Duitsland, Zwitserland en Frankrijk.

Tot president van deze ring werd gekozen J. Paul Jongkees uit Voorschoten, die twee adviseurs kreeg toegewezen in de heren Bernard W. Lefrandt uit Den Haag en Gerard W. Stoové uit Rotterdam. De ring werd onderverdeeld in wijken.

De kerk van de „heiligen der laatste dagen" kreeg zijn Nederlandse zelfstandigheid precies honderd jaar, nadat de eerste mormonenzendelingen uit Amerika in ons land arriveerden.

De eerste mormoon in ons land werd een Rotterdamse rabbi die voor dit nieuwe „evangelie" gewonnen werd door een van de apostelen, Orson Hyde, die een reis maakte naar Palestina. Dat was in 1841. In

Bij ons in de gemeente

Er ligt weer een hele stapel gemeenteblaadjes te wachten, waaruit we de lezers van ons blad weer allerlei kunnen doorgeven dat interessant en wetenswaardig is. Bij sommige mededelingen komt de vraag op: waarom schrijven de sekretarissen of korrespondenten daar zelf niet over in een gemeentebericht.... Deze rubriek is toch echt niet bedoeld om de rubriek „Gemeenteberichten" overbodig te maken. ⌂ *In „Gemeenschap" van NIEUW WEERDINGE vraagt de voorganger zich af of dit jaar nog zal worden begonnen met de bouw van een (voorlopig tijdelijk) jeugdhuis: van B. & W. kreeg men namelijk de vurig begeerde toestemming om te bouwen op een perceel grond in een nieuwe wijk. Men hoopt nog voor het einde van het jaar klaar te zijn met dit nieuwe jeugdhonk; elke week komen er reeds zo'n honderd kinderen voor allerlei takken van jeugdwerk in deze buurt in de boerderij van de familie Heikens. Men heeft er trouwens nog meer plannen: dezer dagen worden kerk en gebouwen van de gemeente onder handen genomen voor een goede restauratie-beurt.* ⌂ De gemeente te TWEEDE EXLOËRMOND had zondag 25 februari bezoek van de jeugd van Almelo-Geraniumstraat. Deze twentse gemeente beschikt over een band die op moderne wijze musiceert. Daarover schrijft de voorganger van de ontvangende gemeente: „De ABJ-band trok zeer de belangstelling van de jeugd. Het was erg interessant om ook eens met deze vorm van religieuze muziek kennis te maken. Iedereen zal het misschien niet mooi gevonden hebben, maar verschil in smaak zal ook in dezen wel altijd blijven". ⌂ *De jaarvergadering van de gemeente te EMMEN nam verdragende besluiten: rondom het beroepen van een tweede voorganger (binnen afzienbare tijd zal men er meer van vernemen, hebben we begrepen), er werd grond gekocht in Klazienaveen terwijl plannen werden ontworpen voor de bouw van een tweede kerk in Emmen III.* ⌂ De uitersten raken elkaar; zo bezoekt het zangkoor van Treebeek in mei a.s. de gemeente in LEEUWARDEN.... Nog een berichtje uit de friese metropool: er moet nieuwe doopkleding worden aangeschaft; men besloot over te gaan tot de kleur der reinheid, wit. ⌂ *Aan de „Pniëlbode" van HEERENVEEN ontlenen we enkele kleine berichtjes: zusterhulp bood tijdens de jaarvergadering der gemeente een nieuwe avondmaalstafel aan; een broeder bood een draadplastiek aan - brood en vis voorstellende - als een zinvolle versiering van de kerk; in de ochtend van 4 februari bezocht een predikant van een andere kerk uit de omgeving van Heerenveen met 13 van zijn katechisanten de dienst waarna een geanimeerde en gezellige bespreking volgde met de voorganger der gemeente over de karakteristieken van het baptisme.* ⌂ De zgn. tussen-jeugd van SNEEK organiseerde op eigen initiatief in de Hartman Visserzaal van de kerk een bazar voor de 10 x 10 aktie. We vernamen, dat deze bazar het dubbele opbracht van hetgeen men durfde begroten....! ⌂ *Ook in HARLINGEN was er in de afgelopen weken wel een en ander te doen: op 18 februari ontving men er de zangkoren van verschillende friese gemeenten die er tesamen een „korendag" hielden; de orgelkommissie ging over tot de aanschaf van een nieuw orgel dat op 11 maart, ter gelegenheid van het die dag gevierde zestig-jarig bestaan der gemeente in gebruik werd genomen (we veronderstellen van dit feest nog een verslag in ons weekblad te krijgen?).* ⌂ We maakten er reeds melding van, dat de gemeente te NOORDBERGUM met het verwarmingsvraagstuk zat; dat probleem schijnt nu afdoende te zijn opgelost, want men besloot zes gaskachels aan te schaffen voor het komende stook-seizoen. ⌂ *De gemeente te GRONINGEN-N. heeft reeds definitief afscheid genomen van de zaal in het CJMV-gebouw waar de gemeente ruim 16 jaar haar diensten hield. De nieuwe kerk is nog niet officiëel in gebruik genomen (het wachten is op de afwerking van verschillende onderdelen) maar wel houdt men er sinds zondag 11 maart de diensten. Men heeft er in de nieuwe kerk meteen 'n goed gebruik ingevoerd: elke zondag hebben twee broeders van de raad „gastheerdienst" (zoals dat heet); zij hebben tot taak bij de ingang de kerkbezoekers te verwelkomen, de gasten een boekje aan te bieden en eventueel 'n plaats te wijzen.* ⌂ De pasrie en de kosterij van de gemeente te NIEUWE PEKELA worden voorzien van een douche-inrichting, lazen we in de „Gemeentebode" van deze gemeente. Niets bizonders, zal men zeggen. Is 't ook niet; maar toch wel leuk te weten, dat men in Pekela ook hygiënische eisen stelt aan voorganger en koster.... ⌂ *Ook de gemeente te ALMELO, Nieuwstraat is er toe overgegaan de unie-bundel „Lofzangen en Gebeden" te gebruiken. Een broeder schonk de gemeente 50 bundels. Verder is er een regeling getroffen om op „gemakkelijke voorwaarden" zich en bundel aan te schaffen. Overigens, men begint uit deze bundel te zingen op zondag..... 1 april. En toch is 't echt waar, dat van die bundel.* ⌂ We hebben het de laatste tijd niet bij gehouden welke gemeenten er toe overgingen de tweede kollekte voor hetzelfde doel in de diensten af te schaffen; 't waren er verscheidene. Ook de gemeente te ARNHEM heeft daartoe kortgeleden besloten. Men besloot in Gelre's hoofdstad ook tot stichting van een autofonds ten behoeve van de voorganger. ⌂ *In AMSTERDAM-W.N. is het wachten nu op de bouwvergunning; de jaarvergadering sprak uit: hoe eerder de gedachteniskerk wordt gebouwd hoe beter. 's Schijnt dat ook de laatste financiële belemmeringen, dank zij de UBS, nu zijn weggenomen.* ⌂ De kleine groep in ZAANDAM gaat stug door. We lezen in het amsterdamse „Gemeenteleven", dat men er zich verheugt in een opkomst in de diensten welke de verwachtingen overtreft. ⌂ *Het zangkoor van DEN HELDER gaat zondag 25 maart naar Heerenveen om er te zingen en te spelen; de Nieuwediepers besloten verder het gastlidmaatschap van de plaatselijke oekumenische raad te beëindigen met de motivering, dat de konsekwenties van een definitief lidmaatschap: kanselruil en gezamenlijke avondmaalviering, niet konden worden aanvaard. Een motivering welke ons op dit moment zeer aanvechtbaar voorkomt, omdat er van deze konsekwenties nog geen sprake is. De gemeente te Den*

1861 vestigden de eerste twee zendelingen, Nederlanders, die naar Amerika waren geëmigreerd en daar bekeerd waren, zich in ons land. In Nederland hebben de mormonen ongeveer 4500 leden.

De mormonen willen zich geen protestanten noemen. In hun leerstellingen wordt gezegd, dat hun kerk de werkelijke herstelde kerk van Jezus Christus is. Zij geloven in de goddelijkheid van Christus, Zijn maagdelijke geboorte en letterlijke lichamelijke opstanding, als Heiland en Redder van de mensheid.

De mens heeft zelf zijn bestaan in een voorsterfelijk verleden en zal met zijn individuele identiteit blijven bestaan tot in de eindeloze, eeuwige toekomst.

Het huwelijk is een eeuwige relatie, die man, vrouw en kinderen niet alleen verbindt „tot de dood ons scheidt", maar, „voor alle tijd en eeuwigheid", wanneer het huwelijk tenminste voltrokken wordt in een mormoonse tempel. Polygamie werd in het begin door een aantal leden bedreven, en nog door een groep van afgescheiden mormonen, want ook deze sekte kent zijn scheuring. Toen de Amerikaanse wetgeving het polygame huwelijk verbood gaf de kerk in 1890 bevel er mee op te houden en sedertdien worden leden die er meer vrouwen op na houden geëxcommuniceerd. De kerk krijgt zijn financiën hoofdzakelijk uit „tienden". De leden staan een tiende van hun inkomen af voor het werk van de kerk. De mormonen bezitten echter ook een groot aantal uitgestrekte boerderijen, een zeepfabriek, een steenkolenmijn en inmaakbedrijven. De kerk heeft geen betaalde ambtsdragers. Van alle leden wordt eenvoudig verwacht dat zij hun tijd geven voor de kerk. De zendelingen die men in Nederland tegenkomt zijn allen vrijwilligers, die zelf hun overtocht hebben betaald en zelf in eigen onderhoud voorzien. Zij geven ongeveer 18 tot 30 maanden aan deze zendingsarbeid. Door hun werk worden per jaar ongeveer 600 nieuwe kerken in gebruik genomen.

(*„Centraal Weekblad"*)

Losse Schakels

Gods „Afwezigheid" Wie achter het zijn van God, Gods „bestaan" 'n vraagteken zet of het beslist onkent, heeft vermoedelijk minder aanvechtingen te verduren dan de mens, voor wie het onmogelijk is, God los te laten, maar die ook niet in staat is, Hem van harte te belijden. De Godontkenner moge de laatste werkelijkheid verloren hebben, de gelovende in God, kan de werkelijkheid van het leven, waarin hij staat, niet in dat geloof onderbrengen. God los laten? Onmogelijk. God aanwijzen? De gegevens ontbreken. Telkens plaatst dit leven hem weer - en soms op zulk een smart - bereidende wijze - voor de vraag: wáár is nu God? De psalmen zeggen op veel plaatsen, dat dat reeds in oud Israël de plaag der oprechten geweest is.

Dualisme? Is deze wereld Gods wereld? Ja en nee. Deze schepping is niet eeuwig. Ze is te voorschijn geroepen door God. We vernemen ook niet dat God zich aan haar zou hebben onttrokken en haar als een, op gang gebracht mechanisme, aan zichzelf heeft overgelaten. Evenmin blijkt ook maar ergens, dat God haar heeft opgegeven, afgeschreven. Hij gaf haar haar levensregels, haar wetten, en handhaaft die en laat Zijn rechten gelden. Hij is - ondanks alles, wat gebeurde - háár God gebleven.

Toch spreekt de Schrift ook van een andere „God" dezer wereld. Zeker: er is in haar geen spoor daarvan te vinden, dat de schepping dezer wereld niet aan God zou zijn toe te schrijven, maar aan een ander wezen, een soort tegengod. Maar haar stadhouder, aan wiens zorg en verantwoordelijkheid zij was toevertrouwd, is geweken voor een vreemde macht, wier invloed wereldwijd en eeuwen oud is.

Helder heeft zich verder verdiept in de vraag welke kinderen in de eredienst der gemeente zullen worden opgedragen. Men sprak zich er voor uit, dat alleen kinderen van gemeenteleden zullen worden opgedragen. Helaas vermeldt het gemeenteblad niet het motief van deze beslissing. We zouden daarover wel graag ingelicht willen worden. En bij deze mededelingen laten we het deze keer. Men heeft kunnen merken, het werk gaat door. In zo goed als alle gemeenteblaadjes die we onder ogen kregen wordt verteld van gemeentevergaderingen welke in het teken van de dankbaarheid stonden. Het jaar dat voorbijging was een goed jaar „bij ons in de gemeente".

v. D.

Nader bezien

Het paard áchter de wagen

„'t Haventje", een gereformeerd evangelisatie-blad, vertelt van een dominee die altijd veel kinderen te dopen krijgt. Laatst waren er dertig in één dienst. Daar zit nogal wat aan vast. Enfin, leest U zelf maar:

„De dertig kinderen maakten die dienst hooguit een kwartiertje langer. Er kwam evenwel nog een kwartierje achteraan, dat méér dan een kwartier zou vragen. Het was ter plaatse de gewoonte, dat de dominee voor alle gedoopte kindertjes een doopkaart thuis bracht!
In zijn kerkbode verzuchtte deze dominee ongeveer als volgt: Wie heeft die doopkaarten toch uitgevonden? In de bijbel lees ik van iemand, die een heleboel van de doop afwist. Hij heeft er zelfs z'n bijnaam aan te danken - Johannes de Doper. Die heeft geen doopkaarten rondgebracht. Die zei alleen: bekeert U! En daar zou ik het ook wel bij willen laten."

Het „Friesch Dagblad", waaruit we dit stukje overnamen, plaatste er boven: D o o p z o n d e r d o o p k a a r t e n. Daar gaat het deze dominee, dachten wij, niet alleen om. Het gaat hem in de eerste plaats om het alleen-nodige.... de bekering.
Of Johannes de Doper ten aanzien van doopkwesties de laatste autoriteit is - tenslotte hebben wij ónze bijnaam er óók aan te danken - valt nog te bezien, in elk geval kan uit zijn dooppraktijk afgeleid worden, dat die vóórafgegaan werd door de prediking van het: bekeer u. Dat is ook de praktijk van de nieuwtestamentische gemeente geweest. De dominee in „'t Haventje" wil nu die doopkaarten wel achterwege laten, als het alleen-nodige - de bekering - maar gepredikt wordt.
Men herinnert zich wel het kinderspelletje, waarbij iets wordt verstopt. Eén moet er naar zoeken. Komt dat kind in de buurt van het verstopte, dan roept ieder: warm! Zo zouden wij ook deze dominee willen toeroepen: warm! U bent in de buurt. 't Zit 'm niet in de doopkaarten, maar in de prediking der bekering, waardoor die kinderdooppraktijk U tot verzuchten verleidt.
Deze dominee is inderdaad „warm".
Helaas, voorlopig spant hij, met vele van zijn kerkelijke ambtsbroeders, het paard nog áchter de wagen. Want hoezeer men in onze tijd ook oog en oor krijgt voor de noodzaak van een persoonlijke beslissing voor God, voor het Heil dat Hij in Christus aanbiedt, de bekering, men komt er niet uit zolang men de prediking der persoonlijke bekering niet vóóraf laat gaan aan en de bekering, het persoonlijke geloof, niet nadrukkelijk stelt als de ènige voorwaarde tot de doop.
De bekering te prediken, zoals Johannes de Doper en de apostelen van Jezus het deden, terwijl men de tot bekering opgeroepenen bij voorbaat door de kinderdoop reeds ingelijfd heeft bij 't Lichaam van Christus, toont toch wel onweerspreekbaar de onwettigheid van die doop aan.

v. D.

Wat men verwachten mocht van een leven en een wereld, door God geschapen, n.l. dat de rechtvaardigheid, de liefde, de heiligheid er zouden heersen - kortom: God Zijn aanwezigheid in de openbaring Zijner deugden hier zou betonen - dat gebeurt nu juist niet.

Irrationeel De wereld waarin we nu staan en het leven dat we genoodzaakt zijn te leven, is irrationeel. Dat het ons tegen is, aanvalt en neervelt ware te aanvaarden als we de rechtvaardigende gegevens maar hadden. Er gaat een woord van mond tot mond de eeuwen door, dat de aanduiding bedoelt te zijn, van wat niet is aan te duiden: **zonde.** Er is iets voorhanden - in de lucht? in de materie? in onze ziel? - waarmede bij de schepping der wereld niet is gerekend. God heeft daar nergens in het groot heelal een plaats voor open gelaten. En toch is het er. Dat veroorzaakt het zuchten der ganse schepping, (Rom. 8 : 19). Vanwege dit onomschrijfbare, irrationele iets, is het wereldleven als een voortgedreven zee, waarvan de wateren slijk en modder opwerpen en - elk gemoed kent de uitlopers van haar donkere baren.

Verlossing Het is op dit punt dat de verlossing inzet. De ene dwaasheid wordt door een andere opgeheven. Rondom Jezus Christus is alles raadselachtig - eerbiediger gezegd: wonderbaar. Daar hopen zich de ergernissen op, daar is de Dwaasheid van God werkzaam; daar wordt bevrijding beloofd door aanlegging van de laatste banden: die des Doods! wier roepingsvisioenen ons niet zijn beschreven. De apostelen hebben Zijn heerlijkheid gezien en dat gaf hun leven het onmisbare „extra", dat de profeet heeft. Paulus ontving dit visioen dat zijn leven voortgedreven en onwrikbaar vastgesteld heeft, voor de poorten van Damascus. Toen werd hij geplaatst niet slechts in de rij de twaalve, die in Jezus' opstandingsheerlijkheid, God geschouwd hadden, maar ook in de rij der profeten, in wie God zich oudtijds veelmaals en

Evangelisatie-zondag 1962

Ongetwijfeld zal op de evangelisatie-zondag, door de aktiveringskommissie vastgesteld op 25 maart, in al onze gemeenten de opdracht van onze Heer: „Verkondigt het Evangelie aan de ganse schepping” ons opnieuw duidelijk voor ogen gesteld worden.

Met blijdschap konstateren we een sterke evangelisatie-drang in onze gemeenten, waardoor in de loop der jaren reeds tal van uitvalspoorten zijn ontstaan, de zegen van het evangelie kon uitstromen en velen met de Heiland in aanraking gebracht worden. En nog zijn overal in het land kansen om van bestaande gemeenten uit, nieuwe gebieden te bereiken. Wij blijven pionieren, want de opdracht van de Heer der gemeente is nóg bindend. Hij roept ons en wij moeten gehoorzamen. Hij zendt ons en wij moeten gaan. Evangelisatie is niet iets, dat we als gemeente maar zo nu en dan eens kunnen doen, of iets dat we aan bepaalde leden of groepen van de gemeente kunnen overlaten. Neen, we zijn er allen bij betrokken. Evangelisatie moet héél de gemeente doortrekken. De gemeente leeft van 't evangelie en moet daarom ook als geheel 't evangelie doorgeven aan anderen. Wij zijn getuigende gemeente. De gemeenteleden vormen de frontlijn van het Koninkrijk van God. Zij zijn de zendelingen van Christus in de wereld. Geve de Heer vermeerdering van geloof en gebed en door trouwe volharding in onze roeping, dat velen zullen komen tot Hem en tot de gemeente. Rondom deze evangelisatie-zondag merken we op, dat door de ECU, (evangelisatie-kommissie der unie) reeds gedurende 30 jaren (1932-1962) een belangrijk werk wordt gedaan. Door op evangelisatie-terrein samen te werken in onze unie-gemeenschap vervullen we beter de taak die we gezamenlijk als gemeenten hebben.

De ECU is dankbaar voor de steun die de gemeenten al die jaren hebben gegeven om de evangelisatie-arbeid op verschillende terreinen door onze gemeenten en posten voort te zetten. Op de komende algemene vergadering der unie zal de ECU voorstellen dit jaar 23 gemeenten en posten finantieel te steunen in deze belangrijke opdracht.

Voor de warme steun van de N.B.V.B. „Zusterhulp” en de N.B.J.B. zijn wij ten zeerste erkentelijk. Met vertrouwen ziet de ECU de toekomst tegemoet. Immers, nooit kan het geloof teveel verwachten. De warmte van het hart zal ook die gave brengen, die het evangelisatiewerk in ons land vereist. Wij staan thans in de laatste strijd! Laten we als gemeenten sámen de laatste kansen grijpen om de wereld te winnen voor de Heer. Een volle inzet van geloof, liefde, ijver en offer en God van de hemel zal het ons doen gelukken. Aan ieder geeft Hijzelf een taak, tot dienst van het geheel. De ECU gelooft en bidt er voor, dat ook in 1962 duizenden door de evangelisatie-arbeid vanuit onze gemeenten de kruisvlag zullen zien wapp'ren boven de bewogen wereld-oceaan.

W. Harkema, ECU-sekretaris

---

op velerlei wijze aan de vaderen geopenbaard heeft (Hebr. 1 : 1-2). Paulus was geen „produktief denker” maar een nederig ontvanger, die begeerde dat de gemeenten voor hem zouden bidden, dat God, als hij zijn mond opende om de Boodschap te verkondigen, Zijn Woord er in zou leggen (Deut. 18 : 18). Door deze diepgewortelde overtuiging gedragen durfde hij Petrus in het openbaar weerstaan en de huivering-oproepende woorden neerschrijven:

Gelijk wij vroeger reeds gezegd hebben, zeg ik thans nog eens: indien iemand u een evangelie predikt, afwijkend van hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt, (Gal.1 : 8, 9).

Ja, zo diep leeft hij in absolute afhankelijkheid van God, dat hij zijn vloekwoord uitbreidt tot in de wereld der engelen. Hij weet, óók boven de engelen geplaatst te zijn, voor wie het profetisch woord niet minder een geheimenis is dan voor de zondaren.

„Onze bezwaarden” Telkens weer worden erin onze kring bezwaren geuit tegen het lidmaatschap der unie van de wereldraad van kerken. Deze bezwaren wegen bij de schrijvers zo zwaar, dat ze van oordeel zijn, dat we dit lidmaatschap moesten beëindigen. Nu hebben we de wijze waarop de Unie-Commissie indertijd het voorstel om ons als unie bij de wereldraad aan te sluiten, getrakteerd heeft, nooit kunnen bewonderen. De zaak had beter toegelicht en door de gemeenten veel breder overwogen moeten worden. Het is toch wel een sprekend geval dat alleen onze unie van alle europese baptisten unies- en -bonden, aangesloten is bij genoemde raad *). Dat zegt reeds, dat men de bezwaren onze bezwaarden niet gering moet schatten. Hier spreekt heus wel wat anders dan bekrompenheid. Wij houden het er voor dat het het gezonde gemeentebesef is, dat de vraag niet tot rust laat komen: zijn we als baptistengemeenten in die raad van kerken nu wel op onze plaats? Ons bestaan als zodanig is immers reeds een afwijzing van het kerkbegrip. Wij, baptisten, willen principieel niet kerk zijn. L.

*) Ook de unie van Groot-Brittanië en Ierland is lid; we menen ook de poolse unie van baptistengemeenten. E.R.

(Wordt vervolgd)

Gezond Gezin

Een verblijdend initiatief

„Gezond Gezin” zo heet het blad waarvan dezer dagen het eerste nummer is verschenen. Het is het orgaan van de **„protestantse stichting tot bevordering van verantwoorde gezinsvorming”.** Door middel van dit blad treedt de enkele jaren oude stichting naar buiten, waarmee een eind is gekomen aan de voorbereidende werkzaamheden binnen het bestuur van de stichting.

Uit het „ten geleide” van het eerste nummer citeren we:

„Het blad is niet bedoeld als een wetenschappelijk tijdschrift; ook niet als een populair voorlichtingsblad. De redaktie wil er naar streven in de toekomst de inhoud der nummers een zodanig karakter te geven, dat beide aspekten daarin verenigd zijn. Dat de redaktie zich hiermede een moeilijke taak heeft opgelegd is zij zich wel bewust”.

De eindredaktie van **„Gezond Gezin”** is in handen van dr C. Blankestijn, P. J. F. Dupuis, arts en dr B. Rietveld. In de uitgebreide staf van medewerkers hebben zitting prof. dr N. Beets, dr F. Bloemhof, prof. dr G. Brillenburg Wurth, prof. dr A. C. Drogendijk, prof. dr P. J. Roscam Abbing, en vele anderen.

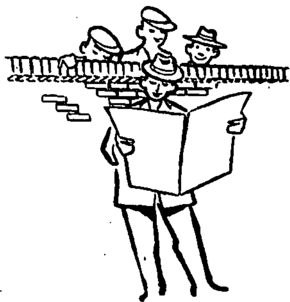
Men stelt zich voor het blad eens per twee maanden te laten verschijnen; de abonnementsprijs is, zo deelt de redaktie mee, in zekere zin een experiment: slechts f 2.50 per jaar. Men hoopt, dat deze prijs kan worden gehandhaafd in het vertrouwen, dat een grote oplaag nodig zal zijn.

We juichen de verschijning van dit blad van harte toe. Het is onze overtuiging, dat dit orgaan in een grote behoefte voorziet. Ook typografisch ziet het blad er bizonder verzorgd uit.

Graag willen we dit orgaan aanbevelen bij allen die hetzij persoonlijk hetzij door hun werk (voorgangers, ouderlingen etc.) met de problemen van verantwoorde gezinsvorming hebben te maken.

De administratie van **„Gezond Gezin”** zetelt te 's Gravenhage, Prins Hendrikstraat 53.

v .D.

Bij anderen gelezen...!

G. P. Klijn geeft in „De Wereld In" van 1 januari 1962 een weergave van de toespraak van ds Robertson, de studiesekretaris van de verenigde bijbelgenootschappen. Daaruit laten wij u het volgende lezen:

En niet alleen in Nederland, maar in tal van andere landen begint ook de R. Kath. Kerk het lezen van de bijbel bij haar leden te bepleiten. Het ziet er naar uit, dat de tijden voorbij zijn, waarin de bijbel als een protestants boek bestempeld werd.

Intussen, is het ook niet alles goud, wat hier blinkt. Er is, zei ds Robertson, ook een minderheid met de bijbel aan het werk, die gevaar loopt zich door haar parate bijbelkennis een geestelijke meerderwaardigheid aan te meten en zich in een pietistisch isolement met het boekje in een hoekje terug te trekken. Wie „specialist" wordt in de bijbel, gaat in een geestelijke woestijn te gronde, waarschuwde de internationale sekretaris.

In „Hervormd Nederland" van 3 februari lazen wij een artikel van Tijmen Knecht. Hij had in Roemenië een gesprek met een protestants kerkleider, wiens naam hij niet noemt. Uit dat gesprek nemen we een stukje hieronder op, beginnend met een vraag van de heer Knecht. Het daarop als antwoord geformuleerde is voor ons belangrijk te horen.

Veel is ons vreemd geworden

Hoe ziet u de toekomst van de beide stelsels?

De toekomst? Het kapitalisme zal ten gronde gaan. Wij hadden geen democratische traditie als in uw land. De volken, die geen ontwikkeling in vrijheid hebben gekend, kiezen nu alle voor het socialistische stelsel. Dat ziet u bv. in Cuba. Daar helpen geen militaire acties meer tegen. Vrijheid is mooi, maar het arme, onwetende volk moet geleid worden. De gemeenschap moet een bepaald perspectief hebben. Ik geloof dat het Westen aan zijn verdeeldheid ten onder zal gaan, tenzij men tot grotere eenheid komt. De vele partijen en hun pers verscheuren het volk. Kijk naar Frankrijk. Vrijheid is goed, maar men moet discipline kennen, weten dat men maar niet alles doen kan. De liberale democratie begrijp ik daarom niet. Velen van ons is het toch vreemd geworden, alles wat er in het Westen omgaat. Men zal in elk geval tot meer eenheid moeten komen.

Wat Roemenië betreft: wij hebben ons hier neergelegd bij feiten die niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden. De jonge generatie heeft niets anders gekend. Het communistische regime vertegenwoordigt hier een minderheid, die ook al in 1920 bestond. Aan wat bij ons democratie heette tussen de beide wereldoorlogen, hebben de ouderen een slechte herinnering. Toch was het volk niet zo onrijp voor de democratie als bv. in Hongarije. Daar gaapte een kloof tussen „hoog" en „laag". Hier was dat minder; men kende meer het gesprek op voet van gelijkheid. Dat is een aanknopingspunt voor de toekomst. Nu wordt het volk één bepaalde leer ingestampt. Wij hangen die leer wel niet aan, maar toch krijgt men door eenzijdige beinvloeding, misschien haast onmerkbaar, er iets van ingeprent.

Daarom is contact zo broodnodig, contact met het buitenland en uitwisseling van personen en ideeën.

Wat ziet u als voornaamste taak van uw kerk hier en nu?

Wij hebben geen invloed op het grote gebeuren, geen macht. Wij moeten het geloof in de kleine kring, in de gezinnen, levendig houden. Wij moeten elkaar trouw blijven en troosten. Wij moeten geduld hebben en vrede onder elkaar en met alle mensen houden. Wij moeten ook voor de vrede tussen de volken opkomen. Het volk is bang voor oorlog; laten we de zaken liever houden zoals ze zijn, dat is veel beter dan oorlog. God leidt vaak langs onbegrepen wegen. Het contact met andere kerken, ook uit het Westen, is bijzonder waardevol voor ons. De Vredesconferentie te Praag is voor ons, aan deze zijde van het gordijn, van grote betekenis. Er is voor ons daar een kans samen met anderen vrij te spreken; de kerken kunnen daar samen een eigen boodschap doen uitgaan.

Uit „Militia Christi" nemen wij het volgende over:

Bij ons in Holland

Twee jongeren, die aan de demonstraties op 16 dec. jl. in Amsterdam hebben deelgenomen, schreven ons:

Het ziet er naar uit dat de (geweldloze) demonstratie een van de meest belangrijke wijzen van communicatie gaat worden.

Engeland is hiervan een sprekend voorbeeld.

Er demonstreerden een dertigtal scholieren en studenten - waaronder wij als leden van de jongerenwerkgroep van Kerk en Vrede - tegen de A-bom, met het doel om ons standpunt te uiten tegen de Nederlandse inschakeling in de groep nuclaire naties.

Ook om aan de op 1 januari te houden demonstratieve mars bekendheid te geven (pamfletten hiervoor werden verspreid).

In Amsterdam is het wel toegestaan tegen kernwapens in het algemeen te protesteren, maar leuzen tegen de Nederlandse kernbewapening zijn taboe.

We begonnen in de drukke Kalverstraat. Met spandoeken en het uitreiken van de pamfletten ging het in de richting van de Dam en over het Damrak. Op het trottoir lopend werden we ter hoogte van de Beurs door de politie ingesloten en terwijl de groep ging zitten, nam deze op ruwe wijze het materiaal in beslag. Na hergroepering en met nieuwe leuzen ging het opnieuw naar de Kalverstraat. Op de Heiligeweg werd de groep weer door een groot aantal agenten ingesloten, waarop we weer onmiddellijk gingen zitten. Zonder enige vorm van proces en a prima vista ging de politie over tot het uiterst hardhandig gebruik van gummiknuppels en bullepezen. Met behulp van deze instrumenten maakte de politie zich snel meester van de overgebleven spandoeken: „Ban de bom", „Jeugd wil vrede" e.a. Om onze bedoeling duidelijk aan het talrijke publiek te maken namen daarna spreekkoren de plaats der doeken in. De politie sloeg krachtig door en maakte er helemaal een feestelijke toestand van, toen zij de toeschouwers, die hun afschuw over het politieoptreden niet binnensmonds hielden, in hun hardhandige „ordehandhaving" betrokken. Incidenten konden niet uitblijven, maar onze groep bleef volkomen verzetloos. Eén onzer riep, na geslagen en over de straat gesleept te zijn, echter „fascist", (hierover straks meer).

Een toeschouwer, die de behandeling door de politie niet kon verkroppen, werd door vier agenten neergeslagen; hij moest naar het ziekenhuis gebracht worden! Een meisje - geen demonstrante - riep naar aanleiding van het brute optreden „schoften" en werd daarop door vier agenten met gummiknuppels bewerkt en geboeid weggesleept.

Tenslotte werden alle betogers in overvalwagens gesmeten en naar het bureau gebracht, waar het proces-verbaal werd opgemaakt tegen ordeverstoring. Tegen de agenten werd geen proces-verbaal opgemaakt.

Het oordeel van de pers:

Vrijwel de gehele pers heeft uitgebreide aandacht aan de betoging gegeven.

„Trouw" was het eens met de politie en-

Leestafel

FRANK BUCHMANS GEHEIM, Peter Howard; uitg. A. W. Sijthof, Leiden 1962; geb.; 133 pag.; f 5.90.

In dit boekje vertelt de schrijver fragmenten uit het leven van dr Frank Buchman, de in 1960 overleden stichter van de beweging voor Geestelijke en Morele Herbewapening. De inhoud van dit werkje is van het sinds jaar en dag bekende recept: de mobilisatie van alle geestelijke en morele krachten om de dreiging van het materialistische kommunisme te weerstaan.
De fragmenten uit het leven van Buchman geven ons een erg onvolledig beeld van zijn leven. Er wordt ons in dit boekje wel het een en ander verteld over het leven en werken van Buchman in de twintiger jaren en ook - zelfs veel - uit zijn laatste levensjaren. Maar helaas blijven we onkundig van Buchmans houding tegenover de allergruwelijkste demonie van nationaal-socialisme en fascisme in de dertiger en begin-veertiger jaren. Dat daarover volkomen gezwegen wordt intrigeert ons nogal.
Rondom de persoon van Buchman zullen zich waarschijnlijk allerlei legenden gaan vormen. Zijn volgelingen hebben hem dermate vereerd, dat daarin voor legendevorming een vruchtbare bodem is bereid. Ook dit boekje zal een bijdrage daartoe zijn. Ondanks de naiviteit waarmee sommige dingen worden verhaald. Als voorbeeld daarvan deze ene regel over Henry Ford, die - zoals vele andere captains of industry - de grote invloed van Buchman zou hebben ondergaan:

„Tijdens de oorlogsjaren werkte Ford mee met de Morele Herbewapening in de beslissende ideologische strijd om de produktie op te voeren" (blz. 81).

Wij dachten dat er weinigen zouden zijn die zulke naieve nonsens nog geloven...
De bezwaren die wij verder tegen deze beweging hebben werden nogeens opnieuw opgeroepen bij het lezen van dit boekje; die bezwaren zijn dan vooral gericht tegen de algemene religiositeit van de morele herbewapening, tegen dat wat onder „leiding Gods" wordt verstaan, de plaats die de bijbel inneemt, de veronderstelde mensen-veranderende kracht van de moraal, de definitie van zonde en verlossing, de botte negatie van het kommunisme als sociaal-historisch verschijnsel en zijn wijsgerige achtergronden, de vervelende oppervlakkigheid waarmee allerlei wordt beweerd, etc. etc.
Nee, hoezeer het ons ook spijt voor de uitgever, we kunnen dit boekje - dat we bovendien nogal duur vinden - niet aanbevelen bij onze lezers. Al moet worden toegegeven. dat het de kritische lezer wel erg duidelijk maakt waarom de beweging van Buchman onaanvaardbaar is voor christenen. Hetgeen beslist niet de bedoeling des schrijvers is geweest.

v. D.

---

noemde het geslagen worden van de betogers „vechten met de politie".
„Het Vrije Volk" nam geen stelling, doch „Het Parool", „Vrij Nederland", „Nieuw Utrechts Dagblad" e.a. veroordeelden het optreden van de politie krachtig in een objektief verslag. In een aantal „Ingezonden stukken" in de bladen werden de puntjes op de i gezet. Door een en ander werd een grote publiciteit verkregen. Dàt is één van de voordelen. Er zijn er meer, die we hier nu maar niet breed uitmeten.
Wel moeten nog enkele opmerkingen gemaakt worden en wel deze:
1. Dit demonstreren is buitengewoon belangrijk, doch is nog aan veel kritiek onderhevig. Daarom moet de bedoeling goed duidelijk gemaakt worden.
2. Van de deelnemers wordt grote zelfbeheersing gevraagd. Emotionele uitroepen als „schoften" en „fascisten" - hoe begrijpelijk in de gegeven situatie ook - mogen niet voorkomen. Het gaat nooit tegen de politie maar altijd voor de vrede en het afwijzen van de atoombewapening. We mogen ons dus nimmer tot aktie tegen de politie laten verleiden, al lokt haar optreden dat soms uit.
3. Er moet naar gestreefd worden dat de autoriteiten aan zulke vreedzame demonstraties geen moeilijkheden in de weg leggen.
4. We leven in een situatie waarin het demonstreren voor de noodzaak van de vrede een zaak is die niet genoeg aandacht kan krijgen. Ph. L. (Gr.).

Mededelingen

Het telefoonnummer van ds H. J. Stukker, Stadskanaal luidt: 05990-2061.

Diversen

Wie kan de administratie helpen aan het adres van Joh. Winkler, voorheen Rijnstraat 116 III, Amsterdam?

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 30 maart 1962 — Jaargang 79 Nr. 3620

OVERHEID

Indien wij ons afvragen wat met het woord overheid bedoeld wordt en een blik in de grote „Van Dale" slaan, vinden wij een niet zo heel eenvoudige formulering. Overheid kan in de eerste plaats betekenen, zo lezen wij daar: Macht, gezag. Voorts kan het woord doelen op het lichaam waarbij het openbaar gezag berust. Wij willen hier een ogenblik stil staan bij wat hier in het tweede deel gezegd wordt: Het lichaam dat gezag en macht heeft in de staat.

Juist nu wij in de tijd van de verkiezingen leven moeten wij ons, dunkt mij, een ogenblik bezinnen op deze dingen. Als baptisten zij wij vaak meer bezig met de gemeente, dagelijkse arbeid en gezin dan op het terrein der politiek. Het heeft onder ons over het algemeen geen goede reuk als iemand aan politiek doet. Ons baptistische beginsel van scheiding van kerk en staat is te vaak doorgerold in een zich onttrekken aan de verantwoordelijkheid voor de staat. Wij zijn burgers van de hemelse staat, maar wij zijn ook burgers van de aardse staat. En dat laatste is beslist niet minderwaardig ten aanzien van het eerste. Het is alleen „anders"waardig. Het zijn twee zaken die allebei voor de volle honderd procent gelden. Daarom moeten wij weten wat wij doen, en of en in hoeverre het invloed heeft wanneer wij ter stembus gaan. Voor velen heeft de zaak zich al te zeer versimpeld omdat zij hun stem kunnen uitbrengen op een partij die min of meer parallel aan hun kerkmilieu ligt, zozeer versimpeld zelfs dat het uitbrengen van hun stem geworden is tot een ongereflecteerde daad van geloofsbelijdenis, terwijl men lieden die hun stem bewust op een niet „christelijke" partij uitbrengen als een minder soort christenen beziet. Ongetwijfeld heeft de door de politieke partijen gebruikte propaganda aan deze versmalling van denken meegewerkt. In ons land is het zo, dat de vorming van de overheid als gezag en machthebbende lichaam, waardoor wij geregeerd worden, sterke invloed ondergaat van de machtsvorming op het terrein van het politieke partijwezen. Er zijn ook landen waar dat niet zo is, waar het volk geen vormende en corrigerende invloed heeft. In ons land hebben wij een volksvertegenwoordiging in tweede kamer, provinciale staten (en middels haar in de eerste kamer) en in de gemeenteraden. Op deze plaatsen zitten mannen en vrouwen die door ons, het volk, direct (of indirect) gekozen zijn, en die daar namens ons spreken. Indien de koning(in) een deskundige heeft aangewezen om hem (haar) te adviseren bij het benoemen van een regering, een zogenaamde kabinetsformateur, gaat deze terdege zijn licht opsteken bij de volksvertegenwoordiging. En een volksvertegenwoordiging is bij ons wel heel goed in staat om een regering tot aftreden te dwingen, door uit te spreken in haar geen vertrouwen te hebben.

Elke wet waaronder wij leven wordt door de regering aan de volksvertegenwoordiging voorgelegd en als die de wet afstemt gaat het niet door. Wij mogen wel zeggen, dat onze overheid in haar vorming en regering er is door de geestelijke en zedelijke kracht van het volk. Ons volk krijgt een regering die het verdient!

Stel U eens voor, dat het ons in de toekomst heel erg goed zou gaan, en dat, God verhoede het, ons volk door de luxe waarin het zou baden, volkomen ongeinteresseerd zou worden in politieke zaken. Hoe gemakkelijk zou het dan niet zijn voor een kwaadwillende groep om de macht in handen te krijgen en het volk te usurperen.

Wanneer door vetheid van hart de leuzen niet meer doorzien worden krijgt het volk óók de overheid die het verdient, en wee zulk een volk. Men kan ook zó vertrouwd raken met het feit, dat alles goed gaat, dat de dingen zó zijn, als toen we geboren werden, zó vertrouwen dat op de zetels wel de deskundige mensen zullen zitten, dat men op een bepaald ogenblik het zicht en de visie op de opbouw en structuur van onze samenleving verliest. Op dat ogenblik heeft men reeds zijn medeverantwoordelijkheid voor staat en maatschappij prijsgegeven en het recht verloren om te protesteren wanneer opeens zou blijken dat onze monarchale democratie vervangen is door een absolute dictatuur, van welke aard en vormgeving die ook zij.

Romeinen 13 en Openbaring 13

In het bovenstaande is geduid op verschillenderlei conceptie van staat en overheid. Voor onze diepste en geestelijke waardering en als norm ter onderkenning van de overheden der geschiedenis en die van onze tijd biedt de Schrift ons ruimschoots de gegevens.
Dat wij ons hier beperken tot het noemen van Romeinen 13 en Openbaring 13 is, omdat die schrifturen toch wel de uiterste mogelijkheden duidelijk weergeven.
In Romeinen 13 is er sprake van de overheid die haar macht van God heeft ontvangen en in Openbaring 13 gaat het om de overheid die de macht van de draak kreeg, de overheid die getekend wordt in het beeld van het beest uit de diepte.
Bezien wij de overheid van Romeinen 13 even van dichterbij, dan blijkt het dat hier sprake is van de overheid die het welzijn van de staat en haar burgers op het oog heeft. Deze overheid wekt bij de burgers die goed doen geen vrees, integendeel, zij ontvangen zelfs lof van de overheid! Voor de boosdoeners draagt deze overheid het zwaard. Zij moet de overtreding van haar wetten straffen. Paulus fundeert het gezag van deze overheid in haar instelling van Godswege. Dat is haar essentie: hoe zij ook uitwendig haar gestalte mag hebben gekregen, hoe zij historisch geplaatst moge worden, dat is een zaak van tweede orde. De eerste orde is dat haar gezagsbron in God ligt. Deze verhouding overheid-volk ligt evenwijdig aan de creatuurlijke verhouding van ouder tot kind. De eer die het kind aan de ouder verschuldigd is, is de eer die het kind aan God verschuldigd is. De eer

In dit nummer

die de burger aan de overheid verschuldigd is, is de eer die de burger middels de overheid aan God brengt. Dat het ouderschap nimmer volmaakt vervuld wordt ontheft het kind niet van de opdracht hen te eren en hen in hun eigen verantwoordelijkheid te laten. Het werkelijke overheidsbeeld zal nimmer beantwoorden aan het structurele beeld dat door Paulus getekend wordt.
Maar door haar onvolmaaktheden en gebreken heeft zij haar goddelijk karakter nog niet verloren. Paulus heeft in de praktijk niet met een volmaakte overheid te maken, maar hij heeft altijd diepe eerbied voor de overheid getoond, ook wanneer zijn persoonlijk gedrag vanuit zijn roeping van Godswege schijnbaar of ook wel noodzakelijk een botsing met haar betekende. Paulus heeft zijn romeins burgerschap hogelijk gewaardeerd. Het is geen vulgair opportunisme indien hij daar gebruik van maakt. Ook als hij een beroep doet op het hoogste rechtsadres van zijn tijd ligt hierin een positieve waardering en erkenning, een eerbiediging en vertrouwen dat hij die goed handelt ook van deze overheid, bij herleiding van haar macht en gezag op de ware bron, lof zal ontvangen.
Het is dan ook zeer wel mogelijk, dat Paulus met zijn grote overheidswaardering en juridische bekwaamheid zijn laatste ons bekende proces in Rome gewonnen heeft en daarna nog enkele brieven geschreven heeft die wij nog bezitten in de Schrift.
De datering van verschillende brieven van Paulus is nog lang geen uitgemaakte zaak. Misschien heeft hij nog wel een zendingsreis naar Spanje gemaakt en is mogelijk daar gestorven, zoals ook wel eens verondersteld is. In elk geval: Paulus heeft gestreden voor overheidserkenning en burgerrecht. En dit is meebepalend geweest in de tekening die we van zijn leven hebben.
Een nadere beschouwing van Openbaring 13 doet zien, dat hier sprake is van een overheid, waarop geen rechtsappèl meer mogelijk is. Een overheid die zich van haar wezenlijke grond heeft losgemaakt. Deze overheid gaat het niet om het welzijn van de Staat en haar burgers; integendeel, deze overheid regeert met dierlijke wellust.
Er zijn geen zedelijke en geestelijke rechtsnormen meer. De duivel, de draak, die alle godsdienst en zedelijkheid verworpen heeft, gaf aan het beest de kracht en de troon en grote macht. Het is een huiveringwekkend visioen dat Johannes op Patmos zag en ons doorgaf. Deze overheid geeft alleen maar ruimte aan hen die haar merkteken dragen van geestloosheid en zedeloosheid. Daar wordt de tegenstelling goed en kwaad niet meer gekend. Daar zijn alle dingen ont-waard.

Mij dunkt, dat er in de geschiedenis nog geen overheid is geweest zo absoluut normloos, zo absoluut demonisch als die welke getekend wordt in Openbaring 13, evenmin als er in de geschiedenis een overheid te vinden is die zo goddelijk prototypisch is als die, welke ten grondslag ligt aan de geloofsbeschouwing van Paulus in Romeinen 13.

A G E N D A

van de 82ste algemene vergadering der unie

op dinsdag 8 mei, woensdag 9 mei en donderdag 10 mei 1962 in het Cultureel Centrum, Grotestraat te Almelo.

* * *

De algemene vergadering begint dinsdagavond te 8.00 uur, wordt op woensdagochtend te 9.00 uur en op donderdagochtend te 9.30 uur voortgezet en op donderdagnamiddag 4.00 uur afgesloten.

De afgevaardigden hebben op dinsdagavond te 7.00 uur gelegenheid tot het tekenen van de presentielijst, het inleveren van de stembiljetten en het verrekenen van de reiskosten (f 10.- heen en terug per afgevaardigde); ook op woensdagochtend zal hiervoor nog gelegenheid zijn te 8.00 uur (tot 9.00 uur).

Op woensdagavond te 8.00 uur wordt het avondmaal gevierd.

* * *

1. Opening (op dinsdagavond te 8.00 uur) door de voorzitter der U.C., ds H. v. d. Werf, en begroetingssamenkomst georganiseerd door de beide gemeenten te Almelo.
2. Mededelingen.
3. Opneming van de presentielijst.
4. Verkiezing van de voorzitter der A.V. Candidaat: ds H. v. d. Werf.
5. Voorstel van de Unie-Commissie: Opneming van de baptistengemeente te Genk (België) als bizonder lid der unie.
6. Voorstellen uit de gemeenten:

a. HOOGEZAND:
De A.V. besluit de U.C. op te dragen een

Wij hebben gezegd dat hier sprake is van twee uitersten. Wij zouden willen stellen dat iedere overheid die wij in de geschiedenis tegenkwamen meer of minder van het goddelijk originele vertoonde en eveneens meer of minder van het duivelse.
Geen enkele overheid was helemaal het éne of helemaal het andere.
Wat echter de geschiedenis wèl heeft getoond is de samenhang die er bestaat tussen geestelijke volkskracht en het zedelijk besef in de burgerlijke samenleving enerzijds en staatsvorm en overheid anderzijds. Wij hebben in ons land als volk nog een grote invloed op staatsvorm en regering. Dat kan tot heil zijn en tot schade. De wil van het volk is lang niet altijd Gods wil geweest. Soms is de regering van een groep heilzamer geweest dan de democratie in diezelfde situatie zou hebben kunnen zijn. Alle dingen zijn in dezen betrekkelijk.
Mij dunkt, dat ik liever in Rusland zou wonen en werken dan in Spanje. In dit voorbeeld hebben we twee vormen van staatsabsolutisme naast elkaar, welke we geen van beide kunnen waarderen, maar welke ieder voor zich toch meer volkswelzijn hebben verwerkelijkt dan de staatsvormen en bijbehorende overheden welke er aan voorafgingen.
Opdat wij echter de best mogelijke staatsvorm behouden en de best mogelijke overheid die wij kunnen eerbiedigen, dienen wij de gaven die God ons gegeven heeft méér te richten op politiek, maatschappijproblemen. Het is goed, dat wij echte baptisten zijn wier harten zo in deze tijd voorafgaande aan ons uniefeest extra kloppen. Goed, omdat gemeente en gezamenlijke arbeid in binnen- en buitenland voor ons de gebieden zijn waar wij en van waaruit wij ons staatsburgerschap van het koninkrijk Gods mogen uitleven. Ons staatsburgerschap van deze wereld echter, onze verantwoordelijkheid voor staat en maatschappij vraagt onze inzet eveneens. Dat mogen wij als christenen niet aan anderen overlaten, omdat wij het druk genoeg hebben met onszelf, of omdat het misschien niet direct zo simpel en boeiend is.
Wij hebben als baptisten in elk geval het waardevolle bezit van eerbied voor elkaars overtuiging. De meeste politieke partijen, met uitzondering van de communistische en roomse, zullen onder ons hun kiezers vinden.. Het verdraagt elkaar steeds beter, is althans onze indruk. Wat wij echter zouden wensen is meer ruimtelijk besef in politicis, meer diepte en bezinning, meer positief gericht verantwoordelijkheidsgevoel. Een uitstijgen boven elk partijchauvinisme, natuurlijk met behoud van het partijensysteem.
Als iemand ons vraagt op welke partij hij stemmen moet, dan kunnen wij hem alleen maar zeggen: maak er studie van. Bezin U er op. Lees van verschillende kanten de kranten. Vraag lectuur aan. Ga eens naar een bibliotheek en vraag wat er voorhanden is.
Of U „christelijk" moet stemmen? Wij geloven in het bovenstaande duidelijk genoeg te zijn geweest. De één stemt uit overtuiging op een christelijke partij, de ander stemt met evenveel rust en overtuiging en even „christelijk" op een partij die wel een program heeft, maar geloof en beginsel aan haar leden laat. Laten wij beseffen samen bezig te zijn aan onze verantwoordelijkheid vorm te geven opdat wij die overheid hebben die wij ook werkelijk verdienen.

Ph. L. (Gron.)

———

Op de laatste radenconferentie van de Noordelijke Bond leidde ik voor een discussie onderstaand onderwerp in. Men verzocht mij de daar aan de orde gestelde dingen in een artikel in „De Christen" te verwerken, wat hierboven dan gebeurd is. Ph. L.

„Zelfs al moest ik met U sterven....",
Matt. 26 : 35a.

Petrus was bereid voor zijn Meester te sterven. Daar mag niet licht over gedacht worden. Het is oók niet juist deze bereidheid van Petrus weg te schamperen door te wijzen op zijn verloochening, diezelfde nacht nog.
Petrus had een heldhaftig karakter. Hij wilde liever náást zijn Meester op het veld van eer sneuvelen, in een misschien wel hopeloze strijd, dan Hem op lafhartige wijze in de steek laten.
Desondanks laat Petrus de Meester alleen, sterker nog: verloochent hij tot driemaal toe de Heer Wie hij, toen de avond nog jong was, trouw tot in de dood zwoer.
Hebben we hier te maken met dubbelhartigheid?
Is Petrus, als 't er op aankomt, toch niet die held waarvoor hij zichzelf hield?
Nee, dat is het niet.
Jezus wijst de heldendood, waartoe Petrus - en wellicht al de discipelen - bereid was, af:
„Breng uw zwaard weder op zijn plaats", (vs 52).
Jezus wil voor Zichzelf èn voor Zijn volgelingen géén heldendood. Want de heldendood - de met roem en eer bekranste dood - is een leugen, die een leugen in stand houdt. In zulk een dood op het „veld van eer" meent een mens toch nog zichzelf overeind te kunnen houden. Nadat hij gevallen is wordt er een monument voor hem opgericht. Posthuum wordt hem eer betoond. Zijn sterven is niet zinloos geweest. Zijn dood is niet het einde. Zijn dood is onverdiend, en daarom zo tragisch.
Jezus wil óók de leugen van de roemvolle heldendood ontmaskeren. Het eind van Zijn aardse loopbaan is géén veld van eer, maar het vloekhout der schande. Geen eervolle dood, maar een verfoeide en versmade dood. De dood, zoals die werkelijk is. Het loon, de bezoldiging der zonde; de verdoemenis; de dood der God-verlatenheid. Het weg-gedaan-worden. Het niet-meer-bestaan voor Gods Aangezicht. Die dood, die ècht dood is. Zoals God het de mens heeft gezet eenmaal te sterven. De dood om der zonde wil.
Petrus wenste een dood, die de eeuwen door „schoon" gepraat is. Een dood die geen vloek is. Die men fier tegemoet kan gaan. Rechtop. Hard tegen hard. Staal tegen staal. Een dood die meer met deugd en roem te maken heeft dan met zonde en schuld. Een onechte dood. Niet zoals God bedoelde. De leugenachtige romantiek van het heroïsme.

—o—

Jezus wijst ons enthousiasme voor Zijn zaak af. Zijn koninkrijk wordt niet gebouwd op onze heldhaftigheid.
Onze opofferingsgezindheid, en welke andere menselijke deugd ook, zijn geen zuilen waarop Zijn Rijk steunt. Wij behoeven niet voor Jezus te sterven. Hij sterft voor óns. En: Hij sterft ons vóór. Hij toont ons in Zijn dood ónze dood. De dood die wij hebben verdiend. Door onze zonde en onze schuld.

—o—

Met Jezus sterven?
Ja.
Maar niet op het veld van eer.
Geen roemvolle dood.
Met Hem g e k r u i s i g d worden! Het „ik" moet totaal ondergaan. In de dood van Jezus. Bezweken onder het oordeel Gods. Geveld onder de druk der schuld. Zodat de in deze dood, die de énige dood is, ondergaande het uitroept: o, God, wees mij zondaar genadig!
Met Jezus sterven?
Ja, samengroeien met hetgeen gelijk is aan Zijn dood.
Daartoe moest Petrus bekeerd worden. Van zichzelf af-gekeerd.
Daartoe moeten wij bekeerd worden.
Pas dan leven wij eeuwig. Niet een voort-leven, met roem overladen, in de herinnering onzer kleinkinderen, of in de annalen der vaderlandse geschiedenis.
Maar leven in de herinnering Gods en onuitwisbaar geschreven in het Boek des Levens.
„Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn dood, zullen wij het ook zijn met hetgeen gelijk is aan Zijn opstanding", Rom. 6 : 5.
Reeds nu.
Omdat Christus in ons leeft.
En straks. Wanneer de aartsengel zal roepen:
„Rijst op, rijst op voor Jezus
Gij, h e l d e n v a n h e t
K r u i s...."
v. D.

Aan rustige wateren

Wèg dat zwaard....!

---

broederlijk schrijven te richten aan alle kerken die de „Nederlandsche Geloofsbelijdenis" als geloofsbelijdenis aanvaarden. Daarin moet worden aangedrongen op herziening van art. 36 dezer belijdenis, bizonder de passage „Wederdopers en andere oproerige lieden", daar deze passage een verkeerde voorstelling geeft van het huidige denken en belijden van hen, die als nazaten van de „Wederdopers" willen gelden.

Toelichting en motivering:

Wij verblijden ons er over dat onze medewerking in practisch alle plaatsen waar een baptistengemeente is, door „rechtzinnige" kerkgemeenschappen niet alleen gewaardeerd, maar dikwijls ook gezocht wordt. De houding van deze kerken getuigt er al van, dat in de practijk van het belijden geen rekening meer met dit artikel wordt gehouden. Wij menen, dat kerken die in de practijk zo tegenover ons staan dergelijke passages, die voor ons 'n denigrerende klank en inhoud hebben, gaarne zullen verwijderen.

Prae-advies der U.C.: de U.C. is er vóór.
b. Toespraak van ds H. D. Hooghwinkel, over de geestelijke verzorging der militairen.

7. Jaarverslag van de unie-secretaris over 1961.
8. Unie-financiën.
   a. balans en resultatenrekening.
   b. accountantsrapport inzake contrôle der diverse administraties.
9. Verkiezing van twee leden der U.C.
   Aftredend en herkiesbaar zijn: D. Olijslager en S. v. d. Werf.
   Candidaten: dezelfden.
10. U.Z.C.
    a. Jaarverslag van de secretaris.
    b. Financiën.
    c. Verkiezing van twee leden van de U.Z.C.
    Aftredend en herkiesbaar zijn: zr G. Brongers en W. Modderman.
    Candidaten: dezelfden.
    d. Plannen en begroting 1962.
11. C. v. d. O.
    a. Jaarverslag van de secretaris.
    b. Financiën.
    c. Verkiezing van een lid van de C.v.d.O.
    Aftredend en herkiesbaar: ds Ph. Lindeman; candidaat: dezelfde.
    Aftredend en niet herkiesbaar: J. Zwaan, Staveren.
    Candidaten: G. Groenhuizen te Drachten en S. Hof te Apeldoorn.
    d. Voorstellen van de **C.v.d.O.:**
    1. De C.v.d.O. stelt voor ds Th. v. d. Laan van Coevorden te erkennen als unievoorganger.
    2. **De C.v.d.O. stelt voor de brs G. Liebe van Leeuwarden, J. C. Loot van Coevorden en W. G. Renken van Vriescheloo te aanvaarden als uniestudenten.**
    3. Aan dr J. J. Kiwiet als conrector eervol ontslag te verlenen, daar deze ontslag gevraagd heeft, wegens zijn benoeming aan het Bethel-College te St. Paul, U.S.A.

    e. Voorstel van **SNEEK:**
    De algemene vergadering besluite het „beurzenfonds" der C.v.d.O. voortaan niet alleen afhankelijk te doen zijn van de vrijwillige bijdragen der gemeenten, maar de gelden voor dit fonds voor een nader vast te stellen deel te doen vloeien uit de unie-contributie.
    Toelichting:
    De gemeente Sneek is van oordeel, dat een dermate belangrijke zaak als de opleiding van onze toekomstige voorgangers een financieël vaste basis moet hebben. Indien van de gemeenten **f 0.20 per** jaar per lid zou worden gevraagd (als contributie) zou dit betekenen dat een jaarlijkse storting van tenminste f 1600.- in dit fonds is **verzekerd.**
    Prae-advies der U.C.:
    de U.C. sluit zich aan bij het prae-advies van de C.v.d.O., luidende: de C.v.d.O. is van mening, dat dit voorstel, indien aanvaard, het beginsel van de vrijwilligheid niet zal dienen; op die grond kan de C.v.d.O. dit voorstel niet aanbevelen.
    f. Begrotingen 1962 van C.v.d.O. en seminarium.
12. E.C.U.
    a. Jaarverslag van de secretaris.
    b. Financiën.
    c. Verkiezing van een lid van de E.C.U.
    Aftredend en herkiesbaar: ds N. J. v. Beek; candidaat: dezelfde.
    Aftredend en niet herkiesbaar: E. de Haan, Beerta.
    Candidaten: H. H. Blok te Dieren, K. L. Ongersma te Drachten en B. Velthuis te Sneek.
    d. Plannen en begroting 1962.

13. U.B.S.
   a. Jaarverslag van de **secretaris.**
   b. Financiën.
14. Pensioenfonds.
   a. Jaarverslag van de secretaris.
   b. Financiëel verslag.
   c. Begroting 1962.
15. Tabitha.
   a. Jaarverslag van de secretaresse.
   b. Financiëel verslag.
   c. Begroting 1962.
   d. Causerie door zr A. Luijten, bestu-rend zuster.
16. Ned. Bapt. Centrum.
   a. Jaarverslag van de secretaris.
   b. Financiëel verslag.
   c. Begroting 1962.
17. Weekblad „De Christen".
   a. Verslag van de commissie van redactie.
   b. Financiëel verslag.
   c. Verkiezing van vijf redacteuren.
   Aftredend en herkiesbaar: ds Ph. Lindeman, drs D. Slort, ds H. v. d. Werf.
   Candidaten: dezelfden.
   Aftredend en niet herkiesbaar: ds J. van Dam en ds J. Louw.
   Candidaten: ds J. A. Brandsma, ds F. E. Huizinga, drs J. Reiling, ds G. van 't Wout.
   d. Begroting 1962.
18. Maandblad „De Zaaier".
   a. Jaarverslag van de commissie van redactie.
   b. Financiëel verslag.
   c. Verkiezing van vier redacteuren.
   Aftredend en herkiesbaar: ds N. Bandstra, ds F. E. Huizinga en ds R. Reiling. Candidaten: dezelfden.
   Aftredend en niet herkiesbaar: ds H. v. d. Werf.
   Candidaten: ds C. v. d. Wier en ds G. van 't Wout.
   d. Voorstellen uit de gemeenten:
   1. **AMSTERDAM-CENTRUM.**
   De gemeente Amsterdam-Centrum verzoekt de A.V. het besluit te nemen en tot uitvoering te brengen om de winsten die gemaakt worden met de uitgave van het evangelisatieblad „De Zaaier, alsmede het weekblad „De Christen" uitsluitend ten goede te doen komen van de betreffende bladen.
   Toelichting: Hierdoor zouden mogelijkheden kunnen worden geschapen om dit werk verdere uitbreiding te geven. In dit verband noemen wij bv. de kostprijsverlaging en/of fraaiere uitvoering. Amsterdam-Centrum acht het nl. onjuist dat bv. zoals in december jl. de abonnementsprijs of kostprijs wordt verhoogd met 1 cent, terwijl ieder jaar een aanzienlijk bedrag aan winst wordt geboekt, welke bedragen niet worden benut om de kostprijs te verlagen. Door een dergelijke verlaging zal de oplage van „De Zaaier" en ook het kerstnummer waarschijnlijk kunnen worden verhoogd en het wezenlijke doel van „De Zaaier" - d.i. evangelisatie - kunnen worden bevorderd.
   Prae-advies der U.C.: de U.C. is van mening, dat de normale winsten aan ons werk ten goede mogen komen, nadat blijkens de begrotingen de belangen van de bladen zijn behartigd.
   2. **MUSSELKANAAL.**
   De Evangelisatie-Commissie der Unie behartigt in den vervolge de uitgave van „De Zaaier".
   Toelichting: De E.C.U. is toch de belangrijkste voorpost van de unie van baptistengemeenten in Nederland. Deze wel belangrijkste tak van arbeid moet toch over een eigen blad kunnen beschikken ter ondersteuning van de arbeid naar buiten.
   Prae-advies der U.C.: de U.C. sluit zich aan bij het prae-advies van de E.C.U. luidende: de E.C.U. is van mening, dat redactionele arbeid niet haar taak is en buiten haar competentie ligt; zij adviseert dan ook om het evangelisatieblad „De Zaaier" als uitgave van de unie te laten voortbestaan en hierin geen wijziging te brengen.
   e. Begroting 1962.
19. Zangbundelcommissie.
   a. Jaarverslag van de secretaris.
   b. Financiën.
20. Activeringscommissie.
   a. Jaarverslag van de secretaris.
   b. Financiëel verslag.
   c. Begroting 1962.
21. Commissie van Dienstbetoon en Vorming.
   Verslag met plannen en begroting.
22. Uniebegroting 1962.
23. Rondvraag.
24. Voorlezing van de notulen.
25. Sluiting.

BROKSTUKKEN

Wat zit er in dat boek-omslag?

De tijd dat er in menig gezin alleen maar een bijbel, een psalmboek en een almanak te vinden waren, is allang voorbij. In onze tijd kopen we voor een goede gulden 'n pocketboek en kunnen tegen die prijs te kust en te keur gaan. De boek-vorm is de weckfles voor de produkten van de menselijke geest. De ideeën, gedachten, feitenrelazen en kunstvoortbrengsels van mensen kunnen er in **verduurzaamd** worden.

De grote bibliotheken zijn enorme opslagplaatsen van dit soort produkten en bevatten onwaardeerbare schatten.

Maar niet alleen is het boek een prachtig middel tot verduurzaming, eveneens maakt het **spreiding** van diezelfde geestesprodukten mogelijk. Dat hebben ook die mannen geweten die eeuwen geleden de openbaringswoorden van oude en nieuwe bedeling in één boek samenbonden en de vermenigvuldiging ervan ter hand namen. Dat weten ook de modern geoutilleerde bijbelgenootschappen van vandaag, die enorm bijdragen tot de verspreiding van het evangelie van Christus tot in alle hoeken der aarde.

Een boek kan vergeten worden of doodverklaard en eeuwenlang onder het stof blijven rusten, en dan opeens weer door een mens ontdekt en tevoorschijngehaald worden om als levend zaad opnieuw in de akker der wereld gezaaid te worden.

* * *

Er zijn boeken en boeken

Francis Bacon heeft eeuwen geleden al gezed dat sommige boeken geproefd, andere opgeslokt moeten worden en dat er slechts enkele zijn die waard zijn te worden gekauwd en verteerd.

Inderdaad is het goed eerst een boek te „proeven". Is de smaak goed en de inhoud deugdelijk, dan kan men doorgaan. Zo niet dan dient het terzijde geschoven te worden.

Er zijn tegenwoordig heel wat boekenliefhebbers, die iedere week weer een groot aantal letters lezen. Ze verslinden het ene boek na het andere. Het zijn kettinglezers. Komen de boeken die ze lezen, zo echter wel tot hun recht, aangenomen dan dat het waardevolle boeken zijn? Een goede lezer heeft iets weg van een koe die kauwt en h e r k a u w t. Het goede dient niet alleen van de bladzijden af-gelezen te worden, maar ook te worden opgenomen en geintegreerd in ons wezen.

Sommige boeken zijn onze vijanden, andere onze vrienden. Het is niet goed een boek zomaar zonder meer te verslinden, zoals een vis soms het hem aangeboden deeg verslindt. Er zou eens een gevaarlijk haakje in verborgen kunnen zitten, dat mee naar binnen gaat. Inplaats van dat wij een boek verslinden, zou het ons kunnen verslinden.

Wie te passief een boek leest, zonder kritisch oordeel, loopt voortdurend gevaar iets „binnen te krijgen" dat schade veroorzaakt. De volzinnen van een boek zijn als de over het strand heenrollende golven van de zee. Als bij eb de zee zich weer terugtrekt, is er altijd iets achtergebleven. Een goed geschreven boek **doet** een mens wat, laat iets bij hem achter.

Er zijn ook mensen, die geen boek willen inzien. Generaliseren noemen ze alle romans pruldingen en alle boekenwijsheid waardeloos. Een van deze boekenhaters heeft eens gezegd dat 't onschatbaar voordeel van analfabeten is dat ze geen boeken schrijven

Een christen aanvaardt de boekvorm als een middel om zich te uiten en kennis op te doen. Hij heeft immers zijn bijbel? En daarnaast nog heel wat andere lektuur die hij niet graag zou willen missen.

En waarom zouden we ons door een goede romanschrijver niet laten helpen, het leven béter te verstaan? **Is hij niet** een door God begaafde, wiens ogen béter schouwen, wiens oren béter verstaan en wiens hart béter begrijpt wat er rondom ons en in andere mensen gebeurt?

* * *

Een opvallend verschijnsel is dat velen liever een nieuw dan een oud boek lezen. Je moet bij blijven.

Nu valt het niet mee om bij te blijven. De stroom van nieuwe boeken is zo groot dat dat praktisch niemand gelukt.

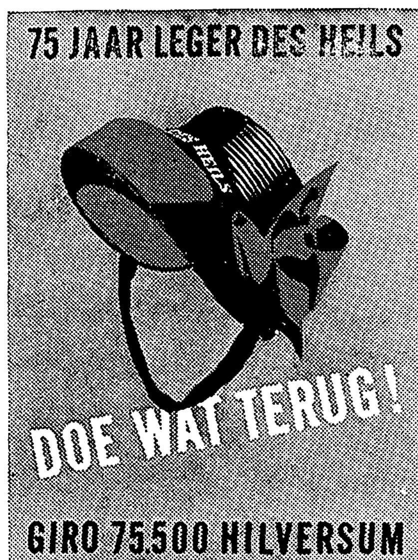
En waarom zouden we ook? Immers, van de meeste boeken die er op de markt komen is er maar een klein percentage de moeite waard; gelezen te worden. Waarom ons vermoeien met allerlei prullaria? En een boek dat vandaag echt goed is, is het vermoedelijk over tien jaar ook nog, uitzonderingen daargelaten. **Schopenhauer** heeft opgemerkt dat het publiek zo onnozel is, dat het liever een nieuw boek dan een goed boek leest.

Wie een goed boek leest is in goed gezelschap. We mogen het boek niet wegwerpen, niet onderschatten. Maar het ook niet overschatten. Selekteren blijft geboden. Een goed deel van de levenskunst bestaat in het kiezen van de juiste bouwstenen. Laat u bij uw keuze beinvloeden door uw geloof.

Wf.

«Stoottroep van Christus»

Ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van het Leger des Heils in Nederland (allerlei akties via radio en pers onder het motto **„Doe wat terug"** hebben op dat jubileum reeds opmerkzaam gemaakt) verscheen een keurig uitgevoerd boekje dat als titel voert **„Stoottroep van Christus"**. Dat wil het Leger des Heils zijn. We geloven, dat deze bizondere geloofsgemeenschap zich in deze 75 jaren ook bizonder goed van deze taak heeft gekweten. Het rijk met foto's geillustreerde boekje licht de lezer in over doel, middelen en werkwijze van het Leger des Heils.

„Stoottroep van Christus", dat als nr. 9 van de 75e jaargang van „De Strijdkreet" verscheen zal op de bekende adressen van het Leger wel te verkrijgen zijn; mogelijk ook wordt het u bij de deur aangeboden. Het kost f 0.50.
We vermelden nog, dat de tekst werd geschreven door majoor D. Lissenburg en evoy Jan Filius.

v. D.

Nader bezien

Zending bepleit overdracht van Nieuw-Guinea aan Indonesië

De spanning rondom het Nieuw Guinea-probleem is angstwekkend snel toegenomen en schijnt zijn hoogtepunt te bereiken. Het lijkt er alleszins op, tenminste op de dag waarop we dit schrijven, dat het geheim overleg tussen de indonesische en de nederlandse vertegenwoordigers is afgebroken. Gedurende het laatste weekeinde waren er, wat men noemt, militaire provokaties van indonesische zijde; Washington weigerde voorlopig hierop kommentaar te geven.

Verschillende Europeanen in Nieuw-Guinea geven uiting aan de vrees, dat dit uitgestrekte land, met zijn voor het grootste deel nog primitieve bevolking, weleens een klein Kongo zou kunnen worden. Met de spanning neemt de zorg toe.
Ook de zending in Nieuw-Guinea heeft van zich laten horen. De raad voor de zending van de nederlandse hervormde kerk heeft reeds in januari jl. zich in een brief tot de nederlandse regering gewend en geschreven, dat „hem geen enkel doorslaggevend argument bekend is om te twijfelen, dat Indonesië het ernstige voornemen heeft zijn plan met Nieuw-Guinea zonodig met geweld door te zetten".

Enkele weken geleden heeft de zendingsraad opnieuw een brief tot de regering gericht, waarin deze mening werd herhaald. Nog zeer onlangs, aldus weet „Het Parool" te berichten, is er een bespreking geweest tussen enkele vertegenwoordigers van de zendingsraad en de protestantse ministers en staatssekretarissen van het kabinet, waarin door de zendingsmensen werd gepleit voor een spoedige overdracht van het bestuur over Nieuw-Guinea aan Indonesië. Gezegd werd, dat dit de enige uitweg is uit de moeilijke situatie. Naar verluid wordt zou deze visie een grote mate van instemming hebben ontmoet bij de vier ministers en bij één der staatssekretarissen.
Wij willen ons geen oordeel aanmatigen over de politieke problemen rondom dit vraagstuk. Wij kunnen er begrip voor opbrengen, dat men in Den Haag op 't ogenblik met de handen in het haar zit. Ook wij zouden internationalisatie van Nieuw-Guinea in het huidige stadium de meest verantwoorde oplossing van het vraagstuk hebben gevonden, waarbij wij aantekenen, dat we uiteraard niet kunnen nagaan in hoeverre de aanspraken van Indonesië op dit gebied, gezien de overeenkomsten tussen Nederland en Indonesië bij de souvereiniteitsoverdracht, werkelijk gerechtvaardigd zijn.
Nu evenwel de organisatie der verenigde naties de overdracht aan een internationaal mandaat onmogelijk heeft gemaakt lijkt het ons tot heil van alle erbij betrokken volken te zijn, indien geluisterd wordt naar de stem van hen die het volk van Nieuw-Guinea het beste kennen, de mensen van de zending.
We geloven, dat het oordeel van zendingsmensen over deze en dergelijke vraagstukken hoger aangeslagen moet worden dan dat van politici.
We herinneren ons hoe indertijd de gereformeerde zending in het toenmalige Indië zich nadrukkelijk stelde tegenover de Indië-politiek van de aan deze zending kerkelijk verwante partijleiding. De geschiedenis heeft deze kenners van het volk, de zendingsmensen, duidelijk in het gelijk gesteld. De politici kregen ongelijk.
Dat alle bij de bovengenoemde bespreking betrokken protestantse ministers het oordeel van de zending deelden achten we een hoopvol teken in betrekking tot onze overtuiging, dat een militaire krachtmeting altijd en ook nu zinloos is en dus vermeden moet worden.

v. D.

N.B.S.V. weer bijeen op „De Vinkenhof"

De vrije zaterdag stelde de senaat van de Ned. Bapt. Studenten Vereniging in staat het 7e weekend reeds op vrijdag 16 maart te laten aanvangen.

Een groot deel van de 50 deelnemers - w.o. veel nieuwe gezichten - kon men dan ook vrijdagavond aantreffen op de zeer geanimeerde „social evening".
De zaterdagmorgen werd, nadat de konferentie officieel geopend was door praeses drs J. Bijleveld, besteed aan een forumgesprek met ds F. E. Huizinga en mr. P. Mostert. Onderwerp: *„De manier van handelen en de wijze van denken in baptistenkring".*
In dit kader werden de volgende vragen behandeld: verhouding geloof-politiek, verschil tussen roeping en opgezweept idealisme, de manier waarop leden van andere kerken en gemeenschappen worden bezien, de toekomst van het baptisme in Nederland en de organisatorische verhoudingen in de unie.
Speciaal het laatste onderwerp had de volle belangstelling van de toehoorders. Beide forumleden brachten eerlijke en puntige beschouwingen, die door de aanwezigen bizonder werden gewaardeerd.
In „Pionier" hopen we nader op de antwoorden van het forum in te gaan.

Zaterdagavond sprak de bekende prof. dr H. Kraemer over de verhouding tussen christendom en andere religies, onder het motto *„Waarom nu juist het christendom?"* Spreker stelde dat tengevolge van de ver-

Lezers aan het woord

Geachte redakteur,
Mij is ter ore gekomen, dat de redaktie van „Kracht van Omhoog" het nodig heeft gevonden om een gedeelte van mijn ingezonden antwoord aan ds Huizinga over te nemen onder het motto: een goed woord voor de pinksterbeweging.
Een exemplaar van het betreffende blad is mij niet toegezonden, de kritische opmerkingen aan het adres van „het losse geschrijf over de doop met de Heilige Geest" heeft men voor het gemak weggelaten. Zelfs bereiken mij brieven, waarin men mij vertelt hoe nu met deze half weergegeven woorden onder de baptisten propaganda wordt gevoerd.
Voor deze methode van „Kracht van Omhoog" heb ik geen goed woord over.
Dit is wel verre van een handelen uit de volheid des Geestes, maar doet meer denken aan onrijp schooljongensgedoe. Wanneer „Kracht van Omhoog" meent te moeten optreden als kampioen van de pinksterbeweging dan kan ik het alleen maar betreurenwaardig vinden, dat zij daarbij gebruik maakt van halve citaten uit andere bladen.
Ik stel er daarom prijs op om te verklaren, dat ik met dergelijk gedoe niets te maken wil hebben. De pinksterbeweging heeft ons een grote dienst bewezen door de ogen van velen te openen voor de rijkdom aan kracht, die door de Heilige Geest in het leven van Gods kinderen kan worden gewerkt. Ik geloof met mijn hele hart, dat wij als baptistengemeenten hierdoor gezet moeten worden tot nieuwe deemoed en verootmoediging voor het aangezicht van Christus. Er is grote behoefte aan een echt geestelijke opwekking, waardoor een halt wordt toegeroepen aan het proces der veruitwendiging, dat onder ons aan de gang is. Maar God beware ons voor deze vorm van hoogmoed, die heilige dingen gebruikt als propagandamiddel om de kinderen van God uit elkaar te drijven. De Heilige Geest staat niet op zichzelf, maar is de Geest van Christus. Hij waste de voeten van Zijn discipelen, worstelde in bloed en tranen tot de verlossing van de wereld. Die Geest moge vaardig over ons worden en ons vernieuwen tot groter dienstbetoon.

Met broederlijke groet,
R. Reiling

---

grote kommunikatiemogelijkheden ook het kontakt tussen de wereldgodsdiensten is toegenomen en daarmee de noodzaak tot het waarmaken van de pretenties die het christendom heeft. Oplossingen als „alle wereldgodsdiensten zijn even waar, resp. even onwaar" werden door de inleider verworpen, evenals pogingen de verschillende religies op een waardeschaal onder te brengen.
Als kriterium voor zijn beoordeling stelde prof. Kraemer: Jezus Christus en de openbaring over God, mens en wereld, die in Hem als een nieuwe werkelijkheid in de wereld gekomen is.
Het empirisch/historische christendom mag naar aanleiding daarvan niet zonder meer worden beschouwd als de normatieve godsdienst, aldus spreker. „Er zijn perioden in de christelijke kerk dat satan de hoofdrol speelde".
Wel achtte de inleider dit christendom hoog, daar het uitgaat van een intreden van God in de verlorenheid van mens en wereld, terwijl andere godsdiensten begrippen als zelfverlossing en zelf-rechtvaardiging kennen.
Met de opmerking, dat het geloof, dat God de wereld regeert, inhoudt, dat de rekenschap waartoe de christelijke kerk wordt geroepen als een juist en gezond verschijnsel moet worden gezien, eindigde prof. Kraemer zijn aktueel getuigenis.
Uitgebreide gesprekken onderling besloten de dag, c.q. luidden de nacht in.
Een diskussie in groepen over de verhouding wetenschap-religie werd gehouden op zondagmiddag.
De liturgische dienst werd ditmaal geleid door drs J. Reiling, die de plaats van God in ons leven, als achtergrondsfiguur of als medespeler, besprak. Deze dienst werd besloten met gebeden voor de noden van kerk en wereld.
Tijdens het weekend werd afscheid genomen van NBSV-adviseur dr J. J. Kiwiet en zijn gezin. Hem werd een boekwerk aangeboden.
Enthousiaste reakties van de deelnemers bewezen, dat ook dit weekend weer aan het gesteld doel heeft beantwoord.

f.

gemeenteberichten

MUNTENDAM - (H. B.). Na een zeer lange tijd van stilzwijgen komt de gemeente Muntendam langs deze weg u iets van onze arbeid vertellen. Dat wij zo lang gezwegen hebben is niet omdat hier in de gemeente niets gedaan is of geen zegeningen zijn ontvangen, maar u moet het maar zien als een nalatigheid van de sekretaris.
Zondag 25 februari mochten wij de vreugde hebben dat twee jonge broeders door de doop de gemeente werden binnengeleid. Dit was voor ons allen een hoogtijdag; de kerk was tot de laatste plaats bezet. Na de doopdienst vierde de gemeente het avondmaal waarbij de pas gedoopte broeders hartelijk welkom werden geheten door ouderling br H. Gernaat.
D.V. zullen op zondag 1 april a.s. wederom twee jonge broeders door de doop aan de gemeente worden toegevoegd. Wij mogen in Muntendam de vreugde smaken, elke zondag twee maal dienst te hebben, waarbij de kerk beide keren behoorlijk is bezet; alhoewel de middagdiensten beter bezocht worden dan de morgendiensten.
Ook hebben wij om de veertien dagen, namelijk op dinsdagavond, prediking in ons jeugdgebouw te Meeden-Veensloot. De opkomst mag vrij behoorlijk genoemd worden. Ook hier wordt de prediking verzorgd door onze voorganger ds G. v. 't Wout.
Wij hebben in de afgelopen winter verschillende evangelisatie-samenkomsten gehouden, zowel in Muntendam als in Veensloot. Wij kunnen met dankbare harten op deze samenkomsten terug zien. Verschillende voorgangers hebben hier 't Woord doorgegeven. De opkomst was bij deze samenkomsten bijzonder goed. Ook wat het verenigingswerk aangaat kunnen wij zeggen, dat het goed gaat. Broeders en zusters in de lande, hierbij hebben wij weer iets doorgegeven van het werk dat hier in onze gemeente wordt gedaan.

HARLINGEN - E. K.). Al is het dan wel wat laat, toch is het ons niettemin een vreugde mee te delen hoe de Heer ons heeft gezegend. Op 6 januari 1902 werd onze gemeente gesticht; dit heugelijke feit herdachten wij zondag 11 maart. Teven mochten wij op deze gedenkwaardige dag ons nieuwe orgel in gebruik nemen.
In de morgendienst droeg de voorzitter van de orgelkommissie br J. van der Baaren dit elektronische orgel, een „Baldwin 51", aan de ge-

In memoriam broeder Jan Doornkamp

Op 21 maart jl. nam de Heer tot Zich, op de leeftijd van 74 jaar, broeder *Jan Doornkamp*.

Br Doornkamp nam tijdens zijn leven, voordat lichaamszwakte het hem onmogelijk maakte, een vooraanstaande plaats in de arbeid van de gemeente te Groningen in. Vele jaren diende hij de gemeente als ouderling; in vakante perioden trad hij op als voorzitter van de raad en ging meer dan eens de gemeente voor in de erediensten.

Zijn sterke persoonlijkheid, zijn rust en weloverwogen oordeel maakten hem in de gemeentelijke arbeid, die hem meer dan alles dierbaar was, tot een centrale figuur. Hij was een broeder wiens opmerkingen tot luisteren en nadenken dwongen.

Hoewel reeds geruime tijd op nonaktief zal men hem desondanks missen.

Ook aan de arbeid van onze uniegemeenschap nam br Doornkamp met warme belangstelling deel. Niet alleen, dat hij bijna op geen enkele algemene vergadering ontbrak, ook op meer direkte wijze is hij bij de arbeid betrokken geweest. Als jongeman diende hij de gemeenten een enkele periode als „unie-centreiziger", zoals toen de kolporteur-huisbezoeker in dienst van de unie werd genoemd. In diezelfde tijd verschenen meer dan eens artikelen van zijn hand in ons weekblad „De Christen", vooral met betrekking tot de zondagsschoolarbeid.

De gemeenten, vooral in het Noorden van het land, heben van zijn gaven profijt kunnen trekken. Als „lekepreker" diende hij deze gemeenten tot een tiental jaren geleden meerdere malen.

Hoezeer de liefde van onze thans overleden broeder op de arbeid van de Heer en de gemeenten betrokken is geweest moge ook blijken uit het feit, dat zijn zoon het ambt van voorganger koos (ds H. Doornkamp, thans voorganger van de baptistengemeente te Weymouth, Engeland), terwijl zijn dochter huwde met ds N. J. van Beek (thans te Alkmaar).
Zegene de Heer zijn gedachtenis in de gemeenten, in het bizonder in de gemeenten te Groningen.
Vertrooste de Heer allen die rondom hem stonden, zijn echtgenote, zijn kinderen en kleinkinderen.
Een getrouw dienstknecht is heengegaan.

Ingegaan tot de vreugde van zijn Heer!

v. D.

Losse Schakels

„Kerkvernieuwing" Het is goed dat de waakzaamheid, die in de geschetste onrust aan de dag treedt, blijft, want de wereldraad is in beweging. Nu zijn we echter van gevoelen - in dit te oordelen naar de inhoud der ingezonden stukken in ons weekblad betreffende ons onderwerp - dat men minder verontrust zou zijn als men het doel van de wereldraad duidelijk en ruimer zag. Het is immers het streven naar een wereldkerk dat onze instemming niet kan hebben en dat door de oekumenische drijvers telkens juist weer als het één en ál naar voren gebracht wordt. We wijzen er echter op dat er in de wereldraad ook wel wat anders de aandacht heeft, iets dat wij van groot belang achten te zijn. Dáárin ligt ons inziens voor ons als baptisten de reden dat we er, voorlopig althans nog in moeten blijven en mee moeten doen. En dat andere vonden wij hier in dat men zich binnen de kerken bewust begint te worden van de noodzaak van kerkvernieuwing. Niet een nieuwe organisatie is het noodzakelijke maar vernieuwing der bestaande kerken van binnen uit - zo wordt gezegd. Op de laatste vergadering is dit onderwerp niet aan de orde gesteld omdat men het minder gewenst achtte het te behandelen temidden en ten aanhore van zovele en grote niet-christelijke volken. Ik citeer enkele zinnen uit het werk ter voorbereiding van de vorige vergadering van de wereldraad (1954):

„Zullen wij ons niet geheel opnieuw moeten gaan bezinnen op de vraag, wat nu eigenlijk een christelijke gemeente is?"

„Sommige profetische stemmen vermanen daarom ook, dat de kerk van binnen uit moet worden open gebroken, om opnieuw als een getuigende gemeenschap aan het front te kunnen staan."

„Het is nog niet te voorzien hoe diep het in het gemeenteleven zal ingrijpen, als het inzicht veld wint, dat het eigen leven volstrekt ter beschikking staat van Gods heilshandelen met de wereld. Het is niet moeilijk te voorspellen, dat dit voor het huidige gemeenteleven niet minder dan een omwenteling zal brengen."

Het is vanwege dit inzicht en verlangen dat we als baptisten reden hebben om er bij te blijven. Wordt aan het bestaande de toets van het nieuwe testament aangelegd, dan moeten ook wij luisteren, want over niets willen we met medegelovigen liever overleggen dan over de vraag naar wezen en openbaringsvorm der nieuwtestamentische gemeente. - Een werkelijke vereniging is immers ook onmogelijk zolang we omtrent deze punten niet tot helderheid en overeenstemming gekomen zijn?

Doleantie en toekomst Het vorige jaar was het 75 jaar geleden, dat de dolerende kerken ontstonden, die (later verenigd met de meeste christelijk ger. kerken) thans als gereformeerde kerken onder ons voortbestaan. In het op kerkelijk terrein veranderde klimaat is de herdenking van de doleantie ditmaal minder nadrukkelijk herdacht dan voor 25 jaar wel het geval was. In „Centraal Weekblad" wordt, én aan de doleantie én aan het feit, dat er ditmaal zoveel minder aandacht aan geschonken is dan voor 25 jaar, een artikel gewijd. Het opvallende opschrift van dit artikel luidt: **De vreugde der Droefheid.** De schrijver gewaagt van dankbaarheid voor de zegeningen die de doleantie gebracht heeft en wijst op de schaduwen, die deze kerkscheuring geworpen heeft. Na gewezen te hebben op de taken naar binnen (enkeling, gezin, gemeenschap) vervolgt hij:

> Steeds meer zal de gemeente evangelisatiegemeente moeten worden. Het komt steeds meer aan op het persoonlijk getuigen. En ook de zending zal steeds meer offers vragen in de toekomst: dit gebied wordt steeds wijder. En inzake de vereniging met de nederlandse hervormde kerk, dringt thans de vraag of deze kerk bereid is Christusverloocheraars buiten haar gemeenschap te stellen. Zo dit niet 't geval is, blijft de tegenstelling. Zo dit wel het geval is, zijn er wijdere perspektieven. Kortom hoeden af voor het verleden, jassen uit voor de toekomst. Er wacht ons een grote taak en naar binnen in de diepte en naar buiten in de breedte!!

Materiaalmoeheid? In het boek Leviticus worden voorschriften gegeven de reiniging van melaatsheid betreffende. Het ons bevreemdende daarbij is, dat er niet slechts gesproken wordt van melaatse mensen, doch ook van melaatse huizen. Dat laatste roept vragen op aangaande de aard der melaatsheid. Hoe kwam men er toe een naam, waarmede men een ziekte aanduidt, die het menselijk lichaam geleidelijk aan sloopt, óók te gebruiken voor het kwaliteitsverlies van stenen? Werd het niet te keren verval van de beschuttende huismuren, gerekend een plaag te zijn, welhaast even erg als het verval van het lichaam - ook wel met een woning vergeleken? Bij de reiniging, die een melaats huis moest ondergaan, werden de aangetaste stenen door nieuwe vervangen. Bleek deze restauratie echter te omvangrijk te zullen zijn, dan moest heel het huis worden afgebroken. Kon men echter met een gedeeltelijke vernieuwing volstaan, dan moest er een reinigingsceremonie plaats hebben; niet ongelijk aan die, welke een mens moest ondergaan die zijn melaatsheid was

---

meente over; br F. Slump speelde bij de overdracht enige zeer mooie orgelsoli. Onze organiste M. van Wier begeleidde de samenzang. Wij zijn zeer blij met dit mooie instrument. Onze voorganger ds C. Mostert hield een predikatie over Ps. 103, „Looft den Here, mijne ziel en vergeet niet één van zijn weldaden". Wat hebben we genoten in deze morgendienst van predikatie, orgelspel en solozang. 's Middags kwamen we samen voor onze jubileumbijeenkomst onder het motto „Tel uw zegeningen". Nu, wij hebben ze geteld en het waren er vele. Verschillende broeders en zusters getuigden hoe wonderlijk onze Heer en Heiland deze zestig jaar onze gemeente heeft gedragen en bewaard. Ons zangkoor en enkele broders en zusters hebben ook enige mooie liederen ten gehore gebracht. We hebben een zeer mooie dag gehad, een dag die we niet licht zullen vergeten. Onze bede is, dat de Heer der gemeente ook in de toekomst ons zal dragen en zegenen, ook als wij straks vakant zullen zijn, want, zoals U wellicht zult weten, onze voorganger gaat ons binnenkort verlaten. Ds Mostert zal met zijn gezin zondag 8 april afscheid van ons nemen; br Mostert heeft ons geruime tijd gediend en in deze periode heeft de Heer ons rijkelijk gezegend. Onze vertrekkende voorganger heeft o.a. ook een zeer werkzaam aandeel gehad bij de bouw van onze nieuwe kerk. Ook daar zijn we hem zeer dankbaar voor. We hopen en bidden van God, dat Ds Mostert óók in de gemeente te Winschoten rijkelijk zal worden gezegend.

---

kwijt geraakt. - Wij kunnen slechts gissen hoe men tot die vreemde opvatting van „zieke” stenen en de daarbij behorende reinigingsplechtigheden gekomen is. Hier kan sterk religieus gedacht zijn en in het onbruikbaar worden van stenen een gevolg gezien zijn van de vloek, die vanwege de zonde over heel deze schepping is uitgesproken.

De overheid en wij We lazen uittreksels van een artikel geschreven door de onder ons niet onbekende prof. dr H. H. Rowley. Het onderwerp van het artikel is het boek **Daniel,** dat een minder wetenschappelijke dan wel een meer praktikale bewerking ervoer. Een paar opmerkingen door de professor gemaakt over de beschouwingen in 't boek Daniël gegeven over plaats en taak van het volk Gods in deze wereld, troffen ons bizonder. De eerste, die we hier onder citeren helpt ons, naar wij menen, om Romeinen 13, de aanvangsverzen, te verstaan. De vraag is vaak bij ons opgekomen of men de uitspraak, die de apostel Paulus daar doet over de verhouding: gemeente en overheid, niet teveel gezien heeft vanuit de heidense overheidsbeschouwing, wier laatste officiele uitloper in de naoorlogse jaren, in Japan, te gronde gegaan is toen de goddelijke verering van de keizer taboe verklaard werd. De apostel wenst in Romeinen 13 ons niet de grootheid van de aardse overheden voor ogen te stellen, ook niet hun overbodigheid, maar het zeer betrekkelijk karakter van haar bevoegdheden en macht.

Daniëls onderricht „Daniël” houdt zich veel met de volken bezig. Israël is uit zijn isolement gehaald en heeft een plaats gekregen in de berekeningen der aardse machten. Het moet „politiek” mee doen. Maar Daniël verklaart, dat

> „machten, die zich zelve tegen God verheffen, gedoemd zijn ten onder te gaan. God is werkzaam in de geschiegenis. Met Hem niet te rekenen is de grootste misrekening. God heeft de hoogste macht en Hij kan voor zijn doeleinden ook hen gebruiken, die in oppositie tegen Hem zijn. Evenmin zal Hij toestaan dat enige macht in haar aanmatiging de grenzen overschrijdt, die Hij haar gesteld heeft. De boodschap van Daniël is een boodschap, die het hart sterk maakt, wanneer iemand het hart dreigt te ontvallen door vrees”.

Vrede en ontwapening Ook over de belangrijke vraag of de vrede komt door of voor ontwapening heeft Daniël ons iets te zeggen. Dienaangaande wordt opgemerkt:

> „Hoe buitengewoon „goed” de tijd moge zijn waarin wij leven toch knaagt de vrees aan het hart. Wanneer de tijden niet boos zijn, vrezen wij dat gruwelijke dingen om de hoek op ons loeren. We houden er een opgewekt vertrouwen in het praten over en het aannemen van resoluties op na. Sommigen hebben hun geloof gestoken in de vernietiging der oorlogswapens. We vergeten echter, dat in de bijbel de vernietiging der wapenen en hun omvorming tot werktuigen van de vrede niet de weg **tot** maar het gevolg is van de vrede. We moeten bedenken dat er slechts één weg tot vrede is: vrede is niet het resultaat van des mensen inspanning, maar de gift van God aan de wereld, die Zijn wil doet”.

Welvaartstaat? We horen nogal eens spreken over welvaartstaat, en dan wil men daarmede wel zeggen, dat we leven in een staat, die er voor zorgt, althans wil zorgen, dat alle zijn burgers welvarend zijn, dat wil dan zeggen, dat ze allen een behoorlijk deel van de welvaartskoek krijgen. We menen dat de betekenis meer is: verzorgingsstaat. De staat bevadert zijn burgers van de wieg tot het graf. Het gaat dan meer om hun welzijn dan om hun welvaart. Nodig is daarbij niet, dat u, maar dat de staat welvarend is, en op mondigheid moet u dan niet te grote nadruk leggen.

L.

Beroepingswerk

Aangenomen: naar Drachten, J. Ketelaar te Hoogezand.

Mededelingen

Het sekretariaat van de gemeente te Schiedam wordt thans waargenomen door: C. S. Hollander Azn., Willebrordusstraat 135b, Rotterdam-11.

Penningmeester der gemeente Zutphen, tevens administrateur van het gebouw is thans: J. H. Olijslager, 't Hoge Zand; Vorden.

Korrespondentie

Br H. D. te U. We hopen in het volgende nummer uw bericht te publiceren.

ABONNEES,

die zulks nog niet deden, worden uitgenodigd om het abonnementsgeld over het 2de kwartaal (*f* 2,25) over te maken op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem; men kan ook *f*. 6,75 overmaken voor de resterende 3 kwartalen van 1962. Wie vóór a.s. donderdag 5 april gireert bespaart zichzelf 40 cent incassokosten. Hartelijk dank voor deze medewerking.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 5 april 1962 Jaargang 79 Nr. 3621

Welvaart als verzoeking

De spreukendichter heeft ons een zeer levenswijs gebed achtergelaten: „Bewaar mij voor armoe en bewaar mij voor rijkdom."
In de armoe schuilen heel grote gevaren. Hoe licht kan een mens door armoe gedreven worden tot diefstal, leugen en bedrog, afgunst en verbittering. Maar ook rijkdom bergt in zich grote bedreigingen: egoïsme, hebzucht, onbegrip voor armen, ondankbaarheid, ontevredenheid, luiheid, verslapping van geest en wil.

In onze tijd en wereld spreken wij van welvaart. In ons spraakgebruik krijgt het begrip welvaartstaat een steeds grotere plaats. Zozeer wordt het woord welvaartstaat reeds gebruikt, dat wij tot nadere begripsbepaling moeten komen. Luisterend naar 't woordenboek is de welvaartstaat die maatschappelijke staatsorde waarbij de staat zich mede verantwoordelijk stelt voor welvaart en welzijn der burgers. Dat betekent dat de staat zijn onderdanen ten volle beschermt. Dat de staat mee de zorg heeft voor arbeid, huisvesting, kleding en voeding van zijn onderdanen. Dat hij zijn onderdanen geloofs- en gewetensvrijheid garandeert, recht van vrije meningsuiting voor iedereen, in woord en geschrift.

In eerste aanleg kunnen wij niet anders dan het welvaartstreven van die staat toejuichen en bevorderen. Immers, één van de meest wezenlijke elementen van ons christelijk geloof is de naastenliefde die de Heer ons geleerd en voorgeleefd heeft. In Christus zijn wij verantwoordelijk voor het welzijn van de naaste.

Tegelijk echter kent de gemeente van Jezus Christus een werkelijkheid die de staat nooit ten volle kan hanteren en verwerken, nl. het feit dat de mens zondaar is. De Here Jezus heeft 't hart van de mens geschetst als gevuld met leugen en bedrog, moord, diefstal, echtbreuk, kortom, met alle hem bedreigende dodelijke begeerten.
Statistici hebben berekend, dat in die staten waar het begrip welvaartstaat het meest gestalte heeft gekregen het aantal zelfmoorden relatief het grootste is, dat daar het gebruik van stimulerende en kalmerende middelen het hoogst is. Dat daar het misbruik van de goederen der aarde het meest intensief is. Dat daar het meeste voorkomt: verveling, verslapping, verwendheid, ondankbaarheid, ongeïnteresseerdheid in geschiedenis, godsdienst en kunst.

Het blijkt, dat bij toenemende verwerkelijking van de welvaartstaat de opdracht van de gemeente steeds moeilijker en zwaarder uit te voeren valt. Dat het haar in toenemende mate moeilijker wordt om het Woord van Jezus Christus te „vertalen", belemmerd als zij is door haar eigen deelhebben aan de welvaart en de verschraling in haar eigen midden van het verstaan van zonde en schuld.

De gemeente van vandaag zal een waarschuwend voorbeeld dienen te vinden in die landen waar de welvaart reeds zo ver is voortgeschreden, dat er welhaast niets meer te regelen overblijft voor de staat. Wij

Op weg naar de welvaartstaat

denken aan landen als Zweden en Denemarken. Daar hebben feitelijk alleen dié geloofsgemeenschappen een functionele plaats behouden, welke het hart van het evangelie hebben bewaard, waar vergeving van zonde en schuld geen klanken geworden zijn en het echte offeren de bovenste plaats op het programma gehouden heeft.
Nu ook ons land op weg is naar de welvaartstaat zullen wij als baptistengemeenten ten volle op onze tellen moeten passen. Wij zullen oneindig veel meer moeten gaan offeren dan tot nu toe is gebeurd. Wij zullen vrijwillig bereid moeten zijn om te gaan leven op een veel lager welstandspeil dan wij kunnen doen krachtens ons maatschappelijk inkomen. Wij zullen, lettend op geloof en roeping, onder toepassing van geestelijke discipline en wederzijdse tucht moeten gaan zoeken naar mannen en vrouwen met roeping en gaven en hen plaatsen voor opdrachten van toegespitste specialisatie. Wij zullen een keurkorps van werkers moeten vormen voor alle terreinen van geestelijke en maatschappelijke aard. Wij zullen moeten zoeken naar verantwoorde en werkzame vormen van askese en onthouding. Als ik denk aan de roomse kerk met haar orden van specialisten, die zich vrijwillig aan strenge leefregels hebben gebonden, dan zie ik daar een menigte van waarden en voorbeelden. Als de staat ons wenst te subsidiëren voor vele vormen van arbeid zullen wij staat en samenleving moeten overweldigen door een vele malen hogere offervaardigheid, en zo niet, dan zullen wij de moed moeten hebben om iedere vorm van subsidiëring te weigeren, om niet in de maalstroom van verslapping en verwording terecht te komen. Een getechnificeerde volautomatische maatschappij zonder Geest is erger, vele malen erger dan de toren van het oude Babylon. In elke sector van het gedifferentieerde specialisme, van rationalisering en mechanisering zullen wij onze stoottroepen van mannen en vrouwen die door de Heilige Geest gedreven worden moeten inzetten en achter hen zal een biddende en offerende gemeenschap moeten staan, opdat zij hun roeping niet ontrouw worden en niet meegesleurd worden in een geestloos egocentrisch streven om met gezin en nakomelingschap in de welvaart te delen.
Begrippen als eigendom en bezit zullen weer op de helling moeten, opdat wij tot een waarachtige geestelijk-christelijke herinterpretatie komen.
In de welvaartstaat zal het komen tot een nieuwe klassevorming, nieuwe clans en

IN DIT NUMMER

„Gij weet niets en gij beseft niet, dat het in uw belang is, dat één mens sterft voor het volk en niet het gehele volk verloren gaat”,

Joh. 11 : 50.

Met deze stelling voerde Kajafas, de hogepriester, de discussie in de hoge raad tot een beslissing. Sinds die dag namelijk beraadslaagden zij om Jezus te doden, zegt Johannes.
Wist Kajafas, wat hij zei? Dat zou ik wel zeggen. Hij toch had het oog op het landsbelang en het voortbestaan van de natie. Want, zouden de romeinse bezetters het wel toelaten, dat het volk der joden in Jezus van Nazareth de Messias ging zien, die het tot glorie zou voeren? Zou de aanhang van Jezus in die richting groeien, dan zou de romeinse macht zich stellig doen gelden. Kajafas zag dan de ellende over land en volk komen, dat ten ondergang gedoemd was. Hij zag ook, dat dán de positie en het prestige van de hoge raad voorbij zouden zijn. Daarom apelleert hij bij leiding en oppositie in de hoge raad aan hun eigen belang: het is beter, dat die éne verdwijnt dan wij. Toen viel de beslissing.
Johannes zegt, dat Kajafas „profeteerde”. Johannes ziet

Aan rustige wateren

Eén voor allen

door de woorden een diepere werkelijkheid uitgedrukt dan Kajafas bevroedde en bedoelde. Kajafas, de hogepriester van dat jaar van Jezus' sterven, wilde Diens dood uit nationaal volksbelang en uit eigen belang. Zonder het te beseffen sprak Kajafas een woord, dat in profetisch perspectief een diepe betekenis en inhoud heeft. Jezus, de Hogepriester stierf dat jaar „in het belang” van allen.
Neen, niet maar voor een kleine groep bevoorrechten, niet maar voor het joodse volk alleen, maar voor állen. In dat jaar van Jezus' dood viel de beslissing. Het was de dageraad van der mensheid heil.
Zullen wij in deze lijdenstijd niet met meer klaarheid gaan beseffen en verkondigen, dat Hij de Ene is, Die het door Zijn dood wél maakte voor ons allen? Er is rumoer en opgewondenheid door de uiteenlopende belangen, die wij najagen. Wij zeggen, dat we het zo goed menen met de anderen en met onszelf. Maar het spoor van onrust is het teken van deze misvatting. Het wezenlijk belang van de mens is niet wat hij bereikt of presteert - och, wat kan hij eigenlijk - maar wat de Hogepriester Jezus voor hem deed.
Werkelijk, Jezus is de Ene voor allen! Hij maakte het voor ons goed bij God. Hij is het, Die het voor ons volbracht. Hij is het, Die door Zijn dood ons het leven verwierf. Ja, het gaat om het léven. Het is Jezus, de Hogepriester, Die het leven in al zijn barheid en benauwdheid goed maakt. Hij doet ons verzoend zijn en dringt ons te gaan in Zijn weg. Zó is het een leven in vrede en met uitzicht! En dat geldt allen.

T. Jansma

Unie-jaarverslag 1961

De geboortegrond geldt doorgaans als een dierbaar plekje grond, waarheen men zijn schreden weer eens richt op bepaalde gelegenheden. Was het dát wat in 1961 de uniegemeenten in algemene vergadering deed verenigd zijn in Hoogezand onder de rook van Foxhol, waar in 1881 de wieg van de unie gestaan heeft? In elk geval treft het zo, dat in dit jaar van het 80-jarig bestaan van de unie de uitnodiging door Hoogezand werd gedaan en graag heeft de uniecommissie deze aanvaard om juist dáár de algemene vergadering te houden. Onze werkzame gemeente heeft in deze bloeiende industrieplaats ons de levende gemeenschap doen beleven, die in de levende Heer haar basis en haar bron vindt.
Het was dan ook werkelijk niet de terugblik naar het voorbije, dat de algemene vergadering als stempel droeg in deze omgeving met historie. Want onze arbeid streeft naar de ontplooiing van morgen. Daarom is het wel typerend, dat op deze algemene vergadering de blik ver vooruit werd gericht, blijkend in het enthousiasme, waarmee ze het *„kerkbouwjaar 1962”*, door de UBS in coöperatie met de unie-commissie en met de activeringscommissie uitgeschreven, begroette. Onze gemeenten zagen door de daarmee samenhangende 1%-actie vèr vooruit naar nieuwe woongebieden en zich uitbreidende steden met nieuwe baptistengemeenten, in nieuwe gemeentecentra werkend en evangeliserend!

Dat het wijder worden van ons werk vraagt naar versteviging van structuur en vooral ook van gedegen werkers en goed toegeruste leden, daarvan is de unie-commissie zich bewust. In een algemeen beraad van de UC met de dagelijkse besturen van permanente commissies, UBS, Centrum en Jeugdraad is het gekomen tot uitdrukking van een sterke behoefte aan vorming van allen, die met ons meedoen en meewerken. Vorming van onze mensen is voor onze gemeenten van grote betekenis en het werd dan ook verstaan, dát de behartiging van deze zaak onder de verantwoordelijkheid van de unie-commissie valt, die als vertrouwenslichaam van onze gemeenten daartoe de aangewezen instantie is. Een daartoe speciaal benoemde commissie van dienstbetoon en vorming staat haar in de uitvoering terzijde.

De jeugdraad schenkt op het terrein van onze jeugdbeweging bijzondere aandacht aan de vorming onzer jeugd en jeugdleiders. Sterk wordt onder de jongeren de behoefte gevoeld aan een vrijgestelde voor de vormingsarbeid, wat tot uitdrukking is gekomen in het aanvaarden van een voorstel om de jeugdraad te machtigen een dergelijke kracht te benoemen. Onze NBJB neemt 'n plaats in onze gezamenlijke arbeid in, waarvoor de dankbaarheid onder ons groot is. En onze jongeren weten, dat hun plaats waardevol is, daar het een plaats is in de gemeente des Heren, die onafhankelijk is van tijden en leeftijden!

Natuurlijk heeft de unie met onze vrouwenbeweging „Zusterhulp” een goed verband en een samenwerking, die ons verblijdt. Wat een stuwende en bewarende werking gaat er niet uit van al die vele zustergroepen verenigd in de NBVB. De vraag „waartoe zijt gij hier?” zal jegens onze zusterhulporganisatie niet gesteld kunnen worden!

Of de unie-commissie op het terrein van onze gemeenschap ook niet eens met moeite in aanraking komt en daarin betrokken wordt om tot een oplossing te komen? Enerzijds helaas ja, want er rijst soms zo maar een probleem, dat spanningen brengt en tot klaarheid moet komen. Anderzijds is het ook goed, dat de UC in dergelijke situaties meespeelt. Want is zij niet onze dienaresse, behulpzaam om licht en leiding te geven? In het verdriet van de moeite is er ook weer de zegen van de vrede als vrucht des Geestes.

De wereldmoeiten deden het de UC raadzaam achten om nog eens opnieuw de motie betreffende de kernwapenen, door de AV in 1955 aangenomen, in de publiciteit te brengen. O, wereld toch, waar gaan wij heen? Nu, laten wij niet beangst zijn, want we weten, dat het gaat naar de glorierijke dag van de verschijning des Heren. Wel zouden we in de nood, die er in allerlei opzicht in de wereld is, meer onze handen willen uitstrekken en ons willen inzetten tot doorwerking van het evangelie. Maar „de arbeiders zijn weinig”. En ook in dezen

---

groepen met welhaast onoverbrugbare „taal”verschillen. Wij zullen al deze dingen van te voren moeten onderkennen en op onze post zijn.

Ik besef vele dingen te hebben aangeraakt, die reactie zullen oproepen. Daarover zal ik mij verheugen. Het grondig doorspreken en doordenken van de dingen die al of niet aan de orde gesteld zijn zal ons misschien tot een herverstaan brengen van het feit, dat de Here Jezus geen steen had om Zijn hoofd neer te leggen, terwijl toch de vossen holen en de vogelen nesten hebben.

Ph. L. (Gron.)

geldt: „zoekt eerst het Koninkrijk Gods". We laten daarom de boodschap horen en zijn dankbaar, dat we dat ook via radio en televisie kunnen doen. Onze commissie, die dit terrein verzorgt verdient onze dank. Och, wij willen wel iedere commissie, die enigerlei speciale taak verzorgt, hier speciaal noemen: evangelisatie-commissie, opleidings-commissie, zangbundel-commissie, pensioenfondsbestuur, enz. enz. Kan wel ooit de hand tot de voet zeggen „ik heb u niet nodig?". Alles werkt mee tot de opbouw van het goed aaneensluitende werk waarin maar één geest de levende en drijvende factor is, dat is de Geest des Heren, die functionneert in de geest der liefde, waarin ieder de hem verleende genadegave gebruikt. Daarom willen wij nu niet meer commissies en namen noemen. Doch ieder mag weten, dat hij/zij de warme dank heeft voor wat om Christus' wille gedaan wordt!
De contacten „naar buiten" hebben ons verblijd. *Dr Erik Rudén,* secretaris van de europese baptisten-federatie, was eenmaal in een vergadering van de unie-commissie in verband met de voorbereiding van de europese baptisten-conferentie, die in 1964 in Amsterdam zal gehouden worden; voor deze zelfde taak woonde onze secretaris een vergadering van de raad van de EBF in Brussel bij. Ook hadden we het voorrecht *dr Josef Nordenhaug,* secretaris van de baptisten-wereld alliantie, in ons land te hebben voor een bespreking over de „Herdenkingskerk" en „De Vinkenhof". *Ds G. W. Tijman* kon onder de duitse baptisten-predikanten vertoeven door bijwoning van de „Theologische Woche" in Hamburg. Ons deelnemen in de oecumenische raad van kerken bracht een bespreking met de moderamina der verschillende kerken met zich mee, terwijl een over de Assemblee in New Delhi voorlichtend boekje „Jezus Christus, het licht der wereld" aan onze voorgangers werd ter beschikking gesteld. Met de doopsgezinden was er nader contact door vertegenwoordiging op de herdenking van de 400ste sterfdag van Menno Simons en bij het 150-jarig jubileum van de Algemeen Doopsgezinde Sociëteit, beide in Amsterdam.
In dit verband mag niet onvermeld blijven dat van de hand van *ds J. A. Brandsma* het boek verscheen „Menno Simons van Witmarsum, Voorman van de Doperse beweging in de lage landen". *Ds Ph. Lindeman* te Groningen was in de gelegenheid de Alchristelijke Vredesconferentie te Praag bij te wonen en op deze wijze contact te hebben met geloofsgenoten achter het ijzeren gordijn, ja drong per straalvliegtuig zelfs door tot Moskou. Als boordpredikant op passagiersschepen naar New York dienden dit jaar *ds Th. v. d. Laan* en *ds H. Sikkema,* welke laatste in samenhang daarmee een goodwill-verblijf in de USA kon doormaken; onze amerikaanse broeders spraken hun verblijding over dit contact uit.
Contacten „naar binnen" bij diverse bijzondere gelegenheden versterkten het besef van verbondenheid. Zo deelden wij in de vreugde van de gemeente te *Daarlerveen/Vroomshoop* bij de officiële opening van haar nieuwe kerkgebouw in Vroomshoop op 27 mei. Wat een vergezicht gaf het om mee te delen in het verblijdende feit van de opening op 1 juli van „'t Venster" als 2de kerkgebouw van onze gemeente te *Hengelo. Deventer* had een hoogtijdag bij de opening van haar nieuw centrum op 7 juli, speciaal voor jeugd- en verenigingswerk. Op 23 juli leefde geheel „Baptist Nederland" mee met de uitzending van *br en zr Van der Veen-Vorsteveld,* die kort daarop met *zr Ter Braak* en *zr Edens* naar het zendingsveld afreisden. Een nieuwe naam verscheen in ons weekblad als plaats waar een baptistengemeente tot openbaring was gekomen: *Alphen aan de Rijn;* en wij allen verblijden ons daarover. En heeft niet onze dappere gemeente te *Musselkanaal* zichzelf en ons en meerdere bejaarden verblijd door de opening van het eerste baptisten-bejaardencentrum aldaar op 30 september? Ja, stellig.
Een jubilerende gemeente was dit jaar onze gemeente te *Almelo,* Nieuwstraat; zij vierde haar 25-jarig bestaan op 30 april. Een jubilerende voorganger was dit jaar *ds Jac. de Jong,* die op 26 juli zijn 25-jarig ambtsjubileum vierde. Een jubilerende emeritus was *ds J. W. Weenink,* die op 4 juni zijn 50-jarig ambtsjubileum vierde en daarbij tot ridder in de orde van Oranje Nassau benoemd werd. Niet onvermeld mag hier blijven, dat op 10 oktober aan *br H. v. d. Deen* te Veendam de ere-medaille in zilver, verbonden aan de orde van Oranje Nassau, werd uitgereikt in verband met zijn 40-jarig jubileum als zondagsschoolleider, ook 'n unieke gebeurtenis.
Kunt u de verhuizende voorgangers nog volgen? Nu, het is zo: *ds H. Ploeger* nam op 29 januari afscheid van Borne en deed op 5 februari intrede in Zandbulten (op 12 februari in Dokkum) na bevestigd te zijn door ds B. Fabrie. *Ds G. van 't Wout,* teruggekeerd van het zendingsveld, werd op 26 maart door ds M. de Jong als voorganger bevestigd te Muntendam. *Ds N. Bandstra* deed op 30 april intrede in Borne, waar hij bevestigd werd door ds H. Ploeger. Op diezelfde dag nam *ds G. Visser* afscheid van Workum/Makkum, die door ds H. Sikkema op 28 mei in Heerenveen als voorganger bevestigd werd. *Ds F. G. J. Hofhuis* zei op 9 juli Drachten vaarwel en werd op 16 juli voorganger van Workum/Makkum, waar hij bevestigd werd door ds B. Fabrie. *Ds Jac. Tromp,* die op 2 juli afscheid van Hoogkerk genomen had, deed op 3 september intrede in Sittard, na bevestigd te zijn door ds D. Boschma. *Ds H. J. Stukker* nam op 8 oktober afscheid van Vriescheloo en ds G. W. Tijman bevestigde hem op 22 okt. als voorganger van Stadskanaal. Assen zag op 12 november *ds I. Tammeling* als haar voorganger intrede doen.
Tenslotte nog even de samenstelling van de unie-commissie. Deze bleef ongewijzigd behalve dan, dat de vertegenwoordiging van de ECU in de UC een wijziging onderging, doordat *ds H. v. d. Werf* de plaats van br E. de Haan innam. De UC koos ds H. v. d. Werf als haar voorzitter. De voorzittershamer is van een vertrouwde hand in een andere vertrouwde hand overgegaan. Wij zijn de Heer van harte dankbaar, dat Hij zulke mannen onder ons gegeven heeft, aan wie Hij veel wijsheid en bekwaamheid geschonken heeft, waarmee ze zijn Zaak dienen!
Laat maar ieder in onze gemeenten en in ons samenwerken, zij het in het geringe en in het verborgene, zó zijn taak zien: dienen om Hem, die ons diende!

Voor de unie-commissie,
de secretaris
T. Jansma

gemeenteberichten

Arnhem - (F. L.). Daar het onder ons als baptisten bekend is, dat wij in lief en leed met elkaar meeleven, omdat wij allen één zijn in onze Heiland Jezus Christus, meen ik er goed aan te doen U ook mee te laten leven in de grote vreugde die wij als gemeente in Arnhem ervaren. De wonderbare werking van de Heilige Geest is kenbaar aan de vruchten.
Wij mochten in februari een drietal zusters door het watergraf heen de gemeente binnenleiden en in maart een broeder en een zuster hetgeen ons allen tot grote blijdschap en dankbaarheid stemde.
Zondag 1 april legde een gouden glans over dit alles. Een zevental jongemensen had de wens te kennen gegeven om in gehoorzaamheid aan onze Heiland, gedoopt te worden; dit grote nieuws klonk door tot in scholen en kerken. Een hervormde predikant belde onze voorganger op en deelde hem mede, dat hij van plan was met ± 20 catechisanten deze doopdienst bij te wonen. Meerdere leraren van scholen waren ook van plan te komen en ook vrienden en vriendinnen van de doopkandidaten wilden er graag bij zijn. Daarom leefden wij allen in spanning en hadden grote verwachting van deze doopdienst. Al vroeg stroomde de menigte onze kapel binnen, zodat om 10 ur over de 350 personen aanwezig waren. Voor deze dienst hadden wij gebeden om de leiding van de Heilige Geest voor de voorganger en de doopkandidaten.
't Was een geweldig mooie dienst; de boodschap van de doop was helder en klaar. 't Was voor onze voorganger een unieke kans deze zo blijde boodschap op een gloedvolle wijze door te geven. De vruchten zullen zeker niet uitblijven. Te mogen zien dat zeven jongemensen op hun belijdenis door het watergraf heen de gemeente worden binnengeleid is een krachtig getuigenis op zichzelf. Tezamen aanzittend aan de tafel des Heren, sprak br ouderling Kiewiet de zeven nieuwe leden namens ons allen een hartelijk welkom toe.
Zo hadden wij met elkaar een onvergetelijke dag. En nog houdt de Heer niet op ons te zegenen, want er is weer een zuster, die gaarne gedoopt wil worden. Ook een jonge broeder, reeds in een andere gemeenschap gedoopt, vraagt opname in onze gemeente. Dit alles vraagt grote dankbaarheid en toewijding aan de grote taak die de Hemelse Meester ons gezamenlijk hier op de schouders heeft gelegd. Moge Hij ons ten allen trouw op onze posten vinden, waar dit ook mag zijn. Dat geve de Heer.

Delfzijl - (korr.). Voor de gemeente Delfzijl was 1 april een ware feestdag. Nadat reeds donderdag op de gemeentevergadering door br en zr Bilder een zeer duidelijke en blijmoedige

belijdenis van hun geloof was afgelegd, vond in de middagdienst van 1 april de doopsbediening plaats.
Onze voorganger ds H. P. de Boer bepaalde ons bij Rom. 6 : 4 **„Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood"**. Met stille aandacht werd geluisterd naar deze duidelijke boodschap. Ontroerend was daarna het moment toen de dopelingen reeds staande in de doopvont, door ons zangkoor werd toegezongen het mooie lied „Zie mij komen".
Met een groot aantal broeders en zusters mochten we daarna samen aanzitten aan de Dis des Heren, waarbij onze nieuwe leden door ouderling br Heynen welkom werden geheten.
Br Heynen herinnerde aan een onlangs gelezen krantenbericht, waarboven stond „Langzame groei der baptistengemeenten". Hiervoor moeten we ons schamen, laten we daarom getrouw zijn aan onze dure roeping, opdat wij nimmer de groei in de weg staan, aldus onze ouderling. Zeer dankbaar gingen we naar huis, reeds vol verlangen uitziende naar onze a.s. evangelisatie-avonden op 6, 7 en 8 april, waarin o.a. ds H. van der Werf van Emmen ons hoopt te dienen.

Drachten - (R. F.). Zondag 4 maart was voor onze gemeente een ware feestdag, want op die zondag mochten we een nog jong meisje in het watergraf zien afdalen, om in nieuwigheids des levens op te staan. Dit meisje had al lange tijd te kennen gegeven dat zij haar Heer en Heiland gevonden had en graag gedoopt wilde worden. Maar door een langdurige ziekte was 't steeds niet mogelijk geweest. Nu had de Heer haar in zoverre weer doen herstellen, dat zij door de doop de gemeente kon worden binnengeleid. Voor deze plechtigheid was tot ons overgekomen br ds W. Veenstra van Musselkanaal, die in bezielende woorden sprak over Hand. 16 : 19.
Na de doopdienst vierde de gemeente 't avondmaal, waarbij de pasgedoopte jonge zuster hartelijk welkom werd geheten door ouderling br G. Meyer.
Thans is het voor de gemeente ook een grote vreugde te kunnen mededelen, dat het beroep dat op ds J. Ketelaar van Hoogezand werd uitgebracht door hem is aanvaard. Wij mogen straks dus weer een eigen voorganger in ons midden hebben. Daarvoor zijn wij de Heer zeer dankbaar. Wij willen in onze gebeden ook de gemeente *Hoogezand niet vergeten, die straks* haar voorganger zal moeten missen. Er is voor de gemeente daar de wetenschap, dat de Grote Herder blijft en zorgt ook voor de gemeente Hoogezand. Dat hebben wij ook mogen ervaren, hetgeen duidelijk naar voren kwam op onze jaarvergadering die wij op 28 maart jl. mochten houden. Uit de verslagen van sekretaris en penningmeester en uit de aktiviteiten, die in de gemeente aan de dag werden gelegd. Wij kunnen niet anders zeggen dan „Eben Haëzer", tot hiertoe heeft de Here ons geholpen. En in dat vertrouwen gaan wij ook verder, verwachtende grote dingen van de Heer.

Almelo, Nieuwstraat - (H. F. v. D.). Gaarne sluiten wij ons aan bij de gemeenten die in deze rubriek vertellen van de zegeningen, die ze mochten ontvangen van de Heer der gemeenten.
We mochten in Almelo een 3-daagse (of zo u wilt: avondse) konferentie houden in de „Rönneboom". Er is veel voor deze samenkomsten gebeden en we mochten een rijke zegen ontvangen. Als sprekers traden deze avonden op de broeders J. v. Cappelleveen, ds W. Harkema en J. Klein Hanevelt en verder werkten mee het „Zoeklichtteam", mevr. v. Riemsdijk (piano), br A. Oldenburger (zang), de „Zaaiers" uit Westerhaar, John Buurman en Flip de Koning en ons eigen zangkoor. Ongeveer achthonderd mensen bezochten deze samenkomsten en bij de uitnodiging om de Heiland aan te nemen als Verlosser en Zaligmaker staken meerderen hun hand op. Verhoorde God onze gebeden om zielen te trekken, ook in finantieel opzicht maakte Hij alles wel. De kollekten brachten nagenoeg evenveel op als de kosten bedroegen (deze kosten waren heus niet gering!).
Duidelijk ervaren we in deze dingen dat God *met ons is en we gaan met blijdschap voort op* de ingeslagen weg, wetende dat Hij, die alles ziet en weet, ons nog meer wil geven dan we reeds ontvingen. Vooral wilden we graag de vele jongeren bereiken die zover van het evangelie af leven. We vertrouwen dat de Heer ook wegen zal openen om deze mensen te bereiken tot eer van Zijn Naam.

Utrecht-Noord - (H. D.). In dit stadsdeel, dat zich in snel tempo bezig is uit te breiden - van 20 tot 80 duizend inwoners - woonden 15 jaar geleden zegge en schrijve 8 baptisten, die voor elke dienst *of samenkomst* 5 à 6 km moesten reizen naar Utrecht-Centrum.
De vraag kwam sterk naar boven: is dit wel, wat we moeten en willen zijn, bereiken we hiermee wat onze opdracht is? We meenden hierop ontkennend te moeten antwoorden. Gevolg, dit groepje begon met door-de-weekse onderlinge samenkomsten. Met het vaste geloof: *de Heer vraagt meer en wij kunnen meer; zo* kwamen we tot de eerste schuchter begonnen zondagmiddagdiensten. Wonderbomen zijn er niet uit voortgekomen maar de planten die er stonden en staan groeiden en zo nu en dan merkten we, dat er vruchten voortgebracht werden. Om de kans van vruchtbaarheid te vergroten meenden wij, dat de zondag samenkomst *naar de morgenuren moest worden* verschoven. Resultaat: sterke toename van bezoek. In een paar jaar uitgegroeid van 25 tot 50 bezoekers. Maar ons geloof dringt ons tot nog meer arbeid. Om dit te kunnen verwezenlijken moeten we over meer en betere vergaderruimte kunnen beschikken. Hetgeen, naar we hopen, binnen niet te lange wachttijd verwerkelijkt zal worden. We zitten nu nog in het speellokaal van een kleuterschool, waar, willen *we kunnen zitten, vóór en na elke dienst of* samenkomst een hele verhuizing van meubilair moet plaats vinden.
In het uitzaaien van zaad des evangelies volgen wij een enigszins afwijkende manier, vooral wat *betreft de zondagmorgen-samenkomst.*
De praktijk heeft ons namelijk geleerd, dat onze samenkomsten aan levendigheid winnen als er wordt meegewerkt door muziek en/of zang, als deze maar blijven afgesteld op het **woord;** met andere woorden: méér het spontane getuigenis dan de technische schoonheid. Verder hebben we hier nog de buitenissigheid van het **niet meer kollekteren** tijdens de diensten.
Ruim een jaar geleden zijn we met dit waagstuk begonnen. Een broeder is de leden langs gegaan met de vraag, wat wilt U van uw inkomen afstaan voor het werk van de Heer. En zie, allen geven in een hun daartoe verstrekt zakje per week of per maand. Deze zakjes worden na de zondagmorgendienst bij de uitgang in een kollektezak opgevangen, waarin ook de gaven van niet-zakje-bezitters terecht komen. Het resultaat is dat men bewust geeft en méér. Vraagt men naar de aktiviteit van deze groep, zo kunnen we zeggen, dat zeker 80% op de één of andere wijze betrokken is in de arbeid. Er is bloeiende zondagsschool-arbeid. „Zusterhulp" is druk aan het werk voor de aankleding van ons nieuw te bouwen gemeentecentrum. De jeugd verzorgt een groot deel van de zo nodige muzikale medewerking, dan is er een dubbel kwartet en niet te vergeten de wijkavonden, waar zand en zaad elkaar aanvullen, zodat ook hieruit iets kan groeien. **(verkort).**

uit ons uniebureau

Ons unie-feest begint op dinsdag 8 mei a.s. om 20.00 uur in het „Cultureel Centrum", *Grotestraat te Almelo en het eindigt op* donderdag 10 mei om 16.00 uur.
Natuurlijk kunnen onze broeders en zusters daaraan vrijelijk deelnemen met voldoening van de kosten, zoals die door de voorbereidingscommissie te Almelo (secretaris br J. v. d. Meer, Wondestraat 66) zijn bekend gemaakt. Hebben allen zich reeds aan dat adres gemeld, die willen deelnemen? Men moet er tijdig bij zijn!

De afgevaardigden der gemeenten moeten daarenboven aan het unie-bureau gemeld worden ter inschrijving in de lijst van stemgerechtigde leden van de algemene vergadering. Willen de secretarissen onzer gemeenten de namen der afgevaardigden wel tijdig aan mij opgeven? Zoals bekend kan een gemeente voor het eerste honderdtal leden of gedeelte daarvan twee afgevaardigden zenden en voor elk hondertal meer of gedeelte daarvan één afgevaardigde.

De stichtingen (Tabitha, UBS, Centrum en Pensioenfonds) en de door de unie erkende neven-organisaties (NBJB en NBVB) kunnen aan de algemene vergadering deelnemen door een vertegenwoordiging, bestaande uit twee personen, die niet tevens afgevaardigde van een gemeente zijn. Mag ik van de betreffende secretarissen wel opgave ontvangen wie hun stichting of nevenorganisatie vertegenwoordigen? Natuurlijk wel, en dan graag tijdig!

Naar ik vertrouw zullen in de loop van de volgende week de secretarissen een aantal exemplaren van het boekwerk met agendastukken ontvangen gelijk aan het aantal afgevaardigden. Graag wens ik alle belangstellenden een geïnteresseerde bestudering van alle verslagen en rapporten, begrotingen en plannen toe. Door dit boekwerk (kosten *f* 1,50) wordt men over alles gedetailleerd voorgelicht en ingelicht; het is dan ook een kostbaar bezit.

Volledigheidshalve wil ik betreffende de in het vorig nummer gepubliceerde agenda van de komende algemene vergadering der unie er nog even opmerkzaam op maken, dat gemeenten amendementen op de voorstellen kunnen indienen binnen een maand. Uiterlijk 30 april moet dus een amendement bij het unie-secretariaat zijn ingediend.

T. Jansma

Mededeling

Het juiste adres van de sekretaris der baptistengemeente te Arnhem is:
F. Lindeman, De Houtmanstraat 91, Arnhem, Telefoon 27467.

Van de unie-bouwstichting

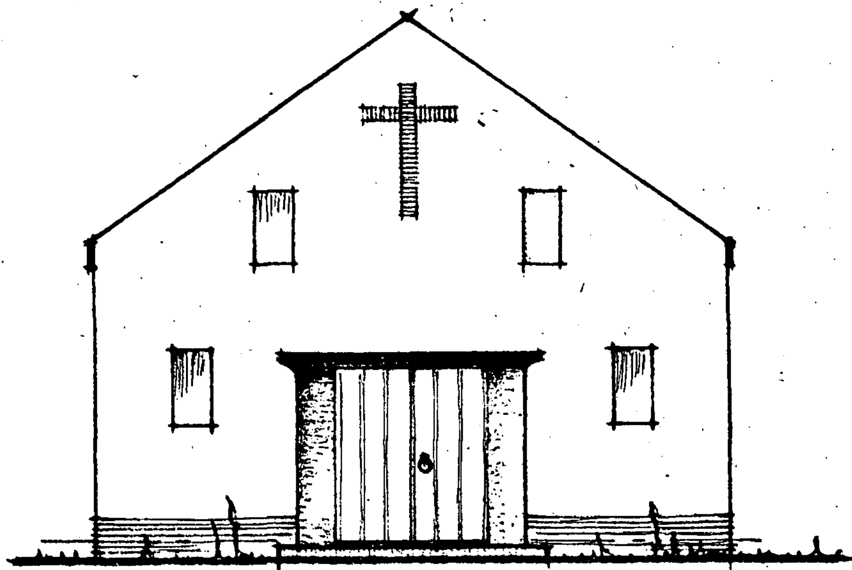
Van ons bouwfront

Deze keer willen wij iets schrijven over de verschillende bouwactiviteiten in onze gemeenten. De laatste tijd werd alle aandacht gericht op ons kerkbouwjaar, waardoor de andere actualiteiten wat op de achtergrond kwamen. Als wij nu toch nog iets over het kerkbouwjaar zouden schrijven, dan zou het zijn over de vraag: *zijn wij niet veel te laat met die actie?*

Die vraag zal zich ook aan U opdringen, als U leest wat op het ogenblik allemaal gaande is aan het bouwfront. En dan denken wij niet aan allerlei geruchten over mogelijke kerkbouw of voorlopige plannen maar aan vergevorderde en definitieve bouwplannen die in de komende maanden uitgevoerd kunnen worden. Hier volgen enkele namen: *Amsterdam-West,* daar wacht men op de bouwvergunning om dan ook dadelijk met de bouw te beginnen; *Utrecht-Zuilen,* daar is de beslissing tot definitieve bouw gevallen; *IJmuiden,* het bouwplan voor een kapel ligt ter bespreking bij de UBS; *Emmen-Klazienaveen,* 'n tweede bespreking met de UBS vond plaats en het besluit tot definitieve uitwerking van de bouwplannen is genomen; *Drachten,* het bouwplan voor een kapel met 250 zitplaatsen is in bespreking en voorzien van aanmerkingen voor verdere uitwerking terug gezonden. Dat zijn vijf plaatsen, allemaal liggende in de urgentie gebieden, zoals deze in de brochure van ons kerkbouwjaar genoemd worden: de grote stad en de industrieplaats. Dat onze gemeenten de geboden kansen aangrijpen, dat zij niet terug schrikken voor grote offers: dat getuigt van het werk van de Heilige Geest, Die ons vervult met een grote liefde voor de Heer en oog, oor, hart, hand, voet en gaven doet inzetten in de Oogsttijd van Gods Koninkrijk.

Bijgaand ziet U een schets van de toekomstige kapel te Drachten, de nieuwe Philipsstad in het oosten van Friesland. Duizenden mensen worden naar dit industrie-centrum getrokken. De gemeente is nog klein, maar zij ontvangt regelmatig attestaties, waardoor het ledenaantal stijgt en de bij de arbeid betrokken gezinnen nemen sterk toe. Dit is allemaal nog op eigen erf, maar daarnaast ligt het grote gebied van de evangelisatie onder de nieuwe industrie-bevolking. Langer wachten met het bouwen van een kapel, waarin men de mensen kan ontvangen en samenbrengen rondom het evangelie en in gemeenschap met de gemeente, is ten enen male onverantwoord. Het schetsplan zal met de nodige wijzigingen uitgewerkt worden tot het definitieve bouwplan. De totale kosten worden geschat op *f* 75.000,- tot *f* 80.000,-.

Namens de unie-bouwstichting,
G. Brongers

Nader bezien

De nood der bejaarden

Ook in het jaarverslag, dat onze uniesekretaris in dit nummer publiceert, wordt melding gemaakt van het feit, dat de gemeente te Musselkanaal verleden jaar het bejaardencentrum „Irene" opende. We geloven, dat het zeer terecht nog eens onder de aandacht gebracht wordt; het is een gebeurtenis geweest, minstens zo belangrijk als de opening van een nieuwe kerk of de intrede van een nieuwe voorganger.

Nee, op zichzelf is het werk dat men daar in Musselkanaal doet, gering - trouwens, wat is gering? - en vergeleken bij het werk dat in grotere tehuizen gebeurt onopvallend. Desondanks richten we de schijnwerper der belangstelling nogeens op het initiatief in Musselkanaal. Omdat het niet vaak genoeg gezegd kan worden, dat er - zonder overdrijving - sprake is van een noodtoestand. Er zijn veel te weinig van zulke tehuizen.

In „De Gong", het maandblaadje van de baptistengemeente te Musselkanaal lazen we, dat men er zelfs niet aan vele urgentie-aanvragen kon voldoen. Verschillenden staan op de wachtlijst; een tiental bejaarden moest zijn intrek nemen in een of ander tehuis of inrichting waar ze niet op hun plaats zijn of waar ze zich geestelijk niet thuis voelen....

Men zal zich amper kunnen voorstellen wat dat betekent aan verdriet en eenzaamheid.

Een nog schrijnender illustratie van die nood wordt geleverd door verschillende krantenberichten van de laatste weken, waarin vermeld wordt, dat alleenwonende bejaarden dood werden aangetroffen, soms pas meerdere dagen na hun eenzaam sterven....

Gelukkig verrijzen overal goed geoutilleerde bejaardencentra. Maar nog lang niet genoeg. Men heeft berekend, dat over een tiental jaren het dubbele aantal centra nodig is.

Ook en vooral op de gemeenten rust de verantwoordelijkheid voor deze zaak.

Daarom onze vraag: is deze verantwoordelijkheid al eens onderwerp van bespreking geweest in de raad van Uw gemeente of in de gemeentevergadering?

v. D.

Nieuwe kerk in Groningen wordt zaterdag geopend

A.s. zaterdag 7 april zal in een speciale samenkomst de nieuwe kerk in Groningen-N., waarvan de bouw reeds enkele weken geleden is gereed gekomen, officiëel worden overgedragen aan de gemeente en in gebruik genomen. Deze plechtigheid vindt plaats te 7.00 uur 's avonds.

Zondagmiddag 8 april te drie uur zal er in het nieuwe kerkgebouw een speciale dienst worden gehouden, waartoe ook afgevaardigden van zustergemeenten en allerlei instanties zijn uitgenodigd.

Gelijk bekend zal het nieuwe kerkgebouw „Cirkel" worden genoemd. Het gebouw, dat tegen de vierhonderdduizend gulden heeft gekost is gelegen aan de Korreweg, een belangrijke invalsweg in het noordelijke stadsgedeelte.

We kunnen ons voorstellen, dat de gemeenten in Groningen, in 't bizonder de gemeente te Groningen-Noord, zich dankbaar zullen opmaken de feestelijkheden, die een gehele week in beslag gaan nemen, te vieren. Vele jaren is immers op allerlei wijze geijverd om dat, wat nu tot stand is gekomen, te bereiken. We wensen de gemeenten in Groningen van harte geluk en spreken de wens uit, dat het nieuwe kerkgebouw voor velen een Bethel, een plaats Gods moge worden.

We hopen in een volgend nummer van ons weekblad op deze gebeurtenis terug te komen.

v. D.

Losse Schakels

Naief Dit woord, dat iets met „aangeboren" te maken heeft, heeft een nogal wat geschakeerde betekenis. Wanneer ons gevoel ons niet bedriegt, dan is het juist niet als kompliment bedoeld, wanneer men van een volwassen mens, althans van iemand, die daarvoor moet doorgaan, zegt, dat hij naief is. Het is haast om medelijden met de betrokkene te krijgen; hij is in zijn geestelijke groei blijven steken. Achterlijk? Ach nee, dat nu juist niet, maar wat achterop; met een onvoldoende ontwikkeling van de ellebogen. Geen „kei"; maar een lam. Hij doet even denken aan die jonge, pas bevestigde predikant, die voor zijn eerste preek de woorden gekozen had: Ik ben de goede Herder. Hij begon: ik ben de goede herder. Pauze. Andermaal nam hij de aanloop, maar kwam weer niet verder. Toen zich dit voor de derde keer herhaald had, stond Luther, die de intreepreek bijwoonde op en zei zo ongeveer: komt u maar naar beneden. U is geen goede herder maar een schaap! Misschien vergiste Luther zich wel even, want wel is preken inderdaad meer dan een tekst citeren doch schroom is geen misplaatste kanselstoffering.

Naievelingen? Zijn gelovigen naievelingen? Moet een gelovige naief zijn? Want, beter dan de christenen te bekijken is het altijd het bijbelwoord te raadplegen. Als geloven vertrouwen is, althans óók vertrouwen is, zal dan de gelovige niet noodzakelijk de trek van naieviteit moeten vertonen? Welke eis stelde de Here Jezus aan hen, die als Zijn discipelen Hem wilden volgen? Nederigheid was bij hen juist niet een aangeboren eigenschap. Kijken we in hun kring rond, dan krijgen we niet de indruk, dat de een de ander uitnemender achtte dan zichzelf. Er waren er tenminste onder hen, die zich bekwaam achtten voor de zwaarste posten en ook niet aarzelden daarnaar te solliciteren. Deze zelfwaardering vond geen steun bij anderen, want die namen hen dat zeer kwalijk. Er heerste geen aantrekkelijke sfeer in deze prae-formatie van de nieuwe gemeente. In de mentaliteit der eerste broeders zaten reeds de kiemen van verdeeldheid en scheuringen.

's Heilands zielzorg De zelfoverschatting en naijver, die er in de kring Zijner jongeren woekerde, is de Meester niet ontgaan en heeft Hem met grote zorg vervuld. U denkt - en terecht aan de zo vaak onjuist aangehaalde bede van het zogenaamde „Hoge priesterlijke gebed". De eenheid van Zijn discipelen onderling was het onderwerp van Zijn gebed. En niet alleen bad Hij er om, maar bond ze de discipelen ook op het hart. Hij zocht hen te doordringen van de noodzakelijkheid hun eenheid, wortelende in, en gegeven mét hun geloof in Hem, te beleven. Hoe deed Hij dat? Hij wist dat ze onderweg met elkander woorden gehad hadden over de vraag, wie van hen de meeste was. Toen nam Hij - aleer ze de nacht ingingen - een klein kind en plaatste dat in hun midden en zei: indien gij niet verandert en wordt gelijk dit kindeke, gij zult het Koninkrijk Gods geenszins in gaan. Voelt u de zwaarte van dit woord? Het ingaan in het zalige leven hangt er van af. Dat is nog iets meer dan de eerste plaats in dat Koninkrijk bezetten. Niet de zorg dáárvoor bindt de Heer hen op het hart, aan die eerste plaats zijn ze nog lang niet toe. De vraag is voorlopig nog deze: zult ge wel deel hebben aan het heil?

Het kleine kind Wat het kleine kind zijn bekoring geeft is zijn naieviteit, zijn vanzelfsprekend vertrouwen. Het maakt zich geen zorgen. Geloven is 'n naieve levenshouding. Is geloven niet overgave en overgegeven leven? Is geloven niet onberedeneerde gehoorzaamheid? Is geloven niet blij zijn met lege handen en met een met liefde vervuld hart? Is geloven niet blij zijn met een paradijs, dat achter de horizont ligt en zich onuitsprekelijk verheugen in Iemand, die men niet gezien heeft en nochthans lief heeft? Neen, dan de wereld! Die is „realistischer". Die heeft „liever één vogel in de hand, dan tien in de lucht". **Het doet even denken aan die man, die - het was maar kort nadat de gasverlichting was ingevoerd - een straatprediker in de rede viel met de opmerking: „de man, die de gaslamp heeft uitgevonden heeft méér voor de mensheid gedaan dan Jezus", waarop de prediker antwoordde: „als u op uw sterfbed ligt, laat u dan een gasfitter komen; ik laat mij Joh. 14 voorlezen".**
Naieviteit - trek er de neus maar voor op, maar bedenk ook dat ze wel eens de sleutel tot het echte leven zou kunnen zijn. Naieviteit kon wel eens wijzen op een innerlijke zuiverheid, die deel geeft aan een verborgen wereld van onbeschrijfelijke vrede.
Was het gebed, dat „Uw Heilig Kind, Jezus" opzond in Gethsemané naief? Vader alle dingen zijn mogelijk bij U. Laat deze drinkbeker aan mij voorbij gaan. Doch niet mijn wil maar Uw wil geschiede!
Wie daar kan staan - wat doen hem kruis en dood?
Die zich omgekeerd hebben en nu zijn als de kleine kinderen, zullen vlotter naar binnen gaan, dan die groten, die wat wéten en wat kunnen, Matth. 11:25.

Grenzen eerbiedigen We hebben ons goede vaderland niet verdeeld in bij elkaar aansluitende classes of hoe men die afgebakende terreinen in de kerkelijke arbeid wil noemen. We zijn daartoe niet talrijk genoeg. Maar toch ligt er om elke gemeente een zeker oppervlak, dat zij - en te recht - haar bizonder arbeidsterrein acht te zijn. Voor dat terrein, wat groter of kleiner - al mede naar de grootte der gemeente - voelt zij zich in bizondere zin verantwoordelijk. Daarom werkt het storend wanneer een broeder, verbonden aan een andere gemeente, op dat terrein, hetzij op eigen gelegenheid of met anderen, een of andere aktiviteit gaat ontplooien. Men moet niet in elkanders aquarium gaan vissen - om het zo maar eens te zeggen. Natuurlijk, wanneer een kerk heel Nederland in aaneensluitende stukken verdeeld heeft, dus de zee tot haar aquarium gepromoveerd heeft, is het moeilijk met haar beste buren te blijven. Maar het, schoon niet geografisch nauwkeurig vastgelegde terrein van 'n bepaalde gemeente moet men niet als werkterrein gaan betreden. Althans niet zonder toestemming van de betrokken gemeente. Dit is vooral storend wanneer op dat terrein zogenaamde „kringen" opereren, soms met een „bizondere" boodschap. Dit onbijbelse gedoe, dat met miskenning van de bijbelse gemeente en haar opdracht opereert, moet men niet steunen door er een spreekbeurt voor te gaan vervullen. Het is een belediging voor de betrokken gemeente alsof zij geen volle heilsboodschap zou verkondigen en een ondermijnen van haar invloed en toekomst. Wij zijn gemeente-christenen en moeten dus beginnen met zelve de gemeenten te eren - ook door haar haar eigen verantwoordelijkheid te laten.
Wordt er interkerkelijk gewerkt, dan zal men in onderling overleg de sprekers uitnodigen en de onderwerpen vaststellen. Wordt men door anderen gevraagd op het terrein ener gemeente op te treden, dan behoort men er zich eerst van te vergewissen, dat die gemeente er mede akkoord gaat. Wij moeten met elkander als voorgangers en als gemeenten rekening houden en elkander eren. Als

„DE CHRISTEN"
UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

het om de „Boodschap" gaat, dan gaat het ook om de gemeente in haar plaatselijke openbaringsvorm.

Goed beginnen In de krant heeft u veel kunnen lezen over de vergadering van de wereldraad van kerken, onlangs in New Dehli gehouden. Over de resultaten wordt verschillend geoordeeld. Dat hangt wel mede af van de verwachtingen, waarmede men naar deze ontmoeting was getogen. Die er veel van verwachtten waardoor de eenheid der kerken bevorderd zou kunnen worden, zijn minder gelukkig met de resultaten dan zij, die zich beter gerealiseerd hadden, dat daarvoor meer nodig is dan een groot enthousiasme.
De vraag om de eenheid der kerken is er niet eenvoudiger op geworden nu de orthodoxe kerken van het nabije oosten in de wereldraad zijn opgenomen. De vraag, waarover men het eerst ééns zal moeten worden is, nemen wij aan: waarin zal men zijn uitgangspunt bij de besprekingen nemen? Op genoemde vergadering van de wereldraad stelde de aartsbisschop van Canterbury voor **„samen te beginnen met de apostolische geloofsbelijdenis"**.
Direkt daarop stond echter een ander op, **„die met nadruk stelde dat opnieuw met de Schrift moet worden begonnen"**. We weten helaas niet wie deze sympathieke opmerking gemaakt heeft, maar wel weten we dat ze de instemming heeft van de baptisten. We moeten terug naar de Schrift, waarin alle hedendaagse kerken hun oorsprong zeggen te hebben. En Rome zal bereid moeten zijn - wanneer ze althans met protestanten een gesprek zal willen voeren - om het goddelijk gezag van de kerkelijke overlevering te laten zwijgen. En zou het ook **voor ons** niet goed zijn voortdurend en met anderen studie te maken van wat de hoofdgedachten in de verkondiging van Gods openbaring in Christus zijn? Doet de bijbel ons soms niet denken aan een palimpsest - een stuk perkament over welks oorspronkelijke schrift meermalen door vreemde hand werd heengeschreven? De apostolische overlevering, ons in de Schrift bewaard, loopt steeds gevaar door kerkelijke overlevering te worden overwoekerd.

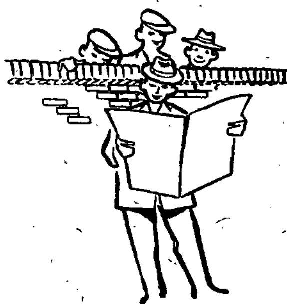
L.

Mededelingen

Afscheid ds C. Mostert

De gemeente te Harlingen nodigt hartelijk uit tot bijwoning van de afscheidsdienst van onze voorganger ds C. Mostert op zondag 8 april 1962 n.m. 4.00 uur in het kerkgebouw der baptistengemeente, Lanen 5.

Namens de raad,
K. Wielenga, sekretaris.

Bij anderen gelezen...!

Promotie kapelaan H. Kral

Aan de R.K. universiteit te Nijmegen is gepromoveerd tot doctor in de theologie de heer H. Kral, kapelaan te Wolvega, op een dissertatie getiteld: De functie van het sola fide in de lutherse belijdenisgeschriften".
De promovendus zet in zijn proefschrift uiteen, dat er in wezen geen verschil bestaat tussen het „sola fide" van de Reformatie en de rechtvaardigheidsleer van Rome. De eenheid, die ons is gegeven, is ondanks alle schijn groter en sterker dan de scheiding, die wij veroorzaken. De schrijver concludeert, „dat de beslissende achtergrond van het „sola gratia" is, het bijbels geloof in God als Vader, de Vader van Jezus Christus, die ook onze Vader wil zijn, die ons aanneemt als Zijn kinderen en ons als Zijn kinderen leven doet. Men kan het noemen de leer van Gods souvereiniteit, maar het is niet de verre en onbereikbare God, het is de God die de mens nabij wil zijn als Vader en die de mens in staat stelt, om in een daadwerkelijk beleven van het kindschap God nabij te zijn. Dát is het getuigenis van de lutherse belijdenisgeschriften, het is de eigenlijke zin van het „sola gratia". Het is één van de grootste winstpunten van de huidige discussie, dat dit positief getuigenis weer naar voren wordt gebracht en ook aan katholieke zijde wordt erkend."
Het proefschrift van dr Kral die in 1926 te Ter Apel geboren werd en in 1956 tot priester gewijd, om in 1961 als kapelaan te Wolvega op te treden, kwam bij J. J. Romen en Zonen te Roermond van de pers.
(„Kerknieuws")

Dominee op brug

„Kapitein, mag ik bij u op de brug de haven van New York binnenvaren?"
Om half vijf in de morgen werd deze vraag door de scheepsdominee aan de kordate kapitein van de Statendam gesteld.
Kapitein Wiebe Dijk monsterde even zijn ongenode gast, zag dat hij geschoren was, „gekleed en wel bij zijn verstand", en antwoordde: „Goed, als ik bij u op de preekstoel mag".
Waarop de dominee zei: „Altijd, kapitein, als u uw mond maar houdt".
(Ds. F. Oberman)

Twee stukjes

Is u ook zo ontdaan geweest over 't Weekblad van 9 december?
Twee stukjes hebben me zó pijnlijk getroffen! Het eerste is een paar zinnen uit het artikel over Sadhu Sundar Singh:
„Hij zelf was naar de Westerse christenwereld getrokken, in de hoop daar een voller christendom te vinden dan in eigen land. In die hoop werd hij bitter teleurgesteld. Hij betuigde dat hij bij de heidense hindoes in eigen land meer waarachtig zoeken naar vrede en heil, meer geestelijk leven vond dan bij de doorsnee christenen in Europa en Amerika".
Is het niet ontstellend? Is het niet beschamend? Het ergste is, dat ik (wij) zijn indrukken zo goed begrijp(en), maar dat ik (wij) aan de toestand hier in het westen gewend ben (zijn), waardoor ik me (wij ons) er veel te veel bij neerleg(gen)!
Het tweede stukje stond in de oproep voor de zendingscollecte:
„De leiding van de Wereldraad van Kerken heeft de deelnemers aan de derde assemblee in New Delhi aangespoord alles te vermijden wat aanstoot zou kunnen geven. Het zou verstandig zijn het gebruik van alcohol en tabak te beperken, buitensporige uitgaven te vermijden."
Dat het nodig is deze waarschuwing te geven aan onze deelnemers aan de assemblee!! Dat wij hier in het westen ons zó te buiten gaan aan drinken en roken, dat we zó royaal voor onszelf leven, dat het een ergernis kan zijn voor de andere volken die in andere omstandigheden leven!
En moeten de deelnemers zich alléén in New Delhi beperken in deze dingen, of is met deze enkele zinnen onze hele westerse levenswijze veroordeeld?! Laten we over dit alles eens nadenken!
(„Algemeen Doopsgezind Weekblad")

Ter meerdere ere Gods?

In de Daily Telegraph stond een afbeelding van een enveloppe waarop een Australische postzegel zat. Die postzegel droeg het opschrift: „Ere zij God in den hoge en vrede op aarde". Er stond een poststempel overheen met de tekst: „Recruten beneden de 21 krijgen de volle betaling bij de strijdkrachten".
(„Militia Christi")

Rome en Dordt

De R.K. kerk te Franeker is afgebroken en een nieuwe parochiekerk komt er voor in de plaats. De R.K. van Franeker beschikken nu over de Herv. Martinikerk. Zij gebruiken elke morgen van half zeven tot negen uur deze kerk en zondags 's morgens om half acht voor de gelezen mis en om half twaalf voor de hoogmis. Daar tussendoor vergadert dan de Herv. gemeente.
De kerkvoogdij van de Herv. gemeente weigerde elke vergoeding, maar trof alleen

een regeling voor licht en brandstof. De R.K. parochie heeft alleen de consistoriekamer gehuurd om daar de tabernakel van het altaar een plaats te kunnen geven in de kluis. De R.K. Martinusparochie van Franeker heeft nu ter gelegenheid van St. Maartensdag een collecte gehouden voor de Herv. diaconie als een bewijs van erkentelijkheid. Deze collecte bracht *f* 700,- op.

(„Kerknieuws")

Niemöller

Een anecdote vertelt, dat de gevangenispredikant aan ds Martin Niemöller, toen deze door de nationaal-socialisten gearresteerd was, de vraag stelde: Broeder, waarom zit je in de gevangenis?

Waarop Niemöller antwoordde:

Broeder, waarom zit je niet in de gevangenis?

(„Evangelisch Luthers Weekblad")

Wel een atoombom gooien, maar geen zegen er op vragen,

was de conclusie van een forum-lid, die het communisme zag als een dreigende macht die steeds meer staten in de greep krijgt.

Als het vrije westen wilde hij hiertegen strijden. God gaf de overheid de macht van het zwaard en het schild. Gehoorzaamheid aan de overheid leidde eventueel tot het gooien van een atoombom op bv. Moskou. Op een vraag of hij zelf die bom zou gooien uit een vliegtuig, antwoordde het forumlid tenslotte met „ja".

Hiervoor een zegen vragen zou hij echter niet doen.

(„Militia Christi")

Algemene Vergadering '62 te Almelo

Beide gemeenten te Almelo zijn druk bezig met de voorbereidingen voor de aanstaande algemene vergadering der unie en zij verwachten, dat wij met elkaar gezegende dagen zullen hebben.

Het is echter zo jammer, dat nog maar weinig sekretarissen de formulieren op tijd hebben ingezonden. Daardoor kunnen de voorbereidingen geen vlot verloop hebben. Mogen wij allen die hun aanmeldingen nog niet hebben ingezonden, dringend verzoeken dit *vóór 15 april a.s.* te doen. Na die datum kunnen geen aanmeldingen meer in behandeling worden genomen.

Namens de voorbereidingskommissie,

J. v. d. Meer

Mededelingen

Intrede ds C. Mostert

De raad van de baptistengemeente te **Winschoten** maakt bekend, dat ds C. Mostert op zondag 15 april zijn intrede in de gemeente hoopt te doen in een dienst, welke wordt gehouden 's middags te 3.00 uur in het gebouw van de Lutherse gemeente, Vissersdijk 32.

Belangstellenden, die logies behoeven, worden verzocht zich met de sekretaris in verbinding te stellen.

Namens de raad,

R. J. Duursma, sekretaris, Beerta, Wilhelminaplein 9, Telefoon (05971) - 270.

Evangelisatie studie-commissie

Gaarne herinneren we predikanten, evangelisatie-commissies en „zaaier"-contact-personen aan het toegezonden vragenformulier. Voor het slagen van deze enquête hebben wij ook uw antwoord nodig. Beantwoord daarom zo mogelijk de vragenlijst nog dit weekend.

Hartelijk dank voor uw medewerking.

J. Bosma, Arnhem.

Ds C. van Wier ziek

Naar wij vernemen is ds C. van Wier, voorganger van de gemeente te Nieuw Weerdinge dinsdag 3 april opgenomen in het ziekenhuis te Emmen. Men deelde ons mee, dat br Van Wier waarschijnlijk aan gewrichtsrheumatiek lijdt. De behandeling in het ziekenhuis zou ongeveer acht weken moeten duren.

We wensen ds Van Wier van harte beterschap; we gedenken hem, zijn gezin en de gemeente te Nieuw Weerdinge in onze gebeden.

v. D.

Heden nam de Here tot Zich onze lieve vrouw, moeder, behuwd-, groot- en overgrootmoeder

DINA SAADHOFF

echtgenote van A. Boonstra, in de ouderdom van 84 jaar.

„Zij is verlost, God heeft haar welgedaan".

Uit aller naam:
A. Boonstra

Hengelo O.), 30 maart 1962
Bachstraat 26 I

De teraardebestelling heeft plaats gehad op maandag 2 april op de Algemene Begraafplaats te Hengelo (O.).

In het Uniebureau, Dalweg 77, Arnhem zijn verkrijgbaar:
DE NIEUWE STATISTIEK per 1 jan. 1962 op goed beschrijfbaar papier à 25 cent.
LEDENBOEKEN met handleiding à *f* 5,-.
LEDENKAARTEN (3 soorten) à 5 cent.
DOOPKAARTEN à 10 cent.

Verrassend nieuws!

Wie vanaf heden een *nieuwe abonné* op ons weekblad aanbrengt ziet zijn medewerking beloond doordat hem een pocketboek ter beschikking wordt gesteld. Deze werker en werver kan bij de opgave van de nieuwe abonné aan de administratie, Dalweg 77, Arnhem tegelijk vermelden welk van de navolgende pocketboeken hij kiest:

1) Okke Jager: „De humor van de bijbel in het christelijk leven"
2) John Bunyan: „De Christenreis"
3) Prof. dr J. H. Bavinck „Mensen rondom Jezus"
4) P. W. Steinz e.a.: „Moeilijke kinderen"
5) Anne de Vries: „De levensroman van Johannes Post"
6) Ds M. E. Voilà: „De Weleerwaarde Heer"
7) Dr H. Mulder: „Uit catacomben en woestijnzand"

In plaats daarvan kan hij ook *f* 1,50 provisie krijgen.

OPROEP aan elke abonné: WIN EEN NIEUWE ABONNé!

Er ligt een pocket op U te wachten.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 13 april 1962

Jaargang 79 Nr. 3622

Heeft de gemeente hoogte verloren?

Om de toestand waarin de christenheid onzer dagen verkeert, te verstaan, is het niet nodig aan te nemen, dat zij principieel is afgeweken van het fundament der vroeg-christelijke gemeenten. Het is zeer wel mogelijk, dat de gemeenten zich om hetzelfde middelpunt groeperen als de gemeenten, die door de prediking van Christus' eerste boden ontstonden. Er kan sprake zijn - en er i s dunkt ons, sprake van een niveau-verschil. Zonder dat er een horizontale verschuiving heeft plaats gehad, kan ze, vertikaal gezien, zich elders bevinden dan in de aanvangsjaren van haar bestaan. Over die kerken, die horizontaal verschoven en losgeraakt zijn van het middelpunt van de Boodschap der apostelen, spreken we hier niet. Onze aandacht richt zich op groepen en bewegingen, die spreken en handelen vanuit een meer of minder klaar besef, dat de gemeente hoogte verloren heeft.

Wie in de wereld staat en oplettend luistert weet, dat daar gevraagd wordt waar de echtheid van hetgeen in de gemeenten verkondigd wordt, aan de dag treedt. En ook binnen de kring der gelovigen wordt gevraagd: waar blijkt duidelijk de waarheid van hetgeen als betekenis en werking van het evangelie door de gemeente, schriftgetrouw, verkondigd wordt? Zal in het hart van de christen, die naar realiteit is gaan dorsten en wiens levenshouding is een zich uitstrekken naar hetgeen vóór is, nooit de begeerte oprijzen, dat de Christus van Galilea en Golgotha zich steeds mocht openbaren, gelijk Hij eens deed, toen Hij 't land doorging, goeddoende, duivelen uitwerpende en zieken genezende? (Hand. 10 : 38). Kan het oor van Gods kind nooit de fluister-vraag opvangen of, de Christus van hiér en nú, wel de Christus is der Schriften? De begeerte der gemeente is geen andere dan dezelfde Christus te brengen, maar hoe graag zag ze duidelijker de doorbraak van Zijn Koninkrijk! Dat Zijn openbaring in volle heerlijkheid nog de toekomst toebehoort - dat weet zij, maar hoe begeerlijk zijn haar Daden, waarin de aanwezigheid van het Rijk zich openbaart!

We hebben eens een toespraak gehoord van Osborn - de man, wiens heilshonger zich zo vaak en in zoveel onttrok aan de discipline van de Geest Gods - een toespraak, die gebaseerd was op Hebr. 13 : 8.

Jezus Christus is gisteren en heden en tot in eeuwigheid dezelfde.

Exegetisch bezit de tekst grotere diepte dan de evangelist liet uitkomen, maar zijn praktische toepassing was daarom nog niet ongerechtvaardigd.

Schoon de tekst in eerste instantie iets anders bedoelt te zeggen, steunt hij toch de verwachting, die op grond van deze uitspraak op Jezus Christus gericht werd.

We vergeten echter niet, dat deze onveranderlijke Christus Zich niet altijd tegenover allen en in elke situatie waarin wij Hem aanroepen, op dezelfde wijze zal openbaren. Zijn liefde, die de bron is van Zijn handelen, is aan wijsheid gepaard. We mogen verwachten dat Zijn liefde Zijn macht niet altijd op dezelfde wijze zal toepassen en Zijn daden dus meer zullen zijn dan blote herhalingen. Hij blijft de HEER, ook als Hij wordt aangeroepen om hulp en op Zijn beloften wordt gepleit.

Nu willen we er toch met nadruk voor waarschuwen deze waarheid te gebruiken als middel ter bestendiging van onze zelfgenoegzaamheid en om de slaap op het geestelijke niveau, waarop we gezakt zijn, voort te zetten. Tegen verkeerde toepassing van het evangelie willen we waarschuwen, maar niet minder tegen de geestelijke luiheid, die de deur voor de genade niet verder wil open zetten dan op het kiertje: „ik ben bekeerd" en het overige van zich weg schuift. De „gerusten in Zion" zijn een geslacht dat niet gauw zal uitsterven.

Hoe staat het met onze geestelijke training? Training kost inspanning. Zijn we oprecht genegen tot geestelijke inspanning? Zijn we ootmoedig genoeg om wat te riskeren? Sommigen beweren dat ze niet durven voor te gaan in het gebed. Durf je wat aan om wat te winnen? Laat ons niet vergeten, dat bij alles wat de Here Jezus om ons heeft geofferd, ook Zijn reputatie was. Hij moest het maar verdragen te worden nagewezen als een vriend van de mannen en vrouwen van de zelfkant. Geen vorm van vernedering is Hem bespaard gebleven. Wie het bestaan heeft van het kruis een ereteken te maken, heeft ongewild een levenszenuw van het christendom blootgelegd. Bedenk maar goed, dat als het werkelijke kruis u zal worden ingedrukt, er bij u heel wat aan zal gaan!

Eens zei een bekend schrijver dat het christendom gefaald had, omdat het nog nooit ernstig geprobeerd was. Ons lijkt dat niet helemaal juist. Men kan, is ons gevoelen, beter zeggen dat het christendom gefaald heeft, niet omdat men het nooit geprobeerd heeft, maar omdat men het te moeilijk vond. Want wat het christen-zijn in waarheid betekent, moet de praktijk u leren. Zijn we niet bij de bekering christen geworden? Zijn we niet goedsmoeds als christen voortgegaan totdat.... het ons toch wel wat te gortig begon te worden? Hebben we op een bepaald punt niet afgeremd? zoals eens de rijke jongeling, die, toen hij de prijs vernam, die er in zijn positie mee verbonden zou zijn, Christus te volgen, het echt jammer vond, maar heus, daar kon hij niet toe overgaan.

Kunnen wij, met deze mentaliteit, die onzerzijds de deuren van ons leven op een kiertje zet, de Christus van Galilea en van Golgotha beleven?

Als eens de krachten der toekomende eeuw (Hebr. 6 : 4) zich lieten gelden en gesmaakt werden, méér dan nu, kan dat dan niet komen omdat we hoogte verloren hebben?

Kan 't niet zijn, dat deze krachten, naar hun aard, alleen werkzaam kunnen zijn op een geestelijk niveau, dat de jonge gemeenten hadden, doch wij door gemakzucht verloren hebben?

In dit nummer

Aan rustige wateren

Protest tegen pijn . . .

„En Petrus nam Hem ter zijde en begon Hem te bestraffen". - Marcus 8 : 32.

Ja, we zijn allemaal tégen het lijden. We behoeven maar iemand erge pijnen te zien lijden en we bellen onmiddellijk de dokter op met: „Kom gauw, want het is verschrikkelijk".

Wanneer we van de een of andere ramp of ongeluk horen zijn we onder de indruk en we hebben het te doen met de slachtoffers.

Petrus ook.

Hij schrikt, wanneer zijn Meester er over spreekt, dat Hij veel moet lijden en gedood worden (vs 31). Petrus is verontwaardigd en protesteert.

Hij meende 't en om zijn Meester van de ernst ervan te overtuigen, liet hij later weten, dat hij zeker wel mèt en vóór Hem wilde sterven. Bovendien heeft hij niet alleen getracht zijn Meester ervan te weerhouden, maar ook met het zwaard dat alles tegen te houden - Malchus verloor er bijna een oor mee.

Hoe inconsequent van Petrus, die van lijden niets wilde weten en toch maar een ánder een pijnlijk oor bezorgde. Ja, en heeft hij uiteindelijk niet een laffe rol meegespeeld in dat lijden? Jezus heeft het maar over oudsten, overpriesters en schriftgeleerden en Zijn discipelen dan?

Petrus sliep toen zijn Meester eenzaam worstelde in het gebed. Petrus vluchtte, toen Hij in de handen van de soldaten gevankelijk werd weggevoerd. Petrus was laf en loochende, toen Hij manmoedig een wreed verhoor doorstond. En tóch sprak Petrus een innerlijke waarheid, toen hij zei: „Ik ken Hem niet!"

Had zijn Meester niet menig keer het lijden uitgebannen, zoals bij de 38-jarige kranke, de blindgeborene, de eenzame weduwe en bij de bedroefde ouders van een gestorven dochtertje? Had zijn Meester niet menig keer harde woorden gesproken tot verstokte harten en zelfs eens een gesel van touwtjes gemaakt? Geen wonder, dat Petrus met andere woorden die nacht zei: „Ik begrijp Hem niet, ik begrijp er niets meer van".

Verstaan wij het Kruis van Jezus?

Zijn ook wij niet vaak verbijsterd over zoveel lijden in de wereld, naar we menen zo vaak onschuldig?

Hebben wij nooit eens een hartig woordje hierover met God gesproken: „Hoe kan Hij dat allemaal toelaten?" Willen ook wij niet een God, Die ingrijpt, ziekte, zonde, dood uitbant? „....gij zijt niet bedacht op de dingen Gods....", antwoordde Jezus. Sprak God niet: „ten dage dat Gij daarvan eet, zult gij sterven...."? Is lijden niet de consequentie van de zonde (pas hierbij op voor de filosofie van de vrienden van Job en de theologie van de discipelen bij het verhaal van de blindgeborene). Willen we dat vrijwillig aanvaarden, erkennen?

Petrus niet, hij bestrafte.

En wij?

Jesaja begreep er iets van, toen hij schreef: „Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld", (53 : 5).

Hebben we dat reeds aanvaard en beleden: „Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood....",Rom. 6 : 4? Weigeren we nog steeds Zijn Lijden tot ons heil?

Borne *N. Bandstra*

In Markus negen, de verzen 14-29, staat een bizonder sprekende geschiedenis. Het gaat er *over* de zogenaamde maanzieke knaap, maar het gaat er *om* de discipelen. Op hen mikt Markus. Wat ze daar aan de voet van de berg der verheerlijking aan „machteloos christendom" hadden ten toon gespreid, had de zaak van hun Meester diskutabel gesteld, zo niet méér dan dat.

Gelukkig komen ze met hun mislukking bij hun Heer en vragen naar de oorzaak van hun machteloosheid. Dat bewijst althans dat ze de mislukking niet konden aanvaarden. Waarom had het hun aan die krachten ontbroken, waarmee ze de Satan aankonden? Drieërlei blijkt nu.

Als eerste oorzaak van hun onmacht wijst de Heer hen op het tekort in hun gebedsleven. Die daad, die ze hadden moeten verrichten, kan alleen volbracht worden door het gebed.

In bidden moet men zich trainen. Door het te dóén, wordt men er in geoefend. Denk aan Lukas 18: de vrouw voor de onrechtvaardige rechter, de man, die te middernacht een vriend ontvangt. De blinde Bartimeus, die aanhoudend moest roepen aleer hij verhoord werd. Omgaan met God is voor de in zijn aard zo aangetaste zondaar een zaak van veel oefening. Die als instrumenten des heils gebruikt zullen worden, moeten zich dag aan dag oefenen in werkelijk gebed en zo aan God „gewennen", en invloed op Hem winnen.

Een andere hindernis, die we maar even kunnen aanduiden is hoogmoed en eerzucht. Lees maar wat verder in Mark. 9. In de verzen 33-37 ziet ge discipelen in hun schande voor u staan. 't Ging in de arbeid voor de Meester om *henzelf*. Ieder van hen wou de eerste zijn. Die hoogmoed en eerzucht strijken als woestijnwinden over de gemeenten en veroorzaken geestelijke erosie.

Schenk dan nog even bizondere aandacht aan vers 36! Een klein kind stelde Jezus „midden onder hen"! Ik zie de discipelen al meesmuilen. Wat een vernedering! Een kind en nog wel een klein kind in hun midden om.... er van te leren. Ja, je kunt als discipel van deze wonderbare Meester wel wat beleven.

Wat is dat?

Ja, wat is het met een klein kind?

Ach, ze zijn zo naïef.

Met naïeviteit kom je in het Koninkrijk der hemelen heel ver. Dat wil zeggen: komt de Heer heel ver met je.

Draagt het leven van onze Meester niet de diepe sporen van een heilige naïeviteit?

„Vanwáár komen deze krachten?" Matt. 13 : 54.

Is het u geen diepgaand onderzoek waard om op deze vraag het antwoord te vinden?

L.

UIT ONS UNIE-BUREAU

„Het boekwerk" is verschenen!

Dat is de complete verzameling van alle verslagen en rapporten 1961 en van alle plannen en begrotingen 1962 op het terrein van unie, met de agenda van de algemene vergadering gebundeld in een boekwerk, dat ter bespreking staat op onze komende unie-vergadering in Almelo.

Aan de secretarissen onzer gemeenten is daarvan een aantal gezonden gelijk aan het aantal afgevaardigden, dat de gemeente naar de unie-vergadering kan zenden.

Natuurlijk kunnen ook alle geïnteresseerde leden zich dit belangrijke document aanschaffen; wie *f* 1,50 overmaakt op giro 9260 krijgt dit franco toegezonden. Het is aan te bevelen, dat alle leden van de raad een exemplaar in bezit hebben; bestelt men daartoe 10 exemplaren ineens, dan kosten deze tesamen *f* 12,50. Wie het gezamenlijke werk van onze gemeenten goed wil kennen moet zich dit boekwerk aanschaffen!

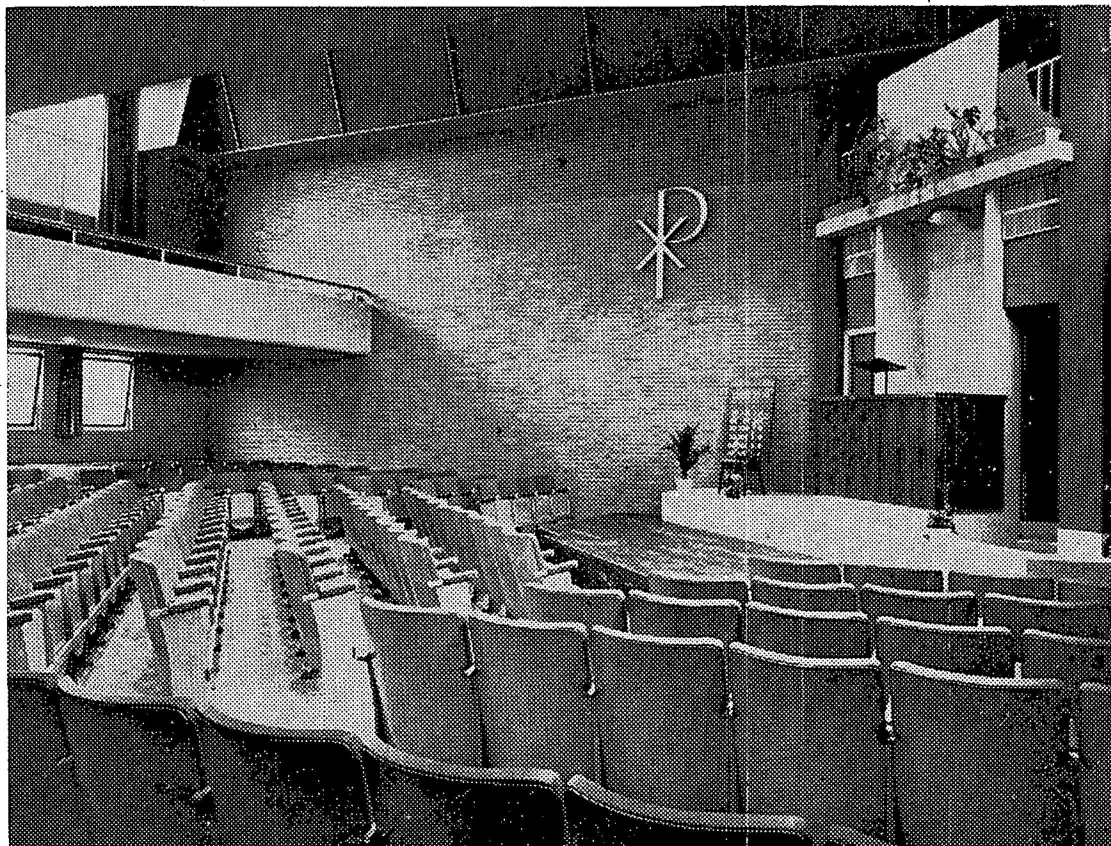
Op één opmerking in dit boekwerk wil ik hier opmerkzaam maken. Bij het hoofdstuk betreffende „De Christen" staat: er moet rekening mee gehouden worden, dat met ingang van 1 januari 1963 de abonnementsprijs verhoogd wordt, zulks ten gevolge van de stijging der drukkosten. Ja, dat staat er. Wat vervelend, hè? Natuurlijk zullen we allemaal graag zien, dat verhoging van abonnementsprijs voorkomen wordt. Hoe kan dat? Dat kan, als het aantal abonnees toeneemt, méér toeneemt dan tot nu toe. Het blijft dus onze gezamenlijke taak om het aantal abonnees te doen stijgen. Als nu eens élke abonnee in dit jaar nog één nieuwe abonnee opgaf! Is dat teveel gevraagd? Mij dunkt van niet. En bovendien krijgt ieder, die zó meewerkt, nog een pocketboek cadeau! In dit verband wil ik nog eens weer herinneren aan de mogelijkheid dat in een gemeente aan alle nog-niet-abonnees gedurende een maand ons blad gratis ter kennismaking kan toegezonden worden. Grijpt deze kans, voorgangers, secretarissen, willige werkers!

Want het moet toch werkelijk zo worden: „in elk baptisten-gezin De Christen"!

T. Jansma

Nieuw gebouwenkomplex in Groningen-Noord geopend

Dertig jaren oude wens ging zaterdag j.l. in vervulling

(cliché welwillend ter beschikking gesteld door „Nieuwsblad van het Noorden").

Reeds midden in de krisisjaren, begin 1930 leefde in de baptistengemeente van Groningen de wens om de gemeentelijke arbeid, die in de vorige eeuw aan de Warmoesstraat en de Meeuwerderweg gestalte had gekregen in het ontstaan van de grootste baptistengemeente van Nederland, te decentraliseren. Daarbij viel allereerst het oog op het zich reeds toen snel uitbreidende noordelijke stadsgedeelte. We herinneren ons hoe de gemeente in die jaren de beschikking kreeg over een zaaltje aan het Gedempte Boterdiep, bóven een melkinrichting. Het was in de tijd toen ons de jongenskiel nog om de schouders gleed; men zal het ons daarom wel niet euvel duiden, dat onze herinnering aan dat zaaltje - waarheen ook onze ouders met hun kinderen ter kerke togen - voornamelijk bestaat uit het geluid dat vanuit die zuivelfabriek beneden - het gebonk van lege melkbussen was, menen we, daarbij overheersend - doordrong tot bóven, waar het vrome volk bijeen was, luisterend naar het woord van één der lekeprekende ouderlingen (waaraan de gemeente in Groningen in die tijd zo rijk was). We herinneren ons ook nog, dat er een stoel stond waarop een papiertje geplakt met het woord: koster. Kennelijk hebben wij toen die zetel vurig begeerd - of verafschuwd - want hoe zou anders dit détail in ons geheugen onuitgewist zijn gebleven?

Allerlei pogingen

Om welke redenen precies de pogingen in het bovenzaaltje aan het Gedempte Boterdiep werden gestaakt is ons niet bekend. Het kan zijn, dat de genoemde melkbussen en andere van-buiten-komende stoornissen er debet aan zijn geweest. Meer voor de hand liggend zal wel de ekonomische krisis van die jaren zijn. Ook de gemeenten hebben immers onder de malaise geleden, in elk geval in finantieel opzicht. Het duurde tot in de bange jaren van de tweede wereldoorlog voor men in Groningen weer pogingen in het werk stelde om het werk op intensievere wijze aan te pakken. Allengs was de gedachte gegroeid dat allereerst een tweede voorganger voor de toen reeds uit 700 leden bestaande gemeente noodzakelijk was. De eerste pogingen mislukten, tot *ds G. Vegter* in oktober 1945 het werk in Groningen als tweede voorganger, naast *ds J. Louw,* begon. Uit die tijd dateert ook het direkte werk in Groningen-Noord. Men kreeg de beschikking over allerlei zaalruimte in dit stadsgedeelte, o.a. in het na de oorlog opnieuw opgebouwde CJMV-gebouw aan de Spilsluizen.

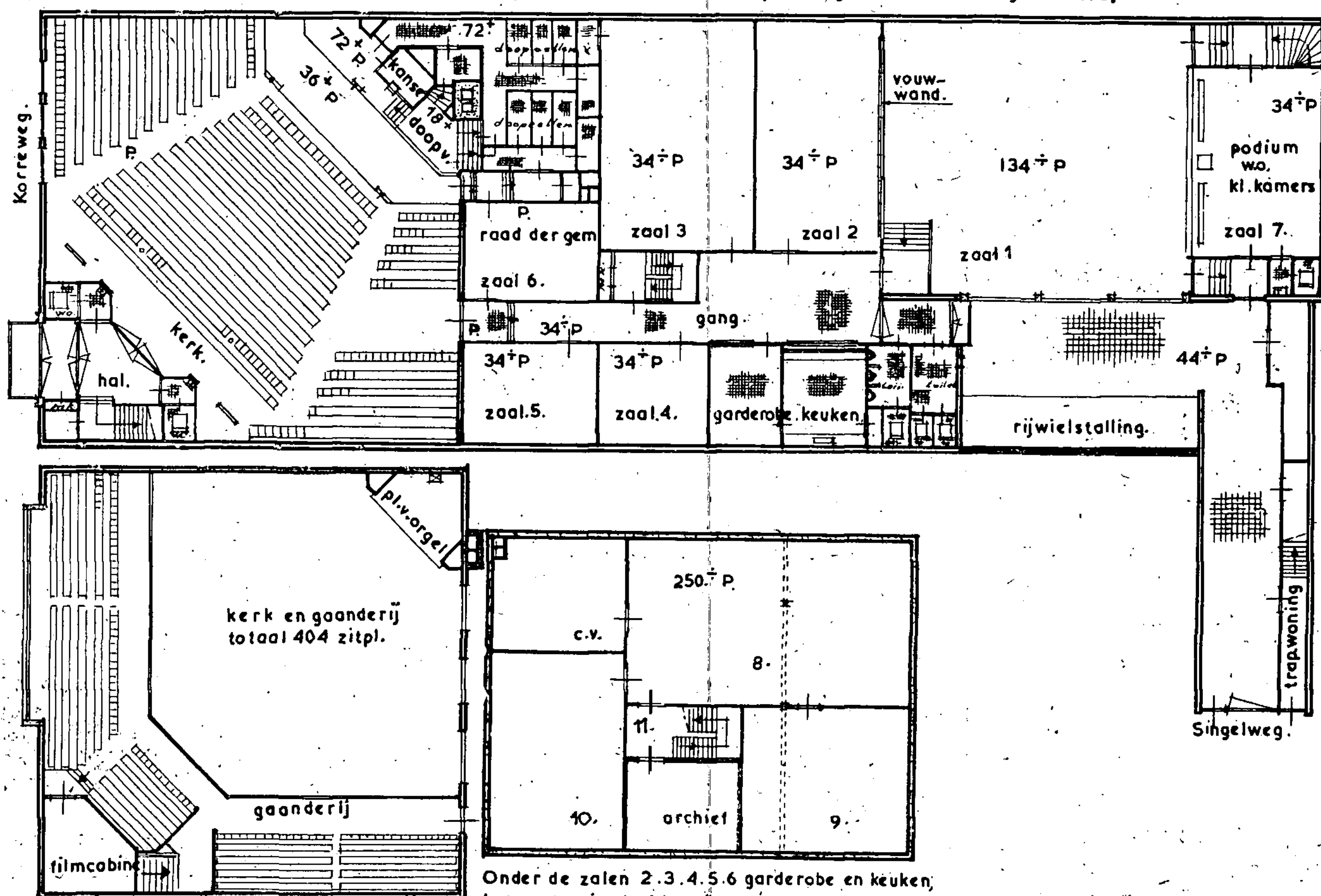
De overtuiging won veld, dat splitsing van de ene grote gemeente in twee gemeenten, Groningen-Z. (Meeuwerderweg) en Groningen-N. voor de verdere opbouw, niet in het minst in het noordelijke stadsdeel, gewenst zou zijn. Hetgeen dan ook in deze jaren plaats vond. Aanvankelijk was het plan om een nieuwe kerk te bouwen aan de Noorderhaven; daartoe had men reeds enkele percelen in eigendom verkregen. Allerlei oorzaken bemoeilijkten de realisering van de plannen, zodat men van bouw aan de Noorderhaven maar weer afzag. Enkele jaren geleden kocht men een oude boerderij en de daarbij behorende opstallen aan de Korreweg. Het duurde lang voor men vergunning kreeg om het oude pand af te breken en met de nieuwbouw te beginnen. Anderhalf jaar geleden was het dan zover.

Meer dan achttien maanden heeft men gewerkt aan het projekt dat nu jl. zaterdag officieel aan de baptistengemeente Groningen-Noord is overgedragen.

De „Cirkel"

Aan de Korreweg is nu een gebouw verrezen, dat er zijn mag. Het vooraanzicht van het nieuwe centrum doet nu niet dadelijk denken aan een kerkgebouw. Men kan daarover denken zo men wil, feit is, dat deze gevel - in gele steen uitgevoerd en versierd met een cirkel-mozaïek, waarin op kunstzinnige wijze de oud-christelijke symbolen van brood en vis (naar ontwerp van mevrouw Nel Schülz) - ook een toevallige voorbijganger er wel opmerkzaam moet maken, dat dit gebouw met zijn brede deuren er is als een sprekend getuigenis van de aanwezigheid van de christelijke gemeente in dit stadsdeel. Het interieur van de kerk, waarvan wij bij dit artikel een goed geslaagde foto publiceren, plaats biedend aan ongeveer 400 mensen, is uitgevoerd in rode steen. De stoelen - beter: fauteuils, want afkomstig uit de Stadsschouwburg! - zijn gegroepeerd rondom het „liturgisch centrum". In dit centrum bevindt zich de fraaie kansel in het midden; links (van de kerk uitgezien) de avondmaalstafel, rechts de open doopvont. Het platform en de doopvont zijn uitgevoerd in kleine blauw/groene steentjes. Boven het portaal is een filmcabine gebouwd, aan weerszijden ervan zijn twee brede gaanderijen. De akoestiek van het kerkgebouw is bizonder goed, zoals wij bij de bijeenkomst ter gelegenheid van de officiële overdracht aan de gemeente hebben gekonstateerd. De verwarming geschiedt door hete lucht.

Dat dit nieuwe gebouw met recht de werkplaats der gemeente genoemd kan worden blijkt overtuigend uit de vele mogelijkheden

(Cliché welwillend ter beschikking gesteld door de „Nieuwe Provinciale Groninger Courant").

welke het nieuwe gemeentecentrum verder biedt. Er zijn maar liefst elf zalen; grote en kleine. O.a. een toneelzaal met podium en kleedkamers, een archiefkelder etc. Natuurlijk bevinden zich in het gebouw ook een moderne keuken, garderobes en toiletten. Onder het gebouw heeft men behoorlijke ruimten geschapen voor allerlei klubwerk, zoals een zaal met werkbanken voor een hobbyklub. Het ondergrondse gedeelte van dit riante centrum heeft men zeer toepasselijk „Metro" genoemd.

Al deze zalen van het centrum zijn bereikbaar via een aparte ingang in de Singelweg. Daar bevinden zich ook de nieuwgebouwde conciergewoning en de rijwielstallingen.

De officiële overdracht

Jl. zaterdag vond in het nieuwe gebouw de officiële overdracht plaats. De plaatselijke voorganger, *ds Ph. Lindeman* leidde deze bijeenkomst in met een korte meditatie over Psalm 138, waarbij in het bizonder de woorden „Laat niet varen de werken Uwer handen" met dankbaarheid werden overdacht. Namens het architektenbureau Ir. P. van Loo en S. van der Mei (de laatstgenoemde ontwierp het gebouw) en alle aannemers en onder-aannemers sprak *Ir Van Loo*, die in een korte toespraak het centrum overdroeg aan de voorzitter van de bouw- en beheerskommissie, *br B. Hof*. Ir Van Loo deed de overdracht vergezeld gaan van de mededeling, dat zijn bureau en de aannemers de aanleg van de tuin en de verharding van de weg voor hun rekening zouden nemen, hetgeen aan de aanwezigen een dankbaar applaus ontlokte. De voorzitter van de bouw- en beheerskommissie memoreerde de geschiedenis en riep tegelijk de gemeente op oog te hebben voor de toekomst van de stad Groningen: de stad breidt zich uit, wij moeten mee; we moeten in dit stadsdeel in elk geval nog één kerk bouwen. Br Hof droeg op zijn beurt het nieuwe gebouw over aan de gemeente; ds Lindeman aanvaardde namens de gemeente het nieuwe centrum en gewaagde opnieuw van dankbaarheid, ook jegens de broeders van de bouwkommissie. Van de andere afgevaardigden die tijdens deze bijeenkomst nog het woord voerden noemen we *br D. Olijslager*, namens de unie-kommissie en de unie-bouwstichting; *br Chr. Mostert*, ouderling van de gemeente Groningen-Z., die namens deze gemeente twee knielstoelen aanbood; *Ir Prummel* namens de stedelijke interkerkelijke raad van kerken. Helaas was niemand van het college van B. en W. aanwezig. Onder de aanwezigen merkten we ook de oud-voorgangers der gemeente, *ds Louw* en *ds Vegter* op, vergezeld van hun echtgenoten.

Aan deze bizondere samenkomst werkten mee het gemengde koor van de beide groningse gemeenten, „De Lofstem", o.l.v. br L. Biester en de hoboïst Bert Kosmeyer, op het orgel begeleid door de heer Jac. Hoekzema.

In de bizondere dienst op zondagmiddag, volgend op de officiële overdracht hebben afgevaardigden van de zustergemeenten, die in grote getale waren opgekomen, het woord gevoerd. Wij kunnen onze lezers van deze bijeenkomst geen verslag aanbieden, daar wij deze dienst niet bijwoonden.

Trouwens, dit artikel zou niet opgenomen kunnen worden in één nummer van ons weekblad wilden wij alle bijeenkomsten van de gemeente in Groningen-N., welke rondom deze opening werden georganiseerd, hier verslaan. De feestelijkheden begonnen reeds op vrijdagavond 6 april met een dankstond; daarna op zaterdag en zondag de openingsdiensten; op maandagavond „gemeente-avond", met veel muziek, veel zang en cadeaus....; op dinsdagavond „buurtavond", waartoe alléén de buurtbewoners werden uitgenodigd; op woensdagmiddag en -avond filmvoorstellingen voor jong en oud; op donderdagavond een „avond van zang en muziek", terwijl op vrijdagavond 13 april - de dag dus waarop dit nummer van ons weekblad verschijnt - de feestweek wordt afgesloten met een evangelisatie-avond.

Dan begint het gewone leven van de gemeente in Groningen-N. weer. Met nieuwe mogelijkheden. Die als Gods mogelijkheden aangegrepen dienen te worden!

De toekomst in Groningen

Men heeft het nieuwe gebouwenkomplex „Cirkel" genoemd. Het symbool van de volmaaktheid en de eeuwigheid, aldus verklaarde de voorganger van de gemeente te Groningen-Noord enkele maanden geleden in de groninger „Gemeentebode". Men zou óók kunnen stellen dat dit nieuwe centrum

een segment van die cirkel is; een déél van het cirkelvlak.

Omdat er voortgebouwd moet worden. Generatie na generatie. Werk dat slechts in verbintenis met de vorige en de komende geslachten de volmaaktheid bereikt en eeuwige betekenis heeft.

Ook dit nieuwe centrum kwam gereed, mede door de voorbede en de ijver, de offerbereidheid en de trouw van hen die reeds hun werk hebben neergelegd. Een wens van zeker dertig jaren oud ging jl. zaterdag in vervulling. En nog is het werk niet voltooid; opnieuw worden wensen gekoesterd. Vernamen we niet, dat men reeds nu ernstig overweegt te komen tot een derde en een vierde, ja zelfs een vijfde baptistenkerk in Groningen?

We feliciteren de beide gemeenten in Groningen en in het bizonder de gemeente te Groningen-Noord met dit schone gebouw. Een aanwinst voor de stad. Maar ook voor alle baptistengemeenten in Nederland.... Want, we zouden er heel goed onze unievergadering kunnen houden. Wie weet, volgend jaar? Heel graag!

v. D.

Nader bezien

Lou

Enkele weken geleden waren Lou Voorthuizen en zijn beweging nogal in het nieuws. Kranten en TV waren druk met hem, zijn aanhangers en voormalige aanhangers bezig. Nu het rumoer wat geluwd is willen wij deze publiciteit rondom de voormalige palingkoopman eens nader bezien.

We geloven, dat de stof, die de kranten en de TV rondom Lou deden opwaaien, deze beweging meer goed heeft gedaan dan kwaad. Een bepaald soort mensen, dikwijls labiele en onevenwichtige geesten - en van dat soort zijn er meer dan men weet! - komt zelfs door een negatieve publiciteit binnen de aantrekkingskracht van dergelijke extremisten en worden er door geboeid. Dat geldt met nog meer nadruk wanneer deze publiciteit nogal sensationeel gekleurd is, zoals dat ook in dit geval weer is gebeurd.

We menen, dat publiciteitsmedia als dagbladen en TV-organisaties hun voorlichtende taak serieus moeten opvatten. Dat betekent zelfbeperking. Dat betekent ook, dat een nonsens-beweging niet serieus genomen mag worden.

Alle eeuwen door - we geloven echt niet, dat de Lou-beweging typisch iets van onze eeuw is - hebben maniakken, paljassen en warhoofden op een of andere onbegrijpelijke wijze, misschien door hun emotioneel overwicht, zich van volgelingen kunnen verzekeren.

Aan dergelijke ontsporingen moeten kranten en andere publiciteitsorganen stilzwijgend voorbijgaan. Ook de oprichting van een anti-Lou-groep, waarvan we gelezen hebben en waarin, nemen we aan, toch ook serieuze mensen zitting hebben genomen, verschaft zulk een beweging als die van Lou te veel „eer" en werkt ongewild stimulerend op de aanhangers en hun voorman.

„Doodzwijgen" is de enige remedie. 't Zal vanzelf wel lauwen....

v. D.

Ds Ph. Lindeman en br B. Hof, voorzitter van de bouw- en beheerskommissie. Beide dankbaar en verheugd met het bereikte resultaat.

(cliché welwillend ter beschikking gesteld door „Nieuwe Provinciale Groninger Courant").

Boeken over doperse geschiedenis

Bij J. G. Oncken-Verlag, Kassel verscheen kortgeleden een belangrijk werk over een van de belangrijkste 16e eeuwse dopers, Balthasar Hubmaier. De volledige titel van het boek luidt: **„Balthasar Hubmaier.** Seine Stellung zu Reformation und Täufertum 1521-1528."

Dr Ekkehard Krajewski, die dit boek aankondigde in het blad onzer duitse gemeenten merkt aangaande de schrijver, de zweedse baptist **dr Torsten Bergsten,** op, dat deze zich met de publikatie van dit werk als de beste Hubmaier-kenner van onze tijd heeft doen kennen.

Wij vestigen de aandacht op deze uitgave in het vertrouwen hiermee hen te dienen, die geïnteresseerd zijn in de doperse geschiedenis. Dat dit lijvige boekwerk (551 pagina's) DM 24,— kost moge geen verhindering zijn dit werk aan te schaffen.

Eveneens bij Oncken-Verlag, Kassel zal binnenkort een verzameling van de geschriften van Hubmaier verschijnen. Deze uitgave zal worden verzorgd door **dr Torsten Bergsten** en zijn landgenoot, de bekende baptisten-kerkhistoricus van de universiteit van Upsala, **prof. dr Gunnar Westin.**

Het boek van **ds J. A. Brandsma,** „Menno Simons van Witmarsum" is dezer dagen óók in het Duits verschenen. Oncken-Verlag verzorgde deze duitse uitgave. Gelijk bekend verscheen verleden jaar, ter gelegenheid van de Menno-herdenking dit boek in het Nederlands als Nr. 181 in het fonds van de Fryske Akademy: een uitgave van Laverman N.V. te Drachten.

v. D.

Verantwoording Unie-Bureau

In de maand maart werden de volgende giften en bijdragen in het uniebureau ontvangen:

1) **voor de EC.U.:**
Drachten f 21,30; Winschoten f 24,—; Heerenveen f 31,49; Groningen-N. f 217,64; Makkum f 40.—; Enschede f 36,93; Leeuwarden f 99,92; Groningen-Z. f 250,—; Workum f 270,—; Zwolle f 35,42; Amsterdam-W. N. en Zaandam f 32,40; Almelo I f 44,55; Drachten f 65,-; Rotterdam-Z. f 11,75; Winschoten f 19,88; N.N. te V. f 5.—; G. P te d. H. f 4.—; A. T. te Z. f 0,25; M. J. t. B. te H. f 100,—.

2) **voor de opleiding:**
Winschoten f 24,24; Rotterdam-Z. f 2,50; Groningen-N. f 200,24; Makkum f 30,—; Enschede f 37,05; Leeuwarden f 69,66; Groningen-Z. f 350,—; Zwolle f 41,86; Amsterdam-W. N. en Zaandam f 33,38; N. N. te V. f 5,—; U.C.K. te C. f 1,62.

3) **voor het 10 centsfonds:**
Rotterdam-Z. f 2.—; Alkmaar f 70,—; Groningen-Z. f 100,—; Zutfen f 12,50; Zwolle f 12,04; Amsterdam-W. N. en Zaandag f 15.—; A. E. te H. f 0,40; Collecte Weekend N.B.S.V. f 29,22.

4) **voor de 1%-actie „Kerkbouwjaar 1962":**
Alkmaar f 25,—; Amsterdam-W. N. f 192,52; Apeldoorn f 5,—; Arnhem f 69,-; Borne f 52,35; Daarlerveen f 127,56; Deventer f 5,—; Drachten f 281,04; E.E.veen f 86,72; Den Haag f 8,—; Harlingen f 73,40; Hengelo f 12,50; Hoogeveen f 10,—; Leeuwarden f 111,25; Nieuwe Pekela f 555,—; Noordbergum f 500,—; Rotterdam-C. f 63,—; Utrecht f 12,50; Winschoten f 162,—; IJmuiden f 4,25; Zwolle f 305,50; Zwijndrecht f 112,73; Harderwijk f 114,45; J. v. L. te R. f 18,—; P. C. A. te G. f 10,—; H. te S. f 25,—; J. H. B. te O. f 12,50; J. G. O. te C. f 158,45.

5) **voor de zending:**
Den Helder f 39,90; Groningen-N f 322,12; Vriescheloo f 40,65; Makkum f 30.—; Enschede f 73,87; Amsterdam-C. f 317,96; Coevorden-de Krim f 120,—; Winschoten f 19,72; Leeuwarden f 135,51; Groningen-Z. f 300,—; Zutfen f 23,45; Den Helder f 55,25; Zwolle f 48,30; Staveren f 175,—; Amsterdam-W. N. en Zaandam f 46,46; Winschoten f 16,65; Rotterdam-Z. f 12,—; Harlingen f 46,49; Workum f 100,—; Rotterdam-Z. f 28,—; diverse zusterhulpafdelingen via N.B.V. B. f 414,03; Gr. v. Prinstererschool Hengelo f 15,97.

6) **voor het pensioenfonds:**
N.B.V.B. Zusterhulp f 161,06.

7) **voor het noodfonds:**
Almelo I f 101,19; Daarlerveen f 185.—; Heerenveen f 79.91; Sneek f 526,95; Groningen-N. f 124,84; Emmen f 114,43; Utrecht f 147, 76; Assen f 10,—; 2e Exloermond f 20,20; E. W. te d. H. f 2,50; Eindhoven f 127,—; Groningen-Z. f 189,66; Harlingen f 42,80; fam. T. te U. f 25,—; Almelo II f 40,65; Staveren f 150,—; Zwolle f 40,57; Zandbulten f 93,35; Amsterdam-W. N. en Zaandam f 105,54; H. T. te N. f 50,—.

Hartelijke dank aan alle gevers en geefsters!

Nu het eerste kwartaal verstreken is zal het u ook wel interesseren, wat er in die periode voor onze gezamenlijke taken is bijeengebracht. Dat is voor de E.C.U. f 2604,29, voor de opleiding f 2023,53, voor het 10-centsfonds f 802,23 en voor de zending f 5768,90. Voor de speciale 1%-actie van het kerkbouwjaar 1962 is f 12387,83 opgebracht .Wij mogen dus nog op belangrijke bijdragen in de toekomst rekenen! Wel zijn er in begin april weer bijdragen ontvangen, doch de verantwoording hiervan geschiedt volgens onze regel over de maand april in één van de eerste nummers van mei.

T. JANSMA

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.

Uit onze wereldwijde gemeenschap

◆ **Rüschlikon, Zwitserland.**

De europese baptisten-persdienst deelt mee, dat de bekende evangelist dr Billy Graham zich in een vraaggesprek met verslaggevers zeer lovend uitliet over de amerikaanse astronaut John Glenn. „Ik verheug me er over, dat men een geestelijk gezind mens als Glenn gekozen heeft voor deze ruimtereis", aldus Graham. De evangelist, aldus dit bericht, verklaarde verder, dat John Glenn een voorbeeld geeft van een aan Christus overgegeven leven door zijn bijbellezen, gebed en een christelijk gezinsleven. (Wij hebben geen behoefte aan deze opmerkingen van Billy Graham iets toe te voegen; belangwekkender vinden we de hieronder volgende opmerkingen van Graham, v. D.:)

Op een perskonferentie na zijn terugkeer uit Zuidamerika zei dr Billy Graham, dat vluchten als die van John Glenn de fundamenten van het christelijke geloof niet aantasten. Wij hebben het stelsel van de Melkweg nog niet verlaten terwijl de wetenschap leert, dat daarbuiten nog veel meer van zulke stelsels zijn. Wij zijn nog helemaal niet in de wereldruimte doorgedrongen. Toen Chroestjow na de russische ruimtevlucht zei: men heeft God in de ruimte niet gevonden, moet er in de hemel een groot gelach zijn geweest.

Een verslaggever vroeg aan Graham: Is het waar, wat sommige christenen zeggen, dat de mens zich niet in de wereldruimte mag begeven? Graham antwoordde: De mens heeft het recht wetenschappelijke methoden te gebruiken voor positieve doelen. Wanneer wij ze echter gebruiken om onze chaos over te brengen in de rest van het universum is het een kwaad. Goede dingen kunnen misbruikt worden.

Op de vraag wat de evangelistische opdracht van de mens zou zijn indien op andere planeten levende wezens gevonden zouden worden, antwoordde de evangelist lachend: Dan zullen de baptisten vast en zeker een „Wereldruimte-zendingsgenootschap" stichten en zendeling-astronauten uitzenden.

v. D.

Mededelingen

Als penningmeester van de gemeente te Zwijndrecht is benoemd: P. H. Admiraal, Gen. van der Heydenstraat 24, Dordrecht.

Toogdag Haarlem

van de Noordwestelijke groep van baptistengemeenten.

Tweede paasdag nadert en alle voorbereidingen voor de toogdag zijn in volle gang. Om 10 uur 's morgens gaan de deuren van de Begijnhofkapel in Haarlem open en staat men met de koffie gereed U te ontvangen. U rekent er toch op er ook bij te zijn? We zullen weer, als vorig jaar, plm. 4.00 uur n.m. eindigen, zodat er alle gelegenheid is bij gunstige weersomstandigheden ook op andere wijze nog van de tweede paasdag te genieten.

Let op verdere mededelingen in volgende nummers van „De Christen".

de J.

Kaderkursus

Ook deze gaat zeer binnenkort starten en wel op de zaterdagmiddagen gedurende de 2e helft april, mei en juni te Amsterdam. Het wordt een zeer leerzame kursus voor de raadsleden der gemeenten (vooral voor de jongeren), leiders van jeugdwerk, vrouwenvereniging etc.

De kosten zijn zeer gering. Inlichtingen zeer binnenkort bij de raad uwer gemeente.

de J.

Beroepingswerk

Beroepen: te Hoogeveen, S. J. Zijlstra te Eindhoven.

Bij ons in de gemeente

De gemeenten bereiden zich vóor op het paasfeest. Reeds enkele weken zijn de lijdensgeschiedenissen uit de evangelieën onderwerp van de prediking geweest. Ook in de gemeenteblaadjes is de lijdenstijd merkbaar. Een enkele redakteur waagde het met een extra paasnummer te verschijnen. ⌂ *Zo doet bijv. de „Pniëlbode" van HEERENVEEN het; in een keurig groen omslag is het aprilnummer verschenen. We lazen erin, dat Zusterhulp in 't friese Haagje zijn 25-jarig bestaan vierde. De oud-presidente en mede-oprichster, zr J. de Haan-Sissing, thans te Beerta, was die avond ook aanwezig en bood een doek aan waarop al de namen der leden vanaf de oprichting tot heden zijn vermeld. 'n Origineel geschenk!* ⌂ En nu we het toch over Zusterhulp hebben, in HARLINGEN hebben de nijvere handen van de zusters met elkaar gezorgd, dat er een beschermend dek kwam over het nieuwe (elektronische) orgel; 't werd op het jubileumfeest de gemeente overhandigd als een geschenk van de zusters. ⌂ *In WORKUM, aldus „De Stem", was de plaatselijke hervormde predikant met enkele van zijn katechisanten erg nieuwsgierig naar de doopvont en onze opvattingen. Bij de doopvont is hen een en ander verteld over het baptisme in Nederland en daarbuiten. Men merkt allerwege, dat er ernstig naar gestreefd wordt niet langer óver elkaar, op een veilige afstand, te praten maar náár elkaar te luisteren en elkaar te verstaan.* ⌂ In „Vaart", het blad uit de dynamische havenstad DELFZIJL lazen we, dat de gemeentevergadering besloot de raad mandaat te verstrekken te komen tot een schetsplan voor verbouwing van het kerkgebouw in Centrum; beoogd wordt: het verkrijgen van meerdere doop-cabines, vergroting van de konsistorie en vergroting eventueel verplaatsing van de fietsenstalling. Meer bizonderheden van deze gemeentevergadering: het blijkt niet wel mogelijk te zijn zelf een bejaardencentrum te bouwen; zulks zou moeten in samenwerking met andere kerken; teneinde te kunnen komen tot de tweede voorgangersplaats werd een fonds gesticht. Men schrijft daarover: op deze wijze kunnen we meteen peilen of wij als gemeenteleden inderdaad de visie en bereidheid hebben een tweede predikant aan te trekken. ⌂ *Ook het personeel van het bejaardencentrum „Irene" te MUSSELKANAAL heeft de vijfdaagse-werkweek. Meisjes uit de gemeente helpen nu 's zondags pro deo mee om die vijfdaagse voor het personeel mogelijk te maken.* ⌂ De nieuwe kerk in GRONINGEN-N. heeft prachtige zetels: stoelen uit de Stadsschouwburg. Van die klapstoelen, U weet wel. Die stoelen hebben één nadeel; ze klappen op als men zich van zijn zetel verheft. Dat kan hinderlijk zijn. Daarom geeft de voorganger in „De Gemeentebode" instruktie hoe het moet: de zitting even vasthouden en dat met de linkerhand, anders kunnen hoofden met elkaar in botsing komen. We vermoeden, dat ds Lindeman op een van de vergaderingen van de raad les gegeven heeft in dit onderdeel van ordelijk gemeente-leven. Hij schrijft tenminste: „De broeders van de raad hebben het al voortreffelijk geleerd". Waarvan akte. ⌂ *Het wijkgebouw „'t Venster" in HENGELO moet eigenlijk voorzien worden van een nieuw harmonium of orgel. De broeders (en zusters) verzamelen nu oud-papier. Dat brengt geld op. Ook hebben broeders zich in hun vrije tijd verhuurd bij een schoonmaakbedrijf. Ook dat brengt geld op. Allemaal voor het nieuwe instrument dat men zich in Klein Driene wil aanschaffen. Sukses gewenst!* ⌂ Het bouwfonds van de gemeente te DEVENTER werd in de afgelopen maand behoorlijk gespekt: van een familie uit Wellington, Nieuw-Zeeland, werd een gift van £ 100 = *f* 1030,- ontvangen; een ander gezin schonk uit de opbrengst van verrichte arbeid *f* 400,-. Beide giften bewijzen liefde voor de arbeid. Uit het deventer blad vernemen we ook, dat de gemeente op 't ogenblik niet bijeen komt in het kerkgebouw dat nodig aan een restauratie toe was. Die vernieuwing wordt thans uitgevoerd, door eigen krachten. Binnenkort hoopt men er mee klaar te zijn. ⌂ *De datum 1 april als de dag waarop in de gemeente ALMELO, NIEUWSTRAAT begonnen zou worden met de samenzang uit de bundel „Lofzangen en Gebeden" bleek achteraf toch nog een fop-datum te zijn.... Maar, dat was niet de „schuld" van de broeders van de raad. De gemeente-bundels met het opschrift „eigendom der gemeente" kwamen te laat. Men is nu begonnen op 8 april.* ⌂ We hebben de angst dat ons seminarium amper aan de vraag naar voorgangers kan voldoen. Want ook de gemeentevergadering in DEN HAAG besloot maatregelen te treffen tot het spoedige beroepen van een tweede voorganger. Er is één troost: spoedig betekent niet steeds hetzelfde als voor-spoedig.... waarmee overigens niet gezegd is, dat we de noodzaak van een tweede voorganger in 's lands residentie zouden ontkennen; integendeel. ⌂ *Een indrukwekkende poging de Goede Vrijdag-dienst een passende muzikale omlijsting te geven wordt dit jaar gewaagd in AMSTERDAM-W.N., waar vijf zangeressen en zangers uit de gemeente, onder leiding van br A. van der Goot, een gedeelte uit Bach's Matthäus Passion zullen zingen. Br Van der Goot merkt over deze poging o.a. op: „als wij (deze muziek) zingen als onderdeel van de dienst, dan schieten we technisch tekort bij de vele grandioze concertuitvoeringen van vandaag, maar laten anderzijds deze kerkmuziek (gebruik makend van de aanwezige middelen) leven in de gemeente". En verder: „Het gaat dus niet om de technische volmaakte zang of muziek, maar om een eredienst, waarin een gedeelte van de Matthäus Passion een harmonisch geheel vormt met de overige elementen waaruit deze Goede Vrijdag-dienst is opgebouwd en daaronder valt ook de viering van het Heilige Avondmaal en de lijdensmeditatie".* ⌂ De aktie voor de restauratie van een der zalen in de Begijnhofkapel in HAARLEM blijkt goed te lopen; in nog geen drie maanden zag men reeds kans via allerlei inspanningen plm. *f* 1600,- bijeen te krijgen. Nog een berichtje uit de Bloemenstad: Zusterhulp organiseert een reisje naar de baptistengemeente in Kamp-Lindfort (Duitsland). Ook de mannen mogen mee. Men denkt eind mei dit prachtige uitstapje te maken. ⌂ *In de gemeente IJMOND is en koortje in oprichting. Op het 12½-jarige huwelijksfeest van de voorganger der gemeente werd dit dameskoortje bij wijze van improvisatie ingeschakeld. Men denkt er dus nu over dit groepje te kontinueren* ⌂ In de gemeente te ALPHEN AAN DE RIJN zal dezer dagen wel veel soep gegeten worden. Misschien wel niet zo heet als ze wordt opgediend, maar wel gróte porties. Soep uit een pakje; konfektie-soep, zogezegd. Van een bekend merk, voor elk leeg pakje krijgt men vijf cent. Voor de bouwkas. ⌂ *In ROTTERDAM-C. is men achter de „schermen", zo staat het er in het gemeenteblad „Contact", bezig met de aanschaf van een nieuw orgel. Men is er ook bezig met de aanschaf van een geluidsinstallatie voor het openluchtwerk. Men dubt nu over de vraag of beide aanschaffingen kunnen plaatsvinden of dat de ene voorlopig de andere ter zijde moet schuiven. We zijn benieuwd wat 't wordt....* ⌂ In de gemeente te ASSEN is men ook al bezig een koor te vormen. De dirigent is er al. Op zangeressen en zangers wordt nu een beroep gedaan zich te melden. We denken, dat het wel in orde komt, want er zit - als we „De Brug" goed hebben begrepen - op 't ogenblik wel vaart in het asser gemeenteschip. ⌂ *Om de veertien dagen zingt het zangkoor van DEN HELDER in de diensten. Dat kán dus. Op 25 maart werkte het koor niet mee in de helderse diensten. Het was die dag in Heerenveen. Over dat bezoek lezen we een uitvoerig verslag in „De Gemeentebode". Dat bezoek verliep niet zonder incident.... Eén van de bassen struikelde (in zijn enthousiasme?) over de marmeren dekrand van de doopvont. De rand viel in stukken in de doopvont. De Herenveners namen het nogal goedmoedig op. Men heeft stante pede gekollekteerd om de schade te dekken. De onkosten kwamen er uit. Ds Visser zal die kollekte wel hebben aangekondigd, denken we. Misschien, dat er dan nóg wel méér uit die kollekte gekomen is dan een marmeren dekrand.... 't Zou ons niet verwonderen als er straks een helemaal nieuw doopvont in Heerenveen komt. Dank zij Den Helder.* ⌂ In de gemeentebode van EMMEN lazen we een berichtje, dat ons hart bizonder goed deed. We nemen het over: „Iemand die „De Christen" 3 maanden op proef heeft (Wist U dat dit mogelijk is?) vertelde mij, dat hij het blad van a tot z las en niet meer wilde missen". Hetgeen ons grotelijks verblijdt. Omdat ons blad een mogelijkheid bij uitstek is om met elkaar mee te leven. Met elkaars wee en wel. Zo behoort het bij ons in de gemeente te zijn!

v. D.

Tweede Paasdag in Haarlem Toogdag

Gemeenteberichten

EINDHOVEN - (P. K.). Zondagmorgen 8 april begon een stampvolle kerk te zingen: Looft, looft den Heer, mijn ziel met al Uw krachten, (ps 103). Nu, daar was dan ook wel alle reden voor om de Heer te prijzen en te loven. Er werden maar liefst elf jonge mensen gedoopt. Zes zusters en vijf broeders werden aan de gemeente toegevoegd.
Als U bedenkt, wat dit in ons donkere zuiden wil zeggen, dan zult U met ons meegevoelen, welk een machtig getuigenis, dit voor de ons omringende wereld betekent.
In de prediking, die aan de doopsbediening voorafging, werd op duidelijke wijze het onderscheid tussen de doop van Johannes en de nieuwtestamentische doop onderstreept (dit naar aanleiding van Mark. 1-1-13).
Bij de eerste was het: Ik laat mij dopen, want ik heb reiniging nodig. Bij de tweede was het en is het: Ik laat mij dopen, want ik bén gereinigd. Het was een indrukwekkend gezicht toen de doopkandidaten voor de doopvont stonden en de voorganger geflankeerd door twee ouderlingen gezamenlijk de handen over deze elf mensen uitspreidden en Gods zegen over de dopelingen afsmeekten.
Voorwaar, dit was geen decorum of show, maar ontroerende ernst. Het was muisstil in de kerk. Zelfs de kinderen van de zondagsschool, die bij deze gelegenheid vooraan in de kerk zaten, waren opvallend rustig. Men voelde dat de Heilige Geest aan het werk was. Er waren ook enige rooms katholieke seminaristen in ons midden, die na afloop van de dienst getuigden, diep onder de indruk te zijn van dit grote gebeuren. Onze bede zij: Heer geef ook deze mensen meer licht in Uw waarheid. Wat de lezers van „De Christen" betreft, wij willen vragen: Bidt veel voor onze gemeente hier in de donkere „lichtstad"
Onze voorganger ds Zijlstra heeft een beroep naar elders ontvangen, maar nog geen besluit genomen. Hij moge zich gedragen weten door de gebeden van ons allen. God geve ook hem wijsheid tot het nemen van een juiste beslissing.

HOOGEZAND - (E. d. V.). Zondag 1 april was er feest in de gemeente: een broeder en een zuster werden door de doop de gemeente binnengeleid. Tijdens de avondmaalsviering, waar velen aanzaten, werden de nieuwe leden hartelijk verwelkomd door ouderling br Blauw. Het is de Here, Die door de Heilige Geest in mensenharten werkt. Het is de Here Die deze zuster en broeder riep en tot hen zie: volg Mij. Het is de Here Die al zijn kinderen zal leiden. Het is de Here, Die bedroefd is indien wij als leden van Zijn Lichaam ontrouw zijn aan Zijn woord en onze roeping. Het is ook de Here, Die onze voorganger hier in Hoogezand ruim vijf jaren liet arbeiden in Zijn gemeente en daarbuiten. Het is de Here geweest, Die in deze periode tot mensen sprak, zodat 120 zusters en broeders gehoorzaam werden en door de doop de gemeente werden binnengeleid. Het is de Here Die onze voorganger steeds weer liefde en genade schonk opdat het evangelie gebracht zou worden op een wijze, die voor ieder verstaanbaar is.
Het is ook de Here geweest, Die gemeente en voorganger rijk gezegend heeft ook in allerlei andere zaken de gemeente betreffende.
En nu is de gemeente straks vakant. Ds J. Ketelaar gaat naar Drachten, waar hem opnieuw een mooi arbeidsveld wacht.
Het is de Here, op Wie wij ook nu ons vertrouwen stellen. We vertrouwen, dat ook hier straks weer een voorganger zal komen, immers er ligt nog veel terrein braak en nog steeds trekken velen naar onze plaats. Wij zouden wel graag zien, dat al onze voorgangers in de aanstaande vakante tijd bereid gevonden worden om, indien zij daartoe worden gevraagd, 's zondags tot ons over te komen om Gods Woord te verkondigen.
Aan het eind van deze maand worden er evangelisatie-samenkomsten gehouden; in samenwerking met gemeenten uit de omgeving. Br student Eijer hoopt vanaf 30 april een maand in het midden van de gemeente te zijn om hier te werken en praktische ervaring op te doen. Wij geloven, dat onze broeder hier die tijd met vreugde en blijdschap zal kunnen zijn om met onze voorganger in de gemeente rond te gaan.

Advertenties

Deut. 5 : 24a

De Here onze God heeft ons Zijn Heerlijkheid en Grootheid getoond.
Met grote dankbaarheid aan God, geven wij kennis van de geboorte van onze dochter en zusje

SARA MARIA LOUISA

Wij noemen haar Loesje.

M. v. d. Berg Jr
C. W. v. d. Berg-Zaalberg
Matti
Willy
Rudi

Leiden 10 april 1962.
Oude Rijn 70A.

AAD KIK
en
SIA JANSEN

hebben het genoegen U kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking zal plaats vinden D.V. op 25 april a.s. te Tilburg.

Kerkelijke inzegening door de weleerwaarde heer ds B. Posthumus in de baptistenkerk, Lepelaarssingel 47 te Rotterdam-Zuid om 7.00 uur n.m.

„De Vinkenhof", Biltseweg 10, Den Dolder.
Arendlaan 18, Tilburg.

Receptie van 8.30-9.30 uur n.m. in het „Carnissehuis" tegenover de kerk.

Toekomstig adres: vanaf 1 september Baptist Theological Seminary, Rüschlikon - ZH, Zwitserland.

Nog vrij onverwacht nam de Heer tot Zich, in de ouderdom van bijna 58 jaar onze broeder

JOSEPH JOHANNES FIEGEL
echtgenoot van J. W. Poot.

Deventer, 7 april 1962.
Baptistengemeente Deventer.

De Heer heeft tot Zich genomen onze zo innig geliefde man, zorgzame vader en lieve opa

HENDRIK JAN HAMER
in de leeftijd van 68 jaar.

Zijn leven was Christus, het sterven gewin.

Sneek:
T. Hamer-Terpstra
Vroomshoop:
J. Hamer
S. Hamer-v. d. Werf
Workum:
S. Gorter-Hamer
C. Gorter
Sneek:
F. A. Coens-Hamer
J. Coens
en kleinkinderen.

Sneek, 10 april 1962.
3e Selfhelpstraat 9.

De begrafenis is bepaald op zaterdag 14 april 's namiddags 3 uur vanuit de baptistenkerk, Willem Lodewijkstraat; aanvang van de rouwdienst 2.30 uur.

C.V.O. Delfzijl

Het bestuur vraagt voor de school, aan de Buitensingel een

ONDERWIJZERES

voor de leerjaren 2 en 3. (bev. voor J. en K.). Bij voorkeur Baptist of N.H.

Sollicitaties aan het H. d. S. de heer J. M. Berends, Koningin Julianalaan 98.

Zo juist verschenen:

VERSLAGEN EN RAPPORTEN 1961
PLANNEN EN BEGROTINGEN 1962

van alle takken van het gezamenlijke Uniewerk.

Dit boekwerk is à *f* 1,50 voor iedere belangstellende verkrijgbaar in het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem.

Tevens zijn verkrijgbaar de Statuten van de Unie met de Reglementen en Werkorde's der commissies in een mooi boekje à *f* 1,25.

Wie wil weten hoe de arbeid functioneert en wat er gebeurt, bestelle deze documenten!

Verpleeghulpen

Wie onder U wil in „Tabitha" de hulpbehoevenden en zieken verzorgen? Er is dringend behoefte aan 2 of 3 dames, leeftijd 25-40 jaar.

Meldt U zo spoedig mogelijk! Tel. 070-550529. „Tabitha", p.a. Zr. Luyten, Badhuisweg 99, Scheveningen.

Plaatst uw advertentie in „De Christen"

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 20 april 1962 Jaargang 79 Nr. 3623

Goede Vrijdag en Pasen

Pasen is niet denkbaar zonder de Goede Vrijdag. De opstanding van Christus uit de doden is onmogelijk zonder dat eraan voorafgaat Zijn heengaan naar het dodenrijk. Petrus zegt ons in zijn brief, dat Hij is heengegaan om de geesten die in de gevangenis - d.i. het dodenrijk - zijn te prediken. Wanneer Hij het dodenrijk binnengaat gebeurt er wat. Dat blijkt als we het evangelie van Mattheüs lezen. Als Hij sterft scheurt het voorhangsel van de tempel in tweeën en wel van boven naar beneden. Het is niet een gewoon scheuren, dan zou er moeten staan „ van beneden naar boven". Hier is het bijzondere!

Het gescheurde voorhangsel wil zeggen, dat de oud-testamentische bedeling ten einde is. Het sterven van Christus is het slot daarvan. Met Zijn sterven is de oud-testamentische offerdienst vervuld.

Het centrum van de oud-testamentische eredienst, was het heilige der heiligen met zijn ark en verzoendeksel. Deze ark met verzoendeksel werd aan het oog onttrokken door het zware gordijn, dat hing tussen het heilige en het heilige der heiligen. Het scheuren van dit gordijn wil zeggen, dat het bizondere van Israëls eredienst opgeheven werd. Niet alleen de hogepriester had nu toegang tot het heilige der heiligen, maar: *„nu is tot God de toegang vrij".*

Het bloed van Christus heeft een nieuwe toegang tot God geschonken, een nieuwe weg „ingewijd". Goede Vrijdag zegt ons:

„Uw eigen Zoon heeft tot den troon,
den weg ons weer ontsloten".

Doch het scheuren van het voorhangsel betekent nog meer. Het is het opruimen van iets. Het voorteken, dat straks met Jeruzalem, de tempelstad, zal afgerekend worden! In 70 n. Chr. begon de grote opruiming. Jeruzalem verwoest, de tempel in puin!

Ook dat had de Heer voorzien, daarom weende Hij, toen Hij de stad zag. Niet één steen zou op de andere gelaten worden. God scheurde het voorhangsel, scheurde de tempel weg en scheurde zijn volk weg! De tempel maakt plaats voor een andere Tempel, die niet gebouwd wordt met dode, maar met „levende stenen".

Zo is het gescheurde voorhangsel een prediking van beide, nl. van genade (de vrije toegang tot God) en van gericht (de verwoesting van Jeruzalem en de tempel). De Goede Vrijdag predikt „goedertierenheid en recht". Gods recht handhaafde zich in de dood van Hem, die de zondaren vertegenwoordigt. Hij stierf er als onze vertegenwoordiger en plaatsvervanger. De Heilige God straft waar Zijn eer is geschonden. Maar in deze plaatsvervanging ligt ook het heil, de genade! „De straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden"!

De Goede Vrijdag is de vervulling van de grote verzoendag, waarover Lev. 16 handelt. De twee bokken zijn daar het beeld van wat door Christus wordt bewerkt. De bok die geslacht wordt en de bok die weggeleid wordt naar de woestijn, zijn beide een heenwijzing naar Jezus Christus.

De bok die geofferd werd en waarvan het bloed gebracht werd naar binnen het voorhangsel en gespat op het verzoendeksel, is de heenwijzing naar Christus, die Zijn eigen bloed binnenbracht voor Gods aangezicht, in het hemels heiligdom, waarvan het aardse heiligdom een afbeelding was.

De bok die weggezonden werd, beladen met de zonden van het volk, wijst heen naar Christus, door Wiens offer onze zonden zijn weggedaan.

„Op het Gods Lam rust mijn ziel
Vol bewond'ring bidt zij aan.
Alle, alle mijne zonden
heeft zijn zoenbloed weggedaan".

Christus bleef niet in het graf. Hij stond op. Hij was de eerste Die opstond. Ook anderen stonden ná Hem op. We lezen in Matth. 28 : 51, 52: *„en de aarde beefde, en de steenrotsen scheurden, en de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren werden opgewekt".*

Hier is het begin van de eerste opstanding. De opstanding van de heiligen. Paulus sprak: *„die in Christus ontslapen zijn, zullen eerst opstaan".* Bij de wederkomst van Christus, wordt de eerste opstanding, die aanving bij de opstanding, voltooid. Zalig, die deel heeft aan de eerste opstanding. Onze Heer rustte op de sabbath in het graf, maar daags na de sabbat, op de eerste dag der week, stond Hij op uit het graf. Christus is de eerste, de eersteling. In het oude testament vinden we deze eersteling aangeduid. In Lev. 23 is sprake van de garf der eerstelingen. Deze eersteling zou gevolgd worden door de gehele oogst. De oogst werd in die eersteling vertegenwoordigd.

De Israëliet erkende in het brengen van de eersteling dat hij de oogst van God had ontvangen. Wat gebeurde er met deze eersteling? We lezen: *„den anderen daags na de Sabbat zal de priester die bewegen".* Dat is het zgn. „omer zwaaien". De garf werd naar alle windrichtingen gezwaaid, als aanduiding, dat straks de oogst van alle kanten zou binnengehaald worden. Bewegen wijst heen naar leven. Christus is de Levende! Dat is Pasen: *Jezus leeft!* Hij is de eerste straks volgen de anderen. Immers:

„Jezus leeft en nu zal leven,
ieder die in hem gelooft".

Wij delen door het geloof in Hem, in het leven dat Hij heeft aangebracht. Het opstandingsleven is nu reeds ons deel. We beluisteren het paasevangelie. in Efez. 2:1 *„en U heeft Hij mede levend gemaakt".* In Christus opstanding is de onze mede begrepen. De eersteling vertegenwoordigd immers de gehele oogst?

God de vader van onze Here Jezus Christus, heeft zijn Zoon, opgewekt en diezelfde God, Die rijk is in barmhartigheid, heeft ons toen wij dood waren door de misdaden, *levend gemaakt met Christus* en heeft ons *mede opgewekt.*

Dit nieuwe leven, moet zichtbaar gemaakt worden. Dit nieuwe leven is paradijsachtig, het is het leven van de nieuwe Adam, die uit de wateren des doods is opgerezen, gekleed in het witte kleed. De Cristus, die pasen viert is de Gedoopte Christus, die in Christus' dood gedoopt is, opdat gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is, alzo ook hij in nieuwigheid des levens wandelen zou.

D. S.

In dit nummer

We wensen al onze lezers een gezegend paasfeest!

„En het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën van boven naar beneden", (Mark. 15 : 38).

Terwijl onze Heiland stierf buiten de muren van Jeruzalem, waren de priesters binnen de muren van de tempel bezig met de voorbereidingen tot en de uitvoering van het middagoffer. De ongetemde macht van de dood waarde rond, zowel binnen als buiten de muren van de heilige stad.
Eeuwen lang reeds werd zowel 's morgens als 's avonds op het brandofferaltaar in de hof voor de tempel een dier geslacht voor de zonden van het volk. Plaatsvervangend stierf een door God geschapen wezen voor de zonden der mensen, om daarmede verzoening te bewerken voor 't volk.
Maar 't voorhangsel, dat scheiding maakte tussen het heilige en het heilige der heiligen in de tempel, bleef. Het bleef daar hangen als een teken van de verbroken gemeenschap tussen God en mensen. Dat voorhangsel was een teken van de gesloten poort van het paradijs, bewaakt door engelen met vlammende zwaarden.
Geen mens, geen zondaar kon die engelen passeren. Niemand was in staat de poort naar het paradijs open te breken. Geen hogepriester en geen offer.
Niemand kon God zien. Niemand kan met Hem contact hebben als weleer Adam en Eva vóór zij zondigden.

Aan rustige wateren

De sprake van het gescheurde voorhangsel

Want zonde maakt scheiding, graaft een onoverbrugbare kloof. Däárvan was het voorhangsel een teken; een afbeelding van een werkelijkheid, die schrijnend was. Een werkelijkheid, die vanuit de mens nooit veranderd zou kunnen worden en daarom voortgezet moest worden. Die voortgezet zou worden tot in eeuwigheid, indien God een passieve God zou zijn. Maar God is een God, die wegen gezocht heeft, opdat verstotenen niet van Hem verstoten zouden blijven, (II Sam. 14 : 14).
Daarom kwam Jezus in de wereld, om de scheiding tussen God en mens eens voor altijd op te heffen en de machten, die de scheiding bewerkten, te overwinnen.

En dát de scheiding is opgeheven, mogen wij weten door het Woord van God, dat ons daarvan spreekt. En we mogen het bevestigd zien door een teken: het voorhangsel is gescheurd.

Van boven naar beneden. Vanuit de Hoge is het begin gemaakt en het is voortgezet tot waar de diepten eindigen in de eeuwigheid. De op het voorhangsel geborduurde cherubijnen zijn gevallen. De vlammende zwaarden van de engelen bij de poort van het paradijs zijn gestrekt. De stervende Zoon van God stootte de poort naar het nieuwe paradijs open. En Hij nam een moordenaar mee! En een schare, die niemand kan tellen, gaat achter die beiden aan.
Het gescheurde voorhangsel predikt: de weg is vrij. God heeft wegen gezocht èn gevonden. Prijs de Heer!
En nu mag ik zingen:

„Ik zie een poort wijd open staan,
waardoor het licht komt stromen
van 't kruis, waar 'k vrij'lijk heen mag gaan,
om vrede te bekomen.
Genade Gods, zo rijk en vrij;
die poort staat open, ook voor mij!
Voor mij, voor mij,
staat open, ook voor mij.

Zandbulten — H. Ploeger

BROKSTUKKEN

U weet dat in Hongarije de kerken het „niet al te breed" hebben. Wat niet wil zeggen, dat ze dan ook niet gezegend zouden kunnen werken. Het tegendeel is eerder waar. Wij lazen dat in dit land in het stadje Kiskörös de kapel van de gereformeerde kerk nodig gerestaureerd moest worden. Het ging zo niet langer. Maar waar moesten de financiën vandaan komen? Ziehier wat gebeurde: Om de gereformeerde broeders en zusters te helpen het bijna onmogelijke mogelijk te maken, brachten de ter plaatse wonende baptisten en lutheranen samen 3000 forint bijelkaar. Toen kort daarop de kerk weer in gebruik kon worden genomen verheugden deze hongaarse christenen zich samen in een gemeenschappelijke dienst over het welslagen van de restauratie. Zo droegen ze elkaars lasten en vervulden een gebod van de Heer.

—o—

Nu we toch aan het vertellen zijn over het geven van geld, mag ook wel even genoemd worden het gevalletje van de familie O. te D. Op zaterdag kwam de achtjarige heer A. O. per step bij zijn dominee langs om hem een envelop met inhoud te overhandigen. Er bleek een bedrag van *f* 5,- in te zitten dat bestemd was voor de wereldhulpaktie. Waar het vandaan kwam? Uit de spaarpot van de jongeheer? O nee, ze hadden bij hem thuis allemaal een week lang niets op hun brood gegeten en het daarmee uitgespaarde geld apart gelegd voor mensen die nog niet eens voldoende brood (zonder beleg) hadden om te leven. Waarmee we maar willen zeggen, dat liefde vindingrijk is, en nééschudden in vele gevallen te goedkoop.

—o—

Over professor McKenzie las ik, dat hij eens door iemand gevraagd werd, hoe hij toch wel de wil van God kon leren kennen in zijn leven. Hij had er een bepaalde methode voor, maar wilde die toch eens ter beoordeling aan de professor voorleggen. Hij schreef: „Ik probeerde het op de volgende manier: Ik vroeg God, mijn hand te willen besturen, wanneer ik op goed geluk een passage uit het Nieuwe Testament zou opslaan, die mij raad of leiding zou kunnen geven. Achttien keren heb ik het geprobeerd en driemaal heb ik er sukses mee gehad. . . ."

Waren de drie suksesvolle gevallen misschien die gevallen, waarin de bijbel het met hem ééns was? We vragen maar.
Bovengenoemde professor antwoordde de vragensteller dat dit hem toch niet de juiste methode voorkwam te zijn. Deze methode is te goedkoop. Ze doet denken aan een rekenmachine, waar je je opgaven in stopt, om na het verdraaien van een paar knoppen de antwoorden kant en klaar te ontvangen. God werkt veel meer via verstand en inzicht van de mens. God wil dat verstand verlichten en ons helpen, dat ons oordeel niet te zeer door egoïsme vertroebeld wordt.

Spurgeon heeft eens verteld over iemand die een zelfde soort methode volgde. Hij opende de bijbel op goed geluk om daarin een antwoord te vinden op de vraag wat hij in een bepaald geval moest doen. De eerste de beste passage die hij las was: Judas ging naar buiten en hing zich op. Daar dit niet bepaald een bevredigend antwoord was, sloeg hij de bijbel opnieuw open en probeerde het nog eens. Het nu gevonden bijbelgedeelte luidde: „Ga heen, en doe gij desgelijks".

Het komt mij voor, dat we onze Heer niet op deze wijze mogen dwingen, ons een antwoord te geven. Het is immers mogelijk dat God in een bepaald geval wil, dat we zelf, al denkend en biddend, al overwegend en peinzend, tot een goede oplossing zullen komen.

Het is zelfs waarschijnlijk dat God deze methode verreweg prefereert boven die andere. Immers is Hijzelf het geweest, die ons schiep naar Zijn eigen beeld en gelijkenis, als redelijke wezens. En bovendien: hoe weten we, dat God akkoord gaat met onze methode om Hem een antwoord af te dwingen?

Hoe dichter we leven bij de Heer, hoe beter we Zijn wil leren verstaan.

Wf.

ABONNEES,
die zulks nog niet deden, worden uitgenodigd om het abonnementsgeld over het 2de kwartaal (*f* 2,25) over te maken op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem; men kan ook *f* 6,75 overmaken voor de resterende 3 kwartalen van 1962.

Christus' opstanding als ontsluiting van het geheim van Zijn dood

Het is de Here Jezus zelf, die meermalen er op gewezn heeft dat Zijn levensgang, samenvatting en hoogtepunt was van de gehele heilsopenbaring, aan Israel geschonken. Als de Heer uit de doden is opgestaan, toont Hij aan dat volgens de Schrift, de Christus al datgene moest lijden, dat over Hem gekomen was en dat Hij op zich genomen had. Alle Schrift getuigde van Hem. Niet anders hebben Zijn discipelen het gezien en verkondigd. Onvermoeid zijn ze bezig aan te tonen, dat de weg van Hem, die zij als de Bevrijder verkondigen, in de Schrift was voorgetekend. Is het niet dezelfde God, Die Israels geschiedenis stempelde en Jezus levensgang bepaalde! Is niet een en dezelfde hand in de geschiedenis van Israel te ontdekken als in de levensgang van Christus?

Zij, die de Verlosser en Diens werk zoeken te verstaan van het oude testament uit, doen daaraan niet verkeerd. Slechts is te bedenken, dat het de Heer zelf was, Die de ogen zijner jongeren voor zijn „voorgeschiedenis" moest openen, want het gevaar dreigt dat wij, inplaats van in het kleine, het onvoltooide, het grote en volkomene te zien, het grote en volkomene terug schroeven in het kleine en betrekkelijke, dat Israels geschiedenis en offerdienst kenmerkte. Christus is groter dan de profetiën. De vervulling heeft in hogere zin en op hoger plan plaats dan mensen getoond kan worden.

Melaatsheid

Men beschouwde in Israel ziekte, verval en dood niet als gewone, „natuurlijke" verschijnselen. Men oordeelde: dat hoort er niet bij. En is er ook in ons iets, dat zich tegen het aanvaarden van deze verschijnselen des doods verzet? Ongetwijfeld is ons iets anders toegedacht dan een bestaan, dat vaak met pijn gepaard gaat en ons ten laatste ontvalt. We weten ook wel dat iemand, die heeft aangetoond hoe ziekte ontstaat, hoe „natuurlijk" de dood is, nog niets *verklaard* heeft. Een beschrijving, ook al is ze tot in de onderdelen perfekt, is nog geen verklaring. Iemand, die pijn lijdt, is er niet mee tevreden dat hem verklaard wordt hoe de pijn ontstaat, waaraan z'n pijn is toe te schrijven: hij wil er af zijn! We zijn niet geschapen voor ziekte, verval en sterven.

Nu is het, dunkt ons, opmerkelijk, dat men in de bijbel niet spreekt van de genezing van de melaatse, maar van zijn reiniging. Door dit spraakgebruik komt nu iets anders naar voren: melaatsheid was een verontreiniging, een bezoedeling. Wanneer van de melaatsheid gezegd wordt dat ze verzoend moet worden, dan is ze wel gezien als een bizondere breuk in de verhouding tot God. Misschien mogen we zeggen dat het zo gezien is, dat de breuk met God, waarin we leven, en die in elke abnormaliteit zichtbaar wordt, zich het sprekendst openbaarde in de melaatsheid. Ze roept minder om medelijden (waarbij geen schuld verondersteld wordt) dan om ontferming; minder om genezing, dan om schuld delging.

Twee vogels

Bij de verzoening, zowel van een melaats mens als van een melaats huis kwamen twee vogels te pas. U leest daarvan in Lev. 14. De ene vogel moest geslacht worden en zijn bloed opgevangen in levend water. De tweede vogel moest in dat bloedwater gedoopt worden en dan worden vrijgelaten. We moeten in de tweede vogel wel de waarde gesymboliseerrd zien van het levensoffer van de eerste vogel. Hij droeg immers de kleur aan zich van de eerste, geslachte vogel. Was door de dood van de eerste vogel de schuld van de melaatse weggenomen? Hoe moest de zoenkracht van zijn dood kenbaar worden? Hoe open baar worden dat zijn offer aanvaard was en genoeg deed? De handeling met de tweede vogel gaf het antwoord: die bleef in leven en werd teruggegeven aan de vrijheid.

In het lot van deze beide vogels werden dood en opstanding gesymboliseerd. De handelingen, verricht met de gedode en met de, in bloed gekleurde, vrijgelaten vogel, vullen elkander aan. Een sterven, waar geen opstanding op volgt, is louter verlies; is vastgelegd oordeel, doorgaand gericht, láátste akte van afscheiding. Daar het onmogelijk is een dode vogel levend te maken, moest het genoeg-doende karakter van de dood van de eerste vogel uitgedrukt worden door een tweede vogel, gedoopt in het bloed van de eerste, vrij te laten. In zijn bloedskleur, die hij aan de geofferde vogel dankte, werd zijn verbonden zijn met die vogel niet slechts zichtbaar, maar werd hij eigenlijk met die gestorven vogel vereenzelvigd. Het was vanwege de dood van de éérste, dat de twééde vogel leefde.

Twee bokken.

Een gelijksoortige handeling, als plaats had met de vogels, die verzoening moesten doen voor de schuld van de melaatse, had op de grote verzoendag plaats met twee bokken. De beslissende offerhandeling van die dag richtte zich op twee bokken. Een van de beide bokken werd gedood en zijn bloed gesprengd op het verzoendeksel. Lev. 16:15. Dan legde de hogepriester zijn handen „op het hoofd van de levende bok", en beleed „Israels ongerechtigheden en overtredingen naar al hun zonden" en legde daarmede al het door Israel bedreven kwaad op deze bok. Deze bok werd dan de woestijn ingebracht. Met hem had men afgedaan, d.w.z.: de zonden, voor welke de eerste bok geofferd was, golden dan voor opgeheven, teniet gedaan.

> *„Alzo zal die bok op zich al hun ongerechtigheden in een afgezonderd land wegdragen; en hij zal die bok in de woestijn uitlaten".*

Is de woestijn daarbij gedacht als de woonplaats der duivelen dan zijn de zonden nu daar, waar ze horen: bij hem, die de eigenlijke bedrijver van het kwaad is de auteur der zonde.

De handeling met de tweede bok brengt tot uitdrukking de waarde, die de dood van de eerste had: die dood nam zonden weg. Zij maakt duidelijk, dat slechts een dood, waar een opstanding op volgt, schulddelgend is. Wel is de zin van de dood altijd schuldvereffening, maar slechts in een sterven, waarop een opstanding volgt, is de vereffêning een bereikte werkelijkheid.

Christus' dood en opstanding.

De verdubbeling van het offer doelt dus in feite niet op twee offers, maar steunt op de betekenis van het offer dat Christus bracht en stelt die in het licht. De betekenis van Christus' dood trad aan het licht door Zijn opstanding: gedragen en weggedragen heeft Hij de ongerechtigheden en zonden. Het is als de Levende dat Christus de kracht van zijn kruisdood aan het licht brengt. Zijn offer was zodanig, dat de dood op zijde gezet kon worden. De heerlijkheid en de vertroosting van zijn verklaring: Ik leef! (Openb. 1:18) ligt in de verklaring, daarop aansluitende: Ik ben dood geweest. Aan dat :Ik leef! is iets voorafgegaan; er ligt een overwinning ten grondslag. De vraag is niet of iemand „de levende Christus verkondigt" maar of 't díé Christus is, die dood geweest is. De twee bokken, die op de grote verzoendag Israel moesten onderwijzen aangaande zijn bevrijding, zeggen, dat het voor een zondaar slechts geoorloofd is te leven als er een sterven aan vooraf gegaan is. Eerst ná de offerande van de tweede bok kreeg de eerste de vrijheid. kon er van een wegdragen, een teniet-doen der zonde geweten worden. Christus heeft in Zijn sterven de zonde der wereld weggedragen-dat weten we door Zijn opstanding, Hebr. 9:26.

Het „lam" Gods

Het woord van het wegdragen van de toegerekende zonde (Joh. I:29), herinnert sterk aan het gebeuren op de grote verzoendag. In de joodse geschriften dier dagen werd het, in Joh. I:29, gebruikte woord gebezigd voor de aanvoerder der kudde. Elke schaapskudde in het Oosten had een aanvoerder, die zich op leven en dood voor de kudde inzette. Daaraan ontleend was de spreekwijze in het Oosten, die de koningen der volken de „sterke rammen der kudde" noemde. Als „Lam" is de aanduiding voor de Here Jezus in zoverre

op zijn plaats als dat woord aangeeft hoezeer de Heer zich verloochend heeft en, schoon God in het vlees, leed als een zwakke en onwaardige.
Als we achter het woord van Johannes de offerhandelingen van de grote verzoendag zien, wordt onzes inziens het beeld duidelijker en krijgt het een rijke inhoud.

L.

---

gemeenteberichten

HARLINGEN - (K. W.). Zondag 8 april nam. 4 uur nam onze voorganger ds C. Mostert afscheid van de gemeente Harlingen. Voor de laatste maal mocht onze broeder een volle kerk de blijde boodschap doorgeven. De afscheidspredikatie was n.a.v. 2 Tim. 2 : 19, waar de gemeente wordt bepaald bij het hechte fundament Gods met dit merk: De Here kent de Zijnen.
Verschillende sprekers voerden daarna het woord tot de scheidende voorganger.
Namens de gemeente werd het woord gevoerd door br ouderling Van der Baaren.
Daarna volgden voor de burgerlijke overheid burgemeester Nauta, mede ook namens het bestuur van het streekziekenhuis „Oranjeoord". Da Visser namens het konvent van predikanten in Harlingen; br Feenstra namens de friese bond; br Stuut namens de gemeente Winschoten; ds Kleinsma namens de kommissie voor geestelijke verzorging van het ziekenhuis en de heer Van der Veen namens de christelijke geheelonthoudersvereniging. Al deze sprekers getuigden van de goede samenwerking en de prettige omgang met ds Mostert.
Staande werd ds en mevrouw Mostert de zegenbede toegezongen.
's Avonds was er gelegenheid voor de gemeente om persoonlijk afscheid van de familie Mostert te nemen. Diverse broeders en zusters voerden ook hier het woord en er werden verschillende blijken van waardering en herinnering aangeboden.
Wij wensen ook vanaf deze plaats ds en mevrouw Mostert Gods rijke zegen toe in hun nieuwe standplaats.
En wij die achterblijven willen voortbouwen op dat fundament dat ongeschokt en hecht is. We zijn dankbaar dat student br Van der Geer bereid gevonden is de eerste twee maanden de gemeente Harlingen te dienen met het Woord. We weten dat de Heer der gemeente voor zijn gemeente zorgt, ook in de vakante periode.

ASSEN - (D. V.). Voor onze zuster L. Dijkstra-Bunk was 28 maart 1902 een bijzondere dag. Op die dag werd zij door de doop toegevoegd aan de gemeente te Vriescheloo. Nu, 60 jaar later, was het voor haar - en nu ook voor onze gemeente - opnieuw een bizondere dag. In een feestelijke avondbijeenkomst hebben wij dit jubileum gevierd. Het was een fijne avond, die voor velen tot een zegen is geweest. Wij zijn de Heer dankbaar dat hij onze zuster spaarde, opdat wij ook dit jubileum mochten aangrijpen om te getuigen van Hem.
Zondag 6 mei zal voor de gemeente opnieuw een bizondere dag zijn. Een broeder en een zuster hebben de doop aangevraagd. Omdat we nu nog niet over een eigen kerk en doopvont beschikken, hebben we kontakt opgenomen met Stadskanaal. In een gezamenlijke dienst zal dan de doopsbediening plaats vinden.

SNEEK - (A. K.). In de achter ons liggende maanden is er in onze gemeente heel wat gebeurd, waarvan wij U gaarne deelgenoot willen maken. In januari was er grote blijdschap bij ons, omdat 3 zusters en 3 broeders door de doop aan de gemeente mochten worden toegevoegd. Zoals reeds in een vorig gemeentebericht werd medegedeeld, mochten in december 7 mensen gedoopt worden. De 1e zondag in maart werd een jonge broeder gedoopt en 1e paasdag hopen we wederom een doopdienst te houden, waarin *een zuster belijdenis van haar geloof zal doen.*
Naast de vreugde over het toetreden van nieuwe leden waren er ook donkere dagen in onze gemeente.
In januari en februari moesten wij 1 zuster en 2 broeders verliezen, doordat de Here hen tot Zich riep. Ze waren allen reeds vele jaren lid van onze gemeente, zodat ze door ons allen gemist worden. *Hun trouw en gehechtheid aan de gemeente moge ons ten voorbeeld zijn.*
Dezer dagen werden wij opgeschrikt door het overlijden van onze ouderling **br H. J. Hamer.** Zaterdag 14 april werd hij vanuit onze kerk naar zijn laatste rustplaats gebracht. Zeer velen woonden de rouwdienst bij en waren tegenwoordig bij de ter aarde-bestelling.
Onze broeder laat een ledige plaats *achter in onze gemeente;* wij weten echter dat hij nu staat voor de troon van Hem Die hij in zijn leven heeft mogen dienen.
Zijn nagedachtenis kunnen wij niet beter eren, dan te trachten het werk in de gemeente, dat hij heeft verricht, met dezelfde ijver en liefde voort te zetten.

AMSTERDAM-W.N. - (de J.). Uit de redaktionele rubriek „Bij ons in de gemeente" hebt U nog wel eens iets van de arbeid in onze gemeente gehoord en overigens was daar de statistiek om aan te tonen dat we er nog zijn. We hadden ook zelf wel eens iets van ons kunnen laten horen, maar de arbeid in de konglomeratie van *een grote stad van een uit drie delen bestaande* gemeente, met geen enkel eigen gebouw en een steeds uitgroeiend werk, stelt zoveel problemen met steeds wisselenden facetten, dat er voor het werk vaak tijd tekort schiet en daardoor blijft berichtgeving naar buiten weleens achterwege. Maar het gaat goed in Amsterdam-W.N. en in Zaandam. Want ook deze nieuwe loot begint mee te tellen en zijn arbeid uit te breiden.
Op 3 plaatsen wordt nu 's zondags het Woord verkondigd middels onze gemeente, in West, Noord en in Zaandam. Er zijn 3 zondagsscholen, 2 jeugdgroepen, 2 zangkoren en 1 kinderkoor. 3 zusterhulpgroepen, 1 mannenvergadering, bijbelkursussen en natuurlijk katechisatie, zaaierwerk, enz.
We prijzen ons gelukig voor de prediking mede te moge rekenen op de zeer gewaardeerde medewerking van br C. Planting, de docenten en studenten van „De Vinkenhof" e.a. Voor de andere takken van arbeid is er altijd een gebrek aan leidinggevende - en assisterende - krachten, maar de arbeid gaat voort en breidt zich uit.
En, die arbeid is niet vruchteloos. God zegent het werk.
Vrij regelmatig mogen we de gastvrijheid van de gemeente Centrum inroepen voor de doopsbediening. Zo vierden we ook zondag 8 april weer feest. Een zuster en drie broeders hadden de wens te kennen gegeven ook in de doop hun Heer te willen belijden.
Hand. 22 : 16 was het onderwerp van de predikatie van ds M. G. Boeschoten, die in een boeiend betoog er op wees, dat God de ene mens roept en daartoe een ander mens weet te gebruiken. Na handoplegging van voorganger en 2 ouderlingen daalden deze vier geroepenen af in de doopvont en werd aan hen de doop voltrokken. Voorafgaand aan het avondmaal werden de nieuwe leden welkom geheten door ouderling Smedeman namens Noord en ouderling De Jonge namens West, terwijl hen namens manenvergadering en zusterkring bloemen werden aangeboden.
De voorganger kon hierop ook nog enkele van andere gemeenten overgekomen leden een welkom toeroepen, waarna een dankbare en blijde gemeente zich rondom de dis des Heren schaarde.
Het nog slechts enkele maanden oude koor van Amsterdam-Noord verleende in deze dienst zijn medewerking en wat aan technisch kunnen nog ontbrak werd door een vurig élan ruimschoots vergoed.
Zo gaan Amsterdam-West, -Noord en Zaandam voort, biddend en wachtend op de zegeningen van de Heer der gemeente.

SCHEVENINGEN - (W. Z.). Er zijn weer enkele verblijdende berichten, die we U graag doorgeven.
We mochten er zondag 1 april weer getuige van zijn, dat de Heer doorgaat Zijn gemeente ook in Scheveningen uit te bouwen, toen een zuster op haar belijdenis werd gedoopt; wij werden er opnieuw bij bepaald, dat wij in het geloof samengegroeid zijn met Christus' dood, maar ook met Zijn opstanding. Wij zijn zwak, maar Hij is machtig!
In maart hadden we wederom een jeugdzondag, waarop in de morgendienst de zondagsschool aanwezig was en vooral bij het zingen van „Welk een vriend is onze Jezus" klonken de heldere kinderstemmen boven de gemeentezang uit. 't Was een goede dienst, waarin ook verschillende ouders voor het eerst in ons midden gezien werden.
's Avonds mochten we naar de oudere jeugd luisteren, die op verschillende wijzen getuigde van het heil, dat alleen in Jezus te vinden is en Die ze dan ook hun hele leven willen volgen. Zij leerden ons een koor van deze inhoud.
Aan het begin van het jaar vertoonden er zich donkere wolken aan onze gemeentelijke hemel, toen we bericht ontvingen van B. en W. om binnen een half jaar de geluidshinder voor onze buren op te heffen, waartoe een verbouwing van het hele pand noodzakelijk zou zijn. Ook in deze heeft de Heer onze voortdurend tot Hem gezonden gebeden boven bidden en denken willen verhoren door een nieuw besluit van dit college, dat ons een stuk grond zal toewijzen voor nieuwbouw, terwijl de tijdslimiet van een half jaar is opgeheven. Moeilijkheden zijn dikwijls een aansporing te meer om alles alleen van de Heer te verwachten en acht te slaan op Zijn Woord om altijd te bidden en niet te verslappen.

Beroepingswerk

Beroepen: te Haulerwijk (Fr.), B. Fabrie te Noordbergum.

Om teleurstelling te voorkomen

Ons vleiende met de gedachte, dat velen in den lande ons gaarne op 2 mei a.s. de hand zouden willen drukken, delen wij mede, dat wij D.V. van 28 april tot en met 14 mei niet thuis zullen zijn.
Haarlem, april 1962.

J. W. Weenink
T. Weenink-Dethmers

Tweede Paasdag in Haarlem Toogdag

Mededelingen

KADERKURSUS
uitgaande van de noordwestelijke groep van baptistengemeenten.

Deze kursus is gestart en wordt verder gehouden op de zaterdagen 28 april en 5, 12, 19 en 26 mei en 9 juni, telkens 's middags van 2-5 uur, Kerkstraat 208, Amsterdam. Docenten zijn de brs Van Beek, Boeschoten, Broertjes, Kiwiet en Reiling.
Onderwerpen zijn: Leiding geven, organisatie en struktuur van onze gemeenten, unie, enz.; verhouding van kerk en staat; andere kerken, groepen, stromingen, enz.; bijbeluitleg, enz.
De kursus is van belang voor allen, die in de arbeid staan of in de toekomst daaraan deel zouden kunnen of willen hebben.
De kosten zijn miniem en in alle acht deelnemende gemeenten kan men over een en ander inlichtingen krijgen. Getracht zal worden de deelnemers(sters) ook steeds een schriftelijk exposé van het behandelde te verschaffen.
We verwachten van deze kursus een rijke zegen voor hen, die er aan deelnemen alsook voor de gemeenten en rekenen daarom graag op ruime deelname.

de J., sekretaris.

Sekretaris der baptistengemeente te Almelo-Geraniumstraat is thans: J. Meijer, Parallelweg 50, Almelo.

Nader bezien

Een hotel op de Olijfberg?

Een internationaal hotel-concern („Hotel Inter-Continental") is van plan een groot en luxueus hotel te bouwen op de Olijfberg, de heuvel nabij Jeruzalem, waar de Heer Jezus in de nacht voor Zijn lijden tot bloedens toe worstelde om eenswillendheid met Zijn Vader....

Met de aanleg van de waterleiding en van de weg, die naar het toekomstige hotel leidt, zou reeds zijn begonnen.

De engelse krant „Sunday Times", die het bericht over de voorgenomen hotelbouw als eerste publiceerde, citeerde met deze mededeling de mening van een Franciscaner monnik, die uitdrukking gaf aan zijn vrees, dat in dit hotel de „pelgrims" - na bezichtiging van de heilige plaatsen - des avonds wellicht verstrooiing zal worden aangeboden in een nachtklub. „Ik neem aan, dat het hotel „Passie-Oord" zal worden genoemd", meende de monnik.

Vooral in de Engelssprekende wereld - maar daar toch beslist niet alleen - is het christelijke kerstfeest reeds lang geleden een prooi geworden van de commercie. Fabrikanten, middenstanders, restaurateurs en kroegbazen hebben het kerstfeest in deze landen - nogeens: en daar niet alleen - gemaakt tot een merkuriaanse orgie van koop-, eet- en drankzucht.

Tot nu toe ontzag men nog het goddelijke en tegelijk menselijke drama van Gethsémane en Golgotha, alhoewel het voor handige reklame-psychologen toch wel voldoende aanknopingspunten moet bezitten om de omzetkurven te doen stijgen....

De voorgenomen plannen tot hotelbouw op de Olijfberg getuigen van weinig piëteit, nog minder van ontzetting en ontroering ten opzichte van dat wat zich eens op deze berg-van-gebedsworsteling en in zijn onmiddellijke omgeving heeft voltrokken.

We vragen, dat het niet mogelijk zal zijn de uitvoering van dit plan te verhinderen. Christenen, die een pelgrimage naar het Heilige Land zullen maken zullen in de toekomst slechts dit hotel kunnen mijden om uitdrukking te geven aan hun diepe afkeer jegens deze kommerciële exploitatie van het lijden van de Heer der wereld.

v. D.

Ds D. Slort over.....

De taak van de raad der gemeente (SLOT)

We beginnen dit artikel met te wijzen op een zinstorende drukfout in 't vorig artikel. (No. 3619 van 23 maart jl). In de 2e kolom stond aldaar te lezen (vet gedrukt) „Dat de gemeente ouderlingen verkiest lezen we in het nieuwe testament". Wie met aandacht gelezen heeft, zal bemerkt hebben dat 't woordje „niet" is uitgevallen achter het woord: lezen. *We lezen niet dat de gemeente ouderlingen verkiest.*

Dat deden de apostelen in *Titus* op aanwijzing van Paulus. Daaruit hebben we afgeleid, dat het ouderlingen-ambt niet gebonden is aan apostelen en dat het overdragen van dit aanwijzen tot ouderlingen aan Titus, wijst in de richting van 't aanwijzen tot ouderlingen door de brs. (en zrs.), nl. door de gemeente.

Nu de eigenlijke taak. De ouderlingen zijn *vertegenwoordigers* der gemeente. Dit bleek bij Paulus' afscheid van de gemeente te Efeze. Deze ouderlingen te Efeze bleken ven op de gehele kudde. *De taak van de ouderlingen is een herderlijke taak.* In 1 Petr. 5 : 4 lezen we: „de ouderlingen vermaan ik, (d.i. Petrus), weidt de kudde Gods die onder u is, hebbende *opzicht* daarover. Dat als *voorbeelden der kudde!*

In de zakenwereld is een goed vertegenwoordiger van een firma van groot belang. Een slechte vertegenwoordiger kan de zaak schade doen. Zo ook met de gemeente. Goede ouderlingen, deugdelijke vertegenwoordigers, die als voorbeeld gesteld kunnen worden, die over de schapen waken, met 't hart van een herder, zijn van grote waarde, waarvoor de gemeente God mag danken. Zij hebben te zorgen dat het de kudde niet ontbreekt aan geestelijke verzorging.

„Weidt de kudde Gods die onder u is". Zij hebben hun taak *in de plaatselijke gemeente.*

„Ouderling zijn" is dus een belangrijke taak vervullen. Met de kudde meeleven, de schaze op hun huisbezoeken anderen kunnen ook opzieners te zijn, die acht moesten gepen kennen en als een herder verzorgen, *zielzorg verrichten.*

Deze zielzorg vindt plaats door middel van het huisbezoek. Het mag niet voorkomen, dat een ouderling de leden van de gemeente (of van een bepaalde wijk als de gemeente groot is) niet kent. Het opzicht houden, zal mede betekenen *toezien* op de trouw, op het bijéénblijven der leden. Zij zullen de ongeregelden hebben te vermanen (de tucht in de gemeente). Hun *goed voorbeeld* zal de ontrouwe broeder en zuster moeten aanspreken, zo dat ook de „slappelingen" die er in iedere gemeente wel zullen zijn, het woord „verantwoordelijkheid" leren spellen. Als herders der kudde hebben ze ook *leiding te geven.*

We merkten reeds op, dat het N.T. weinig onderscheid maakt tussen ouderlingen en diakenen. Het N.T. legt meer de nadruk op de *redelijke eisen,* die aan de ambtsdragers gesteld worden, dan op de taak. Mogelijk is het zo, dat een goed ouderling en diaken vanzelf de taak gaat zien, de noden ontdekt die er in de gemeente zijn. Wat de eigenschappen betreft lezen we: „geen drinker zijn, niet vechtlustig en niet geldgierig, ook eigen huis moet hij kunnen regeren".

Van de ouderlingen, die opzieners zijn, lazen we „bekwaam om te leren" (onderwijzen). Zij moeten *de Schrift kennen,* zullen

onderwijzen en *dwalingen* kunnen *bestrijden.*
Wat de diakenen betreft neem ik enkele regels over uit „de bijbelse fundering van de Interkerkelijke Hulpverlening", ons destijds toegezonden door de wereldraad van kerken. We lezen daar als volgt: „Keren we terug tot het N.T., dan zien we dat de betekenis van diakonia in de evangeliën en de rest van het N.T. verschillende is. De evangeliën leggen nadruk op het lenigen van menselijke nood, waar en bij wie deze ook maar gevonden wordt. Vooral Handelingen en de brieven van Paulus evenwel beklemtonen de dienst aan de heiligen, de dienst welke de christenen elkaar verlenen".
Het N.T. leert ons verder, dat de opzieners moeten *vasthouden „aan het getrouwe woord, dat naar de leer is"*, (Tit. 1 : 9). „Hebt acht op uzelven en op de leer". Tot slot concrete aanwijzigingen voor het heden. Ook nu geldt dat de ambtsdragers waardige vertegenwoordigers, goede voorbeelden moeten zijn. Dat ouderlingen met zielzorg zich hebben bezig te houden en dus huisbezoek moeten doen en zich kennis der leer moeten vergaderen om te kunnen onderwijzen. *De diakenen* hebben in de ruimste zin, te dienen. Diakonie is dienst. Diaken is dienaar. Dat kan een dienen zijn met gaven, maar behoeft zich niet daartoe te beperken. Een diaken is iemand, die waar ook dienen wil, die helpt waar zijn hulp nodig is.
Er is in een gemeente allerlei werk te doen. De *diakenen kunnen de ouderlingen bijstaan.* Zij kunnen zich verdienstelijk maken op het terrein van de financiën (het inzamelen der gaven, het brengen van gaven aan hen die dat nodig hebben, waarvoor men ingezameld heeft, het innen van de vrijwillige bijdragen).
Alle ambtsdragers moeten zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheid tegenover de Heer der gemeente, het is *de Heilige Geest, die hen - via de gemeente - tot het ambt geroepen heeft,* (Hand. 20 : 28). Van de gemeente mag geëist worden dat ze eerbied heeft voor de ambtsdragers. We zijn op een totaal verkeerde weg, als leden der gemeente zeggen, de ouderlingen kunnen wel wegblijven, we willen de „voorganger" zien. Dat is een miskennen van het ambt. We zijn niet volledig geweest. Een tekst als Efeze 4 : 11 hebben we niet ter sprake gebracht, ook niet de dienst der ouderlingen in geval van ziekte, waarover Jac. 5 spreekt, (gebed en zalving). Naar ik hoop, hebben deze artikelen ertoe bijgedragen, dat de ambtsdragers zich weer opnieuw bewust geworden zijn van hun verantwoordelijke taak, en dat de gemeente er door gestimuleerd wordt, meer voor de ambtsdragers te bidden en hen te eren, d.w.z. lief te hebben om Christus' wil en om der gemeente wil! Samen optrekkend, elkaar helpend, de raad der gemeente als leiding gevend, voorop!
We hebben te waken voor een overschatting van het ambt (R.K. kerk), evenzeer voor een onderschatten daarvan (vele vrije kringen).

Tweede Paasdag Gewestelijke ontmoetingsdagen

in Groningen, Haarlem, Emmen, Sneek

◆ *Groningen.*

De bondsdag van het gewest Noordoost-Groningen wordt dit jaar natuurlijk gehouden in de nieuwe kerk van Groningen-N. Met zijn vele zalen leent de „Cirkel" aan de Korreweg zich uitstekend voor zulk een gewestelijk ontmoeten. De bondsdag begint om half tien. Het thema is: *„Gij zult Mijn getuigen zijn".* Er is medewerking van koren, muziekensembles, deklamatie e.d. Voor de kleinste kinderen is er „baby-sit". Van 10.00-11.30 uur is er een apart programma voor de tussenjeugd en de zondagsschoolkinderen. Van 11.45-13.00 uur een gezamenlijke dienst voor jeugd en ouderen. Om precies 13.00 uur eindigt deze konferentie Naturlijk gaan alle Groningers op naar deze bondsdag. Iedereen is er welkom..

◆ *Haarlem.*

De noordwestelijke groep van baptistengemeenten in het hollandse gewest komen bijeen in de Begijnhofkapel van de gemeente in de bloemenstad. De bondsdag begint daar om 10.00 uur. Verschillende koren zingen samen onder leiding van br Pieket Wezerik. De samenzang staat onder leiding van br A. van der Goot. De jongeren van Alkmaar zullen een paasspel opvoeren. Van de onderwerpen noemen we „Konsekwentie van pasen" door ds J. Broertjes; de nieuwe voorganger van Den Helder, ds J. Segaar zal in de middagbijeenkomst een opwekkingswoord spreken. De sluiting wordt verzorgd door ds J. W. Weenink. De morgenbijeenkomst wordt geleid door ds N. J. van Beek, de middagbijeenkomst door ds M. G. Boeschoten.

Ook hier zal voor de kinderen een apart programma worden verzorgd. Programma's met de te zingen liederen zullen ter konferentie worden uitgereikt. De bondsdag sluit om kwart voor vier. Men verwacht in Haarlem een grote opkomst.

◆ *Emmen.*

De drentse bondsdag wordt in Emmen gehouden; in Concertzaal Grevink. Aanvang 10.00 uur. Er is voor een zeer gevarieerd programma gezorgd. De voorgangers van dit gewest zullen gezamenlijk een paasspel opvoeren, dat door een van hen, ds J. Bouritius te Tweede Exloërmond is geschreven. De titel van dit spel luidt: „En het begon te lichten". Ook hier wordt op een goede opkomst gerekend.

◆ *Sneek.*

De bondsdag te Sneek, van het gewest Friesland begint om half tien met een bidstond. Het zal wel een dankstond worden, want met deze bondsdag viert het friese gewest zijn vijftigjarig bestaan als bond van baptistengemeenten in Friesland. Ds G. Visser zal in enkele „historische mijmeringen" de geschiedenis van de bond laten herleven. Ds B. Fabrie spreekt in de middagbijeenkomst over het onderwerp: „De levende hoop op een verspeelde erfenis". Het zangkoor van Sneek en de verenigde koren van enkele gemeenten zullen medewerken; op het programma staan voorts deklamatie, enkele zangsoli en een getuigenisdienst. De jubileumbondsdag, welke geleid wordt door de voorzitter van het friese gewest, ds G. Brongers, wordt om ongeveer 16.00 uur gesloten. Natuurlijk wordt ook in Sneek, in en der bijzalen van het kerkgebouw in de Willem Lodewijkstraat de kinderen - althans voor een deel van de dag - een aantrekkelijk kinderprogramma aangeboden; 't zondagsschoolpersoneel van Sneek heeft deze taak op zich genomen. Men wordt verzocht de bundel „Lofzangen en Gebeden" of de Joh. de Heer-bundel mee te nemen.

Velen uit de gemeenten zullen zich opmaken om de bondsdagen - een baptistisch begrip voor uren van ontmoeting en gemeenschap - te beleven. Elk jaar opnieuw blijkt, dat deze dagen nog steeds in een behoefte voorzien. Hoe kan het ook anders? Is er iets schoners denkbaar dan de ontmoeting van broeders en zusters met wie men samen de lof van de opgestane Heer kan zingen?

v. D.

Uit onze wereldwijde gemeenschap

◆ **Madrid, Spanje.**
Carralon Sevilla en Carmen Garcia Sanches, beiden baptist, hebben eindelijk van het Hoogste Gerechtshof te Madrid verlof gekregen te huwen in een burgerlijke plechtigheid. De verloofden, roomskatholiek gedoopt, hebben drie jaar nodig gehad om deze toestemming van de overheid te krijgen. Spanjaarden, die een huwelijk wensen te sluiten buiten de roomskatholieke kerk moeten daartoe vergunning ontvangen. Ook de bisschop van het bisdom, waarin men woont moet die toestemming verlenen. Zij die roomskatholiek werden gedoopt kunnen slechts moeilijk zulk een toestemming krijgen. Meestal werd in het verleden deze goedkeuring geweigerd.

◆ **Thalwil, Zwitserland.**
Op 11 maart j.l. werd de negende baptisten-evangelisatiepost voor Italianen in Zwitserland te Thalwil geopend.
Meer dan vierhonderdduizend Italianen werken in Zwitserland. De meesten van hen zijn roomskatholiek, hoewel zeer velen eigenlijk in geen enkele persoonlijke relatie tot het geloof staan.
In 1957 begon in Zürich dit werk onder de Italianen. Reeds een jaar later kon een kleine Italiaans-sprekende baptistengemeente in deze stad worden gesticht. De jonge gemeente trad toe, met instemming van de zwitsere unie, tot de unie van baptistengemeenten in Italië.
Ds Sergio Corda is thans de leider van dit over geheel Zwitserland verspreide evangelisatie-werk.

◆ **Monte Carlo, Monaco.**
De Joegoslaaf dr Josip Horak verzorgt wekelijks radiodiensten in de joegoslavische taal voor een zender in Monte Carlo. Dr Horak, eigenlijk ekonoom van beroep en zonder theologische opleiding is, voorganger van de baptistengemeente in Zagreb. Gedurende meerdere jaren was hij president van de unie van baptistengemeenten in Joegoslavië.
Dr Horak ontvangt wekelijks vele brieven van luisteraars uit alle delen van zijn vaderland, maar ook uit Duitsland, Oostenrijk, Tsjechoslowakije, Engeland, Griekenland en Israël.

◆ **Dallas, Texas USA.**
Dr R. Alton Reed verklaarde op een konferentie in Dallas, dat 60% van de in 1961 gestorven voorgangers van de gemeenten aangesloten bij de Southern Baptisten Convention stierven door ziekten van het hart. Ook in de beide jaren hier aan voorafgaande waren hartziekten voor meer dan 50% oorzaak van het sterven van de voorgangers.

◆ **Fort Worth, Texas USA.**
Rev. Ross Coggins, Nashville, Tenn. USA, een van de sekretarissen van de Southern Baptist Christian Life Commission verklaarde op een studiekonferentie van de baptistengemeenten in Texas, dat zuidelijke tradities welke in strijd zijn met het nieuwe testament moeten worden afgeschaft. Ook de tradities van de rassenscheiding. „Er mogen geen rassenbarrières zijn in ziekenhuizen, scholen, bedrijven, rekreatiegelegenheden of burgerlijke verantwoordelijkheden. Boven alles: laat iedere gemeente blijven bij hetgeen boven de ingang van vele kerken staat geschreven: Iedereen welkom!", aldus Rev. Coggins.

◆ **Saigon, Vietnam.**
Twee zendelingen van de Southern Baptist Convention, USA begonnen eind 1959 zendingswerk in Zuid-Vietnam. Op 4 maart j.l. werden 18 vietnamese bekeerlingen gedoopt. Het was de eerste doopdienst in dit land. Het was ook de eerste dienst waarin de beide zendelingen, Rev. Herman P. Hayes en Rev. Lewis I. Myers Jr konden preken zonder tolk. Sinds hun aankomst besteedden zij de meeste tijd aan studie van de vietnamese taal.
Opnieuw hebben zich doopkandidaten gemeld. Zolang nog geen geïnstitueerde gemeente in Vietnam aanwezig is worden de bekeerlingen gedoopt onder verantwoordelijkheid van de Immanuel baptistengemeente te Bangkok, Thailand.

◆ **Laurel, Miss. USA.**
Laurel een kleine stad in het zuidoosten van Mississippi is, volgens een recent onderzoek, **de meest kerkelijke stad van** USA. Slechts 5.5% behoort **niet** tot de een of andere kerk. Het landelijke percentage van hen die lid van een kerk zijn is 63%.
De verhouding in Laurel zijn als volgt: 56.7% Southern Baptist; 7% andere baptisten; 17.1% methodisten; 6.5% roomskatholieken; 5.4% presbyterianen; 2.7% episkopalen; 4.6% andere groepen.
De niet-blanke bevolking werd niet in dit onderzoek begrepen.

◆ **Londen, Engeland.**
De raad van de unie van baptistengemeenten in Groot-Brittannië en Ierland, te Londen in vergadering bijeen ontving rapporten uit de gemeenten, waaruit opnieuw een achteruitgang in het totale ledental blijkt.

◆ **Moskou, USSR.**
Ivan Uskov, een vooraanstaand kommunistische medewerker van Radio Moskou vertelde enkele weken geleden zijn luisteraars, dat alle baptisten door Washington worden gekontroleerd; in Washington is namelijk het hoofdkwartier van de BWA gevestigd. Als antwoord op de vraag van een luisteraar die iets wilde weten over de baptisten, verklaarde Radio Moskou, dat baptisten mensen zijn die nogal eens van rokje verwisselen... Vóór de bolsjewistische revolutie wilden ze wel hun militaire dienstplicht uitoefenen, toen de bolsjewisten aan de macht kwamen weigerden zij echter de dienst; later herzagen zij hun mening en stonden zij de leden der gemeenten toe weer dienst te nemen in de strijdkrachten.

◆ **Stockholm, Zweden.**
De unie van baptistengemeenten in Zweden heeft een kommissie benoemd welke studie zal maken van het vraagstuk van de aansluiting bij de wereldraad van kerken. De zweedse unie is, ofschoon wèl lid van de nationale oekumenische raad, géén lid van de wereldraad.

◆ **Tokio, Japan.**
Ds Shuichi Matsumura, een japanse baptistenvoorganger en Rev. W. H. Jackson, baptistenzendeling, bezochten enkele weken geleden de japanse premier Hayato Ikeda. De beide baptisten stelden de eerste minister in kennis van hun plannen voor een nationale baptisten-evangelisatie kruistocht in het voorjaar van 1962. De premier verzekerde de beide baptistenleiders zeer ingenomen te zijn met dit plan. Zendeling Jackson bood de eerste minister een bijbel in de japanse taal aan. De japanse staatman gaf in zijn antwoord te kennen, de bijbel niet alleen dankbaar te aanvaarden maar er ook in te zullen lezen.

◆ **Warschau, Polen.**
Het uitvoerend komité der BWA heeft zich garant gesteld voor een bedrag van $ 20.000 ter voltooiïng van het nieuwe baptistencentrum in Warschau. Tijdens zijn halfjaarlijkse bijeenkomst in Washington hoorde het komité een telefonisch rapport van de Europa-sekretaris, dr Erik Rudén; deze verklaarde, dat dit bedrag noodzakelijk was voor een spoedige algehele voltooiïng van het gebouw.

◆ **Kisuma, Kenya.**
Rev. Eric H. Clark, zendeling van de Southern Baptists in Kenya rapporteert, dat gedurende januari 40 mensen zijn gedoopt in de baptistengemeenten te Kisuma. In februari zouden 30 mensen worden gedoopt.

◆ **Münster, Duitsland.**
Van 25 tot 27 mei a.s. zal in Münster, Westfalen een konferentie worden gehouden, uitgaande van de „Evangelisch-Freikirchliche" (voornamelijk: baptisten-) gemeenten in Westduitsland. Het thema van deze konferentie luidt: „De gemeente in de demokratie". Aan deze konferentie zal o.a. medewerken burgemeester E. de Haan van Beerta; br De Haan zal spreken over het onderwerp „Die politische Verantwortung des Christen und der christlichen Gemeinde auf kommunaler Ebene".

◆ **Hamburg, Duitsland.**
Onder de meer dan driehonderd slachtoffers van de overstromingsramp bij Hamburg bevonden zich 11 baptisten. Vier van de slachtoffers, alleen van één familie, behoorden tot de gemeente te Stelle; zeven behoorden tot de Wilhelmsburg-evangelisatiepost van de gemeente Hamburg-Altona.
Baptistenverpleegsters werkten mee met de helikopter-teams der reddingsploegen. Vijfenzestig daklozen vonden onderdak in de gebouwen van het seminarium te Hamburg. Geen van de baptistenkerken in Hamburg werd ernstig beschadigd.

◆ **Natal, Zuidafrika.**
De zuidafrikaanse unie van baptistengemeenten overweegt een vliegtuig te charteren voor 70 jongeren die van plan zijn de baptisten-wereldjeugdkonferentie welke in juli 1963 te Bheirut, Libanon zal worden gehouden, bij te wonen. Naast deelname aan de konferentie zal ook het Heilige Land worden bezocht. v. D.

UIT ONS UNIE-BUREAU

Allereerst nog even de statistiek van 1 januari 1962. Er is namelijk vriendelijk opmerkzaam op gemaakt, dat in de rubriek *IX Personalia* niet de naam van de gepensioneerde zendelinge mej. G. Reiling voorkomt. Dit is helaas verzuimd. Evenals voorgaande jaren moet deze naam natuurlijk wel vermeld worden. Verzoeke daarom in uw statistiek-exemplaar in rubriek IX onder 2 de volgende toevoeging te plaatsen: *Gepensionneerd zendelinge mej. G. Reiling.*
Er zijn uit sommige gemeenten nog al eens leden naar Canada geëmigreerd. Nu zal in juni a.s. ds J. A. Bovenkamp van Canfield, Canada, in ons land vertoeven; deze is gaarne bereid op verzoek in de periode van 15 tot 26 juni op een vergadering van baptisten over Canada te vertellen of een spreekbeurt te vervullen. Deze broeder spreekt Nederlands, want is uit Nederland afkomstig; in Canada is hij baptist en voorganger van een baptistengemeente geworden, die, evenals onze Unie-gemeenschap, aangesloten is bij de baptisten-wereldalliantie. Een gemeente, die ds J. A. Bovenkamp in genoemde periode voor een spreekbeurt zou willen ontvangen, kan dit aan mij opgeven; ik zal dan de binnengekomen verzoeken doorgeven; zodat de betreffende gemeenten daarna rechtsstreeks van ds Bovenkamp bericht krijgen. Natuurlijk komen de kosten samenhangend met deze spreekbeurt voor rekening van de betreffende gemeente. In verband met de goede regeling moeten de gemeenten wel uiterlijk 1 mei a.s. hun wens om ds Bovenkamp te ontvangen aan het unie-bureau te kennen hebben gegeven. *T. Jansma*

BIJ ANDEREN GELEZEN

De basisformule

De gedelegeerde van de nederlandse doopsgezinden op de derde assemblee te New Delhi schreef over de nieuwe basisformule der wereldraad o.a.:

„Juist omdat wij, *als* Broederschap, niet een vast omlijnde belijdenis hebben, maar ieder die een bijbels geloof belijdt als gemeentelid aannemen, kunnen wij ook niet tegen de nieuwe basisformule bepaalde geloofsbezwaren inbrengen. Wij konden niet zeggen: deze formule is ons nog tè ruim en vrijzinnig en biedt ons nog tè weinig zekerheid dat het „ware geloof" in deze gemeenschap van kerken zal heersen. Wij konden ook niet zeggen: deze formule is ons te orthodox of dogmatisch te eenzijdig. Beide uitspraken zouden oordelen zijn over het geloof van de Broederschap en de ADS is niet een Broederschapsinstantie die gerechtigd is dat te doen. Bij de oprichting van de ADS is alleen vastgesteld dat zij een vereniging van gemeenten is, die geen andere doop dan de bejaardendoop kenden. Alleen dus wanneer in de basisformule zou zijn gezegd dat de Wereldraad een gemeenschap van kerken is, die de kinderdoop toepassen, zouden wij dogmatisch inhoudelijke bezwaren te berde hebben gebracht en zouden wij bij aanneming van een dergelijke beperkende bepaling niet langer lid van de Wereldraad hebben kunnen blijven. Maar dán zouden natuurlijk vele andere vrije kerken, die de gelovigendoop toepassen hebben geprotesteerd.
De enige reden waarom wij toch meenden onze stem tegen deze verandering van de basis te moeten verheffen, was daarom een formele reden."
„Toen enkele dagen daarna dus in de voltallige vergadering van de Wereldraad dit commissierapport ter bespreking kwam en o.a. ook over de basisformule gesproken werd, heb ik de volgende verklaring afgelegd: „Ik zou hier graag uiteenzetten, waarom de Doopsgezinde Broederschap in Nederland zijn stem niet kan geven aan het voorstel om de basisformule te veranderen. Ons bezwaar is niet van materiële of dogmatische aard. Ik wil daar in het bijzonder de nadruk op leggen. Maar al is het van formele aard, het is er niet minder ernstig om. Zoals de Evanston-verklaring over het doel en de functie van de basis zegt, (zoals wij kunnen lezen in ons „werkboek" op blz. 32), is de eerste functie van de basis deze, dat zij de aard van de Wereldraad aangeeft. Het schijnt ons toe, dat zulk een definitie zo kort mogelijk moet zijn en dat zij alleen het essentiële christologische criterium voor het lidmaatschap van de Wereldraad moet noemen. Volgens de Evanston-verklaring treden de kerken in relatie tot elkaar, omdat er eens voor al een eenheid gegeven is in de persoon van hun gemeenschappelijke Heer en omdat de levende Heer zijn volk tezamen brengt.
Het lijkt ons, dat, door de formule op de voorgestelde manier uit te breiden en door sommige implicaties daarvan expliceit te maken, de Wereldraad deze uitstekende fundering zou verlaten. Ondanks verzekeringen van het tegendeel, zijn wij bang dat dit een eerste stap zou betekenen in de richting van confessionalisme.
In de tijden dat wij nog spraken van de oecumenische *Beweging*, werden de kerken bewogen door hun geloof in de levende Heer, die hen tot eenheid riep. In deze tijd nu de oecumenische beweging zijn resultaat gevonden heeft in een zeer goed georganiseerde en machtige instelling, heeft deze de tendens, vrezen wij, om de zekerheid van haar eenheid te zoeken in een soort gemeenschappelijke confessie, daardoor de geschiedenis van de meeste confessionele kerken herhalend. We zouden het betreuren, wanneer de basis voor sommige ongetwijfeld christelijke kerken een hindernis zou worden om zich bij de Wereldraad aan te sluiten en wanneer zij die niet-confessionele groepen zou uitsluiten, welker leden Jezus Christus als Heer aanvaarden, zonder de dogmatische implicaties daarvan expliciet te maken."
Uit deze verklaring blijkt voor de goede verstaander, dat ons verzet niet voortkwam uit een dogmatische inhoudelijke vrijzinnigheid, maar uit onze niet-confessionalistische Broederschapsopvatting. Ook van de zijde van enkele baptisten, quakers en andere niet-confessionalisten werden soortgelijke geluiden gehoord. Ook de remonstrantse gedelegeerde professor Hoenderdaal deelde mee, dat hij en zijn medegedelegeerde tegen de verandering zouden stemmen.
U weet waarschijnlijk al wel de uitslag van de stemming: 383 vóór, 36 tegen en 7 blanco. Ik heb u dit alles wat uitvoerig weergegeven, omdat er van te voren in onze Broederschap al veel over gesproken en geschreven was. Op zichzelf moeten wij echter het belang van deze hele kwestie niet overschatten. De basis heeft vanaf het begin niet de bedoeling gehad om als maatstaf van tucht te dienen en deze verandering brengt dáárin geen enkele verandering. Na onze verklaring bij onze toetreding en na de door mij afgelegde verklaring in deze assemblee is onze positie voor iedereen duidelijk en door iedereen aanvaard. Wij varen met de vele andere niet-confessionele kerken, die enkele tientallen miljoenen leden tellen, in hetzelfde schuitje van deze gemeenschap der kerken mee. En wij zullen dat met opgewektheid kunnen doen zolang wij onze bescheiden bijdrage kunnen geven aan deze arbeid der kerken, die ook ten behoeve van de wereld geschiedt en soms ook tot eer van God, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

J. A. Oosterbaan
(„Algemeen Doopsgezind Weekblad")

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 27 april 1962

Jaargang 79 Nr. 3624

Op bezoek bij de Amish-sekte

In „Hervormd Nederland" lazen we het hieronder volgende artikel. We vonden het voldoende interessant om het ook onze lezers aan te bieden.

Over de grote autoweg reden we dwars door Pennsylvania, de Amerikaanse staat die eens gesticht werd door de Quaker, William Penn. Vele plaatsnamen herinneren daar aan de herkomst der eerste kolonisten: Mannheim, Straatsburg, London, ook Nieuw-Holland. Gewend aan het drukke Amerikaanse autoverkeer keken we wel vreemd op toen we plotseling een paard met rijtuigje voorbij reden dat een man en een vrouw vervoerde die beiden geheel in het zwart gekleed waren. De man droeg bovendien een breedgerande zwarte hoed, de vrouw een kapje. Dit tafereeltje bleek niets met een begrafenis van doen te hebben, want naarmate we Lancaster naderden zagen we steeds meer van die rijtuigjes - zowel open als met kap - terwijl we op het land en langs de wegen eveneens mannen en vrouwen passeerden, geheel in het zwart gekleed; ja, ook de kinderen droegen deze merkwaardige sombere dracht.
Mijn Amerikaanse vrienden lachten toen ze mijn oprechte verbazing bemerkten om dit ouderwetse tafereel in het moderne Amerika. Wel, dat zijn de Amish-mensen zeiden ze, als je daar belang in stelt stoppen we, dan kan je nader met hen kennis maken. Een goede raad gaven ze mee: Fotografeer ze niet, want het tweede gebod nemen ze heel letterlijk.

Zo kregen we de gelegenheid ons nader op de hoogte te stellen van de zg. Amish-sekte, die overigens in verschillende staten van Amerika - vooral Pennsylvania, India en Ohio - verbreid is.

Eenvoudige en „wufte" mensen

De geestelijke vader van de Amish-sekte is Jacob Amman. Deze was doopsgezind predikant in het kanton Bern - Zwitserland - in de eerste helft van de 18e eeuw. Met een groot aantal volgelingen emigreerde hij naar de nieuwe wereld. De oorzaak van deze emigratie was zowel godsdienstig als economisch van aard. Om beide redenen voelden zij zich speciaal tot Pennsylvania aangetrokken: Het land van de Engelse Quaker William Penn, dat juist een groot aantal Europeanen had uitgenodigd om over te komen, was immers het land van de godsdienstvrijheid, terwijl rondom Lancaster de grond zeer vruchtbaar is.
Honderd jaar eerder hadden zich hier reeds de eerste Nederlandse kolonisten gevestigd.
Amman leerde de letterlijke inspiratie der bijbel, terwijl zijn opvattingen verschilde met de gangbare op het punt van de tucht. Jullie Mennonieten hebben de levenswijze van Menno Simons verlaten, placht hij te zeggen, en leven er veel te gemakkelijk op los! We moeten meer ernst maken met het godsdienstig leven; als iemand bij voorbeeld de orde der kerk of de wet van God overtreedt, moet hij uit de gemeenschap gestoten worden. Tot op de huidige dag vinden we deze toepassing van de tucht bij de Amish-groepen - vooral bij de orthodoxe vleugel, die zich de „Old Order House Amish" noemt - terug.
Maar niet alleen ten aanzien van de kerkelijke tucht, in hun gehele levenswijze: de viering van de zondag, het taalgebruik, klederdracht en op andere punten, is men na twee eeuwen de gewoonten en levensstijl der vaderen trouw gebleven. Zij, die hiertoe behoorden noemden zich de eenvoudigen, de „anderen" waren de wuften.

Wel „dutchmen", geen Hollanders

Het is verbazingwekkend dat in onze eeuw waarin praktisch iedereen toch wel de techniek en het tempo van onze tijd als vanzelfsprekend aanvaard heeft deze gemeenschap van duizenden boeren hun oude gebruiken hebben weten te handhaven. Huwelijken bijvoorbeeld worden in eigen kring gesloten en in hun afkeer tot assimilatie zijn zij zelfs gedurende ruim twee eeuwen hun eigen taal trouw gebleven. Deze wordt „Pennsylvania-dutch" genoemd, maar heeft niets met Hollands en alles met Duits te maken.
Wij schreven reeds over de kleding: zwart pak met dito hoed voor de mannen en een zwarte cape met dito muts voor de vrouwen. Deze kleding dragen ze reeds van kind af, ja zelfs blijft dit de favoriete dracht bij hun geliefd balspel. Hun rijtuigjes (buggies)zijn een pittoreske verschijning in het landschap. Er zijn drie typen: de wagen waarmee ze hun produkten naar de markt brengen, het open rijtuigje voor vrijgezellen en verloofde paren en het overdekte voor gehuwden.

Leer en leven

Wat hun godsdienstige overtuiging betreft, deze is - zoals we reeds schreven - zeer streng. Weigering van militaire dienst is een van de consequenties van hun geloofsovertuiging; zij dragen zelfs geen knopen maar haken en ogen aan hun kleding, omdat deze te veel aan het militaire uniform zouden kunnen doen denken. In navolging van de doopsgezinden wordt de kinderdoop afgewezen: alleen op persoonlijk geloof wordt gedoopt. De godsdienstoefeningen worden bij de orthodoxe vleugel in de huizen gehouden waar men in een speciaal hiervoor afgezonderde kamer zondags bijeenkomt, anderen gaan naar het kerkgebouw. Vóór de avondmaalsviering vindt de voetwassing plaats; de vrouwen bidden met gedekt hoofd. Ofschoon er ten aanzien van de studie wel een verandering in de overtuiging gekomen is, is toch meestal de voorganger een lekeprediker.
Op de staatsscholen hebben de Amishmensen grondige kritiek, waar mogelijk hebben zij hun eigen scholen, uiteraard geheel op eigen kosten (in Amerika!).
Hun ver doorgevoerd pacifisme heeft hen vaak - vooral in de laatste oorlog - met de overheid in moeilijkheden gebracht.

In dit nummer

géen gemeenteberichten; een „open brief aan de nederlandse baptisten" van een doopsgezind predikant; enkele berichten uit de oekumene; enig mengelwerk. In het nummer van volgende week hopen we verslagen te publiceren van de verschillende paasbondsdagen. En hopelijk ook weer enkele gemeenteberichten?

Goede buren - bekwame boeren

De andere boeren van Pennsylvania spreken met grote waardering over hun Amishburen. Hun hulpvaardigheid is wijd en zijd bekend. Verzekeringen sluiten zij niet af, maar brandt ergens bijvoorbeeld 'n schuur af, dan snellen alle Amish-leden te hulp; ooggetuigen vertellen dat soms in één dag - een ongelooflijke prestatie - een nieuwe schuur gebouwd wordt; deze is altijd voorzien van hun symbool: een ster binnen een cirkel. Ook worden niet-Amish boeren op deze wijze geholpen. Nooit wordt hulp of subsidie van regeringswege aangenomen, zelfs niet in de moeilijke krisisjaren; men helpt zichzelf en elkaar.

Hun produkten zijn van bijzondere kwaliteit; ongetwijfeld hebben de Amish-boeren op het gebied van landbouw en veeteelt Amerika een belangrijke bijdrage geleverd. Dit is te meer verbazingwekkend, daar zij geen motoren gebruiken, dus ook geen traktoren, en niet van elektriciteit willen weten. Wij vernamen van een jonge Amish-boer, die een traktor kocht en deze wilde gaan gebruiken op het land. Daarom werd hij uit de gemeenschap gestoten. Hij legde zich echter niet bij deze tuchttoepassing neer, en riep de hulp van de rechter in. Resultaat: de rechter stelde hem in 't gelijk, maar hij verkocht de trekker, omdat hij inzag dat hij zichzelf buiten de gemeenschap geplaatst had. Vaak wordt gebruik gemaakt van waterkracht. Op het ouderwetse kolenfornuis worden de maaltijden bereid, die van typisch Duitse, Oostenrijkse en Zwitserse oorsprong zijn. Boter wordt met de hand gekarnd. Zo blijven zij ook de oude bedrijfsvoering trouw.

Het gebruik van alcoholica behoort uiteraard tot de ijdele genoegens; een inconsequentie lijkt ons echter dat zij wel tabak voor de verkoop verbouwen.

Alle luxe is zonde. Bijvoorbeeld ook de gouden verlovings- of huwelijksring. De mannen laten na hun huwelijk de baard staan als teken van gehuwde staat. Op hun graven staan uniforme, eenvoudige merktekenen.

Wat doen we hiermee?

Nadat wij de Amish-mensen van dichtbij hebben zien leven en werken, over hen hebben gehoord en gelezen, kunnen we ons hier niet zo maar met een „hopeloos ouderwets" af maken.

Overigens is men gauw geneigd uit een arsenaal van bekende oordelen te putten, als fundamentalisme, traditionalisme, wetticisme, bekrompenheid tot maatschappelijke onaangepastheid toe.

Maar dan hebben we onzes inziens nog niets wezenlijks uitgesproken over deze grote groep die velen - en ook ons - uitermate boeit en die zeker iets tot de kerken te zeggen heeft. Maar dat niet alleen: het is ons gebleken dat er ook een appèl van de Amish-people uitgaat te midden van het Amerikaanse volk.

Tegenover de algemene hang naar gerieflijkheid en steeds meer luxe stellen zij de soberheid. In de spanning tussen welvaart en welzijn hebben zij voor het laatste gekozen, zoals zij dat zien.

In een wereld waar de immer voortschrijdende techniek en automatisering als vanzelfsprekend aanvaard en ook wel aangebeden wordt en velen het steeds opgevoerde tempo hijgend proberen bij te houden, stellen zij als teken hún tempo en hún wijze van werken. (Wij kunnen dit echter niet méér als teken zien, daar we het aan de techniek danken dat we onze wereldbevolking zouden kunnen voeden en kleden.... al doen we dat helaas niet!).

Tussen een generatie, die los dreigt te raken van het verleden en de bronnen, waar ze nog steeds uit drinkt en die uitsluitend interesse schijnt te hebben voor het heden, grijpen de Amish-mensen met een zekere hardnekkigheid terug op de erfenis van hun Europese vaderen.

In onze wereld waar de hulpverlening zo intens georganiseerd wordt dat deze daarmede vertechniseerd dreigt te raken, verrichten zij door middel van eenvoudige burenhulp hun diakonia aan de naaste.

Aan de kerken die soms zo bitter weinig gestalte geven aan hun evangelische opdracht tonen zij metterdaad hoe in het leven van elke dag hun geloof centraal staat, en dat zij ernst willen maken met het christen-zijn, zoals zij dat zien.

En dit ernst maken bracht hen tot: doop op belijdenis, scheiding tussen kerk en staat, de „beteringhe des levens", geen militaire dienst, geen eed afleggen, eigen levensstijl.

De Amish werken en leven in deze wereld maar gaan niet in haar op, omdat ze een andere wereld verwachten.

Hun onmiskenbare éénzijdigheid en naar binnen-gerichtheid is hun zwakheid en tevens hun kracht.

Vooral aan hen, die onze tijd kritiekloos over zich laten komen, stellen zij een menigte van vragen.

Jac. Roos

BROKSTUKKEN

Geleidelijk aan begint in de groot-industrieën de **automatisering** grotere doorvoering te vinden. Steeds minder mensen zijn nodig voor het voortbrengen van een steeds groter wordende produktie. Vol-automatische machines, waarbij slechts een klein aantal goed geschoolde technici nodig is voor kontrole-werkzaamheden, vervangen nu al vele duizenden arbeiders en het laat zich aanzien, dat dit proces der automatisering zich in de eerst komende jaren in een snel tempo zal doorzetten. En dat niet alleen in landen als U.S.A., maar zeker ook in Europa.

Dit betekent vermoedelijk (als men niet tijdig afdoende maatregelen weet te treffen) werkloosheid voor velen, alsmede een nieuwe **verkorting der werktijden.** In de Verenigde Staten van Amerika is men al druk bezig maatregelen te overwegen om bovengenoemde problemen op goede wijze op te lossen.

Het lijkt er dus op dat we binnen enkele jaren in het algemeen over nog meer vrije tijd zullen beschikken dan nu al het geval is.

Dat ook in Nederland over deze problemen wordt nagedacht, valt onder meer af te leiden uit een door de kunstenaar Constant Nieuwenhuis visionair „ontworpen" stad der toekomst, die per televisie aan den volke vertoond is. Volgens Elseviers Weekblad verwacht de heer Nieuwenhuis, dat er voor de mens een toekomst zal komen die voornamelijk met vrije tijd gevuld zal zijn. De voorgestelde naam voor dit stedebouwkundig projekt was: het nieuwe Babylon.

Wij hebben dit stuk niet gezien, alleen maar het berichtje in genoemd weekblad gelezen. Bedoelt de heer Nieuwenhuis met de naam „nieuw Babylon" misschien aan te duiden, dat al te veel vrije tijd voor de mens een te grote weelde is die hij niet dragen kan, zodat de nieuwe wereld er een zijn zal van zedelijke en geestelijke verwildering? Iedere bijbellezer weet welke klank de naam Babylon in het boek der Openbaring heeft.

Vrije tijd - wonderlijke aanduiding.
Is niet alle tijd Gods tijd?

Bestaat er eigenlijk wel tijd, waarover de mens vrij kan beschikken naar eigen goeddunken?

Toen de vijf-daagse werkweek werd aangekondigd, hebben vele leiders der christenheid een kort ogenblik gemeend, dat er nu een gouden tijd voor de gemeente ging aanbreken. Er bleef immers altijd zoveel werk ongedaan in de gemeenten dat niet ongedaan mocht blijven.

In het algemeen echter is hun hoop niet in vervulling gegaan.

De mens heeft steeds meer vrije tijd voor zichzelf nodig: voor zijn hobbies, zijn uitgangetjes, zijn bijbaantjes. Menig goed gemeentelid, dat vroeger bijna nooit een dienst miste, trekt er nu het lange (zomer-) weekend met zijn gezin opuit om zondagavond weer op te komen dagen. Misschien hebben ze elders een kerkdienst bijgewoond, maar wie regelmatig absent is in de eigen diensten, vervreemdt geleidelijk aan van de gemeente, waarvan hij deel uitmaakt, met alle gevolgen van dien.

Wordt het niet hoog tijd voor ieder mens met „vrije tijd" om over de **besteding"** ervan eens ernstig na te denken voor het aangezicht van God?

Aan rustige wateren

De levende hoop

„Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden", 1 Petr. 1 : 3.

Welk een wonderbaar getuigenis heeft de apostel Petrus aan het begin van zijn eerste zendbrief gegeven. Is het niet alsof wij een machtig loflied beluisteren?

Wie kan onder woorden brengen wat het voor Petrus persoonlijk betekende toen hij op de vroege paasmorgen vernam, dat Zijn Heer was opgestaan uit de doden?

Onder welke omstandigheden Petrus zijn Heer verloochende is voldoende bekend: „en naar buiten gaande weende hij bitterlijk".

Ach, wie zal ons zeggen wat die uren van berouw voor Petrus geweest zijn? De ganse nacht en de daarop volgende sabbath moet hij wel in wanhoop en schaamte heben doorweg, „mijn hoop is weg en ik heb mijn Heer verloochend". „Na dit leven van liefde en gezegende gemeenschap van drie jaren verloochende ik mijn Heer. O God, wees mij genadig".

Wij kunnen ons niet voorstellen welk een diepe vernedering dit voor Petrus geweest is. Maar het was het keerpunt en de grote verandering in zijn leven.

Op de eerste dag der week werd Christus door Petrus gezien en des avonds ontmoette hij Hem met de anderen. Petrus heeft een wonderbare ontmoeting - onder vier ogen - met zijn Heiland mogen hebben.

Wat daar precies is voorgevallen, is ons niet bekend, doch een feit is het zeker, dat Petrus een grote levensverandering heeft ondergaan. Overweldigend groot is de blijdschap des geloofs zijn deel geworden. Hij, die enige dagen zonder hoop geleefd heeft, tussen Goede Vrijdag en de dag der opstanding, heeft door de ontmoeting met de opgestane Christus een levende hoop ontvangen.

De bijbel zegt, dat degenen die het eigendom van de Here Jezus zijn, wedergeboren zijn tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Wij zijn wedergeboren. Zijn we dat inderdaad, lezer?

U ook?

Dat is dus een feit.

Maar daarbij blijft de Heilige Geest niet staan. Neen. Hij, de andere Trooster, laat ons zien, dat wedergeboorte slechts dient om ons te brengen tot een levende hoop. Dat is een hoop die niet sterven kan, die nooit falen kan, die zekerlijk vervuld wordt.

En waarom zouden we zo vast geloven en belijden? Omdat die hoop gegrond is in de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Deze hoop is ons als een erfenis, die onverderfelijk, onbevlekkelijk en onverwerkelijk is.

Welk een geweldig geladen woorden zijn hier gebezigd.

Het is om er stil onder te worden. Welk een toekomst, een heerlijk vooruitzicht voor de gelovigen. De erfenis die in de hemelen voor ons bewaard wordt, namelijk het onsterfelijke opstandingslichaam. Deze erfenis wordt voor ons bewaard en wij worden door de kracht Gods bewaard voor de erfenis, voor de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in de laatste tijd.

Die hoop zal al ons leed verzachten,
Komt reisgenoten, 't hoofd omhoog.
Voor hen, die 't heil des Heren wachten
Zijn bergen vlak en zeeën droog.

Eindhoven *S. J. Zijlstra*

Ik neem aan, dat indien iemand van ons salarisverhoging krijgt, hij van die verhoging meteen een deel afzondert voor de gemeente en voor het werk van de Heer in het algemeen. (Of ben ik daar mis mee?). Het komt mij voor, dat indien we een vrijetijds-„vergroting" krijgen, we op dezelfde wijze dienen te handelen.

Het gevaar bestaat altijd, dat naarmate we meer gaan verdienen, we verhoudingsgewijs minder gaan geven (een kleiner percentage). Datzelfde zou ook wel eens het geval kunnen gaan worden met onze vrije tijd. Sommige mensen zetten die tijd in geld om en zijn dan in staat in deze dure tijd wat ruimer te leven. Anderen zien op deze wijze kans, zich een bepaalde luxe te veroorloven, die ze anders zouden moeten laten liggen. Weer anderen zien nu hun kans schoon om via het veroveren van diploma's een paar sporten hoger te klimmen op de maatschappelijke ladder. Nog weer anderen gebruiken de meerdere vrije tijd alleen maar om zich wat meer uitgangetjes van allerlei aard te permitteren.

Het lijkt mij belangrijk dat onze Heer ook de „eerstelingen" van onze vrije uren krijgt, en dat we Hem niet het restant (dat er dan doorgaans niet is) gunnen.

Wf.

UIT ONS UNIE-BUREAU

Aan de sekretarissen onzer gemeenten heb ik de stembiljetten betreffende de verkiezingen voor de komende unie-vergadering doen toekomen. Zij hebben vier soorten stembiljetten ontvangen, en wel van elke soort zoveel exemplaren als het aantal afgevaardigden, dat de gemeente kan zenden. De sekretarissen dragen er wel weer zorg voor, dat zij deze tijdig ter hand stellen van de afgevaardigden der gemeente, opdat deze naar behoren voor de gemeente hun stem kunnen uitbrengen.

Verder hebben de sekretarissen en ook onze voorgangers nog iets moois ontvangen. Het is een exemplaar van de twee zo juist verschenen folders. Er was en is in onze gemeenten een schreeuw naar lektuur ter voorlichting van vrienden. Nu dan, de unie-commissie heeft, zoals u bekend is, een kommissie voor kleine folders benoemd en deze heeft een eerste handreiking aan onze gemeenten willen doen door middel van deze twee folders. De ene is getiteld **Ik ben bekeerd**, de andere **Ik ben gedoopt.**

Beide zijn fraai en modern uitgevoerd, aantrekkelijk voor het gezicht en de geinteresseerde zal het prettig vinden ze gemakkelijk bij zich te kunnen steken. Gemeenten, dit is voorlichtingsmateriaal van prima gehalte, juist wat u nodig hebt. Bestelt er een flink aantal van (zie voor de prijzen de advertentie in dit nummer). Gemeenten, die deze folders uitreiken, bewijzen de vrienden en de arbeid een goede dienst!

T. Jansma.

DE PLATTEGROND VAN DE NIEUWE KERK TE GRONINGEN

In het nummer van 13 april jl. publiceerden wij o.a. de plattegrond van de „Cirkel", het nieuwe gebouwenkomplex van de baptistengemeente Groningen-N. Men maakt ons er op attent, dat het schetsje gemaakt is op schaal 1 : 250. Dat betekent dus, dat één cm gelijk is aan 250 meter.

E. R.

JMC GEWEST FRIESLAND

Denken de friese JMC-leidsters en -leiders aan de gewestelijke kontaktdag welke a.s. zaterdag 28 april in de zalen van de baptistenkerk te Sneek wordt gehouden? Aanvang 2.30 uur n.m.; sluiting plm. half negen 's avonds.
Er wordt gerekend op een grote opkomst!

J. v. d. W.-J. D.

Adreswijziging

Ds C. Mostert woont thans: Lijsterbeslaan 20, Winschoten; telefoon (05970)-3120.

De wereldraad roept opnieuw op tot ontwapening

Het uitvoerend komité van de wereldraad van kerken heeft opnieuw een beroep op alle regeringen gedaan onvermoeid te werken aan het ontwapeningsvraagstuk en ter bereiking van dit doel niet terug te schrikken voor eventuele risiko's. Het uitvoerend komité van de wereldraad vergaderde van 28 tot 31 maart jl. te Geneve en stelde tijdens deze bijeenkomst een verklaring inzake de ontwapening samen. Deze verklaring werd pas na het in die dagen in Zwitserland gehouden volksreferendum over de atomaire bewapening vrijgegeven om de indruk te vermijden invloed op dit plebiskiet te willen uitoefenen.
In de verklaring worden de regeringen opgeroepen niet voort te gaan met de atoombomproeven of deze proeven te hervatten en „als bewijs van goede wil in te stemmen met een inlichtingen- en kontrolesysteem, dat alle partijen zekerheid biedt, dat de bij verdrag overeengekomen verplichtingen worden gehouden".

De leden-kerken van de wereldraad worden in de verklaring verzocht zich bij alle voorkomende gelegenheden tot hun regeringen te wenden en bij hen te pleiten voor het volgen van de in de verklaring aangeduide politiek. Alle christenen worden aangespoord zich teweer te stellen tegen teleurstelling en pessimisme en ondanks alle tegenstand het streven van de oekumenische beweging, dat op vrede, vrijheid en gerechtigheid is gericht te blijven ondersteunen.
De tekst van de verklaring werd de delegatieleiders van de 17 landen, die aan de geneefse ontwapeningskonferentie deelnemen ter hand gesteld.
Aan de zitting van het uitvoerend komité namen 12 van de 16 leden deel, benevens 2 van de 6 presidenten van de wereldraad. Aanwezig waren: dr Eugene Carson Blake (USA), Aartsbisschop Gunnar Hultgren (Zweden), dr C. G. Baeta (Ghana), Bisschop S. U. Barbiera (Argentinië), dr J. R. Chandran (India), dr Kathleen Bliss (Gr. Brittannië), prof. dr J. L. Hromadka (Tsjechoslowakije), dr Ivy Chou (Malaka), Bisschop Hans Lilje (Duitsland), Aartsbisschop Nikodim (USSR), dr Franklin Clark Fry (USA) voorzitter, dr Ernest A. Payne (Groot Brittannië) vice-voorzitter; de twee aanwezige presidenten van de wereldraad waren dr Martin Niemöller (Duitsland) en Charles Parlin (USA).
(van de oekumenische informatiedienst)

v. D.

DOOPSGEZIND PREDIKANT SCHRIJFT

Open brief aan nederlandse baptisten

Broeders en zusters!

Hoewel het „mode" is om zich per open brief tot anderen te richten, kan ik er niet aan ontkomen, wil de aandacht vallen op een belangrijke zaak.
Prof. dr H. Kraemer deed dat in het maartnummer van Gemeenschap der Kerken, naar aanleiding van New Delhi en hij drong daarin aan op *snel handelen.* Ik doe het, mede als gevolg daarvan, hier, in de hoop dat wij gezamenlijk stappen kunnen ondernemen, hoewel gij het eigenlijke initiatief genomen hebt. Maar ook daarin mogen wij Kraemer, in hetzelfde artikel, dunkt mij bijvallen, toen hij 't in Lund uitgegeven parool naar voren bracht: spreek en handel *samen* in alles waar dat maar enigszins mogelijk is en innerlijk als christelijk geboden erkend wordt.
Wat toch is het geval? Uit uw gemeente te Hoogezand is het voorstel gekomen om via uw algemene vergadering aan uw uniecommissie op te dragen „een broederlijk schrijven te richten aan alle kerken die de „Nederlandse Geloofsbelijdenis" als geloofsbelijdenis aanvaarden. Daarin moet worden aangedrongen op herziening van art. 36 dezer belijdenis, bijzonder de passage „Wederdopers en andere oproerige lieden", (die de Overheden en Magistraten verwerpen, en de Justitie omstoten willen, zoals er verder bij staat), daar deze passage een verkeerde voorstelling geeft van het huidige denken en belijden van hen, die als nazaten van de „Wederdopers" willen gelden" (De Christen, 30 maart 1962).
Wij verheugen ons daarover. Reeds meerdere malen is er, zowel door ondergetekende als door dr W. F. Golterman op gewezen, dat dit artikel aanstoot gevend is (Doopsgezind Belijden Nu, blz. 39, Amsterdam 1954; Stemmen uit de Doopsgezinde Broederschap, Jrg 8, 1959, blz. 91; Algemeen Doopsgezind Weekblad, 20 februari 1960; In de Waagschaal, Jrg. 16, 1960, blz. 66), en gewijzigd zou moeten worden. Op werkelijk wonderbaarlijke wijze heeft de Geest deze dingen nu onder uw aandacht gebracht, waar zij - (ook) bij ons! - bleven liggen. Gij beschaamt ons hiermee, maar wij zijn er u nochtans zeer dankbaar voor!
Ofschoon onze banden historisch zeer zwak zijn, staan wij toch op een groot aantal punten hetzelfde voor, *en aan samenspreking daarover had m.i. dan ook al lang iets moeten gebeuren!* Die gelegenheid biedt gij nu, want gij voelt u door dezelfde veroordeling van art. 36 der Nederlandse Geloofsbelijdenis geraakt.
Hoewel noch doopsgezinden, noch baptisten direct in bovengenoemd artikel bedoeld worden - immers, het gaat daar over wederdopers en die opgedrongen kwalificatie hebben de dopersen van oudsher afgewezen omdat het hen niet ging om wederdoop, maar om mondigen- of gelovigendoop - is het goed deze zaak aan de orde te stellen en op wijziging aan te dringen. Dat u, baptisten, ons doopsgezinden daarbij wilt helpen, is ons bijzonder welkom, en getuigt van het feit, dat gij de verwantschap niet verloochent.
Mijn vraag is echter, of u het niet beter toelijkt deze stap *gezamenlijk* te doen, zowel vanwege de gemeenschappelijke achtergrond, alsook vanwege de hoop op het welslagen van dit voorstel. Willen wij werkelijk oecumenisch handelen, en niet blind zijn voor klaarblijkelijke doorwerking van de Heilige Geest, dan ligt deze wijze van optreden dunkt mij voor de hand als een ons door de Heer opgelegde verplichting, waarbij we overigens de normale oecumenische instanties, zoals bij voorbeeld de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland niet moeten passeren!
Mocht het ons gelukken in gehoorzaamheid aan Zijn opdracht deze weg, mede door uw voorstel, naar en *met elkaar* te vinden! In het vaak zo moeilijk begaanbare land der oecumene zou weer iets in beweging komen, en een stapje gezet kunnen worden in de richting van die ene kudde, die Christus Zich wil vergaderen. God zegene uw beraadslagingen en beslissingen! Wij wachten in spanning.

Haarlem in de „stille week" van 1962

J. P. Jacobszoon

Naschrift:

Deze „open brief aan de nederlandse baptisten", geschreven door de doopsgezinde predikant ds J. P. Jacobszoon te Haarlem wordt vandaag eveneens gepubliceerd in het „Algemeen Doopsgezind Weekblad". Met belangstelling zullen de nederlandse baptisten van de inhoud kennis nemen. We mogen wel zeggen - en dan is het geen frase - met méér dan gewone belangstelling. Natuurlijk allereerst vanwege de inhoud, maar toch ook omdat hier - voorzover ons bekend - voor 't eerst in de geschiedenis van het nederlandse baptisme van doopsgezinde zijde op samenwerking wordt aangedrongen.

We willen in dit voorlopig antwoord niet ingaan op verschillende vragen die deze „open brief" bij ons oproept. Het zal ook duidelijk zijn, dat ons antwoord in geen enkel opzicht kan gelden als hèt antwoord van de nederlandse baptisten, zomin als de inhoud van deze „open brief" trouwens als een officieel doopsgezind geluid kan worden verstaan.

We willen dan allereerst onze vreugde en dankbaarheid over deze toenaderingspoging uitspreken. Meer dan eens hebben we, ook in ons weekblad, betoogd, dat de oekumenische opdracht de kerken niet uitsluitend maar wel allereerst plaatst voor de taak die geloofsgemeenschappen samen te brengen die 't nauwst met elkaar verwant

AFSCHEID DS J. H. BLENKERS

De afscheidsdienst in verband met het vertrek van ds J. H. Blenkers naar Staveren is vastgesteld op 29 april a.s., 's middags 4 uur in gebouw „Bethel", Het Haagje 8.

Ieder hartelijk welkom. Opgave met eventuele logies-aanvrage bij: H. Deuten, Alteveerstraat 38, Hoogeveen.

INTREDE DS J. H. BLENKERS

Zondag 6 mei a.s. hoopt ds J. H. Blenkers zich als voorganger aan de gemeente Staveren te verbinden.

Zij die in verband met dit feit, deze dag mee willen maken en logies en/of warme maaltijd wensen, worden vriendelijk verzocht dit tijdig te melden bij de sekretaris der gemeente: B. H. Zeldenrust, Verl. Schans 58, Staveren.

---

zijn. Het baptisme heeft met de doopsgezinde gemeenten bizonder veel gemeenschappelijk; zij stoelen op dezelfde historische wortel. Zij staan samen de gemeente van gelovigen voor en wijzen daarom beide de kinderdoop af. Nog veel meer zou in dit verband genoemd kunnen worden. Reeds zijn er in het jongste verleden over en weer kontakten geweest; die droegen evenwel een persoonlijk en incidenteel karakter. Wij juichen een breder en dieper kontakt van harte toe. We geloven, dat er juist in deze tijd waar in de kerken gezocht wordt naar de nieuwtestamentische gemeente, voor doopsgezinden en baptisten veel gemeenschappelijk is te doen. Niet slechts in Nederland maar ook en vooral in wereldverband.

Wat de in de „open brief" aan de orde gestelde zaak betreft, we geloven dat 't mogelijk zal zijn reeds hier tot een gemeenschappelijk optreden te komen. Op welke wijze dit dient te geschieden zal onzerzijds nader moeten worden bestudeerd. De aanstaande algemene vergadering zal zich, dachten wij, allereerst hebben te beraden over het voorstel van de baptistengemeente te Hoogezand. Hopelijk zal daarna overleg en samenwerking met de doopsgezinden mogelijk zijn. We menen, dat het voorstel van Hoogezand en het schrijven van onze broeder en kollega Jacobszoon op 't ogenblik nog los van elkaar beoordeeld dienen te worden.

Intussen zouden we het betreuren wanneer een toekomstig kontakt met onze doopsgezinde „neven en nichten" (zoals ds Frits Kuiper het bij het jubileum van het 350-jarig baptisme uitdrukte) alleen maar mogelijk zou blijken bij een gezamenlijk protest. De Heilige Geest leide zowel de doopsgezinde gemeenten als de baptistengemeenten in waarachtigheid op de weg die leidt naar de openbaring van de éne kudde.

v. D.

Nader bezien

Hervormd-gereformeerd kongres

„De Achttien", een groep van hervormde en gereformeerde predikanten - die op een verleden voorjaar gehouden bijeenkomst als hun mening hebben uitgesproken, dat de gescheidenheid van de hervormde en de gereformeerde kerken niet langer geduld kan worden - zijn van plan op zaterdag 26 mei a.s. in de Beatrix- en Irenehallen van het jaarbeurskomplex te Utrecht een kongres te beleggen voor allen, „die in principe met hun mening instemmen". De kongressisten zullen worden toegesproken door prof. dr H. Berkhof (hervormd) en prof. mr W. F. de Gaay Fortman (gereformeerd). Bovendien zal een aantal personen uit verschillend maatschappelijk milieu (zending, jeugdwerk, christelijk organisatie-werk, evangelie en industrie) worden gevraagd hun mening over de verdeeldheid der kerken te geven. In het programma is voorts veel tijd ingeruimd voor gemeenschappelijke zang door de kongressisten, terwijl bovendien het kongres op verschillende wijze muzikaal zal worden opgeluisterd.

Ook als nederlandse baptisten zien wij met intense aandacht naar dat wat zich bezig is te voltrekken in de beide grootste protestantse kerken in ons land. Al zien we het door „de achttien" gestelde ideaal - als dat woord hier gebruikt mag worden - nog lang niet bereikt, we zijn ervan overtuigd dat na de eeuw van afscheidingen deze eeuw ons getuige zal doen zijn van meerdere kerkherenigingen. Het zou zelfs kunnen zijn, dat deze herenigingen veel eerder en sneller tot stand komen dan we nu durven vermoeden.

We kunnen niet zeggen, dat deze groeiende beweging-naar-elkaar-toe in de hervormde en gereformeerde kerken ons als baptistengemeenten niet aangaat. Ook wij zijn erbij geinteresseerd, beter nog: erbij betrokken, omdat stellig ook in deze hervormd-gereformeerde toenaderingspogingen mede-christenen op ernstige wijze bezig zijn met de gestalte van Christus' kerk.

Daarover verheugen we ons van harte! Intussen veroorloven we ons een enkele opmerking:

Inderdaad zijn de hervormde en de gereformeerde kerken gedurende de laatste jaren bezig naar elkaar toe te groeien. Wij dachten, dat dit mogelijk is geworden, enerzijds, omdat het hervormde begrip „volkskerk" met de na-oorlogse nadrukkelijke term „Christus belijdende volkskerk" nieuwe inspiratie is geschonken, anderszijds, omdat de jarenlang volgehouden idee van „verbondskerk" als tegenstelling tot „volkskerk" in wezen geen tegenstelling is gebleken maar slechts een andere definitie, een definitie-op-kort-termijn van hetzelfde kerkbegrip.

Tenslotte, we geloven dat de ene gemeente van Christus, de gemeente van het nieuwe testament die ook de gemeene van de toekomst is, niet langs de weg van fusie en kompromissen tot openbaring zal komen. Een fundamentele heroriëntering, een bijbelse heroriëntering op het wezen van de gemeente is noodzakelijk.

We hopen, dat er zowel bij de hervormden als de gereformeerden die onderweg zijn „Van Kerken tot Kerk" - zoals het thema van „de achttien" luidt - tijdens en na het aanstaande kongres zoveel vragen worden opgeroepen, dat deze nieuwe koersbepaling ook hen noodzakelijk zal blijken.

v. D.

Algerije

Wapenstilstand in Algerije, een nieuwe fase in de hulpverlening.

In de afgelopen jaren hebben wij meerdere malen iets mogen vertellen over het werk in Algerije van onze franse zusterorganisatie de Cimade. Kleine groepjes christenen zijn steeds werkzaam geweest in de zogenaamde hergroeperingscentra bij voedselvoorziening, jeugdwerk, medische verzorging en sociale aktiviteiten. Met dit stuk hulpverlening is vanuit ons land steeds sterk meegeleefd, ook al omdat een nederlands meisje, Yta Stelma, daar in Cimade-verband als verpleegster werkt. Eindelijk is nu een wapenstilstand tot stand gekomen. Met het sluiten ervan ontstaat een nieuwe toestand. En ook al is het op dit moment nog onmogelijk precies aan te geven hoe de situatie zal gaan worden, het is duidelijk dat bij de terugkeer van de verplaatste personen een omvangrijke en doeltreffende hulpverlening dringend nodig zal zijn.

De opvangcentra worden momenteel bewoond door 2.400.000 personen, terwijl 600.000 anderen een toevlucht in de steden hebben gevonden. Verwacht wordt, dat ongeveer 3/4 van hen zal verkiezen terug te gaan naar de oorspronkelijke woonplaatsen. Daarnaast worden dan nog 200.000 repatrianten uit Tunesië en Marokko en 55.000 vrijgelaten politieke

gevangenen verwacht.
De terugkerenden - èn in het bijzonder de 250.000 weduwen onder hen - zullen vele moeilijkheden te overwinnen hebben. Het merendeel van de huizen in de bergdorpen is met de grond gelijk gemaakt, opdat zij 's nachts de opstandelingen niet tot een toevlucht zouden kunnen dienen. De velden zijn in de afgelopen jaren niet onderhouden, wat tot het optreden van allerlei erosieverschijnselen heeft geleid. Veel bos is verdwenen, deels gekapt als brandhout, deels in brand gestoken, ten einde de schuilplaatsen van de opstandelingen in de bossen te kunnen ontdekken. Ook de veestapel is grotendeels verloren gegaan èn door de onbereikbaarheid van de bergweiden èn door het feit dat er van februari 1960 tot februari 1962 geen regen viel. Deze droogte heeft ook tot gevolg gehad, dat er een ernstig voedselgebrek is ontstaan. Tenslotte is ook het landbouwgereedschap verdwenen, terwijl juist deze werktuigen in de eerste plaats noodzakelijk zijn om de landerijen weer te kunnen bewerken, zodat zij in de toekomst weer een oogst kunnen voortbrengen.
Dit alles te weten is voldoende om zich te realiseren hoezeer hulp juist van buitenaf nodig zal zijn. In Algerije heeft men het werk van de christelijke kerken, met name ook door het vele wat de franse christenen daar gedaan hebben, sterk leren waarderen. De nu aangeboden hulp wordt dan ook door de autoriteiten in Algerije gaarne aanvaard. Namens de wereldraad van kerken zal de afdeling hulpverlening de aktiviteiten tot leniging van de verschillende noden koördineren. De verschillende organisaties, die tot nog toe hulp in en aan Algerije boden, zijn gebundeld in een speciale kommissie voor dienstverlening.

Men voorziet reeds nu vele taken. Er zal medische hulp geboden moeten worden met mobiele eenheden, kleine hospitalen en poliklinieken en daarnaast zullen t.b.c.- en trachomapatienten bijzondere aandacht en zorg vragen. De verplaatste personen zullen geholpen moeten worden bij de terugkeer naar hun dorpen. Plaatselijke genootschappen moeten opnieuw worden opgebouwd en landbouw- en technisch onderwijs en elementair onderricht voor volwassenen zijn daarbij slechts enkele van de noodzakelijke dingen. Er zal veel materiele hulp nodig zijn: voedsel, kleding, medicijnen, landbouwwerktuigen, gereedschappen, zaden, vee enz.

Voor aankoop, transport en een goede verdeling moet worden zorggedragen. Voor dit alles zal men de beschikking moeten hebben over geld, veel geld: de totale plannen omvatten een bedrag van $5\frac{1}{4}$ millioen gulden.

Daarnaast zijn mensen nodig. Ervaren en geschoolde krachten, die niet te jong moeten zijn en die vloeiend Frans moeten spreken, worden gevraagd voor de eerder vermelde aktiviteiten. Zij moeten minstens 2 jaar willen blijven en bereid zijn in primitieve omstandigheden te leven.
Bij alle hulp is de opzet de bevolking te helpen zichzelf te helpen. De bewoners van Algerije zullen worden bijgestaan in hun projekten. Duidelijk wordt gesteld, dat het gaat om te dienen en niet om bekeerlingen te maken: moge door deze dienst getoond worden, dat de christelijke gemeenschap overal in de wereld bereid is, deze gemeenschap in zijn nood te helpen. De nadruk ligt daarom op kontakt en samenwerking met de bevolking ter plaatse.
Daarnaast zullen de kerken en de christelijke gemeenschap in Algerije betrokken worden in het werk. Deze oproep beoogt ook de kerken daar te helpen haar dienende taak jegens de noodlijdende bevolking te vervullen.
Onze stichting heeft zich inmiddels reeds gewend tot de kerken die in en met de stichting samenwerken. Ook verscheen een oproep in de nederlandse dagbladpers.
De eerste reakties zijn verblijdend. De hervormde kerk en de gereformeerde kerken stelden elk een bedrag van f 100.000.- uit de februari-kollekte beschikbaar. Enkele fabrikanten zegden reeds medewerking toe voor voordelige aankoop van voedsel en medicijnen. Ook meldden zich reeds een aantal gegadigden voor de honderd posten, die in Algerije zullen moeten worden bezet.

Gebarsten spiegel? Op het eiland Ceylon is men al een rij van jaren aan het meten en passen om tot een eenheidskerk te komen. Er moet geschikt en geplooid worden, want de kerken, die daar in overleg met elkander getreden zijn, lopen, wat belijdenis en kerkinrichting betreft nogal wat uit elkaar. Is men er tot eenheid van overtuiging gekomen op die punten, die de daar bestaande kerken verdeeld hielden? Dat helaas niet. Dus kan men niet verder? Men zou zo zeggen: nee. En toch zal het plan worden uitgevoerd, als de anglikaanse kerk de stok maar terug wil trekken, die zij tussen de spaken gestoken heeft. Zij eist namelijk dat allen, die in de komende eenheidskerk de „sakramenten" zullen mogen bedienen, de „wijdingen" zullen hebben ontvangen, en deze wijdingen kunnen alleen plaats hebben door handoplegging van 'n anglikaanse bisschop. Wij zouden liever zien, dat men in een dergelijke situatie zou zeggen: het gaat, helaas, nog niet; dan dat men door marchanderen het doel trachtte te bereiken. Als er één terrein is, waar het er toch boven alles op aan komt, dat men zijn levensopenbaring zuiver houdt, dan is het toch zeker het terrein van kerk en godsdienst. Het in elkaar passen van ongelijksoortigs kan toch geenszins de Gode welbehagelijke weg zijn. Zo'n „eenheid" doet ons denken aan een gebarsten spiegel, die een wanbeeld geeft van de werkelijkheid en niet herinnert aan de éne gemeente van Jezus Christus.

Overmachtig heidendom Het is al enige tijd geleden, dat we een uiteenzetting lazen, gegeven door de leidsman der baptistengemeenten op Ceylon, van het voornemen der baptisten om in die eenheidskerk mee te doen. Zijn uiteenzetting was tevens een verdediging van dat voornemen. Het motief was een christelijk front te vormen tegenover het op Ceylon overmachtige Boeddhisme. Door uitwendige eenheid hoopte men meer indruk te maken op de heidense omgeving en het gevoel van eigenwaarde te verhogen. We willen, van onze situatie uit, daar niet te hard over oordelen, dat wil zeggen: begrip hebben voor de houding dier geloofsgenoten. Toch menen we dat een hoogkloppend zelfbewustzijn aangekweekt moet worden en groeien kan als we leven bij de grootheid van Christus, Die ons aan Zichzelven gelijk maakt, gelijk Hij zich in diepste vernedering aan ons gelijk gemaakt heeft, (Fil. 2 : 1-13). Ons zelfgevoel moet niet rijzen en dalen met onze omgeving, onverschillig uit welke mensen die bestaat noch uit het aantal van hen, met wie we plegen op te trekken. Laat ons leven in en denken vanuit de heerlijkheid van onze Zaligmaker.

Het oordeel van een atheist Veel gelezen in onze dagen zijn de werken van de franse wijsgeer Sartre. Behalve wijsgeer is hij ook atheist. In een van zijn jongste werken moet de uitspraak voorkomen: **De hel is een werkelijkheid; de hemel is een illusie"**. Velen zullen het met deze uitspraak eens zijn. Voor iemand, die God niet kent, blijft er, dunkt ons, al niet anders over dan de hemel te verklaren voor een hersenschim. Sartre's uitspraak aangaande de hel herinnerde ons aan een andere over hetzelfde onderwerp, die voor vele jaren vloeide uit de pen van een engelse auteur. Deze zei zo ongeveer: over de hel wordt nog al eens met lichte spot gesproken, maar er is niets, waar de mens uit ervaring méér van weet, dan van de hel.

Beide schrijvers zeggen ons dus, dat er meer helle-ervaring dan hemel-beleven is onder de mensen.

Hemel begoocheling? Dat er meer weet is van de hel dan van de hemel willen we wel aannemen, gezien het feit, dat hier op aarde de neiging heerst tégen de wetten des levens

in te gaan en dingen te doen, die voor het geweten niet te verantwoorden zijn. De hel is daar, waar de overtredingen haar rekeningen presenteren, waar de zonden „terugkeren op ons eigen hoofd". Maar de hemel is geen eigen schepping - hoe gemakkelijk men ook iemand prijst, „dat ge de hemel aan hem verdiend hebt". De hemel is liefdegave, schepping van Gods ontferming. De atheist kan haar daarom al moeilijk ervaren en kan hem van zijn ervaring uit, als niet veel anders zien dan als een zinsbedrog.

Maar nu staat er bij een der profeten een merkwaardig woord aangaande die illusies, die zinsbegoochelingen. Het gaat daar over het gezichtsbedrog dat men fata morgana pleegt te noemen. Een fata morgana is 'n gezichtsbedrog, „waardoor men een landkust of een oase ziet, waar die niet zijn". Maar wat verzekert nu de Schepper Zijn volk? Dit: de luchtspiegeling zal tot werkelijkheid worden. De oase, produkt van een verhitte verbeelding? een zoete droom van een vermoeide en versmachtende woestijnwandelaar? Inderdaad! En toch voor die op God vertrouwen méér dan dat: profetie van hetgeen zijn vermoeid en smachtend volk wacht. Hij roept het onwerkelijke tot werkelijkheid. Als God Zijn kinderen laat dromen, bedriegt Hij ze niet. Toen de Here de gevangenen Zions wedergebracht waren zij als degenen, die droomden. De mond was vol van lachen en de tong van gejuich, Psalm 126 : 1, 2.

Hemelbeleven We zullen niet zeggen, dat de schaal van vreugde en droefheid bij Gods kinderen altijd staat doorgeslagen naar de zijde der vreugde. We willen ook niet beweren, dat de schaal altoos in evenwicht is. Soms drukt het leed de schaal naar beneden. Maar 't moge over hoge zeeën gaan of door watervallen - tenslotte komen Gods kinderen in de haven hunner begeerte en verstillen de baren onder hun voeten, Openb. 15 : 2.

Alsnog zijn Gods kinderen verbonden aan tweeërlei wortel, dragende een dubbele gestalte, maar de zondaarsgestalte is reeds ten dode geraakt en tot verdwijnen veroordeeld en .... aan het verdwijnen. Zij zijn reeds „volmaakt", dat wil zeggen ongespleten in Christus. Daardoor zijn ze zalig in hope.

Mits ze zich maar open stellen voor de Geest, die de Liefde van God in het hart wil uitstorten.

L.

Ds G.W. Tijman in het ziekenhuis

Waarschijnlijk om er een operatie te ondergaan werd ds G. W. Tijman, voorganger van de baptistengemeente te Haarlem jl. dinsdag in een der haarlemse ziekenhuizen opgenomen.

Graag willen wij br Tijman, zijn gezin en de gemeente te Haarlem verzekeren van de voorbede onzer gemeenten.

v. D.

Nieuwe benoeming van dr J. J. Kiwiet

Het perssekretariaat der unie deelt mee, dat dr J. J. Kiwiet, in overleg met de leiding van het Bethel College te St. Paul, Minn., USA thans benoemd is als assistent-professor aan Northern Seminary, Chicago, Ill. USA. Het ligt in de bedoeling, dat dr Kiwiet aan dit seminarium, dat verbonden is met de American Baptist Convention(vroeger Northern Baptist Convention) kerk- en dogmengeschiedenis zal doceren.

25-jarig jubileum ds W. Harkema

Woensdag 2 mei a.s. zal het 25 jaar geleden zijn, dat ds W. Harkema, voorganger van de baptistengemeente te 's Gravenhage tot de dienst van het evangelie werd bevestigd; 2 juni zal dit jubileum worden gevierd. Er wordt van 3.00-4.30 uur n.m. receptie gehouden; om 7.30 uur n.m. zal het jubileum feestelijk worden gevierd.

Namens de jubileumkommissie,
F. Baks, Kaapstraat 12, Den Haag,
Telefoon 392644.

Rektifikaties

In het artikel **„De taak van de raad der gemeente"** (slot) in het vorige nummer zijn bij de opmaak enkele regels verwisseld. Men diene de 2e regel van de derde kolom (blz. 5) te lezen na de laatste regel van de 1e kolom; de eerste regel van de derde kolom moet gelezen worden aan het eind van die kolom.

In het artikel **„Nader Bezien"** van het nummer van verleden week is een storende drukfout geslopen. De laatste alinea begint met: We vragen, dat etc; gelezen worde: We vrezen, dat etc.

Een zinstorende drukfout is in het artikel **Goede Vrijdag en Pasen** geslopen: pag. 1, kolom 3, regel 6 van onderen leze men: De christen, die Pasen viert is de gedoopte christen, die in Christus' dood gedoopt is".

De drukker biedt onze lezers verontschuldigingen aan voor deze fouten.

BIJ ANDEREN GELEZEN

Bom waanzin

Behalve met veel lawaai van scheepsfluiten, gillende keukenmeiden en luchthuilers, wordt het nieuwe jaar nu ook ingezet met een wat rustiger verlopende anti-atoombom-mars. Voor beide gelegenheden bestaat bij de politie grote belangstelling. Want de politie vreest evenzeer het tartende heen en weer draven van de oudejaarsavondjeugd door de straten als het rustige zitten van anti-atoombomdemonstranten op de openbare weg en in beide gevallen trekt zij er soms op onverantwoordelijke wijze met de blanke sabel op los. Maar de marsen op nieuwjaarsdag hebben een bijzonder ordelijk, bijna braaf verloop. Vorig jaar waren het er nog 800 die in de stoet meeliepen, dit jaar trokken de anti-atoombom-marsen die op vier plaatsen in Nederland werden gehouden bijna 2000 mensen. Dat is een zeer groot aantal voor een weinig spektakulaire tocht op een weinig aantrekkelijke dag van het jaar. Sekretaris E. M. Buter sr. van het landelijk komité „1962 voor de Vrede" geeft toe, dat de anti-bomaktie grote steun ondervindt van pacifistisch-socialistische en links socialistische. „Zij zijn immers de enige groeperingen in ons land die aan deze ideeën al politieke vorm hadden gegeven." Maar de akties trekken ook veel PvdA-jongeren, zeer veel partijlozen, weinig anti-revolutionairen en enkele, vooral jongeren, uit c.h.u.- en liberale kringen. De belangstelling van de Amsterdamse politie ging dit jaar in de eerste plaats uit naar de leuzen die zouden worden meegevoerd. Drie werden er verboden, *„Geen kernwapens op ons grondgebied"*, *„Voor opheffing van de vliegbases"* en *„Verwijdering van atoomkoppen uit Nederland"*.

In andere plaatsen van het land (Groningen, Rotterdam en Apeldoorn) mochten deze leuzen wel worden meegevoerd, maar in Amsterdam zag men er kennelijk een te grote ondergraving van de NAVO-gedachten in. Wel mocht er geprotesteerd worden tegen hervatting van de atoomproeven, 'n slogan die vorig jaar nog taboe was bij de ongenuanceerde NAVO-aanhang, maar die nu „dank zij" de Russische bomexplosies een gunstiger indruk bij de overheid schijnt te wekken.

Het Comité 1962 voor de vrede wil in de meest letterlijke zin een doorbraakbeweging zijn, denkbarrières moeten doorbroken worden, alsmede partij- of geloofsbarrières. Gedachtenkronkels als zou een atoomoorlog onvermijdelijk zijn moeten weggevaagd worden. Een van de sprekers in Amsterdam, drs. Hein Herbers onderstreepte na afloop van de vergadering in een klein persgezelschap nog eens hoe moeilijk het voor sommigen schijnt te zijn om allerlei problemen weer normaal te zien, in het menselijke vlak. „Er zijn mensen die de joden kwalijk nemen, dat zij aanleiding heben gegeven tot het geweldig misdadige dat de joden tenslotte zelf is aangedaan". Dichters en schrijvers hebben hun eigen manier van zeggen. Bij verschillende gelegenheden heeft de wat vaderlijke Den Doolaard al zijn waarschuwend woord laten horen. Maar ook de onbegrijpelijke experimentele vijftigers van toen hebben met ingang van de jaren zestig in rake cynische bewoordingen op de bomwaanzin ingehakt. Simon Vinkenoog hield in Apeldoorn een rede. Harry Mulisch schreef zijn Wenken voor de Jongste Dag, waarin hij engelen op bazuinen laat alarm slaan om de bevolking te waarschuwen voor de put des afgronds. In het Amsterdamse Krasnapolsky droeg de Vlaming Hugo Claus op nieuwjaarsdag zijn Bericht aan de Bevolking voor. Het besloot met

een eigen versie op het Onze Vader. „Geef ons heden ons nucleair water dat de megatonnen doet ontvlammen op aarde en in de hemel - en leidt ons niet in bekoring van de ontwapening."
Claus stelde voor dit gebed iedere avond met het mes op de keel voor de spiegel op te zeggen, dat is goed voor de spijsvertering. Het klinkt allemaal wat cynisch. Maar je moet er wat voor doen om de mensen duidelijk te maken, dat het mes hen op de keel staat.

(„Vrij Nederland")

Wereldhulpaktie van gereformeerde kerken wordt uitgebreid

In het kader van de Wereldhulpaktie en in opdracht van de deputaten voor algemene diakonale arbeid van de Gereformeerde Kerken in Nederland heeft de direkteur van het algemeen diakonaal bureau der Gereformeerde Kerken, dr J. van Klinken - kontaktpersoon voor deze kerken in het bestuur van de Stichting Oekumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen - een oriënterende reis gemaakt naar Iran, West-Pakistan en Hongkong. Op basis van zijn rapport zullen de Gereformeerde Kerken projekten in West-Pakistan en Honkkong als volgt steunen.
De projekten in Pakistan werden gekozen in nauw overleg met de West-Pakistaanse Raad van Kerken (West Pakistan Christian Council). Deze raad heeft gevraagd vooral diakonale hulp te willen geven voor de vorming van de armste leden der kerk zonder daarbij de hulp exclusief op de christenen te richten.
Met behulp van een speciaal fonds worden gelden uitgeleend aan arme christenen voor allerlei doeleinden: naaimachines, ossen, paarden, gereedschappen, zaden e.a. Het aanwezige werkkapitaal van bijna Rs. 15.000,— (een rupee is rond tachtig cent) werd met Wereldhulpaktie-gelden verdubbeld.
Voorts wilde men in drie dorpen „een totale ontwikkeling tot stand brengen, uitgaande van de medische sektor". Door een massaal onderzoek en vooral door een thuisbehandeling tracht men de dorpen in drie jaar tbc-vrij te maken. Tegelijkertijd start men met een naai- en borduurprojekt en met agrarisch-economische voorlichting. Een agrarisch deskundige - zo is het plan - zal ter beschikking worden gesteld. De financiering van de ontwikeling van een dorp gedurende twee jaar werd ook gegarandeerd.
In Sialkot zal een werkplaats worden opgericht voor hout- en leerbewerking.
Voorts besloot men de kosten van een welfare-leidster en de exploitatiekosten van een welfare-projekt bij het zendingsziekenhuis in Jalalpur-Jattan te financieren.
De Bond van Gereformeerde Vrouwenverenigingen zal het startkapitaal leveren. Zo werken hier zending en diakonaat samen. Aan twintig jongens uit de armste milieus werden voor drie jaar beurzen verstrekt voor de christelijke technische school te Gurjanwala. De school verkreeg een bedrag voor uitbreiding van een internaat.
Verder worden twee docenten gezocht die hier voor drie jaar gaan doceren (voor de auto- en de elektriciteitsafdeling).
Het grootste projekt te Hongkong beoogt de verstrekking van warme maaltijden aan 10.000 kinderen per dag. Volgens berekeningen zijn er minstens 70.000 kinderen die zeer onvoldoende te eten krijgen.

(„Hervormd Nederland")

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 4 mei 1962

Jaargang 79 Nr. 3625

Beschouwing aan de vooravond van de 82ste algemene vergadering

Wees getrouw, ook in het geringe

Verondersteld moet worden, dat het 't streven van de unie-commissie is om zoveel mogelijk gemeenten in direkte aanraking te brengen met de gemeenschapplijke arbeid, zoals die door de gemeenten via permanente kommissies en in ander verband wordt verricht. Daarom vooral zal de UC de uitnodiging van de beide gemeenten in Almelo, om daar de 82ste algemene vergadering der unie te houden dankbaar en met graagte hebben aanvaard. Het is immers zo, dat vooral de gemeente welke het genoegen heeft de unie-vergadering te organiseren en te ontvangen ten aanzien van het unie-werk een goede stimulans krijgt: vele leden uit zulk een gemeente, welke als gastvrouwe fungeert, komen reeds door het voorbereidende werk maar ook door het bijwonen van de vergaderingen in direkt kontakt met de arbeid en doen de ontdekking hoe boeiend en meeslepend het samenspel der gemeenten kan zijn. Bovendien, zij kunnen er kennis van nemen hoe zegenrijk de arbeid is, welke de gemeenten in koopperatie met elkaar ondernemen. Intussen wensen wij in het aanvaarden van de almelose uitnodiging nog meer te zien. We zouden het ook willen uitleggen als een daad van - laten we zeggen - symbolische betekenis. Is Almelo niet een stad waar fabriekshallen en imponerende industriekomplexen op onmiskenbare wijze de achtergronden tekenen van de eeuw waarin wij als christelijk gemeenten staan met onze taak en verantwoordelijkheden?

De unie-agenda tegen deze achtergrond

Zeer ingrijpend is de struktuur van onze maatschappij gewijzigd gedurende de tachtig jaren waarin de nederlandse baptistengemeenten in en door de unie hun gezamenlijke arbeid verrichtten.

Onze jaren worden vooral gekarakteriseerd door het levens- en arbeidsritme van een geindustrialiseerde maatschappij. Of men het betreurt of niet, het is gedaan met rustieke gezapigheid. Er worden fabrieken en massale betonmassieven gebouwd, waarin de duizenden van onze eeuw werk en woning moeten vinden. Nieuwe problemen zijn daardoor geschapen. Problemen van de mens, levend in een wereld, die huiveringwekkend snel voortjaagt en ondanks vele nieuwe kommunikatie-mogelijkheden bijna geen ruimte biedt voor werkelijke gemeenschap; een wereld, die ondanks welvaart voor velen steeds minder leefbaar wordt; een wereld waarin, ondanks een nog steeds toenemende sociale zorg, waarachtige menselijkheid ten onder dreigt te gaan.

Plaatst men de volgende week te behandelen agenda tegen deze hierboven zeer summier aangeduide achtergrond, dan stelt de ter AV-tafel liggende problematiek eigenlijk teleur. Het tempo en het ritme van onze tijd schijnen niet of nauwelijks in de agenda-stukken door te klinken. De ingediende voorstellen, zowel die van de gemeenten als van de kommissies hadden, zo gezien, net zo goed in de vorige eeuw ingediend kunnen worden....... Het is alsof de geweldige vragen van onze tijd niet opgemerkt zijn door de gemeenten; alsof de baptistengemeenschap een onopgemerkt en onbewoond eilandje is, ergens midden in een grote oceaan......

Nu moet onmiddellijk gezegd worden, dat in het verleden meer dan eens onderwerpen op de unie-agenda prijkten welke direkt of indirekt te maken hadden met allerlei maatschappelijke of wereldpolitieke situaties. Het is dus beslist niet zo, dat de wereld waarin wij leven ons als gemeente niet zou beroeren. Waarmee niet de vraag is beantwoord of de gemeenten wel voldoende de driftige klop van de tijd op onze deuren verstaan. We geloven, dat ook door deze agenda toch wel opnieuw is gebleken, dat de gemeenten te introvert zijn, te veel naar binnen gericht, te veel met zichzelf bezig zijn.......

In dit verband moet volledigheidshalve ook opgemerkt worden, dat de unie-arbeid zoals dit weerspiegeld wordt in allerlei agenda-stukken lang geen volledige weergave is van de arbeid welke in en door de gemeenten wordt verricht. Het zwaartepunt van de arbeid ligt immers op en in de plaatselijke gemeenten, waar voorgangers, raden, evangelisatiekommissies en andere gespecialiseerde takken van arbeid zich bezig houden met die vraagstukken waarmee men dikwijls allereerst plaatselijk wordt gekonfronteerd. De unie-organisatie, daarentegen, is helaas steeds meer bezig te worden tot een alleen maar subsidiërend instituut.

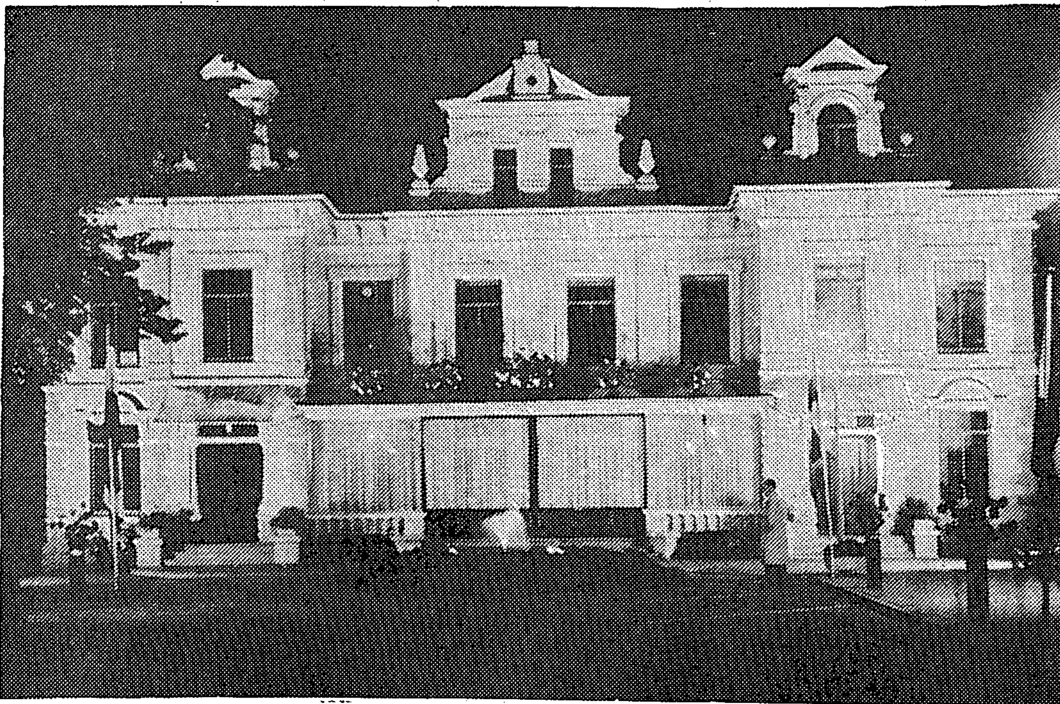
De unie als dienstbetoon.

We zouden niet graag de waarde van de unie als subsidiërend orgaan in twijfel willen trekken! Integendeel! Het ontstaan en voortbestaan, de groei en uitbouw van vele jonge gemeenten is - menselijkerwijs gesproken - voor een groot deel te danken aan de hulp welke de unie geboden heeft door middel van ECU-subsidies en bijdragen van het een of andere fonds der UBS. We weten, dat bij die gelegenheden niet alleen maar een geldelijke ondersteuning werd gegeven, maar ook dat soms waardevolle adviezen werden verstrekt. Toch stellen we, dat de unie wezenlijk meer zal moeten zijn dan een al of niet met adviezen omkleed subsidie-instituut.

Een van de artikelen uit de statuten van de unie verklaart, dat de unie ook ten doel heeft de gemeenten te dienen bij een betere vervulling van de taak der plaatselijke gemeente! Dat houdt meer in dan finantiële ondersteuning. Natuur-

In dit nummer

zijn verschillende artikelen - geïllustreerd met foto's - gewijd aan de volgende week te houden 82ste algemene vergadering; verder: (slechts) één gemeentebericht. Verslagen van de tweede paasdag gehouden bondsdagen en andere bijdragen moeten blijven overstaan wegens gebrek aan ruimte.

Het „Cultureel Centrum" te Almelo, het gebouw waarin de 82ste algemene vergadering der unie volgende week, 8, 9 en 10 mei wordt gehouden.

(Cliché ter beschikking gesteld door „Dagblad van het Oosten")

lijk houdt het dát óók in. Maar ook méér.
Dat besef begint steeds meer door te dringen.
Toen de agenda van deze vergadering in de raad der gemeente, welke wij mogen dienen besproken werd, merkte een der vroede broederen op: dát kon weleens het belangrijkste punt van de gehele agenda zijn...... De lezer, die ons tot hiertoe heeft willen volgen zal zich afvragen welk punt dat wel geweest mag zijn. Om hem niet in onzekerheid te laten willen wij graag verklappen dat deze opmerking punt 21 van de agenda der a.s. algemene vergadering betrof: „Commissie van dienstbetoon en vorming". Op bladzijde 59 van de gebundelde jaarverslagen ,rapporten en begrotingen wordt van deze nieuwe kommissie een kort rapport aangeboden. Er wordt gesproken over het werk, dat deze kommissie binnenkort de gemeenten zal aanbieden en, voor ons betoog op 't ogenblik erg belangrijk, deze kommissie deelt er mee wat zij als haar werkterrein ziet: **de kaderscholing ten dienste van de gemeentelijke arbeid (ambtsdragers, lekenpredikers enz.) alsook de verschaffing van materiaal en literatuur ten dienste van de gemeentelijke arbeid.**
En: **De Commissie van Dienstbetoon en Vorming heeft geen andere bedoeling dan de gemeentelijke arbeid te bevorderen.**

We geloven, dat de broeder die dit het belangrijkste agenda-punt noemde gelijk heeft gehad! Al het andere, dat besproken zal worden moge belangrijk zijn, we willen het niet graag ontkennen; in dit punt evenwel is de unie werkelijk unie in de breedste en diepste betekenis van het woord. Het is daarom, dat wij in deze beschouwing van de agenda allereerst op dit bijna laatste agendapunt van de a.s. algemene vergadering de aandacht vestigen. Dit belangrijke onderdeel mag niet door de dikwijls op de laatste vergadermiddag heersende vergadermoeheid ontsnappen aan de belangstelling der afgevaardigden. Moge het zo zijn, dat ook hier geldt: 't lest heugt 't best! Wanneer deze kommissie zich straks presenteert in de gemeenten moet de akker bewerkt zijn, opdat de plannen van deze werkgroep een gretig onthaal vinden bij allen die in de arbeid staan.

De vrijwilligheid.
'n Telken jare terugkerend refrein, meer gezongen door redakteuren van ons weekblad en openingswoorden-sprekende voorzitters dan door de afgevaardigden en de gemeenten is de kwestie van de „vrijwilligheid". Verleden jaar is voor het eerst de gemeenten niet officiëel gepresenteerd wat het totaal van de vrijwillig verwachte bijdragen nu eigenlijk per lid per jaar is, hoewel - aldus de administrateur der unie in zijn „diverse overzichten" - „heel wat penningmeesters gevraagd hebben om dit aan hen mede te willen delen", (alsof het zo moeilijk is dat zelf te becijferen......). In elk geval is het niet publiceren van dergelijke gemiddelden een stap(je) in de richting van werkelijke vrijwilligheid. Een grotere stap zou, dunkt ons, liggen in het niet publiceren van de ontvangen bijdragen; noch in ons weekblad (waarin het redaktioneel gezien een misplaatsing is) noch in het „grote boek". Bij een konsekwente opvatting van het beginsel der vrijwilligheid - en tot die konsekwentie willen de uniekommissie en de permanente kommissies de gemeenten toch leiden, hebben we begrepen - mogen de resultaten van de mate waarin de gemeenten tot deze vrijheid in staat bleken niet wereldkundig gemaakt worden. Wij dachten, dat het ene het andere radikaal moest uitsluiten.
Dat er in het officiële rapportenboek van de unie opnieuw gemeenten vermeld staan waarachter slechts streepjes (met andere woorden: nihil bijgedragen) of - in één geval - de intrigerende letters p.m. (met andere woorden: misschien schiet er toch nog wat over voor zending of evangelisatie....) deed ons opnieuw denken aan de vooroorlogse rijwielbelastingplaatjes (onzaliger nagedachtenis) waarvan sommige met een gat er in als een van overheidswegé gegeven bewijs van finantiël onvermogen. De bezitters ervan mochten meefietsen in de stroom van fietsend Nederland; maar zij moesten daarbij hun armoe zichtbaar den volke tonen.... Nogeens, de publikatie van vrijwillige bijdragen is, terwijl er zo nadrukkelijk gewezen wordt op de heiligheid van het principe dezer vrijwilligheid, dachten wij, wel volkomen ermee in strijd. Of de uniecommissie en de gemeenten bereid zijn om ook deze stap te doen? Het risiko - mogen we dat woord hier noemen? - van een niet berekende hoofdelijke omslag is wel te nemen. Maar dit risiko?

Intussen biedt de agenda ook verder ruimschoots gelegenheid te diskussiëren over dit beginsel. Er is een voorstel van de gemeente Sneek - vaste bijdrage voor het beurzenfonds - waarover het praeadvies der UCE afwijzend luidt, en dat met het oog op de konsekwenties van de „vrijwilligheid". We willen hier niet ingaan op de al of niet steekhoudendheid van dit prae-advies, noch het vóór en tégen van het sneker voorstel aan een nadere beschouwing onderwerpen (we willen ook graag wat stof om te spreken over houden....). Slechts stellen we vast, dat dit voorstel in elk geval aan voor- en tegenstanders van het principe der vrijwilligheid gelegenheid biedt zich te bezinnen op hun motieven. Misschien, dat we langs deze weg van voortdurende gedachtenwisseling komen waar we moeten zijn. Want, met

Aan rustige wateren

Ik heb er genoeg van . . .

Wat wordt de grote Elia ons moe en klein getoond in 1 Kon. 19. Op de Karmel was er geen greintje angst in hem. Hij weerstond de koning en de grote schare baälpriesters. Hij bad vuur uit de hemel en spotte met de zwakte der afgoden. Hij was de held van de dag nadat de baälpriesters verslagen en zijn profetie over de komende regen uitgekomen was. Als een soepele athleet draafde hij trots voor de koninklijke wagen uit tot aan de weg naar Jisreël, toen de koning moest maken dat hij voor de bui thuis was. Het was allemaal glorie en hallelujah in zijn hart. Hij en God hadden gewonnen; Achab en Izebel verloren. 't Ganse volk was er getuige van geweest hoe de afgoden gefaald hadden. Nu zou de grote ommekeer komen.
Nu.

Maar de grote ommekeer komt niet. In plaats daarvan komt er een dreigend gegrom van de koningin dat ze binnen een etmaal een einde gemaakt zal hebben aan zijn leven.
Elia stort ineen. Hij vlucht de woestijn in, gaat onder een bremstruik liggen, ver van de mensen, ver van zijn werk; hij vertelt God „dat hij er genoeg van heeft" en vraagt om te mogen sterven zo van: was ik maar dood.

Wij mensen slingeren soms zo raar heen en weer. Eerst druk in aktie en dan later komt (zoals dit heet) de reaktie. Ik denk aan een voorganger die een geweldige campagne op touw zette om zielen te winnen voor de Heer. Hij en de zijnen waren een en al ijver. Ze vuurden elkaar aan, preekten, baden, zongen en geloofden, dat het een mirakel was, maar toen aan het eind van de aktie niemand zich openlijk aan de Heer had overgegeven, kwam de reaktie, de ineenstorting. Ze hadden er genoeg van. Ze deden het nooit (hoort U goed: nooit!) weer. aan sympathie en waardering kunnen zelfs de meest gelovige christen in de put brengen.

Wat is onze God toch wijs en goed en groot.
Hij treedt niet in diskussie met de vermoeide, prikkelbare Elia die geen mens meer zien kan en geen psalm meer zingen.
Hij laat hem slapen, en bezorgt hem daarna een heerlijke picnic Teleurstelling, moeheid, gebrek in de woestijn, met als speciale bediende een engel.

Daarna pas begint het gesprek. Bij de Horeb.
Elia was gaan twijfelen aan de macht van zijn God. En daarom gaan sidderen voor de macht van Izebel.
Nu geeft God een kleine demonstratie van Zijn grootheid. Stormen razen, de aarde schokt en beeft en trilt, rotsen scheuren en het hemelvuur flitst angstaanjagend.
Elia wordt er klein van.
Zo groot is God, weet Hij nu. Oppermachtig. Izebel is er niets bij. Niemand is iets in de tegenwoordigheid van God.
Wie is hijzelf?
Onze God is 'n verterend vuur.
Maar daarna het kontrast: het suizen van een zachte wind. Een heerlijke, koelte brengende wind, als een zegen van boven. En daarin de Vaderlijke stem van God „Elia..."
Wonderlijk: zoals God Elia's twijfel geneest.
Godzelf haalt hem uit de put. Zoals Jezus het deed na Zijn opstanding met de arme Thomas.
Hebt U er ook soms genoeg van?
God haalt U uit de twijfel, vrienden.
God geneest U van Uw moeheid, broeder.
Wacht op de Heer, houdt moed...!

Wf.

„vrijwilligheid" als beginsel en „vrijblijvendheid" als praktische toepassing, hetgeen in dit verband wil zeggen: opportunisme van het onzuiverste water, bedriegen we onszelf.

De andere agenda-punten.

De andere agenda-punten willen we in deze voorbeschouwing slechts zeer oppervlakkig behandelen. Wat het voorstel van de gemeente te Hoogezand betreft (het protest inzake artikel 36 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis) verwijzen we naar dat wat wij hierover in het verleden meer dan eens in de rubriek „Nader Bezien" hebben geschreven. Het behoeft geen betoog, dat dit voorstel - in elk geval inhoudelijk - onze instemming heeft (hetgeen op zichzelf, weten we, niet zo erg belangrijk is). We veronderstellen, dat de tongen bij de behandeling van dit voorstel wel los zullen komen: over de vraag of wij „wederdopers" zijn en of wij ons de kwetsende kwalifikatie in dit befaamde artikel wel moeten aantrekken; over de „open brief aan de nederlandse baptisten" van de doopsgezinde ds Jacobszoon, zoals we die verleden week in ons weekblad publiceerden etc. Bij dat laatste willen we toch nog even herhalen wat we in een naschrift op deze „open brief" reeds opmerkten: ter tafel ligt het voorstel van Hoogezand; de „open brief" moet los van dit voorstel worden behandeld en gewaardeerd. Waarmee de „open brief", hopen we, niet onder de tafel terecht is gekomen, integendeel. We vertrouwen, dat dit broederlijke schrijven een positieve waardering zal ontvangen op de wijze welke dit schrijven verdient.

De behandeling van de voorstellen van Amsterdam-C. en Musselkanaal (beide over de uitgave en verzorging van onze periodieken, „De Christen" en „De Zaaier") zullen niet zoveel tijd in beslag behoeven te nemen, denken we.

Vooral uit het amsterdamse voorstel blijkt een grote belangstelling voor onze periodieke uitgaven. Hetgeen zeer te waarderen is. Intussen veronderstellen we, dat de gemeenten zich aan het afwijzende prae-advies van de UC zullen houden. Maar ondanks dat, het is goed dat op deze wijze de verzorging van onze bladen nogeens onder de aandacht is gebracht.

Nagekomen is een motie van de kleine en jonge gemeente te Assen, die zich - voorzover we ons kunnen herinneren - nog niet eerder door middel van een voorstel of motie tot de algemene vergadering heeft gewend. De motie wil door een nieuwe wijze van verkiezing de algemene vergadering direkte verantwoordelijkheid voor het centrumwerk laten dragen. Op deze motie valt juridisch nogal het een en ander aan te merken, maar daarover willen we het hier nu niet hebben. De motie wil de verantwoordelijkheid - in dit geval van het centrumbestuur, maar eigenlijk geldt het toch alle, niet rechtstreeks door de algemene vergadering verkozen kommissies en stichtingsbesturen (b.v. het pensioenfondsbestuur, het bestuur van „Tabitha", het bestuur van de UBS) - tegenover de algemene vergadering, dus tegenover de gemeenten, nogeens duidelijk stellen. Op zichzelf is deze onderstreping wel juist, hoewel - menen we - overbodig. Wanneer de motie evenwel vooronderstelt, dat deze verantwoordelijkheid niet aanwezig is wanneer die niet juridisch is vastgelegd, dan betekent de tendens van de motie een betreurenswaardige miskenning van de ernst waarmee, juist met het oog op het welzijn der gemeenten, broeders en zusters de hun in kommissies en besturen opgelegde taak behartigen.

„Routine"-zaken.

Eigenlijk is het woord, dat we boven deze paragraaf hebben gezet: „routine"-zaken, niet juist. Geen enkel agendapunt mag als een routine-zaak, een zaak die men als vanzelfsprekend afdoet, worden behandeld. Dat geldt wel allermeest van zaken waarbij allerlei broeders, en soms ook zusters, betrokken zijn. De verkiezingen van leden voor de diverse kommissies en redakties; de aanvaarding van unie-studenten; de algemene beroepbaarstellingen, etc. etc., nee, dat mogen geen routine-zaken worden. De gemeenten hebben wel te bedenken, dat het om mensen gaat, die hun werk slechts dan kunnen volbrengen wanneer zij het biddende doen en wanneer zij gedragen worden door de voorbede der gemeenten.

Natuurlijk, mensen kunnen fouten maken. Ook zij die de unie leiden en er in voorgaan zijn niet onfeilbaar. Met onze kritische bemerkingen staan we spoedig klaar. Maar, wordt wel bedacht wat een

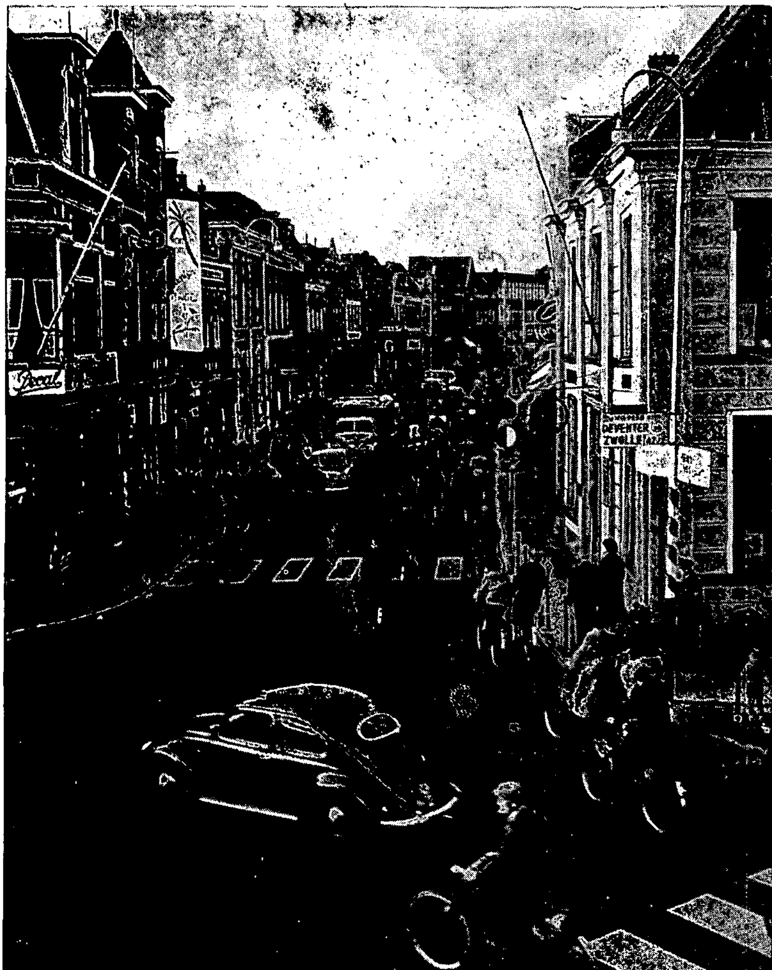
inspanning, tijd en koncentratie het hen kost die deze arbeid tot welzijn van de gemeenten verrichten?
Daarom: gemeenten, maak van die eenvoudige agenda-punten géén routinezaken.... Iets, dat nu eenmaal gebeuren moet. Maar bereid u daaop ook terdege voor!
Ook het voorstel de gemeente te Genk (België) als bizonder lid van de unie op te nemen noemen we onder dit hoofd. Voor ons betekent deze opname weinig: een „routine"-zaak....Voor onze vlaamse broeders en zusters zal deze toetreding tot de in hun ogen grote gemeenschap van nederlandse baptisten van grotere betekenis zijn. Van welke betekenis in concreto kunnen wij op dit moment niet zeggen, doch wij kunnen ons voorstellen, dat dit waarschijnlijke lidmaatschap voor deze belgische gemeente oorzaak van vreugde zal zijn omdat het dienstbetoon, waartoe de unie-gemeenschap is geroepen zich ook tot hen die daar in de verstrooiing leven zal uitstrekken.
Onder dit hoofd willen we ook het rapport van de „zangbundel-kommissie" noemen. Daarin wordt gewag gemaakt van de verschijning van de „Proeve van 150 Psalmen van de Interkerkelijke Stichting voor de Psalmberijming". Deze verschijning zal misschien in de toekomst onze gemeenten voor nu nog niet te overziene konsekwenties plaatsen, hoewel een voorlopige beoordeling van enkele van deze psalmen, volgens dit rapport, zeer in het voordeel van de door ons gebruikte berijming „Psalter 1949" is uitgevallen. De kommissie meent „goed te doen maar rustig af te wachten, wat er verder met deze „Proeve" gebeurt en óf en in welke vorm ze definitieve aanvaarding vindt".

Geen grootse unie-vergadering?

Het lijkt er op, dat het geen grootse gebeurtenis wordt, deze 82ste algemene vergadering. Daarvoor biedt de agenda te weinig dat werkelijk belangrijk genoemd mag worden, bij welk zeer persoonlijk oordeel vergissingen onzerzijds niet uitgesloten zijn.
Overigens, een vergadering als die van onze unie-gemeenschap kan ook wel groots zijn zonder imponerende besluiten en beslissingen. Want, groots is het teken dat God door de Heilige Geest opricht daar waar mannen en vrouwen met ernst en toewijding bezig zijn met de dingen van Zijn gemeente. Daarbij is het niet beslissend of het - naar werelds oordeel - grote dan wel kleine zaken zijn waarmee zij zich bezighouden. Ook over het geringe zij de dienstknecht getrouw!

v. D.

Almelo, stad in het hart van Twente

Deze industrie-stad ligt centraal in het aan natuurschoon zo rijke Twente.
Vanuit dit middelpunt kunt u mooie tochten maken door het prachtige landschap, maar ook kunt u er van de oude bouwwerken en mooie boerderijen genieten. We denken aan bv. het mooie kasteel Twickel bij Delden.
Aan de oostzijde van stad ligt „Huize Almelo", 't landgoed van de graaf van Rechteren Limpurg. De geschiedenis van dit geslacht is nauw verweven met die van Almelo.
Almelo, 'n stad met ongeveer 52.000 inwoners, heeft een zeer oude geschiedenis. Reeds in de 14e eeuw ontwikkelde 't dorp Almelo zich tot stad. Tot 1914 bestond Almelo nog uit stad en ambt, doch in dat jaar werden beide samengevoegd.
De stad neemt in zijn omgeving, waar ongeveer 150.000 mensen wonen, een centrale plaats in. Er zijn ongeveer twintig overheidsdiensten gevestigd, w.o. het Paleis van Justitie, het moderne, in 1961 geopende Prinses Irene-ziekenhuis - een streekziekenhuis met 356 bedden - en tal van goede onderwijsinstellingen, ondergebracht in moderne gebouwen.
De stad is goed te bereiken vanuit allerlei richtingen, via goede verkeerswegen en spoorweg-verbindingen. In de stad zelf zijn nog vele verkeersproblemen op te lossen, zoals dit met vele oude steden het geval is. Er wordt druk gewerkt aan nieuwe wegen welke het doorgaande verkeer langs de stad zullen leiden. Een groot probleem is de spoorlijn welke dwars door de stad gaat - de vele overwegen werken zeer belemmerend voor het verkeer - men hoopt dit in de naaste toekomst op te lossen door de bouw van tunnels, waarvan de eerste bij het station zijn voltooiing nadert.
Als koopstad is Almelo zeer aantrekkelijk voor de omgeving. De Grotestraat, de Kalverstraat van Twente genoemd, een winkelstraat met een lengte van een kilometer, heeft tal van moderne winkels. De markt wordt tweemaal per week gehouden, op donderdag en zaterdag. Honderden trekken elke week naar de stad, waaronder veel vrouwen in de twentse klederdracht.
Hoewel de stad minstens 10 miljonnairs telt, is het een èchte werkstad. Het is de tweede textielstad van Twente. Textiel is nog steeds de belangrijkste industrie. U vindt er spinnerijen, weverijen, textiel-veredelingsbedrijven, konfektie-industrie. Fabrieken en bedrijven met wereldnaam zijn er gevestigd. Na de oorlog is het ook gelukt tal van ándere bedrijven aan te trekken, zodat de arbeidsmogelijkheid wat ruimer ligt. Had vroeger de bevolking vaak een hard bestaan, ook Almelo heeft weten te profiteren van de industrialisatie.
Verblijdend is, dat het gemeentebestuur 'n open oog heeft voor rekreatie en ontspanning. Er is een bloeiend verenigingsleven en tal van ontspanningsmogelijkheden voor de jeugd. Dit is niet alleen beperkt tot sportbeoefening, maar ook op het gebied van muziek, zang enz. zijn er goede mogelijkheden. Dit wil natuurlijk niet zeggen dat ieder tevreden is. Dit bewijst de aktie voor een overdekt zwembad. De gemeenteraad besloot tot het bouwen van een open bad, doch de burgerij wil een „overdekte"...
Komt u de stad binnen over de goede toegangswegen of via het in aanbouw zijnde nieuwe station, zoek in de stad niet naar historische gebouwen, die zijn er schaars! Het mooie oude waaggebouw, het verkeershuis of „Huize Almelo" is praktisch het enige. U ziet er destemeer rokende schoorstenen, grote ateliers en fabrieken, waar nijvere handen en vernuftige machines veel mooie en goede dingen maken.
U zult zich „thuis" voelen bij dit nijvere volk in het mooie Twente!

A. Visscher

Welkom in Almelo!

De burgemeester van Almelo, mr J. M. Ravesloot

(Cliché ter beschikking gesteld door „Dagblad van het Oosten").

Gaarne wil ik als Burgemeester van Almelo u, die als afgevaardigde de 82e algemeene vergadering van de unie baptistengemeenten op 8, 9 en 10 mei in Almelo komt bijwonen, van harte welkom heten in deze stad. U zult drie dagen deel uit maken van een ruim 52.000 mensen tellende leefgemeenschap, welke zich kenmerkt door een grote arbeidslust, maar ook door een grote belangstelling op sociaal, cultureel en sportgebied.
Bovendien valt er in steeds grotere mate een activiteit te bespeuren op kerkelijk terrein. Er worden nieuwe kerkgebouwen ontworpen en gebouwd, er is een groeiende belangstelling voor het oecumenische werk, er worden acties op touw gezet om de nood van de medemens te lenigen, er wordt veel evangeliesatiearbeid verricht, enz.
Kenmerkend voor u is de sterke drang tot evangeliseren. Menig baptist is op dit punt een pionier. Ik behoef in dit geval maar te noemen de namen van J. Bunyan en Ch. H. Spurgon, om maar niet te spreken van de heden ten dage zeer bekende baptist Billy Graham.
Ik verheug mij er over, dat de kerken niet geïsoleerd staan in de wereld, maar steeds weer bezig zijn met de vraagstukken, waarmee de mens in deze wereld te maken heeft.
Voor u zal 8, 9 en 10 mei zo'n moment zijn, waaarop u wordt geconfronteerd met al deze vraagstukken. Ik moge u veel wijsheid en kracht daarbij toewensen.
Daarnaast hoop ik als Burgemeester van deze stad, dat u een aantal prettige dagen in Almelo zult doorbrengen.

Mr J. M. Ravesloot.

De beide baptistengemeenten in Almelo

Het ontstaan van de gemeenten

Vóór de winter van 1924/25 waren baptisten nog helemaal onbekend in Almelo; de dichtstbijzijnde gemeente was toen in Hengelo (O.). Wijlen ds J. Huizinga, voorganger van de gemeente in Hengelo, kreeg echter kontakt met en gezin in Almelo en belegde in begin 1925 samenkomsten. Intussen kwamen veel gezinnen uit de Veenkoloniën naar 't industriegebied Twente en onder hen waren ook meerdere baptisten die zich in Almelo vestigden. Met hen nam ds J. Huizinga, die zelf ook van het Noorden was gekomen, kontakt op, zodat de groep in Almelo zich uitbreidde. In verband met deze uitbreiding werd een schilderswerkplaats gehuurd en op 10 januari 1926 in gebruik genomen. Broeders van de gemeente in Hengelo, door ds J. Huizinga daartoe opgeleid, leidden in Almelo de diensten. In 1927 was er een zondagsschool, een vereniging voor grote- en een vereniging voor kleine meisjes en een zangkoor.
Men wilde toen ook graag zelf ouderlingen en diakenen hebben en tevens een bouwkommissie om de mogelijkheden voor het bouwen van een eigen kerk te behartigen. In 1929 werd dit alles geregeld. Op 2 februari 1930 werd besloten een bouwterrein te kopen aan de Geraniumstraat. In datzelfde jaar werd door de gemeente in Hengelo besloten de groep in Almelo zelfstandigheid te verlenen met een proeftijd van één jaar. Op 7 februari 1931 was het kerkgebouw al klaar om ingewijd te worden. Toen de proeftijd voorbij was op 1 januari 1932 telde de nieuwe gemeente 57 leden. Eind 1932 werd ds K. Reiling, toen voorganger van de gemeente in Hengelo, konsulent van de gemeente. Op 1 januari 1933 telde de gemeente reeds 102 leden!
In 1934 kwam de eerste predikant, ds H. Hornstra. In de tijd, dat ds Hornstra voorganger was, scheidden de leden die in Daarlerveen woonden zich af van de gemeente om zelf een gemeente te vormen. In deze jaren werd ook een tweede baptistengemeente in Almelo gesticht, die niet bij de Unie was aangesloten en daarom Vrije baptistengemeente werd genoemd.

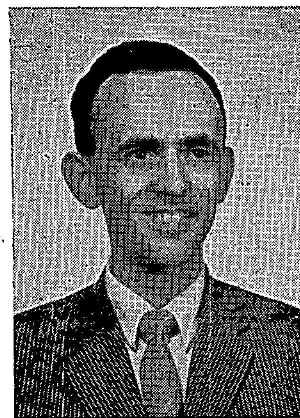

ds A. Visscher, voorganger van de baptistengemeente Almelo-Nieuwstraat

In 1935 werden de eerste bijeenkomsten gehouden. Spoedig kreeg men de beschikking over een smederij die werd omgebouwd tot een zaal met 130 zitplaatsen: „Adullam". In april 1936 werd deze tweede gemeente gesticht. Toen ds J. van Dongen werd beroepen telde deze gemeente 94 leden. Op 1 augustus 1936 werd het gereformeerde wijkgebouw „Bethel" aan de Nieuwstraat gekocht en op 3 oktober betrokken.

De groei van de gemeenten

Intussen telde de gemeente Geraniumstraat op 1 januari 1936 nog 90 leden. In 1938 vertrok ds Hornstra en werd de ledige plaats ingenomen door br Smink. Na hem kwam in 1941 ds H. D. Hooghwinkel de gemeente dienen.
Tijdens diens ambtsperiode overleed in 1944 ds J. van Dongen van de gemeente-Nieuwstraat. Hij werd opgevolgd in 1945 door ds W. Harkema. De gemeente werkte

ds P. van der Werf, de jonge voorganger van de baptistengemeente Almelo-Geraniumstraat

toen ook in Vroomshoop en Westerhaar. Ds H. D. Hooghwinkel diende de gemeente-Geraniumstraat tot 1946 en werd toen opgevolgd door ds D. Slort. Toen deze voorganger was, kwam het kerkgebouw op naam van de gemeente. In 1951 kwam ds K. Reiling.
In 1954 moest de gemeente-Nieuwstraat ds W. Harkema missen. Zijn taak werd in 1956 overgenomen door ds J. G. Littooy. Op 10 februari van het daarop volgende jaar vierde de gemeente-Geraniumstraat zijn 25-jarig bestaan. Dit jubileum viel samen met de 65e verjaardag van ds K. Reiling. Na nog ongeveer anderhalf jaar de gemeente gediend te hebben legde hij op 3 augustus 1958, na veertig jaren de gemeenten gediend te hebben, zijn ambt neer om van een welverdiend emeritaat te genieten. In 1959 meende ds J. G. Littooy zijn ambt te moeten neerleggen. Hij werd opgevolgd door ds A. Visscher, de tegenwoordige voorganger van de gemeente-Nieuwstraat, nadat op de algemene vergadering van de unie in mei 1960 de ge-

De foto bij het artikel op blz. 4 toont de Grotestraat in Almelo; de „kalverstraat van Twente" met 't „verkeershuis". De foto hiernaast is van „Huize Almelo", 't landgoed van de Graaf van Rechteren Limpurg.

(Cliché's ter beschikking gesteld door het almelose gemeente-archief).

meente-Nieuwstraat in de rij van unie-gemeenten was opgenomen.
In datzelfde jaar eindigde ook voor de gemeente-Geraniumstraat de vakante periode, toen in augustus ds P. v. d. Werf, de tegenwoordige voorganger, kwam.
Het volgende jaar vierde de gemeente-Nieuwstraat op 29 en 30 april zijn 25-jarig bestaan.

Het werk in de gemeenten

Omdat de gemeenten autonoom zijn, houden zij de aktiviteiten van beide gemeenten gescheiden, ook al wordt op gezette tijden kontakt onderhouden.
't Jeugdwerk, dat in de gemeente-Nieuwstraat veel te lijden heeft gehad in de afgelopen tijd, groeit gestadig, en naast de zondagavondjeugdgroep is er een tussenjeugdgroep. Verder wordt er zondagsschool gehouden en is er bijbelonderricht voor de jeugd. De bidstond en de diensten op zondag worden goed bezocht zodat we rustig kunnen zeggen, dat het werk goed vooruit gaat. Veel aktiviteit ontplooit de gemeente op het gebied van de evangelisatie. Zo belegde de gemeente kort geleden een drieavondse campagne in de stad. Bij dit alles verleent het evangelisatie-koor prima medewerking. Ook heeft de gemeente al eens informeel overleg gepleegd met de UBS om mogelijkheden onder ogen te zien voor verbouwing en uitbreiding van het kerkgebouw.
Ook in de gemeente-Geraniumstraat is vooruitgang te bespeuren. Het jeugdwerk gaat uitstekend. Naast de zondagavondjeugd is er een groot jeugdkoor en een jongerenband. Er wordt zondagsschool gehouden en er zijn bijbelklassen voor de jeugd. Verder is er een jongensklub. Ook de kerkdiensten worden goed bezocht, zodat het noodzakelijk bleek de huidige akkomodatie uit te breiden. Daarom wordt er op het ogenblik bij de kerk aan de Geraniumstraat gebouwd. Bovendien staat er op het programma in de toekomst een jeugdgebouw bij de kerk te laten bouwen, waarin alle jeugdwerk ondergebracht kan worden.

Het samen werken van de gemeenten

Tot onze vreugde zijn beide gemeenten in Almelo nu unie-gemeenten. Dit bevordert onze samenwerking, die zich vooral uit in de evangelisatie: de Zaaier-kolportage en de openlucht-samenkomsten.
Het werk is vergemakkelijkt omdat de gemeente-Nieuwstraat zichzelf bij het 25-jarig jubileum een evangelisatie-auto met geluidsinstallatie heeft geschonken. Op deze wijze worden grote stukken van de stad bewerkt met het evangelie. Samen hebben we ook de kerstnummer-aktie voor onze rekening genomen.
Zo zijn we bezig om, na de lange tijd van naast elkaar voortleven, naar elkaar toe te groeien. Dit blijkt ook uit het feit, dat de beide gemeenten samen één kontaktblad „De Schakel" uitgeven, dat we samen Advent gevierd hebben, dat de voorgangers en raden van de beide gemeenten kontakt met elkaar onderhouden en dat we nu samen bezig zijn de ontvangst van de algemene vergadering 1962 voor te bereiden. We zijn blij, dat we samen mogen werken om het getuigenis van Jezus Christus Almelo in te dragen. We zijn blij, dat de algemene vergadering dit jaar in Almelo wordt gehouden omdat we daardoor gesteund worden bij het geven van dat getuigenis!

P. v. d. Werf

UIT ONS UNIE-BUREAU

Als de sekretarissen, die nog niet aan het Unie-bureau opgaven wie hun gemeente op de unie-vergadering zullen vertegenwoordigen, meteen even dit verzuim herstellen, dan kan het nog in orde komen. Weet ik het met de maandagavond-post, dan is het nog net mogelijk om de afgevaardigden in te schrijven in de lijst van stemgerechtigde leden van de algemene vergadering der unie!
De afgevaardigden hebben natuurlijk wel al de stembiljetten van de sekretaris van hun gemeente ontvangen. Deze moeten a.s. dinsdagavond om 19 uur ingeleverd worden bij het stembureau, dat zetelt in het Cultureel Centrum, Grotestraat te Almelo; er is dan tegelijk gelegenheid voor het tekenen van de presentielijst en voor het verrekenen van de reiskosten (*f* 10,- heen en terug per afgevaardigde).
Om 20 uur begint a.s. dinsdag onze unievergadering, die verder de hele woensdag duurt en op donderdag om 16 uur gesloten wordt. Op woensdagavond wordt om 20 uur het avondmaal in het „Cultureel Centrum" te Almelo gevierd. Daar verwachten wij ook veel broeders en zusters van de gemeenten uit de omtrek van Almelo.
Laten állen - niet alleen de bevoorrechten, die aan de unie-vergadering deelnemen, maar vooral ook de velen, die dat voorrecht zullen missen - in hun gebeden de besprekingen aan de Heer opdragen, opdat wijsheid, die van boven komt, in de besluiten tot uitdrukking komt en het hele gebeuren en beleven van de unie-vergadering mag dienen tot een diep verstaan van elkaar en tot een sterke impuls voor een toegewijd gemeenschapsleven, dat werkt als een getuigenis voor de wereld en onze Heer eert!

T. Jansma

Zilveren ambtsjubileum van ds W. Harkema, 's Gravenhage

Het perssekretariaat der unie schrijft ons:

De bekende haagse baptisten-predikant ds W. Harkema hoopt 2 mei a.s. 25 jaar predikant te zijn. Het jubileum zal eerst gevierd worden op 2 juni a.s. met een receptie in de middaguren en een feestelijke bijeenkomst van de baptistengemeente des avonds.

Ds Harkema, geboren in 1913 te Leeuwarden werd op 2 mei 1937 bevestigd als predikant van de Evangelische Gemeente te Heerde, welke hij diende tot mei 1945. Vanuit deze gemeente werd veel evangelisatie-arbeid ondernomen in de omgeving. Na het vertrek van ds Harkema naar de baptistengemeente (Nieuwstraat) te Almelo in 1945 gingen de meeste leden over naar de Vrije Evangelische Gemeente te Heerde, terwijl het ruime kerkgebouw overging in handen van de Geref. Kerk o.h. art. 31. In deze periode was de pastorie van ds Harkema een geheim onderduikadres, waar vluchtelingen altijd een plaats konden vinden.

Ook vanuit Almelo leidde ds Harkema opnieuw veel evangelisatiearbeid, waardoor de gemeente sterk groeide, maar waardoor ook o.a. in Vriezenveensewijk en Vroomshoop posten ontstonden, die zich later met de baptistengemeente te Daarlerveen tot zelfstandige gemeenten institueerden. Vooral tentevangelisatie, openluchtsamenkomsten en jeugd- en kampwerk hadden bijzondere belangstelling.

Sinds oktober 1954 dient ds Harkema de baptistengemeente te 's Gravenhage. Door tent-evangelisatie ontstond een post in Scheveningen, die sinds 1960 zelfstandige gemeente is met een eigen kerkgebouw en predikant. Andere posten zijn te Delft en Oegstgeest. Bekend zijn de evangelisatie-samenkomsten in het openluchttheater in het Zuiderpark op zondagmiddag en de middagdiensten in de Adventkerk-Moerwijk, voor de daar wonende leden.

Naast eigen gemeentelijke arbeid is ds Harkema sinds 1949 buitenlands medewerker aan de bijbelschool te Beatenberg, Zwitserland, sinds 1959 lid van de commissie (bestuur) der unie van baptistengemeenten in Nederland, alsmede secretaris van de evangelisatie-commissie dezer unie. Ook heeft ds Harkema zitting in het bestuur van het nederlandse baptisten-centrum „De Vinkenhof" en is voorzitter van de activeringscommissie der unie. Van de interkerkelijke stichting „Ziekentroost" te Rotterdam is ds Harkema secretaris. Namens de baptistengemeenten neemt ds Harkema deel aan het interkerkelijk orgaan voor beraad in evangelisatie-vragen (IKOBE) en is hij lid van het curatorium van de „Haagse Sociale Academie" en van de haagse oecumenische raad van kerken.

Nader bezien

Mosterd vóór de maaltijd

Wij hebben ná de beide laatste algemene vergaderingen van onze unie, die te Emmen en die te Hoogezand de opmerking gemaakt, dat er aan de akoestiek van de vergaderruimten nogal wat mankeerde. Deze opmerkingen waren, vooral de eerste keer dat wij daarop wezen, wel een beetje als mosterd ná de maaltijd. Daarom willen wij er nu bij voorbaat nogeens op attent maken, dat het welslagen van een vergadering, waarbij ieder in de gelegenheid moet zijn het zijne verstaanbaar te zeggen en al het gesprokene te verstaan, voor een zeer groot deel afhankelijk is van de akoestische mogelijkheden van de vergaderruimte.

We gaven in dit kadertje de unie-commissie al eens in overweging de spreekbeurten van de afgevaardigden zo te regelen, dat zij daarbij gebruik maken van een mikrofoon die op een speakersplaats (vergeef ons dit buitennissige woord) is opgesteld.

We weten, dat de vaart van de vergadering daarbij wel gevaar kan lopen, anderzijds kan een al te grote impulsiviteit van de vergadering op deze wijze op een gezonde wijze worden afgeremd. We dachten, dat de voordelen stellig zouden opwegen tegen de nadelen.

Misschien - we weten trouwens niets af van de akoestische mogelijkheden van het „Cultureel Centrum" in Almelo, maar 't zal er wel zijn zoals in bijna alle vergaderlokaliteiten.... - kan de uniecommissie bij wijze van proef één van de zittingen van de a.s. algemene vergaderingen als boven voorgesteld laten houden? Eén geluidsinstallatie zal in Almelo stellig aanwezig zijn; het is een kleine moeite deze proef te nemen.

We bieden deze notitie de unie-commissie aan in de hoop dat deze mosterd die nu in elk geval op tijd op tafel is, de smaak van de maaltijd zal verhogen!

v. D.

TWENTSE RADENKONFERENTIE

De twentse radenkonferentie wordt D.V. zaterdag 5 mei te Borne, Prins Hendrikweg 23, gehouden.

De **agenda** vermeldt o.a.:
„Onze bidstonden", ds K. Reiling; **„Koninkrijk en gemeente"**, ds A. Postma; **„Het volle evangelie"**, ds N. Bandstra.

De konferentie begint te 15.30 uur; sluiting plm. 19.00 uur.

H. J. A. ter Braak.

Beroepingswerk

Beroepen: te Hoogezand, H. van der Werf te Emmen.
Bedankt: voor Hoogeveen, S. J. Zijlstra te Eindhoven.
Aangenomen: naar Haulerwijk (Fr.), B. Fabrie te Noordbergum.

Broeders voorgangers

Langs deze weg willen wij nog even aandacht vragen voor de aanstaande voorgangerskonferentie, die D.V. op dinsdag 22 en woensdag 23 mei op „De Vinkenhof" gehouden zal worden.

Het lag in onze bedoeling u nu reeds een uitnodiging en agenda toe te zenden maar in verband met enige wijzigingen in het programma zult u deze in de week van 6-12 mei ontvangen. Wij realiseren ons, dat het wat aan de late kant is, vandaar dat wij, evenals in de nieuwsjaarsbrief van de voorzitter, u nog eens attenderen op de konferentie.

Houdt 22 en 23 mei vrij!

Namens het bestuur,
Th. v. d. Laan

Gemeenteberichten

Emmererfscheidenveen - (H. Sj.).

Zondag 1 april was een feestdag in onze gemeente. In de morgendienst werd een jonge zuster gedoopt. De kerk was geheel gevuld (ofschoon dat in alle morgendiensten zo is); 's avonds werd het avondmaal gevierd, dat door vele broeders en zusters werd bijgewoond. Ouderling br W. Wolters heette hier onze zuster namens de gemeente hartelijk welkom.

De eerste paasdag, 22 april, was het opnieuw een bizondere feestdag; allereerst omdat we de glorierijke opstanding van onze Heer en Heiland mochten gedenken, maar ook omdat een echtpaar, dat al een geruime tijd met ons opging, op belijdenis van persoonlijk gloof werd gedoopt. Er was zo'n grote opkomst, dat de kerk overvol was. De paden en waar ook maar een stoel kon staan moesten benut worden om allen een plaats te bieden. 's Avonds bij de viering van het avondmaal waaraan opnieuw door velen werd deelgenomen, werden deze zuster en broeder door ouderling br Gringhuis welkom geheten.

Paasmaandag werd 's avonds de jaarlijkse uitvoering van de zangvereniging „Jezus alleen" gehouden. Er werd een prachtig programma geboden, vele mooie liederen werden gezongen waaraan ook het mannenkoor meewerkte. We noemen ook het mooie stuk „Het storm-eiland" dat opgevoerd werd.

Ook tijdens het nu beeindigde winterwerk waren veel zegeningen ons deel. Intussen staan we voor het zomerwerk, in het bizonder de openlucht-samenkomsten. Getracht zal worden de buitenstaanden te bereiken met het evangelie. Wij willen, onder leiding van onze geliefde voorganger ds Jac. de Jong voorwaarts gaan in de kracht des Heren, zaaiende terwijl wij bidden, dat God Zijn zegen wil schenken.

Tweede pinksterdag: Nationale Jeugdkonferentie in Zwolle

Op tweede pinksterdag hooopt de RJC zijn twee-jaarlijkse nationale jeugdkonferentie te houden in de „Buitensociëteit" te Zwolle.
Op de laatste CC-vergadering is besloten de konferentie tot één dag te beperken. Gezien de gunstige ligging van Zwolle hopen wij, dat vele NBJB-ers/sters nu reeds zullen beginnen met sparen, bussen zullen huren en.... dat zij zullen komen!
Het programma belooft, als de voortekenen niet bedriegen, goed te worden. De ABJ-band hoopt weer mee te werken; bovendien ook de *„Surinam Gospel Singers"* uit Zeist; door middel van een cabaret zullen wij hier en daar eens stevig aan de tand gevoeld worden; de grote slotbijeenkomst zal plaats vinden in de gereformeerde kerk. Tot deze jeugdrally hopen wij jongeren van de andere kerken in deze stad ook uit te nodigen.
Al met al, reden genoeg voor jeugdleiders en voorgangers hun jongelui aan te sporen op tweede pinksterdag naar Zwolle te komen! In ieder geval: van harte welkom!

Comm. van voorbereiding,
Th. v. d. Laan, sekr.

(In het mei-nummer van „Jong Leven" zullen wij een en ander nog nader bekend maken).

De 82e Algemene Vergadering der unie in Almelo

De a.s. vergadering wordt gehouden in „Cultureel Centrum", Grotestraat 100. Dit gebouw is te bereiken:
Vanaf het station: Stationsplein, bij de overweg linksaf over markt tot Grotestraat, ± 100 m rechtsaf heeft men dan het „Cultureel Centrum".
Vanaf richting Hengelo: Bornsestraat, Grotestraat.
Vanaf richting Wierden: rechtdoor over markt tot Grotestraat, ± 100 m rechtsaf en men staat voor het gebouw.
Vanaf richting Vriezenveen: Vriezenveenseweg, Oranjestraat, Grotestraat.
Verder kunnen we mededelen, dat de excursie wegens gebrek aan belangstelling niet doorgaat.

Namens de voorbereidingskommissie,
J. v. d. Meer

Advertenties

„DE CHRISTEN"
UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 11 mei 1962 Jaargang 79 Nr. 3626

Onze autonome gemeenten en het unieverband

Als front-artikel bieden we onze lezers - traditiegetrouw - de toespraak aan, waarmee de unie-voorzitter, ds H. van der Werf jl. dinsdagavond te Almelo de 82e algemene vergadering van de unie van baptistengemeenten in Nederland opende.

E.R.

Gaarne wil ik deze 82ste algemene vergadering van onze unie openen met een korte toespraak over

ONZE AUTONOME GEMEENTEN EN HET UNIEVERBAND

Het woord a u t o n o m i e is een gulden woord in onze wereldwijde baptistenbeweging. Men leest het regelmatig in allerlei publikaties, het keert op iedere algemene vergadering en op elk kongres terug en menigmaal heeft het noemen van dit toverwoord in diskussies op magische wijze wonderen bewerkt.

Wat is toch die autonomie en wat betekent dit uitheemse woord eigenlijk? Ieder goed woordenboek kan U over de betekenis ervan inlichten. Het komt van autos (zelf) en nomos (wet) en betekent in deze samenstelling dan zo ongeveer, dat men zichzelf de wetten wenst te stellen en zich die niet door anderen laat voorschrijven. Het betekent: zelfbeschikkingsrecht, het zichzelf voorbehouden van het recht om te handelen naar eigen inzicht en goeddunken. Het betekent: onafhankelijkheid en dus ook: vrijheid.

Het woord streelt ergens onze ingeschapen drang naar vrijheid en komt tegemoet aan onze diep gewortelde afkeer om ons te laten ringelôren. Denk maar aan Uw baby in de box die eruit wil en aan Uw soms ietwat opstandige zonen en dochters die regelmatig bij U komen binnenvallen om hun vrijheid op te eisen. Ze willen autonoom zijn.

Het woord is niet van christelijke komaf. Wat overigens niet erg is. Verder komt het bij mijn weten nergens in het griekse nieuwe testament voor en dát mag ons wel een beetje voorzichtig maken. Overigens mogen we bedenken dat heidense woorden gekerstend kunnen worden, wanneer ze door gelovige hand worden ondergedompeld in de reinigende sfeer van het evangelie.

Politiek komt men dit woord o.a. daar tegen waar geknechte volkeren vragen om een autonoom bestuur en dus zelfbeschikkingsrecht eisen. In kerkelijke zin drukt het uit dat de plaatselijke gemeenten een bepaalde zelfstandigheid hebben ten opzichte van het grotere kerkelijke verband, waarin ze zich vrijwillig hebben laten opnemen en waaraan ze zich ook desgewenst weer kunnen onttrekken. Het wordt ook gebruikt wat betreft de verhouding van kerk en staat en wil dan zeggen dat men als kerk ten opzichte van die staat vrij wil staan en zelfstandig zijn eigen koers wil bepalen. Het waren vooral de oude dopersen die de gedachte van de autonomie der gemeente met klem hebben gelanceerd, bepleit en gerealiseerd.

We zeiden, dat we ons gulden woord met enige voorzichtigheid dienen te hanteren. Immers, het is geleend uit een ander kamp dan het christelijke. En bovendien gezien de betekenis ervan: zelfbeschikkingsrecht, onafhankelijkheid, zichzelf de wet willen stellen.

Is dit woord ergens niet in strijd met het wezen van ons christen-zijn en ons gemeente-zijn, dat juist betekent dat we ons zefbeschikkingsrecht hebben prijsgegeven aan Christus en vrijwillig bereid zijn ons de wet te laten stellen door God? Is er één lichaam te bedenken, dat naar zijn aard meer afhankelijk is van een ander, dan de gemeente?

De gemeente staat en valt met haar Heer en met haar gehoorzaamheid in vrijwilligheid en liefde aan Hem.

Wij zouden daarom vanavond graag naast het woord autonomie even een ander woord willen plaatsen, nl. *heteronomie.*

Dit woord betekent, dat een *Ander* ons de wet stelt, dat we afhankelijk willen zijn van Iemand Anders dan onszelf. In ons geval: dat we afhankelijk zijn van God.

De gemeente is het lichaam van Christus, Hijzelf is het *Hoofd.*

De gemeente is de kudde van de Heer; Hijzelf is de Goede *Herder.*

De gemeente is de bruid van Christus; Hijzelf is de leidinggevende *Bruidegom.*

Indien we ons leven, persoonlijk en gemeentelijk, niet steeds weer verliezen aan Hem, is er voor ons geen leven! Indien we bij iedere beslissing niet steeds weer zien op Hem en ons konformeren aan Zijn wil, ontsporen we en worden we vijanden van het kruis.

Wanneer men dus spreekt over de autonomie der gemeenten, dan kan er tenslotte slechts van een *zeer betrekkelijke autonomie* sprake zijn. Men kan haar op het horizontale vlak laten gelden met betrekking bv. tot de staat en andere kerkelijke of wereldlijke instanties die ons zouden kunnen of willen belemmeren in ons ware gemeente-zijn, maar zij kan nimmer gelden op de vertikale lijn, ten opzichte van Christus, de Heer.

Wanneer onze gemeenten voor zich het recht opeisen om baas in eigen huis te zijn en naar eigen inzicht te leven, te beslissen en te handelen, dan mag deze vrijheid nooit anders zijn dan een door Christus gestempelde vrijheid.

Christelijke vrijheid is iets anders dan bande-loosheid.

Ze is: vrij zijn van de overheersing van de machten der duisternis.

Ze is: vrij zijn van die zelfzucht en dat groepsegoïsme dat ons zou verhinderen buiten de eigen gemeente te dienen.

Ze is: vrij blijven van iedere band die ons

zou belemmeren in het gestalte geven aan het waarachtige gemeente-zijn.
Anderszijds betekent dit vrijzijn van belemmerende banden, boze tirannie en zelfzucht in positieve zin dat we daardoor juist de ruimte ontvangen om elkaar als gemeenten in Christus te zoeken en te ontmoeten en om elkaar vrijwillig, in liefde en gehoorzaamheid aan de Heer, te *dienen*.
Dit vrij zijn maakt onze uniegemeenschap mogelijk. Wie dit vrijzijn waarlijk beleeft, voor hem wordt het deelgenootschap in onze unie, het ko-opereren met de andere gemeenten, het inbrengen van het eigen vrijwillig aandeel-der-liefde tot een blijde noodzakelijkheid en tot een feest. Dit vrijwillige deelgenootschap, dat wel z'n spelregels heeft, maar geen harde dwang kent en geen wetboek van strafrecht, maakt het mogelijk dat we veel inniger verbonden zijn, veel nauwer en spontaner samenwerken en tot waardevoller resultaten komen dan anders het geval zou zijn.
Het principe der *vrijwilligheid* in het deelnemen aan en offeren voor de arbeid der unie op het terrein van evangelisatie, zending, opleiding en kerkbouw hangt nauw samen met, en is uitvloeisel van het principe der christelijke autonomie. Het was m.i. een stap vooruit, toen tot deze vrijwilligheid besloten werd. Zij hield in een erkenning van het recht der gemeenten om zelf in vrijheid te beslissen of in welke mate zij mee wilden werken. Anderzijds mocht er op gerekend worden, dat de gemeenten deze vrijheid niet zouden misbruiken, maar integendeel juist met te groter blijdschap ieder het hare zouden bijdragen om het geheel te dienen. Wanneer wij op deze algemene vergadering in verband met bepaalde voorstellen komen te spreken over de vrijwilligheid, dan hoop ik dat wij dat zullen doen vanuit een goede, christelijke opvatting van autonomie.
Door twee gemeenten werd een voorstel ingediend met betrekking tot het lidmaatschap van de wereldraad van kerken.
Men is bezwaard over deze aansluiting. Gezien de ingrijpende aard van deze voorstellen zullen ze eerst het volgende jaar - met goedvinden van de betrokken gemeenten - aan de orde worden gesteld.
Ondertussen zal een kommissie zich bezig houden met de bestudering van dit probleem en zullen ook de gemeenten zelf tijd hebben er ruimschoots over na te denken. Ook bij dit vraagstuk raken we heel nauw aan het principe van de autonomie der gemeenten. Mag een meerderheid een minderheid dwingen om deel te hebben aan iets dat haar verontrust of in het geweten bezwaart?
Is het mogelijk dat we, na grondige bespreking, voorlichting en diskussie, naar een gemeenschappelijk standpunt groeien? En zo niet, is er dan een oplossing te vinden die het mogelijk maakt dat ieder, ook in dit opzicht, het pad kan gaan dat hij meent te moeten gaan, zonder de ander te dwingen het met hem te gaan?
Ik meende, dat het niet overbodig was dit balletje over de autonomie der plaatselijke gemeente op te gooien en U dit vraagstuk ter overweging aan te bieden.
Autonomie: Het is een gulden woord, mits geschreven met de gulden inkt van ware broederliefde, die zich in Christus geroepen weet tot gemeenschap en tot de dienst.
Hiermede verklaar ik dan de 82ste Algemene Vergadering voor geopend.

In dit nummer

o.a. drie gemeenteberichten; de rubriek „Bij ons in de gemeente"; de in uitzicht gestelde (korte) verslagen van de verschillende paas-bondsdagen; een verantwoording uit ons unie-bureau; als hoofdartikel de toespraak waarmee de unie-voorzitter deze week de unie-vergadering opende.

Volgende week hopen we onze lezers verslag uit te brengen van het almelose treffen....

Semestersluiting op ons seminarium

Donderdag 19 april jl. was de laatste dag van het vierde cursusjaar van ons seminarium. Zo'n dag heeft altijd iets feestelijks: dan komen de resultaten te voorschijn van vele maanden hard werken. Voordat de rector ds J. Reiling de plechtige sluitingsbijeenkomst opende, waren er al vele tentamens en examens afgenomen. Inspannend zowel voor studenten als voor docenten! Vrijwel het gehele college van docenten was dan ook aanwezig en in tegenwoordigheid van leden van het curatorium/commissie voor de opleiding vonden de examens plaats. Tijdens de laatste ontmoeting in seminariumverband moesten echter ook heel wat afscheidswoorden vallen. Leest U dit verslag maar.

De eerste studenten klaar!

Voor het eerst in de korte geschiedenis van ons seminarium kregen twee studenten het einddiploma van de school! De broeders *C. de Jong* en *Th. Pothof* viel de vreugde te beurt de éérsten te zijn, die hun opleiding tot predikant geheel op ons nieuwe seminarium hadden ontvangen. Hun kennis verkregen zij bij onze leraren alsmede voor verschillende vakken op de colleges van de universiteit te Utrecht.
Reeds in 1958 waren zij bij de opening als studenten ingeschreven en ze hebben nu na vier jaren het eindexamen met succes gehaald. In die jaren hebben ze de schare studenten en docenten zien uitbreiden en veranderen. Ze hebben de eerste lotgevallen van ons seminarium meegemaakt en zijn nu gereed, om hun leven verder in de dienst des Heren en temidden van de gemeenten naar hun roeping te geven.
Twee volle uren duurde het examen, voorafgegaan door allerlei tentamens. Op velerlei terrein werden vragen gesteld - zowel naar kennis en inzicht als naar geloof en overtuiging. Het was een bijzonder moment, toen na afloop de rector hen kon meedelen, dat zij het einddiploma zouden ontvangen en dat de CvdO zich daarbij aansloot door hen voor te dragen voor algemene beroepbaarstelling als voorganger voor onze gemeenten.
Na dit gebeuren baden we samen om een zegen voor hun verdere leven en hun werk in het volle vertrouwen, dat de Heer hen zal sterken en helpen, als ze straks op de roep der gemeenten hun taak gaan verrichten.
Gemeenten, in hen mogen we dus de eerste vruchten van onze eigen opleiding ontvangen en zij zijn een eerste bijdrage in de vermindering van ons tekort aan voorgangers. Doet U - na hun eventuele beroepbaarstelling door de unie-commissie - maar met een blijmoedig hart een beroep op hen - zij willen gráág uitgaan en dienen, beiden vergezeld van hun toekomstige toegewijde echtgenotes.

Anderen studeren voort

Vier studenten hadden deze keer de helft van hun opleiding ontvangen en deden „overgangsexamen". De broeders Chr. Eyer, H. L. Nieman, O. Oldenburger en G. H. W. Pflaum werden allen toegelaten tot de tweede helft van de theologische opleiding. Ook zij kregen heel wat tentamens te passeren en werden ook op het officiële examen vooral op hun kennis getoetst. Met vreugde geven we hiervan het eindresultaat door. Een zwaar deel wacht de broeders nog, want het is niet gemakkelijk, om het moeilijke, schone ambt van dienaar des Woords te ontvangen.
Twee studenten, de broeders J. van de Geer en A. Kik kregen een „getuigschrift", dat zij drie jaar lang ons seminarium met goed resultaat hadden bezocht. Zij zullen hun studie nog een paar jaar in Rüschlikon voortzetten.
Namens alle scheidende studenten werden woorden van dank gesproken aan het adres van allen, die op ons seminarium een werk-

Aan rustige wateren

Het „Onze Vader", Matth. 6, 9-13

In onze kringen wordt 't „Onze Vader" wel bijna alleen gebruikt om er over te preken, maar als we de vierde bede aandachtig lezen: „Geef ons heden ons dagelijks brood", zal het duidelijk worden, dat dit gebed bedoeld is om gebeden te worden en wel aan het begin van de dag. Zelf bid ik dit gebed soms aan het eind van de dag als ik te moe ben om mijn gebeden te formuleren. Ik geef hier enkele overwegingen door die beginnelingen zouden kunnen helpen, die het „Onze Vader" zouden willen bidden.

Onze Vader, die in de hemelen zijt.

In onze kringen bidden de mensen meestal voor zichzelf. Maar Jezus wil, dat we de dag beginnen met een gebed voor de gemeente, voor al de christenen. Het is heerlijk, dat we door Jezus mogen weten Gods kind te zijn en te mogen bidden voor de wereldwijde familie van God.

Uw Naam worde geheiligd.

Met de nieuwe dag moet weer alles op alles worden gezet om aan de kost te komen. De meesten moeten ook nog hun artikelen en zichzelf zo goed mogelijk adverteren. Maar Jezus wil dat we de dag beginnen met onszelf te verloochenen en van de Heer te begeren dat Zijn Naam in ons leven verheerlijkt wordt.

Uw koninkrijk kome.

Ieder mens heeft zijn plannen, maar Jezus wil dat we aan het begin van de dag ernstig zullen verlangen dat Gods plannen in vervulling zullen gaan.

Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, zo ook op de aarde.

Het opstomen van een boot tegen de stroom in zouden we kunnen zien als het beeld van een mens die dwars tegen God ingaat. Wordt het roer omgeworpen en drijft het schip stroomafwaarts dan zouden we dit kunnen zien als het berusten, het niet langer tegen God willen vechten. Maar Jezus wil, dat we God zullen bidden om ons te helpen met alle kracht stroomafwaarts te stomen.

Geef ons heden ons dagelijks brood.

Een christen-monteur vertelde me eens, dat het hem meermalen gegeven was om met één oogopslag een defekt te ontdekken, waar zijn kollega's een hele morgen tevergeefs naar gezocht hadden. De nieuwe dag mogen we beginnen om ons dagelijks brood van God te verwachten.

En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.

Wij denken misschien dat we dit gebed 's avonds nodig hebben, als er weer allerlei gebeurd is dat niet had moeten gebeuren. Maar Jezus heeft het gegeven als een morgengebed en om er samen in de kerk de nieuwe week mee te beginnen.

En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze.

Het komt voor, als we 's morgens naar ons werk gaan, dat we weten dat we de duivel weer in levende lijve zullen ontmoeten. Jezus wil, dat we voor ons zelf en voor al de anderen zullen vragen dat God er voor wil zorgen, dat het examen deze dag niet te moeilijk wordt voor onze kleine krachten. Er zijn ook dingen die we o zo graag anders zouden willen hebben, maar die we met geen mogelijkheid kunnen veranderen. Ook een kind van God komt er mettertijd wel achter dat er in de wereld en in de gemeente ijzer is dat ook hij niet met handen kan breken. Maar het is één geluk dat we er altijd nog mee naar God mogen gaan. We mogen Hem bidden ons te verlossen van de boze.

Want uwer is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.

De heerlijkheid is de eeuwige heerlijkheid. Ons tijdelijk en ons eeuwig heil is in de hand van God, die ook deze dag regeert. Als deze simpele overwegingen gelezen worden door mensen die het bidden soms moeilijk vinden, mogen ze bedenken dat de apostelen van het hemelse rijk het bidden ook moeilijk hebben gevonden. Ze hebben Jezus gevraagd: Heer, leer ons bidden, zoals ook Johannes zijn leerlingen bidden geleerd heeft.

Jezus heeft hen toen het „Onze Vader" geleerd.

Ik zou beginnelingen en waarom ook niet gevorderden in het geestelijk leven, in overweging willen geven om het ook eens met het „Onze Vader" te proberen.

Emmererfscheidenveen.

Jac. de Jong

---

zaam aandeel hadden in hun vorming en verzorging.

Afscheid dr J. J. Kiwiet

Buiten de vier vertrekkende studenten moesten we tijdens de sluitingsbijeenkomst ook afscheid nemen van dr J. J. Kiwiet. In verband met zijn aanstaand vertrek naar Amerika moest de con-rector ook zijn werk in ons seminarium loslaten. Een voorstel tot inwilliging van zijn verzoek hiertoe is door de commissie voor de opleiding voorgelegd aan de algemene vergadering, die ook in 1957 dr Kiwiet benoemde. Ter vergadering krijgen de leden van de AV wel een verdere toelichting. *)

Maar waar hier de laatste officiële bijeenkomst in *seminariumverband* werd gehouden vóór het vertrek van dr Kiwiet, moesten we ook van hem afscheid nemen, ofschoon hij zijn werk op het *centrum* natuurlijk nog tot de vertrekdatum zal verrichten.

Ernstige woorden van dank, erkentelijkheid en goede wensen kwamen van de zijde van de commissie voor de opleiding en van de rector voor dr en mevrouw Kiwiet. Ook de studenten lieten zich niet onbetuigd en vermengden hun woorden met humor en ernst beide. Ter onderstreping van het gesprokene werden boekwerken aan dr Kiwiet geschonken. Dit afscheid vond plaats nadat dr Kiwiet de meditatie had uitgesproken.

Een periode afgesloten

Vier jaren gingen voorbij sinds de opening van ons seminarium. Och, wat zijn vier jaren nu? Maar ze vormden het begin van een langgekoesterd ideaal - reeds vorige geslachten hadden de wens een eigen opleidingsinstituut te stichten. En alle begin is moeilijk. Dat heeft ook onze school ondervonden.

Maar waar we ons als knechten van de Heer opmaken en bouwen, zal Hij helpen. Hij gaf ons mannen, om deze jaren het seminarium te leiden. Hij zal ons blijven helpen, want Hij gaat voort met mensen te roepen in Zijn Dienst. Straks staan weer andere jongemannen klaar, om de lege plaatsen in de rij der studenten in te nemen. Onze opleiding moge - gedragen door ons áller gebed - zijn zegenrijke taak blijven vervullen. Onze dank voor de hulp in de achterliggende periode gaat dan ook tot de Heer, Die bewaarde en zorgde.

C.v.d.O. vergaderde verder

Buiten de gesprekken en ontmoetingen met de studenten - over twee dagen verdeeld - vergaderde de CvdO over allerlei zaken, die het werk raakten. Zo hadden we ook een bespreking met ds D. Boschma te Treebeek. Door de algemene vergadering werd onze broeder in 1960 plaatselijk beroepbaar gesteld. Sinds 1959 dient ds Boschma de gemeente in het uiterste zuiden van ons land. Op grond van rapporten over studie en practijk besloot de commissie ook ds Boschma voor algemene beroepbaarstelling aan de unie-commissie voor te dragen.

De overige agenda-punten zullen U niet erg interesseren. De CvdO heeft zijn eigen vreugden en zorgen bij het uitvoeren van zijn taak, hem door de gemeenten opgedragen. Die taak is zákelijk èn géestelijk van aard. Maar het is een taak van liefde, geloof en hoop, waarbij de Heer wijsheid geeft. Met verwachting zien we dan ook uit naar de ontmoeting met onze gemeenten op de AV te Almelo en waar we hopen elkaar te bemoedigen in de uitvoering van ons gezamenlijk werk. *)

Broertjes

---

*) Helaas konden we dit verslag niet eerder plaatsen; intussen is deze AV reeds geweest.
E. R.

Bij ons in de gemeente

Ook in de gemeentelijke periodieken wordt duidelijk, dat de gemeenten zich hebben bezig gehouden met de 82ste algemene vergadering. Alom werden gemeentevergaderingen ter bespreking van de unie-agenda uitgeschreven en werden de namen van de afgevaardigden geannonceerd. Als men deze kolommen onder ogen krijgt is deze vergadering reeds weer verleden tijd. Het „bij ons in de gemeente...." heeft weer geklonken in de vele verhalen die de afgevaardigden en gasten elkaar vertelden in de koffie- en theepauzes. Zulk een echte ontmoeting met broeders en zusters uit andere gemeenten is natuurlijk veel waardevoller dan wat wij hier in dit rubriekje proberen te bereiken. Desondanks zetten we onze pogingen om elkaar die dingen van de gemeenten te vertellen die karakteristiek zijn voor onze wijze van samenwerken en samen-leven met een blijmoedig hart voort. *De befaamde kerkmuis, welke nogal eens van zich liet horen in Workum schijnt schijnt toch tot de inboedel van ds Visser te hebben behoord; zij ('t zal wel een vrouwtje-muis zijn, want het is een erg nieuwsgierig dier....) opereert teminste nu in HEERENVEEN en vraagt zich in het laatste nummer van de „Pniëlbode" af waarom zoveel kerkgangers tijdens de kerkdiensten op allerlei zoetigheden plegen te zuigen. Het antwoord luidde: Omdat de preek - naar hun smaak - weleens wat bitter is....* Uit „Ons Gemeente-erf" van LEEUWARDEN enkele berichten: in de dienst op eerste paasdag nam de gemeente afscheid van zr Rity Prins, die in het kader van de hulp aan vluchtelingen en achtergebleven gebieden zich beschikbaar stelde voor Griekenland (we hopen, dat deze jonge zuster eens iets voor ons weekblad zal willen schrijven over het werk, dat zij daar mag doen!); een familie gaf zijn piano aan de gemeente, ten behoeve van het jeugdwerk, ten geschenke; zoals in een enkele andere gemeente heeft nu ook de gemeente in Leeuwarden een „bejaarden-sociëteit". *De gemeente in ARNHEM onderzoekt de mogelijkheden welke er zijn om te komen tot een gezinsverzorgster, dat wil zeggen: een zuster die geheel vrijwillig dit werk in de gemeente wil doen.* Ds Jac. Tromp van SITTARD/HEERLEN kondigt, zoals trouwens wel meer voorgangers doen, de onderwerpen van zijn preken aan. In april preekte deze voorganger over: emigratie naar de hemel?; wie is de laatste diktator?; wanneer zal de laatste oorlog zijn?; kan een dode weer levend worden?; zal de wereld vergaan? Als extra bizonderheid vermelden we, dat al deze onderwerpen met beelden op het flanelbord werden toegelicht. *Een lid van de gemeente in WINSCHOTEN bood spontaan een nieuwe avondmaalstafel aan, „omdat zij had opgemerkt, dat de oude niet geheel in orde was"; verder lazen we in het winschoter gemeenteblaadje, dat de broeders met elkaar het kerkplein opnieuw hebben betegeld.* Er zit ook schot in de bouwplannen van de gemeente te STADSKANAAL; reeds werd een schetstekening de gemeente voorgelegd, binnenkort hoopt de bouwkommissie met definitieve plannen en tekeningen te kunnen komen. *In GRONINGEN-Z. loopt men ook met grootse bouwplannen rond, zoals we reeds eerder in deze rubriek vertelden. Op 't ogenblik gaan teams de gemeente door om bij de leden in huis te informeren hoe men tegenover de plannen staat. Over 't algemeen ontmoet men veel enthousiasme. We lazen: „Enkele leden hebben zelfs al gelden overgemaakt; één broeder stortte al een bedrag van f 1000,-; een paar leden gaven de girodienst opdracht tot automatische overschrijving van 'n vast bedrag per maand". Ook buiten Groningen leeft men mee en hebben enkelen grote bedragen toegezegd...*

Zondag 17 juni hoopt men in GRONINGEN-N. de koren van Delfzijl en Nieuwe Pekela te ontvangen. In beide diensten zal er dan medewerking zijn van een der bezoekende koren, terwijl er 's avonds een programma door de drie samenwerkende koren wordt aangeboden. *Zusterhulp van BORNE jubileerde en bood ter gelegenheid van dit feest tijdens de dienst van 4 maart de gemeente 2 enveloppes met elk f 200,- aan. De inhoud van de ene enveloppe is bestemd voor een dooptoga; de andere voor het bouwfonds.* De voorganger van HENGELO snijdt een onderwerp aan, dat (misschien) in de toekomst weleens een probleem zou kunnen zijn: wie leert er nog orgel-spelen? Dat wil dus zeggen: wie kan straks nog het kerkorgel bespelen? Ds Huizinga schrijft: Ik zie 't er van komen, dat we jongelui moeten gaan oproepen, die zeggen: „voor dominee kan ik niet studeren, maar ik zal het tenminste voor organist gaan doen. Hebben we zulke jongelui onder ons?" Trouwens, het kerkorgel in Hengelo staat er dezer dagen toch wel in de belangstelling: het oude zal grondig worden gerestaureerd of misschien wordt er zelfs wel een nieuw aangeschaft. *De gemeente in TWEEDE EXLOERMOND is bezig het verwarmingsvraagstuk definitief op te lossen: men gaat er over op centrale oliestook-verwarming. Ter realisering van de bouwplannen, die men er ook koestert, heeft men o.a. renteloze aandelen ter beschikking gesteld ad f 50,-, zodat ook de „kleine" spaarder", zoals dat heet, mee kan doen.* Een onbekend echtpaar in COEVORDEN schonk dezer dagen een niet onbelangrijk bedrag aan de gemeente aldaar op voorwaarde, dat dit bedrag zou besteed worden aan de aanschaf van een orgel. De raad tracht nu via akties e.d. dit bedrag te vermeerderen, zodat men binnenkort over kan gaan tot de aanschaf van een prima orgel. *Op zondag 15 april had de gemeente van AMSTERDAM-C. een gezelschap van 50 amerikaanse negers, merendeels dames, in haar midden. Het gezelschap was onder leiding van Rev. A. Patterson Jackson, voorganger van de Liberty Baptist Church te Chicago. Deze dominee vertelde, dat het een deel van zijn bijbelklas was. Een gemengd gezelschap: roomskatholieken, presbyterianen, baptisten etc. Samen trokken ze de wereld door met als hoogtepunt: Het „heilige land".... Echt amerikaans, zoiets. Stel je voor: met je bijbelklas een wereldreis maken. We denken, dat wij op de eerstvolgende raadsvergadering het maken van zo'n wereldreis met onze catechisatie-kringen ook maar aan de orde stellen. Wie weet.* De gemeente in DEN HAAG is blijkbaar reeds aan kanselruil toe. Op zondag 13 mei namelijk gaat in de morgendienst ds W. E. den Hertog, een der haagse hervormde predikanten voor. We geven dit berichtje hier door zonder kommentaar. Slechts zouden we de vraag willen stellen wat ten diepste de motieven tot deze kansel„ruil" zijn geweest. En: hoe denken onze gemeenten in het algemeen over kanselruil? Misschien vinden sommige lezers hierin wel aanleiding om hun pen te scherpen om, in de rubriek „Lezers aan het woord" hun mening de anderen kenbaar te maken? *En daarbij laten we het dan voor deze keer. De volgende gemeenteblaadjes zullen wel volstaan van allerlei over de algemene vergadering der unie. Misschien dat we uit deze reakties weleens een bloemlezing kunnen geven. Alzo, redakteuren van gemeenteblaadjes: vertrouw Uw opinie toe aan het maagdelijke papier van uw gemeenteboden.*

v. D.

Mededelingen

Het juiste telefoonnummer van ds G. W. Tijman, Haarlem is: 14321.

—o—

Onder voorzitterschap van prof. dr A. J. Rasker, houdt 't *Convent voor een Nieuw Politiek Ethos* een bijeenkomst op *dinsdag 12 juni* a.s. van 15-20 uur in Hotel Smits, Vredenburg 14 te Utrecht.

Spreker is de bekende *Probst Heinrich Grüber* uit Berlijn, die o.a. in het proces Eichmann als voornaamste getuige optrad en vele jaren in Berlijn de verbindingsschakel tussen Oost en West vormde.

Hij zal spreken over:

a. Duitsland als knelpunt in de huidige wereldpolitiek.

b. De situatie in Berlijn.

c. Joden en christenen.

Aanmelding voor deze bijeenkomst bij ds J. C. van der Veen, Bilthoven, Soestdijkseweg 194 Z. Kosten f 2,50, te gireren aan ds C. P. Hoekema, Heemstede, postgiro 288657.

Tweede paasdag hebben vele baptisten elkaar ontmoet

De drentse paasbondsdag

De jaarlijkse drentse bondsdag ligt weer achter ons; we mogen op een zeer geslaagde dag terug zien. Toen ds Th. van der Laan 2e paasdag om 10 uur deze bijeenkomst opende was de „Concertzaal" te Emmen reeds geheel bezet. Des middags was zelfs ook het balkon nog nodig. Deze vergadering stond in het teken van de blijdschap van het paasgebeuren. Zowel de leider als br Meyer van Emmen sloten zich in hun toespraken bij dit onderwerp aan. Zang en muziek van zusterkoor Emmen, zangkoor Nieuw Weerdinge, het pas een jaar geleden opgerichte muziekclubje „Imanuël" van Coevorden-De Krim en het „Tent-ensemble" met zijn Thomas-orgel maakten alles tot een mooi geheel.

Het „neusje van de zalm" kwam echter in de middagvergadering. Het was de opvoering van het paasspel „En toen het begon te lichten". Dit stuk, geschreven door ds J. Bouritius werd opgevoerd door al de broeders voorgangers van dit gewest. Ds Bouritius, geïnspireerd door een bericht in „De Christen" over de moeilijkheden van onze broeders en zusters achter het „IJzeren Gordijn" beeldde in dit stuk uit welke de gevolgen zijn voor hen die aan hun geloof en belijden daar vasthouden, maar bovenal het Godsvertrouwen dat hen gegeven wordt, die in de geloofsstrijd standvastig blijven.

Hierna sprak ds W. Veenstra over „Christus is Koning". Geve God, dat deze mooie dag er toe bijdrage dat nog velen de Opgestane Heiland gaan dienen!

D. M.

Paaskonferentie Rotterdam

Voor de baptistengemeenten van Rotterdam en omstreken is de tweede paasdag altijd een dag van kontakt. Ook nu weer waren velen van de betrokken gemeenten in Rotterdam-C. samengekomen om het feest van de opstanding van Jezus Christus te vieren. Het verheugde ons ook enkele broeders en zusters uit Den Haag te kunnen begroeten. Het motto van deze konferentie was „De kracht van Christus' opstanding in ons". In verband hiermee hield ds B. Posthumus in de morgenbijeenkomst een duidelijke toespraak. Er volgde een levendige diskussie.

Middags werd er een zangdienst gehouden. Br A. Gebel van Den Haag leidde de „community hymn-singing" en ds H. Sikkema zorgde voor een opwekkend woord. Een en ander werd afgewisseld door koorzang en besloten met een korte, spontane getuigenisdienst.

De dag was belangrijk en mooi, omdat er kontakt was met God en met elkander.

J. v. d. V.

De friese jubileum-bondsdag in Sneek

Een opgewekte schare vulde de tweede paasdag de voor dit doel zo geschikte baptistenkerk te Sneek om er een dubbel feest te vieren, het opstandingsfeest èn het gouden jubileum van de friese bond van baptistengemeenten. Ds G. Brongers van Leeuwarden leidde, als voorzitter van de jubilerende bond de bijeenkomsten. Namens de unie was de algemeen-sekretaris ds T. Jansma aanwezig die op meeslepende wijze de gelukwensen namens alle gemeenten overbracht voor de jubilerende bond en de friese gemeenten wees op hun roeping en taak. Ds G. Visser van Heerenveen gaf in de morgensamenkomst enkele „historische mijmeringen"; ds B. Fabrie van Noordbergum sprak in de middagbijeenkomst over het onderwerp „De levende hoop op een verspeelde erfenis". Het gemengde koor van Sneek werkte op verdienstelijke wijze mee. Verder waren er deklamaties en zangsoli van zr Hinke van Netten, waarnaar met ontroerde aandacht werd geluisterd.

Ook dit jaar organiseerde het zondagsschoolpersoneel in een der bijzalen van de kerk een aantrekkelijk kinderprogramma.

Een getuigenisdienst sloot deze feestelijke bondsdag af.

Bz.

Nader bezien

Koekebakkers

„Die Gemeinde", het weekblad van de duitse baptistengemeenten vertelde enkele weken geleden van 'n roomskatholiek propaganda-blad - op grote schaal in de duitse bondsrepubliek verspreid - waarin voor allerlei „sekten" wordt gewaarschuwd. Volgens dit blad horen de baptisten ook bij die sekten. Het zij zo.

Maar, vrienden, leest eens wat er in dat blad over ons werd geschreven. O.a. dit:

*„In de 17e eeuw is deze sekte ontstaan uit het angelsaksische protestantisme. Ook voor de baptisten werd Amerika het land van de onbegrensde mogelijkheden en zij groeiden daar uit tot een godsdienstige gemeenschap welke met ongeveer 19 miljoen aanhangers als officiële staatsgodsdienst bekend staat. Vele scholen, colleges (*m i d d e l b a r e s c h o l e n, v. D.*), universiteiten, ziekenhuizen, bejaardencentra en seminaria hebben zij in hun bezit. Baptisten wijzen elke vorm van kerk-zijn af. Zij beklemtonen de persoonlijke roeping. Zij hebben geen priesters nodig als middelaars tussen God en de ziel. Zij willen ook geen theologische vorming en het zijn derhalve dweepzieke geesten".*

„Door hun religieuze oppervlakkigheid en hun ijver boeken ze nogal sukses bij allerlei zonderlingen (sind sie bei sonderlichen Typen erfolgreich....). Waarom ze baptisten heten? Omdat ze wederdopers zijn (van „doop" afgeleid) en geloven, dat de mens alleen door de doop wedergeboren en in zijn zedelijk-geestelijk leven vernieuwd wordt".

„Die Gemeinde" tekent hierbij aan, dat voor bovenstaande ene dr J. Scharrer verantwoordelijk is. Wij veronderstellen met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, dat de schrijver van dit fraais ook nog het „imprimatur" van de een of andere bisschop heeft gekregen.

Mocht men menen, dat een dergelijke voorlichting typisch rooms of alleen maar duits zou zijn dan vergist men zich helaas. Nog niet zo heel lang geleden kregen we een klein boekje in handen, over „hedendaagse secten - hun wezen en achtergrond".

Het boekje verscheen nog maar enkele jaren geleden bij een gerenommeerd uitgeversbedrijf. De schrijver, een dominee van klaarblijkelijk gereformeerde huize definiëert de sekte als volgt:

„Een Secte is een groep mensen, die een leider volgt, die het op een bepaald punt niet eens is met de leer van het geloofsverband, waartoe hij behoorde, daarvan ten kwade afweek en door het absoluut stellen van die afwijkende mening een eigen kring stichtte".

En, als één der kenmerken geldt:

„....het leiderschap van een bepaald persoon, in tegenstelling tot het ambt in de kerk".

De schrijver beoordeelt vervolgens allerlei sekten: christian science, theosofie, anthroposofie, adventisten, darbisten, Jehova's getuigen, apostolischen en.... baptisten, om tenslotte te eindigen met de apostolische vermaning uit de eerste Johannes' brief, (1 Joh. 4 : 1-3a, 6b).

Nu hebben we op 't ogenblik geen enkele behoefte bovenstaande uitspraken tegen te spreken of in heilige verontwaardiging het plakplaatje „sekte" af te scheuren. We vragen ons alleen maar af wat voor koekebakkers het wel zijn die het zo bruin durven bakken. v. D.

Toogdag in Haarlem van de Noord-westelijke gemeenten

De Begijnhofkapel liep 2e paasdag vol. Toen ds N. J. v. Beek appèl hield, bleek men uit alle 8 deelnemende gemeenten te zijn opgekomen. Ds G. W. Tijman heette allen hartelijk welkom. Br H. Schouten uit Leiden had de leiding van het morgengedeelte, waarin ds J. Broertjes sprak over „Konsekwentie van Pasen". Verschillende paasliederen werden gezongen door meerder koren gemeenschappelijk, onder leiding van br Pieket Wezerik, terwijl de samenzang werd geleid door br A. van der Goot van Amsterdam-W.N.

Na de lunchpauze had ds M .G. Boeschoten de leiding. Ds J. Segaar sprak een vurig opwekkingswoord, een groep jongeren uit Alkmaar bracht een paasspel; samenzang en koorzang wisselden elkaar af. Van tieners tot tachtigers kwamen ze daarna naar voren om van hun Heer en Heiland te getuigen toen daartoe gelegenheid werd gegeven en tezamen werd het één koor van lofprijzing.

Ds J. W. Weenink was dan ook wel, blijkens zijn slotwoord, zeer tevreden over deze toogdag, en alle aanwezigen waren dat met hem. Het was een hoogtijdag. Het stimueert tot meer en beter. Naast de kadercursus die we nu in onze gezamenlijke gemeenten houden zijn er ongetwijfeld nog meer mogelijkheden voor een gemeenschappelijke aanpak. Rest nog de gemeente Haarlem wel zeer hartelijk dank te zeggen voor de - als altijd - zeer prima verzorging, in 't bijzonder de keukenstaf en koster. Het was af!

de J.

—o—

uit ons uniebureau

In de maand april kwamen in het uniebureau de volgende giften en bijdragen binnen:

1) voor de ECU:
Harlingen f 47,46; Enschede f 23,63; Alblasserdam f 48,-; Hengelo f 230,-; Staveren f 150,-; Apeldoorn f 40,96; Alkmaar f 40,15; Muntendam f 76,50; Emmen f 161,93; Assen f 17,-; Delfzijl f 94,97; Scheveningen f 90,-; Haarlem f 37,34; IJmuiden f. 2,50; Arnhem f 193,20; Daarlerveen f 75,-; Leiden f 57,75; Musselkanaal f 147,92; Amsterdam-W.N. en Zaandam f 30,-; koll. friese bondsdag f 70,70.

2) voor de opleiding:
Enschede f 39,07; Alblasserdam f 44,-; Hengelo f 300,-; Apeldoorn f 43,93; Muntendam f 38,18; Emmen f 190,50; Assen f 15,50; Delfzijl f 86,74; Scheveningen f 80,-; Arnhem f 240,24; Daarlerveen f 71,-; Musselkanaal f 119,87; Amsterdam-W.N. en Zaandam f 40,-; H. G. d. W. te B. f 1,50; J. O. te L. f 6,75; zr Z. te U. f 1,-.

3) voor de zending:
Enschede f 108,15; Alblasserdam f 70,40; Hengelo f 650,-; Apeldoorn f 67,82; Muntendam f 86,70; Emmen f 220,35; Assen f 27,50; Delfzijl f 157,75; Scheveningen f 165,-; Den Helder f 31,25; Haarlem f 41,42; IJmuiden f 15,10; Coevorden-De Krim f 71,16; Arnhem f 304,08; Daarlerveen f 75,-; Musselkanaal f 214,93; Amsterdam-W.N. en Zaandam f 30,-; Chr. Julianaschool, Alkmaar f 10,-; Chr. Wilhelminaschool, Alkmaar f 35,-; Chr. Nat. School, Eindhoven f 38,-; Chr. Nat. School Staveren f 19,-; Gr. van Prinstererschool, Hengelo f 15,20 en f 8,90; bapt. zondagsschool, Enschede f 110,-; H. J. v. Kempenschool, Groningen f 17,-; bapt. zondagsschool, 2de Exloërmond (rijst-aktie) f 50,-.

4) voor het 10 cents-fonds (hulp inzake kerkbouw):
Emmen f 55,-; Alblasserdam f 14,40; Hengelo f 447,-; Muntendam f 78,93; Assen f 5,-; Apeldoorn f 56,60; Scheveningen f 30,-; Haarlem f 34,38; IJmuiden f 5,-; Arnhem f 72,24; A. E. te H. f 0,40; W. M. te H. f 5,20.

5) voor de 1%-aktie van het „kerkbouwjaar":
Amsterdam-W. f 64,67; Amsterdam-N. f 278,95; Zaandam f 114,50; Apeldoorn f 40,-; Arnhem f 479,79; Assen f 121,50; Borne f 62,85; Daarlerveen f 230,81; Delfzijl f 30,-; Deventer f 5,-; Dokkum f 250,-; Drachten f 194,85; Den Haag f 33,50; Harlingen f 17,50; Den Helder f 208,05; Hengelo f 62,50; Hoogeveen f 5,-; Leeuwarden f 1058,-; Musselkanaal f 57,50; Rotterdam-C. f 197,25; Sneek f 1935,40; Stadskanaal f 225,-; Utrecht f 495,-; Valthermond f 97,02; Veendam f 78,84; IJmuiden f 176,25; P. C. A. te G. f 10,-; C. B. te A. f 6,-; N. N. f 140,-.

6) voor het noodfonds:
Hengelo f 395,30; Alkmaar f 39,88; Amsterdam-C. f 162,59; Delfzijl f 22,- en f 110,31; Haarlem f 103,49; J. te H. f 5,-; Stadskanaal f 108,33; Musselkanaal f 25,-; H. d. J. te N. W. f 10,-.

Hartelijke dank aan alle gevers en geefsters!
Zal er na het beleven van het unie-feest deze week in Almelo een grote stroom van vrijwillige bijdragen los komen? Wij verwachten deze graag!

T. Jansma

Giro 9260 t.n.v. de unie, Arnhem.

Erfschuld?

Eén der moeilijkst te verklaren gedeelten uit de brief aan de Romeinen is de perikoop 5 : 12-21. Toch is onmiddellijk bij het lezen duidelijk, dat, wat de apostel daar schrijft van grote betekenis voor het verstaan van het evangelie is. We geloven dat hetgeen Jezus' boden gezegd hebben over de Persoon en het werk van hun Heer, vrucht geweest is van het openbaringslicht, door hen ontvangen. Daarom moet de gemeente het Woord doorvorsen. In het verstaan van het Woord ligt een bevrijdende vreugde.

Vertaling en verklaring

Als we het goed zien is de perikoop opgebouwd op de verklaring aangaande het vraagstuk van zonde en dood, gegeven in het eerste vers van dit schriftgedeelte. We schrijven derhalve dit vers hier af:

Daarom, gelijk door een mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood door alle mensen doorgegaan. . . . , omdat? in welken? op grond waarvan? ten gevolge waarvan? wijl? allen gezondigd hebben, vers 12.

U ziet: er is keus in de vertaling en naar dat de keus uitvalt, is de zin van de apostolische uitspraak een andere. Aan elke verklaring van de bijbel, ligt een verklaring ten grondslag. Een woordelijke weergave is niet altijd mogelijk, omdat een woord verschillende betekenissen kan hebben. Gedachten moeten vertolkt worden en daarbij moet worden uitgegaan van de eenheid der openbaring, ons in de Schrift geschonken. In de oude Statenvertaling vinden we nogal eens woorden ingelast. Daarmee wordt een bepaalde opvatting kenbaar gemaakt. Ze zijn echter steeds met een schuine letter gedrukt, zodat men kan proberen de bedoeling van de oorspronkelijke schrijver te verstaan met weglating van de tussen geschoven woorden. Dat is ook van waarde voor het verstaan van het schriftgedeelte, dat ons nu bezig houdt. Wie zijn bijbel opslaat bij deze plaats ziet direkt, dat de statenvertalers een paar keer het woordje *schuld* in de tekst hebben ingelast. Ze deden dat in de overtuiging, dat de bedoeling van de apostel er duidelijker dan anders door uitkwam. Raadpleegt u de nieuwe vertaling dan merkt u dat het woordje schuld *niet* in de tekst is ingeschoven. Dat is belangrijk.

„Niet op gelijke wijze"

We achten het belangrijk, dat de apostel zegt, dat de mensen, die na Adam op het wereldtoneel gekomen zijn *„niet op gelijke wijze als Adam gezondigd hebben"*. Hun zonde droeg dus een ander karakter, had een ander gewicht. Zeker, Adam zondigde niet „uit zichzelf", maar door verleiding, doch hij had nog de kracht Satan buiten zijn leven te houden. Hij gaf toe, terwijl hij de kracht had te wéérstaan. Omdat Adam door verleiding viel en de zonde niet uit zichzelf voortbracht, kan de breuk die er door in zijn betrekking tot God ontstond, geheeld worden. De zondaar is redbaar, maar de duivel wordt het vermogen om zich te bekeren ontzegd: hij zondigt van den beginne aan door, I. Joh. 3 : 8.
Door te zondigen kwam de eerste mens in de sfeer des doods. Dat was zijn „val". Hij maakte zich door een ongehoorzaamheid los van God en ontviel daardoor aan het leven. Dát bepaalde plaats en lot van zijn nakomelingen, maar daarmede is de term *„erfschuld"* nog niet gerechtvaardigd.

Erfsmet - geen erfschuld

Gezien het feit, dat de zonde van de eerste mens ook zijn nakomelingen bracht onder de heerschappij van de dood en gezien het feit, dat de dood een verontreinigende macht is, heeft het zin te spreken van *erfsmet*. Geboren zonder weerstandsvermogen staat ieder mens onder de noodzaak van zondigen. Jezus noemde hem een slaaf der zonde en Paulus zegt elders: ik ben verkocht onder de zonde, d.i. haar slaaf. Omdat de eerste mens misbruik maakte van zijn vrije wil in zijn meegaan met de verleider, werd hij schuldig en gestraft met het verlies van het leven. Hij bracht de dood onder de mensen en de mensen onder de dood. Daarom doet het vreemd aan te lezen:

zo is ook de dood tot alle mensen doorgegaan, o m d a t alle gezondigd hebben.

De dood was immers reeds tot alle mensen doorgedrongen nog voordat een van hen

Tweede pinksterdag:

nationale jeugdkonferentie in Zwolle

gezondigd had of had kùnnen zondigen. Ze waren immers geboren onder de heerschappij van deze koning, als slaaf van deze tyran? Dat alle mensen reeds in Adam, hun stamvader gezondigd zouden hebben en daarom met doodschuld geboren ontneemt aan de zonde haar persoonlijk karakter, haar ten volle „eigen daad” zijn.

De „andere” wijze van zondigen

De weg van de mens van nu gaat omgekeerd aan de weg, die de eerste mens ging. De mens van nu heeft niet het vermogen de zonde niet te doen, het vermogen, die af te wijzen. Hij had naast *kies*vrijheid, *wils*vrijheid. Daarom was zijn daad strafbaar: de dood trad in. Dat betekende dat zijn nakomelingen onder de heerschappij van deze koning kwamen. Geen persoonlijke overtreding ligt aan deze toestand ten grondslag maar afstamming. Onder de scepter van de dood gekomen verloren ze hun vrijheid ten opzichte van de zonde. Haar slaven zijn nu tot gehoorzaamheid genoodzaakt.
Ligt hier niet het onderscheid tussen Adams zonde en de wijze, waarop al zijn nakomelingen zondigen, vers 14?
Wat de eerste mens als straf opgelegd werd, is voor alle volgende lotsbepalend. In hun sterfelijk-zijn beleven ze Gods afkeer van de zonde, Zijn heiligheid. Maar hun móeten sterven is niet onherroepelijk: als ze Adams keus verwerpen en door Christus vóór God kiezen en Hem als hun Koning aanvaarden, wordt de heerschappij van Koning Dood over hen teniet gedaan. De definitieve beslissing over hun lot is niet gevallen in het paradijs maar valt ten overstaan van Christus. Het is om deze reden, dat Christus aan de volken verkondigd moet worden en dat het eindoordeel niet buiten Christus omgaat. Niet onze zonden worden in de weegschaal gelegd, maar wat wij met Christus deden. Aanvaardden wij Christus en stelden we ons daarmede onder het Koningschap van God? Dat beslist over ons toekomstig lot.

L.

„DE CHRISTEN”

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen”, Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

gemeenteberichten

DELFZIJL - (korr.). 6 Mei was vóor de gemeente Delfzijl weer een bizondere feestdag. Is het niet telkens feest wanneer we zien dat broeders en zusters druk bezig zijn om de boodschap van vrede en verlossing door te geven aan anderen, en hun tijd, gaven en krachten daarvoor beschikbaar stellen?
Zo hadden we o.a. in de afgelopen weken weer bizondere diensten waarin ds H. van der Werf in gloedvolle woorden de blijde boodschap bracht en waar het ,,Tent-ensemble'' zijn liederen en muziek stelde in dienst van de Heer.
Het paasfeest met de verkondiging van de opgestane Heiland zowel in de prediking van ons zangkoor, alsmede van onze jonge toneelklub was om echt van te genieten.
En nu de eerste zondag in mei hadden we weer een doopdienst, waarin br Stutvoet, die reeds jaren met ons opging, door de doop met de gemeente werd saâmverbonden.
Onze voorganger ds H. P. de Boer bepaalde ons bij het grote voorrecht van de wedergeboorte. Blijdschap was er te lezen op het gezicht van ouderling Damhof, toen hij onze broeder welkom mocht heten in de gemeente.
Blijdschap was er ook bij onze voorganger, die daarna nog een zuster (die vele jaren buiten de gemeente had gestaan) eveneens welkom kon heten.
Ja, dan is er in de gemeente feest, blijdschap en dankbaarheid jegens Hem die ons zo kennelijk Zijn zegeningen wil schenken.
Dat we allen maar steeds bereid mogen zijn om mede te werken tot eer van Hem, Die ons kocht met Zijn dierbaar bloed!

HARLINGEN - (K. W.). Zondag 6 mei was voor onze gemeente een vreugdevolle dag. In de middagdienst mochten we getuige zijn van het feit dat een zuster die reeds lang met ons in en uitging, door de doop aan de gemeente werd toegevoegd.
Onze oud-voorganger ds C. Mostert was tot ons overgekomen om de doop te bedienen en met ons het heilig avondmaal te vieren. De doopprediкatie was uit Gal. 6 : 15: ,,Want besneden zijn of niet besneden zijn betekent niets, maar of men een nieuwe schepping is''. Een duidelijk woord, een goede boodschap, een woord dat ons allen heeft gesterkt in 't geloof. Na deze predikatie werd onze zuster in 't gebed opgedragen en werd zij gedoopt.
Daarna zong ons zusterkoortje een toepasselijk lied. Bij de avondmaalsviering werd onze zuster welkom geheten door ouderling J. van der Baaren en mochten we met elkander zingen: ,,O blijde dag, o zaal'ge stond, toen 'k Jezus als mijn Heiland vond''.
En zo spoedde ook deze dag weer ten einde. We zijn dankbaar voor de zegeningen die we steeds mogen tellen. Het zijn zegeningen, die we ontvingen van Hem die de Heer der gemeente is en blijft. Zo willen we verder gaan in 't vertrouwen dat de Heer ons ook in de toekomst zal blijven zegenen en dat Zijn naam mag worden groot gemaakt in en door ons allen.

HENGELO - (H. J. H.). Wij hebben de afgelopen weken geleefd met vreugde en leed en onze gemeente had verlies en winst. Enkele weken geleden brachten we een oude zuster van 84 jaar, moegestreden en geleden, een laatste saluut, toen we haar reiskleed naar de rustplaats brachten. Ze was niet erg bekend in de gemeente, want ze was al oud toen ze bij ons kwam en ze kon niet meer opgaan in de gemeente. Ze verlangde ontbonden en met Christus te zijn.
Ook deze week ontviel ons een oude zuster, 86 jaar oud. Haar lange leven, waarin moeiten en zorgen niet hebben ontbroken, waarin verdriet en vreugde was, was in Christus geborgen bij God. Toen onze voorganger ds F. E. Huizinga haar 1e paasdag bezocht en haar vroeg of ze nog een lied had dat wij zouden zingen bij het avondmaal, zei zij: ,,Nu jaagt de dood geen angst meer aan, want alles, alles is voldaan!'' Kort daarop is ze heengegaan om te ontvangen de witte keursteen met haar nieuwe naam.
Eerste paasdag was een dag van vreugde. Naast het blijde evangelie, dat de dood is overwonnen door Jezus onze Heer, was er blijdschap over de verlossing en doop van twee jonge broeders. 's Avonds bij de avondmaalsdis werden ze toegesproken door ouderling br Huizinga die hen welkom heette in de gemeente met een warm en hartelijk woord.

BROkSTUKkeN

Als jonge mensen lid van de gemeente worden omdat ze de Heer hebben lief gekregen dan is dat een groot feest. Er ligt dan, menselijk gesproken, nog een heel leven voor hen, waarin ze hun Heer en de gemeente kunnen dienen. Natuurlijk is het geloof van een vijftienjarige nog lang niet volgroeid, maar wanneer is dat hier beneden wel het geval? Belangrijk is, dat de gemeente zorg draagt dat die jonge leden niet aan hun lot worden overgelaten. Ze moeten beter onderlegd worden, ze moeten leren, op verantwoorde wijze rekenschap af te leggen van hun geloof ten opzichte van anderen. Ze moeten ergens ingeschakeld en aan het werk gezet worden.

Het kan een groot voordeel zijn, wanneer jonge leden gelovige ouders hebben die ook lid van de gemeente zijn. Ze kunnen er aan meewerken, dat hun kind(eren) de bijbelklas bezoeken. Dat ze trouw zijn in de gemeente. En in het gezin kunnen ze

trachten die kinderen verder te leiden op de goede weg.
Jammer is het, dat heel veel gelovige ouders in dit opzicht zo weinig voor hun kinderen doen. Ze stimuleren het regelmatig bezoek van een bijbelklas maar heel zelden. Ze maken zich er al te zelden druk over of hun kinderen wel ergens meedoen in de gemeentelijke arbeid.
Ja, en dan moeten die kinderen ook nog leren offeren.
In veel gevallen is het zo, dat in een gelovig gezin vader of moeder de vaste bijdragen betaalt voor het hele gezin, de kinderen die zelf lid zijn, inbegrepen. En dat gaat dan soms zo door tot ze getrouwd zijn. Moeten onze kinderen, die persoonlijk geloven in Christus als hun Heer, ook niet leren persoonlijk te geven? In ieder geval die kinderen, die zelf verdienen.
Maar ook die kinderen die nog niets „inbrengen" en alleen maar over wat zakgeld beschikken, moesten ietsje daarvan leren afstaan aan de Heer. Ze worden zo opgevoed tot volwaardig lidmaatschap.

—o—

Een van de meest aangrijpende trekken in het karakter van onze Heer Jezus was Zijn *menselijkheid.* Als mensen groot worden en machtig, gedragen ze zich vaak als *goden.* Het is heel moeilijk, bij hen te komen, als je niet even groot en machtig bent als zijzelf. Maar Jezus, die God was, gedroeg zich waarlijk menselijk. Hij keek niet naar rang of stand, naar ontwikkeling en begaafdheid, zoals wij dat maar al te vaak doen. Hij schoof geen mensen bij zich weg die uit een ander, minder milieu kwamen, of op een lager intellektueel peil stonden. Hij kende alleen maar mensen.
Over de beroemde viool-virtuoos Fritz Kreisler schreef „Elsevier" onlangs het volgende:

„Toen hij kort geleden stierf, wisten velen te vertellen over zijn magische spel en zijn veelzijdige composities, maar bijna niemand heeft hem herdacht als een ootmoedig christen die behalve de muziek en de mensen, God liefhad.
Hij was iemand van een zeer grote menselijkheid. Op de derde rij op de galerij van een concertgebouw waar hij geregeld speelde, zat altijd een bejaard echtpaar. Maar eens waren zij niet aanwezig. In de pauze liet Kreisler naar hen informeren. „Ik mis vandaag het oude echtpaar..... ik mis ze erg; zij waren zulke goede luisteraars", en hij liet de suppoost de hoop uitspreken, dat zij niet verhinderd waren door ziekte. Altijd wuifde hij alle lof met een handgebaar weg. „Ik kende de muziek voordat ik het ABC kende. Het was een gave. Ik heb het niet zelf verworven. Daarom verdien ik geen dank voor muziek. Het is een gift van God.... Wij zijn rentmeesters, maar de mensen begrijpen niet gemakkelijk dat alles van God komt". Toen er bij hem op aangedrongen werd dat hij zich nader zou verklaren, zei hij: „Ik kijk nooit naar geld als zou het mij toebehoren. Het is gemeenschappelijk geld. Het is slechts een fonds dat aan mij werd toevertrouwd om het uit te delen. Ik probeer altijd mijn behoeften tot een minimum terug te brengen. Ik gevoel mij moreel schuldig als ik een dure maaltijd gebruik, want het berooft iemand anders van een boterham, misschien een kind van een glas melk. Mijn lieve vrouw denkt precies eender over deze dingen. Tussen overdadig uitgeven en wat wij nodig hebben, staat heel de nood van de wereld."
De man met de magische buigingen was vooral een liefhebber van mensen en van kleine kinderen, en een verantwoordelijke rentmeester van Gods grote gaven".

Het is deze menselijkheid, die maakt dat we het hart van andere mensen kunnen bereiken en dat we iets kunnen gaan betekenen voor de naaste.

Wf.

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 18 mei 1962 — Jaargang 79 Nr. 3627

Nabetrachting van de 82ste algemene vergadering

Almelose dwarsdoorsnede

Het was nogal wisselvallig weer tijdens de algemene vergadering, welke verleden week in Almelo werd gehouden. Zo nu en dan regende en onweerde het. Donderslagen overstemden soms de stemmen van de diskussiërende afgevaardigden. Even schrok men dan om daarna gewoon verder te gaan. Met die dingen welke men belangrijk vond: een nadelig saldo van „Renderloo", hoe de administratiekosten van een of andere kommissie geboekt dienen te worden, of er teveel of te weinig illustraties in „De Zaaier" staan en of dat blad nu 7 of 8 cent moet kosten....
Natuurlijk allemaal belangrijke vragen. „Veracht de dag der kleine dingen niet", heeft een der profeten ons vermaand. Maar, buiten onweerde het en sloeg de bliksem in. In de wereld. In Nieuw-Guinea, waarheen onze regering troepen zendt. In Algerije met zijn OAS en elke dag tientallen terreurmoorden. In Laos en Thailand. Boven de Christmas-eilanden (o, ironie) waar de Amerikanen hun atoombomproeven hebben hervat. In Berlijn waar een muur een stad en een volk in tweeën deelt. In Zuidafrika waar een theologische hoogleraar als ketter wordt aangeklaagd, omdat hij zich tegen Verwoerds apartheidspolitiek verklaarde....

De dag der kleine dingen....

Reeds in onze voorbeschouwing (zie „De Christen", 4 mei jl.) hebben wij er onze spijt over uitgedrukt, dat uit de agenda welke op de 82ste algemene vergadering der unie behandeld zou worden op geen enkele wijze bleek, dat onze gemeenten de klop van de tijd op onze deur verstaan.
Daaraan dachten we opnieuw toen we verleden week aan de algemene vergadering deelnamen en rollende donderslagen - al was het maar even - de aandacht vestigden op de wereld buiten de zaal. Misschien is het 't gevoel van onmacht tegenover de dreiging en de onrust in de wereld waardoor er zo goed als niets van onze verantwoordelijkheid en een waarachtige christelijke, om niet te zeggen profetische bewogenheid bleek tegenover die wereld die ondanks alles toch Gods wereld is, waarop Gods mensen leven en werken?

Moet het uitgelegd worden als een teken aan de wand, dat we ondanks het onweer buiten - we bedoelen het in figuurlijke zin - gewoon bezig bleven met.... onszelf, onze organisatie, ons dierbaar eigene?

We weten, dat het gevaar voorhanden is alleen maar negatief te oordelen over hetgeen ter AV werd behandeld. Misschien spreken we dan wel vanuit een zekere gefrustreerdheid, die een uitweg zoekt in een verbitterd negativisme? Hoe het ook zij - en het risiko van allerlei komplexen verdacht te worden nemen we op de koop toe - de eerlijkheid gebiedt te zeggen, dat tijdens deze algemene vergadering beslist geen indrukwekkende gebeurtenissen plaats vonden. Integendeel, het waren juist de details welke de vergadering vermochten te boeien en bezighouden.

De groene tafel, waarachter een deel van de unie-commissie en de unie zendingscommissie; v.l.n.r. ds H. Sikkema, zr Gerda Brongers, br G. Planting, br W. Modderman, ds T. Jansma, ds H. van der Werf, ds J. Broertjes, ds Ph. Lindeman en br F. Bos.

Daarmee leggen we trouwens de vinger bij een euvel, dat zich niet alleen bij ons voordoet maar bij vele representatieve lichamen. Het gebeurt tegenwoordig meer dan eens, dat bijvoorbeeld het bestuur van het dorp of de stad uwer inwoning in enkele minuten tijds een of andere grootscheeps projekt, dat miljoen gaat kosten als hamerstuk behandelt, terwijl diezelfde vergadering zich uitputtend en urenlang bezig houdt met - laten we zeggen - de naamgeving van enkele nieuwe straten. Het grote projekt kan door de raadsleden niet worden beoordeeld, het is te technisch en vraagt te veel specialistische kennis. Over de naam van enkele nieuwe straten daarentegen menen alle raadsleden het hunne te moeten zeggen, het staat dichter bij hen,

het gaat hen direkter aan, ze hebben er vat op. Datzelfde verschijnsel nu doet zich sinds enkele jaren ook voor op onze algemene vergaderingen. Typerend daarvoor is, dat de werkelijke grote ondernemingen: ons zendingswerk, de UBS en eigenlijk ook het werk van de ECU in betrekkelijk korte tijd door de AV werden behandeld, terwijl de tijd welke aan allerlei kleine zaken werd besteed aan hun belangrijkheid omgekeerd evenredig was. Opvallend was de korte tijd welke dit jaar besteed werd aan het werk van de UBS; in enkele minuten was deze zaak bekeken, terwijl het juist dáár - vooral in het „kerkbouwjaar" met zijn 1% aktie - ging om een indrukwekkende zaak.

Nogeens, natuurlijk onderschatten we de betekenis van de „kleine dingen" niet. We weten, dat ook die moeten gebeuren. Desondanks zouden we er voor willen pleiten, dat de afgevaardigden, dus de gemeenten, het geheel in de juiste verhoudingen blijven zien.

Misschien, dat we zo langzamerhand toe zijn aan 'n ándere wijze van behandelen der agenda-stukken. Misschien is de tijd niet ver meer, dat er vanuit de algemene vergadering, die tenslotte reglementair het gehele jaar zitting heeft, allerlei groepen worden aangewezen, die - na vooraf terdege studie van de belangrijke stukken te hebben gemaakt - de algemene vergadering rapporteren? We denken, dat het binnenkort weleens de enige mogelijkheid zou blijken te zijn om de AV in werkelijkheid te laten funktionneren als „wetgevend lichaam".

De oekumene opnieuw aan de orde

De vergadering werd meegedeeld, dat twee gemeenten een voorstel hadden ingediend met betrekking tot het lidmaatschap der unie van de wereldraad van kerken. Met goedvinden van de beide gemeenten hebben deze voorstellen de algemene vergadering niet bereikt, omdat de UC het verstandiger oordeelde dit onderwerp allereerst opnieuw in nauwkeurige studie te laten nemen door een daartoe intussen benoemde kommissie. We geloven, dat dit een juiste beslissing is geweest.

Intussen is het een zaak, die stellig in de loop van het komende jaar de aandacht van de gemeenten zal weten te trekken. Reeds in het afgelopen jaar is deze kwestie onderwerp van een gedachtenwisseling in ons weekblad geweest. Als aanwijsbare aanleiding tot deze diskussie, en misschien eigenlijk ook wel tot het indienen van beide voorstellen, is de assemblee te New Delhi geweest, welke in december jl. werd gehouden en waarvan wij meerdere malen berichten en verslagen hebben opgenomen. Deze assemblee, of wellicht eerder dat wat er rondom deze derde algemene vergadering van de wereldraad werd gezegd en geschreven, spoorde - als wij de tendens van de voorstellen hebben begrepen - de betreffende gemeenten aan zich opnieuw te bezinnen op dit lidmaatschap en op het verbreken van dit lidmaatschap aan te dringen. Dat is op zichzelf zeer merkwaardig, want New Delhi is voor de oekumenische „doordrijvers" - voor wie zeer terecht gevreesd moet worden - een teleurstelling geworden. Eigenlijk zijn de resultaten van New Delhi dermate tegengevallen, dat er hier en daar zelfs gesproken wordt van een mislukking.

In elk geval, deze assemblee heeft beslist niet duidelijk gemaakt, dat de wereldraad - als w e r e l d raad gezien - in de zo gevreesde richting van superkerk of eenheidskerk gaat. Integendeel, juist door de toetreding van allerlei grote kerken, die zich tót New Delhi betrekkelijk afzijdig hielden, zijn de theologische en traditionele tegenstellingen groter geworden.

De laatste weken - maar wat zijn eigenlijk weken in deze zaak? - wordt er anderzijds ook meer openbaar rondom het aanstaande oekumenische koncilie van de rooms-katholieke kerk. Wat openbaar wordt toont nu juist niet aan, dat van die zijde getracht zal worden allerlei verschillen te verdoezelen of te vervagen. Ook tegenover de rooms-katholieke kerk zal de distantie (voorlopig?) nog wel bewaard moeten worden.

Temidden van deze intussen toch wel geweldige gebeurtenissen, die gerust het begin van kerkelijke aardverschuivingen genoemd kunnen worden, bevinden wij ons als kleine baptistengemeenschap in Nederland. Menselijkerwijs gezien is ons lidmaatschap of onze terugtrekking uit de wereldraad van geen enkele betekenis voor de toekomstige ontwikkeling. Niet in Nederland, noch minder in wereldverband. Desondanks bevelen wij het werk van deze studie-kommissie, welks totstandkoming ter AV werd medegedeeld, hartelijk aan in de belangstelling der gemeenten.

Artikel 36 der nederlandse geloofsbelijdenis

Het voorstel van Hoogezand, „een broederlijk schrijven te richten aan alle kerken die de Nederlandse Geloofsbelijdenis als hun geloofsbelijdenis aanvaarden etc.", werd met zo goed als alle stemmen aanvaard. Voorzover ons bekend is dit de eerste keer in de geschiedenis dat uit onze gemeenten een adres gericht wordt tot de kerken.

We geloven, dat het goed is, dat dit gebeurt. Of het veel zal „uithalen" weten we niet. We zijn wat dat betreft wel wat pessimistisch, omdat ons bekend is hoe moeilijk het in de betreffende kerken is - hoe lang de af te leggen weg is - iets te wijzigen in dit en eigenlijk elk belijdenisgeschrift. Een verklaring, dat noch baptisten noch de huidige doopsgezinden met de bedoelde passage bedoeld worden, zal op zijn minst in elk geval toch wel verwacht kunnen worden. Of dat dan intussen de meest loyale houding van deze kerken zou zijn is een vraag die we op 't ogenblik nog niet kunnen of willen beantwoorden. Dat de zaak aan de orde wordt gesteld is op zichzelf reeds een goed ding. We vertrouwen, dat onze UC, aan wie de AV een nadere formulering en motivering opdroeg, eventueel in samenwerking met (een kommissie van) de Algemeen Doopsgezinde Sociëteit, onze bezwaren, zowel de theologische als de historische op de meest doeltreffende wijze zal weten over te brengen.

Een tweede winstpunt, uit dit voorstel mede-voortgekomen lijkt ons te zijn het voorlopige incidentele kontakt met de ons zo zeer verwante doopsgezinde gemeenschap, dat - naar we hopen - later zal kunnen uitgroeien tot een bredere ontmoeting.

Daarop vooruitlopen heeft geen enkele zin, zodat wij er nu verder het zwijgen toedoen om nogeens een andere zaak van onze unie-agenda aan een beschouwing te onderwerpen.

De vrijwilligheid

Een goed beginsel. Het beginsel, dat ook in zijn betrekking tot de financiering van de plaatselijke en landelijke arbeid, direkt is afgeleid van het beginsel waarop de gemeente als gemeente van gelóvigen stoelt. Er is de laatste jaren veel over deze zaak geschreven. Misschien reeds zoveel, dat velen alles wat onder dit hoofd in een redaktioneel artikel staat bij voorbaat maar overslaan....

Die vrijwilligheid was - hoe kan het anders - ook aan de orde op de laatste algemene vergadering. Naar ons gevoelen hebben vele gemeenten niet dóór wat dit beginsel inhoudt. Men vreest, en huivert in elk geval, voor de konsekwenties ervan. Hoe moet men anders verklaren, dat opnieuw enkele afgevaardigden zinspeelden op de niets-vermeldende veelzeggende streepjes, die achter de namen van enkele gemeenten staan in de verantwoordingslijst van vrijwillige bijdragen in het rapportenboek van de unie? Hoe moet men anders de wens van een andere afgevaardigde verklaren, dat de ECU pas tot subsidie-uitkering zou mogen overgaan indien gebleken was, dat de te subsidiëren gemeente aan de vrijwillige bijdragen had voldaan?

Voor ons begrip van konsekwente vrijwilligheid - ook dit Carthago moet verwoest worden! - is de genoemde verantwoordingslijst in het rapportenboek, waarvoor uiteraard de UC verantwoordelijk is, reeds ermee in strijd; hetgeen we reeds eerder zeiden.

We hebben weleens de idee, maar we zullen ons daarin wel vergissen, dat ook sommige van onze leidende broeders de konsekwenties van deze vrijwilligheid niet dóór hebben of aandurven. We stellen opnieuw de vraag, hoe het anders verklaard moet worden, dat men de administratieve kosten van de verschillende permanente kommissies meende te moeten onderbrengen bij de zakelijke samenhang van de nuie-arbeid. Het lijkt ons bovendien een onjuiste scheiding van de arbeid in een geestelijk en een niet-geestelijk aspekt. Dat de vergadering

„Overal waar de beek komt, zal alles leven!"
(Ezechiël 47 : 10)

Ezechiël wordt door God geroepen als een wachter over Israël, opdat het zich tot God zou bekeren.
Machtige gezichten, die de toestand van land en volk uitbeelden, krijgt hij te zien. Israël is dood maar hij ziet dat het weer tot leven komt, Ezech. 37. Hij ziet het Rijk van de Messias komen met als geestelijk centrum, de tempel te Jeruzalem. Van onder het altaar ontspringt een bron met een wassend *vermogen. Eerst komt het water tot de enkels, dan tot de knieën, vervolgens tot de heupen. Tenslotte kan men er vanwege de hoeveelheid water, alleen nog maar in zwemmen.*
Het water in de beek heeft ook een vermenigvuldigend *vermogen. Eigenlijk moest het zijn: hoe verder van de bron, hoe* minder *water. Hier is het juist andersom, hoe* méér *water.*
Het wordt een geweldige overvloed; 'n snel vlietende stroom. Het water bezit ook levenwekkende *kracht.*
Alles wat met het water in aanraking komt begint te leven. Waar eerder alles verstikte en iedere levenskiem gedood werd, begint nu alles te groeien en te leven.
De vloek van de dode zee wordt opgeheven, voortaan wemelt het van vissen. De kale bergwanden, rondom deze zee sieren zich met bomen die iedere maand vruchten geven.
Ezechiël moet wel blij geweest zijn met deze gezichten van overvloeiend leven!
Heeft dit alles ons nieuwtestamentische christenen nog iets te zeggen?
Natuurlijk, ook dit is geschreven tot onze lering.
Paulus schrijft dat de mens van nature „dood" is. Hij kan zich niet redden en levend maken. In de kerstnacht komt Christus, Hij kan het. Hij is immers de bron en het water des levens! Een ieder die in Hem gelooft wordt levend, gaat groeien en vruchtdragen. Het oude leven laat hij achter zich, het wordt alles nieuw!
Het werk Gods aan een mens is als het ontspringen van de beek uit Ezechiël 47.
Er is een begin - de bekering; daar is de wedergeboorte door God van boven bewerkt. Maar er is méér, het ontvangen van de Heilige Geest in al Zijn volheid en heerlijkheid.
Vele kinderen Gods komen in hun geloofsleven niet verder dan een gaan in de rivier Gods tot aan de enkels; *zij blijven 'n baby.*
Anderen blijven staan op kniehoogte en weer anderen op heuphoogte.
Ook zijn er die steeds verder groeien in de genade, die zwemmen in de Heilsrivier.
Het nieuwe testament noemt dit gedoopt worden met en overlopend vol worden van de Heilige Geest, Mattheus 3 : 11; Hand. 1 : 5, 2 : 17, 18; 10 : 45; Efeze 5 : 18.
Vóór de bekering is het menselijk lichaam een kerker van Satan. Hij voert daar het opperkommando. Maar ná de bekering en wedergeboorte wordt 't lichaam een tempel *van de Heilige Geest.*
Deze tempel bestaat evenals de tempel te Jeruzalem uit drie delen: een voorhof - 't lichaam, een heilige - de ziel, een heilige der heilige - de geest. In het heilige der heilige wil de Heilige Geest wonen *en regeren, wil Hij* heersen *op de troon van het hart!*
Deze plaats wil hij niet delen met anderen zoals afgoden uit onze tijd.
Hij wil het alléén *te zeggen hebben. In* alle *dingen vraagt Hij volkomen gehoorzaamheid. Eigen wil en leven, ja alles moet Hem ondergeschikt gemaakt worden. In een gedeeld hart droogt de rivier Gods uit, wordt de Heilige Geest bedroefd en tenslotte geblust, Efeze 4 : 30; 1 Thess. 5 : 19.*
Waar de Heilige Geest woont en regeert, is er een gezond, blij en opgewekt geloofsleven. Is er een volheid *van leven een* vruchtdragend *leven aanwezig.*
Paulus schrijft aan de Galaten „De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing", Gal. 5 : 22.
Lezer(es) heeft U reeds gedronken van het water des Levens? Zo niet, kom *en drink dan opdat U een kind van God zult worden! En U mijn broeder en zuster, is Uw lichaam een tempel van de Heilige Geest? Beheerst Hij uw leven? Vloeit uit uw binnenste een stroom van levend water? Wanneer U hierop neen zou moeten zeggen, ga dan op uw knieën; belijd God al uw verborgen afdwalingen en lievelingszonden. Stel uw hart open en de Heilige Geest zal bezit nemen van uw hart en leven.*
Dan gaat U zwemmen in de Goddelijke volheid.
Dan gaat U vruchtdragen, meer vrucht, veel vrucht!, Johannes 15.
Er is een volheid *van gena, meer en meer geeft ons de Heer! Hij schenkt overvloedig zegen telkens weer.*
Ezechiël zag dit alles, ziet U het ook?
Werp U dan in die heilstroom, Halleluja, Prijs de Heer!!

Enschede — M. de Jong

Aan rustige wateren

Overvloeiend leven . . . !

---

deze scheiding niet aanvaardde, leek ons een gunstig teken.

Moet de UC een beleidslijn volgen?

De laatste vraag die we hier nog nader willen belichten is die welke reeds aan het begin van de almelose vergadering werd gesteld: waaruit blijkt het beleid van de UC? We geloven, dat deze vraag irrelevant is; tenminste binnen de huidige organisatorische opbouw der unie en zijn permanente kommissies. De UC is niet meer dan een uitvoerend lichaam in zijn relatie tot de algemene vergadering en een koördinerend lichaam in zijn relatie tot de permanente kommissies. Dat betekent, dat de UC ten aanzien van de meeste landelijke arbeid nooit als een zelfstandig lichaam kan opereren. Dat kan de kommissie der unie wèl, en dat ook nog slechts tot bepaalde hoogte, ten aanzien van het werk der stichtingen. Wanneer de algemene vergadering vraagt naar het beleid van de UC dan wordt er eigenlijk gevraagd naar de bekende weg, want het beleid van de UC is niet anders dan het beleid dat tevoren door de AV werd vastgesteld en slechts door de UC ten uitvoer gebracht. Niet de UC draagt de verantwoordelijkheid voor de arbeid, maar de algemene vergadering! Wanneer de AV een tekort aan beleid signaleert dan wordt eigenlijk de vinger gelegd bij een *eigen* tekort. . . . Het leidersprincipe, waarom in wezen gevraagd wordt wanneer men de vraag naar een beleid stelt, is persé niet baptistisch, dachten wij.

Tot slot. . . .

We zijn dit artikel begonnen met enkele kritische notities, waarbij we ook onszelf betrokken weten. We signaleerden een te grote introvertie.

Men kan de ongestoordheid waarmee binnen de arbeid voortging terwijl het buiten onweerde óók uitleggen als de gerustheid waarmee de gemeenten voort kunnen gaan met de arbeid waartoe zij geroepen zijn, in alle omstandigheden van het leven.

Daarop doelde ook kennelijk het woord, dat de scheidende unie-voorzitter, ds H. van der Werf, de vergadering bij het uiteengaan meegaf: een bemoedigend en vertroostend woord; het woord van de Heer der gemeenten waarmee Hij Zijn discipelen de wereld inzond: *Ik ben met U tot aan de voleinding der wereld.*

Tenslotte is dát het fundament waarop voortgebouwd moet worden. Dat fundament is niet het door menselijk kunnen of inzicht beoogde. Ons werk zou falen waar dit fundament ontbrak, ook al zouden we een perfekte organisatie en een uitgebalanceerd gevoel voor verhoudingen hebben bereikt. Nu faalt onze arbeid niet, hetgeen niet wil zeggen, dat het zonder feilen geschiedt.

De belofte van de Heer is met ons. Hijzelf trekt ons mee. Naar Kongo en de oerwouden van Suriname. Naar Siddeburen en Pernis. Wanneer we de kerken bouwen en wanneer we bezig zijn met de opleiding van toekomstige voorgangers. Wanneer we begrotingen opstellen, in overmoed of kleingeloof en wanneer we in kommissies bijeen zijn en plannen maken.

Wát de toekomst ook brengen moge!

v. D.

De 82ste algemene vergadering te Almelo

Dinsdagavond 8 mei even voor acht uur stroomde de zaal van het bizonder voor een AV geschikte „Cultureel Centrum" in de Grotestraat te Almelo vol met afgevaardigden, gasten en leden en vrienden van de beide almelose gemeenten om er de begroetingssamenkomst - en openingszitting - van de 82ste algemene vergadering van de unie van baptistengemeenten in Nederland bij te wonen. De voorganger van de gemeente-Geraniumstraat, ds P. van der Werf, begroette de aanwezigen namens de ontvangende gemeenten met de groet van Paulus: „De genade van onze Here Jezus Christus, de liefde Gods en de gemeenschap des heiligen Geestes zij met U allen". De burgemeester van Almelo, die reeds via „De Christen" de afgevaardigden en gasten in zijn stad had verwelkomd - en dat tijdens een receptie in het stadhuis op woensdagmiddag voor verschillende vertegenwoordigers van ons gemeenschappelijke werk nog eens persoonlijk onderstreepte in hartelijke en gulle bewoordingen - was helaas die avond verhinderd aanwezig te zijn; namens hem en de burgerij van Almelo sprak nu wethouder ir B. ter Brugge. Ds H. van der Werf van Emmen, voorzitter van de unie, opende daarna deze algemene vergadering met de toespraak welke we in het vorige nummer van ons weekblad reeds hebben gepubliceerd, een belangwekkende toespraak over „onze autonome gemeenten en het unie-verband". Het baptistenjeugdkoor en het gemengd koor van de gemeente-Geraniumstraat werkten aan deze begroetingssamenkomst mee. Namens de unie sprak ds J. Broertjes een hartelijk dankwoord tot de beide almelose gemeenten. Ds A. Visscher van de baptistengemeente-Nieuwstraat sloot deze eerste zitting van de algemene vergadering met dankgebed.

Woensdagochtend 9 mei

Toen begon de afwerking van de agenda. Volgens de presentielijst namen 166 afgevaardigden aan de vergadering deel. Helaas waren verschillende van onze voorgangers verhinderd aanwezig te zijn; enkelen wegens ziekte: ds G. W. Tijman en ds C. van Wier; anderen door andere omstandigheden: ds J. W. Weenink en ds H. P. de Boer. Zij lieten de vergadering hartelijk groeten. Dat deden ook de zendelingen in Kongo die zich tot de vergadering wendden door middel van een schrijven van de hand van ds J. B. van der Veen. Vanzelfsprekend werden al deze groeten van dichtbij of veraf beantwoord met een hartelijke wedergroet. Opnieuw was er een telegram van de senaat van de NBSV, onze studentenvereniging waarin deze raad der ouden de vergadering toewenste: probeer kort te zijn zonder duister te worden; een advies dat, zoals aan het eind van de vergadering zou blijken, bepaald niet in de wind werd geslagen. Als bizondere gasten waren aanwezig: afgevaardigden van de niet-geuniëerde gemeenten Hengelo (I) en de jonge gemeente Alphen aan de Rijn.
Het eerste besluit dat genomen wordt is de opneming van de baptistengemeente te Genk (België) als bizonder lid van de unie. Ds A. H. Deelstra spreekt nu de vergadering enkele woorden toe.
Het voorstel van de gemeente te Hoogezand: een broederlijk schrijven te richten tot alle kerken van de nederlandse geloofsbelijdenis in betrekking tot artikel 36 van dit belijdenisgeschrift, wordt met zo goed als alle stemmen aanvaard.
De (enkele) tegenstemmers motiveren hun niet-aanvaarden met de gedachte, dat wij ons niet hebben bezig te houden met andermans zaken: deze kerken moesten eigener beweging eigenlijk dit beruchte artikel wijzigen.
De UC zal dit voorstel verder realiseren, daarbij er op lettend, dat de tekst van het broederlijke schrijven in alle opzichten to the point zal zijn. Ook de „open brief aan de nederlandse baptisten" zal door de UC worden beantwoord, in die zin dat er met de Algemene Doopsgezinde Sociëteit overleg zal worden gezocht.
Majoor ds H. Jut - in de plaats van majoor ds H. D. Hooghwinkel - vertelt vervolgens de vergadering enkele wetenswaardigheden over de geestelijke verzorging in de militaire dienst.
Het jaarverslag van de unie ondervindt enige kritiek, dat wil zeggen enkele afgevaardigden merken op dat zij in het verslag te weinig hebben gelezen over het beleid dat de UC voert. De UC zegt toe met deze opmerkingen rekening te zullen houden, deze kritiek manmoedig torsend. Misschien gedachtig het woord in Spreuken 27 : 5: „Een onomwonden bestraffing is beter dan verborgen liefde"?
De unie-finantiën passeren de revue; de jaarcijfers worden goedgekeurd. Het accountantsrapport verifiëert deze goedkeuring, een dankbaar applaus brengt de wakker administrateur, ds T. Jansma hulde voor de nauwgezetheid waarmee het werk werd verricht.
Intussen heeft ook de UZC het podium betreden om de zendingszaken toe te lichten en eventuele vragen te beantwoorden. Alles schijnt nogal duidelijk te zijn en zonder al te veel vragen worden de zendingsaangelegenheden goedgekeurd. Een paar bizonderheden geven we hier nog door: misschien kan in de nabije toekomst toch nog uitzending naar Irema plaats vinden, want nog steeds wordt dit distrikt als ons eigen zendingsgebied beschouwd; de UZC stelt pogingen in het werk om Pasteur Koli, de inheemse voorganger welke een vooraanstaande plaats in het kongolese baptistenwerk inneemt, naar Nederland uit te nodigen; getracht wordt twee dochters van Pasteur Koli, die op 't ogenblik in Brussel studeren deel te laten nemen aan een van onze jeugdkampen. Zendeling J. Kool, werkzaam in Suriname en op 't ogenblik - tot april 1963 DV - met verlof in ons land, is ook ter AV aanwezig en spreekt de vergadering toe.
Ook verschillende onderdelen van de CvdO kunnen nog voor de middagpauze behandeld worden. Het jaarverslag lokt enkele vragen uit: kunnen de studenten in de vakanties ook niet te werk worden gesteld in het praktische bedrijfsleven: hoogovens of andere industrieën? De afgevaar-

Het almelose baptisten-jeugdkoor werkte mee aan de begroetingssamenkomst op dinsdagavond.

digde van Eindhoven vraagt zich af welke weg de meisjes van onze gemeenten die zich geroepen achten tot een of andere arbeid - zending of evangelisatie - moeten bewandelen; de CvdO meent, dat zij voorlopig slechts tot taak heeft de opleiding te behartigen van broeders die het voorgangersambt begeren en mee te werken aan de opleiding van zendelingen, teminste zolang onder ons de vrouw in het voorgangersambt nog geen plaats heeft gekregen.... De CvdO zegt toe, dat er geregeld in „De Christen" een oproep tot jongemannen zal worden geplaatst ter stimulering van het roepingsbesef.

Ds Th. van der Laan wordt erkend als unie-voorganger. De broeders ds D. Boschma en de beide als eerste afgestudeerden van ons seminarium C. de Jong en Th. Pothof worden aan de vergadering voorgesteld nadat zij door de UC algemeen beroepbaar zijn gesteld; de voorzitter van de CvdO draagt deze drie broeders in gebed de Heer der gemeenten op; br Pothof neemt het woord en spreekt dankwoorden aan het adres van de CvdO, UC en de gemeenten. De broeders G. Liebe (Leeuwarden), J. C. Loot (Coevorden) en W. G. Renken (Vriescheloo) worden voorgesteld als unie-studenten; ds J. Reiling draagt hen op aan de Heer, br Loot sprak namens de drie woorden van dank.

Intussen is het tijd geworden om de vergadering voor een ogenblik te schorsen. Een vijftigtal kommissieleden (!) haast zich naar het stadhuis om zich aan de burgemeester te laten voorstellen en zich door de burgemeester te laten informeren over de goede stad Almelo - waar het goed toeven is, zoals na de eerste zitting reeds overduidelijk is gebleken. De anderen spoeden zich, al naar gelang de letter A of B welke op de „distributie-kaart" was aangebracht, naar de baptistenkerk in de Nieuwstraat of Geraniumstraat om er te provianderen.

Woensdagmiddag

Intussen is de ontslag-aanvrage van dr J. J. Kiwiet, wegens zijn benoeming tot associate-professor aan het Northern Baptist Seminary te Chicago, Ill., USA aan de orde. Met algemene stemmen besluit de vergadering br Kiwiet eervol ontslag te verlenen onder dank voor de bewezen diensten. Dr Kiwiet verkrijgt het woord en dankt de vergadering voor het vertrouwen hem in

Dorstige kelen worden met koffie gelaafd.

het verleden geschonken en vertelt, dat hij het als zijn roeping beschouwt zijn wetenschappelijke arbeid in de USA voort te zetten. Dr Kiwiet wenst het werk in Nederland Gods zegen toe.

Het voorstel van Sneek, dat bedoelde te voorzien in een (gedeeltelijke) zekerstelling van het beurzenfonds werd, op aandringen van de vergadering - na daartoe door ds J. Louw te zijn geadviseerd - door de UC van de agenda afgevoerd: het voorstel zou strijdig zijn met het vrijwilligheidsbeginsel der unie. Rest nog te melden, dat de vergadering br S. Hof (Apeldoorn) koos in de wegens periodieke aftreding van br J. Zwaan (Staveren) ontstane vakature.

Dan is de ECU-arbeid aan de orde. Br E. de Haan, voor het laatst als voorzitter der ECU zegt met weemoed zijn zwanezang te zingen: de ECU-arbeid is hem lief geworden. Dit onderdeel biedt de vergadering niet veel stof tot diskussie, hetgeen weleens anders is geweest. We noteerden één opmerking die we trouwens ook maar weer moeten vergeten: de ECU zou bij subsidie-aanvrage moeten nagaan of de subsidie-vragende gemeente wel heeft voldaan aan de „vrijwillige bijdragen"....

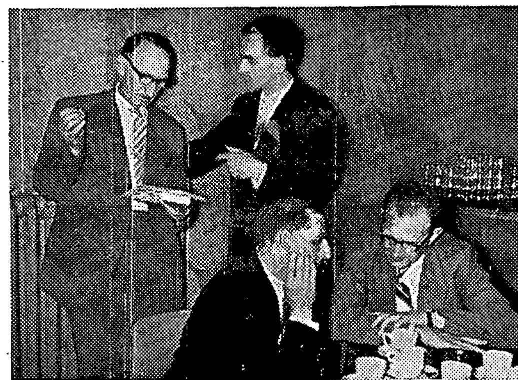
In de vakature van br E. de Haan verkoos de vergadering br H. H. Blok (Dieren).

Ook de UBS-zaken worden snel behandeld. Er worden zo goed als geen vragen gesteld. Wellicht een bewijs dat het werk van de UBS weinig kritiek en veel waardering ontmoet in de gemeenten. Er werd gevraagd naar de voortgang van de bouw van de „Herdenkingskerk" in Amsterdam-West; ook het buitenland stelt belang in een spoedige totstandkoming van de gedachteniskerk. Gezegd wordt, dat men „druk" uitoefent in Den Haag om een spoedige bouwvergunning. Ambtelijke molens plegen weleens langzaam te malen. Gehoopt wordt, dat de vergunning spoedig komt. Ook al met het oog op het grote europese baptistenkongres, dat in 1964 in Neêrlands hoofdstad zal worden gehouden.

De verslagen van het pensioen- en invaliditeitsfonds der unie worden stilzwijgend aanvaard.

Ook het werk van „Tabitha" gaat onder de hamer door. Zr A. Luyten, besturend zuster van de verpleeginrichting vertelt de vergadering van het werk dat er gebeurt en stelt de jubileumviering (1938-1963) in uitzicht. Men hoopt ter gelegenheid van dit jubileum tot een nogal ingrijpende verbouwing te kunnen komen, welke een verdubbeling van het aantal bedden zal betekenen.

Het redaktiebeleid van onze landelijke periodieken „De Christen" en „De Zaaier" vindt over het algemeen waardering. Eén afgevaardigde sprekend namens zijn gemeente meent te moeten waarschuwen tegen „politieke babbeltjes" in „De Christen"; waarvan akte. Alhoewel de vraag dringt: waarom? Maar dat is een andere zaak. Het kerstnummer van „De Zaaier" achten enkelen inhoudelijk te hoog gegrepen; anderen zeggen, dat er teveel plaatjes in verschijnen. Eén der afgevaardigden

De voorganger van een der ontvangende gemeenten, ds P. van der Werf in gesprek met br J. de Jonge Pzn van Amsterdam-W.N.

breekt een lans voor de bejaarde lezers van het evangelisatieblad en vindt, dat de letters niet al te klein moeten zijn. En zo kabbelt het gesprek rustig voort, zoals het leven eens landmans. Dr John A. Moore, leraar in zendingswetenschappen aan het seminarium te Rüschlikon en direkteur van de europese baptisten-persdienst krijgt het woord en vertelt, dat hij zich erg thuis voelt onder ons. Hij waardeert ten zeerste de demokratie welke onder ons aanwezig is.

In de vakatures van de redaktiekommissie „De Christen" (aftredend en niet herkiesbaar zijn: ds J. Louw en ds J. van Dam) worden verkozen ds F. E. Huizinga en drs J. Reiling. In de vakature van „De Zaaier" (aftredend en niet herkiesbaar ds H. van der Werf) blijkt ds C. van Wier te zijn gekozen.

Het voorstel van Amsterdam-C. in verband met eventuele winsten van onze weekbladen wordt na bespreking afgewezen; de vergadering besluit zich aan het prae-advies van de UC te houden: de normale winsten mogen aan ons werk (wat „De Zaaier" betreft: voor 2/3 deel aan het evangelisatiewerk) ten goede komen nadat uit de begrotingen is gebleken dat de belangen van de bladen zijn behartigd.

Intussen wijst de klok het sluitingsuur van de eerste vergaderdag aan. Men begeeft zich naar het restaurant „De Rönneboom" om de vruchten van deze boom tot zich te nemen. Wat dat betreft: over de smaak van rönnen is niet ieder het eens. (Wat zijn rönnen trouwens? of heeft „rönne" misschien niets met vruchten te maken).

De eerste vergaderdag werd afgesloten met 'n indrukwekkende viering van het avondmaal. De voorganger van de baptistengemeente-Nieuwstraat, ds A. Visscher gaat in deze dienst voor.

Donderdagochtend 10 mei

Ds J. Broertjes, vice-voorzitter van de unie opent de tweede vergaderdag met een korte meditatie over de zaaier, Matth. 13. Ook „De Zaaier" komt opnieuw aan de orde. Musselkanaal wil de uitgave van dit maandblaadje onderbrengen bij de ECU. Erg sympathiek, daar niet van, maar ook de broeders van de ECU zelf voelen er weinig voor er mee belast te worden. Ergo,

het voorstel wordt afgewezen.

Aan de bespreking van het centrum-werk „De Vinkenhof” c.a. voorafgaand dienen vijf gemeenten, die òf tijdig òf ontijdig een motie hadden neergelegd op de AV-tafel (Assen, Amsterdam-W.N., Almelo-Geraniumstraat, Delfzijl en Musselkanaal) gezamenlijk één motie in welke uitspreekt op deze vergadering niet in te gaan op allerlei stukken welke de vergadering bereikten, niet te diskussiëren over de organisatorische opbouw en de werkwijze van de unie en een kommissie van vijf te benoemen uit leden van de algemene vergadering welke de opbouw en werkwijze van onze unie aan een nader onderzoek zal onderwerpen, met dien verstande dat daarover binnen 6 maanden aan de gemeenten zal worden gerapporteerd. De vergadering neemt deze motie aan. De stemkommissie gaat dadelijk aan het werk, met als uiteindelijk resultaat dat vijf broeders worden aangewezen. Daar een enkele van deze verkozenen - op het moment waarop we dit schrijven - nog niet definitief heeft toegezegd in deze kommissie zitting te zullen nemen willen we ons voorlopig onthouden van het publiceren dezer namen.

De stukken van het nederlands baptistencentrum worden daarna aan de orde gesteld. Men vraagt naar „De Moraine”, naar de verbouwing van „Renderloo” en naar de geldende dagprijs op onze centra. De vergadering aanvaardt daarna ook deze jaarstukken.

De zangbundelkommissie is nu aan de beurt rekening en verantwoording af te leggen van zijn werkzaamheden en plannen. Br J. Germeraad beantwoordt de enkele vragen, die er gesteld worden. Met name over de proeve van een nieuwe interkerkelijke psalmberijming; gevraagd wordt deze proeve door een team te laten beoordelen daar een persoonlijke beoordeling als te subjektief moet gelden en dus een te wankele basis is om afwijzend tegenover deze psalmberijming te staan. De zangbundelkommissie stemt er in toe, met deze gedachte rekening te zullen houden. Geruststellend is de mededeling, dat we, notarieël vastgelegd, niet gebonden zijn aan de thans, overigens met vreugde gebruikte berijming.

Donderdagmiddag

De aktiveringskommissie verdedigt zijn begroting met sukses. De nieuwe kommissie voor Vorming en Dienstbetoon vindt een gretig onthaal bij de afgevaardigden. Allerlei nieuwe, soms bruikbare suggesties worden deze kommissie gedaan.

Tenslotte, als apotheose nog eenmaal een interessante diskussie rondom de unie-begroting: moet de administratieve arbeid ten behoeve van bijvoorbeeld ECU gezien worden als behorend tot de zakelijke samenhang der unie of als een direkt deel van het werk dat deze permanente kommissie verricht?; met andere woorden: moeten deze administratieve kosten betaald worden uit de unie-kontributie of uit de vrijwillige bijdragen? De UC is het eerstgenoemde van mening. Enkele afgevaardigden, die meer verwantschap toonden dan enkel die van het bloed, het tegendeel. De vergadering is het met hen eens. Dienovereenkomstig wordt de unie-begroting, en dus ook de begrotingen van de verschillende permanente kommissies, gewijzigd.

De rondvraag levert slechts de vraag op hoe de gemeenten in staat kunnen worden gesteld meer mensen te betrekken in de direkte unie-arbeid. Een vraag welke de UC aan een nadere bestudering zal onderwerpen.

De voorzitter, ds H. van der Werf, is bezig allerlei broeders, die hun taak (voorlopig) hebben beëindigd in een of andere kommissie te bedanken als een bediende een pakje, kennelijk een boeket bloemen, op de voorzitterstafel neerlegt. Ds Van der Werf gaat onverstoord verder en bedankt allen die aan de voorbereiding en verzorging van deze algemene vergadering hebben meegewerkt (applaus). Dan neemt ds J. Broertjes het woord, die sprekend namens de UC - en stellig ook namens de vergadering - ds H. van der Werf dank zegt voor zijn leiding en het vele andere werk, dat hij als voorzitter in de UC heeft verricht. H e é f t verricht, want, aldus ds Broertjes, ds Van der Werf heeft gemeend zich wegens te veel werkzaamheden in eigen gemeente te moeten terug trekken als voorzitter; ook hijzelf had gemeend zich wegens vele andere bezigheden te moeten terugtrekken uit het dagelijks bestuur der unie, dat, zoals wordt meegedeeld, thans als volgt is samengesteld: br W. Modderman, voorzitter, br F. Bos, vice-voorzitter en ds Ph. Lindeman (Groningen-Noord) assessor.

Br W. Modderman, de nieuwe unie-voorzitter verkrijgt thans het woord en overhandigt het boeket (rode rozen) - onder applaus - aan de voorzitter als een - volgens bijgevoegd kaartje - huldeblijk van de reeds eerder genoemde raad der ouden van de NBSV: gij waart kort en toch niet duister. Br Modderman richt zich vervolgens tot de vergadering en spreekt de wens uit dat het nieuwe unie-jaar gezegend zal mogen worden, schertsend: ik hoop genade te zullen vinden in de ogen van de senaat der NBSV zodat ook mij eenmaal zulk een bloemenhulde ten deel zal vallen.... (Applaus).

Eén grote familie, die baptisten. Op deze foto is het in elk geval waar. Midden op de foto: br G. F. Brongers (Hoogezand); zr Gerda Brongers (Breda), br K. Brongers (Eindhoven) en ds. G. Brongers (Leeuwarden).

Ds H. van der Werf geeft tenslotte de vergadering de belofte van de Heer der gemeenten mee: Zie Ik ben met U. Alle dagen. En de opdracht: Verkondigt het evangelie.

Ds G. Visser van Heerenveen gaat dan de vergadering voor in een dankbaar gebed.

Ook de 82ste algemene vergadering van de unie van baptistengemeenten in Nederland behoort weer tot de geschiedenis.

v. D.

UIT ONS UNIE-BUREAU

Ter algemene vergadering in Almelo is reeds een besluit van de Unie-Commissie meegedeeld, dat ik hier nog graag wil vermelden, omdat het van belang is voor al onze gemeenten. In haar vergadering op 8 mei j.l. besloot namelijk de unie-commissie tot de beroepbaarstelling van de theologische studenten C. de Jong en Th. Pothof, als ook tot de algemene beroepbaarstelling van ds D. Boschma van Treebeek. Tot deze beroepbaarstellingen besloot de Unie-Commissie, gehoord de rapporten van de Commissie voor de Opleiding. Graag bevelen we deze broeders in de belangstelling en voorbede der gemeenten aan. De broeders C. de Jong en Th. Pothof zijn de eersten, die via de volledige cursus aan ons eigen seminarium de gemeenten ingaan. De Heer der gemeenten zal hun weg weten en deze wijzen!

T. Jansma

Mededelingen

Graag voldoen we aan het verzoek hier de adressen te vermelden van de beide broeders die als eersten zijn afgestudeerd aan ons seminarium te Bosch en Duin en thans beroepbaar zijn gesteld:

Kand. C. de Jong,
Woestduinlaan 63;
Doorn tel. (03430)-2128.

Kand. Th. Pothof,
Pleinweg 60 D;
Rotterdam - 21 tel. (010)-175881.

De sekretaris der baptistengemeente te Pernis, br J. B. Buntjer, is verhuisd naar: Frank Rooselaarhof 12, Hoogvliet.

Beroepingswerk

Beroepen: te Hoogeveen, E. J. Huizing te Deventer.

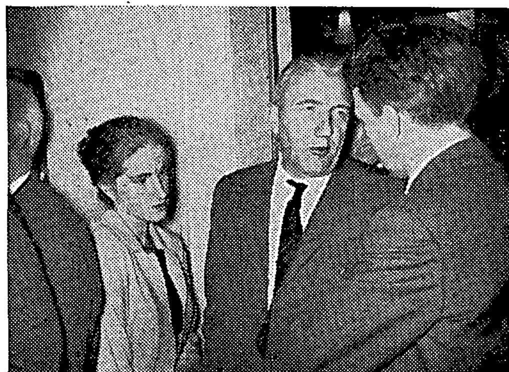
Hoe „men” het vond . . .

Ook dit jaar hebben we, zo ongeveer tegen het eind van de algemene vergadering, in de wandelgangen verschillende AV-bezoekers de vraag gesteld hoe zij deze 82ste algemene vergadering vonden, wat hun indrukken waren en wat naar hun mening de belangrijkste momenten waren. Vooropgesteld moet worden, dat wij deze slachtoffers van onze nieuwsgierigheid wel wat onverwacht met onze vragen aan boord kwamen, zodat lang niet ieder in staat was zo maar zijn mening te formuleren. Daar komt nog bij, dat een definitief persoonlijk oordeel eigenlijk pas is te geven wanneer alle indrukken wat zijn geordend en overdacht. Desondanks, waar de eerste indruk vaak de beste heet te zijn, geven we hieronder de uitslag van dit bliksem-opinieonderzoek.

Het eerste „objekt” van onze nieuwsgierigheid was *br Fr. Baks* van de gemeente te Den Haag. Br Baks, oorspronkelijk levend in vrije-baptistenkringen, vertelde ons, dat dit zijn eerste AV was. Hij vond het een geweldig beleven, zulk een ontmoeten van broeders en zusters uit het gehele land. Br Baks vertelde veel dergelijke bijeenkomsten te hebben meegemaakt maar dan in de kringen der vakbeweging. Bij veel overeenstemming in vergadertechniek merkte hij toch ook een groot verschil met andere grote vergaderingen op: er wordt hier gebeden en gedankt, maar niet als een formaliteit want de geest van de gebeden blijft de sfeer van de vergadering bepalen. Bizonder amusant vond br Baks de wijze waarop in de verschillende diskussies de „dominees” en andere sprekers elkaar van repliek wisten te dienen: zonder terughoudendheid en dikwijls vol humor. Als hoogtepunten noemde br Baks het voorstellen aan de vergadering van de broeders die erkend werden als unie-voorgangers of toegelaten tot de studie aan het seminarium en de indrukwekkende viering van het avondmaal op woensdagavond.

Ook een new comer in de sfeer der algemene vergadering was *ds M. Cohen*, de 27-jarige voorganger van de verleden jaar geïnstitueerde baptistengemeente in Alphen aan de Rijn. Ds Cohen, die verleden jaar zijn theologische opleiding in de USA beëindigde en toen terugkeerde naar zijn geboorteplaats Alphen om er als voorganger te worden verbonden aan de kring waarin hij ook voordien zich reeds bewoog, was bizonder enthousiast over deze vergadering. Br Cohen roemde de goede sfeer en noemde het opvallend, dat de gemeentelijke autonomie ook merkbaar lééft in de omgang van de gemeenten met elkaar. Er wordt geluisterd naar de mening van de ander, zelfs al schijnt die mening de ander absurd. . . . Natuurlijk is het gevaar altijd voorhanden, dat er gesproken wordt ten koste van de gevoelens van anderen. Gelukkig wist men steeds weer dat gevaar uit de weg te gaan. Veel waardering had ds Cohen voor de wijze waarop de voorzitter, ds H. van der Werf, de vergaderingen had weten te leiden.

Br J. Bijleveld, o.a. praeses van de NBSV (onze studentenvereniging) vertegenwoordigde op deze algemene vergadering de gemeente te Utrecht. Als een conscientieus medicus - want dat is br Bijleveld van zijn stiel - betrachtte deze utrechtse afgevaardigde in zijn formulering de grootst mogelijke voorzichtigheid toen wij hem om zijn oordeel vroegen. De eerste reaktie was: er is méér gebeurd dan op de agenda stond. Toen wij ons slachtoffer vroegen zich nader te verklaren, verwees hij naar de vragen welke door de vergadering zijn gesteld in verband met het beleid dat de UC voert. Br Bijleveld dacht dat die misschien niet louter als formele kritiek mogen worden uitgelegd maar dat er mogelijk toch iets van onbehagen achter zou kunnen schuilen:

Enthousiast vertelt ds A. H. Deelstra van het werk in Genk (België); ds Deelstra is reeds vele jaren werkzaam in deze gemeente, die nu is opgenomen als bizonder lid van de unie.

er moet mogelijkheid en openheid voor kritiek zijn, ook interne kritiek. Mocht die wèrkelijk ontbreken dan zou temeer de UC als een volkomen onafhankelijke kommissie moeten kunnen opereren. Een mening welke misschien - van de weeromstuit drukken ook wij ons hier voorzichtig uit - dus: misschien, met bovenstaande opinie in strijd is werd geformuleerd door *br K. Brongers,* afgevaardigde van de gemeente te Eindhoven. Deze broeder vroeg zich af of kritiek op het beleid (of eventueel een tekort aan duidelijkheid aan beleid) wel ter zake kan zijn, omdat - naar de mening van deze eindhovense afgevaardigde - de UC terzake van algemene zaken slechts het beleid van de algemene vergadering heeft uit te voeren: Br Brongers verklaarde verder, dat het hem verheugde dat de diskussie zich niet op een persoonlijk vlak had bewogen. Br Brongers vond opnieuw de avondmaalsviering een „geweldige beleving”; jammer - aldus deze afgevaardigde - dat er geen kerk voor deze viering beschikbaar was, „de zaal van het „Cultureel Centrum” leende zich voor een dergelijke dienst niet zo goed”.

Een bekend figuur op onze algemene vergaderingen is *br J. de Jonge Pzn* van Amsterdam-W.N. Desgevraagd vertelde hij ons, dat naar zijn mening deze vergadering op hoog peil had gestaan en bizonder rustig was verlopen. Eén algemeen bezwaar had deze afgevaardigde, een bezwaar dat niet alleen deze vergadering betrof maar ook vele andere bijeenkomsten: de niet-predikanten zwijgen te veel, 't zijn meestal de predikanten die het woord voeren, zodat men zich weleens afvraagt of nu werkelijk de gemeenten wel spreken. Zeer tevreden toonde br De Jonge zich over het feit, dat de verschillende moties, die toch min of meer met elkaar in verband stonden, tot één motie konden worden geformuleerd waarin zo goed als alle afgevaardigden zich hebben kunnen vinden. Ook over de leiding van de vergadering was deze amsterdamse afgevaardigde zeer best te spreken. „De leiding was áf”, zei br De Jonge waarbij hij het welsprekende gebaar van de geheven duim („zó”) maakte. . . .

Een heel andere geluid liet *ds F. E. Huizinga* horen. Hij verwees naar de agenda en zei het diep te betreuren, dat er uit de agenda helaas niets bleek van een „kontakt met de wonden van de wereld”. Ds Huizinga stelde de vraag of hieruit misschien bleek dat er onder ons een tekort aan sociale bewogenheid is. Of: hebben we ons vertild aan allerlei taken, zodat we op het ogenblik gewoon niet toe zijn aan andere zaken?, zo ongeveer drukte de pastor van de hengelose gemeente zich uit. Desondanks - opnieuw ds Huizinga - zullen we, als we tijd van leven en werken hebben, er niet aan kunnen ontkomen meer en meer mondiaal te denken; televisie, tijdschriften en allerlei andere publiciteitsmiddelen brengen tegenwoordig de ganse wereld binnen het gezichtsveld van onze mensen. . . .

Ds G. Visser van Heerenveen was juist bezig allerlei manipulaties uit te voeren die ten doel hadden een sinaasappel van zijn schil te ontdoen ('t was na de middagmaaltijd) toen we hem onze vragen stelden. De eerste opmerking welke de in de dienst ver„witte” voorganger maakte was, dat de diskussietoon zeer waardig was. De agenda bood niet veel belangrijke stof, zodat de afgevaardigden van tijd tot tijd niet de verleiding konden weerstaan zich met allerlei detailkwesties bezig te houden, „om de tijd vol te praten. . . .”. Br Visser vroeg

Het gáát de afgevaardigden van Groningen-Z. kennelijk wél náár de zin....

zich af of bij zulk een arme agenda een vergadering als deze niet te duur is. De diskussies moeten op het niveau van vertrouwen plaats vinden; in dit verband vreesde br Visser of er bij al of niet gerechtvaardigde kritiek wel voldoende bedacht wordt hoeveel vrije tijd de broeders van de UC en andere kommissies opofferen om voor het welzijn van de gemeenschappelijke arbeid hun werk te doen: is die kritiek dan niet te hard? Over de detailkwesties merkte br Visser nog op dat sommige afgevaardigden, die dikwijls toch leidinggevend zijn in de plaatselijke gemeenten, zich op een algemene vergadering permitteren vragen te stellen die ze in een gemeentevergadering niet zouden toelaten: waarom dan wel op de algemene vergadering? Ds Visser die zeker een kleine veertig unievergaderingen heeft bijgewoond konkludeerde tenslotte dat er ook op dit gebied toch wel een merkbare verbetering valt te konstateren.

Als laatste hielden we ds *A. H. Deelstra* van Genk (België) aan voor wie deze algemene vergadering toch wel bizondere betekenis had; immers, de vergadering besloot de kleine baptistengemeente in Genk als bizonder lid van de unie op te nemen. Br Deelstra vertelde, dat hij sinds 1934 - dus bijna 30 jaar - in deze omgeving werkte. Van de aansluiting bij de unie verwachtte ds Deelstra vooral morele steun - finantiële steun is niet nodig. Er worden pogingen in het werk gesteld om de amerikaanse subsidie welke voor dit werk thans via de waalssprekende unie in België het werk in Genk ten goede komt voortaan te laten vloeien via de nederlandse instantie, in dit geval de ECU. Br Deelstra vertelde, dat zijn mede-afgevaardigde, br Th. Kühn, deze algemene vergadering zeer „schoon" had gevonden.

Toen klonk het geratel van de bel, dat de heropening van de vergadering aankondigde. Alle gedisciplineerde baptisten haastten zich weer naar binnen om de slotzitting bij te wonen. Ook uw verslaggever.

v. D.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Vraaggesprek met de nieuwe unie-voorzitter

Br W. Modderman te Sneek, de nieuwe unie-voorzitter.

Nadat bekend was, dat br. W. Modderman te Sneek als opvolger van ds H. van der Werf door de kommissie der unie was aangewezen dit nieuwe unie-jaar als unievoorzitter op te treden hebben wij de nieuwe voorzitter een tweetal vragen voorgelegd. Twee vragen die op het ogenblik in onze gemeenten leven en reeds hier en daar aan de orde zijn gesteld.

De eerste vraag had betrekking tot de kritische opmerkingen van enkele afgevaardigden ten aanzien van het ontbreken van een duidelijke beleidslijn in het jaarverslag der UC.

Br. Modderman antwoordde: „Op deze vraag zou ik willen antwoorden, dat de 3 permanente kommissies - ECU, UZC en CvdO - de beleidslijn vaststellen van de taken die deze kommissies binnen de unie uitvoeren. Omdat de UC deze permanente kommissies slechts kan adviseren hebben deze PC's een eigen verantwoordelijkheid tegen over de algemenen vergadering. In wezen kan de UC op deze punten dus geen beleid voeren; dat doen dus slechts de permanente kommissies.

Bij de verschillende stichtingen ligt dat anders en in de meeste gevallen kan de UC inderdaad de beleidslijn bepalen. Ik kan alleen maar de hoop uitspreken, dat dit in het nieuwe unie-jaar ook duidelijk zal blijken......"

De vraag die we daarna stelden raakte het moeilijke vraagstuk van onze deelname aan de oekumenische beweging zoals die tot nu toe werd gerealiseerd in ons lidmaatschap van de wereldraad van kerken en de nederlandsce raad van kerken. Wij vroegen: Hoe denkt U over deze kwestie, die door een tweetal gemeenten nadrukkelijk is gesteld en waarover een studiekommissie de gemeenten volgend jaar zal rapporteren?

Br. Modderman gaf het volgende antwoord: „Deze materie is dus nu opnieuw in studie genomen; het rapport van deze studiekommissie mag in dit unie-jaar worden verwacht. Het zal uiteraard velerlei omvatten. Mijn persoonlijke mening is, dat, zolang wij onszelf kunnen zijn, wij aan het gesprek binnen de oekumenische beweging moeten blijven deelnemen. In deze tijd, waarin op allerlei materiëel niveau naar samenwerking wordt gestreefd lijkt mij dit streven allereerst noodzakelijk op geestelijk niveau. Naar *mijn mening* hebben wij hier ook als unie van baptistengemeenten een opdracht die wij niet mogen verwaarlozen en waaraan we ons niet mogen ontrekken".

We wensen de nieuwe unie-voorzitter veel wijsheid toe bij de uitoefening van zijn moeilijke en verantwoordelijke funktie.

v. D.

Tweede pinksterdag

Toogdag in Scheveningen

DE VOORBEREIDINGSKOMMISSIE:

Dankbaar dat we dit konden doen

We stellen ons voor, dat de voorbereidingskommissie van de beide almelose gemeenten wel een zucht van verlichting zal hebben geslaakt toen de laatste AV-gangers donderdagmiddag 10 mei het „Cultureel Centrum" in de Grotestraat verlieten. Het werk was gedaan en het was goed gedaan. Zij die wel eens in een dergelijke kommissie zitting hebben gehad zullen weten, dat de voorbereiding van een algemene vergadering geen sinecure is. Er zijn veel dingen waaraan gedacht moet worden. Alle gasten die daarvoor een aanvraag indienden moeten van een logiesadres worden voorzien. Allerlei maatregelen moeten worden getroffen. Teveel dingen om hier te noemen moeten worden geregeld. Kortom, het heeft ook deze kommissie veel hoofdbrekens gekost.

Het applaus dat aan het eind van de vergadering opklaterde als uiting van hulde en dankbaarheid aan 't adres van deze kommissie was dan ook niet alleen welgemeend, het was ook verdiend.

Een van de leden van de voorbereidingskommissie, **br K. van Oosten** hebben we gevraagd iets te vertellen van de ervaringen die de kommissie had opgedaan. Br Van Oosten deelde ons mee, dat de voorbereidingskommissie met veel vreugde en dankbaarheid zijn arbeid had verricht. Die dankbaarheid betrof stellig niet in de laatste plaats de vele niet-baptisten, die hun huizen hadden opengesteld voor de „kongressisten" zoals de plaatselijke bladen de AV-gangers betitelden. Vooral van gereformeer-

dit nummer

vanzelfsprekend gewijd aan de verleden week gehouden algemene vergadering en dat maar liefst 10 pagina's telt, rijk geillustreerd, bevelen wij onze lezers hartelijk ter lezing aan.
Wellicht leent juist dit nummer zich om het anderen ter lezing aan te bieden!
We hebben in dit nummer zoveel nader bezien, dat de wekelijkse rubriek „Nader Bezien" deze keer ontbreekt.

de zijde, aldus onze zegsman, heeft de voorbereidingskommissie ten aanzien van de onderbrenging der gasten bizonder veel medewerking ondervonden. Van grote betekenis is ook de samenwerking van de beide gemeenten geweest.
Natuurlijk verliep niet alles even vlot. Er kwamen ook nu weer plotseling gasten opdagen, die niet de moeite hadden genomen zich vooraf te melden. Vanzelfsprekend veroorzaakten deze plotselinge gevallen veel extra-last.
Br Van Oosten schatte, dat ongeveer 90% van de afgevaardigden en gasten zich had gehouden aan de meldingstermijn, zoals die door de kommissie moest worden gesteld.
Nog één, weliswaar tragische bizonderheid wilde br Van Oosten door middel van het vraaggesprek dat wij met hem hadden aan de afgevaardigden en gasten toevertrouwen: „Bij het indienen van de uitnodiging aan de UC om de 82ste algemene vergadering bij ons in Almelo te houden waren wij van mening bizonder veel hulp - en dat in alle opzichten - te zullen hebben van onze **br Jan Bosch**, lid van de almelose gemeenteraad en voorzitter van de plaatselijke oekumenische jeugdraad. Hij was de man, die over veel kontakten buiten onze kring beschikte zodat wij juist met het oog daarop het probleem van de huisvesting der gasten niet zo erg zwaar inzagen. Nog op zijn ziekbed aanvaardde de br Bosch het voorzitterschap van de regelingskommissie. Dat ziekbed is evenwel tegen ons aller hoop en verwachting in, zijn sterfbed geworden..."

v. D.

gemeenteberichten

Staveren-(H-Z) De gemeente Staveren wil graag iets vertellen over de heerlijke zondag, die we op 6 mei mochten hebben.

Na twintig maanden vakante tijd mocht de gemeente een nieuwe herder en leraar in ds J. H. Blenkers ontvangen. Wij zijn allen dankbaar dat we deze voorgangersfamilie in Staveren mochten begroeten.In de morgendienst had de verbintenis plaats onder de ervaren leiding van een vroegere voorganger van Staveren ds K. Reiling thans emeritus te Hengelo. Ds Reiling sprak het woord n.a.v. Math. 16 : 18b, „Ik zal Mijn gemeente bouwen". Het was een ernstig, doch ook een rijk gezegend woord voor de gemeente en de nieuwe voorganger. Wat was het een hartroerend moment toen ouderling J. W. Zwaan namens de gemeente en ds Blenkers neerknielden elkanders rechterhand gevat en toen hen werd toegebeden en toegezongen: „Dat 's Heren Zegen op U daal!". Men moet wel hard zijn, als dat het hart niet raakt. Velen uit Hoogeveen en Hengelo waren overgekomen om deze plechtige feestdag mee te maken. Des middags had de intrede plaats; weer was ons kerkje evenals 's morgens tjokvol, vele stoelen moesten bijgezet worden. Wij geloven dat het bezielende woord van onze nieuwe voorganger niet ledig zal weerkeren. **„Wij prediken Jezus als Here"**, dat was de kern van deze middag en ook voor de toekomst, dan samen verbonden met de gemeente van deze zelfde Jezus.
Hierna werden vele goede welkomstwoorden gericht tot ds Blenkers door de vele afgevaardigden die opgekomen waren. Onze nieuwe voorganger had dan ook moeite om voor al het toegesprokene op de juiste manier dank te zeggen. Vooral het eerste viel hem zwaar toen hij het woord richtte tot ds Reiling en zijn echtgenote, die hij de de geestelijke vader en moeder van hem en zijn echtgenote noemde en aan wie zij veel hebben gehad en nòg heben. Gezegend keerden wij ook na deze dienst naar huis, om 's avonds weer samen te komen voor de begroetingssamenkomst.
Al was dit een andere wijze van samenzijn, opnieuw was de Heer in ons midden. Het gezin Blenkers werd op een fijne wijze begroet, door lied, voordracht of goed gesproken woorden. Voordat we er dan ook erg in hadden was het half tien en moest er voor deze dag een eind aan gemaakt worden, mede omdat er nog vele mensen een verre reis moesten maken.
Langs deze weg willen we ook nog de voorgangers en studenten van harte bedanken die ons in de vakante periode van dienst zijn geweest.

Pernis-Hoogvliet-Spijkenisse- (J.B.) In de achter ons liggende maanden is er in onze gemeente en de evangelisatieposten weer veel gebeurd, dat wij U graag willen doorgeven.
Op zondag 8 april hadden wij in de morgendienst te Pernis een „jeugdzondag", waaraan zondagsschool en meisjesklub medewerking verleenden. Op zondag 15 april hadden we een dergelijke dienst in Hoogvliet waaraan ook de kinderen meewerkten door middel van zang, muziek en deklamatie. Het waren zeer mooie diensten waarin wij ook verschillende ouderparen mochten zien die anders nooit het evangelie horen; onze zalen waren geheel bezet. In Spijkenisse wordt zondag 27 mei zulk een „jeugdzondag" gehouden. Het is een mooi werk onder de kinderen te arbeiden, wetende dat de gemeente biddend er achter staat.
Op zondag 29 april was er grote blijdschap bij ons omdat een zuster en een broeder door de doop aan de gemeente zouden worden toegevoegd. Wij werden door onze voorganger allen echt weer teruggebracht naar de dag waarop wij zelf voor de doopvont stonden. Na de dienst vierde de gemeente het avondmaal waarbij onze zuster en broeder werden verwelkomd door br Wijchers. Ook vele van de familie konden worden begroet. Wij mogen ook langs deze weg de gemeente Rotterdam-C. nog wel hartelijk dank zeggen voor de gastvrijheid die we die zondag mochten ondervinden daar ook deze doopdienst in de dr J. E. Feisserkapel werd gehouden. Helaas hebben we zelf nog geen doopvont; de ruimte daartoe ontbreekt ons. We gaan hier voort, biddend en zegeningen verwachtend van de Heer der gemeente.

Winschoten-(R.J.D.) Voor de gemeente te Winschoten waren de dagen van 15 en 16 april j.l. van groot belang. In de ochtenddienst op 15 april werd in ons overvolle eigen kerkgebouw ds C. Mostert door onze oudvoorganger, ds J. Segaar, aan de gemeente verbonden.
's Middags vond de intrededienst plaats in de Lutherse kerk. Ook in deze dienst ontbrak het niet aan belangstelling. Na de predikatie over Gal. 6 : 14 hebben diverse sprekers het woord gevoerd.
De begroetingsavond vond plaats op 16 april in ons eigen kerkgebouw. Praktisch alle leden en vrienden der gemeente waren aanwezig en weer bleek ons de geringe kapaciteit van het eigen kerkgebouw. Als we hierbij dan nog in aanmerking nemen de moeilijk vindbare plaats van het gebouw en voorts het gebrek aan lokaalruimte ten behoeve van de verenigingen, dan is het geen wonder, dat sedert kort een aktieve bouwkommissie bezig is gelden bij elkaar te krijgen voor een nieuwe kerk.
Verschillende akties zijn en worden in verband daarmee op touw gezet, en met vrucht. Wij zien de toekomst met vertrouwen tegemoet, wetende, dat wij in al ons werken niet alleen staan, maar dat we een helper hebben, groot van kracht.

Bij anderen gelezen

Boetezondag

Probst Heinrich Grüber uit Berlijn heeft voorgesteld om de zondag na Trinitatis jaarlijks te bestemmen tot boetezondag voor wat men de Joden heeft aangedaan. Grüber deed in de oorlog ontzaglijk veel voor de Joden en hij maakte diepe indruk met zijn getuigenis in het proces Eichmann. „De enige rechtvaardige uit Sodom" noemen de Israëliërs hem.
Er zijn in Nederland nog 55 joodse gemeenten met samen ruim 17.000 leden. Dit is bijna 3000 minder dan drie jaar geleden. In Rusland hebben de Joden het nog moeilijk. De 3 miljoen Joden hebben nog slechts 100 synagogen, er is geen drukvrijheid voor hen, scholen en kultureel werk zijn verboden. Er worden hun nog meer moeilijkheden in de weg gelegd dan aan de kerken. Maar een Joodse jongere zei: „Hoe meer Joden door de Russen onderdrukt worden - wettelijk, diskreet en zonder dat de kwaadaardigheid duidelijk blijkt - hoe meer de jonge Joden van Rusland joods willen zijn".

(„Evangelisch Luthers Weekblad")

Tiv-bijbel gereedgekomen

Juist voordat de Nederduitse Gereformeerde Kerk van Zuid-Afrika haar zendingsterrein in Noord-Nigeria aan de Christian Reformed Church van Amerika overdroeg zijn de vertalers van de NGK gereedgekomen met de vertaling van de bijbel voor het Tiv-gebied. Het vertaalwerk begon vijftig jaar geleden, kort nadat een aanvang gemaakt was met het zendingswerk in deze streek. In 1914 verschenen enkele hoofdstukken van de bijbel in het Tiv, in 1915 gevolgd door het evangelie van Mar-

cus, waarna suksessievelijk het gehele werk tot stand kwam, waarbij de vertaling van het Oude Testament aanvankelijk op vele moeilijkheden stuitte.
In april jl vierde de N.G. Kerk het vijftigjarig bestaan van de zending in het Tivland. Nu, na ruim vijftigjarige zendingsarbeid, wordt dit gebied overgedragen aan de Amerikaanse zusterkerk, die behalve 'n komplete bijbel ook 13 gemeenten die in de loop van de afgelopen halve eeuw geïnstitueerd zijn mag overnemen. Het aantal belijdende leden in Tiv-land is momenteel ruim 3000, doch ruim 2600 personen bereiden zich op het doen van belijdenis voor, terwijl het kerkbezoek per zondag ruim 45.000 bedraagt met een aantal zondagsschoolbezoekers van ruim 20.000. Het tot stand komen van een bijbelvertaling voor dit gebied is dus wel van zeer veel belang.

(„Centraal Weekblad")

Kinderdoop voorlopig fakultief

Naar aanleiding van een voorstel om die predikanten, die aan hun eigen kinderen de kinderdoop niet willen (laten) bedienen, te ontslaan, kwam het tijdens de slotzitting van de Pfälzische Landessynode tot een langdurig debat over de doop. Zij die het ingediende voorstel steunden voerden als argumenten hiervoor aan, dat volgens de belijdenis der Pfälzische Landeskirche de kinderdoop regel is en dat daarvan niet naar willekeur van enkele predikanten mag worden afgeweken. De tegenstanders van het voorstel wezen er op dat de doop reeds lange tijd onderwerp van de theologische diskussies is en dat de doop van kinderen en volwassenen op zijn minst als gelijkwaardig naast elkaar moeten kunnen bestaan. Daar achter het voorstel het gehele vraagstuk aangaande de doop ligt, achtte de synode het niet mogelijk om reeds nu een uitspraak te doen. Met een kleine meerderheid werd daarom het ingediende voorstel verworpen, doch de Landeskirchenrat ontving de opdracht dit vraagstuk op één van de komende synodes te doen behandelen.

(„Centraal Weekblad")

Draagbare tabernakel

In het orgaan van de Association of Baptists for World Evangelism werd onlangs geschreven over de moeilijkheden, die zendingsarbeiders altijd ondervinden als ze op een nieuwe plaats willen gaan arbeiden.
Het is uiterst moeilijk een geschikte vergadergelegenheid te huren. Soms is de huur te hoog, dan weer staat het gebouw dat men zou kunnen huren niet op de juiste plaats. Dit was de oorzaak dat men in verschillende gevallen zijn toevlucht nam tot een tent. Maar men ontdekte al spoedig dat dit ook weer bezwaar opleverde, omdat de mensen, indien gebruik gemaakt werd van een tent, geneigd waren te denken aan een circus, of aan groepen van gebedsgenezers of pinkstergemeenten. De verplaatsbaarheid van de tent bleef echter een gunstige faktor en zo werden de gedachten geleid in de richting van een verplaatsbaar gebouw, een soort draagbare tabernakel.
In 1955 werkte ds MelCuthbert in Campinas, Brazilië, dit idee uit. Hij ontwierp en bouwde een draagbare tabernakel van aluminium. Binnen de wanden van dit gebouw werd een baptistengemeente geboren, die zich geleidelijk uitbreidde. In 1959 werd de grond gekocht en in 1961 werd de nieuwe kerk in gebruik genomen.
Op een maandagmorgen begonnen vier zendelingen met één betaalde kracht de 720 schroeven los te draaien waarmee het dak op het gebouw bevestigd was. Dinsdagmiddag was het gehele geval afgebroken en op een vrachtwagen geladen. Men maakte van deze gelegenheid gebruik om enige veranderingen in het gebouw te brengen. Maar slechts zes weken later kon de tabernakel weer worden opgesteld op een andere plaats om daar de boodschap van het evangelie te doen horen.
Men achtte deze proef met een draagbare tabernakel zeer geslaagd.

(„Centraal Weekblad")

Advertenties

God, onze Schepper dankend, berichten we U verheugd de geboorte van ons dochtertje en zusje

SASKIA

H. P. de Boer
N. de Boer-Koning
Peter
Hans

Delfzijl 12 mei 1962.
Kon. Julianalaan 1.

Met dank aan God geven wij U kennis van de geboorte van een dochter

NICOLINE JOHANNA

J. J. Kiwiet
M. E. Kiwiet-Barendregt

Zeist, 13 mei 1962.

D.V. 25 mei a.s. is het een feestdag voor onze ouders:

E. A. SCHLüTER
en
S. SCHLüTER-V. D. HEIDE

Zij hopen op deze dag te gedenken, dat ze 25 jaar geleden in het huwelijk traden.

Hun dankbare kinderen
Etty en John
Aaldrik en Alie
Siety en Jerre

Leeuwarden, mei 1962.
Leeuwerikstraat 98.

Receptie 25 mei „Oranje Hotel" (t.o. Station) van 17-18.30 uur.

Jongeman, 34 jaar, zoekt

KENNISMAKING

met gelovig meisje, 25-34 jaar, liefst prov. Gelderland.
Brieven onder no. 30 aan de adm., Dalweg 77, Arnhem.

Zo de Heer wil zullen donderdag 24 mei a.s.

H. WESTER
en
J. WESTER-BUINING

hun 40-jarige echtvereniging gedenken.
„Loof den Heer, mijne ziel".

Nieuwe Pekela, mei 1962.
J. Koolhoflaan 11.

Enkele vrienden.

Heden behaagde het de Here van ons weg te nemen, na een moedig gedragen lijden, onze lieve man, vader, behuwden grootvader

FOLKERT BOONSTRA

in leven Vader van „Wymertshof", op de leeftijd van 57 jaar.

Psalm 23.

Workum:
A. Boonstra-Zandberg

Parrega:
L. Bootsma-Boonstra
J. J. Bootsma
Folkert

Workum, 13 mei 1962.
„Wymertshof".

Na een langdurig lijden werd uit ons midden weggenomen, onze ouderling broeder

FOLKERT BOONSTRA

op de leeftijd van 57 jaar.

„Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven.

De baptistengemeente te Workum.

De begrafenis heeft plaats gehad op woensdag 16 mei te Workum.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 25 mei 1962 Jaargang 79 Nr. 3628

Open en oecumenisch Avondmaal

Voor mij ligt het rapport van de Generale Synode van de Nederlandse Hervormde Kerk, aanvaard in haar vergadering van 13 februari 1962, handelend over open en oecumenisch avondmaal. Dezer dagen kwam het in mijn bezit en ik heb het enkele malen rustig doorgelezen. Tot Uw geruststelling, mag ik U wel zeggen, dat het geen zware kost is. Ofschoon er grote en zware zaken in worden aangesneden is het geheel toch luchtig en licht gehouden, zodat het vlot gelezen kan worden. Eigenlijk ligt daar mijn hoofdbezwaar. Niet, dat ik alleen maar behoefte zon hebben aan zware theologische verhandelingen, maar wanneer het om zaken gaat van zulk een verstrekkendheid en importantie dan mocht men wel een meer gedegen en verantwoorde studie verwachten en niet zoiets als dit populair geschreven brochuretje.
Het is niet doenlijk om het rapport van 10 bladzijden druk in het geheel in ons weekblad op te nemen. Wij willen U daarom opwekken het aan te schaffen en te lezen. Wel willen wij hier enkele kanttekeningen maken.

Het gebruik van het woord „oecumene".

Onder open avondmaal wordt het avondmaal van een kerk of gemeente verstaan, dat open is voor leden van andere kerken. Een oecumenisch avondmaal wordt per definitie genoemd een avondmaal, dat door enige gemeenten van verschillende kerken gezamenlijk gehouden wordt en bediend door ambtsdragers van die kerken tezamen.

De vulling van het begrip „*open avondmaal*" kunnen wij wel juist achten. Achter de omschrijving van het „*oecumenische avondmaal*" zouden wij een vraagteken willen plaatsen. Wij zouden de daargebruikte formule liever gebruiken voor het begrip „interkerkelijk" avondmaal. Een gemeenschappelijke avondmaalsviering van een hervormde, lutherse en gereformeerde gemeente zouden wij nog niet oecumenisch willen noemen, maar willen wij zien als een interkerkelijke aangelegenheid. Wij vinden het jammer, dat het woord oecumene door dit gebruik en hantering een zo rekbare vulling gaat krijgen. Als we denken aan de grondbetekenis van het woord oecumene welke wij kunnen vatten als „bewoonde wereld", dan is het huidige gedifferentieerde spraakgebruik hiervan ver afgeweken. Oecumenisch levensgevoel omvangt het weten van levens- en lotsverbondenheid met alle mensen. Oecumenisch is de mens die zich één van de millioenen der wereld en wereldgeschiedenis weet, van schepping tot wederkomst Christi, voor wie Christus Zichzelf tot zoenoffer gesteld heeft. Het hele menselijk geslacht onder één noemer gesteld. En God rekent hen in de Zoon Zijner liefde hun zonden niet toe. Plaatsvervangend voor de hele wereld is Christus Zelf oecumenisch. En zo is in wezen het avondmaal van iedere christelijke gemeente de plaatsvervangende verzoeningsmaaltijd voor de hele wereld. Openstaand voor ieder die de proclamatie der verzoening gelooft en op Christus' Woord in de Naam van de Drie-enige God is gedoopt.

De doop: wederkerige erkening?

Als baptistengemeenten zijn ook wij vervuld van grote droefheid wanneer wij letten op de dingen die de scheidingen hebben veroorzaakt, welke leidden tot het bestaan van zovele kerken. Niet zozeer wanneer hier psygologische en sociologische zaken in het geding zijn, maar wel wanneer het gaat om theologische verschilpunten

Het zijn juist de vragen naar het hoe en het wat van de kerk en de instellingen van haar Heer, die, verschillend beantwoord tot de verdeeldheid hebben geleid. Ons inziens gaat het rapport hier te luchtig aan voorbij. Er wordt bijvoorbeeld gesproken over „sommige kerken, b.v. de Doopsgezinde", die „alleen dopen na persoonlijke belijdenis van de dopeling". Het rapport zegt nu, dat deze Kerken de kinderdoop niet in dier voege verwerpen, dat zij algemeen wederdoop eisen. Wij vragen: is dat zo? De baptisten en naar wij menen ook de doopsgezinden, erkennen de kinderdoop niet als doop. Wanneer wij hen die als kind besprengd werden dan later op hun belijdenis dopen houden wij onszelf niet voor wederdopers, ofschoon wij begrijpen dat wij dan in het oog van de kinderdopers gelden als wederdopers. Wij zullen deze beuaming echter nimmer kunnen aanvaarden. Het rapport zegt: „Door alle christelijke kerken wordt de doop beleden als teken en zegel van de gemeenschap met Christus en zijn gemeente. Deze gemeenschappelijke en wederkerige erkenning van de doop is van grote oecumenische betekenis". Wij begrijpen niet hoe de Hervormde Synode dit zo maar klakkeloos kan beweren, want het is pertinent niet waar. Wàs het maar waar!

Avondmaal voor kinderen?

Het rapport spreekt een prettige en vriendelijke taal. Er worden ook vele goede en bijbelse opmerkingen gemaakt. Het zegt bijvoorbeeld, dat doop en avondmaal niet gescheiden mogen worden, en ook in deze volgorde staan! En: Evenmin als van de doop mag het avondmaal gescheiden worden van het belijden. Wij kunnen niet anders dan tegen onze Hervormde broeders zeggen: Breng dat dan in practijk. Wij gaan dan ook weer een vraagteken zetten als het rapport in dit verband zegt: „Maar het zou de Heilige Geest kunnen behagen in sommige gevallen een mens niet van de doop naar het avondmaal, maar van het avondmaal naar de doop te leiden". Het rapport tendeert dan ook naar het toelaten van catechisanten, en „ja zelfs ook jongere kinderen, die tot de gemeente behoren, bij voorkeur samen met de ouders"

In dit nummer

tot het avondmaal. De Synode beveelt deze zaak in de ernstige overweging van de kerkeraden aan.

Wij kunnen wel begrijpen, dat kinderdopende kerken hiertoe zullen komen. Indien men immers de besprenging van kindertjes een volwaardige doop acht, waarom zou men dan ook deze kindertjes het avondmaal onthouden. Wij hebben dat bij deze kerken altijd al een vreemde zaak gevonden. Het is de consequentie van hun theologisch denken. Wij staan echter weer verbaasd als het rapport zegt: „In geen geval mag een kindercommunie, zonder enig begrip en geloof, in de hand worden gewerkt". En even eerder: „Daarom moet ook van catechisanten en jongere kinderen die aan het avondmaal zouden gaan deelnemen, worden verwacht, dat zij zodanig in het christelijk geloof onderwezen zijn, dat zij het op hun eigen wijze kunnen belijden en het lichaam des Heren kunnen onderscheiden". Wij vragen ons eigenlijk niet meer verbijsterd af of dit nu nog wel theologie is.

Conclusie

Op de vraag of na een oecumenisch avondmaal een afzonderlijke viering in eigen kerkgemeenschap nog wel mogelijk is, zegt het rapport: „Het zal niet altijd mogelijk zijn ineens en voorgoed alle avondmaalsvieringen oecumenisch te houden. Blijkt dat wel mogelijk, dan bestaat de genoemde vraag niet meer".

Wij zijn zeer benieuwd naar de discussie, die in en rondom de Hervormde Kerk gevoerd zal worden op basis van dit synodale rapport. Meer benieuwd zijn wij echter naar de huidige ontwikkelingsgang die deze kerk zal doormaken. Een aantal jaren geleden deed, naar wij menen, de Hervormde Synode de uitspraak, dat ouders die hun kinderen niet laten dopen niet beschouwd kunnen worden als dwalende. Wij zullen het zeer op prijs stellen, indien een lezer ons zou kunnen zeggen waar en wanneer dit gezegd werd. Het komt ons voor, dat de hervormde kerkeraden maar moeilijk weg zullen weten met het rapport dat hen nu door de hun Synode is aangeboden.

Overigens, men zou zich vergissen indien de gedachte mocht opkomen dat wij met zelfverzekerdheid en hautainiteit toeschouwers zijn bij alles wat in de Hervormde Kerk en in de andere kerken gebeurt. Integendeel. Wij willen graag meedenken en meebegrijpen, en ook meebidden. Het beeld van verlegenheid en verwardheid dat de Hervormde Kerk ons toont doet ons oprecht vragen en bidden of wij met haar en de andere kerken niet kunnen komen tot een voller en rijker verstaan van de gemeente, wil men: kerk, en de gemeenten zoals die vanuit de nieuwtestamentische verkondiging haar gestalte kreeg en krijgt. Indien wij menen daarvan een sutkje te hebben verstaan zal ons dat tot ootmoed en bescheidenheid moeten stemmen en zullen wij het als een rein geschenk in het gesprek moeten inbrengen. Daarbij zou het ons verheugen indien wij bij deze kerk en de andere kerken begrip zouden vinden voor de zorg en bezorgdheid in onze gemeente ten aanzien van de „oecumenische theologie" en haar kerkordelijke eenheidstendenzen. Wij zullen blijven pleiten voor een verantwoorde theologische bezinning, ook al zou deze honderd jaar of duizend jaar moeten duren. De hierboven in het rapport genoemde tegenstelling tussen „oecumenisch avondmaal" en afzonderlijke viering binnen eigen kerkgemeenschap achten wij een onzuivere tegenstelling. Dit is een oppervlakkige en uitwendige duiding welke meer zou passen in de wetenschap van de verschijnselen der religie dan in een theologische uiteenzetting. Relativering en vereenvoudiging zullen het samenspreken misschien al te moeilijk maken.

Ph. L. (Gn)

Kom over en help ons

Zo schrijft br *Maihala* aan de UZC, met het verzoek deze oproep door te geven aan alle baptistengemeenten in Nederland, iets wat wij vanzelfsprekend heel graag doen. Hij schrijft als volgt:

„In opdracht van het plaatselijke administratie-komité van de Grenfell-school, kom ik u onze moeilijkheden voorleggen, die wij met onze school hebben, wegens het tekort aan onderwijskrachten. Yalemba, onze zendingspost, is bezig te ontwikkelen tot een groot onderwijscentrum. De zendingspost omvat:

1. *Een lagere school geleid door Kongolezen.*
2. *Een ULO met aansluitend een eerste leerkring voor algemene vorming, waaraan nu toegevoegd zal worden een tweede leerkring (met een vierjarige wetenschappelijke vorming).*
3. *Een theologische school voor de opleiding van predikanten.*

Wij zien ons genoodzaakt, om vooral de hogere klassen van de lagere scholen sterk uit te breiden; helaas hebben we daar tot nu toe niets aan kunnen doen wegens het grote tekort aan onderwijskrachten.

Zolang wij geen personeel kunnen aantrekken, voor het geven van onderwijs zal het ons onmogelijk zijn de noodzakelijke voorzieningen te treffen.

Aangezien wij uw bereidheid om te helpen kennen, broeders en zusters in Nederland, leggen wij u met grote vrijmoedigheid het volgende voor, in het volle vertrouwen hulp van u te zullen ontvangen.

Wij hebben enkele mensen nodig, met een universitair-diploma, akte M.O. -wiskunde en -vreemde talen, vooral Frans. Wij hebben u beslist nodig.

Ik twijfel er niet aan, of we ontvangen wel een gunstig antwoord van u. Wij willen u niet verhelen, te zeggen hoe zeer wij geleden hebben onder de tragische politieke gebeurtenissen uit ons jongste verleden, maar nu begint ook in de Oostprovincie alles rustig te worden. Er gebeurt op het ogenblik hier niets meer dat u zou kunnen ontmoedigen, om tot ons over te komen. Wij hebben hier, zoals u weet, enkele van uw zendingsmensen, die graag zullen bevestigen, wat wij u zeggen!

Wil niet vergeten, geliefden in de Heer, dat dit dringende beroep op u gelijk is aan dat van de macedonische man op Paulus' tweede zendingsreis in Troas, die hem vroeg over te komen en hen te helpen, Hand. 15 : 6-10."

Dat is de oproep van één der kongolese leiders. Een oproep, die ik nog graag wil aanvullen met iets uit een brief van br en zr Van der Veen, die ongeveer gelijk binnen kwam en waarin zij over hetzelfde vraagstuk schrijven. Nadat zij eerst de belangrijkheid van de school nog eens onderstreept hebben, gaan ze dan verder met het volgende:

„We zitten hier hopeloos in de knoei wegens het tekort aan leerkrachten. We kunnen hier niet doorgaan met deze prachtige, op hoog peil staande middelbare school als er niet meer zendelingen komen. Zouden er dan heus geen echtparen in Nederland zijn, die onderwijzer + hoofdakte, of M.O. hebben, die hier willen komen werken? In deze „rode" provincie is deze school een grote noodzakelijkheid geworden. Zelfs de provinciale minister drukte zijn grote opluchting en tevredenheid uit."

Kom over en help ons. Zijn er van onze jongeren, die aan de boven gestelde eisen voldoen en die graag willen gaan om te helpen, laten zij zich met de UZC in verbinding stellen, opdat wij samen onderzoeken hoe zij zich daar ginds dienstbaar kunnen maken.

H. Sikkema.

Ambtsjubileum ds W. Harkema

In verband met het 25-jarige ambtsjubileum van onze voorganger ds W. Harkema nodigen wij u uit tot bijwoning van de receptie op zaterdagmiddag 2 juni a.s. in ons kerkgebouw, Buitenom 10 te Den Haag. Aanvang 14.30 uur; sluiting 16.30 uur.

Tevens nodigen wij u uit voor de feestelijke herdenking 's avonds te half acht. Bij tijdige aanmelding, tenminste vóór 28 mei a.s. kan voor logies worden gezorgd. Alle inlichtingen worden U gaarne door de jubileum-kommissie, sekretariaat: Kaapstraat 12, Den Haag, verstrekt.

Aan rustige wateren

Dat is gelukkig voorbij! (?)

„In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen".
Joh. 16 : 33b

Wat is er vandaag nog voor verdrukking overgebleven voor Gods kinderen?
In sommige landen is er natuurlijk nog volop sprake van, maar wij merken er hier maar weinig van. Wij kleden ons des zondags keurig aan en begeven ons ter kerke - als we niet uitslapen - alwaar een gans achtenswaardig gezelschap rond de preekstoel is geschaard om 't Woord Gods te horen. Geen hand wordt opgeheven met daarin een rotte tomaat, geen menigte verzamelt zich voor het kerkgebouw teneinde de beminde gelovigen af te rossen; op de formulieren voor de volkstelling schrijven we met enig voldoening in het daartoe bestemde hokje BG zonder dat een lid van de geheime politie zich met handboeien rinkelend naar onze woning spoedt. Dit alles stemt uiteraard tot dankbaarheid, maar ik vraag me wel eens af of we dit woord van de Heer als niet meer op ons van toepassing terzijde kunnen schuiven. Natuurlijk wil ik er niet voor pleiten. dat we allemaal naarstig gaan zoeken naar gelegenheden om vervolgd te worden. Dat bedoelt de Heer ook niet. Maar het komt mij voor dat de Heer heeft willen zeggen, dat mensen die waarlijk hemelburgers geworden zijn en daardoor vreemdelingen op aarde, de gevolgen daarvan ondervinden in die zin, dat ze eigelijk op aarde niet meer geduld worden. Van ondergeschikt belang is daarbij op welke wijze wij dat zullen ondervinden. Ik ben bang dat wij wel eens lijken op lieden die uit gemakzucht altijd met de wind in de rug willen fietsen. Dat is zeer aangenaam voor de beenspieren, maar het vervelende erbij is, dat we dan vaak op een plaats terecht komen wilden. Wanneer wij werkelijk begeren dat de Heer Koning is in hart en ons leven en wij er om worstelen onze belijdenis waar maken in het leven van iedere dag, dan zullen we iets van die verdrukking gaan ervaren. Maar wij hebben ons al te zeer genesteld in ons dierbare „christelijke" vaderland en fietsen genoeglijk met de geest van de tijd in de rug voort. We zijn bewonderenswaardig in ons aanpassingvermogen, maar merken daardoor maar bitter weinig meer van de overwining van Christus, waarover in hetzelfde woord óók gesproken wordt. Het is verontrustend wanneer de wereld rondom ons niets vreemds meer in ons ziet, wanneer onze levenshouding geen onrust, geen verzet desnoods meer uitlokt. Heeft de Heer ons niet doen weten dat Hij de lauwen meer verafschuwt dan de kouden?
Waar het evangelie in de levens van mensen beleefd en uitgedragen wordt, daar moet reactie komen. En wie dán volhardt zal de overwinning van de Heer zien en er in mogen delen. En misschien mogen we de verdrukking waarover de Heer spreekt ook wel van toepassing verklaren op de pijn die het ons soms kost het oude vlees te kruisigen, onszelf te verloochenen om zijnentwil. Maar ook alleen in die weg, waar het oude willen en begeren gedood wordt, zullen we iets van de volle heerlijkheid en de overwinning van de Gekruisigde en Opgestane kunnen ervaren, die zich dáár openbaart waar het aarde-gebondene aan Zijn heerschappij wordt geofferd. Nogmaals, ik pleit niet voor een uitdagende houding, maar voor een radicale overgave van ons leven aan de weg en wil van de Heer, opdat de van Godswege getrokken grenzen zichtbaar mogen worden en deze wereld mogen prikkelen tot stellingnemen. Daar zal de glorie van de verhoogde Heer zich het duidelijkst kunnen openbaren, waar Zijn volk om Zijnentwil de strijd ingaat. En dáár zal de vrede die alle verstand te boven gaat gesmaakt worden waar den mens bereid is tot het offeren van het oude en het aardse met een glimlach- die gewekt wordt door het woord Zijner *overwinning waarin wij mogen rusten.*

2de Exloermond J. Bouritius.

Ds SLORT OVER:

Jakob Kroeker

Eén van degenen, die in het seminarium in Hamburg hebben gestudeerd was Jakob Kroeker. Hij is een bekend man geworden. In de bibliotheek van ons seminarium in Bilthoven staan meerdere delen van het door hem geschreven bijbelwerk: „het levende woord" („Das lebendige Wort").

Over deze Jakob Kroeker willen we de lezers iets mededelen. Hij is van afkomst Mennoniet, een Duitser, die lange tijd in Zuid-Rusland heeft gewoond.
Wie was Jakob Kroeker. In Wernigerode in de Harz is nog het huis te zien waar hij met zijn groot gezin gewoond heeft. Hij bezat een enorme bibliotheek, waarin boeken van allerlei theologische richtingen aanwezig wa-tot joodse kommentaren toe.
Toch had Kroeker niet van een kamergeleerde. In zijn huis ontving hij mensen die in kerk en zending werkzaam waren, uit Oost en West, Engeland, Nederland, Skandinavië, Zwitserland en vooral ook mensen uit de Oekraïne en Rusland.
Deze Jakob Kroeker stichtte in 1920 de zendingsbond: **„Licht in het Oosten"**, daarin sterk gesteund door Pastor Walter L. Jack die meer de organisator was, terwijl Kroeker meer de theoloog was. De nood van Rusland lag hen beiden na aan het hart.
Wanneer we de stamboom van Jakob Kroeker vervolgen, blijkt het dat zijn geslacht van oorsprong Nederlands was. In de tijd dat Alva ons land onderdrukte, emigreerde het Kroeker-geslacht naar Pruisen, in de omgeving van Danzig, waar meerdere Nederlanders een toevlucht hadden gevonden. Katharina de Grote van Rusland riep de Mennomietische boeren naar het oosten en beloofde hen hun geloof en zeden en weerloosheid te eerbiedigen. Ongeveer 125 jaren heeft de Kroeker-familie in de duitse doopsgezinde nederzettingen in Zuid-Rusland gewoond.

Jakob Kroeker werd 31 oktober 1872 geboren. Zijn vader wilde dat hij in het landbouwbedrijf zou werkzaam zijn, doch een ongeluk - het trappen van de kleine jongen in een scherpe zeis - maakte dit onmogelijk. Het bleek dat 'n pees was doorgesneden, met gevolg dat hij zijn been niet meer uit kon strekken; later echter kon hij toch weer lopen, hoewel het been zwak bleef. De ouders hebben dit steeds als een wonder van God beschouwd.

Omdat de knaap vanwege het ongeluk niet als andere kinderen kon spelen werden spoedig de boeken en de stilte zijn vrienden. Toen hij 9 jaar oud was trokken zijn ouders naar de Krim met vele anderen en stichtten daar 'n nieuw Mennonieten dorp, nl. „Spat". Daar werden ook scholen gebouwd, de bijbel stond er in het centrum van het onderwijs. Er ontstond een opwekking. In de huizen kwam men samen tot gebed en schaarde men zich om de bijbel. Een meisje, iets jonger dan Jakob Kroeker, Antje Langemann, bezocht deze samenkomsten en werd later zijn vrouw. Beide kinderen verloren in hetzelfde jaar hun moeder en dit gemeenschappelijk verlies, bond hen nog hechter aan elkaar. Aanvankelijk werd Kroeker onderwijzer in een twintig kinderen tellende school, in de omgeving van Spat. Hier werd z'n paedagogische begaafdheid en liefde tot kinderen openbaar.

Hij meende roeping te hebben voor de zending en de ouderlingen zorgden ervoor, dat hij aan het baptisten-seminarium in Hamburg kon studeren. Hij trad in het huwelijk met Antje Langemann, die in deze tijd taalstudie en zie-

kenverpleging bedreef, om als echtgenote van de a.s. zendeling mee in de arbeid te kunnen dienen. Toen kwam de teleurstelling.
Medisch onderzoek bracht Kroekers ongeschiktheid voor de tropen aan het licht.
Toch zou hij zendeling worden, niet in de tropen maar in Oost-Europa. De duitse mennonietengemeenten beriepen hem tot hun reizend prediker. Hij diende de gemeenten, die aan de Wolga tot Siberië, tot over de Oeral verspreid lagen. Kroekers reizen reikten zelfs van Bakoe aan de Kaspische Zee tot aan de turkse grens, want ook daar waren nederzettingen. Nodig bleek: lectuur.
Kroeker stichtte een drukkerij, nadat hij met z'n familie uit Spat op de Krim, was vertrokken naar Halbstad. Daar werden ook konferenties belegd, o.a. ook dr Bädeker uit Londen sprak, de bekende evangelist die in de russische gevangenissen werkzaam was geweest.

Via deze kwam Kroeker in aanraking met de opwekkingsbeweging onder de aristocratie in Petersburg, die geleid werd door een adjudant van de Czaar, nl. overste Paschkow. Na diens uitwijzing vergaderde men in het paleis van de nu in Parijs wonende prinses Lieven, die vorig jaar nog ons land bezocht. Kroeker kreeg zo ook contact met de gemeenschapsbeweging in Westeuropa, die door de opwekking van Wales tot nieuw leven was gekomen. De Blankenburgers alliantie-konferentie werd door hem bezocht en hij trad er als spreker op. In 1910 verhuisde Kroeker naar Duitsland, naar Wernigerrode in de Harz. Door het uitbreken van de eerste wereldoorlog (1914) braken alle verbindingen met het oosten af. Daar hij nog niet de duitse nationaliteit bezat, werd hij gedurende de oorlogsjaren verhinderd zijn woonplaats te verlaten. In die jaren begon hij zijn werken te schrijven over het oude testament.

In deze jaren kwam opnieuw een verbinding met het Oosten tot stand. Russische krijgsgevangenen werden naar Duitsland gevoerd, onder hen werkte 't evangelie. Kroeker komt in aanraking met pastor Jack. Samen vonden ze hun taak onder de russische krijgsgevangenen en zij stichtten de zendingsbond **„Licht in het Oosten"**.
Eerst werkten ze onder deze gevangenen, samen met zweedse zendingsvrienden en duitse baptisten, waaronder Prediger Flügge uit Kassel.

Verbindingen werden aangeknoopt met Zweden, Zwitserland, Nederland, Engeland, Amerika. Het blad „Dein Reich komme" verscheen, niet alleen als mededelingenblad, maar ook als „kansel" voor Kroekers' getuigenis.
Kroeker begon zijn bijbelwerk. De tweede wereldoorlog en ziekte verhinderden de voortzetting. Het Hitler-regiem gedoogde geen werken meer over het oude testament. Het laatste werk, dat Kroeker schreef, was 'n utileg over Romeinen (hoofdstukken 1-8). Na zijn dood werd het uitgegeven. In 1947 vertrok hij en nam intrek bij z'n schoonzoon, in de buurt van Stuttgart, nl. Mühlhausen. Daar kwam het nieuwe centrum voor de zendingsarbeid en daar sprak Kroeker voor het laatst. Op 12 november 1948 vierde hij zijn 76ste verjaardag en op zondag 12 december ging hij naar zijn eeuwig huis.

D. S.

gemeenteberichten

Treebeek - (J. P.). Het werk gaat hier gestadig voort. Hoogtepunten zijn wel geweest de evangelisatie- en konferentiedagen, die nu weer achter ons liggen. Tijdens de evangelisatiedagen was tot ons overgekomen ds W. Hessels uit Bree (België).
Wij zien met dankbaarheid terug op die dagen. Het zaad is rijkelijk gestrooid en de Heer zal wasdom geven.
Paasmaandag hadden wij een internationale konferentie, broeders en zusters uit Genk, Eindhoven en Aken waren in ons midden. Veel zegeningen zijn ons deel geworden.
Deze dag mocht zijn bekroning er in vinden, dat velen getuigden van hun levende Heer. Dit zijn hoogtepunten in het gemeentelijk leven, zij geven aan een ieder de kracht om verder te werken in de wijngaard en zich vast te houden aan de beloften van de Heiland.
Mogen wij u allen in de lande en hen ver daar buiten hartelijk groeten; dat Gods zegen met u mag zijn.

Groningen-Zuid - (P. S.). Er is de laatste tijd veel droefheid in onze gemeente. Sinds 1 januari jl. hebben vier broeders en één zuster het tijdelijke met het eeuwige verwisseld.
Eind april werd een vriend van de gemeente thuisgehaald; ook nam de Here het vierjarig zoontje van een broeder en zuster tot Zich.
Zij allen hebben lege plaatsen in onze gemeente achtergelaten. We zijn dankbaar, dat we hen onder ons mochten hebben. „Zalig de doden, die in de Heer sterven".

Naast droefheid kunnne we ook gewagen van vreugde. In de middagdienst van de eerste paasdag hebben vier jonge zusters en één broeder getuigenis afgelegd in de doop. Het was een gezegende dienst.
Er is nog een jonge zuster, die de doop heeft aangevraagd. Mogen meerdere volgen!
We zijn onze Heer dank verschuldigd. Hij blijft doorgaan met Zijn werk aan ons, zondige mensen.
Er is enthousiasme voor ons plan om te komen tot de bouw van een tweede gemeentecentrum, in een nieuwe wijk, in onze gemeente.
Vele broeders en zusters hebben reeds een finantiële bijdrage toegezegd; er komen reeds gelden binnen, hoewel het plan nog in een zeer pril beginstadium is.
Als het plan tot kerkbouw doorgaat - waarom zou het niet als er zoveel enthousiasme is? - dan heeft dit plan rechtstreeks te maken met het bevel van Christus om álle volken tot Zijn discipelen te maken. De grond, die ons te koop is aangeboden, ligt in het centrum van een geheel nieuwe wijk; een stad op zichzelf. Wij hebben met een eigen kerk in deze wijk de mogelijkheid om het evangelie te prediken op de mensen in ons centrum op te vangen.
Als de gemeente met gebed en offer achter dit plan staat, dan zal de God van de God van de hemel het doen gelukken.

Assen-Stadskanaal - (korr.). Zondag 6 mei was een bijzondere dag voor de gemeenten Assen en Stadskanaal en daarom willen we u nog graag laten meedelen in de vreugde die ons samen te beurt viel. Beide gemeenten waren in Stadskanaal samen gekomen voor een doop- en avondmaaldienst, waarin beide voorgangers, ds I. Tammeling en H. J. Stukker een aandeel hadden. De kerk was geheel gevuld, ook omdat de Assenaren in grote getale waren opgekomen. Niemand wilde het ogenblik missen waarop een broeder en een zuster uit deze kleine gemeente gedoopt zouden worden. Ook een jonge zuster uit Stadskanaal werd in deze dienst gedoopt. De prediking door ds I. Tammeling, werd gehouden naar aanleiding van Rom. 6 en Hand. 8 : 34-39. Hierin werden we weer opnieuw bepaald bij de zoekende liefde van Christus: niet wij zoeken Hem, maar Hij zoekt ons. We zijn samen meegereisd op de wagen van de kamerling en we werden duidelijk bepaald bij het woord: „indien gij gelooft, zo is het geoorloofd.
Na de prediking vierden we samen het avondmaal, dat geleid werd door ds Stukker. Hier werden de juist gedoopten welkom geheten en ingeleid in de gemeenten door de beide voorgangers. Na de dienst reisden zij, de Assenaren, hun weg naar huis terug met blijdschap.

Delfzijl - (P. B.). Dat blijdschap en droefheid soms heel dicht bij elkaar liggen, beleefden we als gemeente dezer dagen wel zeer sterk.
Blijdschap en grote dankbaarheid was en is er in het gezin van onze voorganger nu daar een dochtertje geboren werd.
Dat deze blijdschap niet alleen tot de pastorie en haar bewoners beperkt bleef, maar ook in de gemeente veel medeleven en dankbaarheid deden ontstaan, behoeft geen betoog. Ja, we geloven, dat allen die de fam. De Boer kennen, zich over de geboorte van Saskia zal verheugen.
Droefheid was er toen de Here op 12 mei zr Mulder (vele jaren lid onzer gemeente en getrouw lid van „Zusterhulp") tot Zich nam.
In de rouwdienst op 16 mei waren velen (vooral leden van Zusterhulp) aanwezig om onze overleden zuster de laatste eer te bewijzen. Onze voorganger mocht bij deze gelegenheid, waar velen aanwezig waren, die anders nooit onze diensten bezoeken, wijzen op de Goede Herder, Die Zijn leven gaf voor Zijn schapen en Die niet wil, dat er één enkele verloren gaat.
Zo gaf en nam de Here dan ook in onze gemeente. Gelukkig is het voor al Gods kinderen te mogen weten, dat de Here alle dingen doet medewerken ten goede.

* * *

Beroepingswerk

Aangenomen: naar Hoogeveen, E. J. Huizing te Deventer.

REKTIFIKATIE

Abusievelijk werd door ons in een bericht in ons weekblad „De Christen" d.d. 4 mei, pag. 7 vermeld, dat de gemeente te Den Haag posten heeft in Delft en Oegstgeest. Dit moet zijn: Moerwijk-Morgenstond en Delft. Onze excuses.

F. B.

Mededelingen

Radenkonferentie IJsselgewest

De uitgestelde radenkonferentie van het IJsselgewest vindt plaats DV. zaterdag 26 mei in de baptistenkapel te Arnhem; aanvang 3 uur nam.

De agenda vermeldt o.a.:

„Het jeugdwerk" door ds Th. van der Laan; *„Ontrouwe leden"* door br A. Kruizinga *„Vertegenwoordiging der gewesten in de UC?"*

L. v. d. L., sekretaris

KERK EN VREDE

houdt op 16-17 juni a.s. haar jaarlijkse landelijke konferentie op Woudschoten. Het thema is: **„Weerstanden tegen het pacifisme".**
Sprekers zijn o.a. prof. dr J. de Graaf, dr Kr. Strijd, pater S. Jelsma M.S.C. en de berlijnse Probst Heinrich Grüber, die door zijn houding tijdens het Hitler-regiem, zijn hulp aan de Joden en verleden jaar door zijn getuigenis in het Eichmann-proces de aandacht uit de gehele wereld op zich gevestigd heeft.
Een introduktie voor deze konferentie kan worden aangevraagd bij het sekretariaat: Amsterdam-Z., Oud Ehrenstein 18.

Nader bezien

„Politieke babbeltjes"

Eén van de afgevaardigden op de laatste algemene vergadering der unie, sprekend namens zijn gemeente, maakte ten aanzien van ons weekblad de opmerking, dat de redaktie zich moest onthouden van „politieke babbeltjes". Deze spreker kreeg weliswaar geen bijval, desondanks hebben we het idee, dat hij met deze opmerking de gevoelens van vele baptisten vertolkte.
Natuurlijk doen alle baptisten aan politiek. De een met meer overtuiging, inzicht en belangstelling dan de ander, maar allemaal doen-we-er-aan. Alleen, in onze omgang met elkaar en in ons optreden naar buiten menen vele baptisten a-politiek te moeten zijn.
Voor dat gevoelen hebben we wel begrip.
Het is immers zo, dat we niet graag onze gemeenten vereenzelvigd zouden willen zien met een bepaald partij-politiek standpunt, zoals dat wel eens het geval is met kerken rondom ons. Ook zijn we bang voor geprononceerde politieke opvattingen in de gemeente, omdat zoiets al te gemakkelijk tot allerlei twist en onenigheid zou kunnen leiden...
Maar, dat betekent dat nu ook, dat we ons - ook als redaktie - angstvallig moeten onthouden van voorlichting op het politieke vlak? Méér nog: dat we moeten zwijgen over die dingen welke over deze wereld heen daveren en volken en enkelingen tot radeloosheid en wanhoop brengen? Over die dingen, die allen, die deze wereld-Gods bewonen, aangaan? Heeft het evangelie dan niets te zeggen over - we noemen enkele zaken: atoombomproeven, rassendiskriminatie, kommunisme, kapitalisme, miltarisme, antisemitisme kolonialisme?
Het is onze overtuiging, dat zij die op deze vraag ontkennend menen te moeten antwoorden het evangelie hebben gereduceerd tot een boodschap, die nauwelijks nog herinnert aan de bijbelse proklamatie van de heerschappij Gods.
De bijbelse profeten spraken tegenover enkelingen en volkeren, politici, koningen en slaven het met heiligheid geladen „Alzo spreekt der Here...!". Nee, dat waren geen politieke „babbeltjes". Profeten babbelen niet, zij getuigen. Dwars tegen gangbare meningen in.
Zou het tekort aan profetisme ons misschien op de vlucht hebben gedreven naar de veiligheid van het a-politieke? We vragen maar.

v. D.

11e OEKUMENISCH EUROPEES JONGERENKONGRES

Op het vormingscentrum Oud-Poelgeest te Oegstgeest wordt van **18-30 juli a.s.** een internationaal Jeugdkongres gehouden. Als centraal thema is gesteld

de welvaart en het welvaartsdenken in Europa,

dat behandeld wordt aan de hand van de vragen: welke plaats neemt de welvaart in bij ons denken en handelen als land en als persoon?
Voor welke verantwoordelijkheden wordt Europa gesteld?
Wat betekent dit voor ons, jonge christenen van Europa?
Als sprekers vroegen wij o.m.:
Ds A. H. van den Heuvel van het jeugddepartement van de wereldraad van kerken.
De heer Ph. Farine, president van de l'Association Jeune Europe, Paris;
drs W. Tims van het Centraal Planbureau te Den Haag.
Prijs ƒ 75,—.
Opgaven en inlichtingen: Kasteel Oud-Poelgeest, Oegstgeest.

HEMELVAARTSDAG

Grote openluchtsamenkomst te Westerhaar.
Als spreker is uitgenodigd ds S. Zijlstra te Eindhoven. De leiding berust bij ds R. J. Voorhaar.
Medewerking wordt verleend door het groot evangelisatiekoor en de muziekclub „De Zaaiers".
Komt allen Hemelvaartsdag naar Westerhaar. Aanvang 2.30 uur.

Tweede pinksterdag:

nationale jeugdkonferentie in Zwolle

Lezers aan het woord

Toga?

Geachte redakteur,
We zijn het allemaal er over eens, dat onze baptistenvoorgangers op de kansel er wat kleding betreft keurig uitzien. Ik heb tenminste nog nooit een op- of aanmerking gehoord over slordige kleding. En, als er dan nog weleens enig onderscheid is dan zal dat wel te wijten zijn aan een niet te ruim inkomen.
Waar het, geachte redakteur, mij nu omgaat is wel dit, dat ik gaaren eens de mening van de lezers zou willen vernemen over het dragen van een...... toga op de kansel.
Iedereen heeft een mening; nu is mijn persoonlijke mening, dat een toga een predikant siert en dat niet alleen, ik zie hem als herder en leraar in een sfeer van wijding en daarbij past een toga.
Over kleding valt veel te zeggen; bij ceremoniën heeft kleding veel te zeggen en vooral geldt dat van personen die zo „te kijk" staan voor aandachtige hoorders. God kan ook zegenen zonder toga, maar het is ook hier: 't is maar hoe je 't bekijkt. Wij baptisten zijn nuchter. Of misschien wel te nuchter?
Graag zou ik Uw mening, geachte lezer, willen vernemen over dit onderwerp. De eindredaktie dankend voor de plaatsruimte,

een lezer *)

*) Naam en adres van de inzender zijn ons bekend, E.R.

Beroepsopleidingen voor personeel in bejaardentehuizen

Sedert 1956 worden door de *Stichting Protestantse Opleidingen Bejaardenzorg te Utrecht* (kortweg SPOB) in tal van plaatsen in Nederland beroepsopleidingen gegeven voor personeel in bejaardentehuizen.
Beroepsopleidingen, die zijn geautoriseerd door de Nederlandse Federatie voor Bejaardenzorg, het nationale orgaan, waarin alle kerken, gezindten, levens- en denkrichtingen, maar ook de talrijke funktionele organen elkaar ontmoeten en met elkaar research-werk verrichten en het landelijk beleid bepalen.
Deze beroepen zijn de *bejaardenhelpsters* - de huishoudelijke en verzorgende krachten in de inrichtingen, voorts de *bejaarden (c.q. zieken-verzorgsters* - die werkzaam zijn op de zieken en verpleegafdeling van de tehuizen - en tenslotte *directies en overig kader in de tehuizen.*
De opleiding van *bejaardenhelpster* duurt twee jaar en wordt uitgevoerd op een groot aantal nijverheidsscholen voor meisjes in Groningen, Leeuwarden, Sneek, Zwolle, Hengelo, Apeldoorn, Arnhem, Zeist, Utrecht, Hilversum, Alkmaar, Amsterdam, Haarlem, Leiden, Voorburg, Den Haag, Rotterdam, Dordrecht, Sommelsdijk en Middelburg.
Als vooropleiding is genoten lager onderwijs en eventueel enkele jaren primaire opleiding huishoudschool voldoende. De opleiding richt zich voornamelijk op het zich doen bewust worden van en eventueel inhoud geven aan het beroep van de hulpkrachten in de bejaardentehuizen.
Naast een aantal kennisvakken: omgang met bejaarden, algemene oriëntering t.a.v. bejaardenzorg, hygiëne en huiselijke ziekenverzorging, tijdsbesteding, geestelijke vorming, huishoudelijke vorming en algemene ontwikkeling wordt zeer veel aandacht besteed aan de buitenschoolse persoonlijkheidsvorming, waaraan een aantal zeer bekwame cursus- en vormingsleidsters meewerken.
Ruim 1000 cursisten zijn in de laatste vijf jaar opgeleid en ± 560 dames volgen nu de cursussen.
Een officieel examen bekroond met een diploma van de Nederlandse Federatie voor Bejaardenzorg en een insigne sluit de opleiding af.

In de kringen van het maatschappelijk werk wordt deze opleiding als een belangrijke bijdrage voor een status verbetering van de hulpkrachten in de tehuizen beschouwd.

Bejaarden (c.q. zieken) verzorgsters worden opgeleid in een twee jaar durende interne cursus in grote verpleegtehuizen of verpleegafdelingen van bejaardentehuizen in Zwolle, Enschede en Hilversum (Ziekenhuis „Zonnestraal").

Deze opleiding voorziet in de vorming van hulpkader in de zieken-en-reactiveringsafdelingen, welke dringend nodig is.

De opleiding duurt ook twee jaar, is veel meer gericht op medische en verpleegkundige vakken. Vooropleiding: enkele jaren ULO of primaire opleiding nijverheidsschool.

De oriënteringscursussen en vervolgcursussen voor kader worden door de SPOB in de provincies Gelderland, Overijssel, Utrecht, Noord-Holland en Zuid-Holland gegeven volgens de richtlijnen van de Nederlandse Federatie voor Bejaardenzorg.
In andere provincies zijn deze cursussen in voorbereiding. Talrijke directieleden van bejaardeninrichtingen, ook van particuliere tehuizen, hebben hiervan reeds gebruik gemaakt.

Het brede scala van onderwerpen z.a. personeels- en organisatievraagstukken, revalidatie, gezond en ziekte, tijdsbesteding, bouwkundige aspecten, beroepscode, de geestelijke verzorging, warenkennis, keukeninrichting e.a. aspecten passeert de revue in een reeks van zeventien vormingsdagen.

In september 1962 zullen de talrijke cursussen en opleidingen weer beginnen. Informatie over plaats, tijd, roosters, kosten, etc. kunnen ingewonnen worden op het centraal adres van de *Stichting, Maliesingel 26, Utrecht.*

In het beraad van de Nederlandse Federatie voor Bejaardenzorg met de Centrale Raad voor de Gezinszorg is overeenstemming bereikt om bovengenoemde opleidingen ook open te stellen voor gezinsverzorgsters en gezinshelpsters, die bij bejaarden in de wijk werken.

(Ingezonden)

„Muziek-contact"

Onze jaarlijkse konferentie zal dit jaar D.V. worden gehouden op 16-17 juni op „De Vinkenhof".

Voor deze konferentie is ons medewerking toegezegd door de heer Paul Ruppel, leider der duitse christelijke zangersbond. Daar deze een bizonder bekwame zangleider is, belooft het een zeer goede konferentie te zullen worden. We zouden, behalve onze geregelde bezoekers ook gaarne veel koorleden aanwezig willen zien. Van onze gemeenten en koren, die hun medewerking toezegden voor ons werk, door lid te worden van „Muziek-Contact", hopen we, dat ze het een of meer leden mogelijk zulen maken deze bijeenkomst te bezoeken. Er zullen nieuwe perspektieven aan de orde komen en we zullen samen veel zingen. En daarnaast ons bezinnen op het lied der gemeente.

Ieder, die belang stelt in zang en muziekleven ten dienste van ons gemeentelijk werk is zeer hartelijk welkom!
Het programma is als volgt:

Thema: „Zingt den Here een nieuw lied"

Zaterdag 16 juni:

11.00 uur Aankomst en begroeting.
11.30 uur Opening der konferentie door de voorzitter, de heer C. Brandt.
12.30 uur Warme maaltijd.
14.00 uur Middagprogramma:
Zangdienst o.l.v. de heer Paul Ruppel.
Thee
Zakenbehandeling.
18.30 uur Broodmaaltijd.
19.30 uur Avondvergadering.
Inleiding door de heer Paul Ruppel.
Onderwerp: **„Neue Wege geistlicher Musik".** (aangevuld met „Band en Plaat").
Bespreking.
21.30 uur Dagsluiting.

Zondag 17 juni:

8.00 uur Ontbijt.
9.00 uur Muziek van orgel en hobo.
9.30 uur Kerkdienst: voorganger dr J. J. Kiwiet.
Organist de heer P. Ambachtsheer; medewerking van koor (uit de deelnemers) onder leiding van de heer Paul Ruppel.
Na de dienst muziek van orgel en hobo.
10.30 uur Koffie.
Hierna inleiding door de heer K. Pieket-Weeserik.
Onderwerp: **„Wat speelt de organist vóór de kerkdienst".**
Bespreking.
12.30 uur Warme maaltijd.
14.00 uur Middagvergadering.
Zangdienst o.l.v. de heer Paul Ruppel (Instruktief voor koorleiders).
Slotbijeenkomst.
16.15 uur Sluiting der konferentie.

Zoals U ziet beginnen we deze keer al 's morgens om 11 uur. Hierdoor zullen we voor alles ruimer tijd hebben, daarbij, als altijd de prettige sfeer van „De Vinkenhof". Al met al belooft het weer een fijne en leerzame konferentie te zullen worden.

Deelnemerskosten *f* 8,— per persoon.
Uw aanmelding wordt gaarne spoedig verwacht aan het sekretariaat van „Muziek-Contact", mevr. C. Kiwiet-Blaauw, Uitslagsweg 66, Hengelo (O.), telefoon (05400)-3225.

Tweede pinksterdag

Toogdag in Scheveningen

Uit onze wereldwijde gemeenschap

Edinburgh, Schotland.
De grootste baptistenkerk in Schotland, de Charlotte Kapel zal begin oktober 'n nieuwe voorganger ontvangen, namelijk Rev. Alan Redpath, thans nog voorganger van de Moody Church te Chicago, Ill., USA.

Budapest, Hongarije.
De hongaarse baptisten-unie heeft kortgeleden een nieuwe liederenbundel uitgegeven, bestemd voor het gebruik in de gemeente en de gezinnen. De bundel „Geloofsliederen" 550 gezangen en het volledige geneefse Psalter, dat ook thans reeds gebruikt wordt in de hongaarse baptistengemeenten.

Beiroeth, Libanon.
Het arabische baptistenseminarium nam in maart de eerste gebouwen, welke van het geprojekteerde komplex thans zijn gereed gekomen op plechtige wijze in gebruik. De theologische opleiding van toekomstige baptistenvoorgangers in het Nabije Oosten begon in 1953 met enkele klassen voor drie studenten. Het huidige seminarium begon zijn werk in 1960 in een tijdelijke huisvesting in een van de voorsteden van Beiroeth, met 17 studenten uit Libanon, Jordanië, Gaza en Egypte.

Rüschlikon, Zwitserland.
Vertegenwoordigers van 15 landen, w.o. ook Nederland, zullen van 27 juni tot 4 juli a.s. elkaar ontmoeten op een werkkonferentie gewijd aan radio en televisie ten dienste van de evangelie-verkondiging. De konferentie staat onder auspiciën van de radio-kommissie van de europese baptistenfederatie.

Kassel, Duitsland.
Pred. Walter Paulo, de eindredakteur van „Die Gemeinde", het weekblad van de duitse baptistengemeenten, heeft zich onder medische behandeling moeten stellen. Gevreesd wordt, dat dr Paulo geruime tijd niet in staat zal zijn z'n arbeid te doen. Pred. Karl Schütte, die reeds vele jaren geleden de eindredaktie van het blad aan de huidige eindredakteur overdroeg, zal het werk weer op zich nemen, tot dr Paulo weer in staat is zijn redaktionele verantwoordelijkheden waar te nemen.

Mexico-City, Mexico.
In maart werd op bizondere wijze het honderdjarig bestaan van het baptisme in Mexico herdacht. Ter gelegenheid van dit jubileum werden in het gehele land evangelisatie-bijeenkomsten gehouden. Men deelt mee, dat meer dan 2500 personen tijdens deze bijeenkomsten tot geloof in Christus zijn gekomen. Velen van hen werden op paaszondag reeds gedoopt en op deze wijze toegevoegd tot de gemeenten in Mexico. Predikanten en evangelisten uit USA en Guatemala hebben tijdens deze jubileum-campagne de mexicaanse voorgangers bijgestaan. Radioberichten en -programma's naast artikelen in de pers gaven aan de bijeenkomsten de nodige bekendheid.

Tokio, Japan.
De welbekende baptisten-evangelist dr Billy Graham zal gedurende 13 dagen meewerken aan de baptisten-evangelisatie-campagne welke in meer dan honderd japanse steden volgend jaar april zal worden gehouden. Voor dit gehele projekt ontvangt de unie van baptistengemeenten in Japan financiële steun van de zendingskommissie van de Southern Baptists, USA en van de baptistenkonventie van Texas.

Londen, Engeland.
Eind april (29 april-1 mei) hield de unie van baptistengemeenten in Groot Brittannië zijn jaarlijkse algemene vergadering. Tot president werd verkozen Rev. W. D. Jackson; Rev. H. L. Watson werd gekozen tot vice-president. Dr Martin Niemöller, president van de evangelische kerk in Hessen-Nassau, Duitsland, als gastspreker aanwezig, sprak over 't onderwerp „De betekenis van het evangelie nu". Deze algemene vergadering werd door ongeveer 2000 afgevaardigden bijgewoond. De britse unie telt 2194 gemeenten met tezamen 239310 leden.

Rüschlikon, Zwitserland.
Van 27 april tot 4 mei hebben oud-studenten van het seminarium te Rüschlikon elkaar ontmoet. Te zelfde tijd werd er een jeugdleiderskonferentie gehouden. De oud-studenten kwamen tot oprichting van een reünisten-vereniging; tot praeses werd de Nederlander, ds J. A. Brandsma te Groningen-Z. gekozen. Dr Piero Bensi, Italië, werd vice-president; dr Günter Wagner sekretaris.

Barcelona, Spanje.
Gedurende een nogal ingrijpende reorganisatie van het baptisten-seminarium te Barcelona zetten verschillende studenten van dit opleidingsinstituut hun studie voort aan Spurgeon's College, Rawdon en enkele andere britse seminaria.

Rome, Italië.
De vijfde interkerkelijke jeugdkonferentie van Italië, waaraan waldenzen, methodisten en baptisten hebben deelgenomen, nam sterk stelling tegen de recente bezoeken van verschillende protestantse leiders aan de paus. In de motie, waarin tegen deze bezoeken stelling wordt genomen, wordt o.a. gezegd, dat deze bezoeken dikwijls worden uitgelegd als eerbewijs aan de „Heilige Stoel" en de paus.

Sirac, Zuidslavië.
De kroatische baptisten-jeugdkonferentie welke 1-3 mei werd gehouden in Sirac werd door ongeveer tweehonderd jongemensen bijgewoond. Het thema van de konferentie luidde: Het volk van God. 's Avonds werden er evangelisatiediensten gehouden.
Verschillende jeugdige bezoekers kwamen tot belijdenis van geloof.

Montreal, Canada.
De baptist Thomas C. Douglas is leider geworden van de nieuwe demokratische partij welke kortgeleden werd gesticht als een poging om alle socialisten in Canada te verenigen. In zijn poging de socialistische beweging aan invloed te doen winnen zal Douglas een andere baptist tegenover zich vinden, namelijk premier John G. Diefenbaker, die leider is van de konservatieve partij in Canada.

Edinburgh, Schotland.
Het schotse baptisten-seminarium heeft een gift van £ 1000 ontvangen van een oud-student en vroegere docent van de school, dr John Macbeath te Londen. Een deel van het geld zal besteed worden aan prijzen voor studenten, welke in de vergelijkende godsdienstwetenschap en homiletiek opmerkelijke studies hebben gemaakt.

Tukuyu, Tanganyika.
Eén van de voorgangers van de 32 baptistengemeenten in het gebied rondom Tukuyu, Tanganyika is tegelijk dorpshoofd. Verschillende dorpshoofden zijn baptist geworden; verscheidene andere bezoeken de diensten van de baptistengemeente in hun dorpen en tonen zich zeer belangstellend voor het evangelie.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Leestafel

VIJF BRODEN EN TWEE VISSEN, ds H. A. Visser; Boekencentrum N.V., 's Gravenhage; 166 pag., geb. f 4.90.
Hier wordt een aantal toespraken geboden. Echte preken zijn het niet, daarvoor is er m.i. te weinig exegese in te vinden, ook ontbreken thema en inleiding. Dit doet echter aan de waarde niets af. Het is nu lectuur geworden die gemakkelijk is te volgen, ja boeiend is. Deze toespraken vertolken het evangelie op een wijze die aanspreekt. De auteur blijkt over de nodige fantasie te beschikken, die de geboden stof levend en actueel maakt. Als voorbeeld de toespraak over Zacheus, „Ja in de bijbel staat er niets meer over Zacheus„ — en dan volgt een beschrijving van Zacheus met een chequeboek...... Dat is zeker moderniseren; gaat dit niet wat ver? Dit bezwaar heb ik ook bij de toespraak: „Het feest blijft doorgaan". Hier wordt door de auteur eerlijk gezegd: „eigenlijk ga ik nu preken over een gedeelte van de gelijkenis, dat niet in de bijbel staat. Ik ben dus eigenlijk alleen maar aan het fantaseren, ik doe dit, hoewel ik mij bewust ben van het hachelijke van mijn ondernemen" (p. 141).
Paulus zegt ergens: „Predik het Woord".
Afgezien hiervan heb ik alle vrijmoedigheid dit boek aan te bevelen. Met stichting heb ik meerdere van de toespraken gelezen.

D.S.

DE CHRISTEN IN DE WERELD VAN NU, J. Daniélou; N.V. Dekker en van de Vegt, Utrecht-Nijmegen; 136 pag., ingen. f 3.90.
De schrijver is roomskatholiek, een van de leidinggevende theologen en professor aan het „Institut Catholique" te Parijs. Er komen in dit lezenswaardige boek op meerdere plaatsen dingen voor, die wij als protestanten niet onderschrijven, bijvoorbeeld op pag. 11 waar sprake is van de zuivering van het vagevuur. Anderzijds is er genoeg in dit boek te vinden, dat we volkomen kunnen onderschrijven. Op pag. 13: „Waar de wereld vandaag op wacht zijn christenen van wie de glorie van de verrezen Christus uitstraalt, in wie de Heilige Geest zijn wondere daden uitwerkt......"
In het eerste hoofdstuk wordt de nadruk gelegd op de heiligheid van de „leek". Er wordt gewezen op de moeilijkheid om in dit leven de heiligheid na te jagen, waar de wereld zoveel eisen aan ons stelt. De schrijver stelt 't zo, dat hier geen tegenstelling gezien moet worden, maar dat er een in elkaar grijpen is van onze taak in de wereld en wat God van ons vraagt. Hij strijdt terecht tegen de halfheid van de christenen en ziet het als een drama, dat zoveel christenen ontrouw zijn aan hun roeping tot heiligheid. In het tweede hoofdstuk handelt hij over de liefde tot God en tot de mensen. Ik citeer (pag. 19): „de liefde tot de mensen verdient niet de naam van liefde als zij niet uit de liefde tot God voortvloeit„ — Op de relatie van de mens tot God wordt het accent gelegd. „Het persoonlijke gebed is wezenlijk voor het christelijke leven". Het evangelie moet niet beperkt worden tot een materiële vrijmaking. Het gaat niet (aldus pag. 30) om de opbouw van een christelijke beschaving maar om het Koninkrijk Gods, dat zijn aanvang heeft in de kerk.
We noemen nog enkele hoofdstukken: „Gehoorzaamheid aan God en onze inzet voor het tijdelijke", (de gehoorzaamheid aan Gods wil de wezenlijke drijfveer van de wereldlijke activiteit van de christen). „De Kerk en de vrijheid van de christen", (Christus de éné bevrijder, alleen Hij verbreekt de stalen grendels van de gevangenis (pag. 56-57), genade en vrijheid staan in dienst van elkaar). Het katholieke standpunt komt naar voren als het gezag der kerk gezien wordt als de weergave van de dwang die de weg naar vrijheid vormt. Nog sterker komt het naar voren in het hoofdstuk „Verdediging der kerkelijkheid", waarin veel te lezen is dat naar onze protestantse opvattingen onaanvaardbaar is, o.a. „buiten de kerk en de sacramenten is er geen zaligheid"; het „Doopsel van begeerte" is voor ons een onbekende zaak. Toch heeft dit hoofdstuk ook voor ons betekenis, daar er een onderschatting van de kerk en haar diensten wordt gesignaleerd als een dreigend gevaar. De schrijver verklaart anderzijds, - hij is daar zeker van - (pag. 98), dat er mensen gered worden zonder zichtbaar tot de kerk behoort te hebben en dat de sacramenten alleen niet voldoende zijn om echte christenen te maken. Er volgen nog de hoofdstukken: „Zalig de armen", en „Menselijke verwachting en christelijke hoop Het lezen van dit boekje zal zeker ten goede komen aan een beter verstaan van elkaar. De schrijver heeft de problemen goed doordacht. Protestanten die kennis willen nemen van het huidige theologische denken in de roomskatholieke kerk kunnen hier terecht. Naast hetgeen we als protestanten niet kunnen onderschrijven is er veel dat ons hart verwarmt.

D. S.

JEHOVAH'S GETUIGEN, Th. Delleman; „De lichtdrager", Stadhouderskade 137, Amsterdam (serie „Brandende vragen" no 6), giro 187866; gebroch. 39 blz., *f* 0.80.
De schrijver noemt de namen Russell en Rutherford. Hij merkt op, dat door deze grondleggers van de leer der Jehovah's getuigen berekeningen werden gemaakt inzake de wederkomst. Het jaartal 1914 door Russell voorspelt kwam niet uit. Men vond er iets op, n.l. dat in 1914 Christus in de hemel de troon had bestegen. Toen begon de heerschappij van het koninkrijk. De Jehova's Getuigen vormen een nieuwe wereldheerschappij. In hoofdstuk II worden de verschillende opvattingen bestreden (het bijbelgebruik van de Jehova's Getuigen). In het laatste hoofdstuk volgen wetenswaardige dingen aangaande de geschiedenis en de organisatie.Aan het eind is een literatuurlijst toegevoegd.
In het algemeen wordt door de bestrijding meer ruimte in beslag genomen dan door de weergave van hetgeen de Jehova's Getuigen leren. De schrijver had deJehova's Getuigen zèlf meer aan het woord moeten laten komen. Wie van de Jehova's Getuigen wat wil weten kan hier wetenswaardigheden vinden.

D. S.

Advertenties

Op 26 mei 1962 hopen wij met onze geliefde ouders

RIMMERT VAN NETTEN

en

GRIETJE VAN NETTEN

hun 25-jarige huwelijksdag te vieren.

Receptie in Aere Perennius te Sneek van 4-6 uur nam.

Hinke
Pier
Franke
Sjoerd

Psalm 113.

Melbourne, Australië.

Heeg (Fr.), Schatting 314.

Met veel vreugde en dank aan God stellen wij U in kennis dat op 2 juni a.s. onze vader en moeder, opa en oma

de heer en mevrouw

KOLBE—MOSTERT

de dag gedenken, waarop zij 35 jaar geleden in het huwelijk traden.

Kees en Hilly
Keesje, Benny, Anne Jan,
Diena en Henk
Tineke, Margreet.
Willy.

Gelegenheid te feliciteren van 7-8 uur.

Zwijndrecht, mei 1962.

Van Ruysdaelstraat 19.

Op 17 mei ontsliep in haar Heer en Heiland onze oude zuster

RUURDJE DE WITTE-HOFSTRA

in de gezegende ouderdom van 80 jaar.

Zij was in haar leven een blijmoedige getuige van Hem, Dien zij liefhad en diende.

Baptistengemeente Makkum.

Tot heerlijkheid bevorderd onze lieve man, vader en opa

HILBRAND BODEWITS

in de ouderdom van ruim 57 jaar.

„Zalig zijn de doden, die in de Here sterven".

Uit aller naam:

T. Bodewits-Manrho
Kinderen en kleinkinderen.

Exloo, 17 mei 1962.

Zuiderhoofdstraat 33.

De begrafenis heeft plaats gehad 21 mei 1962.

Heden werd uit ons midden weggenomen onze geliefde broeder

HENDRIK WOLTERS

op de leeftijd van 66 jaar.

In leven dirigent van het zangkoor en muziekkorps.

Zijn leven was liefde en toewijding in de gemeente voor zijn Meester.

De baptistengemeente Enschede.

De begrafenis heeft plaats gehad maandag 21 mei te Enschede.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 1 juni 1962 Jaargang 79 Nr. 3629

Over de Hemelvaart

Onze Heer heeft Zijn hemelvaart van te voren aangekondigd. Hij zou als de Zoon des mensen daarheen opvaren waar Hij tevoren was. En waar was Hij tevoren? - in de hemel bij de Vader.
Vrijwillig verliet Hij de hemel om op aarde het werk te volbrengen, dat de Vader Hem te doen gegeven had. Na het volbrengen van Zijn taak ging Hij naar huis. Zijn dicipelen zegenend vaart de Opgestane ten hemel om aan de rechterhand des Vaders plaats te nemen totdat Hij eens op de wolken des hemels wederkomt. „Ik ga heen tot Hem, die Mij gezonden heeft" (Joh. 7 : 33, 6 : 32).
Ook in het O. T. vinden we de hemelvaart voorzegd. In Ps. 24 waar gedoeld wordt op het opbrengen van de ark naar de hoogte van Zion, ziet de dichter niet meer de ark, maar Hem van Wien deze ark getuigde. „Heft, poorten, uw hoofden omhoog, en verheft u, gij aloude ingangen, opdat de Koning der ere inga". Niet alleen de dichter maar allen, die mede optrekken naar Zion, roepen: „Heft poorten uw hoofden omhoog!" Een vraag vanuit de tempel of vanaf de gewijde grond rondom het heiligdom, klinkt: „Wie is de Koning der ere?" Het antwoord wordt gegeven door hen die optrekken en toegang tot het heiligdom vragen. De Here is de Koning, die intrekt.

De aardse poorten en de hemelpoorten worden in het oude Oosten als een eenheid gezien (ook bij de Egyptenaren). Zo verstaan we, dat de woorden van Ps. 24 toegepast worden, op de opening van de poorten des hemels, die de grote Koning Jezus Christus toegang verschaffen. Nog duidelijker spreekt Ps 47 : 6: „God is opgevaren met gejuich, de Here onder bazuingeschal". Ook in deze psalm is sprake van het koningschap Gods, in vers 9 **„God regeert** over de volken, God is gezeten op Zijn heilige troon". Ook hier een heenwijzing naar Zijn troonsbestijging.

De hemelvaart is 't **feest van de troonsbestijging van onze Heer.**
Nadat de Heer 40 dagen lang Zich met vele gewisse kentekenen, aan Zijn discipelen had vertoond, is Hij van hen heengegaan. In die tijd maakte de Heer zich als het ware los van de dicipelen, of liever, de discipelen werden losgemaakt van de Heer, wat betreft Zijn aardse verschijning. Eens zullen de apostelen getuigen dat ze Hem nu niet meer naar het vlees kennen. Anderzijds leerde de Here de Zijnen in deze 40 dagen, dat Hij hen niet vergat, dat Hij steeds dezelfde voor hen bleef en dat Hij de Opgestane Heer is. **Zonder de opstanding is de hemelvaart een onmogelijkheid.** De hemelvaart rust op het feit der opstanding.
Christus, die nu in de hemel is, verbindt de aarde aan de bovenaardse wereld. Ons vlees en bloed, want Hij was waarlijk mens, is reeds in de hemel. De hemelvaart getuigt, dat onze bestemming ligt in vrijheid, in het leven van een hemel-leven. Dit is de sfeer waarin wij leven moeten, **zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is!"**
De hemelvaart zoals Hebr. 9 ons leert, is het binnengaan van de grote Hogepriester, in het heiligdom, met zijn eigen bloed, dat eens en voor altijd vergoten werd, om een eeuwige verlossing te verwerven voor ons.
Hij was de voorloper, de eerste die daar binnen ging, Hij heeft de **hemel voor ons geopend,** opdat ook wij zouden komen waar Hij is.
In de hemel zit Hij, als de Machthebbende. Bij Zijn hemelvaart sprak Hij tot Zijn discipelen: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde!" Aan Hem behoort de heer-lijkheid. Hij is **gezeten aan de rechterhand Gods,** naar de hemel gegaan, terwijl engelen en machten en krachten Hem onderworpen zijn (I Petr. 3 : 22). Hoe vaak vergeten wij het in de praktijk van het dagelijks leven, dat Hij de machtige, de Sterke is, die heerst over alles!
In onze zwakheid moeten wij ons vastklemmen aan Zijn macht! God heeft alles onder zijn voeten gesteld, alles staat onder Zijn macht en daarom kunnen we zingen: wij hebben een machtige Heiland!
Hij is daar in de hemel als **onze Voorspraak** bij de Vader! Hij is het die leeft om voor ons te bidden. „Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, **die ter rechterhand Gods is,** die ook voor ons pleit". (Rom. 8 : 34). Christus is binnengegaan in de ware tabernakel, in de hemel zelf, om thans ons ten goede, voor het aangezicht Gods te verschijnen". (Hebr. 9 : 24).

Jezus bidt nu voor de zijnen
Voorspraak hebben wij door Hem
Nu kan alle zorg verdwijnen
's Vaders oor verneemt Zijn stem
Naar de hemel opgevaren
Als overwinnaar uit de strijd
Doet Hij elke storm bedaren
Geeft ons rust in eeuwigheid.

In de hemelvaart wordt ook openbaar, dat Hij als overwinnaar uit de strijd is gekomen. Daarom heet het: opgevaren naar den hoge voerde Hij krijgsgevangenen mede! Dit woord uit Efeze 4 : 8 is een citaat uit Ps. 68, waar sprake is van het feit, dat de Here kwam van Sinaï, als de God die Zijn volk verloste en hun het land gaf.
Deze God is dié God, die overwinningen behaalde op al de Hem vijandige volken, want Hij is de Koning der koningen. Zijn wagens zijn twee maal tien duizend, duizenden bij duizenden. Hij wilde wonen onder Zijn volk. „De Here is van de Sinaï het heiligdom binnengegaan". Gij zijt opgevaren naar den hoge: Gij hebt gevangenen meegevoerd". Die God die heilsdaden eertijds verrichte, is Dezelfde die opvoer ten hemel. De berg vanwaar Hij opvoer is een nieuwe Sinaï, vanwaar Hij Zijn wet doet uitgaan, Zijn bevelen geeft: „gaat heen

In dit nummer

slechts één gemeentebericht; een (kort) verslag van de 39ste baptistenvoorgangerskonferentie; enkele ingezonden stukken; voor vakantiegangers: een lijst van kerkdiensten aan Hollands duinenkust.

in de gehele wereld". Hemelvaart, koningschap Gods en zendingsbevel behoren bij elkaar. Doch zal het **zendingsbevel** worden uitgevoerd, dan is voor alles de uitrusting daartoe nodig. In Efeze 4 volgt dan ook „gaven gaf Hij aan de mensen". **Zonder hemelvaart kon er ook geen sprake zijn van Pinksteren.** Van uit de hemel zond Hij Zijn geest. Het is merkwaardig, dat deze woorden „gaven gaf Hij aan de mensen". terugwijzend naar genoemde psalm, in het N.T. een geheel andere betekenis hebben gekregen. In Ps. 68 staat nl. letterlijk: „Gij hebt genomen gaven van de mens", dus het omgekeerde. In Ps. 68 betekent het, dat de Here van Zijn vijanden goede gaven nam. Doch in het licht van Efeze 4 is het **niet** gaven **genomen, maar gegeven!** Niet alleen de H. Geest gaf Hij, ook de ambten schonk Hij aan de gemeente: evangelisten, profeten, apostelen, herders en leraars tot opbouw van het lichaam van Christus. Hij ging heen om **een plaats voor ons te bereiden,** en eens komt Hij weder! Onze wandel is in de hemelen, van waaruit wij de zaligheid verwachten. Hij komt weer om ons tot Zich te nemen in Zijn heerlijkheid.

Hemelvaart moet door ons gekend worden. Het moet niet alleen staan in de bijbel, maar in onze harten en levens.

Hier op aarde reeds hemels zijn!
't Hoofd omhoog en 't hart naar boven!

D. S.

De 39ste baptisten-voorgangerskonferentie

Echt, we kunnen U (met de hand op het hart) verzekeren, dat dominees (gelukkig) gewone mensen zijn. Trouwens, de mythe dat predikheren tot een bizonder mensensoort zouden behoren is toch al aan het uitsterven sinds lange zwarte jassen hooguit alleen maar meer 's zondags worden gedragen en hoge hoeden slechts bij voorkomende gelegenheden. Mocht evenwel een schier onuitroeibare rest van dit bijgeloof nog latent hier en daar aanwezig zijn, omdat het — naar boosaardige tongen fluisteren — toch nog schijnt voor te komen, dat er dominees rondstappen met een air van wijsheid in eeuwig durende pacht en ongenaakbaarheid, dan zou de toevallige aanwezigheid van zulk een bij-gelovige op de jaarlijkse bijeenkomst van baptistenvoorgangers ruimschoots voldoende zijn een dergelijk overblijfsel uit voorbije eeuwen volkomen te likwideren.

Verleden week dinsdag en woensdag waren onze voorgangers voor hun 39e konferentie bijeen op „De Vinkenhof". Er waren er 55. Een record-aantal. De konversatiezaal was eigenlijk te klein voor dit gezelschap. We moeten óf „De Vinkenhof" uitbreiden óf er een tijdje mee ophouden nieuwe voorgangers op te leiden. Het eerste lijkt ons het meest aannemelijke.

Vijfenvijftig dominees in een te klein vertrek is een roerig gezelschap. Daarbij komt de kunstmatig gekweekte eigenschap van vele predikheren graag het laatste woord te willen hebben. Edoch, de eminente en grote (plm. 2.10 m.) *Van Beek (ds N. J.)* bleek voldoende gezag te bezitten om deze schare om zijn vinger te winden. Intussen had genoemde pastor er drie jaren als voorzitter opzitten en moest dus na deze konferentie zijn zetel afstaan. Ordnung musz sein, dus kozen de vergaderende broeders een nieuwe voorzitter: *ds W. Veenstra* van Musselkanaal mag het nu drie jaren proberen. Met zijn donkere tot in het „Vinkenest" doordringende stem zal het hem wel lukken denken we.

Verder moet men een winnend team nooit veranderen, dus lieten de broeders scriba en fiscus in hun eer en waardigheid, tot het (ongeschreven) reglement ook hen tot een funktieloos bestaan zal nopen.

Drs D. Slort, nauwelijks van bronchitis genezen, leidde het onderwerp „Zielzorg" in. Een goed opgezet betoog, dat de aandacht der broeders vermocht te boeien.

Ds H. van der Werf sloot bij dit onderwerp min of meer aan door „Zielzorg onder bejaarden" te behandelen. Een onderwerp, dat steeds meer belangstelling zal ondervinden en waarbij onze voorgangers op uitnemende wijze door Emmens pastor werden bepaald.

Hebben de bejaarden een belangrijke plaats in de gemeente, zo ook de jeugd. *Ds K. Reiling* en *ds J. Bouritius* belichtten, elk op eigen wijze, „De taak van de voorganger tegenover jeudigen". In de diskussie bleek enig verschil van inzicht t.a.v. de taak des voorgangers als jeugdleider, zoals die door br Bouritius werd beklemtoond. Ds Bouritius aksentueerde het jeugdleiderschap van de voorganger; anderen daarentegen meenden, dat de voorganger de jeugdigen wel moest begeleiden maar de leiding — indien mogelijk — moest overdragen aan anderen.

De scheidende con-rector van ons seminarium, *dr J. J. Kiwiet* behandelde „Plaats en betekenis van de historische theologie" (dog mengeschiedenis); een belangrijke wetenschap; het vak dat br Kiwiet o.a. zal doceren aan het seminarium te Chicago. Een uitvoerige gedachtenwisseling volgde op dit referaat.

Ook „evangelisatie" was onderwerp van bespreking. Hoe kan het anders. Een forum waarin zitting hadden de broeders *F. E. Huizinga, Jac. Tromp, J. Ketelaar* en *J. van Dam*, trachtte van inzicht getuigende antwoorden te formuleren op door de vergadering gestelde vragen.

Drs J. Reiling, de rector van het seminarium gaf een uitvoerig beeld van „De voorganger van morgen". Uiteraard kwamen daarbij de wereld van morgen en de gemeente van morgen ter sprake. Een fascinerend onderwerp dat op terzake kundige en evenwichtige wijze werd behandeld.

Eén van de jongste voorgangers, *ds P. van der Werf* leverde een goed uitgewerkte exegese en preekschets over Matt. 16 : 18, met als thema: „Gij zijt Petrus".

Ds J. W. Weenink, oprichter van de broederschap en nestor der voorgangers sloot met een opwekkend woord deze 39e konferentie.

Uiteraard hebben we in dit korte verslag niet alle gebeurtenissen genoemd. Ook geen uittreksels gegeven van de gehouden inleidingen en besprekingen.

Jammer, dat enkele van onze voorgangers niet aanwezig konden zijn; wegens ziekte: *ds G. W. Tijman* en *ds C. van Wier*. Ook deze keer waren enkele buitenlandse (in België werkende) voorgangers aanwezig: ds *A. H. Deelstra, ds T. Vogel, ds A. Vanhees* en *ds A. Vanimpen*. Ds A. Postma, voorganger van de niet-geuniëerde gemeente te Hengelo (O.) behoorde eveneens tot de gasten.

Met smaak veroberden de broeders de maaltijden welke op bizonder voortreffelijke wijze door de keuken van „De Vinkenhof" waren bereid.

Het volleybal-veld was geen ogenblik onbezet tijdens de soms vrij lange pauzes. Ook hierbij waren enkele uitblinkers; we noemen hen niet om teleurstelling bij de anderen te voorkomen.

v. D.

Vakantie aan de westkust

Badgasten in Noord - en Zuid Holland worden attent gemaakt op de diensten der gemeenten in dit gebied. Laat Uw aanwezigheid de soms kleine groepen bemoedigen. En laat Uw eigen vakantie gezegend worden door het horen van Gods woord.

Den Helder, Spoorgracht 40, 10.00 uur 19.30 uur dienst.

Alkmaar, Hofstraat 15, 10.00 uur en 19.00 uur dienst.

Haarlem, Begijnhof 10.30 uur en 19.00 uur dienst.

Leiden, Oude Rijn 3, 10.00 uur en 17.30 uur dienst.

Scheveningen, Doornstraat 25, 10.00 uur en 19.00 uur dienst.

Den Haag, Buitenom 10, 10.00 uur dienst.

Den Haag, Hengelolaan, 17.00 uur dienst.

Alkmaar P. v. d. S.

Aan rustige wateren

„Here, vermeerder ons geloof . . ."

Door het geloof de vervulling der beloften.
Hebr. 11 : 33.

De rijkdommen, die Gods kinderen ter beschikking staan zijn onmetelijk. Het geestelijk vermogen, dat hen werd nagelaten is zó groot, dat zij het onmogelijk kunnen uitputten. Wij moesten allen rijk zijn in de genade en toch heeft ons geestelijk leven vaak de gestalte van een bedelaar. Hoe komt dat? We staan er niet genoeg bij stil, hoe groot de schatkameren Gods zijn. Telkens weer vestigt de bijbel onze aandacht op het ‚alles' wat wij van God ontvangen hebben.

2 Cor. 9 : 8 „God is bij machte, alle genade in u overvloedig te schenken, opdat gij in alle opzichten ten allen tijde van alles genoegzaam voorzien, in alle goed werk overvloedig moogt zijn."

Fil. 4 : 19 „Mijn God zal in al uw behoeften naar zijn rijkdom heerlijk voorzien in Christus Jezus."

Als we over de oppervlakte van Gods woord heenzweven, blijven deze diepe rijkdommen voor ons verborgen, maar wie dieper graaft in het woord Gods, leert verstaan welke kapitalen Jezus Christus ons verworven heeft. Kapitalen die niet alleen verworven zijn maar ook door Hem worden uitbetaald. Die leert de beloften te verkrijgen, en alles schade te achten omdat de kennis van Jezus Christus alles te boven gaat.

Want hoevele beloften Gods er ook zijn, in Hem is het: Ja, daarom is ook door Hem het: Amen, tot eer van God door ons.

Wanneer wij ons met een betaalbaar gestelde cheque naar het postkantoor begeven zullen we alleen dán het bedrag ontvangen wanneer deze cheque door ons zélf aan de achterzijde getekend is. Waarom ontvangen wij zo weinig van het door God voor ons betaalbaar gestelde vermogen? Waarom verkrijgen wij niet de vervulling der beloften? Omdat wij niet tekenen. Niet geloven. Luk. 1 : 45 „zalig is hij (zij), die geloofd heeft, want wat vanwege de Here tot hem (haar) gezegd is, zal volbracht worden."

Het ontbreekt ons aan geloof. Wij bewonderen de grazige weiden van Gods woord, maar verzuimen daarin uit te rusten. Wij bewonderen de rustige wateren, maar verzuimen onze zielen te verkwikken. Wij verliezen de moed, worden zwak, geven de strijd op, terwijl door het geloof in de genadebeloften Gods nieuw leven onze ziel zou binnenstromen.

Hoe vol van kracht en vrij van zorg en kwelling zou ons geestelijk leven zijn, als wij volkomen geloofden, dat al wat wij nodig hebben om ons geheel en al gelukkig, bruikbaar en heilig te maken, in Christus is. Gods beloften zijn met een enkele vervulling nog lang niet uitgeput. Wij mogen meerdere vervulling verwachten. Zij zijn een steeds spuitende bron. Meer dan dertigduizend beloften zijn ons gegeven. Satan is in onze tijd druk bezig om ons te verschijnen als een engel des lichts en ons te doen twijfelen aan de beloften Gods. Dat heeft hij zelfs bij de Heiland geprobeerd, doch Deze heeft vastgehouden aan het „Daar staat geschreven" en dat was Zijn overwinning. Als wij blijven in het spoor van Zijn wil, zullen we de almacht van Zijn genade ondervinden. Door het geloof en door het geloof alleen is de vervulling der beloften. Laat ons leren in geloof te wandelen en niet in aanschouwen. Het geloof dat ziet op Jezus alleen. Het geloof dat hem gehoorzaamt.

Mag ik bij het naderende pinksterfeest, naast al de beloften Gods, bizonder uw aandacht vestigen op het woord van de ten hemel gevaren Heer: Luk. 24 : 48 „En zie, Ik doe de belofte mijns Vaders op U komen". Dat is de belofte van den Heiligen Geest. Grijp door het geloof de vervulling van deze belofte aan! Blijf in de stroom, blijf in Christus en bedroeft den Heiligen Geest Gods niet, anders worden wij terzijde geworpen op het strand, vastgezogen door het slijk van deze wereld en een onnutte hinderpaal.

Het hart is soms koud, zonder vrucht is het leven,
Het Christen zijn is vaak meer klacht dan een lied,
Waarom niet genomen wat God heeft gegeven?
Die wil, neme 't water des levens om niet.

Némen, ondertekenen, gelóven, dáár komt het op aan. Dankend nemen de Geest die ons is gegeven. Dankend nemen de belofte des Vaders, dankend nemen alles wat Hij ons heeft toegezegd. Gods beloften zijn er niet om ze in onze geestelijke etalagekast te zetten, maar om er uit te léven. Zijn heilsbeloften zijn het brood dat onze zielen voedt, zijn levend water dat uit nood ons herleven doet.

Dat we allen bij deze rustige wateren zullen horen ruisen de stroom uit Gods troon met een machtig geklater dat Uw en mijn leven wil maken tot een féést! Here, vermeerder óns het gelóóf!

's Gravenhage W. Harkema

Het evangelie der verborgenheid

Het was in de oorlogsjaren, dat we luisterden naar de uitzending van een buitenlands station. Het was een godsdienstige toespraak, waarvan het onderwerp uit ons geheugen verdwenen is, maar een beeld in onze herinnering achterliet. De spreker zei, dat, wanneer men het evangelie wou uitleggen, men altijd met ‚iets' bleef zitten. Hij verduidelijkte ons onvermogen op dit punt met een ervaring, die geen veelreizend mens vreemd is. Het gebeurt namelijk nogal 'eens dat men, wanneer men zijn koffer pakt, met iets blijft zitten, dat men er maar niet in kan krijgen, hoe men ook past en meet. Zo is het nu ook met de heilsboodschap, vertelde hij. Er blijft ook bij de zorgvuldigste uitlegging altijd iets over, een „extra" dat men maar niet vatten en omvatten kan.

We stemmen de spreker toe: er schuilt in het evangelie een geheim. Geen exegeet speelt u dat in handen. De Heilige Geest alleen kan het u kenbaar maken.

Vanwaar nu dit geheim in de evangelieboodschap? Waarin bestaat nu het verborgenheidskarakter van het heilshandelen Gods dat door de eeuwen heen plaats vond en in Jezus Christus zijn voleinding bereikt? Wat is nu dat niet-te-doorgronden, dat niet-met-de-rede-te-vatten, dat niet-door-kennis-of-kunst-te ontsluieren geheim? Wat is dat boeiende, waaraan men noch in de beeldende kunst, noch in de toonkunst volledig uitdrukking kan geven, hoe de mens er ook door in vervoering komt?

Hetgeen soms in de prediking, die men door de radio hoort, zo hinderen kan, is de vervlakking waaraan het evangelie is blootgesteld. Daar wordt over de verzoening gesproken zó, dat men er niet innerlijk door geboeid noch minder door tot aanbidding gebracht wordt. Daar wordt het Woord gebracht als ware het niet anders dan de som van menselijke woorden. Daar wordt gesproken over doop en avondmaal als had het leven door Christus geen nieuwe dimensie ontvangen. Daar wordt de gemeente vertekend, als werd ze door aardse zwoegers gebouwd op de top der bergen, als hoogste der religies, en ziet men deze heilige stad niet, in jubelende verbazing, nederdalen van God uit de hemel. Het heilswerk schijnt er van a tot z door mensen bedacht te zijn en plaats te grijpen binnen de grenzen van menselijk kennen en kunnen. Dat zo het Nieuwe, dat door de Schrift flitst en flonkert gauw „oud" gaat worden, de bijbel taai, en men over de grenzen der Schrift heen gaat kijken naar andere „bijbels", naar „heilige" boeken van ándere orde, is te verstaan.

„Ik geloof, omdat het ongerijmd is", zei een christen-voorganger uit verleden tijden. Overdreven? Zo klinkt het inderdaad. Maar als men het nu eens wat anders zegt, bijvoorbeeld: er zit iets ongerijmds in het evangelie, iets dat ik niet in mijn „koffer" kan krijgen, iets dat ik verstandelijk niet meester kan worden, in zijn vlucht niet kan volgen, en dat is het nu juist waarom de Boodschap mij boeit en ik haar geloof en móet geloven. Immers: het echte geloven richt zich altijd

op iets waarvan ik onder beslag kom, dat mij grijpt, vasthoudt en naar zich toe blijft trekken — en dit laatste met macht — zoals terecht gezegd is: „onwederstandelijk". Ik althans kan deze Macht niet wederstaan. De gelovige is een gevangene van de Waarheid, van dat „extra", van dat, buiten déze scheppingswerkelijkheid liggende. Een „gelovige" die ook wel niet geloven kon, gelooft nog niet.

Het echte geloven is dat, hetwelk in Genesis I : 1 beleden wordt: In den beginne schiep God de hemel en de aarde. God schiep, en dat stelde een begin, dat riep „tijd" te voorschijn; daarmede begon geschiedenis. De schepping is niet tot in haar oorsprong waar te nemen. Het scheppen zelf is onwaarneembaar. Dat het plaats gehad heeft merken wij uit het resultaat: het schepsel, het geschapene.

Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het Woord Gods tot stand gebracht is, zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare, Hebr. 11:3

De schepping is redelijk herleidbaar.

En met dit scheppingswerk stelt het nieuwe testament het heilswerk, dat God door het vlees geworden Woord tot stand brengt, parallel.

Dit terug grijpen op Gen. I, de scheppingsdaad Gods, daar beleden, gelijk dat in het nieuwe testament plaats vindt, bij de beschrijving van Gods verlossingswerk in Christus, mét het resultaat daarvan: de gemeente - is hoogst belangrijk.

Tot de belangrijkste uitspraken aangaande het evangelie rekenen we een deel van de eerste brief aan de gemeente te Korinthe. Het zijn daar de verzen 18-31 van hfdst. 1. Daar wordt gestreden tegen het gevaar van het evangelie in te passen in de wereldse wijsheidssystemen. Het was het gevaar, dat het evangelie bedreigde van de zijde der hellenistische wereld, gelijk de brief aan de gemeenten in Galatië de bewogen afweerstrijd van de apostel schildert tegen de aktie die van Israël uitging om het evangelie in te schakelen op het laat joodse heilsysteem. Voor ons doel met dit artikel bepalen we er ons toe te wijzen op de antiklimax in de verzen 26 - 30. Hun bizondere betekenis springt daardoor reeds direkt in het oog, dat deze kleine perikoop wordt ingeleid met de woorden *„Ziet broeders..."!* en dan wijst de apostel de lezers erop, hoe duidelijk de aard van Gods werken zich aftekent in hetgeen ze bij zich zelf en rondom zich waarnemen:

niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken.

Dat is het materiaal, waarmede God werkt. Toevallig? Neen, gekozen:

wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen en wat voor de wereld onaanzienlijk is, veracht is, heeft God uitverkoren: . . . . .

en dan wordt het relatieve losgelaten en wordt de zijnsgrens overschreden (uitverkoren heeft God):

dat, wat niet is, om hetgeen wel is, zijn kracht te ontnemen (n. vert.), te beschamen (o. vert.).

Het woord *„beschamen"* van de oude vertaling, heeft de kracht van *„doen verdwijnen"* - wat we duidelijker vinden dan: *„het zijn kracht te ontnemen"* van de nieuwe vertaling.

Duidelijk beschrijft Paulus hier Gods tegengang in de geschiedenis: Zijn verwerping en verkiezing. De verkiezing heeft haar negatieve zijde: de verkiezende God dringt terug, ruimt uit de weg, verwerpt, werpt weg hetgeen voorhanden is. God ruimt op, radikaal, definitief, alles, waarop hij in Zijn heilbrengend werken stuit. Hij ontkracht het, heft het op, blaast het uit. Dat is de nachtzijde van Zijn werken, de negatieve zijde van Zijn uitverkiezen. Zijn willen is een *keus:* zowel een niet-willen als een wel-willen.

De verklaring dat God hetgeen *niet is* heeft bestemd om hetgeen *is* te vervangen, zegt duidelijk dat 't heilswerk, *scheppingswerk* is. God spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er. Hij maakt de doden levend en roept de dingen, die niet zijn, alsof ze waren. In Christus' dood is deze wereld voorbij gegaan; in Christus' opstanding kwam een nieuwe in haar plaats. In Christus' dood is de verwerpelijke wereld (met haar bewoners) verworpen en in Christus' opstanding is de wereld van Gods welbehagen gegrondvest.

Met klare woorden wordt de wereld, die de gemeente is binnen gegaan, vers 17 van I Kor. 5 gesteld tegenover de eerste wereld, die in het boze ligt.

Het zijn de bekende woorden:

Zo is dan wie in Christus is, een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie het nieuwe is gekomen.

Hier valt het woord: een nieuwe schepping. Zo wil de apostel dat de gemeente zich zelve zal verstaan: voorbijgegaan is 't oude, gekomen het nieuwe.

Dat is een geloofspositie, hetgeen niet wil zeggen een wankele positie, doch een positie van hoogste zekerheid, wijl ze terug gaat op het niet-zienlijk en dus eeuwige.

Het geloof richt zich op hetgeen er niet is. Onze zintuigen noch onze rede kunnen bereiken de wereld, die God in Christus liet nederdalen en die van Christus uit zich uitbreidt. Wie in haar is overgezet, weet het, want wij weten de dingen, die ons van God gegeven zijn.

Een andere herinnering, die tevens verduidelijkende parallel is, is Paulus' woord uit I Kor. 5 : 6

Want de God, die gesproken heeft: Licht schijne uit het duister, heeft het doen schijnen in onze harten.

Het scheppingswerk van Gen. I begon met het te voorschijn roepen van het licht. Zo vangt God ook Zijn nieuwe schepping aan. Het is ander, het is inwendig licht, het is het licht dat hoger leven wekt, wijl in dat licht God Zelf aanwezig is.

De gemeente is vrucht van het handelen van God de Schepper. In haar breekt de nieuwe schepping door. De Geest is de nieuwe dimensie dezer schepping. In deze Geest-dimensie wordt ook het lichaam opgenomen. Waar men de gemeente verkerkt, verzakelijkt en verzinnelijkt, haar vergroeien laat met de geslachten, waar men het heil koppelt aan de bouwstof dezer verworpene schepping, kan men niet komen tot een klaar onderkennen van haar wezen, haar heiligheid en haar eeuwigheid. L.

UIT ONS UNIE-BUREAU

De algemene vergadering der unie was reeds bijna een week voorbij, toen er een brief van ons zendelingenpaar Ter Braak in Kongo kwam, bestemd voor onze unie-vergadering. Het is erg jammer, dat deze brief te laat was en de broeders en zusters toen geen kennis konden nemen van de daarin uitgesproken groeten, berichten en wensen.

Het doet ons genoegen u van de inhoud door te kunnen geven, dat ze dankbaar zijn voor het meeleven en zich verheugen over de arbeid in ons land en de voortgang daarvan. Ze genieten een goede gezondheid, maar de ekonomische toestand en voedselvoorziening in Kongo schijnen niet zo gezond te zijn. Ze zijn dankbaar voor de arbeid, die ze in Kongo mogen doen en zijn ervan overtuigd, dat hun aanwezigheid wordt gewaardeerd en door de Afrikanen als zeer nodig geacht wordt. Wij allen willen graag aan hun verzoek voldoen om hen te gedenken in onze gebeden.

Is het dan ook niet treffend, dat we binnenkort weer **Zendingszondag** hebben? Dat is zondag 10 juni (pinksterzondag). Dan valt onze aandacht weer in volle omvang op het zendingswerk, dat wij in de naam des Heren mogen doen. Het is de oproep van Hem en het werk van Zijn Geest, dat het evangelie uitgedragen wordt naar alle oorden en hoeken. Onze gaven zullen met dankbaarheid en blijdschap voor deze grote en heerlijke zaak gegeven worden!

T. Jansma

Mededelingen

Ds C. Mostert te Winschoten is thans telefonisch aangesloten; het nummer is (05970)-3120.

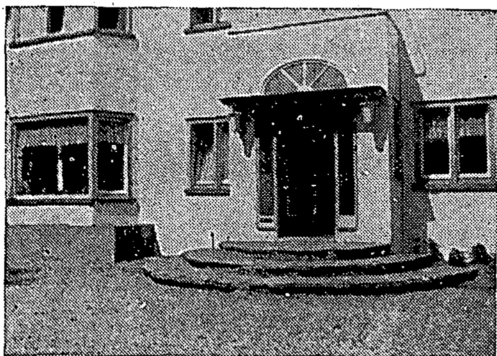
* * *

KORRESPONDENTIE

Br M. J. t. B. te H. De rubriek welke U bedoelt wordt niet door ons verzorgd. We hebben daarom Uw tip doorgegeven aan de betreffende redakteur.

E. R.

Van de Vinkenhof

De verbouwing van „Renderloo" is enkele dagen geleden klaar gekomen en de eerste groep heeft zijn intrek genomen. De lange winter heeft het ons wel bijzonder moeilijk gemaakt tijdig klaar te komen. Mevrouw Krol komt alle lof toe, dat ze de halve dagen, waarin zij van dokterswege mocht werken, geheel ten dienste van onze arbeid heeft besteed. „Renderloo" heeft nu dan ook een geheel ander interieur; het is een wonder hoeveel ruimte er beschikbaar gekomen is voor de nieuwe slaapkamers, mede door de kundige adviezen van een broeder uit één onzer gemeenten. We kunnen trots zijn op zo'n buitencentrum!

Nu moest U toch eens komen kijken! Misschien komt U wel eens in deze omgeving of misschien trekt U met uw vereniging of groep eens een dag naar „Renderloo". Wanneer U uw vakantie kunt opnemen in de eerste week van juli of in de laatste week van augustus kunt U nog deelnemen aan de zomerweken op „Renderloo". U zult genieten van rust, sfeer en een prettige omgeving. Tenslotte kunt U zich nog melden voor de **pensionweek** van 9-16 juni; U kunt zich telefonisch opgeven aan „De Vinkenhof", tel. (03402)-4823; misschien heeft U een week met prachtig voorjaarsweer en heeft U de gelegenheid eens echt afscheid te nemen van het gure voorjaar en de lange winter.

Velen vragen ons naar „De Moraine"; wegens allerlei besprekingen in verband met de voortgang van deze camping waren we niet eerder in de gelegenheid U nauwkeurige gegevens te verschaffen. Ik hoop, dat de sekretaris van Uw gemeente intussen de inlichtingen betreffende „De Moraine" heeft ontvangen. Misschien is dit nieuwe ontmoetingsoord juist iets voor U; men moet zich jong en sportief voelen om er met een tent of caravan op uit te trekken, maar indien dit bij U het geval is, dan is „De Moraine" een uitgezocht plekje voor Uw vakantie. Student A. Kik zal, samen met zijn vrouw, het beheer voeren en het zal er temidden van de vele kennissen, die U zult ontmoeten, niet aan gezelligheid ontbreken. Als U zeker van een plaats wilt zijn, kunt U een reservering maken aan „De Vinkenhof". Overigens bent U te allen tijde welkom en zullen wij U graag plaats bieden voorzover mogelijk.

De volgende week hoop ik iets over onze Vriendenaktie te schrijven, alsmede een verantwoording der binnengekomen giften te publiceren. Vooral vanwege „Renderloo" hebben we Uw bijdrage dringend nodig, maar daarover dus de volgende week.

J. J. Kiwiet

Nader bezien

Kerkbouw - 30% rijkssubsidie

Wanneer ook de Eerste Kamer het wetsontwerp goedkeurt - hetgeen te verwachten is - zal de rijksoverheid de kerkbouw subsidiëren met 30% van de stichtingskosten. Aldus besloot verleden week de Tweede Kamer. Het wetsontwerp voorziet óók in de subsidiëring van de bouw van bezinningshuizen van nietkerkelijke instellingen, van bijvoorbeeld de humanisten. Vooral dat laatste doet ons deugd.

Reeds eerder hebben we in deze rubriek als onze mening te kennen gegeven, dat het - naar ons persoonlijk oordeel - voor ons als baptisten moeilijk zou zijn een rijkssubsidie voor kerkbouw te aanvaarden; indien die subsidiëring zou worden verleend op grond van een wettelijke bevóórrechting - een dus discriminerende politiek - van de kerkgemeenschappen. We geloven, dat het een goede baptistische traditie is overheidsbevoorrechting, van welke bevolkingsgroep ook, af te wijzen en op te komen voor vrijheid van geloof en mening.

Die vrijheid vragen wij, overal ter wereld, voor onszelf en voor anderen. Die vrijheid sluit bevoorrechting uit.

We weten, dat zoiets gemakkelijk te zeggen is in een land waar we slechts een geringe minderheid vormen. Het is evenwel ook de gedragslijn van de baptisten in die landen waar zij een meerderheid zijn.

Vele bouwkommissies zullen met blijdschap het besluit van de Tweede Kamer hebben vernomen. De hoge bouwkosten hebben menigmaal zorgen gebaard. Desondanks, stellen we vast, werd er, in elk geval in onze gemeenten, méér gebouwd dan ooit in onze geschiedenis. Daarom geloven we, dat we het ook zonder die subsidie wel zouden hebben gekund. Stellig, met nog méér offers dan thans. Hetgeen tegelijk ook betekent: met nog meer liefde en toewijding. Wat dat betreft zijn we niet zo onverdeeld gelukkig met de in uitzicht gestelde subsidie-regeling. Het klinkt nogal nurksig wanneer we konstateren, dat er een groot risiko verbonden is aan deze voor de gemeenten zo gunstige subsidie-regeling.

Sommigen zeggen, dat we moeten leren leven mèt de atoombom. Er zonder kan niet meer.

Zo moeten wij in elk geval ook leren leven mèt deze subsidie. Het is en blijft een riskante zaak. We zullen als gemeenten voor de kerkbouw moeten blijven offeren alsof er geen subsidie-regeling bestond. Dat zal onze liefde en toewijding gaaf kunnen houden. *v. D.*

gemeenteberichten

TWEEDE EXLOERMOND - (W. v. d. V.) Van andere gemeenten kunnen we soms lezen, dat droefheid en blijdschap hun deel is. Zo ook in Tweede Exloërmond. Droefheid omdat één zuster en twee broeders van ons heengingen. Zij wisten zich geborgen in 's Heilands Liefdearmen. Het waren zr Scholtens-Grooten en de brs A. v. d. Veen en H. Bodewitz. Als gemeente mogen we zeggen: „tot ziens in 't Vaderhuis" Blijdschap is er omdat een jonge vrouw, die al enige tijd zoekende was en met ons opging, ten huize van onze voorganger tot overgave kwam. Ook een jonge dochter van gemeenteleden kwam met een bedroefd hart bij onze voorganger, nadat ze de jeugdbidstond had bijgewoond. Samen gingen ze naar Jezus en ook zij vervolgde haar weg met blijdschap.
Beide zusters wilden ook Jezus volgen in de doop.
Ons kerkgebouw ondergaat een grondige verbetering. Een leger vrijwilligers, gewapend met bijltjes, hamers en beitels hebben o.l.v. hun kapitein, ds Bouritius de oude cementlaag verwijderd en het wachten is nu op de stukadoors. We vergaderen nu tijdelijk in de zaal plus bijvertrekken en we hebben, als altijd, goede en gezegende diensten. Ook de centrale verwarming wordt meteen aangelegd, zodat we straks in een netter en ruimer gebouw mogen samenkomen. Dat dit alles met veel onkosten gepaard gaat is te begrijpen maar het gaat om des Heren Zaak.

Pinksterzondag (10 juni) is Zendingszondag!

Lezers aan het woord

KANSELRUIL (1).

„De raad der gemeente heeft ds W. E. den Hertog, Ned. Herv. predikant der Adventkerk, gevraagd in een morgendienst eens in onze gemeente te willen voorgaan."

Ds Van Dam heeft dit bericht in de haagse „Gemeentebode" gelezen en naar aanleiding daarvan vastgesteld, dat Den Haag blijkbaar aan kanselruil toe is. Een konklusie, die natuurlijk niet juist is. 1) In „De Christen" vraagt hij naar de motieven en wij menen te moeten opmerken, dat ook dit niet juist is. Ons weekblad is niet bepaald het middel om gemeenten ter verantwoording te roepen. 2) Nu dit toch gebeurd is, moeten wij zeggen, dat het in onze gemeente al tientallen jaren voorgekomen is, dat af en toe „gast-predikanten" zijn voorgegaan in de diensten. Wat ten diepste de motieven tot deze „kanselruil" waren? Wellicht is de gemeente altijd „vrij geweest van die zelfzucht en dat groepegoïsme dat haar zou verhinderen buiten de eigen gemeente te dienen" zoals de voorzitter der laatste A.V. het zo mooi formuleerde. Misschien mogen wij er nog de woorden aan toevoegen: „Of gediend te worden." 3) Onze gemeente is vertegenwoordigd in de haagse oekumenische raad. Dit lidmaatschap is volkomen en met overtuiging! Zij maakt deel uit van vrij veel interkerkelijk organisaties en geeft daaraan naar draagkracht haar steun. Zij ontvangt daartegenover ook de hulp van anderen. Aan de kerkeraad der ned. herv. gemeente in onze stad zijn wij veel dank verschuldigd. Hadden wij vanaf 1926 reeds een van haar gebouwen in gebruik, zo ontvingen wij in 1959 - ongevraagd - het aanbod een van haar kerken kosteloos te gebruiken om het kontakt met onze leden in de nieuwe stadswijken te onderhouden.

Het geeft ons een oprechte vreugde te weten één te zijn met allen, die de naam van onze Heer Jezus Christus belijden. Deze verbondenheid tot uitdrukking te brengen, dat en niets anders is de reden dat het woord in de haagse gemeente ook wel eens verkondigd wordt door evangelie-predikers uit andere kerken. 4)

Namens de raad der gemeente,
W. de Jong, sekretaris.

Naschrift: We zijn dankbaar, dat de raad van de haagse gemeente heeft gereageerd op de vraag welke we stelden in de rubriek „Bij ons in de gemeente", („De Christen," 11 mei j.l.). Enkele opmerkingen bij deze reaktie:

1). We hebben tot kansel„ruil" (sic!) gekonkludeerd, afgaande op hetgeen in de haagse gemeentebode daarover werd vermeld. We hebben daarbij extra voorzichtigheid in acht genomen, door te schrijven: blijkbaar...

2). Natuurlijk is ons weekblad niet de plaats om gemeenten ter verantwoording te roepen. Trouwens, we geloven dat die plaats niet eens bestaat. Het is uiteraard ook nimmer onze bedoeling geweest. We hebben slechts gevraagd naar de diepste motieven. Omdat dit onderwerp binnen de oekumene aan de orde is en komt. Wij dachten, dat de haagse gemeente de andere gemeenten zou kunnen dienen met de motieven welke er toe hebben geleid tot deze kansel„ruil" over te gaan. Terwijl wij ook onze lezers meenden te mogen uitnodigen aan een eventuele gedachtenwisseling deel te nemen. Er moet vrijheid van meningsuiting zijn. Alleen dan kan ons blad een van zijn taken naar behoren vervullen en tot opinie-vorming bijdragen.

3). We betwijfelen of deze woorden in dit verband met instemming van de geciteerde worden gebruikt.

4). Vooral de laatste alinea zal uitdrukking geven aan de diepste motieven welke ertoe hebben geleid, dat tot deze kansel„ruil" werd overgegaan. Voor dàt motief hebben we begrip. Hetgeen niet behoeft te zeggen, dat we het er mee eens zijn. Op een enkele vraag welke rest willen we ingaan bij het tweede ingezonden stuk dat ons over dit onderwerp bereikte.

v. D.

KANSELRUIL (2).

In „De Christen" van 11 mei j.l. stelt de eindredakteur in zijn „Bij ons in de gemeente" als hij Den Haag voor het voetlicht haalt welke gemeente kanselruil met de hervormde kerk zal houden - het onderwerp „kanselruil" ter diskussie.

Hoe onze gemeenten hierover denken weet ik niet, maar p e r s o o n l ij k zou ik er absoluut afwijzend tegenover staan. Niet omdat ik alle hervormden als „heidenen" zou beschouwen. Ik heb teveel vrienden, ook in deze kerk, dat ik zoiets zou durven of mogen zeggen. Maar daar gaat het niet om. Zou het daarom gaan, dan zouden we wel met meer kerken kanselruil kunnen bepleiten. Nu is het wel frappant, dat onze unie-voorzitter in zijn openingsrede ter gelegenheid van de laatste algemene vergadering de „autonome gemeenten en het unieverband" ter sprake bracht. Dat in onze gemeenten „autonomie" meermalen zeer eenzijdig (om niet te zeggen: verkeerd) wordt beoefend zal wel niemand tegenspreken. Maar er zijn toch wel zaken, die men maar niet zo eenzijdig moest invoeren. Naar mijn mening moest men met zaken die diep ingrijpen toch wel eerst enige voeling met elkander hebben en houden voor men daartoe zou overgaan. Onder zulke zaken die men - naar mijn mening - niet op z'n eentje moest invoeren (zij het ook als proef) rangschik ik o.a. ook kanselruil. Als gemeente hebben we toch wel een gemeenteopvatting welke diametraal staat tegenover hetgeen er in de hervormde kerk in de loop der tijden over deze zaak tot openbaring is gekomen. Denk maar aan de zaak-Smits, met al zijn smartelijke en smadelijke facetten. De drang naar eenheid moet ons steeds doen opletten of deze wel uit waarachtige droefheid omtrent de verdeeldheid voortkomt. En als men er op let hoe men in New Delhi over vele zaken heeft gedacht en geschreven dan moest het ons (en gelukkig is deze beduchtheid ook door enkele gemeenten tot uitdrukking gebracht) tot grote voorzichtigheid manen. We moeten het als baptisten aandurven daaromtrent een duidelijk, niet voor tweeërlei uitleg-vatbaar getuigenis te geven, dat men wel met iedereen, die in beginsel de bijbel als enig richtsnoer voor leer en leven aanvaardt, te spreken; maar om dat op deze wijze, nl. door kanselruil te openbaren zou ik ten stelligste willen ontraden.

Ik weet evenmin als ds Van Dam uit welke motieven Den Haag heeft gehandeld. Ik zou het betreuren als dit voorbeeld door meerderen zou worden gevolgd. Om alles onder één noemer te willen brengen mag ogenschijnlijk begeerlijk lijken, maar er zijn, helaas! kerkelijke opvattingen, die zulks onmogelijk maken. En, om nu maar te doen of deze verschillen er niet zijn, of er niet zoveel aan af of toe zouden doen is m.i. zeer naief. Want het zijn niet alleen de „roomsen," die ons als sekte betitelen. Juist omdat ik zeer veel met andersdenkenden over deze en meer zaken van gedachten wissel versterkt mij in de overtuiging, dat „kanselruil" alleen maar vertroebelend zal werken; het zou aanleiding kunnen zijn, dat velen, hierdoor bekoord, de eigen gemeente-opvattingen niet meer zouden beleven. In dit verband zou ik de voorstanders van kanselruil nog in herinnering willen brengen de radiolezingen van drs J. Reiling over zijn gedachten over de gemeente-opvattingen in zijn vele facetten. Het is jammer, dat deze lezingen niet in druk zijn verschenen. Ik geloof niet, dat aandachtige lezing daarvan ons tot „kanselruil" zou leiden.

Naschrift: De sekretaris van de haagse gemeente heeft gelijk wanneer hij schrijft, dat het onjuist is te menen dat de gemeente te Den Haag aan kanselruil toe zou zijn. Het spijt ons, dat we door een wat ongewone formulering deze gedachte hebben gesuggereerd. Daarom slaat dat wat in dit stuk van br Van Essen wordt genoemd wezenlijk niet op Den Haag.

Het ging ons er om, via het berichtje in de haagse gemeentebode, dat voor ons slechts aanleiding was, een gedachtenwisseling over het onderwerp „kanselruil" op gang te brengen. Wat in Den Haag is gebeurd is iets anders dan wat als „kanselruil" gangbaar is. In Den Haag nodigde de gemeente een hervormde predikant uit; zeer individueel. Kanselruil is daar waar twee of meer kerken hun kansels, zonder keur uit te oefenen, voor elkaars predikanten open stellen. Het betekent de erkenning van elkanders kerk-zijn, de erkenning van elkanders ambten.

Over dat onderwerp hadden we dus graag een gedachtenwisseling uitgelokt. Aangezien drie weken nadien ons nog geen andere reakties bereikten dan de hierbij gepubliceerde sluiten we deze diskussie wegens gebrek aan merkbare belangstelling.

v. D.

Geachte eindredakteur,

Hengelo (O.), 23 mei 1962.

We zijn het er wel over eens, dat de onlangs gehouden algemene vergadering der unie geen onvergetelijke is. Dat is op zichzelf nog geen ramp. Er zijn talloze vergaderingen van grotere lichamen gehouden, die nooit meer herdacht zullen worden. En helemaal een praatvergadering was het ook niet. Het grote, gele boek, vol verslagen en cijfers, is reeds een getuigenis van het werk, dat onder en door ons geschiedt. Een woord van waardering voor alle arbeid in de vele kommissies door bereidwillige broeders verricht is geenszins overbodig. Integendeel: noodzakelijk, verdiend.

Misschien zou een algemene vergadering aantrekkelijker worden, als men wat langer kon stilstaan bij het werk, dat diverse groepen onder ons verrichten. Maar boek en klok drijven ons voort door de weinige uren, die maar beschikbaar zijn. In twaalf uren moet een heel jaar werk in verslag en begroting verwerkt worden. Dat kan onmogelijk intensief en in overeenstemming met de belangrijkheid gebeuren. Gezamenlijke bezinning en beraad komen om op die weg. We zijn als sommige Amerikanen, die in drie dagen Europa doen. Dat doet de vraag opkomen of het niet goed zou zijn náást de algemene vergadering nog een tweede bijeenkomst te houden, waarin er tijd is voor een gesprek. Dat behoeft niet een door de uniekommissie offcieel uitgeschreven vergadering te zijn. Mijn gedachten gaan veel meer uit naar een misschien door een gemeente, of zelfs door enige leden van een gemeente, bijeen te roepen groep van in ons werk geïnteresseerde mannen en vrouwen, die wel eens samen willen praten over wie wij zijn, wat wij zijn en wat wij willen; over onze positie te midden van de andere kerken en onze verhouding tot hen; over de wereld, waarin wij leven en waarin op allerlei terreinen aardverschuivingen aan de gang zijn; over de regering, die wij hebben; over de zending en de mogelijkheden, die er voor ons in West-Europa, nog zijn in andere werelddelen. Wij zijn wel bezig, maar weten we nog waarmee? Strijden we nog op de echte fronten? Is het werk, dat wij verrichten, weloverwogen, gericht? Kennen we de wereld en de tijd, waarin we leven of moeten we die gaan ontdekken om daarna te pogen bruggen te slaan naar hen, die aan de overzij wonen en van wie wij vervreemd geraakt zijn?

Ik wilde alleen maar weten, geachte eindredakteur, of er onder ons zijn, die ook het gevoel hebben dat we het kontakt naar vele zijden verloren hebben en in de achterhoede geraakt zijn, ver achter de brandlijn van het nu.

Misschien, dat zij, zo ze er zijn, zich willen melden, bij U of bij mij. Aan hen zou ik nader omschreven plannen kunnen voorleggen.

Met vriendelijke groet, Huizinga.

Naschrift: Allerlei gedachten gingen door ons heen toen we dit stuk van U, beste br Huizin-

ga, lazen. Allereerst het bijkans gevleugelde woord: moet dat nu zo? We bedoelen: dat wat U en ons beweegt moet niet door een aparte groep geïnteresseerden alléén bedacht en besproken worden. De zaken welke U aansnijdt, en nog veel meer wellicht, moesten inbranden op het geweten en de verantwoordelijkheid van onze gehéle gemeenschap. U hebt intussen in ons geliefd blad kunnen lezen hoezeer het ons spijt, dat er - indien we op de laatste algemene vergadering mogen afgaan tenminste - in onze gemeenschap niet meer openheid naar de wereld is, niet meer aanraking is „met de wonden der wereld" (om een woord van Uzelf te citeren). Al moeten we bij deze opmerking ook dadelijk noteren, dat dit gemis misschien slechts schijnbaar is en wellicht alleen maar voortkomt uit een onbestemd gevoel van onmacht.
Desondanks is er, bij het nogeens doorlezen van Uw stuk, tenslotte óók de gedachte dat de weg welke U wijst gegaan moet worden. Niet om daarmee een aparte gemeenschap in onze gemeenschap te vormen, maar wel om van daaruit voorlichtende en hopelijk ook vormende arbeid te verrichten ten dienste van het geheel. Intussen zijn we benieuwd of er zich zusters en broeders melden die gezamenlijk zich willen beraden over de dingen welke door U worden genoemd. We hopen het van harte.

v. D.

Mededelingen

2e PINKSTERDAG - TOOGDAG TE SCHEVENINGEN

In het Cultureel - Centrum „Op Gouden Wieken" Scheveningseweg 37.
Te bereiken vanaf Holl. Spoor met lijn 8, halte Badhuisstraat.

10.30 *Aanvang van de morgendienst onder leidin van ds K. Corporaal van Scheveningen.*
ds W. Harkema van Den Haag, „Gods winden vandaag". *Forum o.l.v. ds B. Posthumus van Rotterdam-Zuid.*

12.00 *Pauze.*

1.00 *Aanvang van de middagdienst, onder leiding van ds W. Harkema van Den Haag.*
Spreker: ds J. v. d. Veen van Alblasserdam.
In deze diensten medewerking van het Chr. Gemengd Zangkoor „Gode zij ons lied" en het „Haags Baptisten Mannenkoor" en het „Haags Trio".

14.30 *Sluiting.*

Alle gemeenten in de naaste omgeving worden hartelijk uitgenodigd deze konferentie te bezoeken.

Tweede pinksterdag: nationale jeugdkonferentie in Zwolle

BROKSTUKKEN

Op het kerkelijk erf is een chronisch gebrek aan leiders te konstateren. Heel veel belangrijk werk blijft liggen omdat er geen kapabele mensen voor beschikbaar zijn. Er zou b.v. veel meer zondagsschool- en klubwerk gedaan kunnen worden, als we er de leiders maar voor hadden. Daarvoor zijn kursussen nodig, maar ook nog iets meer. We moeten de daarvoor in aanmerking komende mensen zo vroeg en zo jong mogelijk (b.v. als assistenten) inschakelen in het praktische werk.

De leider van een zondagsschoolklas met 3 man personeel moet niet iedere zondag zelf alles willen doen. Hij moet niet altijd zelf de bijbelse geschiedenis willen vertellen. Niet zelf steeds de leiding willen hebben. Hij moet niet alleen de onnozelste karweitjes, die er niet zo op aankomen, aan zijn helpers overlaten, maar (voorzover mogelijk) hen ook op korte termijn inschakelen bij het andere, moeilijker werk. Zo alleen vormt hij in de praktijk geschoolde, allround zondagsschoolleiders, die straks op hun beurt ook weer leiders kunnen zijn van nieuwe arbeid, terwijl hijzelf weer nieuwe assistenten aantrekt en opleidt.

Het is ook voor onze voorgangers van enorme betekenis, dat ze niet alles zelf willen doen. Gaan ze dan heen (en dat doen ze doorgaans na verloop van tijd) dan komt er plotseling een stuk van het werk lam te liggen. Men ziet geen kans het over te nemen, op gang te houden en verder te stuwen, en het verloopt.

Het woord van Moody (die meer was dan alleen maar wereld-evangelist) is nog steeds van grote waarde: Het is beter tien man aan het werk te zetten dan zelf het werk van tien man te doen. Ik geloof dat allen die geroepen zijn om leiding te geven, dit gouden woord in hun oren moeten knopen. Het kenmerk van de goede leider is, dat hij zijn leiderschap „vermenigvuldigt". Dat hij zorgt dat er naast hem meerdere mensen komen, die een stuk van zijn werk kunnen overnemen, zodat hij zelf weer ander werk kan aanpakken en nieuw terrein kan aansnijden. De leider die angstvallig alles onder zich wil houden en niets aan anderen durft toevertrouwen, schiet ergens tekort en voert een verkeerd beleid.

De bij velen van U wel enigszins bekende *John R. Mott,* heeft, over de kerk sprekende, eens ongeveer het volgende gezegd:

Er blijkt een wijd verbreid ernstig misverstand te bestaan over wat het betekent lid van een kerk te zijn. Te oordelen naar hetgeen we zien, beschouwen velen de kerk als een organisatie, waarin enkelen spreken en velen luisteren. Anderen wekken de indruk, dat ze de kerk beschouwen als een gemeenschap, waarin enkelen spreken en werken, terwijl de grote meerderheid luistert en door geldelijke bijdragen het werk steunt. Een groot aantal leden der kerk is ernstig in gevaar. Het is beslist gevaarlijk voor hen om nog meer preken aan te horen en nog meer bijbellezingen bij te wonen en nog meer godsdienstige boeken te lezen, *indien zij voor al die geakkumuleerde godsdienst geen uitweg zoeken, door daarvan tegenover anderen te getuigen,* anderen te dienen en het boze te bestrijden.

Robert Speer heeft eens gezegd dat ieder die een godsdienst heeft, deze moet verzaken òf verbreiden. Wanneer zijn geloof niet goed is, moet hij het wegdoen; is het echter wel goed, dan moet hij het verbreiden.

Ondanks het feit dat dit woord van Mott vele jaren geleden neergeschreven is, zit er nog steeds geen mot in. Het geldt ook voor vandaag, voor ieder lid van de kerk en voor iedere kerk in zijn geheel.

Er zijn nog steeds al te veel christenen, tegen wie zelfs de duivel geen bezwaren heeft.

Wf.

Losse Schakels

Wat wil het evangelie? In het Centrum van de wereldraad van kerken heeft men zich beraden over het onderwerp Evangelisatie. Een zestigtal, daarvoor door genoemde raad aangezochte mannen, specialisten in dit werk zou men ze kunnen noemen, namen aan de beraadslaging deel - aldus lazen we in een artikel in „De Christen" (3608), overgenomen uit „Hervormd Nederland". De meest bekende onder de deelnemers was dr Billy Graham, die „dat stelletje vaklui" met zijn

suggestieve redenaarstalent in een ademloze ban wist te brengen" - zelfs hén! Sommigen meenden dat het een aanwinst van belang zou zijn als deze evangelist gewonnen zou worden voor de dienst van de Kerken in deze wereld. Maar men gelooft dat er dan nog wel vooraf een lang gesprek gevoerd zou moeten worden over enkele vragen, o.a.: wat moet er eigenlijk verkondigd worden aan de mens van heden? en: wil het evangelie alleen maar zielen redden of (óók) de samenleving kerstenen en de structuren der maatschappij veranderen?
Deze vragen zouden moeten zijn opgelost aleer Billy Graham eventueel in dienst genomen zou kunnen worden bij de wereldraad van kerken!, zo verzekert men.

Ons antwoord. Ons antwoord op laatstgenoemde vraag is een duidelijk neen! De „samenleving kerstenen en de structuren der maatschappij veranderen" *wil* het evangelie beslist niet. Uit 't evangelie, zoals Jezus' boden het verstaan en verkondigd hebben, blijkt dat hun boodschap niet gericht was op kerstenen en maatschappij-vernieuwing. Het is veeleer opmerkelijk hoe duidelijk zowel de Heer zelf als Zijn gezanten die gedachten geweerd heben. Er viel op de samenleving dier dagen nogal wat kritiek te oefenen. Op staatkundig terrein heerste de tyran en op sociaal gebied waren er schrijnende klassentegenstellingen. Er waren heren en slaven; zeer rijken en heel armen. Een en ander blijft ons in de evangeliën en de brieven niet verborgen, maar nimmer richt zich het woord van Jezus en Zijn boden daarop. De Zeloten streefden naar staatkundige vrijmaking van Israël met wapengeweld en ook vele stillen in de lande hoopten op de bevrijding van Jeruzalem. Beide groepen hebben daarbij hun hoop op Jezus gevestigd gehad (Luk. 2 : 38 en Luk. 13 : 1-5). Jezus heeft de laatste afgewezen met woorden, die hun aktie niet anders dan lam konden leggen. Paulus laat in Rom. 13 : 1 en 2 dezelfde klanken hóren: géén opstand tegen de boven ons staande machten; ook deze zijn in Gods hand, ingeschakeld op de volvoering van Zijn raad. En Paulus was evenmin een Spartakus, die de slaven zijner dagen opriep om het slavenjuk af te schudden en aan de onterende verhouding waarin zij geboren waren, een einde te maken. Paulus adviseerde zelfs niet tot hun vrijlating.

Zie de brief aan Filemon.

Dus....? Dus maar aanvaarden elke staats- en maatschappijvorm? Goedkeuren misschien zelfs? Het gaat in de vragen, die wij citeerden er niet om wat *wij* willen, maar om wat *het evangelie* wil. En dat het evangelie in zaken van staats- en maatschappijvorm iets zou *willen*, is niet te bewijzen. Die suggestie moet niet gewekt worden. Niet, dat het evangelie niets doen zou en dus waardeloos zou zijn in betrekking tot het staatsleven en de maatschappelijke samenleving. Het evangelie heeft grote betekenis in deze zaken. Het is revolutionair tot en met; het verwekt omwentelingen. Het doet geen direkte aanvallen op de bovenbouw dezer wereld, maar heeft ondermijnende invloed. Het legt een nieuw fundament onder het leven van mensen en volken door enkelingen te vernieuwen. Ook daar, waar men zijn kracht niet door bekering, geloof en heiliging leert kennen, oefent het toch zijn invloed uit. Daartoe behoeft het onze erkenning niet. Reeds de aanwezigheid van het evangelie in vernieuwde levens is daartoe genoeg. Hij, die dit evangelie van persoonlijk behoud predikt met aanbieding van verzoening en oproep tot bekering, doet voor de samenleving veel en veel meer dan het schijnt. Niet zozeer het aantal gedoopten spreekt van de vrucht van zijn arbeid en legt de betekenis daarvan bloot. De werking van het evangelie gaat verder. Die het verkondigt doet het hemelse zuurdesem in het deeg van de samenleving en van het staatsverband. Wijl hij mensen wint, die hun hart voor de Here Jezus open stellen en de Grote Vrede leren kennen, schenkt hij de wereld het zout, dat het leven smaak geeft en het afkeerwekkende bederf weert. Rondom hen, die zich bekeerden, ontstaat een lichtcirkel, waarin allen wandelen die onder het evangelie leven. De gelovigen die „licht zijn in den Heer" stralen licht uit en die om hen heen zijn, bestraalt dit licht. Dat *wil* het evangelie niet, maar is het niet te miskennen en niet te stuiten nevenresultaat der verkondiging. Door de evangelieprediking als van Billy Graham, gelijk van alle predikers, die van Godswege geroepen zijn, komen krachten los, die in het leven in staat en maatschappij zegenend uitvloeien. Maar zij, die als doel stellen, wat niet anders is dan nevenresultaat, lopen gevaar te stranden in een „Sociaal Evangelie". Ze zetten planten uit, die geen wortel hebben. De ongeëvenaardheid van het evangelie bestaat daarin dat het een kracht Gods tot zaligheid is voor een ieder die gelooft. Die geloven zijn de poorten waardoor de krachten van het komende rijk de wereld binnentrekken - krachten, die de vreemdheid van het leven in deze wereld geenszins opheffen, maar dragelijk maken.

L.

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 8 juni 1962 Jaargang 79 Nr. 3630

pinksteren is de pacifikatie der wereld

Jezus dan zeide:
Vrede zij U. Gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook U.
En als Hij dit gezegd had, blies Hij (op hen) en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest.
(Joh. 20 : 21, 22)

De uitstorting van de Heilige Geest op de eerste pinksterdag te Jeruzalem was een mysterieus gebeuren. De schrijver zelf wijst erop, dat hij dingen gaat beschrijven die in feite onwaarneembaar zijn. Slechts vergelijkenderwijs kon eigenlijk over deze dingen geschreven worden. Het was een geluid „als" van een geweldig gedreven wind en dit geluid kwam uit de hemel. Het waren tongen „als" vuur, die zich op de discipelen zetten. Het geestelijke is zintuigelijk slechts als het teken waarneembaar. Daar laat God het vergezeld gaan van tekenen: begeleidende verschijnselen, die opmerkzaam maken, ontstellen, vragen uitlokken. Door de tekenen heen voelden de getuigen van de uitstorting van de Heilige Geest de nadering van het ongewone en vroegen ze om de vertolking van deze geheimtaal: wat wil toch dit zijn?

Het tekentaal van pinksteren was allereerst voor Israel bestemd. De schriftgedeelten die op het joodse pinksterfeest werden gelezen, waren die gedeelten waarin gesproken wordt over de nadering Gods in de storm en onweder: de majestueuze, goddelijke triumftocht door woestijnen, zeeën en luchten. De ontstellende, overweldigende kracht van de HEERE. Israëls God was het, waar bij de joden op de pinksterdag in hun samenkomsten worden bepaald.
In zakelijke overeenstemming daarmee zij de gebeurtenissen waarmede de uitstorting van de Heilige Geest gepaard ging. Er geschiedde haastig uit de hemel een geluid.. en vergelijk daarmee: en zie, een stormwind kwam uit het Noorden en vuur daarin.. In Hab. 3, psalm 29 en 68 leest ge van dezelfde tekenen bij de nadering Gods tot deze aarde, als in Jeruzalem werden waargenomen. De Stem des Heren klieft het vuur in vlammen, psalm 29. Ze begonnen te spreken met andere tongen...., dit herinnert aan de overlevering dat op Sinaï de Wet des Heren werd afgekondigd in 72 stemmen of talen - overeenkomstig het aantal volken dat op aarde woont.
Tegen deze religieuze achtergrond hoorden en zagen de getuigen te Jeruzalem de gebeurtenissen die de komst van de Heilige Geest vergezelden. Voor hen waren dit tekenen waaronder God de aarde placht te naderen. Zij hoorden er dit in: God is nedergedaald en God is hier. Daarom werden ze beroerd, ontsteld, verbijsterd en brak hun bewogen en beangst gemoed in vragen los: wat wil toch dit zijn? Wat moeten wij doen?
God was tegenwoordig - Hoe zouden zij voor Hem kunnen bestaan?
God sprak.. - Wat? Genadeverkondiging? Of gerichtsaanzegging?

—:—

De Stem des Heren, die zich op de Sinaï splitste in 72 tongen, liet weten dat de Wet, Zijn Openbaring bestemd was voor alle volken.
De Here Jezus is steeds werkzaam geweest om de geest van Zijn discipelen uit te zetten, hun blik te verwijden. Zijn boodschap stelde Zijn omgeving teleur en leek hen gevaarlijk voor Israëls voortbestaan.

Denken we aan de laatste verzoeking in de woestijn, die zeker de ernstigste was: heel de wereld werd Hem getoond en aangeboden. Welnu: de bitterste verzoeking komt ons tegemoet uit de richting van ons verlangen: ze biedt ons aan ons in verboden wegen datgene te doen bereiken, waarnaar we hongeren en dorsten. Anders is het voor ons geen *verzoeking*. En waar de laatste en zwaarste verzoeking, aan welke Christus werd blootgesteld, die van een, de héle wereld omvattende heerschappij was, kunnen we er zeker van zijn, dat juist dáárnaar Christus verlangen uitging en dat dat het heimwee van zijn hart was. De verzoeking lag niet in het *doel* maar in de weg, waar langs het te bereiken in die korte, licht te betreden weg, inplaats van de in de met bloed besprenkelde weg over Golgotha.

—:—

De wereld pacifiseren was Zijn taak.
Deze wereld is Gods wereld.
Hém wilde God deze wereld aan de voeten leggen, op grond van en als loon op zijn dienst tot in de dood, opdat Hij deze wereld tot God terug zou doen keren.
Geen geweldmiddelen zou Hij gebruiken: Zijn leven zou Hij er voor geven. Hij zou door de overmacht van Zijn liefde harten tot vrede brengen en door de harten heen, heel de schepping in herstelde gemeenschap met God brengen.
Dat is Christus' werk: de wereld, die Gods juk afwierp tot onderwerping te brengen; de scheppingsorde te herstellen, de vrede toe doen opbloeien. Daarom is de roep Zijner herauten: HEER is Jezus, 2 Kor. 4 : 5, en zal voor Hem zich buigen álle knie. Daarvoor rukken de heiligen uit, de eeuwen door. Daarvoor riskeren ze wonden en builen en trekken door de nacht heen naar het eeuwig Licht.
Pinksteren geeft een voorsmaak van dit groot gebeuren: Jezus is Overwinnaar. Een teken werd opgericht, een profetie uitgeroepen in de omkeer en onderwerping aan de nieuwe Orde: eerstelingen van het Nieuwe Volk, geboren in de nog frisse dauw van de dageraad van de Nieuwe Dag. In zijn inwendige vernieuwing beleeft de gelovige reeds zijn overgezet zijn. In zijn pacifikatie proeft hij de Vrede, die straks zal heersen van zee tot zee en van rivier tot aan de einden der aarde.

In dit nummer

God was neergedaald in storm en vuur en tongen en.. geen sporen van verderf lieten Zijn schreden na. Neen, achter deze Zijn verschijning lag een verzoende wereld.

—:—

De bedoeling der gesplitste vuurtongen hoort ge uitroepen in de kreet der verbazing: wij horen hen, een ieder in onze eigen taal de grote werken Gods verkondigen.
Dat is ons ten voorbeeld.
We mogen de tongen niet vergeten, waarin het vuur, dat teken van Gods aanwezigheid zich spitste. Zij begonnen te spreken, dat wil zeggen: zij begonnen toen met iets, dat tot op de huidige dag doorgegaan is en moet door gaan tot de laatste dag. Dit spreken is Woord-verkondigen. Geen menselijk redeneren, maar spreken met een „tweede" tong, tweede in de zin van: een *andere* tong, een taal van niet menselijke oorsprong.
Eén Boodschap, maar deze ene Boodschap op de Sinaï gebracht in zoveel talen als er volken geacht werden te zijn en hier: wij horen hen, een *ieder* in onze eigen taal, in welke wij geboren zijn.

—:—

Er ligt een diepe wijsheid in de opdracht van de Heer, dat het evangelie gepredikt moet worden in héél de wereld. We moeten dit niet zo lezen alsof de discipelen gewezen werden op de omvang van hun taak. Het gaat om konsekwent handelen. Wat niet in zijn geheel onderworpen wordt, blijft niet onderworpen, maar houdt de kiem tot een nieuwe revolutie in zich. De wereld is een gehéél; de delen kunnen alleen gered worden als het geheel gered en behouden wordt. Wanorde in een deel der wereld brengt heel de wereldvrede in gevaar. Dat deel van ons leven, dat we niet aan Christus overgeven, is een konstant gevaar voor heel ons aanzijn. God eist steeds het geheel op want Hij kan het geheel niet behouden als Hij niet alle delen heeft. Daarom moeten we Hem liefhebben met gehéél ons hart, met gehéél ons verstand en uit álle onze krachten.
Wat de Heer niet geheel heeft, bezit Hij in het geheel niet.

—:—

Het evangelie vond telkens weer bodem, waar het insloeg. Het sloeg steeds weer wortel. Het stierf niet af, ook al bleef het vaak voortbestaan in een verborgen wortel.
God dóódt de wereld in haar wortel.
God bewaart Zijn gemeente, het leven in de Wortel.
Haar kruin kan beschadigd worden, haar stam als afgestorven schijnen, zodat er niet meer is dan een afgehouwen tronk, ze herleeft; zij leeft voort; ze is tegen de dood bestand. Ze doorbreekt de dood.
Pinksteren stuwt de gemeente de eeuwen door voort opdat ze het alom doe horen:
God is hier. Hij wil U zeeg'nen.
L.

Bonifatius

*Dinsdagmiddag 5 juni * hoopt HKH Prinses Beatrix te Dokkum een standbeeld te onthullen, dat herinnert aan de man, aan wie Dokkum zijn wereldwijde bekendheid te danken heeft. Geen geschiedenisboekje waagt te verzwijgen:*
754 n. C.: Bonifatius bij Dokkum door de Friezen vermoord.

Wie was deze zendeling? Geen Nederlander, geen Fries. Zijn wieg stond in Engeland, waar hij omstreeks 675 geboren werd. Vader was niet rijk, maar wel verstandig. Zelf een christen geworden, stuurde hij zijn zoon reeds op zeer jonge leeftijd naar een klooster om daar onderwezen te worden.
De inspanning der leraren is niet tevergeefs geweest. Bonifatius -maar toen heette hij nog Windfried- was een leergierige jongen, die niet schuwde met inspanning van alle krachten te verwerven, wat er te verwerven viel. Geen wonder, dat hij reeds spoedig zelf geroepen werd om te onderwijzen. Ten behoeve van zijn onderwijs schreef hij zelf een latijns studieboekje, dat door kenners ook nu nog bewonderd wordt.

Reeds jong rijpte in Bonifatius' hart een grote liefde tot de Here Jezus en mitsdien ook tot Zijn gemeente. De kerk stond hoog aangeschreven bij hem en heel zijn leven was hij bereid zich in te zetten voor het belang van de kerk en het Koninkrijk Gods. Dat is mede een van de redenen, waarom hij toetrad tot de kloostergemeenschap. Gezegend met een beminnelijk karakter en geoefend in de broederlijke omgang met anderen, viel het niet te verwonderen, dat hij na de dood van de abt tot diens opvolger gekozen werd. Aanvankelijk aanvaardde hij deze verkiezing, maar voor korte tijd slechts.

Oude Bonifatius-pomp, waaruit eens geheel Dokkum dronk.
(Cliché „Nieuwe Dockumer Courant")

Aan rustige wateren

Leven en overvloed

„Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed"
Joh. 10 : 10b.

Overmorgen is het pinksteren. Dat is - u weet het - het feest van de uitstorting van de Heilige Geest. Op die eerste christelijke pinksterdag is er wat gebeurd. Uit de hemel kwam een donderend geluid, als van een enorme rukwind. Dansende vlammen werden zichtbaar; gewone stervelingen - geen haar beter dan u en ik - werden dragers van het heilige vuur. En dan was daar het spreken met andere tongen, de glossolalie met een vreemd woord geheten.

We moesten eerlijk opbiechten, dat we met dat pinkstergebeuren soms geen raad weten. Pinksteren is geen gemakkelijk feest. Met kerstmis hebben we te maken met een kind; daar kunnen we ons een voorstelling van maken. Met pasen wordt het al wat moeilijker, ofschoon dood en graf voor niemand van ons onbekende grootheden zijn. Maar wat er met pinksteren gebeurd is, daar krijgen we niet één-twee-drie vat op.

Nu gaan we samen Handelingen 2 lezen. Daar komt u ze tegen, de discipelen, allemaal. Thomas ook. En Petrus. Ze spreken van de grote daden Gods. De vrees is weg, de schuchterheid verdwenen. Een prachtpreek, dat woord van die ene. Geen sentimenteel gedoe, geen aaneenrijging van allerlei persoonlijke belevenissen, geen etaleren van menselijke deugden en ondeugden. 't Is een boodschap, die vol van Jezus Christus is: Zij, de joden, hebben Hem aan het kruis geslagen. Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt; Hij is opgestaan. Nu is Hij dan verhoogd en aan Gods rechterhand gezeten. Heel Israël moet weten, dat de gekruisigde de Heer is, de Christus.

Blijkbaar heeft het gebeuren op de pinksterdag álles te maken met Christus. En als we dat eenmaal gezien hebben, dan staan we niet meer met onze oren te klapperen of met de mond vol tanden. Dan is pinksteren niet meer een vraag en ongrijpbaar feest, dat ons verlegen maakt. Dan kunnen we er wat mee en doet het ons wat.

Dan horen wé opnieuw, maar anders, dat Jezus Christus de Zoon van God is. Dat Hij voor de boeren en vissers van Zijn dagen gekomen is, maar ook voor de huismoeders en ambtenaren, de metaalarbeiders en fabrieksdirecteuren, de handelsreizigers en binnenschippers, die wij zijn. Dan weten we van het kruis, waaraan Hij onze zonden droeg. Dan zien we, hoe op de paasmorgen het leven zich baan breekt, hoe dood en graf zijn overwonnen.

Overmorgen is het pinksteren. De sluizen van de hemel zijn opengegaan. De Geest is gekomen. Onstuimig als de wind en laaiend als het vuur. Niet bij brokken en beten, maar in zijn totaliteit, royaal, de Koning waardig. 'k Moet denken aan een woord van Jezus: „Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed". Met pasen hebben we het leven ontvangen. Met pinksteren ontvangen we de overvloed. De geschiedenis herhaalt zich. De prediking wordt geloofd. De doopvont is vol water. Mannen en vrouwen belijden Jezus als Heer. Brood wordt gebroken. Gebeden stijgen op. Gods lof wordt bezongen. „Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed". Pasen en pinksteren vallen op één dag. Voor wie gelooft!

Groningen. *J. A. B.*

Scheep naar de Friezen

Friesland was éénmaal groter dan de verbeeldingskracht van de meest-nationalistische Fries vandaag durft te gaan. Het strekte zich uit van Eems tot Schelde en vormde een machtig rijk, met een uitgebreide handel en een handelsstad, die in geheel West-Europa bekend was: Dorestad, het tegenwoordige Wijk bij Duurstede.

In het jaar 716 landde Bonifatius in deze stad. Hij hoopte in Utrecht zijn landgenoot Willibrord te ontmoeten, maar deze was gevlucht en naar het zuiden getrokken, om zich onder bescherming te stellen van de frankische koning. De verhouding tussen deze frankische koning en koning Radboud der Friezen was uitgesproken slecht. De vrijheid minnende Friezen hadden juist voor de aankomst van Bonifatius een veldslag tegen de Franken verloren. Vandaar dat Willibrord uitgeweken was. De stemming onder de Friezen was slecht toen Bonifatius voet aan wal zette. Toch verkreeg hij een onderhoud met Radboud in Utrecht. Eveneens ontving hij toestemming tot de verkondiging van de Blijdé Boodschap, maar de Friezen moesten er niets van hebben. Een half jaar na zijn aankomst vertrok Bonifatius weer, waarna in Engeland zijn verkiezing tot abt volgde.

Apostel der Duitsers

Nadat hij zijn ambt als abt van het klooster had neergelegd, reisde hij naar Rome. Zijn doel was, van de paus opdracht en volmacht te krijgen voor de zending onder de Friezen. Maar de paus besliste anders. Deze zond hem naar Duitsland waar het evangelie reeds langere tijd verkondigd was geworden en ingang had gevonden. Maar de kerk was er in verval geraakt, mede door een gebrek aan onderwijs en aan organisatie. Op verzoek van Hertog Theodo bemoeide de paus zich persoonlijk met de kerstening van de Zuid-Duitsers. 15 mei 719 vertrok de begaafde en van ijver brandende Angelsaks Winfried uit Rome, nu onder de naam, waarmee hij bekend is geworden in de geschiedenis: Bonifatius, welke naam de paus hem de dag tevoren gegeven had naar aanleiding van het feit, dat 14 mei de dag van de heilige Bonifatius was.

Een tijd van zwerven en gevaar, van prediken en vermanen, van afbreken en opbouwen brak aan. Hij herstelde kerken, zette onwaardige priesters af, vermaande de overheden, presideerde synodes, zo-

Interieur baptistenkerk.

(Cliché „Nieuwe Dockumer Courant")

wel in Duitsland als in het aangrenzende Frankrijk. Meer dan eens onderbrak hij zijn werkzaamheden om naar Rome te reizen.
Deze reizen naar Rome zijn typerend voor Bonifatius. In een tijd, waarin het pauselijk gezag nog niet die omvang had, die het later zou krijgen, was Bonifatius een man, die in de bisschop van Rome de hoogste gezagsdrager zag der kerk. Voor hem stond het vast: Christus spreekt door de paus. Wat de paus beveelt, is Christus' bevel. Daarom onderwierp hij zich aan de wil van de paus, toen deze hem naar Duitsland en niet naar Friesland zond. Daarom ook kon hij geen gehoor geven aan de wens van Willibrord, diens opvolger te worden in het bisdom Utrecht en de missionering der Friezen te voltooiien.
Deze zicht op de plaats van de paus vloeide voort uit zijn ervaringen op het zendingsveld. Bonifatius vreesde -en terecht!-, dat de kerk op het zendingsveld uiteen zou vallen in landskerken, die ieder hun eigen inrichting zouden krijgen. Hij had meer dan eens reeds moeten ervaren, dat de bisdommen en parochies bestuurd werden door mannen, die door de koningen en hertogen waren aangesteld. Van zulke lieden, die het werktuig waren van de landsheersers, verwachtte hij geen goeds; integendeel, alleen maar kwaads. Daarom vocht hij voor de autoriteit van de paus over heel de kerk. Vanuit deze overwegingen zwichtte hij tenslotte ook voor een benoeming tot bisschop, een ambt, dat hij niet begeerde, omdat het hem te veel bond aan één plaats en aan een taak, die hij slechts noodgedwongen moest verrichten. Want niet het besturen der kerk was zijn hartstocht, maar het dóórdringen in ongekerstende gebieden! Evangeliseren, altijd maar weer Christus verkondigen aan de heidenen, dát zag hij als zijn levensopdracht.
Met bewonderenswaardige ijver heeft hij deze taak vervuld. Daartoe maakte hij zich meer dan eens los van zijn bisschoppelijke arbeid en trok aan het hoofd van een stoet van medestrijders nieuw gebied binnen, knoopte onderhandelingen aan met de stamhoofden, verwierf een stuk land, bouwde er een klooster en gaf de opdracht aan de kloosterlingen: predikt hier het woord, vestigt hier de kerk van Jezus Christus.

Weer naar de Friezen

In juni 753 trok de toen bijna tachtigjarige grijsaard weer naar het tegenwoordige Friesland. De reis ging over Utrecht, de bisschopsstad, die door de paus ook onder zijn bevoegdheid was geplaatst.
Begeleid door gewapende dienaren, priesters en monniken, trok Bonifatius door het gehele gewest, Zuidergo en Westergo, overal predikende en de afgodsbeelden vernielende, hier en daar kleine houten kerkjes bouwende, van waaruit de evangelisatie voortgezet kon worden.

Tweede pinksterdag:
nationale jeugdkonferentie in Zwolle

Maar het was koud in het vlakke Friesland met de vele meren. De oude bisschop moest naar Utrecht terugkeren en een gunstiger jaargetijde afwachten. In de lente van het volgende jaar ging hij met de zijnen weer scheep en landde op de noordkust van Friesland, boven Dokkum. De tegenstand der Friezen tegen het christendom - dat zij zagen als de godsdienst van de veroverende Franken - was groot. Maar geheel ongezegend bleef de arbeid der zendelingen niet. Zaterdags voor Pinksteren werd een aantal heidenen gedoopt. 's Woendags na Pinksteren zouden deze het vormsel ontvangen, door handoplegging van Bonifatius en Eoba, de toenmalige bestuurder van het bisdom Utrech. In de buurt van Dokkum -men zegt in het tegenwoordige Murmerwoude, dat een verbastering zou kunnen zijn van moordenaarswoud- had Bonifatius zijn kamp opgeslagen. 's Woendagsmorgens verschenen echter niet de bekeerlingen, maar de vijanden, die het kamp binnenvielen. De dienaren van Bonifatius trokken met de wapens in de vuist de vijanden tegemoet en de strijd begon in hartstochtelijke hevigheid. Maar Bonifatius riep zijn dienaren terug, zeggende, dat men geen kwaad met kwaad moest vergelden. Zij gehoorzaamden en weldra was het veld bezaaid met lijken. Ook Bonifatius werd getroffen. Ten afweer had hij een boek boven zijn hoofd gehouden, maar het zwaard kliefde boek en hoofd. Volgens oude gegevens vielen er die dag nog drie en vijftig andere christenen.
Het lijk van Bonifatius werd eerst naar Utrecht overgebracht, daar gebalsemd, per schip naar Mainz gevoerd en later begraven in het klooster te Fulda. Zo was de laaste wens van deze man -begraven te worden in dit klooster- vervuld.
De eerlijkheid gebied te zeggen, dat de geleerden het niet eens zijn over de plaats, waar Bonifatius het leven liet. Opgravingen in de laatste jaren schijnen aangetoond te hebben, dat hij op het marktplein in Dokkum -in de buurt van de oude Hervormde Kerk- omgebracht is. Evenmin schijnt het vast te staan, dat hij van het noorden uit naar Dokkum is getrokken, ja Dokkum voorbij is getrokken. Er schijnen ook aanwijzingen te zijn, dat hij vanuit het zuiden - en dan wel over de zandgronden, waarop Zandbulten ligt- naar het noorden is getogen.
Hoe dit ook zij, Bonifatius is de man, die als eerste de Friezen het Evangelie bracht, en ook de eerste, die op Friese bodem zijn leven liet voor de zaak van de Heiland.

Het bloed der martelaren is het zaad der kerk

Na de moord op Bonifatius greep schrik de christen-geworden Friezen aan. Maar deze schrik sloeg om in heidense wraakzucht. Overal kwamen bloedige botsingen tussen landgenoten voor. En nochtans heeft de levende Christus Zijn gemeente ge- en bevestigd in Friesland.
Ook in Dokkum. Wie vanuit het vlakke omliggende land dit stadje nadert, vindt al dwalende door deze dichtst-bevolkte stad van Friesland twee hervormde, twee gereformeerde, een remonstrants-doopsgezinde, een rooms-katholieke kerk. Aan de Diepswal staat de baptistenkerk. Eenmaal een korenpakhuis, naast het vroegere gebouw van de Friese Admiraliteit, is het nu een plaats waar de kleine baptistengemeente haar thuis heeft, waar zij haar Heer en Heiland looft, waar zij Zijn Woord verneemt, om het uit te dragen, de wereld in.
Buiten Dokkum herinnert de Bonifatiuskapel aan de grote zendeling. De Bonifatius-pomp, hierbij afgebeeld, voorzag eenmaal een groot deel van de Dokkumer bevolking van drinkwater.
Wie uitvoeriger over Bonifatius ingelicht wenst te worden, verwijs ik graag naar een boekje van dr W. Lampen O. F. M.: Winfried-Bonifatius; uitgeverij P. N. van Kampen en Zoon NV, Amsterdam (1949).

Zandbulten. *H. Ploeger.*

*) We ontvingen deze bijdrage te laat om haar vóór deze datum te publiceren. E.R.

Pinksterzondag (10 juni) is Zendingszondag!

Dringende liefde

Toen God door het **zenden** van Jezus Christus in deze wereld, uit Zijn tot op dat ogenblik verborgen heerlijkheid naar buiten trad, baarde dat in de hemel grote verwondering. Engelen snelden naar de velden van Efratha, om de komst van Christus in de wereld te melden. Grote blijdschap was hun deel, toen ze de blijde boodschap mochten verkondigen, dat God uit genade zondaars zalig maakt.

Zowel Petrus als Paulus vertellen ons, hoe de engelen met spanning de voltooiing van het heilswerk van Christus volgen. Zij willen zo graag het einde van dit grote werk Gods zien.

Die voltooiing komt echter niet tot stand buiten de mensen om. God heeft om het einddoel van het werk van Christus te bereiken verloste zondaars willen inschakelen, waarmee Hij tot op heden door gaat.

Op de pinksterdag is de Heilige Geest begonnen met het ontsteken van een vuur, dat brandt tot op deze dag en dat steeds verder om zich heen grijpt. Het wil naar de einden der aarde om aan alle volken te melden, wat God in Christus voor hen gedaan heeft.

De boden met het woord der verzoening zijn ook van uit ons midden uitgegaan, om ver van hun vaderland van Jezus te vertellen. Daar danken wij God voor, maar we willen er ook gelijk aan denken, dat zij hun werk in Afrika alleen kunnen doen in gemeenschap met ons allemaal.

Want ook dat thuisfront dient bereid te zijn zich te laten inschakelen bij de voortgang van het werk en de vervulling van de zendingsopdracht, zoals die vandaag uitgevoerd dient te worden.

Ook wat de zending betreft leven wij in een veranderende wereld. Ook daar kan niet meer gewerkt worden op de manier van 100 jaar geleden.

Op een grote zendingsvergadering zei een spreker onlangs: „De tijd is voorbij, dat wij vanuit het Westen konden uitgaan naar het een of andere vreemde land om daar zo maar te beginnen met het planten van de Kruisvlag". Wij vinden nu vrijwel overal na de dekolonialisatie jonge gemeenten, met wie eerst grondig overleg gepleegd dient te worden, voor men in het betrokken land aan zending kan beginnen.

Een verschijnsel, dat zich vooral in Afrika (en daar zijn wij immers heel nauw bij betrokken) voor doet. Er doet zich in onze tijd een merkwaardige verschuiving voor in het zendingswerk. Werk is er nog genoeg, maar het heeft een andere gestalte gekregen.

Dat heeft u ook kunnen lezen in de oproep, die onze kongolese broeder Maihala onlangs via „De Christen" tot „baptist-Nederland" heeft doet uitgaan. Het gaat ook in Afrika nu vooral om zendelingen, die bekwaam zijn, om de jonge Afrikaner op te voeden tot het geven van leiding.

Er komt vande overkant een roep tot ons, kom over en help ons, opdat wij als jonge gemeenten bekwaam mogen worden, om de boodschap van het evangelie aan ons eigen volk door te geven.

Laten ze toch komen, zo roept de stem, de universitair-gevormden, de mensen met M.O., laten zij komen om ons te helpen bij de opbouw van het werk hier. Hen hebben we nodig om onze jonge mensen te vormen tot christen-artsen, schrijvers, onderwijzers, predikanten enz.

Pinksterzondag-zendingszondag wil er ons met nadruk bij bepalen, dat wij een taak hebben, óók buiten de grenzen van het eigen land. Wat doen wij om die taak te vervullen?

Laten we toch doen wat onze hand vindt te doen. Laten we er voor zorgen, dat de levenslijn der zending: het GEBED een sterke lijn is. En laten we door het samenvoegen van gebeden en gaven antwoorden op de roep uit Afrika, daartoe gedrongen door de liefde van Christus. Dan zal pinksterzondag een grootse zendingszondag zijn.

H. Sikkema, sekr. UZC

Nader bezien

Onjuiste vertaling

In deze pinkstertijd wordt het woord van de Heer Jezus: „Want Johannes doopte met water, maar gij zult met den heiligen Geest gedoopt worden" (Hand. 1 : 5) *nogal eens geciteerd.*

Het is misschien wel nuttig er eens de aandacht op te vestigen, dat dit onzes inziens een onjuiste vertaling is. Nog kort geleden heeft een onzer redakteuren, ds J. Louw er in een artikel in ons weekblad op gewezen, dat achter zo goed als elke vertaling een bepaalde gedachte, een min of meer bewuste overtuiging schuil gaat. Immers, wanneer een of ander te vertalen woord keus biedt aan verschillende niet altijd adaequate mogelijkheden zal elke vertaler kiezen voor die overzetting welke hem als de meest aannemelijke voorkomt.

Dat, dachten wij, is zeer duidelijk het geval met de tekst die we hierboven noemden. Het is inderdaad mogelijk te vertalen: dopen mèt water, en: dopen mèt de Heilige Geest. Voor deze overzetting zal men zonder nadenken kiezen wanneer men uitgaat van de kerkelijke dooppraktijk, waarin de betekenis en de handeling van het dopen veelal alleen maar meer het woord gemeen heeft met de betekenis en de handeling van de oorspronkelijke inzetting.

Gaat men daarentegen uit van de originele betekenis en handeling dan vertaalt men: in water, en: in de heilige Geest. Vanzelfsprekend kiezen wij voor deze vertaling, die ons dus als de enig juiste voorkomt.

We hebben de idee, dat deze vertaling voor velen een ander licht zal werpen op de verklaring van deze belofte van de Heer Jezus. We zwijgen nu over het „in-water-gedoopt-worden", maar benadrukken het dopen-in-de-heilige-Geest. Dat is het geheel en al betrokken worden op de heilige Geest, dat is: op Jezus Christus. We dachten, dat daarmee de christelijke waterdoop (hetgeen iets anders is dan de doop van Johannes) samenvalt met het heilsmoment van de geestesdoop.

Het is dán pinksteren wanneer we mèt Jezus zijn opgestaan en met Hem in nieuwheid van leven wandelen. Een door de Geest geleid leven.

v. D.

Mededelingen

Het adres van ds M. Cohen is thans: De Rijpstraat 1, Alphen aan de Rijn, tel. (01720)-3245.

De redaktiekommissie en de administrateur van „De Christen" komen maandag 18 juni, tien uur te Zwolle bijeen. Zij die, in het belang van ons weekblad, suggesties etc. ter kennis van de redaktiekommissie willen brengen worden verzocht zich met de eindredakteur in verbinding te stellen.

E. R.

* * *

Bezoekt de Toogdag te Scheveningen 2e Pinksterdag

aanvang 10.30 uur in het Cultureel Centrum „Op Gouden Wieken, Scheveningseweg 37. Sluiting 2.30 uur.

Vanaf Holl. Spoor te bereiken met lijn 8; uitstappen halte Badhuisstraat.

U bent allen hartelijk welkom!

„En leert hen onderhouden"

Elke morgen, tien minuten over zes, dat is na het morgengebed, stelt een dertigtal jonge mannen zich op in een rij voor de kerk in Upoto. Er wordt appèl gehouden en daarna worden er taken verdeeld. Metselaars, timmerlieden, huisjongens, steenbakkers, etc. Bij elke oproep verlaten enkelen de rij en begeven zich naar de hun bekende plaats van arbeid. Zij die overblijven gaan hout kappen in het woud, matten vlechten van palmbladeren voor dakbedekking, of grasmaaien. Daarmee is de nieuwe dag voor hen begonnen. Een dag van arbeid en studie, want deze jongemannen zijn de leerlingen van de bijbelschool. Onder leiding van de vastaangestelde arbeiders, een tiental, helpen zij buiten hun schooluren mee aan het onderhoud van de zendingspost.

Na een goed uur werken en een half uur rust voor het ontbijt, begint voor hen om 8 uur de school. De meesten hebben de leeftijd van 20 tot 30 jaar en allen zijn zij getrouwd. Zij komen van verschillende dorpen uit het distrikt, en enkelen van hen uit nog zeer primitieve streken, maar allen zijn zij door 't evangelie geraakt en hebben zij de wens om hun Heer en Meester, Masiya Yesu, te dienen. Daarom zijn zij dan ook in Upoto, waar zij een drie-jarige opleiding aan de bijbelschool volgen, om daarna uit te gaan naar de hun door de gemeente toegewezen dorpen om 't evangelie te verkondigen en de kleine dorpsgemeenten te dienen.

Gezien hun zeer geringe vooropleiding, die variëert van 3 tot 4 jaar lager onderwijs, krijgen zij naast hun bijbelschoolopleiding een aanvulling op het lager onderwijs, d.w.z. rekenen, lezen, schrijven, Frans en aardrijkskunde.

Deze vakken worden door afrikaanse onderwijzers gegeven. De bijbelschoolvakken zijn inleiding en verklaring van het oude en nieuwe testament, geloofsleer, kerk- en zendingsgeschiedenis, dogmengeschiedenis (rooms-katholicisme en protestantisme), predikkunde, paedagogie en methodiek. Deze vakken worden door ds S. Koli en schrijver dezes onderwezen.

De voertaal in de school is Lingala en het grote gebrek aan literatuur in deze taal schept grote problemen. Het nieuwe testament is reeds lange tijd in het Lingala vertaald, maar van het oude testament hebben we tot nu toe enkel het boek Genesis en de Psalmen. Daarnaast nog enkele kleine boekjes met verhalen uit het oude testament, zoals Abraham, Jozef, etc.

Voor geloofsleer is er een kleine katechismus, die als handleiding wordt gebruikt bij het onderricht van doopkandidaten. Daarom moeten alle lessen volledig door ons worden uitgewerkt, waarna ze gestencild en tot kleine boekjes worden ingebonden.

Eenmaal in de klas volgen alle leerlingen met veel aandacht de lessen. Zij leren graag en aan vragen ontbreekt het hen niet. Met veel ijver en overgave buigen zij zich over hun schriften (een gift van Zusterhulp), en schrijven zij met bevende hand (hun handen zijn beter gewend een speer, kapmes of peddel te hanteren dan een pen) de op het bord voorgeschreven notities. Een grote moeilijkheid voor hen, vooral in de geschiedenisvakken, is om zich enig idee te geven van tijd en afstand. Daarom komen vragen zoals „Leven Izaak en Ismael nu nog?" of „Waren alle apostelen protestant?" ons niet vreemd meer voor. Zelfs niet al werd het van onze kant reeds tientallen malen van te voren uiteengezet.

's Middags is het weer handenarbeid, waarmee zijn hun schoolgeld en zakgeld verdienen. Een groot werkobjekt, dat wij twee maanden geleden zijn begonnen, is de restauratie van hun woningen, die een groot deel van de zendingspost bezetten. De huisjes (een 40-tal) hebben kleiwanden en bladerdaken, hetgeen veel onderhoud vraagt. Nu is er besloten al deze huisjes van golfplaatdaken te voorzien, hetgeen in de huidige omstandigheden een zeer kostbare zaak is. Met het is nodig. Zo goed als alle mannen werken hieraan mee.

Zij metselen en maken dakspanten, waarvoor zij het hout uit het bos kappen. Anderen vormen kleiblokken, die in de zon worden gedroogd. Elke dag is dit weer een grote bedrijvigheid en voor de mannen is het leerzaam, vooral daar zij straks als katechisten in hun dorpen verantwoordelijk zijn voor het onderhoud van de dorpskerk en de bijbehorende woningen.

Hun vrouwen, die 's morgens de vrouwenklassen bezoeken, waar zij les krijgen in rekenen, schrijven, hygiëne, handwerken, etc., werken 's middags in hun tuinen, waarvan zij de opbrengst gedeeltelijk zelf gebruiken, en de rest verkopen. Ook zij vlechten matten van palmbladeren en brengen die dan op de markt van Lisala aan de man. Zodoende zorgen zij voor een groot deel voor het inkomen van hun gezinnen.

's Zondags, en af en toe in de week, doen de mannen praktisch gemeentewerk door het leiden van bidstonden en het houden van diensten in het hospitaal van Lisala, alsmede in het militaire kamp en het politiekamp aldaar. Ook gaan er altijd een of twee met ds Koli of de zendelingen mee op distriktswerk waardoor zij dan ook in deze hun ervaring opdoen en de dorpsgemeenten leren kennen.

Zoals ik reeds hierboven vermeldde, zullen deze mannen na deze drie jaar van eenvoudige, maar veelzijdige opleiding door de gemeente worden uitgezonden als katechist naar het hun toegewezen dorp of dorpen. Door het grote gebrek aan beter geschoolde krachten, als evangelisten en predikanten, heeft de katechist nog altijd een zeer belangrijke plaats in de arbeid der gemeente. Een taak, die vaak hun krachten te boven gaat, maar die door velen van hen moedig wordt aanvaard en die door hen, bewust zijnde van de Kracht van hun grote Zender, wordt voortgezet. In de dorpen worden zij gerespekteerd en oefenen zij een grote invloed uit op de samenleving. De steeds grotere toename van de gemeente is dan ook vaak de vrucht van hun in alle eenvoud volharde arbeid. Daarom zijn zij ook vaak de kanalen waardoor wij als zendelingen ook in de hedendaagse situatie de gemeenten op indirekte wijze mogen en kunnen leiden, en daardoor het evangelie uitdragen tot in de meest afgelegen dorpen. Door met hen samen op te trekken in school en tijdens de arbeid in de vaak barre middagzon, wordt er een band gelegd en vertrouwen gekweekt en worden vele misplaatste gedachten voor goed verbannen.

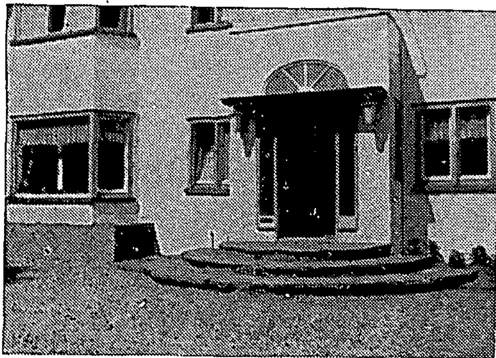
Onlangs naar aanleiding van een door mij tijdens de les gemaakte opmerking betreffende het werk van een zendeling en wel, dat het werk van een zendeling is afgedaan als de nieuwe gemeente zelf het werk kan voortzetten, zei een der leerlingen: „Maar zover zijn wij toch nog lang niet. Als jullie weggaan geraken wij in grote moeilijkheden!" Dit werd door al de anderen beaamd en ook onder de gemeenteleden wordt deze gedachte vaak geuit. De gemeente in Kongo kan de zendelingen niet missen. Ofschoon zij nu zelf het werk behartigt, heeft zij onze raad, kennis en ervaring nodig en dat vooral op de vele plaatsen die zij zelf nog niet kan vervangen.

Tesamen met hen, als hun medewerkers mogen wij deze taak aanvaarden. En onder de leiding en in de kracht van ons aller Heer en Meester, Jezus Christus, mogen wij hierin Zijn Opdracht volbrenge tot eer van Zijn Naam en tot heil van het volk, dat Hij ons heeft toevertrouwd.

Wij vragen dan ook Uw voorbede voor dit grote werk, dat wij hier tesamen met onze afrikaanse broeders en zusters mogen verrichten, en ook in 't bijzonder voor die jongemannen en vrouwen, die, ondanks de vele verleidingen en de grote moeilijkheden der huidige situatie in Kongo, zich voorbereiden op het werk der verkondiging van het Evangelie.

J. ter Braak
BMS Upoto
par Lisala
Rep . du Congo

Van de Vinkenhof

Een vriendenband moet in stand worden gehouden door regelmatig kontakt. Helaas moest onze Vriendenaktie dit noodzakelijk kontakt ontberen gedurende de achter ons liggende wintermaanden, wat zijn neerslag heeft gevonden in de bijdragen voor onze arbeid. Intussen is de uitbouw van ons werk voortgegaan; alle onderdelen van onze uitgebreide inventaris, gebouwen en terreinen zijn in ogenschouw genomen en er is het nodige werk verzet. Voor het geld dat verleden jaar door de Vriendenaktie is bijeengebracht zijn 5 nieuwe tenten gekocht en is een aandeel van ruim duizend gulden gereserveerd voor de verbouwing van „Renderloo."

We hebben echter voor fl. 10.000 aan Renderloo verbouwd in het vertrouwen, dat ook in 1962 Uw meeleven weer metterdaad getoond zal worden. Gedurende de eerste vijf maanden van dit jaar is een bedrag van fl. 478.60 binnengekomen. We zouden echter zeer zeker een bedrag van fl. 2000.- moeten binnen hebben voor ons vernieuwde „Renderloo." Daarom willen we proberen of nog vóór het eind van de zomer het grootste deel daarvan bijeengebracht kan worden. Het is nog steeds onze wens om met al diegenen, die een toezegging hebben gedaan, kontakt op te nemen. Wij moesten er telkens weer aan herinnerd worden hoe onze vormingscentra een gemeenschappelijke taak voor ons is en dat deze beslist zijn aangewezen op Uw aller inzet.
Hierbij dan ook de beloofde verantwoording van de bijdragen dezer eerste 5 maanden.

F. H. R. G. te Z. *f* 10.-; M. ter B. te H. *f* 10.-; H. v. d. B. te U. *f* 10.-; A. J. P. te Z. *f* 2,50; P. te Z. *f* 19-; Heerlen-Sittard *f* 33,73; v. d. B. te Z. *f* 10.-; J. N. te Z. 2,50; W. S. te A. *f* 2,50; Fam. D. ter B. *f* 1.-; N. B. J. B. Twente *f* 14,25; Zusterhulp Den Haag *f* 25.-; H. ter B. te H. *f* 25.-; v. d. W. te M. *f* 5.-; Deventer *f* 32,12; H. B. te G. *f* 5.-; Delfzijl *f* 35.-; E. H. G. R. te Z. *f* 10.-; R. te Z. *f* 2,50; J. B. te H. *f* 2,50; H. te B. *f* 10.-; Zusterhulp Pekela *f* 25.-; M. te W. *f* 2.; Vroomshoop *f* 65.-; Fam. de V. te U. *f* 2.-; F. H. G. R. te Z. *f* 10.-; H. K. te H. *f* 21-; J. B. te H. *f* 2,50; F. H. G. R. te Z. *f* 10.-; Meisjesclub te U. *f* 1.-; Delfzijl *f* 35.-; Fam. D. te B. *f* 1,50.-; A. C. D. te B. *f* 2,50; F. H. R. G. te Z. *f* 10.-; J. B. te H. *f* 2,50; Fam. L. H. J. te U. *f* 6.-; v. D. te U. *f* 12,50.

We zijn de gevers van harte dankbaar en hopen, dat velen zich zullen aansluiten. Het zou voor mij persoonlijk een geruststelling zijn wanneer ook dit aspekt van het werk onzer centra op bevredigende wijze achtergelaten kon worden. Laat de Vriendenaktie 1962 worden tot zomeraktie 1962! Wanneer U van plan bent Uw gave te storten kunt U het evengoed *nu* als gedurende de herfst doen. Met belangstelling zien we uit en voorzover het in ons vermogen ligt zullen wij kontakt met U opnemen.

J. J Kiwiet.

Verantwoording Unie-bureau

In de maand mei werden de volgende giften en bijdragen in het Uniebureau ontvangen:

1) voor de E.C.U.:
Pernis *f* 27.-; Nieuw Weerdinge *f* 80,94; Enschede *f* 64,90; Den Helder *f* 50.-; Rotterdam-Z. *f* 106.-; Den Haag *f* 137,12; Sneek *f* 117,30 Haarlem *f* 69,19; Rotterdam-C. *f* 10.-; Harlingen *f* 140,29; Almelo-Nieuwstraat *f* 50,60; F. B. te G. *f* 0,45; Zusterhulp-Scheveningen *f* 100.-.

2) voor de opleiding:
Nieuw Weerdinge *f* 87,13; Heerenveen *f* 29,18; Enschede *f* 31,89; Den Helder *f* 25.-; Staveren *f* 100.-; Den Haag *f* 181,84; Haarlem *f* 49,02; Pernis *f* 35,12.

3) voor de zending:
Pernis *f* 50,76; Enschede *f* 119,38; Drachten *f* 30,35; Coevorden-de Krim *f* 84,26; Den Haag *f* 227,29; Harlingen *f* 49,99; Haarlem *f* 82.-; Staveren *f* 150.-; Den Helder *f* 46,45; Westerhaar *f* 100.-; Rotterdam-Z. *f* 18,50; Rotterdam-C. *f* 95.-; A. Z. te H. *f* 60.-; J. K. te H. *f* 2,50; Pr. Willemschool, Enschede *f* 50.-; H. J. v. Kempenschool, Groningen *f* 17.-; Da Costaschool, Hengelo *f* 29.-; Sav. Lohmanschool voor ULO, Hilversum *f* 25.-; Geref. School Vroomshoop *f* 25.-; Chr. Nat. School Dokkum *f* 10.-; C. V. O. school Hauleerwijk *f* 10.-; Vrouwen Wereldgebedsdag *f* 1500.-.

4) voor het 10 cents-fonds:
Nieuw Weerdinge *f* 46,64; Den Helder *f* 25.-; Den Haag *f* 42,77; Haarlem *f* 52,13; Almelo-Geraniumstraat *f* 46,79; A. E. te H. *f* 0,50.

5) voor de 1%-aktie van het Kerkbouwjaar 1962:
Alblasserdam *f* 150.-; Alkmaar *f* 10.-; Amsterdam-W.N. *f* 75.-; Apeldoorn *f* 400,-; Arnhem *f* 44,50; Coevorden *f* 70.-; Daarlerveen *f* 123,26; Deventer *f* 22,50; Drachten *f* 114,74; 's Gravenhage *f* 151.-; Den Helder *f* 72,50; Hengelo *f* 82,50; Leeuwarden *f* 5.-; Nieuw Weerdinge *f* 10.-; Rotterdam-C. *f* 12.-; Veendam *f* 395,09; Winschoten *f* 100.-; IJmuiden *f* 4,25; Zandbulten *f* 500.-; P. C. A. te G. *f* 10.-; C. B. te A. *f* 6.-; E. B. te B *f* 250.-; A. V. te W. *f* 10.-.

6) voor het „noodfonds":
Nieuwe Pekela *f* 107,50; Den Haag *f* 30.-.

Hartelijk dank aan alle gevers en geefsters! Nu de algemene vegadering in de voorbije maand gehouden is, mag hier ook wel vermeld worden welke bijdragen volgens de aanvaarde begrotingen aan vrijwillige bijdragen voor onze permanente kommissies in dit jaar nodig zijn. Dat is voor de E.C.U. *f* 20000,-, voor de opleiding *f* 24750,-, voor het 10-cents-fonds (hulp inzake kerkbouw) *f* 7500,- en voor de zending *f* 31460,-. Vraagt u zich af, wat hiervoor in de eerste vijf maanden is bijeengebracht? Dat is voor de E.C.U. *f* 5021,94, voor de opleiding *f* 3871,74, voor het 10-cents-fonds *f* 1814,11 en voor de zending *f* 9287,49. Wij mogen dus in de komende tijd samen nog heel wat opbrengen! Nu, zoals u weet, God heeft de blijmoedige gever lief.

T. Jansma

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.

TWENTSE LANDDAG

Wij hopen U, tweede pinksterdag te ontmoeten op de toogdag der twentse baptistengemeenten op het terrein aan de weg Delden-Bornebroek; aanvang 10.00 uur.

t. B.

---

gemeenteberichten

SITTARD-(W.W.). Het werk op de post Sittard gaat vrij rustig voort. Soms voor ons gevoel wel wat tè rustig. Toch maakt God Zijn belofte „Mijn Woord komt niet ledig weer" waar.
De zesde mei was het feest in onze kleine gemeenschap. Twee jonge mensen (14 jaar), de oudste dochter van onze voorganger ds Jac Tromp en de oudste zoon van de fam. Sch. beleden voor God en de gemeente hun jonge leven Hem te willen wijden. Bij deze doopdienst was ons centrum overvol. Vele vreemden waren er getuige van hoe deze jonge mensen hun oude leven wensten te begraven om hun verder leven hun Heiland te wijden. Ook deze gezegende dienst zal op Gods tijd zijn vruchten afwerpen. Verblijdend is ook, dat we de laatste tijd steeds vreemden (die voorheen geen kerk bezochten) thans onze diensten bezoeken. De Heer beware ons dat we geen hinpaal zijn maar zo mogelijk een wegwijzer naar Jezus.
God helpe ons allen, ons leven Hem ter beschikking te stellen. Dan wil Hij het gebruiken een zegen te zijn voor onze naaste.

Lezers aan het woord

Pinkstergetuigenis.

Het vorige jaar mocht ik het pinksterfeest beleven in Jeruzalem. Het pinkster-wereldkongres, aldaar gehouden, heeft mij de zekerheid gegeven, dat in de prediking de Persoon van de Heilige Geest meer beklemtoond moet worden. In gedachten hoor ik nog ds James H. Brown, een gereformeerd predikant spreken over de noodzaak „gedoopt te worden met de Heilige Geest."
Deze gedachte kon ik zonder meer niet zo maar aanvaarden. Immers, de gangbare mening in de kerken is toch, dat elke christen gedoopt is met de Heilige Geest. Persoonlijk moest ik gaan inzien, dat het ontvangen van de Heilige Geest niet hetzelfde is als ermee gedoopt worden. Bij de meeste christen komt

de Heilige Geest, als eerstelingsgave, in hun leven zonder dat het ervaren wordt, Rom. 8 : 23. Toen ik persoonlijk mijn geloof mocht belijden in de waterdoop was dit een blijde ervaring. Een doop zonder ervaring kan geen aanspraak maken op het woord „doop," ook de geestesdoop niet. Vervuld worden met „kracht uit den hoge" betekent meer dan een leerstelling aanvaarden.
Grote mannen uit de opwekkingsbeweging getuigen, dat zij machtig aangeraakt werden door Gods Geest, ja erin gedoopt werden, Joh. 1 : 33, Hand. 11 : 15, 16. Het was voor hen een ervaring om nooit te vergeten.
God is voor mij oneindig goed, dat ervaar ik vandaag; want Hij maakt af wat Hij begon. Als jongen van 15 jaar lag ik eens met een vriend geknield in mijn kamer. Hij bad of God mij dopen wilde met Zijn Geest. Er gebeurde echter niets, waardoor de „doop des Geestes" - als leerstuk - min of meer uit mijn leven verdween. Het verlangen naar meer volheid bleef echter in mijn leven en het was voortdurend een onderwerp van ernstig gebed. God zag en verhoorde dit eerlijke verlangen. Zestien jaar later, het was in de nacht van 11 september 1948, mocht ik een wondere ervaring, een aanraking van de Heilige Geest beleven. Golven kwamen over mij heen stromen, ik ging onder in de liefde Gods. Toen moest ik zeggen: Here, houd op; het is teveel, ik zou sterven."
Deze aanraking is mij altijd bij gebleven, alleen ik wist er geen naam aan te geven. Sinds kort heeft God mij verzekerd, dat dit het uur was van mijn geestesdoop. Hallelujah. Al geloofde ik leerstellig niet in een doop des Geestes, God zag mijn verlangen en na jaren schonk Hij het mij.
Nu mag ik ook deze ervaring bij name kennen en in de prediking noemen. Steeds meerdere voorgangers, in binnen- en buitenland, in allerlei kerken ontvingen deze ervaring en prediken de doop met de Heilige Geest. Het is een wondere, heerlijke, overlopende en krachtige ervaring. Een ervaring, die uitloopt in een persoonlijk pinksterfeest!
Het pinksterfeest in 1961 was wonderlijk voor mij, daar ik het mocht vieren op de berg Moria en op de berg Sion in Jeruzalem. Maar, pinksterfeest 1962 kan nog heerlijker worden wanneer we allen biddend gaan uitzien naar een nieuwe volheid van Gods Geest.
Dan gaan we zingen:

„'t Is pinksteren in mijn ziel,
Hij doopte mij met Zijn Heilige Geest;
't Is pinksteren in mijn ziel."

Billy Graham sprak voor een groep predikanten in Californië: „Wij hebben veel geleerd over de k r a c h t van de Heilige Geest. U weet, dat wij in onze kerken wat achterdochtig zijn ten opzichte van onze broeders in de pinksterbeweging, want extreme uitingen en excessen hebben velen kopschuw gemaakt. Toch geloof ik, dat wij in onze kerken meer het aksent moeten leggen op de Heilige Geest. **Wij moeten de Heilige Geest de juiste plaats geven in de prediking.** Wij moeten terug en opnieuw de woorden van Paulus bestuderen: „wordt vervuld met de Heilige Geest."
Wij moeten leren wat het zeggen wil, met de Heilige Geest gedoopt te worden. Nu kunnen we gaan redeneren en duizenden vragen opwerpen om dit allemaal van ons af te schuiven, maar ik wens U te zeggen, dat wij iets moeten aannemen, iets moeten verkrijgen. Wij hebben niet meer dezelfde kracht als de eerste kerk. Zij hadden geen bijbels, geen seminaria, geen bijbelscholen, geen radio, geen telefoon, geen drukpers. Zij hadden niets. Maar, zij veroorzaakten in één generatie een wereldomwenteling. Wat bezaten zij? Een e r v a r i n g met de levende Christus. Zij hadden de vervulling met de Heilige Geest." Aldus Billy Graham. Lezer(es), wat hebt U?
Enschede. **M. de Jong.**

Toga? (2)

Als de anonieme inzender in „De Christen" van 25 mei j.l. stelt, dat een toga de predikant siert, dan kan ik dit althans wat sommigen van hen betreft - wel toestemmen. Verder dacht ik, dat een toga meer passend is voor een leraar dan voor een herder. Ook ben ik het met de inzender eens, dat een predikant keurig gekleed op de kansel behoort te staan; hetgeen meestal dan ook het geval is. En daarmee zijn m i j n wensen, althans wat kanselkleding betreft, wel vervuld. Bij mij bestaat er geen enkele behoefte aan een predikant in toga. Natuurlijk zou ik er niet om wegblijven uit de diensten.
Geachte redakteur, 't is misschien niet veel hetgeen ik U bied; maar 't komt uit een goed hart, moet de inzender maar denken. Misschien kan broeder N. N. het hier mee doen?
Groningen. **Chr. Mostert.**

KORRESPONDENTIE

ZR P. A. D. G.-B. TE E. Hartelijk dank voor Uw reaktie op „Nader Bezien" (d.d. 25 mei j.l.) U bent het met ons eens, dat voorlichting op het „politieke vlak" in De Christen" zou moeten plaatsvinden - U zou het tenminste wel kunnen waarderen -, maar U vreest, dat die voorlichting altijd eenzijdig zou zijn: „eenzijdige voorlichting is erger dan géén voorlichting." Verder stelt U, dat onze opvatting over verschillende zaken ernstig gemeend is en vrucht van omgang met de bijbel, maar dat anderen, die onze opvattingen persé niet delen, evenzeer volkomen te goeder trouw zijn... Tja, wat moeten wij hiervan zeggen. We geloven, dat U wel gelijk heeft. Om misverstand te voorkomen of uit de weg te ruimen, we bedoelden persé niet de partijpolitieke kwesties. Alhoewel ook daarover voorlichting noodzakelijk zou zijn. En dan géén eenzijdige, hetgeen mogelijk is door allen onder ons die in de verschillende politieke groeperingen meewerken en er soms belangrijke plaatsen in nemen, aan het woord te laten. Maar nogeens, dat bedoelden we niet. We bedoelen de gróte vragen, zoals we die reeds aanduidden in bedoeld „Nader Bezien."
Voorlopig zal de door U gevreesde „eenzijdigheid" niet vermeden kunnen worden. We vinden dat niet zo erg. Als ook die „eenzijdigheid" er maar toe bijdraagt, liever: prikkelt en uitdaagt, tot een telkens hernieuwde toetsing der verschillende opvattingen aan het bijbelse denken. Een voortdurende gedachtenwisseling, niet in het minst over de grote vragen van onze tijd, is noodzakelijk.
Dat sommigen alleen maar geprikkeld zijn door een mening die aan de eigen mening tegenovergesteld is, is - dachten wij - meestal geen bewijs van de kracht der eigen overtuiging. Dat geldt in elk geval als men, zoals het door U gesteld wordt, uitgaat van elkanders goede trouw. v.D.

AL ONZE GEMEENTEN
worden uitgenodigd om aan de belangstellenden en vrienden de beide folders
IK BEN BEKEERD
en
IK BEN GEDOOPT
ter hand te stellen. Deze helpen om duidelijkheid te brengen en tot klaarheid te leiden.
Bij afname van 25 exemplaren per folder 5 cent per exemplaar.
Verkrijgbaar in het Unie, bureau Dalweg 77, Arnhem.

Advertenties

Verbetering

In het artikel „Het Evangelie der verborgenheid", 1e kolom blz. 4, staat: „De schepping is redelijk herleidbaar".
Men leze: De scheppings**daad** is **niet** waarneembaar.
L.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 15 juni 1962 — Jaargang 79 Nr. 3631

Johannes Elias Feisser

en de nieuw-testamentische gemeentegedachte (enkele korte notities)

Wij baptisten verschillen met de lutheranen en kalvinisten ook daarin, dat we niet steeds weer terugtasten op het erfgoed der vaderen.
Het komt nauwelijks voor dat een onzer Feisser of een andere prominente baptisten-voorvader citeert. Nimmer beroepen we ons ter staving van een bepaalde overtuiging, mening of gedachtengang op een hunner, maar steeds weer is ons streven er op gericht, de dingen bijbels (vooral nieuw-testamentisch waar het de gemeente betreft) te funderen.
Zijn er door onze „vaderen" dan geen belangrijke dingen gezegd. Waren ze van een dergelijk klein formaat, dat we hen allang ontgroeid zijn? Is wat zij ons boden, inmiddels misschien allang verouderd? Waren ze misschien teveel kinderen van hun tijd dan dat hun woorden ons nu nog kunnen raken en aanspreken?

Ik geloof dat hier in de eerste plaats geantwoord moet worden dat niemand hunner gestreefd heeft naar het scheppen van een machtig dogmatisch bouwwerk. Veeleer bestaat hun geestelijke nalatenschap hierin dat ze ons allemaal, „stuk voor stuk," geleerd hebben, steeds weer met alle vragen terug te keren naar de bron zelf, de bijbelse overlevering, en niet naar hèn. Op de een of andere wijze hebben ze ons *verhinderd*, steeds weer bij hen terug te keren om raad en om antwoord op onze vragen. En zozeer zijn ze daarin geslaagd, dat praktisch iedere baptist het hoofd schudt wanneer een medebroeder probeert zijn mening kracht bij te zetten en autoriteit te verlenen door een beroep in die richting.
We zouden van onze voorvaderen kunnen zeggen dat ze erin geslaagd zijn zichzelf alle autoriteit te ontzeggen, ten gunste van de autoriteit van de Heilige Schrift, waarvoor ze zelf bogen en ons leerden buigen.

—:—

Intussen hebben ze wel hun gedachten over het een en ander neergeschreven. En dat op zulk een wijze dat ze steeds weer de bijbel lieten spreken.
Het is interessant te lezen, hoe Feisser de gemeente zag. Reeds vóór zijn bekering (die in het najaar van 1841 valt), houdt hij zich intensief bezig met het bestuderen van het nieuwe testament. Dan al ziet hij in, dat geloven méér is dan het voor waar houden van bepaalde leerstellingen. Het is vooral een persoonlijke zaak.
Bovendien schrijft hij in die tijd al, dat de evangelieverkondiging berust bij alle leden, op grond van het algemeen priesterschap der gelovigen en niet alleen bij de „geestelijkheid." Zo pleit hij dus voor de realisatie van het algemeen priesterschap der gelovigen in een tijd waarin de kerk echt domineeskerk was. Ook zoekt hij naar gemeenschap in de kerk en verklaart dat gemeenten van 1000 en meer leden veel te omvangrijk zijn om iets van die gemeenschap te verwezenlijken en te ervaren.

—:—

Na zijn bekering gaat het hem niet meer alleen om een *gemeenschap van gelijkgezinden* maar om de *gemeente der gelovigen.*
Hij schrijft dan, dat de gemeente het lichaam van Christus is, een veelheid in de eenheid, een veelheid in organische samenhang. In die gemeente lijdt de een met de ander mee, terwijl ook de blijdschap gedeeld wordt. Ieder lid heeft zijn eigen, hem door God gewezen, plaats in de gemeente.
Hoewel Feisser gaarne over de gemeente spreekt als over een vergadering, waarin de liefde de boventoon voert, is hij toch realistisch genoeg om niet te gaan dwepen maar te rekenen met het feit van de zonde. Hoewel er echter soms hoogmoed, haat, nijd en nog andere dingen gevonden worden, h e e r s t de zonde toch niet in de gemeente die waarlijk leeft, omdat ze telkens weer onderkend, bestreden en in Gods kracht overwonnen wordt.

—:—

Zoals het menselijk lichaam levend wordt door de „vis vitalis," wordt het lichaam van Christus, de gemeente, levend door de Heilige Geest. De Heilige Geest verbindt de leden aan elkaar en aan Christus. Hij zorgt voor de relaties op de vertikale en de horizontale lijn.
De gemeente is een vergadering (moet dat althans zijn) van door de Heilige Geest geleide leden, en dit geleid worden door de Heilige Geest moet zichtbaar worden in een heilig leven, een leven waarop Christus Zijn stempel gedrukt heeft. „Zoals de aanwezigheid en de werking van de wind zichtbaar wordt in de beweging der boomtoppen en het zeilen der schepen, zo ook moet de werking van de Heilige Geest zichtbaar zijn in het leven van Gods kinderen."
Grondslag der gemeente is volgens Feisser de uitverkiezende genade Gods. De gemeente is ook: gemeente van uitverkorenen. De gemeente is niet zonder meer daar waar het ambt is, en waar een juiste woordverkondiging en een goede bediening der sakramenten gegarandeerd zijn, maar daar waar de gelovigen rondom Jezus verenigd zijn. Wel héél belangrijk is volgens Feisser dat de gemeente zuiver gehouden wordt. De gelovige moet opwassen van kind tot man, en de leden hebben de opgave, liefdevol acht op elkaar te geven, opdat er geen achterblijvers komen. Wijkt

iemand af van het geloof, en blijkt het onmogelijk *hem* terug te winnen, dan is afsnijding tenslotte het enige wat nog resteert.
Als voorwaarde tot de doop stelt Feisser geloof èn „vernieuwing des gemoeds." Om dit laatste te kunnen konstateren, is er enige tijd van observatie nodig. Vandaar dat Feisser bezwaar heeft tegen een al te haastig dopen, en min of meer het pleit voert voor een korte proeftijd. Ergens schrijft hij, dat de apostelen „soms te haastig doopten" naar het schijnt, maar hij veronschuldigt hen met de opmerking „dat de toenmalige aanneming van den gehaaten profeet uit Nazereth veel onaangenaamheid in de wereld veroorzaakte, en dus alleen daarin reeds een kenmerk lag van genade, dat men in dat opzicht de oude natuur bestreed en overwon."
Zo wordt de doop iets achterafs en komt er een te grote distantie tussen bekering en doop. Door bedoelde proeftijd moet de mens die zich aan Christus heeft overgegeven, het voorlopig zonder de versterking van doop en avondmaal doen.
Het is overigens wel begrijpelijk, dat Feisser tot deze o.i. al te voorzichtige, onbijbelse dooppraktijk komt. In de kerk waarvan hij deel uitmaakte, werd in die dagen al te lichtzinnig gedoopt en toelating verleend tot het avondmaal. Vandaar dat Feisser nu zijn maatregelen neemt om daar in de nieuw gestichte gemeente een stokje voor te steken.

Bij deze enkele opmerkingen willen we het laten. Het beeld dat Feisser zich gevormd had van de nieuw-testamentische gemeente was zeker gekleurd door allerlei gedachtengoed van zijn tijd. Maar hoe kan dat ook anders. Intussen herkennen wij toch in wat hij schrijft de man die zich beijverde, om zo dicht als maar mogelijk te blijven bij de bron: het woord Gods, dat richtsnoer moet zijn voor de gemeente. *Wf.*

Bijbels heilsbeleven

Grote vragen betreffende de gemeente en haar roeping gedurende haar aardse tijd, hebben recht op een serieuse bespreking. Tot zulk een bespreking te komen, is, in ons land althans, naar het schijnt niet zo gemakkelijk. Inplaats van de verschijnselen op zich te laten inwerken en in bijbels licht te trekken, rent men zich vast in de jacht op 't vreemdsoortige en verslikt zich in 't bijkomstige. Zodoende komt men in 'n toestand, waarin men voor elk nuttig gebruik ongeschikt is. - We menen de engelse christenen over het algemeen bij het nieuwe een houding te zien aannemen, die tot waardevolle gevolgen kan leiden. En dat niet alleen bij de vrije kerken, maar niet minder bij de engelse staatskerk. We denken hierbij aan kommissies tot samenspreking en samenwerking van predikanten en dokters en dat niet alleen voor wat aangaat de geestelijke genezing van zieken, maar eveneens met betrekking het exorcisme, het uitdrijven van demonen.

VOOR ENKELE JAREN bracht een zekere dr Richard Brown, een baptistenpredikant uit de Ver. Staten, een bezoek aan ons land. Deze broeder had op een hemzelf niet minder dan anderen verrassende wijze de betekenis van het gelovig gebed voor de genezing van zieken ontdekt. Desgevraagd was hij naar een jonge man toegegaan, die vroeger lid van zijn gemeente was geweest, maar tot wereld- en zondedienst was vervallen. Hij beschreef de toestand, waarin hij de jonge man aantrof. Het gesprek zette in bij diens geestelijke toestand, waarvan de vrucht was, dat de zieke voor God schuld beleed en in het geloof Gods vergeving aanvaardde. Dr Brown bleef voor en met hem bidden, nadat de zieke beloofd had dat, wanneer hij als genezen in het leven zou terugkeren, zijn leven voor altijd en geheel de Heer gewijd zou zijn. Genezing trad in - niet plotseling, maar zeer geleidelijk, hetgeen, gezien de aard van de ziekte, gemakkelijk gekonstateerd kon worden. Het gebeurde alles met medeweten en onder goedkeuring van de geneesheer van het ziekenhuis. De genezing werd volkomen en de jonge man heeft zijn belofte van trouw aan de Heer gehouden. Deze ervaring maakte het dr Brown duidelijk welk een betekenis het gelovig gebed kon hebben, ook voor lichamelijke genezing. Hij maakte zich vrij om het land door te kunnen gaan en naast de evangelieverkondiging ook in de dienst der genezing te voorzien.

DR RICHARD BROWN bezocht ook Nederland, niet om hier genezingsdiensten te beleggen, maar om de predikanten der nederlandse kerken te wijzen op de grote betekenis, die het gebed voor zieken kon hebben in hun pastorale arbeid. In Groningen ontmoetten we hem in een kamer van de Martinikerk, juist daar van Den Haag uit op bezoek zijnde. Enkele weken later was hij in Den Haag en sprak op verzoek van het bestuur der daar bestaande gebedskringen, in de Grote Kerk, over zijn ervaringen, welke toespraak hij besloot met een gebed, waardoor het gebouw als bewogen werd, Hand. 4 : 29-31. Gedurende nog enkele jaren ontvingen we zijn brieven, waarin hij mededeling deed van hetgeen God hem op zijn reizen liet beleven op kansels en aan ziekbedden. Reden om daarom de baptistengemeente te verwisselen met een pinkstergemeente was dat niet voor hem.

HET KAN DE lezers van „De Christen" bekend zijn, dat Möttlingen een woord is, dat een en ander met gebedsgenezing te doen heeft. Möttlingen is een heel klein dorp in Württemberg in Duitsland. Waardoor het zo'n bekendheid gekregen heeft? Een eenvoudige fabrieksarbeider, een drankslaaf, werd uit diepe ellende, die hem tot wanhoop bracht, door het horen van het evangelie volkomen gered. De kracht des Heren maakte niet alleen de zondebanden los en verbrak de satansketenen, maar vernieuwde zijn leven tot dienst aan God. De gebondenen stroomden naar Möttlingen. Er kwamen er zoveel, die heil zochten, dat er een gebouw verrees van de gelden die dankbare genezen mensen hadden gegeven. Het was in hetzelfde dorp waar de bekende ds Blumhardt de verlossingswonderen beleefd heeft bij door Satan gebonden mensen. Kunnen we ook nagaan, waardoor de arbeid aan naar ziel en lichaam ellendige mensen, met zo grote zegen gedaan kon worden?

OFSCHOON ER VELEN kwamen om te Möttlingen genezing te vinden, droeg de arbeid daar toch geen massaal karakter. We zijn er gedurende een paar weken van nabij getuige van geweest. Het viel ons op dat de lichamelijke genezing geen aparte plaats in de arbeid innam. Men zag de zondaar als mens en niet als zieke. Over de kwalen werd weinig gesproken en de genezing werd als iets bijkomstigs betracht. Vele bezoekers mag dat teleurgesteld hebben, maar het ging de broeders om de redding van de zondaar. Ze zeiden dat men moest beginnen met zijn zonden te belijden, zonder voor Gods iets te verzwijgen. Het begon dus met een biecht. Op de biecht werd gebeden. Iedere biechteling ontving de verzekering dat, als zijn lichamelijke deplorabele toestand voortvloeide uit zijn zondige levenshouding en levensdaden, op de reiniging der ziel en haar verzoening met God, de genezing wel zou intreden, wijl die dan haar wortel en voedingsbodem verloren had. In ieder geval: het ging daar nooit om de genezing als zodanig. Het waren geen „genezingsdiensten", maar men had ze eerder - met een Leger des Heilsterm - verlossingsdiensten kunnen noemen.
Bekering eist God hier en nu als antwoord op Zijn verzoeningswerk, hoever de vrucht daarvan zich in het heden reeds zal openbaren en welke, blijve aan de wijsheid Gods over gelaten te bepalen.

DEZE KIJK OP de mens als zondaar en op heel het uitvloeien der zonde in het menselijk bestaan, leek ons aanvaardbaar.
Laatste wortel - hoe diep die ook in het verleden moge liggen - is ons van God

Aan rustige wateren

later wordt het wel duidelijk

„toen Hij dan opgewekt was uit de doden herinnerden Zijn discipelen, dat Hij dit gezegd had"

Lang niet alles wat je hoort of ziet dringt in z'n diepere en wezenlijke zin tot je door. Dat is ook wel verklaarbaar: immers er is een zeker opnamevermogen nodig voor bepaalde dingen. Heb je dat opnamevermogen nog niet, dan ontgaat het je. Later, als je gegroeid bent kunnen bepaalde dingen, woorden of wat ook in je herinnering terugspringen en dan zeg je verbaasd: hé!, Ja, dat is zo. Een bijbeltext die je nooit iets gezegd heeft krijgt klank en inhoud. Dan zijn er dingen in je leven gebeurd, die een venster hebben geopend op dat woord, zodat je er binnen in gaat kijken! Na de opstandiing van de Here Jezus hebben de discipelen een nieuwe kijk gekregen op de woorden die de Here Jezus hen voorheen reeds gezegd had. Laat het een troost zijn. Maar tegelijk een aanmoediging om de bijbel te blijven lezen. Telkens weer. Het verrassende is dan dat het een altijd fris en nieuw boek blijft. Later wordt het dan wel duidelijk. En dat „later" is er vandaag al, als je terugkijkt en terugdenkt je eigen leven in. Dan ga je het spoor van God er in ontdekken. Dat „later" is er straks, en dan in de volmaakte zin, als we bij God zullen zijn. Dan wordt alles klaar en doorzichtig. Kristalhelder en hemelwijd.

L. (Gr.)

---

gescheiden zijn; is het tegen elkander van de krachten van opbouw en afbraak in ons, d.i.: onze gespletenheid.

Het gaat **om zieken en niet om ziekten.** Vaak is in Möttlingen gebleken, dat omkeer tot en overgave aan God, lichamelijke kwalen weg nam.. Vaak - niet altijd. Maar nu moet het geloof ook worden uitgezet. Het is vaak te klein en ontoereikend. Het moet de mens in héél zijn ellende en de Heiland in heel Zijn macht omvatten. Het moet leiden tot een gehele en duurzame overgave. Het mag niet te moeilijk gaan worden of te veel gaan kosten. Het volkomen heil is de bekeerling verzekerd, maar hoever zich dat reeds in dit aardse leven zal uitstrekken, blijke uit het antwoord Gods op onze overgave en geloof.

Men zegge niet: geloof is geloof. Daarmede sluit men voor de ervaring van de liefde en de kracht Gods de deur. Petrus geloofde toen hij in de stormachtige nacht het scheepje verliet en zijn Meester op het water tegemoet liep, maar.... zonk. Zijn geloof schoot tekort. Om het hele wonder der bevrijding te beleven moest hij zijn geloof leren uitzetten.

Er kunnen toestanden zijn in de gemeente en in het christenleven, die de vraag wettigen: waar is uw geloof? Er gebeurt te weinig als het geloof het evangelie niet is aangepast. Geloven is meer dan leerstellingen onderschrijven, dan eens één daad van gehoorzaamheid gesteld hebben. Geloven is een waagstuk. Niet een wagen buiten de openbaring in Christus om; geen waaghalzerij. Wát kan „gewaagd" worden, ziende op Christus?

MOGEN WE NOG op één ding wijzen? Nooit gaan de geheimen van het Godsrijk voor ons open, wanneer de liefde tot de ander ons hart niet in brand gestoken heeft. Van de Heer lezen we, dat Hij, bij de aanblik van de schare, „innerlijk met ontferming bewogen werd". Door de vlam der liefde ontdooien bevroren krachten en ontbloeien gestolde gaven.

Broeders, weet u hoeveel gaven en krachten in u gelegd zijn? Niemand weet het, zolang hij niet bereid is verteerd te worden voor God en het vuur des Geestes te onderhouden, te voeden tot welke prijs dan ook.

Wie waren Petrus en Johannes? Eenvoudige mensen, maar die aan de verlamde aan de schone Poort des tempels niet voorbij konden komen vanwege de slagboom der liefde. Toen werden ze zich bewust over welke krachten ze beschikten, in het bezit zijnde van de Naam van Jezus..

Wie was Paulus? Een groot denker? Een machtige evangelieverdediger? Als ge de man wilt leren kennen, moet ge I Kor. 13 lezen. Daar hebt ge hem.

L.

---

gemeenteberichten

Den Haag - (W. d. J.) 2 juni 1962 - In een vreugdevolle stemming heeft de haagse gemeente het 25-jarig ambtsjubileum van haar voorganger gevierd. Weliswaar een maand na de eigenlijke datum, maar dat lag echt niet aan het jubileumkomité. Het feest is er niet minder om geworden.

Velen, uit stad en lande, hebben van de receptie des middags gebruik gemaakt om hun gelukwensen aan te bieden. Waarderende woorden zijn gesproken door vertegenwoordigers van gemeenten en unie-organen. Behalve door de voorzitter van de unie-commissie, br W. Modderman, is er 't woord gevoerd door ds K. Corporaal, ds H. Sikkema, ds N. J. van Beek ds S. J. Zijlstra, br G. Planting en door de brs J. Kalsbeek en J. Kuiper van de gem. Almelo-Nieuwstraat. Ook ds W. E. den Hertog, herv. predikant, gaf uitdrukking aan zijn vreugde op deze dag.

Br A. Gebel, 2e voorzitter van de raad der gemeente, heeft de levensloop van de jubilaris geschetst. Sedert de dag, dat ds W. Harkema zich geroepen wist zijn leven in de dienst van de Heer te stellen, heeft hij een grote aktiviteit ontplooid. Zijn hart ging en gaat uit naar 't evangelisatiewerk, ook buiten de plaatselijke gemeente. God heeft deze arbeid rijk gezegend. De gemeenten Vroomshoop, Westerhaar en Scheveningen zijn vruchten van dit pionierswerk.

's-Avonds zijn we bijeen gekomen om in zang, muziek en spel uitdrukking te geven aan onze vreugde en dankbaarheid. Bloemen en nog eens bloemen vertolkten de genegenheid; de aanbieding van een convectorhaard de warme liefde; de overhandiging van een door br F. M. de Jong geïllustreerd herinneringsalbum met de handtekeningen van alle leden en vrienden de verbondenheid tussen voorganger en gemeente.

In de viering van dit jubileum waren Den Haag en Scheveningen natuurlijk één! In de aanbieding van de cadeaux niet. Een prachtig schilderij en een prima scheerapparaat waren afkomstig van onze scheveningse broeders en zusters.

Zondagmorgen herdacht ds Harkema dit ambtsjubileum in de prediking. „Daarom, wie plant, noch wie begiet betekent iets, maar God die de wasdom geeft". Uitgaande van dit woord vergeleek de voorganger het werk in Gods Koninkrijk met dat van de tuinman. Beiden verrichten hun taak in neergebogen houding. In het gebed zal hij de kracht moeten vinden om het werk te doen en het geloof in de zegen des Heren.

„Het werd een dienst", zo schreef een plaatselijk verslaggever, „waaraan velen met dankbaarheid zullen terugdenken. Een dienst waarin al het menselijke als het ware wegviel, toen aan het einde ervan voorganger, gemeente en gasten zich rond het heilig avondmaal schaarden."

Emmen - (D. M.). „Grijp toch de kansen". De gelegenheid is hiervoor te Emmen en omgeving weer voldoende geboden.

't Begon met het zingende evangelie van het eindhovense zangkoor, dat met ± 60 leden op 27 en 28 mei in de vrije natuur en in onze kerk zijn uitnodigingsliederen liet horen.

Op hemelvaartsdag was er een grote jeugdrally van „Youth for Christ" in de nieuwe aula, waar, om zo te zeggen, geen mens meer bij in kon. Enkelen kozen de Heer.

En zondag 3 juni hadden wij onze eerste zondag-dienst te Klazienaveen, waar student br A. Kik de blijde boodschap bracht.

In de doop- en avondmaaldienst op die dag werd te Emmen een broeder gedoopt. Onze voorganger sprak over Col. 2 vers 11, „In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is besneden". Het gaat hier volgens de apostel Paulus om de besnijdenis des harten. En **alleen** hiermee wordt men opgenomen in het grote verbond van Gods kinderen.

Lezers aan het woord

Toga? (3)

Toen ik in „De Christen" de regels las met het opschrift, „Toga?", moest ik direkt denken aan het volk Israel dat een koning begeerde evenals de volkeren rondom. Het was hen niet genoeg dat God hun Koning was; zij wilden niet apart gesteld zijn, maar met de andere volkeren gerekend worden.

De gemeente is gesteld als een „pilaar en vastigheid der Waarheid". Als ze dat niet meer is in prediking en leven, kan een toga de innerlijke armoede niet verhelpen.

Laten wij toch in onze diensten alles weren wat in het oog van God geen waarde heeft. „God heeft lust tot waarheid in het binnenste", Psalm 51. En al wat uit geloof niet is, is zonde. Broeders, wat we nodig hebben is diepere ernst in prediking en beleven; dan zal God Zijn zegen geven. Want Hij zoekt immers dezulken die Hem aanbidden in Geest en Waarheid, Joh.3.

Verblijvende met broederlijke groeten en hoogachting, teken ik,

Alphen a.d. Rijn **L. de Graaf.**

Bij ons in de gemeente

Door allerlei andere kopij is deze rubriek enkele weken blijven liggen, zeer tot verdriet van vele onzer lezers, hebben we gemerkt. We haasten ons U weer een kijkje te geven in het leven der gemeenten, zoals zich dat afspiegelt in de gemeentelijke periodieken.

Eerst is ALBLASSERDAM aan de beurt; in deze kleine en jonge gemeente houdt men nu voortaan op de eerste zondag van de maand, voorafgaand aan de avondmaalsviering, een „gezinsdienst". Wat dat precies is zijn we niet gewaar geworden; wel hebben we begrepen, dat deze diensten goed bezocht worden en dat er bizondere aandacht aan de kinderen van zondagsschool en klubs wordt geschonken.

In Pernis maakte men de eerste zondag in mei geschiedenis, zo wordt ons in een bericht van deze gemeente verteld. Die zondag doopte men een echtpaar uit Hoogvliet. De daar wonende baptisten kwamen allen van elders; van dit echtpaar schrijft de voorganger: „zij zijn de eersten uit deze nieuwe stad." Verder blijkt uit dit pernissische bericht, dat de zusterhulp op 22 mei naar Brussel is geweest....

Reeds maakten we er in deze rubriek melding van, dat de gemeente te ROTTERDAM-C. ernstig aan het beraadslagen was over de eventuele aanschaf van een echt kerk-orgel. Welnu, de gemeente besloot tot deze aanschaf over te gaan. Dezer dagen is het orgel geplaatst. Of het reeds voltooid en in gebruik is genomen is ons nog niet helemaal duidelijk; het is al wel geprobeerd op geluidsterkte etc. in een dienst. Omdat we nu eenmaal graag met iedereen meeleven nog een berichtje uit Rotterdam: ds Vegter, de voorganger van de centrale gemeente in 's werelds op één na grootste havenstad had enkele aanvallen van nierstenen te verduren; gelukkig gaat het nu weer goed.

De jeugd van de sleutelstad, LEIDEN heeft de beschikking over een eigen maandblaadje. Het is een blaadje voor de rijpere jeugd, maar ook voor de jeugd van klubs en zondagsscholen. Het blaadje heet „De Schakel."

In „Gemeentebericht" van AMSTERDAM-C. lazen we, dat het echtpaar Schotanus - zendelingen in Kongo en leden van onze amsterdamse gemeente - 20 juli met verlof uit Kongo op Schiphol hoopt aan te komen.

In „De Hand" van HAARLEM vertelt ds G. W. Tijman, de plaatselijke voorganger, dat hij na een ingrijpende maag- en darmoperatie nog tot half juni volkomen rust moet houden; na die datum zal de arts nieuwe instrukties geven; ds Tijman voelt zich goed.

De kleine gemeente in IJMOND is bezig met het zomerwerk en heeft daarbij hulp gekregen van de baptistische kring „Elon," die reeds vele jaren in deze streken heeft gearbeid. Reeds eerder werden pogingen ondernomen om te komen tot meer eenheid met deze ons zeer verwante groep. Gedachtig aan het gezegde, dat de oekumene thuis begint, hopen we, dat uit deze samenwerking meer zal groeien.

Zaterdag 30 juni houdt het mannelijke deel van de gemeente in ALPHEN AAN DE RIJN een viswedstrijd. Er zijn ook enkele prijzen te winnen. Als dat maar niet leidt tot de invoering van een of ander latijns dialekt in deze gemeenschap. Weliswaar geen kerklatijn.

Het is velen in HARLINGEN een doorn in het oog, dat de tuin achter de kerk een grote wildernis is. De redaktie van „De Band" vraagt zich af of hier nu niets aan te doen is. Ons (ongevraagd) advies luidt: letten op de nog grotere doornstruiken in andermans tuin of de doorn(en) uit eigen tuin rukken. Het laatste lijkt ons het meest betamelijke.

Nu STAVEREN weer een voorganger heeft, in de persoon van ds J. H. Blenkers, is ook het „Gemeentebericht" weer verschenen. Met de herverschijning van dit blad bleek, dat enkelen wel een andere naam voor deze krant wilden. De redaktie overweegt een prijsvraag.

Ook uit de stad met de waterpoort, SNEEK zijn enkele dingen te vermelden: dat de raad der gemeente dezer dagen zijn jaarlijkse trip weer maakt is op zichzelf niet zo belangrijk (behalve voor de betrokkenen zelf), interessanter is, dat de evangelisatiekommissie van deze gemeente plannen beraamd om deze zomer te evangeliseren onder de honderden watersporttoeristen die deze grootste watersporthaven van Europa zullen bevolken en dat ook de (deftige) stad Bolsward zal worden betrokken in de arbeid.

In de gemeente van Frieslands hoofdstad, LEEUWARDEN is men gedurig aan het vernieuwen: men heeft er nu de beschikking over een piano in de jeugdzalen, verder wordt er een begin gemaakt met de restauratie van enkele zalen; ook schafte men een geyser aan en nieuwe doopmantels.

De gemeente ZANDBULTEN heeft vergaande bouwplannen; er wordt onderzocht welke stappen ondernomen moeten worden om te komen tot de bouw van een nieuwe kerk in een volkrijkere buurt. De pastorie is reeds verkocht; de voorganger zal binnenkort een andere woning moeten betrekken in een nabij gelegen dorp.

Het pinksternummer van de „Pniël-Bode" van HEERENVEEN verscheen in een extra aantrekkelijk gewaad: het buitenomslag in een groene kleur. Voor ons een typisch bewijs, dat er zorg aan de verschijning van dit blaadje wordt besteed. We zeggen dit hier nogeens, omdat er nog steeds veel blaadjes zijn die er onverzorgd en onaantrekkelijk uitzien. Waarschijnlijk worden die slordige blaadjes ook niet gelezen, waarmee de uitgave overbodig is geworden en alleen maar geldverspilling.

Een baptistenjeugdgroep uit Zweden zal van zondag 8 op maandag 9 juli GRONINGEN-Z. aandoen. Deze groep maakt een reis naar Engeland en wil van de gelegenheid gebruik maken om deze zondagavond door te brengen met de groningse NBJB.

Uit „Vaart" van DELFZIJL enkele notities: een zuster schonk nieuwe kollekteschalen; de pastorie werd opnieuw geverfd; een nieuwe „doopbroek" werd gekocht (in Oostenrijk); de gemeente verhuurt stoelen en tafels voor diverse gelegenheden: stoelen à f 0.30, tafels à f 0.50. 't Is maar, dat U het weet.

De gemeente in NIEUWE PEKELA maakte er tweede pinksterdag een familiedag van; men trok met elkaar naar het „Terhorsterzand", bij Beilen.

Vele handen maken licht werk; dat heeft men in VEENDAM ondervonden toen men met elkaar „op het dak en in de tuin" bezig was met werkzaamheden aan en rondom het gemeentecentrum. Welke werkzaamheden het waren is ons een mysterie gebleven; we worden wèl uitgenodigd een blik te werpen op de schoorsteen boven de woonkamer van de pastorie en achter het poortje in de tuin Dan zal het ons, volgens het veendamse gemeenteblad, wel duidelijk worden hoe hard er gewerkt is. Te gelegene tijd zullen wij van deze uitnodiging gebruik maken en onze lezers vertellen wat we op het dak en achter het geheimzinnige tuinpoortje hebben ontdekt

Tot beter begrip van onze unie-organisatie verschafte „De Gong", het blad van de gemeente te MUSSELKANAAL zijn lezers een schematische voorstelling van de unie en zijn kommissies. Een zeer goed initiatief. Enkele onjuistheden in dit schema zal men ook in Musselkanaal zelf wel reeds ontdekt hebben. In elk geval, zo zichtbaar gemaakt zal de unie-organisatie niet zoveel onbegrijpelijke vertakkingen hebben overgehouden voor hen die dit schema hebben bestudeerd.

Dat gezamenlijke ontspanning en sportbeoefening een steeds grotere plaats ook in 't gemeentelijke werk gaan innemen is duidelijk. Het blijkt opnieuw uit een bericht uit de „Gemeentebode" van EMMEN, waarin wordt vermeld, dat de jeugd elke maandagavond volleybal speelt in de Emmerdennen.

Nog zo'n sportbericht uit Z.O. Drente: volgens „Gemeenteleven" van TWEEDE EXLOERMOND hebben teams van de NBJB-afdelingen 2e Mond en Nieuw-Weerdinge elkaar 9 juni de voetbaltrofee bevochten.

Van tijd tot tijd houdt men in ENSCHEDE, ten bate van het bouwfonds een zogenaamde „Pondenavond" (gelijkenis van de ponden); men biedt dan de winsten aan die men dank zij allerlei aktiviteiten heeft gemaakt. Zo bood de meisjesvereniging, zich herinnerend dat de voorganger „verzot is op haring" 'n exemplaar van dit zeebanket aan. De ingewanden bestonden uit....20 briefjes van 10 gulden. Hans Hummel wist dank zij oud-papier f 175.- bijeen te brengen. Al met al was er die

avond f 1100.- voor de nieuwe kerk.

🏠 In de gemeente te DEVENTER heeft men zo nu en dan - dus niet regelmatig - een oppasdienst. De ouders kunnen dan ook de kleuters meenemen naar de kerk; er wordt voor gezorgd; jongemensen gaan dan met hen wandelen in het park.

🏠 *We weten niet of er allerlei konklusies betreffende de vrouw in het (predik-)ambt aan verbonden moeten worden, maar het is wel een bijzonderheid, dat de echtgenote van ds Boschma in TREEBEEK de gemeente voorging in de dienst toen haar man met het zangkoor mee trok naar Leeuwarden.*

🏠 In HEERLEN gebruikt men een schoollokaal voor de zondagdiensten; met heeft dit lokaal wat „waardiger" aangekleed voor dit doel. Het zag er keurig uit. Maar .. binnenkort moet men omzien naar een andere lokaliteit, want per 1 september moet men uit dit gebouw. Dat is al de tweede school in korte tijd welke de heerlense gemeenschap moet verlaten. Ds Tromp konkludeert: „we zullen ernstig over een eigen eenvoudig gebouw moeten denken."

🏠 *Hoe groot de spraakverwarring in het Zuiden des lands wel is blijkt uit een ware geschiedenis welke de voorganger van SITTARD vertelt in het zuidlimburgse gemeenteblaadje; het zangkoor van de kleine baptisten-gemeenschap van Sittard zong op een herdenkingsavond van de protestantse vereniging „Eendracht maakt macht"; deze medewerking werd zeer gewaardeerd. En nu komt het: „Overigens", zo vertelt ds Tromp, „deden we op deze avond een voor ons merkwaardige ontdekking. Volgens de voorzitter was deze vereniging wel protestants, maar niet christelijk. (Hoewel er vier toespraken van dominees op het programma stonden)."*

🏠 Zo beëindigen we deze keer deze rubriek in het uiterste Zuiden van ons land. Bij deze broeders en zusters die het ten aanzien van hun arbeid véél moeilijker hebben dan wie van ons ook. Dat zij „bij ons in de gemeente" door niemand vergeten worden.

v. D.

Nader bezien

Examen-tijd

Men zegt wel eens, gekscherend, dat in deze tijd de ene helft van de nederlandse bevolking de andere helft examineert. Nu is dat vanzelfsprekend nogal overdreven; waar is, dat velen - vooral jongemensen - zich in deze maand moeten onderwerpen aan overgangs- en eindexamens. De vergaarde kennis wordt op de proef gesteld en van de resultaten daarvan hangt het af of de geëxamineerde zijn studie kan voortzetten of kan beeindigen met een al of niet lovend getuigschrift, dat de trotse bezit(s)ter suggereert bekwaam te zijn voor een maatschappelijke carrière.

Voor de kandidaten èn hun gezinsleden is het een spannende en enerverende tijd. Soms hebben de ouders van de betrokkennen nog méér van de examenkoorts te lijden dan de slachtoffers zelf....

Reeds eerder hebben we in deze rubriek gesteld, dat het met ons onderwijs - ook en vooral met het christelijk onderwijs - niet goed gaat. Men moet onderwijs-specialist zijn om het veelbesproken wetsontwerp van minister Cals - bekend als Mammoethwet - te kunnen beoordelen. Wij wagen ons er beslist niet aan. Wij konstateren slechts, dat het huidige onderwijs, zoals dat blijkt in deze examentijd, in elk geval een radikale vernieuwing nodig heeft. We geloven, dat onderwijs - en dat geldt met name voor christelijk onderwijs - niet bepaald mag worden door de waanwijsheid van het: kennis is macht.

We kennen een christelijke hoofdonderwijzer (van een lagere school dus) die anno 1962 de stelregel huldigt, dat een schoolreisje pas geoorloofd is „als de kinderen er wat van op steken.."

Natuurlijk is het ook de taak van de school de leerlingen zoveel mogelijk kennis bij te brengen. Maar niet omdat veel kennis veel macht betekent. Wel, omdat kennis dient tot meer verantwoordelijkheid en dienstbereidheid. Dit uitgangspunt, als men wil: principe, klemt temeer voor christelijk onderwijs. Gelukkig vindt deze gedachte, ook in onderwijskringen, steeds meer ingang.

v. D.

BROkSTUkKeN

Kortgeleden is in Duitsland (in Bentheim) een konferentie gehouden van dezulken, die de gereformeerde belijdenis trouw gezworen hebben. De bedoeling was, zich te bezinnen op de vraag wat het betekent, hier en nu gereformeerd te zijn. Interessant is, dat de konferentiegangers zich niet hoofdzakelijk bezig hielden met belijdeniskwesties, maar dat er ook gesproken werd over de dienst van de christen in de moderne maatschappij. Professor dr Moltmann, die over dit onderwerp refereerde, merkte op dat de kerk geen ark van Noach is in die zin, dat men er zich in verschuilen mag tegen het zware weer daarbuiten., maar dat de christenheid in de wereld een taak heeft te vervullen. De christenheid leeft in twee gestalten: de vergadering en de zending. Eerst is er de vergadering, maar deze is middel tot doel: *buiten moeten de beslissingen vallen.* De christenheid is het zout der aarde. Gods volk in de wereld mag deze positie niet opgeven.

De christenheid moet voor twee verzoekingen op haar hoede zijn: de vlucht naar de innerlijkheid èn de illusie dat de wereld wel gekerstend zal worden.

Ik geloof, dat ieder van ons het er wel mee eens is, dat de gemeente zich niet moet verschuilen. Ze moet niet schuilkerk worden. Ze heeft een boodschap en moet met die boodschap midden in de wereld staan. Wij houden niet van die groeperingen en sekten, die alleen maar iedere zondag wat vroom onderling samenkomen, zonder ooit het evangelie „uit te venten" op de markten en bij de huizen. Maar laten we toch even voorzichtig zijn. Natuurlijk evangeliseert de gemeente, waarvan U lid bent. Maar U ook? Natuurlijk is de gemeente een stad op de berg. Maar straalt er in de donkere nacht ook licht uit Uw venster?

Natuurlijk zijn we het zout der aarde. Maar bent U persoonlijk ook een zoutkorreltje, door God uit Zijn strooier geschud, opdat U midden in de maatschappij en wereld een plekje zoudt hebben om er als zout te werken?

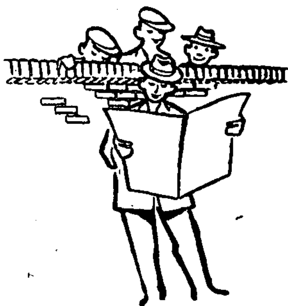
Natuurlijk hebben we af en toe onze evangelisatiesamenkomsten, waarop we enthousiast, met vuur en verve, onze prachtige liederen zingen. Maar zingt U ze ook wel eens in de fabriek, of hebben we daar een speciaal genre, dat „minder kwaad" kan? Vanzelfsprekend praten we als christenen onderling af en toe over het geloof. In beschermd milieu zo te zeggen. Maar spreken we er ook over „buiten de ark", daar waar we onbeschermd zijn, midden in de stromingen van het leven? Of zijn we *met ons getuigenis* toch op bepaalde wijze naar binnen gevlucht?

Pinksteren betekent: binnen en buiten. Innerlijkheid en expansie. Onze broeders en zusters die de geboorte van de gemeente meemaakten, wisten ook van een binnen en 'n buiten. Ze waren dagelijks bijeen om zich te verdiepen in de leer der apostelen, om te bidden, avondmaal te vieren en er de gemeenschap der heiligen te beleven. Dit „binnenzijn" werkte zo stuwend, dat ze daarna steeds weer naar buiten moesten, om er te getuigen en de boodschap die brandde in hun binnenste, door te geven, tegen welke prijs ook. De gemeente, die altijd buiten is, loopt zich dood. De gemeente, die altijd binnen blijft, verzuurt.

Als de kerk niet missionair is, is ze démissionair, heeft iemand gezegd.

En een kerk die niet bidt, komt niet aan bod, zouden we er aan toe willen voegen: De christen die niet af en toe de berg opklimt om te bidden, heeft geen schijn van kans om te wandelen over de wilde golven van de gevaarlijke levenszee.

Wf.

Bij anderen gelezen...!

HERVORMD-GEREFORMEERD Congres 26 mei 1962 in de Jaarbeurshallen te Utrecht.

Vele hervormden en gereformeerden hadden aan de oproep van de „18" gevolg gegeven: Jongeren en ouderen uit deze kerken uit het gehele land kwamen bijeen. Het ging om het opnieuw samengaan van hervormden en gereformeerden. Een beweging die gestimuleerd werd door 9 hervormde en 9 gereformeerde predikanten. Wilt U enkele namen: ds Pop, ds Toornvliet, prof dr Berkhof, ds Sillevis-Smit. Het congres resulteerde in een oproep aan de beide kerken, welke wij hierbij afdrukken:

Nu wij, hervormde en gereformeerde gemeenteleden, op heden, 26 mei 1962, bijeen zijn in het congres „Van Kerken tot Kerk", voelen wij ons gedrongen uiting te geven aan onze grote blijdschap over deze ontmoeting.

Vurig hopen wij, dat ons samenzijn de beweging tot herstel van de eenheid van de hervormde en de gereformeerde kerken krachtig zal bevorderen.

Gezamenlijk geloven en belijden wij, dat God in Christus de wereld met zichzelf verzoenende was, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen (2 Cor. 5 vs 19). Hierin liggen de mogelijkheid en de noodzaak van de verzoening en eenwording van onze beide kerken besloten. Hoe zullen wij van dit verzoenend handelen Gods vrijmoedig en geloofwaardig kunnen getuigen, als onze kerken in hun onderlinge verhouding daaraan geen zichtbare gestalte weten te geven?

Zoals onze vaderen zich niet konden onttrekken aan de gescheidenheid, zo menen wij, dat na een scheiding van zoveel jaren de situatie in de kerk en in de wereld dusdanig is gewijzigd, dat wij ons niet langer mogen onttrekken aan deze verzoening en eenwording.

Wij roepen de leden van onze kerken op, om zonder te vergeten wat we in eigen kerk hebben ontvangen, de ander niet langer te zien in het licht van het verleden, maar van het Rijk Gods, dat komt.

Wij roepen U op tot gebed om gehoorzaamheid aan het evangelie van Jezus Christus en tot uw persoonlijk inzet ter overwinning van al wat in uw woonplaats de door Christus gewilde eenheid weerstaat.

Wij roepen de kerkeraden van onze kerken op, plaatselijk tot ontmoeting en samenwerking te komen. Laat niet langer afzonderlijk gebeuren, wat gij samen kunt doen!

Wij roepen u op tot het gezamenlijk aanvaarden van onze opdracht in de wereld en tot het gemeenschappelijk houden van kerkeraadsvergaderingen, gemeenteavonden en - waar mogelijk - kerkdiensten, waarin ook het Heilig Avondmaal kan worden gevierd.

Wij roepen de synodes van onze kerken op, het bestaande overleg van haar organen krachtig voort te zetten en uit te breiden. Wij vragen u dringend de plaatselijke gemeenten ruimte te laten of te bieden om de eenheid in Jezus Christus vorm te geven.

Wij roepen u, leden, kerkeraden en synodes van onze kerken op tot verootmoediging vanwege 't kwaad der kerkelijke gescheidenheid, dat in ons land zo groot is en tot gebed om elkander te vinden in de ene Naam, die ons verenigt.

Moge ons en alle gelovigen, mede door aller inspanning en gebed, de eenheid geschonken worden, waarom Christus gebeden heeft, opdat de wereld gelove, dat God Hem gezonden heeft.

Prof. Berkhof was één van de sprekers van het vongres. Een redakteur van „Centraal Weekblad" laten we hier een gedeelte van prof. Berkhofs rede weergeven:

Hij meende dat de fase van het samenspreken nu wel langzamerhand voorbij is. De fase van het samenleven is nu aangebroken. De volgende stap is dan ook om in elkaars huid te kruipen.

Hiertoe had spreker een duidelijk voorstel, namelijk, dat elke kerkeraad twaalf mensen zou benoemen, die voor één jaar naar elkaars kerk verhuizen. Het getal twaalf had hij gekozen omdat langs deze weg zouden kunnen deelnemen: twee ouderlingen, twee diakenen, twee in het kerkelijk leven actieve mannen, twee dito vrouwen, twee jongens die actief zijn in het jeugdwerk en twee dito meisjes. Deze twaalf mensen zouden over en weer naar elkaars kerk moeten verhuizen om daar deel te nemen aan het werk in die andere kerk. De ouderlingen bij voorbeeld zouden deel moeten nemen aan het werk van de andere kerkeraad en bij de mannen, vrouwen, jongens en meisjes zou het op een soortgelijke wijze moeten toegaan. Aan het eind van het jaar zou dan een open gesprek plaatsvinden waarin de balans wordt opgemaakt.

Het mooiste achtte spreker als er een gemeenschappelijk rapport van al de 24 „verhuizers" zou kunnen worden opgemaakt. Maar wederkerigheid is natuurlijk noodzakelijk. Als het bij voorbeeld bij de kerkeraden niet zou kunnen, dan zou de jeugd het alleen kunnen doen.

„Deze verhuizingen moeten ook geschieden op de Veluwe en in de kop van Noord-Holland, als u begrijpt wat ik bedoel", zo zei prof. Berkhof. Langs deze weg zouden er duizenden mensen in ons land komen die de mogelijkheden en moeilijkheden van de gescheidenheid aan de lijve ondervinden.

Spreker deelde mede dat in 't kader van zijn voorstel reeds was gesproken over de „twaalf verspieders", maar deze benaming achtte hij minder juist omdat het er niet om gaat vijandelijk gebied in ogenschouw te nemen. Het gaat om familieleden die bij elkaar uit logeren gaan.

Wij volgen met belangstelling deze beweging in twee grote kerkgemeenschappen in Nederland. Uiteraard zullen wij vreugde genieten met onze hervormde en gereformeerde broeders indien zij mettertijd weer tot één gemeenschappelijke kerkvorm zullen komen. Toch zal door een komende hereniging de positie van de kleinere kerkgemeenschappen in ons land er niet gemakkelijker op worden. Voor ons als baptisten zal het opgaan van een sterke calvinistische kerkgemeenschap in de veelkleurige breedheid van de hervormde kerk een verlies aan klankruimte betekenen: de doperse tendenzen binnen de hervormde kerk, welke nog altijd zeer sterk zijn zouden in de komende meer orthodox-calvinistische grote kerk wel eens minder kunnen vigeren dan nu het geval is.

Br M. K. uit L. stuurde mij een tiental jaren oud knipsel uit de Leeuw. Courant, als antwoord op mijn kanttekening bij het rapport Open en Oecumenisch avondmaal van de Herv. Synode. Een stukje hieruit geven we hier weer:

Bij de verdere behandeling van het doopformulier III werd opnieuw de kwestie van de kinderdoop uitvoerig besproken. Steeds weer dringt de vraag: zijn wij met het stellen van de kinderdoop als normale doop wel op de goede Bijbelse weg? In ieder geval wilde de Synode, dat ook wanneer men de kinderdoop als normaal stelt, er ruimte en zachtmoedigheid moet zijn voor hen, die tot de volwassenheid willen wachten. Deze moet men niet van nalatigheid of dwaling betichten. Het formulier werd met enkele kleine wijzigingen naar het voorstel der commissie met 2 stemmen tegen aangenomen.

Hierbij geldt een vorm van denken die wij moeilijk kunnen meedenken: zachtmoedigheid gevraagd voor mensen die men niet van dwaling en nalatigheid mag betichten! Wij voelen veel voor zachtmoedigheid, maar zouden deze zachtmoedigheid beter begrijpen, indien ze moest gelden voor mensen die dwalen en nalatig zijn. Het is een mildheid die alle oprechte gelovigen wel gelijk wil geven. Wij willen ook wel zo

mild zijn, en soms vragen we ons af: Is het allemaal wel zo belangrijk? Wie kindertjes besprengen wil en het dopen wil noemen, die doe het. Wie wachten wil tot er eerst een belijdenis komt, die doe het. Wie veel water moet hebben neemt veel en doop, en wie met minder genoegen neemt begiet of besprengt. Wie als regel, of op uitnodiging van een kerkeraad wil „kanselruilen" (het eerste is echt en het tweede niet) die ga z'n gang, en wat het avondmaal betreft, open of sluit. Take it easy; maak je niet dik. In een ruimte met het grootste veelvoud van alle facetten is het goed toeven.

Ph. L. (Gr.)

Mededelingen

Afscheid ds B. Fabrie.

Namens de raad der gemeente te Noordbergum, nodigen wij de gemeenten vriendelijk uit de afscheidsdienst van onze voorganger ds B. Fabrie bij te wonen. De afscheidsdienst is bepaald op zondag 24 juni des middags om 2.00 uur.
Wij verzoeken de afgevaardigden vriendelijk plm. 1.45 uur in het achterlokaal aanwezig te zijn.

Intrede ds B. Fabrie

De raad van de baptisten gemeente te Haulerwijk heeft het genoegen U mede te delen, dat op 1 juli a.s. D.V. ds B. Fabrie, komende van Noordbergum, als voorganger aan de gemeente zal worden verbonden. De bevestiging zal plaatshebben in de morgendienst om 10 uur v.m. door ds J. Reiling, konsulent van de gemeente. De intrede zal zijn in middagdienst om 4 uur n.m.

VAKANTIE IN LIMBURG?

Ten behoeve van hen die hun vakantie in Limburg doorbrengen vermelden we enkele adressen:

Treebeek: Kerkgebouw Wijenweg 34; voorganger: ds D. Boschma, Ir. de Katstraat 6, tel. (04448)-1761
Heerlen: Min. De Visserschool, Mezenbroek.
Sittard: Hemelsleij 98; voorganger: ds Jac. Tromp, Hemelsleij 98, tel. (04490)-3535.

VACANTIE IN IJMOND?

Door een vergissing is in een eerdere mededeling uitgevallen, dat de gemeente IJmond zijn diensten houdt in „Cultureel Centrum" Compasstraat; IJmuiden; voorganger: Jac. Schouten, Vleetstraat 29, IJmuiden, tel. (02550)-8561.

DRS D. SLORT OVER

onze toekomst!

Wat verwachten wij? Wij verwachten wat nog ver is, wat er nog niet is. Paulus zegt, dat wij alleen kunnen verwachten, wat nog niet gezien wordt. Wat nog toekomstig is, kan verwacht worden. Onze verwachting is onze hoop. Wij verwachten in het geloof. Verwachting is er niet zonder innerlijke overtuiging. Ik kan onmogelijk iets verwachten , waarvan ik niet innerlijk overtuigd of zeker ben. Laat ik dit met een voorbeeld mogen toelichten. Ik verwacht niet, dat deze wereld er beter op wordt, want ik geloof dat niet. Ik geloof het niet, omdat de bijbel van deze wereld een schilderij ophangt, dat niet in lentekleur, maar in herfsttint zich aan ons voordoet.
De Schrift spreekt van zware tijden die zullen komen, van afval. Voor een wereld zonder Christus is er geen hoop, geen verwachting.
Het is een bizonder voorrecht voor degenen, die de Heer kennen, dat ze niet zonder hoop zijn. Wat verwachting is er voor hen? Wat verwachten wij? Wat verwachten wij voor de naaste toekomst hier in dit leven? We leven bij de dag. Iedere dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad. We kunnen niet zeggen, wat er morgen geschieden zal. In één dag kan er zoveel veranderen. Des morgens kunnen we met gejuich ontwaken en des avonds is er „het geween." Is er dan geen enkele verwachting voor de dag van morgen?
Wij verwachten, dat Hij gisteren en heden, en morgen dezelfde zal zijn. Wij verwachten, dat Hij even getrouw zal zijn en zorgzaam, dat „Hij ons verzadigen zal in de morgenstond". Christus is onze dagelijkse verwachting, hier en nu is Hij onze dierbre toevlucht, onze enige hoop!
Wij willen praktisch zijn. Broeders met uw plichten, die dagelijks op u rusten, zusters met al de beslommeringen van het huishouden, voor de naaste toekomst, voor morgen is Hij uw hoop en verwachting. Verwacht van Hem de wijsheid, de kracht, de moed voor uw werk.
Wat verwachten we na dit leven?
Ook dan zijn we niet zonder verwachting. „Mijn vlees zal rusten in hope". Job sprak ervan „dat Hij, eens over 't stof zal opstaan". Onze verwachting is de opstanding der doden! Daarom heeft een Paulus terecht gestaan voor de hoge Raad. In Hand 23 : 6 kunt u dat lezen. Handig maakt de apostel gebruik van de verdeeldheid in de Raad. Een deel behoorde - als Paulus eertijds - tot de Farizeeën, een ander deel tot de Saduceeën. De eersten geloofden in de opstanding, de laatsten niet. Want de Saduceeën zeggen, dat er geen opstanding is, noch engel of geest, maar de Farizeeën belijden zowel het een als het ander. (Hand. 23 : 8).
Voor degenen, die Gods Woord niet geloven, is de opstanding dwaasheid. Ook voor Agrippa had Paulus zich te verantwoorden, aangaande deze hoop. Wij lezen in Hand. 26 : 7 ... over welke hoop ik, o Koning Agrippa van de Joden wordt beschuldigd. Wat? Wordt het bij ulieden ongeloofljk geoordeeld, dat God de doden opwekt?
Ook in het graf zijn we niet zonder hoop. Wij verwachten de opstanding der doden. Vaak wordt de opstanding algemeen opgevat, d.wz. men meent dat allen die gestorven zijn, gelijktijdig opstaan. Toch moet er onderscheid gemaakt worden. Duidelijk is, dat er een opstanding is ten leve en ten verderve. In Dan 12 : 2 „en velen van die, die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken, dezen ten eeuwigen leven en genen tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing". De Heer zelf sprak: „die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan tot de opstanding der verdoemenis". (Joh 5 : 29).
Wat het tijdsverschil betreft, moeten we ons laten voorlichten door het klassieke 1 Kor 15. Paulus leert daar: „maar een iegelijk in zijn orde, de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn". Zij zullen dus eerst opstaan, *daarna* de rest.
(De openbaring van Johannes leert, dat tussen de eerste en tweede opstanding, het duizendjarige rijk ligt). Paulus we zagen het, stelt de opstanding voor als verlopend in gedeelten.
Wij verwachten met het sterven bij Christus te zijn. Paulus schrijft in de Filippenzenbrief: „want ik word van deze twee gedrongen, hebbende begeerte, nu ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste". Hier vinden we dezelfde gedachte, die ook Asaf had, in de 73e Psalm. Deze psalmist, die hier in het leven aan God gebonden was, kon niet geloven, dat de gemeenschap met God, bij het sterven abrupt zou eindigen. „Nochthans zal ik bestendig bij U zijn" „al zou mijn vlees en mijn hart bezwijken, mijns harten rots en mijn erfdeel is God voor eeuwig". Enerzijds is er de verwachting van de opstanding, anderzijds de gedachte van het bij Christus zijn.
Wij verwachten bij zijn komst, een nieuw lichaam te ontvangen. Hier zien we de betekenis van het lichaam! Ons nieuw lichaam is als 'n kleed dat ons gaat overdekken, 'n overkleding. Een hemels lichaam, 'n geestelijk lichaam. Een lichaam gelijkvormig aan Zijn heerlijk lichaam. Wat 'n troost voor hen, die lichaamlijden hebben te dragen.
Petrus spreekt van een belofte die ons gedaan is, die God zal inlossen: „Wij verwachten naar zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont." Oudtestamentisch een aarde, waaruit de trouw opspruit, een wereld waarin „gerechtigheid en vrede" elkander zullen kussen, en waarin God het goede zal geven.
Wij verwachten, niet alleen de verlossing van het schepsel maar van de ganse schepping, bij Zijn komst. De Verlossing, die Christus heeft bewerkt is van kosmische betekenis. De ganse schepping, die nu zucht, wordt dan vrijgemaakt.

Voor de goddelozen is er geen verwachting in positieve zin. De goddelozen zullen niet bestaan in het gericht, ze zijn als kaf dat de wind verstrooit. De weg der goddeloze vergaat.

HET LEEK ER OP

Een klein meiske zei eens tot haar moeder: „Ik veronderstel, dat ze in de hemel denken, dat ik dood ben. Ik heb de hele week nog niet gebeden.”

(„Belijdenis en Leven”, gemeenteblad Alphen a/d Rijn)

Doopsymboliek Reeds in „De Christen” is door de eindredakteur gewezen op de verschijning van de lijvige dissertatie van dr Günter Wagner over **Het Godsdiensthistorisch Probleem van Rom. 6 : 1-11.** Het is geen gemakkelijke lektuur; integendeel, zeer vermoeiend vanwege het brede en vreemde terrein waarop dr Wagner de lezer hier rondleidt. De vroeg-christelijke doopsbeschouwing, zoals die in Rom. 6 : 1-11 beschreven wordt, is niet ontleend aan religieuse voorstellingen uit de godsdienstige wereld der eerste eeuwen, is het resultaat der kritische beoordeling van de schrijver. Het lag buiten het bestek van zijn boek om na te gaan, waar dan wel de wortel ligt van de doopbeschouwing, die onder de eerste christenen - te oordelen naar Rom. 6 - gangbaar was.
We merken terloops op, dat we getroffen werden door een citaat, waarin van de doop van Johannes gezegd wordt:

„Niet reiniging, maar dood en wedergeboorte was dus de eigenlijke betekenis van de doop-symboliek”.

We lazen dit met instemming, ofschoon we ons er wel over verwonderden, dat dit werd gezegd van de doop van Johannes. Voor de christelijke doop hadden we dit al eerder opgemerkt en we geloven dat het feit, dat in oud-christelijke doopbeschouwing niet de gedachte aan reiniging ten grondslag ligt maar van dood en opstanding, voor de toepassing van de doop van grote betekenis is.

Luthers visie Op de voorjaarsvergadering van 't konvent van lutherse predikanten sprak o.a. prof. dr W. J. Kooiman over „Het algemeen priesterschap der gelovigen”. Volgens deze hoogleraar zag Luther het zo:

„Tussen Clerus en leken is principieel geen onderscheid. Alle christenen zijn gelijkelijk gewijd. In noodgevallen mag iedere gelovige dopen en absolveren (zonden vergeven). In principe hebben alle christenen de bevoegdheid alle sacramenten te bedienen, omdat in het geloof allen priesters en koningen zijn”.

Wij zijn van oordeel dat Luther hier de bijbelse opvatting weergeeft.

Vrije evangelische groei De Bond van Vrije Evangelische Gemeenten geeft om de tien jaar een handboekje uit. We hebben het nog niet in handen gehad, maar het bevat volgens de bladen, behalve de gegevens over het leven en werken van de gemeenten, aangesloten bij deze bond een statistiek. Volgens deze statistiek is het aantal vrije evangelische gemeenten in de afgelopen tien jaar toegenomen van 38 tot 43. Het aantal predikanten is gelijk gebleven, nl. 35, maar er zijn nu vier zendingspredikanten tegen drie in 1951. Het aantal belijdende leden is in die periode gestegen van 6646 tot 8064, dat is een groei van ruim 21%.
We kunnen het niet helpen, maar de uitdrukking „belijdende” leden doet ons altijd vreemd aan. Kán één christelijke gemeente nu heus nog andere leden hebben dan belijdende? L.

Advertenties

„DE CHRISTEN”

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen”, Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 22 juni 1962 — Jaargang 79 Nr. 3632

Gemeentebegrip en liturgische vormgeving

Wat onder „liturgie" verstaan moet worden is niet in een paar woorden te zeggen. Dit is wel duidelijk dat, wie daarover gaat nadenken, een breed terrein voor zich ziet open gaan Te vragen naar de oudste betekenis, waarin dit woord gebruikt werd, heeft niet veel zin. Woorden hebben hun geschiedenis en hebben ook in dezelfde tijd niet voor allen, die het bezigen, dezelfde betekenis.
Omdat men in de uitingen van kerkelijk leven in onze tijd nogal eens het woord „liturgie" tegenkomt en leest van „liturgische bewegingen", die men zowel in de roomskatholieke als in de - laat ons maar zeggen - protestantse kerken tegenkomt, vragen we ons onwillekeurig af, of wij als baptistengemeenten ook iets met liturgie te maken hebben of aan liturgie „doen".

Paulus gebruikt in Rom. 13, waar hij de betrekking tussen de overheid en haar onderdanen beschrijft, het woord in zijn oude betekenis van „dienst aan volk en staat". De overheidsdienaren zijn liturgen. Dit woord is dan geleidelijk overgenomen ter aanduiding van de dienst, te bewijzen aan het Volk Gods. Gebruiken wij dat woord, dan bepalen we zelf de zin, die wij er aan gehecht willen zien. Dat is te zeggen: zo moeten wij het hanteren. We willen wel erfenissen aanvaarden, ook wel geestelijke erfenissen, maar.. onder voorbehoud. We zijn gemeente; we streven naar een verantwoorde vormgeving van dat gemeente zijn. Daarom staan we niet vooraf al afwijzend maar wel kritisch tegenover het overgeleverde in christelijke religieuse gemeenschappen - hoe ze zich ook beschouwen en noemen. Past, hetgeen men daar doet of nastreeft, bij onze gemeentebeschouwing? Te zeggen, dat de vormen er niet op aankomen, is onnadenkend. In vormen spreken zich niet maar gewoonten uit, maar deze gewoonten sproten voort, kort of lang geleden, uit bepaalde beschouwing omtrent het wezen der kerk. Bekend is b.v. het protest in protestantse kringen tegen vormveranderingen in kerkinrichting en eredienst, zoals die - tot nog toe sporadisch - in hervormde kringen zijn ingevoerd. We herinneren daaraan slechts terloops, opdat men de vormgeving van het leven der gemeente niet van alle betekenis ontbloot achte.

LEEK EN GEESTELIJKE is niet bepaald een gelukkige woordverbinding. De in die woorden aangeduide tegenstelling doet vreemd aan. Ze is de erfenis van een overaksentuering van het verschil tussen de priesters en de niet-priesters in de rooms katholieke kerk. Door de nadruk, die het algemeen priesterschap der gelovigen kreeg in de hervorming, werd van roomse zijde met dik aangezette lijnen het onderscheid tussen priester en niet-priester het volk geleerd. Zo hoopte men het gezag der kerk te schragen en de hervorming in haar vooruitgang te stuiten. Het spraakgebruik werd nu, dat de kerk bestond uit leken en geestelijken. Dat toen velen in hun zorg voor het bestand van de roomskatholieke kerk te ver gegaan zijn en van wat onderscheiden is een tegenstelling gemaakt hebben, wordt nu van roomskatholieke zijde toegegeven en de „leken" worden weer wat „opgehaald." Het principiele onderscheid tussen de leek en de geestelijke wordt daarmee echter niet uitgewist. Dat hangt samen met de opvatting van de kerk als heilsinstituut. Zeker: de kerk is, naar roomse opvatting, ook wel een vergadering van gelovigen, maar deze gelovigen zijn niet zo vergaderd als we in het nieuwe testament de gemeenten zien ontstaan en groeien.

DE „GEESTELIJKEN" zijn gewijd. Ze vormen een eigen „stand", een hiërarchie van verschillende graden. Er zijn hogere en lagere wijdingen, wat voor onze uiteenzetting van minder belang is dan het eenvoudige feit, dat er een aparte klasse is van leden met eigen bevoegdheden en rechten, wier wijdingen hun geldigheid behouden, ook als ze niet meer uitgeoefend mogen worden.
Wij zien in deze wijdingen, met al wat daar aan wordt verbonden, een afglijden van de hoogte van nieuwtestamentisch gemeenteleven. We geloven dat het onderscheid van gewijden en ongewijden, indruist tegen de nieuwtestamentische gemeentebeschouwing en dus geen ontplooiing kan zijn van een nieuwtestamentisch gegeven. Elk gemeentelid is krachtens zijn gemeenschap met Christus, koning, priester en profeet en in beginsel gerechtigd als zodanig in de gemeente te fungeren.
Om de orde roept de gemeente tot deze dienst en „zondert af". Zij beoordeelt welk lid tot het verrichten van bepaalde diensten - waartoe principieel alle gerechtigd zijn - het meest begaafd en het meest geschikt is. Deze krijgt dan door een „bevestiging" niet iets, dat hij voorheen nog niet had, maar omgekeerd: hij werd aangewezen en afgezonderd op grond van hetgeen hij als lid van Christus' lichaam, reeds was.

DEZE OPVATTING MOET uitkomen in de orde van dienst, ook in de vorm van het gebouw, waarin de gemeente *als zodanig* en om haar *gemeente-zijn uitdrukking te verlenen,* samen komt. Deze principiele bevoegdheid van alle leden om alle ambten te bekleden, bloot krachtens hun van-Christus-zijn, moet ook uitkomen in de afwijzing van ambtskleren. - Onjuist achten we de slagzin, onder gereformeerden nogal eens geuit: „we hebben geen *leer*vrijheid, wel *kleer*vrijheid." We weten wel, wat er uit het oogpunt van de praktijk voor een toga valt te zeggen, maar geloven dat predikanten maar van deze voordelen moeten afzien, teneinde te voorkomen, dat ze hun ambt als iets extra's gaan zien, en zij als

In dit nummer

Vijf gemeenteberichten; een zeer interessant frontartikel over ons gemeentebegrip en liturgische vormgeving; voorts allerlei gemengde berichten en enkele van de vaste rubrieken.

dragers van dat ambt wel van de andere gemeenteleden onderscheiden moeten worden. Wie in en door de gemeente tot het uitoefenen van een ambt geroepen is, moet zich zo kleden, dat hij juist niét opvalt.

BEZOEKT MEN EEN deskundig gerestaureerd nederlands hervormd kerkgebouw, dan merkt men in vele gevallen onmiddellijk aan de grondvorm van dat gebouw, dat het niet gezet is voor gebruik door een protestantse gemeente. Het grote koor waar veelal in de roomse tijd, het hoogaltaar stond, is nu een zo goed als lege ruimte, wanneer het niet door een betimmering geheel van het hoofdgebouw is afgesloten. In gerestaureerde gebouwen, staan nu avondmaalstafels en doopvont; in dorpskerken wordt deze ruimte nu benut voor fietsenstalling of bergplaats van piepstoelen en stoven. De banken waren indertijd zo geplaatst, dat elke kerkbezoeker de verrichtingen van de priester aan het altaar kon volgen. In de getimmerde ruimten, nu afgescheiden van het koor, zijn de zitplaatsen om de kansel gegroepeerd.

WAT HET INTERIEUR betreft van het gebouw, waarin de gemeente als zodanig samenkomt, zo willen we opmerken, dat daarin moet uitkomen dat *de gemeente verantwoordelijk* is voor de prediking van het Woord en de bediening van doop en avondmaal. Het Woord en de inzettingen van doop en avondmaal zijn aan de gemeente gegeven. Men komt de kansel op *vanuit de* meente, men gaat de doopvont in *vanuit de gemeente* en men nadert de avondsmaaltafel *vanuit de gemeente*. M.a.w.: *de gemeente* beslist, wie het Woord zal mogen verkondigen, wie er gedoopt zal mogen worden en wie aan het avondmaal zal mogen deelnemen. De prediker staat met zijn verkondiging evenzo goed onder het opzicht en de beoordeling der gemeente als de persoon, die gedoopt wenst te worden of aan het avondmaal wenst deel te nemen. De gemeente moet toezien dat het Evangelie zuiver wordt verkondigd; dat slechts gedoopt worden en aan het avondmaal deel nemen, die daartoe gerechtigd zijn. De gemeente heeft het recht en de roeping van de kansel te weren, de man, wiens prediking het evangelie aantast, en uit haar midden, of tijdelijk, óf - indien noodzakelijk - geheel uit te sluiten, hem die zijn leven los maakte van het eens beleden evangelie.
Dat de gemeente beslist over de bediening van het Woord, van de doop en het avondmaal, moet in het interieur van haar gebouw dáárin uitkomen, dat men de toegang tot de kansel *in* de kerk houdt evenals de toegangstreden naar de doopvont en de toegang tot de avondsmaaltafel.
Dat de kleedcellen van mannen en vrouwen van de kerk én van de doopvont uit, elk een eigen toegang moeten hebben is een eis, die geen lang nadenken behoeft.
Over wat men noemt de orde van de dienst hebben we niet gesproken. De vraag of deze niet te eenzijdig en te eentonig is, moesten we maar vast eens overwegen.

L.

Oekumenische hulp aan kerken en vluchtelingen

Nieuwe vluchtelingen in Afrika.

Eind 1961 kwamen in Ruanda in Centraal Afrika de republikeinse Bahutu's aan de macht. Onmiddellijk daarna stroomden koningsgezinde Batutsi's naar de omliggende landen: Uganda, Urundi, Tanganyika en Kongo. Verschillende vluchtelingen meldden, dat hun huizen en oogst waren verbrand.
Zo ontstond een nieuwe vluchtelingenstroom, die naar schatting reeds ongeveer 150.000 mensen omvat, mensen die meest met achterlating van wat zij bezaten de wijk namen.
Het merkwaardige feit doet zich thans voor, dat terwijl een oplossing van het vluchtelingenprobleem in Europa nabij is, Afrika en Azië de werelddelen worden waar als gevolg van politieke en sociale onrust mensen in beweging worden gebracht. Na de verplaatsing van zovele Algerijnen, na de vlucht van de Angolezen naar Kongo, zijn het nu de leden van de Batutsistam, die onze aandacht vragen.
Ja, ook onze aandacht, want de kerken in deze landen hebben zich tot de Wereldraad gewend om bijstand te verkrijgen.
De kerk in *Uganda* b.v. is er trots op, dat zij hoewel zeer arm, het normale werk praktisch uit eigen middelen kan betalen. Geld echter om iets voor deze vluchtelingen te doen - er zijn er hier reeds 50.000 en wekelijks komen er 300 à 1.000 bij - is er niet. Zowel regeringsautoriteiten als Rode Kruisvertegenwoordigers verklaren, dat juist voor deze vluchtelingen de morele steun van de kerk van groot belang geacht moet worden. De regering van Uganda die zelf bijzonder veel voor de huisvesting van de vluchtelingen heeft gedaan, heeft de geestelijke verzorging en het onderwijs aan de kerken als taak **toebedeeld.**
Het is in deze streek gebruikelijk dat de gemeente het salaris van de predikant in zijn geheel opbrengt. Het is begrijpelijk dat hoewel er predikanten en evangelisten onder de vluchtelingen zelf zijn, zij de eerste jaren niet, of nauwelijks op bijdragen van hun gemeenteleden kunnen rekenen. Er zijn voorts gelden nodig voor enkele heel simpele kerken met muren van leem en een plaatijzeren dak. Voor het onderwijs is er behoefte aan een 5-tal scholen ten behoeve van 1.200 kinderen. Dertig vluchtelingen-onderwijzers geven momenteel - zonder betaling - hun lessen onder de bomen. Schoolmaterialen ontbreken uiteraard geheel. Het onderwijs van de kinderen, want aangenomen moet worden dat het merendeel van de vluchtelingen niet naar het vaderland zullen terugkeren, moet mettertijd omgeschakeld worden van het belgische naar het engelse onderwijssysteem. Pas als de onderwijzers „herschoold" zijn en de scholen aan in Uganda geldende maatstaven voldoen, kunnen zij voor regeringssteun in aanmerking komen.
Op langere termijn gezien, zijn een landbouwschool, alsmede cursussen voor volwassenen beslist noodzakelijk, ten einde de nieuw gekomenen te integreren met de bevolking van Uganda, waar de landbouw reeds verder is ontwikkeld.
In *Urundi* leeft meer dan 1/3 deel van de vluchtelingen, ongeveer 15.000, in of rond de protestantse zendingspost in Ibuya. Waar de grootste groep zich bevindt, wonen 2.000 personen op het terrein van de zendingspost, terwijl 8.000 anderen in de onmiddelijke nabijheid hun huizen gemaakt hebben. Voor voeding zijn zij allen aangewezen op hulp van de zending. Ook de kledingsituatie laat veel te wensen over. Aanvoer van hulp, ook van landbouwwerktuigen en zaden over een grote afstand in bergachtig terrein brengt veel moeilijkheden met zich mee.
Tanganyika herbergt momenteel 10.000 vluchtelingen en dit getal neemt dagelijks met ongeveer 40 personen toe. De Raad van Kerken in dit land werkt nauw samen met de regering. Verschillende dorpen hebben zich bereid verklaard vluchtelingen op te nemen en hen door de moeilijke tijd tot de komende oogst heen te helpen. De kerken verlenen steun waar zij kunnen bij vestiging van vluchtelingen en bij geestelijke verzorging en onderwijs.
Uit de dokumenten die wij juist deze dagen uit Genève ontvingen zouden veel meer gegevens te putten zijn. Wij kunnen het echter zo samenvatten: In de drie genoemde landen hebben de kerken de roep van de vluchtelingen beantwoord. Zij werken nauw samen ook met regeringsautoriteiten en hulpverleningsorganen en gebruiken daarbij hun normale bronnen volledig. De problemen van 150.000 vluchtelingen gaan echter hun normale middelen te boven. Bij hun verzoek aan de Wereldraad van Kerken hebben de kerken in deze landen de noden van de vluchtelingen en de eigen mogelijkheden zorgvuldig afgewogen. Laten wij tonen dat wij in deze moeilijke tijd achter hen staan.

Aan rustige wateren

twee schepen vol vis

Lucas 5 : 1-11.
Petrus heeft de Heer een dienst bewezen. Hij was na een nacht van vruchteloze arbeid bereid zijn schip aan de Meester af te staan. Jezus heeft hem daarvoor rijkelijk beloond. Twee schepen vol vis! Zijn knechten zullen hem wel gefeliciteerd hebben, maar Petrus is geschrokken van de gave Gods. Hij had open ogen om de grootheid Gods in dit alles te zien en oren om de stem Gods te horen. Hij bemerkte dat God hem door dit alles iets te zeggen had. Velen danken wel voor de gave Gods in hun leven, maar vinden het eigenlijk vanzelfsprekend. Zij zijn niet meer verbaasd en menen dat ze de gave Gods verdiend hebben door hetgeen ze voor God deden.
Toen Simon Petrus dit zag knielde hij voor Jezus neer! Hij had ook eenvoudig hartelijk kunnen danken. Waarschijnlijk was de Heiland dan bedroefd verder gegaan. Hij wilde Petrus-zèlf en niet slechts zijn dank. Hij greep ook in dit wonder naar Petrus. Dank zou hebben kunnen werken als een bliksemafleider. De straal was dan naast hem ingeslagen.
Er zijn mensen, die zich achter de weldaden Gods verstoppen. Jezus komt met wonderen tot hen en spreekt in vele talen. Zij prijzen Zijn werken en horen Zijn woord, maar merken niet, dat God hen hierdoor tot bekering wil leiden. Petrus werd door de weldaden Gods gebroken. Voorheen een zelfbewust man, zelftevreden en onstuimig, wordt hij door de openbaring Gods in zijn leven veranderd. De grote apostel is geschrokken. Hij heeft gezien dat het gevaarlijk is zich met Jezus in te laten. Wie het waagt zijn leven aan Christus te geven, diens weg wordt een kruisweg. Menigeen zou hebben gezegd: Die Meester van jou, dat is nog eens een goede. Daar heb je wat aan Petrus! Die helpt je in de nood. Maar Simon Petrus vindt het juist zwaar. Hij heeft leren zien: Hier moet ik buigen. Wonderlijke man, die Petrus. Hij is impulsief en neemt de dingen zo zwaar. Ook hier weer! Maar wat niemand verwachten zou is hier gebeurd. Petrus is namelijk getroffen door een pijl Gods. Hij is zichzelf niet meer. Vroeger kon hij vloeken en zweren. Hij wist niet wat het was, door de heiligheid des Heren gegrepen te worden. Maar die preek vanuit het schip en deze visvangst openden hem ogen en oren. Toen Petrus dit zag riep hij niet: Here, het is te veel, want ik bewees U toch slechts een kleine dienst. Hij zag de gave Gods al niet meer, deze had hem alleen maar de ogen geopend voor iets anders. Hij had zijn zondig hart leren zien en de heiligheid van Jezus. Petrus stond plotseling naakt en geopend voor God. Hij begint niet zich te verontschuldigen, maar roept slechts uit: Here, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens! Petrus is eerlijk. Hij houdt niet van dat kleurloze „wij." Hij heeft gezegd: Op Uw woord wil „ik" het net uitwerpen. Hier zegt hij: Ga uit van mij, want „ik" ben een zondig mens.
Simon ziet niet op de anderen, hij heeft het alleen-maar met zichzelf te doen. Hij moet klein worden zal God hem kunnen gebruiken. God gaat met hem de weg van de verootmoediging. Petrus heeft die weg gezien, ondanks het wonder, en hij was bereid die weg te gaan. Petrus was een geroepene en daarom doet God zo. Een geroepene kan alles van God verwachten. Soms laat God ons schrikken, want genade kan slechts bezit nemen van een hart dat geschrokken is. Geschrokken voor eigen zonde en voor de heiligheid Gods. Wie bij Jezus alles verliest, vindt ook alles.

Haarlem *G. W. Tijman*

DRS. D. SLORT OVER:

De gevolgen van pinksteren

Meerdere malen is de aandacht er op gevestigd, dat de apostelen vóór pinksteren anders waren, dan ná pinksteren. Zij hadden pinksteren beleefd en waren met de Heilige Geest vervuld geworden. Veranderingen waren duidelijk waarneembaar. Hun verstand was door de Geest Gods verlicht. Wat zij eerst niet konden verstaan, wat ze niet begrepen, werd hun ná pinksteren duidelijk. Hoe menigmaal had de Heer tot hen gesproken, dat Hij moest lijden en sterven - begrepen hadden de discipelen het niet. Petrus probeerde zelfs nog door het trekken van het zwaard, de Heer voor deze weg te bewaren. Ook over, Zijn opstanding had Jezus gesproken, maar begrepen hadden ze er niets van; wanneer de boodschap van de opstanding van Jezus hun gebracht wordt, staan ze verslagen. Thomas wilde helemaal niet geloven. Na pinkster was hun verstand verlicht. Hoe dat kwam?

De Heilige Geest was hun Leraar. Zo had de Heer gesproken: „de Heilige Geest - die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb" (Joh. 14 : 26). Het komt er op aan, dat de H. Geest onze leraar is! En wie **kan** ons beter de schriften doen verstaan, dan Hij die ze geïnspireerd heeft?
Nog andere veranderingen werden door de Geest bewerkt. Wij lezen vóór pinksteren van de discipelen, dat ze vreesden en wegvluchtten. Petrus verloochende de Heer, maar hoe anders ná pinkster. Dan staan Petrus en Johannes voor niets. Ze vrezen zelfs niet voor de Hoge Raad, ze laten zich de mond niet dichtsnoeren. „Wij kunnen niet nalaten". Vrees had plaats gemaakt voor moed. Met welk een vrijmoedigheid hield Petrus de pinksterrede, zo bekend uit Hand. 2.

Vóór pinkster hadden de discipelen meer dan eens ruzie onder elkander. Wie zou toch wel de meeste onder hen zijn? Na pinkster hadden ze geleerd, de een den ander meer uitnemend te achten dan zichzelf. Toen ging het niet meer om hun „ik", maar om Christus. Wie de pinksterpreek uit Hand. 2 leest, bemerkt terstond, dat Christus daar centraal staat. Ook dit is zo in overeenstemming met wat de Here Jezus geleerd heeft aangaande de Geest: „deze zal van Mij getuigen, Hij zal Mij verheerlijken". (Joh. 15 : 26; 16 : 13).
Wie met de Geest vervuld is, zoekt niet zichzelf te verheerlijken maar Hem! Dan staat niet de mens in het middelpunt, maar Christus. Door pinksteren werden de discipelen als in één ogenblik, in een punt des tijds, veranderd. Zij werden der wereld gekruisigd en de wereld hun. Hun spreken bracht de mensen voor God op de knieën. Overwinnaars waren ze geworden. De Heilige Geest was hun kracht. Pinksteren was hun „een aangedaan worden met kracht van omhoog".

Die grote omkeer wordt ook getekend door Jesaja. Eerst alles onvruchtvaarheid. 't Is gedaan met de wijnoogst, „de inzameling van het ooft blijft uit... totdat over ons uitgestort wordt **de Geest uit den hoge"** (Jes. 32 : 15).

Aangedaan met deze kracht, drong het woord, dat zij predikten door tot de gewetens der mensen. Door deze kracht, konden ze een kreupele aan de schone poort oprichten. Geen applaus voor de apostelen, geen mensen-verheerlijking! Petrus zegt: „wat staart gij ons aan, alsof wij door eigen kracht of godsvrucht deze hadden doen lopen". Neen, Petrus zou er niets voor gevoeld hebben, om zich te laten fotograferen met onder zijn foto een bijschrift: „Broeder Petrus, die een kreupele genas!" En dan naast de foto een uitgebreid verslag van de wonderbare genezing, dat natuurlijk moest eindigen met een soli deo gloria!

Hoe leerzaam is in dit opzicht Jacobus 5. De zieke moet niet één ouderling (en-

kelvoud), maar de ouderlingen (meervoud) bij zich roepen. Deze moeten over hem, de zieke, een gebed uitspreken. De zieke wordt gezond, maar op wiens gebed? Wanneer ouderling Pieterse er alleen geweest was om met de zieke te bidden en hem te zalven, dan kon zijn naam in het gemeenteblad genoemd worden. Met ontzag zou de gemeente naar broeder Pieterse opgezien hebben. Die kan toch zo geweldig bidden, ja, dat is een echte Gods-man enz. - Maar nu zijn de ouderlingen der gemeente bij de zieke geweest. Nu is er geen schijn van kans om een mens te verheerlijken. Och, zij deden het ook niet - evenmin als Petrus en Johannes - God schonk de genezing!

Door de kracht van omhoog aangedaan, werden zieken genezen, duivelen uitgeworpen, mensen tot geloof in Christus gebracht. Zij werden genoemd „mensen die de gehele wereld het onderst-boven keerden".

Deze kracht was het, die de discipelen samenbond. Er was de éénheid des Geestes. Zij waren in Christus één, zij wandelden in het licht van God.

In de eerste eeuwen van onze jaartelling waren er de martelaren. Hoe konden ze stand houden bij de heftige vervolging, bij de martelingen hun aangedaan? Cyprianus verklaarde, „dat onze Heer bij hen stond en met hen sprak, en dat zij deelgenoten waren van zijn genade". Niet anders leert ons Lactantius. De plaatsen waar christenen werden gemarteld, werden de heiligdommen, waar de meeste bekeringen plaats vonden, zodat de romeinse keizers verboden, dat de straffen over Gods heiligen in het openbaar voltrokken zouden worden.

Het komt er voor ons op aan, dat ook wij deze kracht bezitten. **De gemeente heeft voor alles nodig mensen, vol van geloof en van de Heilige Geest.**

Anders gezegd, wij hebben de zalving van de Heilige Geest nodig. Deze is onvervangbaar. Is ons hart vol van de dingen dezer wereld, dan wordt de Heilige Geest in een hoek gedrukt, dan „verteren vreemden onze kracht", dan gaat er niets van ons uit. Laat ons ruimte maken voor Gods Geest Een vat dat ledig is, kan gevuld worden. God kan door ons grote dingen doen, als we in onszelf zwak zijn, als we ons met de kracht Gods laten omgorden.

Lezers aan het woord

Geachte redaktie,

Met veel belangstelling las ik het „Pinkstergetuigenis" van ds M. de Jong uit Enschede. Ik ben erg blij, dat dit uiterst belangrijke onderwerp op deze openhartige wijze aan de orde is gesteld. Een tikje wonderlijk is het trouwens dat wij het schijnbaar toch ook weer niet zó belangrijk vinden, dat het een betere plaats verdiende, dan met een kleine letter ergens op de achterpagina.*)

Met U, eerwaarde ds De Jong , geloof ik, dat het beslist **niet** hetzelfde is te belijden een kind van God te zijn en dit door de waterdoop tot zichtbare uitdrukking te brengen **en vervuld** te zijn met de Heilige Geest.

En dan bedoel ik met dit **vervuld** zijn, waarschijnlijk hetzelfde als U bedoelt met **gedoopt** zijn met de Heilige Geest. In alle bescheidenheid opgemerkt: ik meen dat het woord **vervuld** bijbelser is dan het woord **gedoopt.**

Met U geloof ik, dat het ontvangen van de Heilige Geest, als een verzegeling van ons kindschap Gods **niet** een eenmalige gebeurtenis is en daarmee uit. De apostelen ontvingen de Heilige Geest op de pinksterdag. Maar reeds 2 hoofdstukken verder, in Hand. 4:31 lezen we: „en zij werden allen **vervuld** met de Heilige Geest." En in Hand. 6:3 lezen we, dat de gemeente vermaand wordt bij het kiezen van ouderlingen toch vooral om te zien naar zeven mannen die **vol** des Heiligen Geestes waren. Met andere woorden: er waren toen schijnbaar ook reeds gelovigen die **niet vol** waren met Gods Geest. En Paulus vermaant de gelovigen: **wordt** vervuld met de Heilige Geest. Niet: geloof, dat je vervuld bent. Ook niet: blijf vervuld. Maar: **wordt** vervuld. Dus opnieuw; telkens weer; alleen zó **blijven** we vervuld.

Met U, geachte broeder, geloof ik, dat het een uiterst gevaarlijk standpunt is, als wij geloven dat bij onze wedergeboorte dit heilsfeit zich voor eens en voor altijd aan ons voltrok, en wij daarom geen verdere en nieuwe vervulling nodig hebben.

Maar al ben ik het in deze belangrijke zaken met U eens, dat wil daarom nog niet zeggen, dat er niet talloos vele vragen overblijven.

Bv. als U schrijft dat U gezegd hebt: „Here houd op, het is teveel, ik zou **sterven**", dan trekt U daarmee meteen Uw getuigenis in het extreme vlak. En dat **is** buitengewoon jammer! Want ik ben er van overtuigd, dat vele ernstige gelovigen onder ons die, naar deze beleving zoeken, steeds weer (en terecht!) zich afgeschrikt gevoelen, door zo vaak extreme getuigenissen. Juist die gelovigen, die zeggen deze waarheid opnieuw te hebben leren verstaan, hebben deze boodschap onaanvaardbaar gemaakt, omdat ze deze boodschap verweven hebben met de meest onbijbelse en zelfs afstotelijke getuigenissen, visioenen, openbaringen, genezingen enz.

Deze kostelijke waarheid, die de gemeente van Jezus Christus vandaag zo broodnodig heeft, wordt daardoor gemaakt tot een extreme leer van een bepaalde groep, waartegen talloos vele oprechte gelovigen een hartgrondig „neen" hebben gezegd.

En wat U, en met U vele gelovigen, ook leden onzer gemeenten, bereiken willen, bereiken ze daardoor juist **niet.** Zelfs het tegendeel!

Als er in de gemeente van Jezus Christus één leer is, die buitengewoon nauw luistert, dan is het wel de leer over de Heilige Geest. Op geen enkel terrein worden we zó ernstig vermaand, om toch vooral de geesten te beproeven of ze wel uit God zijn! Dat twee of drie profeten spreken, en dat de anderen **oordelen!**

Als we over de gaven des Heiligen Geestes spreken en over zijn uitingen, en zijn vruchten, dan zullen we deze steeds weer moeten toetsen, *niet alleen aan Marcus 16 of 1 Korinthe 12 en 14*, **maar aan het gehele Woord Gods!**

En het Woord Gods spreekt klaar en duidelijk hierover. Wij zijn immers geen wezen gelaten. Gods Geest wil ons in **alle** waarheid leiden. Wij zullen het niet behoeven, niet mógen zoeken bij groepen of gemeenschappen, hoe zij zich ook mogen noemen, en hoe „vol" zijzelf hun evanglie ook mogen achten, maar de **bijbelse** leer over de Heilige Geest zal in onze gemeenten die plaats moeten hebben, die haar toekomt.

Wij zijn er niet klaar mee te wijzen op wanordelijkheden, zelfs fiasko's en aanfluitingen onder hen die gezegd hebben de gaven des Heiligen Geestes te bezitten en het „volle" evangelie zeggen te brengen.

Wij zijn er niet klaar mee deze bijbelse waarheden te verwijzen naar een andere bedeling. Maar zoals wij de Heilige Schriften volkomen aanvaarden op het terrein van wedergeboorte, doop, avondmaal en toekomstverwachting, zo zullen wij ook de leer over de Heilige Geest volkomen en letterlijk moeten aanvaarden, zoals ons deze in Gods Woord is geopenbaard.

De vruchten-, de gaven- en de uitingen des Heiligen Geestes zijn aan de **gemeente** gegeven en niet aan enkele gelovigen, die elkaar tijdens een bijbelbespreking of opwekkingssamenkomst hebben gevonden. Zij behoren aan de **gemeente** (1 Kor. 12:28) en zijn aan het oordeel en aan de **orde** der gemeente onderworpen (1 Kor. 14: 32-37).

Dit geeft aan ons, als gemeente, een enorme verantwoordelijkheid. Maar als wij deze verantwoordelijkheid aanvaarden, dan zal in onze gemeente niet alleen **over** de Heilige Geest worden gesproken, maar vooral **door** de Heilige Geest. Dan zullen wij niet alleen voorgangers opleiden, maar dan zullen door Gods Geest voorgangers uitverkoren en geroepen worden.

Dan zullen wij ons niet meer bekommeren over wel of geen toga (o, ironie, dat dit probleem in dezelfde kolom aan de orde werd gesteld!) maar dan zullen wij omzien naar mannen **VOL** des Heiligen Geestes.

Dan zullen wij horen en verstaan wat de Geest tot de gemeente zegt! En nooit zullen wij ons daarbij mogen laten leiden door gevoelens of stemmingen, maar als „getrouwe uitdelers van menigerlei genaden Gods" zullen wij alles moeten toetsen aan Gods Woord, onwrikbaar en vast, het verkeerde oordelen en het goede behouden.

Dieren, 2e Pinksterdag 1962.

H. H. Blok.

*) We hebben de gewoonte deze rubriek in kleine letter af te drukken, ongeacht de belangrijkheid der ingezonden stukken. E.R.

Ambtsjubileum ds J. Segaar

Woensdag 27 juni a.s. D.V. zal het 35 jaar geleden zijn, dat ds J. Segaar, thans voorganger van de baptistengemeente te Den Helder, tot de dienst van de evangelieverkondiging werd bevestigd.

In deze jaren heeft het echtpaar Segaar zich vele vrienden verworven; het zal ds en mevrouw Segaar - ook vanuit de gemeenten - deze dag zeker niet aan belangstelling ontbreken.

E. R.

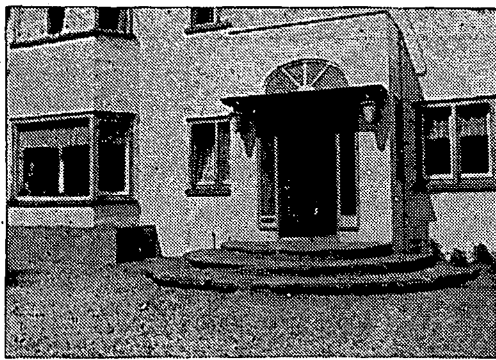
KORTE BERICHTEN

Dit jaar werd in de Vrije Evangelische Gemeenten voor het eerst de februaricollecte voor het werelddiaconaat gehouden. Resultaat ruim f 5000.—.

De doopsgezinde Gemeente in Zeist besloot voortaan eenmaal per maand een collecte te houden voor het Werelddiaconaat.

Casa Locarno, oecumenisch herstellingsoord in Zwitserland, ontvangt kerkewerkers die rust behoeven. Gratis verblijf van vier weken, reiskosten voor eigen rekening. Voor Nederland zijn in het derde kwartaal nog twee plaatsen beschikbaar.

Van de Vinkenhof

De zomer is nu werkelijk in het land gekomen en we zijn bezig met de laatste voorbereidingen voor de zomerkampen. Na veel korrespondentie is het benodigde aantal stafleden voor de kampen nu kompleet; de programma's en 't instruktie-materiaal zijn verzonden, het kampeermateriaal wordt gesorteerd en de levensmiddelen zijn besteld.. alleen zitten we nog erg met het probleem, dat er niet voldoende deelnemers zijn voor de werkkampen. Elk jaar komen de jongelui zich op het laatste moment voor een werkkamp melden, omdat het veelal jeugdigen betreft die eerst hun eindexamen moeten afleggen om dan heerlijk naar een werkkamp te kunnen trekken. Mocht Uw zoon ervoor voelen, laat hem zich dan zo spoedig mogelijk laten aanmelden voor één der volgende weken:

„Renderloo:" 7-14 juli
„De Moraine:" 14-21 juli

Nog steeds zijn er enkele plaatsen vrij in onze *kampen*; op „Renderloo" zouden wij graag nog meerdere jongelui plaatsen in de week van 14-21 juli, terwijl op „De Vinkenhof" en „De Moraine" in de meeste kampen nog wel enkele plaatsen beschikbaar zijn. Voor *gezinsweken* kunt U nog terecht op „Renderloo" van 30 juni-7 juli en van 25 aug.-1 september, terwijl op „De Vinkenhof" nog plaats is van 28 juli-4 aug. Wij hopen, dat U gebruik kunt maken van deze mogelijkheden en dat zomer 1962 zal beantwoorden aan het jaarmotto „zomervreugde," dat een samenbundeling kan zijn van licht, warmte, gezelligheid, vrijheid en vrede. Terwijl we van dit alles genieten zullen onze besprekingen zich bepalen bij wereld- en kerkgemeenschap, bij de eenheid in de gemeente, om tenslotte te komen tot onze eenheid met Christus. Zo hopen we door rekreatie en gesprek een stukje werkelijke gemeenschap te mogen ervaren.

Onze *zomeraktie* voor „Renderloo" begint op gang te komen en we hopen U spoedig de eerste resultaten te kunnen melden. We vertrouwen, dat U ondanks plannen en voorbereidingen voor de zomervakantie zichzelf de tijd gunt even een bijdrage te storten op giro 250591 ten name van „De Vinkenhof" voor „Zomeraktie Renderloo". Uw gift is in dubbel opzicht van belang; niet alleen hebben we Uw financiële steun nodig, maar ook Uw morele ruggesteun. Er kon voorlopig slechts 1/4 van „Renderloo" vernieuwd worden, terwijl de overige gedeelten het ook zeer hard nodig hebben. Door Uw spontane reaktie zal zeer zeker een volgend gedeelte van „Renderloo" spoedig aan de beurt komen!

De volgende week hopen we U een korte samenvatting van de aktiviteiten gedurende het voorseizoen op „De Vinkenhof" en „Renderloo" te geven.

Nader bezien

Russische baptisten bij wereldraad

Dezer dagen werd meegedeeld, dat vijf kerkgemeenschappen in de Sovjet-Unie het lidmaatschap van de wereldraad hebben aangevraagd. Deze aanvragen zullen in augustus a.s. worden behandeld wanneer het Centraal Comité van de wereldraad in Parijs bijeen is.

De kerkgemeenschappen welke dit lidmaatschap hebben verzocht zijn: de evangelisch-lutherse kerk van Estland en Letland, de armeens-apostolische kerk, de georgisch-orthodoxe kerk en de unie van evangelische christelijke baptisten in de Sovjet-Unie.

Waarnemers melden, dat van deze vijf kerkgemeenschappen de baptisten-unie de belangrijkste groepering is.

Officiëel telt de unie van evangelische christelijke baptisten in Rusland 545.000 leden, 5545 gemeenten en meer dan 30.000 voorgangers. Men neemt evenwel aan, dat het aantal baptisten in de Sovjet-Unie veel hoger is dan dit officiële cijfer; men spreekt zelfs van 4-5 miljoen.. We veronderstellen, dat in dit aantal ook hen zijn begrepen die de diensten der gemeenten bijwonen. President van de russische unie is Jakov Zhidkov, algemeen-sekretaris Alexander Karev. Op verschillende internationale baptisten- en andere konferenties zijn beiden graag geziene gasten. De russische unie werd reeds in 1867 opgericht en behoort daarmee tot de oudste baptistengemeenschappen in Europa.

Na de laatste wereldoorlog is er tussen de russische baptisten en die in andere delen van de wereld een groeiend kontakt. Verschillende broeders uit westelijke unies bezochten de gemeenten in Rusland, terwijl enkele kontinentale en wereldkongressen, in dit tijdperk gehouden, ook werden bijgewoond door sovjet-russische delegaties.

We zijn geneigd dit verzoek van onze russische geloofsgenoten om als lid van de wereldraad toe te treden met vreugde te begroeten.

Enerzijds, omdat het - hopen we - wijst op tijden van verademing in de Sovjet-Unie; anderzijds, omdat naar het krachtige getuigenis van deze zo echt-nieuwtestamentische geloofsgemeenschap binnen de kring van de bij de wereldraad aangesloten kerken geluisterd zal worden.

v. D.

„DE MORAINE"; CAMPING DRENTE

Gedurende de aanstaande zomer hopen er weer velen gebruik te maken van de nieuwe en prachtig gelegen camping „De Moraine" te Spier/Drente. Dit dorpje ligt enkele kilometers ten Zuiden van Beilen. In de direkte omgeving van de camping ligt het Terhorsterzand en de Makkumer-plas, tesamen een gebied van ongeveer 2000 H.A. De in omloop zijnde folders zullen U nadere gegevens verstrekken. Natuurlijk wenst U ook enkele zakelijke details, die we ook hier graag vermelden. Ten eerste enkele gegevens betreffende de *akkomodatie;* U kunt Uw eigen tent of caravan plaatsen of ook zomaar een dag daar doorbrengen zonder gebruik van nachtlogies. Onze camping beschikt over vele faciliteiten: kantine en sportterrein; douchecellen en toiletten, stromend water en elektrisch licht; E.H.B.O. en telefoon; en natuurlijk bevindt zich op „De Moraine" onze kampwinkel, waar U alles kunt krijgen wat U nodig heeft voor Uw kampement. Als regel verzorgt U Uw eigen maaltijden, maar voorzover wij U van dienst kunnen zijn zal onze veldkeuken U ook gaarne een warme maaltijd verstrekken. De bakker, melkboer en slager komen dagelijks langs.

Verder een toelichting over de *prijzen* voor Uw verblijf. Men betaalt ten eerste een *kampgeld* van fl 0.75 per persoon per etmaal, terwijl Uw kinderen t.e.m. 12 jaar voor fl. 0.40 mee kunnen; voor een verblijf van een week wordt een korting gegeven, zodat de weekprijs waarschijnlijk fl 3.50 voor volwassenen en fl. 1.75 voor kinderen zal zijn; vervolgens wordt een *staangeld* geheven; en wel voor een tent fl. 0.25, voor auto fl. 0.50 voor kampeerauto fl. 0.80 en voor een caravan fl. 1.- per etmaal.

Hoe U „De Moraine" kunt bereiken? Per trein moet U naar Hoogeveen of Beilen, om van daaruit per bus naar Spier te reizen. Vlak bij het kampeerterrein is een bushalte en de richtingaanwijzers wijzen U vanzelf de weg. *Per auto* moet U rijden langs de sekundaire weg tussen Spier en Beilen, waar U even ten Noorden van Spier de zojuist genoemde richtingaanwijzers aantreft.

De *formaliteiten* zijn gering; U kunt zich een plaats reserveren via „De Vinkenhof".

Overigens kunt U volkomen onaangemeld komen en bent U ten allen tijde van harte welkom gedurende de maanden juli en augustus. Onze beheerder heeft de leiding over het terrein en zal U gaarne in alles van dienst zijn. Voor nachtlogies dient U 'n A.N.W.B.-kampkaart te hebben, welke U bij elk A.N.W.B.-kantoor tegen geringe prijs kunt verkrijgen.
We rekenen weer op een grote belangstelling vanuit alle delen des lands. „De Moraine" is een gezellig ontmoetingsoord en naar we hopen zal het ook een zegenrijk verblijf worden voor velen binnen en buiten onze baptistengemeenten. Wij wensen U een goede week.

Tot ziens in Drente!
J. J. Kiwiet.

Een zendingsavond met zendeling J. Kool

Gemeenten, die graag eens wat meer willen weten over de arbeid, die door br J. Kool in Suriname wordt verricht hebben daarvoor nu de kans als zij tussen midden augustus en het eind van dit jaar een zendingssamenkomst beleggen. Gedurende die tijd is br Kool voor onze gemeenten beschikbaar om van zijn arbeid in Suriname te vertellen.
Momenteel is hij nog in het land, doch hij hoopt zeer binnenkort naar Zwitserland te vertrekken tot midden augustus om daar aan zendingsbijeenkomsten deel te nemen, alsmede in Duitsland, Frankrijk en Luxemburg. Voor zijn terugkeer naar het Zendingsveld in Suriname in februari 1963 hoopt br Kool nog een reis te maken door de Ver. Staten en Canada, om ook daar een aantal zendingsvrienden te bezoeken.
Gemeenten, die br Kool graag voor een zendingsavond willen ontvangen kunnen dit kenbaar maken aan het UZC-sekretariaat.
Op onze vraag aan br Kool, of hij er geen prijs op stelde, om ook zondags de gemeenten te dienen, antwoordde hij, dat hem dat eigenlijk te zwaar was gezien zijn wat wankele gezondheid en dat hij graag zijn krachten wil sparen om straks zich weer helemaal te kunnen inzetten voor Suriname.
Pernis, Ring 88 H. Sikkema

gemeenteberichten

Makkum - (J. H.). Wij mogen een verblijdend bericht uit onze kleine gemeente laten horen. Hoewel het alle zondagen verheugend is als gemeente op te gaan en te luisteren naar de rijke boodschap van het evangelie was het pinksterzondag voor de gemeente wèl een bijzonder blijde dag, omdat we na een lange tijd waarin het zeer stil was in de gemeente, ons doopvont geopend mochten zien. Een jonge zuster (een dochter van een der ouderlingen) had de wens en begeerte te kennen gegeven om haar Heer en Heiland te volgen door de doop. Zo mochten wij pinksterzondag getuige zijn van deze handeling. In een goed gevuld kerkgebouw bepaalde onze voorganger ons bij de tekstwoorden uit Efeze 4 vs 5 „Eén Heer, één geloof, één doop." Op duidelijke wijze werd naar voren gebracht, dat men eerst moet geloven, en dat daarop de doop volgt. Na de dienst vierde de gemeente het avondmaal. Hierbij mochten wij met een grote schare aanzitten. Ook waren er velen van onze zustergemeente te Workum aanwezig. Door ouderling A. Hellingwerf werd onze jonge zuster toegesproken. Daar deze zuster haar werkkring in Harderwijk heeft en dus onze gemeente weer gaat verlaten, hopen en bidden wij dat zij daar in die jonge gemeenschap nog tot zegen mag zijn. Ook hadden we een oudere zuster in ons midden, die door omstandigheden vele jaren buiten de gemeente had gestaan. Deze had ook de begeerte te kennen gegeven weer in de gemeenschap te worden opgenomen. Ook deze zuster werd door genoemde ouderling een welkom toegeroepen. Zo hebben wij U weer het een en ander laten horen van de arbeid in onze gemeente. We hopen en bidden, dat ook mede door deze doopsbediening anderen aangetrokken mogen worden, opdat ze zich geheel mogen geven aan den Heer en de gemeente.

DELFZIJL - (P.W.B.) Eivol was 't in ons kerkgebouw, toen de gemeente op de eerste pinkstermorgen samenkwam, zo vol dat velen nog plaats moesten nemen in de jeugdzaal. Velen wilden niet alleen de pinksterboodschap(op gloedvolle wijze door de voorganger gebracht.) beluisteren, maar wilden er ook getuige van zijn, dat 'n zuster door de doop in de gemeente werd opgenomen.
Met grote aandacht werd geluisterd naar de prediking en naar zang van ons koor.
In de avonddienst werd aan de dis des Heren onze zuster een hartelijk welkom toegeroepen door ouderling br Heijnen.
Deze (zr Dijkhuizen) woonachtig in Appingedam, was door de diensten, die daar voor enkele jaren werden gehouden, met ons en het evangelie in aanraking gekomen. Door gebrek aan lokaliteit moesten deze diensten echter worden opgeheven.
Zo ontving dus de gemeente een zuster uit Appingedam, juist in het tijdvak dat een broeder uit Appingedam door onze Heer werd thuisgehaald n.l. onze oude br Jongs.
Zijn verlangen was met Christus te zijn.
Zo mogen we telkens weer ervaren, dat de Here Zijn gemeente bouwt en bewaart, ook wanneer Hij geeft en neemt.

DEN HELDER - (J.L. Pinksterdag is voor Gods kinderen een bizondere feestdag, de dag, waarop de Trooster naar de aarde kwam, de dag waarop God Zijn woord „Ik zal Mijn Geest uitstorten op alle vlees", wáár maakte. De discipelen hadden er lang en met ongeduld op gewacht, nog niet recht wetende welke ervaring hen ten deel zou vallen. De hoofdzaak was echter dat „allen eendrachtelijk bijeen" waren en wachtten op de komende dingen, op Gods tijd. Als leden van een eertijds snel groeiende gemeente raak je er zo gauw aan gewend dat er telkens mensen zijn die zich bereid verklaren Jezus te volgen in 't watergraf, dat men spoedig 't geduld dreigt te verliezen als er eens 'n tijd aanbreekt waarin er geen dopelingen zijn, ja, dat men zelfs bij de pakken gaat neerzitten en zegt „'t ging zo goed, maar nu is 't niets meer" en dan te vervallen in nonaktiviteit. Och, beseften zij maar dat op die manier de stilstand wordt bevordert.

Al zijn er geen uiterlijke tekenen, zo kan er toch groei zijn in de gemeente. Plotseling ervaar je dan zo'n wonder dat een pinksterdag tot een dubbele feestdag maakt als er weer één is die zich geven wil aan de Heer om met Hem onder te gaan en op te staan. Ja, zo'n dankbare dag mochten wij beleven, een heel jonge zuster nog, maar voor God meer waard dan de wereld was het die zich, met een sterk en positief getuigenis, bereid verklaarde haar leven voortaan aan Hem te wijden. Een ontroerend getuigenis zong zij, voordat zij afdaalde. Moge 't zo zijn dat zij die zich nog niet gaven, in het diepst van hun ziel werden getroffen door dat getuigenis. Zo'n belevenis geeft weer een stimulans om door te gaan met de arbeid in de wijngaard des Heren. Zo zullen er in de naaste toekomst een serie van acht openluchtsamenkomsten worden gehouden in Den Helder, waaraan ons zangkoor en de evangeliesatie-groep hun krachten zullen geven, terwijl onze voorganger het Woord hoopt te brengen. Zo gaan wij voort, de tijd uitkopende totdat Jezus komt.

VEENDAM-(J.V.) Mochten wij op zondag 25 maart een broeder en twee zusters dopen, op zondag 10 juni zagen wij een broeder en drie zusters in de doopvont afdalen. Een reden tot grote blijdschap was dat voor hen zelf, maar ook voor de gemeente. Groot was de schare die opgekomen was om deze dienst mee te maken. Aandachtig werd er naar de prediking geluisterd, waarna de doopsbediening plaats vond De gemeente schaarde zich na de dienst met haar nieuwe leden om de tafel des Heren om het avondmaal te vieren.
De nieuwe leden werden hartelijk welkom geheten door Ouderling Leutscher, ook werden een broeder en zuster verwelkomd die voor het eerst weer met ons deelnamen aan het avondmaal nadat ze jaren die gemeenschap hadden moeten missen. De arbeid gaat rustig door, zowel in de gemeente als in de verenigingen. Wij mochten deze winter verschillende evangelisatie-samenkomsten houden. Verder werden in het laatst van april en begin mei „appèl-avonden" gehouden in samenwerking met de gemeenten Foxhol, Hoogezand en Muntendam. De boodschap van het Evangelie werdt beurtelings gebracht door de voorgangers van de samenwerkende gemeenten. Verder werkten mede de zangkoren en muziekclubjes van deze gemeenten. Dagelijks trokken de drie voorgangers er met de geluidswagen op uit om bekendheid te geven aan deze „appèl-avonden".
Het waren drukke dagen, maar mooi, omdat in dit samenwerken de onderlinge band en saamhorigheid werden gemerkt. Het waren rijk gezegende avonden. Nu de winterarbeid voorbij is, zijn de openluchtsamenkomsten weer begonnen. De eerste is gehouden op zaterdagavond 2 juni in Interkerkelijk verband. Zo hopen wij ons deel bij te dragen aan de verbreiding van het evangelie van Jezus Christus in Veendam en omgeving. Moge het tot zegen zijn van hen die op deze wijze, in aanraking komen met het evangelie zodat zij hun hart openstellen voor de Heer.

ALMELO GERANIUMSTRAAT,-(J.M.) We zijn hier in Almelo de drukte van de A.V. zo langzamerhand te boven. Het „normale" gemeenteleven is weer in volle gang.
Even nog een terugblik naar de paasdagen. We hebben op 2de paasdagmiddag als gemeente een „liefde-maal" gehouden. Het was een proef. De verwachtingen waren niet hoog gespannen. Toch kunnen we achteraf zeggen, dat we samen een mooie en gezegende middag gehad hebben. Er is gezongen, voorgelezen, een getuigenis gegeven enz. en er tussendoor óók nog gegeten. Verder de Verbouwing: Ja, er wordt bij de kerk druk gebouwd. We krijgen er een konsistorie, toilletten, keuken en hal bij en zo God het wil in de toekomst een jeugdgebouw. Voor het jeugdgebouw wordt speciaal bij de jeugd enorm hard gewerkt om de finantiën bij elkaar te krijgen.
Zondag 27 mei is zendeling J. Kool bij ons geweest. Hij heeft ons verteld van z'n werk in Suriname èn lichtte z'n verhaal toe met dia's. Het was een gezegende avond; we werden er weer eens van doordrongen dat ook dit werk vooral ons gebed en onze finantiële steun zo nodig heeft. Dat God ook het werk van br Kool maar rijkelijk mag zegenen! Helpe God ook ons om óók in onze naaste omgeving van Zijn grote Liefde te vertellen en zo ook een klein beetje zendingswerk te doen.

UIT ONS UNIE-BUREAU

De 1%-aktie in het *„kerkbouwjaar 1962"* loopt gestadig en geregeld in de diverse gemeenten. Wat een animo en verantwoordelijkheid voor deze belangrijke zaak wordt aan de dag gelegd door de getrouwheid en volharding van hen, die zich daarvoor in onze gemeenten inzetten! Mocht het in uw gemeente misschien minder vlot en zorgvuldig gaan in deze zaak, laat dan dit bericht een opwekking mogen zijn om met overleg en visie voort te gaan. Want het komt er juist op aan onverdroten de met blijdschap toegezegde bedragen in te zamelen en animerend te spreken over de grote zaak van de kerkbouw in de komende jaren, waarvoor wij ons speciaal in dit KERKBOUWJAAR 1962 inspannen. Broeders, gaat voort, draagt nu de „stenen" aan, die voor de komende kerken nodig zijn! Het eerste halfjaar gaat zijn laatste week binnen. Als onze penningmeesters en kontaktpersonen in die week weer de verzamelde gelden zouden kunnen overmaken (op giro 1504 ten name van de Bouwstichting, Arnhem), dan zou dat erg prettig zijn. Dan immers zouden wij kunnen opmaken hoeveel er in het eerste halfjaar gezamenlijk is bijeengebracht. Kan dat, broeders? Voor uw medewerking, ook hierin, zijn wij van harte dankbaar.

T. Jansma

Kaderkursus in N.W.-Nederland

Zaterdag 9 juni j.l. mochten wij de kursus voor werkers in gemeentelijk verband, georganiseerd door de kommissie van baptistengemeenten in Noord-West Nederland, gehouden op de zaterdagmiddagen van 14 april t.e.m. 9 juni in Amsterdam, afsluiten.

De kursus omvatte 3 hoofdthema's n.l.

A. Bijbelstudie, docenten drs J. Reiling en ds M. G. Boeschoten.

B. Struktuur en organisatie, docent ds J. Broertjes.

C. Groepswerk en methodiek, docenten dr. J. J. Kiwiet en ds N. J. v. Beek.

De deelnemers waren unaniem van oordeel dat wij van deze kursus veel hebben geleerd. Wij danken bovenal de Heer der gemeente voor de zegeningen die Hij ons geschonken heeft; Hij is het die ons kracht heeft gegeven aan deze kursus deel te nemen en ons innerlijk gesterkt heeft om dienstbaar te zijn in de gemeenten, een ieder op de plaats waar Hij ons gesteld heeft. Wij als deelnemers aan deze kursus zijn er van overtuigd dat de Heiland deze heeft doorgang doen vinden om hetgeen wij van Hem daarin ontvangen hebben door te geven aan anderen en wij willen dit in de eerste plaats in de gemeente doen, zodat dit onze gemeenten, tot eer van God, ten goede zal komen. Wij hopen daarom van harte, dat de gemeenten ons daartoe in de gelegenheid willen stellen.

Omdat de docenten op de laatste zaterdag niet allen aanwezig konden zijn willen wij hen vanaf deze plaats hartelijk danken voor de bijdragen, die zij gegeven hebben. In het bijzonder mogen wij dr Kiwiet dank zeggen, die deze kursus voor een groot deel heeft voorbereid en opgesteld. Aan de hand van een globale indeling werd ten behoeve van de deelnemers deze kursus uitgewerkt en gestencild door één der deelnemende broeders, en - in een map gebundeld - is dit materiaal een goed orienterende en zeer bruikbare handleiding geworden.

Van deze map zijn er nog een dertigtal over die beschikbaar zijn voor de gemeenten. Raden der gemeenten, die belangstelling hebben voor deze map, om die in de gemeentelijke arbeid te gebruiken, kunnen zich in verbinding stellen met de sekretaris van bovengenoemde kommissie br J de Jonge Pzn. Adm. de Ruyterweg 256 te Amsterdam.

Mag ik dit kort verslag besluiten met enkele opmerkingen door te geven die naar aanleiding van deze kursus opgeworpen zijn. Ten eerste: er is dringend behoefte aan een schriftelijke bijbel-kursus. Ten tweede er is zo weinig lektuur in het Nederlands over de oorsprong van het baptisme, zijn leer en geschiedenis.

Misschien is dit een stimulans voor de bevoegde kommissies te besluiten bovengenoemd te gaan uitgeven. Wij geloven dat dit voor ons als baptisten in Nederland in een zeer grote behoefte zal voorzien!

Leiden. M. v. d. Berg Jr.

BROkSTUkKeN

Er zijn mensen die nauwelijks meer ergens van genieten kunnen. Het zijn de verwenden, die alles geproefd hebben en nu niets meer lusten. Zelfs het allerfijnste kan hen nauwelijks meer bekoren. Ze zijn b l a s é, wat volgens het woordenboek betekent dat ze door oververzadiging ongevoelig zijn voor verder genot.

Wie zich om de financiën niets hoeft te ontzeggen, en zichzelf geen beperkingen oplegt, wordt blasé. Zo'n verwend mens, die „nergens meer wat áán vindt" en die je nooit meer eens echt met een kleinigheidje verrassen kunt. Arme stakker, in wie de „gezonde eetlust" gedood is.

Het christendom kent ook zijn verwenden. De geblaseerden. Ze halen hun neus op voor een gewone boterham en lusten alleen nog maar opgemaakte broodjes. Van die ene, bepaalde bakker, Ik hoorde laatst van een man die op gezette tijden helemaal naar het buitenland reisde, om geestelijk eens echt te kunnen *genieten. In* zijn eigen goede vaderlandje was alles maar zozo.

Is het christen-zijn synoniem met geestelijk genieten? Moeten we daar gaan waar we geestelijk het meest geaaid, gestreeld en geprikkeld worden? Is het zo dat een gelovig kind van God iedere zaterdagavond de predikbeurtenkolom na moet zien, zoals een vakantieganger dat doet met zijn VVV-gids om een restaurant te vinden waar hij naar zijn smaak het lekkerst en goedkoopst eten kan?

Als een christen gaat trekken omdat hij brood zoekt inplaats van stenen, dan drukken we hem de hand. Hij heeft gelijk. Maar als hij gebak zoekt inplaats van brood, dan is hij een smulpaap en verdient hij gewaarschuwd te worden.

Het schaap moet niet alleen bedacht zijn op een groene weide, maar ook moet hij acht geven op de kudde, waarvan hij deel uitmaakt. Het kind moet niet alleen vragen naar goed voedsel, maar moet ook weten te horen bij het gezin, waarvan het lid is. Wij prijzen die kinderen niet, die nooit bij moeder aan tafel verschijnen, omdat het eten bij de vriendjes thuis lekkerder is. Paulus heeft dit geblaseerd-zijn ook bij de Koritnhiers ontmoet. Bijna iedere christen in die plaats had zijn eigen lievelingsvoorganger die zijn lievelingsgerechten opdiende. Daar ging hij naar toe, daar genoot hij, daar werden zijn eigen stokpaardjes bereden, zijn eigen ideeën gehuldigd. En zo verbraken ze daar de eenheid in christus terwille van de eigen geestelijke genotzucht.

Is geestelijk genieten hetzelfde als door God gezegend worden? Soms wel, maar vaak ook niet. Abraham is niet uit Ur getrokken naar het beloofde land, omdat het hem daar zo aantrok, maar omdat God het wilde. Zo werd hij op een zware weg gezegend. Paulus spreekt over het trouw bezoeken van de *eigen* samenkomsten (de huissamenkomsten van de wijk waarbij men hoorde) en niet over het bezoeken van die samenkomsten, waarin men het meest genieten kan. Mij dunkt dat zijn woord juist bedoeld is als een waarschuwing voor de geestelijke genotzoekers.

De gemeente wordt niet in stand gehouden door de „genieters," die komen als er wat te halen valt, en verdwijnen als het soms zwaar wordt. Ze wordt gedragen door de trouwen, die pilaren willen zijn in de tempel om de lusten èn de lasten mee te helpen dragen, zoals de Heer het bevolen heeft.

—:—

Veel bijbellezers klagen, dat er zoveel gedeelten zijn, waarvan de betekenis niet duidelijk is.

Mark Twain heeft eens opgemerkt dat wat hem moeite gaf in de bijbel niet de passages waren die hij niet begreep, maar die passages, die hij wel begreep. Het is duidelijk wat hij bedoelt. Gods Woord wil in praktijk gebracht worden: De bevelen gehoorzaamd, de beloften geloofd en toegepast. Zodra we zo'n bevel gehoord en zo'n belofte gelezen hebben, wordt het moeilijk, want nu moet er mee gehandeld worden.

In het boek van *Richard Collier:* De stad die niet sterven wilde," lazen we dat tijdens de verschrikkelijke bombardementen, die Londen in de laatste oorlog had te doorstaan, allerlei spandoeken e.d. de mensen moed inspraken.

Op een der spandoeken moet het mooie woord gestaan hebben:

„Knikken Uw knieën, kniel er dan op."

Wf.

Losse Schakels

In Roemenië We lezen niet veel over onze geloofsgenoten in de Balkan-landen. Met des te meer belangstelling nemen wij kennis van hun wedervaren als daaromtrent berichten door komen. In „Hervormd Nederland" troffen we een artikel aan **„Roemenië, de Staat, de Orthodoxie en de Sekten"**; daarin werden ook de baptisten genoemd. De christelijke kerken zijn in dat land nogal eens, sedert de kommunisten er regeren, door zware tijden heengegaan, maar het gaat hen tegenwoordig beter. Hadden de baptistengemeenten er voorheen nogal eens last van de onverdraagzaamheid van de Orthodoxe Staatskerk in Roemenië, zo mogen ze zich heden, gelijk alle vrije kerken, met de voormalige staatskerk gelijk gesteld zien. Voor vijftig jaren telden de baptisten in dat land 30.000 leden, in 1945 was dat 60.000 en thans zijn het er 90.000. Kort na de omwenteling mocht geen gemeente geinstitueerd worden als ze niet teminste 100 gezinshoofden onder haar leden telde. Er werden toen 60 kerken gesloten en 100 voorgangers gingen de gevangenis in. Al gauw daarna gingen alle 1600 bedehuizen van de baptisten dicht. Vele gemeenteleden werden gearresteerd en mishandeld.

Huidige stand van zaken Later nam de Overheid echter een houding van grotere verdraagzaamheid aan. De Orthodoxe Kerk onderging een vernieuwing als gevolg van de opwekking, die door de vrije gemeenten en groepen ging. De bijbel heeft in die kerk nu een belangrijke plaats gekregen. De staat betaalt de helft van de salarissen en de kerken worden ook verder finantieel ondersteund. De baptisten weigeren echter staatshulp in elke vorm .Zij zeggen: we houden vast aan wat steeds één van onze grondbeginselen is geweest, nl. de vrije kerk in de vrije staat.
De schrijver van het artikel, waaruit we een en ander citeren zegt:

> **„Ik heb het seminarium van de baptisten bezocht en hun grootste kerk in Boekarest. Alles is bijzonder eenvoudig, armoedig zelfs. Maar hoe oneindig veel meer indruk maakt het hier in zo'n simpel maar stampvol gebouw de met zichtbaar enthousiasme doorleefde dienst mee te maken, dan in andere fraaie, grote, gesubsidieerde kerkgebouwen, waar nog slechts enigen komen".**

Maar niet alleen de baptisten tonen er een opmerkelijke groei, doch eveneens de evangelische gemeenten, de pinkstergemeenten en de adventisten. Er heerst in die kringen een grote blijmoedigheid. Voor zover het deze mensen geldt, zullen zij het parool: een **vrije kerk in een** vrije staat waar maken. Men is voorzichtig in zijn uitingen, maar van serviliteit ten opzichte van de staat is niets te bespeuren. Kan in zware tijden de kracht van het evangelie niet heerlijk doorbreken? Afbraak is niet altijd en in alle opzichten verlies.

Het trefpunt De meeste lezers van „De Christen" zullen wel op de hoogte zijn van de aktiviteiten van de **„Achttien"**, een groep hervormde en gereformeerde predikanten, die van oordeel zijn dat de kerkelijke verdeeldheid onder de gereformeerden en de hervormden niet langer geduld mag worden. Men wenst het „kerkvolk" voor het vraagstuk te interesseren en aan de oplossing te laten meewerken. Uit de aard der zaak heeft ook dit eenheidsstreven onze belangstelling, al behoren wij niet tot de „Gereformeerde Gezindte". Met de gelovigen in beide kerken voelen we ons verbonden en daarom raken hun vraagstukken ook ons, althans wanneer het gaat over de vraag van gescheidenheid en hereniging.

De kerk in het midden In „Centraal Weekblad" van enkele weken geleden, wijdt prof. dr D. Nauta van de Vrije Universiteit aan deze zaak een artikel. Wat ons daarin trof was de opmerking dat het bij de bespreking van de kwestie der kerkhereniging in principe gaat, althans moet gaan, om de vraag: wat is de kerk?
Het is, menen wij, vooral deze vraag, die in de Afscheiding en de Doleantie de afsplitsingen hebben veroorzaakt. Prof. Nauta schrijft nu: wanneer men de eigenlijke kwestie in het centrum geplaatst wil krijgen, het naar zijn mening noodzakelijk zal zijn

> **„dat men in de gesprekskringen van hervormden en gereformeerden gezamenlijk zich rekenschap geeft van de belijdenis over de kerk".**

En dit, meent hij, zal men het gemakkelijkst kunnen doen aan de hand van de desbetreffende artikelen van de Nederlandse Geloofsbelijdenis. Het gaat om de inhoud van de Geloofsbelijdenis. Wat leert zij in de artikelen 27-32 over de kerk?

Het goede uitgangspunt We kunnen slechts hopen, dat deze raad van Prof. Nauta in de hervormde en gereformeerde gesprekskringen opgevolgd zal worden. En dan willen we graag meeluisteren, want ook wij zijn van oordeel, dat in geheel de oekumenische beweging het vraagstuk van de kerk in het centrum van de gedachtenwisseling geplaatst moet worden. In de grote vergadering van de wereldraad van kerken, gehouden in Evanston heeft men een oplossing in deze richting gezocht - te oordelen naar de voor die samenkomst voorbereidende studiën. Het resultaat is, te oordelen naar het verslag van die assemblee, teleurstellend geweest. Laat men het in Nederland nu eens aandurven en wanneer men begint met de uitspraken, gedaan door de Dordtse Synode van 1618-'19 dan zal men vermoedelijk verder gaan vragen en opnieuw trachten te verstaan wat het nieuwe testament leert aangaande aard, plaats en taak der gemeente.

L.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 29 juni 1962 Jaargang 79 Nr. 3633

Wat wil je later worden?

Enkele aantekeningen bij „beroepskeus".

Ooms en tantes schijnen sinds mensenheugenis erg veel belangstelling te hebben voor de maatschappelijke carrières van hun neefjes (en nichtjes). Vroeger antwoordden wij op de vraag van deze belangstellende familieleden: wat wil je later worden? steevast met een triomfantelijk: timmerman! en in een later stadium: politieagent! Daarna kwam de tijd, dat we ons (toekomstig) dagelijks brood wel wilden verdienen bij de KLM, natuurlijk niet als nederig lid van het grondpersoneel maar als hoog-vlieger Waren we in deze tijd puber geweest, we zouden het beroep van ruimtevaarder hebben opgegeven als de meest begerenswaardige dagelijkse bezigheid. Waarschijnlijk hebben we deze aspiraties gedeeld met vele andere knapen. Er zouden beslist teveel timmerlieden, politieagenten en vliegeniers (astronauten) zijn geweest indien al deze toekomstdromen in vervulling waren gegaan. Tegen de tijd dat de opgroeiende jongeling wèrkelijk moet kiezen voor een toekomstig beroep weet hij in vele gevallen geen antwoord te geven op de vraag: wat wil jij worden? De beroepskeuze blijkt dan dikwijls eeen moeilijke zaak te zijn geworden.

Beroepskeuze: vroeger ondenkbaar.

In het verleden baarde de beroepskeus de ouders noch de kinderen veel zorgen. Dikwijls was er helemaal geen sprake van keus; vanzelfsprekend kwam de jongen die de lagere school had doorlopen bij de boer of bij een baas die juist een jongen nodig had. Misschien dat een meisje eerst nog even thuis bleef om moeder te helpen, maar dan brak ook voor haar als de gewoonste zaak van de wereld de tijd aan, dat zij een „dienstje" kreeg.

In andere gevallen - in de veenkoloniën bijvoorbeeld - verrichtte het hele gezin, vader, moeder en kinderen, samen de dagelijkse arbeid. Met vreugde werd dan de dag begroet waarop zoon of dochter - kinderen nog - de leeftijd had gekregen waarop de school vaarwel kon worden gezegd. Dat zoon of dochter een ander „vak" zou kunnen kiezen dan dat van de ouders en grootouders was ondenkbaar.
Niet slechts in „arbeiderskringen" was beroepskeus een onmogelijkheid, ook in de wereld der burgerij (zoals toen de klasse der zelfstandigen werd genoemd) kwam het zo goed als niet voor. De zoon van de bakker werd bakker, de zoon van de koopman, enzovoorts. Of men er geschikt voor was of niet, of men er voor voelde of niet voor voelde, dat waren geen kwesties waarmee men zich lang bezig hield. Hoeveel verdriet door deze maatschappelijke situatie veroorzaakt werd in het leven van jongemensen - dikwijls zelfs een levenslang verdriet - zal niemand kunnen beschrijven. Het laat zich slechts denken. Alleen zij die dit leed in eigen leven of in hun omgeving hebben ervaren kunnen weten wat het betekent, elke dag opnieuw arbeid te verrichten waarvoor je niet gekozen hebt, waarin je jezelf niet kwijt kunt worden. En ook: Hoeveel talent zou er, door de afwezigheid van beroepskeus niet verloren zijn gegaan?

Andere omstandigheden

Er is veel ten goede veranderd. Een verandering waarmee we bizonder gelukkig kunnen zijn is gelegen in het feit, dat onze jongemensen tegenwoordig kunnen kiezen welk beroep zij willen uitoefenen. Niet, dat daarmee alle problemen zijn opgelost. Natuurlijk betekent de vrije beroepskeus geen garantie voor een harmonieus leven. Het kan daartoe wel een belangrijke bijdrage zijn. Zelfs een niet te onderschatten bijdrage. We veronderstellen, dat wij het belang van een juiste beroepskeuze niet tot in de finesses behoeven aan te duiden. Met het woord dat we hierboven gebruikten: harmonieus leven, hebben we reeds veel gezegd. Het zal duidelijk zijn, dat de wijze waarop men zijn dagelijkse arbeid verricht, met vreugde of met tegenzin, een bijzonder grote invloed heeft op de mentale en geestelijke ontwikkeling van de mens, op zijn levenspartner, zijn gezin en allen die met hem in kontakt plegen te komen. Daarom gebruikten we het woord:harmonieus leven. En volstaan daar verder mee.
Vele van onze jongemensen kunnen tegenwoordig meer oderwijs ontvangen dan dan dat van de lagere school. U.L.O., L.T.S. of huishoudschool liggen thans zo goed als binnen ieders bereik, terwijl er voor hen, die deze scholen hebben bezocht daarna nog vele mogelijkheden zijn zich verder in een of andere richting te ontwikkelen door middel van avondscholen en andere (soms schriftelijke) kursussen. Reeds daardoor is het tijdstip waarop voor een beroep gekozen moet worden - uitgezonderd de leerlingen van een L.T.S. - uitgesteld tot een moment waarop men rijper is voor een beroepskeuze dan een vroegere generatie. Wellicht is het mede daardoor, dat er niet zoveel meer vóór de jongeren gekozen wordt maar dat zijzelf kiezen. Natuurlijk is het advies van de ouders zeer belangrijk; immers, zij kennen het karakter en de aanleg, de mogelijkheden en de onmogelijkheden van hun eigen kind doorgaans beter dan dat het kind die zelf kent.

In dit nummer

Wat is een beroep?

Men beweert - en wij hebben het ook weleens gekonstateerd -, dat uit de beroepskeuze niet slechts de begaafdheid en aanleg van iemand blijkt maar ook zijn mentale instelling. Schoolmeesters en predikanten zouden een niet-materialistische inslag hebben artsen en advokaten daarentegen een materialistische. .
Of deze regel werkelijk als regel beschouwd moet worden wagen we ernstig te betwijfelen, feit is, dat - ook onder christenen - de beroepskeus dikwijls wordt bepaald door de vraag wat het meest lukratief is.
Er dreigt een ernstig tekort aan predikanten en geestelijken in vele kerkgenootschappen; leraren voor het middelbaar onderwijs worden schaars etc. Men zegt dat de oorzaak daarvoor ligt bij de - in vergelijking met het bedrijfsleven - lager salariëring. Op ander niveau doet zich hetzelfde euvel voor in de ambtelijke en politieke wereld. Het bedrijfsleven betaalt veel beter, waarom zou men dan ambtenaar worden of zich met zijn gaven en bekwaamheden wijden aan een politieke loopbaan wanneer de staat deze toewijding financieel niet weet te waarderen?
Het mag beslist niet als een goedkope slogan worden uitgelegd wanneer we de meeste nadruk stellen, dat het een christen in zijn beroepskeuze niet mag gaan om de *verdienste* maar om de *dienst,* niet om het *verdienen* maar om het *dienen.* In het woord beroep straalt nog altijd het woord *roeping* door. Het is onze zonde, dat we het woord roeping hebben gereserveerd voor de idealisten, de dominees, de evangelisten en de zendelingen. Voor verpleegsters en tegenwoordig ook voor gezinsverzorgsters. Het geldt evenwel alle christenen! Beroepskeus mag daarom nimmer bepaald worden door de vraag hoe men het gemakkelijkst het meeste geld kan verdienen.
We hebben het idee, dat vooral jongemensen - hoewel soms beweerd wordt dat de jeugd alleen maar aan geld-verdienen denkt. - de waarheid van bovenstaande „stelling" wèl wil aanvaarden, ook in de praktijk. Verder, dat het vooral de ouderen zijn die deze gedachte in theorie nog wel aksepteren, en in praktijk misschien ook voor andermans kinderen, maar hun eigen kindere met klem verzekeren, dat „geld" tenslotte alles is waar de wereld omdraait. . . .
Christen-ouders moeten zich diep schamen wanneer zij hun kinderen een „idealistisch" beroep afraden, omdat het „niets op levert." Natuurlijk moeten ouders hun kinderen óók wijzen op de materiële gevolgen van een eventuele keus; die gevolgen mogen echter nooit beslissend zijn.

Een moeilijke zaak

De tijd waarin de zoon van de handenarbeider persé een gooi moest doen naar een witte-boordjes-baan is, hopelijk, voorbij. Hoewel, er is toch nog wel veel van die geest blijven hangen. Komt het niet nog veelvuldig voor, dat jongemensen die 't wat hun aanleg betreft niet kunnen, gedwongen worden door hun ambitieuze ouders een middelbare school te bezoeken? Ouderlijke eerzucht waarvan de kinderen de dupe worden. Maar ook het omgekeerde komt voor: kinderen die, omdat een middelbare school „niet voor ons soort mensen" zou zijn, genoegen moeten nemen met een lagere technische opleiding of helemaal geen opleiding, om daarna geld in te brengèn. Hetgeen evenzeer duidt op ouderlijk egoisme. Vooral meisjes zijn nogal eens het slachtoffer van dit egoisme van een liefhebbend vader en moeder. „Ze zal toch wel trouwen," is dan het bescheid dat de ouders geven wanneer zij motiveren waarom zij hun dochter een voortgezette schoolontwikkeling of een bepaalde vakopleiding hebben ontzegd.
Een beroep te kiezen - dat is toch iets voor het gehele leven! - (hetgeen voor sommigen alleen nog maar het kiezen van een bepaalde studierichting betekent) en daarbij adviseren, is geen sinecure. Natuurlijk heeft de jongen en het meisje zelf het eerste en beslissende woord. Anderen kunnen hem slechts iets aanraden. Bij sommige jongemensen is hun keus heel duidelijk en overtuigd. Door allerlei lektuur hebben zij zich soms reeds in het vak hunner keus verdiept; anderen daarentegen worden heen en weer geslingerd tussen het een en het ander; soms zijn ze overtuigd van dit, dan weer van dat. Ook de ouders weten soms niet wat te adviseren. Zij kennen de aanleg van hun kind. En zijn interesse, Maar wat nu? In het algemeen is het goed ook te luisteren naar het advies dat een onderwijzer of leraar geeft. We geloven, dat men er ook goed aan doet zich te wenden tot een bureua voor beroepskeus, die men tegenwoordig in de meeste grotere steden wel vinden kan.

Onze beroepskeus heeft ook met God te maken.

In deze weken zullen vele jongeren, ook in onze gemeenten en in onze gezinnen, zich voor de keus van een studierichting of beroep gesteld zien. Dáárom hebben we dit onderwerp aan de orde gesteld. Reeds hebben we in dit artikel opgemerkt, dat het een christen in zijn beroepskeuze nooit mag gaan om de verdienste, maar om de dienst; niet om het verdienen, maar om het dienen. Toch kan en moet er nog meer van gezegd worden. Onze beroepskeuze heeft alles met God te maken. Met ons rentmeesterschap over de gaven welke Hij ons toevertrouwde. Geen talent mag onnut verspild worden. Om 't eens scherp te stellen: indien we het talent om brood te bakken hebben ontvangen mogen we ons niet tevreden stellen met het misschien wel veel gemakkelijker baantje van transportarbeider in de suikerverwerkende industrie.
Sommigen fronsen met het voorhoofd: wat heeft dat nu met talent te maken? Dacht U, die fronsend verder leest, dat alleen dominees, zangers, organisten en kunstschilders „talenten" hadden ontvangen? Nee, ook bakkers en groentehandelaren, rijwielherstellers en automonteurs, direkteuren van grote handelsmaatschappijen en boekhouders!

Geve de Heer onze ouders en onze kinderen, vooral in deze tijd, veel licht en wijsheid wanneer zij hebben te beslissen over een stuk toekomstig leven. Veel gewoon menselijk geluk hangt er van af. Ook dat geluk mag het deel der mensen zijn. Omdat het vooral dán aanwezig is wanneer we als christenen verantwoord leven. Verantwoord tegenover de naaste en tegenover Hem Die ons veel heeft toevertrouwd.

v.D.

Vluchtelingenhulp

In het door Prinses Wilhelmina beschikbaar gestelde „Huize Voorhout" in Den Haag wonen twintig bejaarde russische vluchtelingen. Zij zijn in 1917 gevlucht naar China, hebben daar een nieuw bestaan opgebouwd tot zij opnieuw moesten vluchten voor het kommunisme. Via Hong Kong kwamen zij in Nederland, waar zij nu, na hun veelbewogen leven, van een onbezorgde levensavond genieten. De kerken samenwerkend in de Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen zorgen voor hen. Dank zij de goede leiding van het nederlands russisch echtpaar Stoffel-Barnehl (zelf uit Rusland gevlucht) heerst er in het huis een gezellige, echt russische sfeer, waar de vluchtelingen zich echt thuis voelen.
Het huis kampt met een personeelstekort, waarvoor gelukkig een oplossing in zicht is, maar pas in september a.s Wie wil ons komen helpen in juli en augustus? Wij zoeken een vrijwilligster die, tegen vergoeding van kost, inwoning en zakgeld bereid is mee te werken in de huishouding. De meeste vluchtelingen spreken nu wel een woordje Nederlands, maar als de hulp enige kennis heeft van de moderne talen, (en Russisch), zou dat wel prettig zijn.

Aanmelden bij stichting oekumenische hulp aan kerken en vluchtelingen, Cornelis Houtmanstraat 17, Utrecht, tel. (030)-21231 of 17052.

(ingezonden)

Beroepingswerk

Beroepen: te Hoogezand, J. Bouritius te Tweede Exloërmond.

(nagekomen bericht)

Met grote snelheid glijden we door de tijd. Na onze jeugdjaren lijkt het wel of ons levenstempo steeds hoger wordt opgevoerd. Voor we het weten is er weer een jaar voorbij.

Wie met grote snelheid moet rijden, heeft veel licht nodig. Op een auto vindt U daarom geen fietslantaarn, maar een koplamp, die het vermogen heeft tientallen meters vooruit de weg te verlichten in de duisternis. De bochten en gevaarlijke kruispunten kunnen alleen, bij een goed overzicht veilig worden genomen en de gevaarlijke obstakels worden ontweken, als men ze vroegtijdig heeft ontdekt Wee hem, die met te weinig licht een te grote snelheid heeft; het is vrijwel zeker, dat hij verongelukt.

Maar al te vaak is de duisternis van ons bestaan een verstikkende werkelijkheid. Onze snelheid en tekort aan levenslicht maken de kans op verongelukken voor het leven heel groot. Vanuit onze dagelijkse ervaringen komen vragen bij ons boven over bijvoorbeeld de zin van ons bestaan, over schuld en oordeel; soms is er een onbepaalde angst, die het donker maakt in ons gemoed, zelfs bij de heerlijkste zonneschijn.

Aan rustige wateren

„Ik ben het licht der Wereld"

Het ontdekkende licht van Jezus Christus schijnt ver vooruit. Ver genoeg om bij elke snelheid een goed overzicht te hebben op de levensweg. Het waarschuwt ons voor de dag van het oordeel. Het zegt ons dat we schuldig staan voor God.
Maar Christus laat ons méér zien. Zijn licht openbaart, dat er een diepere zin in het leven is. Zijn licht opent onze ogen voor de waarachtige reddende liefde van God tot de verloren mensen. Ga dus niet met de grote snelheid van de daverende dingen dezer dagen uw eeuwig ongeluk tegemoet.

Want het geloof in Jezus Christus ontsteekt in ons het levenslicht. Christus heeft verzoening gedaan over onze zonden. Hij brengt ons de liefde van God en de liefde tot de naaste als hoogste waarden in ons leven. In de vaart van ons leven geeft Hij voldoende om niet te verongelukken.
Daarom luidt de belofte van onze Meester: „Wie mij volgt zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben", (Joh. 8:12b)
Winschoten C. Mostert

DRS D. SLORT OVER:

Het Koninkrijk Gods in het nieuwe testament (1)

Over het Koninkrijk Gods wordt veel gesproken en gezongen. Om de komst van het Koninkrijk en uitbreiding daarvan wordt gebeden en gestreden.
Wat hebben wij, of beter wat moeten wij daaronder verstaan volgens het Nieuwe Testament? Is het koninkrijk Gods gekomen, is het tegenwoordig of moet het nog komen? Is Koninkrijk Gods en Koninkrijk van Christus één en hetzelfde? Of is er onderscheid? Is, gemeente of kerk van Christus zoveel als Koninkrijk Gods? Of gaat de gemeente langzamerhand over in het koninkrijk Gods? Is er voortzetting, ontwikkeling of is er een plotseling afbreken? Breekt het Godsrijk plotseling door, hoe en wanneer? Wat was de opvatting of liever wat heeft Christus geleerd omtrent het Koninkrijk Gods?
Ziedaar, een aantal vragen, die voor onze geest opkomen en die wij trachten te beantwoorden.
Het Koninkrijk Gods nam in de prediking van onzen Heer een grote plaats in en wordt gezien als de voortzetting van de prediking van Johannes de Doper. De laatste predikte: „Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen." Het behoort tot de eigenaardigheden van Mattheus, dat hij spreekt van „koninkrijk des hemelen", waar de andere evangelisten spreken over „koninkrijk Gods". Beide uitdrukkingen worden door elkaar gebruikt, waarom we m.i. geen onderscheid dienen te maken tussen Koninkrijk Gods en koninkrijk des hemelen.
Een voorbeeld moge dit illustreren. Naar aanleiding van het spreken in gelijkenissen lezen we in Matth. 13 : 11 „U is het gegeven, de verborgenheden van het Koninkrijk des hemelen te verstaan." In Marc. 4 : 11 „aan u is de verborgenheid van 't koninkrijk Gods gegeven", idem Luc. 8 : 10. De Heer verkondigde, nadat hij vernomen had, dat Johannes overgeleverd was: „beheerst u, want het Koninkrijk des hemelen is nabij gekomen." Dus precies wat ook Johannes de Doper had verkondigd. Beiden, Johannes en Jezus hebben geleerd, dat het koninkrijk Gods nabij was, het was er dus nog niet, het lag nog in het verschiet, in de toekomst met deze beperking dat het niet verre meer was.
Het „nabij komen" heeft eschatologische betekenis o.a. in het woord uit Openb. „de tijd is nabij!"
Wijzend op de vijgeboom, wiens uitbotten een voorteken is van de komst van de zomer, zegt Jezus dat aan de komst van het Godsrijk tekenen zullen voorafgaan. „Alzo ook gij, wanneer gij deze dingen zult zien geschieden, zo weet dat het nabij, voor de deur is.
Voor de futuristische (d.w.z. toekomstige opvatting van het Godsrijk pleit eveneens de bede: „Uw koninkrijk kome!" In Marc. 9 : 1 (vgl. Luc. 9 : 27) lezen we: „En Hij zeide tot hen: voorwaar Ik zeg u, dat er sommigen zijn van degenen die hier staan, die de dood niet zullen smaken, totdat zij zullen hebben gezien dat het koninkrijk Gods met kracht gekomen is." Hier wordt gezegd, dat sommigen nog *zullen* beleven de komst met kracht van het koninkrijk Gods. Die komst wordt dus „nabij" gedacht. Een deel van hen, die hier bij Jezus stonden, zullen nog in levende lijve de komst van de heerschappij Gods beleven! Die komst van het koninkrijk werd door de Heer en is in de toekomst liggend, aangeduid.
In dit verband moeten we ook noemen Luc. 22 : 18. „Want Ik zeg u, dat Ik niet drinken zal van de vrucht der wijnstoks, totdat het *koninkrijk Gods* zal gekomen zijn." Deze woorden bij de inzetting van het Avondmaal gesproken hebben een parabbel in Marc. 14 : 25 „Voorwaar, Ik zeg u, dat Ik niet meer zal drinken van de vrucht der wijnstoks, tot op *die dag* wanneer Ik ze nieuw zal drinken in het koninkrijk Gods." „Koninkrijk Gods" en „die dag", d.i. de dag van Jezus' toekomst, liggen in de toekomst. Het koninkrijk Gods komt ná de dood van Christus. Het rijk Gods valt samen met „die dag". We zouden het ook zó kunnen zeggen, de komende dag „valt" samen met het intreden van de heerschappij Gods. Deze dag is „de dag van de Zoon des mensen". Niet alleen wordt in die dag de mens geoordeeld naar zijn houding tegenover Jezus, maar de Heer zelf zal in die dag het oordeel spreken (Luc 17 : 24, 26).
Het oordeel wordt niet alleen door Jezus gesproken, maar uitspraak doen ook de discipelen. „Voorwaar Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt in de wedergeboorte (d.w.z. in de nieuwe tijd, die aanbreekt), wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op de Troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls" (Matth. 19 : 28). De heerschappij Gods is aanstaande, het koninkrijk Gods is nabij, daarom moeten wij waken en bidden. De koning komt. Dan zal Hij ook haastelijk recht doen aan Zijn uitverkorenen, die hier op aard smaadheid en verdrukking hebben moeten lijden.
Er zijn nog enkele schriftplaatsen, die aan de orde moeten komen, doch dit artikel zou dan te lang worden. In het volgend artikel willen we dan ons onderwerp beëindigen.
(Slot volgt)

Afscheid Dr J. J. Kiwiet

Dr J. J. Kiwiet zal in een dienst in „Silo", het kerkgebouw van de baptistengemeente te Utrecht, Herenstraat 36, op zondag 8 juli te 3.30 uur n.m. afscheid nemen van de arbeid waaraan hij was verbonden.

'Zingt den Here een nieuw lied...!'

(Weekend „Muziek-Contact").

„Zingt den Here een nieuw lied", dit was het thema van het weekend van 16-17 juni, georganiseerd door „Muziekkontakt." Plusminus 40 personen namen aan dit weekend deel. Na een begroeting onder het genot van koffie werd een welkomstwoord tot de aanwezigen gericht door de voorzitter, *br C. Brandt.* In het bijzonder heette hij welkom *br Paul Ernst Ruppel,* zangleider en komponist.

Dat het bestuur van „Muziekkontakt" moeilijk een talentvoller gast had kunnen uitnodigen voor dit weekend, bleek reeds in de middagzangdienst, welke dienstbaar werd gemaakt aan het instuderen van twee duitse liederen en een canon. Deze muziek, hoewel dikwijls niet eenvoudig, viel over het algemeen zeer veel in de smaak. Twee van de ingestudeerde nummers droegen het karakter van het nieuwe lied ter eer van God.

In een 's avonds gehouden causerie door *br Ruppel* werd ons duidelijk gemaakt, dat iedere tijd zijn eigen muziek verlangt en dat ook de kerk dit moet verstaan. Vaak is die muziek echter geinspireerd door de oude muziek. Of b.v. jazz in de hedendaagse kerkmuziek thuishoort, is ook in Duitsland nog in diskussie.

Zelf staat br Ruppel hier kennelijk niet afwijzend, wel kritisch tegenover, getuige het door hem „gemaakte" grammofoonplaatje dat naast diverse andere ter illustratie werd gedraaid. In de nieuwe kerkzang wordt de tekst uitgebeeld door de muziek. Reeds Bach deed dit, maar zijn stijl werd in zijn tijd niet aanvaard. Nu echter komt de muziek van Bach meer en meer tot leven. Br Ruppel besloot met te zeggen dat de muziek evenals het evangelie niet van gisteren is, maar van heden.

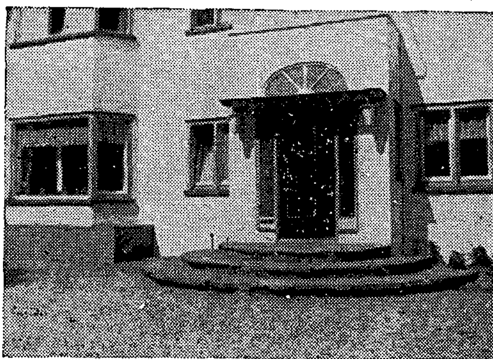
Na een verkwikkende wandeling voor allen die zich jong voelden, kropen we in ons (vinken)„nest". *Br J. J. Kiwiet* gaf naar aanleiding van de openbaring van Johannes een historisch overzicht van het kerklied. In de door hem geleide godsdienstoefening op zondagmorgen werd op treffende wijze naar voren gebracht dat wij als gelovigen van alle eeuwen in de lichtbundel staan. Met als middelpunt Christus, Die alle lof, ook in de muziek, wordt en werd toegebracht.

Door het eerder gevormde koor en door een kwartet werd met begeleiding van piano en hobo's het nieuwe kerklied gezongen. Na de koffie mochten we luisteren naar *br Pieket-Wezerik* die op duidelijke wijze zijn mening naar voren bracht over *„Wat speelt de organist vóór de kerkdienst".* Voor de dienst moet door de organist getracht worden de juiste sfeer in de kerk te scheppen. In de orgelklanken moet de persoonlijke beleving van de gelovige organist tot uitdrukking worden gebracht. Uit de diskussie bleek, dat het onderwerp aller belangstelling had.

In de zondagmiddagzangdienst werd een instruktie voor koorleiders gegeven door br Ruppel, waarna de voorzitter de laatste bedankte voor het zeer aangename en leerzame aandeel dat hij in het programma had gehad. Ook werden afscheidswoorden gesproken door en tot br dr J. J. Kiwiet die altijd een voortreffelijke gastheer voor „Muziekkontakt" is geweest. Hiermee was het einde gekomen van een m.i. zeer geslaagd weekend, waarvan komponisten, organisten, koorleiders en zelfs een „huisvrouw" gezegend naar huis terugkeerden.

Sneek — *F. van der Werf*

Van de Vinkenhof

Het voorseizoen met zijn snel wisselende zetting is weer voorbij. Hoewel natuurlijk de zomer de meeste drukte met zich meebrengt, kost het voorseizoen ons in feite het meeste hoofdbrekens. Minstens tweemaal per week wisselt de bezetting; telkens zijn er andere programma's en groeperingen: bovendien zitten we gedurende het voorseizoen met de laatste en definitieve voorbereidingen van de zomer.

Uit eigen kring hebben we weer de jaarlijkse konferenties gehad; de studenten en de predikanten, zusterhulp, organisten en koorleiders, stafleden voor de kampen en tenslotte diverse groepen voor een enkel bezoek. Behalve de voorbijtrekkende bezoekers heeft men zich opnieuw georiënteerd op de taak in de gemeenschap of gemeente. Het aksent lag gedurende deze maanden wel zeer in het bijzonder op stimulering tot groter rendabiliteit, zoals de volgende thema's en onderwerpen mogen aanduiden: *„De voorganger van morgen," waarom juist nu het christendom," Zingt den Here een nieuw lied,'* dom," Zingt den Here een nieuw lied," *„Doe meer met Uw kamp."* Telkens nieuwe mogelijkheden en opdrachten bieden zich aan en de Heer des Oogstes roept om arbeiders, die Hij in deze situatie zou kunnen uitzenden. Wanneer de voorganger de „trainer" van de leiders in de gemeente moet worden, zoals onder het eerstgenoemde onderwerp aan de orde werd gesteld, en wanneer onze christenheid staat voor een wereldtaak juist ten opzichte van de Islam en het Boeddhisme en wanneer het moderne lied niet meer extreem is, maar gevraagd wordt door de opgroeiende generatie, en wanneer het kampleven de meest direkte ekspressie is van het levensgevoel van onze hedendaagse jeugd, dan weten we ons op al deze fronten slechts aarzelende beginnelingen.

„Wij hebben zoveel kansen verloren," zo vertelde verleden week ds Emanuel Götze, toen hij met een jeugdgroep op „De Vinkenhof" vertoefde. Evenals zijn vader, die vroeger nauw samenwerkte met Joh. de Heer, zet ds Götze zich volledig in voor evangelisatie en zending. Als voorbeeld van nieuwe mogelijkheden noemde hij zijn aktie ten bate van de zending onder de doktoren van Essen. Allen waren zij gevraagd hun monsters beschikbaar te stellen voor de arbeid in Kameroen; van de 700 medici reageerden er slechts 125 doktoren, maar van dezen kwam vóor een waarde van DM. 42.000 aan medikamenten binnen. Deze week vertoeft hier een vrouwengroep uit Breda, allen uit hervormde kring. De leidsters hadden me verzocht een avond over de arbeid der baptistengemeenten te vertellen. „Er zullen wel weinig vragen zijn, want onze huisvrouwen.. etc," met moeite konden we echter een tijdig slot vinden. Genoemde dames hadden wel degelijk belang bij gezond geestelijk leven in een goed gemeentelijk thuis.

In een tijd waarin kansen en mogelijkheden dwingende noodzaak. Wat gisteren onmogelijk was blijkt vandaag zich aan te bieden. De vormingscentra uit de verschillende kerken en jeugdbewegingen zijn een middel in Gods hand en wij als baptisten mogen delen in deze nieuwe methode om de mensen te bereiken. Dit werk vraagt derhalve ons aller gebed en deelneming, want de vormgeving van zo'n nieuwe tak van arbeid is waarlijk geen eenvoudige zaak. Wij stimuleren veelvuldig tot deelname aan de Vriendenaktie, maar onze arbeid kan met geld en een vriendendaad alleen niet worden gebouwd. Wij hebben de inzet van broeders en zusters nodig, die het Koninkrijk Gods zien baan breken ook op deze wijze. Na dit voorseizoen volgt de zomer, staande in het teken van „zomervreugde," we hopen en bidden dat evenzo onze gezamenlijke arbeid op de centra de werkelijke vreugde des oogstes tegemoet mag gaan.

J. J. Kiwiet.

Lezers aan het woord

Geachte eindredakteur,

In het nummer van 1 juni j.l. waagde ik enige woorden te schrijven, waarin ik tot uitdrukking bracht hoe wenselijk het m.i. zou zijn om een ontmoeting van die broeders tot stand te brengen, die samen willen denken en spreken over de stand van zaken bij ons. Twee broeders, C. v. d. M. te L. en W. V. te M., betuigden hun instemming. Mijn, en, naar ik vrees, ook Uw hoop is beschaamd geworden Er waren geen tien, die het de moeite waard vonden te reageren. Ik dank de beide broeders voor hun meeleven. Ik vertrouw dat wij elkaar wel eens zullen ontmoeten in een bijeenkomst als voorgesteld. Want onderweg is zoiets zeker. Daarom blijven we hopen.

Met vriendelijke groet,

Hengelo (O.) — **Huizinga**

BROKSTUKKEN

Er is een tijd geweest dat velen die zich christenen noemden, nog wel geloofden dat er zoiets als „het" boze bestond, maar het geloof aan een persoonlijke duivel overboord wierpen. Zoiets was echt iets voor de middeleeuwen, maar niet meer voor de verlichte mens van daarna. Tegenwoordig komt daar weer wat verandering in. Voor wie met open ogen in het leven staat is het bijna onmogelijk, alleen maar aan *het* boze, en niet ook aan *de* boze te geloven. En wat men ook steeds beter gaat zien is, dat de duivel niet zo monsterachtig aan je verschijnt als vroeger werd beweerd, maar meestal gekamoefleerd. De duivel heeft een groot aanpassingsvermogen. Hij past zich aan bij onze inzichten, ons geloof, onze overtuiging. En dat is ook wel begrijpelijk. Zou een christen er in vliegen, als satan hem regelrecht - als satan - verzocht om zijn vrouw te bedriegen en overspel te plegen? Ik geloof er niets van. Professor *Helmut Thielicke* vertelt dat hij in dit opzicht eens een interessante proef genomen heeft. In een vluchtelingenkamp werd de jeugd op poppenkastspel getrakteerd en de professor verleende medewerking door voor duivel te spelen. Hij liet daarbij een vuurrode pop allerlei bewegingen op zijn hand uitvoeren en gaf zijn stem een dreunend, huiveringwekkend geluid, om alle afgrijselijke helleklanken na te bootsen. Daarbij gaf hij de kinderen de raad, niet anders dan onhebbelijke dingen te doen: „Jullie hoeven 's avonds je voeten niet te wassen, jullie mogen gerust je tong uitsteken tegen grote mensen. Ik zou 't vreselijk leuk vinden als jullie bananenschillen op straat gooiden om oude mensen uit te laten glijden."

Het merkwaardige van dit duiveltje spelen was dat het pedagogisch zeer goed werkte. Opeens staken de kinderen de tong niet meer uit, en 's avonds wasten ze hun voeten. En toen hij doorging ook later zijn snode raadgevingen te geven, maakten ze hem door oorverdovend geschreeuw het spreken onmogelijk. „Als het aan de kinderen gelegen had" - zegt Thielicke - „zou er nooit een zondeval geweest zijn, maar dan had de satan net zo'n mooie, opvallende duivel moeten zijn als ik." *Dennis de Rougemont* heeft erop gewezen dat nooit van het kwade zelf verleidende invloed uitgaat maar altijd alleen van het kwade, voorzover het zich in dienst schijnt te stellen van het goede. Als de slang Eva wil verleiden, dan weet ze niet dat ze in gesprek is met satan. Er wordt een godsdienstig gesprek gevoerd, waarbij God niet wordt ontkend en geloochend, maar waarbij bepaalde verlangens gewekt worden en getornd wordt aan de absolute goede wil van God en aan de noodzaak Hem 100% gehoorzaamheid te schenken.

Wanneer de gemeente zich geroepen weet het evangelie te verkondigen, dan heeft ze te beseffen dat eveangeliseren niet louter een kwestie van welsprekendheid, juiste methoden, een goede gesprekstechniek, en nog wat meer van die dingen is, maar dat ze de strijd aan heeft te binden tegen de machten der duisternis. En die overwin je niet door je redenaarstalent, je gevatheid, je psychologisch inzicht en je vriendelijkheid. Die overwin je alleen maar in de kracht van God en in de Naam van Jezus Christus. Evangeliseren zonder gebed is evangeliseren zonder kans. Wat alleen Jezus Christus is de Held, die al onze vijanden overwinnen kan.

Menig christen zwijgt in alle talen, waar hij zou moeten en mogen spreken van zijn Heer. Hij ziet er tegenop, hij vreest dat hij het niet redden zal, dat het niet uithaalt, dat het maar een zot armzalige vertoning zal worden. Een gesprekje over de kerken, over het verschil tussen rooms en protestants, over de oekumene, dat wil soms nog wel, maar dat andere, meer persoonlijke spreken, dat blijft er vaak bij. Komt het, omdat ons leven er niet naar is? Komt het, omdat we te weinig in levend kontakt met de Heer staan? Kom het, omdat we zo weinig bidden voor de mensen naast ons, met wie we dagelijks omgaan? Komt het dus, omdat we het al te veel in eigen kracht willen doen? En dan meteen aanvoelen dat het dan toch niet lukt?

We moeten beide realiteiten kennen. Christus, die onze Heer en Heiland is en met wie we verbonden zijn, en satan, die onze grote tegenstander is, maar die overwonnen is door Christus. Hiervan uitgaande, kan er ge-evangeliseerd worden. Mits we gehoorzame dienaren van Christus zijn, die het alleen van Hem verwachten.

Ziezo, dat was dan niks nieuws voor een vroom mens. Allemaal bekend spul. Ja, we weten genoeg. Soms haast teveel. De kommando's, opdrachten en krachtbronnen zijn bekend. Maar waar zijn de gehoorzamen, die blij en zingend opmarcheren onder de kruisvlag van Christus?

Wf.

Nader bezien

Rome en de oekumene

Gelijk bekend zal in Rome de komende herfst een (roomskatholiek) oekumenisch koncilie worden gehouden. Uit deze aankondiging - reeds twee jaar geleden - en uit het feit, dat er in deze jaren tussen roomskatholieken en protestanten meer toenadering (en hier en daar zelfs samenwerking) is geweest dan ooit tevoren hebben velen hun hoop trachten te rechtvaardigen, dat ook de roomskatholieke kerk voor de - wat protestanten noemen - bereid zou zijn „offers" te brengen oekumenische gedachte.

De laatste weken evenwel is er meer meegedeeld omtrent de agenda (om het zo eens huiselijk te noemen) van het aanstaande oekumenische koncilie. Daaruit is in elk geval wel heel duidelijk gebleken, dat 1e de roomskatholieke kerk met „oekumene" beslist iets anders bedoelt dan de meeste niet-roomskatholieke kerken, 2e dat de roomskatholieke kerk niet bereid is koncessies te doen op het punt van zijn kerkleer en 3e dat - naar de mening van de roomskatholieke kerk - herstel van de eenheid alleen bereikt wordt door de terugkeer van de „afgescheiden broeders" naar de „éne schaapstal des Heren."

Men kan dit standpunt de roomskatholieke kerk niet euvel duiden. In bovengenoemde konklussies ligt, sinds eeuwen, het principe van Rome vastgelegd. De anderen hadden het kunnen weten

Wij kunnen ons zelfs niet onttrekken aan een gevoel van waardering voor dit duidelijke geluid aan de vooravond van het oekumenische koncilie. Nu weten we (opnieuw) wat we aan de roomskatholieke kerk hebben. Dit positieve geluid is ons persoonlijk heel wat liever dan het op 't ogenblik zo in zwang zijnde relativisme, dat dan door waarachtige oekumeniciteit moet doorgaan. Met relativisme is, naar onze overtuiging, de zaak van de eenheid der gemeente in elk geval niet gediend. v.D.

Mededelingen

Het huisnummer van ds J. Louw is gewijzigd; het adres luidt thans: Huize „Tony", Laan Copes van Cattenburgh 52. Ds Louw is telefonisch bereikbaar onder nummer (070)-633763.

Adreswijziging.

Het adres van ds B. Fabrie is thans: Norgerweg 39, Haulerwijk (Fr.); tel. (05161)-273.

Ds J. Segaar, Goudenregenstraat 7, Den Helder is nu telefonisch aangesloten onder nummer 02230-5159.

Leestafel

Waarom zoveel Kerken? door H. van Coevorden, Nr 7 van de serie Brandende Vragen, Uitgegeven door het N.G.G. „De Lichtdrager", Amsterdam. Prijs 40 cents per stuk.

Het geschriftje geeft een beknopt antwoord op de vraag naar het ontstaan van zovele kerken en zegt terecht dat deze verdeeldheid, hoe goed historisch ook te begrijpen, thans niet meer verantwoord is. Vooroordeel moet wegvallen en 't gemeenschappelijk bezit benadrukt worden. Het besluit met de, oecumenisch op drift gekomen lezer, aan te raden in een bepaalde kerk mee te werken en niet afzijdig te blijven totdat de éne Kerk er— is. Een goede raad!

Een mens leeft met God., door Ds J. van Buuren. Uitgave N.V. J. H. Kok te Kampen. 105 bladz. Prijs gebonden *f* 4.75.

Een keurig uitgegeven boekske met een boeiende inhoud. Het werk Gods in het leven van Abraham en Jacob wordt eerbiedig beschouwd. Het is echte evangelie-verkondiging Het gaat niet om Abraham en niet om Jacob, maar om de Godsopenbaring in het persoonlijk leven van deze mensen. We zien hoe God deze mannen naderde, vastgreep en leidde. En als men dit leest, zegt men dankbaar: en deze God is ónze God, eeuwig en altoos.

De Uitverkiezing. Uitgave van Boekencentrum N.V., Den Haag, 47 bladz.

Dit geschrift bevat de richtlijnen voor de behandeling van de leer der uitverkiezing, aanvaard door de generale synode van de nederlandse hervormde kerk in haar vergadering van 8 november 1960. Het bevat: een woord vooraf; een theologische verantwoording; de kerk belijdt de uitverkiezing; „in dankbare gehoorzaamheid aan de Heilige Schrift" in gemeenschap met de belijdenis der vaderen" en „in haar besef van haar verantwoordelijkheid voor het heden."

Wat tot deze uitgave dreef en hoe ze tot stand kwam leest ge in het eerste hoofdstuk. Dat het niet gemakkelijk gevallen moet zijn richtlijnen voor de behandeling van een onderwerp als de uitverkiezing op te stellen. is wel te begrijpen. Over het onderwerp is veel geschreven en veel gestreden. Verschil van inzicht veroorzaakte de kerkscheuring kort na de Dortse Synode. Het waarschuwt voor een verkeerde benadering van de leer der uitverkiezing. Het mysterie mag niet in een probleem veranderd, en als zodanig benaderd worden.

De opvatting der gereformeerde vaderen wordt besproken en ten dele terug gewezen, waarbij ook gelet wordt op de ongustige werking die een verkeerde belichting der uitverkiezing heeft uitgeoefend en nog uitoefent op vele zielen in veler prediking. Bijbelteksten, vaak aangehaald ter bevestiging van de leer der uitverkiezing, zoals die in het bizonder en het breedvoerigst in de Vijf Artikelen is uiteengezet en verdedigd worden afzonderlijk besproken en aangetoond wordt, dat ze niet datgene zeggen, wat men ermee heeft trachten, en nog tracht, te bewijzen. Het is alles zeer leerzaam. Maar men zou toch graag wat meer willen vernemen over de verhouding van verkiezing en verzoening. Als de verkiezing vast ligt in Christus en door de prediking gerealiseerd wordt, zal dan vanwege óf 't tekort aan tijd óf de trouw der gemeente aan haar opdracht, Matth. 28: 19 en 20 zich dat uitwerken in het ongunstig lot der niet bereikten? Valt op dit vraagstuk geen licht, wanneer we Christus maar in Zijn volstrekte betekenis voor het heil van de zondaar erkennen, en de waarde der uitverkiezing niét verbinden aan onze, vanwege zo velerlei oorzaken, onzekere levenslengte. Zal de uitverkiezing in Christus bv. bij het kleine kind nimmer verwerkelijkt kunnen worden, omdat het de prediking nog niet kon horen?

De bestudering van deze richtlijnen is zeer aan te bevelen. De verschillende hoofdstukken zijn o.i. onderwerpen voor evenzovele gewestelijke voorgangerskonferenties.

Tweede leergang in de pastorale psychologie aan de Rijksuniversiteit te Utrecht

(ingezonden)

Met ingang van oktober 1962 is door de Faculteit der Godgeleerdheid aan de Rijksuniversiteit te Utrecht een tweede leergang in de pastorale psychologie voor predikanten ingesteld, ten behoeve van hun pastorale praktijk. De colleges zijn gericht op de problematiek in en rondom het pastoraat in de huidige gecompliceerde samenleving. Naast theoretische voorlichting, discussie en demonstratie zal men ook in gespreksgroepen bezig zijn met gespreksanalyses.

De volgende docenten hebben toegezegd hun bijdrage aan deze leergang te leveren:

Prof. Dr A. L. Janse de Jonge, Amsterdam; Inleiding in de pastorale psychologie en alg. neuroseleer. Prof. Dr J. H. v. d. Berg, Utrecht: Psychiatrische ziektebeelden met bespreking van de daaraan verwante pastorale problematiek. Prof. Dr A. Poslavsky, Den Dolder: Capita Clinica. Prof. Dr N. Beets, Utrecht: Gesprekken met jonge mensen. Dr M. Zeegers, 's Gravenhage: De mens in conflict met de maatschappelijke orde. Dr E. v. d. Schoot, Utrecht: De psychologie van het pastorale gesprek. Dr H. Faber, Wassenaar: Omgang met de zieke mens. Ds B. van Ginkel, Amsterdam: Grondstructuren van het psychologisch denken en hun theologische waardering. Ds S. J. Popma, Amsterdam: Pastorale zorg. Nog onbekend docent: Conflictuologie o.a. van de levensfasen.

Ook aan de sociologische aspecten van het pastoraat zal aandacht worden geschonken.

Door de Faculteit is als Commissie van Begeleiding aangewezen: Prof. Dr H. Jonker (voorzitter), Prof. Dr J. C. Hoekendijk en Prof. Dr A. L. Janse de Jonge.

De cursus duurt twee jaar en wordt gedurende het academisch jaar twaalf maal gehouden. Om de veertien dagen zullen de colleges plaats vinden tussen donderdag 1 uur en vrijdag 5 uur, te beginnen met donderdag 11 oktober 1962.

Het is eventueel mogelijk het onderwijs in deze leergang als een onderdeel van het doctoraal-examen in de Theologische Faculteit aan de R.U. te Utrecht, te laten gelden.

De colleges worden gegeven in het theologisch instituut, Plompetorengracht 14-16 te Utrecht, uitgezonderd de colleges van Prof. Dr A. L. Janse de Jonge, die in het Universiteitsgebouw, Domplein, worden gehouden.

Een beperkt aantal cursisten kan zich voor deze cursus aanmelden. Behalve inschrijfgeld zijn aan deze leergang geen kosten verbonden. Het correspondentie-adres is: Past. Psych. Leergang, Theologisch Instituut, Plompetorengracht 14-16, te Utrecht, tel. 22389.

Meer ruimte voor oekumenische hulp

De 10e mei 1962 was een feestelijke dag. Voor de officiële opening van het nieuwe kantoor waren van alle kanten gasten aangestroomd. De nationale driekleur en de oecumene-vlag wapperden van de gevel en de auto van de Nederlandse Radio Unie stond voor het pad om opnamen te maken, die later via N.C.R.V. en I.K.O.R. de radioluisteraars deel lieten hebben aan deze dag.

De openingstoespraak vond plaats in een nog leegstaand gebouw naast dat van Oecumenische Hulp. Dr. E. Emmen, voorzitter van de Stichting sprak woorden van welkom en riep beelden op uit de sinds het einde van de oorlog zo rijke historie van de oecumenische hulpverlening. Daarna kreeg Dr. Leslie E. Cooke, adjunct secretaris-generaal van de Wereldraad en directeur van de afdeling hulpverlening, het woord voor een openingstoespraak onder de titel „Over alle grenzen". (Zie onder)

Na de beide toespraken werden de gasten ontvangen in het nieuwe pand. Het was prettig van zoveel kanten medeleven te krijgen, niet alleen van de zijde van de kerken en organisaties waarmee wij regelmatig samenwerken, maar ook van verschillende particuliere personen. Een grote bos tulpen van een van de onder de zorg van de Stichting vallende russische ontheemden mag zonder andere geschenken tekort te doen hier wel in het bijzonder genoemd worden. Dat deze vluchtelinge en verschillende andere ontheemden door hun aanwezigheid blijk gaven met ons de vreugde van die dag te willen delen, stemde ons bijzonder dankbaar.

Over alle grenzen, resumé van de toespraak van Dr. Cooke.

De dagbladen beschrijven ons dagelijks de plaatsen van sociale en politieke onrust. Voor de christen hebben deze berichten een speciale betekenis. Niet in de eerste plaats omdat in het licht van het evangelie hij de essentiele oorzaken van deze onrust en de essentiele remedies ertegen tracht te begrijpen, maar omdat hij weet dat de Kerk aanwezig is in die gebieden waar de strijd het hevigst en de nood het hoogst is.

Bij het lezen van de krant ziet Dr. Cooke de collega's in de verschillende werelddelen voor zich, die met de mensen in nood leven en die slachtoffers van oorlog, onrust en rampen dienen. Juist daarom is de opening van een kantoorgebouw meer dan het in gebruik nemen van het bureau. Het is een soort telefooncentrale voor de nederlandse kerken om oproepen om hulp te ontvangen van christenen over de hele wereld en die te beantwoorden met spontaan gebrachte hulp. Als christenen ontvangen en beantwoorden wij een verzoek om hulp, niet uit een opwelling van medelijden, maar als mensen die gebonden zijn in een gemeenschap van Christus en die daardoor weten, dat wanneer één lijdt, allen lijden. De aanwezigheid van de Kerk in zoveel gebieden is ook een bron van hoop en met verwondering en dankbaarheid moeten wij constateren dat juist nu in deze tijd God Zijn volk tesamen brengt.

Oecumenische hulp is niet een soort kerkelijke tegenhanger van het Rode Kruis, of een bleke nabootsing van intergouvernementele technische bijstand, maar het is een manifestatie van de gehoorzaamheid van de Kerk aan haar dienende Heer. In dit licht moet men de situatie in onze wereld zien. Wij kennen de cijfers en weten dat 1/3 van de wereld 17% meer voedsel heeft dan nodig is en dat 2/3 van de wereld 24% te weinig heeft. 1/3 deel van de wereld beschikt over meer dan 1 kamer per persoon, terwijl de rest met 4 of 5 personen in een kamer leeft. Het welvarende deel heeft 70% van alle artsen, het twee maal zo grote andere gebied heeft de rest. De bevoorrechten zijn over het algemeen blank en bovendien - althans in naam - christelijk. De bewoners van 2/3 van de wereld zijn over het algemeen gekleurd en niet christelijk.

De Kerk die gehoorzaamheid aan haar zijn nastreeft, worstelt hiermee, ook al omdat een groot deel van haar leden behoort tot de bezitlozen en minder ontwikkelden. De Kerk is ermee bezig omdat zij in de wereld staat en daarom meer moet bieden dan louter liefdadigheid. De flagrante onrechtvaardigheid die achter de kloof tussen de beide delen van de wereld staat gaat de Kerk aan en is een voortdurende uitdaging aan haar boodschap. De Kerk is niet slechts geroepen om de liefde van Christus tot de mensen duidelijk te maken, maar om Zijn liefde te zijn. Daarom gaat het niet om hulp, maar om gerechtigheid te verschaffen. Want liefde kan niet gedemonstreerd worden zonder gerechtigheid te doen. De taak van de Kerk is daarom niet slechts de hongerigen te voeden en naakten te kleden, maar de oorzaken van naaktheid en honger weg te nemen.

Zelfs al zou dit alles niet zo zijn, dan nog zou de Kerk met de hongerigen, vluchtelingen en bezitlozen te maken hebben, omdat haar Heer zich daarmee heeft gelijk gesteld. Er zijn andere wegen om de Heer te dienen, maar omtrent deze weg kan er geen twijfel bestaan. Aan het feit, dat Christus hoewel hij rijk was voor ons arm werd en wij door zijn armoede rijk mogen worden, ontlenen wij de inspiratie en het motief van onze dienst. Dit dwingt ons steeds weer grenzen te overschrijden van voorrechten; kleur, geloof, klasse of volk.

Wij doen dat door de kerken in deze gebieden te sterken bij de hulp aan de mensen rondom. Door de omvang van de problemen en door de druk waaraan zij bloot staan, lopen vele van de kerken gevaar op zichzelf gericht te worden. Gering in getal en met onvoldoende bronnen is het geen wonder, dat deze kerken bedacht zijn op zelfbehoud. Onze taak is haar te helpen in de wereld te staan en de noden van mannen en vrouwen in deze gebieden te lenigen. Soms vergeten wij dat dit het fundament van onze dienst is De noodsituaties doen ons vaak denken in termen van materiële hulp. Onze primaire taak is onze broeders te sterken in hun dienst door hen te dienen. Of dit hen ook sterkt in hun getuigenis of bijdraagt tot de eenheid van de Kerk is niet helemaal relevant. Als dat het gevolg is, dan is dat des te beter, maar indien niet, dan beperkt het niet onze verpliching ons geloof door dienst te tonen.

Hulp wordt geboden zonder aanzien des persoons. Daklozen worden geholpen op grond van het blote feit dat zij dakloos zijn.

Dr. Cooke riep op om te volharden in onze taak. Te veel christelijke touristen brengen fototoestellen met zich mee in de hoop christelijke resultaten te kunnen vastleggen. Wat echter gebeurd is in jaren van uitbuiting en onrechtvaardigheid kan niet in een handomdraai worden veranderd. Een geduldig en vastberaden volhouden is daarom nodig.

Achter ons werk dient de gehoorzaamheid aan onze Heer te liggen, zo besloot Dr. Cooke. Wanneer we dit nieuwe gebouw in gebruik nemen dan dragen wij het eigenlijk aan God op, als een meer effectief instrument in Zijn dienst. Degenen die in deze „dienstvertrekken" werken zullen voortdurend tot zichzelf moeten zeggen, wanneer zij alles gedaan hebben wat zij kunnen: Wij zijn onnutte dienstknechten geweest, want wij hebben slechts gedaan wat wij behoorde te doen.

De Omboetsman We menen dat de skandinavische landen een Omboetsman rijk zijn. Dat moet een persoon zijn, die een adviserende funktie heeft bij geschillen tussen burgers en overheidsinstanties.

Ieder staatsburger, die van gevoelen is, kan hem zijn grieven bekend maken en hij treedt raadgevend tussen de klager en de ambtenaar op. Onlangs lazen we, dat een onzer politieke partijen besloot een onderzoek te laten instellen naar de aard van deze funktie en de resultaten van de werkzaamheden van deze man.

Zou op het terrein van onze gemeenten zo'n Omboetsman geen goed werk kunnen doen? Iemand, die er op toeziet, dat de reglementen worden nageleefd, de besluiten overeenkomstig de bedoeling worden uitgevoerd en bij wien men terecht kan, wanneer men meende dat er iets haperde in onze unie-organisatie?

Geen commissie a.u.b. met formele bevoegdheden en meerderheidsbesluiten, maar een persoon, die het algemene vertrouwen geniet, die zijn kennis en inzichten in de vorm van adviezen aan het geheel dienstbaar kan maken. Besluitende bevoegdheden moeten deze man niet worden toegekend, maar wel bevoegd, inzage te nemen van de notulen en die, gelooft hij dat er gefoudeerd is en zijn advies niet wordt opgevolgd, het recht heeft de Algemene Vergadering ermede in kennis te stellen.

Waar moet men nu naar toe als men een klacht heeft? Wachten tot de Algemene Vergadering? Moet die dan een commissie benoemen, of een persoon aanwijzen, die tussenkomst verleent? Welk een omweg! Neen: zulk een raadgever en eventueel scheidsrechter (zonder ander dan moreel gezag) moet heel het jaar door te bereiken zijn.

Proselitisme Het proselieten maken krijgt wat meer de aandacht nu de Oosters Orthodoxe Kerken lid geworden zijn van de Wereldraad. Deze kerken vinden het blijkbaar storend, dat protestanten in de landen, waarin zij **de** Kerk uitmaken, evangeliserend werken.

Het probleem van de proselietenmakerij hoort o.i. bij de Kerk thuis. Het is nl. die activiteit, die de mensen zoekt te winnen voor een bepaalde kerk. Dat is altijd verkeerd. We hebben de roeping de mensen tot Christus te roepen en te leiden. Is dat gebeurd dan zullen ze zelf in vrijheid moeten (kunnen) beslissen in welke gemeenschap hun plaats is. We zullen hen aanraden die vraag in het gebed de Heer, hun enige Meester, voor te leggen en in de Schrift het antwoord te zoeken. Het is bepaald niet evange-

lisch gedacht te verlangen dat iemand die in een bepaalde kerk gedoopt is, nu zijn leven lang in die kerk zal blijven. Volk en kerk behoeven niet samen te vallen en de kinderdoop loopt vooruit op een beslissing, die in volle vrijheid voor Gods aangezicht genomen moet worden. Hebben anderen die beslissing reeds voor ons genomen, dan moeten we ons toch het recht voorbehouden, die te herzien, althans na te gaan, of we ze voor onze rekening mogen nemen.
Wij geloven dat in het Evangelie ook de gemeente besloten is. Evangelieverkondiging is ook gemeenteprediking. Maar niet anders dan door Christus en in gehoorzaamheid aan Hem opent zich de laatste. De verkondiging van het Grote Heil verdraagt zich niet met „zieltjeswinnerij".

Zuivere beslissing Jonge mensen, door de arbeid der gemeente tot de Heer gekomen, geloofden zich, na een gesprek met de voorganger dier gemeente, te moeten aansluiten bij de gemeenschap waarin ze waren opgewassen. Ze waren van oordeel, dat die op zuiverder, schriftuurlijker bodem stond. De voorganger heeft toen niet getracht ze daarvan af te houden, of ze verder aan zich zelf overgelaten, maar hij bezocht ze nog enkele malen en drong er bij hen op aan, toch vooral te doen, datgene, waarvan ze overtuigd waren dat het de wil van de Heer was. Het is mogelijk dat we de Heer verkeerd verstaan, maar gehoorzaamheid moet in elk geval getoond worden.
We herinneren ons hoe, na onze vestiging in Groningen, de hervormde predikant van die wijk ons een kort bezoek bracht, ons in de stad welkom heette en Gods rijke zegen op onze arbeid toewenste, er aan toevoegend, dat hij mij er heus niet verwijtend om aan zou kijken wanneer hervormde mensen, voor de Heer gewonnen, zich bij de baptistengemeente zouden aansluiten. We hebben de handdruk van deze, thans reeds enkele jaren overleden broeder, op prijs gesteld.

Rom. 5 : 12 Bij de bespreking van deze tekst in „De Christen" (nr. 3626) wezen we erop, dat aan elke **vertaling** een **verklaring** ten grondslag ligt. Het boven aangehaalde vers laat blijkens de verschillende vertalingen de mogelijkheid open tot verschillende verklaringen. Hoe te vertalen moet worden afgeleid uit het verband. Wat betoogt de apostel in de perikoop Rom. 5 : 12-21? We menen, gelijk we uiteen gezet hebben, dat de nakomelingen van Adam zondigen omdat ze door Adams val in de macht van de dood gekomen zijn.
Nu zijn we verzwakt en tot zondigen genoodzaakt: „ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb", of: „het kwade, wat ik háát, dat wordt tot daad". Dus, dunkt ons, dat die vertaling recht heeft, die zegt:
de dood is tot alle mensen doorgedrongen, op grond waarvan allen gezondigd hebben.
In de sfeer des doods gekomen, is de kracht weg, is het overwicht van de geest verbroken, zijn we thans „vleselijk".
Over deze onze zwakheid heeft de bijbel veel te zeggen en wie een bijbelse mensbeschouwing wil verwerven en 'n bijblse kijk wil krijgen op God's daden ten opzichte van de zondaar zal aan de zwakheid, die thans ons aanzijn kenmerkt aandacht moeten besteden.

L.

„DE CHRISTEN"
UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Tot woensdag 4 juli a.s. geven wij onze abonnees, die het abonnementsgeld over het derde kwartaal 1962 nog niet voldeden, nog graag gelegenheid dit te doen door overmaking van f 2.25 op giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem (men kan natuurlijk ook f 4.50 voor het tweede halfjaar ineens overmaken). Na deze datum worden de kwitanties uitgeschreven en aangeboden. Met een **tijdige** overmaking bespaart u ons veel werk en voor uzelf de incassokosten. Graag rekenen wij op uw medewerking!

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 6 juli 1962 Jaargang 79 Nr. 3634

Leven in een vertechniseerde en verindustrialiseerde wereld

Wij leven in een andere wereld dan onze grootouders en overgrootouders. In de korte tijd van enkele generaties heeft de wereld een geheel ander gezicht gekregen. Onze wereld is groter geworden: Groter, in die zin, dat we niet slechts weten hoe ons dorp of onze stad er uit ziet, maar we zien en horen wat er gebeurt in alle delen van de wereld. Met evenveel recht kunnen we zeggen dat de wereld kleiner geworden is: die mysterieuse grote wereld heeft het mysterie der onbekendheid verloren: We kunnen voor betrekkelijk weinig geld „wereld"reizen ondernemen, en velen doen het.

Moderne verkeersvliegtuigen doorklieven de ruimte met een snelheid van duizend kilometer per uur tien kilometer boven onze hoofden. Rekenmachines voeren in enkele minuten op volmaakte en foutloze wijze opdrachten uit waar meerdere geleerden vroeger in een heel leven niet mee klaar kwamen.

Over tien jaar zullen we behang op de muur plakken, dat verbonden met een electriciteitsbron de kamer doet baden in een zó kostelijk licht, dat we de huidige gloeilampen en buizen belachelijk ouderwets zullen vinden.

Techniek en industrie verminderen reeds op ongekende wijze de arbeidstijd die nodig is voor het dagelijks brood, kleren, huis- en weeldeartikelen. In onvoorstelbaar snel tempo levert de industrie de dingen die voor het leven nodig en verlangd zijn. De ruimte om ons heen wordt steeds onverhulder. De tijd is niet ver meer dat er een geregeld verkeer zal zijn tussen de planeten waarvan de aarde er één is.

Zo kunnen we verder gaan en we zouden het doen indien een overmaat van artikelen in de voortreffelijke populair-wetenschappelijke periodieken, die voor luttele bedragen voor elk onzer toegankelijk zijn, ons deze dingen niet uit en terna op boeiende wijze uiteenzetten.

Het gaat ons echter om de vraag naar het „leven" in de wereld van vandaag en morgen. Wij willen in dit korte bestek de leefbaarheid in onze wereld en die onzer kinderen aan de orde stellen.

Eenvoudigweg mogen we zeggen, dat leven mogelijk is indien er voldoende voedsel is. En dan bedoelen we met voedsel alles, zowel geestelijk als stoffelijk, wat de mens nodig heeft om te leven.

In dit bestek willen we niet spreken over de wereldnood aangaande de primaire levensbehoeften als voedsel, kleding en huisvesting, de problematiek van de gezondheid in wat genoemd wordt de achtergebleven gebieden. We willen hier vooral en eerst letten op de geestelijke behoeften, van de mens. We vatten deze samen als vrijheid en ruimte, verantwoordelijkheid en geloof, liefde en gemeenschap.

Vrijheid en ruimte. De mens is geroepen om vrij te zijn, en één van zijn allereerste geestelijke behoefte is die der vrijheid. Vrij om te kiezen, om ja of nee te zeggen. Niet bandeloos, maar ongebonden. Een vrijheid en een ruimte die hem de gelegenheid biedt zijn persoonlijkheid tot optimale ontplooiing te voeren. Techniek en industrie voorzien hem van alle dingen die hij in de stoffelijke sfeer behoeft, maar ze dreigen hem juist daardoor te beroven van zijn creativiteit: voor de velen wordt gedacht, gerekend en geproduceerd. Hij is een klein wieltje in het grote raderwerk der maatschappijvormen. Hij kent niet meer de primitieve strijd om het dagelijks bestaan. Hij draait zijn arbeidstijd mee, en voor de rest is hij „vrij" om te vissen of het voetbalspel actief of passief te bedrijven, en ook daartoe heeft de techniek en de industrie hem het gedifferentieerde gereedschap bereid. Het is mogelijk dat de wijdheid van het stadion en het viswater en zijn vrije tijd om daarvan gebruik te maken, toch niets te maken heeft met de vrijheid en de ruimte die zijn geest behoeft om werkelijk te leven. Vrij zijn is: er boven staan, overzien en doorzien; ruimte is de ruimte die nodig is om de dingen te meten, af te tasten op hun werkelijke waarde. Vrijheid en ruimte doen het wonder van mens en wereld ontwaren, en voeren tot verbazing en verwondering.

Verantwoordelijkheid en geloof. Verantwoordelijk zijn is aansprakelijk zijn, het moeten geven van een antwoord. Geloof is het weten van zin, betekenis, bedoeling en samenhang. Onze wereld en die van morgen is slechts leefbaar, indien de mens die hem bevolkt zijn verantwoordelijkheid kent en de zin en samenhang kent of bevroedt. Zonder dat leest hij wezenlijk ongeinteresseerd de krant, eet en drinkt, rijdt meer of minder kilometers in zijn auto, haalt uit zijn kijkkassie wat erin zit, word door deszelfs juf goedenavond gewenst en gaat slapen. De verantwoordelijke mens heeft weet van de mede-mens, dichtbij of veraf. De mens die gelooft, weet dat het zin heeft om zichzelf in te zetten in kerkelijke en maatschappelijke arbeid. Verantwoordelijkheid en geloof ontdekken de vrijheid en de ruimte om samen met de ander mens te worden. Verantwoordelijkheid en geloof weten dat op de hoogste toppen der techniek God niet „vanzelf" eens gevonden zal worden. Dat was in Babel al niet zo, en dat zal nooit zo zijn. Daarom kennen verantwoordelijkheid en geloof de ootmoed van de arbeid voor en aan de mens in zichzelf en naast zich. Dan zijn de producten van technisch vernuft slechts middelen en voertuigen in dienst van de koninklijke en priesterlijke mens. Verantwoordelijkheid en geloof stimuleren hem om als enkeling en in organiek verband uit te gaan tot de medemens voor wie de wereld niet echt

In dit nummer

Vier gemeenteberichten; in het hoofdartikel enkele gedachten gewijd aan het leven in de wereld van nu; verschillende van onze vaste rubrieken.

leefbaar is, die niet meegegroeid is met een groeiende wereld, die niet de geestelijke lading meekreeg voor een veranderende wereld, voor wie de producten van deze technische en industriële wereld alsmede de veranderde maatschappijvormen slechts vangarmen en zuignappen waren van één of ander ongrijpbaar en onoverwinbaar monster.

Liefde en gemeenschap. Erg is het om mens zonder vrijheid te zijn, of mens zonder verantwoordelijkheid en vertrouwen in zin en samenhang der dingen. Erger nog is het ontbreken van liefde en gemeenschap. De vrije verantwoordelijke mens moet liefde kunnen geven en liefde kunnen ontvangen. In een wereld van steeds groter wordende technische prestaties en steeds intensievere industrialisatie, heef de mens een toenemende behoefte aan gezins- en familie-banden, en de binding van de wijdere gemeenschap. Deze wereld is slechts leefbaar bij de gratie van liefde en gemeenschap. Zonder deze boet het leven in aan gloed en warmte. Verantwoordelijkheid en geloof worden erdoor verdiept, vrijheid en ruimte worden erdoor in vlam gezet.

Materialisme en idealisme, meer of minder toegespitst eenzijdig of vermengd hebben gefaald een zodanige gevuldheid aan vrijheid, verantwoordelijkheid en liefde te geven dat zij de geestelijke behoefte van de mens zouden hebben kunnen beantwoorden.

Er is slechts Eén, die in Woord en Gestalte, in Daad en Belofte inhoud gegeven heeft aan vrijheid, verantwoordelijkheid en liefde, die ruimte geloof en gemeenschap geboden heeft. Een doorgewinterde oude socialist met wie ik onlangs een boeiend gesprek had verzekerde mij, dat de kerk in deze veranderende wereld spoedig een voorbij historisch verschijnsel zou zijn. Dat moge gelden van uiterlijke verschijningsvormen, maar dat geldt niet van haar Boodschap.

Ons is de taak, om als volgelingen van Christus, de wereld duidelijk te maken, dat het leven in onze wereld en die van onze kinderen leefbaar is en zal zijn.

Ph. L. (Gn)

Mededelingen

Het adres van zendeling J. Kool tijdens zijn verblijf in ons land is: p/a Tollenstr. 37, Hengelo (O.).

Adressen te Hoogkerk:

Het adres van B. Greevink, voorheen Garrelsweer C 21, is nu Middenweg 17-19 te Hoogkerk. Tel. 05900-65676.

Secretaris en penningmeester van de Gemeente is Br. D. Aissing, Elmersmastraat 10, Hoogkerk.

Alle stukken betrekking hebbende op Jeugd- en Klubwerk en Zondagsschool te richten aan: Br. J. Middelberg, Troelstrastraat 14, Hoogkerk.

DRS D. SLORT OVER:

Het Koninkrijk Gods in het nieuwe testament (SLOT)

We zouden nog enkele texten aangaande ons onderwerp onder de aandacht van de lezers brengen. In Marc. 13 : 30 lezen we: „Voorwaar Ik zeg u, dat dit geslacht niet zal voorbijgaan, totdat al deze dingen zullen geschied zijn." Dit woord komt voor, nadat gewezen is op de vijgeboom, die uitbot en de komst van de zomer aanduidt.

De eschatologische (de bij het eind-behorende) gebeurtenissen zullen tot het einde toe plaats hebben, eer de tijd van „dit geslacht" ten einde is. Men heeft „geslacht" willen vertalen met „volk." - Anderen nemen het als een beschrijving van een hoedanigheid. Dit geslacht zou dan betekenen, dit soort van ongelovige mensen. Dit is niet waarschijnlijk, want uit een vergelijking met andere uitspraken, ik noem hier Matth. 11 : 16, Marc. 1 : 12, Matth. 12 : 41 en 23 : 36, blijkt echter dat „geslacht" steeds betekent: *mensen levend ten tijde van Jezus,* mensen van de generatie van Jezus.

In dezelfde lijn ligt ook het Woord van Matth. 10 : 23, het hoofdstuk dat handelt over de uitzending van de apostelen. Zij zullen het op hun zendingsreis niet gemakkelijk hebben. Zij worden als schapen gezonden in het midden der wolven en hebben soms te vluchten van de ene stad naar de andere, om dan opnieuw als gezanten hun boodschap te laten horen. Tot hen zegt Jezus: „Voorwaar Ik zeg u, gij zult uw reis door de steden Israëls niet geëindigd hebben, of de Zoon des mensen zal gekomen zijn".

Vóór het volkomen „vervullen" van hun zendingsopdracht zou de heerschappij Gods komen. In Luc. 17 : 21 lezen wij: „maar *eerst* moet Hij veel lijden en verworpen worden van dit geslacht" - daaruit volgt dat er *een tijd ligt* tussen het lijden van de Heer en de wederkomst. Ook Marc. 14 : 25 (het woord over het avondmaal) stelt de toekomst des Heren op een afstand van Zijn lijden en sterven. Duidelijker is het tijdstip aangegeven in de woorden: Jeruzalem, gij die de profeten doodt ..uw huis wordt u woest gelaten, totdat gij zult zeggen: gezegend die komt! Jezus, tot Messias aangewezen, zal van de mensen heengaan totdat men Hem als de Messias met „heil" begroet. Het ontrukt zijn aan het volk is tegelijk een straf, zodat de parousie (de wederkomst) niet al te nauw bij het sterven van Chrisus zich aansluit.

Onze conclusie is, dat de Heer Zijn wederkomst, en daarmede de komst van het Koninkrijk Gods, in verband zag met Zijn dood en opstanding en niet ver daarvan verwijderd.

Jezus heeft Zich aangesloten bij de voorstellingen van de laat-joodse apokalyptiek zonder Zich op de weg van berekeningen te begeven. Met de komst van de heerschappij Gods, zullen (volgens Marc. 13) hemel en aarde voorbijgaan. Een verdere beschrijving van wereldvernieuwingen geeft Jezus niet. In Matth. 25 gaat aan het Koninkrijk Gods, het oordeel der volken vooraf. In dit oordeel zal de *houding tegenover Zijn broederen* beslissend zijn.

De text luidt: „en wanneer de Zoon der mensen komen zal in Zijn heerlijkheid en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op de troon Zijner heerlijkheid" - en verder: voor zoveel gij dit één van deze Mijne minste *broeders* gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan. -

De opvatting die door meerderen wordt gehuldigd is deze: de volken, d.w.z. de niet Joden, worden geoordeel naar hetgeen zij Zijn broederen d.w.z. de Joden hebben aangedaan. Dat ziet er dan voor de volken ook de christelijke volken niet best uit! Toch is deze opvatting moeilijk te handhaven. Immers *alle* volken zullen vóór Hem verzameld worden, er staat niet: alle volken behalve Israël.

Zodra de prediking van het evangelie aan de volken zal hebben plaats gehad vóór die dag, hebben we te denken aan de houding van de „beëvangeliseerde" mensen, in hun houding tegenover de ellendigen! Naar de vruchten die men gedragen heeft, zal men geoordeeld worden. Uit de liefde tot de naaste zal onze liefde tot God moeten blijken.

De *tegenwoordigheid* van het Godsrijk wordt in het N.T. eveneens geleerd. Het N.T. zegt ons, het koninkrijk *is* er en het *komt.* Dit is geen tegenstelling. In de persoon van Jezus is het koninkrijk gekomen. Hij is de koning! De wonderen en tekenen, die Jezus deed waren tekenen van de aanwezigheid van het rijk. „Indien Ik door de Geest Gods de duivelen uitwerp, zo *is* het Koninkrijk Gods tot u gekomen." „In Hem wordt het Koninkrijk Gods in de wereld werkelijkheid." Christus is het grote keerpunt, met Hem is het Godsrijk aangevangen. Hij is het Die het rijk van Satan afbreekt, Satan bindt, wat zich openbaart in de bevrijding van hen, die door de demonen bezeten waren. In Christus brak een nieuwe orde door waarin Gods wil geschiedde. De O.T. heilprofetiën begonnen zich te vervullen, de door de profeten geschilderde heilstijd was aangebroken, de heerschappij Gods was aangebroken. Het Godsrijk is niet gebonden aan één bepaalde natie, niet gebonden aan Israël alleen, maar Israël mèt de volken, mogen tot het Godsrijk behoren. Het Rijk Gods is niet nationalistisch en particularistisch, maar is universeel en vóór alles een *geestelijk* rijk. In dit rijk hebben zij plaats, in wier leven de wil van God geschiedt en dit slechts mogelijk als het evangelie, als Gods heilsgeschenk, door het geloof is aanvaard.

Aan rustige wateren

kan er nog gedankt worden?

„Ik dank mijn God, zo dikwijls ik uwer gedenk; immers in al mijn gebeden bid ik telkens voor u allen met blijdschap, wegens uw deelhebben aan de prediking van het evangelie, van den eersten dag af tot nu toe", (Phil. 1: 3-5).

U zegt: geen wonder dat Paulus dankbaar is voor de gemeente te Philippi. Als trouwe bijbellezer weet u natuurlijk méér en daarom geeft u een knip-oogje en zegt: let maar eens op, want je moet er áchter weten te kijken.
Hier: vers 7, waaruit het meeleven van de Philippenzen met de gevangen Paulus blijkt. Daar vers 9 waar sprake is van hun betuiging van liefde voor hem.
En sla de bladzijde maar eens om en kijk maar eens in vers 25 van hoofdstuk 2 waar staat, dat de afgevaardigde van de Philippenzen, Epaphroditus, een ondersteuning voor Paulus heeft meegebracht.
En als we dan ook nog de verzen 16 en 18 van hoofdstuk 4 lezen, dan wordt het duidelijk dat ze het echt niet voor de eerste keer deden.
En dan zegt u: zulke tekenen van medeleven doen een mens goed, vooral als je er zo aan toe bent als Paulus.
Zou je God niet graag voor zulke gemeenteleden danken?
En zou je niet blij worden, zovaak je aan zulke mensen denkt?

Maar hebben we er nu achter gekeken?
Dankt Paulus voor meeleven en sympathie?

Het moet u opvallen, dat Paulus het meeleven, de betuiging van liefde, het zenden van de ondersteuning niet slechts interpreteert als warm aandoend meeleven en sympathiebetuiging.

Hij dankt God en bidt met blijdschap voor de Philippenzen „wegens uw deelhebben aan de prediking van het evangelie".
Uit hetgeen de gemeenteleden te Philippi voor Paulus doen leest hij méér af dan vriendelijkheid en sympathie.
Het zijn er bewijzen van, dat ze nauw betrokken zijn bij het evangelie.
Er is kennelijk relatie tussen het evangelie en hen. Ze léven er uit. Ze staan er voor ópen.
Het werkt op hen in.
Uit alles blijkt, dat ze openstaan voor God.
Paulus bespeurt, dat God in hen kan werken.
Vandaar dat Paulus het heeft over het goede werk dat Gód in hen begonnen is en voort zal zetten.
Dát maakt Paulus dankbaar en blij.
Het evangelie, zo stelt hij vast, heeft niet alleen wortel geschoten in hen. Het groeit ook.

Wat stelt Paulus vast en wat maakt hém dankbaar?

Dit, dat hij merkt uit de daden die de Philippenzen stellen dat ze hem niet slechts zien als een vriend-in-nood.
Ze zien hem als broeder. Hun broeder.
Een broeder die leven moet. Zeker. Vandaar ook de ondersteuning.
Vooral echter de broeder die, sámen met hen, dienstbaar moet blijven in het evangelie en de prediking daarvan.
Het evangelie dat dóór moet werken in de wereld.
Daarom weten ze zich één met Paulus.
De Heer wil hen sámen gebruiken.
Sámen willen ze open blijven staan voor Hem die in hen een goed werk begonnen is.
Dát heeft Paulus ontdekt.
Dáárvoor dankt hij God.
Dáárom bidt Paulus met zoveel blijdschap voor hen.

Zo zullen wij veel te danken en te bidden hebben, als onder ons, uit de grote en kleine dingen blijkt, dat we als gemeenteleden deel hebben aan de prediking van het evangelie.
Dát willen we ook zo graag bij elkaar ontdekken van dag tot dag. Namelijk van de eerste dag af tot nu toe.
Vruchten van ons open-staan naar Hem, die een goed werk in ons is begonnen en dit ten einde toe voort zal zetten tot de dag van Christus Jezus.

Kan er bij u in de gemeente nog gedankt worden voor uw deelhebben aan de prediking van het evangelie?
Zijn er daarvan nog tekenen?
Of was dit wat u betreft slechts een kwestie van „de eerste dagen na uw bekering?"
Hij, die in U een goed werk begon, wil dit voortzetten!

Delfzijl *H. P. de Boer*

Zonder wedergeboorte is het doen van de wil Gods onmogelijk, zonder wedergeboorte kunnen we het Koninkrijk Gods niet zien.
De gelijkenissen wekken de schijn, dat het Koninkrijk Gods een groeiproces doormaakt, echter ligt meer de nadruk op het plotseling doorbreken.
Stellig mag het Koninkrijk Gods niet vereenzelvigd worden met een of ander(e) kerk(genootschap). Gods Rijk is meer dan de kerk. Godsrijk is ten volle daar waar het wereld-leven, leven Gods is geworden. - „De dynamiek van het rijk Gods reikt over de tijden heen naar de volkomen openbaring der kinderen Gods", (van Oyen).

BROKSTUKKEN

Dat onze Voorgangers „spraakzame" mensen moeten zijn, valt niet te ontkennen. Immers moeten ze regelmatig op allerlei vergaderingen, samenkomsten en diensten het woord voeren. En dan niet zomaar het woord met een kleine w, maar HET Woord, met een Hoofdletter. Juist dat laatste is het moeilijke en het mooie van het voorgangersambt. Dat hij HET WOORD moet voeren betekent niet, dat hij voortdurend aan het preken moet zijn, maar wel, dat hij er bij het behandelen van alle mogelijke zaken, ook van die van de meest alledaagse aard, op bedacht moet zijn dat er geen enkele zaak, geen enkel onderwerp bestaat, waarmee God niet te maken heeft.

Maar goed, dat was toch eigenlijk niet datgene wat ik van plan was hier te zeggen. Ik wou er juist eens de nadruk op leggen dat de Voorganger vooral ook een „zwijgzaam" mens moet zijn. Praat deze man teveel, b.v. op huisbezoek, en heeft hij niet het echte geduld om te *luisteren* - dat geduld dat voortkomt uit echte liefde en interesse voor de mensen met wie hij omgaat - dan zal zijn spreken er in de meeste gevallen naast zijn. Ik denk dat er al heel wat gemeenteleden geweest zijn in de loop der eeuwen die teleurgesteld achterbleven nadat de dominee (na huisbezoek) zijn hielen gelicht had. Ze hadden graag iets willen vragen, zich uit willen spreken, hun twijfel hoorbaar willen maken aan een luisterend oor, een moeilijkheid op tafel willen leggen en advies willen ontvangen, maar de dominee was zo vol van wat hij zelf kwijt wilde, dat ze er gewoon geen kans voor kregen. Zoiets is verschrikkelijk jammer, want juist in het zich uitspreken van de leden ontvangen voorgangers en ouderlingen de kans om het evangelie op een zeer praktische en indringende wijze te verkondigen.

Maar er is nog een andere kant aan de zaak. Misschien praten veel predikanten zelf zo veel, omdat ze door de leden zo weinig in vertrouwen genomen worden. De meeste protestanten zien hun predikanten te weinig als mensen, met wien ze rustig en vertrouwelijk kunnen spreken over hun levens- en geloofsmoeilijkheden, en aan wie ze hun mislukkingen, hun zonden en strijd kunnen toefluisteren. Het leven van menige voorganger zou rijker en zijn arbeid vruchtbaarder worden, wanneer hij wat meer door de leden in vertrouwen genomen werd.

De Voorgangers (maar ook de ouderlingen) moeten dus ook zwijgzame mensen zijn. Niet alleen in die zin, dat ze luisteren kunnen, maar ook zo dat ze het hun toevertrouwde niet aan de grote klok hangen. Misschien voert dominee op door de weekse dagen af en toe heel interessante gesprekken en hoort hij op huisbezoek allerlei aangrijpende voorvallen; misschien ziet hij het voor zijn ogen ge-

beuren dat iemand breekt met het oude leven, bepaalde zonden overwint, en nog meer van deze geweldige dingen. De verleiding kan dan groot worden, dit soort dingen te gaan gebruiken als illustraties in de preek. Het kerkvolk hoort zoiets graag. Maar intussen zullen zij, wier strijd en zonden op de preekstoel uitgestald worden, niet zo bar gesticht zijn en voortaan in hun schulp kruipen als de voorganger nog eens komt, terwijl in het algemeen bij de leden de gedachte post vat, dat de voorganger mooi en boeiend vertellen kan, maar dat je toch verstandig doet hem niet te veel in zijn oor te fluisteren. Voorgangers en ouderlingen moeten iets afweten van het eerbiedigen van het ambtsgeheim. Wie vertrouwen ontvangt, mag dat niet schenden. Wie in het ambt van voorganger of ouderling treedt, moet duidelijk weten dat men nu niet alleen van hem verwacht dat hij zal gaan spreken, maar ook, dat hij zal gaan zwijgen. Als het zwijg-talent van deze broeders bekend wordt, zal het vertrouwen toenemen. Er is in protestantse kringen wel eens voorgesteld, dat men voorgangers en ouderlingen bij hun bevestiging zou vragen een belofte af te leggen om te zullen zwijgen over het hun toevertrouwde. Of we zover moeten gaan weet ik niet maar het lijkt mij zeer zeker van belang om iedere nieuwe voorganger en iedere nieuw te bevestigen ouderling van tevoren duidelijk op de hoogte te stellen van deze „zwijgplicht." Wf.

uit ons uniebureau

Houdt u zich in deze vakantietijd bezig met de vraag „waar wordt in 1962 de Algemene Vergadering van de Unie gehouden?" Nu, vermoedelijk wel niet. Maar toch is het goed, dat de raden onzer gemeenten zich daar wél mee bezig houden, tenminste met de vraag: „zou onze gemeente misschien in staat zijn om de Unievergadering in 1962 te ontvangen en onder te brengen?" Daarbij is afgezien van een geschikte vergaderruimte wel het grootste probleem de onderbrenging van meer dan 200 gasten. Nu, de Unie-Commissie ziet met belangstelling uit naar de uitnodiging van gemeenten tot ontvangst van de Unie-Vergadering in 1962. De data van deze vergadering zijn doorgaans in de eerste helft van mei. Wel verwacht de U.C. deze uitnodiging dan graag uiterlijk per 15 september a.s.

Eveneens verwacht de U.C. per die datum de namen van kandidaten, die gemeenten wensen te stellen in bepaalde vakatures in stichtingsbesturen ter verkiezing in haar herfstvergadering. Hierbij is het als volgt:

Van het bestuur van de Unie-Bouw-Stichting is br D. Olijslager van Stadskanaal aftredend en niet herkiesbaar. Van het bestuur van het Pensioenfonds is br E. Schlüter van Leeuwarden aftredend en wel herkiesbaar.

Van het bestuur van de stichting diaconessenhuis „Tabitha" is ds G. W. Tijman aftredend; deze stelt zich echter niet herkiesbaar. Ook hebben van het Tabithabestuur de zusters C. M. Meester-Huyzer van Haarlem en I. Schlüter-van der Heide van Leeuwarden te kennen gegeven, dat zij geen gelegenheid meer hebben deze arbeid te doen en daarom zich uit het bestuur terugtrekken.

Het gaat er dus in elk geval om, dat er één kandidaat gesteld wordt voor het bestuur van de U.B.S. en drie kandidaten voor het bestuur van Tabitha. Kandidaten kunnen worden gesteld door de gemeenten, de leden van de unie-commissie en het betrokken stichtingsbestuur. De namen van de kandidaten moeten mèt de schrifelijke bereidverklaring uiterlijk per 15 september a.s. in het Uniebureau bekend zijn.

T. Jansma.

Van de Vinkenhof

De eerste bijdragen aan de Zomeraktie voor Renderloo zijn ontvangen. We zijn dankbaar voor deze pioniers, die zo spontaan van hun meeleven getuigen. We vertrouwen dat spoedig meerderen zullen volgen, want het gaat om een belangrijke zaak. Renderloo kan in de staat waarin het verkeert onze arbeid niet meer op bevredigende wijze van dienst zijn. Daarom moet het niet bij deze gedeeltelijke verbouwing blijven. Er moesten eigenlijk nu reeds definitieve plannen gemaakt kunnen worden voor de volgende verbouwing. Dit kan alleen wanneer we overtuigd zijn van Uw aller medewerking. Daarom zal een spontane zomeraktie z'n uitwerking zeker niet missen. Hopenlijk kan ik over enkele weken een groot aantal namen vermelden!

Dagelijks komen nog een flink aantal aanmeldingen binnen; de werkkampen voor de opbouw van onze kampen beschikken nu ook over voldoende deelname en in de jeugd- en gezinsweken zijn we bezig de laatste plaatsen te bezetten. De recente publikaties hebben blijkbaar meerdere jongeren en ouderen attent gemaakt op de mogelijkheden, die er voor hun nog bestonden. Hier en daar valt er wel eens een deelnemer uit, zodat de kans bestaat dat er een plaats vrijgekomen is in weken, die reeds geheel waren volgeboekt. Zou U in een situatie verkeren, waarin U voor Uzelf of voor Uw kinderen nog geen goed plan voor de zomer hebt, belt U dan even naar De Vinkenhof, waar U alle informaties betreffende onze drie ontmoetingsoorden kunt ontvangen. *Ons nummer is 03402-4823!*

Als U dit leest is de afscheidsdienst in Utrecht, ter gelegenheid van mijn vertrek uit Nederland, aanstaande. Vanwege de zomerdrukte is deze zo vroeg gesteld. We zullen de hele zomer nog meemaken; alle kampen moeten nog opgebouwd, alle deelnemers moeten nog komen en weer vertrekken, tenslotte moeten alle tenten nog afgebroken, aleer wij op 21 augustus de reis aanvaarden. Met gemengde gevoelens passeren wij deze mijlpaal in de geschiedenis van onze arbeid. Er is nog slechts een begin gemaakt aan een veelomvattend en veeleisend arbeidsterrein, dat betreden werd door onze vormings- en ontmoetingscentra. Het zal ongetwijfeld ook Uw bede zijn, dat we metelkaar de visie en vaart mogen hebben, die deze arbeid in de juiste banen leiden zal. Laat U daarom dit jaar niet onbetuigd in Uw belangstelling, Uw medewerking en Uw meeleven. Ik zal proberen U regelmatig op de hoogte te houden van de evenementen gedurende deze zomer en U zult Uw inzet tonen!

Ten slotte nog de namen van hen die de zomeraktie begonnen: F. H. R. G. te Z. *f* 10.-; W. B. te 's-G. *f* 2.50; E. P. te St. *f* 2.50; A. D. te O. *f* 2.50; G. B. te U. *f* 10.-; H. d. V. te d. D. *f* 25.-; A. C. B. te B. *f* 2.-; L. W. H. V. te A. *f* 10.-; J. H. G. te A. *f* 5.- Mevr. t. H. te R. *f* 2.50; totaal *f* 72.-; U allen onze hartelijke dank.

J. J. Kiwiet.

Steunt de zomeraktie voor Renderloo!

Verbetering en verduidelijking

In de bespreking van „De Uitverkiezing" uitgave Boekencentrum Den Haag in „De Christen" van vrijdag 29 juni, staat de zin:

„Als de verkiezing vast ligt in Christus en door de prediking gerealiseerd wordt, zal dan vanwege, óf 't tekort aan tijd óf de trouw der gemeente aan haar opdracht (Matth. 28 : 19 en 20) zich dat uitwerken in het óngunstig lot der niet bereikten?"

„Trouw der gemeente" moet hier natuurlijk zijn **ontrouw** der gemeente.
In het besproken geschrift wordt gezegd dat de uitverkiezing gerealiseerd wordt door de prediking, wat bij ons de vraag deed opkomen of, wanneer de mens jong sterft, dus vóór hij nog de prediking gehoord kan hebben, of, wanneer hij - onverschillig op welke leeftijd - sterft, zonder dat de prediking hem bereikt heeft (wellicht mede doordat de gemeente ontrouw was aan haar opdracht!) de uitverkiezing haar betekenis ten opzichte van deze mensen verliest? M.a.w.: we wilden de betrekking tussen de uitverkiezing, verzoening, prediking en geloof nader bloot gelegd hebben. We menen dat het feit van ons sterfelijk zijn, niet in betekenis gesteld mag worden boven Gods verkiezend handelen in Christus.

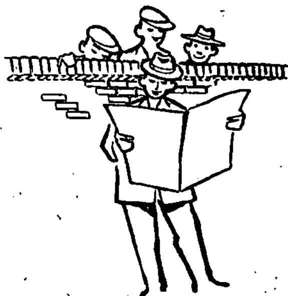
L.

Nader bezien

Spanje

Spanje staat de laatste weken nogal eens in het middelpunt der belangstelling. Nog niet zo lang geleden waren er massale stakingen waarbij, naar men zegt, honderdduizenden arbeiders betrokken zouden zijn geweest. Tekenen die er stellig op wijzen, dat er op het Iberische schiereiland - misschien voorlopig nog onder de oppervlakte - méér aan het veranderen is dan wel lijkt. Let men daarbij op de houding van de roomskatholieke kerk in dat land - althans van sommige vooraanstaande katholieke leiders - die onomwonden zich aan de kant van de stakende arbeiders stelden - dan wordt het beeld nog duidelijker.
De kloof, welke er wellicht altijd al geweest is, tussen de politieke machthebbers in Spanje en dat wat we als „het volk" zouden willen aanduiden, wordt steeds breder en dieper. Hoezeer het Franco-systeem zichzelf overleefd heeft blijkt uit een opmerking welke de spaanse diktator onlangs maakte: persvrijheid is in deze eeuw een overwonnen standpunt.
We wisten het reeds, en zien het in deze opmerking weer eens bevestigd, zolang Spanje zijn huidige staatsvorm houdt, zal er voor het spaanse volk geen demokratische vrijheid zijn. Natuurlijk ondervindt het gehele volk de druk van een staatsvorm waarin alleen maar een politiek éénrichtings-verkeer mogelijk is. Doch nog meer klemt dit voor een groep welke zich ook godsdienstig een minderheid weet: de plm. 20.000 protestanten in Spanje. Hen worden zelfs de meest elementaire rechten van de mens, zoals die zijn neergelegd in het charter van de verenigde naties, onthouden. Zeer recent is de verklaring van de spaanse ambassade in Kopenhagen waarin o.a. werd gezegd, dat er op de 31 miljoen (roomskatholieke) Spanjaarden zich slechts 15.000 (?) protestanten bevinden, „zodat ze zelfs niet de status van een minderheid hebben ".

Tot voor kort scheen de roomskatholieke kerk in Spanje deze intolerantie van de staat te sanktioneren. Met de verandering van verschillende roomskatholieke leiders ten aanzien van de politieke onderdrukking schijnt de roomse kerk in Spanje zich nu ook te herzien op het punt der godsdienstige onverdraagzaamheid.
Goddank! v. D.

Bij anderen gelezen...!

Wij knipten enkele stukjes uit „Centraal Weekblad" van 2 juni '62.

Het hieronder volgende was de aanhef van een artikel over het beroepingswerk, onder het opschrift:

Een wokje als eens mans hand:

In het Gereformeerd Kerkblad voor Drente en Overijsel van 12 mei jl. las ik het navolgende bericht:

„Het beroepingswerk. Gelijk bekend heeft de generale synode geweigerd inzake het beroepingswerk ook maar enige stap tot verbetering te doen. De vereniging van Predikanten van de Gereformeerde Kerken, die zich terzake ook tot de synode gewend had, heeft in haar jongste vergadering besloten, zonder nadrukkelijk hiervoor een bepaalde instantie in het leven te roepen, toch een drietal vertrouwensmannen aan te wijzen , tot wie predikanten die van standplaats zouden willen veranderen, alsook beroepende gemeenten zich kunnen wenden".

Wij zitten evenals de andere kerken hier in Nederland met een hopeloos verouderd en kankerachtig ingeworteld beroepingssysteem. De gereformeerde dominees hebben, nu de synode het niet deed, een vertrouwens-commissie in het leven geroepen. Evenals wij dat het vorige jaar deden middels onze uniecommissie in opdracht van de AV der unie. In de hervormde kerk bestaat ook al enige jaren zoiets. Eigenlijk zijn al dit soort commissies te vergelijken met een *noodverband*. Er is voorlopig geen beter voorhanden.

Interessant is de methode welke in onze baptistenunie in Australie wordt toegepast, naar br. Rimmert van Netten die hier uit Australie met vakantie vertoeft, mij vertelde. Als daar een dominee een aantal jaren in een gemeente gewerkt heeft, en hij denkt dat hij nu wel eens kon veranderen, dan gaat hij dat ronduit met zijn raad bespreken. Het kan ook andersom: de raad kan op een bepaald ogenblik van mening zijn dat het beter is, dat er eens een andere voorganger in de gemeente moest komen. Dan gaat de raad met de voorganger praten. In beide gevallen met het gevolg dat de voorganger in kwestie zijn naam laat plaatsen op een lijst van beroepbare voorgangers. Het geldt als een erecode om een voorganger die zich niet op die lijst heeft laten plaatsen ook niet te beroepen.
Ook al staat een dominee tien jaar in een gemeente: als hij zich niet op de lijst der beroepbaren heeft laten zetten wordt hij niet beroepen! Voor zoiets is een geest van moed en nuchterheid nodig. Moderne efficiency die de valse schaamte uitbant en steeds de juiste man op de juiste plaats bevordert. Op de lange duur zal het tevens bevorderen, dat de man die eigenlijk ongeschikt is voor het voorgangerswerk en er in zijn hart dan ook niet gelukkig mee is, zijn hele leven niet in dit ambt blijft hangen. Ik wil niet zeggen dat wij vanuit onze nederlandse situatie zo maar in de australische methode kunnen overstappen, maar het is de moeite van het overwegen wel waard. Niet alleen voor de voorgangers, maar ook voor de gemeenten. Immers ook de gemeenten kunnen bij een dergelijke code zich tot de voorganger richten met de suggestie zich op de

„beroepbaarheidslijst" te laten zetten, zonder dat dit schadelijke gevolgen voor de beroepbaarheid van de betreffende predikant leidt. Ook zal een gemeente haar voorganger die niet op de beroepbaarheidslijst staat niet voortijdig verliezen: immers de man krijgt geen beroep! Bovendien komt hij niet in de verleiding om te gauw weg te gaan: en mij dunkt dat bij de huidige beroepingsmethodiek een beroep nog wel eens een verzoeking kan zijn: bewustzijnsverenging door een actuele problematiek in eigen gemeente, hetzij door overweldiging door de „nood" van één roepende gemeente, of een aanmerkelijke tractementsverbetering. Hoe dan ook, we moesten toch nog maar eens tot doordenking en bezinning komen over het beroepingsprobleem.

Het hieronder overgenomen knipsel gaat over experimentele eredienst, althans over het gebruik van moderne muziek en zang in de eredienst:

Jazz in de eredienst

Niet alleen in protestantse kringen worden pogingen gedaan om ook de moderne muziek in de eredienst te bezigen. Een bericht uit Neurenberg meldt, dat een 35-jarige Silezische componist Paul Heinersdorff daar een plechtige mis voor jazz en koor heeft gecomponeerd. Hij gebruikte daarbij orgel, slagwerk, fagot, trompet, bazuinen, saxofoon en harp en had de bedoeling te bewijzen, dat de jazzmuziek ook goed te gebruiken is voor religieuze doeleinden.

Nu munten onze erediensten over het algemeen niet uit door creatieve activiteit der gelovigen. Meer of minder met volle mond meezingen en in stilte meebidden, luisteren naar het „optreden" van een koor en van een prediker wiens woord meer of minder goed is, deze dingen op z'n minst zijn dingen waarover men niet ondankbaar mag zijn. Maar eigenlijk moesten onze erediensten toch méér gemeenschappelijke verrichtingen voor Gods aangezicht zijn. Moderne muziek en volksmuziek zetten in beweging. Waarom „doen" de liederen van de Joh. de Heerbundel onze mensen veel meer dan de meeste psalmen en gezangen? Jammer dat vele psalmen verleerd zijn en als ze nog gezongen worden, dan zó, dat ze niet meer in beweging zetten. Zelfs de gezangenafdeling van onze bundel telt maar weinig nummers die de gemeente doen juichen. Wij juichen daarom alle pogingen toe om van onze kerkdiensten grootsere belevenissen te maken.

Hieronder nog een paar knipsels zonder commentaar:

Koeien voor de zending

In het orgaan van één onzer Amerikaanse zusterkerken, The Reformed Presbyterian Advocate, troffen wij een tweetal berichten aan, die blijk geven van een zekere vindingrijkheid, waar het gaat om geld voor kerkelijke arbeid. Zo kwam men in Kingsburg, California tot de oprichting van de Missionary Supply Lines, Inc. Een N.V., die zich ten doel stelt het houden van koeien voor de zending. Men heeft het volgende „Cattle for Missions" programma opgesteld, dat door het houden van koeien de zending aan geld zal moeten helpen:

1. *Kerkeleden bouwen een fonds op, waardoor men in staat gesteld zal worden koeien te kopen.*
2. *Christelijke boeren zullen worden gevraagd om deze dieren in hun kudde op te nemen.*
3. *De jaarlijkse nakomelingen van deze koeien zullen worden verkocht en de winst ervan is voor de zending.*
4. *De nog intact zijnde eerste investering vormt een stroom van hulp voor zendingsorganisaties.*

Een ander bericht komt uit Kentucky, waar de Reformed Presbyterian Church een christelijke school en kostschool onderhoudt. Soms echter is er gebrek aan geld voor dit instituut van inwendige zending. Een aantal gemeenteleden besloot daarom zich als „minutemen" garant te stellen. Dat wil zeggen iedere keer als de nood aan de man komt, mag de superintendent van deze school, ds. McNutt, deze mensen waarschuwen en ze geven direct één dollar, waardoor de nood onmiddellijk kan worden opgevangen. Indien er tenminste genoeg „minutemen," mensen die à la minute helpen, zijn. Vandaar de omroep „minuteman" te worden van het Houston Mission House in Kentucky.

Genève en Praag vergaderen

Vertegenwoordigers van de Praagse Christelijke Vredesconferentie en van de Wereldraad van Kerken zijn in Genève bijeen geweest om zich te beraden op de vraag hoe de christelijke kerken aan het scheppen van een atmosfeer van internationale vrede zouden kunnen bijdragen. Aan de gesprekken, die zeer hartelijk waren, namen van Wereldraadzijde onder meer deel de algemeen secretaris, dr. W. A. Visser 't Hooft, dr. Blake en de directeur van de kerkelijke commissie voor internationale zaken (CCIA), dr. Nolde. Van de zijde van de Vredesconferentie werd onder andere aan de besprekingen deelgenomen door aartsbisschop Nikodim uit Moskou, prof. dr. Hromadka en bisschop Tibor Bartha.

Missionaire actie van Islam

In Cairo is men van plan een krachtig radiostation te bouwen, de Stem van de Islam, om zwart Afrika te beïnvloeden. Daarnaast is nu bekend geworden, dat er bij de ambassades en legaties van de Verenigde Arabische Republiek speciale Godsdienstattachés benoemd zullen worden. Door middel van deze beambten wil men proberen het christendom te laten zien als een godsdienst vol van rassengevoel en imperialisme en dus niet nuttig voor Afrika. De islam zal naar voren geschoven worden als een natuurlijk, waar en algemeen geloof, dat geen rassenscheiding kent en niet afhankelijk is van het Westen en zijn geld voor zijn verbreiding.

Ph. L. (Gr.)

---

gemeenteberichten

ZWOLLE - (L. v. d. L.). Het wordt tijd, dat U weer eens het een en ander verneemt van wat er plaats vond in de gemeente te Zwolle. Men zegt wel eens, geen bericht, goed bericht, en dit geldt dan ook voor ons. Allereerst mogen we dan nog memoreren de nationale jeugdkonferentie der N.B.J.B., die in onze stad plaats vond. Onze jongeren hebben met vreugde het werk gedaan, dat aan de organisatie van deze dag was verbonden en samen met al onze jeugd uit het gehele land, kunnen we terugzien op een goede en bovenal gezegende dag; want mede door deze jeugdkonferentie kwam een van onze jongeren tot de overuiging dat wilde hij de Heer volledig gehoorzaam zijn, op de bekering de doop moest volgen. Deze doopdienst vond zondag 1 juli plaats en een volle kerk was getuige van de afdaling in het watergraf en de opstanding tot een nieuw leven in verbondenheid met Christus van een jonge broeder. Wij werden er bij bepaald, dat God alleen levende stenen kan gebruiken, die zich willen laten invoegen in Zijn gemeente. Het was voor onze gemeente weer een vreugdevolle dag, wat dan ook tot uitdrukking kwam in het welkomstwoord dat door een der ouderlingen werd gesproken tot deze broeder tijdens de viering van het avondmaal. Het zaad werd gestrooid en de vrucht bleef niet uit en zowel in gemeentelijk als interkerkelijk verband gaan we voort met het brengen van de blijde boodschap tot redding van zielen en uitbreiding van Gods Koninkrijk.

SCHEVENINGEN - (W.Z.). Juist ligt onze jaarlijkse tentweek weer achter ons, waar steeds met spanning en met vreugde naar uitgezien wordt. Ook dit jaar is de boodschap 's avonds aan enige honderden bezoekers verkondigd zowel door middel van het woord als van het lied. Enkele bezoekers hebben openlijk te kennen gegeven, dat ze Jezus wilden aanvaarden als hun Heer en Verlosser.
Ook aan kinderen mocht in 3 kindersamenkomsten verteld worden van de grote kindervriend; we zijn dankbaar voor de vele kinderen, die we mochten bereiken. Er is vooraf veel gebeden voor deze week en we blijven bidden, dat het uitgestrooide zaad veel vrucht mag dragen. Zondag a.s. hopen we weer een doopdienst te houden, waarin een zuster gedoopt zal worden.
Vanaf de 2e helft van mei houden we als gemeente iedere zondagmiddag bij goed weer openlucht-zangdiensten met begeleiding van enkele instrumenten. We staan op een mooi punt in een park, waar gewoonlijk vele Scheveningers zondags genieten van de schone natuur. Dat ook deze mensen de naam van Jezus mee zullen nemen in hun hart is onze bede.
Hoewel de vakantietijd voor sommige takken van de gemeentelijk arbeid reeds is aangeboden, kent de tussenjeugd momenteel een periode van ongekende bloei. Deze week maakten ze een uitstapje met 47 kinderen, waar heel wat echte scheveningse boefjes tussen waren. 't Was een fijne en blijde dag, waarop

veel gewandeld, gespeeld en gezongen is. Een wensnummer van één van de kinderen was: „Welk een vriend is onze Jezus."
Moge de Heer voortgaan dit werk en al de arbeid die voor Hem gedaan wordt, te bekronen met Zijn zegen, opdat in deze tijd van genade nog velen gered mogen worden.

SIDDEBUREN - (KORR.). In lange tijd hebben we niets van ons laten horen. Dat wil niet zeggen, dat het werk hier stil ligt. We werken getrouw door aan de arbeid die de Heer ons opgedragen heeft. Bij die arbeid hoort velerlei. Zo hebben we tesamen ons kerkgebouw opnieuw in de verf gezet, van binnen en van buiten. Het is weer als nieuw, zo mooi.
De opkomsten zijn goed; steeds meer mensen komen luisteren naar de blijde boodschap die getrouw wordt gebracht door voorgangers uit de omliggende gemeenten. We zijn hen daarvoor heel dankbaar. Blij zijn we voor Drachten waarheen ds J. Ketelaar gaat; jammer voor ons, want wij zijn onze altijd-klaar-staande konsulent kwijt. Maar ook hierin zal de Heer weer voorzien. De maand juni hadden we student Chris Eijer in ons midden; deze jonge broeder heeft hier goed werk gedaan en belooft voor onze gemeenten een goede kracht te worden. We zeggen hem ook langs deze weg nog hartelijk dank!
Zaterdag 30 juni zijn we met het zangkoor op reis geweest met als einddoel Nijmegen en omstreken; een prachtreis waar we allen van hebben genoten. Zo gaan we dan moedig voort met het werk dat wij met blijdschap mogen doen.

BORNE - (P. K.). Het was voor het laatst in januari dat Borne wat van zich liet horen; sinds die tijd mochten wij als gemeente weer verschillende hoogtepunten beleven.
Zo werd in de eerste 3 maanden van dit jaar, elke maand een doopdienst gehouden, waarin een jonge zuster, een jonge broeder en een oudere zuster op hun geloofbelijdenis werden gedoopt. Ook een zuster had wederopname in de Gemeente gevraagd.
En zo gaan wij door met het verkondigen van Gods liefde voor het verlorene, want nog is er plaats en God wil niet dat er één verloren gaat. Elke zondag wordt dit Woord met bezieling en overtuiging door onze voorganger gebracht en wij hebben Gods belofte, dat Zijn Woord niet ledig zal weerkeren. Onze zondagavondjeugd groeit nog steeds en is zeer aktief; zo had zij een zeer werkzaam aandeel in de twentse landdag, op 2e pinksterdag, terwijl ze 23 juni een sportdag organiseerde waaraan meer dan 100 jongeren uit Twente deelnamen. Onze muziekgroep „De Roepstem" komt er steeds beter in; in de afgelopen maanden werkte zij verschillende keren mee aan onze appèl-avonden, welke wij elke zondagavond hebben gehouden en waarvoor een zeer goede belangstelling bestond.

Beroepingswerk

Beroepen: te Emmen (voor post Klazienaveen), kand. C. de Jong te Doorn.

Verontschuldigingen

Wegens onze afwezigheid verleden week werd er niet die zorg besteed aan de korrektie van het nummer dat die week verscheen, welke verwacht mag worden. Wij bieden onze lezers verontschuldigingen aan voor de niet weinige zetfouten.

E.R.

Leestafel

Moeder, ik klaag u aan,
door H. J. Hegger; uitgave Jan Haan N.V. te Groningen; gebonden 202 blz.

We ontvingen van dit boek de 4de herziene druk. Het is geschreven door een oud-priester, thans Ger. predikant, die door zijn evangelisatieijver reeds een grote bekendheid in Nederland heeft verkregen. Het boek geeft een interieur-opname van de Rooms-Katholieke Kerk. Zulke opnamen zijn zeldzaam omdat ze alleen genomen kunnen worden door mensen, die in die kerk geboren zijn, in haar geloofd en geleefd hebben. Ds Hegger heeft geleden onder het geestelijk tekort van zijn Kerk hetwelke een gevolg is van de verdonkering, die de heilsboodschap daar heeft ondergaan. Hij getuigt daarvan met de felheid en de vreugde en liefde van iemand, die de grote schat gevonden heeft, en nu graag anderen, die nog de vreugde des heils missen, daartoe de weg wil wijzen en opleiden. Men doet er goed aan om, naast zijn kennis van de Kerk van Rome, die men verkreeg door kennisneming van haar publikaties, ook kennis te nemen van dit getuigenis van een out-sider. Het boek moge velen doen vragen naar, en brengen tot de ervaring van de vreugde des Heils.

L.

Een driezijdig verschijnsel Men spreekt van ontkerstening, onkerkelijkheid en onkerksheid. Achter deze drie uitdrukkingen ligt, dunkt ons, hetzelfde verschijnsel. Onder sommige volken heeft 't 't karakter van ontkerstening aangenomen: men breekt met 't christelijk geloof niet alleen, maar ook met de christelijke zede. Maar het zijn niet altijd de zeden, de bepaalde gebruiken, die zich onder de invloed der Kerk gevormd hebben, maar in vele gevallen zijn het de christelijke normen die men los liet.Deze nieuwe geesteshouding uit zich in een zich losmaken van de georganiseerde christenheid - want meer als dat kunnen we de christelijke kerken toch niet noemen. In onkerkelijkheid spreekt de ontkerstening van een volk zich meestal uit onder de protestantse volken. De protestant, die zich niet langer gebonden voelt aan de normen die het evangelie hem, via de kerk, oplegde, wordt onkerkelijk: hij breekt met zijn kerk. We zeggen: meestal, want we zijn ons welbewust dat breuk met een of andere georganiseerde vorm van godsdienstigheid nog niet altijd betekent dat men zich van God afwendt. Anders lijkt het proces te verlopen in de roomskatholieke kerk. De ontkerstening uit zich daar, tot nog toe althans, niet in het opzeggen van het lidmaatschap der kerk en het zichzelf als onkerkelijk bestempelen, maar in het praktisch verwaarlozen van zijn kerklidmaat zijn. Men heeft in feite opgehouden rooms-katholiek te zijn, doch blijft nog wel onder die aanduiding leven.

Hoe te stuiten? Dit proces der ontkerstening zal o.i. alleen te stuiten zijn door een volledige kerkvernieuwing. De Kerk zal bereid moeten zijn zichzelve van binnen uit te vernieuwen, totdat ze de nieuw-testamentische gestalte verkregen zal hebben. Ze zal het verlies aan leden moeten accepteren teneinde deze te herwinnen langs de weg van de geestelijke vernieuwing. Ze zal bereid moeten zijn haar wortels los te maken uit de bodem der traditie en die te laten zinken in het nieuwe testament. Wanneer we ons bij de kerkelijk traditionele theologie zouden aansluiten, dan zouden we de kerk een averechtse dienst bewijzen. Het is onze taak om, als gemeenten die nieuwtestamentisch willen leven, het kritisch element in de christenheid te zijn. We schrijven: *willen* leven - waarmede we dit wensen te laten uitkomen, dat wijzelf het boven-historisch karakter der nieuwtestamentische gemeente beter dienen te bestuderen. We moeten dat om 'n duidelijke taal te kunnen laten horen - duidelijk en.. bescheiden. Als gemeenten, die nieuwtestamentisch gefundeerd en georiënteerd willen leven, hebben we een kritische funktie in het geheel der christenheid. Niet mée-doen is onze roeping, maar het leven der in de kerken georganiseerde christenheid, kritisch begeleiden. Het optreden van de I.C.C.C. achten we onvruchtbaar waarbij we de juistheid van haar kritiek op de Wereldraad van Kerken, buiten beschouwing laten. Bij de I.C.C.C. wordt de verbetering verwacht van herstel van de zuivere leer - althans in haar hoofdzaken. Wij verwachten die van een nieuwe bezinning op de vraag, wat het wezen der eschatologische gemeente uitmaakt, en hoe zij dus in haar openbaring gekend zal worden.

Nieuwe psalmen? We zijn over het geheel genomen als baptisten nooit een psalmzingend volk geweest. Lag dat alleen aan de melodiën der oude berijming die ons niet lagen? Er zijn psalmen, die men eerst kan waarderen, wanneer men goed in het oude testament thuis is, en dat zijn onze mensen over het algemeen juist niet. De nieuwe psalmberijming zal op dit punt wel geen verandering brengen. We gebruiken de berijming „Hasper" en moeten deze gebruiken als een brug om met de inhoud der psalmen beter vertrouwd te raken. Er zijn psalmen met een diepte van heilsverkondiging, die de zanger, die zijn hart mee laat zingen, ontroert en opheft. Naast, en als correctie van het opwekkingslied, moeten we de psalmen gebruiken, en proberen in hun taal het evangelie te verstaan en de in ons sluimerende gevoelens tot klaarheid laten brengen.

Deden we anders dan zouden we moeten overgaan tot het aanvaarden van óf de gehele hervormde bundel of de bundel, die de gereformeerde kerken zullen samenstellen. Zo geleidelijk aan zijn onze gemeenten overgegaan tot de bundel „Hasper". Hij blijkt bruikbaar. Hij voldoet. Waarom zouden we overgaan tot het gebruiken van een bundel, aan wier samenstelling we geweigerd hebben medewerking te verlenen? Het begrip oekumenische gezindheid dient - menen we - zo hier en daar gelouterd te worden, zal het geen oekumenisme worden.

Men moet het vraagstuk van het een-zijn, niet degraderen tot een kwestie van bij-een-zijn.

Eerbiedig Gebed. We denken bij deze woorden niet aan de gebedshouding, maar aan de overeenstemming, waarin we ons leven met ons gebed moeten brengen. Een dokter schreef voor nog niet zo lange tijd, dat hij verscheidene patienten, die op zijn spreekuur kwamen terug zond met de mededeling, dat ze hem niet nodig hadden. Ze maakten en hielden zichzelve ziek. Hun levensgewoonten waren van die aard, dat geen medicijnen hen konden helpen als ze die gewoonten niet veranderden, en - deden ze dat - ze geen medicijnen meer nodig hadden. We moeten God bidden dat Hij ons de wegen des levens bekend make - ook de wegen, die begaan moeten worden om de lichamelijke gezondheid te behouden of terug te winnen. Dat er christenen zijn, wier lichaam zich al helemaal naar een verkeerde levensgewoonte gezet heeft, zodat er dus sprake is van slavernij, is erg bedroevend. Zij moesten de Boodschap van verlossing eens ernstig gaan nemen en bedenken, dat deze héél de mens betreft. „Geef Jezus eer.....!" en .... laat u verlossen!

Gedragsregels. Wat verwijdering tussen de mensen pleegt te veroorzaken is niet zozeer verschil van inzicht en dus van spreken en handelen, maar onoprechtheid, achterbaksheid, misleiding. De Oxfordgroepenbeweging, die helaas in haar latere jaren zich heeft veranderd in een beweging voor morele herbewapening met een slappe geestelijke grondslag, propageerde in haar jonge jaren vier gedragsregels. Ze geloofde de samenleving te zuiveren en goede verhoudingen te bevorderen, door er bij allen op aan te dringen te handelen naar deze normen:

volkomen eerlijkheid,
volkomen reinheid,
volkomen onbaatzuchtigheid en
volkomen liefde.

Nu heeft men wel bezwaren geopperd tegen dat „volkomen" doch ten onrechte, want kan men wel voor God verschijnen met iets, dat niet volkomen is? Leren de voorschriften betreffende de door Israel te brengen offers dat niet? Dat we in geen deel volkomen kunnen zijn, betekent niet, dat er nu maar met de eisen Gods de hand gelicht moet worden, doch veel meer dat men ootmoedig zich heeft te buigen onder eigen tekortkomingen en te handelen naar het voorschrift van de Zaligmaker, die ons leerde bidden in het gebed voor elke dag: en scheld ons kwijt, wat we U schuldig gebleven zijn. Onze daden kunnen nooit stof geven tot een houding van hoogmoed, want ze zijn geen van allen voor God anders aanvaardbaar, dan wanneer ze zijn gezuiverd en volkomen gemaakt door het alomvattend en foutloos offer van onze Heer Jezus Christus.

Als een vergadering of ook maar een groep in een organisatie twijfelt aan de volkomen betrouwbaarheid en onvoorwaardelijke eerlijkheid, waarmede iets wordt gepresenteerd, dan is de sfeer bedorven, de samenbindende geest gestoord en de vreugde beslagen - de vreugde, die offervaardig en sterk maakt. - Men moet vertrouwen hebben in de levende God en het niet, ook niet voor een deeltje verwachten van eigen handigheidjes en slimmigheidjes. Worden symptomen van zulk een houding vermoed, dan is het werk in zijn kracht gekrenkt.

Doof zelfoverschatting, eerzucht. Gij zijt er om het werk en niet omgekeerd. Overweeg ook niet angstvallig of elke prestatie financieel wel naar verhouding genoegzaam wordt gewaardeerd. Dat is zo klein. Wilhelm Loehe zei: Mijn loon, is dat ik mag, dienen en de diaconessen schreven dit in hun Vaandel. Maar het moet te lezen zijn in elk Vaandel, waar onder in het Koninkrijk Gods, in gemeenten en commissies en Unie gediend wordt. - Omgekeerd mogen gemeenten, wanneer onbaatzuchtigheid haar voorganger siert, deze niet uitbuiten om hem niet te geven wat naar billijkheid van haar verwacht mag worden.

Vrijwillig. Wanneer men lid geworden is van een organisatie, dan spreekt het vanzelf, dat men bijdraagt in de kosten, die het georganiseerd zijn als zodanig meebrengt. Kan men dat niet en wil men toch lid blijven, dan zal men vrijstelling of uitstel van betaling moeten vragen. Of de verplichting nog verder gaat hangt geheel van karakter en doelstelling der organisatie af. Onze Unieorganisatie houdt rekening met het feit, dat het een band is, gelegd tussen plaatselijke gemeenten, die als zodanig onder de direkte leiding van de Heilige Geest willen staan. Geen organisatie dus, die gezag erkent van andere gemeenten - vele of weinige in zaken van haar inrichting, arbeid en bestuur. - We hebben dit erkend, door de kosten verbonden aan arbeid, die ondernomen wordt door besluit van de algemenen vergadering, door vrijwillige bijdragen te dekken.

Vrijblijvend. Dat „vrijwillig" niet zou betekenen „vrijblijvend" is maar in betrekkelijke zin waar. Van vrijwilligheid zou niet veel overblijven, wanneer de gemeenten slechts ja en niet nee zouden mogen zeggen. Iets anders is het wanneer men zegt dat wij, die tot vrijheid geroepen zijn, deze onze vrijheid niet slechts moeten verdedigen ten einde het volle zeggenschap van de Heilige Geest over de gemeenten te handhaven in ons direct aan Hem verantwoordelijk zijn, maar *haar ook voor God verantwoord moeten gebruiken.* We mogen maar niet op grond van onze vrijheid zonder meer neen zeggen, maar moeten in ons geweten voor God verantwoord zijn voor dat neen. Als we onze vrijheid gebruiken om ons aan onze verantwoordelijkheid te onttrekken, begaan we een zware zonde. Inplaats dat het beginsel vrijwilligheid dan bestaat in 't eren van de Geest, gebruiken we haar om de Geest uit te blussen en ..... verdienen we niet anders dan onder 't juk te worden gebracht. Maar schiet 'n gemeente te kort in eerbied voor de Geest, dan is de genezing niet: nu maar naar Mozes gegaan met deze gemeente; Mozes heeft nog wel een toepasselijk wetsartikel en anders maken wij er wel een. De weg is: geduld en wijsheid beoefenen om zo'n gemeente terug te brengen onder de regering van de Geest - niet onder de onze. Een verandering in de verhouding van de gemeente tot Gods Geest moet aan een verandering in de verhouding tot anderen ten grondslag liggen. D.i. de weg. Een lange misschien?

Wellicht: ja, maar de enige weg, Christus en Zijn gemeente waardig. Beledigt Gods Volk niet, ook al is het een dwalend en soms falend Volk!

L.

Advertenties

Met dankbaarheid voor alles wat wij in hen mochten ontvangen, hopen wij D.V. op maandag 16 juli met onze ouders:

J. P. OLIJSLAGER

en

J. OLIJSLAGER-PAPE

hun 25-jarige huwelijksdag te gedenken.

Geert Jan en
Gretha Olijslager

Receptie maandag 16 juli van 4-6 uur in de zaal achter de Baptistenkerk te Nieuwe Pekela.

Geheel onverwacht heeft de Here tot Zich genomen onze zuster

GEERTJE HARTSTEEN-DE BOER

in de ouderdom van 86 jaar.

Zij verlangde er naar, bij Jezus te zijn.

Baptistengemeente Amsterdam-C.

Op 27 juni 1962 nam God tot Zich, na een kortstondig lijden

Zr. MARTJE KOOISTRA-POEDER

in de ouderdom van 79 jaar, echtgenote van J. Kooistra.

„Veilig in Jezus armen".

Namens de baptistengemeente Eindhoven

P. J. Vis, sekretaris.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 13 juli 1962 Jaargang 79 Nr. 3635

Wij gaan met vakantie

Meneer B. gaat met vakantie.
Hij heeft er een druk jaar opzitten bij de bank en is er echt aan toe. Hij heeft het zo te zeggen wel verdiend er eens een dag of veertien onbezorgd op uit te trekken. De kleine Bob en Bep en Brammetje, respektievelijk van zes, vier en drie jaar zijn uitbesteed. Dat had wel wat voeten in de aarde want ze wilden beslist mee. Maar dan zou meneer B. immers nog geen echte vakantie gehad hebben met al die drukke kinderen om zich heen? Bovendien: zijn zuster heeft geen kinderen. Die zal wat blij zijn, dat ze nu eens wat van dat jonge grut om zich heen heeft. Meneer B. heeft een beste vrouw, alleen moest ze nog eens wat meer tijd voor hem hebben. Zo druk als die altijd is! Ze is van het zorgzame type. Zo-eentje, die precies weet wat d'r man toekomt. Als hij thuis komt van zijn werk: de krant en wat rust. Verder op tijd zijn natje en droogje en niet teveel last van de kinderen. Natuurlijk lukt dat niet altijd volmaakt, maar dat weet meneer B. haar dan wel duidelijk te maken. Nu betrekken ze samen zo'n leuk bungalowtje. Jammer dat het weer zo ontaard slecht is. Dat had echt wel wat beter mogen zijn. Als je zo maanden achtereen binnen vier muren gezeten hebt, heb je zeker wel recht op wat zonneschijn en warmte. Terwijl meneer B. zich licht mopperend installeert met boek en sigaar in een luie zit, pakt mevrouw B. uit, zorgt tussen de bedrijven door voor een bakje troost voor haar man, diept ergens een warm vest voor hem op om hem wat behagelijkheid te bezorgen en begint dan aan de voorbereidselen voor de maaltijd.
Heeft mevrouw B. óók vakantie????

Mevrouw S. is een intelligente dame. Ze houdt lezingen over kunstgeschiedenis en nog meer van dat spul. Haar man is een bovenste beste, alleen jammer dat hij zo'n huis- tuin- en keuken-type is. Zo'n echte zakenman, zonder al te veel interesses. En wat is tenslotte een mens zonder interesses. Natuurlijk werkt mevrouw S. aan de beschaving van haar man. Ze gaan dit jaar een pracht van een vakantiereis maken. Italie staat op het programma. Daar is heel wat te zien voor een intellektueel. Er staan al heel wat musea, oude ruines enz. op haar programma. Haar Jan zal heel wat kunnen opsteken. Daar heeft hij op de duur meer aan dan aan al dat zitten op terrasjes en dat luie ge-lig in strandstoelen en zo. Heeft meneer S. ook vakantie????

Wat een pracht-instelling, die vakantie. Fijn dat bijna iedereen er nu een tijdje tussenuit kan gaan. Intussen mag de vraag wel onder ogen gezien, hoe we onze vakantie gaan doorbrengen en besteden, en hoe we het aan moeten leggen om te zorgen dat niet alleen wijzelf, maar ook die anderen, die bij ons horen, een fijne tijd kunnen hebben.

Een mens kan inderdaad soms echt aan vakantie toe zijn. Hij doet zijn werk nog wel, maar na al die maanden van toerloos doordraaien gaat de aardigheid er echt een beetje af. Je doet je portie nog wel, maar het gaat niet meer zo met plezier. Nieuwe ideeën willen niet meer komen, je ziet niet meer zo duidelijk de zin van je werk en het grote doel, waar iedere handeling die je verricht toch iets mee te maken moet hebben. Routine en sleur dreigen te gaan overheersen.
In de vakantie kun je even loskomen van alles en het dan zo van op een afstandje weer eens opnieuw en beter bekijken. De spanning waaronder je werkt kan wegebben daar in het bos of aan de zee en na wat rusten en wat genieten van het „ongewone" begint geleidelijk aan je geest weer fris en aktief te worden. Is het niet prachtig als een mens weer fris als een hoentje en verlangend om weer aan het werk te gaan, huiswaarts keert?

Is vakantiehouden dan ongedisciplineerd leven? Zich een tijdlang van niets en niemand iets aantrekken? Naar eigen willekeur handelen of helemaal niet handelen? Ik geloof van niet. Je partner moet ook vakantie hebben. En je mag toch nooit de naastenliefde op zomer-reces sturen. Als je ergens naar toe gaat, dan mag je toch nooit vergeten dat je *gast* bent in dat pension, die camping, dat hotel. Gast in dat kleine dorpje. En dat je je dienovereenkomstig te gedragen hebt. Er zijn heel wat christenen, die in hun vakantie geen enkele kerkdienst meemaken, zelfs vergeten aan „tafel" te lezen. De kerk is hoogstens een interessant kultuurmonument, dat ze gaan bekijken. Komen we zo wel echt tot ontspanning in de diepste zin van het woord? Juist de vakantie kan ons de gelegenheid bieden, onze kinderen anders en dichter te benaderen dan gewoon. We hebben tijd om de schepping wat nader te leren kennen, als schepping van God. Wildvreemde mensen worden plotseling onze naasten, en misschien kunnen we iets voor hen betekenen. We zitten in een vreemde kerk en ontdekken dat God ook daar gediend wordt. En onze geloofsvisie wordt ruimer. Wij mensen van de daad, we leren opeens dat er ook nog wat anders is dan zwoegen en zweten en geldverdienen, en we herinneren ons dat God onmiddellijk na het scheppen van de mens rust nam, en de mens in die

BELANGRIJK

De eindredaktie van „De Christen" verschijnende op vrijdag 20 en vrijdag 27 juli a.s. berust bij drs D. Slort, Jachtlaan 54; Apeldoorn; tel. (06760)-15393. Alle kopij voor deze nummers dient men naar dit adres te zenden.

E. R.

In dit nummer

rust liet delen. Is ook de rust, de mogelijkheid tot rekreatie, niet een gave van God? Die we als uit Zijn hand ontvangen, en waardoor we nauwer aan Hem verbonden kunnen worden?

Vakantie....

Velen trekken er iedere zomer-weekend met tent of caravan opuit. Weg uit de stoffige stad. Weg uit de steenwoesijn. Zullen we niet vergeten dat God en Zijn gemeente deel van ons leven uitmaken en omgekeerd, en ons hoeden voor dat zomer-nihilisme, dat ons alleen maar innerlijk armer maken kan?

We wensen U een fijne vakantie. Onder de hoede van God.

Wf.

UIT ONS UNIE-BUREAU

Het zal goed zijn om u even te laten weten, dat nu iedereen met vakantie is - ook de unie-sekretaris met vakantie gaat en dan ook gedurende de komende weken afwezig zijn. Alles gaat trouwens in het unie-bureau zijn gewone gang; daar zorgt onze bureau-hulp voor. Stukken voor commissies kunnen in deze tijd aan het unie-bureau geadresseerd blijven. Ook overige correspondentie kunt u gewoon aan het unie-bureau richten als ook betalingen blijven doen op giro 9260 (Unie) of 1504 U.B.S.). Alles wordt behandeld en afgewerkt zoals u dat bekend is.

Aan alle vakantiegangers wens ik veel zon evenals aan allen die reeds vakantie gehad hebben en aan allen die niet met vakantie kunnen gaan.

Alleen nog dit: u hebt natuurlijk wel begrepen, dat in het vorige „Uit ons Uniebureau" de volgende A.V. bedoeld werd, dus die in 1963. De vraag is dus: ziet uw gemeente kans om zo'n 250 gasten goed onder te brengen en zou ze mogelijk de Unie-vergadering in 1963 wel willen ontvangen? De Unie-commissie verwacht graag de uitnodiging daartoe. T. Jansma.

gemeenteberichten

Zutphen-(A.S.) Al gebeuren er in een kleine gemeente als de onze geen sensationele dingen, toch willen we weer eens wat van ons laten horen.

De arbeid ging het laatste jaar gestadig en gezegend voort hoewel er een grote handicap was door het feit, dat onze voorganger Ds E. Schalkwijk, door zijn maatschappelijke werkkring, niet dat kon doen wat hij graag wilde. Helaas was de finantieele toestand der gemeente van zodanige aard, dat zij een vrijgestelde voorganger, zelfs voor een gedeelte van diens tijd, niet voor haar rekening kon en durfde nemen. Dit werd voor Ds Schalkwijk een spoorslag de gemeente in september l.l. mede te delen dat hij t.z.t. zijn ambt als voorganger onder ons wilde neerleggen.

Dit heeft hij nu zondag 1 juli gedaan. In de morgendienst, na een ernstig tot het hart sprekend woord, kreeg ouderling G. Piersma gelegenheid en woord van dank te spreken tot Ds Schalkwijk, voor hetgeen hij als voorganger in deze enkele jaren, in de kracht des Heren, geheel belangeloos, heeft willen en mogen doen

Daarna kreeg ouderling Schültz de gelegenheid een kort woord van afscheid en dank te richten tot br Piersma die onze plaats metterwoon heeft verlaten.

Des avonds kwam de gemeente bijeen om afscheid van de fam. Piersma te nemen en tevens de verjaardag van br Schalkwijk te vieren. Het werd een goede avond, waarvan de hoofdschotel, het aanbieden van een verjaarscadeau, voor onze afgetreden voorganger een blijk was van de waardering en liefde welke de gemeente heeft voor de arbeid die hij in 's Heren kracht onder ons mocht verrichten.

Met Zijn hulp en bijstand hoopt hij de gemeente nog enige tijd te mogen dienen als ouderling en als voorzitter van de raad.

Tevens mogen we nog vermelden dat student H. D. Dekker gedurende twee maanden ons met zegen heeft mogen dienen, waarvoor wij hem ook op deze plaats nog hartelijk willen danken.

Er van verzekerd zijnde dat de Heer der gemeente in al onze noden zal voorzien, stellen wij de arbeid in zwakheid verricht in Zijn handen opdat de vrucht er van moge zijn tot Zijn eer.

Dr. J. J. Kiwiet nam afscheid

Balans van een begin

Zondag 8 juli nam in „Silo," het prachtige kerkgebouw van de baptistengemeente te Utrecht dr J. J. Kiwiet officieel afscheid van zijn werk als predikant-directeur van het nederlands baptistencentrum en als conrector van het nederlands baptistenseminarium. Zijn arbeid in de laatste hoedanigheid was eigenlijk reeds beëindigd met het afsluiten van de cursus van het seminarium op 19 april en in die kring was dan ook reeds afscheid genomen. En zijn dienst als predikant-directeur is met het officiele afscheid nog niet afgesloten, want de grote zomerdrukte op de centra staat nog voor de deur. Desondanks was het een afscheid in volle omvang, waarvoor een grote belangstelling bestond. „Silo" was nagenoeg geheel gevuld met officiele en niet-officiele personen, toen dr Kiwiet de kansel beklom. Machtig klonk de gemeentezang, begeleid door orgel en hobo:

Gij schep'len van den groten God
verheft uw stem op zijn gebod,
halleluja, halleluja.

Rentmeesters in het Koninkrijk Gods.

1 Kor. 4 : 1-2 vormde het uitgangspunt voor de overdenking van *dr Kiwiet*. In zijn toespraak beschreef hij, hoe hij zijn arbeid aan centrum en seminuarium altijd had gezien: als de dienst van een beheerder, die niet alleen voor het stoffelijke welzijn van zijn gasten had mogen zorgen maar ook voor hun geestelijke zijn. De jaren van opbouw waren uiteraard jaren van spanning en inspanning geweest maar dr Kiwiet had zich steeds 'n uitvoerder van Gods plan geweten en daardoor de kracht ontvangen om voort te gaan.

„Veel en velerlei"

Na de overdenking volgde het eigenlijke afscheid en het spreekt vanzelf dat er door velen een woord van dank en vaarwel is gesproken. Als vertegenwoordigers van de instanties, waarvoor br Kiwiet had gewerkt, voerden achtereenvolgens het woord *br S. v. d. Werf,* voorzitter van het bestuur nederlands baptisten centrum, die de arbeid van br Kiwiet kenschetste als „veel en velerlei" en *ds J. Broertjes,* voorzitter van de Commissie voor de Opleiding. Namens de Uniegemeenschap sprak de voorzitter van de Unie-Commissie, *br W. Modderman* en namens de Broederschap van Baptistenvoorgangers en namens de N.B.J.B. *ds N. J. van Beek.* Namens het kampwerk in al zijn geledingen sprak *br A. Gebel,* sedert vele jaren Geco en lid van de kommissie-kampwerk. „Muziek-Contact" was vertegenwoordigd door haar voorzitter, *br C. Brandt,* de studenten van „De Vinkenhof" door hun voorzitter, *stud. Pflaum.* De laatste merkte op, dat niemand de keizer beter kent dan de kamerheer en dat daarom de studenten hun conrector beter kenden dan welke andere officiele spreker ook. Tenslotte sprak de praeses van de senaat van de Nederlandse Baptisten-Studenten Vereniging br Bijleveld, med. drs.

Verschillende gemeenten hadden, zoals een afgevaardigde het uitdrukte, de scheidende predikant-directeur niet met een briefkaart van acht cent afgescheept, maar een afgevaardigde gestuurd en een gereformeerde broeder constateerde, dat het lekenambt bij de baptisten in volle ere stond, gezien de vlotheid en vanzelfsprekendheid, waarmee de broeders afgevaardigden naar het podium stroomden. Een van hen (die alle anderen in lengte van toespraak en veelheid van woorden met stukken sloeg, maar hij sprak dan ook namens een groep van gemeenten) meende dat, eerlang br Kiwiet wel terug zou komen, een ander becijferde, dat br Kiwiet in de afgelopen jaren elke week een dag tekort was gekomen en zo waren er meer goede gezegden.

Namens de Christelijke Film-Actie sprak de voorzitter van het hoofdbestuur, de *heer Boon,* namens de N.B.V.B. *mevr. de Haan-Engelsman* en voorts een rij van mensen, die persoonlijke herinneringen ophaalden, welke uiteenliepen van avonturen op grootmoeders bleekveld tot zeer persoonlijke zielzorgelijke gesprekken. Dr Kiwiet dankte alle sprekers hartelijk.

En met deze dienst waarin - men zou haast zeggen: op nogal huiselijke wijze officieel afscheid werd genomen van dr J. J. Kiwiet is een eind gekomen aan de eerste fase van het centrum-werk der nederlandse baptisten.

Geve God, dat het voorbereidend werk dat tot stand kwam zo sterk gehecht is dat er op voortgebouwd kan worden.

De Heer zegene dr Kiwiet en zijn gezin, straks in Chicago! *Ae.*

Aan rustige wateren

Wat doet gij hier, Elia?' 1 Kon. 19 : 13c

Elia is op de vlucht. Dat is vreemd, want kort geleden heeft hij getoond een held te zijn. Op de berg Karmel heeft hij gestaan met zijn God tegenover de koning, de heidense priesters en heel het afvallig geworden volk. Voor niets en niemand bevreesd heeft hij zijn vast vertrouwen op God, de enige God, gedemonstreerd. En nu is hij op de vlucht, omdat Izebel, boos om wat er op de Karmel gebeurd is, hem wil doden. Ineens is hij de slaaf van vrees en moedeloosheid geworden. Op zijn vlucht zegt hij tegen God: Het is genoeg! Neem nu, Here, mijn leven.... God verhoort zijn gebed niet, maar als Elia bij de berg Horeb gekomen is, vraagt God hem: Wat doet gij hier, Elia? God schijnt helemaal geen medelijden met zijn knecht te hebben, maar verwonderd te zijn over zijn gedrag!

Hij laat Elia met Zijn vraag weten dat het Hem zeer aangaat waar Zijn knechten zich ophouden en wat ze doen. Hij vindt het hoogst belangrijk dat ze op de plaats zijn waar Hij ze nodig heeft en bezig zijn met het uitvoeren van Zijn opdrachten.

Dat gold niet alleen Elia, maar dat geldt voor ieder die zich in dienst van God weet. We kunnen op de verkeerde plaats zijn. We kunnen op een kantoorkruk in Den Haag zitten, terwijl de Heer ons misschien eigenlijk op het zendingsveld wilde hebben. We kunnen in een luie stoel liggen, terwijl onze plaats op de openluchtsamenkomst van de gemeente is. We moeten niet gering denken over onze plaats en taak. God verwacht dat we trouw zijn, trouw in de grote, maar ook in de kleine dingen. God liet Elia weten dat hij geen reden had om te vluchten en zijn plaats en taak in de steek te laten. Hij had zich laten leiden door eigen visie op de omstandigheden, door angst en zorg voor eigen hachje, in plaats van door de Heer. Temidden van de dreiging en moeilijkheden had hij God kunnen vinden en had hij mogen rekenen op Diens hulp. Moeilijkheden mogen Gods dienstknechten niet leiden tot zelfstandig optreden en het kiezen van eigen weg.

De moeilijkheden kunnen soms groot zijn; angst, pessimisme, teleurstellingen, zij kunnen op ons aanvallen. Maar God vindt ze geen redenen om op de vlucht te gaan, taak en plaats te verlaten. Juist temidden van zulke dingen verwacht Hij van onze kant geloof, vertrouwen en trouw.

Geen medelijden voor Elia, van Gods kant. Geen beklag, wel verwijt. Wat doet gij hier, Elia? Ik heb u hier toch niet gestuurd?

Maar, er is vergeving voor Elia. God wil het opnieuw met hem proberen. Hij geeft hem een nieuwe opdracht en wijst hem de plaats waar hij moet werken.

Als we eens falen, dan doet de Heer niet meteen een streep door onze naam. Gelukkig niet. Hij komt ons tegemoet met zijn vraag: Wat doet ge hier? Wie maar luisteren wil kan die stem vernemen. Hij geeft genade en nieuwe kansen om Hem te dienen.

Deventer *E. J. Huizing.*

Lezers aan het woord

Broeders en zusters,

Het woord „gemeente" heeft onder ons een zeer bekende klank. Doch, ik moet tegelijk vaststellen, dat er onder ons een toenemende „verkerkelijking" is, een steeds méér buigen, medebuigen in het algemeen, voor het kerkelijke. En als er iets is dat mij benauwt dan is 't wel dit. Ook meen ik te moeten zeggen, dat deze „kerkelijkheid" er onder ons niet altijd geweest is; stellig is die in de bijbel niet aanwezig!

Enkele dingen zou ik hier als kentekenen willen noemen.

Wanneer we - het is meerdere malen gebeurd - een uitnodiging of een ander bericht krijgen van of over ons opleidingswerk, dan wordt er gesproken over „het college van curatoren". Men zal kunnen zeggen: is dat nu zo erg? Het is toch maar een naam? Maar het is toch ook zo, dat de benaming van iets de geest weergeeft. Datzelfde was het wat mij indertijd zo pijnlijk trof aan geleerde termen in het studentenblad „De Pionier" en bij de NBSV, 1).

Zo gaat het mij ook ten aanzien van het woord „dominé", waarmee men de voorganger wil aanspreken. Waarom? En, wat is dat? Wie heeft dit ingevoerd? Is daar in 't verleden niet 'n meebuigen geweest, en nog, met 't algemeen kerkelijke en de wens van het volk, de publieke gedachte? Waarom noemen de „dominé's" op de voorgangerskonferentie elkaar dan geen dominé maar broeder en zeggen zij: hier geen „gedominé"!? Omdat zij dan wellicht onder elkaar zijn? En in de gemeente dan? En in de wereld? Natuurlijk kan men ook hier zeggen: 't is maar 'n naam. Doch er zit veel in. In de Schrift vinden we dit niet. En wij willen immers een nieuwtestamentische gemeente zijn? Dominé betekent heer. Of we zijn allemaal heren, dus dominé's: hij die het Woord bedient en hij die luistert, of er is maar één Heer. Bijbels gesproken zijn we allen broeders en is er sprake van de lerende oudste, 2).

Direkt hieraan vast zit het feit, dat onze samenkomsten éénmansdiensten zijn geworden. Dat is jammer. Het is niet bijbels. Het is direkte verkerkelijking zoals het dominé-systeem van overal. Maar tevens beperking van de Heilige Geest. Moeten wij niet terug naar de eenvoud van het Woord van God? Naar de echte gemeenschap der heiligen 3). De vorige maal heb ik een harteschreeuw laten horen ten aanzien van oekumene. In dit verband zou ik nog willen opmerken, dat dit - het bij de oekumene aangesloten zijn - in wezen niet anders is dan een meegaan in het grote kerkelijke geheel. Ik kan 't niet anders zien, 4).

Hierop aansluitend moet ik konstateren, dat de unie, dat wil zeggen: 't unie-apparaat bezig is een grootheid te worden. Wij wijzen de synodale kerk af en dus de synode, maar het unie-apparaat gaat steeds meer die plaats innemen,5). Het mag groots klinken, maar het unie-apparaat met zijn vele kommissies is een macht geworden onder ons, 6). Ik ben een voorstander van unie-gemeenschap, dat wil zeggen: de verbondenheid der gemeenten onderling, doch met **déze** ontwikkeling ben ik het niet eens. Men kan hier niet onder uit, door te wijzen op de algemene vergadering of op 't feit van mondigheid en stemrecht van de gemeenten, of op het feit, dat de gemeenten 't unie-apparaat zelf kiezen. Het zich steeds meer in kerkelijke richting ontwikkelende unie-verband heeft dit apparaat geschapen. Het klinkt misschien wat sterk, maar ik zou wensen, dat heel dit apparaat met alle kommissies verdween en dat slechts de simpele unie-gemeenschap over bleef, 7).

Broeders en zusters, vergun mij deze harteskreet: terug naar onze eenvoudige samenkomsten, onze eenvoudige broedergemeenschap en daarmee terug naar de eenvoud van het Woord van God en de vrijheid van Gods Geest, 8).

De Uwe in Christus,

Leiden. **H. Schouten Jr.**

NASCHRIFT: We hebben deze harteschreeuw op ons laten inwerken; ieder onder ons zal dit geluid serieus in zich moeten opnemen. Het is goed, dat er ook zulke stemmen worden gehoord. Desondanks - we menen: om bepaalde dingen recht te zetten en recht te laten wedervaren - enkele opmerkingen:

1). Dat een school beheerd wordt door 'n curatorium is een gewone zaak. Het lijkt ons een niet geleerder woord dan bijvoorbeeld: seminarium, gymnasium, lyceum enz.

Dat onze opleidingskommissie zich bij een optreden naar buiten College van Curatoren noemt is te wijten (of te danken?) aan het feit, dat deze kommissie een tweeledige taak heeft: de verantwoordelijkheid voor de opleiding als zodanig (opleidingskommissie van vroeger) èn de verantwoordelijkheid voor het instituut der opleiding (curatorium van het seminarium). Het gaat toch niet aan om elk niet-alledaags woord een geleerd woord te noemen... Heeft niet elk kerkgebouw, ook een baptistenkerkgebouw, een konsistorie? Is dat 'n geleerd woord? Verder: we kunnen ons voorstellen dat in een studentenblad woorden voorkomen die als „geleerde" woorden kunnen worden aangemerkt; daarvoor is 't dan ook 'n studentenblad en geen evangelisatie-blad. Hetzelfde geldt van de studentenvereniging, de NBSV.

2). Over de dominé-kwestie is meer dan eens gesproken en geschreven onder ons. Ook wij - zoals we reeds eerder schreven - zijn niet zo gelukkig met deze aanspreektitel. We geloven niet, dat het 'n verschijnsel van verkerkelijking is; eerder van verburgerlijking. Er is moeilijk te ontkomen aan allerlei maatschappelijke vormen. Méér dan 'n maatschappelijke vorm mag deze aanspreektitel niet inhouden, geloven we. Laten we daarvoor waken. Verkerkelijking in dit opzicht zou pas gesignaleerd kunnen worden wanneer ook inderdaad de dominé's zouden domineren, overheersen. Dominokratie is verkerkelijking. We geloven niet, dat dit onder ons in het algemeen gesproken, aanwezig is; dat kan trouwens óók optreden zonder de aanspreektitel dominé! Ook wanneer de voorganger er op staat met broeder-voorganger (bijvoorbeeld) aangesproken te worden kan hij dermate domineren dat van verkerkelijking gesproken moet worden.

3). Reeds vele, vele malen is dit onderwerp in bespreking en diskussie geweest. Het is goed dat dit opnieuw aan de orde wordt gesteld. In wezen vraagt br Schouten om een liturgische vernieuwing. Dat het nieuwe testament daarbij uitgangpunt moet zijn is zonder meer duidelijk, al moet er tegelijk voor gewaakt worden dat we niet simpel weg het nieuwtestamentische gegeven gaan nabootsen. Imitatie is niet echt. We zijn er niet wanneer we onze bijeenkomsten in-

richten zoals de gemeente in Korinthe, bijvoorbeeld, dat deed. Wij zijn andere mensen. Het komt aan op een waarachtig aanbidden in geest en waarheid. De vorm waarin is niet primair, maar vloeit daar als-vanzelf uit voort.

4.) Men kan over het lidmaatschap der unie van de wereldraad van kerken denken zoals men wil; dat 't, zoals br Schouten schrijft, in wezen niet anders is dan een meegaan in het grote kerkelijke geheel, moet men grote stelligheid ontkend worden. Dat men daarmee onrecht doet aan die broeders die jaren geleden dit lidmaatschap voorstelden, en dit uit overtuiging en met de meeste ernst, is het enige wat we hiervan op dit ogenblik willen zeggen.

5). Zolang de unie bestaat - en dat is meer dan tachtig jaar - is voor dit afglijden naar een synodale gezagsstruktuur gewaarschuwd. Het is goed dat er gewaarschuwd wordt. Intussen is het - principieël gesproken - onmogelijk dat de unie ooit synode wordt, zoals het onmogelijk is, dat de gemeente kerk wordt. Pas als 't beginsel van de doop der gelovigen onder de gemeente .wordt weggeschoven zal de gemeente hebben opgehouden te bestaan; daarvoor in de plaats zou dan de kerk zijn gekomen. Hetzelfde geldt van de unie.

6). Het gevaar schuilt niet in de unie, met al zijn vertakkingen en organisaties als zodanig, maar in de wijze waarop de unie „gehanteerd" wordt door de gemeenten en de leden der gemeenten. Onverschilligheid en een tekort aan daadwerkelijk meeleven hebben tengevolge wat br Schouten terecht vreest: dat de unie-organisatie een macht wordt.

7). Br Schouten verstaat zelf zeer wel, dat het door hem gewenste „sterk" klinkt; 't is zelfs 'n onmogelijkheid. Hoe stelt men zich de unie met al zijn arbeid voor, zonder kommissies en subkommissies? Hoe zou er aan kerkbouw, zending, landelijke evanglisatie (ECU), opleiding van voorgangers etc. etc. kunnen worden gewerkt? We veronderstellen, dat niemand zo bizonder is ingenomen met die vele kommissies. Maar wie weet hoe 't anders kan? Onze organisatie-vorm ligt gelukkig niet voor eeuwig vast. Daar kan nog altijd aan verbeterd worden. Die het weet mag het zeggen. En hij zal een luisterend oor vinden.

8). Als hartekreet hebben wij bovenstaand stuk van br Schouten verstaan. Als zodanig weet ieder onzer het te waarderen. Ook de oproep: terug naar de eenvoud van het Woord van God en de vrijheid van Gods Geest. Van harte stemmen we in met hetgeen br Schouten daarmee bedoelt: telkens opnieuw ons oriënteren op het Woord van God; géén tradities of verouderde inzichten mogen ons binden: in de gemeenten heerse de vrijheid van Gods Geest!

v.D.

Bij ons in de gemeente

Volgens de kalender is het zomer; misschien is het ook werkelijk zomer als dit nummer van ons weekblad bij onze lezers in de brievenbus glijdt..: Het zomert in elk geval wel in de verschillende gemeenteblaadjes welke we dezer dagen onder ogen kregen: allerlei typisch zomerse aktiviteiten: weekends van jeugdgroepen, openluchtsamenkomsten, uitstapjes van klubs, verenigingen en bejaarden etc.

Toch begint men in ARNHEM ondanks de zomer met een nieuwe post. Op donderdag 14 juni werd in Ede met nieuwe arbeid gestart; men heeft er de beschikking over een prachtig (opper)zaaltje. Het werk in Doetinchem, ook een post van Arnhem, gaat nog steeds goed; we zijn benieuwd hoe dit jonge werk in Ede zich zal ontwikkelen.

De gemeente te TREEBEEK ontving gedurende het laatste weekend van juni het muziekkorps „De Bazuin" uit Groningen. De Groningers kwamen met maar liefst 75 man!

Kort geleden had men in SITTARD een doopdienst; in een gemeentebericht werd over deze dienst reeds iets verteld. Interessant is, dat deze dienst ook bijgewoond werd door een pater en enkele adspirant-onderwijzeressen, leerlingen van een roomskatholieke kweekschool. Toch wel een teken, dat de verhoudingen in Limburg met de roomskatholieke meerderheid goed genoemd kunnen worden.

Pastor Felix Fontanet, een baptistenvoorganger uit Spanje heeft donderdag 12 juli in „Silo", het kerkgebouw van de gemeente te UTRECHT, een voordracht gehouden over het werk in Spanje. Deze avond zal wel bizonder interessant zijn geweest en dat temeer nu dit land de laatste weken nogal eens in het nieuws is geweest.

In „Gemeenteleven" van AMSTERDAM-W.N. lazen we, dat de rijksgoedkeuring voor de bouw van de „Gedachteniskerk" in West nu is af-gekomen. Nu is het wachten nog op een laatste regeling met de stedelijke autoriteiten. Verwacht wordt, dat omstreeks september de laatste officiële belemmeringen zullen zijn weggenomen en dat spoedig daarna met de bouw zal worden begonnen. Nu, niet alleen de baptisten in Nederland maar die van de gehele wereld zijn geinteresseerd bij de tot-standkoming van deze kerk, die in de stad waar het wereldbaptisme in 1609 begon zal worden gebouwd. Hoezeer Amsterdam in trek is bij baptisten uit heel de wereld bleek meer dan eens uit de bezoeken van buitenlanders aan de diensten van beide gemeenten. Zo had de gemeente in West dezer dagen bezoek van een 15-tal amerikaanse jongeren. Zij hebben na de dienst de lunch gebruikt in de woningen van verschillende gemeenteleden en gingen 's middags in Amsterdam „sightseeën"...

Stelde een onzer voorgangers kort geleden de vraag in zijn gemeentebode: wie leert er eigenlijk nog orgelspelen? ds Sikkema van PERNIS stelt de vraag: wie leert er gitaarspelen? Voor het openluchtwerk, dat men in deze pioniersposten bedrijft is een gitarist, als begeleider van de straatzang, beslist noodzakelijk.

Vermeldden we de vorige keer, dat een gemeente ergens in het land een hengelwedstrijd organiseerde, nu blijkt ons, dat ook de gemeente in ALBLASSERDAM een dergelijke ontmoeting aan het viswater heeft georganiseerd. Ook toeschouwers waren hartelijk welkom, deelde ds Van der Veen mee; waaruit blijkt, dat het vissen in Alblasserdam toch wel echt een amateuristische aangelegenheid moet zijn geweest...

Nog een berichtje uit PERNIS. Zondag 3 juni vierde de gemeente zijn 25-jarig bestaan; dat wil zeggen, de gemeente fungeerde de eerste tien jaren als post van de gemeente te Rotterdam-Z. en werd 15 jaar geleden als zelfstandige gemeente geinstitueerd, door de toenmalige voorganger br K. Baptist, thans te Canada. Ds D. Slort, die indertijd de arbeid startte was aanwezig om dit feest van blij gedenken mee te vieren.

In HAARLEM heeft men, zoals in een enkele andere gemeente, een jonggehuwden klub. Op een van de bijeenkomsten vertelde een rij-instrukteur (echtgenoot van een der gemeenteleden) met behulp van dia's over het verkeer. Een onderwerp, dat even belangrijk is als welk ander christelijk onderwerp ook, dachten wij. Deze klub doet trouwens meer dan zo maar wat bijeen zijn: met verschillende werkzaamheden hebben deze jonggehuwden al meer dan *f* 3000 verdiend in minder dan een jaar tijd: voor de restauratie van een der zalen welke deze jonggehuwden hebben geadopteerd.

Tot invoering van de agapè, een liefdes-maaltijd, besloot de jonge gemeente te ALPHEN A.D. RIJN. Vrijdagavond 6 juli, beginnend om half zeven, werd de eerste van deze maaltijden gehouden. Het programma bestond uit: samenzang, broodmaaltijd en een improvisatie-spel of lekespel (door de jeugd). Ook gasten werden verwacht, terwijl het vanzelfsprekend werd geacht, dat men de kinderen meenam naar dit echte gemeenschapsfeest.

Werd indertijd het terrein naast de kerk in BORNE opgeknapt, thans heeft de jeugd, althans enkelen ervan, 600m2 terrein naast de kerk geëgaliseerd zodat er nu een geschikt terrein voor spel en sport is verkregen. De zondagavondjeugd heeft al profijt van dit prachtige sportveld, want men schafte zich een volleybal + -net aan. Op 23 juni werd de jeugd van het twentse gewest op dit sportterrein ontvangen om er in kompetitie-verband elkaars krachten te meten, 's Avonds werd er op hetzelfde terrein een openluchtsamenkomst gehouden.

In de vorige aflevering van deze rubriek vertelden we iets over de doornen en distels in de tuin van de kerk in HARLINGEN. „De Band" bericht nu, met grote voldoening, dat door het initiatief van een t i e n-jarige jongeman deze tuin bezig is te veranderen in een welvarende groentekwekerij. De jongen begon zomaar in de wildernis een tuintje aan te leggen; dit voorbeeld spoorde twee broeders aan...

Dank zij oud-papier heeft de gemeente in STAVEREN de beschikking over een band-recorder. Doel, welbekend. De broeder die indertijd ervoor zorgde dat dit voor elkaar kwam is van plan opnieuw een oud-papier-aktie te starten. Nu met het doel een film-apparaat aan te schaffen. Sukses!

Iets nieuws werd dezer dagen in de gemeente LEEUWARDEN georganiseerd; ds Brongers die deze gemeente nu twee jaar dient ontdekte dat het een behoorlijke tijd kost om met elkaar vertrouwd te raken; daarom werd er 4 juli een kontaktavond

gehouden waar allen die de laatste 2 jaar binnen de gemeente kwamen elkaar konden ontmoeten met een open gesprek over moeilijke en prettige dingen in het kontakt met de gemeente.*

In het (nieuwe) kerkgebouw van de gemeente te HOOGKERK kwam ook de Molukse Evangelische Gemeente elke zondag samen; zondag 24 juni hield deze gemeente er zijn laatste dienst omdat men de beschikking had gekregen over een eigen kerkgebouw. Deze laatste dienst in de baptistenkerk werd, op uitnodiging, ook bijgewoond door de voorganger, de raad en de koster der baptistengemeente.

De rijpere jeugd van DELFZIJL bracht een bezoek aan de jeugd van de baptistengemeente in de er tegenover liggende duitse havenstad Emden. Een broeder van de gemeente fungeerde met zijn vissersvaartuig als veerschipper.

Het is de vraag of we binnenkort weer een aflevering van deze rubriek kunnen samenstellen. Vele gemeenteblaadjes verschijnen niet in augustus. Met recht een komkommertijd. Hoewel, velen gaan deze weken met vakantie en vertoeven in plaatsen waar baptistengemeenten zijn gevestigd. Natuurlijk verzuimen zij niet kennis te maken met die gemeente! Het is goed eens uit de eigen en vertrouwde omgeving te zijn, andere mensen te leren kennen en te waarderen... om daarna vast te stellen dat het in eigen gemeente toch óók goed leven en werken is.

v. D.

Russische baptisten-unie tiende baptistengemeenschap in de wereldraad

Indien het verzoek om toetreding als lid van de wereldraad van kerken van de unie van baptistengemeenten in Rusland wordt ingewilligd dan zal daarmee de tiende baptistengemeenschap zijn intrede in deze grote oekumenische beweging hebben gedaan.

De andere unies of konventies welke reeds lid zijn van de wereldraad zijn: de unie van Groot-Brittanië en Ierland; van Nieuw-Zeeland; van Denemarken; van Hongarije; van Nederland; de American Baptist Convention (USA); de twee negerkonventies der USA; de baptistenkonventie van Birma en de unie van baptistengemeenten in Kameroen.

De unie van baptistengemeenten in Schotland trok zich in 1955 voor een periode van zeven jaar terug uit de wereldraad om zich opnieuw over het vraagstuk van het lidmaatschap te kunnen bezinnen. Verwacht wordt, dat de schotse baptisten nog dit jaar een nieuwe uitspraak zullen doen.

v.D.

Abonneert u op „De Christen"

Nader bezien

I.C.C.C.-kongres

Van 14-20 augustus a.s. zal de International Council of Christian Churches (I.C.C.C.) te Amsterdam zijn vijfde pleanaire kongres houden. Deze beweging welke zich de organisatie van bijbelgetrouwe kerken pleegt te noemen, fulmineert voortdurend en fel tegen de wereldraad van kerken die ze ervan beschuldigt vrijzinnig te zijn en door het kommunisme geinfiltreerd.

In ons land vindt men de sympathisanten van de I.C.C.C. vooral onder de cristelijk-gereformeerden, de gereformeerden o.h. art. 31 en enkele gereformeerden (o.a. prof. dr S. U. Zuidema) en vrije evangelischen.

Voorzover ons bekend zijn er slechts enkele kleine baptistische groeperingen - met name uit Canada en U.S.A. - bij deze „oekumenische" organisatie aangesloten. Misschien dat een enkele individuele nederlandse baptist zich tot deze beweging aangetrokken voelt, in het algemeen kan gezegd worden dat het karakter en de strijdmethode van de I.C.C.C. onze mensen - en dat geldt dan eigenlijk het gehele wereldbaptisme - erg huiverig voor deze beweging van dr Carl McIntire hebben gemaakt.

De I.C.C.C. verwacht het herstel van de eenheid der christelijke kerk van een herstelde orthodoxie; indien de reformatorische belijdenissen, en dat in fundamentalistische-kalvinistische zin, worden aanvaard dan zal de christelijk kerk opnieuw een zichtbare eenheid zijn.

Ten diepste is dat de reden - afgezien van de wijze waarop de I.C.C.C. zich heeft gepresenteerd - waarom, in het algemeen gesproken, de baptisten zich van deze „bijbelgetrouwe organisatie" vanstond-af-aan hebben gedistantieerd. Het is ons immers bij lange na niet voldoende orthodox te zijn. Het gaat ons niet om een leerkerk, niet om een belijdenis-kerk, zelfs niet om een belijdende gemeente, maar om een gemeente van belijdenden.

v. D.

Uit onze wereldwijde gemeenschap

● *Lissabon, Portugal.*

Dr Erik Rudén, Europa-sekretaris van de BWA rapporteerde over zijn bezoek aan de portugese gemeenten, dat de gemeenten in dit land groeien; er zijn op 't ogenblik 23 gemeenten met een totaal ledenaantal van 1100; aan 84 gelovigen werd in 1961 de doop bediend. Twee nieuwe kerkgebouwen zijn kortgeleden in gebruik genomen. De gemeenten hebben 16 voorgangers en twee niet-opgeleide voorgangers in volle dienst. Dr G. Tennison, van de Southern Baptist Convention (USA), verleent op broederlijke wijze medewerking. Een verblijdend teken is, dat 30% van het ledental uit jongemensen bestaat.

De moeilijkheden in Noord-Angola hebben het baptistenwerk in Portugal niet geschaad, behalve in enkele plattelandsgebieden waar de plaatselijke roomskatholieke geestelijkheid het nieuws uit Angola gebruikte om de evangelische groepen van kommunisme te beschuldigen. In het algemeen hebben de evangelische groepen meer vrijheid dan in het naburige Spanje.

● *Warschau, Polen.*

Voor het fonds van het nieuwe baptistencentrum in de poolse hoofdstad werd van de britse raad van kerken (interkerkelijke hulpverlening) een gift van £ 250.- (*f* 2500) ontvangen. De australische raad van kerken zond ten behoeve van deze arbeid 1500 australische ponden.

● *Lugano, Zwitserland.*

Reeds eerder maakten we er in deze rubriek melding van, dat de bouw van een nieuwe baptistenkapel in Lugano, een ook door Nederlanders druk bezochte toeristenplaats in Zwitserland, in een vergevorderd stadium verkeerde. Intussen kunnen we berichten, dat deze kerk j.l. 27 mei werd ingewijd. De „Bethel-kapel" (kosten ZwFr 215.000) is gebouwd door de zwitserse unie met behulp van enkele buitenlandse giften. Pred. E. Kroll, voorzitter van de zwitserse unie, verklaarde bij de opening, dat geen enkel pro-

BELANGRIJK
De eindredaktie van „De Christen" verschijnende op vrijdag 20 en vrijdag 27 juli a.s. berust bij drs D. Slort, Jachtlaan 54; Apeldoorn; tel. (06760)-15393. Alle kopij voor deze nummers dient men naar dit adres te zenden.
E. R.

jekt de zwitserse baptisten ooit zo tot samenwerking had genoodzaakt. De baptistengemeente in Lugano, waarvan Pred. Philip Zielke voorganger is, werd zes jaar geleden geinstitueerd als de eerste baptistengemeente in Italiaans-sprekend Zwitserland. De gemeente telt 30 leden. De nieuwe kerk biedt plaats aan 110 personen.

● *Stirling, Schotland.*
Ongeveer 1000 jongemensen woonden de slotbijeenkomst bij van de vierde jaarlijkse schotse jeugdkonferentie welke in Stirling werd gehouden. Dr Rudén, Europa-sekretaris van de BWA, was één der sprekers. Hij sprak over het onderwerp: „De toekomst behoort aan ons."

● *Stelle, Duitsland.*
De baptistengemeente te Stelle, bij Hamburg heeft in een schrijven een dankwoord gericht tot alle baptisten in Duitsland en elders voor de grote hulp welke men heeft ontvangen na de overstroming in februari j.l. Vier leden van deze gemeente verloren bij de ramp het leven terwijl bovendien vele families dakloos werden.

● *Oost-Berlijn, D.D.R.*
„Een levend geloof is mogelijk in elke maatschappij-vorm," verklaarde Pred. Herbert Weist op een konferentie van Oostduitse baptisten in Oost-Berlijn. „Wij wensen lief te hebben met de liefde van Christus hen wier wereldbeschouwing wij verwerpen. Wij willen tegenover hen getuigen van Christus en daarom moeten wij de goede menselijke betrekkingen met hen versterken". Pred. Weist sprak deze woorden als voorzitter van het centraal komité der oostduitse bapisten op een bizondere konferentie welke 10-13 mei te Berlijn werd gehouden ter gelegenheid van het feit dat 125 jaar geleden de eerse baptistengemeente te Berlijn werd gesticht. Ongeveer 600 personen namen deel aan de konferentie; bijna al de

Adolf Lehocki, rector van het theologisch seminarium in Zuidslavië in gesprek met dr John A. Moore, voorheen zendeling van de Southern Baptist Convention (USA) in dit land, thans docent te Rüschlikon en direkteur van de europese baptisten-persdienst.
(cliché EBPS)

222 baptistengemeenten van Oost-Duitsland waren vertegenwoordigd. Rappor-
D.R. op 't ogenblik iets meer dan 28000
ten meldden, dat de gemeenten in de D.
leden tellen, hetgeen een lichte achteruitgang betekent. Deze achteruitgang werd veroorzaakt door een groot aantal sterfgevallen en een schommeling van de bevolking. Hoewel de autoriteiten geen toestemming wilden verlenen voor een konferentie van baptisten uit beide delen van Duitsland bezochten ook velen buiten Oost-Duitsland deze konferentie. Deze bezoekers vertegenwoordigden West-Duitsland, Polen, Zwitserland en Brazilië. Dr Hans Luckey, rector van het seminarium in Hamburg sprak in een referaat over ana-baptistische achtergronden. Vijftienhonderd personen woonden de slotbijeenkomst bij in de grote lutherse Marienkirche. Een kollekte voor de bouw van een nieuw bedehuis in Neustrelitz, waar de gemeente sinds de oorlog bijeenkomt in de kelder van een door bommen verwoest huis, bracht 4000 mark op.

● *Londen, Engeland.*

Werkers van de baptisten-zending in Kongo hebben ten behoeve van 56000 schoolgaande kinderen die uit Angola zijn gevlucht schoollokalen geimproviseerd van graszoden. Reeds 80 van zulke lokalen, voor 4000 kinderen ongeveer, hebben zij gebouwd. Intussen worden maatregelen genomen om tot de bouw van permanente schoolgebouwen te komen. Plannen liggen gereed om 24 schoollokalen te bouwen (kosten *f* 140.000) op centraal gelegen plaatsen. Ter uitbreiding van het werk is een drie-jaren plan opgesteld in samenwerking met de American Baptist, Missionary Society, de Christian and Missionary Alliance, de Swedish Missionary Society en de BMS te Londen; de kosten van dit gemeenschappelijke plan zullen meer dan 6 miljoen gulden bedragen.

● *Volmorstein-Grundschöttel, W.-Duitsland.*

Begin juni hield de bond van evangelische vrije-gemeenten (baptisten) in Duitsland zijn algemene vergadering; 375 afgevaardigden van gemeenten uit West-Duitsland woonden deze vergadering bij. De vergadering aanvaardde voor het eerst een algemene begroting met een totaal van bijna 2 miljoen mark. Ook werd besloten in te gaan op de uitnodiging van de oostenrijkse baptisten tot samenwerking met hen. Dr Rudolf Thaut, uitvoerend-sekretaris der duitse gemeenten deelde mee, dat de gemeenten in West-Duitsland waren gegroeid met 417 leden. Vier nieuwe gemeenten hadden het lidmaatschap van de unie aangevraagd. Een herziening van het studie-plan van het seminarium in Hamburg, dat voorziet in een opleiding van vijf in plaats van vier jaren werd aanvaard.

De konferentie besloot voortaan jaarlijks bijeen te komen; voorheen was dit om de drie jaar. Wel zal er een driejaarlijkse bijeenkomst worden georganiseerd welke niet zozeer een zakelijke bijeenkomst zal zijn.

Voor het eerst was er geen delegatie van de oostduitse gemeenten aanwezig. Slechts één oostduitse baptist was in de gelegenheid de vergadering bij te wonen. Vroeger was een derde van de afgevaardigden afkomstig uit Oost-Duitsland en Oost-Berlijn.

Dr Cornel Goerner, vertegenwoordiger voor Europa en Afrika van de Southern Baptist Convention (USA) spreekt tot de eerste baptistengemeente in Madrid, Spanje. Rev. Ch. W. Whitten treedt op als tolk. Links op de foto Pastor Juan Luis Rodrigo, voorganger van de gemeente.
(cliché EBPS)

De gemeente te Volmorstein-Grundschöttel, welke de algemene vergadering alsgastvrouwe ontving, is een van de grootste gemeenten in Duitsland. Deze gemeente, in een klein industrie-stad in het Ruhrgebied, werd in 1854 gesticht en telt 630 leden. Een nieuw en zeer modern kerkgebouw werd verleden jaar ingewijd.

● *Orleans, Frankrijk.*

De jaarlijkse konferentie van de franse baptisten-federatie werd eind mei gehouden te Orleans in het nog niet geheel gereedgekomen nieuwe kerkgebouw van de amerikaanse baptistengemeente. Dr Henri Vincent, president van de federatie leidde de konferentie. Uit de rapporten bleek, dat het ledental was gegroeid, alsook de finantiële bijdragen. Drie nieuwe gemeenten werden in de federatie opgenomen. Aan de begroetingssamenkomst werkten de koren van de franse en amerikaanse baptistengemeente van Orleans mee. Dr Gordon R. Lahrson, vertegenwoordiger in Europa van de American Baptist Foreign Mission Societies, sprak over „de kracht van het evangelie."

● *Brasilia, Brazilië.*

James E. Musgrave Jr, zendeling in Brazilië van de Southern Baptist Convention (USA) verzorgde met pasen een half uur televisie (gratis ter beschikking gesteld door de kommerciële televisie van Vitoria, Brazilië). Het aanbod van dit TV-station kwam, nadat eerder in de paasweek in een TV-interview zendeling Musgrave zong en speelde op zijn elektronische piano. Dit was het eerst evangelisatie-programma dat ooit werd gebracht voor de braziliaanse TV.

● *Alexandria, Schotland.*

Studenten van het Baptist Theological College van Schotland besloten kortgeleden een achtdaagse evangelisatie-aktie in de baptistenkerk van Alexandria. De studenten bezochten scholen, huizen, café's en fabrieken. De avondsamenkomsten waar werd gezongen, getuigd en gepreekt werden goed bezocht. Ongeveer 200 kinderen bezochten telkens de speciale kinderbijeenkomsten. Eén avond werd de kerkzaal getransformeerd in een „coffeeroom", waar ieder niet-alkoholische dranken kon krijgen; vele jongeren van de straat kwamen binnen voor de diskussies en een film. Vijfendertig jongemensen namen tijdens de aktie een beslissing voor Christus.

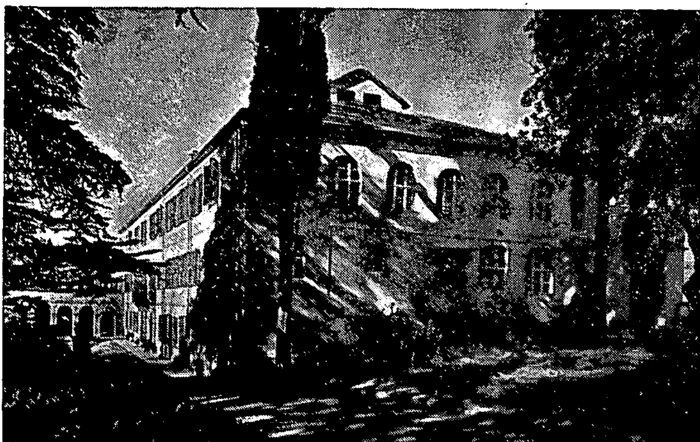
● *Edingburgh, Schotland.*

De schotse baptisten, met een totaal ledental van iets minder dan 20.000 gaven gedurende het laatste jaar £ 22,421 (*f* 222.421) aan het zendingswerk van de BMS. Eén gemeente in Edingburgh offerde gemiddeld bijna *f* 50.- per lid.

● *Budapest, Hongarije.*

Tot rector van het seminarium te Boedapest werd ds Janos Nagy gekozen. Nagy was reeds verscheidene jaren aan het seminarium verbonden als docent.

v.D.

Het „Philadelphia Instituut", het baptisten-theologisch seminarium in Italië.

(cliché EBPS)

Duitse predikant schreef openhartig boek.

Protestanten zonder kerk

WIJ MENSEN hebben een hekel aan critiek. Critiek kan onbillijk zijn, misplaatst en ongegrond. Ze ontaardt zo gemakkelijk in spijkers-op-laag-water-zoeken, in muggeziften en gevit. Toch kunnen we de gezonde critiek niet missen. Zonder oordeel en beoordeling zou het leven onmogelijk zijn. Ook de gemeente mag zich niet afsluiten voor de critiek, die op haar wordt uitgebracht. Ze moet de waardevolle elementen eruit nemen en die verwerken; het minder-waardevolle of het uitgesproken-waardeloze kan ze laten voor wat het is.

Critiek op de kerk kan bij voorbaat rekenen op belangstelling-van-buitenaf. Dat is b.v. het geval met een boek van de hand van *dr Eberhard Stammler*, dat onder de titel „*Protestanten ohne Kirche*" verschenen is en in Duitsland sterk de aandacht heeft getrokken. In dit boek oefent de thans zesenveertigjarige Stuttgartse dominee-publicist scherpe critiek uit op de kerk in zijn land. Zoals u zult weten, is de Evangelische Kirche in Deutschland, gewoonlijk afgekort als E. K.D., een bond van achtentwintig landskerken. Zij omvat veertig millioen leden, van wie het merendeel luthers is en een kleine minderheid van hervormd-gereformeerde signatuur.

Onthullende feiten.

Waarop richt zich nu de critiek van dr Stammler? Wel, na diepgaand en langdurig onderzoek is hij tot de conclusie gekomen, dat van de vijfentwintig millioen „gedoopte" protestanten in de duitse bondsrepubliek slechts één-op-de-honderd, zegge en schrijve één procent, werkelijk deelneemt aan het kerkelijk leven in zijn of haar omgeving. Dat betekent, dat de kerk naar de opvatting van de auteur gefaald heeft in haar poging, de massa te bereiken. De oorzaak van dat falen zoekt dr Stammler vooral in de ontrouw van de kerk tegenover de geschiedenis en in haar ongehoorzaamheid jegens haar opdracht. Niet de mens is het, die van de kerk „afvallig" geworden is, zo wordt opgemerkt, maar de kerk is door haar ontrouw resp. ongehoorzaamheid zelf de afvallige! En dan wijst de schrijver erop, dat de catechisanten bij de openbare geloofsbelijdenis - bij onze oosterburen: de „Konfirmation" - veelal onder de druk van traditie of ouders de waarheden van het christelijk geloof uitspreken; in de meeste gevallen is er bij hen geen sprake van een eigen en persoonlijke overtuiging. We moeten ons er dan ook niet over verbazen, vindt dr Stammler, dat hun christendom een zeer oppervlakkige zaak blijft en dat ze in hun verdere leven weinig of geen belangstelling tonen voor de kerk en haar arbeid.

Wegen tot herstel

Dit boek is daarom zo lezenswaardig, omdat de auteur er niet mee volstaat, slechts de feiten te constateren, maar dat hij naar een oplossing van de problematiek heeft gezocht en wegen-tot-herstel aanwijst. De ene weg is, dat de kerk de idee, een massa-kerk te zijn, laat varen om zich „in eerlijke zelfbeperking" te concentreren op de kleine restgemeente van christ-gelovigen. Hier stoten wij op gedachten, die Luther reeds in 1526 in de voorrede van zijn „Teutsche Messe und Ordnung des Gottesdienstes" neergeschreven heeft, maar waarop hij later is teruggekomen. In dit verband is het goed te bedenken, dat Martin Niemöller, in de oorlogsjaren Hitlers persoonlijke gevangene en thans „Kirchenpräsident" van de Evangelische kerk van Hessen en Nassau, de kerk-van-het-jaar-2000 ziet als een numeriek kleine gemeenschap van ge-

trouwen rondom de Heer Jezus Christus. De andere weg-tot-herstel, die dr Stammler in zijn boek aanwijst, is die van een verwerkelijking der volkskerkgedachte. Dan moet de kerk erop uit en de mensen op de kampeerplaatsen en in de fabrieken opzoeken met de boodschap van haar Heer. Als zijn persoonlijke mening geeft de schrijver te kennen, dat de kerk weer ernst moet maken met de idee, een volkskerk te zijn, zolang een groot aantal protestanten haar daartoe nog de gelegenheid biedt.

Enkele overwegingen

Het boek van dr Stammler - we merkten het hierboven reeds op - heeft sterk de aandacht getrokken. Die aandacht verdient het ten volle, openhartig als het is in zijn critiek op bestaande toestanden binnen de E.K.D. en op haar plaats in de samenleving. De moeilijkheid is echter, dat de auteur een begrip hanteert, dat voor velerlei uitleg vatbaar is; zodat de vraag gewettigd schijnt, of het „überhaupt" nog wel kan worden gehanteerd. De volkskerkgedachte is niet alleen in Duitsland, maar ook in ons land en elders, een zeer omstreden begrip. De idee, al zou de kerk heel het „gedoopte" volk omvatten, begint hoe langer hoe meer een fictie te worden. Ze moet uit de tijd heten en is door de feiten achterhaald; daarvan is het saecularisatieproces, dat zich in West-Europa na de laatste oorlog in versneld tempo heeft doorgezet, zowel aanwijzing als bewijs. Wanneer dr Stammler met de uitdrukking „volkskerk" een kerk bedoelt, die zich verantwoordelijk voor heel het volk moet weten - in die zin spreekt de nieuwe kerkorde van de Nederlandse Hervormde Kerk van 1951 van een „Christus belijdende volkskerk" - dan is hij bezig, de kerk bij haar Goddelijke roeping te bepalen; maar het begrip „volkskerk" is tezeer belast dan dat men er déze inhoud aan mag toekennen.

Kerk als „Freiwilligkeitsgemeinde"

Als baptisten hebben wij gekozen voor een (van de staat) vrije kerk, waarin men niet geboren wordt, maar waartoe men door en na persoonlijke belijdenis toetreedt. De grenzen tussen kerk en wereld mogen, menen we, niet vervlakken of worden uitgewist. Daarmee is niet gezegd, dat de gemeente geen taak in de wereld zou hebben. Ze mag er zich nimmer mee tevreden stellen, zich „met een boekje in een hoekje", terug te trekken; deze vorm van zelfbeperking zou immers niet „eerlijk zijn, maar miskenning van haar roeping betekenen! Maar we blijven het ervoor houden, dat onze opvatting over het anders-zijn van de gemeente van Christus een in wezen gezond theologisch - en wat meer is: nieuw-testamentisch! - begrip is. Caesar en Christus zijn niet één en dezelfde Meester. Evenmin zijn de koninkrijken dezer wereld als zodanig een integrerend deel van het Koninkrijk der hemelen. Waar dat nog niet of niet meer verstaan wordt, kunnen verval en uitholling niet uitblijven.

Groningen. *J. A. Brandsma.*

BIJ ANDEREN GELEZEN

In „Militia Christi" schrijft dr J. M. M. de Valk een artikel onder het hoofd: „Het concilie en het oorlogsvraagstuk." Wij hebben er een gedeelte uitgeknipt voor U:

Het leergezag van de Kerk moet echter ook rekening houden met een zekere ontwikkeling in het denken van de katholieken over de oorlog, en het kan de gelovigen niet plotseling voor een voldongen feit plaatsen door bijvoorbeeld morgen plechtig te verklaren dat iedere vorm van bewapening en oorlogvoering zondig is. Het is nu eenmaal een feit dat vele achtenswaardige en serieuze rooms-katholieke christenen, inclusief vele kerkelijke leiders, nog anders over deze vraag denken en nog niet met dit vraagstuk zijn klaar gekomen (hetgeen overigens, wat dit laatste betreft, ook voor de pacifisten geldt, die in de meeste gevallen wel een duidelijk neen hebben uitgesproken en dit ook hebben gefundeerd, doch die minder zeker zijn van het alternatief dat moet worden aanbevolen; wel in grote lijnen, doch niet in concreto) .Een absoluut verbod van bewapening zou talloze goede christenen, in het bijzonder politici en militairen, in ernstige gewetensconflicten en grote moeilijkheden brengen. Dit mag men deze mensen niet aandoen.

Tijd en geduld nodig.

Men zal daarom waarschijnlijk zoeken naar een weg om de geleidelijke ontwikkeling in het denken van de kerk, die naar een afwijzing van de oorlog tendeert, te bevorderen op een wijze die haalbaar geacht kan worden. Het leergezag geeft leiding en stimuleert, doch kan dit niet doen los van een zekere ontwikkeling in het denken der gelovigen, niet los van een zekere mate van communis opinio. Men moet de mensen tijd geven om naar inzicht te rijpen en hen daarbij op weg helpen (waarbij het wel de vraag is, of wij daarvoor nog de tijd hebben, want het vraagstuk is bijzonder dringend).

Mentaliteitsverandering moet bevorderd worden.

Een betere instelling aan de top zou het klimaat kunnen scheppen waarin gewetensconflicten voor het individu worden voorkomen. Tegelijkertijd zouden de gelovigen moeten worden aangespoord om dit streven naar verzoening te steunen, niet al te simplistisch in zwartwitverhoudingen te denken, en het wantrouwen en cynisme waarmede alles wat uit de communistische wereld komt wordt ontvangen, enigermate te nuanceren. Tevens zouden de kerken kunnen vragen om respect voor diegenen die zich uit gewetensoverwegingen menen te moeten onttrekken aan de militaire dienstplicht.
Meer mag men, naar onze overtuiging, in de huidige situatie van het concilie niet verwachten. Het zou overigens toch al veel zijn, zeker wanneer men bedenkt hoe simplistisch er in bepaalde rooms-katholieke milieus (maar niet daar alleen) nog over de oorlogsproblematiek wordt gedacht. Mentaliteitsveranderingen vergen nu eenmaal veel tijd. - Het is onder deze omstandigheden een troost te weten dat niet alleen rooms-katholieke christenen de bijstand van de Heilige Geest over het concilie afsmeken, doch dat ook vele reformatorische broeders hun gebeden daarbij voegen.

Aanslag op bisschop Lilje

Gedurende een dienst in de „Marktkirche" in Hannover trachtte een niet normale vrouw een pistoolschot op bisschop Lilje te richten. De poging mislukte. Lilje eindigde de dienst gewoon met gebed en zegen. Het motief van de aanslag is nog duister.

(„Evangelisch Luthers Weekblad")

Beroepingswerk

Beroepen: te Deventer, H. van der Werf te Emmen.

Adreswijziging

Ds H. Ploeger woont thans: De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.); p.b.: Kollumerzwaag. Het telefoonnummer is ongewijzigd gebleven.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 20 juli 1962 Jaargang 79 Nr. 3636

Ziek-zijn en herstel

In alle tijden zijn er gelovigen geweest, die het ziekzijn als ontoelaatbaar voor gelovigen achtten. De gelovige die ziek wordt is dat, omdat, hetzij zijn omgeving, hetzij hijzelf in een kwade verhouding tot God staat.

Een broeder zei tegen mij: Ziekte is niet van God maar van de duivel. Van een vrouw, die aan kanker stierf, een zeer gelovige vrouw, zei hij: ze zou er niet aan gestorven zijn, als haar geloof beter geweest was.

Wij willen wel stellen, dat ziek-zijn evenals het sterven van ouderdom, met de duivel te maken heeft. Ziekte en dood zouden er niet geweest zijn, als satan er niet geweest was, en de mens door verzoeking niet tot overtreding van het gebod zou zijn gekomen.

Toch willen we niet ophouden tegen bovenstaande absolute en verengde mening op te komen. We willen wel aannemen, dat deze mening kon ontstaan, enerzijds als gevolg van een te eenzijdige ziekte-be schouwing, waarbij ziekte op louter lichamelijke factoren teruggebracht werd, en de zonde een louter geestelijk-geabstrahjeerde aangelegenheid was, en anderzijds als gevolg van een te eenzijdige massieve benadering van een aantal bijbeltexten, waarbij het enkele bijbelwoord zijn relatie tot het geheel van de Heilige Schrift verloor.

Op deze wijze wordt het bewustzijn van de gelovige vernauwd en kan hij alleen maar zeggen, dat ziekte van de duivel is en dat de zieke in onverzoende staat leeft.

Wij weten dat er ziekten zijn, die er niet behoefden te zijn. Geestelijke spanningen kunnen lichamelijke ziekten veroorzaken, die er niet gekomen zouden zijn, als de mens zijn geestelijke spanning kwijtgekund had langs een andere weg: de verhouding tot de barmhartige en vergevende God. Vele lichamelijke ziekten verdwijnen dan ook, als hun geestelijke oorzaak wordt weggenomen.

Andere ziekten, welke tot het lichamelijke beperkt blijven, kunnen herstellen door geneesmiddelen of door medisch ingrijpende handelingen. Ziekten, met een geestelijke oorzaak, welke op deze wijze behandeld worden komen vaak weer terug immers zoalng de geestelijke oorzaak aanwezig blijft, is de kans groot, dat de uitweg van deze geestelijke ziekte zich een weg door het lichaam baant.

Wij willen echter wijzen op die ziekten en lichaamsgebreken, die niet tot herstel kunnen geraken, of nóg niet herstellen. Er zijn ongeneeslijke blinden, kreupele etcetera.

Er zijn mensen die door een ongeluk een been kwijt raakten. Ofschoon het zelfs voor een hele knappe dokter moeilijk te zeggen is of een ziekte al of niet onherstelbaar is, willen we er de nadruk op leggen dat de onherstelbare ziekten en gebreken er zijn. Natuurlijk willen we niet tekort doen aan de grootheid van de Schepper, die een nieuw oog, been, of ander lichaamsdeel zou kunnen geven. In geval van zo'n onherstelbare ziekte zou er echter een mirakel moeten gebeuren, in dit geval: een „nieuwe schepping." Misschien zal God daartoe eens bereid zijn, zoals hij misschien ook eens een dode zal opwekken vóór de dag van de Opstanding des vlezes. Dan zal God daar ook wel een zeer bijzondere reden voor hebben.

Het geheel van de Heilige Schrift geeft ons echter geen houvast dit te verwachten bij een optimale geloofshoogte der zieke of van zijn omgeving. Met deze ziekten en noden moet de mens min of meer een „overeenkomst" sluiten. Een soort vorm van „vreedzame coëxistentie".

Wetend, dat een mens twee benen hoort te hebben, kan een mens toch vrede krijgen met zijn houten been.

Wij geloven niet dat zoiets gemakkelijk is. Integendeel. Hiervoor is vaak veel strijd nodig; veel gebedsworsteling. Vaak gepaard gaande met veel zielenood.

Maar zij die de Heer van harte liefhebben zullen uiteindelijk de winst smaken, immers dezulken werken alle dingen ten goede.

Soms echter kan het voorkomen, dat een zieke zich met zijn-naar menselijke opvatting onherstelbare-ziekte tot God wendt, met het gebed of God met zijn grote almacht wil ingrijpen om een „wonderlijk" herstel te geven. De achtergrond van dit gebed is dan meestal Jakobus 5, waar gesproken wordt van het inroepen van de ouderlingen der gemeente, van bidden en zalven met olie, en dan staat er: *„en het geloofsgebed zal de lijder redden, en de Heer zal hem oprichten."*

Wij menen echter, dat dit woord van Jakobus alleen waar is in het waarheidsverband van de hele Schrift. Daarom is het geloofsgebed van de ouderling in dit geval, evenals bij alle bidden, te stellen onder de ootmoedige belijdenis: Uw wil geschiede, zoals dat in de hemel gebeurt, ook hier op aarde.

Het uitblijven van een bedoeld herstel, zal van te voren niet mogen worden geweten aan gebrek aan geloof bij de zieke of bij de voorbidder.

Als het herstel volkomen in de hand van de Vader is gelegd is het goed, ook als de ziekte blijft.

Te zeggen dat de zieke niet voldoende heeft geloofd, of dat het gebed niet gelovig genoeg is geweest, is verschrikkelijk onbarmhartig, en kan veel geestelijke schade veroorzaken, en daarmee ook meerdere lichamelijke schade.

Bovendien: het geloof kan nooit te klein zijn. Als het daarvan zou afhangen, dan mag gezegd worden dat zelfs het kleinste geloof, als een mosterdzaadje zo klein, zelfs bergen verzet.

Wij zijn van mening, dat onze broeders,

BELANGRIJK

Oók het nummer van vrijdag 27 juli a.s. zal nog verzorgd worden door drs D. Slort.
Men zende dus alle kopij voor dat nummer naar: Jachtlaan 54, Apeldoorn, telefoon (06760)-15393.
E.R.

In dit nummer

die op de bekende wijze Jakobus 5 en andere soortgelijke texten hanteren, zeggende, dat gelovigen niet ziek mogen zijn, op ongeoorloofde wijze pogen vooruit te lopen op de toestand straks in de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

De gelovige leeft evenals de niet-gelovige in een wereld van ziekte en dood, en dit alles vanwege de zonde. Wij hebben dit in de eerste regels gesteld en we willen er hier nog wat uitvoeriger op ingaan.

Ook Lazarus, die door de Heer zelf uit het graf is teruggeroepen, is weer gestorven en begraven. Tot aan de Dag der Opstanding zullen gelovigen en niet-gelovigen blijven ziek zijn en sterven. Want de ganse schepping zucht en is in barensnood. Wij ontkomen daar niet aan, wij kunnen het niet ontvluchten. En zij die in Christus zijn mogen dat ook niet willen. Want voor hen is dit zelfs een stuk van het in-Christus-zijn. Voor hen wordt het een deelhebben aan het lijden van Christus. Immers Christus heeft de volle nood en het volle lijden van de wereld geleden, in die zin dat Zijn lijden plaatsvervangend en verzoenend was. Het ondergaan van ziekte en sterven, in eigen lichaam, of door dat van de wereld om je heen lijfelijk mee te voelen, is een congruiteit met het lijden van onze Heiland.

Daarom hebben gelovigen daarin en daarmee de Heer verheerlijkt en grootgemaakt. Zij hebben de hoogten en de diepten van Romeinen 8 gemeten. Wij hebben ziekbedden meegemaakt die erg waren om aan te zien en mee te maken, en toch ging er door alles heen zegen van uit.

Zulke ziekbedden werken en werkten heilbrengend en levensveranderend. Het lijden dat niet ontvlucht wordt, maar christelijk-moedig geleden wordt, is een vorm van bijbelse prediking; het hoort ook bij doop en avondmaal. Ik zou er dan ook voor willen pleiten dat wij ons meer met onze zieke één zullen weten. Indien wij onze erediensten hebben, onze avondmalen vieren, dan bidden wij als gezonden voor de zieken. Dat klinkt wel mooi en meelevend, maar toch gaat het voorbij aan de werkelijkheid van ziekte en lijden. Wij zullen meer mèt hen moeten bidden in solidariteit, beseffend dat wij in hetzelfde lijden staan, dat door hen momenteel zo naar lichaam en ziel ervaren wordt. Een lijden waarvan we slechts in diepste zin verlost zijn indien wij geloven dat de Here Jezus het in Zijn eigen lichaam voor ons heeft gedragen. Dan is de diepste prikkel eruit. Namelijk de prikkel der verlorenheid, der zinloosheid. En dat is eigenlijk zonde. Zonde, dat is indien iets moois onherstelbaar kapot valt. Zonde, dat is hopeloos, wanhopig.

Die prikkel is in Christus weggenomen. Voor de kinderen Gods is er een leven uit de Geest, zij leven in de hoop, hun verwachting is niet ijdel, zij hebben een geloofszekerheid die niemand hen ontroven kan. Ik kan hier „vrede" met mijn ziekte krijgen, met het lijden, met het tekort, met het sterven, omdat ik weet dat er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde is, die ik mij niet realistisch genoeg kan indenken. Daarom is het zo, dat zij die in Christus sterven niet meer sterven. Het sterven dat zij moesten sterven vanwege de zonde is door Christus verricht. De doop betekent dat ik met hem gestorven ben en zelfs begraven, en dat ik met hem in opstanding sta, leven mag in nieuwigheid.

Iedere vorm van „gezondheid" hier en nu, is een voorafbeelding van de volmaakte gezondheid van het Koninkrijk. Maar, wie is hier op aarde waarlijk gezond. Zijn we niet allemaal „ergens" ziek? De solidariteit van de „gezonde" met de zieke is niet slechts symbolisch maar is werkelijk, omdat iedere gezonde werkelijk ziek is. Ik geloof niet in volkomen gave mensen, van volkomen harmonie van lichaam, ziel en geest. Ze zijn er niet, en ze kunnen er niet zijn.

Elke dag moeten wij ons verloren leven bij God brengen en mogen wij het nieuw van Hem terugontvangen. Voor het kind van God is het oude altijd weer een voorbije zaak. Wie het bijbels goed ziet, weet, dat het redden van Jakobus 5 er ook is, indien de ziekte blijft en zelfs tot sterven wordt, immers dit redden en oprichten culmineert in de onaanvechtbare opstanding en zaligheid der gelovigen.

Ph. L. (Gn).

Drs Slort over:

Wat leert ons de bijbel aangaande profetie?

Niet alles wat de Schrift leert, kan in één enkel artikel ter sprake komen. De profetie komt tot de mensen, door middel van profeten? Wat zijn profeten? Profeten zijn mensen, die door God gezonden zijn, om Gods boodschap te verkondigen. Vandaar dat de profetie wordt ingeleid, door de woorden: alzo zegt de Here! Profeten maken de wil Gods bekend! Het is duidelijk, dat het niet horen naar de profetie, het geen acht-slaan" daarop, niet ongestraft kan blijven.

Dit is de les der geschiedenis, zoals ze ons wordt voorgeschreven in Neh. 9 : 30 waar we lezen: „vele jaren waart Gij lankmoedig over hen en vermaandet hen door Uw Geest, door den dienst van Uw profeten, maar zij gaven daaraan geen gehoor. Toen hebt Gij hen in de macht van de volken der landen gegeven."

Het is belangrijk, dat wij luisteren naar de profetie. Het N.T. spreekt zalig hen, die *horen,* die *bewaren* en *voorleren* wat als profetie is bekend gemaakt. (Opb. 1 : 3, 22 : 7). Gods wil zet zich door, ook als de mens zich verzet. Wat God als profetie heeft gegeven, gaat in vervulling. Mensen woord vergaat, Gods woord staat! Petrus kan daarom in zijn brieven schrijven:„en wij achten het profetische woord (daarom) des te vaster (vaster dan 'n stem uit de hemel, die verklinkt) en gij doet wèl er acht op te geven. ." (2 Petr. 1: 19).

De profeten in het oude testament hebben menigmaal de geschiedenis, het verleden getoond, als hetgeen God bewerkt had, zij legden hun vinger bij het heden en verkondigden hetgeen in de toekomst zou geschieden. Het verleden en de toekomst, monden uit in de dag des Heeren! God is de God der geschiedenis, Hij is ook de God van de toekomst!

Wij denken hierbij aan de werkzaamheid van de Heilige Geest. De Heilige Geest zou indachtig maken - d.w.z. de geschiedenis, het verleden doet Hij levend worden. wij leven, het heden is Gods Geest werkzaam. De profeten konden slechts profeet zijn, wanneer ze door de H. Geest werden geleid. Zonder de H. Geest, als de Geest der profetie, is er geen echte profeet denkbaar. De Geest van Christus was in de profeten werkzaam.

Ook voor het heden is er de H. Geest, als Geest der profetie. In Kor 12 noemt Paulus onder de geestelijke gaven, ook die der profetie. Hij vermaant de Gemeente, de Geest niet uit te doven en de profetieën niet te verachen (1 Thes. 5 : 20). Er zijn ook N.T. profeen, die evenals de profeten uit het O.T. door denzelfden Geest Gods geleid worden. In Efez. 4 : 11 spreekt Paulus eveneens over de gemeente en de gaven die God haar schonk.

„En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leeraars." Het komt mij voor, dat er volgens Openb. 11 nog eens een krachtige herleving van de profetie zal komen. Profetie met het Woord en met de daad. De oorsprong van alle profetie, ligt bij God. Hij kent het verleden en Hij kent de toekomst. Het woord der profetie, van God komende is waarheid. „Waarheid is uit Mijn mond uitgegaan, een woord dat niet zal worden herroepen". (Jes. 45 : 23).

De Schrift getuigt van de profeten aldus: „nooit is profetie voortgekomen uit den wil van een mens, maar door den Heiligen Geest gedreven, hebben mensen van Gods wege gesproken." (2 Petr. 1 : 21). De profeten waren door de Geest geinspireerd De uitleg van de profetie kan daardoor alleen door de Geest zelf worden gegeven en niet door de mens. Geen profetie der Schrift laat een eigenmachtige uitleg toe. Tegenover het menselijke „eigen", staat God! Dit wil niet zeggen, dat de profetie een duistere zaak is, die uitleg behoeft, immers de profetie schijnt als een licht, als een lamp (vers 19). De profetie is Gods uitleg, Gods interpretatie van de

Aan rustige wateren

Het gekruisigde leven is het triumferende leven.

...gij zoekt Jezus de gekruisigde. Hij is hier niet, want Hij is opgewekt...
Matth. 28 : 5 - 6.

Hij, die opstond uit de doden, was de Gekruisigde.
We menen dit te weten wel mogelijk maar hoever zijn we er van verwijderd, dit te verstaan!
De Schrift stelt kruisiging en opstanding naast elkaar.
Waarom?
Niet omdat beide feiten historisch nauw op elkaar volgen.
Niet omdat kruisiging en opstanding één en dezelfde Persoon betroffen.
Wie meent dat Jezus' jongeren de Stem der gebeurtenissen gehoord hebben als een donderslag, die wel „mensen deed worden als doden" maar geen graven opende draagt eigen aartsdoofheid over op de uitverkoren getuigen van God.
In de opstanding breekt de zin De Schrift spreekt niet als in één adem van Jezus kruisiging en opstanding, wijl beide gebeurtenissen zo dicht bij elkander lagen, maar omdat zé bijéén horen.
De kruisiging stelde de opstanding zeker (Gen. 22 : 9 - 18; Hebr. 11 : 17 - 19).
der kruisiging open.
Het is verre van „toevallig" (in Gods wereld toevallig!), dat het bepaald de gekruisigde Jezus was, die uit de doden opstond. Geen géén ander leven komt tot een opstanding dan het gekruisigde leven. Geen ander leven kán tot een opstanding komen, dan het leven, dat niet anders was dan één gekruisigd te worden.
En dat was het leven van Hem, die „om ons en onze zaligheid uit de hemel is nedergedaald; Die over de aarde ging: ontledigt, onthemelt, ontheerlijkt".
Een slaaf en géén God.
Een worm en géén man.
Hij was zonder gedaante of heerlijkheid; veracht en de onwaardigste onder de mensen.
„Wij prediken Christus, de gekruisigde".
Wist Paulus dan niets van de tijd na Jezus' doop en voor Golgotha? Of achtte hij dit zonder waarde te zijn voor het verlossingswerk.
Neen, maar dit alles was voor Hem begrepen in de belijdenis van de gekruisigde. Het kruis op Golgotha kwam niet als een vreemd toevoegsel, als de afsluiting van een leven, dat zo iets geheel anders had doen verwachten.
Vreemd, afstotend, ergerniswekkend, die kruisiging van Christus?
Integendeel, zij was onthullend, verlichtend, openbarend. Zijn leven was van aanvang tot einde een gekruisigd worden. Met dat éne woord „gekruisigd" is de veelheid zijner daden opgevangen, samengetrokken, verenigd in één gebeuren.
Waar het op aan komt is, dat we de diagnose durven te stellen.
De Zoon van God is om ons en onze zaligheid nedergedaald uit de hemel.
Nauwkeuriger: Hij is ingegaan in onze positie, in ons vlees, in de staat van onze vernedering. Hij daalde daar heen af, waar wij zijn, werkelijk zijn niet in een schijn-zijn, waarmede wij God en mensen zoeken te bedriegen.
Van déze Jezus zegt het alle leugen werende Woord dat Hij is opgestaan uit de doden. Het stelt zijn verheerlijking niet náást Zijn vernedering, en Zijn opstanding niet náást Zijn kruisiging als daarop volgenden, maar als daaruit voortvloeiende Wijl Zijn leven een gekruisigd leven was, was het een dooddoorstaand, een dood-doorbrekend leven.
Tegen het gekruisigde leven legt de dood het af.
Christus heeft Zijn leven een gebroken leven genoemd.
Dat was Zijn gekruisigd worden een gebroken worden.
Gebroken brood reikte Hij ons, opdat wij Hem zouden zien als de Man, die overal in de breuk ging staan. Hij plaatste zich in de breuk tussen mens en mens, tussen enkeling en gemeenschap, tussen de zondaar en God.
Het allerwege gebroken leven nam Hij op zich en droeg het als Zijn kruis. En elke breuk waarin Hij zich plaatste, werd genezen.

> 't Is heil, wat Uw verbrijzeling verkond,
> Uw striemen zijn genezing onzer wond'....

Wie het kruis ontvlucht, vlucht voor het leven.
Laat ik het nauwkeuriger zeggen, opdat men het niet hore als een theorie.
Het gaat niet om heen wijzen naar, doch om het opnemen van het kruis.
Het gaat om het gekruisigde leven.
Om uw gekruisigd leven-prediker van het Evangelie!
Het gaat erom, dat gij onder het kruis....
het gaat erom, dat gij aan het kruis komt.... en sterft.
Anders .... géén opstanding.
Het gaat er om - niet maar dat de toehoorders zich bekeren - maar dat én zij én gij ten ondergaan.
Het gekruisigde leven heeft de belofte van de opstanding.
Op het gekruisigde leven volgt levens-verheerlijking.
Het gekruisigde leven stelt de opstanding zeker.
Leeft de gemeente het gekruisigde leven niet, dan komt ze aan haar toekomst niet toe!

L.

---

geschiedenis, van het heden en de toekomst. De profetie wordt vervuld, ook deze vervulling is niet het werk van een mens. De oplossing van alle problemen wordt door God gegeven, het geen God door de mond van Zijn profeten verkondigd heeft, wordt realiteit. Dit is de niet eigen-machtige, menselijke, maar Goddelijke uitleg. Profetie wordt geschiedenis.
Zoals in het N.T. niet ieder de gave der profetie heeft, zo had ook in het O.T. niet iedere Israëliet de profetische gave. De profeten werden door God uit de andere mensen afgezonderd en ook weer tot die andere mensen gezonden. „En geheel Israël kwam tot de erkenning, dat aan Samuël door den Heere het ambt van profeet was toevertrouwd". (1 Sam. 3 : 20). Van Jeremia staat geschreven: „Ik heb u geheiligd, tot een profeet voor de volken heb Ik u gesteld." Aan de uitverkorenen, gaf God ogen om de gezichten Gods te zien, Hij gaf oren, - voorzeker, de Heere Heere doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan Zijn knechten, de profeten - om te horen.
De bedoeling Gods is, dat eens alle mensen zullen horen en zullen zien! Mozes heeft eens uitgeroepen, „dat al het volk des Heeren profeten ware!" (Num. 11 : 29). Hoe dat mogelijk is? Mozes vervolgt: „doordat de Heere zijn Geest op hen gave!" - Profetie is ondenkbaar zonder de H. Geest. Een machtig Pinksteren is ons beloofd, waarvan Hand. 2. nog slechts een begin is. Joël heeft ons dit Gods woord doen horen: „Ik zal Mijn feest uitstorten op al wat leeft - (uit hetgeen volgt blijkt dat de profeet hier de mensen op het oog heeft, letterlijk staat er: op alle vlees). Zonder de handhaving van het verschil, dat er oude tijden was tussen man en vrouw, zonder onderscheid te maken tussen heer en knecht, wat in het oud-oosters cultuurpatroon naar voren treedt, zal God uitstorten van zijn Geest op zonen en dochters, op ouden en jongen.
Eerst dan zal het verlangen van Mozes vervuld worden. In deze bedeling geldt nog, dat sommigen de gave der profetie hebben. De dag komt, dat God met zijn Geest alles en alles vervult, dan is de profetie algemeen geworden. Dan zullen allen zijn lof verkondigen, dan zal Gods profetie, Gods geschiedenis zijn.

Beroepingswerk

Aangenomen: naar Hoogezand, J. Bouritius te Tweede Exloërmond (Dr.).
Naar Klazienaveen, cand. C. de Jong te Doorn.

Mededelingen

Penningmeester van de Baptisten Gemeente te Leeuwarden is thans: br. G. Geerdink, Turfmarkt 16, Leeuwarden.

Wie kan de administratie helpen aan het tegenwoordige adres van mej. T. Bootsma, voorheen Weerdsingel W.zijde 61, UTRECHT? Bij voorbaat dank.

BROkSTUkKeN

Van *George Washington,* de eerste president die de Verenigde Staten ooit gehad hebben, is eens humoristisch opgemerkt dat hij een probleem had dat geen van zijn opvolgers kende: Hij kon zijn moeilijkheden niet aan een voorgaande president wijten. Wij schuiven vaak de schuld van mislukkingen op anderen af, terwijl we graag de eer voor geslaagde ondernemingen zelf inkasseren, ook al hebben anderen er misschien meer toe bijgedragen dan wijzelf. Willen we in de geest van Christus handelen en waarlijk dienend bezig zijn dat kunnen we in het algemeen beter wat meer schuld inkasseren (en doorgaans terecht) en wat minder eerbetoon.

-.-

Iemand merkte in gezelschap eens grappig op, dat de meeste mishandelingen door roomskatholieke geestelijken gepleegd worden.
Mis-handelingen.

-.-

Joegoslavië is een land tussen het westen en het oosten in. Ideologisch hoort het bij het kommunistische blok, ekonomisch heeft het nogal wat relaties met het westen en heeft het van Amerika al vele miljoenen aan dollarsteun ontvangen.
De Joegoslavische minister-president *Edvar Kardelj* heeft er onlangs van gezegd: „Joegoslavië heeft zijn geest in het Oosten, zijn maag in het Westen".
Het spreekt vanzelf dat deze tweeslachtigheid allerlei moeilijke problemen schept, zoals dat bij tweeslachtigheid altijd het geval is. Vandaar de veelvuldige waarschuwingen in de bijbel. Het verdeelde hart mist rust en blijdschap.
Een verdeeld leven mist het doel. Een Christen kan geen verdeeld mens zijn.

-.-

Nu we toch bezig zijn wat *vakantie*-brokstukken te produceren, kan het volgende er nog wel bij:
Een predikant die een radiodienst geleid had, kreeg na die dienst o.a. een schrijven van een boerin waarin te lezen stond: ik nam een draagbare radio mee naar de stal: de koeien gaven die keer meer melk dan anders!

-.-

In „Kerknieuws" lazen we onlangs over Marianne van twaalf, die in het kinderhuis waar ze verblijf houdt enige opschudding verwekte door kompleet be-lipstickt aan tafel te verschijnen. Ondervraagd, hoe ze zoiets had kunnen doen, gaf ze als reden op: Maria had het ook. De dominee had het zelf gezegd. Bij nader onderzoek bleek, dat de dominee in de kerk had voorgelezen uit Lucas 1, waarvan vers 39 luidt (in de nieuwe vertaling nog wel): „Maria maakte zich op in die dagen en reisde met spoed naar het bergland...."
Over bijbelgebruik gesproken...

Eén onzer kerkelijke bladen vertelde onlangs over een dominee die op katechisatie over Jona en de grote vis verteld had. Een der kinderen stelde 'n voor de hand liggende vraag: Hoe kon dat nu: die grote profeet door dat kleine keelgat?
Toen kwam het antwoord: Jona was toch een van de *kleine* profeten?
P.S., U kent toch het onderscheid tussen de grote en de kleine profeten?

-.-

In het parochieblad van een kerk te Suisun-Fairfield in Californië verscheen dit bericht, door dominee C. W. Kirkpatrick zelf geautoriseerd:
„Zo .... ziet .... de .... kerk .... er .... soms .... uit .... voor .... dominee .... als .... hij .... op .... de .... preekstoel .... komt.
„Zouerzouitzienalsiedereeniemandandersmeebrachtnaardekerk".

Aldus „Het Beste"

Naar een andere uniestructuur?

Er is onder de jongere generatie een tendenz naar meer ordening van boven naar beneden. Ik heb wel even nagedacht hoe ik dat het beste onder woorden zou kunnen brengen, zodat het niet te sterk en niet te zwak gezegd word. Maar dit lijkt me wel de juiste formulering. „Meer ordening van boven naar beneden."
Verschillende jongeren stellen de kwestie van de voorlichting aan de orde. Zij willen meer voorgelicht worden. Zij willen weten wat de baptisten dienen te denken over, en noem nu maar op: oecumene, sexualiteit, geboortebeperking, ruimtevaart, zondagsheiliging, roken, en wat dies meer zij. Er moet volgens hen een instantie zijn die zegt „zo is het". Natuurlijk willen ze het recht hebben om zo'n uitspraak in discussie te nemen, desnoods te bestrijden. Wij zouden kunnen zeggen dat er een vaderverlangen bij een zekere categorie jeugd is.
Mij dunkt dat dit ook de bedoeling was toen van verschillende kanten ter algemene vergadering de vraag werd gesteld naar het beleid der uniecommissie. Ik werd in dit vermoeden gesterkt door een gesprek met één dezer jongeren, die betoogde dat de uniecommissie een zeker „gezag" zou dienen te hebben. Voorzichtiglijk kwam toen het woord „synode" even om de hoek kijken. Daarbij denk ik aan de discussie die op één van onze radenconferenties onlangs geweest is, en die culmineerde in de vraag: Is onze unie méér dan een vereniging van gemeenten? Heeft die unie zelf ook „gemeente" karakter. De plaatselijke gemeente is een organisme, zeg: een boom. Is de unie een verzameling van bomen, of is hij ook een bos! Als de gemeente plaatselijk autonoom is, is de unie dan ook „gemeente" en heeft die als zodanig ook een zekere autonomiteit? Deze discussie is vanzelfsprekend niet nieuw, maar het is de vraag of deze vragen anders beantwoord zullen worden dan voorheen.

Ph. L. (Gn).

Wereldraad van Kerken

Uitnodigingen voor het bijwonen van het Vaticaans concilie zijn te Genève ontvangen. De Oecumenische Raad, de Lutherse Wereldfederatie en de Presbyteriaanse wereld alliantie zijn uitgenodigd waarnemers te zenden, naar het 2e Vaticaans concilie.
Kardinaal Bea, de president van het secretariaat en Mgr. Willebrands, secretaris hebben aan de Oecumenische Raad en de beide wereldfederaties, die hun zetel in Genève hebben, het verzoek gedaan, aan het Vaticaan tot eind juli de namen van hun vertegenwoordigers bekend te maken. De Oecumenische Raad is verzocht een of twee, de Lutherse Wereldfederatie twee of drie, en de Presbyteriaanse Wereldbond drie waarnemers te benoemen.
Het secretariaat zal er zorg voor dragen, dat de waarnemersafgevaardigden „alle informaties zullen verkrijgen, die hen belangrijk voorkomen".
Deze uitnodiging, zo wordt in het schrijven van de kardinaal aan de Oecumenische Raad en aan de kerkelijke wereldbonden verklaard: geschiedt in naam van Z.H. de Paus Johannes XXIII, „die zo dikwijls zijn welwillendheid tegenover de van de Apostolische Stoel afgescheiden christenen getoond heeft".
Het schrijven besluit met de woorden: wij hopen en bidden onzen Heer, dat de tegenwoordigheid der waarnemers een positieve bijdrage zal leveren voor een steeds groter, wederzijds begrip en waardering van al degenen, die in Christus onze Heer en Meester gedoopt zijn'.
De Oecumenische Raad en de Kerkelijke Wereldbonden zullen zich binnenkort beraden over deze uitnodiging.
De Wereldraad van Kerken vertegenwoordigt 197 protestantse orthodoxe, anglicaanse en oud katholieke kerken in alle delen van de wereld. De Presbyteriaanse wereld alliantie vertegenwoordigt 89 kerken van gereformeerde en presbyteriaanse gezindte in 77 landen, terwijl de Lutherse Wereldraad door 64 kerken in 36 landen, gevormd wordt.

gemeenteberichten

HAULERWIJK (J. v. d. Leij). Zondag 1 juli kwam er een eind aan het herderloze tijdperk in onze gemeente door de komst van ds. B. Fabrie uit Noordbergum.
De nieuwe voorganger werd in de morgendienst bevestigd door onze konsulent ds. J. Reiling van Bilthoven, n.a.v. de woorden uit Handelingen 20 : 28 en 32. Hoewel de omstandigheden, aldus de bevestiger, voor de apostel Paulus wel zeer verschilden van die van vandaag, nochtans is de zaak waar het vanmorgen omgaat ongewijzigd. Hier wordt een daartoe van God verkoren mens tot opziener ge-

steld over de kudde des Heren aan deze plaats en alszodanig opgedragen aan de Heer en het woord zijner genade. Het was een plechtig ogenblik toen deze prediking gevolgd werd door het wederzijds afleggen van de belofte, die voor de staande Gemeente geschiedde bij monde van ouderling T. Diekema.
In de middagdienst mocht onze nieuwe voorganger voor een geheel bezette kerk zijn intrede doen met de woorden uit Genesis 4 : 26b. Hier, aldus spreker, vinden we de oorsprong - na de zondeval en daarna de broedermoord - van de ware dienst van God. En zoals het begin was, zo zal ook de voortzetting onveranderd dezelfde moeten zijn, waartoe de profeet Joël zijn tijdgenoten aanspoorde, evenals de apostel Petrus dit deed op de pinksterdag en de apostel Paulus aan de Romeinen.
Na de prediking kregen de afgevaardigden gelegenheid de nieuwe voorganger hun beste wensen over te brengen. 's Avonds was er voor de gemeente en onze vrienden een gezellige begroetings-bijeenkomst, waar velen zich beijverden om dominee en mevrouw Fabrie hun kunnen te tonen. Ziende op Jezus, de leidsman en voleinder van ons geloof, gaan we nu weer moedig voorwaarts, totdat ons geloofsvertrouwen eens verwisselt in aanschouwen.

GRONINGEN-N. - (M. S. J.). Van de ingebruikneming alsmede het openingsfeest van ons gemeente-centrum hebt u kennis kunnen nemen via ons weekblad. Wanneer we dit schrijven zijn we er al „thuis" geraakt en heeft inderdaad het gewone leven van de gemeente een gezegende voortgang. Enkele keren mochten we alweer getuige zijn van de doop van jongeren en ouderen en steeds geeft de Heer meer zegeningen. Opnieuw meldden zich drie jonge mensen om in gehoorzaamheid en overgave de Heer der gemeente te volgen. Na de jaren van beperkingen zijn er nu nieuwe mogelijkheden ontstaan. Zo organiseerde ons gemeentekoor een „koren-dag"; op zondag 17 juni jl. hadden we dit ontmoetingsfeest met de koren van de gemeenten te Delfzijl en te Nw. Pekela. Het is werkelijk een feest geworden, de gehele dag. Koorzang en soli in elke dienst en 's avonds een programma, aangeboden en verzorgd door de drie koren. Steeds was ons kerkgebouw geheel bezet. Het nonstop-programma boeide van begin tot eind, zoals we bemerkten aan de belangstelling waarmee elke bijdrage werd beluisterd.
Een hoogtepunt was zeker de samenzang door de drie koren van een tweetal liederen. Dat dit feest nog wel eens herhaald wordt, daarvan zijn we overtuigd.
Met de gemeente-Zuid hielden we een koepelavond in het Sterrebos. Deze avond had ten doel: muziek en zang en het doorgeven van die Ene Naam waardoor alleen behoud is en zaligheid.

Nader bezien

Politieke scheidslijnen

Verleden week heeft de tweede kamer het levenswerk van minister Cals, de zogenaamde Mammoet-wet aanvaard. Bij die gelegenheid bleek iets zeer merkwaardigs: dit wetsontwerp kwam er door met 'n grote meerderheid, niet dank zij de steun van de regeringspartijen maar dank zij ... de oppositie. Gelijk bekend stemde de oppositionele pvda vóór dit ontwerp. Politieke waarnemers verklaarden, dat de pvda bij machte zou zijn geweest het hele kabinet naar huis te sturen indien het die politieke munt uit de verdeeldheid der regeringspartijen had willen slaan. Desondanks steunde de pvda de regering, terwijl dezelfde regering door drie van de vier regeringspartijen zo goed als in de steek werd gelaten.
Nu gaat het ons niet om deze zaak als zodanig. We signaleren deze merkwaardige gebeurtenis omdat daarmee (opnieuw) wordt aangetoond, dat het politieke leven in ons land zich niet meer langs de oude lijnen blijkt te bewegen. Misschien is dit nog duidelijker aan het licht gekomen bij de kamerdebatten over de Nieuw Guinea-kwestie. Vooral toen werd zichtbaar, dat de politieke scheidslijnen niet meer samenvallen met de partijen maar binnen die partijen liggen.
Dit interesseert ons vooral bij de konfessionele partijen, welke beginselpartijen zijn. Het blijkt, dat men stoelend op hetzelfde (godsdienstige) beginsel politiek zeer verschillend kan denken. AR-mensen bleken het eens te zijn met, laten we zeggen , VVD'ers en socialisten en fundamenteel on-eens met eigen partijgenoten, hoewel het daarbij toch ging om een zaak waarbij de „levensbeschouwing" beslist niet kon worden buitengesloten.
Het bevestigd ons in de mening, welke gelukkig onder ons zo goed als gemeengoed is, dat „kerkelijke" gelijkgezindheid beslist geen politieke gelijk-vormigheid behoeft te betekenen. Het bevestigt ons ook in het gevoelen, dat politieke partij-vorming op basis van konfessie hoe langer hoe meer een overwonnen standpunt blijkt te zijn.
v. D.

Weerstanden tegen het pacifisme

De deelnemers aan de conferentie van Kerk en Vrede op 16 en 17 juni 1962 in Woudschoten hebben zich ernstig bezig gehouden met de bestaande weerstanden tegen het christen-pacifisme dat in gehoorzaamheid aan de Heer der Kerk, de Vrede en de Verzoening wil dienen en daarom alle oorlog een oorlogstoerusting afwijst.
Zij belijden tegenover God en alle mensen, dat zij mede-schuldig zijn aan het ontstaan dezer weerstanden, in zoverre zij zich te weinig ernstig in de consequenties van het pacifisme hebben verdiept en te weinig moedig voor hun overtuiging zijn uitgekomen.

Zij nemen zich individueel en gezamenlijk voor, in vertrouwen op Gods leiding en vergeving meer volhardend de strijd tegen de oorlog en voor een rechtvaardige samenleving te voeren, o.m. door:
1. aandachtiger te luisteren naar wat God in Christus hun te zeggen heeft:
2. de gedachte der geweldloze verdediging van recht en vrijheid te verbreiden en de methoden daarvan uit te werken;
3. openlijk door demonstraties en andere geweldloze acties te getuigen van God's „neen" tegen oorlog en bewapening, en van God's „ja" tot verzoening en samenwerking
4. op te komen voor opheffing van de armoede en het economische en sociale onrecht in grote delen van de wereld en alle geweldloze middelen tot fundamentele structuurverandering te ondersteunen.

Zij roepen tenslotte al hun medemensen, in het bizonder de christenen en de leiding der kerken op, om tezamen met hen de strijd voor vrede en verzoening in de volkerensamenleving te voeren.

BELANGRIJK

Ook het nummer van vrijdag 27 juli a.s. zal nog verzorgd worden door drs D. Slort.
Men zende dus alle kopij voor dat nummer naar: Jachtlaan 54, Apeldoorn, telefoon (06760)-15393.
E.R.

Theologie en profetie De gemeente heeft meer behoefte aan profeten dan aan theologen. Dit vloeit hieruit voort, dat de gemeente geen profane vereniging is, maar een hemelse schepping. Profeten zijn zij, die het woord Gods horen en doorgeven.

„Zo zegt de Here" doortrekt hun Boodschap. Dit sluit kennis van de Heilige Schrift niet uit. Want het woord Gods komt via de Heilige Geest, die de Schrift doorwaait en levend maakt tot ons. Wat we in Bilthoven, op Bosch en Duin gesticht hebben is minder juist aangeduid als theologisch seminarie dan als profetenschool. En niet alleen de broeders die daar „geschoold" worden zijn profeten, maar de gemeente heeft haar profeten, neen - het is eigenlijk zo, dat de gelukkige tijd is aangebroken, dat „al het volk des Heren profeten zijn", want alle leden zijn door wedergeboorte kinderen Gods geworden en als zodanig dragers van de Heilige Geest. Deze profeten zijn de kritische stem in de gemeenten. Door hen verheft de Geest zich om de gemeente te waarschuwen voor verkeerde daden, haar terug te roepen van wegen en in noodtijden moedig te maken en in tijden van lijden te troosten.

Vrije keus In de keus zijner instrumenten is de Heilige Geest vrij. Jeremia moest profeteren, nog jong zijnde. Hij aarzelde, doch de Here overredde hem en hij sprak. Die oren heeft moet horen wat de Geest tot de gemeenten zegt - onverschillig of het instrument, dat Hij verkiest, hem aanstaat of niet - onverschillig of men de kritiek aangenaam vindt of storend. Profeten zijn niet alleen geroepen om te bouwen, maar ook om af te breken - een roeping vol pijn, omdat ze voor anderen erg pijnlijk kan zijn. In ieder geval: we moeten open staan voor de kritiek van de Geest.

Oordelend luisteren Dus alles maar voetstoots geloven en doen, wat zich als profetie presenteert?
Neen, dat mag niet verlangd worden, want er is ook valse profetie, dat is profetie die haar oorsprong heeft - niet in de Geest, maar in het de-mens-eigene. Mannen, die ook zich welbewust zijn de Geest Gods te hebben, onderzoeken de Geest, uit welke de profeten spreken.
Dus: geen kritiek hoogmoedig afwijzen, onverschillig wie ze uitspreekt of de wijze, waarop ze wordt uitgesproken, maar ook niet zonder doorverbinding met Boven gezocht te hebben, geestelijk gemakzuchtig zich schikken, zoiets van: De dominee zal het wel weten, of: daar hebben we onze priesters of de paus voor.
Er moet geestelijk geworsteld worden om vlees en bloed te overwinnen en zijn ze overwonnen, onder te houden. De gemeente der heiligen kan niet naar wereldse trant geleid en tot gestalte gebracht worden.
Op profeten leeft de gemeente - en deze profeten mogen ook wel theologen zijn. De rijkdom der gemeente is de profetie: het door Gods Geest levend en hoorbaar gemaakte Woord Gods. Staat de vermaning: beproeft alle dingen, niet in onmiddellijk verband met de profetiën? Veracht de profetiën niet - ook al zijn de profeten hinkende, Jer. 20 : 10.

„In alles de liefde" Wanneer gehandeld wordt over de oorsprong van het wereldbaptisme, worden de namen van John Smyth en Thomas Helwys vermeld. Ze waren beide uitgeweken uit Engeland en hadden in de, wegens haar godsdienstige verdraagzaamheid bekend staande Republiek der Zeven Provinciën een toevlucht gevonden. De groep van zo omstreeks zestig personen, die zich rondom hen geschaard had, zocht en vond kontakt met de amsterdamse doopsgezinden. Zij gingen echter over tot zelfstandige gemeentevorming. Later kreeg John Smyth daar spijt van en zocht met de meeste leden der jonge gemeenten aansluiting bij de doopsgezinden, maar Helwys zag geen bijbelse reden voor het verlaten van de ingeslagen weg. Smyth stierf kort daarna en Helwys, van oordeel dat ze verkeerd handelden door de verdrukking in eigen vaderland te ontlopen, keerde met zijn „volgelingen" terug naar Londen. Hij werd gevangen genomen en heeft daar op een of andere wijze zijn einde gevonden. Maar wat ons nu interesseert bij dit scheiden der broederen, was, dat dit scheiden zonder bitterheid plaats vond. Treffend is wat Helwys getuigd van de broeder, die naar zijn gevoelen een verkeerde weg opgegaan was:

„Al onze liefde was voor hem te gering en minder dan hij waardig was."

De liefde verga nimmermeer, ook niet als de wegen zich scheiden!

Teken en zegel In Rom. 4 spreekt de apostel over het dubbele vaderschap van Abraham: hij was vader in de natuurlijke zin van het woord en vader in overdrachtelijke zin. Dat laatste hield verband met de geloofspositie die hij tegenover God innam. Hij geloofde God. Hij vertrouwde dat God doen zou wat hij beloofd had, schoon de vervulling van die belofte bij verstandelijk redeneren moeilijk kon worden aanvaard. Voorop stond in zijn geloofsdenken dat God waarachtig is, dus Zijn Woord houdt. Voor zich zag hij een afgesloten weg, waarop geen leven hem meer tegemoet zou kunnen treden. Toen overschreed zijn geloof de doodsgrens en hij verwachtte van God het onmogelijke.
Op deze geloofshouding kreeg hij kennelijk de goedkeuring Gods. Deze goedkeuring werd aan hem zichtbaar gemaakt in de besnijdenis die, naar het uitwendige een **teken**, doch naar haar strekking een zegel was. Teken is de besnijdenis naar de lichamelijke verandering, die haar ingreep bewerkt en zegel is zij vanwege het feit, dat God verklaarde dat Abraham vanwege zijn geloof recht tegenover Hem stond. De rechtvaardiging is goddelijke toeëigening en het feit dezer toeëigening wordt verzegeld, dat is, verzekerd aan het hart. Als dit laatste waar is (en buiten het geloof om is het niet waar) dan is de besnijdenis als ingreep in het lichaam een teken van het met God in het reine gekomen zijn.

Teken ook zegel? Het teken der besnijdenis ontvingen Abrahams nakomelingen en eveneens de ingeborenen van zijn huis. Gold nu voor hen dat voor Abraham gold, toen hij de besnijdenis ontving? Was ook hun besnijdenis daarvan een teken, dat ze verzegeld waren als Gods eigendom, als zulken, die recht tegenover God stonden? Neen, want, zo gaat Paulus verder in Rom. 4 : 12, teken en zegel was het slechts in zoverre voor zijn nakomelingen en huispersoneel als ze traden in het voetspoor van het geloof dat Abraham in zijn onbesneden staat bezat.

De doop: teken en zegel? Wanneer de doop in het geloof is ontvangen, is hij een **teken** van de nieuwe betrekking waarin de dopeling tot God gekomen is en deze nieuwe betrekking berust op de ontvangst van de Heilige Geest. De Heilige Geest is het zegel: God heeft zijn zegel op hem gedrukt en hem de Geest tot handgeld in zijn hart gegeven, II Kor. 1 : 22. Het woord omtrent de betekenis van de Geest verduidelijkt het direct voorafgaande gezegde omtrent het zegel. De Geest **is** het zegel. Nadat ge geloofd hebt, zijt ge verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte (Ef. 1 : 14). Dat werd als getuigenis zichtbaar tegenover de wereld, in uw doop. De doop is het teken van uw in de Geest met Christus verenigd zijn en daardoor van uw recht staan tegenover God: uw rechtvaardiging.

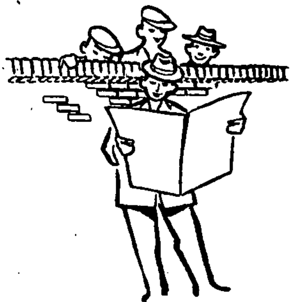
Eérst zegel, dan teken Wanneer men niet gelooft, dat de doop schenkt wat in hem zich bedoelt af te tekenen: het met Christus gestorven en opgewekt zijn, deed men o.i. beter hem geen sakrament te noemen. Aleer men iemand het uitwendige, het zichtbare teken geeft, behoort men er zich van te vergewissen, dat God hem verzegeld heeft. Filippus zei tot de kamerling, toen deze vroeg naar eventuele doopverhindering en daarmee indirekt de wens te kennen gaf gedoopt te mogen worden. Indien gij van ganser harte gelooft, is het geoorloofd .Op dat geloof zou God hem zijn eigendomsmerk geven: de Heilige Geest en dán op grond daarvan zou hij het teken, het uitwendige getuigenis: de doop, mogen ontvangen.

Hierbij hebben we aan een belofte niet genoeg. We hebben voor niemand de belofte dat hij gelovig en zo Gods kind zal worden. Ook niet voor onze kinderen. Een Verbond, waarmee dat gegeven zou zijn, kent de Schrift niet.

Dat aan de mannen die naar hem luisterden, hun nakomelingen en de verre zijnden (de heidenen) de belofte des Geestes toekwam, verhinderde Petrus niet hen tot bekering op te roepen. Eerst dan zou God Zijn belofte aan hen waar maken en mochten zij gedoopt worden (Hand. 2 : 38 en 39).

We moeten niet voor God uitlopen en het teken geven zolang God niet verzegeld heeft. Dan komt men in de narigheden van een „uitwendig" en een „inwendig" Verbond, d.w.z. krijgt men kerkleden, die alleen het teken bezitten en anderen, die het zegel werd ingedrukt. Slechts, die er **inwendig** bij horen mogen het **uitwendige** teken ontvangen. Dan blijft de werkelijke, geestelijke eenheid der gemeente bewaard.

L.

Bij anderen gelezen...!

Over de nieuwe dienst„weigeringswet" schrijft de secretaris van „Kerk en Vrede" in „Militia Christi" van 2 juni:

Wat zijn nu de voornaamste veranderingen?

Kort samengevat deze:
1. Degenen die een beroep op de wet doen, worden niet meer dienstweigeraars genoemd, maar gewetensbezwaarden.
2. In de *oude wet* moesten de bezwaren tegen vervulling van militaire dienst zijn: gewetensbezwaarden op grond van de overtuiging dat men de medemens niet mag doden, ook wanneer dit ingevolge overheidsbevel geschiedt;
in de *nieuwe wet* moeten de gewetensbezwaren gegrond zijn op de zedelijke of godsdienstige overtuiging dat men niet mag deelnemen aan enig oorlogsgeweld.
Dit is ongetwijfeld wel de voornaamste verbetering. Door de formulering der oude wet werden de gewetensbezwaarden vaak voor vragen gesteld omtrent politiek(?), geweld bij zelfverdediging, noodweer, doodstraf enz. De houding hiertegenover bepaalde heel dikwijls de erkenning of de niet-erkenning. Nu zal de houding tegenover het werkelijke oorlogsgeweld het uitsluitende criterium zijn. Wel dekt m.i. het begrip „oorlogsgeweld" de zaak nog niet geheel, doch de minister heeft uitdrukkelijk verzekerd dat daaronder verstaan moet worden „alle militair geweld."
3. De gewetensbezwaarde krijgt het recht een „vertrouwensman" mee te brengen bij het niet-openbare onderzoek door de Commissie van Advies. De rechten en plichten van deze vertrouwensman zullen bij een uitvoeringsbesluit nader geregeld worden.
4. Een beperkt hoger beroep op de niet-erkenning door de minister wordt mogelijk door een cassatie-aanvraag bij de Raad van State.
5. De plaatsvervangende burgerdienst wordt ten hoogste 26 maanden.
6. Er komen meer mogelijkheden voor een gedifferentieerde tewerkstelling.
7. De rechtspositie van de tewerkgestelde is beter geregeld.
In de nieuwe wet bleven enkele wensen onvervuld, maar voor het bereikte kunnen we bijzonder dankbaar zijn.

„Evangelisch Luthers Weekblad" van 16 juni bevat een stukje dat we U bepaald niet willen onthouden:

De duivel als pedagoog

Helmut Thielicke vertelt hoe zijn studenten eens gingen werken in een vluchtelingenkamp en daar dagelijks een poppekast opvoerden. Hij mocht zelf ook meespelen, als duivel! „Ik liet daarbij een afschuwelijke vuurrode pop allerlei bewegingen op mijn hand uitvoeren en gaf met mijn stem een dreunend huiveringwekkend geluid, om alle afgrijselijke helleklanken na te bootsen. Dan gaf ik hun met snerpende stem de raad niet anders dan onhebbelijke ondeugende dingen te doen: Jullie behoeven 's avonds je voeten niet te wassen, jullie mogen gerust je tong uitsteken tegen gewone mensen. Ik zou 't vreselijk leuk vinden als jullie bananenschillen op straat gooiden om de mensen te laten uitglijden. En dat is nu juist het merkwaardige: de pedagogische successen die ik bereikte met mijn rol van duivel waren buitengewoon groot, wat in het kamp algemeen werd toegestemd. Opeens staken de kinderen hun tong niet meer uit en 's avonds wasten ze hun voeten. En als ik mijn snode raadgeving wilde uitdelen, maakten ze mij met een oorverdovend protestgeschreeuw het spreken onmogelijk, want ze wilden niets, maar dan ook niets te maken hebben met de duivel. Als 't aan hen gelegen had, was er nooit een zondeval geweest, maar dan had de slang in het paradijs ook zo'n mooie duivel moeten zijn als ik.

Uit „Centraal Weekblad" van 9 juni blijkt dat een gereformeerde prof niet aan pvda-activiteiten mag deelnemen.

Wij wisten het wel, maar hebben ons toch nog even de ogen uitgewreven. Ofschoon er onder ons ook wel lieden zijn die een bepaalde politieke-partijkeus verafschuwen kan ik me zoiets in onze gemeenschap niet voorstellen. Of ben ik te naief? Gelukkig tellen bijna alle politieke partijen hun aanhangers onder de baptisten. Het wordt er kleuriger en interessanter door. Het bevordert de oefening in respect voor de overtuiging van de ander.
Ziehier wat CW schrijft:

VU-verklaring over optreden professor Wijngaarden

In het laatstverschenen nummer van het Vrije Universiteitsblad is een verklaring opgenomen naar aanleiding van de verontrusting die is ontstaan door het optreden van de VU-hoogleraar prof. H. R. Wijngaarden op een demonstratie die was georganiseerd door de Partij van de Arbeid. Deze verklaring luidt als volgt: „Directeuren en curatoren van de Vrije Universiteit hebben kennis genomen van het optreden van prof. dr. R. H. Wijngaarden, hoogleraar aan deze universiteit, als spreker op een door de Partij van de Arbeid georganiseerde demonstratie op zaterdag 14 april 1962; zij hebben eveneens kennis genomen van de daardoor ontstane verontrusting en verontwaardiging in de kring van degenen die de Vrije Universiteit dragen en die leiding van haar verwachten.
Vanwege directeuren en curatoren is uitvoerig met professor Wijngaarden besproken, dat — wat er zij van het standpunt inzake Nieuw Guinea — dit optreden niet in overeenstemming is met de band tussen hem en de Vrije Universiteit, noch met die tussen hem en de vereniging waarvan de universiteit uitgaat. Prof. Wijngaarden heeft na dit onderhoud verklaard, dat hij bij nadere overweging van oordeel is, dat hij zich, toen hij de uitnodiging te spreken op een politieke meeting aanvaardde, onvoldoende de beperking heeft gerealiseerd die zijn functie van hoogleraar aan de Vrije Universiteit met zich brengt, en derhalve beter had kunnen nalaten zijn inzichten op deze wijze tot uitdrukking te brengen."
Directeuren en curatoren hebben kennis genomen van deze verklaring en hebben tegenover prof. Wijngaarden hun ernstig leedwezen over het gebeurde uitgesproken.

We leven wel in een bijzondere tijd. „Hervormd Nederland" van 2 juni vertelt ons van 'n wandelende bijbelstudiekring beter bijbelstudiewandeling. Ik ben wel benieuwd naar dit soort bijbelstudies. Eigenlijk zijn het, dunkt me, geen bijbelstudies meer gesprekken naar aanleiding van een bijbeldeel. Meer praten over, dan luisteren naar. In elk geval, misschien zit er wel wat in en is het ook iets voor onze jongerengroep:

Wandelende retraite

Een groep protestantse jongeren uit Genève heeft voor de tweede maal dit jaar een wandelende retraite georganiseerd. Schijnbaar was het een weekeind-uitstapje: op zaterdagmiddag ging men per trein naar een plaatsje in de bergen, liep vandaar naar een punt, waar men kon overnachten, terwijl er 's avonds om een kampvuur muziek werd gemaakt, discussies werden gehouden en een koor zong. Zondagmorgen wandelde men weer verder om ten slotte het eindpunt te bereiken, waar een kerkdienst werd bijgewoond onder leiding van een Geneefs predikant. Dat het een retraite was zit hierin, dat men niet alleen maar wandelde, maar al lopend over die af-

stand van ongeveer 35 km zich in groepen van zes wijdde aan de bestudering van Romeinen 12. Op de rustplaatsen wisselden de groepen dan hun bevindingen uit. Zo werd het niet louter een gezellig weekeind, maar tevens een opbouwend contact.

In „Hervormd Nederland" van 2 juni lazen we ook de klare mening van de aartsbisschop van Canterbury. We zijn het er mee eens.

De enige weg tot behoud van de vrede

Algehele ontwapening is de enige mogelijkheid om de vrede te verzekeren, zei de aartsbisschop van Canterbury. Hoewel de vrees voor kernwapens inderdaad tot nu toe heeft gewerkt als middel om de volkeren af te schrikken van het ontketenen van een nieuwe oorlog, meende de primaat van de Engelse kerk toch in een verklaring, dat het noodzakelijk is om te komen tot algehele ontwapening. Immers bedriegt men zich zelf door te denken, dat afschaffing van kernwapens een oorlog zal voorkomen. Het gevaar van een oorlog zou best eens kunnen komen van een staat, die alleen „gewone" wapens bezit en meent daarin de sterkste te zijn. Als er eenmaal een oorlog uitbreekt, kan die immers toch weer uitlopen in een atoomoorlog.

Even een misverstand aan de kant: dit rubriekje wil niet functioneren als „kroniek" van gebeurtelijkheden op kerkelijk erf. Die taak zou mij te zwaar zijn en ook al te veel tijd kosten. Het gaat hier alleen om dat wat mij opviel bij het snel doorbladeren van de weekbladen der andere kerkgemeenschappen, en naar mijn mening wel interessant is voor onze lezers. Zonder enige pretentie, zo maar hier en daar wat weggeknipt.

Prof. dr. A. van Selms.

Onze landgenoot, prof. dr A. van Selms, heeft ontslag genomen als hoogleraar aan de theologische faculteit van de universiteit van Pretoria uit protest tegen de uitspraak van de Nederduitsch Hervormde kerk van Zuid-Afrika, volgens welke prof. dr Geyser zich aan ketterij heeft schuldig gemaakt. Prof. V. Selms schreef in zijn ontslagbrief: „Het geweten verbiedt mij toe te laten dat een mens mij voorschrijft wat Gods Woord betekent. Beide hoogleraren hebben kritiek op rassendiscriminatie in de kerk. Hij merkte dat in de uitspraak over prof. Geyser geen melding is gemaakt van de rassenscheiding, om de indruk te wekken dat het om een louter theologisch geschil gaat.

(„Kerknieuws")

De komsomol ergert zich

Veel jonge Russen laten hun kinderen dopen, tot grote ergernis van de Komsomol, de communistische jeugdbond. Straks komen er nog gedoopte communisten. Maar wat de Komsomol verschrikkelijk nijdig maakt, is dat vooraanstaande leden van de Komsomol hun baby's naar de pope brengen. Op een conferentie van de communistische jeugdbond in de stad Wladimir werd, zo lazen wij in de „Komsomoljskaja Prawda," uitvoerig gesproken over de schadelijke invloed van de religie:

„Het is nog niet zo lang geleden, dat in Wladimir elke dag van 's morgens tot 's avonds de kerkklokken luidden. Nu laten de kerkklokken hun geluid nog maar twaalf keer per jaar horen. Desalniettemin werden er het afgelopen jaar meer baby's gedoopt dan in 1960.

En de meerderheid van de vaders en moeders die hun kinderen naar de kerk brengen, zijn jonge mensen. Sommigen zijn zelfs lid van de Komsomol.

Zo werden de kinderen gedoopt van Stepanow, secretaris van het Komsomolcomité van één der fabrieken; van Danilow, secretaris van het Komsomolcomité van de bouwtrust nummer 94, en van een aantal Komsomol activisten. Op de kolchoz '40 oktober zijn zes Komsomolleden, onder wie ook de secretaris van het Komsomolcomité Boerijkin, in de kerk getrouwd.

Verontwaardiging in de conferentiezaal wekte ook het verhaal, dat in een van de tehuizen voor arbeiders een priester op bezoek kwam."

(„Hervormd Nederland")

Oecumenische „orde" in Eindhoven opgericht

Als uitvloeisel van de jaarlijkse oecumenische jongerenconferentie, die dit jaar in Eindhoven werd gehouden is een 60-tal jongeren in Eindhoven, zowel uit rooms-katholieke als uit reformatorische kringen, bijeen gekomen om te overleggen, wat voor consequenties van die vergadering zij zagen voor zichzelf. Men besloot om de gelegde contacten voort te zetten. Een van de resultaten was ook het besluit een zogenaamde oecumenische „orde" in te stellen, waarvan de leden zich beschikbaar stellen voor hulpwerk in de ruimste zin in de eigen gemeenten, zich uitstrekkend van restauratie van gebouwen tot baby-sitting. Daarnaast wil men samen studeren en elkaar voorlichting geven over eigen geloofsbeleving. Een van de eerste activiteiten was ook deelneming aan de gezamenlijke bijbelactie van protestanten en rooms-katholieken in Eindhoven.

(„Centraal Weekblad")

Hydepark ontvangt met Pinksteren

Het in januari geopende hoofdgebouw van het Seminarium van onze kerk heeft nogal de aandacht getrokken door zijn vormgeving. Daarover is in Hervormd Nederland al geschreven. Als er leden der kerk zijn, die het graag zouden willen bezichtigen, is daartoe gelegenheid op tweede Pinksterdag, 11 juni, wanneer het rectorium tussen 10.30 en 12.00 en tussen 15.30 en 17.00 uur graag gasten wil ontvangen en rondleiden om tevens een korte toelichting te geve op het werk, dat geschiedt. Men kan dan ook een wandeling maken over het mooie terrein en eventueel een kopje koffie of thee gebruiken. Het landgoed Hydepark is gelegen tussen Doorn en Driebergen aan de laan).

Driebergsestraat 50 (bushalte Boswijcklaan)

(„Hervormd Nederland")

Ph. L (Gn.).

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 27 juli 1962 Jaargang 79 Nr. 3637

De gemeente en Israël

In welke betrekking staan de gemeente en Israel tot elkaar?
Dit vraagstuk is in de laatste jaren in breder kring aan de orde gesteld. Aanleiding daartoe gaf wel de stichting van de Staat „Israel", aan de oostkust van de Middellandse zee. De opvatting, die vroeger vrij algemeen in kerkelijke kringen werd aangehangen, wordt thans niet meer als zo vanzelfsprekend aanvaard. Men vindt die opvatting in de korte inhoudsopgaven, die de statenvertalers boven sommige hoofdstukken in de Profeten, geplaatst hebben. De gedachtenwisseling, die zich over ons onderwerp ontsponnen heeft, is echter nogal verward, en dit o.i. omdat men verzuimt de begrippen, in het onderwerp vervat, zuiver te stellen. Dat het begrip „gemeente" bijbels korrekt omschreven wordt, is voor deze diskussie van minder belang dan dat men dat doet met het begrip „Israel". In welke zin wordt in het nieuwe testament van „Israel" gesproken?

Is een geboren jood, die overgaat tot de rooms-katholieke kerk, nog een jood?
Deze vraag is aan het hoge gerechtshof te Jeruzalem voorgelegd, nadat een lagere rechtbank in Israel die vraag ontkennend had beantwoord. Joden hebben in de staat Israel - menen wij - vrije toegang, en daarvan wilde een in Polen geboren en in Rusland rooms geworden jood gebruik maken, doch kreeg geen inreisvergunning, waarop hij een proces aanspande tegen de staat Israel. Of de zaak reeds behandeld is en, zo ja, hoe de beslissing van het Hooggerechtshof is uitgevallen, is ons nog onbekend. In elk geval zal uit die beslissing blijken hoe invloedrijke joden heden ten dage het Jodendom zien. Daarnaast komt dan als vanzelf de vraag op hoe het Jodendom ten tijde van de apostelen zijn positie bepaald heeft tegenover dié joden, die Jezus de Nazoreër, als de Messias beleden. Maar van beslissend belang is niet de vraag hoe het **Jodendom** zichzelf zag en ziet, maar hoe de oud-christelijke gemeenten zichzelf zagen. Immers vanuit deze zelf-beoordeling zagen zij Israel en hun verhouding tot Israel. Met een uitlegging van Rom. 9-11, als ware dit schriftgedeelte een grote zwerfsteen in de stroom van oud-christelijk denken, komt men niet klaar. Men zal Paulus' uiteenzetting, hoe uitvoerig ook, toch moeten zetten in het raam van heel het nieuw-testamentisch getuigenis.

KAN MEN èN JOOD èn christen zijn? Reeds vroeg kende men gemeenten van christen-joden. Dat waren mensen van joodsen bloede, die Jezus, de Nazoreër als de Messias hadden aangenomen. Het verschil tussen hun leven van eens en dat van thans bestond dáárin, dat hun religieus, dus op God gericht leven, nu liep over Jezus als de beloofde Verlosser. Met de joden, die deze belijdenis niet onderschreven, hadden ze nog wel dezelfde vormen van eredienst, maar dit met het geloof in Jezus als een **plus** boven die anderen.
De gemeente der christen-joden zijn spoorloos verdwenen. De christelijke gemeenten zijn echter blijven bestaan.
Gezien Israels contra-positie moesten zij zich wel rekenschap gaan geven van het haar onderscheidende, om van dáár uit vast te stellen hóe Israel te beoordelen? Was Israels geschiedenis Messias-centrisch en zette de heilshistorie zich dus voor in de christelijke gemeente of was zij breuk met Israel in plaats van Israels voleinding? Deze vraag is alleen te beantwoorden, wanneer men heeft vastgesteld wat naar bijbels en dan vooral nieuw-testamentisch getuigenis, het essentiële van het jood-zijn is.

REEDS DE PROFETEN onderscheiden in Israel een „overblijfsel", dat door zijn geestelijke gerichtheid uitgangspunt van Gods handelen was. In deze kern leefde de Beloofde als onderpand en zegel van de vervulling der beloften. Het was de het Collectief of Collectief persoon, die de profeten door lijden tot heerlijkheid zagen komen.
Het was de Christus in zijn voorgestelte, zoals Paulus de gemeente kortweg **„de** Christus" noemt, I Kor. 12 : 12.
Was Israel de „wijnstok" (Jes. 5 : 1-7) - Jezus zegt: Ik ben de **ware** Wijnstok. In Hem is de idee van Israel volledig gerealiseerd. Wat het volk Israel naar idee en bestemming was, is in Jezus verwerkelijkt. Slechts een deel der ranken worden in de Wijnstok opgenomen verkrijgt wijnstok-leven en draagt de vruchten van dat leven, dat eeuwigheidsleven is. De rest blijkt niet-wijnstok te zijn, draagt wel bladeren, maar is niet zó in de wijnstok opgenomen, dat ze eeuwig met Hem verbonden blijven. De dood is het mes, waarmede God hun verbinding met de Christus doet eindigen.

TUSSEN RANK EN RANK, tussen jood en jood moet goed onderscheiden worden. Het is geen onderscheid in het uitwendige - integendeel: het raakt het essentiële, het over alle toekomst beslissende.
Want niet allen, die van Israel afstammen, zijn Israel, Rom. 9 : 6.
Waaraan herkent men dan de ware Israeliet
Wij zijn de besnijdenis (Israel) die door de Geest God Hem dienen, die in Christus Jezus roemen, en niet op vlees vertrouwen, Fil. 3 : 3.
In Rom. 9 snijdt de apostel dus de gedachte af, dat de natuurlijke geboorte beslissen zou over de vraag, of men de naam Israeliet terecht draagt, terwijl hij

BELANGRIJK

Alle kopij voor „De Christen" diene men weer te zenden aan de eindredakteur, wiens adres is:
Zeilstraat 34, Sneek; tel. (05150)-4300.

In dit nummer

in Fil. 3 : 3 zegt, welke het kenmerk is van het echt-Israeliet zijn: de betrekking tot Messias Jezus, (Joh. 1 : 47). Waar de Messias is, dáár is Israel. Niet aan Abraham, aan Jakob of een der andere voorvaderen dankt Israel zijn onderscheidende gestalte, maar aan de Messias. Hij is èn het Principe, waaruit dit volk zijn bizondere gestalte ontving, èn de Wortel, waarin de toekomst van dit volk was vastgelegd, ((Openb. 22 : 16). Allen, die werkelijk tot dit volk behoren zijn onderling identiek, omdat ze met Hém identiek zijn, Gal. 3 : 29!

PAULUS GEBRUIKT NIET het beeld van de wijnstok met zijn tweeërlei ranken, (Joh. 15 : 1-8), maar het wat verder ontwikkelde beeld van de edele olijfboom met zijn tweeërlei takken (Rom. 11 : 24). De bizondere aard van deze „Olijfboom", zijn „edel" zijn blijkt daaruit, dat de verbinding met Hem een geestelijk karakter draagt: een geloofsverbinding is. Allen, die door natuurlijke geboorte en overlevering met Hem in betrekking stonden, maar niet in geloofsgemeenschap met Hem traden, werden afgesneden. Maar deze afsnijding draagt geen definitief karakter, maar laat de mogelijkheid open om alsnog in de, eeuwig leven schenkende verbinding met de Heilsstam te komen. De voorwaarde daartoe is echter voor hen dezelfde als voor iedere zondaar: bekering, als aanvaarding van Messias Jezus als Redder.

ISRAEL IS NIET buiten het Rijk Gods gesloten. Dit is het, wat het nieuwe testament met nadruk leert. God heeft het volk, dat zich van de „volken" onderscheidde omdat het drager der Belofte was en de wereld de Beloofde gegeven heeft, ondanks zijn verkeerde keus, niet verstoten. Aan niet één jood wordt de verwerping van de Messias gewroken. Als volk heeft het wel de Messias in de ban gedaan (eis tot kruisiging: vervloekt, uitgebannen uit Gods Rijk is ieder die aan een hout hangt), maar God sloeg Israel niet in de ban. Bewijs? Paulus zegt: Zie maar op mij: Ik ben immers zelf een Israeliet! Was ik beter dan de anderen? In geen geval! Dus kan iedere Israeliet zien, dat ook voor hem de deur naar het Koninkrijk Gods nog open staat. Als volk, als Israel naar het vlees, draagt het nog de kentekenen van zijn bevoorrechte positie: het bewaart de archiefstukken der heilsopenbaring, Rom. 3 : 1-4 en 9 : 4 en 5. Maar het bezitten der belofte, betekent nog niet het bezit van de Beloofde. En juist aan dat laatste is Israel niet toegekomen. Maar daarop antwoordt God niet met afwijzing, doch Hij houdt de deur voor állen open.

ZAL GODS WERK door de houding der joden, „Israel naar het vlees" mislukken? Neen, God bereikt zijn doel: een compleet „Israel", dat is een Israel, waarin de Messias leeft, en dat dóór de Messias eeuwig leven heeft, zal behouden worden. De ene, oude heilsstam: Christus, krijgt een volledige kruin, bestaande uit niet anders dan in Hem gelovenden, vergaderd uit vele volken, onverschillig wat hun oorsprong naar de natuur ook was. Zíj zijn Israel, omdat ze zich op de Christus lieten inenten.

L.

Mededelingen

De sekretaris van de baptistengemeente te Assen, br D. Vos, is verhuisd naar Einsteinlaan 67, Assen.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Drs D. Slort over:

De naam van Jezus in het boek Openbaring

In het laatste bijbelboek wordt Jezus genoemd: de Zoon des mensen. Voor het eerst in de inleiding van het boek, in hoofdstuk 1. Dit laatste bijbelboek is profetisch van aard. Wat wij in de profetische boeken van het O.T. tegenkomen vinden we ook hier, nl.: „een roepingsvisioen." Johannes werd geroepen om te profeteren, hij hoort de stem die hem roept. „En ik keerde mij om om te zien de stem die met mij gesproken had, en mij omgekeerd hebbende zag ik één, de *Zoon des mensen* gelijk zijnde (1 : 13). Onze Heer wordt daar gezien tussen de 7 kandelaren, beeld van de zeven gemeenten in klein Azië aan wie Johannes moest schrijven. Deze 7 gemeenten vertegenwoordigen de gehele gemeente. Johannes zag Hem, die zich voortbeweegt, als ik 't zo mag zeggen, tussen de gemeenten, als de Zin der kerkgeschiedenis!

In openb. 14 ontmoeten we weer de Zoon des mensen en wel in het 2de gedeelte van dit hoofdstuk nl. vs. 6-20. De opbouw van dit gedeelte is belangrijk. Er is sprake van tweemaal 3 engelen. Het eerste drietal in de verzen 6, 8 en 9, terwijl het tweede drietal voorkomt in de verzen 15, 17, 18. Tussen deze twee drietallen in, ontmoeten we Hem, die gezeten was op een witte wolk, de mensen Zoon gelijk (14 : 14), de wederkomende Heer, die door Zijn komst een einde maakt aan deze bedeling.

Zijn komst, die de inzameling van de tarwe in de schuur betekent, maar ook de oogst van de druiventakken-, de goddeiozen-, die in de wijnpersbak van zijn toorn worden vertreden. Hij die het middelpunt is van de kerkgeschiedenis (opb. 1 : 13) is ook het centrum van de wereldgeschiedenis.

Beide oogsten (tarwe en druiven) wassen gelijktijdig op, ze zijn niet te scheiden, evenmin als het onkruid van de tarwe, en de slechte van de goede vis, zolang het net nog niet is opgehaald. Voor Gods kinderen is de sikkel, die in het koren geslagen wordt, de sikkel der bevrijding."

Voor de anderen, een sikkel van verschrikking! De *Zoon des mensen* maait de tarwe zelf. Hij neemt de zijnen tot zich. Het maaien van de druiftakken, wordt aan een engel overgelaten.

Wordt hier niet tot uitdrukking gebracht, dat vóór alles „de Zoon des mensen" gekomen is om te behouden? Wij ontmoeten de uitdrukking „Zoon des mensen" in het boek Daniël (7 : 13). De Heer heeft deze naam voor zichzelf in beslag genomen. Uit Dan. 7 : 13 en ook uit getuigenis van Jezus voor het Sanhedrin, weten we, dat Hij is de Zoon des mensen, gezeten ter rechterhand Gods, komende met de wolken des hemels. Hij is het die als rechter zal optreden.

„De Zoon des mensen" steekt hoog boven de mensen uit. Hij is bovenmenselijk en boven-tijdelijk. Hij is de Eeuwige Zoon van God. Daarom straalt van Hem heerlijkheid af, hemelse lichtglans. Men leze de beschrijving in Openb. 1 : 13-16.

De beschrijving die Johannes geeft van de Zoon des mensen, is ontleend aan uitspraken van Daniël (die we reeds noemden) en van Ezechiël. Bij deze profeten werd een beschrijving gegeven van de heerlijkheid Gods, en nu wordt dit alles op Jezus toegepast. Daarmede wordt betuigd, dat Jezus één is met de Vader, delend Diens heerlijkheid.

In de naam „Zoon des mensen" ligt mogelijk ook opgesloten een heenwijzing naar de oorspronkelijke bestemming van de mens. De „Zoon des mensen" is dan de

Aan rustige wateren

Duif of kwakkel?

U zult het navolgende pas goed vatten als u Numeri 11 gelezen hebt. Lees het niet te vlug, want dan mist u het betreurenswaardige klagen van het volk, dat terugverlangt naar gratis vis, en naar sappige komkommers en meloenen, naar uien en knoflook. Zwierven ze nu niet in een verzengende woestijn? U zou ook te weinig aandacht geven aan de man, die weigert met dat volk Israël verder te trekken dat hij tenslotte niet verwekt heeft. Hij sterft nog liever. U zou dat beeldrijke:... maar een volle maand lang, totdat het uw neus uitkomt en gij er van walgt! over het hoofd kunnen zien. Dit laatste slaat dan op het vlees dat God zal geven aan het volk, dat de zoete koeken zat is en nu een hartige beet wil.

't Heeft Mozes ook tot de keel gezeten. Vanwege zijn vol en treurig hart. Is dit nu het volk, dat zulke wonderen heeft beleefd? Dat zonder slag of stoot hunnerzijds de vrijheid is ingegaan? Moesten ze God niet op hun blote knieën danken, dat ze geen slavenwerk meer hoefden te verrichten? Dat er alle morgens vers brood was? Nee, vlees willen ze. Voor Mozes om erbij neer te vallen.

In dit hoofdstuk leest u dan van de zeventig mannen, die ook de Geest zullen ontvangen, opdat hij met hun steun het volk leide. Twee van de zeventig waren nog in de legerplaats, toen die Geest op hen kwam. Ook op die twee. Hun getuigenis schrikt een jongeman op. Hij denkt aan revolutie. En Jozua wil dat Mozes tussenbeide kome. Dan zegt hij: Och, ware het gehele volk des Heren profeten, doordat de Here Zijn Geest op hen gave! Hij wist wat hij zei en verlangde. Want wat zag hij anders dan een zeer ellendig volk, dat geen andere verlangens kende dan nu eens lekker in een boutje te bijten.

Volk zonder visie en vaart. Zonder sterke herinnering aan de dag van gisteren. Zonder verlangen naar het land achter de horizon. Volk, dat alleen maar leeft in het nu. Dat geen kracht put uit de grote daden Gods van eergisteren en dat zich niet optrekt aan imponerende beloften voor overmorgen. Alleen maar leven, hier en nu. Zo in de geest van brood en spelen. O, heeft een profeet soms geen brood nodig? En of. En God brengt het hem ook, als 't moet via raven, en dan nog vlees er bij. Maar 't is wel erg als een mens niet anders meer weet. Ze zullen er nog van walgen.

Duif of kwakkel. Vermoedelijk begrijpt u het. Het gaat tussen: „Och, ware het ganse volk des Heren profeten" en: Toen stak er een wind op, door de Heer gezonden; die voerde kwakkels aan

Wat zijn er al een mensen omgekomen op de kwakkeljacht. Maar ook: wat zijn sommigen tot een grote zegen geweest in deze wereld, omdat ze de duif verkoren. Zilver en goud hadden ze weliswaar niet, maar ze gaven meer. Ze zochten eerst het Koninkrijk en ontdekten, dat al het andere vanzelf toevloeide.

Hengelo (O.) F. E. Huizinga.

---

mens, zoals God hem wilde. Onze Here Jezus is dan het volmaakte beeld Gods, en naar dat beeld moeten ook wij worden gevormd. Dat God de wereld richt door de Zoon des mensen (Opb. 14 : 14), betekent dat Hij oordeelt, die zelf ook mens geweest is, die daarom ons menselijk-zijn geheel doorgrondt en een rechtvaardig oordeel kan vellen. Wij vinden ook in het boek Openb., Jezus als het *Lam Gods*. Deze naam komt nog vaker voor dan die van Zoon des mensen. Deze naam gaat terug Dooper noemde Jezus: „het Lam Gods". op het boek Jesaja (40-55). Johannes de In Openb. is Lam Gods niet het beeld van kracht, maar van *zwakheid*. Wij treffen Hem aan „als het Lam dat geslacht is." Als het Lam gaat Hij Zijn gemeente voor, de gemeente volgt het Lam waar het ook heengaat.

Het lam wordt gezien in het midden der vier dieren. Hij is het middelpunt der schepping. Hij is het Lam, ook de sterke, daarvan getuigen de 7 hoornen, die het Lam draagt, maar ook is Hij het, voor wien niets verborgen is. Het Lam heeft 7 ogen! Aan het Lam wordt alle eer toegebracht. Hij is „het Lam op de troon," door Hem wordt het boek met de 7 zegelen geopend." Hij is de oorzaak, dat de wereldgeschiedenis zich ontrolt volgens hetgeen in de boekrol geschreven stond. Alle lof wordt Hem gebracht, door „alle schepsel, dat in den hemel is, en op de aarde en onder de aarde." Het Lam openbaart Zijn kracht door te sterven, d.w.z. door zijn bloed. Door te sterven heeft hij Zich een gemeente verworven.

„Hij is 't, die door zijn sterven, aan haar het leven gaf." In het kruis van Christus, in het dragen van ons oordeel, in het sterven van onze dood, ligt de verlossing der wereld. Het gaat daarom in dit bijbelboek telkens weer over *„het bloed van het Lam,"* teken van Zijn onbegrijpelijke liefde tot ons. Door Zijn bloed zijn we gekocht en gemaakt tot koningen en priesters. De verzoekingen en de aanklachten van Satan worden afgeslagen, overwonnen „door het bloed van het Lam." (Opb. 12 : 11) Van de grote schare die uit de grote verdrukking komt, lezen we dat zij hun klederen gewassen en witgemaakt hebben „in het bloed van het Lam."

Allen, die geschreven zijn in het boek des levens des Lams, zullen ingaan in het nieuwe Jeruzalem. De overgave van Zichzelf, van het Lam, bracht verzoening en bond ons weer aan God.

„Als Zoon des mensen en als „het Lam dat geslacht is" draagt Christus de naam: „het Woord Gods". Hij is Gods' eerste en laatste woord van schepping en verlossing' - Hij is en blijft tot in eeuwigheid „Het Lam Gods."

Adreswijziging

Het adres van de secretaris der gemeente Assen is vanaf heden: D. Vos, Einsteinlaan 67 te Assen.

Mededeling

Alle kopij voor „De Christen" diene men weer te zenden aan de eindredakteur, wiens adres is: Zeilstraat 34, Sneek; tel. (05150)-4300.

In gesprek met de lezers

De redactie ontving naar aanleiding van „Nader Bezien" (ICCC-congres) pag. 5, nr. 3635 van ons blad, een schrijven van ds G. van Bruggen, vrij-evangelisch predikant te Utrecht, waarin hij 't volgende ter kennis brengt:

„Inderdaad kunnen onder ons enige personen worden aangewezen, die met de ICCC sympatiseren. Maar m.i. geeft het stukje de indruk, dat er nogal wat mensen of gemeenten zijn, die met de ICCC willen samengaan. Eigenlijk is alleen ds Mietes te Zeist een warm voorstander van deze beweging en hij spreekt daar dan ook wel voor.

Maar de grote meerderheid in onze Bondsgemeenschap zou voor de Oecumenische Raad stemmen, als we daarbij niet de kans liepen in eigen kring sommigen te verliezen. Volgens mij had hij met meer recht kunnen noemen de Ger. Bond in de Herv. Kerk, dan de vrije evangelischen".

Wij danken ds Van Bruggen voor zijn reactie, die een mogelijk verkeerde indruk heeft weggenomen en ons nader heeft ingelicht over de houding van de Vrij-evangelischen tegenover de Oecumenische Raad.

Het deed aangenaam aan te vernemen, dat ds Van Bruggen altijd met belangstelling „De Christen" doorleest. Wederkerig een hartelijke broedergroet.

Wnd. E.R.

BROKSTUKKEN

Toewijding, offervaardigheid en vastberadenheid zijn grote zaken voor de christen. Door deze dingen mee groeit de gemeente in diepte in omvang, als tenminste geloof, hoop en liefde de bodem vormen, waaruit ze opgroeien.

Hoewel er wel publikaties verschijnen over het martelaarschap en we veel bewondering hebben voor de doortastendheid der eerste christenen die in het algemeen een levend getuigenis gaven van hun geloof, wat het ook mocht kosten, deinsen we maar al te vaak terug, wanneer het belijden ons in moeilijkheden brengt, of wanneer de kerkelijke belasting te hoog is. Van de bekende staatsman **De Valera** wordt verteld dat hij in zijn jonge jaren dikwijls gearresteerd werd omdat hij lucht gaf aan zijn politieke denkbeelden. Maar hij liet zich niet tot zwijgen brengen. Zodra hij zijn vrijheid weer teruggekregen had, wierp hij zich met des te meer vastberadenheid in de strijd. **„Het Beste”** vertelt dat hij eens midden in een redevoering werd gearresteerd. Hij ging voor een jaar de gevangenis in. Toen hij in vrijheid werd gesteld ging hij hetzelfde gehoor toespreken. Hij wendde zich tot de menigte en begon: **„Zoals ik zei, toen ik destijds in de rede werd gevallen....”**

Wanneer iemand zodanig door politieke idealen gegrepen kan zijn dat hij zó doortastend dóórgaat, zouden wij dan niet veelmeer redenen hebben om het ook zo te doen?

—o—

Wij hebben zo onze bidstonden, en onze opvattingen, hoe die eigenlijk horen te zijn.

Er is op die bidstonden doorgaans maar een klein gedeelte dat bidt en een groot deel dat nooit bidt.

O ja? Hoe weten we dat?

Bidden die anderen, die de mond niet opendoen, dan niet?

We moeten oppassen.

Op een samenkomst, waar de mensen nogal ekstatisch baden, ja waar zelfs 'n enkeling in tongen bad, bevond zich een man die op andere bidstondavonden altijd gezwegen had. Tenslotte, die avond, bad hij voor het eerst - in tongen. Hij wou ook meedoen. Hij geneerde zich, dat hij zo'n slechte christen was. Nu opeens telde hij mee. Mensen drukten hem de hand, klopten hem op de schouder en roemden de machtige werking van de Heilige Geest. Maar 's avonds in bed dacht die man opeens dat het net was alsof hij die avond helemaal niet echt gebeden had.

Kunnen wij daar wel zo gemakkelijk over oordelen?

Er zijn vurige bidders, die ons heel dicht bij God brengen. Er zijn er ook die de vurigheid tot gewoonte gemaakt hebben Er zijn van die nuchtere bidders, die zonder stemverheffing met God spreken en God heeft toch helemaal geen moeite om hen te verstaan. Er zijn ook van die nuchtere bidders, die enkel uit plichtsbesef hun mond openen.

Er zijn stille bidders, die nooit hun mond openen. Misschien zijn ze wat te schuchter. Misschien ook heeft de Heer hun de gave der voorbidding onthouden. De Heer geeft immers verscheidenheid van gaven? En Hij geeft ze aan wie HIJ wil. Maar bidt de stille bidder daarom minder intensief dan die andere, die zich in het openbaar uitspreekt?

God hanteert andere maatstaven dan wij. God ziet het hart aan. De gemeente wordt niet alleen gedragen door hen die tot openbaar gebed in staat zijn, maar ook vooral door de vele stille bidders die bij God pleiten voor het heil der gemeente, de bekering van zondaren en om bijstand voor allen die in Zijn wijngaard werken.

Wf.

Onjuiste uitdrukking We moeten hier enkele schrijven over een triest onderwerp. Onder de geesteszieken zijn er ook die door de volksmond worden aangeduid als lijdende aan godsdienstwaanzin. We geloven niet dat christenen die aanduiding zullen gebruiken. Ze voelen, denk ik, onmiddellijk dat er met dit woord iets niet klopt. Immers het duidt op geestesgestoorden, wier ziekte zou zijn toe te schrijven aan de godsdienst. Daarin ligt dan tevens voor velen een waarschuwing om het met de „godsdienst” nou niet al te serieus te nemen. Een gematigde godsdienstzin wil men nog wel laten gelden: niet koud en niet heet; conserverend, maar niet veroverend.

Verband verkeerd gelegd Nu heeft die bepaalde ziekte, waarover we het hier hebben, wel wat met godsdienst te doen, maar dan op een andere manier dan men meestal onderstelt, nl. een indirecte manier. Godsdienst maakt niemand waanzinnig.

Godsdienst bedoelt God dienen, in Gods dienst staan. De vrucht daarvan is vrede, gerustheid, vertroost zijn. De prediking van het Evangelie jaagt niemand angst aan. Wanneer er nochtans angst door ontstaat brengt dat slechts aan het licht wat erin het onderbewustzijn van de mens voorhanden is. Verborgen, onderdrukte angstgevoelens, treden in het bewustzijn binnen, wanneer door de prediking van de Blijde Boodschap aan zondaars er bij de toehoorders van binnen een kelderluik opengaat.

Gehalveerd Evangelie Het is echter volstrekt niet nodig dat dan de eerstvolgende ervaring waanzin zou moeten zijn. Integendeel: het evangelie is immers naar zijn wezen de boodschap van de **vergeving der zonden.** God roept in het evangelie de Bevrijding uit. Hij zet alle celdeuren open; Hij ontsluit heel de gevangenis van dit aanzijn. Hij roept en lokt naar buiten, de vrijheid in. De zonde is verzoend, in de dood heeft de overzetting naar Boven plaats. Slechts waar het evangelie als ontdekkend licht naar binnen valt **en niet tegelijk** op het Kruis der Verzoening, op de Man van Smart, die waarlijk onze zonde op zich genomen heeft en onze straf gedragen, kan de boosaardigste werking der zonden optreden. Daarom is de verantwoordelijkheid van de Evangelie-verkondiger groter dan wie ook vermag uit te spreken.

Hóé Verkondigen? Mijn leven lang ben ik de man dankbaar gebleven die, schoon geen gemeentelid, trouw bezoeker was van de predikdiensten in de eerste gemeente, die ik mocht voorgaan. Hij zei mij eens bij een huisbezoek: „Het Evangelie is een blijde Boodschap en **moet als een blijde Boodschap verkondigd worden”.** Een simpele opmerking? Inderdaad, want simpelheid is een eigenschap der waarheid. Mocht ik het nooit vergeten hebben! God wenst Zijn **hemel** vol te zien en niét **de hel.** Het zal goed zijn bij de evangelieverkondiging steeds te beginnen met de tweede helft: die van de vergeving der zonden. Eerst de liefde Gods verkondigen. Die staat voorop en in de prediking ook voorop. Zegt hun die prediking niets? Geen nood, de ure zal aanbreken dat ze zullen grijpen naar een houvast, zullen hunkeren naar een straaltje licht, zullen smachten naar een woord van erbarmen. Als ze dan, in dié ure van opperste nood, maar weten tot wie en waarheen zich te wenden, om dat houvast te vinden, dat lichtpunt te zien, dat Woord te horen! Wie ervaring heeft van Gods voorkomende onvoorwaardelijke, onverwinbare Liefde zal door de hel niet worden ingeklauwd, haar prooi niet worden.

Predik het evangelie van Boven naar beneden; niet van de hel, maar van de hemel uit. God is GOD, oppermachtig in Liefde, dat hore de zondaar tot zijn zaligheid.

Predik het evangelie - zwaarder met genade geladen dan enig hart met zonden, of...... predik het niet!

Leven - niet Existeren Het is al jaren geleden (we hadden de „zestig” nog niet gehaald), dat we in een bekend Engels weekblad iets la-

zen over het gevaar van de psychologische dood. Dit gevaar treedt op, zo lazen we, omstreeks het zestigste jaar.

Met dat jaar treden belangrijke lichamelijke en psychische veranderingen in in het zieleleven van de mens. Het leven neemt een andere houding tegenover hem aan. Het verwacht van hem, dat hij zijn levenscirkel met kleinere straal zal trekken en, zich bewust van de vermindering van zijn gang, is hij daartoe niet ongenegen, maar voelt tegelijkertijd dat de drang naar een produktief leven, zich nog steeds laat gelden. Zo komt hij in een dilemma, waarin die mensen, die Abraham nog niet gezien hebben, hem niet verstaan. Deze doceren vanuit een wereld, anders geconstrueerd, hoe de levensgang behoort te zijn in een wereld, waarin problemen zich voordoen, waar zij uit de aard der zaak nog geen weet van hebben. Dat ook de ouderende mens de behoefte heeft om zijn krachten om te zetten in waarden, moet niet worden verstaan als meende hij dat hij onmisbaar was, of dat hij het beter kon dan de jongere generaties. Wie de mens onverschillig van welke leeftijd - de mogelijkheden ontneemt om zichzelf te realiseren, maakt voor hem het leven tot een gevangenis, waarvan de muren elkander steeds dichter naderen. De bejaarde heeft ruimte nodig voor zijn inkrimpend leven, zo goed als het jonge leven ruimte voor zijn ontwikkeling.

Arbeidsdrang Het is mogelijk, dat de ouderen het jongere geslacht wel eens verkeerd beoordelen. Ze vergeten dat de wereld waarin zij „werden" niet de wereld van vandaag is. Elk nieuw geslacht heeft een eigen aangezicht en eigen taak en verantwoordelijkheid. De jongeren moeten proberen te verstaan wat God, de God óók van het heden, zegt, en Zijn Raad dienen in hún tijd. Maar wie bij anderen de drang tot werken afbindt, begaat een misdaad. In De Christen van 29 juni jl. vertelden we van die Hervormde predikant, die ons, na onze vestiging in Groningen zo hartelijk welkom heette.

Toen hij zijn emeritaat verkregen had vestigde hij zich in Westen van ons land en nam daar de geestelijke verzorging op zich van patiënten van een klein sanatorium. Niet zo lang daarna schreef hij zijn Groninger vrienden dat een ongeneeslijke ziekte hem had aangetast en hij dus wist, dat het einde van zijn leven op aarde niet ver meer af was. Maar, zo schreef hij, met zijn werk in het sanatorium wilde hij doorgaan, zolang het hem enigszins mogelijk was.

Meende hij, dat hij eigenlijk onmisbaar was voor dat werk?

Ach, mijn broeder......!
Zou achter zijn begeerte en houding niet dit verlangen geleefd hebben:

„Breng mij zachtkens naar Huis
in de dienst van Uw Kruis,
dien mijn ziel zo lieflijk gedacht
heeft......
Dat ik werkend bezwijk,
als een knecht van Uw Rijk,
Die zijn dagtaak gelovig volbracht
heeft!"

Goed onderscheiden Wanneer er een groep christenen bij elkaar is, wil dat niet zeggen, dat daar de gemeente van Christus samen is. Dat is even onjuist gezien, als wanneer men van de andere kant zegt dat de gemeente dáár is, waar het Woord zuiver bediend en sacramenten bijbels bediend worden. Men moet nóch aan het volk voorbij zien, noch de vórm, noch aan het geordend leven voorbij-zien. Eerst daar waar gelovigen in geordende wijze *verbonden zijn en vergaderen,* is de gemeente. Daarom is de algemene vergadering geen gemeente; ze mist de bevoegdheid van belijdenis-horen, van de viering van doop en avondmaal, van verkiezing en bevestiging van ambtsdragers.

We moeten ons beginsel doordenken en konsekwent toepassen, d.w.z. het aandurven met de Heilige Geest, die een heilige harmonie tussen ons zal scheppen en bewaren, als we Hem maar eren!

Wanbeeld In een uitvoerige bespreking van een jongst verschenen boek, opererende op het terrein der vergelijkende godsdienstwetenschap, lazen we een opmerking van de auteur, die er blijk van geeft hoe moeilijk het is om, vooral in godsdienstzaken, elkander recht te doen De professor-schrijver beweert in zijn boek o.a.:

„En als een godsdienst gekend wordt aan zijn vruchten en de grootste daarvan is mildheid, liefde (charity) dan moet er iets vals (wrong) zijn in 'n godsdienst die alle andere geloofsvormen (faiths) veroordeelt en met hen 't grootste deel der mensheid ter helle verwijst."

Het is duidelijk en volgt ook uit de direkt aan het citaat voorafgaande zin, dat dit oordeel bedoelt het christendom te treffen. Ons dunkt, wie schrijven wil over de „godsdiensten" en deze wil vergelijken, zal moeten tonen dat hij zijn onderwerp alzijdig meester is. Onbekwaam over de inhoud en werking van andere religies deskundig te oordelen, toetsen wij de uitspraken aan de beschrijving die gegeven wordt van onze eigen „godsdienst": het geloof in Jezus Christus.

Liefde en oordeel Waarom liefde niet gepaard zou kunnen gaan met veroordeling van andere geloofsinhouden dan de christelijke, is ons niet duidelijk. Is het onmogelijk een systeem, een levenshouding, een religie te veroordelen, dat is: af te wijzen als vals en de aanhangers van zo'n systeem, de mensen, die in die *vormen God zoeken te behagen, of - als dit* te veel gezegd is - trachten te gehoorzamen aan een zekere drang om met Iemand of Iets boven hen, in het reine te zijn, lief te hebben?

Nader bezien

Een nieuwe zender en een nieuwe studio.

Reeds enkele jaren is men in Zwitserland, in samenwerking met kerken uit andere europese landen, bezig te komen tot oprichting van 'n protestantse radiozender. De voorbereidingen schijnen reeds in een vergevorderd stadium te zijn; verwacht wordt dat deze zender, die op zwitserse bodem zal verrijzen, binnen enkele jaren zijn arbeid zal kunnen beginnen.

Deze zender stelt op niet-kommerciële basis zendtijd ter beschikking aan kerken en geloofsgemeenschappen. Daarmee onderscheidt deze radio-organisatie (op echte inter-kerkelijke basis) zich van de in Europa bekende kommerciële zenders als Radio Monte Carlo en Luxemburg, die zendtijd verkopen, ook voor godsdienstige programma's, aan ieder die er geld voor over heeft.

Via deze nieuwe zender zullen ook die kerkgemeenschappen gelegenheid krijgen via radio het evangelie te verkondigen, die dat niet kunnen doen door de nationale omroep-organisaties. Daarbij kan ook gedacht worden aan de verschillende baptisten-unies in Europa, zoals West-Duitsland !), Spanje en natuurlijk de landen achter het IJzeren Gordijn.

Een gelukkige omstandigheid is, dat men ook in deze tijd zal overgaan tot de bouw en volledige inrichting van een opname-studio in het baptistenseminarium te Rüschlikon, Zwitserland. Indien ook het uitvoerend komité van de europese baptistenfederatie de reeds gereed liggende plannen voor deze studio op zijn vergadering in Oslo, in augustus a.s. goedkeurt zal deze studio zeer spoedig gereed komen.

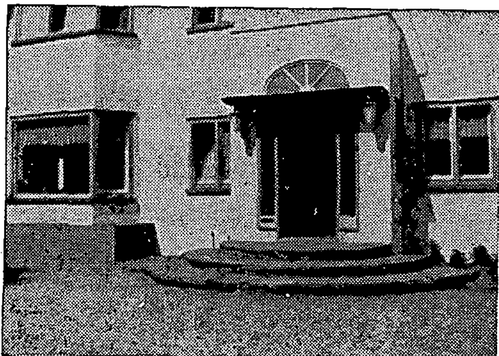
Het ligt in de bedoeling, dat deze studio met de daaraan verbonden technische staf, ter beschikking komen van de verschillende baptisten-unies in Europa die daar, verzekerd van zeer deskundige voorlichting en medewerking, hun radio-programma's kunnen maken.

De te bouwen EPI-zender zal deze programma's over heel Europa kunnen uitzenden. Zo zullen er geen grenzen en beperkingen zijn voor de evangelie-verkondiging. *v. D.*

Nog vreemder wordt het, wanneer dan gesteld wordt, dat met de veroordeling van de niet-christelijke geloofshoudingen alle aanhangers van die godsdienstige systemen ter helle verwezen worden!
Over de donkere mogelijkheden van het mensenleven heeft de Mond der Waarheid te duidelijk gesproken, dan dat wij ze zouden durven verzwijgen. Overigens heeft de niet-christen het er minder moeilijk mee te geloven in een hel dan in een hemel. Maar waar vindt men nu grond in de Heilige Schrift om alle aanhangers van een niet-christelijke godsdienst zonder meer een toekomst in de hel aan te zeggen?
Het Woord verbindt de verwijzing naar de hel geenszins aan het aanhangen van een of andere godsdienst - ook niet met uitzondering van de christelijke godsdienst - maar *met een welbewuste en ongebroken anti*houding tegenover de door de Geest aan het geweten betuigde Zoon van God. Het gaat daarbij om niet anders dan dat God Gód blijve, om een zichzelf handhaven van God, waarvoor alle kreatuur Hem eeuwige dank schuldig is.

L.

Van de Vinkenhof

Morgen, 21 juli, komen er ruim 400 jongeren en ouderen op onze ontmoetingscentra samen en het zal weer een hartelijk weerzien zijn voor jong en oud.
Velen zijn bijna stamgasten geworden, anderen komen voor 't eerst. Aarzelend zoeken de laatstgenoemden hun weg door de mensen, totdat ook zij over enkele dagen zich geheel opgenomen weten in de gemeenschap. Het wonderlijke is telkens weer, dat de groep als geheel zich niet eerder voltallig voelt wanneer niet elk aandeel heeft aan de gemeenschap.
Wanneer U op Uw trektochten langs één van onze ontmoetingscentra mocht komen, moet U beslist toch eens een kijkje komen nemen. De gezelligheid op De Moraine zal U zeker bekoren, de drukte op Renderloo zal U misschien overweldigen, en door de ontmoetingen op De Vinkenhof zult U nieuwe indrukken opdoen. Zondagsmorgens om half tien is er dienst aan onze centra, waar we U natuurlijk graag als onze gast begroeten. U zult zich verbonden weten met de arbeid van ons zomerwerk, dat zowel binnen als buiten ons gemeentelijk verband een vaste plaats heeft verworven. Vooral de jeugd, de jonge gezinnen en de ouderen zijn degenen, die de grootste behoefte hebben aan deze vorm van vakantie. Veelal komen dezelfde personen en gezinnen een reeks van jaren achtereen. Zeer belangrijk is het geestelijk perspektief van onze zomerweken. Niet altijd zijn de leiders en deelnemers zich bewust van de grote invloed welke er van zo'n gemeenschappelijk verblijf kan uitgaan op elk persoonlijk. De gezamenlijke inzet van één week kan voor de ander een jaarlang ruggesteun betekenen Vaak kwam mij veel later ter ore hoe een bepaald gesprek een beleidslijn voor lange tijd kan zijn.
Perspektief zit er ook in het meeleven van onze vrienden, die her en der verspreid in het land wonen en blijk van hun belangstelling geven. De zomeraktie voor Renderloo is prachtig op gang gekomen. Gedurende de eerste helft van juli kwam er van vele gevers een bedrag van *f* 301,- binnen, waarvoor we buitengewoon dankbaar zijn. De zomer begint pas te komen en we vertrouwen, dat nog velen zich zullen voegen bij deze vrienden, zodat deze zomer een overtuigend bewijs mag leveren van ons aller inzet voor deze arbeid. Vergeet U niet, Uw bijdrage bepaalt het tempo van de voortgang onzer arbeid! Hartelijk dank aan de gevers! De verantwoording laten we hieronder volgen.

J. J. Kiwiet

Verantwoording Vriendenaktie,

1ste helft van juli
J. C. T. v. B. te A. *f* 3,-; A. D. te F *f* 25,-; F. H. R. G. te Z. *f* 10,-; F. B. te G. *f* 12,-; M. v. E. te R. *f* 2,50; J. v. d. V. te R. *f* 10,-; C. L. te R. *f* 2,-; G. P. te R. *f* 2,-; L. J. v. B. te R. *f* 6,-; G. M. G. te R. *f* 6,-; P. R. te K. *f* 10,-; G. P. te A. *f* 3,-; L. S. te S. *f* 10,-; N. F. T. d. H. te B. *f* 5,-; D. B. te H. *f* 5,-; L. d. V. te B. *f* 2,50; E. S. te W. *f* 10,-; A. D. te d. B. *f* 3,50; H. A. te V. *f* 2,50; H. H. te A. *f* 10,-; M. S. te D. *f* 1,-; I. P. te Z. *f* 2,50; Gem. Assen *f* 10,-; A. K.-L. te Z. *f* 25,-; J. L. te M. *f* 100,-; A. t. W. te R. *f* 2,50; J. H. t. W. te R. *f* 10,-; A. G. P.-G. te A. *f* 10,-.

---

gemeenteberichten

Harderwijk - (H. A. E.). Zondag 15 juli waren we getuige van een doopdienst te Apeldoorn, al waar een broeder en zuster uit Harderwijk werden gedoopt op hun belijdenis.
Met een bus uit Harderwijk waren we naar Apeldoorn vertrokken om dit gebeuren mee te maken. Elke keer staan we weer verwonderd, wanneer er zo maar mensen komen die te kennen hebben gegeven dat ze voortaan met Christus willen leven en daarvan getuigenis afleggen.
Hierin zien we toch ook het zichtbare werk van de Heilige Geest, die waait waarheen Hij wil. Waar mensen niets vermoeden of zelfs te kort doen aan de Zaak, komt God met Zijn grote liefde en wordt de daad geboren.
De gehele dienst stond in het teken van de doop en velen waren hierdoor bewogen.
Aan het Heilig Avondmaal werden de nieuwe leden verwelkomd. De blijdschap straalde van hun gezichten.
Met blijdschap in de harten werd de terugreis aanvaard, wetende dat God ons die vreugdevolle middag schonk.
Wij wensen U allen Gods zegen.

Hoogezand - (E. d. V.). Zondag 24 juni was ds Kool uit Suriname in ons midden. Een week later hadden wij onze zendingszondag, waarop wij onze gaven voor de zending mochten afdragen. Wij mochten door woorden en dia's zien hoe moeilijk de arbeid der zending is. Wij moesten veel meer doen dan wat wij nu doen voor de arbeid der zending, want wij leven in een land van overdaad, waarin weinigen een offer brengen voor hun naaste en medemens - bruin, rood of zwart. Het is mensonterend, dat in deze zich beschaafd noemende christelijk-westerse wereld er niet meer gedaan wordt voor hen die aan de rand van de honger staan of door ziekte ten ondergaan. Hebben wij genoeg gedaan voor onze naaste zoals de Heer het van ons vraagt?

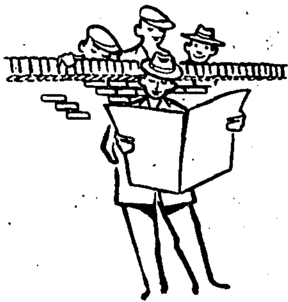
Er zijn dagen van vreugde in de gemeente, doch er zijn ook dagen waarop die vreugde getemperd wordt. Onze voorganger en gezin zijn nu met vakantie. Na de vakantie zal ds Ketelaar op 12 augustus nog eenmaal voorgaan. Waarna op 19 augustus de afscheidsdienst volgt. Wij hebben goede jaren met elkaar gehad in de dienst van de Here, dan is afscheid altijd moeilijk. Niet alleen voor de gemeente maar ook voor ds en mevrouw Ketelaar. De afscheidsdienst wordt gehouden in de Ned. Herv. Kerk bij de dam te Hoogezand, 's middags om 3 uur. 's Avonds om kwart voor acht is de afscheidsavond voor de gemeente en vrienden.

Door de gemeente was beroepen ds Bouritius uit Tweede Exloërmond. Na dagen van spanning, maar in het bijzonder van gebed mochten wij bericht ontvangen dat ds Bouritius het beroep naar Hoogezand had aangenomen.

Wij zijn ons diep bewust, dat dit een moeilijke beslissing is geweest, omdat ds en mevrouw Bouritius de gemeente Tweede Exloërmond liefhebben met geheel hun hart en dit zullen blijven doen, ook al zijn zij straks in Hoogezand.

Ons gebed is voor U, broeders en zusters in Tweede Exloërmond, dat de Here U spoedig weer een herder en leraar moge schenken, om voor te gaan in de gemeente.

(Iets bekort).

Bij anderen gelezen...!

Heinrich Ott opvolger van Karl Barth

Voor de leerstoel voor systematische theologie, de leerstoel van Karl Barth in Bazel, is door het stadsbestuur van Bazel benoemd de reeds als privaatdocent werkzame dr Heinrich Ott, predikant te Aristorf. Hiermee is dus nù een strijdvraag beslist, die al een hele tijd de gemoederen bezig hield. De theologische faculteit had tot twee maal toe dr Helmut Gollwitzer voor deze plaats aanbevolen, maar deze voordracht werd geweigerd omdat de instelling van Gollwitzer tegenover het communisme niet duidelijk was. Een deel van de pers in Zwitserland heeft Gollwitzer scherp aangevallen wegens zijn anti-westelijke instelling en zijn zeggen, dat rode cultuurstrijd niet zo gevaarlijk is.
Professor Ott, die 33 jaar is, geniet in theologische kringen aanzien als schrijver van verscheidene werken, o.a. zijn proefschrift in 1955 over Bultmann en een werk over de eschatologie in 1959.

„Centraal Weekblad")

De kerk in de trein

In een voorstad van New York reisden elke maandagmorgen meer dan 70 mensen, allen lid van een Congregationalistische kerk, naar de city. Omdat er op andere tijden geen mogelijkheid was, is men begonnen met het organiseren van discussiegroepen voor deze mensen. De spoorwegen stelden het laatste rijtuig van de trein beschikbaar, ds Mc. Lane nam de leiding en nu gebruikt men het uur reizen voor inleiding, discussie in groepen en de beantwoording van de gerezen vragen.

(„Evangelisch Luthers Weekblad")

Het Hervormd-Gereformeerd contact

Er wordt veel geschreven over allerlei contacten tussen hervormden en gereformeerden. Hoe meer de dag van het Hervormd-Gereformeerd Congres in Utrecht nadert (26 mei), hoe meer er ook stemmen voor en tegen gepubliceerd worden. In het Gemeente-nieuws van de Hervormde Gemeente in Maastricht vonden we een bericht, hoe er ook mensen zijn, die nu al hun consequenties uit de toenaderingspogingen trekken. Er stond daar het volgende bericht te lezen: „toegelaten als lidmaat van de Ned. Hervormde Kerk, met behoud van het lidmaatschap van de Gereformeerde Kerk" en daarna volgden de namen van drie broeders. Dat betekent dus dat die drie broeders lid zijn van twee kerken en dat betekent tevens een novum in den lande. Op het eerste gezicht zou men geneigd zijn te zeggen, dat dit een onmogelijkheid is en u kunt ervan overtuigd zijn, dat de kerkeraad zeer uitvoerig met deze zaak bezig is geweest. De kerkorde geeft namelijk geen uitsluitsel, want de mogelijkheid van dubbel lidmaatschap wordt daarin noch mogelijk gemaakt, noch verworpen. Waarschijnlijk om de simpele reden, dat aan deze mogelijkheid nooit werd gedacht. Op grond van de kerkorde meende de kerkeraad het verzoek van de betreffende broeders niet te kunnen weigeren. Daarnaast - en dat is het belangrijkste - stelde de kerkeraad zich op de hoogte van de beweegredenen van het verzoek en hij kwam daarbij onder de indruk van het verlangen naar eenheid, dat aan het verzoek ten grondslag bleek te liggen. Na vele besprekingen met de betreffende heren en ook met de kerkeraad van de gereformeerde kerk, besloot de kerkeraad ten slotte om aan het verzoek te voldoen. Het valt te verwachten, dat over deze aangelegenheid nog wel het een en ander zal worden gezegd en geschreven en misschien zullen zich ook nog wel enkele moeilijkheden voordoen. Vast staat echter, dat de kerkeraad van harte achter zijn besluit staat en bereid is om de stap van de drie broeders naar beste weten te verdedigen.

(„Hervormd Nederland")

Bijbelcolportage

Vraag: Wilt u een bijbel kopen?
Antwoord: Nee, ik heb geen belangstelling.
Vraag: Waarom niet?
Antwoord: Ik behoor tot een sekte.
Vraag: Wat is dat voor sekte die vindt dat u geen bijbel behoeft te kopen?
Antwoord: De Nederlands Hervormde kerk.

(„Evangelisch Luthers Weekblad")

De opvolging van Karl Barth

Tot nu toe is er in de berichtgeving vooral nadruk gelegd op de politieke kant aan de opvolging van Karl Barth. Niet Gollwitzer werd benoemd, maar Ott, omdat men Gollwitzer politiek te links vond. Nu echter heeft prof. Thurneysen, een medestander van Barth vanaf het begin, gezegd dat er ook een theologische controverse heeft meegespeeld. Men wilde een linksere theologie aan het woord laten komen, een theologie die, naar Barth zelf zegt, niet wil blijven staan bij de bijbelse waarheid, maar verder wil gaan. „Barth werd letterlijk afgedankt. Maar hij kan zich troosten. Wat hij heeft gezaaid is niet verloren gegaan. Te zijner tijd zal het opwassen. Ook de pogingen tot herstel van de moderne theologische opvattingen zullen weer aan kracht verliezen. De waarheid zal het toch opnieuw winnen."

(„Evangelisch Luthers Weekblad")

Overleg tussen kerken in Schotland

Een tachtigtal geestelijken en leken uit de Hervormde Kerk, de Anglikaanse Kerk en de Rooms-Katholieke Kerk in Schotland hebben samensprekingen gehad over de betrekkingen tussen hun kerken, die op zo ruime schaal nog niet eerder plaatshadden. De bijeenkomst werd gehouden op uitnodiging van de abt van de roomskatholieke St. Maria-abdij in Nunraw. De besprekingen hadden een prettig karakter en bestonden in eerste instantie in pogingen om de tussen de kerken bestaande psychologische verschillen te overwinnen.
Onderwijl demonstreerden leden van een kleine, streng protestantse groep jongeren vóór de abdij met de leus: Geen papisme in Schotland!

Ph. L. (Er.)

(„Hervormd Nederland")

---

zendingssamenkomsten

Door onvoorziene omstandigheden zal br J. Kool gedurende zijn verlofperiode niet zoveel in het buitenland verblijven, als hij aanvankelijk dacht.
Daardoor is het hem mogelijk, om met uitzondering van de maand augustus tot begin januari in gemeenten die zulks wensen zendingssamenkomsten te houden.
Midden januari '63 hoopt de familie Kool het vaderland weer te verlaten, om via de Ver. Staten naar Suriname te reizen.
Een zendingsrelatie van br Kool was zo vriendelijk hen een gedeelte van haar woning aan te bieden, zodat zij gedurende hun hele verlofperiode een vaste woonplaats hebben. Het adres wil ik nog even voor u herhalen, het is:
J. Kool, Tollenstraat 37, Hengelo (O.).

H. Sikkema

Lezers aan het woord

Geachte redaktie,

In „De Christen" van 20 juli j.l. schrijft v. D. in zijn rubriek „Nader bezien" over de behandeling van de z.g. Mammoet-wet in de Tweede Kamer. Aan het eind van zijn rubriek schrijft hij: „Het bevestigt ons ook in het gevoelen, dat politieke partij-vorming op basis van konfessie hoe langer hoe meer een overwonnen standpunt blijkt te zijn."

Ik heb er geen enkel bezwaar tegen dat v. D. zijn afkeer van christelijke organisaties laat blijken, maar wel heb ik er moeite mee dat hij eerst de zaak op m.i. onverantwoorde wijze simplificeert om daarop zijn conclusie te bouwen. Het is mogelijk dat mensen van eenzelfde groep gelijke bezwaren hebben tegen een bepaalde zaak en toch een verschillende keus kunnen maken. Indien v. D. de gang van zaken rondom de behandeling van de Mammoetwet goed gevolgd heeft, zal hij bemerkt hebben dat b.v. de anti-revolutionairen dezelfde bezwaren tegen deze wet hadden. Voor één deel van de fractie was dit een overweging om tegen te stemmen, voor een ander deel waren de bezwaren niet zo overwegend, dat men tegen stemde, omdat men de herziening van ons voortgezet onderwijs niet wilde tegenhouden. Het is mij niet duidelijk op grond van welke overweging v. D. in redelijkheid de basis voor politieke partij-vorming hierbij in discussie kan brengen, tenzij hij steeds zocht naar een stok om de hond te slaan.

Dezelfde bezwaren gelden ook tegen zijn voorbeeld van de kamerdebatten over de Nieuw-Guinea-kwestie. Wat moet er dan met de heer Scheps (P. v. d. A) gebeuren, die een afwijkende mening van zijn fractie had?

Om misverstand te voorkomen wil ik u meedelen dat ik geen lid van de a.r.-partij ben. Ik heb op dit stuk gereageerd omdat het symptomatisch is in deze rubriek.

ALS WIJ OUDER WORDEN

Een ietsje vermoeider, als d' avondzon daalt,
Wat minder verstoord, als een plannetje faalt,
Wat minder geneigd, om een oordeel te vellen,
Wat meer om de deugden des naasten te tellen.
Zo wachten wij stil op het eind van de baan,
Waar het tijdelijke in 't eeuwige over zal gaan.
Wat minder beangst voor effecten en goud,
Wat meerder berusting bij wat men aanschouwt,
Wat breder van blik en wat ruimer van geest,
Bij veel wat ons vroeger zo eng is geweest.
Zo gaan wij dan verder door vreugd' en verdriet,
Met de poort van de Betere Dag in 't verschiet.
Met meerdere liefde voor and'ren vervuld,
Wat minder hoog woord, dat geen tegenspraak duldt,
Wat zachter gestemd, waar 't gevallenen geldt,
Wat minder op praatjes en nieuwtjes gesteld,
Zo wachten wij kalm op het eind van de reis,
Verlangend naar rust in 't hemels paleis.
Wat minder gejacht, wat meer tijd om te dromen,
Wat minder beangst voor wat na ons zal komen,
Wat dichter bij hen, die ons vóór zijn gegaan,
en zo dierbaar ons waren in 't aardse bestaan;
Zij gingen, *wij* reizen naar vrediger oord,
En houden ons vast aan de Heer en Zijn Woord.
Nog wat leed, nog wat vreugd,' nog een lach en een traan,
Dan komt *onze* beurt en.. de reis is gedaan.
Het boek is gesloten, 't vaarwel is gezegd,
Wij worden bij de and'ren ter ruste gelegd.
Gezegend de dode, die dan wordt gegroet:
„'k Dank God, dat ik U op mijn pad heb ontmoet!"

Overgenomen uit „De Stem,") orgaan v. d. Gemeenten Workum—Makkum.

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 3 augustus 1962 Jaargang 79 Nr. 3639

Het katholicisme

Na het concilie van Trente verstaat men onder katholicisme die bepaalde vorm en wijze, waarin het christendom naar roomse visie en onder Rome's invloed gestalte gekregen heeft en zich presenteert. Als zodanig bedoelt het de door de kerk van Rome gevorderde en bevorderde uitingen van leerinzichten en levensvormen tegenover het protestantisme te plaatsen in dogma, gestalte, kultus en gezagsuitoefening.
In kort bestek een beeld te ontwerpen van dit katholicisme waarin meer dan de onderscheidende trekken zijn aangebracht die het geheel domineren en beslissend zijn voor de eindindruk, is niet mogelijk. Het vermoeiende van de beschouwing van dit bouwwerk zit ook wel daarin, dat het lijkt op een kathedraal, waaraan eeuwen lang gewerkt, en waarbij meer dan één bouwstijl gevolgd is. We vinden er elementen in, die aan het Jodendom doen denken en anderen die een herhaling zijn van wereldse Staatsvormen. Voor- of benedenchristelijke gebruiken zijn overgenomen en christelijk bijgekleurd.
De vraag is dus aan welke gedachten het geheel der gegevens ondergeschikt te achten is?

Het katholicisme is het christendom der ontoereikendheid

Men vindt er een veelheid van vormen, riten en dogma's, alleen het heil betreffende, maar wat men er mist is de **Volheid** des Heils. Het geheel is niet opgetrokken op het getuigenis van Christus: Het is volbracht! op de overwinning, waarin Hij Zijn volk heeft opgenomen, op de beslissing, die in Hem „eens voor al" gevallen is, maar men leeft er naar de overwinning toe. Gevolg daarvan is, dat het in het katholicisme onbreekt aan de heilszekerheid en dat er de rust gemist wordt, die deze schenkt. Waar de Christus zonder reserve of voorbehoud aanvaard wordt en men leeft uit Zijn volheid als de volkomene en daarom ook énige Zaligmaker, wordt niet meer gewerkt voor of gestreden en geleden om het Heil, maar door de Geest het Heil gerealiseerd.
De afwezigheid van de Volheid wordt geïllustreerd door de aanwezigheid van een hiërarchie, een priesterschare, die de gemeente plaatst in een voortdurende en feitelijke afhankelijkheid van het instituut, dat over het Heil beschikt en door zijn gewijde dienaren uitdeelt in een veelheid van formules, sakramenten en sakramentele handelingen. Niet ieder, die in het christendom naar roomse visie is opgenomen, heeft een onmiddellijke toegang tot de genadestroom. In het christendom naar katholieke gestalte is het heil naar de mens onderweg, hij ontvangt „genaden" en de laatste heilservaring is zijn verlossing uit het vagevuur, na welke ervaring hij eerst kan komen tot de „zalige aanschouwing Gods", pas kan worden opgenomen in Zijn heerlijkheid.
Het onvolledige van het Heil gelijk het in het christendom als katholicisme belichaamd is, spreekt zich uit in de afzondering van gebouwen als woningen van God, Die tegenwoordig zou zijn in de ouwel, die in de tabernakel bewaard wordt.
Daarom worden bepaalde personen apart gezet, nadat ze door wijdingen een bizondere status met machtbevoegdheden verkregen hebben.
Waar nog een tempel nodig is,
waar nog priesters moeten fungeren,
waar nog een offer gebracht moet worden,
waar materie door wijdingen een wezensverandering ondergaat,
waar sakramenten heil-bemiddelend zijn, is de Volheid niet aanwezig.
Het was vanwege de ontoereikendheid van de heilsboodschap en de heilsmiddelen, die de roomse kerk predikte en aanbood, dat de reformatie doorbrak.
De Vrede des Heils is gebonden aan de Volheid des Heils.
Daar, waar het christendom zich als katholicisme presenteert is wel een grote veelheid en velerleiheid, die de mens begeleidt van de wieg tot het graf en nog daarover, maar de Volheid, die de heerlijkheid en de vreugde van het evangelie uitmaakt, is afwezig.
De verdonkering van het volle evangelei in het katholieke christendom treedt aan het licht in de verandering, die zich voltrok in het oordeel over de gestorven leden der kerk. De eerste christenen brachten de zekerheid aangaande het hoogste, een zekerheid, die zij in Christus hadden ontvangen, o.a. tot uitdrukking in de woorden, die zij zetten op de grafstenen van hun overleden geloofsgenoten: I.P., afkorting van In Pace, dat is: In Vrede. Ze wisten, door hun geloof in de volkomen Zaligmaker, dat hun doden door hun sterven niet beroofd waren van hetgeen ze reeds in dit leven in hun Heiland bezaten. Ze ontsierden de graven der kinderen Gods niet met een ?, maar getuigden ook daar van de zekerheid des Heils, vanwege de volkomenheid van hun Verlosser.
Dat veranderde.
Het vrijmoedige I.P. veranderde in een R.I.P., de eerste letters van de woorden: Requiescat in Pace, dat is: hij ruste in Vrede. Het getuigenis veranderde in een begeerte, een wens, een hoop. En zo is het in het katholicisme gebleven tot op de huidige dag.

BELANGRIJK
Kopij voor het nummer van vrijdag 10 augustus a.s. zende men aan de eindredaktie, p.a. Waterloolaan 6a, Groningen; telefoon (05900)-24880.
E.R.

In dit nummer

Geen enkel gemeentebericht - alle skribenten zijn blijkbaar met vakantie -; opnieuw nieuws uit onze wereldwijde gemeenschap (met twee foto's); een brief van zendeling-verpleger br S. Edens uit Pimu (Kongo); voorts enkele van onze vaste rubrieken.

Een gang over een rooms katholiek kerkhof kan er u van overtuigen. Op de grafstenen in de katakomben, waarvan ge een nabootsing in Zuid-Limburg kunt aantreffen: In Vrede! en nu: dat hij (zij) ruste in vrede.
Is hier het kruis niet uit-gekernd?
Op de vraag, hoe deze verzwakking van de heilsboodschap ontstond komen we straks nog terug.

Het katholicisme is het christendom der onvrijheid

Men kan de indruk niet weren, dat in het katholicisme de christen in een zodanige positie van afhankelijkheid komt en gehouden wordt als in strijd is met de waardigheid, eigen aan het kindschap Gods. De leek is de onmondige en de onmondigen zijn uit de aard der zaak de onvrijen. De mensen, die leven binnen het raam van het katholicisme ontgroeien niet aan het gezag dat de kerk over hen uitoefent, doch blijven in hun oordeelsvorming en handelen van haar afhankelijk tot het einde toe. Het kan ons daarom niet verwonderen, dat het protestantisme van de aanvang af tegenover Rome de nadruk legde op de vrijheid van de christenmens - hoezeer de hervormers zelf ook nog aarzelden dit vrijheidsbeginsel royaal toe te passen ten opzichte van personen van andere overtuiging en levenswandel, dan zij voor bijbels hielden. Het kan ons ook niet verwonderen, dat juist de „vrijzinnigen" door dit aspekt van de hervorming het meest zijn aangesproken.
We weten wel, dat het recht van het volgen van eigen geweten, ook tegen de stem van de klerus in, in theorie in het katholicisme niet geheel wordt ontkend, maar dat is daar met zovele voorbehouden omgeven, dat het zich praktisch moeilijk kan laten gelden. Het is echter de grote verworvenheid van het evangelie, dat het de mens rechtstreeks aan God bindt en niemand zich tussen hem en Gods aangezicht mag plaatsen. Ongehoorzaamheid aan het kerkelijk leergezag wordt niet meer met het zwaard tegen gegaan, maar met de dreiging met geestelijke straffen.
Wij zijn er van overtuigd, dat geen Gode behagelijk dienen mogelijk is zonder vrijheid in gehoorzaamheid aan het Woord, gelijk het hart dat verstaat door het getuigenis des Geestes. We zijn er van overtuigd dat wie dit recht ontkent en bestrijdt, het heiligdom der ziel schendt, waarin de mens met God alleen is.
Als „voorgestalte van het koninkrijk Gods" strekt in het katholicisme het gezag der kerk zich uit over elk levensterrein. Alle gezag berust bij het instituut, van waaruit God Zijn heil uitreikt en naar de wereld grijpt om haar te redden. Dit ongeoorloofde gezag heeft zijn spits in de bisschop van Rome, de paus, die met de bisschoppen, als naast hem hoogste gezagsdragers, de christenheid regeert. Dit systeem heeft zijn logische bekroning gevonden in de onfeilbaarheidsverklaring van de paus, als stedehouder van Christus.

De oorzaak van de ontoereikendheid en de onvrijheid van het katholieke christendom

Dit gehele systeem van binding, enerzijds van het heil aan het instituut en anderzijds van de mens in geweten aan de wetten van dit instituut, heeft, naar ons gevoelen, als oorzaak de verzaking van de Heilige Geest. Niet, dat de belijdenis van de Heilige Geest, van Zijn Persoon en werk in het katholicisme niet gehoord zou worden, maar Hij is bekort in Zijn vrijheid. Wel wordt beleden dat de Geest werkt, maar dan in de middelen en door de organen, Hem daartoe aangewezen. De belofte, dat de Heilige Geest de discipelen in alle waarheid zou inleiden wordt zo verstaan als ware, mèt de belofte van inleiding, ook de gehoorzaamheid van allen, die God eenmaal zouden dienen, reeds als iets vanzelfsprekends gegeven. De overlevering is daarmede onttrokken aan de kritiek van het Woord. Ontkend wordt dat de Geest, Die in de kerk spreekt, ook tegen de kerk kan ingaan.
Het beslissende bij de geboorte en voor het leven van de gemeente is de komst van de Heilige Geest, Die de onmiddellijke verbinding van de enkele gelovige met Jezus Chistus tot stand brengt en die nu in elke gelovige afzonderlijk en in hun onderlinge samenhang als gemeente, werkt.
Waar men het waagstuk des Geestes niet durft te bestaan, ontstaat katholicisme. Wordt men het heil anders deelachtig en komt men anders in de gemeenschap der gemeente, dan langs de bijbelse weg van persoonlijke geloofsbeslissing - wordt de kerk dus samengesteld uit de Geest-bezittenden en de Geest-niet-bezittenden en wordt ze een kerk, van onderaf opgebouwd uit zuigelingen, dan moet het heil gevat worden in een instituut, in sakramenten, verkrijgbaar bij gewijde personen, een aparte geestelijke stand.
Dat achter en in dit alles de Heilige Geest werkzaam zou zijn is niet meer dan een leen, waarin de herinnering nog voortleeft aan de tijd toen de gemeente geen heilsinstituut was, maar door Christus, door Zijn Woord en Geest, samen vergaderde gelovigen, die een en dezelfde staat en gestalte hebben (Gal. 3 : 28) - een dienares van Christus, die haar als haar Hoofd regeert, door in elk lid te regeren.

L.

Leestafel

N. BAAS, „Die ons het eerst heeft liefgehad", Uitg. J. N. Voorhoeve, Den Haag geb. *f* 4.90, 140 pag.
In dit boek behandelt de bekende amsterdamse evangelist verschillende onderwerpen. Door al dezen heen, wordt steeds weer duidelijk gemaakt dat God de eerste stap doet, dat Hij ons eerst heeft liefgehad.
Niet alle onderwerpen worden even uitvoerig behandeld. Het hoofdstuk over Ruth is één der langste (p. 15-45). De gereformeerde inslag is merkbaar, maar anderzijds beluisteren we ook het minder dogmatische vrije-evangelie. De schrijver weet de stof op **populaire** en **boeiende** wijze te behandelen.
Het lezen van een hoofdstuk stimuleerde mij zó, dat ik over dat onderwerp een prediking ging houden. Op pag. 102 komt een oud gedichtje voor, waarin een moeder een kind ten doop hield. Dit mag voor ons geen verhindering zijn, dit boek met stichting te lezen. - Enige titels geef ik door: een vrouw uit het rosse leven (Rachab), (Ruth noemden we reeds) een verschoppeling uitverkoren (Jefta); God zet vaak een komma, waar wij een punt hebben staan (Jes. 45 : 1-5); Hel en hemel in het leven van Paulus (2 Kor. 12 : 1-10) enz. - Goede lektuur, zeer geschikt om bij gelegenheid cadeau te doen, aanbevolen.

D. S.

Lezers aan het woord

Door een vergissing bij de opmaak van het vorige nummer is de ondertekening van het in dat nummer gepubliceerde ingezonden stuk weggevallen. De naam van de heer Tj. Pel, Utrecht behoorde er onder te staan. E. R.

BROkSTUkKeN

Een student is iemand die eksperimenteert met zijn gaven en met het materiaal, waarin hij geinteresseerd is en waarmee hij werken moet. Hij slijpt zijn pen, hij traint zijn geest. Hij rukt aan het bestaande, gegevene, aan tradities, opvattingen, gewoonten, theorieën, om te zien wat ze waard zijn, juist zoals een man die een oud huis wil kopen zijn mes soms steekt in de oude balken om te zien of ze wel zo sterk, gaaf en solide zijn als ze er uit zien, terwijl in zijn hoofd al allerlei gedachten rondspoken over verbetering zus en verandering zo.
Wie het de student kwalijk neemt dat hij ekspirimenteert, dat hij soms wat obstinaat uit de hoek komt, dat hij niet meteen een lofzang zingt op het bestaande, dat hij kritisch naar onze tradities kijkt, weet niet wat studeren is en zal ongetwijfeld de studerende onrecht doen.
Aan de andere kant mag de student niet vergeten dat zijn eksperimenteren soms een uiterst gevaarlijk bedrijf kan zijn. Juist omdat hij als student (als iemand die aan het begin staat), eksperimenteert, zal hijzelf de uiterste voorzichtigheid moeten betrachten en zullen zijn leraren hem scherp in het oog moeten houden, wat echter nooit mag betekenen dat ze hem alle ruimte voor dat eksperimenteren ontnemen.
Dit eksperimenteren is dan het gevaarlijkste, wanneer het om mensen gaat.
De medische student, die in een lijk

Aan rustige wateren

„. . totdat ik in Gods heiligdommen inging . . Ps. 73: 1-17

Nu we toch aan rustige wateren zitten, laten wij het eens over Asaf hebben. U kent hem toch wel? Laat ik dan eerst even zeggen wie hij is. Asaf is een van de drie muziek- en zangmeesters van David. Naast hem staan Heman en Ethan. Maar Asaf is toch wel de meest bekende. Vooral om de mineurtoon waarin hij komponeerde. Nu wil men zeggen dat Asaf dood is. Of het waar is?... Ik weet hoe het gaat, maar ik moet mij al sterk vergissen als ik hem niet dagelijks tegen kom op straat, in de huizen van vele christenen en zondags soms in de kerk. Ja, ik weet wel zeker dat Asaf vele volgelingen heeft. Ik vind Asaf net de wandelende jood, die nergens rust vindt... Die door alle eeuwen heen zijn weg blijft voortzetten. Die zich laat insluiten in het leven van velen. 't Kan best zijn dat U met Asaf onder één dak woont en U moet helemaal niet verwonderd opkijken als U hem plotseling heel hard in Uw eigen leven hoort redeneren. U begrijpt toch wel wat ik bedoel? Ik bedoel die Asaf die ten voeten uit voor ons staat in de eerste 16 verzen van de 73e psalm. Dat is de mens de christen in wiens hart alle raadselen en vragen een waanzinnige ronde dans maken. Ze kunnen die raadsels en vragen niet meer ordenen of tot staan brengen. Een mens, wiens ziel zo moe en afgetobd is als een vogel die tegen de storm moest opvliegen en nu met geknakte vleugels ergens neergeslagen ligt. Een mens die zich gesteld ziet voor de oplossing van het probleem „Waarom gaat het de goddelozen wel ... en loopt het de godvruchtige tegen"? Een mens die met een rauwe kreet uitbarst: „Hoe zou God het weten, zou er wetenschap zijn bij de Allerhoogste"? Een mens die plotseling ontdekt dat God een heel andere weg inslaat. Dwars tegen zijn gevoelens en wil en lust en vlees in. Men begrijpt God niet meer en begint te twijfelen. De weg is moeilijk, de teleurstelling groot ,'t leed is schrijnend, de strijd is hevig, de mensen zijn wreed en God is zo heel ver weg. Arme Asaf en dan nog zo'n lang leven door alle geslachten. Toch begon Asaf zo goed. „Immers (ja waarlijk) is God Israëls goed". Inderdaad, maar... die rein van handen en zuiver van hart is. En wie is dat? Wiens handen zijn rein en wiens hart is zuiver? Wie kan tegen het leven op en eerlijk blijven? God dienen en het geweten zuiver houden? Ik (zegt Asaf) heb tevergeefs mijn hart gezuiverd en mijn handen in onschuld gewassen. Maar elke dag kwam de kwelling opnieuw en mijn straffen bleven niet uit. Ik heb mijn hoofd suf gepijnigd om er achter te komen waarom het de goddelozen zo goed ging, maar 't was alleen mij zelf plagen tot vermeerdering van mijn verdriet. In mijn nijdigheid bemerkte ik niet dat mijn voeten bijna de goede weg hadden verlaten. Ik moet U eerlijk bekennen: ik was een vernuftig (dwaas) mens. Ik was in opstand tegen God. Hoe bestaat het. Hoe kon ik God verdacht maken. Ik moet wel een beest geweest zijn - een vleeskolos, zonder redelijk verstand. Toen zat ik met de brokken en hoe kwam ik er uit Toen heb ik in mijn dwaasheid één verstandelijk ding gedaan. Ik heb heel de boel samengebundeld en ben er mee door de deur van Gods heiligdom in gegaan. En toen o wonder vatte God mijn rechterhand (zoals een vriend doet) en zeide Hij „Kijk nu eens goed Asaf. Ik zal je nu het einde laten zien van al die schijnbaar welvarende goddelozen". „Toen zag ik het". Al wat zij hadden stortte in als puin en hun weg werd een verschrikking. Toen heb ik mijn handen gelegd in de Zijne en gezegd: „Vader laat mij altijd bij U blijven. U bent mijn toevlucht. Het is mij goed om bij U te wezen". Zo moeten ook wij doen. Net als Asaf: Heel de verwarde boel samenbundelen en er mee ingaan in Gods heiligdom. Of net doen als die kleine jongen die geopereerd moest worden maar zich in z'n angst zo heftig verzette en zich gewonnen gaf toen zijn vader bij hem kwam zitten en zijn handje vast hield. Toen zei hij: „Papa ik wil wel, als U mijn hand maar vast-houdt". Zo sliep hij in - met z'n kleine hand in de grote van vader. Ingaan in Gods heiligdom wil zeggen, leren zien met de ogen van God. Wie het geluk der goddelozen benijdt heeft nog niet het rechte oog op God zelf.

Den Helder, J. Segaar.

---

snijdt, verricht een betrekkelijk ongevaarlijk aantal handelingen (en daar mag heus wel enige piëteit bij betracht worden). Wanneer hij echter de ziekenzalen opgaat om zijn aandacht aan de patienten te geven, wordt het anders. Dan opeens staat er heel veel op het spel.
Datzelfde geldt ook voor de theologische student die in de gemeente gaat werken, die zich bezig houdt met het werk van de Heer en met de mensen in de gemeenten. Zodra hij in deze ruimte gaat werken, kan hij niet meer vrijblijvend eksperimenteren met „levend materiaal", want gemeenteleden zijn geen levend „materiaal", maar mensen van God. Hij heeft dan opeens met de naaste te doen en draagt grote verantwoordelijkheid. Vandaar dat dit praktische deel van de studie wel heel in het bijzonder een toeziend oog nodig heeft. Plus - en dat zeg ik nog eens nadrukkelijk - begrip bij diegene die toeziet, om toch de nodige ruimte te laten voor de student om naar eigen aard en aanleg zich te ontplooien.

—o—

Onze kinderen leren het leven vaak te eenzijdig kennen. Ze zien te weinig van de arbeid van vader, die zich afspeelt in de fabriek waar ze nooit inkomen, of op een kantoor dat hen vreemd is.
Ze zien betrekkelijk weinig van bepaalde vormen van verdriet en lijden. Immers de ernstige zieke wordt niet meer thuis verpleegd, de dode blijft vaak buiten de muren van zijn huis, van begrafenissen worden ze vaak opzettelijk weggehouden, uit angst dat de spanningen voor het kind te groot zullen worden en ook om het kind zoveel mogelijk te sparen.
Wanneer we het kind bijna systematisch bij alle verdrietelijkheden weghouden, maken we het allicht te kwetsbaar voor het verdriet van later en leeft het ten dele een ietwat onwerkelijk leven, want bij het leven zelf is het verdriet en het lijden inbegrepen.
Een prachtige instelling is daarom het „Diakonale Jaar", dat meisjes na de afsluiting van haar schooltijd de gelegenheid geeft een jaar lang in bepaalde inrichtingen te werken, waar ze, meestal onder voortreffelijke leiding, nu ook eens een andere dan alleen maar de zonnige kant van het leven leren kennen en de gelegenheid hebben zich met toewijding te geven aan hen die het in dit leven zwaar te verantwoorden hebben.
Van harte hopen we, dat deze en soortgelijke instellingen meer bekendheid mogen verkrijgen en dat vele van onze jongeren eraan mee zullen gaan doen.
Vooral de ouders kunnen hier veel toe bijdragen.

—o—

Onlangs stond er een interessant artikel over het beroepingswerk in **„Centraal Weekblad"**. De schrijver doet een duik in het verleden en vertelt o.a. het volgende: In het jaar 1675 moesten in het stadje Oudewater twee predikanten tegelijk worden benoemd. Het beroepingswerk kostte (inklusief de verhuiskosten), zo'n goede 530 gulden. Een voor die tijd enorm bedrag. Het bleek dat een deel van dit geld besteed was om een predikant die men hebben wilde, los te maken van de plaats waar hij stond.
Laten we zeggen dat er wat steekpenningen betaald werden Een ander deel van het geld werd besteed voor de kennismaking met het stadsbestuur, waarbij zo'n zevenenvijftig gulden verteerd werd.
Een deel van het beroepingswerk dat de gemeente Zuidbroek omstreeks 't midden van de achttiende eeuw verrichtte, speelde zich af ten huize van de herberg

van een zekere meneer Kiers. Het is bekend dat deze bij een van die gelegenheden een rekening uitschreef van bijna 300 gulden, maar daar had men dan ook (gezamenlijk) 328 flessen wijn voor gedronken, alsmede „coffie, maeltijt, bier, brandewijn en toeback", terwijl bovendien nog 6 gulden moest worden betaald voor het breken van glazen. Dit laatste vooral geeft ons een indruk van de wijze, waarop deze kerkelijke heren met hun gasten samen waren.

Dan is er toch wel heel wat verandering gekomen in de manier waarop het beroepingswerk geschiedt. En dat is maar goed ook.

Of de steekpenningen helemaal verdwenen zijn? Het blijft nog altijd mogelijk door een groter salaris een voorganger uit een andere gemeente „weg te kopen", als die voorganger tenminste te koop is. Laten we hopen dat onze voorgangers dat niet zijn.

Een andere vraag is, of het beroepen ook meer „geestelijk" geschiedt, nu de geestrijke dranken er zo goed als niet meer aan te pas komen.

Natuurlijk is het met de meeste beroepingsbrieven wel in orde. De terminologie is in het algemeen nog geestelijk genoeg. Maar of er wel altijd waarlijk „onder biddend opzien" beroepen wordt? Alleen God weet het.

Overigens is het beroepingswerk een zeer moeilijke aangelegenheid.

De gemeente, die een predikant beroept, wil dat hij een ándere gemeente loslaat.

Moet de beroepende gemeente ook de vraag stellen of het ten opzichte van die andere gemeente wel verantwoord is, dat beroep uit te brengen? Of draagt de beroepen voorganger alleen alle verantwoordelijkheid?

Wf.

Drs D. Slort over:

De vervulling met de Heilige Geest (1)

Het is met enige schroom, dat ik over dit onderwerp ga schrijven. Niet omdat dit een minder belangrijke zaak zou zijn, integendeel! Wat mij remt is het feit, dat er de laatste tijd zoveel over de Heilige Geest is geschreven en over de geestelijke gaven, vaak zeer éénzijdig, en soms - naar mijn gevoelen - dweperig en niet nuchter, dat ik mij kan voorstellen, dat iemand van het goede teveel krijgt. En toch laat mij dit onderwerp niet los. Voor onze gemeenten, voor de arbeid is het een levenskwestie!

Waar de Geest ontbreekt, valt het Lichaam uiteen. Een gemeente zonder de Heilige Geest is dood.

Nu bestaat het Lichaam uit leden, en daarom wordt de vraag naar de vervulling met de Heilige Geest een persoonlijke vraag, nl.: „ben ik vervuld met de Heilige Geest?" We zullen hebben na te gaan, wat daaronder verstaan moet worden. Is iemand die niet in tongen spreekt - om een voorbeeld te noemen - niet vervuld met de Geest? Met andere woorden: houdt de vervulling in, dat men in tongen spreekt?

Die mening heb ik meer dan eens aangetroffen - zij komt mij voor onjuist te zijn. Immers het spreken in tongen is niet ieder gegeven. Het behoort tot de gaven en niet aan ieder geeft de Heilige Geest dezelfde gaven. „Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Geest". Zoals God niet alle leden in het Lichaam dezelfde plaats geeft, zo geeft ook de Heilige Geest niet aan ieder dezelfde gaven. „Spreken soms allen in tongen?", (I Kor. 12 : 30).

Het blijkt nog steeds een kunst te zijn, te lezen wat er staat. Ik was eens op een samenkomst, waar een nogal bekend man voorging. Aan het eind deed hij voorkomen, dat ieder de gave der tongen kon ontvangen. De uitnodiging was ruim en dringend: „U kunt het ontvangen!!"

Het **lukte** die avond niet, een jonge vrouw begeerde deze gave te ontvangen. Ze deed haar best - tenslotte gaf de leider dier vergadering toe: **„nu maakt u er maar wat van!"** Bij een ander had men evenmin sukses, de verontschuldiging die tot het gehoor werd gericht luidde: **het is een vreemde taal en daaraan zijn de spieren nog niet gewend, die moeten loskomen**, maar, verklaarde hij, degene met wie hij gebeden had, had het ontvangen! Wie zou na het meemaken van dergelijke dingen niet kopschuw worden?

Wij behoeven niet in geestelijke nood te geraken, als we de gave der tongen niet hebben. De Schrift leert duidelijk, dat deze gave niet voor ieder is. De Geest deelt uit, gelijkerwijs Hij wil.

Heeft U die gave? Er is geen reden om u daarop te verheffen. „Wat hebt ge, dat ge niet ontvangen hebt?" Die gave is er niet om mee te pronken, om u zelf daarmee te verheerlijken. Ge moogt er God voor danken en deze gave gebruiken, waartoe? Ge moogt **Hem** er mee verheerlijken. In die „taal" spreekt ge namelijk niet tot mensen, maar tot God. Deze gave is allereerst, als ik het zo eens mag zeggen, voor privé-gebruik! „Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf". Het is zeker niet verkeerd zichzelf te stichten! Deden wij dat maar meer, hoe anders zou ons geestelijk leven er uit zien. Ons persoonlijk en ons gemeentelijk leven! Doch let wel - zichzelf stichten kan ook langs andere weg, dan die „van de vreemde taal". Zichzelf stichten kan ieder (met en zonder de tongen-gave). Het kan door middel van een christelijk lied, dat ge zingt bij uw orgel of piano, of door middel van uw „pick-up". Het kan door het lezen van de Schrift en het lezen van een „meditatie" uit een dagboek.

Toch zullen we als christenen het stichten van onszelf niet als einddoel zien.

Dit is egoïsme. We stichten onszelf, opdat we daardoor ook voor anderen iets kunnen zijn. Paulus stelt daarom „de gave der tongen" ónder die van het profeteren, tenzij men naast „de gave der tongen" ook de „gave der uitlegging" heeft ontvangen. Doch ook deze gave van uitleg heeft niet ieder. „Vertolken zij soms allen?" Paulus' konklusie is, dat men moet trachten **uit te munten tot stichting van de gemeente.**

Hij verbiedt het spreken in tongen niet, maar hij beperkt het wel. Twee, ten hoogste drie, en dat in een gemeente als Korinthe, waar de gaven blijkbaar zo rijkelijk aanwezig waren.

Immers schrijft de apostel: „zodat gij (d.w.z. de Korinthiërs) ten aanzien van geen enkele genadegave te kort komt, want in elk opzicht zij gij rijk geworden in Hem", (I Kor. 1 : 6, 7). De **beperking** die Paulus hier oplegt is, gezien bij zulk een overvloed, wel **drastisch**, sterk ingrijpend.

Hoeveel zouden er in tongen mogen spreken in een gemeente, die niet zo rijk bedeeld was? Het komt mij voor, dat alles wat Paulus over de tongentaal zegt, er op wijst, dat dit **spreken in tongen** in de gemeente een **zeer ondergeschikte plaats** inneemt. Het tegenovergestelde van wat in bepaalde kringen gebeurt, waar de tongentaal het „je van het" schijnt te zijn. Als christenen zoeken we niet onszelf in de eerste plaats, **maar de stichting der gemeente**. Deze uitweiding was nodig, om vooral duidelijk te stellen, dat het spreken in tongen en de vervulling met de Heilige Geest twee aparte dingen zijn. **Niet voor ieder is de gave der tongen, maar wel de vervulling met de Heilige Geest.**

Deze wordt als eis aan ons gesteld, niemand van ons kan daar onder uit.

Efeze 5 : 18: „en bedrinkt u niet aan wijn . . . maar **wordt vervuld met de Geest".** Dat is een op ons rustende verplichting, die wij hebben na te komen. Wij kunnen ons er niet van af maken, door te zeggen of te denken: ik zal rustig afwachten, totdat de Geest mij komt vervullen.

Wij hebben in dezen gehoorzaam te zijn. Wij hebben geen enkel excuus, als we niet met de Geest vervuld zijn. Wanneer

we het niet zijn, komt het door het feit, dat we het niet willen. Het is mogelijk voor ieder christen met de Geest vervuld te worden, het is onze plicht! Waarom we niet vervuld zijn? Wat de gevolgen zijn van het niet en van het wèl met de Geest vervuld zijn? Daarover een volgende keer.

(Wordt vervolgd)

BELANGRIJK
Kopij voor het nummer van vrijdag 10 augustus a.s. zende men aan de eindredaktie, p.a. Waterloolaan 6a, Groningen; telefoon (05900)-24880.
E.R.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Zendingsnieuws

Post uit Kongo

Pimu, 18-7-'62

Door het vertrek van de vele staatsdoktoren na de onafhankelijkheid, geraakte ook het hospitaal uit onze naaste omgeving zonder dokter. Reeds spoedig werd de zendingsdokter hier verzocht om zoveel mogelijk hulp aldaar te verlenen. Daarbij kwam nog, dat vele „dispensaires" in onze omgeving zonder medicijnen geraakten. Hierdoor steeg het aantal polikliniek-bezoeken drastisch en waren er spoedig bedden tekort om de meer ernstige zieken in te leggen. Het midden pad der zalen vulde zich dan ook spoedig met matjes op de vloer en dit alles betekende een ekstra belasting voor arts en verplegend personeel.

Tot dusver is dit probleem gebleven. Ongelukkigerwijs lijkt het er op, dat er nog meer addertjes in het gras schuilen. Zo werd er voor drie weken terug een jongetje binnen gebracht met echte pokkenziekte. Onmiddellijk werd ons distrikt geisoleerd en dankzij een kleine hoeveelheid vaccin, die aanwezig was, konden we de mensen in de naaste omgeving inenten. Helaas is dit kindje aan deze ernstige ziekte overleden. In onze omgeving is het gelukkig nog bij dit ene geval gebleven, doch deze week hoorden we, dat er in het noord-oostelijke gedeelte van deze provincie meerdere gevallen zijn gesignaleerd. Om hier de quarantaine strikt te handhaven, is wel eens een beetje moeilijk. De vele bospaadjes en beekjes maken het bijna onmogelijk een bepaald gebied hermetisch af te sluiten, zodat de kans op uitbreiding steeds groot blijft.

Nog een ander gevaar begint de bevolking te besluipen, nl. dat der tuberculose.In de korte tijd, dat wij hier in Pimu gewerkt hebben, is hun aantal in het ziekenhuis verdubbeld. Dit betekent 40 t.b.-patienten in een hospitaal, dat slechts 70 bedden heeft. Vooral de „open"-gevallen vormen een waar probleem, aangezien zij geisoleerd verpleegd moeten worden. De kamers, die hiervoor bestemd zijn, zijn niet groot genoeg meer om allen te herbergen. Nu wordt er hard gewerkt aan een zaaltje van palen, moddermuren en een bladerdak. Finantiele moeilijkheden noopten ons er helaas toe om dit gebouwtje van niet-permanente materialen te konstrueren. Al vrij gauw bleek ook, dat de door het gouvernement gestuurde hoeveelheid medicijnen niet voldoende was om allen verantwoord te behandelen.

Op het ogenblik is dr Kennedy in Coquilliatville voor een bespreking met de minister van gezondheid. We hopen, dat dr Kennedy sukses heeft en dat we meer hulp van de zijde van het gouvernement krijgen. Dank zij de vele giftenmedicijnen uit het buitenland (ook uit Nederland) is het mogelijk geweest het werk gaande te houden. We zijn de Heer dan ook erg dankbaar dat Hij dit mogelijk heeft gemaakt.

Zoals U weet wordt er in dit ziekenhuis veel aandacht besteed aan evangelisatie. Op deze wijze krijgen velen hier de gelegenheid de blijde Boodschap te horen. Laten we bidden, dat dit mooie werk zijn voortgang mag behouden.

Wilt U er een klein plaatsje voor vrij houden in uw dagelijks gebed?

Met hartelijke broedergroeten,
S. Edens

Nader bezien

Ontoerekenbaar? Onwaardig?

De bekende amerikaanse neger-baptistenvoorganger ds Martin Luther King, reeds vele malen in het nieuws vanwege zijn opvallend en geweldloos verzet tegen de rassendiskriminatie in Amerika, is met negen volgelingen opnieuw gearresteerd door de politie van Albany.

Ds Luther King en zijn medestanders, zo lazen wij in de krant, hadden om een onderhoud gevraagd met het stadsbestuur, waarop zij van de politie te horen kregen, dat dit niet buiten, voor het stadshuis doch wel binnen kon geschieden, daaraan de waarschuwing toevoegend, dat zij zouden worden gearresteerd als zij niet zouden doorlopen. Hierna ging het groepje knielend in gebed, waarna zij werden gearresteerd.

Nu moeten wij toegeven, dat het voor ons een volslagen onmogelijkheid is ons ook maar voor een ogenblik te verplaatsen in de situatie, waarin Luther King en zijn volgelingen zich bevinden. Waarschijnlijk daarom zijn we geneigd te zeggen, dat de methode van King - om zomaar op het stadshuisplein knielend te bidden - onze methode voorlopig nog niet is. Het lijkt ons, vanuit onze situatie wel wat provocerend, om niet te zeggen blasphemerend.

Hetgeen beslist niet wil zeggen, dat een dergelijke manifestatie van geloofsmoed en gewetensprotest niet uit de Geest Gods zou kunnen zijn.... Integendeel.

Wellicht spelen ons fatsoen en onze zelfvoldane burgerlijkheid ons dermate parten, dat wij er eigenlijk helemaal geen weet van en begrip voor hebben, dat profeten en de werkelijk in het geweten verontrusten zich voortdurend tegen de gangbare opvattingen en gelijkte vormen van fatsoen en burgerlijkheid in hebben gedragen. Men leze het boek Ezechiël eens. 'n Profeet Gods, een man door wie de Heilige Geest sprak.

Ontoerekenbaar, zouden de autoriteiten van Albany en Zierikzee konkluderen: arresteer die man. Rust en orde moeten gehandhaafd.

Het ambt onwaardig, zouden alle christelijke kerkeraden ter wereld „met spijt" vaststellen: die man moet er-uit. De naam van onze kerk mag niet te schande worden gemaakt!

We denken, dat ook Jeruzalem daarom zijn profeten heeft gedood.

v.D.

Uit onze wereldwijde gemeenschap

★ Sao Paulo, Brazilië
Honderdzestig baptistengemeenten in Brazilië houden van 5 tot 12 augustus a.s. een evangelisatie-aktie in Sao Paulo; het thema van deze groots opgezette campagne is: „Jezus Christus, onze enige hoop”.

★ Santa Severa, Italië
Veertig zendelingen van de Southern Baptist Convention (USA), werkende in zes europese landen, hebben elkaar van 5 tot 12 juni ontmoet in Santa Severa, Italië. De onderwerpen, welke gezamenlijk werden besproken, waren o.a. godsdienstvrijheid, theologische opleiding, subsidiëring en „self-support”, sociale arbeid, evangelisatie enz.
Dr H. Cornel Goerner, vertegenwoordiger voor Europa en Afrika van de Southern Baptist Convention (USA) verklaarde in een toespraak, o.a.: „wij zijn geen handelsreizigers in amerikanisme, maar ambassadeurs van Christus”. „De verantwoordelijkheid voor onze taak berust bij de baptisten van Europa; wij zijn als helpers gekomen”.
De volgende bijeenkomst van de amerikaanse baptisten-werkers in Europa zal waarschijnlijk in 1964 in het seminarium te Rüschlikon worden gehouden.
De „Southern Baptists” hebben 48 vertegenwoordigende zendelingen in Europa.

★ Belfast, Ierland
De unie van baptistengemeenten in Ierland kwam 14-18 mei in algemene vergadering bijeen te Belfast. Rev. Norman Porter werd gekozen tot voorzitter van de ierse unie voor de volgende zittingsperiode; rev. L. E. Deens werd vicevoorzitter, hetgeen tevens inhoudt, dat hij in het daaropvolgende jaar als voorzitter zal optreden. De unie in Ierland telt 72 gemeenten met een totaal ledental van 5661. De unie ondersteunt verschillende zendelingen in Peru.

★ Helsinki, Finland
De zweedssprekende baptistengemeenten in Finland besloten op hun jaarlijkse algemene vergadering welke 8-11 juni in de finse hoofdstad werd gehouden over te gaan tot de aankoop van een terrein in Monäs, Oesterbotten. Het geld voor deze aankoop werd verzameld door de jeugdbeweging van de unie; het ligt in de bedoeling op het nieuwe terrein jeugdkampen en -konferenties te houden. Meer dan 100 afgevaardigden woonden de algemene vergadering bij. Ook de unie van baptistengemeenten in Zweden zond een vertegenwoordiger.
Pastor Max Söderberg werd voor het komende jaar tot voorzitter van de unie gekozen. De zeventien zweedssprekende baptistengemeenten in Finland tellen ongeveer 2200 leden.

Dr H. Cornell Goerner, vertegenwoordiger voor Europa en Afrika van de Southern Baptist Convention (USA) begroet nigeriaanse baptisten-leiders op het hoofdkantoor van de zending in Richmond, Virginia (USA). De nigeriaanse baptisten op de foto zijn: dr Osuamkpe, arts, juist afgestudeerd aan Columbia Universiteit (USA) en ds Idowu, die zijn theologische opleiding voltooide aan Southern Baptist Seminary, Louisville (USA).

(Cliché EBPS)

★ Richmond, Virginia, USA
Blijkens een bericht van de europese baptisten-persdienst organiseerde bijna 80% van de baptistengemeenten, aangesloten bij de Southern Baptist Convention, zogenaamde „vakantie-bijbelscholen”. Meer dan drie miljoen kinderen (in de leeftijd van 3-16 jaar) namen deel aan zulk een bijbelschool. Ongeveer zestigduizend jongens en meisjes deden na een vakantie-bijbelschool bezocht te hebben belijdenis van hun persoonlijk geloof.

★ Rüschlikon, Zwitserland
„Het onderwijs en de bediening van de doop der gelovigen”, was 't verenigende beginsel van een konferentie van 35 vertegenwoordigers van zeven vrij-kerkelijke denominaties in Zwitserland, welke in het seminarium te Rüschlikon werd gehouden. De volgende groepen waren vertegenwoordigd: de zwitserse baptisten, de mennonieten, de „nieuw-baptisten” (apostolische christelijke kerk, in Nederland onbekend), vrije evangelischen (waarschijnlijk niet te vergelijken met de nederlandse vrije evangelische gemeenten), de zwitserse zendings-unie, pinkstergemeenten en de evangelische zendingsgemeente.

★ Zürich, Zwitserland
De unie van baptistengemeenten in Zwitserland hield 23 en 24 juni jl. zijn jaarlijkse algemene vergadering. De vergaderingen, welke werden bijgewoond door 87 afgevaardigden en ongeveer 60 gasten, werden gehouden in de Salem-kapel te Zürich. Prediger Eugen Kroll werd herkozen als voorzitter.
Een suggestie van de zwitserse baptistenvrouwen-beweging, dat ook vrouwen naar de algemene vergadering kunnen worden afgevaardigd indien er geen mannen beschikbaar zijn, werd met zo goed als alle stemmen overgenomen en aanvaard.
De veertien duitssprekende gemeenten in Zwitserland tellen 1452 leden; in 1961 werden slechts 32 personen gedoopt, het laagste doopcijfer sinds 1955. Een nieuwe gemeente, te Baden-Wettingen, trad tot de unie toe. De gemeenten brachten in 1961 totaal 350.000 Zw. Fr. op.

★ Porto, Portugal
Zes jaar geleden werd in Cedofeita (Porto, Portugal) een kleine baptistengemeente gesticht met 12 leden. De eerste vijf jaar werd deze gemeente ver-

zorgd door een voorganger van elders, die eens per maand in de diensten voorging. Sinds een jaar heeft de gemeente die nu reeds 67 leden telt een voorganger in volle dienst, Pastor José Conçalves. Reeds beraamt men plannen om te komen tot een eigen kapel. Op 't ogenblik komt de gemeente bijeen in twee kamers van een woning.

★ Stockholm, Zweden
Tijdens een speciale dienst, gedurende de algemene vergadering van de zweedse baptistengemeenten - welke in Stockholm van 13 tot 17 juni werd gehouden - werden alle bezittingen van de zweedse baptisten-zending in Kongo officiëel overgedragen aan de kongolese baptistengemeenten. Twee officiele kongolese vertegenwoordigers waren bij deze plechtigheid aanwezig.
Ongeveer 600 afgevaardigden woonden de algemene vergadering bij. Gasten brachten groeten over van baptisten in USA, Groot Brittannië en de andere skandinavische landen. Elf nieuwe voorgangers werden toegelaten tot de arbeid. Besloten werd o.a. dat het baptisten-jeugdblad zal worden opgenomen in het officiële baptistenweekblad „Veckoposten". Tijdens een zendingsbijeenkomst spraken zweedse baptistenzendelingen uit Japan, India en Kongo. Een tijdens de vergadering gehouden kollekte voor het vluchtelingenwerk in Ruanda-Urundi (van de deense baptistenzending) bracht 9000 Zw. Kr. op; een privé gift voor hetzelfde doel bracht de opbrengst op ongeveer 30.000 Zw. Kr., (plm. *f* 27.000,-).

★ Sjøvik, Zweden
Negentien baptisten-unies waren vertegenwoordigd door de ongeveer vijftig vrouwen, welke 19-25 juni de tweejaarlijkse konferentie van het algemeen bestuur der europese baptistenvrouwenunie in Sjøvik, Zweden bezochten. Mevrouw Elizabeth Flügge-Hof van Duitsland (een dochter van wijlen ds A. Hof te Groningen) werd voor een periode van vijf jaar gekozen tot presidente van de EBWU. Spreeksters op deze konferentie waren o.m. mrs Edgar Bates, Canada (voorzitster van het vrouwen-departement der BWA), mrs Maurice Hodge en mrs R. L. Mathis, USA, resp. sekretaresse en penningmeesteresse van het vrouwen-departement der BWA.

★ Flims, Zwitserland
„De doop is het antwoord van een gelovige en verantwoordelijk persoon op Gods aanbod van genade, en de belijdenis van zijn geloof", aldus professor Karl Barth op een konferentie van evangelische publicisten en uitgevers in Flims, Zwitserland, welke op 22-24 juni werd gehouden. Dr Karl Barth betoogde, dat de doop van zuigelingen in de evangelische kerk onschriftuurlijk en verkeerd is. Professor Barth, die dit gezichtspunt meerdere malen heeft naar voren gebracht, is lid van een kinderdopende zwitserse kerk, maar dringt aan op een wijziging in het onderwijs en de praktijk der doop. Gelijk bekend legde de bekende theoloog verleden jaar zijn hoogleraars-ambt aan de universiteit van Bazel, Zwitserland, neer na vele jaren, eerst in Duitsland en nadien in Zwitserland, zijn „nieuwe theologie" (de dialektische theologie) te hebben gedoceerd.

★ San Francisco, Cal., USA
De 105e algemene vergadering van de Southern Baptist Convention werd 5-8 juni te San Francisco, Californië, gehouden. De vergaderingen werden bijgewoond door meer dan 10.000 afgevaardigden.
Hoezeer de invloed van de „zuidelijke" baptisten zich heeft uitgebreid blijkt o.a. uit het verzoek van enkele baptistengemeenten in Canada om tot de konventie toe te treden. Het verzoek werd overigens verwezen naar het uitvoerende komite voor een nadere bestudering. Toetreding van gemeenten buiten de grenzen van USA betekent o.a. statutenwijziging.
Tijdens de algemene vergadering werd gediskussieerd over enkele theologische problemen. Dr Herschel Hobbs werd als president van de konventie herkozen. Rev. Grady C. Cotton van Fresno, Californië, werd als eerste vice-president en E. S. James (eindredakteur van „The Baptist Standard", Texas) als tweede vice-president gekozen.
De algemene vergadering aanvaardde 'n begroting van bijna 20 miljoen dollar ($ 19,792,500) voor 1963. Het totale ledental van de bij de Southern Convention aangesloten gemeenten is bijna 10 miljoen.

★ Chicago, Illinois, USA
De bekende baptisten-evangelist, dr Billy Graham, heeft eind juni een 19 dagen durende evangelisatie-campagne in Chicago afgesloten met een samenkomst welke door honderdzestienduizend mensen werd bezocht. Dit was het grootste gehoor, dat Graham ooit in één samenkomst bijeen had. De campagne in Chicago werd door ongeveer 703.000 personen bijgewoond; meer dan zeventienduizend mensen namen een beslissing voor Christus.

★ Thalwil, Zwitserland
De kleine baptistengemeente te Thalwil, Zwitserland, nam zondag 1 juli een nieuwe moderne kapel in gebruik. De kerk biedt aan 150 personen een zitplaats en heeft verder zalen voor zondagsschool- en andere gemeentelijke arbeid. Het gebouw heeft ongeveer 325.000 Zw. Fr. gekost. De gemeente telt slechts 27 leden.

Voorbijgangers worden uitgenodigd en verwelkomd in de baptistenkerk te Keelung, Thailand.
(Cliché EBPS)

★ Bossey, Zwitserland
Aan een konferentie op het oekumenische instituut te Bossey, Zwitserland, werkte dr John D. Hughey, president van het seminarium te Rüschlikon, mee. Dr Hughey verklaarde tegenover de

daar vergaderende groep predikanten en zendelingen uit allerlei kerken, dat er ook in de baptistengemeenten een groeiend liturgisch besef aanwezig is, terwijl ook steeds meer de verantwoordelijkheid voor de moderne maatschappij wordt gevoeld.
Dr Hughey ging nader in op de piëtistische en puriteinse invloeden, welke de geschiedenis van het baptisme mede hebben beinvloed en benadrukte, dat 't persoonlijke en het vrijwilligheidskarakter van het christelijke geloof door het baptisme als een kostbare schat wordt bewaard. Het hieruit voortvloeiende gevaar van subjektivisme en individualisme wordt gekorrigeerd door een sterk beleefd gemeente-besef, aldus dr Hughey op een oekumenische konferentie in het oekumenische instituut te Bossey, Zwitserland, waar bizondere aandacht werd geschonken aan de liturgie in de oosters-orthodoxe kerken en in de baptistengemeenten.

★ Londen, Engeland
Vierduizend londense baptisten kwamen zaterdagavond 21 juni bijeen op het beroemde plein Trafalgar Square, voor het houden van een openlucht-betoging. Er werd een schriftlezing gehouden, gebeden, gezongen en gemusiceerd (door een band van de Boys' Brigade). Eén van de sprekers was Rev. Ronald Goulding, president van de europese baptistenfederatie, voorganger te Londen.

★ Black Mountain, NC, USA
Dr Billy Graham kondigde aan, dat hij voor zijn werk een 10.000 watt radiozender zal bouwen in Black Mountain, North Carolina. De zender zal godsdienstige programma's, nieuws en muziek („van de hoogste kwaliteit") uitzenden.

★ Tromsø, Noorwegen
In de meest noordelijk gelegen baptistengemeente ter wereld, in de stad Tromsø, hielden de noorse baptisten 11-15 juli hun jaarlijkse algemene vergadering. Er waren ongeveer 300 afgevaardigden; verschillende bijeenkomsten werden door 1000 personen bezocht.
De vergadering besloot een salarisschaal voor de voorgangers te aanvaarden. Rapporten toonden aan, dat er - voor het eerst sinds jaren - een kleine toename in het ledental was in het afgelopen jaar. Vijf nieuwe studenten werde toegelaten tot het seminarium in Oslo. De rector van het seminarium, Principal Nils J. Engelsen, ontving tijdens de vergadering uit handen van dr Peder Stiansen te Chicago het ere-doktoraat in de theologie van het Northern Baptist Theological Seminary te Chicago, Illinois, USA.
Pastor Ivar Martens Sørensen werd herkozen als voorzitter van het centraal komite der noorse unie.

v. D.

Losse Schakels

Het Woord der verzoening Er zijn woorden, waarmee de christen voorzichtig en nadenkend moet omgaan. Door ontrouw in de omgang met de bijbel is bij menigeen het spraakgebruik vervlakt. We verkeren in gevaar door invloed van onze omgeving grote bijbelse woorden in oppervlakkige zin te gebruiken. Dan rammelen ze door gebrek aan inhoud.
Jezus heeft de broedernaam een nieuwe inhoud gegeven, evenals Gods Vadernaam. Die nieuwe inhoud krijgen ze bij Hem, omdat Hij ze in verbinding brengt met Zijn persoon. Hij schept een nieuwe betrekking tussen de mens en God. Of de ander onze broeder, of God onze Vader is, hangt dáárvan af, hoe die ander staat tegenover Jezus Christus. Is die ander niet op Hem gericht en met Hem verbonden, dan zijn die woorden versierende frasen, niet geladen met hemelse werkelijkheid. Dan gaan die woorden, met ál onze woorden, die niet door Jezus Christus tot een wedergeboorte kwamen, naar de dodenakker.
„Broeder" en „Vader" zijn woorden, die dáár opklinken, waar het bloed der verzoening werkzaam is.

De doop is tweezijdig We gaan nu nog even verder op het spoor, waarop Petrus in zijn eerste brief ons brengt. Overeenkomstig het feit, dat de doop een inzetting is voor mensen met een uitwendig en een inwendig: een **naar** deze wereld gekeerd (in de wereld) en van deze wereld af-gekeerd leven (niet van de wereld), is de doop een tweevoudig gebeuren, heeft hij een zichtbare en onzichtbare zijde. Voorzover het een achterzijds gebeuren is (een gebeuren aan de achterzijde der schepping) ontgaat de toeschouwer wat er gebeurt. De dopeling is naar zijn dubbele existentie, zijn uit- en zijn inwendig leven, bij de doop betrokken. Terwijl hij zichtbaar in het **water** ondergaat, wordt hij - gelovende - met Christus begraven, brengt de Geest hem daar, waar hij wordt opgenomen in de dood van Christus, die zonde-delgend is.
Te willen vaststellen, hóe het graf van Christus met het water in relatie kan staan en de dopeling bij zijn onderdompeling één plant kan worden met Christus in de gelijkmaking van diens dood, is een hoogmoedig ondernemen.

Het Avondmaal is tweezijdig Ook het avondmaal is een tweevoudig gebeuren: zichtbaar en onzichtbaar .Er wordt brood gegeven en gegeten en er wordt wijn geschonken en gedronken. Voor wie aanzit zonder geloof is dit inderdaad alles. Echter niet voor de mens, die zowel in déze als in de wereld van Christus existeert. Dat het avondmaal meer is dan een gewone maaltijd blijkt reeds daaruit dat wel gewoon brood gegeten en gewone wijn geschonken wordt, maar dat er niet tot **verzadiging** toe van genoten wordt. Het gaat dus om iets meer dan om verzadiging van het lichaam.
De Heer zegt van het brood: dit is mijn lichaam voor u en van de wijn zegt Hij: dit is mijn bloed. Voor wie gelooft is het brood dus méér dan brood en de wijn méér dan wijn. Dat „meer" is bestemd voor de inwendige mens en ontvangt deze door het geloof. Terwijl hij het brood eet, ontvangt hij dat plus: hij krijgt deel aan Christus en bij het drinken van de wijn krijgt hij deel aan het offerbloed van de Heer.
Daarom zegt de apostel, dat wie onwaardig eet of drinkt en dus het lichaam niet onderscheidt, de achterzijde van het gebeuren negeert, daarmee het avondmaal profaniseert.
Te willen vaststellen, hóe bij het avondmaal het verganklijke in het verheerlijkte en het verheerlijkte in het verganklijke is opgenomen, is een hoogmoedig ondernemen.
Gods handelen tot onze zaligheid kan aanschouwd, beleefd, maar niet doorgrond worden. Aanbidding eist het.

Een woord voor de verachters De quaker en de heilssoldaat, die zeggen genoeg te hebben aan hetgeen er met hen, die geloven, **achterzijds** gebeurt bij doop en avondmaal, plaatsen zich daarmee tegenover Christus Die gesproken heeft van een relatie tussen Zijn lichaam en het brood en de wijn en Zijn bloed, en Zijn dood en opstanding met de doop.

L.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 10 augustus 1962 — Jaargang 79 Nr. 3639

Naar één evangelische kerk in Ned.? *)

De situatie

De unie van baptistengemeenten in Nederland heeft zich al kort na de oprichting van de nederlandse Oecumenische Raad van Kerken aangesloten. Dat dit wel wat geforceerd ging en zich eigenlijk niet verdroeg met het karakter van de unie, die niet meer is dan een verband van autonome gemeenten, is maar voor lief genomen omdat men de aansluiting aanvankelijk meer zag als een proefneming dan als een definitief besluit.

Men wilde afwachten hoe de wereldraad van kerken zich zou ontwikkelen.

Dit maakte een oplettend volgen van de groei van die raad noodzakelijk. Verschillende stemmen werden in die raad beluisterd, waaronder ook zulke, die menen dat de ontmoetingen binnen de wereldraad zullen moeten leiden tot de verschijning van een „Wereldkerk".

Nu wordt (ook, E.R.) ons de vraag voorgelegd of wij in Nederland zullen aanhouden op één evangelische kerk.

Ik vermoed dat dat wel bedoeld zal zijn als een stap in de richting van de ene christelijke kerk voor heel de wereld, althans zullen sommigen het wel graag zo willen verstaan.

Ik kan de vraag niet beantwoorden, althans niet zo, dat dat antwoord anderen iets zegt, zonder uiteen te zetten, hoe wij het vraagstuk van de kerk zien.

Tweeërlei eenheidsstreven

Voortrekkers onder de nederlandse baptisten zijn tot aan de opheffing van de nederlandse tak van de „Evangelische Alliantie" van deze organisatie lid geweest. De „Evangelische Alliantie" wenste een plaats te zijn, waar gelovigen, levende onder verschillende kerkelijke naam, elkander zouden kunnen ontmoeten tot versterking van hun geloofsleven, tot samen bidden en evangeliseren. Het streven van de „Evangelische Alliantie" heeft in kerkelijk Nederland niet veel waardering gevonden.

Een andere „eenheid"

Het streven van de wereldraad van kerken richt zich niet op de gelovigen als enkelingen, maar op de kerken als zodanig. Daardoor ontstaat voor baptisten een probleem, dat aansluiting bij de „Evangelische Alliantie" niet opriep.

Verdraagt het gemeente-principe, dat de baptisten gestalte willen geven, aansluiting hunner gemeenten bij een wereldraad van lichamen, die zich niet naar dit beginsel formeren? Voorzover het daarbij gaat om samenwerking op het terrein van praktisch christendom rijzen geen bezwaren. Dat er gelegenheid is tot bespreking van verschil in uitgangspunt en opbouw achten ze van veel belang. Dat kan leiden tot zuiverheid in de onderlinge verhoudingen, én tot resultaten, die niemand kan voorspellen.

Baptisten zijn niet de enigen, die een diepgaand verschil zien tussen de nieuwtestamentische gemeenten, met haar pneumatisch-eschatologisch karakter en de historisch gegroeide kerken, die een doopbeschouwing tot ontwikkeling gebracht hebben, die - hoe onderling gevarieerd ook - leden aan de kerken toevoegt, die geen persoonlijke relatie tot Jezus Christus gevonden hebben. Een gemeente van gelovigen kan uit zulk 'n handeling niet ontstaan, want geloven in nieuw-testamentische zin is overgave en vertrouwen en dit als vrucht van de door Gods Geest aan het hart onthulde werkelijkheid van Gods verlossende Liefdedaad in Christus. Het is de Geest die, waar Christus wordt verkondigd, tussen de zondaar en de Verlosser tijd en ruimte wegneemt, en dezen één plant met Christus maakt.

De oud-christelijke gemeenten waren zich bewust, dat in hen de toekomende wereld was doorgebroken en dat zij het eschatologische Volk waren. Ze zagen zich met Christus gekruisigd, door de doop met Hem begraven tot de dood, en met Hem opgestaan in een leven, dat een nieuwe dimensie gekregen had.

Dit „Selbstverständnis" uitte zich in 'n afwijzen van priesterklasse en hiërarchie. De zekerheid van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest en Zijn werkzaamheid in alle gemeenteleden verhinderde dat onder hen de behoefte opkwam aan lichamen met een gezag, groter dan dat der plaatselijke gemeenten. Daar ze een vergadering waren van uit de Geest, van Boven geborenen, regeerde Christus onmiddellijk in elke afzonderlijke gemeente.

De vraag mikt niet hoog genoeg

Het zal na bovenstaande korte uiteenzetting duidelijk zijn, dat onze hoop op iets anders gericht is dan op één evangelische kerk, hetzij in Nederland, hetzij in de wereld.

In de voorstudie voor de tweede vergadering van de wereldraad van kerken, die in 1954 gehouden werd te Evanston, meende ik, betreffende het vraagstuk van de kerk, hoopvolle geluiden te hebben opgevangen, doch ik heb de indruk dat in die vergadering weinig aandacht geschonken is aan de „profetische stemmen", die zeiden dat de kerk van binnen uit open gebroken moest worden. Dat heb ik jammer gevonden, ofschoon ik meen wel te begrijpen wat gehoorzaamheid aan die eis zou betekenen voor de participerende kerken. De veranderingen van „binnen" uit zullen nl. mijns inziens de begeerde reformatie brengen, waardoor uit de veelheid van christelijke kerken, de uit de Geest geboren en door de Geest gedreven eschatologische gemeente gestalte zal aannemen. Het heeft weinig zin de nadruk te leggen op het „bijeen" zijn van verschillende kerken; het gaat om de eenheid van-God-uit. Zal deze reformatie plaats vinden,

In dit nummer

opnieuw geen enkel gemeentebericht; als frontartikel een interessante bijdrage van ds J. Louw; voorts allerlei mengelwerk en enkele van onze vaste rubrieken.

dan zal meer geluisterd moeten worden naar de stemmen der profeten, dan naar die der ambtsdragers.

„De eenheid, die wij zoeken"

In de verklaring van de commissie voor „Geloof en Kerkorde" over de eenheid der kerk, afgelegd in New Delhi, kan ik mij niet helemaal vinden. In die verklaring gaat de doop aan de belijdenis vooraf. Betekent: „gedoopt", en.... „zoveel als: gedoopt" omdat of nadat? De nieuwe kerk zal gevormd worden door zulken die gedoopt zijn en Jezus Christus als Heer en Heiland belijden. En als ze dat nu eens niet doen, zoals er thans reeds duizenden gedoopten zijn, die deze belijdenis niet kunnen, of niet willen afleggen? Ook ontbreekt in deze omschrijving naar mijn gevoel, een belangrijk element, omdat gesproken wordt van „als Heer en Heiland belijden" en ik denk dan aan het bekende gesprek, dat John Wesley met enkele Hernhutterzendelingen voerde op een klein schip, dat in zware storm geraakt was. „Gelooft ge", zo vroegen de Hernhutters aan de in angst voor de dood bevangen man, die als zendeling onder de Indianen wilde werken - „gelooft ge, dat Jezus Christus **Uw** Heer en Heiland is, gestorven voor **Uw** zonden, bepaald voor de **Uwe?"** Deze vraag lijkt mij, als we haar leggen naast de nieuw-testamentische Boodschap, volkomen op zijn plaats. Wie lid der gemeente wil zijn, moet in de heilsrelatie tot Christus staan, door het geloof.

Eenheid van geloofsleven

Achter de eenheid der gelovigen, zichtbaar geworden in plaatselijke gemeenten, die elkaar wederkerig erkennen en samenwerken, nationaal en wereldwijd, zal moeten staan een eenheid van geloofsbeleven, als doorgaand werk van de Levende Geest van God, die de gemeente baart, in stand houdt en tot voleinding brengt.
Ik vertrouw en verwacht, dat dit de vrucht zal zijn van de beroering, die door de kerken gaat; ik vertrouw en verwacht dat God zo, door de werking van Zijn levende Geest, dié reformatie bewerken zal, die zal uitmonden in de éne, eschatologische gemeente, die bruggehoofd zal zijn voor Zijn komen tot deze wereld in heerlijkheid.

Geloofswerkelijkheid

De gemeente is geen ideaal, maar geloofswerkelijkheid. Men mag de verwachting van de her-gestalting der vroeg-christelijke gemeente niet afwijzen met de opmerking, dat we hier nooit een volmaakte gemeente zullen krijgen, en dan wijzen op de mislukte pogingen om gemeenten te stichten, zonder vlek of rimpel.
De gemeente vertoonde op aarde nimmer het beeld der volmaaktheid. Dat is haar voor haar verblijf in de tegenwoordige wereld ook niet in het vooruitzicht gesteld. Krachtens haar relatie met Christus **in haar samenstellende delen,** is ze écht gemeente, écht bruggehoofd, waarin de toekomende wereld haar aanzigheid aftekent, maar alsnog gemeente **in** de wereld, schoon naar haar aard boven-historisch.
Niet **volmaakt,** maar **zuiver** moet en kan de gemeente zijn. Het door elkaar halen van deze begrippen: volmaaktheid en zuiverheid, heeft velen 't spoor doen verliezen. Zuiver is wat geen vreemdsoortige bestanddelen in zich opneemt, of - zijn ze binnen geslopen - gedoogt.
De feitelijke onreinheid der gemeente weerlegt niet haar **echtheid,** noch haar **zuiverheid.** Een goudstuk, dat in de modder viel, is nu onrein, maar heeft door deze onreinheid nóch aan zuiverheid, nóch aan echtheid ingeboet. De onreinheid, waarmede de gemeente op aarde steeds bedreigt wordt stelt haar de niet aflatende eis der tuchtoefening, (1 Joh. 1 : 8). Wat de gemeente nodig heeft is de dagelijkse reiniging der voeten, (Joh. 15). Dank zij èn de tegenwoordigheid van de Heilige Geest èn onze gehoorzaamheid aan Hem, is de bijbelse gemeentegedachte te verwerkelijken. De gemeente is een gave en taak.
De gemeente, die niet anders is dan de saâmvergadering van Gods laatste Volk, zal openbaar worden als vrucht van Gods verborgen werken. Is zij niet het nieuwe Jeruzalem, dat de eeuwen door nederdaalt van God uit de hemel (Joh. 3 : 3; Openb. 21 : 2)? Het is de Geest, die de gemeente continueert en het is onze gehoorzaamheid, die haar tot openbaring brengt.
Eén evangelische kerk in Nederland?
Een ander beeld rijst voor mij uit de Schrift op.

J. Louw

*) *Bovenstaand artikel schreef ds J. Louw* „Gemeenschap der kerken" *(juli/aug. 1962), het orgaan van de oekumenische raad van kerken in Nederland, op verzoek van de redaktie van dat blad.*
We menen er goed aan te doen dit artikel uit „Gemeenschap der Kerken" *in ons blad over te nemen.*

E.R.

De gelijkenis van de huisvader en de christen

Een zeker man, hoofd van een gezin, ontving voor het werk dat hij verrichte een goed loon. En als hij zijn loon ontvangen had, ging hij naar de stad om voor zich inkopen te doen. Hij meende, dat hij naast zijn werk een hobby behoorde te hebben en dat vissen het beste bij hem paste. Dus schafte hij zich aan een mooie hengelaarsuitrusting, compleet met alles wat de ijverige verkoper hem vermocht aan te praten. En ook kocht hij een voorraad sigaretten en tabak, opdat hij niet in verlegenheid zou mogen komen. En nadat hij zijn inkopen had verricht was hij moe geworden en hij zette zich neer in een café en dronk daar enige glazen bier. En er waren vele vermakelijkheden opgesteld in dat café, die tegen inworp van een dubbeltje in werking konden worden gesteld. En de man liet de nieuwste tophits schallen uit de jukebox en ook probeerde hij zijn geluk bij de speelautomaten. En omdat hij een eerlijk man was, betaalde hij daarna nog zijn huurpenningen en de afbetalingen op zijn bromfiets en zijn televisietoestel. Toen keerde hij huiswaarts. En nadat hij thuisgekomen was zeide zijn vrouw tegen hem: „Man, geef mij mijn huishoudgeld". En de man gaf haar het weinige dat hem nog overgebleven was en zeide tot zijn vrouw: „Hiermede moet gij genoegen nemen, dit is alles wat ik voor de huishouding wil missen. Tracht hiervan maar rond te komen."
Wat dunkt U, heeft deze man goed gehandeld?
Daar was een ander man. Een christen, gedoopt op de belijdenis zijns geloofs, ingeschreven als lid van een gemeente. En ook hij werkte hard en ontving een goed loon. En als hij zijn loon otvangen had ging hij naar zij huis en hij zeide tegen zijn vrouw: „Ziehier Uw huishoudgeld. Wees niet zuinig, maar laten wij ons goed kleden en voeden. En zorg af en toe eens voor iets extra's". Ook hij was een eerlijk man en betaalde derhalve getrouwelijk zijn huurpenningen, de afbetalingen van zijn nieuwe auto en de bromfiets van zijn zoon. En hij meende, dat hij best eens uit mocht gaan en iets van het leven genieten. Eens, toen deze man zich te goed had gedaan aan een rijk voorzien maal en hij juist bezig was een gedeelte te lezen uit de Heilige Schrift, kwam de postbode en wierp in de bus het gemeenteblaadje met daarin het zakje voor de vaste bijdrage. En de man deed in het zakje iets van het weinige dat hem overgebleven was en hij dacht bij zichzelve: „Hiermede moet de gemeente maar genoegen nemen, dit is alles wat ik voor de Heer wil missen. De penningmeester moet maar zien ermee rond te komen".
Wat dunkt U, heeft deze christen goed gehandeld? *H.*

(Overgenomen uit „Ons Gemeenteblad", Apeldoorn)

Aan rustige wateren

versterkte harten

„U doe de Here toenemen en overvloedig worden in de liefde tot elkander en tot allen om Uw harten te versterken, zodat zij onberispelijk zijn in heiligheid voor onzen God en Vader bij de komst van onzen Here Jezus met al Zijn heiligen". (1 Thess. 3:12, 13).

De gemeente van Jezus Christus is als een huisgezin, waarin Gods kinderen hun opvoeding ontvangen. Het evangelie van de Here Jezus Christus, door hen aanvaard, heeft door zijn kracht de omkeer op hun levensweg gebracht. Het wil en kan hen hervormen in vernieuwing van denken en de daaruit voortvloeiende levenshouding. En, door het Woord Gods en de leiding van de Heilige Geest zal een ieder in de gemeente steeds meer een geheiligd leven trachten te leven. Wij zijn immers niet meer v a n deze wereld maar wandelen onze levensweg nu i n g e l o o f. Wij zijn nu van C h r i s t u s. Daarom worden leven van de gemeente „christenen" genoemd. Hand. 11 : 26.

Christenen hebben zèlf óók een taak ten opzichte van elkander, en - daarover neen - gezamenlijk voor deze wereld. Dus voor a l l e mensen, in a l l e levensverbanden. Nu is het de opdracht van de Here Jezus Christus Zèlf, niet slechts „in het geloof" maar ook „in de liefde" te zijn. Deze twee zijn met elkander verbonden als lichaam en geest. Evenals het lichaam ontbonden en verheerlijkt zal worden zal het geloof verwisseld worden voor het aanschouwen der heerlijkheid Gods. Maar: zonder geest is het lichaam dood. Zonder liefde is het geloof dood en kan het niet veranderd worden in verheerlijking.

Liefde is, vóórdat het zich kenbaar maakt door daden, een aangelegenheid van onze geest, ons innerlijk. A l s Gods Geest met onze geest getuigt, dat wij kinderen Gods zijn dan hebben wij allen lief, die evenals wij, uit God geboren zijn: Gemeenteleden, christenen, hebben elkander lief! De taak van gemeentelid tot gemeentelid ligt in het levensverband van geloof en liefde. En, wordt er al eens geklaagd over dorheid en doodsheid in de gemeenten, dan is toch dikwijls dit gezegde een openbaring van eigen geestesleven: hoe men zelf innerlijk is in het levensverband met Christus en de broeders en zusters.

„Geloofsliefde" is echter ook geen „doekje voor het bloeden", gedrenkt van en gekleurd door het „bloed der wonden". Geloofsliefde werkt genezend helend. Zij werkt door haar mogelijkheden van Godswege. Zij is bewust en willend door de persoon die deze liefde heeft èn geeft.

Een deel van het zelfde heil in Christus door Wiens striemen wij genezing vonden, want zij zoekt zichzelve niet maar de ander!

Door dit te doen wordt de lichte last van Christus een lust. Hierdoor versterkt Christus Zijn gemeenteleden in hun harten. Sterke harten in de strijd tegen de zonde. Sterke harten om zondaren de liefde van Christus in woord en daad te brengen.

Wie hierin zich geeft, diens hart zal onberispelijk zijn bij de verschijning voor God bij de komst van onze Here Jezus Christus.

Staveren *J. H. Blenkers*

Eén van Gods grootste gaven:

De gemeente

De gemeente is een grote gave van God aan Zijn kinderen. En nu denk ik maar even heel konkreet aan de zichtbare, plaatselijke gemeente, waarvan U en ik lid zijn. Wie alleen maar weet te spreken van de grote, onzichtbare gemeente, en niet deel heeft aan het leven der plaatselijke gemeente, mist heel veel.

Het griekse woord voor gemeente - ekklesia - beduidt zoiets als samengeroepenen door de Heer. Zonder Heer valt de gemeente weg, houdt ze op wezenlijk te bestaan. Het nederlandse woord gemeente doet ons bijna vanzelf denken aan een ander woord: gemeenschap.

Een gemeente is een groep van mensen, die iets, neen I e m a n d, **gemeen** hebben: Eén Heer, één geloof, één doop.

Haar eenheid ligt in **Christus.**

De broeders en zusters die we hebben, zijn niet onze keuze, maar ze zijn ons gegeven door Christus. Hij geeft ons daarom in die broeders en zusters niet alleen een zekere steun, maar ook een opdracht. De opdracht namelijk om te dragen, te steunen en lief te hebben om Zijnentwil.

Het is een enorme zegen dat we broeders en zusters hebben. Ook al zijn sommigen daarvan volgens ons maar zozo: helemaal niet zo bar geschikt om mee om te gaan. Immers: wat is een mens zonder broeder. Hoe zal hij opgevoed worden tot een mens die waarlijk zich verantwoordelijk weet, hoe zal hij groeien in liefde, hoe gekorrigeerd worden, hoe in zijn eenzijdigheid en begrensdheid aangevuld worden?

De gemeente is volkomen anders dan bv. de massa. In de massa kan men moeilijk, ja eigenlijk helemaal niet, persoonlijk zijn. In de gemeente wel. Al moet er meteen bijgezegd, dat Christus ons toch niet zonder meer wil laten blijven die we waren toen we tot Hem kwamen.

Onze persoonlijkheid moet geheiligd worden.

Maar verder is het toch zo dat daar, waar de gemeente waarlijk gemeente is, plaats is voor iedereen. Ieder kan met zijn **eigen** mogelijkheden en gaven deelnemen aan de arbeid. Het is juist daardoor dat de gemeente zich op zo'n rijke manier ontplooien kan. God heeft ieder mens een eigen aard gegeven, zodat Hij ook al het andere naar zijn aard schiep. God doet geen scheppingswerk aan de lopende band. God kent geen serie-artikelen. Het is goed er rekening mee te houden dat onze medebroeders de dingen vaak anders beleeft, beredeneert en aanvoelt dan U en ik. We moeten van het geloof geen eenheidsworst maken.

De gemeente is geen blijvend tehuis. Ze is veelmeer een noodwoning. Het kan er soms in tochten en lekken, maar toch is het een uiterst waardevol onderdak in noodweer.

De gemeente is ondanks alle gebreken (die we vaak maar al te goed kennen) een w o n d e r van God. Dat mensen van zo uiteenlopend karakter, aanleg, afkomst en ontwikkeling, zo lange jaren samen op kunnen trekken, samen kunnen werken, zonder dat de zaak uitelkaar springt, dat is een, menselijk gesproken, onbegrijpelijke zaak.

Het is dan ook niet menselijke inspanning, organisatietalent en uithoudingsvermogen, waardoor dit lukt, maar Gods goedheid die ons vasthoudt, bekrachtigd en samenbindt door de Heilige Geest.

De gemeente is niet zomaar een organisatie naast andere organisaties. We kunnen niet in één adem zeggen dat we lid zijn van de gemeente en van de plaatselijke schaakvereniging. Ze heeft niet te maken met één bepaald facet van het leven, maar met het leven in zijn geheel en in al zijn onderdelen.

Aan, in en door haar wil Christus Zijn werk op de aarde voortzetten. Vandaar dat de gemeente, en allen die er deel van uitmaken, voortdurend **bedreigd** leven. De levende gemeente wordt niet met rust gelaten. Ze valt aan, ze rukt op, ze vertegenwoordigt het Godsrijk, ze ontrukt aan de duistere machten steeds weer prooi.

Maar intussen is ze ook **beschermde** gemeente, want het is Christus Zelf die voor haar bidt en die zorgt dat de poorten der hel haar niet zullen overweldigen.

Gemeente . . . Hoe vol blijdschap en vreugde kunnen sommigen dat woord uitspreken. Ze hebben leren zien en ervaren, hoeveel God hen daarin geschonken heeft, en zich vol overgave en toewijding aan die gemeente van Christus gegeven.

Wf.

Drs D. Slort over:

De vervulling met de Heilige Geest (2)

In ons vorig artikel merkten we op, dat het spreken in tongen, niet het kenmerk is voor de vervulling met de Geest. Men kan met de Geest vervuld zijn, ook zonder die gave te bezitten. Het is op grond van Efeze 5 : 18, dat ons de eis gesteld is met de Geest vervuld te worden.
Deze vervulling **is mogelijk,** omdat de Heer deze beloofd heeft aan degenen die er Hem om bidden. Zo lezen we in Luc. 11 : 13 „Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, **hoeveel te meer** zal uw Vader in de hemel de Heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?" Indien wij maar bidden, zal God geven!
Met te meer vrijmoedigheid kunnen wij daarom bidden, omdat Hij zelf ons gebiedt vervuld te worden. Dat is bidden naar Zijn wil. Als de Here ons iets beveelt, kunnen we het ook. Hij vraagt nimmer van ons, wat we niet kunnen. Hij beveelt ons niet iets te doen, zonder dat we het bevel kunnen gehoorzamen. **God vraagt nooit het onmogelijke,** Hij is geen tyran. Hij wil ons vervuld zien, niet leeg en arm,dat is een oneer voor Hem.

Hoe komt het, dat vele christenen niet vervuld zijn met de Geest? Daarvoor zijn meerdere oorzaken aan te wijzen. Bv. **oprechtheid.** In ons bidden moeten we oprecht zijn, zoals in ons gehele christen-leven van ons wordt verwacht. Als ons christen-leven niet meer is dan een toneel-voorstelling, dan een uiterlijke vorm, dan bedroeven we de Heilige Geest en dan kan Hij in ons niet wonen.

Bij Finney las ik eens de volgende geschiedenis. Een predikant was in pension bij een dame, die er over klaagde, dat ze zo weinig bevrediging in de godsdienst vond. Op zekere dag ontving deze dame bezoek. Zij vertelde aan de bezoekers, dat ze 't toch wel erg vond, dat ze niet vooraf van hun bezoek kennis hadden gegeven. Zij drong er sterk op aan dat zij die dag bij haar door zouden brengen. De bezoekers maakten verontschuldigingen en gingen toch heen. Ze waren nog nauwelijks vertrokken, toen de predikant haar tot de dienstbode hoorde zeggen, dat ze niet begreep, dat die mensen zo weinig gezond verstand hadden, haar telkens lastig vielen en haar tijd in beslag namen. Dat was onwaar, compleet een leugen!
De predikant zei haar, dat de oorzaak van „het-geen-voldoening-vinden" in de godsdienst gelegen was in deze onwaarachtige inslag.
De Heilige Geest is de **Geest der waarheid.** Wanneer we niet wáár, niet oprecht zijn, kan de Heilige Geest ons niet vervullen. Een andere oorzaak is die der lichtzinnigheid, de **oppervlakkigheid.** Oppervlakkige christenen zullen niet met de Geest vervuld worden. Gods Geest is een heilige Geest! Waar Gods Geest is, daar is ook ernst! Er zijn mensen, die niet vervuld kunnen worden, omdat ze **jagen naar andere dingen.** Ze hebben één hartstocht, in zo kort mogelijke tijd, zo rijk mogelijk te worden! Al hun gedachten gaan daarnaar uit, hoe kan ik nog meer verdienen, wie betaalt me het meest?
Wanneer onze gedachten alleen daarmee vervuld zijn, dan geldt het woord van Paulus: „die rijk willen worden, vallen in de strik en in velerlei verzoeking".
Het is onmogelijk om dan met de Geest vervuld te zijn. Zijn deze mensen eenmaal rijk geworden, dan gaat het hun aan het hart als de gemeente bij hen aanklopt om eens flink te schokken voor de bouw van een evangelisatie-lokaal.
In hun omgang met anderen blijkt dan vaak, hoe vast ze aan hun geld zitten. Vraag maar eens aan mensen, die collecteren, waar ze het meest ophalen? Niet in de villa-wijken, niet bij de rijken....
Wanneer we aan het geld hangen en uitsluitend zoeken **„rijk te worden naar de wereld"**, dan kunnen we niet met de Geest vervuld worden.
Wat wij vaak **„kleine zonden"** noemen, is de oorzaak, dat ons christen-zijn ons geen vreugde geeft. Het zijn de kleine vossen, die de wijngaard bederven. Voor God zijn er geen „kleine" zonden. Met de zgn. „kleine zonden" bedroeven we de Heilige Geest - en de vervulling blijft uit.
Onbeleden en niet nagelaten zonden, zijn de oorzaak van een verschraald geestelijk leven. Het is niet voldoende, dat we heel in 't algemeen verklaren dat we zondaren zijn, dat we zonden gedaan hebben. Bij een werkelijke belijdenis van zonden, noemen we het beestje bij de naam! In het geval dat we onze schuld tegenover iemand belijden, moet het een **oprechte schuldbelijdenis** zijn, zodat degene tegen wie we gezondigd hebben bemerkt dat het eerlijk gemeend en spontaan is.
Zó, dat degene, die z'n schuld belijdt, niet vraagt: „is het zo genoeg, ben je nu tevreden?" Het ergste is, dat **God met een koude, vormelijke belijdenis niet tevreden is.** „Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar wie ze **belijdt** en **nalaat**, die vindt ontferming." (Spr. 28 : 13). Nadat we waarlijk onze schuld beleden hebben en aangedaan onrecht hebben hersteld, kunnen we bidden om een vervulling. Vóór dien zal het gebed niet verhoord worden.
Nog een enkele oorzaak willen we noemen. De **zonde der nalatigheid.** Het gaat niet alleen om wat we doen, maar ook om wat we niét doen!
We kunnen niet met de Geest vervuld worden, als we nalaten te doen wat God van ons vraagt! Als de Here ons heeft duidelijk gemaakt, dat we met iemand spreken en we doen het niet, uit valse schaamte - dan zal God bedroefd zijn! Dan zal ook het gebed verstoord worden!
Het zou voor Ezechiël niet best zijn als hij naliet de goddelozen van Gods wege te waarschuwen! Het kwam de Israëliet duur te staan, die naliet het bloed te strijken aan de deurposten, toen de verderfengel door Egypte ging.
Zonde van nalatigheid, kan oorzaak zijn dat er geen verhoring komt op het gebed om met de Heilige Geest vervuld te worden! Kortom: waar we de Geest weerstaan, daar komt geen vervulling.
De grote vraag is **of we werkelijk de vervulling met de Heilige Geest begeren!** Het komt voor dat we met onze mond zeggen: „Heer, vervul mij", en dat ons hart zegt: „Liever niet!" Het komt voor dat we het „wenselijk" achten, maar niet „noodzakelijk". Zoals iemand in een winkel wel wenst iets te bezitten, maar hij vindt het te duur en neemt het niet. We achten de vervulling wenselijk, want we hebben gehoord, dat vervulde mensen blijde en gelukkige mensen zijn, en dat willen we ook zijn. **Willen we de prijs betalen?** Willen we loslaten en opgeven, wat de vervulling tegenhoudt?
Het offer brengen van onze eigen wil, het loslaten van zonden, het doen van hetgeen we nalieten, wereldse vrienden opgeven, een ander leven beginnen.
Willen we er werkelijk om bidden? Begeren we de Heilige Geest in ons leven?

Lezers aan het woord

De gemeente en Israel

Geachte redaktie,
In „De Christen" van 27 juli jl. schrijft ds J. Louw over de betrekking tussen de gegemeente en Israel.
Ds Louw schrijft o.a.: „Wat het volk Israel **naar idee en bestemming** was, **is in Jezus verwerkelijkt."** Hij gaat hierbij uit van de gedachte dat **het in Christus gelovende „overblijfsel" van het volk Israel** (Rom. 9 : 27, 28; Jes. 10 : 22; Rom. 11 : 12, 25-26) **een deel van de gemeene uit de heidenen is.**
Verder schrijft ds Louw: „De ene, oude heilstam: Christus, krijgt een volledige kruin, bestaande uit niet anders dan in Hem gelovenden, vergaderd uit vele volken, onverschillig wat hun oorsprong naar de natuur ook was".
Dat gelovigen in Christus uit Israël èn de gemeente uit de heidenen hun **eeuwige bestemming** (in de zin van 1 Kor. 15 : 24-28) **God alles in allen,** aan Jezus Christus te danken hebben, is volkomen bijbels. In **dat opzicht** is er geen onderscheid tussen jood

Nader bezien

Wij en de oekumene

De vraag of onze unie-gemeenschap zijn lidmaatschap van de wereldraad en van de nederlandse raad van kerken zal kontinueren is binnen onze gemeenten dus opnieuw aan de orde gesteld. Vol gens een mededeling van de unie-kommissie zal een daartoe benoemde studiekommissie de gemeenten vóór de algemene vergadering van 1963 rapporteren.

Ten aanzien van dit lidmaatschap hebben wij in onze gemeenten, zowel bij voorgangers als bij niet-voorgangers, een merkwaardige houding tegenover de oekumenische beweging gekonstateerd. Een houding van vrijblijvendheid welke nogal eens uitmondt in de opinie, dat we aan het „gesprek der kerken" moeten blijven deelnemen .. niet omdat ook wij van de anderen iets zouden kunnen ontvangen maar omdat de anderen van ons moeten leren

Nu is altruïsme een der belangrijkste christelijke deugden het is immers zaliger te geven dan te ontvangen. Of echter het „altruïsme", dat uit boven gesignaleerde houding spreekt, zulk een christelijke deugd is wagen we ernstig te betwijfelen. We geloven, dat het een ondeugd is.

*Om bij voorbaat misverstanden en beschuldigingen van relativisme te voorkomen willen we nog weleens herhalen, dat onzes inziens het meest belangrijke knelpunt der oekumene ligt daar waar wij, **zowel historisch als bijbels**, het beginsel van de gemeente van gelovigen stellen. Dat is onze „inbreng" in het gesprek der kerken.*

Hoe belangrijk deze „inbreng" evenwel ook is (we zijn de laatsten om het gewicht daarvan te onderschatten), ook de anderen hebben hun „inbreng"!

Ook wij kunnen ontvangen van de anderen. Er zijn in - laten we maar zeggen - de kerken schatten bewaard gebleven, door de eeuwen heen, welke bij ons, hetzij uit reaktie, hetzij vanwege een bepaalde eenzijdigheid, zo goed als verloren zijn gegaan.

We mogen onze baptistische beginselen niet zo absoluut stellen dat ze naast de orthodoxie der kerken slechts als een andere orthodoxie fungeren.

De houding van vele baptisten ten aanzien van de oekumene wordt misschien wel op zijn best gekarakteriseerd door het antwoord (in een gesprek dat we kortgeleden in Zürich bijwoonden) van een britse baptist op de vraag wanneer de Southern Baptist Convention (USA) zou toetreden tot de wereldraad; het (schertsende) antwoord luidde: als ze de wereldraad kunnen overnemen.

v.D.

We moeten goed nagaan in welke zin het nieuwe testament het woord Israël en zijn verwante begrippen bezigt. Vandaar uit moeten we dan terug lezen in het oude testament, en daarbij niet vergeten dat het openbaringsbeeld zich uit de aard der zaak (zal het onderricht niet onvruchtbaar zijn) zich aansluit bij de voorstellingswereld van de tijdgenoten der profeten. Gehouden in nieuwtestamentisch licht kunnen de woorden van de laatsten een zin gehad hebben, hunzelf nog verborgen. Het evangelie is door de joden misverstaan, las ik eens, niet omdat de vervulling benéden de verwachting bleef, maar op zoveel hoger plan plaats greep en plaats grijpt, dan het volk der openbaring in zijn onvolgroeide staat, gezegd kon worden.

De beslissende vraag is m.i.: wat is essentieel Israel?

Wij moeten het oude testament niet lezen als joden, maar als christenen.

L.

---

en heiden (Rom. 10 : 12). Maar, dat betreft de **individuele jood en heiden in de gemeente van de bedeling waarin wij nu leven.**

Ds Louw houdt geen rekening met het feit, dat Israel **als volk nadat de volheid der heidenen zal zijn ingegaan, weer Gods heilsorgaan wordt** (Rom. 11 : 12; Hand. 15 : 13-18).

De meer gehoorde bewering, dat de gemeente (bestaande dus uit in Christus gelovende heidenen èn joden) als het zg. nieuwe Israël, haar taak als Gods heilsorgaan van het volk van God onder het oude verbond zou hebben geërfd, vindt in de bijbel geen rechtsgrond. **Israel is niet dood en dus ook niet onterfd!,** (Rom. 11 : 12).

De gemeente van de nieuwe bedeling is alleen een tussenschakel in de (tijdelijk) afgebroken draad van Gods werk door Israël. Israël wordt weer Gods heilsorgaan als de gemeente uit de heidenen, inklusief de individuele gelovige joden, door „haar" Heer en Hoofd: Christus, is opgenomen in heerlijkheid.

Israel **was en zal zijn:** een **bepaalde natie,** terwijl de gemeente een vergadering van gelovigen in Christus uit **alle volkeren** en naties is.

Is dat, wat al enige jaren, in het land Israël gebeurt, niet in de eerste plaats de vervulling (hoewel nog gedeeltelijk) van Gods beloften. Zie bv. Jeremia 23; Jesaja 34 : 17; Ezech. 36 : 2, 4, 8, 10-12 en Ezech. 37 : 25, 27. Heeft God **Israël** niet beloofd (Gen. 17 : 8) dat Hij aan **dat volk** het land Kanaän als **een eeuwigdurende bezitting** zal geven? En **houdt dat niet in** dat het **volk** Israel er **eeuwigdurend zal zijn?** De beloften Gods, óók aan Israel, zijn **onberouwelijk** (Rom. 11 : 29). Er is veel tekstmateriaal in de bijbel, waaruit blijkt dat de gemeente **tijdelijk** als **Gods** heilsorgaan fungeert. Als God **Israel** noemt, dan bedoelt Hij toch ook Israel. Zo wordt bv. in Galaten 6 : 16 de gelovigen uit de gemeente èn het Israel Gods **onderscheiden.**

In Jesaja 9 : 6; Jeremia 23 : 5-8; 1 Cor. 15 : 52 en Luk. 1 : 31-32, blijkt dat Jezus Christus op de **troon van David zal heersen!**

En waarom is de aankondiging van de engel Gabriël in Luk. 1 : 31 wel **letterlijk vervuld** en zouden wij de verzen 32 en 33 **vergeestelijken?** Ik ben maar een eenvoudige broeder in het geloof en ik heb heel wat opgestoken van wat ds Louw schrijft, vooral in de rubriek „Losse Schakels", doch ik ben, aan de hand van Gods Woord overtuigd dat zijn visie op de toekomst van Israel **niet** de juiste is, maar dat, ondanks het feit dat Israel Jezus Christus als „de lijdende **Knecht des Heren**" verwierp, de tijd spoedig aanbreekt, dat Israel, d.w.z. het „gelovige overblijfsel", **Hem zal aanschouwen, die ze doorstoken hebben** (Zach. 12 : 10).

Uw broeder in Christus,
Amsterdam P. v. d. Veen

Een opmerking:

De gedachten en verwachtingen, door br P. v. d. Veen in bovenstaand stuk neergeschreven, zullen weinig lezers van „De Christen" onbekend zijn. We onthouden ons van het plaatsen van aantekeningen, omdat het te weinig de vraag raakt naar het nieuw-testamentische Israel-begrip.

Kursus praktische gemeentekunde

Enkele weken geleden werden de raden der baptistengemeenten door de kommissie van vorming en dienstbetoon ingelicht over de door deze kommissie te organiseren kursus voor praktische gemeentekunde. Met deze kursus - aan de voorbereiding ervan wordt op 't ogenblik de laatste hand gelegd - treedt deze betrekkelijk nieuwe kommissie voor 't eerst in de openbaarheid.

Het is een nieuw werk dat deze kommissie onderneemt. Incidenteel werden er in het verleden reeds pogingen ondernomen om iets te doen aan de „kader"-vorming van onze gemeenten - pogingen die dikwijls met zegen werden bekroond! - dat nu op landelijk niveau op deze wijze gewerkt wordt aan de training en vorming der gemeenten lijkt ons een zeer belangrijke vooruitgang.

Het ligt in de bedoeling dat deze kursus(sen) begin januari 1963 start(en). Ongeveer twee maal per maand, dat wil zeggen 's zaterdags om de veertien dagen zal de kursus praktische gemeentekunde gelijktijdig in tien distrikten worde gegeven. Deze eerste kursus zal bizondere aandacht schenken aan het wezen der gemeente, principiëel en praktisch en de ambten en diensten in de gemeente. Een kursusboek, waarin de te behandelen stof, zal binnenkort verschijnen; de voorgangers ds J. Broertjes, ds J. van Dam en drs J. Reiling zijn belast met de samenstelling van dit „lesboek".

Het kursusgeld zal *f* 10,- per deelnemer bedragen, waarbij is inbegrepen het door elke kursist aan te schaffen kursusboek. Voor nadere inlichtingen wenden men zich tot de plaatselijke gemeente of het unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem, waar men zich ook heeft te melden voor deelname aan de kursus (tot 15 november a.s.).

v. D.

De heilige geest en de opstanding

Het is niet juist de opstanding der doden te beperken tot een weder levend worden van het gestorven en ontbonden lichaam. Dat de opstanding ook de mens in zijn lichamelijk, aan de overige schepping gebonden bestaan betreft, is duidelijk, maar dat is niet het enige, zelfs niet het voornaamste aspekt van deze verwachting. De eerste christenheid heeft belijders gekend, die leerden, dat de opstanding reeds geschied was, ofschoon ze nog in het niet-vernieuwde lichaam leefden. Zo weinig was de lichamelijke wederkeer voor hen het beslissende bij de opstanding. Paulus bestrijdt deze opvatting als een dwaling, waarmede echter niet gezegd is, dat hij van oordeel was, dat het geloof in de opstanding volledig gegrepen zou zijn met de verwachting van de herleving van het lichaam, 2 Tim. 2 : 18.

DE LEER DAT „de opstanding reeds heeft plaats gehad", die Hymenaéus en Philetus propageerden kan op een misverstand berust hebben, voortgesproten uit verklaringen van Paulus zelf:

en heeft ons mede opgewekt, Efeze 2 : 16;
in welken gij met hem opgewekt zijt, Kol. 2 : 12;
indien gij dan met Christus opgewekt zijt, Kol. 3 : 1.

De beide dwaalleraren waren wel tot hun onjuiste inzicht gekomen, doordat zij, als heidenen van geboorte, in het woord opstanding niet óok hoorden de aanduiding van de lichamelijke verrijzenis. Zo werd de waarheid door hen gehalveerd, en wie een waarheid halveert, verkeert haar.

Dood en opstanding van de mens hebben het beide met de Geest te maken. De dood is het ontvallen zijn aan de Geest van God en daardoor het gevallen zijn uit de relatie met God.

De opstanding is het weer indalen van die Geest in de mens, waardoor het in zijn relatie met God hersteld wordt.

DE NATUUR IS de dienstmaagd van God. Door deze Zijn dienstmaagd voltrekt God het oordeel des doods aan de zondaar. Maar toch is, volgens de Schrift, het sterven meer, ja in wezen iets anders dan een natuurproces. Maar is het sterven van een mens meer dan een natuurproces, werkt zich in dat proces iets anders uit dat alleen ontbindende natuurkrachten, dan moet ook de opstanding iets anders, iets meer zijn dan bloot een herleven van het gestorven en uiteengevallen lichaam. Als de laatste oorzaak van de dood van de mens ergens anders ligt dan in de natuur, dan moet aan de opstanding van het lichaam iets vooraf gegaan zijn dat tot achter de natuur terug gaat. De herleving van het lichaam is dan de vrucht van een omvangrijker en hoger gebeuren.

OP HAAR EERSTE bladzijden, waar 't erom gaat om, op grond van het de mens eigene, diens plaats en taak in het scheppingsgeheel vast te stellen, zegt de Schrift ons aangaande de mens drieërlei:

1. zijn geformeerd zijn uit het stof der aarde, gelijk de vóór hem geschapen kreaturen;
2. zijn verhoging op een niet meer strikt stoffelijk niveau, doordat God hem Zijn adem inblies;
3. zijn ontvallen zijn aan dit niveau door ongehoorzaamheid.

Door zijn ontvallen aan het niveau, waarop hij door de Geest geplaatst werd heeft hij nog wel geest, maar staat hij niet meer onder de heerschappij des Geestes.

Het bezit van geest is het onderscheidende kenmerk van de mens. Ligt daarin niet die mogelijkheid tot ontwikkeling, die bij het menselijk geslacht is waar te nemen?En maakt deze ontwikkeling de geschiedenis van het menselijk geslacht niet tot 'n boeiend schouwspel? De mens veranderde, zonder een ánder te worden, óf - is hij is een vèr verleden tóch een ander geweest?

Heeft hij eenmaal, op bevel van de Schepper, een essentiële verandering ondergaan? Heeft het eenmaal in zijn ontstaansgeschiedenis geweerlicht? Sprong eenmaal op hem een hemelse vonk over, uitslaande in een vlam van hoger leven?

ZOU DEZE WENDING in 's mensen verleden de verklaring daarvan kunnen zijn dat, terwijl enerzijds het verschil tussen hem en de onder hem levende schepselen zo opvallend gering is, het anderzijds zo onmetelijk groot is? Het verschil tussen mens en dier is, wat betreft hun komen op, hun gaan over, en hun scheiden van de aarde zo - we zouden haast zeggen - hinderlijk gering, dat de Prediker geneigd schijnt alle wezenlijk verschil tussen hen te ontkennen: mensen, zegt hij, zijn eigenlijk dieren; ze hebben enerlei adem. Wie, vraagt hij, konstateert iets anders?, Pred. 3 : 19-21.

NA HET ONTZINKEN aan de wereld van de geest, de wereld van hogere orde door zijn breuk met God, heet het: gij zijt stof! Dat was geen konstateren, maar een oordeel -aanzegging, gevolgd door een geleidelijke voltrekking van dat oordeel: tot stof zult gij wederkeren.

Het feit, dat de mens moet sterven is een voortdurende herinnering aan dit los geraakt zijn van God. Zijn val uit de geheel enige betrekking tot God, waarin hij stond, leidde tot 'n algemeen verval. Zo ontstond het raadsel „Mens". Het **raadsel** mens, want de mens van nu is een gekompliceerd verschijnsel. Immers de mens, die door ongehoorzaamheid uit de bizondere persoonlijke relatie met God viel en kwam onder het oordeel: gij zijt stof, had eens een verheffing boven de stof beleefd, die hem naast God plaatste: een weinig minder dan goddelijk; Psalm 8. Een herinnering ging met hem mee, die hem belette zich in het animale, het geest-dervende leven, het leven buiten de bewuste Godsrelatie, thuis te voelen. Hij voelt zijn sterven niet als louter een natuurproces, maar als een vijandige daad, Rom. 5 : 12, I Kor. 15 : 26 als van een vreemde overheerser, onder wiens macht hij niet uit kan komen.

Slechts God kan hem onder die macht weghalen, hem weder oprichten. Dat wil zeggen, dat slechts God de mens verwerkelijken kan. Ons pogen levert niets op dan karikaturen.

DE EERSTE DAAD Gods om de mens door mededeling van Zijn Geest ten volle te doen ontbloeien tot heerlijkheid en heerschappij, is door ongehoorzaamheid verijdeld. De eerste „Adam", d.i. de eerste mens, faalde. Maar God brengt Zijn voornemen toch tot uitvoering, ditmaal door inschakeling van een tweede Adam: de mens Jezus Christus. In Jezus Christus realiseert God de mens, die door zijn ongehoorzaamheid, niet tot zijn „zelf" kwam, niet werd, wat hij potentiëel was, Hebr. 2 : 5-9.

Na Adams verheffing **tot** mens en zijn val **als** mens, gaat de geschiedenis in de richting van Jezus' komst en vindt in diens komt haar ontraadseling, en in Zijn toekomst haar voleinding.

Door zijn toedoen komt de Geest terug en wel doordat Hij in Zijn sterven de verbroken relatie met God herstelt (verzoening) en bij die zondaar, die zich door bekering en geloof in de vernieuwde relatie met God laat terugbrengen (verzoenen). Deze zondaar komt weer onder de heerschappij van de Geest van God en vindt daarin algeheel herstel, volledige opstanding voltooit zich in de opneming van het menselijk lichaam in de sfeer der onsterfelijkheid.

DE OPSTANDING BEGINT met de wedergeboorte. De wedergeboorte is teken en vrucht van de instorting van de Geest van God, die niet slechts de betrekking tussen de mens en God herstelt, maar ook de betrekking tussen de mens en de overige schepping.

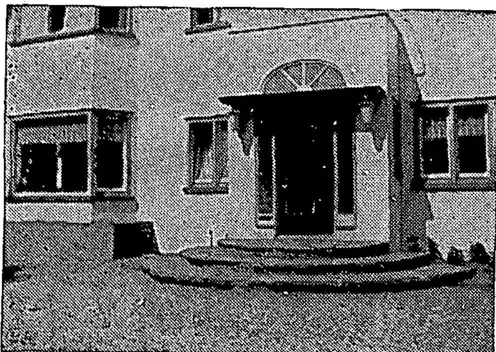
De inwendige mens wordt vernieuwd van dag tot dag, 2 Kor. 4 : 16. De verandering is een geleidelijke: van heerlijkheid tot heerlijkheid, 2 Kor. 3 : 17 en 18. Christus krijgt gestalte in hem en zo komt de mens tot volle verwerkelijking van hetgeen hij naar zijn bestemming is, Gal. 4 : 19.

DE OPSTANDING IS dus inderdaad reeds begonnen. Uit de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in de gelovige

wordt de zekerheid afgeleid van het oprijzen van diens lichaam boven de sfeer des doods uit, Rom. 8 : 11. De in beweging zijnde opstanding der doden als gevolg van de komst van de Geest en Zijn werking in de gelovige betekent dat God kind naar zijn nieuwe aard niet meer staat onder de wetten, die de stof en haar gebruik beheersen. De Geest regeert. Daarom kan Gods kind de stof anders gebruiken. Het ene moment is de verrezen Heiland afwezig bij Zijn jongeren, en dan is Hij weer plotseling in hun midden, eet, drinkt, spreekt en wandelt met hen. Bij de mens Jezus is de materie aan de Geest gehoorzaam en dit zal zo zijn bij allen, die door wedergeboorte tot een algehele opstanding gekomen zijn.
In de prae-figuratie van de nieuwe levensstaat wandelt Jezus op het water, vermeerdert Hij broden en vissen, verandert water in wijn en als de relatie tussen de mens en God hersteld is, vaart Hij op naar de hemel. En dit openbaart zich niet uitsluitend inwendig, maar ook aan nog in de sfeer des doods zich bevindende lichamen: doden worden opgewekt, zieken genezen. Ezechiël wordt door de Geest opgenomen en verplaatst, Filippus wordt door de Geest weggenomen. De belofte voor de nieuwe tijd is, dat zij, die hem beleven, zullen opvaren als arenden, zullen lopen en niet moede en wandelen en niet mat worden.
De orde is hersteld: de materie is de Geest dienstbaar.
Dát betekent de opstanding der doden.

L.

Van de Vinkenhof

Graag willen we U deelgenoot maken van de goede resultaten van onze zomeraktie ten bate van „Renderloo".
Alleen in de maand juli werd een bedrag van *f* 766,65 bijeengebracht door de velen, die onze arbeid een warm hart toedragen. We hopen, dat de maand augustus ons een dergelijk resultaat zal geven, zodat de financiële lasten wegens de verbouwing van „Renderloo" een aanmerkelijke verlichting zullen ondergaan. Misschien is Uw vakantie voordeliger uitgevallen dan U verwacht had, dan is er nu voor U de gelegenheid om mee te werken aan een prachtige afsluiting van de Zomeraktie.
Deze aktie is een beeld van de hechte verbondenheid, die velen met onze arbeid gevoelen. Uit primitief kampwerk zijn in de loop der jaren drie ontmoetingscentra gegroeid, waar vele ook deze zomer weer een werkelijke vreugde hebben ontvangen.
Hoewel de gemeenschap op „De Moraine" heel anders wordt ervaren dan op „Renderloo", en hoewel op „Renderloo" de tijd anders wordt besteed dan op „De Vinkenhof", toch wordt aan al deze plaatsen een rijke zegen ontvangen. Deze ontmoetingsoorden zijn ons dierbaar geworden en we hopen, dat God ons samen de wegen mag wijzen waarop deze centra nog meer dienstbaar gemaakt kunnen worden.
Als U dit bericht onder ogen krijgt, gaan onze werkkampen beginnen met de afbraak van de zomerkampen. Het seizoen is voorbij. Wij sluiten af.... ook onze Zomeraktie! Hieronder laten we de namen volgen van hen, wie bijdrage nog niet verantwoord werd. We zijn de gevers van harte dankbaar, maar we hopen, dat nog velen zich zullen aansluiten met een bijdrage voor ons geliefd centrum „Renderloo"!

Verantwoording:
W. H. te G. *f* 5,-; G. H. te G. *f* 10,-; L. H. M. te S. *f* 5,-; H. K. te H. *f* 20,-; C. G. te A. *f* 5,-; S. G. te A. *f* 5,-; W. d. B. te G. *f* 5,-; H. K. te H. *f* 25,-; D. W. te S. *f* 10,-; K. V. te A. *f* 10,-; T. v. d. W. te S *f* 100,-; H. N. te E. *f* 3,-; N. N. te H. *f* 1,-; N. N. te L. *f* 5,-; kampen 4e week „De Vinkenhof" *f* 27,37; kamp 4A „De Vinkenhof" *f* 17,50; kampen 4B en 4C „De Vinkenhof" *f* 11,60; kampen 5e week „De Vinkenhof" *f* 20,62; kampen 4e en 5e week „De Moraine" *f* 68,58; kamp 1A „Renderloo" *f* 8,80; kampen 4e week „Renderloo" *f* 59,30; kampen 5e week „Renderloo" *f* 42,88.

J. J. Kiwiet

Oekumenische raad van kerken in Ned.

„Gemeente - Commissie"

Konferentie op 22 en 23 september in het Oolgaardthuis, Klingelbeekseweg 19,

ARNHEM

De jaarlijkse konferentie van de oekumenische raad van kerken in Nederland wordt ditmaal belegd door de „Gemeente-Commissie" van de raad op 22 en 23 september 1962. Als konferentie-oord is gekozen: het Oolgaardthuis, Klingelbeekseweg 19 te Arnhem.
Van harte nodigt de „Gemeente-Commissie" allen, die in de oekumenische beweging, het werk van de wereldraad van kerken en dat van de oekumenische raad van kerken in Nederland belangstellen, voor deze konferentie uit. Natuurlijk zijn ook leden van lokale oekumenische raden, kommissies van de raad en andere oekumenische organen - vooral zij, die sinds kort daarin deelnemen - welkom.
De konferentie zal onder leiding staan van ds A. P. van der Haas ('s Gravenhage) en ds H. A. C. Hildering (Elden, Gld.).

PROGRAMMA

Zaterdag 22 september

3.30 uur	opening
4.— uur	„Wat is de oekumenische beweging eigenlijk?" door Mr A. W. Kist (Oegstgeest)
6.— uur	broodmaaltijd
7.30 uur	„Na New-Delhi", door dr J. A. Hebly (Enschede)
9.— uur	Dia's over het werk van de wereldraad van kerken.
10.— uur	avondsluiting.

Zondag 23 september

10.— uur	kerkdienst
12.30 uur	warme maaltijd
2.— uur	„De kerken en hun oekumenische stappen", door ds W. Knoppers (Utrecht)
4.30 uur	vragenuurtje
5.30 uur	sluiting

Er zal ruim tijd zijn voor onderling gesprek. Deelnemersprijs *f* 11.-; nadere inlichtingen en aanmeldingen bij: Janskerkhof 15, Utrecht; tel. (030)-22779.

OEKUMENISCHE HULP

Hulp aan zelfstandig Algerije

Mensen gevraagd

Op 5 juli is Algerije zelfstandig geworden. Nog steeds echter is de strijd in dit land niet geweken en ook nu nog beleven de bewoners in velerlei opzicht spannende dagen.
De europese wijken maken een doodse indruk, maar in de mohammedaanse begint een nieuwe leven op te bloeien.
Overal ziet men de nationale kleuren van Algerije. Tal van organisaties als bijvoorbeeld de padvinderij, hervatten hun aktiviteiten. Met de terugkeer van de vluchtelingen is een begin gemaakt. Uit Tunesië en Marokko bijvoorbeeld zijn reeds 130.000 vluchtelingen gerepatriëerd.
De hulpverleningsorganisaties, die namens de kerken sinds jaren in Algerije gewerkt hebben - en onder hen namen Cimade en Mennonite Central Committee een vooraanstaande plaats in - hebben hun werk zonder onderbreking kunnen voortzetten.
Medische hulp en verdeling van voedsel staan daarbij bovenaan de lijst. Maar ook, zo vertelde dezer dagen in Nyborg de direkteur van Cimade, ds Jacques Beaumont, zijn er reeds 90.000 bomen geplant. Uiteraard is dit aantal niets in vergelijking tot wat nodig is om al het gekapte en verbrande hout te vervangen. Het begin echter is er!
Het reeds aangevangen werk zal in de komende maanden een veel grotere omvang gaan aannemen. De aktiviteiten van de christelijke hulpverleningsorganisaties zijn gebundeld in één centraal lichaam. Deze instantie, waarvan „Interchurch Aid" één van de leden is, heeft hulp gevraagd tot een totaal bedrag van ongeveer 3,5 miljoen gulden. Door toezeggingen uit alle delen van de wereld - ook de nederlandse kerken droegen hierin bij - is het grootste deel hiervan gevonden.
De behoefte aan materiële hulp in de vorm van medicijnen, vitaminetabletten, hoogwaardig voedsel, maar ook van dekens, laarzen en - kleinere - landbouwgereedschappen, blijft bestaan.
Tijdens het jaarlijkse beraad van afgevaardigden van de oekumenische en kerkelijke hulpverleningsorganisaties, dat zojuist in Nyborg werd gehouden, kwam duidelijk naar voren, dat thans het meest behoefte bestaat aan mensen, die bereid zijn voor twee of drie jaar hun werkkracht beschikbaar te stellen voor hulp aan Algerije. Het aantal aanmeldingen van geschoolde krachten is veel te gering geweest.
Waar zijn de doktoren, de verpleegsters, de leraren, de maatschappelijke werksters met goede kennis van Frans (en zo mogelijk van Arabisch)? Hoe zijn bekwame vaklieden als bv .drukkers te vinden? Waar is de man die leiding kan geven aan het werk van op zijn minst een 100-tal geschoolde krachten, en die naast zijn talenkennis voldoende bekendheid heeft met de mohammedaanse wereld?
In de maanden mei en juni alleen hebben 300.000 Fransen Algerije verlaten. Het gebrek aan artsen, leraren etc. is er nog belangrijk door verergerd.
Volgens een oudtijds gemaakte afspraak is in Algerije door de Fransen geen zending of missie bedreven. In Algerije is een kleine christelijke gemeenschap. Ook deze is sterk uitgedund, al hebben verschillende franse christenen besloten te blijven. Voor de kerk daar is nu de vraag: zal zij een soort ambassadekerk worden, of zal ze een aandeel hebben in de nieuwe situatie bij de opbouw van het land.
Er liggen mogelijkheden te over, aldus ds Beaumont. „We mogen zelfs zeggen, dat het er in de komende tijd niet om gaat **wat** we doen, maar **hoe** we het doen", meende hij.
De kans om door een positieve daad onze bijdrage te geven en te laten zien, dat christelijke hulpverlening een beschikbaar zijn is, een geven zonder vragen, is nu - nog - aanwezig.
Aan de nederlandse kerken is gevraagd zo mogelijk behalve 15 deskundigen, ook een leider voor het werk in Algerije te vinden.
Hoewel finantiële hulp nog zeer welkom is voor de verzending van medicijnen, hebben we ditmaal een heel speciaal verzoek: helpt ons mensen vinden!

Onze Birmezen gearriveerd

Op 4 juni landden twee jonge Birmezen op Schiphol. Zij waren gekleed in de traditionele birmese longhi en hadden slippers aan hun voeten. Het was zelfs voor nederlandse maatstaven koud die dag. Geen wonder dan ook, dat het tweetal met de jas nog aan bij hun gastheer dadelijk zo dicht mogelijk bij de flink opgestoken kachel kropen.
Het is nu enige weken later. Jane Belley en Khim Maung Tun zijn aan het werk getrokken. De eerste bij 'n pluimveebedrijf in Woudenberg, de andere bij één in Wolfheze.
Gedurende anderhalf jaar zullen zij zich in Nederland bekwamen in de kippenfokkerij. Beiden hebben zij een studie aan het **baptistenseminarium in Rangoon** voltooid. De kerk daar beseft, dat het haar taak is in de wereld te staan, en een bijdrage te geven tot ontwikkeling van het land. Het houden van kippen zal niet alleen voor vele dorpsbewoners een belangrijke bron van inkomsten kunnen zijn, maar ook kunnen eieren bijdragen tot een betere voeding. De dorpelingen zullen echter over de nodige kennis betreffende het verzorgen, huisvesten en voederen van de kippen moeten kunnen beschikken. Op een enkel groot bedrijf na, staat de kippenfokkerij in Birma nog in de kinderschoenen.
De tijd in Nederland zullen de beide Birmezen doorbrengen met werken, daarbij hun oog gericht op het land en de dorpen die zij straks zullen gaan dienen. Behalve het werk, is er de studie om ook theoretisch alles onder de knie te krijgen. De birmese dracht maakt plaats voor een meer op ons klimaat gerichte kleding. Maar longhi en slippers blijven gereserveerd voor de vrije avonduren.

Mededelingen

Afscheid ds J. Ketelaar

De dienst, waarin ds J. Ketelaar afscheid neemt van de baptistengemeente te Hoogezand, wordt gehouden D.V. zondag 19 augustus a.s., 's namiddags 3.00 uur in het kerkgebouw van de Ned. Herv. gemeente (bij de dam).

E. d. V., sekretaris

Wijzigingen telefoonnummers Alblasserdam

Ds J. van der Veen is thans te bereiken onder nummer (01859)-2987; de sekretaris der gemeente, br A. C. van Well, onder nummer (01859)-2937.

Beroepingswerk

Bedankt: voor Deventer, H. van der Werf te Emmen.

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 17 augustus 1962

Jaargang 79 Nr. 3640

Opdat de gemeente gemeente blijve!

Ten opzichte van de tuchtoefening staat de gemeente voor twee gevaren. Ze wordt verzocht de tucht te verwaarlozen en de tucht op onjuiste wijze uit te oefenen. Wat het eerste aangaat, zo stelt ze daarmede haar bestaan op het spel, dat wil zeggen dat ze als gemeente ondergaat in iets anders: een christelijk religieus lichaam. En door de tucht onjuist toe te passen, ondergaat ze de verandering van gemeente in sekte.
Wil de gemeente bewaard blijven voor zelfverlies naar een van beide kanten en noch „kerk" noch „secte" worden, dan moet ze verstaan in welke zin er in het nieuwe testament gesproken wordt van tucht, wat haar doel is, en hoe ze dienovereenkomstig moet worden toegepast.

TUCHTOEFENING IS VOOR de gemeente van Christus een levensbelang. Tuchtoefening is bij haar haar ook mogelijk, dank zij haar samenstelling. De vóóronderstelling van gemeentelijke tucht is de gemeente van gelovigen, van zulken dus, tot wier binnenste de Heilige Geest toegang heeft. Waar dat inwonen van de Geest ontbreekt, heeft tuchoefening geen zin. Er is dan van binnen geen Stem, die mede-getuigenis geeft. In hem onbreekt de kennis van dat leven, waartoe hij door de tuchtoefening terug geroepen zal worden.

VERZUIM VAN DIE tuchtoefening heeft voor de gemeente ernstige gevolgen. Wanneer we de zeven brieven in het Boek der Openbaring lezen, de hoofdstukken 2 en 3, dan merken wij dat de gemeenten deze daad van ziel- en zelfbehoud al vroeg begonnen te verwaarlozen. Een verkeerde verdraagzaamheid had haar intrede gedaan; het ontbrak aan de moed om schadelijke verschijnselen krachtig aan te pakken, in de personen die het kwaad de gemeenten binnen droegen. Dit verwaarlozen van de tucht was symptoom van het gezonken liefdepeil in de gemeenten, Openb. 2:4. Duidelijk zegt de Heer in deze brieven, dat tuchtoefenen voor de gemeenten een kwestie is van zijn of niet-zijn.

IS DE ZONDE bekend geworden, dan moet de gehele gemeente in de tuchtoefening betrokken worden. Zij is n.l. in haar geheel verantwoordelijk voor aller welzijn. Door de gemeente op te roepen om de zonde, in haar midden bedreven, te veroordelen, distancieert ze zich van de zonde, wordt haar bewustzijn Gods heilig en tot heiligheid geroepen volk te zijn, opgevoerd.

Aan de zonde, waar ik niet tegenin ga, sta ik mede schuldig. Zonde, die niet als zodanig wordt aangewezen en afgewezen, verzwakt het geestelijke leven in de gemeente en knaagt de kracht uit haar getuigenis weg. Door als gemeente tucht op elkander uit te oefenen, zijn de leden gehoorzaam aan de opdracht (Fil. 2:12 en 13) werkt aan elkanders heil, niet ruw, bruut, maar in gevoelige, omzichtige wijze. Op de manier waarop, de geest waarin tucht wordt uitgeoefend komt heel veel aan. Een verkeerde manier van zielen die ziek zijn, dus geestelijk in gevaar verkeren, te behandelen, zal haast altijd een averechtse uitwerking hebben. Inplaats van de zielen te trekken (en dat betekent toch tucht) zal men ze afstoten. Daarom moeten tuchtzaken - neen: niet buiten de gemeente gehouden worden (weg van de minste weerstand) maar onder goede leiding worden behandeld. Maar de gevaren die de tuchtoefening begeleiden, mogen er nooit toe leiden, dat men haar maar achterwege laat. Tot een trouw gebedsleven wekke het de gemeente op.

MEN MOET GOED onderscheiden tussen tuchtoefenen en afsnijden.
Tucht heeft betrekking op de reinheid der gemeente.
Afsnijding heeft betrekking op de zuiverheid, de echtheid der gemeente.
Getuchtigd wordt wat ziek is: genezing is haar doel.
Afgesneden wordt wat dood ging, wijl het op gebed en vermaan niet meer reageert en door- zondigt.
Ieder die in de gemeente wordt opgenomen, moet er zeker van kunnen zijn, dat de gemeente oordeelt, dat hij een kind van God is en de zaligheid ontving. Vergel. Hand. 16:15. En ieder, die door de gemeente als lid wordt gehandhaafd moet er zeker van zijn, dat de gemeente van oordeel is, dat hij het eigendom van Christus is en deel heeft aan het heil. Zondigt hij, dan is zijn ziel in gevaar en moet de gemeente handelen door woord, gebed en daad, teneinde hem los te maken van het kwaad, dat hem aantastte.

DE WET BLIJVE bij de tuchtoefening buiten dienst. Het gaat om het getuigenis van de Geest, die niet met Mozes maar met Christus werkt; die geen vereffening eist, maar vergeving brengt. Men hale zijn toetssteen niet uit de wereld: „Wat zal de wereld daar wel van zeggen?", maar plaatse zich tesamen voor het Kruis. De gemeente begeert niet in deugd te konkurreren met de brave wereld, maar begere de gestalte van Christus te verkrijgen in haar volheid. Van genade en geheiligd zijn heeft wereld nu eenmaal geen begrip. De gemeente moet zorgen dat ze echt gemeente blijft: een tempel van levende stenen en ze verzuime de dagelijkse voetwassing niet. Het bloed van Jezus Christus reinigt voortdurend van alle zonden, mits de gemeente er zich maar onder stelt.

ER IS EEN algemene tuchtoefening. Die gaat uit van de omgang met elkander, de omgang met het Woord des Heren en van het persoonlijk en gemeentelijk gebed. Elke evangelieverkondiging is tegelijk oefenen van de tucht door Woord en Geest.

In dit nummer

Geen rechte prediking is zonder dit element. Zij brengt verheldering en versterking van het normbesef, ze is een heen halen naar Christus toe, en daarmede een weghalen van de zonde, van het oude leven, van de wereld.

Bizondere tuchtoefening moet dan plaats hebben als de zondigheid (die ook Gods kind nog eigen is) tot zondigen geleid heeft en het zondigen geworden is tot dóór-zondigen, 1 Joh. 3:6.

In Korinthe moest tucht geoefend worden, maar het was moeilijk vanwege de verdeeldheid der gemeente en het gezonken peil van zedelijk leven. Maar Paulus bespreekt de zaak heel ernstig. Hij ziet de gemeente in levensgevaar als hier niet werd ingegrepen en de zonde weerstaan, 1 Kor. 4:13: doe de boze uit uw midden weg. Paulus denkt hier wel aan Deut. 17:7: aan de afgodendienaar moest de doodstraf worden voltrokken en zo uit Israels midden worden weggedaan. Dit geschiedde door steniging. In de nieuwtestamentische gemeente, het-naar zijn ideegerealiseerde Israel, verlangt Paulus dat de in getreden geestelijke dood gekonstateerd zal worden en de gemeente dat lid door afsnijding dood zal verklaren.

DE TUCHTOEFENING KAN tot tweeërlei gevolg leiden: het begeerde gevolg is de genezing van de afgewekene. Het andere, het gevreesde gevolg is de afsnijding. De tuchtoefening beoogt berouw, breken met het kwaad en goed maken hetgeen anderen aan schade berokkend werd. Zij begint met persoonlijk vermaan onder getuigen (die eventueel nodig kunnen zijn om over te gaan tot uitsluiting). Vurig gebed voor de broeder begeleidt dit vermaan. Dan wordt de gemeente er in betrokken en tracht de afgedwaalde, door liefde te achterhalen en terug te winnen. Wordt deze liefdestroom afgestoten door onwil; weigert de betrokkene zich te laten scheiden van de zonde, dan kan het onbedoelde, ja gevreesde resultaat niet uitblijven: de afsnijding heeft plaats en daarmede is de betrokkene weer gelijk geworden aan de „heiden en tollenaar":voorwerp, waarop de evangelisatie zich richt. De liefde blijft hem zoeken.

L.

Wat moeten we van dit alles denken? Er is de kerkvoogdij wel verweten, dat ze uit eigenbelang gehandeld en geweigerd heeft. De grafkelder is immers de enige trekpleister van het dorp en spekt de kerkvoogdelijke kas jaarlijks met enige duizenden guldens. Aan de andere kant kan men de kerkvoogden en de Wieuwerter boeren geen ongelijk geven, als ze kerk en kerkhof niet de meest-geschikte plaats voor dergelijke experimenten vinden.

Misschien kunnen we nog beter van een stunt spreken. Want niemand maakt mij wijs, dat „De Spiegel" als auctor intellectualis van het spektakel rondom de mummies van Wieuwerd in de eerste plaats de wetenschap heeft willen dienen. Daarvoor was de stunt net even te doorzichtig opgezet. Boze tongen beweren, dat sensatiezucht en het verlangen om het aantal abonnees met één flinke ruk op te voeren een rol van betekenis hebben gespeeld. Of die boze tongen gelijk hebben, weet ik niet. In dat geval zou het middel christelijk zijn, noch nationaal.

Groningen J. A. Brandsma

Mislukte stunt met mummies van Wieuwerd

WIEUWERD in de friese gemeente Baarderadeel is een klein en onaanzienlijk dorp van amper tweehonderd inwoners. Even westelijk van de spoorlijn Leeuwarden-Sneek ligt het wat vergeten in het vlakke land. Aan weerszijden van de verharde weg dromen de enkele tientallen huizen onder de zomerse zon. Veel bijzonders biedt het dorp de bezoeker niet. Vroeger stond hier Thesinga-state, een centrum van de mystieke Labadisten, maar dat werd in de dertiger jaren van de achttiende eeuw gesloopt. Links van de weg staat de coöperatieve zuivelfabriek, waar de melk van het zwart-bonte vee verwerkt wordt tot boter, kaas en andere voedzame producten. Ook is er een café, sedert jaar en dag voor de Wieuwerters de aangewezen plaats voor bruiloft en partij. En in het midden van het dorp staat de kerk, waarvan de spitse toren ver uitsteekt boven het geboomte en de huizen.

Die kerk heeft onlangs nog eens weer extra in het middelpunt van de publieke belangstelling gestaan, of liever: de grafkelder onder de kerk. Daar liggen op een rijtje naast elkaar de mummies van Wieuwerd, vier niet-vergane lijken. Jaarlijks trekken ze een paar duizend bezoekers, die via het luik onder de kansel en een trapje in de kelder afdalen om zich te verwonderen over wat ze daar te zien krijgen. Het geheim van dat wonder is nog altijd een geheim, maar volgens de deskundigen is de mummificatie een gevolg van uitdroging.

Het christelijk-nationaal weekblad „De Spiegel" nu had een zekere heer Johannes Bron uit Ede uitgedaagd om te bewijzen, dat hij met zijn aardstralenkastjes de aardstralen ter plaatse breken kon. De heer Bron nam de uitdaging aan en verklaarde zelfverzekerd, dat de werking van zijn kastjes binnen enkele dagen leiden zou tot een langzaam vergaan van de mummies. Pers en radio werden gewaarschuwd en zelfs schakelde men de televisie in. Ofschoon de kerkvoogdij de kerk, het kerkhof en de grafkelder tot verboden terrein verklaard had en ook de boeren in de naaste omgeving niet thuis gaven, moest en zou het spektakelstuk doorgang vinden.

De stunt met de mummies van Wieuwerd is een sof geworden. Toen de heer Bron die dag tegen twaalven in zijn slee arriveerde en in het dorpscafé de reporters uit binnen- en buitenland een geïmproviseerde persconferentie toestond, stonden de drommen ongeduldig buiten te wachten. Maar het hek bleef op slot- en de politie paraat. Toen zat er voor de naturopaath niets anders op dan zich naar Mantgum te laten rijden om van de burgemeester toestemming te vragen zijn kastje in de berm tegenover de grafkelder te mogen ingraven. Maar ook die was niet te vermurwen en zo bleef voor de heer Bron slechts de haastige aftocht over.

ECU - nieuws

De ECU denkt 11 september a.s. D. V. in vergadering bijeen te komen; gemeenten die iets ter kennis van de ECU willen brengen, worden verzocht zich vóór 5 september a.s. in verbinding te stellen met het sekretariaat der ECU.

De ECU deelt voorts mee, dat de kommissie thans als volgt is samengesteld:

ds H. van der Werf, voorzitter;
ds N. J. van Beek, 2e voorzitter;
ds W. Harkema, sekretaris;
ds H. P. de Boer, alg. adjunkt;
br H. H. Blok, assessor.

W. Harkema, sekr.
Tomatenstraat 157
Den Haag;
Tel. (070)-338761

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

De liederen die wij zingen en de prediking die wij beluisteren hebben veelal het leven als onderwerp.
De, wellicht meest bekende tekst uit de bijbel, Joh 3:16, spreekt óók van het leven. Het eeuwige leven.
Het komt mij voor dat dat eeuwige ons vaak méér aanspreekt dan het leven. Heel wat getuigenissen en evangelisatie-toespraken hebben als drangreden de eeuwigheid. Dat geldt dan als motief waarom de mensen zich moeten bekeren: om niet eeuwig verloren te gaan.
Misschien is het beter in ons denken en spreken altijd weer uit te gaan van het léven. Het gewone dagelijkse leven. Niet het alledaagse, want wie leeft beleeft de dingen elke dag anders. Het zien van de mens groeit zodat hij morgen de dingen ànders ziet dan gisteren.
„Ik ben gelukkig", zeggen sommige mensen. Ze bedoelen soms dat allerlei materiële dingen hen niet meer ontbreken. Anderen zeggen dat ze heel blij zijn en als ze het beweerd hebben zijn direkt er na hun ogen als uitgebrande toortsen. Die niets meer zien. Letterlijk niets.
Gelukkig leven en blij leven is een heel grote kunst.
Er is maar Eén die het waarachtig kon en Hij stierf. Drie en dertig jaar.
Iemand zei eens: Sommige mensen zouden een eeuwigheid willen leven en ze weten niet wat te doen op een regenachtige zondagmiddag.
Wat een vreselijke eeuwigheid de akker van de Geest zaait zal uit de Geest eeuwig leven oogsten.
Oogsten. Maar dan ook zaaien. Zijn we in de eeuwigheid wat we hier op aarde geworden zijn? Of, draait God een knopje om en.. alles is anders? Gaat het in de eeuwigheid dan ook al mechanisch?
Niet over denken. Nee misschien niet. Dat is trouwens ook een moeilijke opgaaf, om te denken.

Aan rustige wateren

maar gij hebt uw leven gered, Ezech, 33:9

als ons hart daar even leeg en even dor zal zijn als het nu wel eens is.
Als de naargeestigheid, de zwaarmoedigheid en de eenzaamheid die we in dit leven kennen, met ons meetrekken door de eeuwigheden dan zijn we allerongelukkigste pelgrims.
Wat een mens zaait zal hij oogsten. Wie op de akker van zijn vlees zaait zal uit zijn vlees verderf oogsten, wie op

Ezechiel zat in de levensban van God. Het rythme van Gods ademhalen hield hem gevangen. En hij had een goddelijke opdracht gehoord. Hij moest het zeggen. Zeggen is meer dan met de mond praten.
De mensen gingen verkeerd. God had hem „de weg" geopenbaard. De weg naar het leven. Nee, niet direkt naar het eeuwige leven.
Dàt moest hij zeggen. Voor resultaten stelde God hem niet aansprakelijk.
U bent aansprakelijk voor wat U zegt! Ook wat U zonder woorden zegt. Uw leven is een woord. Een daad. Voor deze daad bent U aansprakelijk.
Uw woord moet een lettergreep gaan worden in het geheimschrift Gods.
U moet horen wat Hij zegt. Wie God niet hoort die bazelt. U kunt in Uw gemeente geen zegen zijn voor broeders en zusters omdat U het U door God niet laat vóórzeggen.
Geloven begint op de knieën in een waarachtige verbondenheid met God door de Heilige Geest. Daar begint het leven. Daar dompelt God ons lege hart in Zijn Volheid en geeft Hij ons de kracht en de moed om te leven.
De kracht en de moed die uit Zijn Geest komen. Alleen door deze Geest zal ons leven de moeite waard zijn en tot in eeuwigheid volheid en glans bezitten.

Hoogezand, J. Ketelaar.

ZENDINGSNIEUWS

Bezoek van pasteur Koli aan Nederland

Spoediger dan verwacht werd had de UZC het genoegen hier te lande de kongolees pasteur Koli te ontmoeten. Pasteur Koli, o.a. voorzitter van de interkerkelijke zendingsraad in Kongo, woonde een zendingskonferentie in Ierland bij en maakte van die gelegenheid gebruik ook een bezoek aan Nederland te brengen. Tot zijn (en onze) spijt kon het slechts een zeer kort bezoek zijn, doch hij heeft bij zijn afscheid de belofte gegeven dat hij, zodra het hem mogelijk is, in gezelschap van zijn vrouw een bezoek van een paar weken aan ons land zal brengen, opdat hij met verschillende gemeenten en diverse takken van arbeid zou kunnen kennismaken.

Pasteur Koil vertelde ons o.a., dat de gemeenten in Kongo buitengewoon dankbaar zijn voor de hulp die zij van ons ontvangen in de broeders en zusters die vanuit Nederland werden uitgezonden en onder hen werkzaam zijn.

Hij was vol lof over de wijze waarop zij hun taak in Kongo vervullen. In het gesprek dat we met pasteur Koli hadden liet hij ons duidelijk zien hoe de taak van de blanke zendeling ook in Kongo een andere - maar daarom niet minder belangrijke - is geworden; integendeel, men zou eerder zelfs kunnen spreken van een verzwaring van de taak van de zendeling.

Was het voorheen zo, dat de zendeling ook op de meest afgelegen plaatsen zijn werk vond, nu dient hij zich vooral in de grote steden te vestigen waar de onderwijscentra zijn. Juist dáár ligt zijn taak: bij onderwijs en opvoeding.

Het gaat nu niet meer om zendingsmensen die met de Blijde Boodschap van verzoening door het bloed van het Lam het oerwoud in trekken, maar om mannen en vrouwen die bekwaam zijn de Kongolezen te vormen tot het brengen van deze boodschap aan het eigen volk.

De taak van de zendeling is ook in Kongo: verkondiging door vorming. De huidige zendeling dient in staat te zijn les te geven aan middelbare scholen; hij moet kunnen helpen inlands verplegend personeel en inlandse voorgangers te vormen, opdat die worden toegerust tot de dienst van de evangelieverkondiging.

Gezien deze sterk gewijzigde situatie - die bezig is door te werken tot zelfs in de meest afgelegen gebieden - is het, naar de mening van pasteur Koli, zeer de vraag of wij de arbeid in Irema wel ooit weer kunnen opnemen. In ieder geval zal er eerst ter plaatse een grondig onderzoek naar de situatie aldaar ingesteld dienen te worden. Daarna zal overwogen moeten worden hoe het werk daar verder tot ontwikkeling kan worden gebracht. Zodra pasteur Koli terug is in Kongo wil hij een bezoek aan Irema brengen en zal hij zijn bevindingen rapporteren aan de UZC. Om Irema in de huidige situatie zo goed mogelijk te helpen stelt men thans pogingen in het werk om enkele jongemannen uit dat gebied naar scholen in Yalemba, Upoto en Pimu te krijgen om hen daar een opleiding te geven voor voorganger, onderwijzer of verpleger.

Ook wil men in Upoto zelf graag een school stichten voor de voorgangersopleiding; helaas beschikt men nog niet over voldoende zendelingen om ermee te beginnen.

De rust in Kongo is weer gekeerd; inlands voedsel is er genoeg, europees voedsel is er niet altijd. De arbeid toont tekenen van groei; de gemeenten ontwikkelen zich onder de zegen des Heren tot een steeds krachtiger geloofsleven.

De nood in Kongo is: zendelingen, meer zendelingen die bereid zijn zich aan het onderwijs te geven.

Pasteur Koli vroeg de UZC zijn groeten aan de gemeente in Nederland over te brengen en hen te zeggen waaraan Kongo vandaag behoefte heeft: zendelingen, gespecialiseerde zendelingen.
Wie zal gaan?

H. Sikkema

Drs D. Slort over:

De vervulling met de Heilige Geest (3)

In ons vorig artikel noemden we enkele oorzaken voor het niet vervuld kunnen worden met de Geest. We wezen er op, dat onoprechtheid, lichtzinnigheid, gierigheid en zucht naar rijkdom, zgn. „kleine zonden", het niet laten van de zonden, het nalaten van wat gedaan moest worden, als oorzaken in aanmerking komen.
Kortom het in de grond der zaak niet vervuld willen worden met de H. Geest omdat we weten, dat we dan een geheel ander leven moeten leven. De breuk met ons oppervlakkige, wereldgelijkvormige leven, de breuk met het doorsnee-christelijke leven, willen we niet aan.
Gods woord echter luidt: „Wordt vervuld met de Geest". Wordt niet een vleselijk christen, maar een geestelijk christen! Steek af naar de diepte!
Omdat we uit ervaring niet weten, hoe rijk zulk een hoger geestelijk leven is, ons er geen voorstelling van kunnen maken, wat een leven in nauw contact met Christus is, daarom strekken we ons er vaak niet naar uit.

Ontevredenheid in het algemeen gesproken is geen deugd, doch hier zou een ontevredenheid op zijn plaats zijn. Ontevreden over ons zelf, en over ons oppervlakkig geestelijk leven. Een heilige ontevredenheid!

Het niet vervuld zijn met de Heilige Geest stelt ons schuldig voor God.

Diezelfde God, die ons bevolen heeft het evangelie te verkondigen en te dopen, die Christus als hun Heiland aangenomen hebben, heeft ons evenzeer bevolen: wordt vervuld met de Geest! Waarom leggen we op het éne gebod zoveel meer nadruk dan op het andere gebod? God heeft zijn geboden gegeven: gij zult niet stelen, gij zult niet echtbreken. Wanneer iemand steelt is hij dan een Christen? Wanneer een man in overspel leeft is hij dan een christen? Als iemand niet met de Geest vervuld is, is hij dan een christen? Hoevele christenen zijn er, die jaar in, jaar uit, voortleven zonder deze vervulling ernstig te zoeken?

We laden een schuld op ons, omdat we voor velen tot zegen hadden kunnen zijn, als we met de Geest vervuld geweest waren! Wie moet hier niet zichzelf aanklagen? hij die deze woorden schrijft en gij die dit artikel leest, staan we samen niet schuldig voor God? Met hoeveel meer kracht zou de prediking geladen zijn, hoeveel meer zegen zou de verkondiging van het Woord brengen, als ieder prediker vervuld was met de Heilige Geest? Hoeveel meer zegen zou er op de huisbezoeken zijn als de broeders ambtsdragers vervuld waren? Hoeveel meer zou er uitgaan van het gebed, gebeden met hen die in moeiten zijn of ziek zijn! Dit alles hebben we onze naaste onthouden, door aan het gebod voorbij te gaan: „wordt vervuld!"
Door niet vervuld te zijn met de Heilige Geest, dragen we niets bij tot de glorie van Jezus; door niet vervuld te zijn zijn we geen sieraad voor de gemeente waarin de Here ons geplaatst heeft. We verlagen het geestelijk peil van de gemeente. Als we niet door de Geest ons laten leiden is onze wandel naar het vlees en niet naar God!

Welke gevolgen heeft de vervulling met de Geest?

U herinnert zich wat er van de discipelen gezegd werd, toen ze vervuld werden met de Heilige Geest. Ze werden beschouwd als uitzinnig!
Ze werden bespot: ze zijn dronken, vol zoete wijn!
Men zal u een excentriek iemand noemen! Ook Paulus is blijkbaar van uitzinnigheid beschuldigd geweest (2 Kor. 5 : 13).
Zeker hebben de mensen wel wat gelijk. Er is immers een onderscheid waar te nemen tussen hen, die met de Geest vervuld zijn, en die het niet zijn? Zij, die vervuld zijn, worden door een andere kracht gedreven, staan onder een andere invloed, dan zij die niet vervuld zijn. Men zal u „overdreven" noemen of „overgeestelijk".
Toch blijkt bij nadere beschouwing, dat er vaak geen reden is, zulk een oordeel te vellen, maar meer in dergelijke uitingen een verzet te constateren. Zoals Noach zijn tijdgenoten, door zijn wandel heeft veroordeeld, zo gevoelen zij, die niet vervuld zijn, zich veroordeeld. De natuurlijke mens komt er tegen in verzet. Anderzijds: God beware ons er voor, dat we werkelijk abnormale mensen worden, dat we gaan doorvloeien! De geestelijke mens ziet de dingen anders. Paulus werd door Festus beschouwd als een abnormaal iemand. Immers Festus sprak: gij spreekt wartaal, uw vele studie brengt u in de war. Maar Paulus zeide: Hoogedele Festus, ik spreek geen wartaal, maar nuchtere waarheid (Hand. 26 : 25). Festus en de zijnen begrepen niets van hetgeen Paulus bewoog!
Wanneer we met de Geest vervuld zijn, zullen we ontdekken hoe erg het is met de mensen, die God niet kennen. We zullen daarover grote droefheid in onze harten ervaren. Niet minder zullen we de beklagenswaardige toestand der gemeente als een last op onze schouders voelen drukken, als er van de Heilige Geest zo weinig speurbaar is, als er geen geestelijk leven is.
We gaan dan iets verstaan van de smart in het hart van onze Heer, toen Hij weende over Jeruzalem, dat de Heilige Geest smaadheid aandeed. Wanneer we vervuld zijn met de Geest, zullen we er op moeten rekenen, dat er tegenstand komt. Tegenstand zelfs van de zijde der christenen èn van de kant der ongelovigen. In de Tent van Abraham ontbrandde felle twist tussen Izak en Ismaël. De geestelijke mens, levend uit de beloften Gods, en de vleselijke mens kunnen het nimmer met elkaar vinden. Het vlees, zegt de Schrift, begeert tegen de Geest, of met 2 Tim. 3 : 12 „allen, die in Christus Jezus godvruchtig willen leven, zullen vervolgd worden".
Wanneer we met de Geest vervuld zijn, kunnen we er op rekenen, dat de satan zijn aanvallen op ons zal richten. Wereldse, oppervlakkige christenen laat hij met rust, omdat zij hem met rust laten. De geestelijke mens heeft de strijd tegen de demonen! De met de Geest vervulde christen is in het offensief en heeft in de geestelijke strijd veel verzoekingen te verduren. Niet alleen is er de strijd tegen satan en zijn machten, de geestelijke mens heeft vooral ook de strijd met zichzelf. We leren onszelf door de verlichting met de Heilige Geest kennen, en gaan inzien, dat de grootste vijand die wij hebben ons eigen ik is, dat we onszelf in de weg staan.
Toch en daarmee willen we dit artikel besluiten, is er bij alle strijd, de heerlijke zekerheid, dat ondanks de tegenstand van de oppervlakkige christenen, van de wereld en de satan, van ons eigen vlees - de vrede des Heren met ons is, die als een rivier ons doorstroomt. Of met de woorden van de profeet Jesaja: „als aan het vee, dat afdaalt in de vallei, gaf de Geest des Heren hun rust. Zo hebt Gij uw volk geleid", (Jes. 63 : 14).

(Slot volgt)

Intrede ds J. Ketelaar

Op zondag 2 september a.s. hoopt ds J. Ketelaar, komende van Hoogezand zich te verbinden aan de baptistengemeente te Drachten.
De bevestiging zal plaats vinden in een dienst, welke gehouden wordt in het kerkgebouw van de doopsgezinde gemeente, waarin voorgaat ds F. G. J. Hofhuis; aanvang 9.00 uur v.m.
De intrede-dienst zal worden gehouden in de hervormde kapel; aanvang 14.30 uur.
Zij die hierbij aanwezig willen zijn en logies nodig hebben worden verzocht dit vóór 25 augustus a.s. op te geven bij de sekretaris,

R. Folkerts,
Noordkade 79, Drachten
Tel. (05120)-3734

Nader bezien

De maan en de muur

Op het ogenblik waarop wij dit schrijven cirkelen de twee russchische ruimtevaarders nog steeds rondom de aarde. Dat doen ze nu al enkele dagen. Een indrukwekkende prestatie die voorgaande prestaties in de ruimte volkomen overtreft.
Beweerd wordt, dat deze nieuwe ruimtevlucht opnieuw een ferme sprong is in de technische ontwikkeling die er binnen enkele jaren toe zal leiden, dat mensen op de maan zullen landen.
Of het ooit gebeuren zal is ons onbekend. We moeten zeggen, dat het 't er steeds meer op gaat lijken. In elk geval hebben we al lang afgeleerd te zeggen, dat de andere planeten en hemellichamen voor de mens onbereikbaar zijn, dat God die Heer is van de kosmos zoiets nooit zal toelaten.
Wat kan de mens veel. Zo'n ruimtevaart overtreft alles wat de mens ooit door zijn technisch vernuft en kunnen heeft gepresteerd. Eigenlijk is het onvoorstelbaar. Het woord van psalm acht is waar: „Gij hebt de mens bijna goddelijk gemaakt en hem met heerlijkheid en luister gekroond. Gij doet hem heersen over de werken Uwer handen."
Stellig, de mens kan onvoorstelbaar veel. Maar ook, de mens kan onvoorstelbaar weinig.
Want in diezelfde dagen waarin de beide Russen hun geslaagde en sensationele ruimtevlucht maakten herdacht de wereld het één-jarig bestaan van de berlijnse muur.
Een muur die een stad en een volk in tweeën deelt. Ja, eigenlijk er het symbool van is hoe de gehele wereld is opgespleten in elkaar vijandige, wantrouwende en belagende werelden.
De mens die bezig is de ruimte te overwinnen en de afstand tot de maan te overbruggen blijkt helaas niet in staat te zijn de muren van eigen makelij, die mensen van elkander gescheiden houden, te slechten.
Want er zijn méér muren dan die van Berlijn. Muren tussen klassen en rassen, tussen kerken en groepen, tussen families en enkelingen.
Wat zoeken we eigenlijk op de maan? Zou misschien een toekomstige maanvlucht niet anders zijn dan een groteske projektie van menselijk onbehagen, omdat déze wereld door zijn vele muren niet langer leefbaar is?

v. D.

VARIA

Engelen

De bouwplannen voor wat nu het hoofdgebouw is van de St. Louisuniversiteit, een Jezuïteninstituut, moesten ter goedkeuring aan Rome worden voorgelegd. De ontwerpen kwamen terug met slechts één enkele kanttekening van de mannen in het Vaticaan: „Suntne angeli?" — hetgeen betekent: „Zijn het engelen?"
De architecten en bestuurders van St. Louis piekerden en puzzelden wat er wel met die opmerking bedoeld kon zijn. Toen ontdekte iemand, dat er op de bouwplannen geen voorzieningen waren getroffen voor toiletten!

(„Het Beste")

Auto's

„Als in de omgeving van het Londense Centraal Station een atoombom zou vallen, zal naar de tegenwoordige bekende gevolgen een onderbreking van het taxiverkeer in de „omgeving van het station niet te vermijden zijn."
Aldus licht het Engelse vakblad voor taxichauffeurs zijn lezers duidelijk voor. Dat zullen die taxichauffeurs nooit gedacht hebben!

(„Evangelisch Luthers Weekblad")

Auto's

Op een bord bij een parkeergelegenheid stond volgens De Linie: „Geduld! Het kostte Noach vijf maanden om een plaats te vinden."

(„Evangelisch Luthers Weekblad")

gemeenteberichten

Pernis - (P. N.). Zaterdagavond 4 augustus hielden we een bizonder goede openluchtsamenkomst waarop we met veel dankbaarheid terugzien. De beide gitaristen zr Van Opstal en onze jonge vriend Sjaak Smit zongen en speelden bezielend. Veel mensen luisterden naar de evangelie-boodschap welke door onze voorganger ds H. Sikkema - juist van vakantie terug - en door br Wijchers op heel duidelijke wijze werd gebracht. Ds Sikkema sprak over „Wij zijn mensen op reis"; br Wijchers over „De bruidegom komt....".

Deze openluchtsamenkomst beleefden we als een heerlijke voorbereiding op de daarop volgende zondag. In een geheel bezet gebouw was de gemeente bijeen en vierde het avondmaal. Na de vakantie van verschillende broeders en zusters was deze dienst een blijde begroeting van elkander welke nogeens opnieuw onderstreepte hoe goed het is bij de gemeente te behoren.

Tweede Exloërmond - (W. v. d. V.). Wij willen U graag deelgenoot maken van de grote zegeningen, welke wij in onze gemeente mogen beleven. De Here doet grote dingen in ons midden. Zondag 1 juli mochten we zien hoe drie zusters (twee jongeren en een oudere) - nadat zij de goede belijdenis hadden afgelegd voor God en gemeente - door de doop de gemeente werden binnengeleid. Een zeer grote schare was getuige van deze heerlijke en grote daad van gehoorzaamheid. Br ouderling Oosting sprak namens de gemeente over de blijdschap welke er onder ons heerste jegens de zegeningen ons geschonken; voorts verwelkomde hij de pas-gedoopten. De dag hieropvolgend kwam de echtgenoot van een der zusters bij onze voorganger en ook hij vond vrede en werd zondag 5 augustus gedoopt. Dit was wederom een feestdag! Deze broeder die voordien zo goed als nimmer in de kerk kwam is nu gelukkig in Jezus en reist zijn weg met blijdschap.

Schrijver dezes mocht deze broeder namens de gemeente hartelijk welkom heten.

En nog was het einde van al deze zegeningen er niet! Terug van het kamp „De Moraine" waar onze voorganger en zijn echtgenote met de jeugd van onze gemeente een week doorbrachten, vertelde onze zoon ons, dat twaalf jongeren daar hun hart aan de Heer hadden gegeven, waaronder ook hijzelf.

We waren stil en een blij gevoel van dank doorstroomde ons bij het horen van dit verblijdende nieuws. Acht van deze jongemensen hebben intussen reeds de doop aangevraagd; zondag 2 september hopen we hen door de doop de gemeente binnen te leiden.

Onze bede is, dat ook zij die al zo lang de roepstem in deze weerstaan door middel van deze getuigenissen de ogen worden geopend.

Een minder mooi feit is het, dat onze pastorie straks onbewoond zal staan, wegens het vertrek van onze voorganger en zijn echtgenote. Het was voor de gemeente een grote teleurstelling dit te moeten vernemen. Evenals de vorige keer hadden we aan Hoogezand de grootste „konkurrent". Onze broeder is de weg gegaan die hij moest gaan. Geve de Heer ons de kracht om voort te gaan op die weg welke wij hebben te gaan. Dit mogen we weten: Jezus Zelf gaat ons steeds voor.

Tentcampagne
Muntendam – Veendam

We zijn erg dankbaar voor de goede samenwerking tussen de moeder- en de dochtergemeente, Muntendam en Veendam.
Vorig jaar om deze tijd hebben we in ons weekblad melding gemaakt van een buitengewoon gezegende tentevangelisatie, die, samen met de gemeente te Hoogezand, toen al was gehouden. Daarop aansluitend hebben we in de maanden april en mei in de drie plaatsen een reeks appèlavonden gehouden, waarmee eveneens vele mensen werden bereikt met de boodschap van Christus. Zowel de voorgangers alsook de gemeenten schijnen de smaak van dit bizondere werk te pakken gekregen te hebben, want met blijdschap kunnen we u nu berichten, dat er drukke voorbereidingen gaande zijn voor een 24-daagse tentcampagne, verdeeld over Veendam en Muntendam, en die vrijdag 24 augustus in Veendam zal starten.
Door het zendingswerk „Middernachtsroep" hebben we de beschikking gekregen over een grote tent met toebehoren (onder deze „toebehoren" zelfs 'n viertal jonge tentbroeders!); een tent, die plaats zal kunnen bieden aan ca. 1000 mensen. De ervaringen van vorig jaar hebben ons geleerd, dat we deze grote ruimte nodig hebben.
De leiding van deze campagne is in handen van de beide voorgangers der gemeenten Muntendam en Veendam, terwijl voor enkele avonden ook gastspre-

kers zullen dienen. Een korps van vele medewerkers in zang en muziek zal dienstbaar zijn. De zangkoren van Muntendam, Veendam en Nieuwe Pekela zullen zich verenigen in massale koorzang. Een speciale jeugdralley, waarvoor al de NBJB-afdelingen in het gewest worden uitgenodigd, wordt ingevoegd met medewerking van het team ds R. Reiling, John Buurman en Flip de Koning.

Aan publiciteit wordt veel aandacht geschonken. Enige honderden raambiljetten worden uitgehangen en waar mogelijk aangeplakt. Elk gezin zal een uitnodigingsfolder ontvangen. De geluidswagen zal dagelijks rijden. De pers wordt ingeschakeld, terwijl ook via de radio (elke maandag- en vrijdagavond om half tien over de korte golf op de 42 m band) aandacht aan deze campagne geschonken wordt.

Verreweg is de belangrijkste en doelmatigste voorbereiding **het gebed!** Daarvan zijn we diep overtuigd. Aan des Heren zegen is ook dit werk gelegen! In elke gemeentelijke bidstond wordt hieraan natuurlijk bizonder aandacht besteed. Echter op woensdag 22 augustus komen, voor zover mogelijk, alle medewerkers op één plaats samen voor een bidstond speciaal voor deze tentcampagne.

En nu ons vriendelijk verzoek aan u, broeders en zusters in den lande: wilt u zich met ons verenigen in het gebed tot onze Heer voor deze campagne? We geloven zeker, dat we het zullen merken! Om de glorie van Jezus, onze Heiland!

Veendam **Ph. Lindeman Wzn**

P.S. Vanzelfsprekend zijn broeders, zusters en vrienden uit omliggende gemeenten hartelijk welkom in de tent.

Van 24 aug. t/m 6 september in Veendam, op de Brink, plan Noord.

Van 8 t/m 16 september in Muntendam aan de Burg. Venemastraat.

Uit onze wereldwijde gemeenschap

● Budapest, Hongarije

Baptistenvoorgangers en andere gemeentewerkers in de hongaarse gemeenten waren eind juni voor hun halfjaarlijkse konferentie bijeen. De onderwerpen waarover gesproken werd behelsden bijbelse thema's en de gemeentelijke arbeid, terwijl ook gesproken werd over de noodzaak de vredes-bewegingen te steunen.

● Budapest, Hongarije

De hongaarse baptisten hebben plannen ontworpen tot viering van het feit, dat het baptisme in Hongarije volgend jaar 90 jaar bestaat. Het eerste baptistische getuigenis in Hongarije werd in 1846 gegeven door drie jonge Hongaren die in Hamburg tot geloof waren gekomen en er werden gedoopt. Zij wonnen enkele bekeerlingen maar hun werk werd niet voortgezet. In 1873 begon Heinrich Meyer opnieuw met het baptistenwerk; hij organiseerde en stabiliseerde het werk.

De baptistengemeenten in Hongarije hebben een nieuw liederenboek uitgegeven dat ook een bizonder gunstig onthaal vond bij de andere protestantse geloofsgemeenschappen. Zo schreef professor K. Tóth van de hervormde kerk in Hongarije in een recensie van deze nieuwe liederenbundel, dat de kerkmuziek bij de baptisten een hoger niveau heeft bereikt dat bij de andere protestanten in Hongarije; professor Tóth beveelt de baptistenbundel aan voor gebruik in gemeenschappelijke diensten.

● Warschau, Polen

De roomskatholieken moeten zich schamen over de wijze waarop zij in het verleden de protestanten hebben behandeld, zei de Jezuïet B. Waczynski in een preek tijdens een „dienst voor de eenheid" op 14 juni jl. in de kerk van het Heilige Kruis te Warschau Ds B. Tranda van de poolse hervormde kerk en ds Zdzislaw Pwalik, rector van het baptistenseminarium waren in deze dienst aanwezig als officiële afgevaardigden van de poolse oekumenische raad van kerken. De dienstdoende priester introduceerde de beide protestantse leiders met de woorden: geliefde broeders in Christus. In zijn preek verklaarde hij o.a. dat het dogma van de pauselijke onfeilbaarheid vele roomskatholieken had verhovaardigd en had gesterkt in de gedachte, dat de andere christenen geen gemeenschap met Christus konden hebben. De priester verklaarde verder, dat de roomskatholieken maar al te dikwijls de andere christenen hadden gehaat in plaats van hen lief te hebben.

Ongeveer 95% van de poolse bevolking is roomskatholiek. Eeuwenlang hebben zij de protestanten vervolgd. De laatste tijd hebben verschillende roomskatholieke leiders de wens uitgesproken interkerkelijke kontakten te hebben.

● Rüschlikon, Zwitserland

Het bestuur van de europese evangelische-alliantie vergaderde 11 juli jl. in het baptistenseminarium te Rüschlikon. Prediger Paul Schmidt, een vooraanstaande duitse baptist en president van de alliantie leidde de vergadering. Het bestuur nam kennis van enkele rapporten over de vergaderingen van de wereldraad van kerken, gehouden te New Delhi verleden jaar en onderwierp de betrekkingen tussen de alliantie en de wereldraad aan een nadere beschouwing. Men kwam tot de konklusie dat zowel de alliantie als de wereldraad zijn eigen betekenis, eigen geschiedenis, eigen karakter en eigen taak heeft.

● Warschau, Polen

Binnenkort wordt de verschijning verwacht van een nieuwe vertaling van de evangeliën, in 1963 gevolgd door de vertaling van het gehele nieuwe testament; twee of drie jaren later zal de gehele bijbel opnieuw vertaald verschijnen.

Deze nieuwe vertaling komt tot stand dankzij het werk van een interkerkelijke kommissie van protestanten. Andrzej Wantula, een lutherse bisschop is voorzitter van deze kommissie; de beide baptisten in de kommissie - Zdzislaw Pawlik en Michal Stankiewicz - hebben belangrijk werk verricht bij de totstandkoming van de vertaling. De nieuwe vertaling zal de „millenium-bijbel" worden genoemd; deze naam is gekozen, omdat de vertaling van de gehele bijbel zal verschijnen in de tijd waarin Polen zijn duizendjarig bestaan als natie hoopt te vieren. „Het is het geschenk van de protestantse kerken aan de natie", aldus drukte de kommissie zich uit.

De „millenium-bijbel" zal de eerste komplete nieuwe vertaling vanuit de grondtekst voor Polen zijn. De vertaling welke op 't ogenblik in gebruik is, is de zogenaamde „Dantzig-bijbel", welke voor het eerst verscheen in de 17e eeuw.

● Swansea, Wales

Dr Kenneth Scott Latourette, emeritus-hoogleraar voor zendingswetenschappen en oosterse geschiedenis aan de Yale-universiteit en voormalig president van de American (Northern) Baptist Convention, ontving op 21 juli jl. een ere-doktoraat in de theologie van de universiteit te Swansea, Wales. Dr Latourette vloog 7000 mijl om aanwezig te zijn bij deze plechtigheid. Ook dr T. H. Robinson, emeritus-hoogleraar te Cardiff - een zeer vermaard hebraicus - ontving op diezelfde dag een ere-doktoraat van dezelfde universiteit.

● Stockholm, Zweden

In de zweedse hoofdstad werd bericht ontvangen, dat het zuidslavische Rode Kruis drie wagonladingen kleding, voedsel en medicijnen had ontvangen

als een gift van de zweedse baptisten. Het is de bedoeling dat deze goederen worden gedistribueerd in Dalmatië, waar men de laatste tijd zeer te lijden heeft gehad van aardbevingen.

● Swanwick, Engeland

Op de jaarlijkse konferentie van de baptisten-mannenbeweging in Groot Brittannië stelde de arts, dr C. H. Drake de vraag of „wij misschien zoveel konferenties en vergaderingen bijwonen dat we geen tijd over hebben onze naaste lief te hebben....". Dr Drake verklaarde, dat het grote aantal patienten dat met zijn persoonlijke problemen zich wendt tot de arts hem van de noodzaak van christelijke naastenliefde had overtuigd; deze naastenliefde moet zijn uitdrukking vinden in een bewogenheid met en zorg voor de jeugd, de bejaarden en zieken.

Rev. T. W. Allen, van het „Verenigd genootschap voor christelijke lektuur", stelde de eigen begroting van 300.000 gulden per jaar als een schrijnend kontrast naast de 50 miljard gulden die de Sovjet-Unie elk jaar besteedt aan lektuur.

Dr Ernest A. Payne bracht rapport uit over de New Delhi-assemblee van de wereldraad van kerken.

● Philadelphia, USA

Van 23 tot 27 mei jl. hield de American Baptist Convention (vroeger Northern Convention) zijn jaarlijkse algemene vergadering in de Convention Hall te Philadelphia. Tienduizend afgevaardigden en gasten woonden de vergaderingen bij. Het thema waaronder de vergaderingen werden gehouden luidde: „Verkondigende het evangelie der vrijheid".

Tijdens de vergadering werd het nieuwe hoofdkwartier van de Convention te Valley Forge officiëel in gebruik genomen. Tot de sprekers op de vergadering behoorden o.a. Nelson D. Rockefeller, gouverneur van de staat New York; de bekende politicus Harold E. Stassen; de bekende baptisten-negervoorganger dr Martin Luther King; dr D. T. Niles van Ceylon en J. Irwin Miller, president van de nationale raad van kerken.

De algemene vergadering werd besloten met een dienst waarin vele zendelingen werden uitgezonden.

● Rüschlikon, Zwitserland

Eénenzestig personen namen deel aan de onderwijzers-konferentie welke 25-31 juli jl. in het baptistenseminarium te Rüschlikon werd gehouden. De deelnemers kwamen uit 11 europese landen, uit Nieuw-Zeeland en USA.

Er werden lezingen en diskussies gehouden over de onderwerpen: doel der opvoeding, discipline, verhouding gemeente, school en techniek en over het konflikt tussen wetenschap en geloof.

v. D.

Lezers aan het woord

Gemeente en Israël (2)

Geachte redaktie,

In „De Christen" van 10 augustus las ik het ingezonden stuk van br Van der Veen te Amsterdam, betrekking hebbende op het onderwerp „Gemeente en Israël". Ja, elke bekeerde Israëliet wordt tot de gemeente van Jezus Christus toegevoegd.

Echter, als natie is Israël niet dood; volgens de belofte wordt het in de toekomst nog gesteld aan het hoofd der volkeren: God zal door Zijn Geest Israël stellen tot een zegen der ganse aarde onder haar koning, de beloofde Zone Davids.

Wat mij heeft betreurd is het antwoord dat onze geachte br ds J. Louw in hetzelfde nummer van ons weekblad op dit ingezonden stuk heeft gegeven. 't Komt mij voor, dat dit woord in ondoordachtheid is doorgegeven.

Baptisten en hun voorgangers geloven toch in de ganse Heilige Schrift als het geinspireerde Woord van God. 't Doet mij dan ook vreemd aan te moeten lezen, dat de Godsprofeten zich met hun woord zouden hebben aangesloten bij de voorstellingen der tijdgenoten.

Mijns inziens kan dat mogelijk het geval zijn bij het gebruik van beelden en voorstellingen, in 't bizonder als het gaat om de uitbeelding van de heerlijkheid Gods - welks werkelijkheid voor de natuurlijke mens onmogelijk is te vatten.

Maar.... de kern van hun woord, als 't gaat over het heil van volk en land was steeds doorzichtig en is aan geen twijfel onderhevig.

Ds Louw meent ook, dat de profeten niet konden zeggen wat in diepste zin gezegd moest worden, vanwege hun onvolgroeide staat. Wij geloven ook wel, dat - toen de Heilige Geest nog niet was uitgestort zoals op de pinksterdag - het woord van Joël moeilijk kon worden verstaan in al zijn werkelijkheid. Het kon evenwel toch een blijde verwachting wekken jegens een onbegrijpelijke heerlijkheid, die 't volk als natie stond te wachten. De onvolgroeide staat van het volk was voor de profeten geen oorzaak om niet onverbloemd de woorden des Heren door te geven.

Is het teveel gezegd wanneer we ds Louw verzoeken te willen beantwoorden op welke wijze we dan - niet als jood maar als christen - het oude testament, in dit geval: de door God ingegeven profetieën, moeten lezen en verstaan? En, ds Louw, kunt U bewijzen dat God, hoewel er telkens staat: De Here zegt, niet zal uitvoeren wat Hij zo duidelijk belooft? We willen gaarne luisteren.

Deze als leek geschreven regels willen we nog besluiten met het woord dat de apostel Paulus heeft geschreven: „Alzo zal gans Israël zalig worden, gelijk geschreven staat:

De Verlosser zal uit Sion komen. Hij zal alle goddeloosheid van Jakob afwenden.
En dit is mijn verbond met hen,
wanneer Ik hun zonden wegneem,"
(Rom. 11 : 26).

Wij menen, dat dit zal zijn nadat de volheid der heidenen (= de gemeente) zal zijn ingegaan.

Met dank voor plaatsing,

Sneek, Eenheid **P. v. d. Werf**

Naschrift: Reeds ontvingen we van onze mede-redakteur, ds J. Louw de toezegging dat hij binnenkort dieper zal ingaan op de vragen door br Van der Veen in zijn ingezonden stuk van 10 augustus gesteld; hopelijk zal ook br Van der Werf daarbij antwoord krijgen op de door hem geplaatste opmerkingen.

E.R.

De kritische funktie Baptisten in Nederland hebben zich, na de feitelijke uitschakeling van de oost-friese invloed in het Noord-Westen van ons land, weinig bekommerd om.... zichzelf, namelijk als baptisten. Gelukkig is een der vruchten van ons vertoeven in de wereldraad van kerken, dat we ons genoopt zien ons sterker te bezinnen op het ons eigene. Wat is ons, dat wil zeggen, het bijbels gemeente-kenmerk? Want de kritiek moet bij eigen huis beginnen: we hebben ons voortdurend te toetsen aan de Schrift, opdat de slang der overlevering ons niet verslinde. Zeker: geloven is gewichtiger dan geloofsvoorstellingen in petto hebben.

De vrees voor leerheiligheid heeft ons ook schuw gemaakt voor leerstelligheid. We moeten de lichtzijden daarvan zien: geloven is belangrijker dan de geloofsvoorstelling, maar het geloven moet zich toch ergens op richten, laat ik zeggen: een inhoud hebben. En welke inhoud dat is, moet voordurend gezegd worden - niet als herhaling van hetgeen al eeuwen aaneen gezegd is, maar als bewustwording van tegenwoordig bezit, dat vrucht is van de werking van de levende Geest van God, Die de kinderen Gods in alle waarheid binnenleidt - als ze maar luisteren willen!

Bij de indiening van het koncept van de laatste wijziging in onze unie-statuten, bleek het kritisch horen zowat alles te wensen over te laten, omdat het kritisch denken te weinig beoefend was.

Doortrokken van het gevoel dat evangeliseren belangrijker i s dan leren, schreed men voorwaarts, de praktijk tegemoet, een praktijk, die men zeker niet gekonformeerd zou hebben aan die voorgestelde leerbeschrijving der statuten.

Gelukkig, botsingen zijn nu buitengesloten, slechts blijft dat we het betreuren dat men op taalkundige gronden de oude, tussen haakjes geplaatste toelichting achter het woord: dopen, nl. onderdompeling, heeft laten vallen, want gezien de historische situatie, waaronder we met ons christelijk volk leven, kunnen we die toelichting niet missen. De vraag is immers niet slechts: wat **betekent** dit of dat woord, maar: hoe **verstaan** zij, in wier midden wij spreken, dat woord?

Er moet openheid zijn, die misverstand uitsluit.

Grotere eenheid In de Verenigde Staten van Amerika zijn tal van kerken, waaronder enige grote. Pogingen om het aantal kerken te verkleinen hebben er thans meer gevolg dan in de vorige eeuw. Een zekere dr Blake, presbyteriaan („gereformeerd") wijdt zich vooral aan een mogelijke hereniging van vier kerken, nl. zijn eigen kerk (in de noordelijke staten), de methodisten, de bisschoppelijke en de Verenigde Kerk van Christus, in welke laatste de kongregationalisten zijn opgenomen.

De voorstellen van dr Blake worden druk besproken en dat niet alleen door vertegenwoordigers en leden van de vier genoemde kerken, maar ook van buiten deze kring. Daaromtrent lezen we in **„Gemeenschap der Kerken"** (juli/aug. nr.) waaraan we ook onderstaande ontleenden:

> Van baptistenzijde, ofschoon die voorlopig nog niet in de voorstellen waren betrokken, heeft men ook zijn mening kenbaar gemaakt. Terecht ook, omdat het plan de tendens heeft om zich ook te richten tot nog niet er in genoemde kerken. Dr Tricket, een bekende predikant van de baptisten, heeft er op gewezen, dat besprekingen over eenheid tegen de achtergrond van kerktradities en leerstellingen eerder tot verdeeldheid dan tot eenheid zullen leiden. Christelijke eenheid, aldus deze baptist, kan niet bereikt worden door de aanpassing van kerkelijke tradities en leerstellingen aan elkaar. Hij pleit er voor dat zij, die tot eenheid willen komen alle kerkelijke tradities terzijde moeten stellen en alle geloofsformuleringen evenals elke uitspraak van kerkvergaderingen, om te beginnen met de Schriften, en in het bizonder het Nieuwe Testament, als een voldoende gids inzake geloof en kerkorde".

„Een levende ziel" In Genesis 1 wordt gezegd: **en God schiep de mens naar Zijn beeld.**
In het 2e hoofdstuk de verzen 5 en 7, wordt omtrent de schepping van de mens nog een nadere mededeling gedaan. Daar staat: **ten tijde, dat de Here God hemel en aarde maakte .... toen formeerde de Here de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus, alzó werd de mens tot een levend wezen** („een levende ziel", St. Vert.). Bekend is dat in het oude testament ook aan het dier een ziel wordt toegeschreven: **de ziel van het dier is in het bloed,** zo leest ge daar. Daarom was de mens bloedgebruik verboden. Vanwege dit toekennen van een ziel ook aan het dier, wordt door sommigen geloochend, dat de mens bij het sterven een andere weg zou gaan dan het dier. Beider leven zou totaal eindigen bij het uiteenvallen van het lichaam - een gedachte, die de Prediker haast in verwarring gebracht heeft.

„Alzo ...." Er is geen reden de belangrijke overeenkomst tussen de aardse schepselen te ontkennen. We zouden er licht toe kunnen komen, vanwege de gevolgtrekkingen, die van bepaalde zijde daaruit gemaakt worden.

Niet de overeenkomstige, maar de onderscheidende trekken tussen de verschijnselen zijn de belangrijkste. Het laatste bijbelboek zegt ons duidelijk, dat er een toenemende tendens zal zijn om het menselijk leven terug te brengen op het niveau van het dier: „het „beest", het a-morele, maar zegt met deze zelfde klaarheid dat dat **niet zal gelukken.**

Geen mens kan zich zelf ont-mensen, zijn menselijke trekken vernietigen. Hij blijft aanspreekbaar, verantwoordelijk. Slechts de Schepper zou de mens zijn mens-zijn kunnen ontnemen, maar dat juist doet Hij niet. Ook de mens is uit de aarde te voorschijn geroepen, maar hij ontving op andere wijze het leven, dan de vóór hem tot aanzijn geroepen schepselen: door een bizondere daad Gods, die hem de levensadem inblies en: alzó werd de méns - dus anders dan de voor hem geformeerde schepselen - tot een levende ziel.
Dat is een extra.
De mogelijkheden met dit extra gegeven, maar door de zonde weggevallen, heeft God in Christus heropend. En méér: de verloste mens staat hoger dan de eens in reinheid geschapen mens.

Augustinus sprak van de „gezegende val van Adam".

Samen bidden Reeds in de oudste christenheid heeft men gebedssamenkomsten gehouden. Het diep geïnteresseerd zijn bij de gang van het komende Koninkrijk dreef daartoe uit. Het besef, dat het daarbij ook ging om onze zaak, wijl God ons in Zijn Zaak betrokken heeft leidde als vanzelf tot een intensief deelnemen aan het lijden en dat in de arbeid, die in verband met de heilsnadering ondergaan en volbracht moest worden. Schoon wíj misschien bizonder oog hebben voor de oproep tot arbeid, die gegeven is met ons geplaatst zijn in de Wijngaard - de ouden hadden vooral een sterk sprekend gevoel voor het feit, dat het Koninkrijk in heerlijkheid ons nadert via de lijdensheuvel.

Tot lijden vooral schikten zij zich aan. Als, in de doop aan de dood gewijden, rukten zij aan de wereldpoorten om haar te openen voor de Koning der ere. „Bidt en werkt", is geen bijbelse spreuk.

In de Openbaring worden offer en gebed nauw verbonden. Maar de intensiteit van ons besef, deel te hebben aan het evangelie (Fil. 1 : 5) zal zich vooral uiten in ons gebed. In werken en lijden breidt het leven zich uit naar rondom; in het gebed gaat het om zijn hemelse dimensie.

Lust in bidden De Here Jezus heeft ter inleiding van de gelijkenis van de onrechtvaardige rechter en de weduwe (Luk. 18), gezegd, dat men altijd moet bidden en niet vertragen. Deze aansporing heeft de Heer ook gegeven in de bergrede, Matth. 7 : 7, waar hij ons opwekt om aanhoudend, volhardend te bidden. Zelf heeft Hij de blinde Bartimeus (Luk. 18 : 38 en 39) herhaalde malen laten roepen, aleer Hij beval deze tot Hem te brengen. Door het volhardend, het herhaaldelijke vragen, komt de behoefte dieper te liggen en wordt de ontvankelijkheid voor het begeerde groter. Dat herhaaldelijk moeten vragen is niet nodig om de Heer gunstig te stemmen, maar nodig vanwege onze eigen toestand. God wil wel geven, maar: kunnen wij ontvangen? Is het gebed niet soms te ondiep, dan dat een antwoord er op mogelijk is?
Paulus zegt: bidt zonder ophouden en waakt in hetzelfde met dankzegging.
Een engelse vertaling zegt: **bewaar de smaak tot bidden door dankzegging.**

L.

Mededelingen

Penningmeester van de baptistengemeente te Foxhol is thans:
br F. Klein, K. Groningerweg 2, Foxhol.

Heden nam de Here tot Zich onze trouwe broeder

ALBERT BOITEN

in de ouderdom van 66 jaar
echtgenoot van I. Jager

„Zalig zijn de doden die in de Here sterven"

Baptistengemeente Muntendam,
5 augustus 1962.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 24 augustus 1962 Jaargang 79 Nr. 3641

Verwarrend spraakgebruik

Wanneer over de doop gesproken of geschreven wordt, bezigt men nog wel eens uitdrukkingen, die niet nauwkeurig weergeven wat men precies bedoelt. Van de baptisten wordt b.v. gezegd, dat zij tegenstanders zijn van de kinderdoop. Dienovereenkomstig heet 't dan van hen, dat bij hen de volwassendoop in zwang is. Tegen dit laatste verweren de baptisten zich met de verklaring, dat zij geen doop van volwassenen kennen (evenmin als een „grotendoop") doch slechts een doop van gelovigen. Uit dit standpunt vloeit echter voort, dat zij de uitdrukking „kinderdoop" niet moesten bezigen ter aanduiding van die doophandeling, die in de kerken de meest gebruikelijke is. De uitdrukking „kinderdoop" brengt nl. te zeer de leeftijd van de dopelingen onder de aandacht, zoals ook gebeurt met de uitdrukking „volwassenendoop" - reden waarom we beiden gelijkelijk moeten afwijzen. Baptisten dopen niemand omdat hij volwassen is en weigeren niemand de doop omdat hij nog in de kinderleeftijd staat. „Kinderdoop" door zuigelingendoop te vervangen brengt daarom ook niets verder. Het schijnt ook dat kerkelijke autoriteiten die uitdrukking niet graag horen. Misschien heeft men door haar te gebruiken in sommige baptistenkringen vooral willen laten uitkomen, dat het niet de doop van kinderen als zodanig was, die men afwees, maar de doop van zulken, die (alsnog) geloofsloos waren.

Zuivering ter terminologie

Baptisten, die menen dat baptist-zijn o.a. betekent de kinderdoop afwijzen, zijn wel eens in verlegenheid gekomen als ze er getuigen van waren, dat in een baptistengemeente jonge mensen gedoopt werden, die bepaald nog tot de „kinderen" gerekend moesten worden.

„Kind" drukt nl. niet alleen een betrekking uit, waarin ook oudere personen nog kunnen staan, maar „kind" staat ook tegenover mondig. Wanneer iemand trots verklaard, dat hij „geen kind meer is", dan wil hij daarmee slechts laten horen, dat hij zelfstandig is, eigen verantwoordelijkheid draagt en volgens de landswet mondig is. Wanneer we denken aan deze omvattende betekenis van de uitdrukking kind, dan is zonder meer duidelijk dat wij in ons doopgeschil met de kerken niet kunnen zeggen dat dat gaat over de kinderdoop. We zijn als baptisten evenmin tegenstanders van de doop van kinderen als voorstanders van een doop van volwassenen. Geoorloofd is naar onze overtuiging slechts de doop van zulken, die geloven in de Here Jezus Christus als hun Heer en Redder, en - voor zulken dan ook geboden, afgezien van hun leeftijd.

„Dopen wat mondig is"

Met „dopen wat mondig is" kan onze opvatting van de doop dus ook niet bevredigend worden weergegeven. We menen indertijd te hebben gelezen, dat „dopen wat mondig is" behoort tot het doopsgezind eigene. Er wordt mee gezegd dat, naar de opvatting der doopsgezinden, de doop een zaak is van geestelijke rijpheid. Slechts zulken, die de doop voor hun rekening kunnen nemen, zich verantwoord kunnen laten dopen, wil men tot de doop toelaten. Gelijk gezegd: wij kunnen deze maatstaf bij de doopvont niet aanleggen. Mondig zijn treft o.i. toch nog niet het wezenlijke. De uitdrukking is, naar ons gevoel, te zeer bepaald door de in de kerken bediende kinderdoop - doop van onmondigen. Zeker moet ook, naar onze opvatting, de dopeling geestelijk mondig zijn, d.w.z. de doop voor zijn rekening kunnen nemen, maar dat alleen geeft de gemeente toch niet het recht hem te dopen. Zij vraagt naar geloofsinhoud en geloofshouding bij de gedoopte.

We willen onze dooppraktijk niet graag naar zulk een uiterlijk kenmerk typeren. Kerkelijke doop en bijbelse doop (zoals wij die verstaan) duiden niet op leeftijdsverschillen bij de dopelingen en evenmin op verschil in verstandelijke en zedelijke rijpheid.

De eindredaktie van „De Christen" zal na 1 september a.s. berusten bij drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven.
Kopy voor het nummer dat 7 september verschijnt dient vrijdag 31 augustus in het bezit van de eindredaktie te zijn.

Waar het verschil ligt

Het is onjuist leeftijdsverschillen in het doopvraagstuk te laten meespreken. Men moet bij de een niet de maatstaf van de geloofsbelijdenis laten gelden, zonder naar leeftijd te vragen. De vraag naar het geloof is de enige, die van betekenis mag zijn.

Op zichzelf beschouwd kan men net zo min te jong zijn om gedoopt te mogen worden als te oud. Iemand van bv. dertig jaar kan te gauw gedoopt zijn, te „jong", dus. En dát is waar het op aankomt: men mag niet **te vroeg** dopen. En men doopt iemand te vroeg, wanneer hij er innerlijk in zijn geestelijk bestaan er niet aan toe is; nog niet staat in dié werkelijkheid, waarvan de doop spreekt. De doop mag nimmer een leeftijdskwestie worden, die aan de hand van het geboortebewijs kan worden opgelost. Hij is in het nieuwe testament een geloofszaak en moet dat blijven. Het kriterium is het geloof dat de dopeling bezit en belijdt. Is dat voorhanden dan is er geen doopverhindering.

Kerkelijke grens

We menen dat kerkorde, die de gereformeerde kerken van verschillende naam volgen, voorschrijft, kinderen van ouders,

In dit nummer

die zich in de kerk laten opnemen, mee te dopen tot en met hun veertiende levensjaar. Zijn er in zulk een gezin oudere kinderen, dan moeten dezen, wanneer ze ook gedoopt willen worden, voor zichzelf belijdenis afleggen. Als we het ons goed herinneren, dan was Calvijn van mening dat de leeftijd om belijdenis des geloofs te mogen afleggen, gesteld moest worden op 15 à 16 jaar. We geloven niet, dat in baptistengemeenten iemand 'n vaste leeftijdsgrens voor de doop zou willen stellen, maar de gemeente zal wel ernstig moeten onderzoeken of de aanvrager van de doop de doop wel verantwoord zal kunnen ontvangen: heeft de aanvrager inderdaad deel aan die werkelijkheid die in de doop volgens de Schrift naar voren komt? Met het vaststellen van de leeftijd van de aanvrager is dat niet uitgemaakt. Niemand, hoe oud ook, mag **te vroeg** gedoopt worden. Daarmede beschadigt men de zielen.

Twee fasen

De apostel citeert wel een oud christelijk lied, wanneer hij in Efeze 6 : 14 zegt:

Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doden.

Hier wordt gesproken over twee dingen: dat moet in het oog gehouden worden. Het gaat over ontwaken en over opstaan. Ons dunkt, dat vooral broeders en zusters, die belijdenis moeten afnemen, op dit onderscheid moeten letten. Hoe ver is de doopkandidaat? Is hij alleen nog gewekt en ontwaakt of heeft hij ook al gehoor gegeven aan de roepstem : is hij opgestaan? We worden geestelijk gewekt, tot ontwaken gebracht, opdat er een verandering in onze verhouding tot God zal komen. Bij dat gewekt worden zijn we lijdelijk; het antwoorden, **de daad** van het opstaan moet dan volgen, maar...... volgt helaas niet altijd. Er is ook een terugvallen in de slaap mogelijk. Is de doopkandidaat niet slechts in zijn geweten geraakt, zich van zonde bewust geworden; ziet hij zijn verlorenheid in; beleeft hij die nu? Als de roep gehoord is, heeft de **bekering** dan ook plaats gehad? „Gewekten" mogen niet gedoopt worden. De doop is voor hen, die in Christus opstaan tot een nieuw leven. De ontwaakte moet worden onderricht omtrent de bedoeling van de Heilige Geest: het gaat om een wandel in nieuwheid des levens. Het gaat om de aanvaarding van het opstandingsleven van Christus. De doop is de uitgang uit het oude leven en het betreden van de overzijdse wereld.

Dooponderricht

Dat het zeer gezegend kan werken als, voor of na de doop, onderricht gegeven wordt in de bijbelse betekenis van die handeling zowel als van de gemeente en haar lidmaatschap, is duidelijk.

Leer de gemeente, leer haar leden de doop diep verstaan.

uit ons uniebureau

Nu moet ik uw aandacht vragen voor een paar belangrijke zaken. Leest u maar eens goed wat dat zo al is.

1. We kunnen nog niet zeggen, waar de algemene vergadering van de unie volgend jaar gehouden wordt. Dat zal in de september-vergadering van de unie-kommissie beslist worden. Er is nog goede gelegenheid voor gemeenten, die de unie-vergadering in 1963 zouden wensen te ontvangen, om de uitnodiging daartoe aan het unie-bureau te doen toekomen. De belangrijkste moeilijkheid daarbij is wel de onderbrenging van zo'n 250 deelnemers. Ziet een gemeente kans om deze onderbrenging behoorlijk te verzorgen, laat dan de uitnodiging om de unievergadering te ontvangen maar gedaan worden. Deze uitnodiging moet echter wel op 15 september a.s. in het unie-bureau zijn.

2. Eveneens moeten op 15 september a.s. in het unie-bureau bekend zijn de namen van de kandidaten in een paar vakatures. Graag herhaal ik hier deze. Wegens het periodiek aftreden van br. D. Olijslager, die niet herkiesbaar is, moet er een nieuw bestuurslid van de Unie-Bouw-Stichting gekozen worden. In het bestuur van de Stichting Diakonessenhuis „Tabitha" moeten 3 bestuursleden gekozen worden en wel in de plaats van ds G. W. Tijman, zr C. M. Meester-Huyzer en zr I. Schlüter v. d. Heide, die zich niet herkiesbaar stellen. Er moeten dus 4 kandidaten komen, en wel 1 voor het U.B.S.-bestuur en 3 voor het Tabitha-bestuur. Kandidaten kunnen worden gesteld door de gemeenten, door de leden van de unie-kommissie en door het betreffende stichtingsbestuur. Per 15 september a.s. moeten de namen van de kandidaten met hun schriftelijke bereidverklaring in het unie-bureau zijn.

Laat de rechte man (vrouw) op de rechte plaats komen!

3. In de maand september valt ook de derde aktiveringszondag, die de aktieveringszondag in dit jaar heeft gepland, en wel de „VORMINGSZONDAG" op zondag 16 september. Naar wij vernemen verschijnt in het eerstvolgende nummer van alle gemeentebodes het desbetreffende oriënterende artikeltje, waar de aktiveringskommissie om heeft gevraagd. In het nummer van „De Christen" vóór de vormingszondag verschijnt een uitvoeriger artikel van de hand van drs J. Reiling, voorzitter van de kommissie voor vorming en dienstbetoon. Deze belangrijke zaak toch is van primair belang voor al onze gemeenten. Moeten niet, naar de Schrift, alle „heiligen" worden toegerust tot dienstbetoon? En bepaaldelijk wel zij die tot een bepaalde dienst geroepen worden. De vorming van onze mensen moet het aksent en de aandacht krijgen, die haar toekomt! En wij geloven, dat onze mensen bereid zijn zich te laten toerusten tot hun taak, die een dienst is aan de wereld, die zo gekompliceerd en verward is. Het gaat er om dat wij Christus duidelijker vertolken.

4. Het is dan ook goed om nu reeds opmerkzaam te maken op de kursus, die onze kommissie voor dienstbetoon en vorming in deze winter op verschillende plaatsen zal gaan houden. Het is een kursus in „praktische gemeentekunde", die beginnen zal op zaterdag 12 januari 1963 en wel in de volgende 10 plaatsen: Sneek, Leeuwarden, Hoogezand, Stadskanaal, Emmen, Almelo, Deventer, Alkmaar, Rotterdam-C. en Sittard. Deze distriktskursussen zullen op 8 zaterdagmiddagen om de 2 weken gehouden worden. Het kursusgeld bedraagt f 10,- plus nog de kosten van het te verschijnen kursusboek. In de verschillende gemeentebodes zullen naar wij vertrouwen op het verzoek van onze kommissie de uitvoerige gegevens opgenomen worden. Graag willen wij nu reeds allen, die zich willen laten toerusten voor hun dienst in welke tak van gemeentelijke arbeid ook, hartelijk uitnodigen om aan deze kursus deel te nemen en zich daartoe te laten inschrijven bij het unie-bureau Ook dit moet weer tijdig gebeuren, en wel vóór 15 november a.s. Wij mogen wel zeggen, dat we véél kursisten verwachten, want van alle kanten is het verlangen daarnaar uitgesproken!

T. Jansma.

Was niet het gehele onderwijs der apostelen er op gericht de leden der gemeenten duidlijk te maken, wat hun nieuwe staat was? wat zij werden door hun geloof en doop in Christus en daarin ontvingen? Werden ze niet uitvoerig gewezen van welke aard de nieuwe levenswerkelijkheid was, waarin ze waren overgezet en die nu hun denken en handelen moest beheersen? Verg. Rom. 6.

Is niet ook dáártoe aan Gods volk de Heilige Geest gegeven?

L.

Aan rustige wateren

De mens van het éne ding

„Eén ding heb ik van de Here gevraagd, dit zoek ik: te verblijven in het Huis des Heren al de dagen van mijn leven." — Psalm 27 : 4.

Geen gemakkelijke levensles: die van één ding tegelijk. Een mens heeft veel dingen, waar hij van houdt. Hij was een verwoed wielrenner, maar hij had twee dingen tegen: hij kon zo lekker eten en hij rookte graag. Zo kwam hij nooit verder dan de laatste plaats in het achterste peleton.

De levensles van één ding tegelijk kost inspanning. Om allerlei dingen aan de kant te zetten voor dat éne en om er dan bij te blijven. Maar wat door concentratie bereikt wordt, ziet men bij een waterkrachtcentrale. Het water van vele bergstroompjes, achter een stuwdam in een groot meer verzameld, vormt een enorme kracht, die geweldige turbines in beweging brengt, welke steden en industrieën van licht en stroom voorzien.

De mens van het éne ding. Je komt hem tegen in de bijbel. Onze psalmist: één ding heb ik gevraagd... De blindgeborene: één ding weet ik... Paulus: één ding doe ik... Tot Martha zei de Heer: één ding is nodig. In psalm 86 wordt gebeden: verenig mijn hart...

De mens is innerlijk verdeeld, daardoor onevenwichtig en - zegt Jacobus- onbetrouwbaar. Jezus had dit gebed niet nodig. Hij kende die innerlijke verdeeldheid niet, omdat de boze in Zijn leven geen plaats had noch kreeg. Als kind kon de Here reeds zeggen: Moet Ik niet zijn in de dingen Mijns Vaders? Als volwassene getuigde Hij: Mijn spijze, d.i. Mijn leven, is te doen de wil Mijns Vaders. Dit bevestigde de Here in de nacht van het verraad: Niet Mijn wil maar Uw wil geschiede. Dit hield de Here vol tot in de dood: Het is volbracht. Maar zo alleen ook werd de Here onze Zaligmaker, de Leidsman en Voleinder des Geloofs.

Het Huis des Heren is meer nen gebouwen der kerken. D..t dan de zichtbare tempel, de ste- was al Jacobs ervaring op zijn vlucht: Bethel. De tegenwoordigheid van de Heer is niet gebonden aan gewijde plaatsen, maar kan ervaren worden op alle plaatsen. Wij hebben een levende Heiland. Het is de begeerte van de psalmist om voortdurend in de tegenwoordigheid van de Heer te leven. Alle andere verlangens zijn ondergeschikt gemaakt aan deze éne begeerte.

Hoe dit zo gekomen is bij de dichter? Hij weet, dat de Heer 'n Licht en zijn Heil is (vs 1). Dat moet zijn bekering zijn geweest. Wij zouden daar meer van willen weten, over zijn duisternis en verlorenheid.

Maar zijn getuigenis over de Here is voor ons voldoende. Hij vertelt verder, dat de Heer hem niet uitleverde ten dage des kwaads. In tegendeel: de Here was hem een vesting. Daar verborg de Here hem in het verborgene van Zijn tent. Het herinnert aan het heilige der heiligen van de tabernakel. Daar verborgen te worden betekent: te leven uit Gods genade, vergeving. Daar was hij onbereikbaar voor hen, die zijn ondergang wilden. Wat een heerlijk getuigenis van de reddende liefde Gods in Jezus Christus.

Zo werd hij de mens van het éne ding. Vanzelfsprekend, zult U zeggen. Denk eens aan de 10 melaatsen, aan het volk Israël, aan de steden Kapernaüm, Bethsaïda, aan U zelf. Is U al een mens van dit éne ding? Omdat de Heer U zoveel schonk, U zoveel vergaf, U zo lief heeft, dat U nog slechts begeert een blijvende omgang met de Heer te mogen behouden!

Leeuwarden G. Brongers

Geef de duivel geen plaats

(overgenomen uit een der gemeentebladen)

Terwijl ik mij, na een van de diensten, naar huis spoedde, bemerkte ik plotseling, dat zich iemand bij mij voegde; hij stak vertrouwelijk zijn arm door de mijne en zeide: *„vergeefse moeite, vind je niet?"*

Ik zag hem aan, en eerlijk gezegd: z'n gezicht stond me niet aan; wat hij bedoelde met zijn woorden drong eerst niet goed tot mij door, want mijn gedachten waren allang bezig met plannen voor de week die volgde. Mijn geleider wachtte dan ook niet op mijn antwoord maar redeneerde rustig verder. „Waarom maak je je toch zo druk? - 't Helpt immers allemaal niets, ik geloof zelfs, dat zij waarop je het meest vertrouwt niet eens de ernst van je streven begrijpen. Ze weten zich met allerlei verontschuldigingen te onttrekken en laten je rustig alleen ploeteren."

Terwijl mijn geleider door ging allerlei beweringen en feiten te noemen, leek het alsof aan mijn andere zijde ook iemand anders mee was gegaan. Het was een stille gestalte - die niets zei - maar zijn gelaat straalde een hemelse glans. Het leek alsof zijn ogen mij zeiden: wees op Uw hoede..! Toen ik mij weer bij die ander bepaalde hoorde ik hem juist zeggen: „Ik zou me maar niet zo druk maken; alle plannen die je nu weer klaar maakt voor openluchtwerk, bazar, jeugdavond en konferentie zou ik maar rustig laten varen. 't Helpt immers toch niets". En terwijl ik in stomme verbazing naast hem ging en, hij bij mij in de auto stapte ging hij verder met zijn geredeneer: „Hebben al je moeite en arbeid in al die jaren je nu nog niets geleerd? Elke dienst is een sterk bewijs van je zwakheid en onmacht. Hoeveel zielen zijn er nu vanavond en in al de maanden weer dat je hier werkt, tot bekering gekomen? Hoeveel kinderen Gods zijn geheiligd geworden? Finantieël maakt de gemeente het ook niet zo best en vele van de leden kennen niet eens hun verplichtingen. Ziek ben je, van spanning; het kost je slapeloze nachten en je oogst alleen maar onzekerheid. Je hebt alles gedaan wat in je vermogen lag: je hebt de mensen uitgenodigd, gelovigen aangespoord, advertenties geplaatst.. En, wat is nu het resultaat?"

Het was alsof ik met stomheid geslagen was. Ik kon geen antwoord vinden; ja, erger in vele dingen moest ik hem gelijk geven. Het leek alsof de weg naar huis eindeloos lang was en de auto langs de weg kroop. De straten waren donkerder en stiller dan ooit. Ik voelde mij eenzaam en overgeleverd aan mijn geleider.

„Vertwijfeling" was zijn naam. Hoe zal ik hem van mij afschudden? Ik voelde de arm die stijf om mij heen was geslagen als een enorme zuignap.

Maar.. zoals balsem verzachtend vloeit in de brandende wonden, zo'n uitwerking had ook de hand die zacht op mijn schouder werd gelegd. Het was de hand van de „stille gestalte" met het lichtende gelaat. Ook hij was mee gegaan, wiens nabijheid ik door al de fluisteringen van „Vertwijfeling" geheel was vergeten. Ik hoorde zijn vriendelijke stem, die tot mij sprak: „Mijn Woord zal niet ledig wederkeren." „Werkt zolang het dag is, want de nacht komt waarin niemand werken kan."

Bedoelde Hij, dat alle arbeid niet tevergeefs is? - En wilde Hij mij aansporen alle kansen te benutten zolang de eeuwige nacht nog niet is gevallen?

Het was alsof de nacht begon te lichten en de sterren een wondere glans gaven; iets in mijn hart begon te zingen.

Eerder dan ik dacht stond ik voor mijn huis en toen ik het licht in de gang aanknipte was het alsof alle duisternis, ook uit mijn ziel, verdwenen was. Nog even keek ik om mij heen om te zien of mijn geleider „Vertwijfeling" misschien ook was binnengedrongen. Maar neen, ik was alleen - alleen met mijn Vriend - met Hem Die beloofd had: „Ik ben met U, al de dagen, tot aan de voleinding der wereld". Ik heb ondervonden, dat God „Getrouw" is. Die het ook doen zal. Kind van God, Satan wil niets liever dan dat wij „het bijltje er maar bij neerleggen." Hij zet de mens alleen maar zwarte brillen op. Kan alleen maar het verkeerde laten zien in het leven van anderen. Hij stuurt je alleen maar roddelaars en kwaadsprekers op de weg. Hij houdt je alleen maar de spiegel

van „eigengerechtigheid" voor. Maar, weest op Uw hoede. *„Geef de duivel geen plaats."* Laat de ezel zijn kop niet door de tent steken, want spoedig is alles een ravage. Weet aan Wie gij Uw leven hebt gegeven en houdt vast aan Zijn beloften.
Nog een kleine tijd en Hij komt; en Zijn loon is met Hem.

Mededelingen

In verband met het vertrek naar USA van dr J. J. Kiwiet, tot 21 augustus j.l. predikant-direkteur van „De Vinkenhof", zijn de brs F. Bos te Zeist en drs J. Reiling te Bilthoven - tot in de vakature is voorzien - belast met de direktie van „De Vinkenhof".

Voor het bestuur van de Stichting Nederlands Baptistencentrum „De Vinkenhof",
J. van Dam, sekretaris

Gunstiger klimaat voor protestanten in Spanje

De spaanse ambassadeur in de Verenigde Staten van Noord-Amerika, Antonio Garrigues zegde in een door hem te Washington gehouden toespraak een gunstiger klimaat voor baptisten en andere evangelische kerken in Spanje toe.

Op een vraag antwoordde hij, dat hijzelf katholiek was, „maar" - zo ging hij voort - „ik erken, dat we in Spanje enkele fouten gemaakt hebben tegenover de protestanten. We willen deze misverstanden in de toekomst vermijden en zullen de protestanten de positie geven, waarop ze onder de spaanse wetten in Spanje recht hebben."

Vooral de laatste jaren sloot de spaanse politie verschillende evangelische kerken, waarvan sommige intussen toestemming hebben gekregen, deze opnieuw te openen, aldus een bericht van het unie-perssekretariaat.

Drs D. Slort over:

De vervulling met de Heilige Geest (slot)

Wij merkten op, dat er in de grond der zaak, de wil bij velen niet aanwezig is om met de Geest vervuld te worden.

Het niet vervuld zijn betekent, dat we tegenover God en onze naaste een schuld op ons laden. We zouden veel meer voor anderen tot zegen hebben kunnen zijn!

We stonden vervolgens stil bij de gevolgen, die het „met-de-Geest-vervuld-zijn" kan hebben. Door de ongelovigen door de wereldse christenen worden we beschouwd als excentriek, overgeestelijk. De geestelijke mens wordt door andere motieven geleid. Hij ziet de dingen anders, hij heeft droefheid over hen, die God niet kennen en over de gemeente als het vervuld zijn ontbreekt. Ook heeft de „met-de-Geest-vervulde-mens" te rekenen op **tegenstand** van de kant der ongelovigen, maar ook **van de wereldse christenen** die aan de oppervlakte leven. Hij zal de aanvallen van satan en de demonen ondervinden en ook bemerken dat zijn oude mens, het vlees, de grootste vijand is.
Echter, de vrede Gods zal zijn hart vervullen!

We willen nog enkele dingen noemen.
Ook het **geweten** zal **rustig** zijn als Gods Geest ons vervult. Rustig als een wateroppervlak, als ieder zuchtje wind ontbreekt. Wie met de Geest vervuld is, is tot zegen van anderen, zelfs al zou hij ziek of invalide zijn. Ge zult ook geen angst kennen, als anderen u tegenspreken en u niet opwinden. Wanneer christenen terstond geïrriteerd zijn en opvliegend zijn bij het minste en geringste, kunnen we er zeker van zijn - tenzij van een zenuwoverspanning sprake is - dat zulke mensen niet met de Geest vervuld zijn. Wanneer wij denken aan Hem, die met de Geest vervuld was, aan onze Heer Jezus Christus, dan zien wij bij Hem geen geïrriteerdheid, geen opvliegendheid, maar integendeel, bij het horen van laster, bleef de rust Hem beheersen. „Hij zweeg stil".

Wanneer we met de Geest vervuld zijn, zal in ons leven gezien worden iets van het karakter dat Jezus had.

Wanneer we met de Geest vervuld zijn, zal **de Geest ons leiden** ook **in het winnen van zielen voor de Heer.** Het is de Geest der wijsheid, die ons bijstaat, ons wegen en middelen doet vinden, om het afgedwaalde tot Hem terug te brengen en het verlorene te vinden.

Uit het leven van Finney is een merkwaardige gebeurtenis bekend, die ons illustreert hoe de Geest iemand kan leiden. Finney was uitgenodigd om te spreken in één der voorsteden van Antwerpen. Het gebouw waar hij sprak had een naam, die hij niet opgemerkt had. Gods Geest gaf hem in het hart eerst te wachten met de keus van zijn onderwerp tot hij zijn gehoor gezien had en dan de boodschap door te geven, die de Geest hem zou aanwijzen.

Hij sprak over Sodom. Op de gezichten van de hoorders stond de woede te lezen. Hij preekte door en sprak over die éne man, over Lot. Het duurde niet lang, de doorbraak kwam. Mensen kwamen tot geloof, de samenkomst duurde de gehele nacht voort. De volgende dag moest de plaats van samenkomst ontruimd worden, omdat er school in gehouden zou worden. Men zocht in de nabijheid een andere plaats en weer vroeg men Finney voor te gaan. Wat bleek nu: dat de plaats waar men eerst had vergaderd, de naam Sodom droeg en dat degene, die hem uitgenodigd had te komen spreken, de enige gelovig was, die men spottend reeds lang „Lot" had genoemd. Gods Geest had Finney woordelijk geleid. Zijn boodschap sloeg aan.

Wanneer we met de Geest vervuld zijn, zulen we ook bereid zijn om heen te gaan, geen vrees hebben voor het sterven. De Geest zal ons met rust vervullen. Daardoor kon ook Paulus, meer verlangen hebben om ontbonden te worden en met Christus te zijn, dan te blijven in dit leven, hoewel *dit nuttig zou zijn voor velen.*

Wat zijn de gevolgen van het niet-vervuld-zijn met de Geest?
Wanneer we de Geest niet hebben, hebben we ook **geen zekerheid** aangaande ons kindschap Gods. Wie de Geest van Christus niet heeft, behoort niet bij Hem. Daarom stelt Paulus de eis: „stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf. Of zijt gij niet zo zeker van uzelf, dat Jezus Christus in u is?" (2 Kor. 13 : 5).

Wanneer we de Geest niet hebben, zullen we ook **niet „het gebed des geloofs" kunnen bidden.**

Dan is er geen overtuiging in ons gebed, dan zit er geen kracht achter. Wanneer we echter met de Geest vervuld zijn, zal ons gebed niet staan in het teken van de twijfel, dan is het de Heilige Geest die voor ons bidt. Dan alleen is een gebed mogelijk, dat naar de wil, d.w.z. in overeenstemming is met de wil van God. Het niet vervuld zijn heeft een **krachteloosheid** in het gebed ten gevolg.

Wanneer we niet-vervuld zijn, zullen we geneigd zijn, van hen die wel met de Geest vervuld zijn te zeggen, dat ze fanatiek zijn. We zullen alles trekken **in het rationele vlak,** en wat we niet begrijpen, en wat in werkelijkheid het begin van een opwekking kan zijn - beschouwen als „psychische afwijkingen".

Zij die niet met de Geest vervuld zijn, hebben in het algemeen ook **weinig interesse voor de Heilige Schrift.** Waar de Geest werkt, daar is ook het verlangen naar de Schrift, die door de Geest is ingegeven.

Waar geen vervulling is met de Geest, daar is ook **geen ijver voor het werk** des Heren. Wanneer we steeds weer klagen, dat er zo weinig mensen zijn, die zich willen geven voor het werk des Heren, dan is de hoofdoorzaak: „niet vervuld zijn met de Geest", maar vervuld zijn met de din-

gen dezer wereld en met de dingen die onszelf aangaan, onze eigen genoegens en begeerten.
Wanneer we met de Geest vervuld willen worden, moeten we voor Hem zwichten en worden als een kind. We zullen Hem moeten gehoorzamen, als Hij in ons de drang tot gebed geeft, onmiddellijk aan die drang gevolg geven en de Heilige Geest niet weerstaan! We zullen moeten opgeven, wat de vervulling in de weg staat. We zullen moeten kiezen. Iemand die onder het gehoor was van een bekend prediker, afkomstig uit de gegoede kringen, begreep het goed, toen ze tot haar vriendinnen sprak: „ik moet niet langer onder het gehoor van die man zijn, of ik moet jullie gezelschap vaarwel zeggen".
Zij koos, helaas, het eerste. Ze kwam niet meer onder het gehoor en koos de „grootheid des levens". Hoe anders was het met die vrouw, die brak met haar mondaine leven en kennissenkring, om Christus te volgen, Zijn gemeenschap te genieten en met Zijn Geest vervuld te worden. Lezen we nog eens Efeze 5 : 18: **„wordt vervuld met de Geest!"**

Nader bezien

Akkoord met Indonesië

Verleden week werd te Washington het overleg tussen Indonesië en Nederland over het Nieuw Guinea-vraagstuk afgesloten met het intussen alom bekende akkoord: Nederland zal het gezag over Nieuw Guinea per 1 oktober a.s. overdragen aan de organisatie der verenigde naties, waarna per 1 mei dit laatste gebied van het vroegere nederlandse imperium door Indonesië zal worden bestuurd.

Over deze jaren slepende kwestie zijn veel woorden gevallen; we denken, dat het laatste woord nog niet gesproken is. Met dit akkoord is een stuk geschiedenis onherroepelijk afgesloten. Men kan het betreuren of niet, dat wat zich vooral tijdens en na de tweede wereldoorlog in een verbijsterend tempo heeft afgespeeld: de likwidatie van 't europese kolonialisme, is onafwendbaar geweest.

Natuurlijk voltrekt zich zulk een likwidatie met veel menselijke tragiek. Natuurlijk blijven er nog lange tijd, aan weerszijden, allerlei ressentimenten.

We geloven, dat het goed is ons als Nederlanders te realiseren wat in 'n oproep van het centraal komitee van de wereldraad van kerken dat dezer dagen te Parijs vergadert, te lezen staat. In deze oproep (over de stopzetting van de atoombom-proeven) word o.a. gezegd, dat de kerken hun leden moeten waarschuwen voor de veronderstelling, dat de ene partij „absoluut juist" (wholly right) en de andere partij „absoluut onjuist" (wholly wrong) is.

Intussen zijn we dankbaar, dat het konflikt met Indonesië niet is uitgegroeid tot een werkelijke oorlog. Te betreuren is, dat toch nog jongemannen, Indonesiërs zowel als Nederlanders, zijn gesneuveld of gewond. En waarvoor?

We hopen en bidden van harte, dat de verhoudingen tussen de volkeren van Nederland en Indonesië, door de eeuwen heen op zo bizondere wijze aan elkaar verbonden, volledig hersteld mogen worden. We menen, dat de geschiedenis van beide naties daartoe verplicht. v. D.

gemeenteberichten

PARAMARIBO - (H. J. H.) Als wij veel bidden en gelovig verwachten, zullen we niet beschaamd uitkomen. Dat bleek weer op 15 juli j.l.
Reeds weken tevoren werden de verschillende onderdelen van de doopdienst voor Gods genadetroon gebracht: de doopkandidaten, de doper, de spreker, de leiding, het jeugdkoor, de genodigden, het weer, en zoveel meer.
De zaterdagmiddag tevoren werd een bespreking gehouden om het programma van de dienst, het technische gedeelte, de te treffen regelingen, enz. vast te stellen. Na deze bespreking volgde nog een korte bidstond, waarin we nogmaals in ootmoed en vertrouwen alles bij de doopdienst betrokken en alles wat besproken was voor de Here gebracht werd, opdat hij allen en alles in handen zou nemen.... en Hij voorzag in alle dingen, vèr boven ons bidden en verwachten. Reeds iets na 7 uur was de zaal geheel gevuld en stonden velen buiten bij de open deuren. Zowel de algemene zang, het voordragen der koren, als de 2 liederen door het jeugdkoor gezongen verliepen fijn en maakten indruk op de aanwezigen. De boodschap door br. Van Stormbroek met vuur en overtuiging uitgesproken, werd met grote aandacht aangehoord. De Heilige Geest was en zal de Naprediker zijn.
Wat de dopelingen betreft, het duidelijk uitgesproken „Ja!" op de voorgelezen beloften aan de Here en aan de gemeente vertolkte klaar en helder wat op dat ogenblik in hen leefde en wat zij met Christus' bijstand wensten na te komen. Hun eenvoudige maar met overtuiging uitgesproken persoonlijk getuigenis werd met blijdschap en warmte gegeven. Ook voor onze ouderling br. Albergen maakte de Here alles wel, zodat hij met vaste hand de doop kon bedienen. Mogen de doopteksten door br. Heilbron onder de leiding des Geestes voor ieder uitgekozen en het welkomstwoord, dat hij namens de gemeente tot de nieuwe leden richtte hun geestelijke vrucht afwerpen. Ook het avondmaal - het eerste voor het nieuwe **zevental** - had een gezegend verloop. De oproep tot de onbeslisten, om een beslissing voor de Here te nemen, werd niet openlijk beantwoord, maar.... 's Heren Woord zal niet ledig tot Hem wederkeren. Beslissingen, nu of later, zullen zeker niet uitblijven.

HAARLEM - (G. W. T.) Maandag 13 augustus j.l. was een gedenkwaardige dag in de geschiedenis van de baptistengemeente te Haarlem. In het jaar 1882 (dus nu 80 jaar geleden!) werd op die dag een jonge zuster op belijdenis van haar geloof gedoopt. Het was nog een kind, want de dopelinge was nauwelijks 12 jaren oud. Dit meisje wist zich echter een kind van God. Ze had haar hart aan Jezus gegeven. Met Hem wilde ze sterven, begraven worden, opstaan en in nieuwheid des levens wandelen. De doop werd voltrokken door een oom, broeder A. H. van der Steur, destijds voorganger van de gemeente. Het was geen gemakkelijke tijd. De kleine kring was verdeeld door het vraagstuk der Sabbathviering. Het zondagvierende deel der gemeente had te kampen met allerlei zorgen. God waakte echter over het kuddeke en de arbeid ging voort. Jonge mensen gaven zich aan Jezus Christus en daalden af in het watergraf, om zich aan God en zijn Gemeente te wijden. Ook later werden de moeilijkheden der gemeente Haarlem niet gespaard. Het jonge meisje dat 80 jaren geleden gedoopt werd bleef trouw op haar post omdat ze er zich door God geplaatst wist. Zondag 12 augustus werden we door onze broeder ouderling J. Baartse bepaald bij dit heugelijke feit. Dank aan God de Here was hier gepast. God heeft de baptistengemeente Haarlem veel in deze zuster geschonken. Veel werk werd door haar in deze 80 jaren verricht. Helaas kon de jubilaresse die dag niet in ons midden zijn, daar ze voor een ernstige operatie in het ziekenhuis was opgenomen. Broeder Baartse merkte op, dat onze zuster in die 80 jaar misschien nog geen 25 keer de kerkdiensten had verzuimd. Jammer, dat ze juist nu niet aanwezig kon zijn. Of zou God het zo gewild hebben, opdat wij niet al te zeer de mens zouden verheerlijken? Ook hier gelde het: God alleen de eer!
Hoe dankbaar mogen wij zijn voor onze oude broeders en zusters. Zijn zij niet vaak de bidders in de gemeente? Tenslotte is het ons een vreugde te kunnen vermelden, dat zuster Van der Steur het goed maakt! Moge het God behagen haar nog enige tijd voor ons allen te sparen. De Here zegene onze zuster Ida C. van der Steur.

De eindredaktie van „De Christen" zal na 1 september a.s. berusten bij drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven.
Kopy voor het nummer dat 7 september verschijnt dient vrijdag 31 augustus in het bezit van de eindredaktie te zijn.

Lezers aan het woord

„Mislukte stunt met mummies van Wieuwerd"
(„De Christen" d.d. 17-8-1962):

Zeer geachte eindredakteur,
De bedoeling van dit, door ds J. A. Brandsma geschreven artikel, is mij niet duidelijk. Graag neem ik aan dat ds B. de lezers daarmede van dienst heeft willen zijn.
Uit de inhoud van genoemd schrijven meen ik te hebben opgemerkt dat de schrijver het voorval te Wieuwerd niet objektief beoordeelt. De heer Bron was uitgenodigd om zijn bewering waar te maken. Ter plaatse kreeg hij geen gelegenheid tot demonstreren. Om deze man een haastige aftocht te laten maken, zoals ds B. in zijn artikel doet, lijkt mij

onjuist. Lafheid kan men de heer Bron m.i. niet in de schoenen schuiven. Aan 't slot van zijn artikel doet ds B. een aanval op het weekblad „De Spiegel", daarbij zich verschuilende achter „boze tongen". Mij dunkt, dat bij het leveren van kritiek beter geen gebruik kan worden gemaakt van „boze tongen" (wat zegt onze bijbel daarover?)
Mochten de boze tongen van ds B. tóch gelijk hebben, dan betwijfel ik het of het juist is de verantwoordelijke mannen (broeders) van „De Spiegel" on-christelijkheid te verwijten. Overigens kan „De Spiegel", naar ik meen, op kommercieel terrein nog wel iets leren van de kerkvoogdij te Wieuwerd, die jaarlijks enkele duizenden guldens weet te verdienen aan de voorvaderen, aan wie de laatste eer werd bewezen.
Dat „De Spiegel" het durft opnemen voor een eenvoudige man als Bron, daarbij de mannen van de erkende wetenschap trotserend, bewijst dat zij geen stunts nodig heeft om abonnees te winnen.

Hoogachtend, F. Oosterwijk, Haarlem

Onderwijs in de gemeente

Deze zomer hadden wij het voorrecht een van onze kampen te mogen leiden. Nu komen enkele vragen naar voren, naar aanleiding van deze kampweek. Eén er van is: hoe staat het met het bijbels onderwijs in onze gemeenten? Wij hebben heel sterk de indruk, dat in veel van onze gemeenten er weinig aan wordt gedaan. Is het dan niet belangrijk dat nieuwe leden weten: Wie en wat wij zijn? Wat ons onderscheidt van andere kerken? Waarom en door wie de eerste gemeente werd gesticht? Zo zijn er veel meer vragen. Steeds weer worden jongeren lid van de gemeente omdat hun ouders het ook zijn. Zonder dat zij zich afvragen waarom zij baptist worden.

Dit is niet alleen een taak voor de ouders, maar vooral voor de gemeente. Het is een deel van onze opdracht.

Wanneer de voorganger van een gemeente hiervoor geen tijd kan vrij maken, laat dan iemand uit de gemeente het doen.

Zelf bewaar ik de beste herinnering aan een gespreksgroep in Haarlem. Hoeveel hebben wij daar niet geleerd! Het is zo belangrijk dat wij weten wat wij zijn. Des te krachtiger kan ons getuigenis zijn.

Wolfheze J. W. v. d. Craats

Bij ons in de gemeente

Voor 't laatst zetten we ons er voor om deze rubriek samen te stellen. Vele lezers zullen met genoegen vernemen, dat de nieuwe eindredakteur op zich nam deze berichtgeving voort te zetten. De verzenders van de gemeentelijke periodieken dienen er dus rekening mee te houden, dat zij de vanaf nu verschijnende gemeentebladen zenden naar het adres van de nieuwe eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven. Intussen danken we deze administraties voor hun medewerking dankzij welke elke maand een aflevering van deze – door vele lezers zeer gewaardeerde – rubriek kon verschijnen.

We kunnen deze maand beginnen met de vermelding van een „nieuw" blad; met de komst van ds B. Fabrie, de nieuwe voorganger van de gemeente te HAULERWIJK is het maandblad van de gemeente daar in een geheel nieuw gewaad verschenen. Het draagt nu de toepasselijke naam: „Op de hoogte. „Het wil de lezers op de hoogte stellen van dat wat in en rondom de gemeente gebeurt. In de kop van het blaadje is de TVmast van Smilde (de hoogste toren van Nederland) getekend als zinnebeeld van hetgeen de naam van het gemeenteblad uitdrukt. We wensen het blad veel zegen!

Dat de wereldwijdheid van het baptisme niet slechts in de gemeenten van de grote stad wordt ervaren blijkt uit een berichtje in de „Pniëlbode," van HEERENVEEN: zondag 19 juli begroette de baptistengemeente in 't friese haagje Rev. Shildrick, baptistenvoorganger te Sutton Coldfield, Eng.

Medio juli besloot de gemeente te ZANDBULTEN over te gaan tot de aankoop van duizend vierkante meter bouwgrond(dat is nogal wat) in het uitbreidingsplan Noord-West van het genabuurde Zwagerveen. Het ligt in de bedoeling daarheen mettertijd het centrum van de gemeente te verplaatsen; dat wil dus zeggen, dat er een nieuwe kerk zal worden gebouwd. „Er zullen nog wel heel wat liters water naar de zee stromen, eer we deze kunnen betrekken, maar we zijn vol goede moed," aldus de voorganger der gemeente, ds H. Ploeger.

Ook de kleine gemeente in DOKKUM verleent zijn medewerking aan de tot standkoming van enkele stands op de markt tijdens de feestweek van 27 augustus tot 1 september wanneer Dokkum „de lichtstad van het Noorden" zal zijn; in de kerk zal een fototentoonstelling worden gehouden; een en ander in interkerkelijk verband.

Ook Friesland wordt overstroomd door toeristen; in 't bijzonder natuurlijk door watertoeristen. Op initiatief van de hervormde gemeente werken de verschillende kerken van SNEEK samen om iets voor de watersporters te doen; zo wordt er o.a. elke zondag een kerkdienst in een daarvoor ingerichte boot op het Snekermeer gehouden. Zondag 26 augustus zal de baptistenvoorganger van Sneek in deze dienst voorgaan.

De gemeente in Leeuwarden bouwt en schildert maar door; opnieuw is een van de zalen in het jeugdgebouw grondig gerestaureerd en zijn er nieuwe toiletten bijgekomen.

Juist dezer dagen ontving het dorp DRACHTEN zijn twintigduizendste inwoner; we veronderstellen dat deze schone plaats daarmee in ongeveer tien jaren zijn inwonertal heeft verdubbeld. Dat stelt allerlei eisen, niet in het minst aan de kerken in Drachten. Zo goed als alle kerkelijke groeperingen hebben bouwplannen. Ook, zoals we in deze rubriek eerder meldden, de baptistengemeente. Er is aan het bouwfront een grote aktiviteit; oud-papierinzameling, krantenverspreiding, verkoop van allerlei artikelen, een bazar, een verloting, een uitleen-bibliotheek (in oprichting) en natuurlijk de persoonlijke offervaardigheid der leden.

„De auto is er!", roept de penningmeester van de gemeente GRONINGEN-Z. enthousiast uit. Zoals wellicht bekend schafte deze gemeente een DAF-750 aan ten behoeve van de voorganger, „dan zal hij zijn werk onder ons nog intensiever kunnen volbrengen", aldus de beheerder der penningen. Overigens schafte de gemeente zich niet alleen een vervoermiddel voor de voorganger aan, ook op een perceel grond van 1480 m2 in het stadsuitbreidingsplan „De Wijert" werd optie verkregen: deze grond bleek intussen f 10.000 goedkoper te zijn dan aanvankelijk werd gedacht (2½ Daf-jes...).

De aanvrage voor vergunning tot kerkbouw te STADSKANAAL is ingediend. Hoewel ambtelijke molens nogal langzaam plegen te malen hoopt men toch spoedig tot de bouw van een nieuwe kerk te kunnen overgaan.

'n Twintigtal mannen (en vrouwen?) van de gemeente te WINSCHOTEN heeft zich in het begin van de zomer verdienstelijk gemaakt voor het bouwfonds der gemeente door het rooien van groene aardappelen. Regen en wind konden hen niet deren.

Als bijlage van „Vaart" ontvingen we van DELFZIJL een enquete-formulier over de vraag hoe laat naar onze mening de tweede dienst zou moeten beginnen. Zij die ook inderdaad deze tweede dienst bezoeken worden verzocht zich uit te spreken. Wij hebben daarom van het stemformuliertje maar geen gebruik gemaakt.

De verbouwing van de kerk te ALMELO – Geraniumstraat zal waarschijnlijk oktober a.s. voorlopig voltooid zijn. Voorlopig, want men schijnt er de smaak van het bouwen te pakken hebben gekregen want reeds worden er plannen geraamd om voort te gaan met de akkomodatie-verbetering en uitbreiding. De gemeente te Almelo is tot deze verbouwing in staat, mede dank zij een belangrijke bijdrage van de almelose fabrikantenkring.

Ds N. J. Bandstra van BORNE zal 28 augustus a.s. als boordpredikant van de „Rijndam" meereizen naar Monreal, Canada. Reeds op 17 september zal de bornse pastor, wiens vijfde en zesde reis over de Atlantische Oceaan dit wordt, terug zijn.

Zondag 29 juli had de gemeente te AMSTERDAM-C. een grote groep engelsen (plm. 70) op bezoek; jongens van de „Boys' Brigade" en meisjes van de „Girl Guides" met stafleden. Rev. J. G. Hobbs, een van de leiders, nam daadwerkelijk deel aan de dienst met een toespraak over Joh. 8 : 31, 32. Een zondag eerder begroette de amsterdamse gemeente het zendingsechtpaar Schotanus, dat na een drie-jarige verblijf in Kongo een studie-verlof in Nederland zal doorbrengen; br en zr Schotanus

zijn leden van de gemeente in Amsterdam-C.

🏠 Ook de gemeente te LEIDEN heeft een enquete onder de leden gehouden over de aanvangstijd van de tweede dienst. Tot nu toe bleek de meerderheid er voor te voelen alles te laten zoals het was: half zes 's middags. Binnenkort (26 augustus) zal een groep engelse meisjes de dienst bijwonen; deze dienst zal gedeeltelijk nederlands- en gedeeltelijk engels-talig zijn.

🏠 *De gemeente te ROTTERDAM-C. zet de arbeid in Zeeland regelmatig voort. Ds Vegter gaat er in verschillende plaatsen voor. In een berichtje in „Kontaktblad" noemt hij enkele plaatsen met bezoekersaantallen: Souburg 30, Middelburg 60 en Vlissingen 35 personen.*

🏠 Ondanks de vakanties bleek er dus toch wel een en ander te doen in de gemeenten. Dat het aanstaande seizoen nog veel meer aktiviteiten te zien zal geven werd ook reeds duidelijk bij het lezen van de verschillende gemeenteblaadjes. U daarvan straks op de hoogte te stellen behoort (helaas) niet meer tot onze taak.

🏠 *We hopen van harte, dat we door middel van deze rubriek, er enigermate in zijn geslaagd de lezers van ons beminde weekblad te betrekken bij al de arbeid welke „bij ons in de gemeente" wordt verricht. Want van Delfzijl tot Treebeek, we staan tenslotte allen voor dezelfde arbeid. Deze wetenschap bevrijdt ons van groeps-egoisme en provincialisme; 't maakt onze unie-gemeenschap tot 'n werkgemeenschap die veel meer is dan alleen maar een administratieve overkoepeling.* *v. D.*

Oslo herbergt talrijke leiders Baptisten wereld alliantie

27 landen vertegenwoordigd

Het perssekretariaat der unie deelt mee:

Meer dan 122 leiders uit 27 landen werden deze week in Oslo, Noorwegen, verwacht voor de jaarlijkse vergadering van het uitvoerend komité van de baptistenwereldalliantie - een organisatie, waarin 24 miljoen baptisten uit 110 landen samenwerken. De president van de BWA, dr John F. Soren (Brazilië) zal de besprekingen leiden, die van 20-22 augustus plaatsvonden in het noorse baptistenseminarium.

Vier belangrijke studie-kommissies zullen daarna bijeenkomen en de inleidingen bespreken, die door leidende theologen uit diverse delen van de wereld zijn rondgezonden als voorbereiding voor te aanvaarden resoluties. Evangelisatie en zending, bijbelstudie en vorming, baptistenleerstellingen alsmede godsdienstvrijheid en menselijke rechten staan als onderwerpen op de agenda.

Onder de aanwezigen bevonden zich twee nederlandse vertegenwoordigers: ds F. E. Huizinga te Hengelo, lid van het uitvoerend komité en ds J. Broertjes te Utrecht, vertegenwoordiger van de unie van baptistengemeenten in Nederland.

Op 24 augustus vergadert dan meteen de europese baptistenfederatie, die vooral samenwerking beoogt op het terrein van bijbelstudie en vorming en van gezamenlijke evangelisatie-projekten in verschillende landen. Tevens komt ter sprake de voorbereiding voor de europese baptistenkonferentie, die in Amsterdam in 1964 gehouden zal worden.

De E.B.F. vergadert om de twee jaar met de vertegenwoordigers van de aangesloten landelijke unies en kiest dan ook steeds een nieuw uitvoerend komité voor de behartiging van de verschillende zaken in de tussenliggende periode. De E.B.F. heeft in de Zweed dr Erik Rudén te Londen een vaste sekretaris, die tevens toegevoegd sekretaris van de baptisten-wereldalliantie is. President is thans Rev. R. Goulding (Engeland). Ds F. E. Huizinga was voordien president van deze federatie.

Oekumenisch nieuws

Tijdens de vergadering van het centraal komitee van de wereldraad van kerken, dat dezer dagen te Parijs vergaderde werd o.a. besloten:

- de zeven kerken en geloofsgemeenschappen welke kortgeleden het lidmaatschap van de wereldraad verzochten, toe te laten tot dit lidmaatschap. Onder deze zeven gemeenschappen is ook de unie van evangelisch-christelijke (baptisten-) gemeenten van Sovjet-Rusland. Volgens officiële opgaven tellen de bij deze unie aangesloten bapt.-gemeenten 545.000 leden.
- de zwitserse hervormde theoloog dr Lukas Vischer namens de wereldraad af te vaardigen als waarnemer bij het a.s. te Rome te houden (roomskatholiek) oekumenisch koncilie. De tweede waarnemer is nog niet verkozen; waarschijnlijk zal deze deel uitmaken van de oosters-orthodoxe christenheid.
- een delegatie van tien theologen (leden van de kommissie voor geloof en kerkorde) te zenden naar Sovjet-Rusland teneinde een gesprek te hebben met de russische Orthodoxe Kerk.

Tot deze groep behoren enkele baptisten, namelijk: dr Walter Harrelson, hoogleraar aan de Vanderbilt Universiteit, Nashville, Tenn., USA (American Baptist Convention) en dr G. R. Beasley-Murray, rector van Spurgeon's College, Londen, Engeland.

Tot de delegatie behoren ook twee Nederlanders: de groningse (hervormde) hoogleraar prof. dr A. N. Lekkerkerker en dr E. Flesseman-van Leer te Amsterdam, eveneens hervormd.

BrOkSTUkKeN

In het „boek der gemeente", de Handelingen der Apostelen, worden de christenen af en toe aangeduid met de naam **discipelen.** Het woord betekent: **leerling,** volgeling van een leraar, wiens autoriteit erkend en wiens leiding geaksepteerd wordt.

Een van de eigenschappen zonder welke de goede leerling niet kan, is zeker de leergierigheid. Hij moet er hartstochtelijk op uit zijn, binnen te dringen in de wereld van zijn leraar en bezit te nemen (met hoofd en hart) van diens kennis en wijsheid.

De eerste gemeente zat „aan de voeten der apostelen", die als opdracht gekregen hadden de leer van Jezus door te geven, en we lezen van hen dat ze dagelijks bleven volharden in de leer der apostelen.

Wat we vandaag extra nodig hebben is deze leergierigheid. We moeten ons christen-zijn weer meer leren zien als **discipelschap.** Het nieuwe leven is niet voltooid bij bekering en wedergeboorte Het staat aan het begin. De bekering is: een volkomen open gaan staan voor wat Jezus te zeggen en te onderwijzen heeft en dienovereenkomstig het leven in te richten. Christenen zijn al te vaak geestelijk weerloze mensen, omdat ze te weinig verstaan wat het echte discipelschap betekent.

Al te weinig jongeren begrijpen dat er voor hen veel te leren valt en dat ze de kansen die bijbelklas of katechisatie bieden dankbaar aan hebben te grijpen. Komt dit onverstand misschien daarvandaan, dat ook de oudere gemeenteleden menen te kunnen volstaan met het alleen maar bezoeken van één kerkdienst per week, terwijl ze de bijbelbesprekingen e.d. verwaarlozen?

We hopen dat de kursus „Praktische gemeentekunde", die men in het komende winterseizoen van plan is van Uniewege te geven, een groot aantal deelnemers zal tellen en dat de deelnemers waarlijk bereid zullen zijn tot werkelijke inspanning, die bij alle „leren" vereist is.

Het spreekt vanzelf, we hebben dit hierboven ook al even aangeduid, dat het bijbelse „leren" meer is dan alleen een aangelegenheid van het hoofd. Ook het hart heeft ermee te maken. Het leven moet erdoor beinvloed worden. Bij al dit „leren" gaat het erom dat de grote Meester ons kan leiden naar Zijn wil en ons bekwaamt tot de enorme taak om in deze wereld Zijn getuigen zijn.

In heel de bijbel speelt het goddelijke „roepen" een grote rol.

Onze Heer riep profeten en apostelen om in Zijn dienst te staan.

Hij riep en roept zondaren om deelgenoten te worden van het heil van het Koninkrijk.

Dit goddelijk roepen is een opvorderen, een opeisen. De Heer der gemeente wil

dat we volledig Zijn eigendom worden en onvoorwaardelijk bereid zijn om Zijn leiding te aanvaarden en Zijn opdrachten te volvoeren. De andere kant van de zaak is, dat we dan ook delen in Zijn liefde en in alle zegeningen die daaruit voortvloeien.

Wanneer de Heer ons roept via Zijn Woord en de prediking daarvan, houdt dit roepen tevens in dat Hij hen die positief antwoorden, rechtvaardigt uit het geloof, door Zijn Heilige Geest toerust en bekwaamt tot de dienst en hen tenslotte verheerlijkt.

Dat het geroepen-zijn door Christus 'n geroepen zijn is om in Zijn hemelse heerlijkheid te delen, vindt bij ons christenen algemeen begrip en waardering. Dat het ook (en dat eigenlijk vanzelfsprekend) een geroepen zijn tot de dienst betekent, dat is datgene, wat minder goed verstaan en gerealiseerd wordt.

Als Paulus in 1 Tim. 6:12 spreekt over een geroepen zijn tot het eeuwige leven, dan gaat het niet alleen over onze toekomstige staat, maar dan wordt gesproken over het nieuwe leven van boven af, het leven uit, door en voor Christus.

De geroepene die gehoor geeft, begint daarmee een nieuw leven, een waarlijk gloednieuwe periode in zijn leven. Het levensdoel verandert, de levensbron verandert. Hij leeft niet meer van beneden uit, maar van boven af. Zijn leven wortelt boven, in Christus.

Dit alles betekent dat ons christen-zijn niet een bijkomstige zaak kan zijn. Ons arbeiden voor de Heer is niet een tweederangs aangelegenheid. Amateurisme is uit de boze. Verstaan we dat?

Wij mensen die voorgaan in de gemeente, die zondagsschoolwerk doen, die „Zaaiers" verspreiden, die in zangkoren zingen, en nog veel meer? Zijn we in al deze dingen wel even stipt als in ons dagelijkse werk?

Christus, die onze Verlosser en Heer is, **eist, vordert op!** En Hij heeft er recht op. Heel in het bijzonder Hij!

Hij heeft ook recht, rekenschap te vragen. Zalig de goede en getrouwe dienaar.

Wf.

In Jezus' graf Johannes vertelt enige bizonderheden aangaande 't graf, waarin de Heer gelegen had, die, òf de aandacht van andere bezoekers van dat graf zijn ontgaan, òf niet tot hen gesproken hebben, Joh. 20 : 1-10.

Het betreft de linnen windsels en de zweetdoek. Johannes heeft aan het feit, dát hij die doeken aantrof, vooral zoàls hij ze aantrof, bizondere opmerkzaamheid geschonken. Zij zullen hem iets gezegd hebben over de verandering, die het lichaam van de Meester had ondergaan.

Hij zag dit wel in verband met de mogelijkheden die het opstandingslichaam van de Heer gebleken had te bezitten.

De windsels Hij deelt in hoofdstuk 19 aan het slot een en ander mee over de graflegging van het lichaam van Jezus door Jozef van Arimathea en Nicodemus. Nicodemus zorgde voor een mengsel van mirre en aloë. Uit deze grote hoeveelheid mogen we afleiden dat het hierbij ging om een zogenaamd troggraf: een uitholling in de (zachte) rots, waarin het lichaam gelegd werd na omwikkeld te zijn met linnen windsels. In mirre gelegd of met mirre bestreken hecht zich linnen met grote kracht aan een lichaam vast. Daarom is het verwonderlijk, dat de linnen windsels zonder het lichaam in de lege grafkelder lagen. Het lichaam moet dus een verandering ondergaan hebben, waardoor het van de doeken vrij kwam. Lukas noemt het „een andere gedaante". De jongeren, die naar Emmaus wandelden herkenden er hun Heer niet in. Heeft Paulus daaraan het woord ontleend: is er een natuurlijk, dan bestaat er ook een geestelijk lichaam. Dat lichaam was het lichaam van de verheerlijkte Christus. Geen mirre kon dat in de windselen vasthouden.

L.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds J. Louw, ds D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en ds J. van Dam.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telefoon (05150)-4300.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 31 augustus 1962 Jaargang 79 Nr. 3642

De opleiding tot het voorgangersambt

Wie voorganger wil worden in onze unie van baptistengemeenten begeert een voortreffelijke zaak. Schoon, omdat onze gemeenten aan de prediker ruim baan geven voor de uitleving van de opdracht die de Heer der gemeenten hem geeft. Voortreffelijk, omdat onze gemeenten over het algemeen actieve geestelijke werkgemeenschappen zijn, die hem in zijn werk niet afremmen, maar veeleer stimuleren tot grotere krachtsontplooiing.

Zijn taak

In onze gemeenten wordt de dominee niet op een hoge troon gezet en evenmin wordt zijn persoon en functie ondergewaardeerd. Hij is een broeder temidden van de broeders, die bijzondere eer ontvangt vanwege zijn hoge roeping, en tegelijk als een gewoon mens, wat hij ook is, behandeld wordt. Men noemt hem dominee, waarmee meer zijn functie aangeduid wordt, dan dat er een klank van verering in zit.

Hij predikt het evangelie van de Opgestane Heer, is de verbindingsman voor alle arbeid in de gemeente, stimuleert en leidt zonodig het werk. Meestal is hij de voorzitter van de raad der gemeente. Hij is verantwoordelijk voor het zondagavondwerk onder de jeugd, hij onderwijst jongeren en ouderen in de geloofsleer en zet de verhouding van leer en leven uiteen. Hij is verantwoordelijk voor het evangelisatiewerk der gemeente naar buiten. Zijn taak is het om in al deze arbeid gemeenteleden in te leiden en hen verantwoordelijkheid te delegeren. De voorganger die zelf alles tracht te doen kan het geheel niet meer overzien en staat anderen, die juist door hem tot ontplooiing moest komen, in de weg. Hij moet dienen opdat steeds meerderen de Heer gaan dienen.

Gericht op de practijk

Zulke mannen tracht onze opleidingsschool voor voorgangers te vormen. Dat betekent, dat ons seminarie gericht is op de practijk. Onze baptistengemeenten hebben een eigen traditie en een eigen practijk. De mannen die deze gemeenten zullen dienen moeten van de aanvang van hun opleiding af voor de arbeid geschikt gemaakt worden.

Goede vaklieden

Het is geen tegenstelling wanneer practijk en vakmanschap genoemd worden. Practijk vereist vakmanschap. Ofschoon gezegd moet worden dat het seminarium geen dienaren der wetenschap kweekt, maar dienaren der gemeente en van Jezus Christus is dit toch ook geen eigenlijke tegenstelling. Wil de predikant een goede vakman zijn, dan zal hij zijn vakmatige wetenschappelijke vorming behoeven. Daarom hebben rector en curatorium dan ook met uiterste zorg een docentenkring samengesteld en is dit één van de voortdurende punten van zorgvuldige aandacht: een opleiding van hoog gehalte, die de universitaire toets kan doorstaan.

Het is verheugend dat dit onder ons rustig gesteld kan worden, zonder dat er gevoelige tenen geraakt worden. Immers in het verleden is er onder ons een vrees geweest voor wetenschappelijke vorming. Deze vrees is nu wel zeer miniem geworden. De groei van onze gemeenten en ook de samengesteldheid en intensiteit der moderne samenleving hebben het vanzelfsprekend gemaakt, dat de mannen die in de brandpunten van onze arbeid staan kennis en inzicht hebben. Bovendien heeft het gezonde geestelijke leven van onze gemeenschap ons behoed voor verzanding in het eenzijdige intellectualisme.

Roeping

Een van de voornaamste, zo niet het allervoornaamste punt van aandacht der commissie voor de opleiding is het roepingsgevoel van de aanstaande student en van de student tijdens zijn opleiding. Het voortreffelijke ambt kan immers slechts vervuld worden en zijn schoonheid verwerkelijkt, indien de man er zich met hart en ziel aan verbonden weet. Het toereiken van intellectuele gaven, het verwerven van behoorlijke studieresultaten is onmisbaar en noodzakelijk. Maar de kroon van alle noodzakelijkheden voor het ambt van prediker en voorganger is de roeping. Zij die deze arbeid in de gemeente verrichten moeten weten dat ze het doen moéten, dat ze niet anders kunnen. Het moet hun passie zijn om middels hun dagelijkse arbeid, gedrongen door de liefde van Christus, deze liefde uit te dragen. De Commissie voor de Opleiding is daarom behoedzaam als het er om gaat jonge mannen op te roepen tot de dienst in de gemeente als voorganger. Dat is begrijpelijk. Toch kan het zijn dat een jonge man temidden van de drukte van zijn leven de stem van God mist die hem

ATTENTIE

De eindredaktie van „De Christen" is met ingang van heden overgegaan in handen van drs J. Reiling, Merellaan 5 te Bilthoven, telefoon (03402)-4961.

Alle kopij (uitgezonderd advertenties) moet dus naar het adres van de nieuwe eindredaktie worden gezonden.

In dit nummer

opnieuw geen enkel gemeentebericht; het beloofde artikel van ds J. Louw, waarin deze scheidende redakteur op de valreep ingaat op de hem gestelde vragen over Israël en de gemeente (het eerste van een drietal artikelen over dit onderwerp!); een eerste rapport over de vergaderingen van het BWA-komitee te Oslo; in het frontartikel enkele gedachten over ons seminarium, dat a.s. maandag zijn poorten opent voor het nieuwe kursusjaar. Voorts: allerlei mengelwerk.

roept tot het voorgangersambt. Het is daarom nodig dat onze voorgangers de jongeren telkens weer de vraag stellen: Kan het ook zijn dat God je roept om Hem op deze wijze in de gemeente en in de wereld te dienen?

Een eigen opleiding

De baptisten hebben een **eigen** school. Het seminarium op „De Vinkenhof" te Bilthoven, onder het rectorschap van drs J. Reiling. Er studeren elf studenten, die door de algemene vergadering zijn aanvaard als uniestudenten. Dat betekent dat hun roeping door de unie is erkend. Een tweetal studenten, dat enkele jaren aan ons eigen seminarium heeft gestudeerd, zal nu zijn studie gaan voortzetten aan het baptistenseminarium in Rüschlikon. Een andere student, die ook enige jaren op „De Vinkenhof" studeerde, zet nu zijn studie voort aan de universiteit van Utrecht.

Het eigen seminarium gaat nu zijn vijfde jaar in. Reeds studeerden twee studenten af. Voorheen studeerde de één hier, de ander daar. Veel goede diensten bewees het hamburger baptistenseminarie. Zweden en Denemarken droegen ook het hunne bij door enkele voorgangers te vormen; Amerika, Engeland en Zwitserland eveneens en ook de universiteiten van Groningen en Utrecht.

Zodoende hebben we op het ogenblik, wat opleiding betreft, een zeer gemêleerd voorgangersgezelschap.

Dat wij tenslotte aan een eigen opleidingsschool toch wel de voorkeur hebben gegeven heeft verschillende redenen. De studie speelt zich als het ware in het midden der gemeenten af: de verbondenheid van de aanstaande voorgangers met unie en gemeente is daardoor innig.

Dat geldt wederzijds. De visie op en de ervaring met de kerkelijke situatie in ons kleine landje maken het ook wenselijk, dat de opleiding wat hoofdmoot betreft in eigen land plaats vindt. Beleving en verdieping van het eigene temidden van de andere kerkgemeenschappen worden door een eigen opleiding intensiever. Dit geldt des te meer bij de ontwikkeling van de zogenaamde oecumenische theologie.

Het seminarie en de baptisten

We kunnen wel zeggen, dat het seminarie in het hart van onze Uniegemeenschap ligt. Maar heeft het ook een grote plaats in de harten van alle baptisten? Het is immers geen spectaculaire aangelegenheid. „De Vinkenhof" leeft als buitencentrum, samen met het oude dierbare „Renderloo" en begint ook al dierbaar te worden. Maar als de buitencentra op gang zijn hebben de studenten vacantie, ten dele om te studeren, om gemeentewerk te doen en deels om tot ontspanning te komen. Welhaast niemand ziet de school in bedrijf, ofschoon ieder wel eens een bedrijvige kleuterschool inkijkt. De Commissie voor de Opleiding, oftewel curatorium zit nog te veel te tobben met begrotings- en resultatencijfers. Het beurzenfonds, waaruit wij de studenten die zelf hun studie moeten betalen, ondersteunen, is nog een noodlijdend geval. Eigenlijk moest in de woonkamer van elk baptistengezin een opvallende spaarpot aan de muur hangen met het opschrift:

„BEURZENFONDS"

Hoeveel geld wordt er per gezin per jaar ten koste gelegd aan de studie van eigen kinderen. De studie van de gemiddeld vijftien jonge mannen 's jaars moest minder finantiele zorgen hebben. Misschien kunnen er voor het Beurzenfonds in onze gemeenten verschillende initiatieven genomen worden. Men zou een beurs of een deel van een beurs kunnen adopteren! Zet het eens op de agenda van de vergadering van uw raad. Bedenk eens wat.

De weg naar de studie

Een jonge man die meent roeping te hebben tot het ambt van voorganger zou ik willen aanraden eens met zijn predikant te gaan praten. Werkt hij mee in zondagsschool of jeugdwerk, heeft hij aanleg en studiegaven, dan zal er een weg te vinden zijn, waarlangs hij zich de kennis verwerft van iemand die eindexamen van een gymnasium aflegt. Zo mogelijk kan hij dat diploma verwerven. Iemand met een Ulo-diploma lere Grieks en Latijn. De rector van het seminarie wil daartoe wel adviezen geven. Met de bereikte kennis kan een toelatingsexamen voor het seminarie afgelegd worden.

Om uniestudent te worden, dat wil zeggen om de erkenning van uniewege te krijgen, is het nodig dat de plaatselijke gemeente waarvan de candidaat in kwestie lid is een aanbevelend schrijven richt tot de Commissie voor de Opleiding. De Commissie voor de Opleiding stelt zich met de candidaat in verbinding en bereidt een desbetreffend voorstel voor om aan de algemene vergadering voor te leggen.

Ph. L. (Gr.)

Het historische Israël en het eschatologische Israël

Men zou niet in baptistenkring getogen moeten zijn om nooit gekonfronteerd te zijn geworden met het Israel-vraagstuk. De baptisten-vaderen waren overtuigde aanhangers van de leer van het „herstel van Israël". Het was vooral vanwege hun gemeente-beschouwing, dat ze deze leer aanhingen. De gereformeerde verbondsleer met zijn duidelijkste konsekwentie: de kinderdoop, deed ze de zijde kiezen van hen, die Israel en de gemeente tegenover elkander stelden als twee aparte en duurzame grootheden. Het leggen van een verkeerd verband tussen het volk van het oude en het volk van het nieuwe verbond leidde bij hen tot een zodanige uitleging, van vooral oud-testamentische gegevens, dat de verschijning der gemeente zoiets als een tussenspel werd in Israels historie.

In ons geschrift: „Het genadeverbond in zijn betrekking tot Israel en tot de gemeente" hebben we gepoogd aan te tonen, dat in de kerken van gereformeerde signauur, niet gezien werd dat, schoon het in beide testamenten om één en hetzelfde verbond gaat, Israel in een wezenlijk andere relatie tot dat verbond stond, dan de gemeente staat. We hebben daarop geen andere kritiek gehad dan van een kerkelijke geleerde, thans hoogleraar, wiens bezwaar was, dat we het genadeverbond te christocentrisch zagen.

Overgeleverd goed

Vorenstaande moge de lezers als bewijs dienen, dat het vraagstuk naar de verhouding Israel-Gemeente ons al lang en bestendig heeft bezig gehouden. Zonder het te kunnen beredeneren hebben wij ons in de gevoelens der baptisten-vaderen nooit kunnen vinden. We konden voor hun opvatting geen bewijs in het nieuwe testament vinden en achtten haar in strijd met de gang van Gods heilswerk, die onzes inziens duidelijk op niets anders uitloopt dan óp, en door niets anders héénloopt naar de voleinding, dan dóór de gemeente.

Daar we van oordeel zijn dat de gemeente niet gevoed en de waarheid nader gebracht wordt door negatieve uiteenzettingen hebben we er ons in de prediking steeds toe bepaald door te geven wat we als positief getuigenis der Heilige Schrift hadden leren verstaan.

Vruchtbare gedachtenwisseling

Wanneer men een nuttig gesprek zal kunnen voeren is het nodig niet langs elkaar heen te praten. Dit laatste gebeurt, waar men aan de gebezigde woorden een verschillende inhoud toekent. Men moet dus beginnen met begripsbepalingen, met het vaststellen van de voorstellingen, die men aan bepaalde woorden verbindt.

We hadden eens een lang en moeilijk gesprek met een broeder, die meende dat we de waarheid te kort deden. We begrepen wel, dat er bij die broeder ergens een misverstand moest bestaan, maar konden er niet achter komen,

Aan rustige wateren

De tekenen der tijden

Het aanzien des hemels weet gij wel te onderscheiden, en kunt gij de tekenen der tijden niet onderscheiden? — Matt. 16 : 3b.

Is dit het niet wat in onze tijd als een nood onder de gelovigen naar voren komt? Men kent de tijd in ekonomisch, sociaal, in politiek en in kerkelijk opzicht, maar hoe weinig in geestelijk opzicht? Of nog beter: In het profetische? En toch, als er ooit een tijd was dat we moesten uitroepen: „Land, land, land hoor des Heren woord: Maranatha!" dan wel heden. Inderdaad, het is waar wat een lied zingt: „In wat tijd, hoe groot, hoe heerlijk zagen wij het levenslicht." Neen, niet heerlijk omdat alles zo goed gaat, maar omdat alles ons toeroept: De tijd is nabij! Laat mij enkele tekenen des tijds mogen noemen:

Luc. 21 : 29 „Let op de vijgeboom..." In de schrift een beeld van Israel, dat sinds 1948 een vrije staat is, een wonder Gods. God is als het ware bezig de afgebroken draad met Zijn oude volk weer op te vatten; lees Ezech. 36 : 24 e.v. In onbekeerde toestand naar hun land. Vissers en jagers. Lees toch die machtige hoofdstukken uit Jeremia 30-33. Lees toch Rom. 11. Zien wij niet Gods hand? Apokalyptische ontwikkeling der wetenschap. Als de machtige Babel-ontwikkeling der eindtijd. Als de direkte voorlopers van de wonderen en tekenen van het antichristelijke beest uit 2 Thess. 2 en Openb. 13. Waar is de tijd dat men zijn schouders ophaalde over hetgeen in dat dwaze boek der Openbaring gezegd werd: „Dat bestaat niet"? Die massale slachtingen, die besmette wateren (rivieren en zeeën), die bederven atmosfeer met ziekten. Hoor toch de stem van de geleerden onzer tijd. Wij zijn dit boek zichtbaar genaderd. Zeker, de mensheid vreest. Men weet van deze dingen; de diverse kongressen getuigen er van. Maar doet het ook de gemeente omhoog zien, doet het haar verlangend en tegelijk juichend roepen: Maranatha?? „Want zoals het was in de dagen van Noach... etende, drinkende, huwende..." Matth. 24 : 38. En we zouden hier door kunnen gaan: televisie-kijkende, sportende, uitgaande, positie-opbouwende, genotzoekende...! De hemel komt later wel, de eeuwigheid is nog ver weg. Denk er om, dat Paulus als hij in 2 Tim 3 : 1-6 profeteert hoe het in de laatste dagen zal zijn, dan hij het dan niet heeft over de wereld (die was in Paulus' dagen ook zo best niet), maar over de kerk in het algemeen, over de religieus-christelijke mens van deze eeuw. Daarom spreekt hij over een schijn van godsvrucht (vers 5): „maar de werkelijk totaal vernieuwende kracht hebben zij verloochend". Dit is de nood van onze tijd. 't Is geestelijke achteruitgang. 't Is schreeuwende verwereldlijking. Diep hebben wij er ons onder te buigen. Schijn van godsvrucht: Hoe waren toch de mensen in de dagen van Jezus blind. Oók de schriftgeleerden, ook de farizeers, ja zelfs de meeste discipelen. Slechts van een merken wij inzicht, kennis Gods. Maar dat was er dan ook één die aan de voeten van Jezus zat: Maria! Haar handeling was bewust: „Voor Mijn begrafenis." Haar handeling was profetisch.

Merkwaardig: aan rustige wateren, dat is: zitten aan de voeten van Jezus. Slechts wie daar zit kent de tijd, heeft bijbelse visie. O, dat wij toch allen meer vertoeven mochten op die ene plaats, waar voor het kind van God het licht op gaat. „Want bij U is de bron des levens, in Uw licht zien wij het licht", Psalm 36 : 10 Maar aan rustige wateren zitten wil niet zeggen: passief. Want datzelfde licht doet ons uitzien en uitroepen: Maranatha! Land, land, land, hoor des Heren woord. Hij komt!

Het toenemen van onrecht, van leugen, van het recht van de sterke. Voor wie het zien wil: wij leven in een tijd van schrikbarende korruptie en leugen. Hoe komt dit? De bijbel leert ons, dat het zonde-proces een rijping is. God zegt tegen Abraham: „De ongerechtigheid der Amorieten is tot nog toe niet volkomen," (Gen. 15 : 16b). En over Sodom: „Ik zal nu afgaan en bezien, of zij naar zijn geroep dat tot Mij gekomen is, het uiterste gedaan hebben," (Gen. 18 : 21). De maat der zonde stijgt. De wereld wordt gerichtsrijp. De antichrist zal de maat vol maken. Merk op, om in deze nog maar één punt te noemen, dat zowel Sodom als het Babilonische rijk, zowel Israel in de dagen van Zedekia als later het Romeise rijk, éérst zedelijk in onreinheid ten onder gingen. Bij het onrecht en de leugen van onze tijd staat dit bovenaan op 't gebied van het huwelijk. Wij leven in een tijd van toenemende onreinheid en degradatie van het huwelijk. En ontzettend en tegelijk diep verootmoedigend is het te moeten vaststellen dat dit alles ook de gemeente van Christus binnendringt. Ook hier moet ik weer denken aan 2 Tim. 3.

De Bruidegom komt! En die gereed waren gingen in, in de vreugde. Wie zijn het dan die klaar zijn om Hem te ontmoeten? Staat er niet geschreven: „Zonder heiliging zal niemand de Here zien."? Dat zijn zij, die niet alleen maar uiterlijk van het kruis spreken en het orthodox uiteen kunnen zetten, maar zij, die innerlijk met dit kruis verbonden zijn. Die met Paulus zeggen: De wereld is mij gekruisigd en ik der wereld". In de stervens- en levensgemeenschap van Jezus. Broeder, zuster, is Hij uw alles??

Leiden *H. Schouten Jr.*

---

waar dat nu eigenlijk zat. Het gesprek kreeg een steeds onaangenamer toon en liep hoe langer hoe meer vast. Het was verdrietig en we wilden de moeilijkheid om des gewetens wille niet zo oplossen dat we hem maar gelijk gaven, maar wilden hem toch ook graag behouden. Plotseling brak het licht door. Wat was het geval? We hadden ergens een woord gebezigd, dat twee betekenissen heeft. Achteraf bleek nu dat die broeder de betekenis, waarin wij dat woord gebezigd hadden, niet kende en het verstond, en mijn woorden uitlegde, naar de tweede, hem alleen bekende betekenis van de gebezigde uitdrukking .Toen hij dat hoorde klaarde zijn gezicht op. Hij verrees opnieuw uit zijn zetel, kwam met uitgestoken hand op ons toe en verklaarde dat nu alles in orde was.

Zijn er twee Israels?

Wordt er in het nieuwe testament gesproken van Israel in tweeërlei zin? We hebben deze vraag ook reeds gesteld in ons artikel „Over de gemeente en Israel" („De Christen", nr. 3637).

Voor de oude heiligen was de afzijdige, ja vijandige houding van het jodendom tot en ten opzichte van de steeds groeiende, in de heidenwereld zich uitbreidende kring van hen, die Jezus de Nazoreër als de Messias huldigden, een pijnlijk vraagstuk! Hoe Paulus er onder geleden heeft betuigt hij in Rom. 9 : 1-5 op ontroerende wijze. Het smartte hem des te meer, naarmate zijn verwanten naar het vlees in een zo bevoorrechte positie geplaatst waren.

Paulus zegt dat men onder de afstammelingen van Israel, die dus allen de naam Israëlieten dragen, moet onderscheiden.

Niet alle deze „Israëlieten" waren Israelieten in dezelfde zin van het woord. Hij gaat verder terug in de geschiedenis en zegt dat alle natuurlijke nakomelingen van Abraham geen kinderen van Abraham waren in de overdrachtelijke, geestelijke, dus meest reële zin van het woord. Er zijn Abrahamskinderen en Abrahamskinderen; er zijn Israëlieten en Israëlieten. Paulus ziet dus door het uitverkoren volk een scheidslijn lopen. Allen waren bewaarders der belofte, de minderheid werd gevormd door zulken, die tevens erfgenamen der belofte waren. Want erfrecht veronderstelt het **kindschap.** Toen de belofte in het Zaad dat is Christus, verwerkelijkt werd, kwamen de zegeningen der belofte uitsluitend tot hen, die de Beloofde aanvaardden; die „Amen" zeiden op het machtige, eeuwen lang verwachtte „Ja", dat de Eeuwige sprak in Zijn Zoon, Jezus Christus; 2 Kor. 2 : 20.

Twee bedelingen

Er liepen dus door het oude verbond twee lijnen. Men zou kunnen spreken van twee bedelingen (Gal. 4 : 24). Paulus typeert ze met de twee zonen van

Abraham: Izaak en Ismael. De nakomelingen van Abraham, die vergeleken konden worden met Ismael, waren wets-kinderen. Ze kenden geen ander dan natuurlijk leven, dat via Abrahâm op hen over gegaan was. De anderen, die in Izaak hun type hadden, waren ook in geestelijke zin kinderen van Abraham. Abraham was niet slechts hun natuurlijke vader, maar hij was dat ook van hen in overdrachtelijke zin.

De leden der gemeente nu zijn allen kinderen van Abraham in de laatste zin van het woord. Dat er onder hen ook zulken zijn, die óók in natuurlijke zin Abraham tot een vader hebben, telt nu niet meer. Christus kwam als de grote en laatste krisis in de wereld. Na zijn komst en door Hem treedt nu de scheiding in. Wat onderscheiden in Israel voorhanden was, maar tot op Jezus' komst ongescheiden, splijt nu uiteen.

Er zijn - om te spreken in het beeld van de edele olijfboom - takken, die aan de heilsstam (Christus) bevestigd worden en takken die, schoon niet reeds definitief, van de olijfboom worden gescheiden. Want deze scheiding van Christus is Gods antwoord op het ongeloof dier „takken", maar dat ongeloof kan alsnog omslaan in geloof. Het is alles nog een handelen in het Heden der genade. Definitief is nog niemand verworpen: geen van het heil onkundige heiden en geen van het heil zich afgewend hebbende, ja het bestrijdende jood.

De nieuwe eenheid

De oude eenheid, die er vóór Christus' komst bestond, tussen tweeërlei nakomelingen van Abraham en tweeërlei nakomelingen van Israel, is door Christus' komst verbroken. De onderling verschillenden zijn van elkaar gescheiden. De, in overdrachtelijke zin, kinderen van Abraham, scharen zich rond de Messias. Bij de anderen heeft de verkiezing haar doel gemist. Eerst wanneer ze hun verhouding tot Christus herzien, zullen ze de zegen van hun verkoren zijn, ook deelachtig worden. Want indien wij geen „Amen" zeggen op Gods belofte, zal het ons geen nut doen, dat God op Zijn beloften „Ja" gesproken heeft, dat wil zeggen: ze in Christus vervuld heeft en zal vervullen. Het is de heerlijkheid van Christus, zegt Efeze 2, dat Hij een nieuwe eenheid schiep en dit „in Zichzelf", dat wil zeggen: door allen Zijn Gestalte op te drukken.

In Fil. 3 : 3 zegt Paulus: **want wij zijn de besnijdenis, die door de Geest Gods Hem dienen en in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen.**

Met „besnijdenis" is hier Israel bedoeld. Nu zegt de apostel: wij en geen andere, wij en niet zij, zijn Israel. Ze hebben misschien wel „vlees" aan zich, maar ze beroemen zich daar niet meer op: 't zegt hun niets meer. Dat andere „Israel" heeft de keur der echtheid niet. Daar ontbreekt de Christusgestalte.

Op de vraag wat Paulus dan zegt in Rom. 11 en hoe het dan staat met de profetiën aangaande Israel, eens door de profeten uitgesproken, gaan we een ander maal nader in, D.V.

L.

Mededelingen

Verhuisd: J. Huisman, van Thorbeckelaan 216, Assen naar: Koeriersterweg 31, Groningen.

Internationale beraadslagingen toonden grote eenheid onder baptisten

Alle beslissingen unaniem genomen.

Uit alle vijf werelddelen waren de leden van het uitvoerende comité van de baptisten-wereldalliantie naar Oslo gekomen. Hun aantal werd aangevuld met leden van de diverse studie-commissies. Natuurlijk was Europa het best vertegenwoordigd en ook Amerika liet zich niet onbetuigd. Maar ook Afrika had zijn donkergekleurde vertegenwoordigers gezonden, onder wie ds Tolbert uit Liberia, voorganger van een gemeente en... vice-president van zijn land. Austrlië was aanwezig in een vriendelijk dominees-paar en ook Azië liet zich horen en zien. Drie russische voorgangers deden getrouw mee aan de gesprekken en de bekende familietrek van de baptisten was overal kenbaar. Wat lijken ze toch veel op elkaar en wat voelen ze zich nauw aan elkaar verbonden! Ze logeerden vrijwel allen in het nieuwe baptistenseminarium aan de rand van Oslo, Noorwegens hoofdstad: 's winters seminarium, 's zomers hotel - nu dus „toneel van internationaal beraad". Onder voorzitterschap van de nieuwe president, dr Soren uit Brazilië verliepen de discussies in uiterst rustig tempo. Twee dagen lang werd er geluisterd naar rapporten en werden plannen overwogen.

Nieuw „Hoofdkwartier"?

„Architect Nordenhaug", zoals de BWA-secretaris waarderend werd genoemd, heeft 'n uitstekende bouw-ervaring opgedaan in de gestadige uitbreidingen van het seminarie te Rüschlikon en in de adviezen welke hij vele gemeenten verstrekte bij hun kerkbouw. Die ervaring komt hem nu van pas bij de bouwplannen voor een enorm groot „Baptist Building" in het hart van Washington, USA, waarin óók de BWA over meer ruimte zal beschikken. Dit plan-op-de-lange-baan is een samenwerking met andere baptisten-instanties: een heel „blok" volgebouwd.

Dr Nordenhaug maakte de groei van 't werk duidelijk: er zijn viermaal zoveel baptisten als in 1905 toen de BWA werd opgericht (nu: 24.309.000, dus méér dan vierentwintig miljoen....). De BWA is een forum voor internationale discussies en aan evangelisatie en zending moet veel aandacht worden besteed. Bijbelstudie en de vorming van onze leden, om goede leden te zijn, vragen veel toewijding. Het hulp-werk neemt een grote plaats in als uitdrukking van onze liefde tegenover de velen die nog hongeren. Er zijn bijna 3 miljard mensen; op dat aantal zijn de christenen maar weinige. De materialistische tendenzen schuiven in het leven God terzijde. We moeten samenwerken en God moet winnen. „Liever **door** ons dan **ondanks** ons", riep dr Nordenhaug uit.

Europa een eigen opbouw.

Een amerikaanse en een canadese hand klopten op mijn rug.... toen dr Rudén, de secretaris voor Europa, rapport over zijn werk uitbracht en vertelde, dat eigenlijk alleen in Nederland het werk groei toonde. De situatie in Europa is heel anders dan elders. Sterke staatskerken hebben veel invloed. De verwereldlijking dringt diep in de harten der mensen.

Dat in ons land onze gemeenten groeien is eigenlijk voor onszelf een verrassing: een genáde - een werk van God! Maar het is tevens een oproep tot toewijding en gehoorzaamheid, want er ligt nog een groot terrein braak.

Vele „leken" vragen om meer voorlichting over de vragen van deze tijd. „Niet de zonde is meer het grootste probleem waarmee de meesten nu te kampen hebben" - zei een engelse voorganger, „maar wel de vraag naar de zin van het leven". Het zou goed zijn de vragen die bij ons leven eens uit te spreken. Schrijf Uw eigenlijke levensvragen maar eens op 'n briefje en zend het Uw voorganger of de redactie van ons weekblad.

Contacten naar buiten.

Over contacten van de baptistengemeenten met de wereldraad van kerken is niet teveel gesproken. Er zijn ongeveer negen miljoen baptisten in deze raad bij het gesprek betrokken. De russische broeders kwamen juist uit Parijs terug, waar ze aan het centraal comité van de wereldraad - dat daar vergaderde - het

verzoek hadden voorgelegd ook de russische baptistengemeenten in de wereldraad te doen participeren. Ook in Rusland zal nu wel een oecumenische raad tot stand komen. Onze russische broeders zijn uiterst rechtzinnig in hun theologische opvattingen en kunnen dus een goede bijdrage leveren aan het oecumenische gesprek, waar de „gemeente-van-gelovigen” en het „luisteren-naar-de-Schrift” steeds meer op de voorgrond komen.

Er zijn ook baptistengemeenten in de wereld, die niets moeten hebben van de BWA. Zij noemen zich „bijbel-gelovige” kerken (alsof de anderen, dat niet zouden zijn!) en een der voornaamste hiervan is de gemeente in Jarvisstreet in Toronto, Canada.

Deze gemeente ging onder haar vorige voorganger reeds enkele keren uit de unie van canadese gemeenten - richtte dan een nieuwe unie op om ook daar na verloop van tijd weer uit te verdwijnen. Door deze gemeente nu werd het initiatief genomen om te proberen een eigen internationale baptisten-organisatie in het leven te roepen. Veel aanhang is niet te verwachten omdat er geen reden voor zo'n scheiding is!

Géén afgevaardigden naar Vaticaans Concilie.

In de kranten zult U gelezen hebben, dat diverse kerken werden uitgenodigd het a.s. Vaticaanse Concilie in Rome bij te wonen.

De baptistengemeenten werden daarbij niet vermeld. Zo'n uitnodiging komt pas als er zekerheid bestaat dat de invitatie wordt aanvaard. Daarover moest nu worden beraadslaagd, want mgr Willebrands van het Vaticaan had laten weten, dat ook de baptisten welkom waren. Enige uren van hoogstaande discussie waren het gevolg van deze uitnodiging. Krachtige pleidooien van vooraanstaande voorstanders en even krachtige protesten van welgezinde tegenstanders.

Een groep weifelenden er tussen in. Zou op dit punt de eenheid breken? Dr Adams, de vorige president vroeg dan ook tenslotte: zullen we terwille van de goodwill naar buiten het risico van innerlijke verdeeldheid lopen? In grote eensgezindheid werd tenslotte een motie van een voorstander aangenomen: het Vaticaan te laten weten, dat de BWA niet kon instemmen met de wenselijkheid om het aan te moedigen een uitnodiging te zenden, ofschoon men hoopte en bad dat dit Concilie zou bijdragen aan een groeiend verstaan van Gods wil en van de eenheid van Gods Volk. Na deze spannende maar prachtige discussie verenigde de schare zich ook in gebed.

Een leuk voorval deed zich toen voor: eerst moest het Vaticaan van dit besluit op de hoogte gesteld worden en pas daarna de pers. Maar de pers had nieuws geroken en zou wel mogelijkheden zoeken er achter te komen. Daarom werd alle deelnemers het zwijgen opgelegd; pas enkele dagen nadien mocht de pers uithoren. Na deze afspraak liet de guitige president zingen „I love to tell the story” (Ik wil graag het verhaal vertellen....).

Twee dagen duurden de beraadslagingen. Daarna begonnen de studiecommissies hun discussies. Vanavond krijgen we de conclusies daarvan te horen. U leest die dan een week na dit bericht, tegelijk met het verslag van de vergadering van de europese baptistenfederatie, welke bijeenkomst morgen plaats vindt.

Voorlopig dus tot zover. Uit de zaal klinken de stemmen alweer op. Zo meteen gaat het feest weer beginnen. Er wordt hier **hárd gewerkt:** drie lange vergaderingen per dag!

Een beeld van heel onze wereldwijde gemeenschap - hardwerkend op alle terreinen?

Oslo, 24 aug. 1962.

J. Broertjes

ATTENTIE

De eindredaktie van „De Christen” is met ingang van heden overgegaan in handen van drs J. Reiling, Merellaan 5 te Bilthoven, telefoon (03402)-4961.

Alle kopij (uitgezonderd advertenties) moet dus naar het adres van de nieuwe eindredaktie worden gezonden.

Nader bezien

Reklame voor het evangelie...?

Over het verschijnsel dat reklame heet kan heel veel gezegd worden. Vooral over de ethiek van de reklame. In onze samenleving zijn overdrijving, onwaarheid en sensatie-zucht zo nauw met de reklame verweven, dat zo goed als niemand zich er nog aan stoot. 't Is maar reklame, zegt men dan. Dat waarheidsliefde en stijl - als men wil: beschaving - óók met reklame te maken hebben wordt gelukkig de laatste tijd ook door vele reklame-specialisten onderkend.

Dat klemt temeer wanneer christenen of christelijke instellingen zich van de reklame bedienen. Vooral die reklame moet waarheidsgetrouw en vrij van elke overdrijving zijn; daarin mag nimmer gespekuleerd worden op de sensatiezucht van het publiek; de adeldom van het christen-zijn moet er uit spreken.

In amerikaanse bladen hebben we weleens advertenties gelezen, waarin (plaatselijk) vermaarde evangelisten en predikers zich aanboden om, bijvoorbeeld, opwekkingssamenkomsten te organiseren. Dat was dan in de stijl van: Zuivere En Indringende Evangelie-Verkondiging; Met Kracht Van Boven; Opmerkelijke Resultaten: Vele Beslissingen Vóór Christus.....

Iedereen zal het dadelijk met ons eens zijn, dat het zó beslist niet mag. In elk geval: wij vinden het weerzinwekkend. Reklame voor het evangelie (om deze lelijke en aanvechtbare term even te gebruiken) luistert nauw. Daarom hebben we ook aanstoot genomen aan een advertentie in een provinciaal dagblad, waarin een buitenlands evangelist werd aangekondigd. In deze advertentie stond o.a. te lezen:

„De familie van deze man werd door de Turken uitgemoord voor de zaak van Jezus Christus. Hebt U hem gezien op het televisiescherm? Doctorian werd geinterviewd in de N.C.R.V.-actualiteitenrubriek „Memo”, van zaterdag 11 augustus j.l.”.

We denken dat de evangelist wel geen Nederlands zal kennen en dus deze advertentie zelf niet zal hebben gelezen. Zou dat wel het geval zijn, we veronderstellen dat de man verontwaardigd en pijnlijk getroffen zou zijn. Het lijkt ons tenminste van bizonder slechte smaak te getuigen (om geen andere woorden te gebruiken) wanneer de tragiek en het diepe leed welke in dat ene zinnetje liggen opgesloten: de familie van deze man werd door de Turken uitgemoord.., moeten dienen als trekpleister voor de door deze evangelist te leiden „massale evangelisatie-samenkomst”.

Zulk een gebrek aan smaak en piëteit schijnt ons beslist géén reklame voor het evangelie te zijn.

v. D.

Mededeling

Bevestiging en intrede kand. C. de Jong.

In de ochtenddienst van zondag 9 september a.s. zal D.V. de bevestiging van kand. C. de Jong van Doorn plaatsvinden. Deze dienst zal worden gehouden in de baptistenkerk te Emmen; aanvang 10 uur; voorganger: ds H. van der Werf. De intrededienst zal worden gehouden in het ned. herv. jeugdgebouw te Klazienaveen; aanvang 4 uur n.m.

Zij die logies nodig hebben worden verzocht dit door te geven aan de sekretaris,

J. Pruim
H. Hadderstraat 56,
Emmen.

Afscheid en welkom

Afscheid

Met dit nummer nemen de brs J. Louw en J. van Dam afscheid van hun redaktionele arbeid. Gezien de belofte van ds J. Louw (aan het eind van zijn artikel „Het historische Israël en het eschatologische Israël", elders in dit nummer) is de veronderstelling, dat onze lezers binnenkort in elk geval nog één pennen geestesvrucht van deze met-de-pen vergroeide schijver mogen verwachten, niet te gewaagd.
Wij nemen afscheid van onze lezers en zeggen hen dank voor hun reakties en voor het geduld waarmee zij - vier jaar lang en dat elke week opnieuw - wilden lezen wat we in deze kolommen aan de openbaarheid prijsgaven: we meenden dat het zou kunnen dienen in de arbeid van Gods komend Koninkrijk.
Voorzover het de eindredaktie betreft willen we in onze dank ook betrekken onze mede-redakteuren, de administrateur van ons weekblad, ds T. Jansma te Arnhem en direktie en personeel van N.V. Drukkerij „De Motor" te Sneek. Dat ons baptistenweekblad voor velen tot een zegen zij, is onze wens steeds geweest.

Welkom

De brs F. E. Huizinga te Hengelo (O.) en J. Reiling te Bilthoven zullen - overeenkomstig de wens der gemeenten - de opengekomen plaatsen gaan innemen. Wij verwelkomen hen hartelijk.
Reeds eerder dienden zij met hun gaven de lezerskring van „De Christen". We behoeven hen niet te introduceren bij onze lezers. Intussen zal het velen deugd doen, dat deze beide - niet van talent gespeende - broeders wekelijks weer hun bijdragen aan ons weekblad zullen leveren.
We wensen hen en de drie nog „zittende"- redakteuren van harte Gods Zegen toe bij deze arbeid: tot heil van ons weekblad en zijn hopelijk steeds groeiende lezerskring.

E.R.

Opening nieuwe kursus aan het seminarium

A.s. maandag zal ons seminarium „De Vinkenhof" zijn nieuwe kursusjaar beginnen. Enkele studenten zullen met hun studie beginnen; de anderen zullen de reeds gevorderde studie hervatten.
Het is goed dat zowel de studenten als het docentencorps ervan overtuigd zijn, dat al de gemeenten de seminariumgemeenschap - ook bij de aanvang van het nieuwe kursusjaar - willen gedenken in de gebeden.
We wensen de docenten wijsheid en liefde tot deze arbeid toe. We wensen de studenten taaie vasthoudendheid toe bij de studie, welke leidt tot het wondere ambt.

v. D.

De ‚gevaarlijkste' geloofsgemeenschap

„Een universitaire opleiding geeft nog niet de garantie, dat zo iemand ook atheïst is", aldus het russische tijdschrift „Wetenschap en Religie": „talrijke beoefenaren van de vrije beroepen zijn niet slechts christelijk gedoopt maar zijn ook werkelijk gelovigen. De ergste zijn de baptisten, wier geloofsgemeenschap de gevaarlijkste van het gehele land is".

Protestanten in Mexico

Volgens statistieken welke de Jezuiet, pater Pedro Rivera publiceerde in een studie over het „Protestantismo Mexicano" heeft de protestantse zending in Mexico opmerkelijke resultaten geboekt.
Naar deze gegevens zou het aantal protestanten sinds 1949 van 265000 zijn gegroeid tot meer dan 1 miljoen (1065161).
Met uitzondering van Brazilië heeft het protestantisme nergens in Zuidamerika zulke snelle vorderingen gemaakt. Volgens pater Rivera is het protestantisme in geheel Zuidamerika sinds 1942 gemiddeld gegroeid met 80%; in Mexico daarentegen is een vooruitgang te konstateren van ongeveer 300%!
Blijkens de opgaven welke pater Rivera verstrekt tellen de protestanten in Mexico 5000 predikanten, 3000 gemeenten en 58 seminaria; de roomskatholieken hebben 6290 priesters, 2046 parochies, 13384 kerkelijke centra en 40 seminaria.

16 september

Vormingszondag!

De gemeente in haar konfliktpositie

Die ons waarschuwt voor zelfingenomenheid en zelfgenoegzaamheid, worde door ons niet zonder meer ter deure verwezen. Men luistere goed en lette erop, wat het eigenlijk is, dat hem in ons mishaagt. Wijst de gemeente op eigen prestaties en spreidt ze eigen deugdelijkheid ten toon, inplaats dat ze op Christus wijst en ootmoedig gewaagt van wat ze in Christus is -werkelijk is- en daarin blijmoedig roemt, dan verdient ze klaar vermaan. Immers, inplaats dat ze dan een Christus-openbarend en een Christus-verheerlijkend getuigenis is in deze wereld werkt ze Christus-verduisterend. Maar de gemeente verzwakke om geen prijs haar geloofsgetuigenis aangaande zichzelve. Ze passe haar belijdenis niet aan aan haar deinend levensniveau, maar houde in gedachtenis dat ze met Christus gestorven, begraven en opgestaan is tot een leven van hoger orde dan dat, waarin haar leden eens verloren lagen. De ouden zeiden: Ik geloof in een (niet één!) heilige, algemene, christelijke kerk. De gemeente is namelijk naar haar zijnsaard een verborgenheid, maar als verschijnsel in de aardse geschiedenis, waarneembaar.

OM, WAT ZICH als christelijke gemeente aandient, dus ook onszelve, zuiver te kunnen beoordelen, moet worden uitgegaan van de plaats, die zij inneemt in Gods heilsoeconomie: tussen pasen en parousie, opstanding en wederkeer van Christus.
De Schrift spreekt van de oude, de tegenwoordige en de toekomende wereld. Spreekt zij van de wereld zonder nadere aanduiding, dan is de wereld bedoeld, waarin wij geboren zijn en alsnog leven - schoon niet meer als haar burgers, doch als vreemdelingen. Wordt echter met klem gesproken van **deze** wereld, dan wordt een tegenstelling in het licht getrokken. Dan staat tegenover deze wereld een wereld van hoger orde, die bestemd en onderweg is om deze wereld te verdringen. Die wereld is dat zijns-geheel, dat het diepe stempel draagt van Gods heerschappij over haar. In deze dimensie is de schepping gezet door de menswording van Gods Zoon en diens gehoorzaamheid (Fil. 2 : 6-11). Het overgaan van deze wereld, die in feite een wereld van gisteren geworden is, heeft plaats door een daad van de Schepper, die als wedergeboorte wordt aangeduid en gelijk komt met een overschrijden van de doodslijn.
HET BIZONDERE IS nu, dat de uitdrukking: toekomstige wereld, niet mag worden verstaan als ware ze er nog niet. Van haar kan zowel gezegd worden dat ze er **is**, als dat ze **toekomstig** is. Dit verschaft ook 't bestaan van hen, wier namen in die wereld zijn ingeschreven, het ongrijpbare, 't mysterieuze. De Schrift

noemt het een NU-LEVEN en het eigenaardige en zware van dat NU-leven is, dat daarin het leven van gisteren en het leven van morgen op elkaar botsen.
Nu hebben het leven van gisteren en het leven van morgen geen gelijkwaardige bestaans-inhouden. In feite, maar niet voor allen waarneembaar, heeft het leven van morgen de overhand en is voor de gelovige lot-bepalend. Wanneer men dit zo wil aanduiden dat ze èn rechtvaardig èn zondaar zijn, ligt het gevaar voor de hand, dat beide gelijke nadruk krijgen als bevonden ze zich in een evenwichtstoestand. Genade delgt niet slechts zonde uit, maar schept ook nieuwe rijkdom. Genade betekent niet dat de gelegenheid geschonken wordt om door te gaan met zondigen, maar trekt de zondaar voor eeuwig uit boven de macht van zonde en dood.
VAN DAT NU-LEVEN spreekt de Schrift op enkele plaatsen met zoveel woorden terwijl het hier en daar breder omschreven wordt naar oorsprong, aard, en kracht. Gal. 2 : 20; Rom. 7 en 8; I Joh. 3 : 8-11 e.a.p.
Dat in het NU-leven de wereld van gisteren voorhanden is, ziet de onwedergeborene en ervaart Gods kind in de strijd die in hem gevoerd wordt. Maar Gods kind weet ook dat het is opgenomen in de stroom van het leven van morgen. Hij kent een Vrede, die alle verstand te boven gaat; hij kent een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde; hij hoort woorden, die men niet kan uitspreken en kent een heerlijkheid, die hem nadert buiten zijn zinnen om: II Kor. 5 : 13.
Die dit leven kent, doorleeft de eeuwigheid. Een schare dwazen zijn Gods uitverkorenen.
DE MENS VAN gisteren en de mens van morgen zijn in de gelovige niet organisch verbonden. De gelovige is èn de mens van gisteren èn de mens van morgen - schoon niet in dezelfde zin. Bij hem greep geen terreinverdeling plaats tussen oud en nieuw, maar er ontbrandde in hem een levenslange strijd om zijn persoon. Zowel het leven van gisteren als het leven van morgen eisen het gehele terrein voor zich op. De mens van gisteren zal echter nimmer de mens van morgen zijn. Hij is en blijft verleden. Hij is met Christus gekruisigd en heeft op Golgotha de doodssteek gekregen.
Hij is de voorbijgaande, de in sterven liggende.
Paulus noemt de mens van gisteren de uitwendige, en de mens van morgen de inwendige mens, II Kor. 4 : 16, en van de mens van gisteren zegt hij, dat die verslijt (verdorven wordt) en van de inwendige, dat die vernieuwd wordt van dag tot dag. De zonde heft op, stoot uit de relaties waarin de Schepper ons stelde, d.i. de dood. Johannes wijst op oorzaak en verloop van de dubbelgestalte van Gods kinderen. De zondaarstrekken in de gestalte van Gods kind vallen weg: de gelovige zondigt **niet door,** hij blijft geen zondaar. Maar de trekken, die hij ontving door de wedergeboorte blijven en winnen aan duidelijkheid, en in die gestalte blijft hij voortbestaan. Met nadruk zegt Johannes dit wonderheerlijke: hij kán geen zondaar blijven, dewijl de Geest het blijvende levensbeginsel in hem is.
WE GELOVEN NIET dat we in Romeinen 7 een mens beluisteren, die een beschrijving geeft van zijn leven, vol konflikten. Ten onrechte wordt soms in kringen van gelovigen de vraag gesteld: leeft u in Romeinen 7 of in Romeinen 8? Want de mens, die in Romeinen 8 jubelend voortschrijdt is dezelfde die in het voorafgaande hoofdstuk wees op de nood van de konfliktsituatie, waarin hij staat. Hij voelde, dat zijn existentie door twee geheel verschillende wortels gedragen werd. De situatie, waarin Christus hem bracht, sloot voor hem de mogelijkheid niet uit alsnog aangegrepen te worden door het tegenoffensief van een reeds verslagen en op aftocht zich bevindende vijand.
VOORZOVER DE pinksterbroeders begeren te leven in gehoorzaamheid aan de mogelijkheden van de wereld van morgen, zijn ze te prijzen. Men moet de realiteit der verlossing aandurven.
Voorzover deze broeders echter vergeten, dat we óók nog verbonden zijn aan de wereld van gisteren, lijden ze aan geestelijke overspanning. Was 't maar zover dat ons NU-leven: 'n bestaan in de wereld van gisteren èn in de wereld van morgen, reeds was overgegaan in een zuiver Enkel-Leven: het eeuwigheidsleven, in heerlijkheid!
Baptisten moeten echter toezien, dat ze het leven van gisteren niet beschouwen - ik zeg niet als het enige (hoe zouden ze 't kunnen?) - maar als het overmachtige. Resultaat van zulk een houding zou niet zijn het verlangen naar de openbaring der zonen Gods: het afstoten van hun uitwendige mens, maar het gekromd gaan onder het juk van Satan, die na Jezus' triumf op Golgotha niet meer is dan een overwonnen belager.

L.

Nieuwtestamentisch christendom Met dit christendom heeft ons weekblad wat te maken. Het staat in de kop van het blad geschreven. Als orgaan der unie van baptistengemeenten wil het de beginselen van nieuwtestamentisch christendom verbreiden.
We menen wel eens gelezen te hebben dat men zo toch niet kon spreken èn dit verduidelijkt - als we het ons goed herinneren - door er oudtestamentisch christendom naast te zetten, plus de vraag of men daar dan ook van kon spreken.
Welnu: naar onze mening is het zinvol te spreken van nieuwtestamentisch christendom en kan men inderdaad spreken van oudtestamentisch christendom. We menen te weten, dat de uitdrukking, die in de kop van „De Christen" voorkomt, inderdaad gekozen is als tegenstelling, óók met oudtestamentisch christendom.
Er is nl. naar ons gevoelen een christendom dat oudtestamentisch geörienteerd is, en vergeet dat, wat God voorheen gesproken heeft door zijn profeten, niet op één lijn staat met hetgeen hij geopenbaard heeft in de Zoon. Slavernij, veel-vrouwerij, oorlogvoeren is verdedigd met beroep op oudtestamentische gegevens. Het lezen van het oude testament en dat niet altijd met nieuwtestamentische ogen, deed wel gevoelens de kerk binnenvloeien, die zich toch niet helemaal dekten met het onderricht dat Jezus en Zijn boden ons gegeven hebben. We menen dat de gereformeerde verbondsleer staat onder invloed van het oude testament en het christendom een oudtestamentische trek gegeven heeft. Er is tussen het oude en nieuwe testament een verschil van openbaringshoogte en lichtsterkte. De openbaring, gegeven aan de profeten van de oude dag was onvolkomen.

Kerkelijk christendom We menen ook te mogen spreken van nieuwtestamentisch christendom in onderscheid van het kerkelijke christendom. Er heeft een verschuiving plaats gevonden, een verandering in samenstelling en bouworde van hetgeen het nieuwe testament ons voorhoudt als schepping van de Geest van God - niet maar op de pinksterdag te Jeruzalem, maar van Zijn voortdurend bouwen in het pinksterlijke Heden.
De vraag is immers niet of wij weten, wie het fundament der gemeente is, noch waar dat te vinden. De belijdenis kan dienaangaande heel schriftuurlijk zijn. Maar het gaat om hoé en waarmede wij daarop bouwen.
Zullen we nog daarop wijzen, dat er ook een „theosofisch christendom" is? En een „Christian Science"? We willen ons oriënteren aan het nieuwe testament en dit als voltooiing van het oude.
Het is onze begeerte te verstaan en door te geven, wat het nieuwe testament aangaande Gods laatste volk leert: zijn oorsprong, zijn wezen en zijn toekomst.

L.

BROKSTUKKEN

Het is een bekend feit, dat de kerken in het algemeen maar weinig vat hebben op de arbeider en de intellektueel. Een tijdlang heeft men de schuld daarvan uitsluitend gezocht bij de predikanten, die naar men meende, de juiste toon niet wisten te treffen, te weinig op de hoogte waren van wat er omgaat in de wereld van deze mensen en die een levensvreemd evangelie brachten.

Natuurlijk bevat deze bewering een kern van waarheid. Maar de hele waarheid is hij toch niet.
Dr W. F. de Gaay Fortman schreef in een artikel in **„Centraal Weekblad"** de volgende behartigenswaardige woorden:
„Intussen zou het schromelijk onbillijk zijn, de onverstaanbaarheid van het evangelie als zoveel andere gebreken in de kerk, maar weer op de rekening van de dominees te schrijven.
De kerk spreekt niet alleen, en zelfs niet in de eerste plaats, door de **mond der** dominees, maar **door het leven van haar leden in beroep en bedrijf, in ontspanning en sport, in de politiek en in het culturele leven.** Als het degenen, die niet of nauwelijks tot de kerk behoren, niets zegt, zijn alle preken, radiotoespraken, bijeenkomsten voor buitenkerkelijken en alle evangelisatielectuur tot vruchteloosheid gedoemd."
Inderdaad moet het leven van de gelovige de buitenstaander benijdenswaardig voorkomen. Wanneer hij er iets in vindt dat hij zelf mist en toch zou willen bezitten, zal hij het geheim van die christenen willen leren kennen en doorgronden, om er zo mogelijk zelf ook van te kunnen profiteren.
We kunnen, om de buitenstaander in onze netten te vangen, wel doorgaan met ons streven om de evangelisatiediensten steeds aantrekkelijker te maken en het steeds weer met nieuwe stunts te proberen, maar wanneer het leven der christenen zelf niet aantrekkelijk blijkt, zullen al deze pogingen tenslotte weinig opleveren.
Het blijkt steeds weer, dat blije, hulpvaardige christenen, in wie de Geest der liefde werkzaam is, de beste propagandisten voor het geloof zijn.

—o—

Willen onze gemeenten blijven staan en hun opdracht uitvoeren, dan zullen ze steeds meer vormings- en trainingscentra moeten worden, waarin de leden getraind en opgeleid worden om op de een of andere wijze het evangelie uit te dragen in woord en daad. Wie onvoldoende de rijkdommen van het evangelie kent, zal ze moeilijk „aan de man" kunnen brengen. Wie wel met de inhoud van het evangelie op de hoogte is, maar weinig weet van de mensen aan wie hij de boodschap te brengen heeft, zal ondanks alle kennis zijn doel missen.
Het is een verblijdend verschijnsel, dat onze gemeenten **beginnen** in te zien, dat deze „training" er moet komen. Anderzijds zal het ook broodnodig zijn dat de leden der gemeenten gaan beseffen dat zij deze „training" nodig hebben en bereid zijn die te ontvangen. Nog al te veel pogingen in deze richting zijn gestrand op het onbegrip van hen die men bedoelde te helpen.

—o—

Steeds meer stemmen worden in de grote kerken gehoord die vragen om een eenvoudig en blij kerklied. Nog onlangs lazen wij een dergelijke ontboezeming in een gereformeerd blad. Er werd daarin gewezen op wat gezongen werd bij Youth for Christ, de baptisten en andere kleinere kerkgenootschappen. Het blije, spontane zingen daar lokt velen uit de grotere kerken of maakt hen jaloers.
Wie deze stemmen beluistert, beseft nog eens weer hoe belangrijk het zingen in de diensten is. Wij mogen wel reuzeblij zijn met het prachtige liederenboek dat we hebben, dat zo veelzijdig is dat we daarin te kust en te keur kunnen gaan. Onlangs nog zei een goede gereformeerde tegen mij, dat hij gaarne ons liederenboek zou willen meenemen naar z'n kerk.
En een andere gereformeerde schreef ergens, dat, wanneer het zou gelukken wat meer van die blije, spontane geloofsliederen in de eigen bundel op te nemen, er veel wind uit de zeilen genomen zou worden van sommige kleine kerken en kringen, waarheen vaak echte gelovigen, ook jongeren, vluchten, omdat ze daar iets vinden wat bij hen vaak ontbreekt, namelijk de blijdschap des geloofs, die zich o.a. uit door het zingen van genoemde liederen.

Wf.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 7 september 1962 Jaargang 79 Nr. 3643

God gaf ons niet het linnen...

Een goed begin is 't halve werk.

Maar dit kan moeilijk een goed begin worden. Het begint nu wel weer - zie Zand en Zaad - doch dat ik meteen naar de voorpagina oprukte, weet ik eerst sedert een uur.

Ik was goed en wel thuis van een paar uren drentelen over een interessante tentoonstelling in Enschede, toen mij de nieuwe eindredakteur verzocht om deze pagina te vullen. Daar dit de voorkant van ons blad is, behoort daarop een degelijk artikel te verschijnen. Dat schudt men niet uit de mouw. Toch blijft ons ditmaal niets anders over. 't Is dus geschud. Niet geplukt.

Op vermelde tentoonstelling was o.m. een ruimte ingericht, waarin allerlei heerlijke, oude dingen te zien waren.

Ook een ouderwetse linnenkast, volgepakt met wat daarin behoort.

Bij de haard, ook een echte, ouderwetse, lag een plak hout, zo overdwars uit een boomstam gezaagd. En daarop deze prachtige spreuk:

God gaf ons niet het linnen,
maar het vlas om te spinnen.

Die spreuk had een mens er op geschilderd. Die mens moet geweten hebben wat hij schreef. Het is geen bijbeltekst voorzover ik weet, maar 't kon in de Spreuken staan. En ook wel in de Evangeliën.

Ik dacht aan de studenten. Aan alle studenten, maar wel in 't bizonder aan die jonge mannen, die zich voor de dienst in de gemeenten voorbereiden. Ik dacht vooral aan „De Vinkenhof", waar men maandag jl. de deuren weer opende voor hen.

Wacht u even. De bel gaat.

Zo, dat is weer geweest. Staveren met goederen voor de kerstkist, plus geld voor verzending en aankoop van andere dingen eventueel. Ik schrijf dit er maar bij, want het hoort erbij. God gaf ons niet het linnen, maar het vlas om te spinnen. De zusters in Staveren hebben het vlas niet gemaakt, wel de kledingstukken.

Het vlas wordt gegeven. Wij maken het linnen.

Ik zei, dat ik aan de studenten dacht. Misschien verliezen zij soms het gezicht op het doel. Dat moet niet, want dan loopt men gevaar te gaan dwalen. Men moet dan ook rekenen met verlies aan volledige inzet. Ze moeten duidelijk voor ogen houden wat hun bestemming is: verkondiger van Gods Woord. Verbi Divini Minister: bedienaar des Goddelijken Woords.

Zijn ze vlas? In de handen der leraren. Hebben ze vlas? In wat God hun schonk aan gezondheid, inzicht, liefde en geloof.

Er moet linnen komen.

Dat betekent werken. Bewust, weloverwogen, wetend waarvoor. Elke handeling brengt dichter bij het ogenblik, dat er gesponnen kan worden.

U mag de studenten voor 't moment vaarwel zeggen en aan uzelf en aan de gemeente denken. Dr. Erik Rudén meende in zijn jaarrapport dat hij in Oslo gaf, te mogen zeggen, dat de nederlandse baptistengemeenten wat betreft hun groei, aan de top stonden in Europa. Hij heeft overzicht en inzicht genoeg om te weten wat hij zegt. Wij verbazen ons misschien over deze mededeling. Wij vinden niet, dat het zo uit-stekend is.
Er is vlas genoeg. Miljoenen mensen staan rondom ons. Ze liggen voor 't grijpen. Maar hoe krijgen we ze in handen? En toch zullen we ons ernstig moeten bezinnen. We verwachten van de studenten, dat ze serieus bezig zijn in hun voorbereidingen.
We verwachten dat ook van onze predikanten, die voortdurend in touw zijn. Mogen wij dat, als we zelf alleen maar kontributie betalen? Hebt gij niets anders bij te dragen? Er valt geen linnen van de hemel!

O ja, natuurlijk, we moeten de handen vouwen en de ogen sluiten. Bidden om vlas, zo te zeggen. Maar soms ergeren mij die al te graag en al te lang gesloten ogen. Soms vertrouw ik dat dicht-zijn niet. Het komt mij ook voor dat sommige handen te lang gevouwen blijven.
„Zie, Ik zeg u, slaat uw ogen op en beschouwt de velden, dat zij wit zijn om te oogsten!"

H.

In dit nummer

En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus en riep zeggende: Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke. Wie in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien." (Joh. 7: 37, 38).

Geen beeld is in de bijbel zoveel gebruikt - om de geestelijke zegeningen te illustreren - als water.

Tot de samaritaanse vrouw sprak Jezus: „Wie gedronken heeft van het water dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven."

Op het loofhuttenfeest nodigde Jezus de dorstigen uit om te drinken van het water des levens; ook spreekt Hij van stromen van levend water, uitgaande van een ieder die in Hem gelooft, gelijk de Schrift zegt.

„Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden, want de Geest was nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was."

Een ieder die tot Jezus komt vindt levend water; evenals in de woestijn iedere Israëliet drinken kon van het water dat als een stroom uit de rotssteen kwam. Maar zoals de steenrots geslagen moest worden, zo moest ook Christus, de Rots der eeuwen worden geslagen zou er levend water uit kunnen ontspringen.

Christus zendt nu de Heilige Geest om te wonen in allen die geloven.

Maar daarbij blijft het niet, want: „wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen

Aan rustige wateren

Leven en overvloed

van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien."

Eens las ik van een meertje in het Westen van Noord-Afrika. Dit meertje, gelegen aan de voet der bergen die het omringen, vormt het water-reservoir van een naburige stad en wordt gevoed door een bescheiden bergstroompje.

Na een zeer droge zomer kwijnde deze stroom weg tot een nietig straaltje. De oppervlakte van het meer zonk weg tot haar laagste peil, met het onvermijdelijke gevolg dat de stad ernstig bedreigd werd door een noodlottig gebrek aan water. De autoriteiten drongen aan op de grootst mogelijke zuinigheid. Enige uren per dag uitgezonderd, werd de watertoevoer geheel afgesloten. Nu bevond zich in dezelfde bergen, op geen honderd mijlen afstand, een kleine stad die zo gelukkig was, in haar omgeving een natuurlijke fontein te bezitten van onbegrensde overvloed. Gedurende de ganse zomer voorzag deze fontein de dorstige stad met een overvloed van heerlijk fris water. De stad werd voortaan „de stad van de schone fontein" genoemd. De grote stad had water, maar niet in overvloed; de kleine stad bezat het in overvloed.

Zo is het ook met de Heilige Geest in het leven van Gods kinderen. Allen hebben zijn inwonend leven, doch sommigen hebben het slechts als dit magere beekje, nauwelijks voldoende om zich staande te houden.

Anderen zijn er, die het ervaren: „Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben en overvloed." Zorgen komen, doch deze zijn niet in staat hun diepe vrede te roven. De tijden mogen donker worden, maar dieper wordt hun geloof.

Hagar had een fles met water, toen zij de tent van Abraham verliet, maar de fles was spoedig leeg en haar kind versmachtte van dorst terwijl een waterput dichtbij haar was, doch haar ogen waren hiervoor gesloten.

Soms nemen wij ook een fles mee naar de kerk en hopen die zó ver gevuld te krijgen dat we genoeg hebben tot de volgende dienst. Christus heeft echter gezegd, dat wij zelf een fontein in ons kunnen hebben die nooit opdroogt maar altijd blijft opspringen. Dat is de volheid van de Heilige Geest, die ons meer en meer verandert naar het beeld van Jezus Christus.

Workum, *F. G. J. Hofhuis.*

Wij waren in Oslo

Evangelisatie en zending

Bij het rapport, dat de studie-commissie voor evangelisatie en zending uitbracht, was een krachtig voorstel, om 1964 opnieuw te maken tot een jaar, waarin de nadruk zou vallen op evangelisatie. Het is verbazingwekkend, hoe deze aanmoedigingen, die in internationaal contact groeien, hun invloed doen gelden op al die landen, waar baptisten werken.

Daarom kwam er ook een manifest tot stand, waarin de baptisten in alle landen worden opgeroepen tot een diepere gehoorzaamheid aan het grote bevel van Christus, om aan allen het evangelie te verkondigen. Dit betekent, dat we er op **uit** moeten gaan. Reeds in de historie van onze gemeenten is duidelijk gebleken, dat die gemeenten, die op dit punt niets of weinig uitvoeren, langzaam sterven. Slechts die gemeenten, die hoe dan ook **evangeliseren,** weten mensen te winnen voor Christus. Er is vaak de gedachte, dat het allemaal toch niet helpt. Er zijn leden, die bij activiteiten in hun gemeente rustig thuis blijven, want het haalt toch niets uit. Dat betekent voor hun eigen geestelijk leven een enorme verarming en zij remmen het gemeentelijk enthousiasme. Daarom komt deze oproep tot ons allen persoonlijk. We laten het niet aan de anderen over, maar doen zèlf mee en zullen ontdekken, dat alleen gehoorzaamheid aan Christus' opdracht zegen brengt - wijd en zijd.

Immigranten in Europa

Een nieuw arbeidsveld werd ons gewezen op de vergadering van de Europese Baptisten Federatie. In vele landen werken Italianen, Spanjaarden en anderen, die in eigen land niet voldoende aan de slag kunnen komen. Er is onderling een grote uitwisseling aan de gang in de europese landen.

We kunnen dit alles rustig en onbewogen langs ons heen laten gaan. Maar baptisten zien mogelijkheden tot evangelisatie. In enkele landen is dan ook reeds arbeid-uit-liefde-tot-Jezus onder deze nieuwe groepen inwoners begonnen en de unies worden uitgenodigd om dit verder in eigen land te overwegen. Dit brengt mee, dat onze gemeenten hierover mogen nadenken, vooral daar, waar velen van elders werkzaam zijn. Hen te ontvangen en te helpen is het eerste begin, om hen met Christus in aanraking te brengen.

Zending van Europa

De EBF is een vorm van samenwerking, om aan verschillende projecten steun te verlenen: België, Finland en Aland, Polen (een nieuw seminarium start er in 1963). In België werken door de verschillende talen diverse unies, die zitting hebben gekregen in het „Belgiëcomité". Voor Nederland is daarin benoemd ds H. P. de Boer te Delfzijl, lid van de ECU.

Maar ook buiten Europa ziet de Federatie een zendingstaak liggen, die wordt

behartigd door het Europese Baptisten-Zendingsgenootschap, waarvan de levendige Fransman dr Henri Vincent voorzitter is. Dit genootschap heeft 25 zendelingen werkzaam in Kameroen. Men heeft nu een volledige vaste secretaris aangesteld in de figuur van dr Herbert Mascher, Duitsland. Eén der actieve bestuursleden sprak de hoop uit, dat toch ook Nederland nog zou toetreden tot deze vorm van samenewerking. In Duitsland heeft men meer zendingscandidaten beschikbaar dan men kan plaatsen. Negen unies zijn aan deze zending verbonden.

Ds Paul Mbende, voorzitter van de unie in Kameroen, was aanwezig en ontving tijdens zijn verblijf een telegrafische uitnodiging van het Nederlands Bijbel Genootschap een bezoek aan Nederland te brengen. Misschien zien we hem hier nog. Het NBG heeft nl. ook werk in Kameroen, waar ds Y. Schaaf het Bijbelhuis beheert. Vroeger zat deze ds Schaaf vaak in de leeuwarder baptistenkerk naar ds Huizinga te luisteren en opnieuw bleek, hoe klein de wereld was, toen ds Mbende en ds Huizinga over het werk van ds Schaaf spraken, die ze beiden goed kenden.

Werk op allerlei terrein

De EBF heeft op allerlei terrein een groeiende activiteit ontplooid. Het vrouwenwerk gaf een prachtig rapport over de vele contacten en plannen. Het mannenwerk is nog in opkomst. Het jeugdwerk is welhaast de oudste tak van samenwerking en voorziet nieuwe mogelijkheden in de toekomst. Al deze subcommissies richten hun oog naar Amsterdam 1964, waar allerlei sectie-vergaderingen tijdens het grote congres gehouden zullen worden.

Op radio-gebied blijft de EBF ook niet achter dank zij het seminarium in Rüschlikon, waar een studio zal worden ingericht, die ter beschikking van de unies is voor het samenstellen van programma's. Wie weet, of van hieruit nog niet van bepaalde zender-installaties gebruik kan worden gemaakt, om in allerlei talen het evangelie door de aether te doen verkondigen.

Visuele hulpmiddelen zijn langzamerhand onmisbaar geworden in het gemeentelijk werk. In Rüschlikon wordt hiervan een „bibliotheek" opgebouwd, waaruit de unies kunnen lenen. Mogelijkheden, die in Nederland ook overweging verdienen!

Men verheugde er zich op, dat Amsterdam spoedig met de bouw van de „Herdenkingskerk" kan beginnen, die men in 1964 hoopt te kunnen bewonderen.

Het „Hubmayer-Huis" in Oostenrijk, dat in vroeger jaren had moeten dienen als een europees jeugdcentrum, is van de hand gedaan, omdat het niet op goede wijze was te beheren. Het werk in Oostenrijk heeft ook de aandacht en steun van de EBF nodig.

Een nieuwe president van de EBF

Om de twee jaren wordt een nieuw bestuur (uitvoerend comité) van de EBF gekozen. De president wordt ex-president, de vice-president wordt president en aan dit tweetal wordt een nieuwe vice-president toegevoegd. Op deze wijze wordt de continuïteit in de leiding bewaard, waarin vooral de secretaris dr Erik Rudén de arbeid verricht. Ds F. E. Huizinga heeft nu de loop door het presidium volbracht en men was hem zeer erkentelijk voor zijn arbeid.

Ds R. Goulding, Engeland, trad af als president. Hij leidde de vergadering van de EBF op vlotte wijze. Als nieuwe president is gekozen ds A. Baumgaard Thomsen, predikant van de grootste deense gemeente in Kopenhagen, na twee jaren als vice-president te zijn opgetreden. Ds Thomsen werd in 1910 geboren, studeerde aan het deense seminarium, aan Spurgeon's College te Londen en aan Northern Baptist Seminary, waar dr Kiwiet thans werkzaam is. Eigenlijk geeft hij de helft van zijn tijd reeds aan het deense uniewerk, waarvan hij voorzitter is, maar zijn gemeente staat hem daarvoor heel welwillend af en draagt nog bovendien een groot bedrag aan het uniewerk bij. Vanzelfsprekend dient een andere predikant naast Thomsen zijn gemeente in de „Christuskerk", die verscheidene posten in het grote Kopenhagen heeft.

Ds Thomsen is bovendien nog predikant voor de amerikaanse ambassade in zijn stad, zodat hij wel met enige zorg zijn nieuwe functie aanvaardde.

Met het oog op de grote konferentie in Amsterdam, waar men in 1964 meér dan 5000 bezoekers verwacht, wenste men opnieuw een Nederlander in het presidium aan te wijzen, zodat Uw vertegenwoordiger werd gekozen als nieuwe vice-president. Nederland heeft dus wel een goede naam onder de broeders in het buitenland.

Rondom dit presidium is nog een groot aantal leden uit verschillende delen van

Afscheidsgroet bij de wisseling

Zoals de lezers in het vorige nummer hebben kunnen lezen, zijn de brs. J. Louw en J. van Dam uit de gelederen van de redaktie verdwenen. Het is wel haast 45 jaren geleden dat br Louw zijn intrede in de redaktie deed en gedurende al deze jaren heeft hij op de hem en hem alleen eigen wijze bizonder veel aan ons blad bijgedragen. De eindredakteur prijst zich gelukkig dat hij op dit ogenblik nog enkele artikelen van ds Louw in portefeuille heeft en - hierin zijn de lezers ongetwijfeld van dezelfde gevoelens - hij heeft de stellige hoop dat de pen van onze nestor-schrijver nog wat zal blijven vloeien en hij kondigt bij voorbaat aan dat er voor verdere penvruchten van ds Louw in onze kolommen ruimte zal zijn.

Ds Van Dam heeft de laatste 3 jaren de eindredaktie gevoerd en wel zodanig, dat menig lezer van ons blad heeft opgemerkt: „Je kunt zien dat „De Christen" weer een eindredakteur heeft."

Hij heeft zich bijzonder veel moeite gegeven voor de verzorging van ons blad naar vorm en inhoud. De slag tegen het legioen der drukfoutenduivelen heeft hij met wisselend succes gestreden. Maar dat ons blad er om te zien onder zijn leiding op vooruit is gegaan, wie zou het kunnen ontkennen? Ook aan de inhoud heeft hij zijn zorg en liefde gegeven en het is niet in de laatste plaats aan zijn arbeid te danken dat van gezaghebbende zijde ons lijfblad eens „een blad van brede allure" is genoemd. Ds Van Dam behoeft nu (voorlopig) niet meer te schrijven. Hij zou zich zelfs helemaal van de redaktionele arbeid terug kunnen trekken, maar dat doet hij niet. Ons blad ligt hem zo na aan het hart, dat hij ook in het nu begonnen redaktiejaar de zorg voor opmaak en correctie zal blijven dragen.

Verder behoeven onze lezers geen wereldschokkende dingen te verwachten bij deze redaktiewijziging. De nieuw optredende redakteuren zijn ook in deze kolommen geen onbekenden en zij zullen ongetwijfeld schrijven op de manier die de lezers sinds jaar en dag van hen gewend zijn. Van harte hopen wij dat ons blad ook onder de huidige redakteuren mag bijdragen tot de geestelijke groei van alle lezers en tot versteviging van de banden die ons binden.

E.R.

... Het is wel haast 45 jaren geleden dat br Louw zijn intrede in de redaktie deed en gedurende al deze jaren heeft hij op de hem en hem alleen eigen wijze bizonder veel aan ons blad bijgedragen...

Europa en uit verschillende werkterreinen in het uitvoerend comité opgenomen, dat jaarlijks vergadert. Door bezoeken worden vooral de onderlinge contacten bewaard.

Bijbelstudie en vorming

Dit werk is zo belangrijk, dat zowel de BWA als de EBF hiervoor een aparte sub-commissie heeft. Het EBF-comité heeft prachtige plannen voor het uitgeven van richtlijnen, die de unies kunnen gebruiken, om eigen materiaal te maken, dat kan worden aangepast aan de eigen omstandigheden. Ook onze Commissie voor vorming en dienstbetoon zal hiervan kunnen profiteren, om daarmee onze plaatselijke gemeenten van dienst te kunnen zijn. Want om het werk in de plaatselijke gemeenten gaat het steeds maar weer. Dáár moet het goed lopen, dáár is de hartslag van alle arbeid. Het heeft de Heer behaagd de plaatselijke gemeente te gebruiken als een kanaal van zegen voor eigen omgeving en, in samenwerking met de andere gemeenten, óók voor de gehele wereld.
Zo vervullen we de opdracht van de Heer, om het licht der wereld te zijn: te beginnen in eigen kring, te werken naar buiten en dan zonder grenzen de Boodschap uit te dragen van Gods liefde, totdat Zijn Koninkrijk komt.

Utrecht **Broertjes**

---

zand en zaad

Liever, beste Christenlezers (en -essen natuurlijk), liever had ik nu weer eens een ander kopje boven mijn produktie gehad, maar enerzijds bleek mij dat sommigen dit opschrift zeer waardeerden, omdat je er alle kanten mee uitkunt, en dat is mij zeer welkom, anderzijds begin ik zelf het vermogen te verliezen nog nieuwe uitvindingen te doen. Waarom zal ik me plagen? „Zand en zaad" was goed. Toch zon ik wel eens op bijvoorbeeld het volgende: de 7e pagina. En dan inderdaad ook op die pagina. Dan weten je trouwelingen maar waar ze je kunnen vinden. Doch misschien is dat technisch niet altijd mogelijk en je kunt de zevende pagina niet op de zesde laten drukken. Vandaar.
Het deed me deugd, dat velen onder u wel wilden, dat ik weer enige kolommen ging vullen. Ikzelf beschouwde mijn bijdragen dikwerf als bladvulling, met nu en dan misschien een enkel woord, dat als een zaadje, een goed zaadje, in uw goede akker zou kunnen vallen. Meer zand dan zaad dus, maar toch wel met de intentie nu en dan een stootje in die richting, die, naar ik meende, de goede was, zowel voor het persoonlijk als het gemeenschappelijk leven. En, moge dat zo zijn, tot eer van God.
We gaan dus maar weer met nieuwe moed aan 't mengen en zaaien. Het zijn overigens wel in de regel dezelfden, die u hier aanspreken. Allicht, zult u zeggen, want niet iedereen kan zeggen of schrijven wat hij denkt. We kunnen dat betreuren, maar niet veranderen. Toch is het aantal, dat onder ons zich aan de schrijverij waagt, gering. Noemt u eens tien namen?
Zijn er echt niet meer? Of vallen we elk jaar gemakshalve maar terug op de bekende namen? Ik ken die bestuursvergaderingen, waarin de broeders - zusters komt men zelden tegen in die kringen, ofschoon niemand eigenlijk weet waarom niet - zo, daar valt weer een zaadje, ik zei, ik ken die vergaderingen, waarin de broeders naarstig de lijst van voorgangers nagaan of daaronder ook een enkele zou kunnen zijn, die men zou kunnen vragen of hij zich op de smalle weg van een schrijver wil wagen. Dat er ook nog andere mensen zijn, die geen predikant zijn, maar wel weten waar de klepel hangt en die dus ook een klok zouden kunnen luiden, komt nauwelijks bij de speurders op.
Ik weet wat u wil zeggen: wij kennen toch niet alle baptisten in dit land. Hoe kunnen we hun namen noemen? Wij kennen hooguit onze eigen leden der gemeente en misschien zou er onder hen één zijn, die wel eens wat zou kunnen zeggen of schrijven, maar met zo'n onbekende naam hoef je niet aan te komen in een landelijke bijeenkomst. De aloude publicisten verpletteren hem in de verkiezingen. En daar niemand verpletterd wil worden, zal hij zich niet als kandidaat beschikbaar willen stellen.
En daar zitten we dan al midden in een zaak, die wij op de algemene vergadering in Almelo aansneden. Sommige namen zie je overal opduiken. Telkens worden die genoemd. In kommissies, redakties, besturen. Natuurlijk zijn we klaar door te zeggen: dat zijn dan de „besten" en die moet je maar overal voorspannen. Die weten alles: èn de klok èn de klepel èn het touw, en ze trekken ook nog!
Alsof er onder achtduizend maar acht zouden zijn, „die wat kunnen".
We deden de suggestie in de almelose bijeenkomst om van mannen (en dan nu ook vrouwen), die zich wel voor de een of andere funktie onder ons willen laten kandideren, een korte levensbeschrijving te geven opdat zij, die moeten kiezen, enig houvast hebben. Leeftijd en werkkring benevens mededelingen over het werk, dat de voorgestelde in de gemeente doet, zouden vermeld kunnen worden.
We dwalen wel af, dacht ik. We zijn met de redakteuren begonnen en zitten nu al kommissieleden te verkiezen. Toch wel begrijpelijk, want zo werken we immers.
Genoeg voor deze keer. Ik moet niet alle kruit verschieten. In elk geval: schieten mag hier. Op een redaktievergadering van uw blad werd mij trouwens ook gevraagd om nu en dan wat aandacht te geven aan wat er aan filmen gebracht wordt. En de TV zou ook eens wat aandacht verdienen. Dat wordt wel moeilijk, want de bioskoop boeit me niet en een fascinerend blauw venster staat niet in mijn kamer. Ik zie wel eens een stukje als ik zo door de straat loop, maar in sommige huizen staat nog niet zo'n toverlantaarn en dan ben ik de draad weer kwijt. Ik zal bij enigen onder ons nu en dan koffie gaan drinken en mij laven aan wat uit de lucht gegrepen wordt.
Dat u het weet: wild ben ik niet op deze kulturele tijdverdrijvers, juist, omdat er zoveel tijd in gaat zitten. Naar mijn gevoelen niet zelden verloren tijd. Tenzij men met zijn tijd geen raad weet. Stel je voor. En we leven maar zo kort.

Huizinga

P.S. In m'n allereerste bijdrage al een P.S. Dat zit zo, ik schreef wat u net las al enige maanden geleden. Voorraadvorming. Inmiddels is er nu in de woonkamer de moderne toverlantaarn verschenen. Ik heb TV en durf mijn hoofd op te heffen temidden van u. Nog een auto en ik ben volkomen acceptabel in elk gezelschap. Ja, ik heb ook al gekeken: naar een cirkus en dat was waardeloos in mijn ogen en dus uitgeblust en verder gezellig gepraat. En naar wielerwedstrijden. Heel boeiend.
Doch u zult er wel meer van horen.

De Schrift als getuige

Misplaatste bezorgdheid

Het kan gebeuren dat, wanneer u uw best gedaan hebt om de Schrift uit te leggen, en dan vooral wanneer het een profetisch gedeelte betreft, iemand met kennelijke verbazing of droefheid vraagt, of u dan niet gelooft wat er stáát. Deze vraag getuigt van een naïveteit groter dan de vraagsteller zelf vermoedt. Zijn bezorgdheid spruit eigenlijk hieruit voort, dat hij meent gemerkt te hebben, dat u niet gelooft dat er **dát** staat, wat hij gelooft dat er staat. Aan de vraag: zou er werkelijk wel staan, wat ík geloof dat er staat? komt hij niet toe. Zonder dat hij het zich bewust is, toetst hij het woord van anderen aan opvattingen, die hijzelf verworven heeft of - wat vaker voorkomt - hem door anderen zijn ingegeven.

Voor enige tijd heeft een groepje welmenende protestanten zich tot een kardinaal gewend met het dringend verzoek toch voor zijn deel er aan mee te werken dat de kerk van Rome gezuiverd werd van haar onbijbelse dogma's. In een vriendelijk briefje antwoordde de kardinaal, dat hij de bijbel verstond en uitlegde zoals de kerk dat deed, zelfs wanneer hij bij zijn exegese tot andere resultaten zou komen.
Daar is hij kardinaal voor, maar van 'n protestant mag men zulk een houding niet eisen: eerlijkheidshalve behoort 'n protestant zijn kerk te verlaten, wanneer hij zich niet meer in haar leer kan vinden en deze weigert haar leer te veranderen.

Eerbiedig met de Schrift omgaan

De bijbel uitleggen is geen eenvoudige zaak.
Daarbij moeten bepaalde regels in acht genomen worden. Als: wie spreekt hier? Wanneer werd dit gezegd? Tot wie? Met het oog waarop? Met welk doel?
Daarbij is dan wel te bedenken, **dat de Schrift een geheél is**, een boek geschreven over en rondom een bepaald gebeuren: Gods heilswerk. Het is dus een historisch werk, gaande over de openbaring van die God, die met Zijn volk en mensheid voorttrekt naar het door Hem gestelde einddoel.
De eenheid der Schrift mag nooit uit het oog verloren worden. De delen mogen nooit zo verklaard worden, dat ze de doorgaande gedachte der Schrift verbreken.
Dan is de **bijbel een gegroeid boek.**
Heel zijn inhoud is wel een wezenlijke eenheid, maar alles ligt volstrekt niet op één vlak.

Wie opvoeden en onderrichten wil, wie kennis wil aankweken en groei bevorderen, moet ingaan in de wereld van zijn pupillen - doet hij dat niet, dan krijgt hij geen kontakt en verspilt zijn krachten.

De groei der openbaring

De bijbel is geen legkaart. God gaat met Zijn volk over bergen en door dalen. Er zijn perioden van schijnbare stilstand en van snelle veranderingen. Dat God zich in Zijn openbaring aansloot bij de voorstellingswereld van hen, die Hij bereiken, leiden en leren wou, spreekt vanzelf. Het bijbelse wereldbeeld is bewijs daarvan. Toen de kerk dit niet bedacht, heeft ze Galilei, die de aarde om de zon liet draaien, veroordeeld tot zwijgen.

Toen Abraham twee vrouwen nam en Jacob vier, overtraden deze de scheppingsorde, maar: om de hardigheid van de harten is het (tijdelijk) getolereerd en om diezelfde hardigheid heeft Mozes de Joden toegestaan zich van hun vrouw te scheiden.
De Here Jezus grijpt in zijn bespreking van dergelijke vragen steeds terug naar de paradijstoestand. Hij wist zich de paradijsmens. Maar de Schrift stelt duidelijk het feit, dat God Zichzelf in vragen van zedelijke aard ruimte gelaten heeft, omdat Zijn volk, zoals het realiter was, onder handhaving van de strenge zedelijke voorschriften uiteen gevallen zou zijn. Dit is zo klaarblijkelijk, dat niet een onzer zich (zoals de mormonen doen) vrij acht een „meervoudig" huwelijk te sluiten. De slavernij heeft God in wetten geregeld, maar dat wil dan toch ook zeggen: (tijdelijk) getolereerd. En een beroep op Davids oorlogen of die van Jozua, ter geruststelling van vanwege de oorlog verontrust geweten, bevredigt ons niet.
Waarom eigenlijk niet?
Paulus zou zeggen: - en daarmede is voor ons een zaak afgedaan - het is niet naar Christus.
Misschien gevoelen onze lezers, die het nog niet beseften, wat het betekent het oude testament te lezen, niet als joden, maar als christenen.
Luther legde Christus aan als norm in het beoordelen van de gegevens der oudtestamentische openbaring.

Israëls onvolgroeide staat

We hebben in ons antwoord aan br P.

Nader bezien

Concilie en Alliantie

Voor enkele weken bracht de Nieuwe Rotterdamse Courant, *een overigens respectabel maar op het gebied van kerknieuws miserabel dagblad, het bericht, dat de baptistische kerk reeds besloten had tot het zenden van een waarnemer naar het komende Vaticaanse Concilie. Wanneer er inderdaad zoiets als een baptistische kerk bestond, zou het misschien helemaal niet vreemd zijn wanneer deze een waarnemer stuurde, maar zo'n kerk bestaat er nu eenmaal niet en de Baptisten Wereld-Alliantie, die dan heel duidelijk wel bestaat, zal op het komende Concilie niet vertegenwoordigd zijn. Uit het verslag van de hand van ds Broertjes weten we inmiddels, dat het uitvoerend comité van de B.W.A. besloten heeft Mgr Willebrandts - de uitnodigende secretaris van het orgaan, dat het Concilie voorbereidt - een beleefd briefje te sturen, waarin hem wordt medegedeeld, dat hij de B.W.A. beter niet kan vragen een waarnemer te sturen, omdat men het er niet over eens kon worden. Verdere redenen worden niet opgegeven en ook uit het persbericht van het B.W.A.-bureau blijkt geen andere reden voor de afwijzing, Het is een goed baptistische reden.*
Er is aan deze beslissing veel discussie voorafgegaan; zevenentwintig sprekers hebben er het hunne van gezegd en er waren uitgesproken voorstanders en dito tegenstanders. Zo is dat onder ons gebruikelijk. En even gebruikelijk is het om geen besluit te nemen, dat de onderlinge broederlijke eenheid zou kunnen verstoren. Zo zijn onze manieren en deze manieren zijn toch echt niet slecht.
Ondertussen is het verleidelijk om eens wat door te denken over de argumenten pro en contra. Een aantal van hen laat zich gemakkelijk denken. Moeten we niet elk teken van toenadering, ook van de zijde van de R.K.-kerk met dankbaarheid begroeten? Hebben w i j van zo'n contact iets te vrezen of R o m e? Is de aanwezigheid van een baptistische waarnemer niet tegelijk zoiets als een getuigenis? Dat zouden argumenten van voorstanders kunnen zijn. Maar aan de andere kant, is de R.K.-kerk niet de kerk, die de achteruitzetting van onze geloofsgenoten in verschillende landen zoals Spanje en Columbia, zoal niet bewerkstelligt dan toch in ieder geval stimuleert en goedkeurt? Wat moeten onze broeders in die landen denken, als de B.W.A. een officieel contact met de R.K.-kerk gaat onderhouden terwijl spaanse en andere gemeenten practisch rechteloos zijn? En bovendien, is daar niet onder de baptisten zoiets als een natuurlijke afkeer van en vrees voor Rome, getuige bijv. de houding van vele baptisten in de Ver. Staten tegenover Kennedy en zijn aanhangers onder de baptisten? Ook dat zal in Oslo wel een rol hebben gespeeld.
Ondertussen wordt, wanneer we nog wat meer afsteken naar de diepte, het verschil tussen Rome en ons nog wat fundamenteler. Rome roept een Concilie bijeen en wij zitten samen in een Alliantie. Rome is in laatste instantie één man, de „baptistische kerk" is in laatste instantie een zeer groot en zeer los geheel van onafhankelijke plaatselijke gemeenten. De R.K.-kerk is van boven naar beneden gebouwd, de B.W.A. van beneden naar boven. Het verschil in structuur is radicaal en principieel. Rome is hét type van een kerk, die samenvalt met het ene ambt van de paus, een baptistengemeente is een gemeenschap waar de ambtsdragers leken en de leken ambtsdragers zijn. Want Rome is de kerk, waarin de bisschop het heil uitdeelt in de vorm van het sacrament. Een baptistengemeente is een gemeenschap van allen, die het heil bezitten krachtens eigen persoonlijke relatie tot God.

R.

v. d. Veen niet gesproken van de onvolgroeide staat van de profeten, maar van die van het volk.
Nochtans geldt hetzelfde van de profeten. Hebr. 1 : 1 spreekt over dit verschil in de dragers der openbaring. Aan de openbaring door God in Christus gegeven, weten wij, dat we in de laatste dagen zijn. Met de profeten was God nog onderweg en de openbaring nog niet af, nog onvoltooid, onvolkomen. In Christus is God Zèlf verschenen, het Woord vlees geworden. In Hem, de Zoon, de wezensgelijke, kon God zich volkomen kenbaar maken. Daarom was de openbaring in Christus volmaakt, wijl hier de drager van de openbaring volmaakt was. De profeten waren onvolmaakt, dus ontoereikende instrumenten. Ze werden niet gebruikt als griffels maar met hun persoonlijkheid opgenomen in Gods spreken en handelen. Ieder der profeten sprak met eigen stem, maar het was bij allen Gods Stem. Elk instrument geeft, als het bespeeld wordt, zijn eigen geluid. En ieder bijbelkundig lezer hoort wel of hij Jesaja hoort spreken (God door Jesaja) of Amos (God door Amos).

Verschil in openbaringsniveau

Wat we zoeven opmerkten over de ruime opvatting van Israëls zede, geldt ook van het ontwikkelingspeil, het bevattingsvermogen en de voorstellingswereld in Israël, waarmede het openbaringswoord rekening houdt en waarbij het zich aanpast. Toen Israël een kind was, sprak het als een kind. Heel normaal. Maar reeds toen ging God met Israël in gesprek, doch in een wijze voor dat Israël verstaanbaar. Israël werd ook religieus opgevoed. Daartoe behoorden tempel, priesters, offers en heilige plaatsen en tijden. In die vormen kon Israël God verstaan en naderen, kon er werkelijk gemeenschap zijn tussen God en dit volk, en iedere Israëliet had deze weg, langs welke God Zijn volk leidde, te eerbiedigen.
Het was **Gods** Woord, dat dit eiste; het was **Gods** inzetting, aan Israël gegeven. Maar God neemt in de omgang met Zijn volk wel eens het eerste weg om het tweede te stellen, (Hebr. 10 : 9).
Hij neemt Zijn eerste Woord terug om een tweede te spreken. Gods trouw is onverbrekelijk, maar Hij brengt deze niet tot uitdrukking met altijd dezelfde middelen en woorden. Die zijn aangepast aan de toestand van het volk, dat Hij bereiken wil. Daarom moeten we „terug"lezen in de Heilige Schrift en op onze speurtochten door het oude testament Christus meedragen als de lamp, waarop het volmaakte licht brandt, (Hebr. 1 : 1).
Oud-testamentische woorden moeten gehouden worden tegen de achtergrond van nieuwtestamentisch gebeuren. De Brief aan de Hebreën is een oproep van Godswege aan Israël om te gaan leven op een hoger openbaringsniveau dan waarop het geplaatst was bij Mozes en de profeten .

Kajafas en het profetisch woord

In zijn weergave van het gesprek, dat in de joodse raad gehouden werd naar aanleiding van de opwekking van Lazarus, last Johannes een belangrijke opmerking in. Kajafas gaf de reden op, om welke zijns inziens de raad moest besluiten Jezus ter dood te veroordelen. Jezus moest sterven „voor het volk" want gebeurde dat niet dan zouden de Romeinen komen en land en volk wegnemen. Hierbij plaatst Johannes de opmerking, dat dit een profetie was, door Kajafas, als de hogepriester van dat jaar, onder inspiratie uitgesproken: hij profeteerde toen hij die eis stelde, (Joh. 11 : 45-53). Om te voorkomen, dat de Romeinen het land zouden binnen vallen en Israël als staat en volk zou uiteenvallen, moest Jezus gedood worden.
Zo verstond hij de profetie, die God hem in de mond gelegd had, en zo verstonden haar de raadsheren. De diepe zin der woorden echter was een andere: wèl Israëls behoud, maar dan behoud in een andere zin dan Kajafas en de zijnen bedoelden.
Dit verhaal is van grote betekenis voor het principe van de uitlegging der profetieën. We leren hier uit dat iemand, die onder goddelijke inspiratie spreekt, dingen kan zeggen, die verder reiken en in andere, hogere zin waar zijn, dan de geinspireerde en zijn tijdgenoten zelf het verstaan, (I Petr. 1 : 10-12).
De profeten hebben méér gezegd, dan zij zelf wisten. Het volle licht ging over hun woorden eerst eeuwen later op.
Zij vorsten naar de rijke zin van de woorden, die hun te spreken gegeven waren gelijk de over de verzoendeksel gebogen engelen vorsten naar het geheim der verzoening.

In een slotartikel hopen we nog te vragen of door Gods spreken in de Zoon, sommige theorieën, aan de profetieën gehecht, niet ad absurdum gevoerd worden.

L.

Lezers aan het woord

„Dat zij allen één zijn"

In „Trouw" van 25 augustus 1962 lazen we een artikel, geschreven door prof. dr G. C. Berkouwer, onder het opschrift: „Het Relativisme".
De schrijver stelt het probleem van de pluriformiteit aan de orde. Niet alleen in de wereldgodsdiensten maar ook in de christelijke godsdiensten is deze veelvormigheid in uiting en beleven. Men heeft getracht dit verschijnsel aannemelijk te maken door te spreken van de éne religie met z'n vele vertakkingen. Die poging was zonder resultaat. Kunnen we elkaar niet duidelijk maken, zelfs als kinderen der reformatie niet, die zeggen dat er een norm is - één norm - en die bovendien spreken over de duidelijkheid der Heilige Schrift? Waarom komen we niet verder? zo vraagt prof. Berkouwer in zijn artikel.
Al deze vragen, die aanleiding zijn tot een groeiend relativisme, aldus de schrijver, worden niet opgelost door te gaan langs de geisoleerde wegen van het redenerend verstand. De vraag of de mensen elkaar zullen vinden in Hem, de Weg, de Waarheid en het Leven, of dat zij vele wegen blijven gaan, zal ons onvermoeid en onophoudelijk verontrusten, schrijft prof. Berkouwer aan het slot van zijn artikel.

Het is duidelijk dat uit de inhoud van genoemd artikel een grote mate van menselijke onmacht spreekt, als het gaat om meer eenheid te brengen in het christelijk beleven en geloven.
Degene die zich enigszins heeft bewogen op het vlak van de interkerkelijke samenwerking, zal deze onmacht niet vreemd zijn.
Ook tijdens de kortgeleden te Amsterdam gehouden bijeenkomst van de I.C.C.C. werd dezelfde onmacht, naar we menen, duidelijk gedemonstreerd. De krachtige, soms ietwat verontrustende uitspraken, vooral aan het adres van de wereldraad van kerken, zijn daarvan een bewijs. Verontrustend kunnen we die uitspraken noemen omdat ze gedaan werden door mannen, die, naar we mogen aannemen, spraken uit volle overtuiging en met de zekerheid te staan op het fundament van de Heilige Schrift.
Het komt ons voor dat men, door op deze wijze de problemen te benaderen, nog niet toe is aan het gaan op de geisoleerde wegen van het redenerend verstand. De wereldraad van kerken heeft tot nu toe niets anders willen zijn dan een organisatie die het kontakt tussen de verschillende kerken wil bevorderen, om elkaar beter te leren kennen. De pretentie om als een kerk-eenheid te fungeren heeft de wereldraad tot heden niet gehad. Het standpunt van de I.C.C.C. wijst erop dat zij de wereldraad als zodanig wenst te zien.
Het moet voor ons christenen een oorzaak van grote droefheid zijn dat de bij de I.C.C.C. aangesloten kerken niet alleen eigen wegen gaan, maar die wegen tevens voorzien van meer dan manshoge afrasteringen, waardoor zelfs het zicht op hen die andere paden bewandelen, er niet is.
Ongetwijfeld kan het geluid, dat de I.C.C.C. heeft laten horen, voor ons een aansporing zijn tot nog meerdere bezinning op de vraag: zullen andersdenkenden en wij elkaar toch kunnen vinden in die éne norm, Jezus Christus?
Is niet vaak het onbekend-zijn met de ander oorzaak van vooroordeel? Het kontakt en de samenwerking met mensen van verschillende kerkgroeperingen heeft ons daaromtrent veel geleerd.
De verdeeldheid onder hen, die de naam van onze Here Jezus Christus belijden, moest ons zó verontrusten dat we niet gerust kunnen zijn bij de gedachte: straks komen al die vele wegen toch wel uit op de ene grote hemelse heerweg.
Onze verantwoordelijkheid als representanten van Christus wordt o.m. aangegeven in het gebed dat Hij bad: „En ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, **opdat zij allen één zijn** gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn: **opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt."** (Joh. 17 : 20-21).
Mogen we aan dit gebed toevoegen: Heer, vergeef ons de zonde van onze verdeeldheid.
Haarlem. **F. Oosterwijk.**

Beroepingswerk

De baptistengemeente te Amsterdam-W. N. heeft, in samenwerking met de Nederlandse Zondagschoolvereniging ds. J. Broertjes te Utrecht beroepen als predikant met een bizondere opdracht.

DRS D. SLORT OVER

De profetie van de zeventig weken

(Dan. 9 : 24-27)

Enige tijd geleden kreeg ik in handen het tijdschrift **„Exegetica"**, dat in Delft wordt uitgegeven. Het is al een oud nummer, van 1954, in 't Engels geschreven door prof. dr Edward J. Young, handelend over de **Messiaanse profetiën.**
Eén van de profetieën is die, welke we als titel boven dit artikel hebben vermeld. Het lezen ervan bracht mij ertoe voor ons weekblad hierover te schrijven. Het spreekt bijna vanzelf, dat de hierboven vermelde litteratuur door mij geraadpleegd is en waar nodig ter sprake gebracht wordt.
Het is geen gemakkelijk gedeelte en het verwondert ons dan ook niet dat er verschil van mening bestaat.
Om maar met de deur in huis te vallen, wijlen prof. Edelkoort schrijft in „De Christus-verwachting in het Oude Testament", dat er in Dan. 9 „niets te vinden is, dat in de verte heenwijst naar Christus' komst in het vlees". Ook niet in vers 25 en 26.
„Kortom, het gaat in Dan. 9 om een messias, een gezalfde, die omgebracht werd en deze is niemand anders dan de hogepriester Onias III" (pag. 503 v.v.).
Met alle waardering voor prof. E., kan ik het niet met deze uitleg eens zijn.
Stel u voor, dat de Heilige Geest, die ook dit boek geinspireerd heeft, zoveel woorden wijdt aan een mensenkind, aan een Onias III!
Uit de titel van het genoemd Exegetica-nummer blijkt alreeds dat prof. Young hier van de messias, van Jezus Christus, getuigd vindt.
Wanneer we Dan. 9 lezen, blijkt dat hier aangeknoopt wordt bij de profeet Jeremia (Dan. 9 : 2). Deze Jeremia had aldus geprofeteerd aangaade 70 jaren. „Maar na verloop van zeventig jaren zal ik aan de koning van Babel en dit volk, luidt het woord des Heeren, hun ongerechtigheid bezoeken....", (Jer. 25 : 12).
In **de brief die Jeremia schreef** aan de ballingen, stond te lezen: „....als voor Babel 70 jaren voorbij zullen zijn, dan zal Ik naar u omzien en mijn heilrijk woord aan u in vervulling doen gaan door u naar deze plaats terug te brengen" (Jer. 29 : 10).
De wijze waarop de uitleg van deze profetie plaats heeft is zeer bizonder. Het blijkt namelijk, dat de 70 jaren door Jeremia genoemd in Daniël, de betekenis krijgen van **jaar-weken,** dus een tijdvak van 70 x 7 = 490 jaren. Merkwaardig is ook, dat er sprake is van 3½ tijden (Dan. 9 : 25 „tijd en tijden en een halve tijd"), zie ook Dan. 12 : 7.
Aan de macht van Babel was een einde gekomen door het optreden van een nieuwe wereldmacht. Darius de Meder heeft Babel aan zich onderworpen. Dat betekende een grote omkeer. De ballingen in Babel heeft dit niet onberoerd gelaten. Zij begrepen, dat er een nieuwe tijd aanbrak. Ook Daniël ging hieraan niet voorbij, hij nam de boekrol van Jeremia ter hand.
Daniël liet de studie van het profetisch woord gepaard gaan met gebed en schuldbelijdenis. De uitleg kwam van Gods engel, nl. Gabriël..
In vers 24 worden volk en heilige stad onderscheiden. „Zeventig weken zijn bepaald over uw volk en uw heilige stad". Letterlijk: zeventig zeventallen, of zeventig „van iets dat in zevenen gedeeld is". In het algemeen heeft het woord betrekking op een periode die in zeven dagen is verdeeld, namelijk een week. Maar het hoeft niet altijd die betekenis te hebben. Op zichzelf betekent het woord eenvoudig een periode die in zevenen gedeeld is, de juiste tijdsbepaling van deze zevendelige periode wordt bepaald op basis van andere overwegingen" (Young).
De profetie gaat over het volk van Daniël, de Joden en over de heilige stad, nl. Jeruzalem. Nog even terugkomend op het zeventig zeventallen, vinden we hier 7 als symbolisch getal. De 70 = 7 x 10 symbool van volmaaktheid. Daarom moeten we m.i. op grond van deze profetie geen rekensommetjes maken. Het gaat hier over bepaalde perioden, hoe lang iedere periode precies duurt?
Het is mij bekend, dat er uitleggers zijn, die de jaar-weken theorie aanhangen en menen met hun berekeningen precies uit te komen. Hier gaan we verder niet op in, daar we dan in allerlei ingewikkelde berekeningen vervallen. Belangrijker is, wat er deze tijd van 70 x 7 gebeuren gaat. Dit vinden we in vers 24, dat messiaans is van karakter.
In totaal worden 6 dingen genoemd: 1. de overtreding voleindigen, d.w.z. ze doen ophouden; 2. de zonde afsluiten, of verzegelen, er wordt een einde aan gemaakt; 3. de ongerechtigheid verzoenen. Het O. T. spreekt van verzoening door middel van zoenoffers. We kwamen tegen de woorden: **overtreding, zonde, ongerechtigheid** en deze woorden geven aan wat de oorzaak was van Israëls ellende. Wie deze zonde wegdroeg, waarlijk verzoende, is voor ons geen vraag. Dat is niet geschied door het lijden en sterven van Onias III, maar door Jezus Christus. M.a.w. deze profetie is messiaans te verstaan.
Tegenover dit drietal „kwade dingen" staat een ander drietal; 4. een eeuwige gerechtigheid aanbrengen, d.w.z. de onrechtvaardige behandeling van de kant van Israëls vijanden zal ophouden, dus een heilstijd, die eeuwig duurt, die alleen de Messias brengen kan, wordt hiermee bedoeld; 5. gezicht en profeet bezegelen. Daniël had gezichten gezien (hoofdstuk 7 en 8) en deze gezichten hebben Daniël sterk ontroerd. Toch hadden deze gezichten allen het doel naar de tijd van het einde heen te wijzen, naar de tijd des heils, die aanbreken zou. Wanneer gezicht en profeet bezegeld zijn, is de tijd aangebroken, dat beiden profetisch-gezicht en profeet, niet meer nodig zijn, omdat de heilstijd er is, de Messias er is; 6. tenslotte: iets allerheiligst te zalven. Wat wordt bedoeld? Wordt de tempel gezalfd in de tijd der Maccabeën, of wordt een tempel in geestelijke zin bedoeld? of wordt hier op de Messias gedoeld? Al deze dingen zullen geschieden in de tijd van de zeventig zevenheden. Daar steeds in dit verband naar de Messias gewezen werd, heeft deze zalving van „de meest heilige" (naar alle waarschijnlijkheid) betrekking op de zalving van Christus.
Hij is de Gezalfde bij uitnemendheid.

(Wordt vervolgd)

Mededelingen

Het telefoonnummer van ds N. J. van Beek te Alkmaar wordt met ingang van 11 september: **14865.**

16 september

Vormingszondag!

Mededelingen

Penningmeester van de baptistengemeente te Den Helder is thans br W. Bas, Fazantenstraat 51, Den Helder.

De sekretaris der baptistengemeente te Sneek br A. Kuperus is verhuisd naar Goeman Borgesiuslaan 37, Sneek, telefoon (05150)-4195.

BENOEMING

Het bestuur van de stichting nederlands baptistencentrum „De Vinkenhof" deelt mee, dat het - na overleg met de kommissie der unie, de jeugdraad der NBJB en het hoofdbestuur der NBVB - ds J. Broertjes heeft verzocht een benoeming tot predikant-direkteur (ter vervulling van de vakature dr J. J. Kiwiet) te willen aanvaarden.

Namens het stichtingsbestuur,
J. van Dam, Sneek

PREDIKANTSVROUWENDAG

Onze jaarlijkse predikantsvrouwendag hopen we dit jaar weer te houden op donderdag 4 oktober a.s., ten huize van mevr. A. Reiling-v. d. Molen te Bilthoven. We nodigen al onze voorgangersvrouwen in den lande hartelijk uit om te komen. Ook zij die nog nooit zo'n dag hebben meegemaakt zouden we willen zeggen: „Toe, kom ook eens, het is zo goed dat we elkaar eens wat beter leren kennen."
De agenda wordt nog nader bekend gemaakt.
Wilt u zich voor 23 sept a.s. opgeven aan onderstaand adres? De onkosten worden hoofdelijk omgeslagen.

Met hartelijke groet,
H. VEGTER-TER BRAAK,
Rozenburglaan 64a,
Rotterdam 16, telef. (010)-131347.

OM MISVERSTAND TE VOORKOMEN
maakte een lezer ons er op attent, dat de in de plaatsen Souburg en Middelburg gehouden samenkomsten (zie „Bij ons in de gemeente", 24 augustus j.l.) geen eigenlijke baptistensamenkomsten zijn maar „interkerkelijke" („zo worden ze genoemd", schrijft deze broeder). Alleen van de maandelijkse bijeenkomsten in Vlissingen kan gezegd worden, dat ze uitgaan van de baptistengemeente te Rotterdam-C.
We haasten ons deze opheldering door te geven; we willen in onze berichtgeving niet graag een onjuiste voorstelling van zaken geven.

v. D.

Advertenties

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 14 september 1962 Jaargang 79 Nr. 3644

De stand van het ,vormingswerk' in onze gemeenten

De zondag is een dag om te vieren, maar is de Vormingszondag dat ook? De speciale zondagen die wij sinds enkele jaren op onze kalender aantreffen, zijn eigenlijk niet zo zeer vierdagen alswel werkdagen. Ze dienen niet tot stimulering van onze feestvreugde maar tot bezinning op één van de vele kanten van onze taak.
In dit licht moesten we ook de Vormingszondag bezien. Er is zeker ten opzichte van het vormingswerk geen enkele reden om ons op de borst te slaan over wat we op dit gebied al gepresteerd hebben. We staan nog vrijwel helemaal aan het begin van een grote en omvangrijke taak en de Vormingszondag van 1962 wordt een zinvolle dag wanneer wij ons op die dag ernstig bezinnen op het vele werk dat er nog gebeuren moet.

Wat is vormingswerk?

Hoewel het woord „vormingswerk" nog niet lang in zwang is, bestaan er toch al weer allerlei opvattingen en problemen over de vraag wat vormingswerk nu wel precies is.
Voor ons doel is het niet nodig om daarop in te gaan want wij gebruiken het woord gemakshalve maar op onze eigen manier. Onder vormingswerk verstaan we alles wat met onderwijs, vorming, bevordering van inzicht en begrip van ons eigen geloof en van onze taak als Christenen in de wereld te maken heeft en het aankweken van de praktische vaardigheden die nodig zijn om ons geloof in de daad om te zetten. Deze daad ligt dan in de eerste plaats op het terrein van het gemeentelijk leven met zijn vele taken van arbeid en in de tweede plaats op het gebied van het dagelijkse leven in gezin, gemeenschap, staat en maatschappij. Vorming wil zeggen: hen die Jezus Christus als Heer hebben aangenomen, toerusten om Hem in hun leven te belijden en Zijn evangelie uit te dragen. Daar hoort eigenlijk alles bij en daarom is vormingswerk ook veel meer dan een aparte tak van arbeid. Vorming gaat uit van alle aktiviteit van de gemeente, van de preek, van de avondmaalviering, van de vergadering van Zusterhulp en van de handenarbeid op de jeugdclub, van de sportbeoefening en van het toneelspel, van het offeren en van de kerkbouw; want met al deze gebieden heeft onze Heer te maken.
Toch is er wel aanleiding om op enkele speciale taken van vormingswerk wat nader in te gaan. Het is goed dat ons ter gelegenheid van de Vormingszondag 'n aantal belangrijke opdrachten heel concreet en duidelijk voor ogen staan. Enkele daarvan willen we in hetgeen volgt wat nader in ogenschouw nemen.

De voorgangersopleiding

Op „De Vinkenhof" wordt geen geestelijke stand opgeleid van ambtsdragers, die een klasse apart vormen, maar het kader van de Gemeente van Christus, de mensen die deze Gemeente moeten voorgaan in hun belijden en in hun getuigenis, kortom: de mannen die het vormingswerk in de breedste zin van het woord in de gemeente moeten bouwen en leiden. Daarom is voor hun opleiding een gedegen kennis van de gemeente, haar leven en haar aktiviteit in de wereld een eerste vereiste. Onze eigen opleiding is nog jong. Zondag jl. werd haar eerste oud-leerling tot voorganger bevestigd. Er is dan ook aan onze opleiding nog allerlei te verbeteren. Ten dele ligt dat op het vlak van wetenschap en theologie, maar voor het grootste deel ligt dit op het terrein van de praktijk. De toespitsing op de praktijk van 't gemeentelijk werk is nog maar in een beginstadium en in de toekomst zal het moeten gaan in de richting van „clinisch" onderwijs zoals ook medische studenten, die zich voorbereiden op hun artsexamen in de kliniek moeten werken. De huidige praktijk van twee maanden per jaar vormt hiervan nog maar een eerste begin. Doch dit begin geeft de richting aan waarin verder gewerkt zal worden.

In de gemeente

In vrijwel alle gemeenteblaadjes heeft reeds een aankondiging gestaan van de cursus Praktische Gemeentekunde, die door de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon wordt voorbereid en het is daarom niet nodig er nu weer op in te gaan. Wil deze voor ons doen grote onderneming slagen, dan is de medewerking van velen nodig. Een voorganger schreef aan de sekretaris van deze Commissie: „Deze onderneming **moet** slagen, maar neemt U voor mij liever een ander".
Het is ook een hele aanslag op de tijd en werkkracht van een kleine groep mensen die toch reeds zwaar belast zijn, maar deze voorganger had gelijk: deze

In dit nummer

drie gemeenteberichten, waarvan twee over één en dezelfde voorganger; het derde artikel van ds J. Louw over Israël en de Gemeente en enkele losse schakels van zijn hand die indirekt met dit onderwerp samenhangen. Verder diverse mededelingen en de gebruikelijke rubrieken.

onderneming moet slagen en daarom nemen wij voor hem niet een ander en vragen wij van alle gemeenten om hun voorganger, als op zijn medewerking 'n beroep wordt gedaan, af te staan.

Maar het vormingswerk in de gemeente omvat meer. Ik denk aan het nog zo weinig betreden gebied van het onderwijs aan de jeugd. Wat laten wij toch nog gemakkelijk dit belangrijke stuk werk over aan de christelijke school, ook in een tijd waarin steeds meer kinderen in onze kring openbaar onderwijs volgen. En wanneer er nu een geslacht opgroeit dat in bijbelkennis en geloofsinzicht bepaald gebrekkig is toegerust, dan klagen we over de jeugd van tegenwoordig die van het Evangelie vervreemd raakt. Maar we doen er, de goede uitzonderingen niet te na gesproken, niets aan. In vele gevallen krijgen de voorgangers de schuld omdat ze te druk zouden zijn met huisbezoeken en vergaderingen, maar het lijkt mij vruchtbaarder dat de ouders van de kinderen der gemeente de hand in eigen boezem steken.

Want alleen met hun eigen volledige medewerking kan het onderwijs aan de jeugd werkelijk slagen en wanneer de ouders bij hun voorganger komen met de vraag om onderwijs voor hun kinderen en de belofte van hun volledige medewerking, springt de voorganger 'n gat in de lucht. Op dit punt helpen geen nieuwe methoden of aantrekkelijke snufjes, maar alleen de bereidwilligheid en de volharding van de vaders en moeders. Hun verantwoordelijkheid voor de geestelijke vorming van hun kinderen is onafzienbaar.

„Vrijgestelden"?

Reeds jaren spookt het woord „vrijgestelde" onder ons rond. Tot dusverre is het inderdaad niet meer dan een spookgestalte gebleven. Een enkele keer kon aan het woord reeds een naam verbonden worden maar door allerlei omstandigheden verscheen de vrijgestelde nog nimmer in vlees en bloed.

Verleden jaar nam de NBJB het besluit om een halve man aan te stellen en de Jeugdraad mocht er een gaan zoeken. Er is door de daarmee belaste broeders hard gewerkt maar weer niet zonder teleurstelling. Doch dat behoeft hier niet uit de doeken te worden gedaan.

Er is hieraan wel een kant die ons allen aangaat. Want ik maak mij sterk dat nog steeds velen niet van het nut van zo'n vrijgestelde overtuigd zijn.

Allerlei omstandigheden werken daaraan mee zoals het gebrek aan voorgangers, de toch al sterke groei van de lasten van het gezamenlijk werk, enz.

Maar vooral van gewicht is toch wel dat men het nog te weinig „ziet". Het landelijk vormingswerk is, in RJC-verband, voorlopig vrijwel geheel gericht op de uitgave van de programmarichtlijnen voor het zondagavondwerk en uit allerlei reakties kan men opmaken, dat men meent dat dit de taak van de vormingsleider zal zijn. Wat hij verder zal moeten doen blijft in 't vage en spreekt daarom niet aan. Toch is het een dringende en dwingende noodzaak dat wij een man vrijstellen van andere arbeid en hem de taak geven het vormingswerk onder de jeugd te gaan behartigen. Zo'n aanstelling zonder dat men precies kan zeggen waarmee de man zijn dag moet gaan vullen is zoiets als een wissel op de toekomst; of, wat beter gezegd: een investering op lange termijn. Zo'n investering is absoluut nodig en het zou een grote daad zijn van onze gemeenten wanneer zij spontaan aan de NBJB het aanbod zouden doen om de financiële last voor de tweede helft van de halve man te betalen, zonder dat deze man ook nog een taak zou krijgen in het gemeentelijk vormingswerk.

Welke gemeente neemt hier het initiatief en legt bij de Uniecommissie een voorstel op tafel dat de harten en de tongen in beweging brengt? Men klaagt onder ons wel eens over de vele formele, weinig belangrijke zaken die op de AV verhandeld worden. Welnu, hier ligt een kans om de AV van 1963 leven in te blazen.

„De Vinkenhof"

Ons Centrum is bedoeld als het hart van onze gemeenschap. Daarbij behoort zeker de taak de Centrale van het vormingswerk te zijn.

Aan deze taak is ons Centrum in het verleden nog slechts in zeer beperkte mate toegekomen en we mogen verwachten dat de toekomst ook in dit opzicht nieuwe geluiden en activiteiten zal brengen. Voor al onze mensen en inzonderheid voor de zakelijken en de cijferaars onder ons is het echter van het grootste belang dat wij een goede kijk hebben op wat ons Centrum in wezen is. Volgens velen is ons Centrum in de eerste plaats een recreatiebedrijf dat met redelijke winstcijfers voor de dag zou moeten komen, maar ons Centrum is allereerst een vormings- en ontmoetingscentrum, en verder ook een bedrijf. Het is onjuist om onze centra alleen te beschouwen als kippen die goede eieren leggen. Wanneer we werkelijk willen, dat hier het hart van onze gemeenschap klopt, moeten we bereid zijn het Centrum daarvoor uit te rusten. Dat vraagt offers en liefde. Dat vraagt bovenal visie op de taak van de gemeente van Christus in deze geweldige tijd.

J. R.

Israel onder de verharding en onder de genade

De gemeente kwam niet in Israëls plaats

Wanneer van kerkelijke zijde de stelling geponeerd wordt dat de kerk in de plaats van Israël gekomen is, dan lijkt ons dat onjuist. We kunnen m.i. uit het nieuwe testament niet opmaken dat de oud-christelijke gemeente uit deze gedachte geleefd heeft. Zij beschouwde zich als de voortzetting van het echte Israel, dat de eeuwen door verborgen was onder, en deel van dát volk, dat gevormd werd door Jakobs nakomelingen. Ze waren de „Zeven Duizend" (Rom. 11 vers 4), die nooit in Israels geschiedenis ontbroken hebben, al leidde ze geen afzonderlijk, doch veel meer een verborgen bestaan. Zelfs de profeet Elia kende hen niet, maar het waren Gods bekenden, Zijn oogappel. Toen Christus kwam hoorden deze in Zijn woord de stem van hun Herder, kwamen uit hun verborgenheid te voorschijn en schaarden zich om Hem. En waar later onder de volken het evangelie verkondigd werd, had dezelfde selectie plaats: allen, wier hart reageerde op de prediking en hun zei, dat Jezus de Verlosser was, schaarden zich achter Hem.

Er trad door Christus' optreden en zelfopenbaring een scheiding in onder Jakobs nakomelingen: die slechts Israelieten waren naar het vlees, gingen de schaapskooi niét binnen en scheidden zich af van hetgeen waarlijk Israel was. De gemeente moet dus ook niet worden aangeduid met het „nieuwe Israel", want wat zich rondom Jezus als Messias schaart is niet anders dan echt-Israel zélf.

Kwalitatieve verandering

Wanneer we wijzen op de nieuwe, gezuiverde gestalte, die Israel in de gemeente gekregen heeft, doen we dat met afwijzing van die voorstelling van zaken, alsof de gemeente in wezen slechts „de gelovigen uit de heidenen zou omvatten, en uit Israel slechts enkelingen" aan de gemeente zouden worden toegevoegd. Het is echter niet zo, dat de samenvoeging van gelovigen uit heidenen en uit joden als een kwantitatieve zaak zou worden voorgesteld. Het gaat bij de bespreking van de doorbraak van de scheidsmuur tussen Joden en heidenen

Aan rustige wateren

Wijnstok en rank

Opdat gij zoudt heengaan en vruchtdragen, Joh. 15 : 16.

Vele christenen zijn teleurgesteld, sommigen zelfs bitter teleurgesteld. Een nieuwe kerkorde heeft niet teweeggebracht wat men wenste, een kerkreformatie bracht niet de zegen die men verwachtte, een nieuwe theologie bracht geen geestelijke vernieuwing, profeten profeteerden dingen die niet gebeurden, visioenen bleken hersenschimmen te zijn, zieken die genezen heetten, bleven ziek of werden wéér ziek en wat al meer! Geloof is blijkbaar iets waarmee je kranten en boeken vol kunt schrijven, maar waar je in de praktijk niet veel mee kunt beginnen. Geloof is voor mensen die er van leven moeten en goed ingewijd zijn misschien wel belangrijk, maar een „gewoon" mens weet er eigenlijk geen raad mee.

Dit is geen beoordeling en nog veel minder een veroordeling van al de dingen die genoemd zijn. Volstrekt niet! „Wie zijt gij die anderen oordeelt?" Het is een doorsnee van de mens, de christen, de gelovige, die je telkens weer tegenkomt. Het is er nu eenmaal. Het is een verschijnsel; een feit. We zullen ons niet inspannen aan te tonen wat bijbels en niet bijbels is en wat uit God is en niet uit God is. Wie is tot deze dingen bekwaam? vragen we ons verwonderd af. Het sticht ook niet en er zijn splitsingen genoeg. Velen kunnen het ook geestelijk niet meer opbrengen.

Als er ergens iets verkeerd is, dan is het bij de teleurgestelde christen zelf. Jezus stelt nooit teleur. Wanneer we moe geworden zijn van het zoeken, dan hebben we verkeerd gezocht. Jezus zegt dat degene die zoekt zal vinden en Hij maakt dan geen grapje. Vermoeiden en beladenen mogen tot Hem komen om rust te vinden. Tussen haakjes: Gefeliciteerd als u zoekt; maar dan ook vertrouwd op de belofte van de Heer!

We zoeken naar meer geestelijk leven, naar hogere of diepere geestelijke ervaringen, maar vergeten dat dit alleen bij Jezus te vinden is! Volheid des Geestes is bij Hem, van Wien geschreven staat dat Hij de Geest niet met mate heeft en het werk des Geestes is de verheerlijking van de Here Jezus. Als we de Here Jezus aanvaard hebben als onze Heiland en Heer, dan hebben wij de volheid in Hem. Niet één geestelijke zegen die de onze niet zou zijn als we Gods kinderen zijn. We zijn in Christus Jezus gezegend met alle geestelijke zegeningen, (Efeze 1 : 3). Dáár ligt de teleurstelling van ons leven; we zoeken iets dat we reeds ontvangen hebben. „Alles is immers het uwe...; doch gij zijt van Christus, (1 Cor. 3 : 21-23).

Geestelijke krachten die nodig zijn om Gods werk te doen in onze dagen kunnen niet aangewend worden. En daartoe wil God ons nu juist gebruiken! We moeten uitdelers zijn van hetgeen wij ontvangen hebben. Niet altijd vragen om méér, maar uitdelen wat we ontvangen hebben. En dan zullen we meer nodig hebben! Onze opgave is enorm.

God gaf ons de Heilige Geest, de gemeente, de geestelijke wapenrusting, kortom alles wat we in Christus ontvangen hebben, met een bepaald doel: „Ik heb u uitgekozen en aangewezen, opdat ge zoudt heengaan en vruchtdragen". opdat ge zoudt heengaan; gehoorzaam aan Zijn bevel: Gaat heen in de gehele wereld en predikt het evangelie. Geloofsgehoorzaamheid stelt niet teleur en draagt altijd vrucht. En waar wij uitdelen zal God zich niet onbetuigd laten. Eerst gaan en vrucht dragen - dan ontvangen.

„Opdat de Vader u alles geve, wat ge bidt in Mijn Naam," zegt de Here Jezus in Joh. 15 : 16. Het leven dat God geeft is geen reservoir maar een fontein. Misschien zijn we meer bezig geweest met wat Christus geeft dan met wat Hij voor ons is. Laat dan alles varen „wat uw hart in onrust heeft gebracht" en dankt Hem van harte voor het volbrachte werk op Golgotha en voor de gave van de Heilige Geest. In Zijn gemeenschap zullen we de vruchten dragen die God zoekt. Jezus is de wijnstok. In Hem is hèt Leven. Wij zijn de ranken. Wij mogen de „kapstok" zijn, de dragers van de vruchten. De rank wordt nooit wijnstok. Alleen in Christus zal de vrucht des Geestes aan de rank, die gij zijt, toevertrouwd worden. Het is goed aan rustige wateren te zitten, maar dan om uit te rusten en daarna te kunnen gaan. God beware ons voor de rust van de dood.

Muntendam *G. van 't Wout*

---

niet om de veelheid, maar om de eenheid, beter nog: de enerleiheid van allen, die in Christus geloven, onverschillig of ze van oorsprong jood of heiden zijn. Die „nabij" zijn (de joden, Ps. 148 : 14) en die „verre" zijn (de heidenen, Hand. 2 : 39, Jes. 57 : 19), worden niet maar bij elkaar gevoegd, maar de tegenstelling tussen beide wordt opgeheven. Die vóór Christus' komst verre waren en die toen nabij waren, zijn nu allen op één lijn geplaatst. Allen komt de belofte toe (Hand. 2 : 39), allen kunnen, op dezelfde voorwaarde de Belofte aanvaarden, met gelijke konsekwenties voor allen. Deze eenheid in de zo veelvuldig gespleten wereld, is juist de triumf van Christus. Vanaf Zijn komst is er niet anders, dan een messiaans heilsvolk, temidden van niet anders dan verdoolden en verlorenen.

In de boeken van het nieuwe testament vinden we o.i. niets dat wijst op een aparte plaats en eigen toekomst van Israel in Gods heilsplan. Het land, dat Israel was toegezegd toen het nog een gemengd volk was, ziet Petrus geheven op hoger niveau, opgenomen in de sfeer van bovenaardse heerlijkheid en dit als erfdeel van het gezuiverde Israel, het Israel, dat messiaanse gestalte kreeg (Gal. 3 : 28, I Petr. 1 : 3-9).

In hoofdstuk 2 : 9 en 10 trekt hij de lijn Ex. 19 : 6 door naar de gemeente, die Jezus als de Messias huldigt. Het geschil tussen het jodendom en de gemeente ging ten diepste om de Godsvraag.

Jezus was uitgeworpen, uitgestoten uit het heilsvolk. Terecht? Indien ja, dat stond het jodendom op de zijde van God en had de levende God door Kajafas gehandeld. Indien niet, en had God gesproken en gehandeld in Jezus van Nazareth, dan stond nu Israel naast de lijn der Godsopenbaring, en dat wil zeggen: buiten de heilslijn.

Johannes besluit zijn eerste zendbrief met de nadrukkelijke pretentie dat „wij" de in Jezus als de Christus gelovenden, op Gods zijde staan: zijnde in Zijn Zoon, Jezus Christus, zijn **wij** in de Waarachtige en kennen wij Hem.

De beelden, voorstellingen en tijdsbepalingen, gegeven in het boek der Openbaring, zijn moeilijk op overtuigende wijze te verklaren, maar van een aparte positie van het volk der Joden in de heilsgang der latere eeuwen is daar toch niets aangeduid. O.i. is dat bijbelboek niet anders dan een groots kommentaar op Rom. 8 : 16 en 17, en spreekt het over a. de grond van het erfrecht der gemeente; b. de weg naar haar erfland, en c. de heerlijkheid van haar erfdeel.

Israël in het Heden der genade

In ons artikel over De gemeente en Israel, hebben wij gezegd, dat men geen goede exegetische regel volgt wanneer men Rom. 9-11 uitlegt als ware dit schriftgedeelte een zwerfsteen in de stroom van oud-christelijk denken.

Wanneer Paulus daar inderdaad zou zeggen, wat velen hem laten zeggen omtrent Israels positie en toekomst inzake Gods heilshandelen, dan kon men toch zeker verwachten gelijksoortige gedachtengangen - al ware het ook maar zwak en meer terloops aangeduid - aan te treffen in de andere documenten van oud-christelijke verwachting en beschouwing.

Paulus houdt in de aangehaalde hoofdstukken sterk rekening met het „overblijfsel". De gemeente bestaat uit geroepenen, niet alleen uit de joden maar ook uit de heidenen (9 : 24 en 25). Wat de heidenen aangaat: niet-mijn-volk zal mijn-volk worden, (9 : 25 en 26) en met

dat volk zal verenigd zijn - als vrucht van Gods trouw - het overschot (9 : 27-29; 10 : 16-21). Onderscheid is er tussen beide soorten van geroepenen niet. (10 : 11-13). In hoofdstuk 11 : 1-7 komt de apostel nogmaals op dat overblijfsel te spreken. Zij zijn de uitverkorenen. De anderen zijn of hebben zich verhard.

De kansen van het verharde deel

Paulus zegt dat de verharding van een deel van Israel niet verstaan moet worden als een teken van uiteindelijke verwerping. Israel is gevallen, Luk. 2 : 34; 7 : 23, maar zijn val was nog niet dodelijk, onherstelbaar. Het verwierp zijn door God gezonden Verlosser, maar de poort naar het Godsrijk bleef voor hen open staan. Wordt hiermede nu omtrent het volk Israel als zodanig iets gezegd? Gaat het hier om **volks**herstel of om de redding van zondaren uit de joden, die de Zaligmaker afwezen en daardoor het heil aan zich voorbij zagen gaan, waarop zondaren uit de heidenen in hun plaats gezet werden, voorzover deze geloofden? Op de persoonlijke voorwaarde voor heilsontvangst wijst de apostel in dit hoofdstuk meermalen. Er komt géén volksbekering; zulk een bekering gaat, nieuw-testamentisch gezien, zeker niet diep genoeg. Israel is door zijn omkeer op de Karmel waarlijk geen nieuw volk, geen echt heils- en heilbezittend volk geworden. Eng is de poort: niet anders dan als enkeling gaat men naar binnen. Tak voor tak werd om zijn ongeloofs-wille afgehouwen en tak voor tak zullen zij wanneer zij in hun ongeloof niet blijven, weer ingeënt worden!
Alle beloften Gods zijn conditioneel.
Alle nadruk legt de apostel op de trouw Gods; op het heil als Zijn souverein genade-geschenk, 9 : 14-16. Gods genadegaven en roeping zijn onberouwelijk, 11 : 29. Betekent dit dat aan de verharde Israelieten geen persoonlijke voorwaarden meer gesteld worden, wanneer ze toch nog het Koninkrijk willen binnen gaan?
Betekent het dat ze uit de staat van verharding, waarin ze zichzelven gebracht hebben, niet slechts **kunnen,** maar ook **zullen** ontwaken? Ze zijn ongehoorzaam geworden opdat ze door de u (heidenen) betoonde ontferming, thans ook ontferming zouden vinden. Dat is Gods bedoeling.
Is de Israeliet nu van alle verantwoordelijkheid ontslagen? Staat het nu vast dat hij, **wijl** Israeliet, niet heil-dervend zal sterven?

Boodschap der open deuren

Rom. 9-11 spreekt van Gods souvereine genade, van Gods trouw en onveranderlijkheid, van Zijn wijsheid om wegen aan te leggen waardoor Hij, ondanks alle vijandschap der mensen tot Zijn doel komt (11 : 33-36). Maar er blijft een ongewisse faktor wat aangaat de redding van die zondaren uit Israel, die zich verhard hebben. Omkeer is ook voor hen alsnog mogelijk en derhalve wekt Paulus de gelovigen op deze joden tot jaloersheid te verwekken door te leven uit de volheid des heils, en zélf arbeidt hij om, zo mogelijk, enigen uit hen te behouden. De joden dier dagen zeiden: het komt wel goed met Israel! Geen besnedene komt in de hel. Het evangelie is vol van deze ziel-dodende hoogmoed. Vooral het evangelie van Johannes verheft hier met grote doordringende kracht de waarschuwende stem tegen Israel. Wij moeten nu niet doen alsof de natuurlijke band met Abraham extra beloften aangaande de zaligheid insloot. God is een God der Joden én der heidenen, en die „verre" zijn komt evengoed en in dezelfde zin de belofte toe als de joden.

Triumf der genade

Dat genade triumfeert is zeker, wat niet uitsluit dat allen, die onder de genade leven, ook begenadigd willen worden of dat allen die in de verzoening begrepen zijn, verzoend willen worden.
In het bekende vers 25 wijst de apostel daarop dat God Zijn doel bereikt.
De eens, vanwege hun ongeloof afgehouwen takken, worden niet weer verzameld om er opnieuw een „boom", een volk van te maken. Er komt niet naast de bestaande edele olijfboom een tweede van dezelfde orde, maar nu alleen voor joden. Allen die tot bekering kwamen, wanneer immer, uit welk volk immer, worden op die éne boom geënt en vormen zijn kruin. Elke andere trek dan die zij van Christus kregen, is uitgewist. Er zijn er wier verleden in het jodendom lag en aan Christus gehoorzaam werden; anderen waren eertijds heidenen. En er zijn er ook, die aanvankelijk verhard, tot inkeer kwamen en tot een nieuwe gehoorzaamheid, en toen opnieuw werden ingeënt. En zó, langs déze weg, wordt een compleet Israel, dat een echt Israel zal zijn, behouden. Want wat wáárlijk Israel is, wordt zalig. Een gedeeltelijke verharding is over Israel gekomen die geen definitief karakter draagt en onderwijl stromen de heidenen toe. Het „totdat" behoeft niet op een tijdstip te zien maar kan ook betrekking hebben op een periode.

Wel wekt de apostel in zijn uiteenzettingen de indruk dat hij een belangrijke verandering in de houding van het verharde deel van Israel ten opzichte van het evangelie verwacht. Dat wil echter niet zeggen, dat hij een **volksherstel** voorziet, maar dat vele der nu afgehouwen takken alsnog hun plaats in de lijn van Abraham, aan wier einde Jezus staat, zullen innemen. Deze triumf der genade zal een indrukwekkend getuigenis zijn. Hij verwacht deze verandering echter niet na de opneming (opname is een germanisme) der gemeente, maar in aansluiting op de reeds voorhandene en de eeuwenoude edele olijfboom hier en nu.

D.w.z.: niet „Israel", het natuurlijke volk, heeft een toekomst, maar het echte Israel, dat in het „overblijfsel" bewaard werd en in de gemeente gestalte verkreeg.

L.

Mededelingen

Uitnodiging voor het vijfde open weekend

Van 19 tot en met 21 oktober a.s. wordt op Renderloo het najaarsweekend van de NBSV gehouden.
Alle leden en belangstellenden vanaf 18 jaar zijn welkom.
Het thema is **Arbeiders in de wijngaard** (Matth. 20).
De senaat kon zich verzekeren van de medewerking van de heren **C. Brandt** te Rotterdam en **A. Veenhoff** te Groningen. Voor verdere inlichtingen verwijzen wij U naar „Pionier" van september, terwijl op het ab-actiaat een inlichtingen-stencil verkrijgbaar is.

de ab-actis der NBSV
Rijnlaan 128 bis
Utrecht

Het penningmeesterschap der baptistengemeente te Vriescheloo berust thans bij br R. Meyer, Vledderkamp 62, Vlagtwedde.

Het adres van J. Meyer, sekretaris der baptistengemeente te Almelo (Geraniumstraat) is thans: Jasmijnstraat 73, Almelo.

Het adres van ds C. de Jong is thans: Stellingstraat N.Z. 6, Klazienaveen.

Afscheid ds E. J. Huizing

Zondag 30 september a.s. zal ds E. J. Huizing afscheid nemen van de gemeente te Deventer.
De afscheidsdienst zal worden gehouden om 3.30 uur in de doopsgezinde kerk, Brink 89.
Belangstellenden die logies wensen worden verzocht dit zo spoedig mogelijk op te geven aan de sekretaris H. Koopman, Zaagmolenstraat 5, Deventer.

Beroepingswerk

De gemeente te Noordbergum heeft een beroep uitgebracht op ds Th. v. d. Laan te Coevorden.

gemeenteberichten

Hoogezand - (corr.). In de bijna geheel gevulde kerk van de Ned. Herv. gemeente nam ds J. Ketelaar afscheid van de baptistengemeente te Hoogezand.

De afscheidsprediking werd gehouden naar aanleiding van Hebr. 12 : 1: „Daarom dan laten ook wij, nu wij zulk een grote wolk van getuigen rondom ons hebben, afleggen alle last en de zonde, die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen, die voor ons ligt".

Spreker bracht naar voren dat na veel strijd die een christen tegenkomt, de opdracht is om door te lopen in Zijn leger.

Namens de gemeente sprak ouderling Lamein; hij herinnerde ds Ketelaar aan zijn prediking bij de intrede te Hoogezand bijna zes jaar geleden, waar gesproken werd over de gemeente als autobus waar ds Ketelaar slechts het werk van de conducteur mocht doen. Br Lamein zeide dat vele kaarten in Hoogezand geknipt werden in de periode, dat de gemeente onder leiding stond van ds Ketelaar.

Namens B. en W. sprak de heer Blaak, en dankte voor de goede samenwerking. Tal van afgevaardigden van verschillende gemeenten lieten zich horen met goede wensen. De raad der gemeente Drachten was voltallig aanwezig, en br Meyer sprak namens de gemeente Drachten.

Na afloop van de dienst werd nog gezellig nagepraat in de jeugdzaal. 's Avonds nam de gemeente afscheid in eigen kring en velen brachten woorden van dank aan het gezin Ketelaar. Dat het in Drachten met het gezin steeds onder Gods zegen mag gaan is onze bede.

Nader bezien

Nieuw Guinea en de zending

Onze Tweede Kamer is bezig met de behandeling van het accoord over Nieuw Guinea; als u dit leest is 't waarschijnlijk al weer achter de rug. Mogen we de dagbladen geloven, dan verloopt het debat maar tam. In de geest van: „we kunnen er toch niets aan veranderen" in verschillende toonaarden aan de ene kant, en „Hebben we het niet al lang gezegd?" aan de andere kant. Zo verloopt de laatste acte van het drama-Nieuw Guinea; het einde van een tragicomedie van eerlijke en goede bedoelingen, nationale sentimenten en complexen, politieke luchtkastelen en ijskasten met aan het slot een onvermijdelijke ontgoocheling. De oppositie geeft de schuld aan de regering en de regering aan de Verenigde Staten en het ziet er naar uit, dat, als het doek straks valt over de episode-Nieuw Guinea, wij als volk weer niets geleerd hebben. Hebben we als christenen iets geleerd?

Het jaarverslag van de Hervormde Raad voor de Zending over 1961 bevat een uitvoerige verantwoording van het beleid, dat deze Raad volgde inzake Nieuw Guinea. Die verantwoording beweegt zich natuurlijk op politiek terrein en het moet mij van het hart, dat dit het duidelijkste en eerlijkste stuk is dat ik over deze kwestie heb gelezen. Het wijst er o.m. op, dat de indonesische christenen de overdracht van Nieuw Guinea aan Indonesie zagen als een zaak van eenvoudige gerechtigheid en herinnert er aan, dat door het breed moderamen van de Herv. Synode ons volk is opgeroepen om zich los te maken van het hardnekkig vasthouden aan niet te verwezenlijken plannen en nieuwe wegen te gaan. Het verklaart, dat het ontbreken voor een alternatief voor de overgang naar Indonesie tenslotte de grondslag is geworden van het beleid, dat de raad in zendingstaken heeft gevolgd.

In al zijn nuchtere zakelijkheid is dit jaarverslag van profetische kwaliteit. Ter wille van het werk van het evangelie breekt het dwars door de oordelen en vooroordelen van de grote meerderheid van ons volk, ook van het christelijk volksdeel heen en waagt het om de illusies, waaraan ons volk en zijn regeringen en zijn politieke partijen zich de laatste tien jaren hebben overgegeven, te onthullen. Maar hoeveel schade heeft het najagen van deze illusies ondertussen reeds aan het werk van de zending en daarmee aan de zaak van het evangelie berokkend? De toekomst, wellicht reeds de naaste toekomst zal het leren. En wie zal dan de schuld krijgen?

R.

Emmen - (D. M.). Het met bloemen versierde kerkgebouw gaf een feestelijke indruk en dat was het ook inderdaad, want zondag 9 september werd kand. C. de Jong als 2e predikant bevestigd te Emmen, met standplaats Klazienaveen.

Onze voorganger ds H. v. d. Werf, die hem tot het ambt inleidde, sprak daartoe uit Col. 4 : 3 en 4. „Dat God een deur voor ons woord opene".

Reeds in het openingslied „Wij hebben een woord voor de wereld" kwam de bedoeling van het tekstwoord voor deze gelegenheid tot uitdrukking en wat is het iets groots, dat wij mogen weten werkelijk een woord voor de wereld te mogen brengen.

Wat baat alle moeite, als de prediker geen geopende deur vindt en wat zal er van zijn arbeid terecht komen, als het slechts ONS woord is en niet de boodschap van God?

Na de bevestiging hield ds C. de Jong in het geheel gevulde jeugdgebouw van de Ned. Herv. kerk om 4 uur zijn intrede.

Spreker ging uit van de tekst 2 Kor. 4 : 5 „Want wij prediken niet onszelf maar Christus Jezus als Here".

Dit zijn bekende woorden, maar ze hebben een diepe inhoud. Prediken moet proklameren zijn, een op elkander toezien. Wegwijzers naar het kruis van Christus. Het is een oude boodschap, maar toch wens ik slechts één ding te weten, aldus spr.,: Jezus Christus en die gekruisigd.

Hij besloot: God heeft mij en mijn vrouw geroepen in volkomen overgave en gebed. Ouderling br R. Reiling sprak namens de gemeente en het werkcomité Klazienaveen. Hij gaf een overzicht van de ontwikkeling van de arbeid in deze plaats en heette het jonge paar hartelijk welkom.

De heer Hadders, vertegenwoordiger van het gemeentebestuur te Emmen, sloot zich bij dat laatste aan en zeide raad en daad toe waar dat nodig zou moeten zijn.

Ook werd het woord gevoerd door afgevaardigden van de unie, baptistenseminarie; kerkelijke afgevaardigden waren aanwezig; alsook van onze omliggende gemeenten en jeugdarbeid.

's Avonds was er te Emmen een begroetingsavond.

Tenslotte delen wij nog mee, dat zondag 2 september een viertal, en wel 3 zusters en 1 broeder, door de doop in de gemeente is opgenomen en dat heden weer een tweetal kandidaten zich heeft gemeld. Zo gaat de arbeid voort; God geve al onze gemeenten in het winterseizoen veel open deuren en ontvankelijke harten voor Zijn werk.

Drachten - (R. F.). Zondag 2 september was voor onze gemeente een bijzondere dag, omdat op deze dag ds J. Ketelaar, komende van Hoogezand, aan onze gemeente zou worden verbonden.

Hiervoor gingen we 's morgens om 9 uur reeds naar de doopsgezinde kerk (omdat voor deze gelegenheid ons eigen gebouw veel te klein was), waar ds F. G. J. Hofhuis van Workum - onze oud-voorganger - ds Ketelaar in zijn ambt zou bevestigen. Als tekstwoord had spreker gekozen Exodus 4 : 20: „En Mozes nam de staf Gods in zijne hand", en sprak over het belangrijke werk dat God zijn dienstknechten op de schouders had gelegd. De staf, door God gegeven, dienen de predikanten op te nemen totdat zij door Hem van hun taak ontheven zullen worden, aldus spreker. Het was een plechtig ogenblik toen ds Hofhuis na zijn prediking ds Ketelaar in zijn ambt alhier bevestigde en ds Ketelaar enerzijds en de gemeente staande anderzijds de gebruikelijke belofte aflegden en de nieuwe voorganger Ps 134 : 3 werd toegezongen. Voor de intrededienst hadden we de Ned. Herv. kapel tot onze beschikking, die nog groter is, wat ook goed was, want voor enkele honderden mensen mocht onze nieuwe voorganger zijn intrede doen, met de woorden uit I Cor. 1 : 23: „Doch wij prediken een gekruisigde Christus."

Na de prediking kregen de verschillende afgevaardigden gelegenheid om de nieuwe voorganger hun beste wensen over te brengen. Er waren ook velen van de gemeente Hoogezand meegekomen, die node hun geliefde voorganger hadden zien vertrekken, maar er is ook voor hen een grote troost: de Grote Herder blijft en Hij heeft ook reeds voor hen in de ontstane vacature voorzien.

's Avonds was er in ons eigen gebouw, dat weer geheel was bezet, door gemeente en vrienden een gezellig samenzijn met ds en mevrouw Ketelaar; laatstgenoemde werd deze avond letterlijk en figuurlijk in de bloemen gezet. En wij zijn de Heer zeer dankbaar dat wij, na ruim een jaar vakant te zijn geweest, weer een voorganger in ons midden mogen hebben, die ons in alles zal leiden, en wanneer wij getrouw zijn en steeds zien op Jezus, dan mogen wij ook voor de toekomst grote dingen verwachten van de Heer.

Wij willen ook nog al de broeders onze dank brengen, die ons hebben gediend en ons het mogelijk hebben gemaakt om in de tijd dat we vakant waren, toch geregeld onze diensten te kunnen en mogen houden.

Verantwoording Unie-Bureau

In de zomermaanden juni, juli en augustus kwamen in het unie-bureau de volgende bijdragen en giften binnen:

1) voor de E.C.U.:
Rotterdam-Z. *f* 19,50; Zwolle *f* 35,42; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 49,90; Eindhoven *f* 200,-; Vriescheloo *f* 15,-; Nieuw Weerdinge *f* 315,56; E.E.veen *f* 51,84; Emmen *f* 161,93; Winschoten *f* 8,12; Apeldoorn *f* 90,20; Alblasserdam *f* 20,-; Rotterdam-C. *f* 50,-; Haarlem *f* 62,18; Borne *f* 30,-; Rotterdam-Z. *f* 32,50; Zutfen *f* 33,93; Daarlerveen *f* 75,- Enschede *f* 36,87; Assen *f* 11,50; Musselkanaal *f* 153,84; Den Haag *f* 277,34; Muntendam *f* 83,83; Leeuwarden *f* 188,86; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 30,85; Groningen-Z. *f* 380,-; IJmuiden *f* 4,16; Rotterdam-Z. *f* 11,-; Harlingen *f* 36,44; Veendam *f* 135,70; Dokkum *f* 51,71; Almelo-Geraniumstraat *f* 41,14; Den Helder *f* 50,-; Vriescheloo *f* 25,-; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 20,15; Haarlem *f* 79,74; Zwijndrecht *f* 75,-; Apeldoorn *f* 32,71; H. B. te A. *f* 15,-; J. T. te H. *f* 50,-; W. M. te H. *f* 5,-; E. d. H. te B. *f* 3,90; NBVB *f* 2000,-.

2) voor de opleiding:
Drachten *f* 31,40; Zwolle *f* 41,86; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 50,38; Eindhoven *f* 300,-; Daarlerveen *f* 93,53; Sneek *f* 121,05; Vriescheloo *f* 30,-; E.E.veen *f* 63,09; Emmen *f* 190,50; Winschoten *f* 39,76; Apeldoorn *f* 60,13; Alblasserdam *f* 20,-; Rotterdam-C. *f* 50,-; Haarlem *f* 82,64; Borne *f* 20,-; Zutfen *f* 20,63; Alkmaar *f* 35,72; Daarlerveen *f* 75,-; Enschede *f* 73,88; Assen *f* 11,-; Musselkanaal *f* 154,35; Den Haag *f* 100,05; Leeuwarden *f* 135,01; Staveren *f* 100,-; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 41,23; Groningen-Z. *f* 450,-; IJmuiden *f* 7,50; Harlingen *f* 44,64; Rotterdam-Z. *f* 25,50; Veendam *f* 167,56; Dokkum *f* 60,96; Den Helder *f* 25,-; Drachten *f* 17,85; Leeuwarden *f* 32,45; Siddeburen *f* 22,82; Vriescheloo *f* 35,-; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 75,77; Haarlem *f* 32,38; Zwijndrecht *f* 94,-; Almelo-Geraniumstraat *f* 46,48; L. Z. te L. *f* 10,-; D. G. te N. *f* 0,50; G. M. H. te C. *f* 9,80; NBVB *f* 300,-.

3) voor de zending:
Zwolle *f* 48,30; 2e Exloërmond *f* 133,-; Coevorden-De Krim *f* 273,-; Heerenveen *f* 88,19; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 100,96; Eindhoven *f* 400,-; Nieuw Weerdinge *f* 220,-; Drachten *f* 33,28; Musselkanaal *f* 97,54; Pernis *f* 47,28; Vriescheloo *f* 100,-; Almelo-Geraniumstraat *f* 77,65; Stadskanaal *f* 550,-; Daarlerveen *f* 75,-; Staveren *f* 50,-; Rotterdam-Z. *f* 12,50; Ter Apel *f* 111,43; E.E.veen *f* 65,37; Emmen *f* 220,35; Emmen *f* 58,65; Rotterdam-C. 86,90; Harlingen *f* 197,13; Apeldoorn *f* 94,20; Apeldoorn *f* 38,28; Alblasserdam *f* 41,50; Sneek *f* 380,-; Sneek *f* 540,-; Leiden *f* 70,-; Winschoten *f* 45,45; Haarlem *f* 86,94; Borne *f* 75,-; E.E.veen *f* 317,92; Zutfen *f* 85,36; Alkmaar *f* 127,70; Daarlerveen *f* 50,-; Enschede *f* 345,32; Assen *f* 18,50; Valthermond *f* 58,16; Drachten *f* 11,15; Musselkanaal *f* 234,16; Musselkanaal (Irenekapel) *f* 19,06; Coevorden-De Krim *f* 97,-; Den Haag *f* 420,39; Muntendam *f* 100,09; Den Helder *f* 92,75; Leeuwarden *f* 234,97; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 47,36; Rotterdam-C. *f* 25,-; Rotterdam-Z. *f* 32,18; Westerhaar *f* 70,-; Rotterdam-C. *f* 55,-; Groningen-Z. *f* 600,-; IJmuiden *f* 39,45; Krommenie *f* 11,65; Veendam *f* 263,58; Leeuwarden *f* 41,17; Vriescheloo *f* 35,-; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 95,64; Haarlem *f* 121,59; Amsterdam-C. *f* 375,-; Nieuwe Pekela *f* 241,58; Rotterdam-Z. *f* 2,50; Westerhaar *f* 70,-; Zwijndrecht *f* 120,-; Vriescheloo *f* 57,-; Staveren *f* 62,34; 2e Exloërmond *f* 326,-; Apeldoorn *f* 69,43; K. v. d. W. te M. *f* 10,-; J. T. te H. *f* 50,-; N. N. te H. *f* 7,50; M. J. B. te H. *f* 100,-; A. Z. te H. *f* 60,-; N. N. te S. *f* 100,-; Miss R. *f* 50,51; diverse zusterhulpafd. *f* 116,90; NBVB dankoffer *f* 2303,68; Dr Kuyperschool Hengelo (O.) *f* 25,-; Groen v. Prinstererschool, Hengelo (O.) *f* 14,94; Chr. Nat. Ulo „'t Kompas", Delfzijl *f* 28,53; Groen v. Prinstererschool, Hengelo (O.) *f* 10,37; zondagsschool Veele *f* 10,-; zondagsschool Rotterdam-Z. *f* 5,58; School met de Bijbel, Heerenveen *f* 16,-; Chr. school, Staveren *f* 18,-; Chr. Nat. school, Eindhoven *f* 8,24; Da Costaschool, Hengelo *f* 10,-; enschedese zondagsscholen *f* 80,-; H. J. v. Kempenschool, Groningen *f* 10,-; Wereld Vrouwen Gebedsdag *f* 1500,-; Baptisten-zondagsschool, Nieuwe Pekela (rijstaktie) *f* 13,35.

4) voor het 10 centes-fonds (hulp inz. kerkbouw)
Zwolle *f* 12,04; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 27,-; Eindhoven *f* 100,-; Winschoten 19,12; Apeldoorn *f* 29,97; Emmen *f* 55,-; Zutfen *f* 40,-; Haarlem *f* 31,95; Drachten *f* 32,68; Assen *f* 4,-; Den Haag *f* 81,32; Leeuwarden *f* 75,30; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 10,02; Alblasserdam *f* 14,40; Groningen-Z. *f* 220,-; IJmuiden *f* 4,27; Veendam *f* 50,83; Dokkum *f* 24,28; Den Helder *f* 25,-; Daarlerveen *f* 40,-; Haarlem *f* 18,59; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 11,98; Apeldoorn *f* 27,29; Zwijndrecht *f* 28,-; A. E. te H. *f* 0,40; J. T. te H. *f* 50,-; A. E. te H. *f* 0,50.

5) voor de 1%-aktie van het „Kerkbouwjaar 1962":
Alblasserdam *f* 140,-; Alkmaar *f* 15,-; Almelo-Geraniumstraat *f* 350,-; Amsterdam-C. *f* 1051,09; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 936,21; Apeldoorn *f* 535,-; Arnhem *f* 258,25; Assen *f* 196,-; Borne *f* 155,55; Coevorden *f* 90,75; Daarlerveen *f* 613,03; Delfzijl *f* 150,-; Deventer *f* 312,50; Dokkum *f* 110,-; Drachten *f* 520,86; Eindhoven *f* 26,-; Emmen *f* 540,-; 's-Gravenhage 127,50; Groningen-Z. *f* 80,-; Harlingen *f* 32,50; Den Helder *f* 186,30; Hengelo *f* 321,-; Leeuwarden *f* 1174,25; Muntendam *f* 50,-; Nieuwe Pekela *f* 50,-; Nieuw Weerdinge *f* 10,-; Noordbergum *f* 500,-; Pernis *f* 250,-; Rotterdam-C. *f* 470,70; Rotterdam-Z. *f* 500,-; Sneek *f* 511,26; Stadskanaal *f* 5,-; Staveren *f* 92,02; Ter Apel *f* 30,-; Utrecht *f* 51,50; Valthermond *f* 174,04; Veendam *f* 493,94; Winschoten *f* 60,-; IJmuiden *f* 199,25; Zwolle *f* 392,-; Zwijndrecht *f* 189,02; P. C. A. te G. *f* 30,-; C. B. te A. *f* 18,-; J. J. P. te A. *f* 10,-; mevr. B. te O. *f* 7,50; H. J. B. te S. *f* 5,-.

6) voor het Noodfonds:
Zr T. v. R. te U. *f* 20,-; Arnhem *f* 85,-; Apeldoorn *f* 64,56; Apeldoorn *f* 30,57; Rotterdam-C. *f* 10,-; Haarlem *f* 2,-; Den Haag *f* 10,-; Leeuwarden *f* 49,66; A. J. te H. *f* 7,50; M. J. B. te H. *f* 100,-.

7) voor het Pensioenfonds:
Rotterdam-C. *f* 25,-.

Hartelijk dank aan de vele gevers en geefsters!

Menigeen van onze lezers zal geinteresseerd zijn in de opbrengst der vrijwillige bijdragen over de eerste acht maanden van dit jaar. Deze is als volgt:
voor de ECU *f* 7998,62, voor de opleiding *f* 6950,86, voor de zending *f* 18679,39 en voor het 10-cents-fonds *f* 2797,15.

Om de gestelde jaardoelen volgens de afspraak van de afgevaardigden der gemeenten ter algemene vergadering te halen, zal er in de laatste vier maanden nog verwacht mogen worden:
voor de ECU *f* 12001,38, voor de opleiding *f* 17799,14, v. d. zending *f* 12780,61 en voor het 10-cents-fonds *f* 4702,85.
Dat is nog wel een hele kluif, zoals u ziet. Doch wij hebben goede moed, dat onze gemeenten jagen naar het behalen van de eindstreep, wetende dat zij zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheid voor de gezamenlijke taken, die wij in 's Heren dienst mogen verzorgen!

T. Jansma

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.
Giro 1504 ten name van de Bouwstichting, Arnhem.

Lezers aan het woord

Televisie en toneel

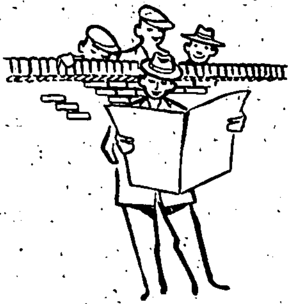
Wij leven in een wereld, die op allerlei gebied steeds meer wordt gemechaniseerd - de mens kan sneller reizen, beter wonen en gemakkelijker leven, temidden van luxe en vroeger ongekende weelde. Al deze materiële welvaart heeft logischerwijs ook morele gevolgen. De instelling, de levensopvatting van de moderne mens is anders dan die van enkele decennia geleden. Het hele leven is meer geconcentreerd, vraagt meer geestelijke inspanning, maar brengt ook meer zogenaamde vrije tijd. In deze uren, waarin de mens zelf kan kiezen wat zijn bezigheden zullen zijn, wordt veel geboden door de wereld van het amusement. Bioscopen, theaters, schouwburgen, dancings, radio en televisie. Vooral dit laatste, ongetwijfeld het jongste, heeft een enorme opgang gemaakt in zeer korte tijd. De magische beeldbuis bracht de grote wereld in de kleine huiskamer. Vanuit een gemakkelijke stoel zag en ziet de mens landen en mensen, welke in werkelijkheid honderden of duizenden kilometers van hem verwijderd zijn.

Wanneer we dit alles weten en ervaren, is het des te boeiender om te kunnen beseffen dat de aanvankelijke strijd tussen televisie en amateur-toneel gewonnen werd door de laatstgenoemde.

Tegelijkertijd met het aantal televisie-apparaten stijgt ook 't aantal toneel-verenigingen in Nederland, hetgeen bewijst dat de publieke belangstelling voor toneel „in natura" niet verslapt maar weleer toeneemt.

Er zijn op dit moment duizenden toneelverenigingen in Nederland. Ongetwijfeld bestaan er ook meerdere baptisten-toneelverenigingen. En juist dáárom gaat het mij. Ik ben dankbaar zelf regisseur te mogen zijn van een baptisten-jeugd-toneelgroep in de gemeente Groningen-Noord. Graag echter zou ik weten waar andere baptisten-toneelverenigingen zijn. Ik zou contact met hen willen hebben, ervaringen willen uitwisselen en trachten te komen tot onderlinge hulp, bijvoorbeeld door middel van huur en verhuur van materialen. Schrijft u mij eens?
Tot slot nog dit. In Groningen-Noord is enkele jaren geleden opgericht toneelgroep „Mozaiek". Wellicht hebben bepaalde gemeenten in, bijvoorbeeld, de drie noordelijke provincies, belangstelling voor een optreden van deze groep in hun gemeente.
Ook hén nodig ik uit contact op te nemen met:

Tijs Oldenburg Jr.,
Grote Leliestraat 12/4
Groningen.

Bij anderen gelezen...!

Uit „Hervormd Nederland" van 1 september knipten wij het volgende

I.C.C.C. bijeen in Amsterdam

Voor de vijfde maal sinds de oprichting hield deze raad een wereldcongres, dit maal weer in Amsterdam in het Concertgebouw, dat een week lang elke dag als vergaderzaal van deze broeders en zusters uit heel de wereld dienst deed. Er zijn thans ongeveer 75 kerken bij deze raad aangesloten, die ruim 300.000 christenen omvatten in Noord- en Zuid-Amerika en Europa, het Verre en het Midden-Oosten, Formosa en de Filippijnen en andere gebieden.

Anti Wereldraad

Daar in het Concertgebouw werden toespraken gehouden over verschillende onderwerpen, daar werd gebeden en gezongen, daar werden rapporten van de aangesloten kerken en van de zendingsterreinen behandeld. Commissies bereidden resoluties voor, die daarna ter discussie kwamen in de voltallige vergadering. Kortom er werd heel wat werk verzet, zowel door het organiserend hoofdkwartier als door de vele afgevaardigden. Er waren enige honderden deelnemers aan het congres, deels officiële vertegenwoordigers van hun kerken als leden van de raad, deels belangstellende bezoekers. Er waren - zoals tegenwoordig te doen gebruikelijk is - ook officiële waarnemers. Zo bv. van de Gereformeerde Kerken in Nederland, die noch lid zijn van deze raad, noch van de Wereldraad van Kerken, waar zij op de Assemblee in New Delhi vorig jaar door dezelfde waarnemers vertegenwoordigd waren. Van de Nederlandse Kerken zijn alleen de Christelijke Gereformeerde Kerken lid van de I.C.C.C.

De teneur van de toespraken was zeer sterk in een zich afzetten tegen de Wereldraad van Kerken. De oprichter en steeds herkozen voorzitter dr McIntire trok in zijn eerste toespraak al fel van leer tegen de standpunten van de Wereldraad. En in verschillende resoluties (bv. over het communisme en over de Rooms-Katholieke Kerk) werd ook steeds weer kritiek geleverd op de houding van deze raad. Door het accepteren van kerken van achter het ijzeren gordijn zou de Wereldraad van Kerken het communisme hebben binnengehaald en niet veroordeeld zoals de I.C.C.C. deed. En het zenden van waarnemers naar het tweede Vaticaans Concilie in Rome en de vele andere contacten van de Wereldraad en haar leden met de Rooms-Katholieke Kerk werd ook gebrandmerkt als een veel te tegemoetkomende houding tegenover Rome.

Negatieve instelling

Daarnaast werden er natuurlijk ook wel gedegen betogen over bijbelse onderwerpen en hun betrekking op het dagelijkse leven gehouden. Stellig is er in deze kringen ook een diepe vroomheid te vinden. Wie zal hen veroordelen? Dat is niet aan ons. Alleen treft telkens weer de woordkeus in het oordeel over anderen. Ook daarin zou men de evangelische liefdevolle zorg voor anderen meer willen beluisteren. In plaats daarvan echter vindt men vrijwel uitsluitend felle kritiek en het uitkrijten van de Wereldraad als een organisatie, die verkeerde doeleinden nastreeft.
Zoals dr McIntire het in zijn openingsrede zei: de I.C.C.C. is er om tegen datgene te vechten, waarmee de Wereldraad van Kerken betrekkingen onderhoudt, het communisme, de vrijzinnigen, de neo-orthodoxie, Rome en de Grieks-Katholieke Kerk.
Zou het niet beter zijn als een zich raad van christelijke kerken noemende organisatie meer positieve doeleinden trachtte na te jagen?

Eveneens uit „Hervormd Nederland" van 1 september:

Kerkelijke kritiek geeft moeilijkheden in Ghana

In de jonge staat Ghana neemt de leidende figuur Nkrumah een zeer dominerende positie in, zo zelfs, dat in een jeugdbeweging excessen voorkwamen van persoonsverheerlijking. Een lied van de jeugdbeweging van de Jonge Pioniers luidt: „Nkrumah is onze messias. Kwame Nkrumah zal niet sterven". Van de zijde van verschillende kerken werd hierop kritiek geuit. De regering maakte hiertegen bezwaar, wat zijn climax vond in een besluit tot uitwijzing van een paar bisschoppen van de Anglikaanse Kerk, omdat zij zich tot spreekbuis van de kritiek hadden gemaakt. Ook de andere kerken in Ghana hebben zich tegen deze afgoderij uitgesproken. De Aartsbisschop van Canterbury als de leider van de Anglikaanse kerkgemeenschap heeft zich nu in een verklaring achter de uitgewezen bisschoppen geplaatst. Hij noemde het gebeuren in Ghana een gevaarlijke vorm van afgoderij en verklaarde, dat christenen in heel de wereld de bisschoppen steunden en voor hen baden.

Ook de Wereldraad van Kerken besprak de berichten en deed in zijn Centraal Comité, dat juist in Parijs bijeen was, een beroep op de regering van Ghana om op het besluit terug te komen, daar in een geordende staat noodzakelijk vrije meningsuiting moet bestaan, opdat de mensen in de zaken van het geloof tot een persoonlijk oordeel kunnen komen. In deze kwestie bestond er zelfs eenstemmigheid met het congres van de Internationale Raad van Christelijke Kerken in Amsterdam, dat overigens altijd met de Wereldraad van mening verschilt. Ook dit congres sprak zich uit door met klem te protesteren tegen deze daadwerkelijke ontkenning van de godsdienstvrijheid door de Ghanese regering!

Ph. L. (Gr.)

UIT ONS UNIE-BUREAU

Mag ik op deze plaats de belangstelling van alle lezers vragen voor de verantwoording, die in dit nummer verschijnt? Dan is het een ieder duidelijk, dat er mooie bedragen binnen komen, maar dat er ook nog héél wat moet ontvangen worden, zal het in dit jaar voor elkaar komen.

Dankbaar zijn we voor wat onze gemeenten opbrengen, en we geloven dat zij met inspanning zich zullen zetten tot het bereiken van het overeengekomen doel.

Heel speciaal mag ik hier allen in gedachten brengen, dat het dit jaar **kerkbouwjaar** is. Er is al bijna *f* 33.000,- ontvangen. De hoofdmoot moet nog in het laatste deel van dit jaar binnen komen. We hebben echter de indruk, dat verschillende gemeenten de reeds bijeengezamelde gelden bedoelen straks in één bedrag over te maken. Het is fijn te weten, dat er nog belangrijke bedragen te verwachten zijn. Maar het is ook prettig om nú reeds te ontvangen, wat in de gemeenten voor de 1%-aktie is binnengekomen. Dat kan een oorzaak ervan zijn, dat ons hart vrolijk wordt door het weten, dat we komen tot de realisering van wat in het uur X is toegezegd!

Gemeenten, gedenkt met warmte en geeft met gulheid voor de landelijke 1%-aktie. Laat deze aktie slagen, die bedoelt de belangrijke zaak van de komende kerkbouw onzer gemeenten te dienen!

1962 is ons KERKBOUWJAAR.

T. Jansma

De petroleum broeder Zo zal ik hem maar noemen. U zult straks wel merken, waarom.

Het was een kinderloos echtpaar, dat 'n klein schip bewoonde, waarmee het ook de kost verdiende. Ze waren in aanraking gekomen van een baptist, die voor zijn deel de spreuk bevestigde: iedere baptist een evangelist. De gemeente Groningen kende er, althans voorheen, nogal van dezulken, en ze verklaren in niet geringe mate de betrekkelijk snelle groei dier gemeente. Het gesprek had er toe geleid, dat het echtpaar zich bekeerde, belijdenis aflegde, gedoopt en zo lid der gemeente werd. Kort na hun doop bezocht ik ze, terwijl ze in een dorp in de omgeving der stad lagen te wachten op vracht. Het was de tijd van de suikerbietenoogst.

Het gesprek De broeder die, zomin als z'n vrouw, juist niet in de Waarheid was opgevoed, vertelde dat hij de geschiedenis van de wijze en dwaze maagden gelezen had. Daarop had hij zijn vrouw gevraagd: „Vrouw, hebben we peterolie aan boord?"

„Nee."

„Dan moet je een paar kan halen en je moet zorgen, dat we altijd een kleine voorraad aan boord hebben. Als de Heer komt moet onze lamp branden, want anders gaan we niet mee naar binnen."

Ik heb niet gemeend dat het mijn eerste taak was de broeder beter in te lichten over de opbouw van die gelijkenis. Zijn verklaring was onjuist en derhalve was zijn toepassing van het verhaal **formeel** ook niet korrekt. Maar naar haar **strekking** was de toepassing prima: hij wou gereed zijn als de Here Jezus kwam.

De getuige Nog niet zoveel later passeerden we het loopbrugje dat bij de sluis aan de Eeldersingel te Groningen lag. Daar lagen veel schepen, kleine en grotere, geladen met suikerbieten, te wachten tot hun resp. eigenaar ze de sluis binnen mocht sturen. Aan de kant van de sluis dromde een groep mensen samen en, naar bleek, om de schipper-eigenaar. In hun midden zag en hoorde ik mijn nieuwe broeder die, in grote kracht en met veel liefde zijn beroepsgenoten de Here Jezus aanprees als Heer en Zaligmaker.

Een verkeerde exegese behoeft heus niet te leiden tot schade voor de eigen ziel of die van anderen.

Verwondert het U, dat ik, wanneer ik broeders met grote kracht getuigenis van 's Heilands komst hoorde geven, maar daarbij uitgingen van een exegese die ik heus niet voor mijn rekening had willen nemen, aan mijn „peterolie-broeder" dacht? Zijn uitleg van de gelijkenis was bepaald vreemd, maar de Heilige Geest hielp hem om de strekking er van uitstekend te verstaan: klaar zijn, altijd klaar zijn voor het ongewisse uur van 's Heilands wederkomst.

L.

Advertenties

Zaterdag 8 september 1962 haalde de Heer onze geliefde moeder, groot- en overgrootmoeder

WIKJE KUILMAN-KROEGER

op de leeftijd van 74 jaar, bij Hem thuis.

Haar leven was Christus en het sterven gewin.
Ons aller troost is: Eens zullen wij allen bij Hem zijn.

De bedroefden:

Harlingen:
M. Kuilman-Nijmands
Den Helder:
C. Kuilman
P. Kuilman-Farenhorst
Groningen:
A. A. Zoethout-Kuilman
L. Zoethout
M. Kuilman
R. KuilmanHouwing
Kleinkinderen en
achterkleinkind.

Groningen, 8 september 1962.
Amstelstraat 92.

Heden werd nog vrij plotseling van ons weggenomen onze zuster

WIKJE KUILMAN

sedert 23 maart 1903 lid van onze gemeente.

Zij is verlost, God heeft haar welgedaan.

De baptistengemeente Harlingen.

Vraag de algemene circulaire met alle gegevens over

CURSUS
„PRACTISCHE GEMEENTEKUNDE"

aan bij het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem.

Deze cursus, uitgaande van de commissie voor dienstbetoon en vorming, begint op 12 januari 1963 en wordt in 10 plaatsen gehouden.
Ieder, die zich wil laten vormen tot meerder dienstbetoon in de gemeente, neme deel aan deze cursus!

ZENDINGSNIEUWS

Zendeling Bob Beaty, Southern Baptist-zendeling in Rhodesia, zal D.V. 1-5 oktober in de gelegenheid zijn nederlandse gemeenten te bezoeken voor het houden van zendingsavonden e.d. De gemeenten, die van deze gelegenheid gebruik willen maken, kunnen zich met de UZC in verbinding stellen.

H. Sikkema, Ring 88, Pernis
Sekretaris UZC
Telefoon (010)-78344.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

WIE

een nieuwe abonnee aanbrengt, krijgt een waardevolle pocket cadeau

Kaart van kerkelijk Nederland
van Dr V. N. Impeta

Wat u over vele kerken en stromingen wilt weten, is hierin te lezen. Verwerf dit kostbare bezit door het aanbrengen van een nieuwe abonnee.
Elke abonnee bewijst dus door het aanbrengen van een nieuwe abonnee niet alleen ons blad een goede dienst, maar vooral ook zichzelf. En bovendien krijgt de nieuwe abonnee de nummers van september gratis!

U kunt ook desgewenst een andere pocket kiezen: „De humor van de bijbel in het christelijke leven", „De Christenreis", „Mensen rondom Jezus, „De levensroman van Johannes Post", „De Weleerwaarde Heer", „Uit catacomben en woestijnzand", of f 1.50 in geld als provisie.

Het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem,
ziet vol verwachting uw opgave tegemoet!

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 21 september 1962 Jaargang 79 Nr. 3645

De plaats van de doop, of: de doop van zijn plaats

Reeds die generaties der kerk, die vlak na Paulus kwamen, hadden al moeite met de doop en met de vraag waar die doop in het leven van de mens geplaatst moest worden.

Vermoedelijk ontstonden deze moeilijkheden, omdat men geleidelijkaan steeds minder ging begrijpen, wat nu eigenlijk de kern van het evangelie was. De grondwoorden van het evangelie: geloof, genade, gerechtigheids. Gods, werden allengs anders verstaan dan bij Paulus het geval was. Steeds meer kwam weer de nadruk te vallen (evenals vroeger bij de joden) op menselijke daden ter verwerving van een eigengerechtigheid. In de doop - zo meende men nu - schenkt God vergeving van de vroeger begane zonden en wordt een nieuw begin mogelijk. Maar na de doop is de gelovige christen verplicht, een nieuw leven te leiden in overeenstemming met de geboden van Christus. Het evangelie is niet alleen genade-boodschap, maar het brengt ook een nieuwe wet, die nagekomen moet worden, op straffe van ondergang.

Voor kleine zonden is ook na de doop vergeving mogelijk, maar er zijn ook zonden die onvergeeflijk zijn, wanneer ze *na* de doop bedreven worden. Zodat een christen vóór zijn sterven eigenlijk nooit zeker kan zijn van zijn zaligheid.

Geen wonder dat men uit deze gedachtengang de praktische konklusie trok, dat het dan maar beter was de doop uit te stellen tot een *zo laat mogelijk tijdstip van het leven,* om de kans op het bedrijven van niet meer uit te wissen zonde zo gering mogelijk te maken.

Zo werd de doop van zijn plaats, *naar achteren geschoven,* uit menselijke overwegingen die geen enkele grond hadden in de nieuwtestamentische dooppraktijk.

Vrijwel gelijktijdig met een verschuiving van de doop naar achteren, begint hier en daar ook een verschuiving *naar voren,* naar een eerder tijdstip in het leven, plaats te vinden. De *kinderdoop* doet zijn intrede. Deze verschuiving houdt zeker verband met een *magische* opvatting van de doop. Men gaat aan de doop zèlf grote, heilbrengende betekenis toekennen. Men ziet de doop niet meer voldoende in verband met geloof en genade, en met het werk dat Christus aan het mensenhart wil doen en gedaan heeft. De dóóp brengt het heil, de redding, de vergeving. Ongedoopt zijn betekent dus: verloren gaan. Gedoopt zijn betekent: behoren tot de kerk die het lichaam van Christus is. Ergo: laten we onze kindertjes zo vroeg mogelijk dopen om dit risiko te ontlopen. Natuurlijk is het vraagstuk nog wel iets ingewikkelder, maar het verlangen naar een vroege doop ligt toch in de aanvang vooral in deze magische interpretatie van de doop.

Niet alleen is de doop teveel naar voren of naar achteren geschoven, er zijn ook steeds groeperingen binnen het christendom geweest - en ze zijn er nog - die de doop eenvoudigweg van de tafel geschoven hebben als onbelangrijk of niet meer belangrijk.

Af en toe ontmoet je gelovige mensen die zomaar over de doopvont heen willen springen om aan de avondsmaaltafel in de gemeente plaats te nemen. De doopvont is echter geen hindernis om met een polsstok te nemen, maar om er doorheen te gaan, met Christus begraven worden en weer opstaan en samen met deze opgestane en verheerlijkte Heer verder te wandelen naar de voleinding. M. i. bieden we hen die de doop zo wegschuiven grotere hulp met ze naar de doopvont te leiden dan hen bij te staan in het nemen van een sprong er overheen. Immers dat is ook datgene, wat Christus Zijn apostelen heeft opgedragen: Maakt tot Mijn leerlingen...... doopt en leert hen onderhouden al wat Ik U geboden heb. En aan deze opdracht en volgorde hebben de apostelen zich stipt gehouden. Zie Handelingen 2.

De bijbelse doop staat *tussen twee levens* in en markeert die. Het *oude* van God afgekeerde leven vindt er zijn *einde* mee afgetekend, het *nieuwe* naar God toegekeerde leven vindt er zijn *begin mee aangeduid.* Zo is de doop een *krisis*handeling, van Godswege (als het goed is) verricht bij het grote Keerpunt van het leven. En de mens die dit goddelijk handelen aanvaardt, positief toestaat, handelt ook, doordat hij bewust, willens en wetens belijdt, bij Christus te horen, door genade.

Waar de doop van zijn plaats geschoven werd, kwam doorgaans het evangelie in het gedrang. Immers is in de doop, zoals de bijbel die predikt, het hele evangelie begrepen.

H. v. d. Werf.

In dit nummer

twee gemeenteberichten met een bijzonder verblijdende inhoud; een redaktioneel artikel over „De Vinkenhof" en zijn nieuwe predikant-direkteur; voorts voor zover ruimte beschikbaar, onze vaste rubrieken en enkele gemengde berichten.

„DE CHRISTEN"
UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.
Administratie: ds. T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

zand en zaad

Veertien cent op een brief boven de twintig gram is onvoldoende en dus moest ik twintig cent bijpassen, broeder uit het Zuiden, die mij op 22 mei van dit jaar schreef. Je dacht zeker dat die paar grammen meer met twee cent ruim betaald waren. Dat waren ze ook, maar de P.T.T. denkt daar anders over. Opdat je 't weet.
Of ik altijd mijn brieven enige maanden laat liggen eer ik antwoord? Dat zij verre. Ik heb hem wel meegedeeld, dat ik er in september in dit blad op terug zou komen.
Onze broeder heeft het eerst over het veelvuldig gebruik van „vreemde" woorden in „De Christen". Je voelt je dan als plattelander, die plotseling in 't hartje van Amsterdam, de Jordaan, in een gesprek wordt betrokken, waarvan de ene klank hem bekend voorkomt, maar die zo ineens weggevaagd wordt door een overelkaar buitelende klankenmassa, die hem bang maakt en bij hem de vraag op doet komen of hij nu wel werkelijk Nederlander is. Broeder gun ons nu en dan een „vreemd" woord. Hoe moeten we anders indruk wekken?
Maar dan snijdt hij een andere zaak aan. Die wel enig verband houdt met het voorgaande. Misschien is het ook niet eens een andere zaak.
Hij heeft het over twee jonge mannen. De een is mijnwerker, de andere student op „De Vinkenhof". Die van de mijn staat half vijf op - het is maandag - is nog wat duizelig, maar komt aan de mijn, waar hij zijn kompels ontmoet, die hem vertellen hoeveel biertjes ze dronken, hoe de meisjes waren, hoe de duiven gevlogen hebben en de voetbal rolde. Een en ander met vloeken doorspekt. De student staat twee uur later op (is dat zo? H.), heeft zich rustig gewassen, geschoren, gekleed, vindt een gedekte tafel, er wordt gebeden enz. enz. Aan het eind gaat de een de pastorie binnen, de andere een duplexwoning of „op kamers".
Onze broeder tekent hoe er een afstand ontstaat tussen de voorganger en de arbeider. Ze leven in twee verschillende werelden.
Je kunt dat natuurlijk overdrijven, maar er zit wat in. Er zit veel in. Dezelfde overwegingen brachten ons ertoe om op de algemene vergadering in Almelo het woord te vragen en daar te zeggen, dat het ons raadzaam voorkwam de studenten in de eerste jaren niet naar een gemeente te zenden om daar in de zomermaanden het werk van een voorganger te doen, maar ze liever te adviseren een paar maanden in een ziekenhuis door te brengen of in een fabriek. Opdat ze Jordaans leren. Het gaat zeker niet zonder studie, daarover zijn we het allen wel eens. Maar het gaat nog minder zonder kennis van de gedachten en de taal der mensen, met wie ze over een paar jaar te maken zullen hebben. Onze studenten zullen wel Het Parool, Trouw, Vrij Nederland en een lief geïllustreerd blad lezen, maar het is heel gezond het politieke denken of praten van Jan te kennen. Als ik Egyptenaren het verstrekkende, ingrijpende evangelie wil verkondigen, moet ik de taal en het denken der Egyptenaren kennen. Een bijbeltekst is goed, maar ik moet weten welke tekst ik tegen welke man kan citeren.
Onze broeder noch ik zeggen een kwaad woord van onze studerenden. Wij wilden er alleen maar op attenderen, dat men in de kompel moet duiken, wil men hem kunnen benaderen. Anders verstaat hij ons niet, hoe goed het Nederlands is, dat wij spreken.
Overigens, het zal altijd een gevecht blijven en het komt mij voor, dat de strijd steeds gekompliceerder zal worden, omdat wij steeds meer te maken krijgen met mensen, die vervreemd zijn van de inhoud van de bijbel. Het is niet te geloven, maar ik beleefde het zelf, dat ik in een groep meisjes van ongeveer vijftien jaar, het waren er ongeveer twintig, vroeg of men mij kon zeggen wat het kerstfeest nu eigenlijk voorstelde. Eerst de zesde kwam er op te zeggen, dat het met de geboorte van Jezus Christus te maken had. Het pinksterfeest lag buiten elke horizon. U merkt dat zo niet. U zit elke zondag in de kerk. Met altijd dezelfde broeders en zusters om u heen. Prachtig. Maar om ons heen wonen de „heidenen". Ik bedoel dat niet denigrerend - dat is geringschattend, br. V. - ik zeg dat zuchtend. Hoe bereiken wij de honderdduizenden in Nederland. Natuurlijk, we kunnen ze laten gaan waar ze willen en zeggen, dat de tijd zal aanbreken, dat ze terugkeren van het uitgeven van geld voor wat geen brood is. Dat het uur zal komen dat ze zat zijn van het flauwe brood, waarop geen mens het leven kan houden. Maar het is ons onmogelijk die houding aan te nemen. Het Woord en de Geest laten het ons niet toe.

Huizinga

Naschrift bij Zand en Zaad: *Het interesseert de lezers misschien te vernemen wat onze Zandenzaadman ten antwoord kreeg, toen hij in Almlo bovengenoemde raad gaf. Het kwam ongeveer hierop neer: al onze studerenden hebben, een enkele uitzondering daargelaten, voordat ze tot de paradijselijke staat van student werden bevorderd, gedurende enkele en soms zelfs vele jaren een beroep uitgeoefend. En teneinde in hun levensonderhoud te kunnen voorzien wanneer ze begin september van elk jaar van hun vacanties terugkeren tot de nette en geschoren staat van bewoner van De Vinkenhof, hebben ze, behalve hun tijdelijke dienst in een gemeente, ook nog twee maanden gewerkt in het arbeidsproces. In de afgelopen zomer werkten bijv. studenten aan een betonmolen, in een zeilmakerij, in een expeditiebedrijf, in een timmermanswerkplaats, op 'n kampeerbedrijf, op een kantoor, bij een reisbureau als reisleider, op een fabriek. Dit is natuurlijk niet woordelijk wat daar werd gezegd maar vrijelijk en aangevuld met de nieuwste gegevens.*

E. R.

Het pastorale karakter der profetie

Het doel van het profetische Woord

Waartoe is de Schrift en dan vooral de profetie ons gegeven? Rom. 15 : 4 zegt om ons te vertroosten en de hoop te doen vasthouden. Zij wil ons onderrichten en bekwamen tot een wijze wandel. Sommigen willen haar gebruiken om hun nieuwsgierigheid te bevredigen. Zou God de openbaringen aan Johannes op Patmos getoond, ook dáárom gegeven hebben in beelden, die men nooit met definitieve zekerheid kan ontraadselen? God wil door dat boek precies doen, wat Paulus van de overige Schrift zegt: Zijn gemeente aansporen om met volharding haar weg naar de voleinding te lopen, in haar lijden getroost te zijn en de hope nimmer te laten varen. Het geheel is duidelijk: Gods Zaak triumfeert; Zijn overwinning treedt aan de dag; Zijn volk wordt met heerlijkheid bekleed. Dat te weten is ons genoeg, en voor de onthulling van komende realiteiten ontbreekt ons het bevattingsvermogen! Kon de mens van voor 4000 jaren de werking en de konstruktie van een raket duidelijk gemaakt worden? De toekomst schetsmatig in beeld te willen brengen, vind ik on-vroom, een doornevelen van het religieuze karakter der H. Schrift.

Israels profeten en Israels situatie

De profetie wijst minder naar voren dan naar Boven. Het gaat er in de profetie niet om aan te tonen hoe het een na het ander zal komen of hoe het ene zich uit het andere zal ontwikkelen.
De profetie brengt de vertikale lijn in de geschiedenis. Zij wijst op snijpunten van Gods handelen in menselijk doen en aards gebeuren. Het gaat er om dat God er is. Dat moet (zegt *Buber*) de betekenis zijn van de Naam, waaronder de almachtige en waarachtige God zich op de Sinai aan Israel geopenbaard heeft: Ik ben er. Niet het filosofische: Ik ben, God als de Zijnde, maar als de bewegelijke, de met Zijn volk meereizende, het voorgaande God. Deze

Aan rustige wateren

bedreigd bestaan

Handelingen 4 : 29.

Zo nu en dan realiseren we ons hoe broos ons leven is. Hoe dit bedreigd wordt, zowel individueel, in de gemeente als in de wereld. In de tekst beluisteren wij ook zulk een klacht. Het ging allemaal zo wondermooi in de eerste gemeente van Jeruzalem. Er kwamen mensen tot bekering. En ze hielden echt veel van elkaar. Ja, gezegend was het werk naar buiten. Ze hadden een goede naam. In één woord: Jezus openbaarde Zijn macht!

Daar staan ze voor Kajaphas. Hoe is dit gekomen? Zij hadden een verlamde genezen. Ze hadden gepredikt. Ze hadden duidelijk gezegd waar het om ging. Zij moesten wel spreken. Eerst durfden ze niet. Nu kunnen ze 't niet laten. De Heilige Geest was gekomen. Nu spreken en zingen ze tot ze niet meer kunnen, tot hun stemmen verstommen in de strijd, verstillen in de strop. Zij zullen zwijgen! Zij worden bedreigd om Jezus. Jezus moet getroffen worden. Zijn werk willen ze tot stilstand brengen. Als de apostelen zwijgen, eindigt het werk van Jezus.

BEDREIGD BESTAAN! De gemeente lijdt steeds bedreiging. Soms van buiten af, en soms van binnen uit. Waarom die bedreiging er is? In Jeruzalem wonen Annas en Kajaphas. Zij hebben Jezus van Nazareth zo gehaat. Zij hebben Hem gedood. Toen waren ze rustig. Het leek alles zo goed. Maar... toen kwam pinksteren. En nu leeft die Jezus in Zijn discipelen. In de daden van die mensen leeft Jezus! In de woorden van die mensen leeft Jezus! O, zij haten Jezus en de mensen, die Jezus liefhebben. Zij worden gekerkerd. Hen wordt het zwijgen opgelegd. Annas en Kajaphas laten zich door de duivel ophitsen en gebruiken. De mens is net een orgel. Wie is de organist? Wie bespeelt het leven?

BEDREIGD BESTAAN. Het werk van Jezus moet tot stilstand komen. En de boze stormt aan: op de gemeenteleden. Zwijg! Op de predikanten. Zwijg! De boze is bang voor mensen waarin Jezus leeft! Bang voor de daden om Jezus wil gedaan. En hij zal proberen ons er af te houden. Bang voor woorden om Jezus wil gezegd. En mensen, waarin Jezus leeft, getuigen door woord en daad. Nu, daarom zijn wij bedreigd en worden wij bedreigd.

Welke vrucht uit de bedreiging voortkwam? Zij zochten elkaar op. De boze wilde hen uitéén hebben. Maar zij kwamen bijéén. Bij die Ene die redt en helpt. Zij gingen samen bidden. De nood dreef hen nog dichter naar de Heiland. De boze wil de mensen bij elkaar weg hebben en ook bij Jezus vandaan. Maar 't lukt niet.

Zij gingen voort met getuigen. De Heilige Geest bezielde, verwarmde, doorstroomde hen. Toen moest hun mond wel spreken van het heil dat God had gewrocht. Immers: Hem geldt de zaak, de roem, de eer!

BEDREIGD BESTAAN! Zo voelden ook wij ons soms zo bedreigd. En nog! O, leef dicht bij Jezus. Leef dicht bij elkaar! Laat Jezus in ons leven. „Heilige Geest laat in daad en woord Jezus door ons zien."

Musselkanaal — *W. Veenstra*

God opent van tijd tot tijd Zijn hemel boven de „plaats" waar Zijn volk is en laat dan zijn licht over de situatie vallen, waarin het verkeert. Dat is profetie. God zegt: de toekomst is Mijn. Mijn Raad zal bestaan en Ik zal al mijn welbehagen (Mijn gehele Raad) uit voeren.

Aansprekende beelden!

Hoe nu zo te spreken tot een volk in lijden, een volk, dat zich zag overweldigd, dat zich met het verlies van zijn toekomst bedreigd voelde? Niet spreken in een taal, die slechts verwarring kon stichten. In verwarring brengen is niet troosten. Dus wordt in de profetie een toekomst geschetst, waarin een volledig gehoorzaam Israel, een ideaal volk, in geheel aan de wetten beantwoordende wijze handelt en wandelt. Het houdt de sabbath strikt, in de tempel funktioneren ideale priesters, die de dienst nauwkeurig naar de voorschriften vervullen. En iedere Israeliet leeft als in vol genot van veiligheid en vrede. Maar dat laatste wordt slechts gezegd om duidelijk te doen zijn, dat het heil afhangt aan de stipte nakoming van de wetten, door God gegeven. Wie moet niet worden ingeprent dat gehoorzaamheid aan God voorwaarde is van zaligheid? afgezien van de beelden, waaronder het heil wordt voorgesteld.

Een illustratie

Ver van huis zijnde en niet in de gelegenheid om direkt terug te keren, kreeg Luther bericht, dat een van zijn zoontjes stervende was. Hij schreef de knaap een brief om hem het sterven te verlichten: een troostbrief. Hij schetste daarin de hemel als een heerlijke kinderspeelplaats, waar alles in overvloed voorhanden is, wat een jongen gelukkig kan maken; daar was een veelheid van speelgoed: hobbelpaardjes, bouwdozen enz. Zou het knaapje, toen het aan gene zijde ontwaakte, zich door zijn vader bedrogen gevoeld hebben? Had Luther zijn kind gesterkt met een valse troost? Om zijn doel te bereiken, moest hij zijn kind het zó zeggen. Niet de beelden gerealiseerd, maar God zal hem den knaap de waarheid hebben doen smaken, die eens, in die beelden, zijn ziel genaderd was. Zo handelt God toch ook met Zijn volk. Hij weet onze ziel te bereiken en te raken in een wijze dat alle smart wegvalt, door Zijn hemelse werkelijkheid zó te tonen dat onze ziel ze in zich kan opnemen.

De tempeldienst hersteld?

Tot de beschrijving van Israels toekomst behoort ook de schildering van de herbouwde tempel en de weder ingestelde offerdienst. Wanneer men dit niet als allegorie opvat komt men toch tot gevolgtrekkingen, die 't nieuwe testament rechtstreeks weerspreken. Men vergelijke Hebr. 9 : 1—11; 10 : 9b; Hebr. 10 : 1. Een tweede heilsorde heeft door Christus komst en offerdood, de eerste vervangen. Wat kan een herbouw van de tempel en een vernieuwde offerdienst volgens de wet van Mozes nu anders zijn, dan een ontkenning van de doorgaande openbaring en de voltooiing van het heilswerk in Christus? Te beweren — zoals wel gebeurt — dat God daarmede aanschouwelijk onderricht aan Zijn volk zal geven is toch te kennelijk een noodsprong dan dat het een serieuze tegenspraak zou verdienen. Te verwachten dat God, wanneer de joden tot herbouw van de tempel zouden overgaan en de offerdienst herstellen, aan die offers een welgevallen zou hebben, lijkt toch veel op een direkte bestrijding van het evangelie.

Waarom de glorierijke toekomst van Gods werk dan zo voorgesteld? We antwoorden hierop: Men veronderstelle nu eens dat God reeds toen door Zijn profeten tot een volk, nog onder de bedeling van Mozes levende, gezegd zou hebben dat dan de ideale tijd zou zijn aangebroken als men Hem niet meer op bepaalde plaatsen zou aanbidden, geen bloedige offers meer zou brengen; geen heilige dagen meer zouden gelden, geen heilige personen meer zouden funktioneren. Hoe zou het Israelitisch bewustzijn, dat geleerd was dat juist in die weg en door die middelen God op de ware wijze gediend werd, op zulk een schildering van de tijd der voleinding reageren? Wat zou dat anders dan verwarring in hun geest hebben te voorschijn geroepen? De heidenen uit de eerste tijd der gemeente beschuldigden de christenen van atheisme, van ongodsdienstigheid omdat ze een tempelloze, beeldloze en offerloze godsdienst hadden. Zou het Israelitisch bewustzijn uit de dagen der profeten wel op andere wijze een voorspelling hebben kunnen beleven, waarin hun gezegd werd dat niet een *volmaakte* tempeldienst, maar juist *geen* tempeldienst het teken van de heilsvoleinding zou zijn? Zouden de profeten de Brief aan de Hebreeën hebben kunnen waarderen in hun dagen?

Beschrijvende en symbolische taal

Op de uitlegging van losse teksten in te

gaan is niet nodig. Men vindt hun strekking wel, wanneer men maar rekening houdt met het karakter der profetie. Men moet beeldspraak niet terug buigen in het beeld, maar doen opgaan in het uitgebeelde. Het gaat bij de vruchtboom niet om de bloesem maar om de vrucht, en vrucht en bloesem kunnen elkaar heel ongelijk zijn in de vorm, maar toch gaan ze in elkaar over. Bij Rom. 12 bedenke men dat de apostel niet vanuit het enkelvoud, maar vanuit het meervoud argumenteert, (Rom. 11 : 1, 11, 12, 23). In bepaalde zin als in Christus begrepen, is Israel een eeuwigdurend volk. Buiten Christus om is niets eeuwigdurende. Men leze maar eens wat de Here Jezus in Joh. 15 zegt omtrent de duur van het „met de edele wijnstok verbonden zijn. Die verbinding is slechts onder bepaalde konditie eeuwigdurend en deze konditie is de enkelingen gesteld en niet een „natie". Het is niets ongewoon, wanneer iemand in een verhaal of een verslag overgaat van de beschrijvende (dus letterlijk te nemen woorden) tot het gebruik van symbolische taal. We zijn het spreken in beelden zo gewoon dat we vaak van zakelijke beschrijving overgaan in beeldspraak zonder het zelf te merken.

We laten het hierbij, want het gaat niet om teksten maar om 't geheel der openbaring van Gods heilshandelen; het handelen van die God, die zich noemt: IK ben er!

Deze openbaring doorliep verschillende fasen en vindt haar verklaring en voltooiing in de gekruisigde en verrezen Zoon van God, op Wiens komen in heerlijkheid Zijn Volk wacht.

L.

Gemeenteberichten

Alphen aan de Rijn - (L. d. G.) Zondag 9 september was het een fijne dag voor onze gemeente. Nadat in de morgendienst een nieuw gekozen ouderling door handoplegging in zijn ambt was bevestigd, mocht onze voorganger in de avonddienst zes nieuwe leden dopen. Het was indrukwekkend toen zij vooraf te midden der gemeente hun getuigenis hadden gegeven. Zij verklaarden allen de Here Jezus te willen volgen op de weg die ten leven leidt. De oudste ouderling heette hen daarna als leider van de plaatselijke gemeente welkom. Ook 's morgens was reeds een zuster welkom geheten die de wens te kennen had gegeven zich aan onze gemeente te verbinden.

De zaal was geheel gevuld met bezoekers, die met grote belangstelling de dienst volgden.

Dit was reeds de 2de maal binnen een jaar, d.w.z. sedert wij als gemeente geconstitueerd werden, dat het doopvont kon worden geopend. Voor ons allen was er grote blijdschap, niet het minst omdat wij mogen opmerken dat Gods Zegen op het werk rust. Niet alleen, dat het ledental toeneemt, maar er komt ook verdieping en de samenkomsten worden voller.

God alleen zij de eer!

2e Exloërmond - (W. v. d. V.) Wederom mogen wij u enige dingen doorgeven. Zondag 2 september was voor ons als gemeente weer een grote feestdag. Na de morgendienst mochten we luisteren naar de negen jonge broeders en zusters die de doop hadden aangevraagd. Ze vertelden ons dat ze de Heer hadden aanvaard als hun Verlosser en zaligmaker, op de laatste avond in 't kamp „De Moraine". Nog enige meisjes die ook tot de overgave waren gekomen hadden graag gedoopt willen worden, maar werden eerst nog door haar ouders (niet leden) weerhouden. Was ons gebouw 's morgens vol, 's avonds was het zelfs zo vol, dat stoelen uit de pastorie en van de buren nog niet voldoende plaats boden, zodat de raad met enige tafels als zitplaats genoegen moest nemen, wat ze natuurlijk graag deed. Na de gloedvolle prediking van onze voorganger, zongen de doopkandidaten staande in hun witte klederen enige liederen. Welk een heerlijke getuigenis en welk een vreugde, nog zo jong en dan reeds een kind van God te zijn.

Na de doopsbediening schaarden we ons met vele broeders en zusters uit andere gemeenten om de dis des Heren. Broeder ouderling Niemeijer sprak namens de gemeente woorden van welkom tot de nieuwe leden en gaf uiting van de grote dankbaarheid en blijdschap die er leeft in onze harten. Met dankbare harten jegens God keerden we huiswaarts.

Woensdag 5 september verspreidde het droevig bericht zich door de gemeente dat onze br Douwe Vriezema plotseling van ons was heengegaan. Eens koos hij bewust voor de Heer en was steeds een trouwe getuige. Geve de Here onze zuster en haar kinderen die troost die Hij alleen kan geven en wij mogen met haar zeggen: tot ziens bij de Heer.

DRS D. SLORT OVER

De profetie van de zeventig weken (2)

(Dan. 9 : 24-27)

In een vorig artikel merkten we op, dat deze profetie als aanleiding had, het lezen van hetgeen Jeremia had verkondigd aangaande de duur der ballingschap (Jer. 25 : 12). We wezen af de mening, dat de gezalfde die uitgeroeid zou worden, de hogepriester Onias III was, en zagen hier aangeduid de Messias. We beschouwen dan ook Dan. 9 : 24-27 als één der Messiaanse profetieën. We willen de jaarwerken (perioden van zeven jaren) nader bezien. De totale duur is 70 x 7 is 490 jaren, letterlijk staat er 70 zeventallen. Het is misschien beter te spreken van zeventallen, in plaats van jaren, om te voorkomen, dat er rekensommetjes worden gemaakt, die toch nooit uitkomen, omdat de goddelijke rekenkunde anders is dan de onze. Het gaat hier om een „bestemde" tijd, een tijd door God vastgesteld, die in betrekking staat tot Israël en Jeruzalem. „Over uw volk, dat is het volk van Daniël, dus Israël, en uw heilige stad" kan niet anders dan Jeruzalem beduiden. We merkten op dat er twee drietallen te vinden zijn in vers 24. Het eerste drietal gekenmerkt door de woorden: overtreding - zonde - ongerechtigheid, het tweede drietal, positief van aard: gerechtigheid, bezegelen, zalven.

Overtreding, zonde en ongerechtigheid kunnen slechts door een offer worden weggedaan, door *het* offer, nl. het offer van Christus. Hij bracht „eeuwige gerechtigheid", gericht en profeet worden bezegeld, worden afgesloten, omdat hetgeen geprofeteerd is, door de profeet aanschouwd is, in verwachting is gegaan. *Iets allerheiligst* zal worden gezalfd. In de regel slaat dit niet op een persoon, doch daar deze profetie Messiaans is, zou hier mogelijk een uitzondering gemaakt kunnen worden. Meerdere uitleggers denken dan aan een zalving van de tempel of van het altaar. In de regel wordt met „allerheiligst" niet een persoon bedoeld, de enige uitzondering is 1 Kron. 23 : 13. In die tekst is sprake van Aäron en zijn zonen, die afgezonderd werden „als allerheiligst". - Meestal wordt de uitdrukking gebruikt van dingen die bij de eredienst behoorden.

De *70 zeventallen* worden nu als volgt verdeeld: 7 + 62 + 1. We lezen in vers 25 „weet dan en versta: vanaf het ogenblik, dat het woord uitging om Jeruzalem te herstellen en te herbouwen tot op een gezalfde, een vorst, zijn zeven weken; en twee en zestig weken lang zal het hersteld en herbouwd blijven, met plein en gracht, maar in den druk der Tijden". Het eerste zevental wordt dus nauwkeurig aangegeven. Beginnend vanaf het ogenblik, dat het woord uitging om Jeruzalem te herstellen, tot op een gezalfde.

Wanneer was dat? Met nadruk willen we er op wijzen, dat in de tekst *niet* gesproken wordt over het herstellen van *de tempel, maar* dat van *Jeruzalem* sprake is. - (Er zijn uitleggers, die de 62 weken bij de eerste periode tellen, doch dit is niet juist, waarom zou er dan niet staan „vanaf het ogenblik, dat het woord uitging om Jeruzalem enz... tot op een gezalfde, een vorst zijn 69 weken?)

Welk *woord* wordt bedoeld? Er zijn hierover verschillende gedachten. In een studie over ons onderwerp van S. van Mierlo, lees ik op pag. 16 „moeten we hier niet in de eerste plaats denken aan *een Woord Gods, dat tot een profeet „geschiedde"*? Is een dergelijk Woord niet veel belangrijker dan een bevel, of een toelating van een mens, al is hij koning?"

Anderen menen, dat er een edict, een koninklijk bevel tot herbouw wordt bedoeld. Men denkt dan aan Cyrus (Kores) Ezra 1 :

1-4 of aan Darius (Ezra 6 : 6-10) aan Artaxerxes (Ezza 7) of zelft aan Nehemia, die aanbevelingsbrieven van de Perzische koning ontving in verband met de herbouw van Jeruzalem (Neh. 2 : 8).

Wij nemen aan, dat hier niet aan een edict gedacht moet worden, ook niet aan het edict van Cyrus, dat spreekt van een herbouw van het huis des Heeren. Het woord dat uitging zou kunnen zijn het woord van Jer. 29 : 10 „Want zo zegt de Heere: neen als voor Babel zeventig jaren voorbij zullen zijn, dan zal Ik naar u omzien en mijn heilrijk woord aan u in vervulling doen gaan door u naar deze plaats terug te brengen." (Van Mierlo noemt Jer. 33 : 4-7).

Toegegeven moet worden, dat hier niet letterlijk het herstel van Jeruzalem genoemd wordt. Het einde van de periode is: een gezalfde, een vorst.

We zullen onze lezers niet vermoeien met de verschillende namen, die genoemd worden. We hebben te denken aan Cyrus die in Jes. 45 : 1 door de Heere zelf „gezalfde" genoemd wordt.

De tweede periode is die van 62 zeventallen, die aanvangt bij het einde van de eerste periode. Het eindpunt wordt in vers 25 niet genoemd dat moet uit het volgende vers worden opgemaakt. Het herbouwen van Jeruzalem zal korter geduurd hebben, maar na het herstel bleef Jeruzalem wat het was. Dat deze herbouw met moeite gepaard ging blijkt uit hetgeen de boeken Ezra en Nehemia ons mede delen. (zie Ezra 4 en 5, Neh. 2 : 10, 19 enz.).

In vers 26 lezen we het volgende: „En na de twee en zestig weken (zeventallen) zal *een gezalfde* worden *uitgeroeid*, terwijl er niets tegen hem is". Met deze gezalfde wordt Christus bedoeld. (Edelkoort meent de hogepriester Onias III, en met hem anderen die het boek Daniël dateren in de griekse tijd, dus in de tijd van Antiochus Epiphanes. De geschiedenis van de vermoording van deze Onias, komt voor in de boeken der Makkabeeën (2 Makk. 4 : 23-24). Flavius Josephus verhaalt ons niets over de vermoording van deze Onias. We hebben reeds opgemerkt, dat dit gedeelte uit Daniël Messiaans van karakter is, en we zien daarom in vers 26 de heenwijzing naar Christus.

Zeker is het waar dat het lidwoord hier in de grondtekst ontbreekt doch hier kan moeilijk een andere gezalfde bedoeld zijn. Verwarring met „een gezalfde" in 25 is uitgesloten, omdat de eerste maal (in vers 25) er bij vermeld staat „een vorst", wat in vers 26 niet het geval is.

Hoe lang na de 62 zeventallen, deze uitroeiïng van (de) Messias plaats vond wordt niet gezegd. - De woorden „terwijl er niets tegen hem is" zijn moeilijk verstaanbaar, letterlijk staat er: „zonder iets voor Hem" - Voor Hem niets: geen medelijden, geen troost, geen licht - maar alles vóór ons!

(wordt vervolgd)

Nader bezien

Bidden voor het concilie?

Het uitvoerend comité van de Baptisten-Wereld-Alliantie heeft de mededeling, dat er geen waarnemer onzerzijds naar het komende vaticaans concilie zal gaan, vergezeld doen gaan van deze belofte dat de baptisten voor deze kerkvergadering zullen bidden.
Hoewel men het er wel over eens zal zijn, dat er voor deze zaak toch in ieder geval wel gebeden kan worden, zullen toch velen zich afvragen wat eigenlijk dit hele geval ons aangaat. Wij staan in ons geestelijk leven en beleven heel ver van Rome af en wij zijn een beetje huiverig voor al te veel toenadering en goede woorden in die richting en een groot stuk van onze pleinvrees voor de oecumene komt voort uit angst dat deze weg naar Rome zal leiden. Wat voor betekenis kan het dan hebben dat wij voor het concilie zullen bidden?
Uit de vele dingen, die hier te noemen zouden zijn, wil ik een ding in het bizonder naar voren brengen. In 1950 werd het dogma van Maria's ten-hemel opneming afgekondigd; dat was niet de uitvinding van enkele theologische scherpslijpers maar beantwoordde aan diepgewortelde verlangens van millioenen gelovigen. Juist hier zal het komende concilie uitermate belangrijk kunnen worden. Zal het in deze richting verder gaan en zal het komen tot een dogma, dat Maria tot mede-verlosseres maakt of zal de Maria-verering en -leer in meer schriftuurlijke banen geleid worden? Het eerste zou de kloof tussen Rome en Reformatie definitief kunnen maken, het tweede zou de weg voor nadere ontmoeting kunnen banen. Hierover schreef onlangs Johan Winkler in het „Deventer dagblad":
„Het antwoord op deze en dergelijke vragen hangt, menselijk gesproken, weer af van een andere vraag: zullen op het a.s. concilie de bisschoppen uit de traditioneel-katholieke landen van Latijnse geloofs- en gedachtensfeer de doorslag geven, of zullen de bisschoppen uit Duitsland, uit Oostenrijk, uit Frankrijk en Nederland beslissende invloed uitoefenen?
De laatsten, in hun dagelijkse ambtsoefening voortdurend met de kritische „uitdaging" van protestantisme en „wereldse" wetenschap geconfronteerd, zullen wellicht met meer huiver tegenover allerlei mariologische toespitsing staan dan hun Italiaanse, Spaanse en Latijns-Amerikaanse collega's, voor wie het alleen maar vanzelf spreekt, dat men zich eerder aan volksdevotionele invloeden gewonnen geeft dan dat men met bezwaren van „gescheiden broeders" rekening houdt".
Het komt er dus op aan, welke bisschoppen de beslissende invloed zullen uitoefenen. Dat is de buitenkant. Het komt er vooral op aan, of de Heilige Geest beslag zal kunnen leggen op de hoofden en harten van de bisschoppen. En daarom is het, nader bezien, toch echt wel de moeite waard, ja van grote betekenis, wanneer er voor het concilie wordt gebeden. Ook door baptisten.

J. R.

UIT ONS UNIE-BUREAU

De commissie der unie komt a.s. maandag en dinsdag in vergadering bijeen voor de herfstvergadering. Er staat een aantal ingekomen stukken en rapporten op de agenda alsook de verkiezing van de sub-commissies, stichtingsbesturen en vertegenwoordigingen. Graag beveel ik de vergaderende broeders in aller voorbede aan, opdat mee daardoor de Heer veel wijsheid en inzicht geeft voor het nemen van de rechte beslissingen en verkiezingen tot heil van onze gezamenlijke arbeid, die ons allen lief is.
Mogen wij de redacteuren van onze gemeenteboden hierbij nog eens verzoeken om in de gemeenteboden vooral details te plaatsen uit de algemene circulaire over de cursus praktische gemeentekunde? En natuurlijk wekt men dan tevens op voor deelneming, want het is een belangrijke zaak! Het is de inspanning en moeite waard, dat deze cursus slaagt!
Een goede vorming gaat uit van het geregeld lezen van ons weekblad. Daarom rekenen wij er graag mee, dat de redacteuren van onze gemeenteboden ook het aanbod uit de circulaire betreffende „De Christen" publiceren: één kalendermaand gratis ons blad naar alle nog-niet-abonnees! En zoals u weet: iedere abonnee, die een nieuwe abonnee meldt bij het unie-bureau, krijgt een mooie pocket gratis!

T. Jansma

Beroepingswerk

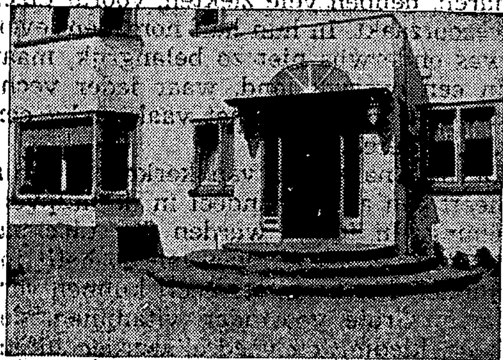
De gemeente te Deventer heeft een beroep uitgebracht op ds W. Veenstra te Musselkanaal.

Mededeling

Verbetering

In de verantwoording van het unie-bureau, verleden week gepubliceerd, moet bij E.C.U. in plaats van Nieuw-Weerdinge gelezen worden Nieuwe-Pekela. T. J.

Van de Vinkenhof

Ds J. Broertjes aanvaardde de benoeming tot predikant-direkteur

Zoals de dagbladpers reeds heeft gemeld, heeft ds J. Broertjes, voorganger van de gemeente te Utrecht, de benoeming tot predikant-direkteur van het nederlands baptistencentrum aanvaard. Met deze benoeming is een einde gekomen aan de vacature, die ontstond door het vertrek van dr J. J. Kiwiet naar de Verenigde Staten.

Ds Broertjes, die in 1921 werd geboren, werd aanvaard voor de opleiding tot voorganger en begon zijn theologische studie in 1942. Hij studeerde aan de rijksuniversiteit te Groningen en aan het „noodseminarie" te Assen, dat vanwege de universiteit en de ned. herv. kerk in de laatste oorlogsjaren was belegd. Zijn eerste gemeente was Sneek, waar hij in oktober 1946 zijn intrede deed. In 1950 gaf hij gehoor aan de roep van de gemeente te Arnhem. In de periode van zijn arbeid daar werden de plannen voor kerkbouw gemaakt en gerealiseerd, maar de nieuwe pastorie werd door de fam. Broertjes niet meer betrokken, want inmiddels was een beroep naar Utrecht ontvangen en aangenomen. In mei 1955 verbond ds Broertjes zich aan deze gemeente. Binnen een jaar na zijn overeenkomst kon ds Broertjes zich opnieuw zetten aan de kerkbouw omdat „Silo" in februari 1956 vrijwel geheel uitbrandde. In september 1957 kon het geheel herbouwd en van binnen totaal vernieuwd, weer in gebruik worden genomen. Een jaar later leidde de ontwikkeling van de arbeid tot het beleggen van morgendiensten te Hilversum en daarop ook te Utrecht-Noord en reeds zijn voor de laatste post nieuwe bouwplannen onderweg. Maar het laat zich niet aanzien, dat ds Broertjes deze plannen nog als voorganger van Utrecht zal kunnen afwerken. Want nadat de laatste jaren verschillende beroepen van elders, o.a. van Stadskanaal en Hengelo (O.) hem geen jawoord konden ontlokken, werd de roep naar „De Vinkenhof" aanvaard. Niet zonder strijd overigens, want deze roep doorkruiste de voortvarende plannen van de jonge gemeente te Amsterdam West-Noord, die ds Broertjes beriep als predikant met bizondere opdracht, waarbij in de eerste plaats gedacht was aan (hoe kan het ook anders?) de bouw van de „Gedachteniskerk" en aan de organisatie van het grote europese congres in 1964. Dit beroep ging hand in hand met een benoeming tot studie- en publiciteitssecretaris door de Nederlandse Zondagsschool Vereniging te Amsterdam. Maar de Heer van de Arbeid leidde de weg naar „De Vinkenhof".

Ds Broertjes brengt naar zijn nieuwe arbeidsveld een zeer ruime ervaring in diverse gebieden van ons werk mee. Reeds tijdens zijn studententijd werd hij door het Centraal Comité gekozen tot secretaris van de jeugdraad der N.B.J.B. Dit secretariaat bekleedde hij tot 1952 en in die jaren was hij ook betrokken bij het werk van de Landelijke Kampcommissie, van de Commissie voor de Jeugdleiderscursus en na de aankoop van „Renderloo" bij de Beheercommissie van ons eerste centrum. Toen in 1955 de plannen ontstonden voor een groot eigen centrum, dat tevens seminarium zou kunnen zijn, behoorde ds Broertjes tot de initiatiefnemers en in een verder stadium viel hem, samen met br F. Bos de taak toe uit te zien naar landhuizen, die te koop werden aangeboden. Uit hun volhardend speuren kwam tenslotte „De Vinkenhof" naar voren, zodat ds Broertjes thans zijn intrek zal gaan nemen in het huis, dat hij een jaar of zes geleden zelf uitkoos en aanbeval aan de unie en de N.B.J.B.

In de arbeid van de unie heeft ds Broertjes ruim 9 jaren deel uit gemaakt van de E.C.U. en vanaf 1953 vertegenwoordigde hij deze commissie in de commissie der unie; een en andermaal maakte hij ook deel uit van het dagelijks bestuur van deze commissie. Sinds 1960 is hij voorzitter van de commissie voor de opleiding, zodat het seminarium en de studenten, waarmee hij op „De Vinkenhof" zeer veel te maken zal hebben, voor hem geen onbekenden zijn.

Ds J. Broertjes, de nieuwe predikant-direkteur van „De Vinkenhof".

Het zal ongetwijfeld velen tot voldoening stemmen, dat ds Broertjes is aangewezen om het werk van onze centra te leiden in de komende periode van hun bestaan. Zeer zeker geeft deze benoeming vreugde aan zijn voorganger, dr J. J. Kiwiet, die meermalen heeft uitgesproken, dat hij zijn werk het liefst zou willen overdragen aan ds Broertjes. Zijn wens gaat thans in vervulling, zij het dan ook dat de overdracht indirekt geschiedt via een tijdelijk bewind van de broeders F. Bos en ondergetekende. In deze, door hemzelf verzorgde rubriek werd voorheen uiteraard niet geschreven over het werk, dat dr Kiwiet in en aan onze centra heeft verricht en het is nu een goede gelegenheid daaraan enkele woorden te wijden. Van 1954 tot 1962 heeft hij aanvankelijk alleen op „Renderloo" en gedurende de zomermaanden, later op „De Vinkenhof" ons kampwerk uitgebouwd tot iets, dat uit onze gemeenschap niet meer is weg te denken. Voor tallozen onder, jong en oud, zijn „Renderloo" en „De Vinkenhof" geworden tot dierbare oorden, waar men zich van de band met de Heer en met onze gemeenschap voor het eerst of op verdiepte wijze bewust werd. In dit geheel vervulde dr Kiwiet welhaast een symbolische functie, zodat zijn naam en persoon zeer nauw met dit werk is verbonden en er zal wel steeds iets van zijn stempel op ons kampwerk blijven drukken. Zijn opvolger zal hier ongetwijfeld de weg van de continuiteit gaan en voortbouwen op hetgeen in jaren van toegewijde arbeid werd opgebouwd.

Natuurlijk zullen op allerlei punten ook nieuwe wegen moeten worden ingeslagen. Een levende arbeid vraagt steeds weer om nieuwe initiatieven en na de jaren van pionieren komen de jaren van uitbouw. Onze gemeenschap verwacht nog meer van „De Vinkenhof" dan in de aanloopjaren uiteraard bereikt kon worden. Ds Broertjes zal daaraan een grote en rijke taak hebben en hij zal zich daaraan ongetwijfeld met energie en volharding geven. Maar nooit kan één man alleen, samen met een bestuur dat achter hem staat en met hem mee denkt en werkt, onze Vinkenhof uitbouwen tot het hart van onze gemeenschap. Daarvoor zijn ook de steun en de liefde nodig van alle vrienden van „De Vinkenhof", onverschillig of zij reeds als zodanig op de lijst voorkomen of nog moeten worden ingeschreven. Nog geregeld komen er kleinere en grotere bijdragen voor de „Vrienden-Actie" binnen en in een volgend nummer van „De Christen" hopen we weer een verantwoording te geven. Deze bedragen geven ons altijd weer moed. Ze helpen mee de lasten van de verbouwing van „Renderloo" te dragen. Maar zijn tevens een hart onder de riem voor leiding en staf van onze centra, want ze bewijzen, dat de arbeid vruchten draagt in de liefde van de broeders en zusters. Daarom hopen we ook in de komende weken nog vele kleinere en grotere bijdragen voor de „Vrienden-Actie" te mogen ontvangen op giro 250951 t.n.v. „De Vinkenhof". Want deze bijdragen zeggen ons,

dat het Vrienden-legioen paraat en present is.
Moge onze Heer Jezus Christus, in wiens dienst en opdracht ook dit werk wordt gedaan, het werk van onze centra onder de nieuwe predikant-direkteur rijkelijk zegenen. Tot eer van zijn geweldige Naam en tot zegen van onze gemeenschap.

J. Reiling.

Oekumenisch nieuws

Verlaten dorp krijgt nieuwe bestemming

In het zuid-oosten van Frankrijk ligt in de Provence, omgeven door de blauwe pieken van de Alpen, het bergdorp Les Dourbes. Het is een dorp, zoals er in dit gebied zovelen zijn: de bevolking is in toenemende mate naar de steden getrokken op zoek naar hogere lonen en betere levensomstandigheden. De huizen staan op instorten, de velden zijn niet bewerkt, de scholen staan leeg en de kerkgebouwen worden niet gebruikt. Slechts enkele oudere mensen, die zich te zeer aan hun dorp verbonden voelden, zijn achter gebleven.
Terwijl in de Provence de huizen verlaten worden, waren er elders in Europa vluchtelingen, die reeds jaren lang wanhopig uitzagen naar een eigen huis, naar een verlossing uit een vluchtelingenkamp.
Tijdens het Wereldvluchtelingenjaar ontstond de gedachte, een aantal vluchtelingen onder te brengen in de Provence en de leeggelopen dorpen tot nieuw leven te brengen. Een aantal dorpen werd „open" verklaard voor vluchtelingen. Het idee werd overgenomen door de kerken en goedgekeurd door de franse regering en het Hoge Commissariaat voor de vluchtelingen.
Eén van die dorpen was Les Dourbes, bestaande uit een groep geisoleerde boerderijen, hoog in de heuvels boven Digne. Slechts twee kinderen bezochten hier nog de plaatselijke school. Op de alpenweiden graasde geen vee meer.
Maar toch was er iets heel bizonders: een overvloed van water uit een goede bron.
Kort geleden waren verschillende vluchtelingenautoriteiten naar Les Dourbes gekomen om 41 nieuwe bewoners welkom te heten. In het vluchtelingenkamp Gerovo bevond zich een groep schaapherders uit Albanië met hun gezinnen. Het waren Mohammedanen, die gewend waren te leven volgens oude tradities. Toen hun plannen werd uitgelegd was er onmiddellijk een groot enthousiasme om te gaan.
Een internationaal werkkamp bereidde de zaak voor. De bron werd schoongemaakt, het puin opgeruimd, de velden in gereedheid gebracht. Tenslotte werden enkele van de huizen hersteld. Toen konden de bewoners komen.
De laatste groep arriveerde in mei. Er is zelfs reeds een kind geboren. Vrouwen hebben de vloeren in hun huis bedekt met zelfgemaakte matten. Cimade, onze franse zusterorganisatie, zorgde voor een koe, pluimvee, bijen en konijnen. Binnenkort komen er 250 schapen. Moestuinen zijn aangelegd en de velden zijn in gebruik. Ook is er een aantal fruitbomen. De vrouwen maken kleden.
Naar verwacht wordt zal het dorp binnen 3 jaar op eigen wieken kunnen drijven. De school heeft nu 18 leerlingen.
Het is een van de vele tekenen, dat dit open dorp nu een nieuwe toekomst tegemoet gaat. Reeds worden plannen gemaakt voor nog meer van dergelijke vluchtelingen-nederzettingen.

Tibetaanse vluchtelingen

Degenen, die eind vorig jaar de 3e assemblee van de wereldraad van kerken in New Delhi bezochten, vonden voor hun hotels langs het trottoir een aantal kraampjes waar vrouwen in fraaie bonte klederdracht sieraden van koper en allerlei soorten halfedelsteen verkochten. Alles voor naar onze begrippen lage prijzen. Die vrouwen, hun kleding sterk afwijkend van wat in India gebruikelijk is, waren Tibetanen.
Tibet is een land dat zover van ons verwijderd is, dat wij er nauwelijks iets van weten. Midden 1959 toen de Chinezen dit land binnentrokken en de Dalai Lama met vele van zijn landgenoten de wijk namen naar India, kwam het in het nieuws. In die tijd was er ook een oproep van de wereldraad van kerken om de vluchtelingen bij te staan en de kerken over de gehele wereld brachten meer dan ƒ 350.000,- bij elkaar.
Thans komt weer een verzoek van de direkteur van de afdeling vluchtelingenhulp van de wereldraad van kerken tot ons om meer hulp en daarbij komt dan plotseling het beeld van die wat tanige trotse vrouwen in ons op, die op zo bescheiden wijze hun koopwaren aan de man trachten te brengen. „Wij willen geen hulp, wij willen werken", zei één van de vluchtelingenvrouwen.
Ongeveer 50.000 vluchtelingen hebben langs nauwe bergpassen met een hoogte van soms 6500 meter een toevlucht gezocht in India. Langs oude handelswegen trokken hele karavanen van mensen met hun vee. In geïmproviseerde boten staken zij rivieren over. Achter zich lieten zij de tienduizenden, die in de strijd met de Chinezen gevallen waren. Het was een vlucht voor het gevaar en tegelijk ook een tocht vanuit een geisoleerd herdersleven in een wereld vol psychische en geestelijke problemen, waarvan de meeste Tibetanen geen weet hadden. Hun gezondheidstoestand is en blijft ernstig. De sterke verandering van hoogte en klimaat samen met ondervoeding en ontberingen van de laatste jaren, hebben vele ziekten, vooral t.b.c., veroorzaakt. In hun half nomaden-leven was onderwijs niet zo belangrijk, maar in een overvol land, waar ieder vecht om een bestaan is het vaak nodig een vak te leren.
De nationale raad van kerken in India heeft een aktief aandeel in de hulpverlening. In totaal werden 300 t.b.c.-patienten verpleegd, waarvan de helft inmiddels het hospitaal heeft kunnen verlaten. Grote voorraden vitaminen, dekens, kleding en voedsel werden uitgereikt. Steun werd gegeven aan het onderwijs en 10 meisjes worden in Kalimpong opgeleid tot verpleegster.
Maar om slechts enkele dingen te noemen, er wachten nog meer t.b.c.-patienten op verpleging, er zijn landbouwgereedschappen nodig voor 250 gezinnen in twee nieuwe vluchtelingenkolonies, er moet een thuis gevonden worden voor een groot aantal weeskinderen.
Het rapport zegt: Bezoekers komen onder de indruk van de vastbeslotenheid van de Tibetanen om zichzelf te helpen en van hun wens om hun geestelijke en nationale erfenis te bewaren. Te vaak reeds hebben wij gemerkt, dat naarmate het aantal jaren dat iemand vluchteling is, groter wordt, de kans op het vinden van een oplossing en op inpassing in het „normale" leven steeds moeilijker wordt. Daarom moet nu deze zaak tot een goed einde gebracht worden; terwille ook van de Tibetanen, die door hun eigen wil en geestkracht zelf in zo belangrijke mate bij kunnen dragen tot hun nieuwe toekomst. Een toekomst in een land, dat in zo velerlei opzicht van het eigen land verschilt.

Materiele hulpverlening

In het eerste halfjaar van 1962 werden de volgende goederen verzonden:

Naar **Algerije:**

46.400 kilo melkpoeder ter waarde van ƒ 46.400,-; 625 dozen haring in tomatensaus (15.000 kilo) ter waarde van ƒ 9.325,-; 6 dozen vitaminetabletten (50 kilo) en 10650 kg kleding.

Naar **Griekenland:**

Vigla: 60 frambozenstekjes, 50 kg pootaardappelen, groente- en bloemzaden.
Farakla: 2000 weckflessen, speelgoed, 90 melkgeiten, 1025 pakjes groentezaden, 1000 weckflesbeugels.
Ioannina: 800 kalkoenkuikens, medicamenten en instrumenten.
Kythera: 3 pakketten groentezaden, 6 kisten plastic waterbuizen, 1 theodoliet, 1080 kippeneieren.

Naar **Oostenrijk:**

50 bijenkasten met toebehoren, 3 kisten wol en oude nylonkousen.

Intrede van ds E. J. Huizing

Zondag 7 oktober a.s. zal D.V. de bevestiging van ds E. J. Huizing als predikant van de baptistengemeente te Hoogeveen plaats vinden in de ochtenddienst. Deze dienst begint om 10 uur en zal worden geleid door ds J. H. Blenkers van Staveren. 's Middags om 3 uur zal de intrede-dienst gehouden worden. Beide diensten zullen worden gehouden in de baptistenkerk, Haagje 8 te Hoogeveen.

Belangstellenden, die deze diensten wensen bij te wonen en logies nodig hebben, worden verzocht dit zo spoedig mogelijk kenbaar te willen maken (voor 29 sept.) aan de sekretaris H. F. Hartgers, Zuiderweg 5, Hoogeveen, tel. (05280)-2089.

Tentevangelisatie Winschoten

Na de geslaagde tentakties in Veendam en Muntendam ontvangt deze week (19 tot 23 september) de gemeente te Winschoten de tent van de middernachtsgroepzending. Enkele weken geleden werd door een artikel in „De Christen" van deze tentaktie reeds melding gemaakt. Een hoogtepunt in de reeds gehouden tentaktie was de massale jeugd-rally, vorige week zaterdagavond 15 september. De grote tent was tot de laatste plaats gevuld. God bracht verloren mensen tot Hemzelf terug en zo zien we biddend de tentaktie te Winschoten tegemoet. We mogen rekenen op medewerking van sprekers, zangkoren, muziekkorpsen van onze gemeenten en daarbuiten. Op de slotavond - zondag 23 september - zal de leider van de middernachtsgroep-zending, br. Wim Malgo, Gods boodschap doorgeven.

„DE VINKENHOF"

Het bestuur van de Stichting Nederlands Baptistencentrum „De Vinkenhof" deelt mee, dat ds J. Broertjes te Utrecht de benoeming tot predikant-direkteur (ter vervulling van de vakature dr. J. J. Kiwiet) heeft aanvaard.

Namens het bestuur,
J. van Dam, Sneek
sekretaris

Advertenties

De Heer gaf op 5 september '62 aan Annemiek en Freddy een zusje dat de namen

GEESKE KATHARINA

ontving

Wij danken Hem, die alle leven in Zijn hand heeft voor dit grote geschenk ons weer toevertrouwd.

S. Edens
C. J. Edens-Velman

B.M.S. Pimi par Bongandanga lisala
Rep. du Congo (Leo)

Door Gods goedheid werden wij heden verblijd met de geboorte van onze zoon

HERRE MAARTEN

A. Niessink
M. Niessink-Amersfoort

Arnhem, 15 september 1962
Boulevard Heuvelink 150

De heer en mevrouw Hughes-Modderman zeggen, mede namens hun ouders, heel hartelijk dank voor de vele blijken van belangstelling voor en bij hun huwelijk ondervonden.

September 1962

The Manse - 49 Cowlersley Lane
Huddersfield, Engeland

Welke jongeman of vrouw, Baptist, is bereid om ds A. H. Deelstra in de arbeid behulpzaam te zijn?

Adres: Ds A. H. Deelstra, Heizeisstr. 25, Waterschei, België.

Gevraagd: dame leeftijd 55-65 jr. bij heer alleen, die de zorg voor de huishouding op zich wil nemen.

D. Molijn, Noorderstraat 2, Emmen

ABONNEES, die het abonnementsgeld over het 4e kwartaal nog niet voldaan hebben worden uitgenodigd dit nu te doen door overmaking van f 2.50 op giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.

Wie tijdig (voor a.s. woensdag 3 oktober) betaalt, voorkomt aanbieding van een kwitantie en bespaart zich 40 cent incassokosten.

Hartelijk dank voor uw medewerking.

De adm. Arnhem.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 28 september 1962 | Jaargang 79 Nr. 3646

Reclassering

Op één der redactievergaderingen werd vastgesteld, dat in ons blad van 28 september een artikel zou verschijnen over reclassering. Die datum houdt verband met het feit, dat elk jaar omstreeks eind september de Nationale Reclasseringsdag wordt gehouden, uitgaande van de vereniging van reclasseringsinstellingen. Het doel van deze dag is: „de bevolking er op te wijzen, dat zij óók een taak heeft t.o.v. de gederailleerde medemens".

De centrale datum zal zijn zaterdag 29 september.

Wij kwamen daar zo juist tegen het woord „gederailleerd". Achter dit woord staat het beeld van de trein, die door bepaalde oorzaken naast de rails is komen te staan. Er zijn mensen, die **uit** de „rails" gelopen zijn, en nu gaat het er in de reclassering om, deze mensen weer **in** de rails terug te brengen.

Er zijn in ons land 27 reclasseringsinstellingen van alle gezindten, die samen ongeveer 300 reclasseringsambtenaren in dienst hebben, die gesteund worden door circa 9000 vrijwillige medewerk(st)ers. Zij verlenen hulp aan ongeveer 17.500 reclassenten.

Wat doen deze instellingen? Zij brengen jaarlijks 10 tot 11 duizend voorlichtingsrapporten uit aan de rechterlijke macht over personen, die met de justitie in aanraking zijn gekomen. Verder bezoeken zij gevangenen en zorgen voor verspreiding van lectuur, verlenen hulp - in allerlei vorm - aan mensen, die met de justitie in aanraking zijn gekomen. De lezers zullen met dit alles wel kunnen instemmen. Mensen die gestraft zijn geweest, die in de gevangenis korter of langer tijd hebben doorgebracht, hebben het vaak heel moeilijk om weer in de samenleving terug te keren. Zij worden meestal met de vinger na gewezen. „Dat is 'm nou!" - Men houdt zich op een afstand, voor die man moet je oppassen, hij heeft zoveel maanden gezeten in de strafgevangenis te X.

Dat dit een houding is, die een christen niet past, is eigenlijk vanzelfsprekend. Wie de straf heeft uitgezeten, z'n schuld heeft geboet, moet daarna niet meer nagekeken wordt. Wie betaald heeft, is geen schuldenaar meer. Als christenen weten wij, dat vergeving inhoudt, eerherstel. Terugkeer in het vroegere levensverband.

De man, die z'n straf heeft uitgezeten, moet door de maatschappij weer aanvaard worden, hij moet weer meedoen. „De reclassering wil hen, die hun straf hebben uitgeboet, helpen er weer bovenop te komen".

Reclasseren betekent dan ook opnieuw classeren, d.w.z. een plaats inruimen aan iemand, die na het ondergaan van straf, daarop recht heeft.

Zij die in het leven normen en wetten hebben geschonden, die noodzakelijk zijn voor de handhaving van de maatschappij, worden gestraft of maatregelen worden getroffen. Deze bedreiging dient ertoe, dat men weerhouden wordt verkeerde dingen te doen. De strafbedreiging heeft een afschrikwekkende werking. Bij deze straf of maatregel door de rechter opgelegd, wordt de overtreder aangetast in zijn vrijheid. Echter moet men wel bedenken, dat de van zijn vrijheid beroofde, beslist **geen rechteloze** is geworden.

Bij het opleggen van straf, moet worden rekening gehouden met wat een veroordeelde kan verdragen, hij moet straks weer in de maatschappij terug, (uitgezonderd: doodstraf of levenslang). Om praktische redenen kunnen nog bepaalde rechten onthouden blijven.

De reclassering bedoelt de terugkeer, het weer ingeschakeld worden door het toepassen van bepaalde vakkundige methodieken, te bevorderen. We noemden reeds het geven van voorlichtingsrapporten. Deze rapporten kunnen bepalen of de verdachte al dan niet of minder toerekeningsvatbaar is.

Bij **voorwaardelijke veroordeling** met 'n daaraan verbonden proeftijd, treedt het reclasseringswerk op de voorgrond; zij die als beroeps of vrijwilliger in dit werk bezig zijn, begeleiden de veroordeelde. Ongeveer 90% van deze proeftijden worden met gunstig gevolg doorlopen.

Wat de onvoorwaardelijk veroordeelden betreft, deze komen in de gevangenis. Hoe komen ze er straks weer uit? Verbitterd of verbeterd? Dat hangt af van het **gevangeniswezen èn** van de **reclassering,** wat zij samen aan deze mensen doen.

Dit reclasseringswerk zal in liefde moeten geschieden. Gezocht zal moeten worden naar de achtergronden van de misdaad. De misdaad is, zoals iemand het eens uitdrukte, „een afgepantserde overwoekering van wat daar onder ligt aan hunkering naar warmte, liefde en gebondenheid".

Vooral de **jeugd van de gederailleerde** heeft een belangrijke rol gespeeld. Zij die in hun jeugd geen eigenlijk thuis hadden, zijn tot misdadigers geworden. De voorwaarden voor een harmonische ontplooiing van het gevoelsleven ontbraken. Mensen, die nooit liefde ontvingen, geen kans kregen om bindingen te leggen in hun jeugd, werden losbandigen.

Kafka spreekt van mensen, die niet verder uitgegroeid zijn dan tot een „men"-zijn, in plaats van tot een „mens"-zijn. De vraag is, wat zit er achter het misdadig gedrag, waarom deed hij deze dingen? Dan blijkt dat er ook vaak een schuld rust op de samenleving, die het oor gesloten had, en nog erger, het hart had toegesloten en aan de hunkering aan wat liefde en mede-menselijkheid niet tegemoet kwam. Met die wetenschap gewapend, kan van reclasserings-

In dit nummer

werk verucht verwacht worden. In het O.T. staat de vraag: „ben ik mijns broeders hoeder?” Ons antwoord behoeft niet twijfelachtig te zijn. Laat ons het werk der reclassering steunen, maar ook zelf zoeken, die daar dwalen. Niet in hoogmoed, maar in ootmoed, daar ook wij zelf van de „genade Gods” moeten leven. Als mede-zondaren, tot de vrijheid van Christus roepen, die nog gebonden zijn.

D. S.

zand en zaad

Een scherpzinnige lezer(es) zal gemerkt hebben, dat ik in mijn eerste bijdragen teruggetast heb op de algemene vergadering in Almelo. Maar niemand heeft kunnen ontdekken, dat ik deze woorden in juli schreef. Deze, waarmee ik nu bezig ben, ook. Nou is de aardigheid er af, zegt u. Integendeel, het bewijst dat wat we aansnijden niet aan september gebonden is of aan 't jaar '62. Maar 't is ook wel zo, dat dat wat we nu belangrijk genoeg vinden om aan de orde te stellen door septemberstormen kan zijn weggevaagd. In die wereld van ons kan elk ogenblik iets plaatsgrijpen, dat ons op de rand van ons bestaan brengt. Op het moment dat men voor z'n leven vecht, praat men niet over de voordelen van bruinbrood boven witbrood.
Ik ga dus nu schrijvende niet uit van katastrofes, die misschien al wel met 'n boos oog om de hoek loeren. Niettemin, we moeten proberen wakker te blijven. Ook ten aanzien van het werk, dat wij samen in de Unie verrichten. Dat is een hele toer. Ieder is uit op wat gemak. Bijna iedereen tenminste.
De motor loopt immers. Blijf er nou af met je vingers, anders maken we de kans te stranden. De rede is duister, ik weet het, maar misschien gaat de zon al schrijvende op.
Naar aanleiding van enige indrukken, opgedaan op de Unievergadering, zonden we indertijd een ingezonden stuk aan de eindredakteur, waarin we de gang van zaken nader bekeken. We lanceerden toen de gedachte ergens in het land op een of ander tijdstip een bijeenkomst te houden, teneinde in alle rust over onszelf en over het werk, over onze verhouding tot de andere kerken en tot de wereld rondom ons te denken en te spreken. Dat deden we namelijk nauwelijks ter algemene vergadering, ook dan niet als er aanleiding genoeg was om het wel te doen. We moesten door het gele boek met de verslagen en begrotingen heen en dat liet geen breedvoerige beschouwingen toe.
Wij joegen voort over de hoofdweg. Van bezinning kon geen sprake zijn. Dat is er al in jaren niet.
Deze ervaring en een uitlating van een broeder, eerder eens tegenover mij gedaan, brachten mij tot het voorstel om tot een ontmoeting met hen te komen, die wel eens een ogenblik wilden parkeren. Genoemde uitlating kwam van een zakenman, die van de morgen tot de avond met zijn bedrijf, zijn in- en verkoop en met het personeel bezig is. Hij zei: „Is er bij ons niet de mogelijkheid om samen met andere mannen enige dagen op een rustige plaats bijeen te komen in de zin van retraite?” Gedachtig aan mijn vriend V.: Retraite is een tijdelijke afzondering van de wereld om zich aan R.K. godsdienstige overpeinzingen over te geven. Wij zouden dat R.K. weg kunnen laten en dan blijven: godsdienstige overpeinzingen. Dit voorstel komt dus niet van een dominee!, maar van een zakenman.
Het komt mij voor dat een en ander wel te kombineren is. Het zou dus zo kunnen, dat we van donderdagmiddag tot zaterdagmiddag bijeen moesten zijn - nog een dag langer ware misschien beter, maar dat heeft voor bezige mensen wel zijn bezwaren - en dat we in die samenkomsten enige toespraken konden horen, die niet in de eerste plaats tintelden van dogmatische scherpte, maar die er op gericht zijn onszelf te hervinden. Die ons dwingen onze verhouding tot God onder ogen te zien. Daarnaast zouden er zeker deskundigen gevonden kunnen worden, die ons willen inlichten over de stand van zaken in de wereld van de zending en die de politieke situatie voor ons uiteen kunnen zetten. Wij zelf zouden aan de orde moeten komen, en de gemeente en de wereld, waarin wij leven. Om maar een paar dingen te noemen.
Toen ik de gedachte opperde in dit blad van zulk een bijeenkomst, reageerden enige predikanten, eerst twee, later nog een. Heel best. Het blijkt dat er ook voorgangers zijn, die behoefte hebben aan een bezinning op het werk. Maar daarnaast zou ik nu wel eens willen horen of er ook niet-predikanten zijn, zakenlui, arbeiders, kantoormensen, die verlangen naar wat we hierboven aanraakten.
Mocht zulks blijken, dan willen wij wel trachten een bijeenkomst als geschetst voor te bereiden. Maar dan moet dat blijken. Dat wil zeggen: die, zulk een ontmoeting op prijs zouden stellen, moeten mij daarvan in kennis stellen.
Een ding nog rechtzetten: het waren twee predikanten en een zakenman (niet dezelfde, die er met mij over sprak), die me in juni schreven.

Huizinga

IJdele waan en verantwoorde verwachting

De joodse achtergrond van Romeinen 11 : 25

Voorzover wij konden nagaan, is bij de bespreking van Rom. 11 : 25 weinig aandacht geschonken aan de joodse godsdienstige overtuiging als achtergrond van de verwachting, in dat schriftwoord uitgesproken. Wat was het probleem, waarvoor de jonge christelijke gemeente zich door Israels ongeloof geplaatst zag? Op welke punten bevond zij zich in konflikt met dat volk, waaruit ze, historisch gezien, was voortgekomen en met zovele banden van heilshistorische aard was verbonden? Steeds duidelijker trad een breuk met Israel aan het licht, die vanwege haar konsekwenties, niet slechts verwijdering bracht, doch reeds zo hier en daar een felle vijandschap deed ontbranden. Dit maakte de vraag klemmend: waar zet zich nu de historie als **heils**-historie voort? Plaatst nu een deel van Israel zichzelf buiten het geschapen heil, dat toch door Israel héén in de wereld gekomen is? Onmogelijk!, zei Israel; en meende dat met schriftgegevens te kunnen staven.
Onmogelijk?, vroeg Paulus. Die uitroep bewijst slechts dat Israel zichzelf niet verstaat.

Het geheim van Israel

Israel had, zowel uit de trouw van God als uit Zijn beloften gevolgtrekkingen gemaakt, die het zieleleven van de enkelingen grote schade berokkenden. Met een verleden, waarin het enkele malen als door de dood was heengegaan (Farao, Amalek, Nebukadnezar, Ahasveros, Antiochus Epifanes) beschouwde het zich als een onvergankelijk volk en vergat dat de ontraadseling van zijn herhaalde doods-doorgang gegeven was met de verborgen aanwezigheid van de Messias in Israel. Met het verschijnen van de Messias als het Geheim van Israel (het Geheim van zijn uitverkiezing en voortbestaan) in Jezus Christus werd Israel gelijk aan de volken. Die eens in Israel, verborgen, als de Beloofde, aanwezig was, is nu de, in de Gemeente levende Christus. Gelijk de Christus, in Israel verborgen, het voortbestaan van dat volk zeker stelde, zolang Hij de nog on-geborene was, zo is Christus nú de waarborg van behoud en eeuwig leven

Aan rustige wateren

ondank ... 's werelds loon?

Lezen: Jozua 24

Tekst: Jozua 24 : 14a: „Welnu, vreest dan den Here en dient Hem oprecht en getrouw."

Wij zijn een yverig volkje. Gewend om te zwoegen, te bouwen en te planten. Met onze eigen handen kunnen we ons brood verdienen en het is bijna een belediging iets van een ander te moeten aannemen. Het kan in je leven echter voorkomen, dat je beslist de hulp van een ander nodig hebt. Er is een soort dienstbetoon, dat je met geld niet betalen kunt en waar je soms ook niets tegenover kunt stellen. U kent zulke gevallen wel; die maakt ieder wel eens mee.

Zulke hulp stemt tot oprechte dankbaarheid en mocht zich ooit de gelegenheid voordoen iets te vergoeden, iets terug te doen, dan zal de rechtgeaarde mens zo'n kans met beide handen aangrijpen.

Het is verbijsterend te zien hoe geheel anders wij dikwijls reageren op de goedheid van de Heer onze God, dan op de goedheid die de naaste ons bewijst. Zeker, ook in onze menselijke verhoudingen is dikwijls „ondank 's werelds loon" maar toch vele keren zal oprechte dankbaarheid openbaar worden in de neiging iets terug te doen".

In ons „geloofsleven" moet God Zelf menigmaal ons aan de haren erbij slepen om Hem iets te vergelden voor al Zijn weldaden jegens ons.

Gods volk moet bij Sichem opnieuw een verbond sluiten met de Heer. Het verbond moet bevestigd, bekrachtigd worden. De richtlijnen worden nog eens duidelijk aangegeven: Ja, de heilsweg laat aan duidelijkheid niets te wensen over. Als het niet goed gaat, dan ligt het niet aan God.

In ons schriftgedeelte komt het woordje „Ik" met een hoofdletter vaak voor. Gods verbondsvolk staat er wel een beetje sneu en kleintjes bij. God zegt steeds tegen hen: Ik deed dit en Ik deed dat. En als een klimax komt het woord: „Zo gaf Ik u een land waarvoor gij niet gezwoegd hebt, en steden die gij niet gebouwd hebt, en waarin gij toch woont, en gij eet van wijngaarden en olijfbomen die gij niet geplant hebt".

Daar staan ze dan! De zwoegers, de bouwers en de planters. Daar staan wij dan. Eten we genadebrood, of niet?

Maar het ergste, het meest krenkende komt nog. De Heer laat er bij zeggen: Welnu, vreest dan den Heer en dient Hem oprecht en getrouw.....

Ja, alsof zij er aan herinnerd moeten worden, dat zij dankbaar behoren te zijn voor al de gunsten die God hen bewezen heeft. Ja, toch, dat moet. Helaas! Dat heeft Gods volk nog al eens vergeten. De verlossing wordt met blijdschap aanvaard; wat hebben we gejuichd toen Farao verging met al zijn heir. Toen we de doopvont doorgingen en aan de andere zijde het nieuwe leven aanvaardden. We hebben echter de benauwdheid van de zondemacht en de verlossende macht van Jezus weer betrekkelijk gauw vergeten.

Het verbond in Jezus bloed moet nogal eens vernieuwd worden. Hoe kleinerend ook voor de mens; God moet het ons telkens weer zeggen: Welnu vreest dan de Heer en dient Hem oprecht en getrouw!

Onszelf verlossen kunnen wij niet! Het beloofde Land moet ons gegeven worden. De vijand kunnen wij niet verslaan.

Wat de Heer wel binnen ons bereik heeft gebracht en wat Hij ook van ons vraagt, is: „Hem te vrezen, te dienen en Hem trouw te zijn".

Het is wel beschamend voor ons dat de Gever van alle goede gaven, steeds weer Zijn volk er aan moet herinneren, dat zij dankbaar en dienstbaar moeten zijn.

Zeker, God kan zijn doel bereiken zonder ons. God wil het bereiken met ons en mede door onze dienstbaarheid. We zijn immers medewerkers Gods geworden? Welnu dan......!

Nieuwe Pekela, H. Th. Plevier.

---

voor allen, die Hem, verborgen, in zich dragen en zolang zij dit doen.

De oorsprong van de tegenstand

Het was het vertrouwen der joden op hun abrahamitische afstamming, waardoor het evangelie niet werkelijk hun hart bereiken kon en dit vernieuwen. Het was de betekenis, die zij aan hun betrekking tot Abraham toekenden, die hen verhinderde Jezus te aanvaarden, gelijk Hij zich zelf gaf en later door Zijn boden aan Israel verkondigd werd. Zij verwachtten van hun betrekking tot Abraham en tot Mozes, wat God hen alleen in Jezus Christus kon geven. Het was Paulus' smart dat zij, ook na Jezus' opstanding uit de doden, de grond voor hun zaligheid en de zekerheid van aller joden zaligheid bleven zoeken in hetgeen zij als joden waren. Als Paulus in de brief aan de gemeente te Rome de plaats bespreekt, die Israel innam in Gods heilswerk en de beloften, daaraan verbonden, doet hij dat om de valse gevolgtrekkingen, die Israel daaraan verbond, te weerleggen.

Volgens een joodse overlevering maakte God reeds bij de schepping een afspraak met de Messias, dat deze in de toekomst het lijden op zich zou nemen om vergeving te verwerven voor gans Israel.

In onderstaand citaat verneemt ge hoe Israel over zichzelf dacht.

Israels zelfbeschouwing

„De Heilige - geprezen zij Hij - ving aan met Hem een afspraak te maken en zei tot Hem: Dezen, die bij U verborgen zijn (d.w.z. die Israelieten, wier zielen in de hemelse voorraadkamer, voor hun geboorte bewaard worden), hun zonden zullen U onder een ijzeren juk brengen en gelijk het kalf, welks ogen donker zijn, en zullen Uw geest in het juk doen stikken en vanwege hun zonden zal Uw tong aan het gehemelte kleven. Aanvaardt ge dit? Messias vroeg voor den Heilige - geprezen zij Hij - zal deze nood vele jaren duren? De Heilige - geprezen zij Hij - zeide tot Hem: bij Uw leven en bij het leven van mijn Hoofd, het duurt een jaarweek, wat Ik over U besloten heb. Bedroeft dit Uw ziel, dan verdrijf Ik hen (de Israelieten) direkt. Hij zeide voor Hem: Heer der werelden, met jubel in mijn ziel en in blijdschap des harten neem ik het op mij, op voorwaarde, dat niemand van Israel omkome. En niet slechts zullen in mijn dagen de levenden gered worden, maar ook die in het stof verborgen zijn; en niet slechts zullen de doden in mijn dagen gered worden, maar ook dié doden, die sedert de dagen van de eerste Adam tot op heden gestorven zijn; en niet slechts dezen, maar ook de misgeboorten zullen in mijn dagen gered worden, maar ook ieder, die in Uw gedachten is opgekomen om te worden geschapen, maar niet geschapen werd. Op deze voorwaarde neem ik het op mij. In gene ure wees de Heilige - geprezen zij Hij - vier dieren aan, die de troon van de heerlijkheid van de Messias dragen".

De schrijver van het werk, waaruit dit citaat is overgenomen, tekent er bij aan: „Hier is het oude geloof, dat geheel Israel deel zal hebben aan de toekomende wereld (d.i. zalig zal worden, Vert.) tot in zijn uiterste konsekwentie doorgevoerd."

Uit de dwaling weggeroepen

Het is dit Israel, waartegen Johannes de Doper is opgebotst, dat over Christus viel en waartegen de apostelen polemiseren. Voor het holle dogma van de zaligheid van gans Israel waarschuwt Johannes de Doper, Matth. 3 : 9. Het beeldsprakige verhaal in Luk. 16 : 19-31 is voor de evangelieverkondiger in de hedendaagse situatie moeilijk te hanteren. Voor de joden rondom Jezus was het aangrijpend aktueel. Een jóód kan in de plaats der pijniging komen; die plaats is geen vagevuur, waardoor heen hij ten laatste, toch het paradijs binnengaat, want de kloof tussen beide plaatsen is

onoverkomelijk! Niet het jood-zijn van de achter gebleven broeders, maar hun gehoorzaamheid aan de openbaring, door God gegeven, zal over hun toekomstig lot beslissen. Dit verhaal, dat aan de twee kanten van de doodslijn speelt, is wel de ernstigste weerlegging van de leer dat „gans Israel zalig wordt".

Het geheimenis van Romeinen 11 : 25

Wat is nu het geheimenis, waarvan Paulus in Rom. 11 : 25 spreekt? Hoe hoorden en verstonden de eerste (joods-christelijke) lezers dit woord?
Ze moeten het gehoord hebben als een ernstige, vernietigende korrektie op de leer, waarin ze als joden waren opgevoed. De eerste delen van dit vers hebben hun spits, hun konklusie in de slotwoorden. Inderdaad, zegt Paulus met 'n zekere ironie, gans Israel zal zalig worden. Maar luister goed! Wat voor een Israel is dat? Van welk volk geldt het, dat het in zijn geheel behouden wordt. Waar vindt ge het? Op welke stam groeit het? Waar liggen zijn wortels; welke zijn zijn levenssappen?
Men moet het woord: **aldus**, niet lezen en uitleggen alsof er stond: alsdán, want dan komt men in die zielverblindende en -verdervende leer terecht, die de arbeid van de Doper steriel gemaakt heeft en geleid heeft tot de afwijzing van de Verlosser, die gekomen uit Sion (de door God gezondene dus), de goddeloosheden van Jakob heeft afgewend en een nieuw verbond heeft opgericht in het bloed, dat Hij tot vergeving van veler zonde vergoot, Rom. 11 : 26 en 27, Matth. 26 : 27 en 28.
Men lette er ook op, dat de apostel in de verzen 23 en 24 van ditzelfde hoofdstuk spreekt van niet meer dan de **mogelijkheid** van het gelovig worden van hen, die nog in de verharding (de aartsketterij van „gans Israel wordt zalig") leefden, dus is het buiten gesloten dat hij in vers 25 ineens „gans Israel" zoals het zichzelf verstond, de zaligheid zou hebben toegezegd.

Het geheimenis onthuld

De onthulling van de zaligheid van een zeker „gans Israel" kan dus niet liggen in het alsdan, want omtrent het tijdstip waarop heel de jodenheid zalig zou worden, sprak men zich in Israel niet uit. Dat behoorde niet tot het dogma.
Een deel van Israel blijft zich in de heilstijd verharden, daarin ligt opgesloten, dat het andere deel van Israel gedurende die tijd tot bekering en geloof in Jezus komt en mede wordt opgenomen in de stroom van hen, die de toekomende wereld binnen gaan. Niet op het feit, dát een deel van Israel zich gedurende de heilstijd blijft verharden, ligt de nadruk, maar op het feit, dat het maar een déél van Israel is en dus het andere deel (groot of klein blijft buiten beschouwing) zalig wordt, en dit deel met de bekeerde uit de volken, is het komplete „Israel", dat de toekomende wereld beërft.

Men moet in de heilszaken niet kwantitatief denken, maar kwalitatief. Zo doet Paulus als hij in Efeze 3 : 1-13 spreekt over ditzelfde geheimenis: het zalig worden van mensen op grond van het verwerven van een nieuwe kwaliteit van leven (ook Rom. 6 : 4).

Als de heidenen tot hun volheid zullen komen, mensen van andere goddelijke geaardheid zullen zijn geworden (2 Petr. 1 : 3 en 4) en joden geen joden meer zullen zijn in de verouderde zin van het woord, beërft het derde geslacht de nieuwe wereld.

Dit is dan, gesproken in de oude terminologie, het ‚ganse Israel", dat zalig wordt.

L.

Naschrift: *Met dit artikel wordt de reeks besloten, die onze oud-redakteur ds J. Louw heeft gewijd aan de verhouding tussen Israël en de gemeente. Het onderwerp is van buitengewone betekenis, omdat het ons brengt in het hart van de bijbelse heilsgeschiedenis en van de toekomstverwachtingen van de gemeente van Christus. Naast de visie van ds Louw is ook een andere kijk mogelijk en we hopen in de loop van dit najaar in enkele artikelen nader op de Maranatha-verwachting van de gemeente in te gaan en daarbij ook het Israël-probleem van een andere zijde te benaderen.*

E. R.

Van de Unie-bouwstichting

Van ons bouwfront

Voordat daar iets van te vertellen valt, is dikwijls reeds heel veel, zo niet het meeste werk verzet. Bv.: wáár zullen wij bouwen, wát zal er gebouwd worden, hoe dúúr zal het worden, hoe véél hebben wij al, hoe véél mag nog verwacht worden, hoe véél moet er betaald worden aan rente en aflossing, kan de gemeente dat financieren, enz., enz.
Soms duren de voorbereidingen maar enkele maanden. Maar dat zijn de hoge uitzonderingen. Meestal gaan er jaren mee heen, voor dat de eerste schop grond verzet of de eerste heipaal in de grond geslagen wordt.
Dát ogenblik zal nu echter spoedig aanbreken voor **Amsterdam-W.** De afgelopen week vond de zogenaamde aanwijzing plaats, waarna in deze of in de komende week de aanbesteding zal plaats vinden.
Dat is altijd erg spannend: het kan zó tegen vallen, dat een nieuwe financiering nodig is; het kan zelfs een heel nieuw bouwplan vereisen. Wij zijn dus wel erg benieuwd, wat tenslotte uit de bus komt. Maar wat het ook zal zijn: **gebouwd wordt er!** En als daar in Amsterdam-W. de eerste bouw-handeling zal worden verricht, dan moesten eigenlijk op al onze gebouwen in heel Nederland de vlaggen uit! Zullen we?!

Voor **Zandbulten** is het ogenblik van aanbesteding nog niet aangebroken.

Wat daar in de Wouden gaande is? Door het vormen van grotere bevolkingscentra in deze streek van Friesland komt ons kerkgebouwtje afgelegen te liggen, hetgeen nog door een plaatselijke situatie geaccentueerd wordt. Als wijkgebouw zal het zeer goed functionneren en als zodanig zal het ook in gebruik blijven. Maar daarnaast zal in het dorp **Zwagerveen** een nieuw kerkje verrijzen. De grond hiervoor is reeds door de autoriteiten beschikbaar gesteld. Maar verder zitten we nog volop in de voorbereidingen, waarbij ook de ECU betrokken is. Deze toekomstige nieuwbouw is dus naast uitbreiding vooral ook versteviging van de positie der gemeente in deze streek.

Nog één kwartaal van ons bouwjaar

Dat zijn maar drie maanden meer. Dan moet er nog heel wat geld van de toegezegde bedragen binnen komen. De laatste verantwoording, die ds Jansma in ons weekblad doorgaf, toonde aan, dat nog maar de helft is afgedragen.
Misschien moeten nog verschillende penningmeesters of medewerkers het bedrag van de door hen ontvangen gelden bij de administrateur melden, zodat de eigenlijke situatie gunstiger is. Ook zijn de laatste drie maanden van het jaar de actiefste van alle. Maar er moet dan ook nog heel wat gebeuren, willen wij de toegezegde bedragen ook werkelijk ontvangen.

Toch is het ook weer verblijdend, zo trouw die éne cent van elke gulden in de gemeenten wordt opgehaald. Een hele staf van medewerkers is wekelijks, maandelijks in de weer. Daarom zijn wij er ook van overtuigd, dat alle toezeggingen voldaan zullen worden. Maar ... 't is toch oppassen en doorzetten tot de laatste week van dit jaar. Misschien zijn er lezers, die nog niets gaven voor ons kerkbouwjaar? Dat kan nog! Het gironummer is 1504 ten name van de Unie Bouwstichting, Dalweg 77, Arnhem.

Schrijft U dan op het strookje: bijdrage kerkbouwjaar. Doet U het vandaag??? Namens alle bouwende gemeenten: hartelijk dank.

L. **G. Br.**

Nader bezien

Spiegel, maar waarvan?

„De Spiegel" is een veelgelezen Christelijk-Nationaal Weekblad. Het staat in den lande bekend vanwege zijn kloeke nationale standpunten en zijn gedurfde reportages. Zo heeft het in de afgelopen maand een serie artikelen gebracht over de gedragingen van een deel van de jeugd. In het nummer van 15 september stond in het kader van deze serie een artikel „Wanhoop achter rook en damp", dat ging over de fatale gevolgen van het steeds groter wordende gebruik van narcotica met name onder de studerende jeugd. Dat dit artikel volgens alle regelen van de sensatie-kunst is geschreven zal niemand verwonderen, die wel eens een blik in dit blad heeft geslagen. Maar veel erger is, dat de juistheid van dit artikel aan zeer ernstige twijfel onderhevig moet zijn.

In de eerste plaats geloof ik op grond van persoonlijke ervaring met bepaald niet christelijke-nationale jeugd te kunnen zeggen, dat dit sensationele verhaal schromelijk is overdreven. De moderne jeugd is veel gaver dan heel wat publicaties à la Spiegel ons willen doen geloven. In de tweede plaats heeft in „Vrij Nederland" Simon Vinkenoog een boekje open gedaan over de wijze waarop „De Spiegel" aan z'n stof is gekomen. Er hoeft van hetgeen hij schrijft (en dat wij uiteraard niet kunnen controleren) maar een kwart waar te zijn, dan is het al meer dan verschrikkelijk. Bovendien weet hij te vertellen van een avondje bij de redacteur, die deze reportage schreef, thuis waar proefondervindelijk met deze verdovende middelen werd gewerkt; hij was er zelf bij aanwezig. Terwijl tenslotte de publicatie van het artikel blijkt te zijn afgeraden door een medisch deskundige en door twee functionarissen van de afdeling Verdovende Middelen van de politie in de hoofdstad, van wie één, volgens het relaas in „Vrij Nederland" tegen de Spiegelredacteur gezegd moet hebben: het is zeker voor drie kwart fantasie wat u daar uit uw pen hebt laten vloeien.

Er zou geen reden zijn om over deze trieste zaak in ons blad te schrijven, wanneer „De Spiegel" niet christelijknationaal wilde zijn. „Christelijk" wil maar niet zeggen: van de christelijke kant of partij; maar heeft iets met leven vanuit het evangelie te maken. Heeft dit iets met dat evangelie te maken? Wordt met zulke sensationele en ook nog uiterst aanvechtbare artikelen de zaak van Christus gediend? „De Spiegel" wil een spiegel zijn. Maar waarvan?, vraag ik me af.

J.R.

Lezers aan het woord

Geachte eindredakteur,

Grote verontrusting is er in mijn hart vanwege drie belangrijke vraagstukken, die christenen van vele kerken in de gehele wereld bezig houden, maar ons schijnbaar niet aangrijpen. Of niet genoeg aangrijpen.

Hoe langer hoe meer besef ik, dat de vorige eindredakteur van ons geliefd weekblad gelijk had, toen hij in zijn beschouwing aan de vooravond van de laatste algemene vergadering opmerkte: „Het is alsof de geweldige vragen van onze tijd niet opgemerkt zijn door de gemeenten; alsof de baptistengemeenschap een onopgemerkt en onbewoond eilandje is, ergens midden in de grote oceaan . . . ." („De Christen" van 5 mei jl.).

Ik geloof echter, dat we er niet mee klaar zijn dit feit alleen te konstateren. Het wordt m.i. hoog tijd dat dit anders wordt. Dat we ophouden eilandbewoners te zijn en weten wat er in onze tijd bezig is zich te voltrekken. In ieder geval zullen we ons zeker met drie geweldige vragen moeten bezig houden. Drie kloppen op de deur van de nederlandse baptistengemeenschap. De klop van de maranatha-beweging, de klop van de pinksterbeweging en de klop van de huidige zendingsbeweging.

I. De klop van de maranatha-beweging

Men hoeft het heus niet met de zeer gedetailleerde opvattingen van wijlen br Joh. de Heer eens te zijn om te beseffen, dat over het algemeen de toekomstverwachting onder ons heel schraal en mager is.

Grote kopstukken in andere kerken hebben dat bij zichzelf eerlijk moeten vaststellen. Ik denk bv. aan een man als de leidse prof. dr H. Berkhof die in zijn prachtig boek: „Christus de zin der geschiedenis" openhartig schrijft dat de kerk eeuwenlang niet heeft omgekeken naar wat God ons in Zijn Woord geopenbaard heeft over de tekenen der tijden, de zin der geschiedenis, enz. Terwijl hij tevens uit de gehele Heilige Schrift aantoont, dat Israel in Palestina zijn bestemming zal bereiken, als de grote getuige van Gods heilsdaden in het midden der aarde, (blz. 143).

Ik denk bv. aan de gereformeerde theoloog prof. dr G. C. Berkouwer, die in zijn dogmatisch studiën: "De wederkomst van Christus" schrijft, dat geheel het bestaan van het volk Israel naar Gods verkiezing tot een raadsel wordt, als we Gods verbondenheid met Israel beschouwen als een mystieke aangelegenheid. Zonder het land Kanaän kan er van een verbond tussen God en Israel geen sprake zijn, (blz. 268).

Ik geloof, dat het hoog tijd wordt, dat we gaan luisteren naar de klop van de maranatha-beweging op de deur van de nederlandse baptistengemeenschap en dat we werkelijk zullen worden: uitdragers van nieuwtestamentisch christendom, bruilofskinderen, die op hun geliefde Bruidegom wachten.

II. De klop van de pinksterbeweging

De meesten van ons hebben waarschijnlijk meer dan eens kennisgemaakt met de show, de onnuchterheid en de vele buitensporigheden van de een of andere pinksterstroming. Niet graag zouden we onze baptistengemeente voor een pinkstergemeente willen ruilen. Maar toch geloof ik, dat onder ons meestal genoegen wordt genomen met een minimum aan geestelijk leven en dat het broodnodig is dat wij gaan jagen naar het maximum van de volle rijkdom van de gaven, die Christus voor zijn gemeente bereidt. In andere kerken houdt men zich intensief met deze klop op de deur bezig. De Ned. Herv. Kerk gaf een herderlijk schrijven uit over de kerk en de pinkstergroepen, waarin men toont de klop gehóórd te hebben.

In de Geref. Kerken schreef men over de verschraling van het geestelijk leven.

Op ons baptisten-eiland moet elke voorganger, elke ouderling, elk gemeentelid het maar alleen uitvechten. Een herderlijk schrijven hierover zullen we wel niet ontvangen kunnen. Een rapport van een commissie waarschijnlijk ook niet.

Ik geloof, dat het dringend nodig is dat toch zeker de ambtsdragers van onze gemeenten zich gemeenschappelijk en landelijk met deze aangelegenheid gaan bezig houden. Teveel maken we ons druk over tweederangszaken. Te weinig houden we ons bezig met de vragen die het hart van het gemeentelijk leven raken. Tot schade van onze gemeenschap en tot een remming bij het uitdragen van de blijde boodschap in de wereld.

III. De klop van de huidige zendingsbeweging

Een derde klop, waarnaar we zeker moeten luisteren. Jarenlang hebben we onze zendingstaak slecht begrepen. De laatste jaren is het gelukkig anders geworden. We mogen in Kongo, door onze vertegenwoordigers, een mooi werk doen. Maar we beseffen nog niet voldoende, dat er nog prachtige kansen liggen, die we niet genoeg aangrijpen.

Op de vele zendingsscholen in Afrika en Azië hebben de mensen lezen geleerd. De kommunisten zorgen voor de zo zeer begeerde leesstof. Honderdduizenden boeken en tijdschriften worden in Rusland gedrukt ten behoeve van de jonge afrikaanse en aziatische volkeren. Een zendeling in Egypte ontdekte in Kaïro, dat negen van de tien boeken in Rusland gedrukt waren.

Ik geloof persoonlijk, dat het hóóg tijd wordt, dat we wat gaan doen om via het gedrukte woord het evangelie van Jezus Christus aan de leesgierige mensheid te brengen. Al zal het waarschijnlijk slechts een druppel op 'n gloeiende plaat zijn.

God geve, dat Jezus ons bij Zijn Wederkomst niet slapende zal vinden. Maar wakende en werkende!

Met dank voor de plaatsing en een hartelijke groet,

Vroomshoop **R. J. Voorhaar**

Naschrift: wat br Voorhaar schrijft is van belang voor ons allen en we willen graag deze rubriek openstellen voor hen, die op de door hem gestelde vragen nader in willen gaan. Natuurlijk niet om vóór of tégen de door hem genoemde bewegingen te getuigen, maar om vanuit de bewogenheid van het hart en gedreven door de liefde tot de Heer en zijn gemeente wegwijzend te spreken. Zegt de bijbel niet, dat wij elkaar moeten opscherpen?

E.R.

Brokstukken

De man die geroepen is om het evangelie te verkondigen, verricht een wonderlijk werk.
Voor hij start met zijn arbeid, heeft hij eerst al een tamelijk uitgebreide opleiding ontvangen. Als het goed is, bereidt hij iedere preek zorgvuldig voor, daarbij graag gebruik makend van de vele hulpmiddelen die tot zijn dienst staan.
Op allerlei huisbezoeken, vooral de evangelisatie-huisbezoeken, spant hij zich in om de mensen te „bewegen tot het geloof", zoals het nieuwe testament het uitdrukt. Hij argumenteert, getuigt, waarschuwt, pleit, nodigt uit, dringt aan; hij herhaalt zijn bezoeken en zo maar door. En als er dan een ziel gewonnen wordt voor de Heer, dan zegt hij dat **God** het gedaan heeft. En dat is immers ook waar? Hij spant zich in alsof alles van hem afhangt en ondertussen is hij - als het goed is - ervan overtuigd, dat God het doen moet.
Eeuwen geleden heeft Augustinus zich ook al over dit probleem uitgelaten.
In een preek heeft hij eens ongeveer het volgende gezegd: „Let hierop, broeders: de klank van onze woorden slaat wel aan Uw oor, doch uw Leermeester is binnen u. Meent niet dat iemand iets leert van een mens. Wij kunnen u vermanen door het geluid van onze stem, maar als er binnen u niet Iemand is die u leert, blijft ons geluid vergeefs. Luistert u niet allen naar deze preek? En hoevelen gaan straks weg zonder iets geleerd te hebben? Ik voor mijn part heb tot **allen** gesproken, maar degenen die deze innerlijke zalving niet leert, die de Heilige Geest van binnen niet leert, gaan hier ongeleerd vandaan. Het onderricht van buiten af is een zeker hulpmiddel en een opwekking: maar die de harten leert heeft Zijn leerstoel in de hemel staan."

Ja, als door de prediking iemand overtuigd wordt van zonde, gerechtigheid en oordeel, dan heeft - zegt de bijbel - de Heilige Geest dat gedaan.
Geen wonder dat prediken en bidden zonder elkaar niet denkbaar zijn.
Er moet biddend gestudeerd worden. Al biddend moet er ruimte gemaakt worden voor God en de Heilige Geest. Er moet overgegeven gepreekt worden. De boodschapper moet al predikend open staan voor de leiding van de Heilige Geest. Zo alleen kan hij, die spreekt en zich inspant tot het uiterste, waarlijk werktuig zijn. Goed preken houdt verband met goed luisteren naar God en Diens boodschap.
Als de gemeente het ook weet dat God het doen moet, zal ook die gemeente biddend aanwezig zijn.

—o—

In **„Tijd en Taak"** stond een anekdote over een utrechtse hoogleraar, professor Brill, die toen hij destijds 70 jaar werd, afscheid moest nemen van zijn leerlingen, bij wie hij zeer geliefd was, hoewel niet gezegd kon worden dat de professor echt een groot geleerde was. Aan het slot van zijn afscheidskollege zei „Brilletje": „En nu, wat verwacht ik nog van het leven? Ik zal rustig naar het einde wandelen en ben niet bevreesd. Voor de christen ligt de dood achter hem."
Onder de toehoorders waren ook de beroemde hoogleraren Donders (wiens standbeeld de Utrechters wel kennen) en Opzoomer. Toen men het groot-auditorium uitging, zou Opzoomer gezegd hebben tegen Donders: „Dat kleine mannetje is groter dan ons allen."
Keek Donders (de beroemde oogarts) misschien teveel door de menselijke bril en professor „Brilletje" door de bril van God?

Wf.

Brief uit Kongo

Vandaag is het zondag, letterlijk en figuurlijk. Alles wat geen beschutting heeft, zengt in de gloeiende zon. De poes ligt op de veranda lang uitgestrekt amechtig te hijgen en wij luisteren met afgunst naar het geplas van de in de rivier spelende kinderen. We zijn jammer genoeg de leeftijd te boven, bovendien krijgt men aan de oever onherroepelijk amoeben. Er schijnt echter hulp te komen, want heel in de verte rommelt het.
Het is weer enige tijd geleden dat we iets van ons lieten horen, wat naast aan een betreurenswaardige laksheid wat betreft brieven schrijven, grotendeels te wijten is aan de vakantie. Want nadat de school gesloten was, hadden we eigenlijk „zomer"-vakantie, maar in de praktijk kwam dat neer op het schip voor de volgende reis gereed te maken. De dieselmotor van de dynamo moest gerevideerd worden. Gelukkig was John Carrington erbij, anders waren er vast en zeker onderdelen overgebleven na de montage! De elektrische leiding moest nagekeken worden, de huizen gerepareerd, toiletten gebouwd en cementblokken gemaakt met een vorm voor een nieuw studentenhuis. Daarvan groeven we de fundamenten, maar wegens gebrek aan cement werden we gedwongen op te houden. Vervolgens gingen we er met de kano op uit om ergens aan de oever zand weg te scheppen en te transporteren naar de post. Het zwaarste werk was echter om het zand per emmertje naar boven te sjouwen tegen de steile oeverrand op van ongeveer 15 à 20 m hoogte. Gedurende dat geslootgraaf moest ik mezelf bekennen dat ik veel liever brood bakte in het schuurtje met de stenen oven! Andere zendingsgenootschappen in Kongo stellen de techniek tot hun beschikking, maar de konservatieve BMS heeft 't bijbelse motto: Wees de Kongolees een Kongolees!
Gelukkig waren drie studenten van het seminarie achtergebleven. Zij hielpen ons. John was inmiddels midden augustus vertrokken naar Bolobo (Léopoldville-provincie), onze post vertegenwoordigend op de AV, die daar gehouden werd. Hij liet me achter met de geruststellende opmerking dat het eerste Lingala-examen in oktober plaats zal vinden.
Eind augustus heb ik een poging gedaan vanuit Stan een bezoek aan Irema te maken. Wegens gebrek aan tijd en transportmiddelen was me dit niet eerder mogelijk. 'k Moest bovendien „even" naar de dichtstbijzijnde tandarts, die zich in Stan bevindt, een afstand van ongeveer 200 km of $1\frac{1}{2}$ dag in de kano met outboard. Na een dag zoeken vonden we de VW, die een troosteloze aanblik bood. De wagen was kennelijk misbruikt en dan te bedenken dat ds. Van 't Wout er zo goed op gepast heeft. Men vertelde ons dat na 15 km rijden de motor gloeiend heet werd, dat de achteruitschakeling niet werkte en dat de banden op springen stonden. Kortom, de reis ging niet door. Zonder wagen was het niet te doen. Liften ging ook niet, daar maar weinig blanken na de onafhankelijkheid de lange reis van Opala naar Stan ondernemen. De enige weg leidt via Isangi aan de Congo- en Lomanirivier. Dit is een plaats tussen Yalemba en Stan, welke door de rivierboot aangedaan wordt.
'k Was nog maar nauwelijks in de stad of men vertelde me, dat ik er niet meer uit kon, tenminste niet zonder „laisser-passer". De centrale regering bleek een stel ministers van het provinciale gouvernement te hebben afgezet. Er heerst grote ontevredenheid onder de bevolking tegen zijn leiders, die grote bedragen stelen uit de kas en hun eigen stamleden bevoordelen. Daar er honderden mensen bij het bureau op een pasje stonden te wachten, heb ik het er maar op gewaagd zonder dat papier te vertrekken, wat niet zo moeilijk was per kano.
De Robinsons hebben de plaats van zendeling Richards ingenomen die met verlof is gegaan. Samen doen we nu het seminarie. We hebben nu zestien studenten dit jaar. Acht daarvan zitten nu in het eerste jaar.
Heel veel vreugde geeft het ons dat de eerste Bambole zich als student heeft laten inschrijven. Zoals u weet vormen de Bamboles de voornaamste bevolkingsgroep in het Irema-gebied, waarvan de meerderheid nog maar heel wei-

nig kontakt heeft gehad met het evangelie. Na drie jaar zal hij als eerste predikant van die stam onder zijn mensen gaan werken. Zijn naam is Atcholo, en u begrijpt dat hij en zijn gezin onze speciale belangstelling hebben. We zijn blij op deze wijze toch ook een bijdrage te leveren aan Irema. We hebben nog een andere jongen uit Irema in de middelbare school. Als u eens iets voor de studenten van het seminarie wilt doen, stuur dan ook eens wat kleren voor de volwassenen; daarnaast kunt u schoolbehoeften sturen, vooral schriften en franse theologische boeken.

A.s. woensdag begint de middelbare school weer. Het is dit jaar veranderd in „Ecole secondaire normale", d.w.z. dat er nu leraren voor de lagere klassen van het middelbaar onderwijs worden opgeleid. We hopen maar dat deze verandering de gemoederen niet weer in beweging zet, want verleden jaar hebben de heren van de hoogste klas ook gestaakt. Dat is hen echter slecht bekomen, want aan 't eind van 't jaar moesten ze twee weken nablijven.

Mijn aktiviteiten zijn verdeeld tussen deze school en het seminarie. Mijn eigen programma telt tien vakken, uitgesmeerd over 25 lesuren per week. Wat betreft sommige vakken, zoals algebra, kost het me extra moeite enkele vlugge leerlingen vóór te blijven!

Fenny heeft gelukkig veel begrip voor haar zwoegende echtgenoot. Ze probeert het eentonige eten zoveel mogelijk te variëren. Gelukkig is er nu wat meer te krijgen, hoewel alles schrikbarend duur is. We prijzen ons echter gelukkig; want helemaal niets te eten, zoals met Kerst, was niet prettig. Bovendien zijn we heel erg dankbaar voor dat wat sommigen ons vanuit Nederland stuurden. Naast het gezin vindt Fenny ook nog tijd om in het hospitaal te werken. Bovendien heeft ze straks weer haar handwerkklassen.

Mirjam groeit gestadig en is eind deze maand al weer een jaar oud. Als speelkameraadje en als rattenvanger hebben we een poesje aangeschaft tot haar grote vreugde. Ze vindt zijn gespeel angstig mooi. In het begin waren we even bang dat zij zich inbeeldde van de poezenfamilie te zijn, want ze kroop al mauwend achter het beestje aan, zich ook vermakend met het schoteltje melk. Daar hebben we gauw een stokje voor gestoken.

Ondanks teleurstellingen, wanbegrip en afval, verheugen we ons dat Gods werk hier toch doorgaat. Hij begon en Hij zal voleindigen. Het is reeds te bemerken dat na twee jaar onafhankelijkheid enkelen beter hun verantwoordelijkheid als christen beginnen te verstaan.

Wij wensen u allen Gods zegen op de arbeid die u in het vaderland verricht. Ontvangt tot slot de hartelijke groeten van de drie in Yalemba,

Fenny, Jan en Mirjam v. d. Veen

BMS - Yalemba
Par Basoko, Prov. Orientale,
Rép. du Congo.

Bij ons in de gemeente

Voor het eerst hebben we de tocht door de periodieken van onze gemeenten gemaakt. Of we van alle gemeenten het blaadje hebben ontvangen, hebben we niet gecontroleerd. Het is een boeiende tocht geweest en we zijn onder de indruk gekomen van de bonte veelkleurigheid van aktiviteiten die in onze gemeenten worden ontwikkeld. Overal heeft men een eigen aanpak van de dingen. Niet minder indrukwekkend was echter de warme geloofstaal die we in alle blaadjes aantrofffen. Bij alle verscheidenheid in plaats, zede en geschiedenis is er iets gemeenschappelijk dat daar ver bovenuit gaat en waarvan in al onze bladen getuigd wordt: dat is ons gemeenschappelijk geloof in Jezus Christus, de Heiland van zondaren en de Heer der wereld.

En nu beginnen we aan onze maandelijkse tocht en leggen U van hier en daar iets voor.

In ZANDBULTEN wordt de handel in thee en dekens ten dienste van het jubileumfonds onverminderd voorgezet. De voorganger en zijn vrouw verdienden in hun vakantie bijna *f.* 40,— en wonnen meteen nieuwe vaste klanten die naderhand reeds weer allerlei hebben besteld.

In HEERENVEEN beschikt men blijkens de Pniel-Bode over een kerkmuis. Anders dan zijn meeste soortgenoten is deze kerkmuis niet kritisch en zeer aktief voor het bouwfonds. Want hij suggereert een inzameling van oud papier en metalen. Zijn suggestie wordt door een niet nader geïdentificeerde Dinky van het volgende kommentaar voorzien: „Het beste oud papier en metaal is bankpapier, rijksdaalders en guldens". Dit is een algemene waarheid.

Maar in de gemeentebode van EMMEN schrijft de voorganger: „Dat is één van de mooie dingen in de gemeente: het geld dat er zijn moest, is er nog altijd gekomen". Ook dat is een waarheid die onze gemeenten geregeld zullen ondervinden.

De meeste van onze gemeentebladen hebben een éénmans-redaktie. Een uitzondering hierop vormt de „Open Deur" waarvan de redaktie gevormd wordt door de volledige raad der gemeente NOORDBERGUM. Voor de administratie is blijkbaar één broeder wel voldoende.

In HAARLEM was zondag 15 juli ds Orlof, predikant van de baptistengemeente te Moskou op bezoek. Hij was op een konferentie op Oud-Poelgeest en bracht het weekend in Haarlem door.

In Den Helder is men weer in volle omvang bezig met de voorbereidingen voor een bazar. De bazars in die gemeente zijn elk jaar goed voor zo'n kleine duizend gulden. Misschien bezoekt de echtgenote van de voorganger de voorgangersvrouwendag die op 4 oktober zal worden gehouden en waar het voor en tegen van bazars in het licht zullen worden gesteld. Zal het invloed hebben op de bazars in Den Helder en in andere gemeenten?

De gemeenten van GROOT-ROTTERDAM beginnen volgende week weer met hun bijbelschool. De voorgangers van de gemeenten zullen weer als docent optreden, maar, zo schrijft ds G. Vegter: „We hebben ook kursisten nodig". Dezelfde gemeenten hebben op 23 september een kontakt-conferentie gehouden in Zwijndrecht en het programma vermeldt tot 2 keer toe: „Community hymnsinging". Ook lazen we dat bij diverse evangelisatiesamenkomsten zullen optreden de „Glorysingers" en de „Gospelsingers". Wat een genot om in het rotterdamse kontaktblad ook te lezen dat er in Pernis 'n duo is dat gewoon „Blijde Klanken" heet. Waarom toch al die engelse import. We zingen toch ook geen engelse liederen?

In ZWOLLE wordt in de loop van oktober weer een grote interkerkelijke evangeliesatieaktie gehouden; „Licht over Zwolle". Deze aktie wordt ingeleid met een grootscheepse huisbezoekaktie waarvoor interkerkelijke teams worden samengesteld.

De voorganger van SITTARD is met de voorbereiding voor zijn preken kennelijk een flink stuk vooruit, want in de gemeentebrief van september kondigt hij alle zondagen van deze maand in één keer aan. Misschien heeft hij daaraan zijn vakantie besteed?

In LEIDEN wordt het winterwerk geopend met het klaarmaken van het bovenhuis boven de kerkzaal. Iedere woensdagavond wordt er gewerkt onder leiding van een broeder. Om er aan te kunnen meedoen, moet men een klein beetje de slag hebben van schilderen, betingelen en behangen en in het bezit zijn van een verfkwast. Zo druk zijn de broeders in Leiden dat de bijbelbespreking nog niet weer werd voortgezet....

In MAKKUM werd dit anders aangepakt. 2 broeders brachten hun vakantie al werkende door en schilderden het kerkgebouw aan de buitenkant op. De voorganger vraagt of dit iets is ter navolging van de broeders die hun vakantie nog te goed hebben.

In DELFZIJL gonst het van de aktiviteiten. Zo zeer dat er een aparte aktiviteitenkalender zal worden uitgegeven over de maanden sepember t/m april, waarop alle bizonderheden van het gemeentelijk leven vermeld staan en nog eens extra onder de aandacht, worden gebracht door het gebruik van verschillende kleuren. We hopen van Delfzijl een exemplaar te ontvangen om het in ons blad nader te kunnen bespreken. Verder heeft de raad der gemeente besloten de voorganger vrij te stellen van het zogenaamde officiële huisbezoek bij de leden van de gemeente, omdat het van groot belang geacht werd, dat hij nauwere kontakten zoekt met de vele gezinnen waarmee op de één of andere wijze een relatie bestaat. Zijn huisbezoek komt dus te staan in het teken van de evangelisaie.

In ALPHEN a/d RIJN is deze zomer de bijbelklas een dagje uitgeweest en de verslaggever is tot de konklusie gekomen dat een speeltuin wel zo geschikt is voor ouderen als voor kinderen. Want één van de leidsters heeft waarschijnlijk het plaatselijk record gebroken, daar zij ongeveer een half uur lang over een plankengevaarte rende dat half over het water hing. Dit is in ieder geval een medewerkster met een lange adem en dat is in het zondagschoolwerk van veel belang en niet alleen bij een uitstapje.

In HARLINGEN schrijft br. K. een reisverslag en hij wijdt daarin ruimschoots aandacht aan de gemeentezang. Hij betreurt het dat het psalmzingen onder ons achteruitgaat maar is wel van mening, dat het voor de gemeente tijd wordt om toch maar van de nu gebruikte Nederlands Hervormde bundel over te gaan op „Lofzangen en Gebeden". De redakteur van „De Band" is het daarin met hem eens en de E. R. van „De Christen" sluit zich hierbij graag aan.

J. R.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Mededelingen

Stichting Oud-Poelgeest

Op het oekumenisch-georienteerde vormingscentrum Kasteel Oude-Poelgeest te Oegstgeest wordt een tijdvragenweekend gehouden met als thema:

ATOOMTIJDPERK: KREET OF WOORD?

Deze bijeenkomst wordt gehouden op 6 en 7 oktober a.s.
Het thema roept de volgende vragen op:
— is het atoomtijdperk wezenlijk anders dan andere tijdperken?
— En zo ja, waarin zit dan het verschil?
— Welke gedachten en beelden, welke denkbeelden roept die term bij ons op?
— Wat zien we ervan?
— En hoe moeten we dat plaatsen in ons wereldbeeld en in onze levensbeschouwing?

Leiding: ir W. H. Dekker, vormingsleider op Oud-Poelgeest.
Prijs f 10,—.

Opgaven en inlichtingen: Kasteel Oud-Poelgeest, Oegstgeest.

PREDIKANTSVROUWENDAG

donderdag 4 oktober a.s., Merellaan 5 te Bilthoven.

Agenda:

± 10 uur opening.
Mej. A. J. Zwarts, direktrice Chr. San. van de Ned. Chr. vrouwen-geheelonth. unie, spreekt over **„de vrouw en het alkohol vraagstuk".**
Korte inleidingen over: „Vóór en tegen van een verloting", door resp. mevr. Vegter en mevr. Slort.
Ds B. Posthumus: **„Mormonen en Jehova getuigen".**

Mocht u zich nog niet opgegeven hebben, wilt u dat dan p.o. doen?

Tot ziens!
H. Vegter-ter Braak

Beroepingswerk

Aangenomen: naar Noordbergum, Th. van der Laan te Coevorden.
Beroepen: te Harlingen, R. J. Voorhaar te Vroomshoop.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 5 oktober 1962 Jaargang 79 Nr. 3647

Verborgen verlangen

Het is jammer dat „Weer of geen weer" op zondagmorgen wordt uitgezonden. Even kan ik er naar luisteren, ik moet immers straks preken, maar ik zou het soms langer willen doen. We ontvluchten zo graag de harde steden, de harde geluiden, en willen de wijdheid van het heideveld, de stilte van het water, het zingen der bossen zien en horen. Gister nog wilde ik een familie buiten de stad bezoeken. Maar vooral om terug langs het water en het riet te kunnen fietsen. En links de hofsteden, in de bescherming van bomen, die al door de herfst zijn aangeraakt. Wat kan het heerlijk stil zijn nu. Wat een pracht van licht valt er in deze tijd over de wereld. Wat is de wereld mooi. U moet het zelf gaan zien en horen. Niet in een optocht. U moet alleen gaan.

Soms vraag ik me af of onze profeten in de bijbel nu en dan niet ook poëten waren. Dichters. Of zijn dichters kleinzonen van profeten? Sommige van de bijbelse zieners hebben indrukwekkend over de schepping Gods gezongen. Misschien houd ik ook daarom zoveel van Jesaja. Als hij God en Zijn werken beschrijft, beklimt hij heerlijke hoogten.

De mannen van het Nieuwe Testament hebben vooral de mens in 't oog. Die mens moet wat gezegd worden, moet getroost en vermaand worden. Maar toch breekt ook daar de liefde tot de schepping door. En het is nog wel Paulus, die opeens verraadt hoe hij gekeken en geluisterd heeft als hij door wouden en woestijnen trok. Leest u ook zo graag het tweede deel van het achtste hoofdstuk van de brief aan de gemeente te Rome? O, het is een geweldige brief. Allemaal bergspitsen met daarnaast peilloze afgronden.. Tijd van eeuwigheid doorschoten. Branding Gods op onze kusten. Maar welk een oog, oor en hart openbaart deze agressieve Paulus als hij schrijft over de schepping. „Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods." „Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is."

Je zou dat niet verwachten van een man, die zich zo bezighield met de mens, en met God. Of toch, dat kun je juist verwachten van zo iemand. Het grote leed heeft zich over alles uitgebreid. Het leed van de dood. Van het tevergeefse. Van het onmachtig verzet tegen de vruchteloosheid. Wat heeft al dat leven, al die schoonheid vóór zin in een wereld, waarin alles lijdt en sterft? Is het niet om voorgoed te versagen en de dag der geboorte van al het heerlijke te vervloeken? Het is immers toch vervloekt?

Gelijk een hinde, die naar waterbeken smacht, zo smacht de ganse schepping naar de verlossing van de verwoesting. Hoe ik mij die verlossing en de konsekwenties van die verlossing denken moet? Ik weet het niet. Ik kan alleen maar meezuchten met de bloemen, de bomen en de dieren. Zuchten naar de heerlijkheid van God, die wij derven. En God weet ervan. „Zou Ik dan niet Ninevé niet sparen, de grote stad, waarin meer dan honderdtwintig duizend mensen zijn, die het onderscheid niet kennen tussen hun rechterhand en hun linkerhand, *benevens veel vee?*"

U en ik voelen dat wij nog maar staan aan het begin der grote daden Gods. Job heeft het over de schepping. Leest u hoofdstuk 26. Daar eindigt hij: „Zie, dit zijn nog maar de uitlopers zijner wegen, en slechts een fluisterend woord vernemen wij van Hem. Wie zou dan de donder zijner kracht kunnen verstaan?" Wij hebben nog maar de uitlopers zijner bergen. We zijn pas begonnen de heuvelen van het heil te beklimmen. De bergen wachten nog. De bergen met het uitzicht in het beloofde land, waar geen leed meer is. Waar het verlangen naar volkomen verlossing gestild is. Zoals God alleen dat verlangen kan stillen.

Dan is de barensnood geëindigd in de stille vreugde van het nieuwe leven, over het nieuwe leven, en is de ganse schepping ontkomen. Uitgeleid door Gods machtige hand. De mensen, de dieren, de bomen, de sterren - wij allen zijn in Gods hand.

HUIZINGA.

In dit nummer

eindelijk weer eens twee gemeenteberichten; voorts het vervolg van de artikelen over Daniël van de hand van ds Slort en verder de gebruikelijke rubrieken.

zand en zaad

Gisteravond stapte ik af bij een huis om de bewoners te begroeten. Het trof niet zo bar gelukkig, want de jongelui - man én vrouw, die samen met moeder het huis bevolken - waren juist van een vakantie terug gekomen. Dus spraken wij eerst over de vakantie. Wie weet achteraf nog waarom er bepaalde wendingen in een gesprek komen? Feit is, dat we opeens in de vroegere buurt, waar moeder eens woonde, ronddoolden. Dat was toch zo gezellig. We woonden er met vier gezinnen en ik geloof dat er wel veertig kinderen waren. Maar als er in het ene huis pannekoek gebakken werd, dan kreeg ieder kind wat mee. O nee, het waren allemaal geen arme mensen. Gewoon arbeiders. Maar wel een goed samenleven. De jongelui moesten toen wel even weg naar de andere ouders om te vertellen, dat ze er weer waren. Ik bleef nog een poosje zitten en verdween daarna naar een ander huis. - Vanmorgen was ik wat suf van 't zitten en liep naar de kapper.

Dat moet je wel nu en dan. Ik vond het niet erg dat ik op twee mensen moest wachten, die voor mij aan de beurt waren. Ze lazen een krant en bekeken plaatjes. Ik ook. Totdat de zitting weer kantelde en ik mij overgaf aan de zorgen van de haarsnijder. Eerst kwam het weer ter sprake, en dat is in dit land toch niet zo gek, en toen vroeg ik de man welke gesprekken er zo gevoerd werden in de salon. Er werden geen gesprekken gevoerd. Ieder zat met zichzelf en met een blad. Of hij dan wel eens praatte met de slachtoffers. Ja, dat wel. Waarover? Komt de politiek ter sprake? De gebeurtenissen van de dag? Nee, want je kent elkaar niet en dan snijd je die onderwerpen niet aan. Ik zei, dat dat dan vroeger toch anders was. O ja meneer, maar vroeger kende je de mensen. Dan zat je met een heel stel mannen, die allemaal geschoren moesten worden en geknipt. Scheren is er niet meer bij en voor knippen komen ze niet zo vaak. En zo blijf je wat vreemd voorelkaar. Dat mag in een dorp nog wat anders zijn, maar in de stad ken je mekaar niet. Ik zei: Dus kunnen we hier wel vaststellen, dat er nauwelijks nog bindingen onder de mensen bestaan. Zo is't, meneer. - Op de terugweg stapte ik bij iemand binnen. Het ging wel met de man, die ziek was. Maar toch geen wil meer om te leven. Of ik wel wist dat meneer X overleden was. Meneer X woont bij mij in de straat. Nee, zei ik. Toen ging ik naar huis.

En zette mij neer om u dit voor te typen. Om u een echo te geven van wat ik konstateerde: dat vandaag ieder voor zichzelf leeft. Leest u liever: op zichzelf? Of er veel verschil is? Nog eens, het mag zijn dat er op een dorp nog wat meer gemeenschapszin is; dat de buren daar nog meer betekenen dan een goede vriend in de verte. Maar in de stad, in de straat met de steeds wisselende bewoners; met bewoners, die zeer uiteenlopende beroepen hebben; die ver-van-elkaar-wijkende opvattingen over het leven hebben; in die straat is geen gemeenschap meer. Er wordt naast ons geboren en gestorven, getrouwd en gerouwd, maar het geschiedt binnenskamers en het gaat ons niet aan.

Gaat het ons niet aan? Strikt genomen niet, nee. Maar zijn we geen mensen? Huiveren we niet een beetje? Het wordt kil, koud, stil en eenzaam. Ik geloof niet dat men de oude samenleving kan doen herleven. Misschien vindt men nu en dan nog een stukje, een brokje van die gemeenschapszin. Maar voor de meesten is het een verhaal uit de tijd van moeder, of zelfs grootmoeder. Tegen deze achtergrond, die aan een onherbergzaam sneeuw- en ijsveld laat denken, moest de gemeente heerlijk afsteken. En dat doet ze ook. In de gemeente hebben we elkaar nog niet verloren. Daar scheiden ons geen welstand, kennis, bloed of bodem. Dit is wel een uitgezochte tijd om aan onze vrienden, onze medemensen buiten, te tonen, dat er een warme verbondenheid onder ons gevonden wordt. Ze moeten het toch gaan merken, dat onder ons een groot gevoel van saamhorigheid en van verantwoordelijkheid voor elkaar aanwezig is. Dat is ook evangelisatie. Ze moeten kunnen zeggen, als ze binnenkomen: Hier brandt de kachel. Ze moeten vragen: zijn jullie allemaal familie van elkaar? We kunnen de buitenstaander niet zoveel tonen aan kunstschatten, niet veel kultureel genot bieden, maar de schoonheid der gemeente ligt elders, zo mogelijk in het midden van een verkillende wereld zich openbarend.

HUIZINGA.

Lectuur stands

(ingezonden)

U behoeft waarschijnlijk niet overtuigd te worden van het grote belang en de enorme invloed van het gedrukte woord. U hebt wellicht in een dagbladbericht ook gelezen, dat de Sowjet Unie in 1961 ongeveer 100 miljoen boekdelen met Chroetsjew's geschriften in niet-kommunistische landen verspreid heeft.
De resultaten daarvan zijn niet te loochenen.
Het aantal verspreide bijbels in 1961 bedroeg daarentegen „slechts" 55 miljoen. Dit is slechts één voorbeeld, dat met vele welsprekende bewijzen, van het belang en de invloed van lektuur te vermeerderen valt.

Lektuurstands

Ook in het plaatselijk werk van Christus' kerk in pastoraat en apostolaat, kan lektuur van grote betekenis zijn! Onder meer door het gebruik van een lektuur- of boekentafel.
Het is ons door gesprekken met verschillende predikanten bekend, dat de mogelijkheden en wenselijkheden van 'n lektuurstand wel gezien worden. Men ziet echter op tegen de kosten van een stand of het hoe van de opzet, de rompslomp van de organisatie of de veelheid van in aanmerking komende boeken.

BKV = dienstverlening

De BKV werd op deze wijze gekonfronteerd met de vraag van de kerken naar lektuur- en boekenstands .
De BKV is daar gelukkig mee, omdat zij bij haar dienstverlening aan de kerken, door beschikbaarstelling van hulpmiddelen, gaarne uitgaat van de reëele behoeften, die er in de kerken bestaan. Zo werkt de BKV bij de beschikbaarstelling van velerlei lektuuruitgaven, de foto-expositie „Zie Gods Schepping", kiosken en tenten voor kerkewerk in vakantiecentra.
Zo wil de BKV ook gaarne werken bij het verstrekken van lektuurstands.
Na overleg met mensen uit de praktijk werd door de BKV een lektuur- en boekenstand ontworpen.

Uw wensen:

Er werd rekening gehouden met:
— minimale kosten,
— max. expositiegelegenheid, en toch
— goede kwaliteit en
— klein formaat.

Onze hulp:

Teneinde de kosten zo laag mogelijk te houden, wordt de stand als eenvoudig bouwpakket verstrekt.
De vergoeding bedraagt ƒ 50,—.
Voor dit kostenbedrag wordt een bouwpakket gezonden, met de volgende inhoud:
— 1 tafelblad van 110 bij 60 cm.
— 2 zijpanelen van 82 bij 22 bij 9 cm.
— 1 expositiewand van 100 bij 80 cm.
— 3 eikenhouten leggers van 100 x 5 cm
— 5 verbindingslatten.
— schroeven, lijm, beits in kleur naar keuze.
— en een montage-schema.
Het tafelblad, de zijpanelen en de expositiewand zijn vervaardigd uit zwaar multiplex.
De schroefgaten zijn aangebracht en al het materiaal is geschuurd.

Aan rustige wateren

Die lastige vrijheid

„Van toen af keerden velen van zijn discipelen terug en gingen niet langer met Hem mede. Jezus zeide tot de twaalven: „Gij wilt toch ook niet weggaan?”.
(Joh. 6 : 66-67).

Zit u ook wel eens in uw maag met de „christelijke vrijheid”? Uw voorganger wèl! Zie hem maar eens zitten zweten op zijn preek. 't Wordt een heel erg goede deze keer, over het onderwerp: „Dient de Here”, keurig in punten verdeeld.
't Gaat over het dienen van God met je hart, je geld, je tijd, je gaven.... En het laatste punt gaat over „Dient de Here met b l ij d s c h a p”.
Dominé is echt tevreden over deze preek.

Maar wanneer hij in gedachten de gemeente voor zich ziet, zucht hij. Daar zit broeder J. Wat luistert hij goed. Veelbelovend! Maar dominé weet maar al te goed, dat br J. na afloop van de dienst geen cent meer in de collecte doet dan anders.

Hij blijft geldgierig!
En zuster G. Ze zit nou al te wriemelen van verveling, want de zee van tijd die ze, als ongetrouwde vrouw, bezit zal ze net als altijd blijven gebruiken voor zich zelf en haar kletspraatjes....
Er komt nóg een zucht en de preek lijkt opeens veel minder geslaagd. Eigenlijk heeft de Heer de zaak niet goed bekeken. Wat helpt al dat prediken in zijn Naam, wanneer hij zijn dienaren er niet een flinke stok, om achter de deur klaar te zetten. bij geeft? Een paar jaartjes hellepijn, bijvoorbeeld, in geval van hardnekkige ongehoorzaamheid. God laat zijn kinderen veel te veel vrij. „Wil je niet opstaan, blijf je maar liggen...”

Zit u ook wel eens met dat probleem, maar dan wat betreft uw eigen leven? Zou u soms niet wensen, dat God, wanneer Hij iets van ons vraagt, wat meer dwang ging uitoefenen? Die vrijheid is zo lastig. Het blijft er zo gemakkelijk bij om gehoorzaam te zijn!
Eigenlijk is het leven onder de wet, met zijn strafbedreiging, gemakkelijker. Je weet dan tenminste waarom je gehoorzamen moet. In de hel komen doet niemand graag.
Maar de Heiland gebruikt geen dwangbuis. Wanneer een grote groep volgelingen Hem de rug toekeert, laat Hij de overgeblevenen merken, dat er geen engel met vlammend zwaard staat op de weg naar het vroegere „paradijs”. „Gij wilt toch óók niet weggaan?” Dat kán dus wel!
Weglopers? Laffe kerels! Ja? Weg gaan, al is het de verkeerde kant uit, kan soms meer moed en vastberadenheid vragen dan het klakkeloos blijven hangen van vele christenen!

Christus houdt niet van die „plakkers”, die van geen weggaan weten, en maar blijven praten. „Niet een ieder die daar z e g t „Here, Here” zal ingaan, maar die d o e t de wil mijns Vaders!”

Besluit dan nu eindelijk! Weggaan? Dan nu dadelijk, van nu af!

Blijven? Natuurlijk! Want:

„Tot wien zullen wij heengaan?

Gij hebt woorden van eeuwig leven!”

Blijven? Dan nu ook gehoorzamen: offeren! Geld, tijd, wrokgevoelens, afgunst.

Blijven? Ja Heer, want Uw liefde voor ons is een betere stok achter de deur dan alle verschrikking van de hel samen.

Nw.-Weerdinge — C. v. Wier

Voor de „ruimere kas”

Bovendien bestaat de mogelijkheid om deze stand met een kast als onderbouw voor totaal *f* 150,- te verstrekken.
Ook kan de stand apart gemaakt worden, aangepast aan de situatie ter plaatse. Wij hopen hiermee voor velen de moeilijkheid van het hoe van de stand en van de kosten opgelost te hebben.
Wij helpen echter nog meer....

Nog meer

Wij willen het U graag zo gemakkelijk mogelijk maken! Omdat wij overtuigd zijn van de grote waarde, welke een lektuurstand in uw kerk hebben kan. Daarom kunnen wij U ook van dienst zijn met suggesties voor de bevoorrading van uw lektuurstand.

Een gratis gids

Een gratis gids met een opgave van de uitgaven, welke voor lektuurstands in aanmerking komen en waaruit U een keuze maken kunt.
Deze lijst is zo breed mogelijk samengesteld, in overleg met verschillende predikanten en met de „Protestantse Stichting tot bevordering van het bibliotheekwezen en de lektuurvoorlichting in Nederland”.
U vindt in deze lijst een selektie van lektuuruitgaven van:
— Geref. Traktaatgen. Filippus
— Hervormd Lektuurbureau
— De Lichtdrager
— Nederl. Bijbel Genootschap
— Ver. tot Verspreiding der Heilige Schrift
— Bijbel Kiosk Vereniging
en andere lektuurorganisaties.
— verschillende uitgeverijen, zoals bv. Boekencentrum, J. H. Kok N.V., Ten Have, La Rivière e.a.

Voorts ontvangt U als bezitter van een lektuurstand regelmatig aparte boekenlijsten met suggesties voor Gezinsweek, Kerstfeest, Pasen, Pinksteren, enz.

Bevoorrading

Deze aanbevelingslijsten kunnen tevens als bestellijsten dienst doen.
U kunt natuurlijk ook rechtstreeks bij de verschillende verenigingen en bij de plaatselijke boekhandel uw lektuur bestellen.
Met één besteladres voor alle uitgaven en één adres voor verrekening zal uw administratie echter veel eenvoudiger kunnen zijn.
Bovendien geven wij U het recht van retournering, mits de niet verkochte lektuur onbeschadigd is. Ook wordt op verschillende uitgaven een bepaalde kommissie toegestaan.
Eén bericht aan ons bureau is voldoende voor het verkrijgen van nadere inlichtingen. Wij hopen ook U van dienst te kunnen zijn!

Bijbel-Kiosk-Vereniging Keizergracht 756
Amsterdam, tel. 020-37348, postrek. 230703

ATTENTIE

Wegens ernstige vertraging in de toezending van de kopij bij de posterijen is het mogelijk, dat de korrektie van dit nummer niet in alle opzichten geheel vlekkeloos is. Het feit, dat U Uw weekblad toch nog tijdig ontvangt moge daarvoor voldoende verontschuldiging zijn.

Kr.

WERKDAG

Reserveer deze dag nu reeds. Alle onkosten worden vergoed.
Nadere mededelingen volgen.

Afd. Hengelo (O.).

„DE CHRISTEN”

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen”, Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

BROKSTUKKEN

De gemeenten die kerken bouwen, mogen er wel aan denken dat er in de nabije toekomst veel parkeerruimte voor auto's nodig zal zijn. We verheugen ons erover dat er zoveel autobezitters komen. Vooral de leden die ver van de kerk verwijderd wonen, kunnen nu gemakkelijk die afstand overwinnen. Bovendien kan nu een andere vijand van het kerkgaan - het slechte weer - zonder enige moeite verslagen worden (als tenminste het slechte weer de echte vijand is die de mensen weerhoudt).
Verder wordt het nu steeds beter mogelijk hen die wegens zwakte, invaliditeit of hoge ouderdom niet meer in staat zijn op eigen krachten naar de kerk te gaan, per auto daarheen te vervoeren.
Het is hartverwarmend, te horen hoe in sommige gemeenten dat autotransport geregeld is. En met hoeveel plezier deze leden-op-vier-wielen deze broederdiensten bewijzen.
Of het overal zo is? Ik ben er niet helemaal zeker van. 't Is maar, hoe je achter het stuur zit: als bezitter of als rentmeester. En wat je oog ziet: alleen maar je eigen wereldje of ook de behoeften van de naaste.
In Canada (Kitchener) kwamen in de eerste week van augustus doopsgezinden uit alle windstreken der aarde bij elkaar. Een van de middelen, waarvan de gastheren zich bedienden om hun gasten duidelijk te maken dat ze echt welkom waren, was het beschikbaar stellen van zogenaamde „courtesey-cars". Deze hoffelijkheidsauto's stonden na iedere vergadering of zitting van het kongres gereed om de gasten naar hun verblijven te brengen. We lazen van een gastvrouw, die in haar huis 23 buitenlandse bezoekers had opgenomen voor de duur van de konferentie, en van een andere, die haar gasten (uit Nederland) zelf iedere dag kwam brengen en halen, telkens 60 mijl (= pl.m. 100 km) heen en terug. Dat is 400 km per dag.
Moest er eigenlijk niet in iedere gemeente een *transportgroep* gevormd worden van autobezitters, die op zich nemen samen het transport van hen waarover we hierboven schreven, te verzorgen? Met één centraal adres, waaraan men zich richten kan ingeval bijstand nodig is?
Een nieuwe tijd geeft nieuwe mogelijkheden voor het betoon van broederschap. Initiatiefnemers gevraagd.

Ja, en nu we het over zo'n transportploeg hebben: zou er ook geen mogelijkheid zijn in onze gemeenten om een *onderhoudsploeg* op de been te brengen van een man of vijf zes, een beetje veezijdig samengesteld, waarvan de een een technische knobbel heeft, de ander schilder-kapaciteiten, en nog weer een ander hamer-en-zaagbegaafdheid bezit, en die samen bereid zijn alle mogelijke kleine (en misschien ook grotere) reparatie-, onderhouds- en verbeteringskarweitjes te verrichten? Er is nog zoveel talent onder de gemeenteleden dat niet gebruikt wordt ten dienste van de gemeente. Er zijn heel wat hobby-isten, die op deze wijze de gemeente prachtige en uiterst waardevolle diensten zouden kunnen bewijzen en hun hobby kunnen maken tot dienst van de Heer.
Misschien iets voor onze raden om eens over te gaan denken?

Een christenwinkelier in Ohio maakte tijdens het doopsgezind wereldkongres een belangrijke opmerking. Hij zei: Zou ik verantwoord zijn als ik voor Gods zaak minder hard werkte dan voor mijn eigen zaak? Dat is echt een woord om even over na te denken. Velen onzer doen iets in de gemeente. Doen we het met dezelfde toewijding als waarmee we onze eigen belangen behartigen? Even stipt? Zijn we even stipt op tijd in de zondagsschool aanwezig, als we het zijn op het kantoor waar we werken? Werken we even hard aan de uitbreiding van het werk dat we in de gemeente doen als we werken aan de uitbreiding van onze eigen zaak? Als ieder huisbezoek ons een rijksdaalder opleverde, zouden wij (ouderlingen, huisbezoekbroeders, voorgangers etc.) dan meer bezoeken afleggen dan nu het geval is?
Aha, ik moet stoppen.
Uw liefdedienst o God is heerlijk....

Wf.

---

uit ons uniebureau

In de Gruno-stad kwam verleden week de unie-kommissie in vergadering bijeen. Het was goed in het „hoge Noorden" te vertoeven en daar de gastvrijheid te ervaren zowel van „Noord" als van „Zuid". De unie-kommissie kwam de ene dag bijeen in één der vele zalen van het prachtige nieuwe kerkgebouw „De Cirkel" van Groningen-Noord en de volgende dag in de van ouds bekende leerzaal van Groningen-Zuid. Onze beide gemeenten in deze metropool van het Noorden ontwikkelen een verblijdende aktiviteit!
Een van de vraagstukken, die ter diskussie stonden, was het hulpwerk onzer gemeenten en de relatie tot de zending. Daartoe was mr. P. Mostert, die zitting heef in het bestuur van de stichting Oecumenische Hulp, in ons midden. De bespreking hierover was geïnteresseerd en interessant. Is het hulpwerk een andere vorm van zending? Moet de zending, zoals die tot nu toe verstaan werd, geïsoleerd geaccentueerd worden of meer in kombinatie met praktisch hulpwerk zich opnieuw ontplooien? U bemerkt, dat hier vragen liggen, welke nadere bestudering en regeling vragen. De unie-kommissie verblijdt er zich inmiddels over, dat onze gemeenten zowel spontaan voor het hulpwerk (b.v. ramp in Perzië) bijdragen als ook offeren voor de zending. En daarnaast blijven ook de andere gezamenlijke taken de aandacht houden.
Een ander vraagstuk: moeten de pensioenen onzer emeriti - en voorgangersweduwen ook opgetrokken worden? Het pensioenfondsbestuur had deze vraag aan de unie-kommissie voorgelegd en zelf al bevestigend beantwoord. De unie-kommissie stemde daarmee in. Wel gaat dit gepaard met een verhoging van de bijdrage aan het pensioenfonds (en daarmee van de unie-kontributie), maar deze last zal zeker niet als een „last" gelden. Natuurlijk heeft het pensioenfondsbestuur deze vraag ook aan onze gemeenten voorgelegd. Van de „kommissie van vijf", ingesteld door de algemene vergadering ter bestudering van de organisatie en werkwijze van de unie, is een rapport ontvangen. Uiteraard hebben ook onze gemeenten dit rapport ontvangen. De unie-kommissie stelt zich voor, dat de suggesties, in dit rapport aangegeven over beleid en organisatie, voor onze gemeenten aanleiding kunnen zijn tot nadere bezinning en bestudering, welke zich kan konkretiseren in een voorstel voor de agenda van de algemene vergadering in 1963. De unie-kommissie ziet met belangstelling zulke voorstellen vanuit onze gemeenten tegemoet.
Ook de verhouding van de unie tot de oekumene zal 'n nadere bespreking vragen naar aanleiding van het te ontvangen rapport van de desbetreffende studie-kommissie. Dit vraagstuk en de andere vraagstukken zijn er oorzaak van, dat de unie-kommissie op 17 november in één extra vergadering bijeen komt ter bespreking daarvan. Ook zal dan een mogelijke uitbreiding van het perssekretariaat overwogen worden.
Wat voor „mannen-werk" bestaat er eigenlijk in onze gemeenten? De unie-kommissie is daarvan niet op de hoogte. Het heeft toch wel zijn goede zijde om daarvan meer te weten. Daarom is naar alle gemeenten een schrijven gegaan met desbetreffende vragen. Denken onze raden en sekretarissen eraan om hierover naar het Unie-bureau te schrijven? En wat zou het zijn, als eens een bloeiend „mannen-werk" in onze gemeenten ontstond!
Wat de door de unie-kommissie gedane benoemingen betreft, kan ik kort zijn. Alleen de volgende wijzigingen zijn er gekomen. In het U.B.S. is br E. Moerke gekozen we-

Nader bezien

Gouverneur Ross Barnett, ouderling der baptisten.

De Ver. Staten maken weer een crisis door in de verhouding van blank en zwart. Dit keer gaat het om de toelating van een negerstudent tot de universiteit van Mississippi. Volgens de laatste berichten (maandagmiddag) hebben de federale troepen hem in de universiteit gebracht en zijn er bij relletjes al twee doden gevallen. Hoe erg dit alles ook is, er is onmiskenbaar vooruitgang te bespeuren in het rassenvraagstuk in de Ver. Staten. Tot dusverre zijn alle crises zonder uitzondering geëindigd met een kleinere of grotere overwinning van de voorstanders van de intregatie van beide rassen. Het ziet er naar uit, dat ook dit keer de federale regering in Washington de uiteindelijke overwinning zal behalen.

Het grijpt mij altijd aan te weten, dat in deze worsteling onze amerikaanse geloofsgenoten zo verdeeld zijn. Gouverneur Ross Barnett van de staat Mississippi is baptist, zelfs ouderling van een baptistengemeente. Over deze broeder schreef de N.R.C. verleden week:

„Gouverneur Barnett heeft zich laten kennen als een hardnekkige verdediger van de rassenscheiding. Hij heeft zijn politieke succes in Mississippi juist te danken aan zijn fanatieke racisme. Twee citaten van deze man doen de ronde en zij maken duidelijk in welke geestelijke hoogmoed hij leeft. „God is de eerste rassenscheider geweest. Hij heeft ons blank geschapen omdat hij ons blank wilde hebben en het is zijn bedoeling, dat wij zo blijven", aldus deze ouderling van de baptisten, die betoogt, dat sociale integratie altijd geleid heeft tot de ondergang van het blanke ras. „Wij willen niet drinken uit de beker van de genocide".

Op dezelfde dag, dat de N.R.C. dit verhaal over Barnett publiceerde, vertelde de radio, dat Dominé Martin Luther King, de bekende baptist en negerpredikant, ook al op het toneel van de strijd was verschenen om de actie van student Meredith op zijn eigen, geweldloze manier te steunen. Daarbij is hem door een fanatiek aanhanger van de John Birch Society, geharnaste voorstanders van de segregatie, een pak slaag toegediend. King, aldus de radio-nieuwsdienst verzette zich niet, aangezien hij tegen ieder gebruik van geweld is.

De gouverneur en de dominé zijn waarschijnlijk niet de enige baptisten, die aan beide kanten tegenover elkaar staan. Vele negers zijn baptist en vele zuidelijken zijn baptist. Wat een verschrikkelijke en tragische situatie! Wij prijzen onze beginselen tegenover kerk en wereld aan als de beste belichaming van het nieuwtestamentisch christendom; wij zijn er trots op, dat we op het gebied van maatschappelijke en politieke vraagstukken elkaar zoveel vrijheid laten. Maar wat heeft dit nog met het nieuwe testament te maken, wanneer deze „vrijheid" er toe leidt, dat het evangelisch gebod van de broederliefde op zo flagrante wijze geschonden wordt? Ouderling Ross Barnett doet de zaak van Christus èn de zaak van de baptisten veel kwaad.

J. R.

---

gens periodiek niet-herkiesbaar-zijn van br D. Olijslager. Br Olijslager verdient de dank van geheel onze gemeenschap voor wat hij aan opbouwwerk gedaan heeft door middel van zijn diensten voor de Bouwstichting! In het Tabitha-besuur zijn gekozen: mej. C. van Druten, mevr. M. Vegter-ter Braak en ds J. Broertjes, respektievelijk in de vakatures van mevr. C. M. Meester-Huyzer, mevr. I. Schlüter-van der Heide en ds G. W. Tijman. In de Unie-radiokommissie is ds M. G. Boeschoten de opvolger geworden van ds J. van Dam.

Zij die van hun funkties afscheid namen hebben de dank voor hun diensten jegens onze gemeenschap op hun plaats bewezen en de nieuw gekozenen zijn hartelijk welkom, vertrouwende dat zij met ambitie hun werk zullen doen waartoe ze geroepen zijn tot heil van onze arbeid voor de Heer!

T. JANSMA.

Gemeenteberichten

DELFZIJL - (Korr.). Nauwelijks waren de vakanties ten einde of we mochten weer enkele bijzondere diensten houden, waarvan we u gaarne deelgenoot willen maken.

Zondag 16 september hadden we het zangkoor uit Groningen-Noord als gasten in ons midden, welk koor in de morgendienst enkele fijne liederen ten gehore bracht.

In de middagdienst werkte ons eigen koor mede, terwijl 's avonds een zangdienst werd gehouden waarin beide koren zich van hun beste zijde liet zien en horen. Het samenzijn met onze broeders en zusters uit Groningen was zeer hartelijk en ongedwongen.

Al met al was het een prachtige dag waarvan we geloven dat èn het Groninger koor èn onze gemeente met grote dankbaarheid aan terugdenken. Zulke dagen vragen om herhaling.

Zaterdag 22 september en zondag 23 september hadden we onze eerste evangelisatieavonden in dit seizoen, en was ds Zijlstra uit Eindhoven en „de Gospelsingers" uit dezelfde stad in ons midden om door woord en lied het blijde evangelie te brengen.

Bezielend was het woord dat we mochten beluisteren, en ook de Gospelsingers zongen met grote overtuiging hun mooie liederen.

Met stille aandacht is er door velen geluisterd, en hoewel we direkt geen vruchten zagen, toch zijn we overtuigd dat — waar dit alles gedaan werd uit liefde tot den Heer — zeker vruchten zal dragen.

Dat de komende wintermaanden niet alleen voor onze gemeente, maar vooral onze gemeenten mogen zijn tot verdieping van ons persoonlijk geloof en tot redding van velen.

HARDERWIJK - (H. A., E.). Zoals U weet houden we elke zondagmiddag diensten in het wijkgebouw. Verschillende sprekers gingen ons voor in de dienst, totdat we op voorstel van de moedergemeente Apeldoorn om de 14 dagen konden rekenen op ds D. Slort. De diensten daar tussen liggend werden verzorgd door br De Vries die dit gedurende een viertal jaren onder ons deed.

In die tijd verzorgde br De Vries ook de bidstondavond en het bijbelclubwerk. Gezien de leeftijd van br De Vries, hij is n.l. al 72 jaar, meende hij zich terug te moeten trekken om een rustiger levensavond te kunnen genieten bij zijn kinderen te Eindhoven.

Toch wilden we dit gebeuren niet ongemerkt voorbij laten gaan en zo was het zondag 16 sept. l.l. dus de afscheidsdienst waarin br De Vries voor 't laatst voorging. Zeer velen waren bij deze dienst aanwezig o.a. het zangkoor van Apeldoorn en meerdere leden die met een bus waren gekomen.

Ook de „Gospelsingers" uit Eindhoven verleenden hun medewerking. Ook velen uit Harderwijk waren aanwezig, totaal ± 160 bezoekers.

Br De Vries bepaalde ons bij Exodus 4 vers 2 waarin God tot Mozes zegt: wat hebt gij in uw hand? en als reactie daarop Mozes' antwoord: een staf. Hij moet getuigen voor de Farao. Met deze staf zal hij wonderen doen.

God zegt tegen ons: „Wat bezit gij", en ons antwoord moet zijn „Het Woord, de bijbel"; want ook wij moeten getuigen zijn. God zendt ons, mits......

Vervolgens memoreerde br De Vries zijn tijd doorgebracht in Harderwijk. Deze stad was hem lief geworden, ook rouw was hem niet gespaard gebleven. Toch, met veel enthousiasme heeft hij hier mogen wonen.

Hierna sprak namens de groep onze ouderling br Hoekman, die in welgekozen woorden de dank vertolkte en als herinnering br De Vries een zakbijbel aanbood.

Ds D. Slort, tevens als afgevaardigde van de gemeente Apeldoorn, schilderde, in treffende woorden de samenwerking en de bereidheid die er altijd was.

Ook anderen getuigden van de prettige gesprekken die gevoerd en van de banden die gelegd zijn.

Nadat br De Vries allen had bedankt voor het vele goede in Harderwijk ondervonden, bood hij de groep Harderwijk een avondmaalstel aan.

Het zangkoor uit Apeldoorn liet zeer toepasselijke liederen horen, terwijl de „Gospelsingers" ook hun liederen ten beste gaven.

Het was een middag, zo groots van opzet dat we allen er door zijn gezegend.

We wensen br De Vries een rustige levensavond en willen hem nogmaals hartelijk danken voor het werk hier in Harderwijk gedaan; wij hopen hier door te gaan met het werk dat eens is begonnen in de wetenschap dat God ons helpt omdat het gaat om mensen te winnen voor Zijn Koninkrijk.

Beroepingswerk

Ds. W. Veenstra heeft het beroep van de gemeente te Deventer *niet* aangenomen.

DRS D. SLORT OVER

De profetie van de zeventig weken (3)

(Dan. 9 : 24-27)

„En na de twee en zestig weken, zal een gezalfde worden uitgeroeid, terwijl er niets tegen hem is" (vers 26). We hebben hier, in ons vorig artikel, de Messias aangeduid gezien. Moeilijk zijn de woorden: „terwijl er niets tegen hem is".
Letterlijk: „hij heeft niets" - Christus had niets toen Hij aan het kruis hing. Anderen leggen het aldus uit: „Hij heeft niemand", d.w.z. tot helper. Weer anderen menen: dat er niets tegen Hem is, dat Hij onschuldig is.
Het vers vervolgt: „en het volk van een vorst die komen zal, zal de stad en het heiligdom te gronde richten". Welke vorst en welk volk worden bedoeld? Wij menen, de Romeinen, de vorst is Titus, en de gebeurtenis waarop dit vers slaat is de verwoesting van Jeruzalem in 70 n. Chr. Jeruzalem werd van de heidenen vertreden. De mening dat hier met Jeruzalem de kerk zou bedoeld zijn, berust op allegorisering, en wordt door ons niet gedeeld.
In Amerikaanse kringen vooral ziet men in de vorst, die de stad en het heiligdom tegronde richt, de Antichrist. Dit kan echter niet de meest voor de hand liggende verklaring zijn, het volk en de vorst behoren bij elkaar. Is het volk, het Romeinse volk, dan is de vorst die hier bedoeld wordt niet een vorst, die nog in de toekomst op het toneel verschijnen moet. Daartegen kan niet worden ingebracht, dat er staat „het volk van een vorst die *komen zal*, want daarmede wordt alleen gezegd, dat voor Daniël de komst van de vorst, in de toekomst ligt. Vanuit Daniël's standpunt wordt dit gezegd. De verwoesting van Jeruzalem heeft de verstrooiïng van het Joodse volk ten gevolge gehad. Nu is het zo, dat sinds 1948 de staat Israël er is, en vele verstrooiden van het huis Israëls teruggekeerd zijn doch daarmede is het joodse vraagstuk nog niet tot een oplossing gebracht. De verwoesting, de verstrooiïng is nog niet ten einde. Eerst aan het einde van de zeventigste jaarweek, het laatste zevental, zal de omkeer komen en de heilstijd aanbreken.
Het laatste deel van vers 26 luidt: „maar zijn einde zal zijn in de overstroming; en tot het einde toe zal er strijd zijn; verwoestingen, waartoe vast besloten is".
Zijn einde, wiens einde is dat? Is dat het einde van die vorst (van Titus?) Of wordt het einde van de stad bedoeld? Het laatste zal o.i. bedoeld zijn, het einde van stad en tempel en het nationale bestaan van Israël. Dat einde wordt getekend als een *vloed*. Dit woord komt ook voor in Nah. 1 : 8. De vloed is een beeld van het gericht Gods. We zouden kunnen denken aan de zondvloed of aan de Rode Zee, die de Farao van Egypte met zijn heir, overstroomde.
De verwoestingen zijn vast besloten. De verwoesting zal compleet zijn, dat was niet het geval bij de strijd met Antiochus Epihanes.
We komen nu aan het laatste vers, dat aldus luidt:
„En hij zal het verbond voor velen zwaar maken, een week lang; in de helft van de week zal hij slachtoffer en zijn offer doen ophouden; en op een vleugel van gruwelen zal een verwoester komen, en wel tot aan de voleinding toe, en waartoe vast besloten is, dat zal zich uitstorten over wat woest is".
En hij - zo begint het vers. Wie is die hij? Wij verstonden dit schriftgedeelte Messiaans. Met deze „hij", willen we dan ook de Messias aangeduid zien. Hij is het, die **de Zijnen vast** doet staan in het verbond, dat Hij met hen (Israël) sloot.
Zo lezen we in Jes. 53 : 11 „door Zijn kennis, zal Mijn knecht, de rechtvaardige velen rechtvaardig maken". Het verbond zal zich krachtig tonen, aan velen.
Het zal zich bizonder krachtig betonen, door het feit van de dood van de Messias. De kruisdood van onzen Heer verleent aan het verbond de grootste kracht.
Het is het zelfde, het oude verbond, met Israël gesloten - dat door Christus aan kracht toeneemt, en zó tot een nieuw verbond wordt.
In een studie, nl. „Israël en de kerk" uitgegeven in opdracht van de Generale Synode der N.H. kerk (Lectuurbureau der N.H. kerk, Prins Hendrikstr. 53 Den Haag) staat te lezen op pag 14:
Deze term (het nieuwe verbond) verleidt ons zo gemakkelijk tot de gedachtengang: „Er is een nieuw verbond tot stand gekomen; dus heeft het oude afgedaan; en dus heeft ook het oude verbondsvolk afgedaan en behoeft er praktisch alleen maar met een „nieuw" verbondsvolk gerekend te worden". Echter in Jer. 31 : 33 wordt, zoals in genoemd rapport terecht wordt opgemerkt, dit nieuwe verbond gemaakt „met he huis van Israël".
Ik citeer nog eens uit „Israël en de kerk", „Van een verbondsvolk uit de heidenen is zelfs op deze centrale plaats geen sprake. Ook wordt in dit bijbelgedeelte niet over een nieuwe Thora (= wet) gesproken, die in de harten geschreven wordt. „Het nieuwe verbond betekent niet een schrapping van het eerste verbond, maar veeleer een herstel, een herleving ervan in een nieuwe, onvernietigbare gestalte (pag. 15)".
In die zin hebben we te verstaan: het zwaar maken van het verbond. Nà de 62 zeventallen, dus vallend in het zeventigste zevental, vond de uitroeiïng van de Messias plaats en het zich krachtig betonen van het verbond. Ook zal in de helft van dit laatste zevental, slachtoffer en spijsoffer ophouden. Immers de dood van de Messias, maakt niet alleen het verbond krachtig, maar stelt al de offers in de schaduw. Na de dood van Christus, hebben slachtoffer en spijsoffer hun tijd gehad. De rest van dit laatste vers luidt: „en op een vleugel van gruwelen zal een verwoester komen". Hier wordt weer op het Romeinse leger de aandacht gevestigd, dat snel als met vleugelen voorzien, opmarcheert. De Romein deed z'n werk grondig „tot aan de voleinding toe" - zó dat er niets meer te verwoesten overbleef, de verwoesting was radicaal, maar ook vastbesloten, een verwoesting die zich uitgoot als een watervloed, als een overstroming, over hetgeen verwoest werd, nl. Jeruzalem en de Tempel! Eèn in donkerheid eindigende profetie? Toch niet, lees nog eens vers 24! De dood van de Messias, bracht het heil, het nieuwe verbond, voor Israël en voor ons!

(Slot volgt)

Leestafel

Twee belangrijke boeken over de Oecumene.

Nu onze aansluiting bij de Wereldraad der Kerken weer in discussie is, moeten wij ons rekenschap geven van de wezenlijke betekenis van de oecumenische beweging. Daar hebben wij in het algemeen nog niet te veel aan gedaan. Noch voorstanders noch tegenstanders hebben zich veel moeite gegeven om tot een werkelijke confrontatie te komen. Daarom kan het van belang zijn om hier in het kort twee boeken aan te kondigen, die ieder op verschillende wijze het oecumenische vraagstuk aan de orde stellen.

Prof. dr H. Berkhof deed bij Callenbach een studie verschijnen onder de titel: *„De Katholiciteit der Kerk"*, die in het bizonder aandacht besteedt aan de vraag wanneer een kerk werkelijk „katholiek" kan heten. Dit is van betekenis in verband met het a.s. concilie van de kerk, die zich de enig werkelijke katholieke noemt. Het roept ook verschillende critische vragen op, die we binnenkort in enkele artikelen hopen te stellen. Alles samengenomen een zeer belangrijk boek.

Dr W. F. Golterman publiceerde in de Volksuniversiteitsbibliotheek een werk onder de titel *Eenheid in de Chaos der Kerken* (Haarlem, Erven F. Bohn, ingenaaid *f* 5.50). Reeds de serie, waarin dit boek is opgenomen wijst er op, dat het een geheel

ander karakter heeft dan Berkhofs studie. Het wil voor alles oriënteren over de oecumenische beweging, over de Wereldraad en over de daarbij aangesloten kerken. M.i. is dr Golterman daarin goed geslaagd, zodat zijn boek zich bizonder leent voor een inleidende studie van het oecumenische vraagstuk. Voor alles zou ik de tegenstanders en de critici van de Wereldraad dit boek willen aanraden, omdat het zo uitstekend voorlicht. Het is geen propagandageschrift, al is het gedragen door een warme liefde voor de oecumenische beweging. Voor een juiste oordeelsvorming is voor alles kennis van zaken nodig en die kennis is in dit boek te vinden.

J. R.

Wij en onze kinderen

Misschien hebt u gelezen of gehoord van de rel, die is ontstaan door de beslissing van 't Hooggerechtshof, waarbij het gebed op de Amerikaanse openbare scholen, de z.g. „public schools", in strijd met de grondwet wordt geacht. De opsplitsing van het onderwijs in openbare en bijzondere scholen, zoals wij die in ons land kennen sedert de schoolstrijd in de vorige eeuw, is daar veel minder ver doorgevoerd dan bij ons. De Rooms-Katholieken hebben er wel veelal hun eigen „parochial schools", waarvoor ze subsidie uit de overheidsmiddelen willen ontvangen, maar de Protestanten zijn daar over het algemeen huiverig voor. Zij stellen, dat door subsidiëring van het bijzonder onderwijs de scheiding tussen kerk en staat wordt bedreigd of komt te vervallen en dat de godsdienstige opvoeding van de jeugd allereerst een taak van de ouders is, niet van de school.

Men kan over het voor en tegen van bijzonder onderwijs verschillend denken. Dat doet men trouwens in Baptistenkringen ook, ofschoon in ons land de meeste ouders hun kinderen naar de christelijke school sturen. Vroeger werden onze kinderen daar soms niet voor vol aangezien. Zo kon het gebeuren, dat meester in de klas aan de kinderen vroeg, wie van hen nog niet gedoopt was. Totdat ergens aarzelend één of meer bange vingertjes omhoog gingen en alle kinderen „oh" zeiden of dachten.

Na de oorlog is daar radicaal verandering in gekomen. Nu is er voor onze kinderen op de christelijke scholen een „plaats" en worden ze niet meeer openlijk of stiekempjesweg als tweederangspupillen beschouwd.

Toch menen we, dat de christelijke school de godsdienstige opvoeding van de kinderen door hun ouders niet overbodig maakt. We houden het ervoor, dat onze vaders en moeders hun verantwoordelijkheid in dit opzicht niet zonder meer kunnen delegéren. Er zijn ouders, die stommetje spelen en niet thuis geven, als hun kinderen met lastige vragen voor de dag komen. Of die niet hardop aan tafel met en voor de kinderen bidden — of met ze zingen. Daar is de christelijke school goed voor redeneren ze, de meester of de juffrouw, desnoods de dominee. Toegegeven, de meeste ouders hebben geen specialistische (bijbel) kennis, maar dat ontslaat hen niet en nooit van hun primaire verantwoordelijkheid voor de godsdienstige opvoeding van hun kinderen.

Er zijn tegenwoordig verschillende hulpmiddelen, die hun nut bewezen hebben en die toch in prijs niet duur zijn. We denken b.v. aan goedkope uitgaven van kinderbijbels, aan boekjes met simpele kindergebeden, aan bijbelse kleur-, plak- en knutselboeken. In ons eigen gezin gebruiken we dagelijks het liederenboekje „Wie zingt mee!", een uitgave van de Nederlandsche Zondagsschool Vereeniging te Amsterdam. Het wordt ook op onze zondagsscholen gebruikt en bevat een schat van eenvoudige liederen uit vroegere tijden en van hedendaagse dichters. De kinderen zingen voor ons de liedjes die ze op de zondagsschool geleerd hebben; en wij leren hen de liederen, die zij nog niet kennen. U moest eens weten, met hoeveel plezier en enthousiasme er gezongen wordt; ze weten soms van geen ophouden. En naderhand roept de één nog harder dan de ander, dat het vandaag zijn beurt is om de boekjes op te halen! U moest het ook eens proberen. Deze momenten blijven uw kinderen langer bij en betekenen meer voor ze dan de vreugde bij klappistool en veterdrop.

J. A. B.

(Uit „De Gemeentebode", Groningen)

De theologiscbe opleiding in Kongo

Reeds vóór de eerste wereldoorlog kwam men in de zending tot het inzicht dat inlandse predikanten en onderwijzers met een betere educatie noodzakelijk waren.

Daarom kwamen enkele zendingsgenootschappen, waaronder de BMS, tot de oprichting van een school waarheen de best gevormden werden gestuurd. Sindsdien is de naam Kimpesi onverbrekelijk met deze school verbonden geweest.

Later hebben nog meer genootschappen zich bij de anderen aangesloten, zodat er nu vijf met elkaar samenwerken op financieel gebied en ook om de school van leerkrachten te voorzien. Inmiddels heeft men er naast de theologische en pedagogische kursussen ook een middelbare school aan toegevoegd, waar de besten heengestuurd worden. Toch heeft Kimpesi niet aan de vraag weten te voldoen; er zijn veel meer predikanten nodig. Vóór de onafhankelijkheid heeft men zich daar niet zo erg het hoofd over gebroken. Het zou met de tijd wel goed komen, bovendien beschikt men ook nu nog over een groot aantal katechisten of evangelisten. Deze laatsten zijn te vergelijken met de indonesische gurus-Indjil. Over geheel Kongo verspreid bestaan er zogenaamde bijbelscholen voor de opleiding van deze katechisten (niet te vergelijken met de europese bijbelscholen).

Tijdens en na de onafhankelijkheid bleek de vergissing. Want zodra de blanken grotendeels vertrokken waren, stonden de evangelisten voor een onmogelijke taak. Als noodmaatregel was het goed en ze hebben in de kleinere plaatsen veel goed werk verricht en doen dit nog, maar in de grote steden zijn de meesten niet op hun plaats. In Stanleyville plukt men nu nog de zure vruchten van één die alleen maar Lingala spreken kan en erbarmelijke diensten houdt voor de radio en in de kerk.

Enkelen hebben reeds enige jaren vóór 1960 het belang ingezien van een middenweg, n.l. een opleiding voor hen die niet in het bezit waren van de toelatingseisen van Kimpesi, maar wier scholing op hoger peil stond dan die van de evangelisten. Het was o.a. Rev. Richards hier in Yalemba die een dergelijke school organiseerde. De toelatingseisen van deze „Cours Théologique" verlangden op z'n minst volledige lagere school en een elementaire kennis van het Frans. De kursus duurt drie jaar, die we weldra willen verlengen tot vier jaar. Het programma vermeldt alle vakken die door elke theologische school gegeven worden behalve Grieks en Hebreeuws.

Naast de evangelisten-opleidingsscholen bestaan er nu acht van dergelijke instituten in Kongo die op een min of meer hoger niveau staan, twee in Leopoldville, twee in Elisabethville, één in Kimpesi, één in Stanleyville, één in Yalemba en één in Bolenge (volgens een rapport van het „Theological Education Fund."). In Ruanda-Urundi bevindt zich in Ibuye, Ngozi ook een dergelijke school geleid door de anglikanen. De evangelisch presbyteriaanse kerk aldaar heeft echter ook plannen voor de toekomst. Zij hoopt dit jaar de eerste twee inlandse predikanten te krijgen. Als u het nog niet mocht weten, in deze kerk zijn de gereformeerde kerken in Nederland geïnteresseerd, die er onlangs twee van onze vrienden uitzonden, n.l. ds Overdulve en ds Van der Neut.

Met deze scholen heeft men een belangrijke stap in de goede richting gedaan. Eén van de problemen is nog de plaatselijke kerken geïnteresseerd te krijgen, en om inlandse staf te kweken. Want de dienst van de zendelingen bestaat nu eenmaal ook er in zichzelf onnodig te maken.

Maar ondanks de vele problemen heeft God dit werk reeds belangrijk gezegend. Hij zal ook in de toekomst voorzien.

J. B. v. d. V.

Leestafel

„Zielzorg aan maatschappelijk getypeerde mensen"

No. 16/17 serie Praktisch Theologische Handboekjes; Boekencentrum N.V., Scheveningseweg 72, 's-Gravenhage; 1959. Prijs *f* 4,90.

Dit boekje is geschreven door verschillende auteurs, waaronder prof. dr P. J. Roskam Abbing, dr H. Faber, dr C. L. Tuinstra, dr E. v. d. Schoot, dr A. Poslavsky, ds A. Hijmans e.a. Van begin tot eind heb ik dit boekje, dat 226 bladzijden telt, met veel interesse gelezen. Eén auteur heeft zijn naam niet willen noemen. Waarom, is mij niet duidelijk, hij behoeft zich over de bijdrage niet te schamen, het opstel van zijn hand „Zielszorg aan hen die weduwe of weduwnaar zijn", vond ik één van de beste. Het onderwerp „ouders, die in zorg zijn over hun kinderen" door dr H. Faber is geschreven naar aanleiding van verschillende aantekeningen, die de auteur had van door hem met ouders gehouden gesprekken, geheel op de praktijk gericht en vanuit de praktijk geboren. Zeer lezenswaardig was ook het eerste artikel „Zielszorg aan de ongetrouwde vrouw", door M. H. v. Everdingen. We kunnen niet uitvoerig bij ieder opstel stil staan. Zeer belangwekkend en leerzaam „de zielszorg aan hen die homo-sexueel zijn". Behandeld wordt het medisch aspect door dr A. Poslavsky, die bij voorkeur spreekt van homo-sexuele patiënten en die ons duidelijk heeft gemaakt, hoe weinig we nog weten van het wezen der homo-sexualiteit en van de uiterste gecompliceerdheid daarvan, het pastoraal aspect is beschreven door prof. dr P. J. Roskam Abbing. Ik noem nog: „Zielszorg aan hen die bejaard zijn" door A. Th. Stegenga; „aan hen die invalide zijn", door dr J. J. Miedema, ook een zeer goede bijdrage, en „zielszorg aan hen die kinderloos zijn", door W. J. Vaandrager-Busschers, (de kinderloosheid die gewild is, en de niet gewilde kinderloosheid). De schrijfster geeft ook nog wat literatuur.

Dit boek zou ik allereerst hartelijk willen aanbevelen aan al onze predikanten en ouderlingen en aan allen die met zielszorg hebben te maken. Het is een praktische handleiding, die ons waardevolle tips geeft, hier en daar voor fouten waarschuwt. We bevelen het van harte aan. De prijs kan geen bezwaar zijn. Het boek is keurig uitgevoerd.

D. S.

Twee boekjes heb ik gedeeltelijk gelezen. Het eerste is: **Wegwijzers op kruispunten** van **W. C. van Dam,** uitgegeven door W. ten Have N.V. te Amsterdam.

't Boekje is ontstaan uit talloze gesprekken door een luchtmachtpredikant gevoerd met jonge mensen in militaire dienst. Dat betekent dat met name jonge mensen, die graag wat goeds willen lezen, hier terecht kunnen. Vele vragen komen aan de orde en meestal zullen de antwoorden bevredigen.

Verschenen in de Carillon-reeks. 't Kost *f* 1,75. Koop het gerust. Jongelui, die eens een toespraakje moeten houden, vinden hier wel wat, dat hen kan helpen.

Minder boeiend vond ik **Flikkerlichten,** door **L. D. de Kroon,** kapt.-luitenant ter zee, door De Forel, Rotterdam, uitgegeven. Maar ook hier zullen jonge mensen weer stof vinden, zowel voor eigen geestelijk leven als om uit te delen aan andere jeugdigen. Het boekje kost *f* 2,50.

H.

Mededelingen

Het adres van Ds E. J. Huizing is nu: Seringenlaan 37, Hoogeveen.

BELANGRIJKE MEDEDELING

voor de leiders en leidsters van de J.M.C. in de distrikten Twente en het Overijsselse: op 10 nov. a.s. organiseert de afd. Hengelo een

OPMERKING.

In de advertentie over het abonnementsgeld in de nrs van 21 en okt./sept. is een vervelende zetfout geslopen. Er is n.l. gezet: *f* 2.50 inplaats van ***f* 2.25.** Men kan nu gaan denken dat het abonnementsgeld is verhoogd, en dat is niet het geval.

Verrassend nieuws!

Wie vanaf heden een *nieuwe abonné* op ons weekblad aanbrengt ziet zijn medewerking beloond doordat hem een pocketboek ter beschikking wordt gesteld. Deze werker en werver kan bij de opgave van de nieuwe abonné aan de administratie, Dalweg 77, Arnhem tegelijk vermelden welk van de navolgende pocketboeken hij kiest:

1) Okke Jager: „De humor van de bijbel in het christelijk leven"
2) John Bunyan: „De Christenreis"
3) Prof. dr J. H. Bavinck „Mensen rondom Jezus"
4) P. W. Steinz e.a.: „Moeilijke kinderen"
5) Anne de Vries: „De levensroman van Johannes Post"
6) Ds M. E. Voilà: „De Weleerwaarde Heer"
7) Dr H. Mulder: „Uit catacomben en woestijnzand"

In plaats daarvan kan hij ook *f* 1,50 provisie krijgen.

OPROEP aan elke abonné: WIN EEN NIEUWE ABONNÉ!

Er ligt een pocket op U te wachten.

Plaatst uw

advertentie

in

„De Christen"

Advertenties

De Stichting „Interkerkelijke Gezinsverzorging Friesland's Zuid-Westhoek, vraagt wegens huwelijk der tegenwoordige

EEN GEDIPLOM. GEZINSVERZORGSTER

of een MEISJE, dat de opleiding daarvoor wil volgen.
Salaris volgens rijksregeling.
Gunstige arbeidsvoorwaarden.
Sollicitaties aan de Secr. der Stichting D. Stellingwerf, Heidenschap 23, Workum, Telef. 336.

ONGEHUWDE JONGE VROUW

zou graag **de verzorging op zich willen nemen** van een jong moederloos, Bapt. gezin. Brieven onder no. 33 aan de Adm. Dalweg 77, Arnhem.

15 Okt. hopen wij D.V. met onze 4 zoons, 2 schoondochters en 3 kleindochtertjes de dag te gedenken, dat wij vóór **30 JAAR** in het huwelijk zijn getreden.
Rom. 12 : 9-21.
Almelo (O.)
Ariënshof 6.

W. MEIJER Sz.
H. MEIJER—KLASTER

Sake en Elly
Klaas en Ineke
Joop, Bert
Ria, Ansje, Gea.

De cursus

Practische Gemeentekunde

wordt vanaf 12 januari 1963 districtsgewijs op 10 plaatsen gehouden.

Vraag NU de algemene circulaire met alle gegevens aan bij het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem.

Allen, die mee willen doen in de gemeentearbeid en zich daartoe willen laten vormen, kunnen zich melden voor deelneming bij het Unie-bureau.

Weest erbij, want de inschrijving sluit op 15 november.

DE HOORN

Er zat een dove man in de kerk. Toen de dominé zijn preek begon, haalde de dove man een grote hoorn voor de dag. De koster had niet dadelijk door waar het apparaat voor dienen moest. Hij sloop ontsteld op de man toe en fluisterde hees: „Als je d'r op blaast, ga je d'r uit!"

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 12 oktober 1962 — Jaargang 79 Nr. 3648

Bij de opening van het tweede vaticaanse concilie

ROME - REFORMATIE - BAPTISME

Wanneer dit artikel onder de ogen van de lezers komt, zal het tweede vaticaanse concilie reeds begonnen zijn. Radio en televisie zullen er voor zorgen - voor het eerst in de kerkgeschiedenis - dat men tot de einden der aarde de openingsplechtigheid kan horen en zien. En de vele waarnemers en persgedelegeerden van niet-rooms-katholieke kerken zullen er voor zorgen, dat er niets aan de aandacht van de christenheid ontsnapt. Voor het eerst in haar geschiedenis plaatst de kerk van Rome zich met haar bisschoppelijk en theologisch beraad in het volle licht van de publiciteit.
Het is ondertussen de vraag of het concilie spectaculaire ontwikkelingen te zien zal geven. De geloofsbelijdenis, die de deelnemende bisschoppen te ondertekenen hebben, is strikt rooms-katholiek van inhoud en strekking en het ziet er op dat gebied dus bepaald niet naar uit dat er grote veranderingen te wachten staan. De R.K. theoloog-journalist dr Alting van Geusau heeft zijn protestantse collega's er dan ook op voorbereid geen al te grote dingen van het concilie te verwachten. Maar toch staat er een aantal uitermate belangrijke dingen op de agenda, die maken dat dit concilie voor de gehele niet rooms-katholieke christenheid van belang is.

Oecumene

In een recent artikel heeft dr Fr. Thijssen, lid van de commissie van zes, die opdracht heeft als verbinding tussen het concilie en de waarnemers op te treden er op gewezen, dat Rome met het toelaten van de waarnemers het bestaan van de gescheiden christengemeenschappen erkent. Dit houdt nog niet in, dat Rome deze gemeenschappen ook als kerken erkent. Ten aanzien van het protestantisme heeft men zich tot dusverre angstvallig van deze term onthouden en haar, behalve als zelfaanduiding, alleen gebruikt om de oosters-orthodoxe kerken aan te duiden. Er zijn echter protestanse waarnemers, die toch de hoop koesteren, dat Rome er toe zal overgaan de protestantse kerken als kerken te erkennen en ze niet langer als gemeenschappen van christenen aan te duiden. Dat zou eigenlijk neerkomen op het loslaten van de pretentie alleen kerk te zijn en ondanks de oecumenische wind die thans vanuit Rome en vanuit het bureau van kardinaal Bea waait acht ik deze hoop vooralsnog ijdel.
Daar komt nog iets bij, dat naar mijn overtuiging het belang van zo'n erkenning voor de eenheid van Christus' gemeente betrekkelijk maakt. Laat ons aannemen, dat Rome ook de protestantse kerken die naam en de erkenning, die er in ligt opgesloten, wil geven. Dat zou een belangrijke stap kunnen worden in de richting van eenheid der kerken. Het komt er nu maar op aan of dit ook een belangrijke stap zou zijn in de richting van *herstel van de eenheid van Christus' gemeente*. Ik geloof het niet. Het herstel van de eenheid van Christus' gemeente is geen kwestie van eenheid der (bestaande) kerken maar van een herstel dwars door de bestaande kerken heen. De kerken moet als het ware van binnenuit worden opengebroken. Ongetwijfeld zal een oecumenisch contact hierop een positieve en versnellende invloed kunnen uitoefenen maar de eigenlijke oecumenische openheid moet van binnenuit komen. Zij is niet een zaak van gemeenschap van kerken maar van opwekking van binnenuit.

Godsdienstvrijheid

Toch zal een erkennnig van de protestantse kerken een bizonder heilzame invloed kunnen uitoefenen, al is het dan niet op het direct oecumenische terrein. Want er zal een andere houding ten aanzien van de godsdienstvrijheid uit moeten voortvloeien dan de thans door Rome gehuldigde.
Het is bekend, dat een van de motieven waarom de B.W.A. leiders geen vertegenwoordiger naar het Vaticaan wilden sturen, gelegen was in de moeilijkheden, die onze geloofsgenoten in een aantal overwegend rooms-katholieke landen, zoals Spanje en Columbia ondervinden. Natuurlijk zijn deze moeilijkheden allereerst veroorzaakt door de overheid maar we kunnen rustig aannemen, dat deze houding van de overheid zo niet direct dan toch wel indirect is geïnspireerd door de geestelijkheid. Van hoe hoog deze inspiratie komt, zullen we in het midden moeten laten maar de strenge gezagsstructuur van de rooms-katholieke kerk brengt met zich mee dat uiteindelijk de kerk voor deze dingen verantwoordelijk kan worden gesteld. Hoe zouden waarnemers uit onze gemeenschap naar het concilie kunnen gaan van een kerk, die het velen onzer zo moeilijk maakt om hun geloof uit te leven? Het nuchtere verstand mag zeggen, dat die waarnemers daarop nu juist eens de aandacht zouden kunnen vestigen maar het gevoel ziet in zo'n officiële relatie met de leiding van de rooms-katholieke kerk niets minder dan een erkenning.
Hoe dit ook zij, de kwestie van de godsdienstvrijheid zal te Rome aan de orde komen en wanneer er wijziging zou komen in de verhouding tot de niet-katholieke kerken, zou dit ook van betekenis kunnen zijn voor de vrijheid van onze geloofsgenoten in Spanje en Columbia. Ook van rooms-katholieke zijde wacht men met een zekere spanning af wat het concilie op dit punt zal doen.

Het gemengde huwelijk

Eigenlijk zal uit een veranderde houding tegenover de protestantse kerken ook een herwaardering van het gemengde huwelijk voortvloeien. Het is een overbekend en vaak benauwend probleem. De rooms-

katholieke kerk heeft zich op dit punt ook in ons land altijd behoorlijk onverdraagzaam getoond, terwijl de meeste protestantse kerken zich er vaak nogal laconiek tegenover toonden. In onze gemeenten komen huwelijken tussen baptist en roomskatholiek betrekkelijk weinig voor en daarom ligt het probleem ons wellicht niet zo erg zwaar. Maar voor een samenleving als in ons land zou het een stap vooruit kunnen zijn, wanneer het probleem van het gemengde huwelijk van zijn al te scherpe kanten zou kunnen worden ontdaan, opdat er ruimte komt voor een meer menselijke èn een meer geestelijke benadering van dit probleem.

De plaats van de leek in de kerk

Veruit het belangrijkste punt, althans naar mijn overtuiging, vormt het vraagstuk van de leken. Ook hier zijn in verschillende rooms-katholieke kringen de verwachtingen gespannen. We moeten niet menen, dat de „lekenkwestie" een intern-roomse zaak is. Overal waar er in de kerken over de leken wordt gepraat, komt de vraag naar het wezen van de gemeente naar boven. Enige jaren geleden schreef *Prof. Kraemer* zijn *„Het vergeten Ambt"* over de plaats van de leek in de kerk en wees zijn lezers van de aanvang er op, dat het niet ging om een kleine wijziging in de kerkelijke binnenhuisarchitectuur maar om complete nieuwbouw van binnen en van buiten. Want de leken zijn de leden en de leden zijn de gemeente.

Ook binnen de rooms-katholieke kerk wordt sinds jaren gedacht over de plaats van de leken in de kerk. Dat is iets van verstrekkende betekenis in een kerk, waar het bisschopsambt in feite de kerk is en uitmaakt. Wanneer het concilie zou uitspreken, dat de kerk ook uit leken bestaat, zou daarmee een geweldige stap gedaan zijn in de richting van een openbreken van de kerk van binnenuit. Juist op dit punt zien tallozen in de rooms-katholieke kerk zelf de gang van het concilie met bizondere spanning tegemoet, want er leeft veel onder de leken van die kerk. Natuurlijk niet onder de brede massa van de kerkleden. Daaronder zijn ongetwijfeld miljoenen, die het concilie volmaakt koud laat. Maar wie de ontwikkelingen binnen de kerk van Rome de laatste decennia heeft gevolgd, weet, dat er wel terdege een krachtige beweging onder de leken gaande is. Het gaat deze mensen niet om democratisering van de kerk maar om hun plaats in het geheel van die kerk. Hun motieve zijn allereerst van geestelijke aard.

Wanneer de bisschoppen in het Vaticaan vaststellen, dat de kerk niet alleen ambtskerk is, maar ook lekenkerk, wordt dynamiet gelegd onder de huidige structuur van de rooms-katholieke kerk en die lading zal eens tot ontploffing komen. Want het zal geen menselijke overtuiging zijn, die de kracht van die lading uitmaakt, maar niets meer of minder dan de kracht van de Heilige Geest, die dwars door de vastgemetselde muren en gewelven van een hiërarchische ambts- en sacramentskerk de gemeente van Christus bouwt en tot openbaring brengt.

En de rest?

Wanneer wij aan de rooms-katholieke kerk denken, staan ons wellicht nog vele andere dingen voor ogen, die in dit artikel niet genoemd werden. We denken aan de heiligenverering, aan de Mariadienst, aan de sacramentsopvattingen, aan de leer van het vagevuur en aan de verdienstelijkheid van de goede werken. Dat zijn de dingen, die sedert de Reformatie twistappels tussen Rome en Reformatie zijn geweest. Het is niet onwaarschijnlijk, dat het concilie zich ook met deze dingen zal bezighouden en we kunnen op voorhand wel zeggen, dat de uitspraken, die hierover zullen vallen, de protestanten in het algemeen en de baptisten in het bizonder niet zullen bevredigen. Daarop wijst al de tekst van de geloofsbelijdenis, die de bisschoppen hebben ondertekend. Hoe belangrijk ook, we moeten ons daarop niet blind staren. Aan een herziening van deze opvattingen en leerstukken is de rooms-katholieke kerk nog lang niet toe. Dat geschiedt eerst, wanneer de herboren gemeente door de kerk heen begint te breken.

J. R.

Uit onze wereldwijde gemeenschap

Het heeft enige tijd moeten duren, alvorens de door de vorige eindredakteur begonnen en alom gelezen en gewaardeerde rubriek **Uit onze wereldwijde gemeenschap** kon worden hervat. De reden daarvoor lag uiteraard niet aan gebrek aan stof en berichten maar aan gebrek aan tijd om deze voor onze lezers te bewerken. We hopen dat zij deze rubriek gemist hebben en daarom blij zijn, dat ze weer verschijnt.

Een andere houding in het rassenvraagstuk

Onlangs berichtten we van de baptisten gouverneur van de amerikaanse staat Mississippi en zijn houding tegenover de negers. Er klinken gelukkig ook andere geluiden. In Albany, Georgia, heeft de First Baptist Church haar vertrouwen uitgesproken in haar predikant, Rev. Brooks Ramsey, die in het openbaar zich beklaagd had over het optreden van de politie tegenover drie negers die geprobeerd hadden de kerkdienst, waarin hij voorging binnen te dringen. Aanvankelijk veroorzaakte zijn uitspraak enige deining in de gemeente, maar tenslotte werd eenstemmig uitgesproken, dat ds Ramsey het vertrouwen van zijn gemeente genoot en dat de gemeente de vrijheid van de kansel tot elke prijs wenste te handhaven. Ds Ramsey verklaarde later: „Een vrije kansel is een van de sterkste krachten in de geschiedenis voor maatschappelijke verheffing. Zolang mensen de ruimte hebben om onder het gezag van Christus alleen te staan, wanneer zij de waarheid verkondigen, heb ik geen zorg voor de toekomst van de wereld".

Baptisten in latijnse landen in konferentie bijeen

Er gaat waarschijnlijk geen week voorbij of ergens in de wereld is wel een konferentie van baptisten uit diverse landen onderweg en het zou niet de moeite en de ruimte waard zijn om daarvan melding te maken in deze rubriek. We maken echter graag een uitzondering voor de konferentie van baptisten in latijnse landen in Europa, die begin september is gehouden te Barcelona. Sprekers en onderwerpen doen niet zoveel terzake, want het feit, dat zo'n internationale konferentie op spaanse bodem kon worden gehouden gaat in betekenis de sprekers en hun woorden verre te boven. Ongeveer 500 mensen waren in de 1ste baptistengemeente te Barcelona bijeen om dr Soren, de president van de BWA te horen en zo'n grote bijeenkomst is nog maar zelden in Spanje gehouden. Zo groot was het enthousiasme, dat de dienst tot half 12 's avonds duurde. Misschien luidt deze konferentie wel een nieuwe periode in de geschiedenis van de spaanse baptisten in, die staat in het teken van een grotere ontplooiing van hun getuigenis in de openbaarheid.

Op zoek naar eenheid in de Verenigde Staten

Dat de baptisten in de Ver. Staten geen organisatorische eenheid kennen is algemeen bekend. Maar ook geestelijk, sociaal en aardrijkskundig zijn de banden tussen de verschillende conventies niet sterk om maar te zwijgen van de rassenverhoudingen. Wel is het sinds verschillende jaren gebruikelijk, dat de beide grote blanke conventies vertegenwoor-

„Hij moet als Koning heersen" (1 Cor. 15 : 25).

Al de eeuwen door hebben mensen, waarvan sommigen „groten der aarde" genoemd worden, pogingen in het werk gesteld om voor zich de wereldheerschappij te verwerven. Dat dit streven gewoonlijk met geweld gepaard ging is ieder bekend. Maar eveneens is bekend, dat er nog nooit iemand geweest is die blijvend daarin geslaagd is, noch voor zichzelf noch voor zijn nakomelingen.

„Hij moet als Koning heersen". *Het verband waarin deze woorden staan wijst heen naar Christus, de Gezalfde des Vaders, de eerstgeboor'ne uit de doden en de overste van de koningen der aarde.*

In oude tijden werden koningen gezalfd bij de aanvaarding van hun ambt. Zo ook is Christus van Godswege gezalfd tot Koning, niet over één enkel rijk, maar over de gehele wereld en Zijn regering is zonder einde. Deze eeuwige heerschappij over al de volkeren heeft Jezus zich verworven door zijn volkomen gehoorzamheid aan God.

Koning Saul werd door God als koning verworpen, omdat hij ongehoorzaam was geweest, maar God de Vader heeft Jezus, vanwege zijn volkomen gehoorzaamheid, uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam geschonken, opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen die in de hemel en op de aarde en die onder de aarde zijn en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here tot eer van God de Vader!

gen om voor Hem op de knieën te gaan. Maar dat wil Hij juist niet. Dan zou zijn macht, evenals die van alle andere groten der aarde, op geweld berusten.

Neen, het is zijn l i e f d e die ons zocht en die ons gemaakt heeft tot vrijwillige onderdanen. Wie door zulk een grote liefde niet in het hart getroffen en van geest verslagen wordt kan onmogelijk een onderdaan worden van dat rijk waarover Jezus heerschappij voert en

Aan rustige wateren

onbeperkte macht

Jezus Christus is de overste van de koningen der aarde. Maar het lijkt er — wanneer we rondom ons zien — nog niet veel op. Toch moet Hij als koning heersen en dat zal zijn wanneer Hij alle heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal hebben. De laatste vijand die onttroond wordt is de dood. Hoe gemakkelijk zou deze koning alle mensen kunnen dwin-

waarvan Zijn liefde het fundament is.

En ondanks al de tegenstand van satan, zal Hij door die liefde overwinnen. Och, dat de liefde van deze Koning meer aanwezig ware in de harten van zijn onderdanen! Dat zou een betere prediking van het evangelie zijn dan de beste preek. Door zulk een prediking (woorden, houding, gedrag en voorbeeld) zouden zondaren door hun knieën gaan en God om ontferming smeken.

Hij moet als Koning heersen, van Oost tot West, van Noord tot Zuid en in Zijn koninkrijk zal geen plaats zijn voor geweld, maar recht en gerechtigheid zullen daar heersen tot in eeuwigheid.

Dit rijk komt, niets en niemand kan de komst van dat rijk tegenhouden. Heeft deze Koning reeds geheel ons hart? Neen, niet een plaatsje in ons hart, waar Hij, de Koning, in een hoekje mag zitten. Als Koning moet Hij heersen over geheel ons hart en leven, over onze wil en begeerten. Dan wordt hetgeen nog duister is in ons leven licht en wat nog scheef is recht, omdat Christus heerschappij heeft en onbeperkte macht in en over ons leven.

Haulerwijk (Fr.) *B. Fabrie.*

---

digers sturen naar de jaarlijkse conventie-vergaderingen. Maar van een wezenlijk zoeken naar eenheid valt op het officiële vlak weinig te merken. Thans komen berichten binnen over een konferentie over baptisten-eenheid, die uit partikulier initiatief is geboren. Deze konferentie zal worden gehouden in Washington aan het eind van deze maand. Zij is toegankelijk voor vertegenwoordigers van de amerikaanse baptisten-conventie en de zuidelijke baptisten-conventie. De negerconventies nemen dus niet deel, wellicht omdat deze op het ogenblik teveel met interne problemen te kampen hebben. Het is betekenend, dat zo'n konferentie uit partikulier initiatief moet voortkomen. De officiele lichamen kunnen klaarblijkelijk niet zover komen, of misschien moeten we zeggen: niet zover gaan. Want er leeft vooral in de zuidelijke conventie veel wantrouwen jegens het Noorden en ook moet hun neiging tot ongebreidelde expansie niet uit het oog worden verloren. „Laten anderen zich maar aaneensluiten, wij groeien ondertussen wel", heet een onder de Zuidelijken nogal eens voorkomende uitspraak te zijn. Daar komt bij, dat op vele plaatsen de gemeenten van de amerikaanse conventie nogal onverschillig zijn en meer geinteresseerd in goede relaties met andere kerken dan met de geloofsgenoten uit het Zuiden. Daarom moet deze konferentie met vreugde worden begroet.

Nieuwe neger-conventie opgericht

Een persbericht meldt, dat door negerbaptisten een nieuwe conventie is opgericht, die de naam draagt Progressive National Baptist Convention; de oprichtingsvergadering werd bijgewoond door afgevaardigden van 504 gemeenten. Deze conventie is ontstaan uit een splitsing in de grote National Baptist Convention, die 5 miljoen leden telt. Oorzaak van deze splitsing schijnt te zijn, dat de voorzitter van de grote conventie dr Joseph H. Jackson steeds maar herkozen wordt, laatstelijk voor de tiende keer. Dit schijnt voor velen te veel te zijn geworden en hun oppositie en latere uittocht hebben nu tot de oprichting van een nieuwe conventie geleid.
Deze geschiedenis wijst er weer eens op hoe weinig principiële overwegingen in onze overkoepelende organisaties een rol spelen. We kennen dit uit onze eigen geschiedenis ook.

Prof. Latourette is optimistisch over het christendom van vandaag

Kenneth Scott Latourette, oud-hoogleraar van de beroemde Yale universiteit, is bekend om en door de vele boeken, die hij over de geschiedenis van kerk en zending heeft geschreven. Onlangs heeft hij in een uitzending van de BBC uitgesproken, dat er reden is om optimistisch te zijn over het christendom. In de eerste plaats is het christendom over een groter gebied verbreid dan ooit en het groeit nog steeds, ook in de niet-westerse landen; in de tweede plaats heeft het dieper wortel geschoten dan vroeger, nu de afhankelijkheid van de zendelingen is vervangen door eigen inheemse verantwoordelijkheid; in de derde plaats is er meer kontakt en gemeenschap onder de christenen dan voorheen, al geldt dit nog vrijwel alleen voor de protestantse kerken; en tenslotte zijn er her en der in de wereld aanwijzingen, dat het christendom meer levend en waakzaam is dan voorheen en dat er veel grotere invloed van uitgaat.
Deze beschouwingen doen op het eerste gezicht misschien enigszins naïef aan, maar ze stammen van iemand die de geschiedenis en het heden van het christendom kent als weinigen te wereld. Er is voor de christenen geen reden om zich op de borst te slaan over wat bereikt is, maar er is ook geen reden om aan de toekomst van ons geloof en getuigenis te wanhopen.

J. R.

Beroepingswerk

Bedankt: voor Harlingen, R. J. Voorhaar te Vroomshoop.

Lezers aan het woord

Bidden voor het Concilie?

Zoals we hebben kunnen lezen in „De Christen" van 21 september 1962, heeft het uitvoerend comité van de Baptisten Wereld-Alliantie de belofte gedaan aan het concilie, dat de baptisten voor deze vergadering zullen bidden. Met deze belofte van bovengenoemd comité ben ik het niet eens. Als baptisten kunnen, ja mogen wij dat niet doen. Ten eerste is dit een samenkomst van mensen, die zich niet onderwerpen aan de bijbel als het enige Woord van God; ten tweede hebben zij een tussenpersoon tussen Christus en de zondaar als voorbidder; ten derde heeft de roomse kerk de leer van goede werken als aanvulling op het algenoegzame verlossingswerk van Jezus Christus; ten vierde heeft de roomse kerk de zaligmakende genade verbonden aan een menselijke instelling, de zuigelingendoop. Dat er protestantse kerken zijn die vertegenwoordigers bij het concilie hebben, doet mij denken aan een reeds jaren geleden gedane uitspraak van een paus: alle mensen zullen het merkteken dragen van de roomse kerk. De roomse kerk is al bezig om de wereldmacht in handen te krijgen. Verschillende protestantse kerken zijn al bezig zich te verbroederen met de roomse kerk. Op grond van Gods woord kunnen wij als gedoopte christenen niet voor het komende concilie bidden. **Wij moeten en kunnen alleen maar bidden voor die christenen die de bijbel als Gods Woord onvoorwaardelijk als het enige woord ter zaligheid aanvaarden met een gelovig hart, zonder menselijke leerstellingen.** Om het met het woord van de profeet Jesaja te zeggen: **Zo zij niet vragen naar dit woord, het zal zijn dat ze geen dageraad zullen hebben.** De tekenen in onze dagen wijzen ons er op: **Houd wat ge hebt, opdat niemand Uw kroon neme. Het is nog maar een korte wijl en de Heer komt weer.** Houd de lampen brandende, neem olie mee en slaap niet in. Het lijkt alles mooi en groots, zoveel christenen bijeen. Maar Rome doet geen water bij haar wijn. Zij blijft eraan vasthouden, dat zij de enige kerk is van Christus en daarom, baptisten, weest wakker. Let op Christus' zaak, opdat Hij ons gereed vindt om met Hem in te gaan in de bruiloftszaal, die Hij als Bruidegom heeft bereid voor Zijn Bruid, de gemeente.

Sappemeer. J. Klaver.

NAWOORD. Het is, dacht ik, niet nodig dat de mensen en dingen, waarvoor ik voorbede doe, mijn instemming hebben. Het concilie heeft onze voorbede juist nodig vanwege de dingen, waarover er tussen ons en Rome een ernstig en diepgaand verschil ligt. Gods Woord maakt het ons onmogelijk om de R.K.-kerk te aanvaarden en te erkennen maar gebiedt ons juist voor die kerk en haar concilie te bidden, opdat de Heilige Geest er tot heerschappij kome. Of acht br Klaver dat op voorhand uitgesloten? Ik niet, en ik beroep me daarbij op Gods Woord (Gen. 18 : 14). E.R.

Ontwaak, gij geest der oude helden

Hoewel er geen bizondere aanleiding is om stil te staan bij Adoniram Judson — of het moest al zijn dat het dit jaar 150 jaar geleden is dat hij uitzeilde naar Birma (een feit dat door amerikaanse baptistenzendingsgenootschappen op bizondere wijze te Boston werd gevierd) — plaatsen we hieronder een stukje over hem, dat voor enige tijd verscheen in De Rotterdammer en door een lezer aan ons werd toegestuurd. E.R.

Adoniram Judson

Het is precies honderd en vijftig jaar geleden dat de zeilboot „Caravan" de stad Salem verliet in de Amerikaanse staat Massachusetts met aan boord Adoniram en mevrouw Judson. Ze waren op weg naar Birma om daar het evangelie te gaan prediken. Voor de Verenigde Staten begon de nieuwste zendingsgeschiedenis.

De Judsons vertrokken als congregationalisten. Ze kwamen in Birma aan als baptisten. Dat zou nu, dank zij onze straalvliegtuigen niet meer kunnen gebeuren. Veertien vlieguren zijn te kort voor een dergelijke bekering.

Judson was van huis uit een christen die het geloof de rug toe had gekeerd. Maar op hardhandige wijze bracht God de jonge spotter weer tot zichzelf. Toen hij eens tijdens een reis de nacht doorbracht in een herberg, hoorde hij in de kamer naast de zijne het gekreun van een ernstige zieke. Het waren de afschuwelijke kreten van een man, die weet, dat hij gaat sterven, maar voor de dood niet klaar is. De volgende ochtend vroeg Judson de herbergier wie gestorven was. De naam had voor Judson allerminst een onbekende klank. Het was zijn beste vriend Jacob Eames, met wie hij in zijn universiteitsdagen antigodsdienstige campagnes had opgezet. Judson was door dit sterfbed voorgoed genezen van het atheïsme.

God heeft hem geen gemakkelijk leven geschonken. Judson en zijn vrouw hebben voor het geloof moeten lijden. Het duurde zeker zes lange jaren voor de eerste Birmees zijn hart aan Christus gaf. Na tien jaar was Judson geneigd de zaak op te geven en naar de Verenigde Staten terug te keren.

Pas zes mensen waren onder zijn prediking tot bekering gekomen. Maar de zes jonge gelovigen smeekten: „Mijnheer Judson, laat ons niet alleen. Blijf dan tenminste tot wij met zijn twaalven zijn. Als u blijft beloven wij u dat de kerk in Birma nooit zal uitsterven." Wat een wilde belofte! Maar sprak hier toch niet de Heilige Geest door de mond van deze mannen? Er is nu een christelijke kerk, die weliswaar nog altijd een minderheidskerk is, maar toch reeds duizenden tot zegen is geweest en nog altijd is.

De ergste jaren moesten nog komen. Ergens langs een zijstraat van een hoofdweg is een plaquette te vinden. Er staat op: „Ter herinnering aan ds. Adoniram Judson en zijn vrouw Ann Hazeltine, Amerikaanse baptistenzendelingen. Ds. Judson bracht elf maanden door in de Gevangenis der Verschrikkingen, die zich op deze plaats bevond; versterkt in zijn geloof in Jezus Christus en door de toewijding van zijn heroïsche vrouw leed hij onbeschrijfelijke smarten van juni 1824 tot mei 1825."

Adoniram Judson zag niet op het lijden.

Hij gaf zijn leven vrijwillig opdat Birma het Woord Gods zou horen.

DRS D. SLORT OVER

De profetie van de zeventig weken (slot)

We hebben getracht voor onze lezers 'n uitleg van Dan. 9 : 24-27 te geven. Het is een moeilijk gedeelte, waarover veel verschil van mening bestaat.

Er zullen onder de lezers en lezeressen stellig zulke zijn, die het met de gegeven verklaring niet eens zijn. Als een soort „naschrift" willen we dan nog hier en daar een opmerking maken.

We hebben reeds vermeld, dat er een uitleg is, die onder de de uitgeroeide gezalfde van vers 26, een hogepriester Onias III verstaat. We merkten op, dat er in de grondtekst sprake is van een gezalfde, dit zou dan de genoemde hogepriester kunnen zijn. De vorst die opkomt en stad en heiligdom verwoest, is dan niet de Romein, maar de Griek.

De booswicht die slachtoffer en spijsoffer deed ophouden was dan Antiochus Epiphanes IV. De verschrikkelijke gruwel, zou dan het Zeus-altaar, dat Antiochus IV op het brandoffer altaar liet oprichten, betekenen (aldus Prof. Edelkoort, „Christus verwachting", pag. 503, idem Obbink in „Tekst en Uitleg", pag. 125, en Bentzen, „Handboek Oude Testament", uitgegeven door Eiszfeldt, enz.).

Deze Antiochus bedierf de cultuur en deed haar ophouden, hij veroorzaakte 'n hevige vervolging tegen de joden. Doch - en dat zou 't einde zijn - deze Antiochus zou zijn oordeel niet ontgaan.

Een stroom van toorn zou deze schender van het heiligdom treffen, en dan zou de heilstijd aanbreken en iets allerheiligst, de tempel of het altaar weer gezalfd worden.

Deze verklaring is niet geheel te verwerpen. Het woord „vleugel" kan nl. ook „top" of „tinne" betekenen, rand of lijst. Hier zou dan gedacht moeten worden aan de „bovenkant" van het altaar. Op het altaar zou dan de gruwel geplaatst zijn. Hieraan wordt door velen vastgeknoopt het woord over de gruwel der verwoesting, waarvan in de profetische rede sprake is, wat ons brengt bij de futuristische verklaring, d.w.z. een

Nader bezien

Moeten wij ons niet beraden over de oecumene?

Sinds de algemene vergadering weten we, dat onze aansluiting bij de wereldraad van kerken weer in discussie is en dat onze volgende A.V. daarover een uitspraak zal moeten doen. De Unie-Commissie heeft een studiecommissie in het leven geroepen, die over de vragen, waarvoor het lidmaatschap van de Wereldraad ons plaatst, een rapport moet uitbrengen en over dit rapport zal de Unie-Commissie, zo hebben we de vorige week kunnen lezen, de volgende maand in een bizondere vergadering spreken. Wat er daarna zal gebeuren, schijnt nog niet vast te staan, maar het ligt voor de hand, dat het rapport van de studiecommissie dan naar de gemeenten gaat en dat deze dan in eigen kring zich nader zullen beraden op voortzetting of verbreking van onze relatie met de wereldraad. En de algemene vergadering van 1963 zal uitwijzen, waartoe dit beraad heeft geleid.

Het zou jammer en ook onverantwoordelijk zijn, wanneer er niet meer beraad over de oecumene onder ons zou zijn dan dat van de unie-commissie en van de gemeenten.

Men kan stellen, dat dit toch formeel gezien de instanties zijn, die zich te beraden hebben, de commissie als uitvoerend orgaan en de gemeenten als autonome leden van de unie. Dat is juist maar niet voldoende. Onze verhouding tot de wereldraad is niet een zaak van een formeel lidmaatschap maar een zuiver geestelijke zaak. Een baat-niet-schaadt-niet houding is al evenmin verantwoord. Daarvoor staat er te veel op het spel.

Het zou weinig zin hebben wanneer we zo hier en daar eens zouden gaan praten over het voor of tegen van onze aansluiting. Reeds lang is gebleken, dat bij deze discussie gevoelsargumenten een grote rol spelen. Dat is op zichzelf niet erg maar daarop kan geen enkel besluit gebaseerd zijn. Een beraad over onze verhouding tot de wereldraad moet gebaseerd zijn op 'n zorgvuldig overwegen van alle punten, die hierbij in het geding zijn en moet op zo groot en zo breed mogelijke schaal geschieden. Aangezien het een zaak betreft, die reeds nu behoort tot de agendastukken van de komende algemene vergadering, is het misschien wat moeilijk wanneer dit beraad uit particulier initiatief moet voortkomen. Daarmee wordt eigenlijk overgegrepen naar het terrein, waarop in de eerste plaats de unie-commissie bevoegdheid tot handelen heeft. Daarom ligt het, dacht ik, allereerst op de weg van deze commissie, van wie wij toch leiding en voorgaan mogen verwachten in heel ons werken en denken, om een breed beraad over de vragen van de oecumene niet alleen aan te bevelen en te stimuleren maar zelfs te organiseren. Een eerste maatregel zal moeten zijn, dat het rapport van de studiecommissie zo spoedig mogelijk wordt gepubliceerd, hetzij in ons blad, hetzij in brochurevorm. En daarna zal het gesprek kunnen en moeten beginnen. Zou het niet goed zijn, wanneer de leiding van onze unie op een van onze centra, of misschien op beide, een of meer conferenties zou beleggen, die aan deze vragen zijn gewijd? Het is de moeite waard dit eens nader te bezien.

J. R.

---

verklaring, die de woorden van onze tekst laat slaan op de toekomst.
Deze **Antiochus** wordt aldus de voorloper, of een **type van de antichrist.**
De laatste jaarweek wordt gezien als 'n periode, die nog in de toekomst ligt. Men kan daar tegen in brengen a) dat er in de tekst niets te lezen staat van een tussentijdperk tussen de 62 zeventallen en het laatste zevental; b) dat sterk de indruk wordt gewekt, dat de 70 zeventallen achter elkaar verlopen èn aansluiten. Echter kan men dan ook bezwaar maken tegen „het altaar", waarover ook geen woord gerept wordt waarop de gruwel (Zeus-altaar) zou geplaatst zijn. Het komt mij voor, dat deze profetie een verdere strekking heeft, dan alleen aan te kondigen de verwoesting van Jeruzalem in 70 na Chr. door de Romeinen en de dood van Messias-Jezus. Temeer omdat in 1948 het volk **Israel weer een natie** is. De verwoesting was dus nog niet „tot aan de voleinding toe", ze was niet definitief. Israel herrees.
Ik merk op, dat er vóór het herstel van de staat Israel, reeds uitleggers zijn geweest (o.a. William Keller), en ook de Scofield Bible, die een Tussenperiode aannemen, een tijd tussen de 62 jaarweken en de laatste jaarweek.
Deze tussenperiode zou dan de bedeling zijn, waarin wij leven, nl. die van de gemeente. Een mening, die in bepaalde kringen als onomstotelijk dogma geldt. In deze tussenperiode heeft God Israel tijdelijk ter zijde gesteld, om straks met Israel de draad weer op te nemen. De tussentijd is dan die, waarin de gemeente functionneert. De gemeente een bijkomend iets, een tussenschakel.
Daartegen heb ik toch wel bezwaar. Is dat niet een degradatie van de nieuwtestamentische gemeente? Komt dit wel overeen met al de grote dingen die Paulus aangaande „het lichaam van Christus" geleerd heeft? Of is de gemeente wel iets meer dan een „tussenschakel"?
Wanneer we deze profetie van Daniel, historisch betrekken op de tijd van Antiochus, heb ik geen bezwaar, deze historie te stellen in profetisch licht in **het stellen van de gruwel, èn de historische gebeurtenissen van 70 na Chr.** beiden te laten samenkomen in Matth. 24 : 15.
„Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan door de profeet Daniel gesproken is, op de heilige plaats ziet staan - wie het leest, geve er acht op - laten dan wie in Judea zijn, vluchten naar de bergen".
Matth. 24 handelt niet alleen over de verwoesting van Jeruzalem door Titus maar wijst heen naar de komst van Christus! Aan zijn komst gaat vooraf de grote verdrukking, want „terstond na de verdrukking dier dagen, ...zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel", (Matth. 24 : 30). Zoals Antiochus de oorzaak werd van veel verdrukking voor Israel, zo zal door de **Antichrist, in de toekomst, hevige verdrukking voor Israel** en voor **„de gemeente in de eindtijd"** worden verwekt.
De lijn moet dan worden doorgetrokken naar Openb. 13. Wij noemden William Keller, hij merkt op, dat er in Dan. 9 eerst sprake is van een **volk** der vorsten (de Romein) en eerst daarna van de **vorst** die komen zal, om daarmede een tussenperiode te bewijzen. Dit lijkt me wat gezocht. Het volk zou dan de Romein zijn, en de vorst de later komende antichrist. De grote verdrukking begint dan in het midden van de laatste jaarweek, zodat de verdrukking 3½ jaar of 42 maanden of „tijd en tijden en een halve tijd" duurt. Dit is een tijd van hoogspanning, waarin vurig wordt uitgezien naar de komst van **het einde der verdrukking dat het begin betekent van het Rijk van Christus.**
Een tijd van benauwdheid - allereerst en allermeest voor Jakob (Israel) - toch zal hij daaruit verlost worden. In profetisch licht wijst ons Dan. 9 : 24-27 naar het komende koninkrijk, het rijk van gerechtigheid en vrede. Dat in verband met de antichrist, een tempel-herstel zal plaats vinden, durf ik niet te beweren. Men meent dit uit 2 Thes. 2 : 4 (zodat hij zich in de tempel Gods zet) te moeten concluderen en uit het feit dat de Antichrist de offers doet ophouden. Echter moet niet vergeten worden dat **Daniel spreekt vanuit de oud-testamentische bedeling.**
De verwoesting in 70 na Chr. heeft dan ook profetisch gezien, de betekenis van en heenwijzing naar de tijd van verdrukking onder de macht van de Antichrist en de valse profeet. Dan komt het aan op geloof en volharding, zoals de Openbaring van Johannes herhaaldelijk leert, en op het gereed zijn als Hij komt - Maranatha!

Verantwoording Unie-Bureau

In de maand september werden de volgende giften en bijdragen ontvangen in het unie-bureau:

1) voor de ECU:

Enschede *f* 58,38; E.E.veen *f* 30,46; Hengelo *f* 434,23; Arnhem *f* 193,20; Apeldoorn *f* 22,74; Hoogkerk *f* 12,50; Hoogeveen *f* 49,03; Nw. Weerdinge *f* 74,31; Staveren *f* 96,10; Sneek *f* 121,27; Harlingen *f* 44,76; Hoogkerk *f* 15,-; Heerenveen *f* 46,32; Leeuwarden *f* 32,75; Zwolle *f* 35,42; Hoogezand *f* 101,20; Daarlerveen *f* 5,-; Den Haag *f* 220,87; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 25,-; Eindhoven *f* 287,60; Treebeek *f* 23,33; Haarlem *f* 37,89.

2) voor de opleiding:

Daarlerveen *f* 20,-; Enschede *f* 29,54; E.E.veen *f* 79,85; Hengelo *f* 11,35; Arnhem *f* 240,24; Nw. Pekela 354,41; Apeldoorn *f* 39,05; Hoogkerk *f* 12,50; Hoogeveen *f* 44,88; Nw. Weerdinge *f* 62,19; Hoogkerk *f* 15,-; Zwolle *f* 41,86; Hoogezand *f* 54,19; Den Haag *f* 255,84; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 25; C. L. te R. *f* 9,-; M. J. t. B. te H. *f* 100,-; Y. S. te A. *f* 0,25; H. P. te N. *f* 0,25; C. R. te S. *f* 0,25; H. W. H. te B. *f* 0,25; G. te O. *f* 200,-; M. V. te L. *f* 0,25; A. P. te T. *f* 0,25; H. V. te T. *f* 0,25; Reünistenklub NBJB Leeuwarden *f* 8,30; Almelo's baptisten jeugdkoor *f* 11,42.

3) voor de zending:

Daarlerveen *f* 50,-; Enschede *f* 254,77; Hengelo *f* 1027,56; Arnhem 304,08; Drachten *f* 34,63; Apeldoorn *f* 26,33; Hoogeveen *f* 92,04; Hoogkerk *f* 12,50; Den Helder *f* 98,75; Hoogkerk *f* 30,-; L'warden 79,63; Zwolle *f* 48,30; Ede *f* 96,-; Hoogezand *f* 768,90; Coevorden-De Krim *f* 120,-; Daarlerveen *f* 50,-; Den Haag 78,29; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 35,-; Eindhoven *f* 367,44; Treebeek *f* 49,47; Haarlem *f* 95,89; N. Z. te Z. *f* 50,-; Pr. Bernhardschool, Enschede *f* 15,-; de Sav. Lohmanschool Hengelo *f* 50,-; Marnixschool Hengelo *f* 30,-; Dr De Visserschool Hengelo *f* 20,-; Maranathaschool Winschoten *f* 10,-; L. W. J. v. Hasseltschool Hilversum *f* 25,-; schoolkinderen Vriezenveen *f* 10,-.

4) voor het 10 cents-fonds (hulp inz. kerkbouw):

Hengelo *f* 500,-; Arnhem *f* 72,24; Hoogkerk *f* 37,50; Hoogeveen *f* 19,34; Nw. Weerdinge *f* 79,80; Alblasserdam *f* 14,40; Zwolle *f* 12,04; Den Haag *f* 54,87; Treebeek *f* 20,16; A. E. te H. *f* 0,40; J. G. B. te V. *f* 5,20.

5) voor de 1% aktie van het „kerkbouwjaar 1962":

Alkmaar *f* 5,-; Apeldoorn *f* 45,-; Arnhem *f* 317,-; Borne *f* 130,20; Daarlerveen *f* 205,96; Deventer *f* 17,50; Drachten *f* 138,69; Eindhoven *f* 50,-; Emmen *f* 151,-; 's-Gravenhage *f* 10,-; Haulerwijk *f* 896,60; Den Helder *f* 7,50; Hengelo *f* 177,-; Hoogezand *f* 596,82; Nw. Weerdinge *f* 10,-; Rotterdam-C. *f* 17,-; Utrecht *f* 5,-; Veendam *f* 91,35; Winschoten *f* 35,-; IJmuiden *f* 234,25; G. te O. *f* 300,-; C. B. te A. *f* 6,-.

6) voor het noodfonds:

Emmen *f* 20,-; Hengelo *f* 395,30; Musselkanaal *f* 100,-; Sneek *f* 66,22; Zwolle *f* 47,10; Wnischoten *f* 103,50; Alblasserdam *f* 43,50; E.E.veen *f* 82,-; Hengelo *f* 322,64; Winschoten *f* 10,-; Dokkum *f* 62,-; Den Haag *f* 498,21.

Hartelijk dank namens onze gemeenschap aan alle gevers en geefsters!

Graag wilt u natuurlijk weten, wat er in de eerste 9 maanden van dit jaar aan vrijwillige bijdragen is bijeengebracht. Nu, dat is als volgt. Ontvangen is voor de ECU *f* 9966,22, voor de opleiding *f* 8236,76, voor de zending *f* 21545,51 en voor het 10 cents-fonds (hulp inzake kerkbouw) *f* 3607,50.

Sterker nog is uw verlangen om te vernemen, wat er nog in de laatste kwartaal verwacht wordt! Leest aandachtig:

voor de ECU	*f* 10033,78
voor de opleiding	*f* 16513,24
voor de zending	*f* 9914,49
voor het 10 cents-fonds	*f* 3892,50

Dat is met elkaar het kapitale bedrag van ruim *f* 40.000,-. Maar geen zorg: onze gemeenten kennen hun taak en handelen graag daarnaar!

Wat de 1%-aktie van het **„kerkbouwjaar 1962"** betreft, daarvoor is tot heden bijna *f* 40.000,- door de gemeenten overgemaakt. Op eenzelfde bedrag rekent de UBS nog in het laatste kwartaal overeenkomstig de gedane toezeggingen. Als gemeenten, die hun inzamelingen eerst bij zich bewaarden, deze nu eens overmaakten...., en als de gemeenten, die voor deze belangrijke zaak nog niet los gekomen zijn, nu eens wakker en warm werden...., dan, ja dan zal dit een oorzaak van grote vreugde en dankbaarheid worden! Want zó bereiken we het gestelde doel zéker. En u weet: wij rekenen op u allen!

T. Jansma

Giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem.
Giro 1504 t.n.v. de Bouwstichting, Arnhem.

Predikantsvrouwendag

Op donderdag 4 oktober jl. zijn wij als predikantsvrouwen weer bij elkaar geweest.

Wij hebben een mooie dag gehad ten huize van mevrouw Reiling in Bilthoven. Jammer was het, dat verschillende trouwe bezoeksters niet aanwezig konden zijn wegens ziekte of andere omstandigheden, zodat we met dertien zusters waren.

Onder het nuttigen van een lekker kopje koffie vond de begroeting plaats en dat er dan wat afgebabbeld wordt, kunt U begrijpen. Dit vond mede zijn oorzaak hierin, dat onze presidente, mevrouw De Haan, door de stationschef van Amersfoort in de trein naar Hilversum terecht kwam en daardoor te laat in Bilthoven aankwam. Om goed kwart voor elf kon de vergadering beginnen. Onze presidente ging ons voor in gebed en las een gedeelte uit Philippenzen 2 voor. Zij wees ons op de eensgezindheid waarover Paulus in dit hoofdstuk spreekt. Welk een kracht gaat er van uit als wij eensgezind zijn: één in ons gezin, één in de gemeente, vervuld met de Geest van Christus.

Mej. Zwarts, hoofd van het tehuis van vrouwelijke alkoholisten „Henriëtte" te Apeldoorn, werd door de presidente hartelijk welkom geheten. Haar lezing „Vrouw en alkohol" hebben wij met belangstelling gevolgd. Zij zei o.m.: „Als vrouwen drinken, wordt dit niet zo gauw ontdekt." Vaak willen zij het niet weten. Zij drinken ook meer binnenshuis en komen daardoor niet zo gauw met de psychiater in aanraking. Er zijn verschillende oorzaken, waardoor een mens tot drinken komt: erfelijke belasting, teleurstellingen, mislukte huwelijken, moeilijke jeugd, etc. Wanneer een vrouw aan de drank verslaafd is, is de verslaving erger dan bij de mannen. Er zijn in ons land verschillende medische bureau's voor alkoholisten. In huize „Henriëtte" kunnen een twintigtal vrouwen worden opgenomen. Veel aandacht wordt besteed aan de voeding om daardoor het gemis van de alkohol op te vangen. Het is een gewoon huis, geen sanatoriumidee. Er is een gezellige huiskamer en op de slaapkamers staan geen ziekenhuisbedden. Na veertien dagen zijn zij helemaal gewend; er wordt veel aan arbeidstherapie gedaan. Zij mogen verder bezoeken afleggen en winkelen. Dan wordt er zelden gedronken, maar in het gewone leven vallen zij vaak in hun oude zonden terug. Aan het personeel worden hoge eisen gesteld, omdat het werk moeilijk is met als gevolg dat het personeel het niet zo lang uithoudt.

Tenslotte wees mej. Zwarts ons er op, dat de nood heel erg groot is. Laten wij ook in onze gebeden aan dit werk denken.

In de pauze hebben wij nog even heerlijk kunnen genieten van de bosrijke omgeving.

's Middags werd ds B. Posthumus welkom geheten en hij kon direkt gaan starten met zijn inleiding over de „Jehova's Getuigen" en de „Mormonen" (Kerk van Jezus Christus der heiligen der laatste dagen). In vogelvlucht zette hij uiteen de verderfelijke leer van deze antichristelijke stromingen. Velen namen aan de diskussie, die hierop volgde, deel. Als laatste agendapunt luisterden wij naar twee korte inleidingen over het voor en tegen van een verloting door mevrouw Vegter en mevrouw Slort. Helaas kon mevrouw Slort vanwege ziekte niet aanwezig zijn en werd haar inleiding voorgelezen door mevrouw Van Beek. In de diskussie kwam naar voren, dat de offergezindheid op de eerste plaats moet staan. Daardoor zullen bazaars en verlotingen overbodig worden, hoewel een klein verlotinkje op een jaarfeest de gezelligheid kan verhogen. Na het zingen van een lied werd deze

dag met dankzegging door mevrouw Sikkema gesloten.
Rest ons nog te vertellen, dat ondergetekende als sekretaresse werd gekozen in de plaats van mevrouw Vegter, die aftredend was. De volgende vergadering zal gehouden worden op 3 oktober 1963 D.V. eveneens ten huize van mevrouw Reiling.
Een woord van dank aan mevrouw Reiling voor de gastvrije ontvangst is hier zeker op zijn plaats.

Rotterdam-Z.

M. Posthumus-van Dokkum

zand en zaad

Verleden week konstateerden we een zeker warmteverlies in de ons omringende wereld. We zeiden dat de gemeente een plaats is, waar nog gemeenschap gevonden wordt.
Toen ik daarmee eindigde, dacht ik aan een woord uit Zacharia. Ja, dat is één van de wat wij kleine profeten noemen. Ik vind dat altijd een angstwekkende aanduiding. Laten we aannemen, dat ze die aanduiding te danken hebben aan de kortheid van hun geboekstaafde profetieën.
U hebt straks zeker wel even tijd de bijbel te nemen en het achtste hoofdstuk te lezen. Zeer interessant. De profeet ziet het uit ballingschap teruggekeerde volk weer wonen in de onvergetelijke stad Jeruzalem. Het zal er goed wonen zijn. De oudjes zullen op de bankjes zitten, lekker in de schaduw, en de jongens en meisjes zullen op de pleinen spelen. Er zal welvaart zijn. En recht. En dat alles omdat God naar Zijn volk heeft omgezien.
En dan helemaal aan het einde van het hoofdstuk ziet u „de buitenstaanders" komen. Omdat er wat te verdienen valt? Wie zal het zeggen. Maar duidelijk staat er: Wij hebben gehoord dat God met u is. Met z'n tienen tegelijk zullen ze de slip van een judese man grijpen, ze zullen hem aanklampen. Want de Jood weet er meer van.
De andere wereld schijnt voor de moderne mens, voor de westerse mens, wel verloren te zijn gegaan. De duivel en de hel zijn toneeldecors, die allang naar de kelder verhuisd zijn. Met God en de hemel weet men geen raad; they just fade away, oftewel: ze verbleken, verdampen, verdwijnen spoorloos. De mens heeft alleen nog de aarde, de tijd, het lijf en de techniek. Met als toegift de schone kunsten. Maar geen houvast. Geen achtergrond. Geen ondergrond. Hij hangt in de lucht met zijn bestaan. Sommigen houden dat niet uit en worden zenuwziek of brengen zich om. Anderen storten zich in de verdoving, van allerlei aard. De mens is het slachtoffer van zijn klein verstand, dat zich heeft opgeworpen als koning en achteraf blijkt een rover te zijn. Hij, die mens, geeft zijn geld uit, maar het flauwe brood verzadigt hem niet. Hij volbrengt in onzekerheid zijn omloop op aarde, maar weet niet van herkomst noch bestemming. Hij is God kwijt.
Dat weet hij nog niet, maar hij zal het op zekere dag vinden. Hij zal de leegte op aarde en in zijn hart speuren en een altaar aan een onbekende god gaan bouwen. Want, zal hij zeggen: er zal toch zeker wel een God zijn. We worden toch zeker niet aan onszelf overgeleverd, uitgeleverd? Dan zal hij opstaan en de weg terug gaan. Als dat nog kan.
Zacharia zei, dat wel tien mannen naar de slip van een Jood zullen grijpen en zeggen: we willen met u gaan, want we hebben gehoord, dat God met u is. Dat hebben ze gehoord, gezien, weet ik waaraan? De vraag, die nu doorbreekt is of al die ellendige mensen de christenen zullen aanklampen. Die moderne mensen van vandaag, met hun ouderwets en hunkerend hart. Met dat hart, dat niet tot rust komt in een nieuwe wagen of bij een nieuwe drank en weer een weekend.
De christenen worden ook gewoon geboren. Dan zijn het nog geen christenen. Ze gaan, groter geworden, naar school. Ze bezoeken de technische school of een ander instituut van onderwijs. Ze krijgen verkering en gaan trouwen. Er komen kinderen. Die bezoeken weer scholen. En de ouders worden ouder. Op zekere dag gaat de lamp uit. Waarom zou die buurman verlangen een christen te zijn, zoals zijn buurman zei te zijn? Wat onderscheidt hen? Wat trekt de ongelovige in de gelovige aan? Is er iets aantrekkelijks in de gelovige?
Een stabiele gang? Een groots ideaal? Een geheime kracht? Een bizondere wijsheid? Een koninklijk levenspatroon? En wat is hierop uw antwoord?
Nu zou ik uw antwoord wel eens willen horen. Wie weet komt u ook niet verder dan: een christen gelooft God en dat is zijn bezit, dat een glans legt over zijn woord en het werk zijner handen. Eeuwigheid, de Eeuwige, is in zijn tijd.
De Heer is zijn grond en omgeving en deze verbondenheid brengt die rust, standvastigheid, vastbeslotenheid en vrede, dat de dag zal komen, dat ontwortelden zullen komen en vragen naar de kracht dier mannen en de hoop dier vrouwen.

Huizinga

BROKSTUKKEN

De geschiedenis van menige geestelijke beweging lijkt op de geschiedenis van een emigrantengeslacht, die ik eens las. De **eerste generatie** kapte zich een ruimte in de wildernis, bevocht de vijanden, rooide de bomen, ontgon de gronden, bewoonde een sobere blokhut en hield zich ternauwernood onder veel offers en ontberingen staande.
De **tweede generatie** konsolideerde het gewonnene, vergrootte de bouwgronden, won afzetgebied, schafte zich betere werktuigen aan, kwam tot een zekere welstand en ruilde de blokhut voor een betere woning.
De **derde generatie** profiteerde van de noeste arbeid der vorige geslachten, vond tijd voor vermaak, importeerde allerlei luxe en nestelde zich gaarne met zijn vrienden in de gemakkelijke fauteuils. De portretten der oude pioniers hingen in gouden lijsten aan de wanden, de eerste pogingen tot beschrijving van de geschiedenis der voorvechters werden gewaagd, maar van de oude pioniersgeest zelf viel bij de jongeren niet veel meer te bespeuren. Ze waren gezeten burgers geworden.

Hoe gemakkelijk kan de echte pioniersgeest óók in de gemeenten zoek raken. Vorige geslachten hebben, onder Gods hoede en leiding, gemeenten mogen opbouwen voor welker bestaan we zeer dankbaar zijn. Ze hebben dat dikwijls gedaan met grote toewijding, onder uiterst moeilijke omstandigheden, met maar weinig middelen en onder grote opofferingen. Maar zijn wij, de volgende generatie, klaar nu we deel uit mogen maken van de bloeiende gemeenten die onze voorgeslachten achterlieten?
Mogen we op onze lauweren rusten nu wijzelf en onze kinderen een plek hebben waar we Gods Woord kunnen horen, gemeenschap kunnen hebben met gelijkgezinde broeders en zusters, terwijl de gemeenten zich mogen verheugen in een goede naam bij diegenen temidden waarvan ze zich bevinden?
Moet iedere gemeente hoe groot ook en hoe oud, zich niet altijd daarvan bewust zijn dat ze nooit in de situatie verkeert waarin ze „haar schaapjes op het droge heeft" (of het moesten al die schapen zijn die door de Herder werden thuisgehaald).
De gemeente op aarde kan nooit zeggen: „ik ben er", ik ben klaar, nu hoef ik alleen nog maar de zaak wat bij te houden. Wij blijven altijd pioniers, altijd 'n uiterst kleine, bedreigde minderheid, voortdurend aangevallen, juist zoals 'n kleine akker in het oerwoud altijd bedreigd wordt door overwoekering.
Een gemeente, die op haar lauweren rust, sterft weg, haar akker wordt overwoekerd. Hoe kunnen we eigenlijk ooit rusten met zoveel slachtoffers rondom

ons van oud en nieuw heidendom? Hoe kunnen we rusten, waar de hel nooit rust? Hoe rusten, waar onze Opdrachtgever almaar roept om zaaiers en maaiers? De gemeente die alleen maar geschiedenis schrijft en bestudeert, en niet ook onder Gods leiding en door Gods kracht geschiedenis máákt, verstaat niet meer, waartoe God haar in deze wereld gesteld heeft. Een gemeente, die dicht bij haar Heer leeft, krijgt ook nimmer de kans op haar lauweren te rusten.
Want de Heer is nog niet klaar met deze wereld. En zolang Hij niet klaar is, is Zijn gemeente het ook niet.
Het is overigens niet voldoende, om alleen maar wat aktief te zijn en bezig met de uitbouw van „onze" gemeenten. Het gaat er niet om het baptisme groot te maken, maar om goede instrumenten te zijn in handen van de Heer. Het gaat om Zijn Rijk. En als het gaat om Zijn Rijk kan onze eigen knusheid en gezelligheid nooit punt één zijn, evenmin als onze positie als baptisten onder de andere kerken en in de wereld dat zijn kan. Alleen een leven, waarlijk dicht bij de Heer geleefd, zodat Zijn stem verneembaar blijft, kan ons ervoor bewaren ons pionierszijn te verliezen: pioniers van Zijn Rijk dat komt op Zijn tijd en door Zijn kracht. En waaraan wij - wonderlijk mooi - mee mogen werken.

—o—

Een Amerikaan heeft eens gezegd: Waar U ook zit in de kerk, helemaal vooraan of ver achterin: als U niets doet in die gemeente en daarbuiten, dan zit U balkon. Als toeschouwer.

Wf.

UIT ONS UNIE-BUREAU

Het Verbond van Veilig Verkeer houdt dit jaar op 17 oktober de jaarlijkse **stonde van bezinning** met betrekking tot het steeds toenemende aantal verkeersongevallen en -slachtoffers. Het hoofdbestuur wil het gehele nederlandse volk benaderen en zegt in zijn desbetreffend schrijven: **„Het woord van de Kerken zal aan deze bezinning dieper inhoud kunnen geven en het is daarom dat het Hoofdbestuur zich bij deze tot de Kerken richt met het verzoek in de openbare godsdienstoefeningen van zondag 14 oktober a.s. de toehoorders enkele ogenblikken te bepalen bij hun grote verantwoordelijkheid voor de veiligheid op de weg en hen daarbij te wijzen op het gebod van naastenliefde voor enkeling en gemeenschap".**
De sekretarissen onzer gemeenten zullen voor deze bezinningsdag reeds opvallende affiches met „Gij zult niet doden" ontvangen hebben ter ophanging zo mogelijk in kerkportaal of jeugdlokaal. Het gebod der naastenliefde geldt altijd, ook in het verkeer-
In dit nummer is weer de **verantwoording** geplaatst en daarmee tevens een overzicht van de totalen der reeds ontvangen en der nog verwachte vrijwillige bijdragen. Nu, u leest die verantwoording wel goed door natuurlijk en allen nemen deze zaak ter harte. Want dit vraagstuk moet opgelost worden!
Zoals u uit het korte verslag van de unie-commissievergadering zult begrepen hebben, staat de unie-commissie voor de bezinning op verschillende grote vraagstukken. Deze zijn belangrijker dan de bovengenoemde. Het zijn vraagstukken van geestelijke en van organisatorische structuur, van principiële en van praktische aard. De unie-commissie heeft hiervoor tijd nodig, en wij geloven dat u deze wel aan de UC gunt. Ze streeft er naar, dat de bij de huidige structuur van onze gemeenschap passende beleidslijnen zich door bestudering en bezinning zullen aftekenen.
Daartoe is, zoals reeds is gepubliceerd, een extra vergadering uitgeschreven, waarop diverse studie-rapporten besproken zullen worden. Houdt in gedachtenis, dat de broeders van de unie-commissie daarbij uw voorbede behoeven!

T. Jansma

Mededelingen

Voor lezeressen van ‚De Kandelaar",
Onze oude zuster **I. C. van der Steur** is van het St. Elisabeth Gasthuis, zaal 5 Haarlem verhuisd naar „Tabitha", Badhuisweg 99, Scheveningen.

H. Tijman-Schröder, Haarlem

TWENTSE RADEN-KONFERENTIE

U wordt hartelijk uitgenodigd de radenkonferentie bij te wonen, die wij, zo de Heer wil, op 13 oktober 1962 denken te houden.
De gemeente te **Borne** wil ons gaarne weer ontvangen.
Wij verwachten U op 13 oktober om **15.00 uur** in het gebouw Prins Hendrikstraat 23. Let U op de aanvangstijd?
De **agenda omvat** de volgende punten:
„Oekumene" door ds J. Louw.
Bespreking.
„Handoplegging" (principe), ds A. Postma.
„Handoplegging" (praktijk), ds M. de Jong.
Bespreking.
Sluiting om ongeveer 18.00 uur.
Tussentijds is er een korte theepauze en verrekening der kosten.

De sekretaris,
H. J. A. ter Braak

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 19 oktober 1962 Jaargang 79 Nr. 3649

Heeft het gezin aan betekenis ingeboet?

De betekenis van het gezin kan moeilijk overschat worden.

In het gezin wordt het kind geboren. Het is de bodem waarin het jonge leven wortelt en waarop het groeit. Vandaar uit wordt 't gevoed, bewaakt, bewaard. De eerste woordjes die het kind gaat zeggen zijn mammie en pappie. De eerste glimlachjes gaan naar moeder. De eerste botsingen tussen het verse ikje en de omgeving vinden daar plaats. De eerste kennismaking met de liefde die kust en klappen geeft wordt daar een feit. Het vader- en moederschap, zoals die in het gezin openbaar worden, zijn de beide polen waartussen het leven van het kind zich beweegt. Daar is (om met Bovet te spreken) aan de ene zijde de sterke, richtingaangevende, eisende en gebiedende **mannelijke pool** en aan de andere kant de je omsluitende, begrijpende, troostende en helende **vrouwelijke pool,** die beide in gelijke mate, maar ieder op zijn eigen wijze liefde uitstralen. En wanneer de ouders zelf aangeraakt zijn door de liefde van God zal ook het kind al vanaf het allerprilste begin iets daarvan in zich opnemen.

Het wondermooie van het echte, goede gezin is, dat het kind er altijd op terug kan vallen. Het pleegkind dat het de pleegouders te lastig maakt door slecht op te passen, kan weggestuurd worden. Het voelt zich nooit helemaal veilig.

Maar het **kind** mag altijd terugkomen. Als alle deuren gesloten zijn, als iedereen vervelend gaat doen, dan staat de deur bij vader en moeder nog open. Dat is ook zo in het verhaal van de verloren zoon. Daarom vertegenwoordigt het gezin met vader en moeder voor het kind de veiligheid en zekerheid. Er is een haven. Er is altijd een plekje voor mij, waar ik welkom ben, ondanks alles: ergens ben ik „thuis".

Het is dit „thuis" dat we als vaders en moeders gaaf en heel moeten houden. Als vader en moeder als kat en hond leven, als er een breuk in de goede verstandhouding tussen die twee komt, dan hebben de kinderen het gevoel dat ze aan boord van een doormidden gebroken schip zijn. Ze verliezen het gevoel van geborgen zijn. Ze vluchten weg, keren naar het wrak terug, en vluchten weer.

Ze hebben de vaste grond onder de voeten verloren. Hun leven is „unheimisch" geworden. Het kostbaarste wat ze bezaten en dat hun zekerheid betekende temidden van zoveel dat wankelt, is bezweken.

Het gezin is ook de plek waar het kind zichzelf kan zijn en zichzelf kan terugvinden. Al vroeg leert het, dat je in de wereld op je hoede moet zijn, het leert toneelspelen, een bepaalde rol vervullen. Thuis mag je je ingehouden tranen de vrije loop geven, eens een deur hard dichtslaan, de uitlaatklep openzetten.

Thuis kun je je weer ontspannen, op adem en op krachten komen. Want thuis daar is begrip, zij het ook geen volmaakt begrip. Zo kan het huisgezin het beste rekreatieoord ter wereld zijn. Als namelijk de liefde van Christus er woont en heerst.

Ja, als het gezin niet alleen goed, maar ook in de echte betekenis christelijk is, dan zijn vader en moeder ook priester en priesteres. Ze gaan van God naar hun kinderen en van hun kinderen naar God. Ze vertolken iets van Gods Woord en wil en brengen ook hun kinderen voor de troon der genade. Ze maken ietsje van God hoorbaar in hun woorden en zichtbaar in hun daden, en voelbaar in hun wezen.

Het gezin heeft de laatste jaren aan **intimiteit** verloren.

Er zijn indringers gekomen, die er zich stevig genesteld hebben en een behoorlijke portie van onze aandacht opeisen. Ik denk aan radio en televisie. De huizen hebben grote vensters gekregen en de voordeur is niet meer een solide klomp hout die het huis echt van al wat daarbuiten is afsluit. Een dunne glaswand scheidt het gezin nog slechts van de buitenwereld. De vitrages zijn aan 't verdwijnen en de overgordijnen worden veelal niet meer gesloten. Waarom zou je ze ook sluiten als onze oren toch al alles opvangen wat heinde en ver gebeurt en als onze ogen dwars door muren en over grenzen en zeeën heen zien naar wat er in Amsterdam, Parijs, Algerië en New York gebeurt?

Zo is het huis niet meer de veilige burcht waarin we ons verschansen tegen de dreigende gevaren rondom. De spanningen der buitenwereld worden er meer gevoeld. We mogen dit verlies aan intimiteit ook positief waarderen. De wereld is veranderd. Open gelegd. Groter geworden. Of we willen of niet: we hebben met die buitenwereld ontzaggelijk veel te maken. En het gezin waarin we opgroeien, mag ons daarop wel een beetje voorbereiden. Als het element van de intimiteit te sterk wordt, houden we het daarbuiten niet meer uit. Dan is de overgang te groot.

Nu kan iets van al die buiten-spanningen in de rustige, vertrouwde sfeer van het gezin verwerkt worden en hebben vader en moeder de kans om wat goed

In dit nummer

en opbouwend kommentaar te leveren op allerlei enerverende gebeurtenissen, die in de wereld plaatsvinden en die ons per radio en TV worden voorgeschoteld. Er is ook sprake van een zeker **funktieverlies** van het gezin.
De dochter komt na de lagere school niet meer bij moeder thuis om het huishouden te leren. Ze gaat doorstuderen en dan een baan zoeken.
De zoon heeft het advies van vader niet meer nodig als hij zijn eerste baantje krijgt. Vader heeft er vaak geen notie van waaruit zijn werk eigenlijk bestaat. Hobbyklubs, kursussen, verenigingen, vakbonden, school- en fabrieksgemeenschappen leggen beslag op de kinderen. Er is veel meer buitenshuis-amusement dan vroeger. Maar vergeten we nooit: na alles wat ze gedaan en ondergaan hebben, **keren onze kinderen steeds weer naar huis terug**, met hun indrukken, nieuw opgekomen verlangens, mislukkingen, pas verworven kennis, etc. Zo blijft het gezin opvangcentrum, basis, uitgangspunt, rustpunt, totdat ze klaar zijn voor het leven op eigen benen. En: van het gezin lopen de draden naar de gemeente. Misschien is uw klacht, dat de kinderen thuis zo weinig vertellen van wat ze beleven. Dat een gesprek met de kinderen doorgaans erg moeilijk is. Een bekend psycholoog heeft verklaard, dat alle gezonde kinderen hun eigen geheimenissen hebben. Allemaal verbergen ze zich een beetje. Allemaal zoeken ze een klein stukje privé-leven. Want allemaal hebben ze de drang in zich om zelfstandigheid te verwerven. Het kind dat alles met vader en moeder bespreekt, dat de ouders in **alles** willoos volgt, is niet gezond en wordt nooit zelfstandig.
Intussen, ook al lukt het gesprek soms niet, dat wil nog niet zeggen dat uw kind niet luistert.

Het gezin funktionneert hier en daar iets anders dan vroeger. Vader en moeder hebben meer steun van buiten nodig om het kind voor te bereiden op het gekompliceerde leven van onze tijd. Het is allemaal een beetje minder intiem. Maar heeft daarmee het gezin aan betekenis ingeboet? Wie waarlijk verstaat wat het is om voor zijn kinderen een „thuis" te scheppen, waarin ze zich rustig ontplooien kunnen, en waarin ze iets zien van het hart van God, die zal alleen maar kunnen beantwoorden: Neen.

H. v. d. Werf

Geloofsonderwijs in de gemeente

De vraag mag gesteld worden of een pleidooi voor geloofsonderricht in onze gemeenten zinvol zou zijn, dan wel het intrappen van een open deur. Wij beschikken niet over exacte gegevens waaruit wij zouden kunnen afleiden, dat bijvoorbeeld iedere baptist minstens twee jaarcursussen geloofsleer gevolgd heeft. Mogelijk dat deze gegevens ons zouden doen schrikken, indien bijvoorbeeld zou blijken dat slechts een gering percentage baptisten dergelijk geloofsonderricht zou hebben genoten.

Het gevaar van het schrijven over dit onderwerp in onze kringen is, dat men door in verschillende opzichten veronderstellend te werk te gegaan, de plank gaat missen. Welnu, dat risico zullen we moeten nemen indien we althans iets willen zeggen.

Voor en aleer we dan iets over het onderwerp zelf gaan zeggen, lijkt het me goed onze situatie, veronderstellenderwijs, eens te bezien en te formuleren.

Wij wagen het te zeggen, dat er in onze gemeenten betrekkelijk weinigen geloofsonderricht hebben genoten en nog genieten. Zelfs is er lang niet in elke gemeente gelegenheid om geloofsonderricht te volgen, om de eenvoudige reden dat het niet gegeven wordt. Er zijn raden die tegen een dominee zeggen: Begin er maar niet mee, dominee, ze komen toch niet. En dominee is er dan ook niet mee begonnen. Daartegenover weten we ook van predikanten die veel werk van het onderricht in de geloofsleer maken, en kennen wij gemeenteleden die dankbaar weten te spreken van het onderricht dat ze in het verleden genoten. Sommigen laten je nog schriften met uitvoerige dictaten zien.
Dit betekent ondertussen niet dat baptisten niet zouden weten wat in de bijbel staat. Hierover durven we geen veronderstelling te doen. In elk geval is het zo, dat op zondagsscholen, bijbelklassen, clubs, en verenigingen tesamen met het bijbelonderwijs op de christelijke scholen een behoorlijke mate van bijbelkennis kan worden bijgebracht. Deze bijbelkennis is echter de vooronderstelling voor het onderricht in de geloofsleer, en als zodanig noodzakelijk, maar tegelijk zonder kennis van de geloofsleer onvoldoende.

Dat er te weinig in geloofsleer wordt onderricht mag ten dele geweten worden aan het ontbreken van een min of meer uniforme geloofsleer, een „catechismus". Er zijn in de loop der jaren ook wel enkele uitgaven geweest van een behandeling van baptisten-geloofsleer. Daarbij denken we vooral aan de werkjes die van de hand van ds J. Louw verschenen. De oplagen daarvan zijn echter uitverkocht. Het wachten is nu op een nieuw werkje. Zelf maak ik sedert enige tijd elke week één gestencilde geloofsleer-les. En zo doen meer predikanten. Wanneer deze arbeid gecoordineerd zou worden, zouden we waarschijnlijk binnen afzienbare tijd, stel binnen vijf jaren, een geschikt werkje voor geloofsleer kunnen uitgeven, dat in alle gemeenten kan worden gebruikt.
Het komt mij voor, dat de uniecommissie opdracht zou moeten geven aan een aantal predikanten om een dergelijke geloofsleer samen te stellen.
Een ander facet van onze situatie is, dat gedurende enkele generaties van baptisten nogal de nadruk gelegd is op het feit dat geloven niet te leren valt, gepaard met een accent op bekering die redding betekent voor tijd en eeuwigheid .Daarmee is een gemakzucht in de hand gewerkt, die het leren overliet aan hen die het zelf wilden en beminden.
In doorsnee hebben de baptistendominees ook liever „ge-evangeliseerd" dan gedoceerd.
En waar het studeerkamerwerk weinig tot der baptisten verbeelding sprak, en de evangeliserende dominee dagelijks geacht werd op pad te zijn en een sterke sociale functie in de gemeente kreeg, sloeg de naald dan ook vaak eenzijdig door.
Het is de ervaring van de voorgangers die de noodzakelijkheid van geloofsleeronderricht inzien, en er werk van maken, dat het moeilijk is om de geschetste bestaande ban te doorbreken. Daarbij zijn de baptisten individualistisch, vrijheidslievend en dus afkerig van een van boven af opgelegde discipline.
Als dan ook nog blijkt dat er tijdfactoren een rol spelen, wordt het er niet gemakkelijker op om over de breedte van onze baptistengemeenschap binnen korte tijd tot goede resultaten te komen. Immers onze tijd met zijn vele zaken die de aandacht opeisen, die veel tijd in beslag nemen en nog meer het concentratievermogen verzwakken, toont ons een generatie die moeilijk te vinden is voor een discipline die geen aanwijsbaar maatschappelijk voordeel oplevert .
Scholen, cursussen, sport en andere ontspanning buiten en binnen de baptistische gemeenschap, wereldgebeurtenissen die onmiddellijk in het nieuws zijn, oude levens- en bestaansvormen, immense openlegging van de aarde en de wereldruimte door een onvoorstelbare versnelling in de vaart van wetenschap en techniek, dit alles en nog veel meer veroorzaakt deze spreiding van de aandacht van de mens uit onze tijd, die niet meer met generaties rekent.
Wij menen dat onderricht in de geloofsleer één van de wezenlijke taken van de gemeente is van eenzelfde constantheid en continuïteit als prediking en viering van het avondmaal, één van de kerngebeurtenissen in het leven der gemeente.

Aan rustige wateren

DE DAG IS NABIJ

De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij. Laten wij dan de werken der duisternis afleggen en aandoen de wapenen des lichts.

Rom. 13 : 12.

Vanaf het ogenblik van zijn bekering wist Paulus, dat hij niet meer de dood doch de glorievolle toekomst van Jezus Christus tegemoet leefde. Op de weg naar Damascus was hij een man geworden, die de dood achter zich had gelaten en de dag van Jezus lichtend vóór zich zag.

Er is in al zijn brieven geen onderwerp waar hij zo vaak op terugkomt als op die dag, de dag van Jezus.

Hij was er diep van overtuigd, dat elk ogenblik het grote moment kon zijn, waarop hij zijn Heiland in glorie zou zien verschijnen. Hij wist het: een korte wijl de tijd genaakt en.... de nacht is voorbij.

Gold dat reeds voor Paulus, hoeveel te meer is dat woord in onze dagen van kracht. Wie een oor heeft om te horen, die hoort stemmen, waarschuwende stemmen.

Stemmen van mannen en vrouwen, die er weet van hebben, hoe ver de mens is voort geschreden op het pad der wetenschap, van de vernietigingstechniek. Zij spreken van een steeds donkerder wordende nacht. Kinderen Gods mogen weten, dat dan de grote morgen dichtbij is.

Daarom laten zij zich ook niet verontrusten door die duisternis, maar wel laten zij zich er toe aansporen, om zich klaar te maken, om de K o n i n g der ere te ontvangen.

Zij schuwen de werken der duisternis.

Wat dat zijn, werken der duisternis? Dat weet u toch wel. Leest u anders slechts het begin van de Romeinenbrief. Werken der duisternis, dat zijn al die dingen, waar u J e z u s niet bij gebruiken kunt.

Legt ze af, zegt de apostel; dat is uw taak en verantwoordelijkheid, die werken af te leggen.

Doch dat is alleen het negatieve. Het gaat Paulus juist om het positieve, dat is: aandoen de wapenen des lichts.

Volgeling van J e z u s zijn betekent: aktief dienen in de „Militia Christi", zonder een enkel vrij weekend. De volgeling van J e z u s dient voortdurend te beseffen, dat hij zich hier en nu op het terrein van de vijand bevindt. Daarom moet hij goed toezien op zijn wapenrusting, die we prachtig beschreven vinden in Ef. 6 : 10-17.

Hoe staat het eigenlijk met uw wapenrusting?

Is die wel helemaal in orde?

Houd voor u zelf eens een grondige inspektie.

Bedenk de nacht is bijna om.
De dag staat op het punt aan te breken.

Zorg er voor, dat J e z u s u niet in nachtgewaad, doch in volle wapenrusting aantreft.

Wees toch wakker volk des Heren,
Werk zo lang uw pols hier slaat.

Pernis. *H. Sikkema.*

Het is de gehoorzaamheidsdiscipline, die onmiddellijk samenhangt met de doopopdracht: verkondigen, dopen, en leren onderhouden! Eerst naar „geloofsleer", en dan pas naar vereniging, cursus of club. Het dient een regel in de gemeente te zijn, dat Geloofsleer voorrang heeft. Wij hebben al eens serieus de mogelijkheid overwogen een soort getuigschrift in te stellen voor het enige jaren trouw volgen van het onderwijs der gemeente in de Geloofsleer. Dit zal mogelijk zijn en bredere waarde hebben, indien in alle gemeenten een zelfde leergang gebruikt wordt. Ik veronderstel dat ik de tongen losmaak als ik zou suggereren **in het algemeen** hen te dopen die naast hun hartelijk geloofsgetuigenis kunnen aantonen zo'n getuigschrift te hebben verworven.

Mocht het geloofsonderricht in de gemeente, en daarnaast een bredere kadervorming (practische gemeentekunde) in de naaste toekomst geen grondige wijziging ten goede vertonen, dan vrees ik twee gevaren: een toename van bewustzijns-verengd sectarisme dat onze beginselen rechtlijnig en zwart-wit versimpelt enerzijds, en een door gemis aan kennis verzwakken van de hoofdmoot onzer gemeenschap die dan geen indringende beoordeling meer kan opbrengen voor wat zich presenteert op kerkelijk en maatschappelijk erf. Het gemeenteleven gaat dan enerzijds ontaarden in allerlei gezelligheidspractijk en hier en daar krampachtig evangeliseren op oude leest.

Het lijkt ons de moeite waard om op gemeente-avonden en radenconferenties deze dingen eens aan de orde te stellen; mocht dit gebeuren, dan zal dit artikeltje niet tevergeefs zijn geschreven. Moge het op zijn minst een heilzame verontrusting teweegbrengen.

Ph. L. (Gr.)

Mededelingen

Gewestelijke Raden-konferentie Utrecht

Zaterdag 27 oktober, aanvang 15.30 uur. Onderwerpen: *Toezicht op de prediking; De gemeente als gestalte van Christus*, ingeleid door resp. brs W. Harkema (Den Haag) en P. Mostert (Zwijndrecht).

Friese radenkonferentie

De friese radenkonferentie wordt D.V. gehouden woensdag 24 oktober a.s. in zalen Noordvliet te Leeuwarden. Aanvang 2.00 uur nam.; sluiting plm. 8.00 uur nam.

De *agenda* vermeldt o.a.:

„Zending in Suriname", door zendeling br J. Kool;
„Het raadsel Rome", door ds J. van Dam, Sneek;
„De Neui-herdenking", door de voorzitter van het gewest;
„Bejaarden in onze gemeenten", door ds G. Brongers.

Er wordt gerekend op een grote opkomst.

J. J. Slump.

BIJ ONS IN DE GEMEENTE

Bizondere samenkomsten Musselkanaal.

De gemeente van Musselkanaal denkt enkele bijzondere samenkomsten te houden op zaterdag en zondag 27 en 28 oktober in de baptistenkerk te Musselkanaal en op zaterdag en zondag 3 en 4 november in de Vredekapel, Stationsstraat te Musselkanaal. Algehele leiding: Ds W. Veenstra, Musselkanaal.

Spreker voor alle avonden: Ds G. van 't Wout uit Muntendam.

Onderwerp: *„Het leven tegemoet"*.

Gemeenteberichten

EINDHOVEN - (Ph. K.) Het werk in onze eindhovense gemeente vindt gestadige voortgang. Zondag 7 oktober jl. werden zes zusters en één broeder gedoopt. Het was een verheugende aanblik die zeven gelukkige mensen daar in hun witte doopkleding voor het doopvont te zien staan. Het is weer een machtig getuigenis geweest voor een stampvolle kerk.

Onder de aanwezigen waren verschillenden, die voor de eerste maal zoiets meemaakten.

't Was een ontroerend ogenblik toen onze oude en geliefde broeder J. de Jonge, de nieuwe leden persoonlijk toesprak. Eén zuster gaf de wens te kennen de volgende maand ook gedoopt te worden.

Na afloop van deze doopdienst kon men bemerken, dat het geheel van deze gezegende morgen een diepe indruk bij de aanwezigen heeft achtergelaten. Er is hier in Eindhoven iets gaande! Op de bidstonden en ook in de per-

soonlijke gebeden wordt steeds gevraagd of de Heer een krachtige opwekking wil geven. Het waaien van de wind des Geestes is reeds te beluisteren. Gods bemoeienis met Zijn gemeente gaat door.
Er is hier ontzettend veel werk te doen. Het openluchtwerk is voor dit jaar weer grotendeels achter de rug. We hebben ± 30 openluchtsamenkomsten mogen houden en mochten op deze wijze aan heel veel mensen het evangelie bekend maken.
Nog steeds zoeken gemeente en kerkeraad naar mogelijkheden in onze stad een 2de predikant te beroepen. De consequenties zijn echter van vèrstrekkende betekenis. Nog steeds is er bij ons geen duidelijkheid in deze zaak. We zijn er echter van overtuigd, dat er iets moet gebeuren. Op een aanstaande gemeentevergadering hopen we meer klaarheid te krijgen in deze belangrijke zaak. We hopen en bidden dat ook hierin de juiste beslissingen zullen worden genomen.
We zijn ook weer gestart met onze contactavonden in de verschillende wijken der stad. Moge de Heer der gemeente aan al dit werk Zijn onmisbare zegen verbinden, opdat wij tesamen opgebouwd mogen worden in het geloof en in onze stad met zijn 174000 inwoners, het licht van het evangelie onbelemmerd moge schijnen tot heil der zielen.

HARDERWIJK - (H. A. E.). De voorgaande zondag was het weer een feestdag in de gemeente. Er waren twee doopkandidaten uit Harderwijk en één in Apeldoorn. Zij werden allen op hun belijdenis gedoopt te Apeldoorn. Om dit blijde gebeuren mee te maken waren we met een bus uit Harderwijk naar Apeldoorn gekomen. Zeer velen waren aanwezig om de welbekende boodschap te horen voor het eerst of bij vernieuwing.
Het was een buitengewone middag. Vooral de gedoopten straalden van blijdschap; hoe kan het anders. De Heilige Geest waait waarheen Hij wil. Daarom wilden we U graag deelgenoot maken en gaan moedig door.

TREEBEEK - (J. P.). 7 Oktober was voor de Gemeente een feestdag. In de morgendienst werden we allen versterkt door het heerlijk evangeliewoord, het hoogtepunt vormde de middagdienst. Eerst mochten we luisteren naar onze voorganger, die ons er bij bepaalde, dat er maar één Naam onder de hemel is gegeven waardoor we behouden kunnen worden. Na de prediking mochten we er getuige van zijn, dat drie zusters afdaalden in het watergraf om begraven te worden en op te staan met Christus in nieuwigheid des Levens. Hoe wonderbaar en groot is Gods Liefde, dat Hij nog steeds toevoegt aan Zijn Gemeente. Na de doopdienst vierde de Gemeente het Heilig Avondmaal. De zusters die gedoopt waren, werd een hartelijk welkom toegeroepen. Ds Boschma mocht nog enkele gasten uit zustergemeenten begroeten, waarna de Gemeente stil werd in de gedachtenis aan het lijden en sterven van onze Heiland. Met dank in het hart en staande hand in hand zongen we samen: en nu de rest van mijn tijd zij gans aan de zaak van mijn Koning gewijd. We hopen en bidden dat dit ook in ons midden werkelijkheid mag worden, zodat nog veel wat verloren is behouden wordt door die ène Naam Jezus Christus.

Vondst

Men heeft op de bodem van de Middellandse Zee een schip gevonden dat 14 eeuwen geleden vergaan is. De lading bestond uit een complete kerk, die op Sicilië gebouwd zou worden. Men gaat nu alsnog een kerk bouwen van de gevonden onderdelen.

(„Evangelisch Luthers Weekblad")

Op bezoek bij baptisten in Oost-Europa

De schrijver van dit artikel is br Anne van der Bijl. Hij is lid van de gemeente in Alkmaar, woont in St. Pancras, maar is daar meestal niet aan te treffen, want hij is voor alles „free lance" evangelist, die graag opereert in gebieden, die minder goed toegankelijk zijn. Reeds verschillende keren is hij achter het IJzeren Gordijn geweest om te werken en te dienen bij de broeders aldaar; in bijgaand artikel geeft hij ons enkele indrukken, die hij op zijn laatste reis heeft opgedaan. We verheugen ons van harte over deze mogelijkheid tot contact en gemeenschap met onze broeders in communistische landen.

Anne van der Bijl (rechts) met tolk in Hongarije; de tolk is prof. Baranyay (midden), tot 1961 president van de unie van baptistengemeenten in Hongarije en rector van het seminarie.

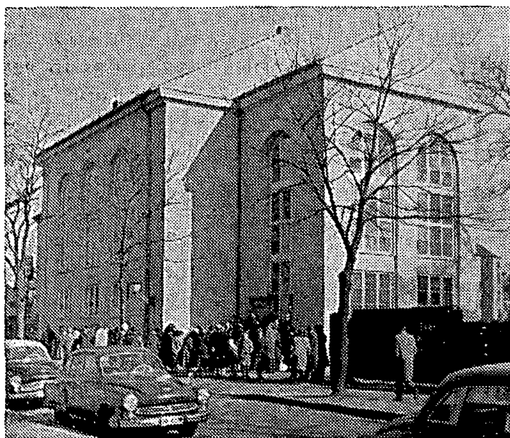
Over dit onderwerp een artikeltje te schrijven behoort ten enemale tot de onmogelijkheden: hiervoor heeft men minstens een boek nodig. En meerdere boeken zijn inderdaad geschreven over die wondere beweging die in een tijd van doodsheid en formalisme in de grote kerken zich als een prairie-vuur verspreidde in de landen die nu achter het ijzeren gordijn liggen. Bewegingen als de Stundisten, de Nazareners, de Vergadering en de baptisten, groepen van mensen die de bijbel weer „vonden" als het Woord van God, dat scherp is en tweesnijdend en bovenal: lévend.
Lévend: om mensen ánders te maken.
Dit getuigenis klinkt nog, vooral uit de mond van de ongelovigen. Ze kunnen niet anders dan **dit getuigen.**

Aan het begin van onze reis langs de baptistengemeenten in Polen bezochten we eerst het „Ministerie van Culturele (!) zaken", waaronder de kerken ressorteren. De plaatsvervangend minister ontving ons en we vertelden hem, precies welke plaatsen we zouden bezoeken. Daarvan maakte hij notities en verklaarde toen dat hij ons helpen zou als we ergens moeilijkheden zouden ondervinden. „Ja, die baptisten", zei hij toen, „dat zijn goeie mensen. Ze roken niet en ze drinken niet, ze vechten niet, zijn ijverig en ze leven lang." Waarop ik hem meteen zei, dat het duidelijk was dat dan het hele volk maar baptist moest worden, wij zouden daar graag aan mee willen helpen!

Maar nee, zo ver wilde zijne excellentie toch liever niet gaan....
Nu zijn we pas weer teruggekeerd van onze laatste reis en moeten U allereerst hartelijk groeten van zeer velen die we onderweg ontmoetten en bezochten.
Niet overal is het zo gunstig voor de gelovigen als daar in Polen. En niet overal is het weer zo ongunstig voor de gelovigen als het wel geweest is onder de recente vervolgingen van.... de kerk uit, of van de staat.
Alles bij elkaar nemend kan men zich alleen maar verwonderen over de bescherming Gods voor Zijn kinderen door al deze nood heen.
Nood?
Van de 260 baptistengemeenten in Transsylvania zijn in de laatste jaren 130 kerkgebouwen gesloten.
Daar een bijbel te hebben is een groot bezit. De gelukkige die er één aan kan schaffen betaalt er bijna een maandsalaris voor!
Ze mogen nog maar tweemaal in de week samenkomen, op zaterdagavond en zondagmorgen. Verder worden geen diensten gehouden. Maar de zondagmorgendienst is er dan ook naar: van 9 tot 1 uur in de middag of vaak nog langer.
We hebben meerdere diensten meegemaakt en ook met het Woord mogen dienen.
Nooit zal ik vergeten hoe we in die eerste kerk kwamen, ergens in Transsylvania. We waren door het ons van hogerhand opgelegde reisprogramma zo gebonden dat we een bezoek bij de gelovigen alleen konden doen als we bereid waren de maaltijd in

het hotel over te slaan. Wat we natuurlijk graag deden.
Op straat eerst gevraagd waar de gelovigen samenkomen. Via de gereformeerden en de zevendedags-adventisten kwamen we dan in de baptistengemeente aan. Stampvol. Als vreemdelingen worden we naar voren geloodst en luisteren daar, zittend op de eerste rij, naar de broeder die spreekt. Erg vaak wordt hij in de rede gevallen door anderen en we verwonderen ons over de „onorde". Soms hebben we de indruk dat anderen meer spreken dan de voorganger zelf.
Dan komt een broeder naast ons zitten die ons verklaart: dit is een uur bijbelstudie. De spreker is een ouderling en zo samen, met de hulp van de hele gemeente, werken we een hoofdstuk door.
Daarna een uur bidstond. Daarna een uur evangelisatie waarin de voorganger spreekt: het is de man die naast ons zat. Maar natuurlijk moeten wij ook spreken - en dat doen we heel graag.
Tussen één van deze „uren" door is er collecte. Of moet ik zeggen: het inzamelen van het *offer?* Voor deze arme mensen is een klein muntstuk al veel geld. Wij, op de eerste rij, krijgen het eerst de schaal voor onze neus. Ik wil zo graag helpen, wij zijn zo rijk hier in Nederland en ik leg een groot bankbiljet, helemaal opgefrommeld, op de schaal. De collectant gaat verder, de hele kerk door. Ik hoor rammelen en een klein beetje ritselen: vanaf een kwartje is het papiergeld. Dan komt de man met de schaal vol geld weer naar voren om het op de tafel te zetten waar de voorganger staat. Nee, toch niet, hij kom eerst naar mij toe en probeert me wat in de hand te stoppen. Het is een hand vol papiergeld: het wisselgeld van het grote bankbiljet! Ik had immers op de eerste rij gezeten en dan is er nog niets om te wisselen. Verderop in de kerk hebben de mensen steeds gewisseld: vandaar dat men met de *schaal* rondgaat. (Net andersom dan in Nederland, hier gaat men met een schaal omdat dat meer op zou brengen!).

Men kan van deze gelovigen dus echt zeggen dat ze ons goud en zilver niet begeerd hebben. Wel onze gemeenschap, terwijl ze steeds vragen om onze voorbede.

Nieuw kerkgebouw van de baptistengemeente in Potsdam, DDR.

Nader bezien

De feilen van de organisatie

De Commissie van Vijf, die op de laatste Algemene Vergadering van de Unie is benoemd om de organisatie van onze Unie aan een onderzoek te onderwerpen, heeft haar rapport aan de gemeenten en aan de Commissie der Unie uitgebracht. Op de sugggesties, die het rapport bevat, hopen we in de toekomst nog eens uitvoerig in te gaan; voor dit keer willen we de aandacht vestigen op de algemene conclusie, waartoe de commissie is gekomen. Zij is van gevoelen, dat aan de organisatorische opbouw van ons Uniebestel niet dermate grote feilen kleven, dat een nieuwe reorganisatie overwogen zou moeten worden. Wel is het huidige systeem niet volmaakt maar de commissie is van gevoelen, dat onvolkomenheden bij geen enkel systeem geheel uitgesloten kunnen worden.
Deze nuchtere constatering verdient een nadere overweging. In ons groeiend Uniebestel is er altijd wel reden tot enig onbehagen. Anders dan een gemeente, is de Unie geen concrete gemeenschap maar een federatieve organisatie. Deze organisatie moet haar werk doen via een enkele vrijgestelde en daarnaast door een aantal commissies. Naarmate de bemoeienis van de Unie zich uitbreidt, neemt het aantal der commissies toe. Deze moeten bemand worden en op gezette tijden in vergadering bijeenkomen. Alleen reeds daardoor draagt alle commissie-arbeid een wat incidenteel en onpersoonlijk karakter. Op de raakvlakken met gemeenten of personen wekt dat licht de indruk, dat de zaken de commissieleden maar tot op zekere hoogte ter harte gaan. Aangezien men deze critiek liever niet in het persoonlijke vlak wil trekken, krijgt doorgaans de organisatie de schuld en wordt de roep om grondige reorganisatie gehoord. Zo is het ook onder ons. Maar de Commissie van Vijf houdt ons allereerst voor, dat de feilen van de organisatie - die er natuurlijk zijn - toch geen aanleiding geven om maar weer eens aan het reorganiseren te slaan, een conclusie, die we ons voor gezegd mogen houden. Men mene niet, dat er „dus" weer niets gebeuren zal en dat alles bij het oude zal blijven; men roepe niet, dat de zo noodzakelijke vernieuwing dus weer niets zal worden. Reorganisatie is nog nooit geweest en kan ook nooit zijn een middel tot geestelijke vernieuwing. Wie er dat van verwacht, zal altijd bedrogen uitkomen, ook in het kader van ons Uniebestel. Wij kunnen onze beweging niet vernieuwen door een verbouwing van de organisatie. De vernieuwing moet van boven komen en het enige wat we daarvoor kunnen doen is onze volledige en bewuste overgave aan de Heer en aan zijn zaak. Deze vernieuwing hebben we harder nodig dan welke reorganisatie ook. En wanneer de krachten van een waarachtige geestelijke vernieuwing werkzaam zijn en naar een bedding zoeken om door te stromen, is de tijd voor reorganisatie gekomen. Want reorganisatie is niet het middel tot, maar het gevolg en de uitdrukking van vernieuwing.

J. R.

In dit land, *Roemenië*, vormen de baptistengemeenten de grootste protestantse groep. Ze tellen ongeveer 70.000 leden.... op papier. Maar wie zal in deze landen het aantal tellen van hen die waarlijk tot de gemeente behoren? Een voorganger in de Oekraine vertrouwde me toe: „We mogen alleen oude mensen dopen. Van te voren moeten die bij de politie geregistreerd worden. In de morgendienst worden die gedoopt." „En....", hij onderbreekt even om over z'n schouder te kijken, links en rechts: „en 's avonds dopen we de jonge mensen à la Filippus".
Deze berichten horen we veel: nachtelijke doopdiensten, gevolgd door de viering van het heilig avondmaal in het bos. Twintig, dertig, veertig jonge mensen....

In Bulgarije is dit weer minder gunstig. Slechts 600 baptisten, slechts 200 van de vergadering.... minder bijbels. Maar dezelfde God, Die trouwe houdt tot in eeuwigheid en Die niet laat varen het werk dat Zijn hand begon. Ook in Oost-Europa. We zien het ook. Na weken eindelijk weer eens een *jeugdgroep:* in Bulgarije. Vurig en enthousiast, ijverig om voor de Heer te werken, maar.... niemand van hen had een bijbel.
Op de terugreis horen we dan nog dat de bijbelwinkel in Joegoslavië geliquideerd is, de bijbels in beslag genomen. Weer minder bijbels. Weer meer gebedslast voor ons en weer meer verantwoordelijkheid voor de gemeente in het Westen.

Of zeg ik het nu weer niet goed? Er is maar één gemeente, die samen strijdt, die samen lijdt en die zich samen verheugt. We verklaren ons één met al Gods kinderen, in Oost en in West, in Zuid en in Noord en samen willen we het Lam volgen waar Het gaat, verbonden met allen die allerwege de Naam van onze Here Jezus Christus aanroepen.

Anne van der Bijl

zand en zaad

Wij hebben dus geen uitwendige glorie. Ja, ik vervolg gewoon wat ik verleden week met u begon te denken. Dat gaat zo. Nee, de gemeente, de vergadering der gelovigen heeft geen indrukwekkende heerlijkheid om zich heen hangen. Ze rijdt niet in de gouden koets door rijen van verbaasde toeschouwers, die zoiets heerlijks nog nooit zagen. Ze openbaart geen macht, die de andere dwingt tot aandacht of onderwerping. Maar had Jezus zo'n indrukwekkende heerlijkheid?

Ik lees in het Oude Testament van verschijningen Gods op aarde. Leest u maar eens wat daarover staat, als God op de Sinai verschijnt. Dat is daar donderen en weerlichten en zuilen van rook. Daar vergaat bij wijze van spreken de wereld. Het is om te besterven. Wat wilt u. Als de Almachtige maar even door de dunne wand van de tijd breekt en de ruimte raakt, dan roken de bergen. Mozes wilde eens de heerlijkheid van God zien. De Heer zei: „Zie, bij Mij is een plaats, waar gij op de rots kunt staan; wanneer Mijn heerlijkheid voorbijgaat, zal Ik u in de rotsholte zetten en u met Mijn hand bedekken." In de rotsholte, achter de hand. Elia beleeft iets dergelijks, wie weet in dezelfde kontreien. Daar is een storm - en wat voor een storm. Er komt een aardbeving. Vuur volgt. Daarna het suizen van een zachte koelte. Wat doet Elia? Hij omwond zijn gelaat met zijn mantel en bleef in de ingang van de spelonk staan. In de rotsholte, met een mantel voor z'n ogen.

Later hebben die zelfde twee mannen nog eens op een berg heerlijkheid van God gezien. Toen ze met Jezus spraken.

Maar merkt u iets van die heerlijkheid bij Jezus zelf? Geen spoor van zoiets verblindends, ondragelijks, van zoiets on-uitstaan-baars. Hij heeft Zijn heerlijkheid wel geopenbaard. Maar het was een verhulde heerlijkheid. Vreemd voor de mens, die op trompetten wacht.

U kent allen de geschiedenis van de bruiloft te Kana, die bijna in 't water viel. De wijn was nagenoeg op. Er waren nogal wat gasten. Jezus en Zijn discipelen waren er ook. Of die wat veel dronken? 't Getuigt voor 't bruidspaar dat ze Jezus uitgenodigd hadden, zegt u. Ik zeg: 't Getuigt voor Jezus, dat Hij uitgenodigd werd. Hij zou echt geen dwarskijker zijn op het feest. Maar goed, dat feest liep in 't honderd. Toen zorgde Jezus voor de wijn. Dit heeft Jezus gedaan als begin van Zijn tekenen te Kana in Galilea en Hij heeft Zijn heerlijkheid geopenbaard.

Vreemde heerlijkheid, vindt u niet? Er zou nog heerlijkheid schuilen in het genezen van een verlamde, in het opwekken van een dode, in het redden van een verloren leven. Maar een bruiloft is in de ogen van vele ernstige mensen een profane aangelegenheid. Wat kan er uit een bruiloft voor goeds voortkomen? Lichte, wufte vermaken, veel eten, drinken en praten. De Here Jezus, begon midden in die vrolijkheid. Niet met een bezem om al die feestvierders eruit te vegen - dat deed Hij alleen maar in de tempel - maar om er wijn te maken. Om er Zijn eerste teken op te richten. Om het aardse feest te prolongeren en de bruidegom te redden van een jarenlange schaamte.

Het is een merkwaardig verhaal en ik zou me kunnen voorstellen, dat sommigen wel wilden dat nieuwe handschriften duidelijk maakten, dat dit verhaal door een schendende hand werd binnengeschoven. Maar wie lezen kan vindt hier toch een buitengewone heerlijkheid van God. Die vroeger wel onder machtig bazuingeschal afdaalde en alleen een Mozes toestond te naderen, maar nu op de feesten van het leven wandelt en die zelfs redt. Wat een heerlijkheid Gods. Om dat te kunnen. Het Woord is dan toch wel echt vlees geworden en wij hebben daar Zijn heerlijkheid aanschouwd. Dat is vandaag de dag naar we hopen nog de heerlijkheid des Heren in de gemeente. Midden in het leven gaan staan en daar een teken zijn van de altijd overal aanwezige God, Die nimmer afwezig is. Zo gemeente des Heren zijn op de jaarbeurs en bij een etentje met vrienden, op het kerkhof en in de vergadering met de direktie. Niet ergens op een bergtop, maar in de dreunende feestzaal. Niet een bijeenkomst met gesloten deuren, maar alle deuren en ramen open. Het zal wel tochten en een enkeling zal de kraag opzetten of boos weggaan - het zij zo. Jezus begon op een bruiloft en dat is ook een teken. Dat kan God. En toch God blijven.

En Zijn discipelen geloofden in Hem.

HUIZINGA

UIT ONS UNIE-BUREAU

Het bestuur van de Unie-Bouw-Stichting heeft in zijn laatste vergadering een nieuwe voorzitter gekozen: ds G. Brongers. Graag zullen wij allen natuurlijk van harte aan ds Brongers in zijn nieuwe kwaliteit veel wijsheid toewensen; want het is een verantwoordelijk werk de zorg te dragen voor de voortgang van de kerkbouw van gemeenten, die zich daartoe tot de U.B.S. gewend hebben. Het is daarbij bemoedigend te weten, dat ds Brongers door de jaren goed „ingeleid" en ingewijd is in deze materie en dat hij daarbij de volle medewerking heeft van de leden van het bestuur van de U.B.S. Daaronder bevindt zich nu weer br E. Moerke, die ter vergadering als oude bekende en deskundige hartelijk welkom werd geheten. Dat br D. Olijslager door het periodiek niet-herkiesbaar-zijn geen deel meer van het bestuur uitmaakt, is een reden geweest om op de laatste vergadering van het bestuur der U.B.S. de grote waardering voor diens taktvol en wijs beleid uit te drukken; het was voor hem een stukje levenswerk om van de U.B.S. een hecht gebouw te maken dienstbaar aan de kerkbouwende gemeenten.

Over de Wet Premie Kerkbouw is ook nu weer gesproken, ofschoon er nog niets concreets over te zeggen valt. Deze wet moet nog door de Eerste Kamer behandeld worden en na aanvaarding in het Staatsblad verschijnen. Wel zal het in het algemeen nuttig zijn, dat onze gemeenten zich realiseren, dat deze wet onder een kerkgenootschap verstaat „een kerkgenootschap als bedoeld in de wet van 10 september 1853". Is elke gemeente wel bij onze regering bekend als kerkgenootschap volgens deze „wet op de kerkgenootschappen"? En het is bij voorbaat ook wel goed - om ongegronde verwachtingen te voorkomen - om zich te realiseren, dat nadrukkelijk deze wet niet van toepassing is op kerkgebouwen gesticht ter vervanging of uitbreiding van een bestaand kerkgebouw.

Heeft elke gemeente al het formulier ingevuld teruggezonden naar het Unie-bureau, waarbij de U.B.S. een overzicht probeert te verkrijgen over de door onze gemeenten gebouwde kerken? Dat is helaas nog niet het geval. Daarom nodigen wij de betreffende sekretarissen uit om hier nog even aandacht aan te schenken en met spoed het enquête-formulier in te vullen en te retourneren. Bij voorbaat hartelijk dank.

Natuurlijk houden wij allen in gedachtenis: 1962 is ons KERKBOUWJAAR! En wij handelen daarnaar.

T. Jansma.

TABITHA

Woensdag 10 oktober was het - heel vroeg 's morgens - erg mistig in Friesland. Verder naar het zuiden was het ook mistig. Maar in Scheveningen scheen de zon, en ons diaconessenhuis „Tabitha" baadde zich in een weelde, die zelfs de voorbije zomer nauwelijks geschonken heeft.

Het Tabitha-bestuur vergaderde op die dag. Het gebeurt niet vaak, dat in een stichtingsbestuur drie nieuwe bestuursleden welkom geheten moeten worden. Maar in het Tabitha-bestuur greep het plaats. Ds G. W. Tijman heeft zich moeten terugtrekken. Veel heeft hij gedaan voor Tabitha, gedurende een lange reeks van jaren. De woorden van dank, uitgesproken door de nieuwbenoemde voorzitter, ds Broertjes, waren dan ook zeer op hun plaats. Mevr. Schlüter-van der Heide, Leeuwarden, heeft zich eveneens door omstandigheden moeten terugtrekken. In haar plaats benoemde de Unie-Commissie Mevr. Vegter-ter Braak, Rotterdam. Ook Mevr. Schlüter heeft zich volledig ingezet voor Tabitha; zij verzorg-

de het Suppletiefonds..... en met welk een liefde! Mevr. Meester-Huyser, onze secretaresse, zal zich eveneens moeten terugtrekken wegens omstandigheden. Enkele jaren lang heeft zij het secretariaat verzorgd, en wel op zodanige wijze, dat zij zeker lof toegezwaaid zal krijgen, als zij op de voorjaarsvergadering de secretariaatspen overdraagt aan Mej. Van Druten, Den Haag.

Een „bedrijf", waar meer dan *f* 100.000.— per jaar ontvangen en uitgegeven wordt, heeft vanzelfsprekend heel wat zaken, die aandacht vragen. Financieel is „Tabitha" volkomen gezond. Maar de personeelsvoorziening vergt telkens weer overleg. Waar zijn de meisjes, die zich willen geven voor de verzorging van chronische zieken? Zij mogen vrijblijvend contact opnemen met onze besturende zuster, zuster A. Luyten, Badhuisweg 99, Scheveningen!

Een belangrijk deel van de vergadering stond in het teken van het komende jubileum. Op 31 mei 1938 werd „Tabitha" geopend, en het zal het volgende jaar dus 25 jaar geleden zijn, dat deze dienst aan hulpbehoevende medemensen begon. In verband met dit jubileum zal binnenkort de TABITHA-BOUW-ACTIE van start gaan. Ongetwijfeld zult u daarover in de toekomst meer horen, maar een tipje van de sluier mag ik nu reeds oplichten. Het gaat om het volgende:

„Tabitha" is dringend aan uitbreiding toe. Het aantal bedden moet bijna verdubbeld worden, terwijl ook het bestaande pand aangepast zal moeten worden aan de moderne eisen, die men stelt - en mag stellen - aan een verpleeginrichting. Eveneens vraagt de onderbrenging van het personeel diverse voorzieningen. Gelukkig hebben we nog ruimte voor de uitbouw. En we krijgen hulp van het college van B. en W. van Den Haag en zijn diensten. Een strook grond naast Tabitha zal aangekocht moeten worden, om de uitbreiding royaal te doen zijn. Bouwen is duur. Maar we rekenen op de steun van allen. Daarom de start van het TABITHA-BOUW-JAAR. Uw donaties zullen het ons mogelijk maken de bouwplannen te verwezenlijken.

Zoals gezegd: u hoort meer van ons.

Natuurlijk kwam er op onze vergadering nog veel meer aan de orde. Maar met détails willen we u niet vermoeien.

Gedenkt de arbeid in ons diaconessenhuis in uw gebeden. De zusters hebben het nodig.

Pl.

Lezers aan het woord

De grote verontrusting in het hart van br R. Voorhaar, betreffende de drievoudige klop op de deur, door de door hem genoemde bewegingen in „Lezers aan het woord", dd. 28 september 1962, vindt ongetwijfeld weerklank bij velen, die mede-verontrust zijn over de gang van zaken in onze baptistengemeenschap.

Waar zijn de herders en de leraars, die God aan de gemeente gegeven heeft? Is er niet één wijs man onder ons, die hier het juiste woord kan spreken?

Gebruikt uw gaven en kennis, welke U opgedaan hebt op bijbelschool of seminarium, maar luistert in de allereerste plaats naar wat de grote Leermeester, de Heilige Geest te zeggen heeft en geeft het door aan de schapen, waarover gij tot herders en leraars gesteld zijt om deze te weiden en te leren.

Waar zijn de gaven, die de Heilige Geest aan de gemeente heeft uitgedeeld? Blijven ze verborgen in een zweetdoek? Of worden ze misschien door oorzaken van buiten af verhinderd om te voorschijn te treden?

Zijn we niet al te vaak negatief in het beluisteren van het kloppen op de muren van onze keiharde kritiek. Ik bedoel zeer beslist niet onze kritiek op de vaak onnuchtere en showachtige ontsporingen, terecht aangehaald door br Voorhaar. Maar we zijn er niet klaar mee om te weten hoe het „niet moet". Maar laat onze kritiek positief zijn, om te weten hoe het „wel moet".

Zou het niet kunnen zijn, dat de klop van Maranatha-, Pinkster- en Zendingsbeweging het kloppen van de Heer Zelf is; aan de sterke vestingsmuren van ons baptisteneiland (om een woord van br Voorhaar te gebruiken)?

We zijn zo gauw geneigd, om als eilandbewoners tegen elkaar te zeggen: „De Heer is in ons midden". Laten we echter met de mogelijkheid rekening houden dat het best zou kunnen zijn, dat de kloppende Heiland buiten onze kerkmuren staat te schreien om binnengelaten te worden.

Komt, broeders en zusters, bedroeft de Heilige Geest niet langer! Wat zijn de oorzaken, die de Maranatha-roep dreigen te doen verstommen? Wat is de oorzaak, die de Pinkstergeest het zwijgen probeert op te leggen? Wat mag de reden zijn, dat we de zendingsijver van de allereerste Christengemeente missen?

Is het de overorganisatie in onze gemeente, die soms meer op doel dan op middel begint te lijken?

Zijn het misschien de vele vormen in ons gemeentelijk leven, die traditioneel als vaststaand zijn aangenomen, maar die de vrije doorwerking van de Heilige Geest belemmeren? Als dit één van de oorzaken mocht zijn, waarom zijn we dan zo bang om die vormen aan te tasten, die zich soms eeuwenlang in de geschiedenis hebben gehandhaafd?

Wie spreekt er in onze gemeente? Laten we de Heilige Geest ruimschoots aan het woord, ook als het nodig zou zijn om oude en soms vermolmde vormen te doen verdwijnen door de alles verjongende en vernieuwende Geest?

Als er iemand op de deur klopt, dan betekent dat, dat er iemand buiten staat die binnen wil komen. We moeten dus beginnen met de deuren wagenwijd open te zetten. Dit is het eerste wat ons te doen staat. Degene Die aan de deur staat, zal ons dan wel vertellen wat we te doen hebben. Hij zal ons wel weten te zeggen wat er aan mankeert. Ik twijfel er niet aan, dat de diagnose spoedig gesteld zal zijn.

Is dit al te eenvoudig of zijn wij te gecompliceerd? Kom - kom, doe niet zo gewichtig, broeder of zuster!

Het is vrijwel zeker, als we de moed hebben om de klop op de deur te verstaan en positief te beantwoorden, dat er veel van wat ons dierbaar is, tot de grond toe afgebroken zal moeten worden.

Niet graag zouden we onze baptistengemeente willen ruilen voor een pinksterbeweging, zegt br Voorhaar; ik ook niet. Maar wat ik wel zou willen is, dat we zelf in beweging komen. Of anders gezegd: dat we zelf Maranatha-, Pinksteren Zendingsbeweging worden.

„Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar Mijn Stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij".

„Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt", Openb. 3 : 20-22.

Eindhoven **P. Krüger**

Naschrift: Br Krüger stelt in bovenstaand stuk vele vragen, waarop een antwoord moet komen. Hij brengt tot uitdrukking zijn gevoelen, dat er onder ons geestelijke afgeslotenheid is, die doorbroken moet worden. Dat is goed en ik wil allen wel opwekken om over zijn vragen na te denken. Wanneer dit sommigen inspireert tot 'n opbouwend stuk voor deze rubriek, dan staan onze kolommen daarvoor wijd open. Want wij zouden ophouden te zijn die we willen zijn, wanneer we ons niet altijd met hoofd en hart wilden openstellen voor de krachten van geestelijke vernieuwing. Toch komt het mij voor, dat br Krüger te veel vragen stelt en te weinig antwoorden geeft en daarom zou ik hem toch wel een paar vragen willen stellen, die - verwacht ik - wel bij meerdere lezers zullen opkomen, wanneer ze zijn stuk lezen: Is onze kritiek altijd keihard? Hoort u nooit een herder en leraar, die u doorgeeft wat de Geest tot de gemeente zegt? Probeert men onder ons de Maranatha-roep te doen verstommen en de Pinkstergeest het zwijgen op te leggen? Wanneer men kritiek heeft, moet men weten wat men zegt. Waar zij ontspoort, wordt ze licht tot beschuldiging en is zij niet in de geest der liefde. Laten we daarom ook in onze kritiek vooral duidelijk zijn.

E.R.

Leestafel

Simone Weil: Wachten op God. Uitgave van Erven J. Bijleveld, Utrecht; 192 pag.; prijs geb. *f* 7.90.

De schrijfster, in 1909 te Parijs geboren uit welgestelde, liberaal-joodse ouders, overleed in Engeland in augustus 1943. Ze heeft dus maar kort geleefd, maar in die enkele jaren toch zo intensief als weinig anderen. In het boek dat ons hier wordt aangeboden lezen we - via brieven die ze schreef - veel over haar innerlijk leven, haar verlangen naar God, haar geloofsstrijd, haar pogen om waarachtig dienstbaar te zijn. Simone Weil schrijft niet zomaar wat filosofische en religieuze gedachten neer. Haar geloof drijft haar uit, naar de brandpunten van het lijden, om er bij te zijn en te helpen. Haar formuleringen zijn zeer onkonventioneel, zeer ondogmatisch; ze prikkelen soms tot verzet, maar steeds raken ze iets in je omdat alles zo liefdevol-waarachtig is neergeschreven.
Het zou wel eens kunnen zijn dat deze vrouw studieobjekt werd voor psychologen - een uiterst rijk studieobjekt met vele mogelijkheden. Belangrijker echter is dat we het appèl verstaan dat via dit leven tot ons uitgaat het appèl tot een existentiële, onvoorwaardelijke en ongelimiteerde overgave aan God. Wf.

Dr J. M. van Minnen: Met Mozes de toekomst in. Uitgave van „De Graafschap". Aalten; prijs *f* 3.25, 84 pag.

De auteur verstaat de kunst om op zeer boeiende wijze met U de bijbel te lezen en het daar in verre tijden plaatsgevondene weer levend te maken. Schrijvend over Mozes en het volk Gods, schrijft hij voor en over de mens van deze tijd.
Deze voor ieder gemeentelid goed leesbare „bijbellezingen" werken uiterst verhelderend. Ze zijn een hartelijke aanbeveling volkomen waard. Wf.

Algra: Dispereert niet. Derde, uitgebreide druk, deel III, van Uitgeverij T. Wever, Franeker; prijs geb. *f* 13.50. (Uitsluitend bij intekening), 428 pag. met 108 illustraties.

In vijf forse, gebonden delen beschrijven de heren A. en H. Algra twintig eeuwen historie van de Nederlanden op een dusdanig boeiende wijze dat dit werk zeker niet alleen als naslagwerk gehanteerd zal worden, maar dat velen het van A-Z door zullen lezen. En dat kan van de meeste geschiedenisboeken niet gezegd worden...
Daarbij komt dat niet alleen populair, maar ook wetenschappelijk verantwoord geschreven is, als we tenminste de vele vakbekwame recensenten geloven mogen. Wf.

Ds G. Meijnen, Onder vier ogen; Uitgave J. H. Kok, Kampen, geb. *f* 2,75.

Dit boekje bevat toespraken van ds G. Meijnen voor de N.C.R.V. in de rubriek „Op de man af". Korte, pittige en glasheldere stukjes, recht „op de man af". Steeds wordt de vraag waarop het aankomt, persoonlijk, onder vier ogen gesteld. Geef dit aan een zieke, aan hen die ge met het evangelie in aanraking wilt brengen.
We lazen het en zijn er door gezegend; vooral het eerste stukje: „De handen van Christus" is bizonder goed. Nog enkele titels willen we noemen: „Hebt u de foto's al gezien?", „Hoe gaat u de deur uit?", enz. Hartelijk aanbevolen. D. S.

„Met Paulus de toekomst in", Th. Delleman, De Graafschap N.V., Aalten; 66 pagina's, met geplastificeerd bandje voor *f* 2,40.

Het boekske bevat een verhandeling over de toekomstverwachting in 1 en 2 Thess. en in de eerste Korinthebrief, geschreven in een ietwat brokkelige en moeizame stijl. Ofschoon wij zakelijk de mening van de schrijver over het algemeen wel kunnen volgen, boeide het betoog van de schrijver ons toch niet buitengewoon, wat misschien te wijten is aan de betrekkelijk negatieve instelling van de schrijver tegenover gelovigen, die een andere compositie in de eschata huldigen dan hij. Daarom komen de glorie van het leven uit de dood en de voorvreugde van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde naar ons gevoelen niet uit de verf.
Ph. L. (Gr.)

Er zijn vele boeken verschenen, die over het bidden schrijven. **Ds R. Bijl,** hervormd predikant te Haarlem, heeft een winter lang met de gemeente gesproken over 't gebed. De zegen, die van deze samenkomsten is uitgegaan, deed de schrijver besluiten de gebruikte tekst persklaar te maken. Zo is dit boekje ontstaan, dat de titel heeft **„Het gebed om het bidden te leren",** en is uitgegeven door Boekencentrum, Den Haag.
Na enige inleidende hoofdstukken over noodzakelijkheid, mogelijkheid, over het voorrecht en de zegen van het gebed, geeft de schrijver beschouwingen over het gebed, dat Jezus ons leerde.
U zult wel geen tijd hebben om te bidden: zaak, gezin en vrienden vragen te veel, maar mocht u besluiten om uw leven iets te gaan herzien, en ik geloof dat het gezond zou zijn voor we volkomen in de vernieling liggen, dan zou u dit boekje ook eens kunnen gaan lezen. Niet zo spannend als uw detective, maar wel zo goed, dacht ik. Om de prijs hoeft u het kopen niet te laten, *f* **2,90.**
H.

Pinkstergemeenten antwoorden hervormd herderlijk schrijven

Jl. zaterdag overhandigde de sekretaris van de broederschap van pinkstergemeenten in Nederland, de heer P. van der Woude een exemplaar van de brochure „De Pinkstergemeente en de Kerk" aan de praeses van het moderamen van de nederlands hervormde kerk, ds P. G. van den Hooff.

Gelijk bekend verscheen in 1960 een herderlijk schrijven van de Hervormde Kerk, getiteld „De Kerk en de Pinkstergroepen". Ook in ons weekblad werd aandacht aan deze uitgave besteed.

Bij de overhandiging van het pinkster-antwoord op dit herderlijk schrijven merkte de sekretaris van de pinksterbroederschap o.m. op: „De broederschap wil niet beschuldigend haar vinger naar de kerk uitsteken, maar wel in liefde haar hand naar de kerk reiken om samen te komen tot de heerlijkheid die Christus heeft gegeven".
In de nu verschenen brochure spreken de pinkstergemeenten er hun dankbaarheid en vreugde over uit, dat de hervormde kerk aandacht aan het appèl van de pinkstergemeenten heeft geschonken; het herderlijk schrijven, zo wordt in het antwoord opgemerkt, is een belangrijk middel in het gesprek tussen kerk en pinkstergroepen.
De praeses van het moderamen uitte zijn vreugde over deze reaktie van de pinkstergroepen en bracht de samenstellers van de brochure dank voor het werk dat zij hadden verricht.
Gezien de raakpunten van de pinkstergemeenten met onze gemeenten en de hernieuwde belangstelling welke de pinksterbeweging de laatste jaren heeft weten te trekken, zal dit antwoord van de pinkstergroepen ook in ons weekblad ter gelegene tijd zeker aandacht ontvangen.

Kalenderhervorming

Op het Vaticaans Concilie zal een oud plan tot kalender hervorming weer ter tafel komen: Pasen zou daarbij altijd op 8 april vallen, Nieuwjaar altijd op zondag. Iedereen zou hierbij ook altijd op dezelfde dag jarig zijn. Het plan dateert uit de tijd van de Volkerenbond.

(„Evangelisch Luthers Weekblad")

Advertenties

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland **f 11,50.**

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 26 oktober 1962 Jaargang 79 Nr. 3650

Oogstdank

In sommige kerken is het gebruikelijk een „dankdag voor het gewas" te houden. Aan deze dank-dag is dan enige maanden vroeger een „bid-dag voor het gewas" vooraf gegaan. Hoewel wij deze bid- en dankdag niet hebben, willen we toch niet ontkennen, dat wij geloven, dat God de wasdom geeft. Dat Zijn zegen moet rusten op het gezaaide, en dat de oogst een gave van God is.

Zeker, er zijn mensen, die God uitschakelen. Zij zien in alles een natuurproces; wanneer de nodige meststoffen maar aanwezig zijn, komt de oogst van zelf. De „kunstmest" neemt de plaats van God in. Toch blijkt dat er ook nà de bemesting, een mislukking van de oogst kan plaats hebben.

Er zijn nog andere factoren, als regen en zonneschijn, die mede de oogst bepalen, en daarover heeft de mens geen zeggenschap. Toch blijft het wonder, dat uit een zaad een plant zich ontwikkelt. Dat er in een zaad, zelfs in het kleine mosterdzaad, leven zit, is een wonder. Dat een graankorrel, gevonden in een oud-egyptisch graf, nog kiemkracht bezit, doet ons met verbazing vervuld zijn!

De oogst danken wij aan Hem, die 't léven geeft. Hij deed groeien, en Hij deed vrucht dragen. Daarom past ons dank voor de oogst.

De oogst leidt onze gedachten naar de Schepper, naar de levende God, die de hemel en de aarde, de zee en al wat er in is gemaakt heeft, die Zich niet onbetuigd laat, omdat Hij ons, „van den hemel regen en vruchtbare tijden geeft en overvloed van spijs", (Hand. 14 : 17).

(Het schijnt de mensen moeilijk te vallen, de overvloed op de juiste wijze, te verdelen, doch dit is een ander onderwerp). Vast staat voor ons, dat wij God hebben te danken voor de oogst, die wordt binnen gehaald.

Wij denken aan Psalm 145 *„aller ogen wachten op U en Gij geeft hun te zijner tijd hun spijze; Gij doet uw hand open en verzadigt met welbehagen al wat leeft"*, (vs. 15, 16).

In het boek Deuteronomium, is sprake van een vruchten-oogst. De eerstelingen van de oogst moesten in een mand worden gedaan, en deze moest gebracht worden naar het heiligdom, tot de priester. De brenger van deze „fruitmand" moest daarbij *een belijdenis* uitspreken, en wel deze: *„ik verklaar heden voor den Heere uw God, dat ik gekomen ben in het land, waarvan de Heere aan onze vaderen gezworen heeft, dat Hij het ons zou geven."* Deze belijdenis hield in de erkenning, dat God Zijn woord had gehouden, Zijn beloften had waar gemaakt. Daarop nam de priester de met vruchten gevulde mand en zette die voor het altaar, en de brenger van de eerstelingen (de vertegenwoordiging van de gehele oogst) beleed verder:

„Een zwervende Arameeër was mijn vader; (bedoeld wordt Jakob) *hij trok met weinige mannen naar Egypte en verbleef daar als vreemdeling, maar werd er tot een groot, machtig en talrijk volk". (Deut. 26 : 5).*

Het vervolg van deze „geloofsbelijdenis" spreekt van de verdrukking door de Egyptenaren en de verlossing uit Egypte. De belijdenis eindigt aldus:

„Hij bracht ons naar deze plaats en gaf ons dit land, een land vloeiende van melk en honig. En nu, zie ik breng de eerstelingen van de vrucht van het land, dat Gij, Heere mij gegeven hebt".

De korf werd neergezet „voor het aangezicht des Heren", de brenger boog zich neer en „verheugde zich" over al het goede dat de Here hem en zijn huis gegeven had. Uit dit alles blijkt, dat hier een erkenning is van het feit, dat God de oogst had gegeven. Hij was „de God van Jakob", die de geschiedenis van Zijn volk maakte.

In de belijdenis vinden we heilsgeschiedenis, die bij de aartsvaders begon.

Hij gaf het land en de vrucht. Het aanbieden van de eerstelingen betekent: „Zo we iets goeds ontvingen, het was van U alleen". Met dankbaarheid boog zich de brenger voor de Here neer!

Helaas, bleef dit niet zo.

Israël ging de Baäls dienen, en schreef aan Baäl de vrucht des lands toe. Zo sprak de Heere, door de mond van de profeet Hosea (2 : 7):

„Zij echter beseft niet, dat Ik het ben, die haar het koren, de most en de olie heb gegeven".

In het oude testament blijkt, dat het *mislukken van de oogst* een straf van God kon zijn. Immers de profeet, zo even genoemd, gaat voort en zegt:

„Daarom zal Ik mijn *koren weer wegnemen in de oogsttijd, en* mijn *most in zijn seizoen, en wegrukken* mijn *wol en* mijn *vlas (: 8).*

De voortbrengselen van de bodem werden gezien als Gods eigendom. Het aanbieden van de eerstelingen was de erkenning van dit feit.

God geeft Zijn eer aan geen ander! Daarom past het ook ons, de Here te danken voor hetgeen Hij gaf. *Oogstdank!*

In onze dankzegging willen wij Hem als de Schepper eren! Het komt m.i. vaak voor, dat we Hem als Verlosser zó in het middelpunt van ons denken en prediken plaatsen, dat we Hem niet in de juiste mate de eer toebrengen, die Hij als *de Schepper* verdient. De bijbel doet dit wel. Paulus heeft Christus als degene, in Wien alle dingen geschapen zijn", de eerste plaats geschonken (Kol. 1 : 16), en Hem daarna (vs 18) aangewezen als „het Hoofd der Gemeente", zodat Christus in alles de eerste is!

Ook in de Openbaring treft ons dit in dezelfde volgorde. In Openb. 4 een *hymne op de Schepper:* „Gij, onze Here en God, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid,

In dit nummer

de eer en de macht; want Gij hebt allen geschapen en om uw wil was het en werd het geschapen". In het hoofdstuk daarop volgend, wordt Hij *geëerd als de Verlosser:* „Gij zijt waardig.. want Gij zijt geslacht en Gij hebt (hen) voor God gekocht met uw bloed.. en Gij hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters ((5 : 9). In de belijdenis bovengenoemd, vinden we eveneens de Schepper en Verlosser.

Laten wij de Here danken voor de oogst, en erkennen dat alles van Hem is, dat Hij het ons schenkt! Laat ons Hem eren, als de Heer der Schepping, die nog dagelijks hetgeen Hij schiep onderhoudt in grote trouw! Te meer moeten wij danken, omdat Hij niet alleen onze *Schepper* maar *ook onze Verlosser* is!

D. S.

Zaad zonder zand

Over het kerstnummer van „De Zaaier"

Gisteren heb ik het kerstnummer van „De Zaaier" gezien. Het prototype, het oerbeeld, de eerste vorm, het oorspronkelijke model. Zo praten technici als 't over een machine gaat. De lay-out, het ontwerp, de schets, de opmaak, zegt de drukker als hij het over een drukwerk in wording heeft.

Nu neem ik aan dat een reiziger niet de slechtste monsters mee neemt als hij z'n klanten gaat bezoeken. Maar een lay-out is nog geen monster. Een lay-out is de profetie, hier en daar nog wat duister en niet overal te doorgronden. Maar als de profetie al verrukkelijk is, hoe moet dan de verwerkelijking wel zijn. We waren er weg van, wij mensen van „De Zaaier", toen de eindredakteur, ds R. Reiling, ons het ontwerp toonde. En zoals een vader zijn kind prijst, al ziet hij wel sproeten en borstelige haardos, zo warm sprak hij over het aanstaand kerstnummer. Hij hoefde ons trouwens niet op te warmen, wij werden het onmiddellijk toen we het kindje zagen.

Het hele nummer wordt beheerst door de gedachte, dat God alle volken in alle werelddelen liefheeft. Op de kleurrijke buitenpagina zult u vertegenwoordigers vinden uit onze vijf kontinenten. En er staan nog meer mooie platen in. Over het geschreven woord hoeven we geen woord te verliezen: het volle evangelie.

Ik zou u wel willen raden nog even na te gaan of u wel voldoende besteld hebt. Nu, en het was gister 15 oktober, waren al tienduizenden aangevraagd. U moet niet te weinig nemen. U hoeft er toch niet aan te verdienen. Als u er maar mee uitkomt. En wat dan nog als er eens een tientje bij inschiet. Gaat de gemeente failliet als ze voor dit evangelisatiewerk eens in de beurs tast? U kunt nog beter dertig weggeven dan drie tekort komen. Ze zullen u dankbaar zijn, in de ziekenhuizen en daar waar bejaarden uitzien naar een zonnetje.

De gewone Zaaier, een blad, dat u gerust mag vergelijken met wat er op dit terrein verschijnt - en dat voor die prijs: acht hele centen - had natuurlijk ook de aandacht. Zo nu en dan vraagt iemand: kan er geen vervolgverhaal in? Dat willen de mensen zo graag. Moet u even denken: kan dat wel in een maandblad? Nauwelijks, eigenlijk niet. Maar, zegt iemand anders: er staan soms wel veel illustraties in. Ja, en wat voor. Met name de foto's zijn zo dat je ze kunt uitknippen en ophangen. Stukken mooier dan heel wat schilderachtige kunstwerkjes aan vele wanden. Met opzet brengen we zulke mooie platen en soms zovele. Wij zijn allemaal nog kinderen, die zo graag plaatjes kijken. Loop maar eens een kiosk voorbij. Om van de tv niet te spreken.

Ons evangelisatieblad is een uitnemend middel om kontakten te leggen. Het is een brug naar de wereld.

Nu we toch aan die brug bezig zijn - er is nog een goede weg. U gaat zelf een krantje uitgeven. In Hengelo hebben we elke zondag een mededelingenblad, waarop alle diensten en bijeenkomsten voorkomen. Mededelingen, die voor het gemeentelijk leven van belang zijn, komen er op voor. Daarnaast is er dan de maandelijkse gemeentebode. En daarnaast geven we nu en dan een blaadje van acht pagina's uit, dat wij voor de helft met naar we hopen leesbare kopij vullen en voor de andere helft aan adverteerders ter beschikking stellen, die op die wijze mensen op hun zaak attenderen en onze kosten dragen. Voor wat hoort wat. Wij brengen die krant rond en ik verzeker u dat wij ook langs deze weg duizenden bereiken. O nee, die komen niet allemaal dadelijk de volgende zondag in de kerk. Maar de gestadige droppel holt de steen uit. De kinderen dezer wereld hebben dat met hun reklame allang begrepen. Frappez toujours - aldoor kloppen, er op blijven hameren. De dagen, waarin de mensen met geweld naar de kerk wilden - of gedreven werden - zijn voorbij. We moeten trachten die vele te bereiken. Dat is een heilige opdracht. Geen liefhebberij.

Om dan maar weer tot het punt van uitgang terug te keren: werkt met „De Zaaier". Zaai uw zaad in de morgen en laat uw hand tegen de avond niet rusten, want gij weet niet, of het ene gelukken zal of het andere, dan wel of beide tezamen goed zullen zijn. Zegt de Prediker.

Huizinga

ZENDINGSNIEUWS

Feest in Upoto

De zon meldde zich nog maar net, toen op zondagmorgen, 5.30 uur de kerkklok in Upoto werd geluid. Het was de oproep tot het morgengebed, maar ook tevens het begin van wat een grote feestdag beloofde te worden. Niet minder dan 52 mannen en vrouwen waren er in de voorafgaande weken naar voren gekomen met de wens hun geloof te belijden door de doop. Nu was voor hen, en voor de gemeente de grote dag aangebroken. Daags te voren waren de meesten reeds in Upoto aangekomen vanuit de omliggende dorpen van ongeveer 25 à 30 km. in de omtrek. Men kwam per kano, per fiets of lopend. Vrouwen met hun kinderen op de rug gebonden en de schamele huisraad op hun hoofd dragend. Mannen in hun beste kleren gestoken met hun speer of kanopeddel in de hand. Zo trokken ze in de middag aan ons huis voorbij om hun bivak voor de nacht ergens op de post op te slaan. Allen kwamen zij voor het grote feest; sommigen onder hen om de volgende dag in het water af te dalen en daarna voor het eerst van hun leven het avondmaal mee te vieren.

Na een korte dienst van een half uur gingen we in lange rij zingende de berg af naar de rivier. Daar aangekomen stelden de doopkandidaten zich in drie lange rijen op, terwijl de gemeenteleden en de vrienden der gemeente zich er in een halve cirkel omheen schaarden. Anderen zaten in hun kano's die aan de wal lagen vastgebonden. Na een lied te hebben gezongen sprak Pasteur Koli over „Wat verhindert mij om gedoopt te worden?" Wij gaan naar de kerk. Wij volgen getrouw de catechisatieklassen. Wij geven onze gaven. Onze huwelijkszaken (een zeer belangrijk punt hier in Afrika) zijn in orde. Maar geloven wij Jezus Christus als de Zoon van de levende God?

Daarna sprak een van de oudsten een gebed uit en begaven Pasteur Coli en ondergetekende zich in het water. Net als in Nederland ging de doopdienst gepaard met het afwisselende zingen van liederen. Na elk vers begaven zich twee doopkandidaten in het water. Pasteur Koli sprak dan de doopformule uit en daarna werden zij beide gedoopt. Het was een plechtige en ontroerende dienst. Schoolkinderen, jonge mannen en vrouwen en oudjes met grijze haren en zwaar getatoueerde huid. Zij allen werden toegevoegd aan de grote schare die niemand tellen kan. Voor meerderen van hen was deze stap een overwinning op een zeer heidens verleden. En telkens weer zong de gemeente van Hem, die ons aller Heer en Redder is.

Om 9.30 uur werd het feest voortgezet met

Aan rustige wateren

de laatste ure . . . .

Kinderen, het is de laatste ure - 1 Joh. 2 : 18a.

Opvallend in de brieven van Johannes is, dat de apostel de gelovigen beschouwt als zijn kinderen. Hierdoor ontstaat de verhouding van vader tot kinderen. Als een trouw vader wil Johannes zijn kinderen houden op de rechte wegen des Heren en hij wil hen bewaren voor het afdwalen.

Johannes is ervan op de hoogte, dat de gevaren van de verzoekingen en de verleidingen vele zijn in deze wereld. Hij kent daarom maar één verlangen: dat de gelovigen niet uit de koers geslagen zullen worden. Het is daarom dat hij zich in zijn brieven met een hart vol liefde wendt tot de gelovigen en hen beschouwt als zijn kinderen, die aan hem zijn toevertrouwd en die hij moet onderwijzen.

In dit vers wil Johannes nu zijn kinderen leren, hoe Gód Zijn tijd indeelt. Hij schrijft dit, omdat het gevaar niet denkbeeldig is dat zij hùn tijd in eigen hand zouden nemen en die op hun eigen manier zouden besteden. Alle tijd is toch immers Gods tijd en God heeft Zijn eigen tijd ingedeeld.

Als wij het over tijd hebben, dan kunnen wij alleen maar spreken over de indeling die wij kennen: morgen, middag, avond, nacht, dagen, maanden en jaren. Of zoals onze klok ze ons aangeeft: uren, minuten en sekonden.

Gods klok heeft echter niets gemeen met de onze. God houdt er een geheel andere indeling op na. Op Gods klok is de laatste ure aangebroken. Als een druppel hangt die ure als het ware aan Gods vinger en er is van Zijn kant slechts één vingerbeweging nodig om deze druppel naar beneden te doen vallen.

Wanneer Johannes dit schrijft, dan denkt hij waarschijnlijk niet direkt aan de wederkomst van Christus. Natuurlijk weet ook Johannes, dat de Heiland eens tot de Zijnen zal komen.

Johannes leest de tijdrekening van God en zoals gezegd, op Gods klok staan géén uren, minuten en sekonden. Gods uren, dat zijn perioden van Zijn Openbaring en deze perioden van God zijn: schepping, paradijs, oude bedeling, Christus' komst, enz.

In de achter ons liggende eeuwen is telkens zo'n uur, zo'n periode voorbijgegaan. En nu is het dan de láátste ure, zegt Johannes. De laatste is dus ingeluid, n.l. de periode van Christus' hemelvaart tot Zijn wederkomst.

In deze periode leeft nu de gemeente. Zij weet, dat haar Heer ten hemel is gevaren en dat Hij — naar Zijn belofte — weer zal komen op de wolken des hemels. De gemeente van Jezus Christus leeft dus in dit laatste uur en dit is voor haar van de allergrootste betekenis, want in dit laatste uur staan grote dingen te gebeuren. Er zal een einde komen aan de macht van satan. Toch zullen wij er echter van doordrongen moeten zijn, dat de duivel zijn laatste krachten zal inspannen om Gods kinderen te verleiden. Hij zal alle mogelijke moeite doen hen ten val te brengen.

Daarom roept dit laatste uur ons allen op tot de grootste waakzaamheid. De ogen moeten geopend zijn voor deze werkelijkheid. Dit laatste uur, door God ingeluid, zal gekenmerkt worden door een geweldige tegenstand ten opzichte van Christus en Zijn gemeente. De apostel zegt, dat juist in die periode vele valse christussen zullen opstaan en het zal zelfs moeilijk zijn om te onderscheiden. Het optreden echter van deze anti-christussen zal voor de gemeente het teken zijn: wij bevinden ons in het laatste uur.

En nu komt het er op aan, dat wij sterk zullen staan. Des te meer dit laatste uur verstrijkt, des te zwaarder zal de strijd worden. Toch zullen wij geenszins beangst of bevreesd behoeven te zijn, omdat de Heer der gemeente over haar zal waken.

Uiteraard betekent dit niet, dat wij het nu wel rustig aan kunnen doen met de gedachte: alles komt toch wel goed.

In dit laatste uur is van grote betekenis, dat wij leven in Christus' gemeenschap. Alleen die gemeenschap kan ons bewaren voor het afvallen. Wij zullen daarom dit laatste uur moeten gaan gebruiken om ons in Zijn gemeenschap te oefenen. Wie meent buiten deze gemeenschap standvastig genoeg te zijn, zal onherroepelijk omkomen.

Johannes zegt ons: „Kinderen, het is de laatste ure". Weest daarom waakzaam en leeft in Christus' gemeenschap.

R'dam-Zuid. *B. Posthumus.*

---

de zondagmorgendienst waarin ik de leiding had. De kerk was afgeladen vol en velen zaten buiten in het gras. Tesamen waren er ongeveer 800 aanwezig. In deze dienst werd ook de pasgeboren baby van zendeling en mevr. Rumbol, alsmede onze zoon Bart aan God opgedragen. Het was voor ons een vreugde dit te mogen doen te midden van die gemeente, die wij door ons werk mogen dienen en te midden vanwelke wij ons door God geplaatst weten. Die morgen sprak ik naar aanleiding van de woorden van Paulus: „Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen, en wandelt in de liefde, zoals ook Christus U heeft liefgehad." (Ef. 5 : 1-2). Zoals een kleine jongen, die bij zijn vader in de kano zit, hem tracht te imiteren door met de peddel in het water te roeren, en zoals een klein meisje achter moeder aanloopt met een kleine schaal met water op haar hoofdje, zo roept God ons op om Zijn navolgers te zijn, d.w.z. Hem te „imiteren" in Zijn Liefde, opdat wij Zijn tekenen in ons leven zullen dragen. Het teken van die grote stam die Hij zelf in Christus vergadert. Dat teken is geen tatouering of bijgevijlde tanden. Het bestaat ook niet uit het dragen van een bril of een wit overhemd, maar uit liefde in het hart voor God en de medemens. Die stam kent geen grenzen, geen talen, geen stammen, maar omsluit allen die door God zijn wedergeboren tot nieuw leven in Zijn Geest.

Daarvan mochten we dan ook een kleine voorsmaak genieten toen de gemeente na de dienst het avondmaal vierde. We zaten met ruim vijfhonderd om de tafel die onze Heer zelf had bereid. Daartoe werden ook de 52 nieuwe leden welkom geheten. We zongen tesamen van het kruis, dat het teken is van ons aller eenheid: Ngombe's, Bobala's, Europeanen, Lokeles, Budjas. Mannen en vrouwen van verschillende stammen, wier voorouders elkaar nog geen honderd jaar geleden als doodsvijanden beschouwden en wier stamgenoten elkaar ook nog heden ten dage vaak met speer en mes bedreigen. Zij allen hebben elkaar gevonden in Hem die Zijn leven voor ons gaf en door Wiens opstanding wij ons herenigd weten als een grote stam onder één Heer.

Het was werkelijk feest in Upoto. Na de dienst ging men weer uiteen, een ieder zijn eigen weg, maar nog lang zal er in vele dorpen gesproken worden over deze dag.

In Christus kennen Oost en West
En Noord en Zuid elkaar,
En dat God één in allen is
wordt daarin openbaar.

J. ter Braak.

B.M.S. Upoto par LISALA,
Rep. du Congo.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem:

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Van de Unie-Bouwstichting

In verband met ons kerkbouwjaar wordt nog al eens naar bepaalde feiten uit de nog zo jonge historie van de UBS gevraagd. Dat was voor ons de aanleiding om hier het volgend lijstje samen te stellen.

Uit het jaartallenboekje der UBS

1944 Dat is het jaar van de oprichting van de Unie Bouwstichting. Op 12 april werd de stichtingsaktie getekend. Het oprichtings- en eerste bestuur bestond uit de broeders: ds J. W. Weenink, voorzitter; E. de Haan, sekretaris; Jac. Boiten, penningmeester en mr P. J. Paets tot Gansoyen, juridisch adviseur.
Beginkapitaal: het saldo van het australisch leenfonds en uitgifte van een obligatielening.

1945 Bekrachtiging door de algemene vergadering van de oprichting der Bouwstichting.
Eerste aankoop door de UBS: een voormalig café aan de Groepstraat te **Rotterdam-Z.**, waardoor deze nog jonge gemeente in dat stadsdeel een eigen plaats van samenkomst kreeg.

1946 - 1948. Jaren van bespreking over verdere kapitaalvorming, o.a. door de verkoop van bouwsteentjes enz., over de aankoop van enkele gebouwen als toekomstige gemeentecentra, over de methode van werken als Bouwstichting.

1947 **Delfzijl** krijgt een houten noodkerk, een geschenk uit Zwitserland.

1949 **Rotterdam-Centrum** neemt de dr J. E. Feisserkapel in gebruik.
In **Utrecht** wordt „Silo" van de Ned. Herv. Stadszending gekocht; het was vroeger een Jezuïtenkerk.
De Unie Bouwstichting krijgt een nieuw bestuur: br D. Olijslager, voorzitter; br J. v. d. Mei, sekretaris; br E. Moerke, penningmeester en als leden de brs J. de Jonge en G. Brongers.

1950 Van br Veltman te **Drachten** wordt „Bethel" overgenomen en van de gemeente te Delfzijl het kerkgebouw te **Siddeburen.**

1951 Het houten kerkje te **Daarlerveen** wordt gebouwd. Dit is later weer verkocht ten behoeve van de twee nieuwe gemeenten: Westerhaar en Vroomshoop.

1952 Kerk en pastorie te **Delfzijl** zijn gereed gekomen en in gebruik genomen.
In **Alkmaar** is de voormalige synagoge omgebouwd tot een aardig kerkje, terwijl de daar achter gelegen joodse school een mooi jeugdgebouw werd.
De nog zo jonge maar snel groeiende gemeente te **Emmen** heeft de nieuwe kerk kunnen inwijden.

1953 In **Haarlem** wordt de Begijnhofkapel eigendom van de baptistengemeente.
Door de algemene vergadering wordt besloten ten gunste van de Kerkbouw in onze gemeenten een **„10 cent-fonds"** op te richten.

1954 De noodkerk van Delfzijl is in **Rotterdam-Zuid** omgetoverd tot een nieuwe kapel Het pand aan de Groepstraat wordt verkocht.

1955 **Zwolle** krijgt het Herv. wijkgebouw „Jeruël" tot gemeente-centrum.
In **Westerhaar** wordt een betonnen kerkje geplaatst.

1956 **Arnhem** kan de nieuwe kerk met pastorie en kosterswoning in gebruik nemen.
Eindhoven kan de houten kerk definitief vaarwel zeggen en 't mooie nieuwe kerkgebouw aan de Marconilaan inwijden.

1957 In **Leiden** wordt een groot pand, een voormalige grossierderij, aangekocht en tot een mooie kerkzaal met bijzalen omgebouwd.
In **Dokkum** is van een eeuwenoud graanpakhuis een aardig kerkje gemaakt. In **Den Helder** is dit het geval met een vroegere dansgelegenheid; terwijl in **Coevorden** een gebouw, waarin eerst een wasserij was, tot een heel aardige kapel verbouwd werd.
In **Steenwijk** is van een winkelhuis een kerkzaaltje gemaakt.
„Silo" te **Utrecht,** dat door brand verwoest werd, is als nieuw uit de as verrezen.

1958 In **Rotterdam-Centrum** moet de dr J. E. Feisserkapel verdwijnen voor een helikoptervliegveld, maar in de Provenierstraat kan een vroegere schouwburg worden aangekocht, waarin een mooie kerkzaal is ontstaan.
In **Alblasserdam** is het tweede betonnen kerkje van de **UBS** geplaatst.
De gemeente te **Hoogeveen** krijgt de beschikking over een prachtig pand met kerkzaal en bijzaal.
De Unie Bouwstichting stelt een spaargeldregeling in. Spaargelden kunnen bij de UBS belegd worden tegen de normale spaarbankrente, waardoor gemeenten geholpen kunnen worden met geld tegen lage rente. Er is nu reeds ongeveer ƒ 80.000,- aan spaargelden belegd.

1959 In **Veendam** krijgt een voormalig bankgebouw een nieuwe bestemming: baptistengemeente-centrum.
In **Zutfen** vertrokken de „heiligen der laatste dagen" en onze gemeente betrekt het mooie pand aan de Burg. Dijkmeesterweg.
Naast deze aankopen is ook gebouwd: **Sittard** krijgt een jeugdgebouw met bovenwoning, een nieuw bolwerk in het roomse Zuiden; in **Hoogkerk** verrijst een aardige ka-

Dit is een schetsfoto van de „Herdenkingskerk" te Amsterdam-West. Het definitieve plan is wel iets anders, maar het totaalbeeld is toch wel haast hetzelfde. De kerk komt te staan aan de Postjesweg en de Jan Tooropstraat in Amsterdam-West. Naast de kerk is de kosterswoning geprojekteerd, terwijl achter de woning en naast de kerk een ruime binnenplaats is, die aan de achterkant wordt afgesloten door een crêche (kinderbewaarplaats). Naast de kerkzaal bevinden zich twee kleinere zalen, die bij de kerkzaal getrokken kunnen worden. De aanbesteding heeft plaats gevonden en als de exploitatie sluitend gemaakt kan worden, zal de gunning wel spoedig volgen.

Nader bezien

De pinkstergemeente, de kerk en de doop

Het antwoord op het herderlijk schrijven van de Ned. Herv. Kerk over de pinksterbeweging, dat enkele leidende broeders uit de broederschap van pinkstergemeenten in Nederland aan het Moderamen van de hervormde synode hebben overhandigd, is in vele opzichten een merkwaardig document. Het is in de kerkelijke geschiedenis van ons land een ongehoord feit, dat een „secte" zich richt tot een „kerk" door middel van een openbaar schrijven, nadat eerst die „kerk" zich tot die „secte" heeft gericht. Er is toch wel het een en ander gewijzigd sinds kerkelijke theologen hun boekjes over stromingen en secten van elkaar overschreven en aldus een voortdurende prolongering van de aloude vooroordelen van geslacht tot geslacht bewerkten, en sinds in de verschillende niet-kerkelijke bewegingen het hardnekkig misverstand van de „dode kerk" van mond tot mond ging. We nemen daarvan met dankbaarheid kennis.

Daarnaast bevestigt ook dit antwoord de indruk, die het herderlijk schrijven reeds opriep, nl., dat noch de Ned. Herv. kerk noch de pinkstergemeenten in hun theologie en geloofsdenken de relatie zien tussen het werk van de Heilige Geest en de opbouw van de gemeente. Daardoor blijft ook dit antwoord, bijbels gezien, wat bij het incidentele staan. Dit komt bizonder duidelijk tot uiting in de voorlaatste paragraaf van het antwoord, die handelt over de doop. Daarover behoeft, aldus het antwoord, slechts weinig gezegd te worden, omdat het standpunt van de pinksterbeweging gelijk is aan dat van de baptisten. Daarop volgen dan enkele bijbelse voorbeelden, te beginnen met de doop van Jezus en eindigende met Hand. 19. Deze bijbelplaatsen bewijzen, dat de doop door onderdompeling dient te geschieden en een openbaar getuigenis is, dat men christen is geworden. Daarover bestaat tussen ons en de pinksterbroeders geen verschil van mening. Maar het nieuwe testament legt toch ook duidelijk verband tussen deze belijdenis-doop bij onderdompeling en de gemeente en ik dacht, dat dit óók in het gesprek met de kerk een bizonder wezenlijk punt is.

In de derde plaats krijg ik het gevoel, dat de pinksterbeweging in haar antwoord al te zeer zich heeft geconcentreerd op de Geestesdoop en de tongentaal. Nu is dat ongetwijfeld een wezenlijk stuk van het getuigenis van deze beweging, maar er is, dacht ik, over het werk van de Heilige Geest nog wel meer te zeggen. Eigenlijk komt dat al tot uiting in het ene zinnetje: „Naast de manifestatie, die zich in tongentaal uit, gaat het om de aangording met kracht uit de hoogte. Op dit laatste wil de Broederschap de nadruk leggen". Het is jammer, dat het bij deze incidentele opmerking blijft, want de kracht uit de hoogte is de kracht van het nieuwe leven in Jezus Christus. Daar willen de baptisten de nadruk leggen.

Het wordt, dacht ik, tijd, dat wij als baptisten ons „wagen" aan een nader gesprek met onze pinksterbroeders. Er zijn allerlei dingen, waarover we niet behoeven te spreken, omdat we daar op gemeenschappelijke bodem zijn. Er zijn echter nog meer dingen, waarover we van verschillend gevoelen en van verschillende beleving zijn. Daarover zouden we in broederlijk ontmoeten kunnen spreken en we zouden veel van elkaar kunnen leren. Over en weer.

J. R.

---

pel, waardoor de gemeente letterlijk en figuurlijk de kleuterschool verlaat.

1960 Hoewel het in **Vroomshoop** al een gebouw van christelijke belangen was, bleek dit nog niet voldoende te zijn: het is de plaats van samenkomst geworden voor de nieuwe baptistengemeente, al werd ze ook eerst een jaar later ingewijd.

1961 In **De Krim** wordt ten behoeve van het pionierswerk van de gemeente Coevorden een voormalige garage aangekocht en tot een aardig vergaderzaaltje verbouwd.

Te **Pernis** is een behoorlijk pand gekocht, waarin de gemeente een nieuw onderkomen vindt en nu 'n eigen plaats bezit in dit gebied met zijn stormachtige ontwikkeling.

1962 **HET KERKBOUWJAAR IN ONZE UNIE-GEMEENSCHAP.**

Gunning tot de bouw van de „Herdenkingskerk" te **Amsterdam-W.**??

Het zijn nog geen 20 jaren, eigenlijk nog maar 16 bouwjaren ná de oorlog. Toch worden in deze opsomming al 33 plaatsnamen genoemd. Die plaatsnamen zijn ook gemakkelijk neergeschreven, maar elk gebouw heeft zijn eigen geschiedenis, soms een jarenlange, soms slechts van enkele maanden. En iedere geschiedenis van al deze gebouwen bevat een hoofdstuk over Gods wonderbare leiding en zegen, waardoor uit niets iets ontstond en het onmogelijke mogelijk werd, waar geen wegen waren toch wegen kwamen. Dát, dat is het geheim van de zegen van de Unie Bouwstichting.

Met hartelijke broedergroet,

G. Brongers

Gemeenteberichten

Hoogeveen - (J. B.). Zondag 7 oktober. Een heuglijke dag, een feestdag voor Hoogeveen, want ds E. J. Huizing werd op deze dag als nieuwe voorganger aan onze gemeente verbonden. We zijn zeer dankbaar dat wij, na het vertrek van ds J. H. Blenkers in mei van dit jaar, nu reeds weer een herder en leraar mochten begroeten. Dit was boven onze verwachting, vooral in vergelijking met de nog vele vakant zijnde gemeenten.

Onze oud-voorganger, ds Blenkers (thans te Staveren) had het voorrecht ds Huizing in de morgendienst te mogen bevestigen met een woord uit Hand. 18, „Wees niet bevreesd maar spreek, want Ik ben met u". Ditzelfde woord zal ook in Hoogeveen gelden.

Was de belangstelling in de morgendienst groot met zelfs velen uit Deventer en Zuid-Oost Drente, bij de intrede om 3 uur 's namiddags was het kerkgebouw geheel bezet. Ds Huizing sprak naar aanleiding van het evangelie van Joh. 1 : 6 en 7: „Er trad een mens op, van God gezonden, wiens naam was Johannes, deze kwam als getuige om van het licht te getuigen, opdat allen door Hem geloven zouden". Evenals Johannes wenste ook ds Huizing een mens te zijn in elk opzicht, die zich door God geroepen weet. „God is het Die mijn spoor naar Hoogeveen heeft geleid. Het is mijn taak te getuigen van het licht, zoals Jezus dat heeft gedaan, het waarachtige licht, schijnende in deze wereld, tot redding van zondaren".

Vele afgevaardigden waren aanwezig van omliggende gemeenten. Van onze unie vanzelfsprekend, alsook van andere kerkgenootschappen. Ook de burgerlijke overheid was vertegenwoordigd en verder nog de jeugdbeweging „Youth for Christ".

Verschillende sprekers voerden het woord en riepen ds Huizing en gezin een hartelijk welkom toe in Hoogeveen, hopend een zeer goede en vruchtbare samenwerking te mogen hebben op velerlei terrein.

Ja, onze gemeente is verheugd; dit kwam ook vooral tot uiting in de avond begroetingsdienst, waarin alle klubs en verenigingen iets ten best gaven door middel van aktiviteiten en geschenken.

Mede hierdoor is zeer zeker de eerste band gelegd tussen voorgangers-gezin en gemeente. Moge deze band steeds vaster worden.

Voorganger, raad en gemeente hopen onder leiding van Gods Geest te mogen arbeiden tot uitbreiding van Zijn Koninkrijk, ook in Hoogeveen.

Workum - (J. V.). Vreugde en droefheid wisselden ook bij ons. In 't begin van 1962 kwamen 2 zusters zich melden voor de doop en werden aan de gemeente toegevoegd: dus blijdschap in onze kleine gemeente. In mei nam de Heer door overlijden uit ons midden onze geliefde br ouderling Boonstra, wat voor ons een zwaar verlies betekende. 11 oktober kwamen de gemeente en vrienden weer samen om onze oude trouwe zuster Baukje de Jong, op de hoge leeftijd van 91 jaar, aan de aarde toe te vertrouwen. Na enige tijd zijn wij ook weer voorzien van een ouderling. Br G. Grasman is in septem-

ber jl. bevestigd als ouderling der gemeente. Wij zijn dankbaar dat deze broeder, waar de hele gemeente achter staat, de vrijmoedigheid mocht hebben dit te aanvaarden.
Ook ons zondagsschoolwerk wordt met liefde en opgewektheid gedaan. De verstandhouding tussen raad en voorganger is prima. Onze bidstonden worden goed bezocht.
Ten aanzien van de evangelisatie mocht onze voorganger meerdere malen op het marktplein in samenwerking met de gereformeerde broeders het evangelie verkondigen.
Ook onze verstandhouding met de brs en zrs in Makkum is best. Wij hopen samen, als beide gemeenten, iets te mogen doen, tot heil van onze kleine gemeenten, in dienst van onze Heiland.

Zutphen - (C. A. S.). De 7e oktober was voor de gemeente Zutphen een vreugdevolle en rijk gezegende dag. We hadden het voorrecht twee jonge mensen, kinderen van onze sekretaris, na een blij en vrijmoedig getuigenis te zien afdalen in het watergraf, om op te staan in nieuwheid des levens en in de gemeente van Jezus Christus te worden opgenomen.
Onze kerkzaal was geheel gevuld en velen dachten met ontroering aan hun eigen doop en belijdenis.
Aan het avondmaal werden de jonge mensen welkom geheten, in de gemeente des Heren door onze oudste ouderling, terwijl br Schalkwijk velen uit andere gemeenten mocht verwelkomen. De gemeente verheugt zich zeer over de vrucht van moeizame arbeid, haar door God geschonken.
De 13e, 15e en 16e hadden we een evangelisatie-samenkomst, waar de eerste avond de film „In de schaduw van de Boemerang" werd gedraaid en de 2e en 3e avond samenkomsten werden gehouden, waar ds G. van 't Wout het rijke evangelie mocht verkondigen. De opkomst was niet wat wij verwacht hadden, maar het zaad is gestrooid en de Heer zal op Zijn tijd de wasdom geven.
Maar wij versagen niet, omdat wij weten dat de Heer zelve ons als gemeente gesteld heeft de dragers te zijn van de boodschap van Jezus Christus. De Heer moge het werk in alle gemeenten door Zijn geest bedauwen opdat de vrucht zal zijn tot verheerlijking van zijn Heilige Naam.

Enschede - (J. H.). Het is al zeer lang geleden dat U iets, via ons blad, hoorde van de gemeente Enschede.
Als gemeente mogen wij elke zondag weer luisteren naar het Woord dat door onze voorganger met bezieling en volle overgave aan zijn roeping wordt gebracht. Nog steeds komen vele vreemden in onze diensten. Zondag 12 augustus hadden wij een doopdienst waarin een oudere broeder en zuster tot de gemeente kwamen; de blijdschap straalde van hun gezicht toen zij in het doopvont afdaalden; er was vreugde in de gemeente met deze nieuwe leden. Zondag 21 oktober hielden wij onze jeugdzondag; in de morgendienst werkte onze jeugd van klein tot groot mee; de dienst stond in het teken van werken in de wijngaard; het was een heerlijke en gezegende dienst, waarin jongeren getuigden van hun Heer en Heiland. Weer heeft een jonge broeder te kennen gegeven in het watergraf te willen afdalen; we vertrouwen dat meerderen zullen komen. Broeders en zusters in de lande, laten wij allen bidden om een machtige doorbraak in onze gemeenten opdat velen nog mogen gehoorzaam zijn aan de nog steeds nodende stem van onze Heiland. Onze bouwplannen nemen steeds vastere vormen aan, wij wachten op de vergunning om te bouwen aan onze eerste kerk in Enschede. Zo ziet U, dat wij niet stil zitten in Enschede, maar werken waar onze hand iets vindt om te doen. God zegene al onze gemeenten in de arbeid van Zijn Wijngaard.

DRS D. SLORT OVER

De ethiek van Jezus

Het spreken Gods heeft in het spreken door de Zoon, zijn eindpunt gevonden. Niet alleen het eindpunt, maar ook het hoogtepunt. Wat Mozes gesproken en geleerd heeft is belangrijk, eveneens wat de profeten en de wijsheidsleraren hebben gesproken verdient onze aandacht. Ook de ethiek, d.w.z. de leer van hetgeen de mens heeft te doen en te laten, is door Jezus op onnavolgbare wijze gedoceerd. Het is prachtig, dat b.v. Amos opkwam voor gerechtigheid, dat Hosea de liefde op de voorgrond stelde, Jesaja de heiligheid en de wijsheidsleraren de wijsheid; dit alles tezamen is in Christus' ethiek aanwezig en is door Hem in praktijk gebracht. Hij is geworden: „wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing".

Onze Here Jezus Christus heeft als leraar Zijn discipelen onderwezen.
In de evangeliën is meer sprake van hetgeen Hij léérde, dan van wat Hij predikte. Telkens lezen we, dat Jezus Zijn discipelen tot zich riep en hen léérde.
Hij leerde niet alleen hoe de mensen behouden konden worden, maar ook hoe zij te leven hadden. De wijze waarop Hij leerde is een studie op zichzelf waard. Hij riep de discipelen in vertrouwde sfeer om Zich heen, gebruikte gelijkenissen, stelde vragen. Zijn onderwijs was duidelijk. Hij spoorde aan om ook zelf te denken, en hetgeen geleerd was in praktijk om te zetten.
Wat Hij leerde, was onafhankelijk van plaatselijke of tijdelijke omstandigheden. Veel was er reeds in het oude verbond geleerd, maar Hij bracht uit de oude schatten weer nieuwe dingen voort!
De ethiek van Jezus was gefundeerd in de God van gerechtigheid en liefde. De moraal moet daarom theocentrisch zijn. Wij denken aan het Woord uit de bergrede: „weest dan gijlieden volmaakt, gelijk Uw Vader in de hemelen volmaakt is", **(Matth. 5 : 48). Zulk een leven is slechts** mogelijk als door het geloof de kracht tot zulk een leven wordt ontvangen. Zonder het geloof is de ethiek van Jezus niet te gebruiken. Zij is bedoeld voor wedergeboren mensen, voor bekeerde mensen. De bekering toch is de deur die toegang geeft tot het Koninkrijk der hemelen.
Het leven naar Gods wil is slechts mogelijk dáár waar de mens innerlijk vernieuwd is. Het zedelijk leven wordt daarom in verband gebracht met hetgeen innerlijk in het hart leeft. Er wordt gelet op het innerlijk, op de gezindheid. Daarom is hij die toornig is op zijn broeder, alreeds een doodslager, en hij die een vrouw aanziet om haar te begeren, alreeds een bedrijver van overspel.
Ook Heeft de Heer de nadruk gelegd op de betekenis van het individu. De waarde van de enkeling, van de enkele mens, die alle schatten der aarde te boven gaat. Hij eerbiedigde de persoonlijkheid.
„Een ziel meer waard, dan de schatten dezer aard".
De ethiek van Jezus was positief ingesteld. Zo lezen we in Matth. 7 : 12 „Alles nu wat gij wilt, dat U de mensen doen, doet gij hun ook aldus; want dit is de wet en de profeten." Heel sterk is, dat de Heer vraagt aan hem, die zichzelf niet als de schuldige ziet, de minste te zijn en heen te gaan en zich te verzoenen met hem, die de schuldige schijnt te zijn.
Hoevele christenen keren de zaak om. „Hij moet naar mij toekomen, want hij heeft de schuld". „Als ik naar hem toe ga, denkt iedereen, dat ik de schuldige ben". Vele christenen handelen erg onchristelijk.
Hoe staat het in de Schrift?
„Wanneer gij dan uw gave brengt naar het altaar en u daar herinnert, dat uw broeder iets tegen u heeft, laat uw gave daar, vóór het altaar, en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder en kom en offer daarna uw gave." (Matth. 5 : 23-25).
Wie maakt een begin met dit nieuwtestamentisch christendom? Ook wat de liefde betreft, gaat Jezus verder dan wat de joden leerden. De laatsten leerden, dat men liefde moest bewijzen aan de volksgenoot, dat was volgens hen de naaste.
Jezus leerde, dat we ook onze vijanden moeten liefhebben! Denk ook eens aan de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan. Wij moeten elkander liefhebben, gelijk Hij ons heeft liefgehad.
De Heer heeft ons ook geleerd wat dienen is. Terwijl de discipelen met elkaar disputeren over de vraag , wie van hen de meeste is, nam Hij het wasvat en wies de voeten der discipelen. Niet heersen maar dienen! Hij die dient is de meeste! Ware grootheid is volgens Jezus niet te zoeken in heerschappij en macht, maar in dienende liefde. Onze Heer heeft de „ethiek die Hij doceerde", zelf in praktijk gebracht. „Het geheel van het aktieve werk van Jezus, - aldus H. H. Wendt - was een uitleg van Zijn leer met Zijn eigen voorbeeld".
Christus gaf niet enkel een regel, een ethisch-systeem, maar de norm, die Hij stelt is een persoon, dat is Jezus zèlf. De christen heeft daarom te wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft. Het eerstzoeken-van-het-Koninkrijk-Gods en Zijn gerechtigheid!
Er is in de Schrift sprake van een reddende gerechtigheid (Gods gerechtigheid, die behoudt), een ethische gerechtigheid(Gods gerechtigheid als norm nl. Christus) en een toekomstige (eschatologische) gerechtigheid, als het eindpunt der geschiedenis. De ethiek van Jezus, is een heenwijzing naar het leven in het Koninkrijk, een leven in overeënstemming met de wil van God. Het Koninkrijk Gods is subjectief het regeren

van Christus in ons hart, en is ook, objectief gezien - onder ons en komend. Het is present en toekomstig. Leven in het Koninkrijk, leven in onderworpenheid aan Christus' heerschappij, is een leven waarin liefde tot de vijanden en vergeving gevonden wordt. De norm voor de christen is: de gerechtigheid Gods, zoals ze zichtbaar werd in Jezus.

Creare en recreare *)

Op 19, 20 en 21 oktober jl. werd het 8e weekend van de Ned. Bapt.-Studenten Vereniging gehouden, ditmaal op het buitencentrum „Renderloo".
De 40 deelnemers, w.o. vijf Belgen, werden - nadat de vrijdagavond (en -nacht) doorgebracht was als „social evening" - zaterdagmorgen officieel verwelkomd door de praeses, drs J. Bijleveld, waarna drs J. Reiling in een korte toespraak wees op de kentering die in onze kringen valt op te merken in de waardering t.a.v. de studerende jongeren en t.a.v. een studentenvereniging als de NBSV. Hij sprak de verwachting uit, dat het in dit geval - na enkele mislukte pogingen - om „een blijvertje" gaat.
Tijdens de jaarvergadering op zaterdag 21.59 uur werd o.a. de nieuwe adviseur van de vereniging, mr P. Mostert uit Dordrecht, geinstalleerd. In een korte causerie zag spreker het als opdracht van de jongeren te experimenteren met de geestelijke werkelijkheid. Experimenten die uiteindelijk dienen uit te monden in de ontmoeting met de ander en met God.
Ook de NBSV heeft in onze beweging een experimenterende funktie: 1e voor de leden zelf; 2e voor de baptistengemeenschap. Teneinde ook hier tot een ontmoeting te komen (waarvan de tegenstelling, het conflict, ook een vorm is) mag van de oudere generatie worden gevraagd de NBSV een eigen plaats te geven en tevens de bereidheid tot gesprek te tonen.
Tijdens deze vergadering werd voorts o.m. de aftredende ab actis R. de Haan dank gebracht voor de uitzonderlijk grote verdiensten voor de NBSV, waarna hem bij monde van drs G. Groenhuijzen een blikje leverpastei („om naast de boter op je hoofd te smeren") werd aangeboden.
In dit verband kan nog worden vermeld dat de leden van de Senaat voor de eerste maal de aan hun hoge waardigheid verbonden onderscheidingstekenen droegen.
De eredienst had een volledig liturgisch karakter. Schriftlezingen van de liturg Chr. Eijer werden afgewisseld door „responsive readings" van de aanwezigen, door samenzang en door declamatie van mej. B. Bos en de heren A. Veenhoff, J. Aaldring en J. Holterman.
Het weekend was verder gewijd aan toon, woord en gebaar: o.l.v. de heren C. Brandt en A. Veenhoff werd, uitgaande van de woorden van Matth. 20 : 1-16, een cantate ingestudeerd, resp. een volledig geimproviseerd spel opgevoerd. Beide onderdelen bleken de aanwezigen tot enthousiasme te kunnen brengen.
Een enthousiasme dat zich trouwens ook over de „normale" onderdelen van een weekend, als maaltijden en wandelingen kon uitstrekken. Waar de weersomstandigheden eveneens bijzonder gunstig waren - zondagmorgen bv. kon buiten de koffie gedronken worden (21 okt.) - kan ook dit weekend het praedicaat „geslaagd" worden toegekend.

f.

*) 'Scheppen en herscheppen', vrij vertaald uit het Latijn; voor de overige vreemde woorden zie 't Prisma woordenboek voor het Engels alsmede de Vreemde Woordentolk van dezelfde uitgever. (E.R.).

BROKSTUKKEN

Het is alweer enige tijd geleden dat ik uitgenodigd werd om op een evangelisatiesamenkomst te spreken. Vol verwachting werd de lange treinreis ondernomen. Toen we die avond de kerk binnenstapten, zat er een handjevol mensen, meest oudere gemeenteleden, benevens nog een enkele vreemdeling. Ze zaten er verspreid en ver naar achteren alsof er enige vrees voor een al te dichte aanraking met het evangelie bestond en het leek me toe dat de meesten van hen niet al te veel van de avond (of moet ik zeggen: van God) verwachtten.
Heeft U zich weleens de positie ingedacht van een vreemdeling die, uitgenodigd door een gemeente (per advertentie of zo) in zo'n samenkomst binnenstapt? Hij dacht vermoedelijk er een grote, blij zingende schare mensen aan te treffen die hem ietsje kon openbaren van de bron van haar rijkdom, blijheid en kracht. En wat vond hij? Een handjevol mensen, een motregenstemming en geen enkele warme handdruk. „Hoe kan dat nou" - zal hij misschien gedacht hebben - „dat zo'n gemeente je heel nadrukkelijk en hartelijk op visite nodigt en dat de meesten er dan zelf niet zijn?
Is dat niet verregaand onheus en onbeleefd? En waar is nu de demonstratie van hun blijheid, de glans en de gloed van hun geloof?"
Ik heb nog nooit een baptist aangetroffen die tegen evangelisatie is. We zijn er allemaal vóór. Iedere baptist een evangelist, weet U. Wat is een gemeente, die niet evangeliseert. . . .
Maar er zijn er, ook onder ons, nog televelen die lauw tegenover het gemeentelijk evangelisatiewerk staan. Ze steken de hand op als hun gevraagd wordt of ze er voor zijn, maar blijven rustig thuis of gaan naar elders, als in het gemeentelijk huis de ontmoeting tussen God en en de zoekenden plaats zal vinden.
Snapt U het?
Het kan ook anders.
In een andere gemeente gebeurde het dat door een misverstand vergeten was een evangelisatiedienst per advertentie aan te prijzen. Te laat werd de ontdekking gedaan. Verslagenheid bij de mensen die verantwoordelijk waren voor opzet en propaganda. Nu zou 't wel misgaan, door eigen schuld. Maar 's avonds stroomde de kerk vol. Met gemeenteleden en vele anderen. Er was geen hoofd minder dan op andere soortgelijke samenkomsten. Het werd een pracht van een avond waarin Gods boodschapper met vreugde het evangelie bracht. En de ontdekking werd gedaan dat niet een koude advertentie maar de persoonlijke uitnodiging der leden de buitenstaanders in de diensten bracht.
Moeten we nu alle advertenties, raambiljetten en folders maar af gaan zweren? Natuurlijk niet. Je vergeet zo makkelijk bepaalde mensen uit te nodigen die toch wel graag wat nader kontakt willen met het evangelie. Maar het wordt hoog tijd dat we weer leren dat evangeliseren dwaasheid is zonder de liefde van Christus die ons dringt.
Hoe ga je als 't goed is naar zo'n samenkomst?
Voorbereid.
En niet alleen uit plicht of sleur. Je hebt ervoor gebeden. Verder: **liefst niet alleen.** Want de samenkomst dient om andere mensen op het gemeentelijk erf in kontakt met Jezus te brengen.
Hoe kun je ook bidden om een gezegende samenkomst met veel mensen, als je zelf niet meegeholpen hebt om je eigen gebed te verhoren? Als je zelf ook niet op pad geweest bent om vrienden of kennissen uit te nodigen? Hoe ga je als 't goed is naar zo'n samenkomst?
Als **vriendelijke gastvrouwen en -heren** die hun blijdschap tonen dat het genodigde bezoek gekomen is.
En **vol vertrouwen** dat God in Zijn genade ietsje van Zijn liefdevolle hart zal tonen.
In heel wat gemeenten horen deze samenkomsten tot de goede gewoonten.
Laten onze gewoonten steeds worden doorleefde daden, gebeurtenissen van de hoogste orde, waarin het echte Leven tintelt en schittert en waaraan ieder lid met hart en ziel deelneemt. Dan zal weldra blijken dat evangelisatiesamenkomsten niet uit de tijd zijn.

Wf.

Beroepingswerk

De gemeente te Utrecht heeft een beroep uitgebracht op ds W. Harkema te Den Haag.
De gemeente te Deventer beriep tot haar voorganger ds R. J. Voorhaar te Vroomshoop.

Tent-evangelisatie

Onderstaand artikeltje troffen we in het maandblad van de gemeente te Winschoten; we vermoeden, dat het van de hand van ds C. Mostert is, maar hebben veiligheidshalve deze naam er niet onder gezet

E.R.

Onze gemeente is deze dagen betrokken geweest bij tent-evangelisatie. We zijn Gode dankbaar, dat Hij ons heeft willen gebruiken in deze bijzondere dienst.
De gemeentelijke inzet was spontaan en eensgezind. De zusters en broeders stonden met hun gebed en hun tijd en andere gaven en krachten achter deze arbeid. Dit is wel een van de voornaamste redenen, waardoor zovelen werden bereikt. In vijf avonden heeft deze tent in Winschoten 2000 bezoekers gesteld. Ook de kindersamenkomsten waren met een gemiddelde van 150 kinderen goed bezocht. Op de laatste avond hadden we bepaald het gevoel, dat nu pas goed de actie begon te lopen. Waarlijk, de velden zijn wit om te oogsten.
Dezer dagen kregen we door vriendelijke bemiddeling van een medelevende broeder inzage in het orgaan van de baptistengemeenten in Duitsland. Het blijkt, dat daar het tentwerk veel grotere vormen heeft aangenomen door de jaren heen dan in ons land. De tentevangelisatie is in het duitse baptisme een zaak van niet geringe betekenis.
Reeds 28 jaar wordt in deze vorm evangelisatie-arbeid bedreven. Dus vanaf 1935 tot heden, met uitzondering van de oorlogsjaren. In een overzicht wordt ons duidelijk gemaakt, dat de baptisten vijf tenten in het afgelopen seizoen in 34 plaatsen hebben gehad. Zo'n tent-actie duurde minstens veertien dagen. De tenten varieerden in grootte tot 1000 personen. In de laatste tijd waren er berichten dat het bezoek minder spontaan kwam dan in de na-oorlogse jaren. Toch vinden we in de artikelen steeds weer de opmerking dat het beslist de moeite waard is om met deze vorm van evangelisatie door te gaan. Veelal wordt aangeraden om persoonlijk de mensen uit te nodigen om binnen te komen.
„Waar dit gedaan wordt", zo berichtte men, „komen van Christus vervreemde mensen en ook zij die vreemd tegenover de gemeente staan, soms zelfs met een bierfles in de zak, de tent binnen. En terwijl zij tijdens de prediking nog wel eens een slok nemen, vouwen zij daarna toch hun schuldige handen".

We hebben het ervaren in Winschoten en ook in de andere plaatsen: tentevangelisatie heeft zin. De arbeid is echter gebonden aan verschillende voorwaarden. Maar de gemeente die in gehoorzaamheid aan haar opdrachtgever verstaat wat het zeggen wil „uit te gaan in heggen en steggen en de mensen te dwingen om in te gaan" zal ontdekken, dat God in de Hemel Zijn kinderen niet vergeet. Integendeel, Hij zal door hen het Koninkrijk der Hemelen tot overwinning voeren.

Een oecumenische leergang werd aangekondigd.

Voor wie belangstelling heeft voor de vragen op het terrein van de oecumenische beweging en het contact tussen de kerken, begint er op 31 oktober een nieuw initiatief, dat genomen is door een groep theologen van naam uit verschillende kerken. Dan verschijnt nl. de eerste van een reeks van (voorlopig) twintig schriftelijke lessen over allerlei onderwerpen van oecumenische aard. Prof. dr Hoekendijk en pater Jelsma hebben er dezer dagen in Utrecht over verteld. De bedoeling is om informatie te geven over de kerken, om tot inspiratie te komen door de gegeven feiten te leren zien in het licht van wat bindt, en om daaruit wellicht ook te komen tot een experiment, tot een daad. Er is al medewerking voor de leiding van deze leergang en voor de lessen van allerlei mensen uit gereformeerde, remonstrantse en rooms-katholieke kring en van hervormden als prof. Berkhof, prof. Dankbaar, prof. De Graaf, ds Klamer, dr Beker, ds Van de Heuvel en drs Kraemer. Kosten zijn totaal *f* 35,—. Inlichtingen zijn te vragen aan Plein, Adelheidsstraat 74, Den Haag.

(„Hervormd Nederland")

Mededelingen

NBSV

De senaat der Nederlandse Baptisten-Studentenvereniging heeft zich voor het jaar 1962-'63 als volgt samengesteld:
Drs K. Bijleveld, praeses;
J. W. de Jong, ab-actis;
C. Eijer, quaestor;
mej. A. Tijman, assessor.
Zij heeft het genoegen U te kunnen mededelen, dat zij zich door mr P. Mostert, die als adviseur geinstalleerd werd, ter zijde gestaan ziet.
Voorts wordt ter uwer kennis gebracht, dat het ab-actiaat der NBSV zich thans bevindt: Hogewoerd 84a, Leiden.

J. W. de Jong,
h.t. ab-actis senatus

De Vinkehof

Ds J. Broertjes zal, wanneer hij zijn taak als predikant-direkteur van onze centra aanvaardt aan de gemeente te Utrecht verbonden blijven als predikant in bizondere dienst. Het ligt in de bedoeling dat ds Broertjes zijn werk op „De Vinkenhof" zal aanvangen op 1 november a.s. en wel voor een gedeelte van zijn tijd. Uiterlijk 1 april 1963 zal hij in volledige dienst treden.

Radio

In de rubriek „Wijd als de wereld" (NCRV) zal 2 november a.s. van 22.40 tot 23.00 uur dr J. J. Kiwiet spreken over zijn eerste ervaringen in de Ver. Staten.

Adreswijziging:
Br en zr C. v. d. Mei
C. G. v. d. Mei-Heynen
per 1 november: Kiewietslaan 51, Vinkeveen (Utr.).

Zo de Heer wil hopen onze geliefde ouders
J. VLIETSTRA
W. VLIETSTRA-VREDENBURG
op 1 november a.s. de dag te gedenken, dat zij 45 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden. Zij hopen deze dag met hun kinderen buiten de stad door te brengen.
Hun dankbare kinderen en kleinkinderen.
Zwolle, 26 oktober '62.
Receptie op zaterdag 27 oktober a.s. in Hotel Dijkstra, Grote Markt 11 te Zwolle van 16.30 tot 18.00 uur.

Na een smartelijk en langdurig lijden ging op 11 oktober onze lieve zuster
RENSINA MEERTENS-V. D. MOLEN
naar haar eeuwig huis.
Namens de familie:
Delfzijl:
E. v. d. Molen
Heerlen:
S. v. d. Molen-Helmantel
Laren:
G. J. Hennipman-v. d. Molen
Loppersum:
R. v. d. Molen-Noordhof
Laren (N.H.), Torenlaan 25.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 2 november 1962 Jaargang 79 Nr. 3651

Het rapport van de studie-commissie over de unie-organisatie

Op de laatste algemene vergadering van onze unie werd een motie, ontstaan door de samenvoeging van een vijftal moties, ingediend en aangenomen; deze motie hield in, dat de algemene vergadering in Almelo geen stukken in behandeling zou nemen, die betrekking hadden op de unie-organisatie (zulke stukken lagen er trouwens ook niet ter tafel van de AV) en dat een commissie van vijf leden zou worden ingesteld, die binnen zes maanden aan de gemeenten en de commissie der unie een rapport zou doen toekomen over de organisatorische opbouw en werkwijze van de unie. Meer dan een maand binnen de gestelde termijn heeft deze commissie, die bestond uit de broeders E. de Haan, S. Oorlog, G. J. Lasthuis, ds J. Bouritius en ds P. van der Werf, haar rapport ingediend en nu moet het aan de orde komen in de gemeenten.

Daartoe is publicatie op ruimere schaal onmisbaar en derhalve heeft de eindredacteur het dagelijks bestuur van de unie-commissie verzocht het rapport voor publicatie vrij te geven. Hierop is ten antwoord geschreven, „dat het dagelijks bestuur er mee accoord gaat dat de tekst van het rapport van de „Commissie van vijf" in ons weekblad „De Christen" wordt gepubliceerd, echter zonder enige toelichting en commentaar".

E.R.

Bij dezen laat de „Commissie van 5", ingesteld bij besluit van de Alg. Verg. der Unie op 10 mei 1962 ter bestudering van de organisatorische opbouw en werkwijze van de Unie, u weten, dat hij zijn taak heeft volbracht. De bevindingen van de commissie deel ik u hierbij mede.

Het is de commissie na ampele bespreking niet gebleken dat er aan de organisatorische opbouw van ons Unie-bestel dermate grote feilen kleven, dat er een nieuwe en ingrijpende reorganisatie overwogen dient te worden. Wel zijn er in het huidige systeem onvolkomenheden aan te wijzen, maar het is onze overtuiging, dat deze bij geen enkel systeem volkomen uitgesloten kunnen worden. De commissie is dan ook van oordeel dat **de huidige opbouw van ons Unie-apparaat in principe gehandhaafd dient te blijven, daarbij de nadruk leggende op de vrijwilligheid en op de verantwoordelijkheid van de UC en de PC's tegenover de AV.**

Toch rees er bij het functioneren van ons Unie-apparaat hier en daar een gevoel van onbehagen, hetgeen o.i. voor een groot deel geweten moet worden aan enige onvolkomenheden in de werkwijze. Dit blijkt vooral dáár, waar het Uniewerk in het bijzonder in de openbaarheid treedt en waar het beleid van de uitvoerende organen èn dat wat er leeft in de gemeenten onderling geconfronteerd wordt, namelijk ter **Algemene Vergadering.**

De AV is vanwege omvang en samenstelling niet meer in staat het beleid effectief te controleren. Meer en meer dreigt het gevaar dat dit „gemeen overleg" verzandt in de bespreking van vele - in het grotere geheel gezien minder belangrijke - detailkwesties, terwijl steeds minder gelegenheid bestaat om te komen tot de bespreking van de grotere beleidslijnen, tot bezinning op de bredere aspecten van ons werk, op de plaats en roeping van onze gemeenten in de plaats en de tijd waarin zij leven. De commissie meent dan ook dat er **in de eerste plaats stappen gedaan moeten worden die kunnen leiden tot verdieping en verbreding van de besprekingen ter AV** en stelt daartoe het volgende voor:

1. De UC kome tot het uitstippelen van een duidelijke **beleidslijn** voor de Uniearbeid van 't komende jaar in overleg met en na advies van de permanente en andere commissies en de stichtingsbesturen. Onze arbeid dient meer eenheid te krijgen en behoeft in zijn groei - waardoor de arbeid in zijn grotere omvang en verscheidenheid steeds gecompliceerder wordt - de leiding van 'n college, dat volledig inzicht heeft in de gehele arbeid, opdat we zowel voor over-accentuering als verzaking van bepaalde opdrachten bewaard worden. De UC maakt deze plannen duidelijk bekend en geeft ze ter AV in bespreking.
2. Om hiervoor ter AV gelegenheid en ruimte te scheppen wordt er een Agenda-Commissie (AC) in 't leven geroepen. De leden van deze AC worden door de gemeenten via de gewesten gekozen, waarbij **aan elk gewest dus een bepaald aantal zetels is toegedacht. In de gewestelijke vergadering wordt dus eerst een bespreking gehouden van ons Unie-werk in brede lijnen en worden de afgevaardigden naar de AC gekozen,** die dus het vertrouwen van de aangesloten gemeen-

In dit nummer

Slechts één gemeentebericht; daarom ter compensatie de rubriek „Bij ons in de gemeente"; een artikeltje van een onzer zendelingen over het concilie; in het frontartikel het rapport van de „commissie van vijf" aan de gemeenten; nog eens een bijdrage van onze oud-redakteur ds J. Louw; verder enkele van onze vaste rubrieken.

ten hebben en op de hoogte zijn van wat er in het betreffende gewest leeft. De AC bespreekt mèt de UC de gehele voorlopige, door de UC samengestelde agenda voor de AV met alle bijbehorende stukken zeer uitvoerig en stelt daarna de definitieve agenda voor de AV vast. De AC geeft hierbij prae-adviezen en kan voorstellen van de agenda afvoeren, ammenderen, ter behandeling of om advies naar bepaalde commissies verwijzen, het voorstel doen bepaalde zaken na grondige bestudering op de agenda voor 't volgende jaar te plaatsen enz. Wordt 'n voorstel afgevoerd, dan wordt dit, met redenen omkleed, aan de indiener bekend gemaakt. Gaat deze daarmee niet accoord, dan kan hij zich beroepen op de AV.

3. De gemeenten kiezen, via de gewesten, een brede Fin. Commissie (bv. 2 penningmeesters uit elk gewest), die uitvoerig de financiële stukken doorneemt, eventueel wijzigingen voorstelt en zo nodig specificaties verlangt. Zij brengt ter AV rapport uit. Hierdoor wordt de AV niet langer belast met het uitpluizen van diverse financiële stukken enz., hoewel o.i. het recht daartoe hem nooit ontzegd kan worden.

Zowel de AC als de FC zullen zich 't vertrouwen van de AV moeten verwerven.

Op deze wijze zal er tijd vrijgemaakt kunnen worden voor bezinning en voor discussie over geestelijke en practische problemen. (Vooral discussie, niet zozeer uitgebreide referaten). De kleinere zaken kunnen vlotter worden afgedaan de grote dingen kunnen beter die tijd en aandacht ontvangen.

Een en ander zal in art. 5 van het Huish. Regl. van de Unie moeten worden vastgelegd.

Voorts heeft de commissie zich breedvoerig bezig gehouden met de samenstelling van het Centrum-bestuur. Deze moet o.i. niet gewijzigd worden wat de verdeling der „zetels" betreft. Wel wil de commissie een vraag stellen en een voorstel doen. In art. 4 van de Statuten van de Stichting Ned. Bapt. Centrum is het anders bepaald dan in art. 10 van de Statuten der Unie. Dit is volgens laatstgenoemde Statuten toegestaan, mits de AV daaraan zijn toestemming geeft. Indien dit laatste nog niet gebeurd is, dan verzoekt de commissie dit alsnog aan de AV te verzoeken met dien verstande, dat aan art. 4 van de Statuten van de Stichting de volgende clausule wordt toegevoegd: „Geen der door de participerende instanties benoemde leden van het Centrum-Bestuur mag lid zijn van het bestuur van een der andere participerende instanties".

Indien bovengenoemde vraag bevestigend beantwoord moet worden vraagt de commissie de zo even genoemde clausule alsnog toe te voegen.

Het komt haar ongewenst voor dat, zoals momenteel 't geval is, de meerderheid van de leden van het CB lid is van het bestuur van een der participerende instanties.

Tenslotte hield de commissie zich bezig met de diensten van de UC als „hof van arbitrage" inzake event. geschillen. Zij stelt voor aan het Huish. Regl. het volgende art. toe te voegen:

„In geval van arbitrage zullen in eerste instantie de leden van de arb.-comm. gekozen worden uit de 5 rechtstreeks door de AV in de UC gekozen leden, mits deze leden niet op enigerlei wijze betrokken zijn bij het onderhavige geval".

J. Bouritius, secretaris.

18 november:

kerkbouwzondag!

Dat is de laatste in de rij van bizondere zondagen in onze unie-gemeenschap. **Of in ons kerkbouwjaar met de 1% actie deze speciale kerkbouwzondag nog nodig is?**

- Wij kunnen niet voldoende doordrongen worden van de grote betekenis van doelmatige en aantrekkelijke gemeente-centra voor het volbrengen van de zendingsopdracht in onze hedendaagse samenleving. Omdat wij steeds meer mensen mogen bereiken met het evangelie en wij de voorkeur geven aan niet al te grote gemeenten, zullen in onze unie-gemeenschap steeds meer nieuwe bedehuizen gesticht worden.
- Dan is deze „kerkbouwzondag" een pracht gelegenheid voor allen, zowel gemeenten als personen, die nog niet aan de 1% actie van ons „kerkbouwjaar" meewerkten, onze kerkenbouw te bevorderen met een extra gift. Dat is een kans, die niemand voorbij mag laten gaan.
- Door vele gemeenten wordt al jaren op de „kerkbouwzondag" een extra collecte gehouden voor het „10 ct. fonds" der Unie-Bouwstichting. Uit dit fonds worden verschillende gemeenten geholpen om de toplasten van de bouwschulden te bestrijden.

Of dus ook deze speciale „kerkbouwzondag" nodig is!!

Mocht U meer over het werk van de Unie-Bouwstichting willen weten, b.v. die 1%-actie en de spaargelden-actie, dan wil ds T. Jansma, Dalweg 77 te Arnhem, alle inlichtingen verstrekken. Het gironummer is 1 5 0 4 ten name van de Unie-Bouwstichting, Dalweg 77, Arnhem.

Namens bouwend Baptist-Nederland,
G. BRONGERS.

gemeenteberichten

UTRECHT - (H. G. B.). Zeven oktober was een feestdag in onze gemeente. Op de eerste doopaanvrage uit de post Hilversum mochten wij de doop van een jonge broeder meebeleven en het jonge lid bij de viering van het heilig avondmaal een hartelijk welkom bereiden. Ook was het een vreugde weer met zoveel broeders en zusters uit „Groot-Utrecht" samen te zijn in deze goede dienst. Onze voorganger, ds J. Broertjes, zullen wij als predikant moeten missen. Hij aanvaardde een benoeming tot predikant-direkteur van ons centrum „De Vinkenhof". Vele jaren zette hij zich in voor onze gemeente. Als lid blijft hij voor onze gemeente behouden.
Het beroepingswerk is weer ter hand genomen, wij bidden Gods zegen hierop en hopen niet lang herderloos te blijven.
De arbeid gaat voort, de gemeente besloot in Utrecht-Noord te gaan bouwen. Zo de Heer wil zal daar binnen afzienbare tijd een centrum staan.
De arbeid gaat voort.... toch is het goed af en toe eens stil te staan en onze gang te bezien. Daartoe kwam de gemeente bijeen en had een goed en open gesprek. Velen verlieten de gemeente met attestatie in de afgelopen maanden, wij groeten hen van hier. Onze rijen worden alweer aangevuld en wij gaan moedig voort.

Mededelingen

LZC - Z.O. Groningen en Drente
Zondagsschoolleidsters en -leiders!

Houdt zaterdagmiddag 10 november a.s. vrij voor de zondagsschoolkonferentie, die D.V. gehouden zal worden in de bapt. leerzaal te Stadskanaal.
Stadskanaal vergast ons op een **kerstspel,** ds C. Mostert van Winschoten behandelt voor ons: **„Geillustreerd onderwijs",** terwijl dit alles wordt afgewisseld door zang en deklamatie; er is gelegenheid voor bespreking.
Kom en neem een medewerker(ster) mee!

De wnd. sekretaresse
G. van Veen.

Beroepingswerk

Ds R. J. Voorhaar bedankte voor het beroep dat de gemeente te Deventer op hem uitbracht.

Aan rustige wateren

Eenheid....

En Ik bid niet alleen vóór dezen, maar ook vóór hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn - Joh. 17 : 20.

„Opdat zij allen één zijn"; deze woorden heeft Jezus gebeden. We kunnen ze lezen in het hogepriesterlijk gebed. In de laatste tijd worden deze woorden nogal eens aangehaald. Waarom? Er is een begeren in de harten der gelovigen gekomen om „één" te zijn. Wat vele tientallen jaren, ja zelfs honderden jaren gesluimerd heeft, is ontwaakt. De verdeeldheid is een grote nood geworden voor de christenen. Vandaag ontdekken we dat er leven gekomen is in het streven om één te zijn. We zingen in onze gemeente uit volle borst:

„Op aarde is een eenheid door Vader, Zoon en Geest";

Ongetwijfeld zullen wij, wanneer we dit zingen, aan de woorden van Christus denken: „Opdat zij allen één zijn".
Maar het gebed van Jezus werd niet altijd op de juiste wijze begrepen en misschien begrijpen we het nog niet.
Hoever reikt dit gebed?
Reikt dit gebed nog over de baptistische grenzen heen? Christus ziet Zijn discipelen. Hij bidt voor hen. Hij ziet daar een Petrus en een Johannes; verder op de achtergrond een Paulus en al de volgelingen die er komen zullen. Christus ziet zijn gemeente en daarvoor bidt Hij.
Het is alsof Christus er van doordrongen wordt, dat de eenheid die er is niet bewaard blijft. Hij staat voor Zijn afscheid. Hij blijft niet aanwezig. Hij keert naar de hemel terug. Hij moet Zijn discipelen achterlaten en Zijn liefde is zo groot voor de Zijnen. Hij heeft ze gekocht met Zijn leven. In die liefde bidt Christus, dat zij één zijn.

„Ik bid vóór hen, die door hun woord in Mij geloven opdat zij allen één zijn..; opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt en dat Gij hen hebt lief gehad".

De prijs van de eenheid is het leven van Christus. Door het geloof in Hem kunnen we één zijn. Die mogelijkheid is er omdat Christus daarvoor gebeden heeft.
Voordat Petrus gevallen was had Christus voor hem gebeden. Toch is Petrus gevallen, maar hij is ook uit die val opgestaan. Christus had voor hem gebeden.
Moge God geven, dat vandaag de christenen uit die val van verdeeldheid opstaan. Christus heeft er voor gebeden. Dat wij onze gebeden hierbij aansluiten en met verootmoediging bidden:
Opdat wij allen één zijn.
Dat het niet bij een zingen blijft:

„De kerk van Jezus Christus heeft slechts één fundament".

maar dat we dit ook mogen beleven. Gelukkig dat het gebed van Christus hier achter staat.

Scheveningen, K. Corporaal.

Het concilie en het protestantisme

Het was in 1959, vier maanden na zijn kroning, dat paus Johannes XXIII te kennen gaf een concilie bijeen te willen roepen. In februari dit jaar werd volgens pauselijk besluit vastgesteld, dat het Tweede Vaticaans Concilie de elfde oktober 1962 bijeengeroepen zou worden. Deze keer zullen ongeveer 2000 bisschoppen, kardinalen, prelaten nullii en hoofden van orden aan deze vergadering deelnemen, waaronder velen uit Azië en Afrika.

De geschiedenis van de in totaal 20 concilies (men rekent die van Jeruzalem - zie Handelingen - niet mee en men beschouwt die van Basel als één concilie) leert, dat het merendeel van deze vergaderingen bijeengeroepen werd wegens theologische crises, hervorming, of wegens veranderde tijden die om een re-interpretatie vroegen.

De redenen voor het tegenwoordige concilie zijn globaal gezien de volgende: de veranderde wereldomstandigheden, de verdeeldheid der christenheid, het probleem der jonge kerken en zedelijke kwesties.

Op grond van het eerste punt en op dat van de naam kan men dit concilie als een verlengstuk beschouwen van het Eerste Vaticaans Concilie (1869-1870), dat afgebroken werd door de oorlog tussen Pruisen en Frankrijk, maar dat op de laatste dag van de vergadering toch nog tijd vond het dogma van de onfeilbaarheid van de paus te proclameren. Het tweede punt en het feit dat ook protestanten als waarnemers zijn uitgenodigd, doen ons terugdenken aan het concilie van Trente (1545-1564). Deze met tussenpozen gehouden vergadering werd bijeengeroepen door paus Paulus III met het doel een antwoord te zoeken tegen het protestantisme. Op aandringen van keizer Karel V werden ook de hervormers uitgenodigd aan de besprekingen deel te nemen. Dit is minder vreemd dan het schijnt, daar, ofschoon Luther officieel was veroordeeld door de Bul „exsurge domine" van paus Leo X, de algemene opinie in het begin van de reformatie het religieuze conflict beschouwd heeft als een van twee rivalen binnen de kerk. De hervormers weigerden echter gehoor te geven aan deze uitnodiging, ondanks het aandringen van o.a. de lutherse theoloog Martin Bucer.

Velen, ook in de roomskatholieke kerk, waren het met Luther eens dat de kerk toe was aan hervorming. De grote vraag echter, die centraal stond, was wie de autoriteit bezat deze hervormingen uit te voeren.

Voordat het concilie begon, werden reeds pogingen ondernomen de partijen te verzoenen zónder concilie. Gasparo Contarini maakte zich daarbij vooral verdienstelijk, o.a. door de „consilium de emendenda ecclessia", welke radicale veranderingen voorstelde, niet in het minst voor de Curia Romana.

Daar dergelijke pogingen op niets uitliepen was een concilie noodzakelijk geworden. Allerlei problemen werden behandeld zoals traditie en Heilige Schrift, maar het centrale vraagstuk, i.e. de structuur van de autoriteit binnen de kerk, werd omzeild wegens de bittere nasmaak van voorafgaande ervaringen.

Na een korte onderbreking liet paus Julius III het concilie in 1551 opnieuw bijeenkomen. Min of meer geforceerd door de keizer namen ook enkele Lutheranen hieraan deel, maar de kloof was reeds te diep. De Lutheranen eisten de suprematie van het concilie over de macht van de paus en de afschaffing van het pauselijke toezicht over de bisschoppen. Deze kwestie heeft de vergadering lange tijd beziggehouden. Een andere critische gebeurtenis was de ontmoeting tussen de opvolger van Karel V, Ferdinand en de kardinaal van Lorraine te Innsbrück in 1563,waar beiden de mogelijkheid bespraken de paus uit het leiderschap van het concilie te stoten.

Het was tenslotte Morone onder paus Pius IV die het concilie redde en die de besluiten er op geforceerde wijze door dreef. Hubert Jedin, de meest gezaghebbende historicus van het concilie, heeft dan ook opgemerkt dat de bepalingen van kardinaal Morone de kern vormen van de hervormingen van Trente.

Beide concilies, dat van Trente en dat van het Vaticaan, werden hier genoemd omdat het schijnt dat het tegenwoordige concilie een voortzetting gaat worden van de beide voorafgaande. Net als in

Over doopverhinderingen

Doopverhinderingen Toen de kamerling, die met de evangelist Filippus een nuttig gesprek gehad had over de heilsweg, een beekje langs de weg zag, stelde hij een voorzichtige vraag. Het evangelie had zijn hart gewonnen en nu wenste hij in de gemeenschap met de Verlosser en Diens gemeente te worden opgenomen. Maar gebruikmakende van de kennis, die hij in zijn kontakten met het joodse volk had opgedaan, stelde hij een voorzichtige vraag. Om zijn nieuwe vriend de weigering niet te moeilijk te maken, liet hij merken dat hij zich er niet over verwonderen zou, wanneer zijn wens onvervuld zou moeten blijven: wat verhindert mij gedoopt te worden? Volledig lid te worden van het volk Israel was hem, de kamerling, niet toegestaan. Hoe dan nu, nu Hij gekomen was, in wien alle volken gezegend zouden worden?

Geen verouderde zaak De oudste gemeenten hebben ongetwijfeld steeds de doop op voorwaarden bediend. Die voorwaarde zal zeker niet alleen positief, maar ook negatief zijn geweest: er mochten geen doopverhinderingen zijn. Te dopen „alles, wat in 't doophuis gebracht wordt" is hun wel niet in de zin gekomen. Van doop-uitholling wilden ze niets weten. Wanneer iemand voor de gemeente belijdenis van geloof wenst af te leggen en daarmede vraagt om de erkenning, dat hij er ook bij behoort, dan zal ook moeten worden vastgesteld, dat er geen verhindering is - iets, dat de kandidaat ongeschikt maakt om de doop waardig te ontvangen. Heeft een gemeentelid in zijn leven dingen, die zijn belijdenis weerspreken, dan moeten die worden weggedaan, zal hij in volle gemeenschap gehandhaafd kunnen worden.
En zo kan ook niemand voor het lidmaatschap worden aanvaard, wanneer hij, naast een goede belijdenis, misstanden handhaaft, die die belijdenis weerspreken. Een zondeloos leven wordt van geen lid geëist, maar wel een leven waarin de zonde geen plaats wordt toegekend. Het aanvaarden van Jezus Christus als Heer en Heiland betekent het afstoten van de zonden.

Aard der verhinderingen De gemeente kan genoodzaakt zijn een aanvrage om de doop af te wijzen op grond van de onkunde van de kandidaat. Wordt deze geleid door een valse opvatting van de betekenis van de doop, zo zou het een vergrijp zijn aan diens ziel, hem te dopen. De doop zou een invloed op zijn leven kunnen krijgen, die hem geestelijk op vals spoor bracht. Sommigen voelen zich jaren lang verhinderd om zich te laten dopen, omdat ze de doop beschouwen als een goddelijke goedkeuring op hun leven (die ze zich - terecht - niet waardig achten), inplaats van hem te zien als de grote en volstrekte afkeuring Gods!

Begeerte en daad De toestand van het lichaam kan een doopverhindering opleveren. Niet om de doop toe te kennen, maar wel om de doop te voltrekken. Is de belijdenis goed en zijn er geen doopverhinderingen, dan moet de doop worden toegekend. Dat hij niet voltrokken kan worden vanwege de lichamelijke toestand van de kandidaat mag er niet toe leiden hem als ongedoopt te beschouwen. Zo iemand behoort als lid der gemeente te worden ingeschreven, mét de bepaling dat hij, zodra de doop aan hem voltrokken kan worden, zich ook zal laten dopen.
Maar onmiddellijk na het afleggen van zijn belijdenis, wordt hij als lid aanvaard en ingeschreven en geldt hij als lid in volle rechten. Het is de **mens** die gedoopt wordt en deze doop geldt als ontvangen, ook als de belijder het teken aan **zijn lichaam** niet kan ontvangen.

Leeftijd en doop Op de vraag, die gesteld wordt in Zondag 27 van de Heidelbergse Catechismus: Zal men ook jonge kinderen dopen? zeggen wij volmondig: neen. Anders wordt het, wanneer gevraagd wordt of men ook jonge gelovigen zal dopen.
Het bepalende bij ons antwoord is dan dat het in die vraag gaat om **gelovigen.** En die mogen gedoopt worden. Maar onverschillig wie gedoopt zal worden, de mogelijkheid moet altijd voorhanden zijn om het gelovig-zijn van de betrokkene te kunnen konstateren. We mogen hier bij niets „veronderstellen". Doet zich een geval voor dat de gemeente met de middelen, die God haar ter beschikking stelde, niet met bevredigende zekerheid en eensgezindheid kan vaststellen, dat de kandidaat gelovig is in de bijbelse zin van het woord, dan onthoude ze zich van een beslissing en late de zaak aan God over. Tot de betrokkene - onverschillig hoe oud hij is - zegge men dat als God, die in het hart kan lezen, daar geloof ziet, hij **voor Hém als gedoopt geldt,** doch de gemeente met handelen moet wachten, totdat zij van haar kant in staat zal zijn datgene, wat Gód weet, vast te stellen. Zij moet met haar handelen blijven binnen de grenzen van haar kennis. Zo wil God het. Voor grensoverschrijding moet de gemeente zich wachten en teken en wezen niet verwarren. De (nog) verborgen dingen zijn voor de Heer onze God. Men handele niet in het halfdonker.

Taktgevoel Een mededeling aan jonge gelovigen, wier doopaanvrage in overweging moet worden gehouden, moet met begrip en grote voorzichtigheid worden gedaan. Men verzuime vooral niet zijn vreugde over de begeerte uit te spreken. Men zegge duidelijk dat van afwijzing geen sprake is, maar de gemeente zich op de aanvrage ernstig zal beraden en dat men hoopt en verwacht dat de jong-gelovige van de liefde der gemeente overtuigd zal zijn. De jong-gelovige mag vooral niet de indruk ontvangen van te worden verstoten.
Dit geldt voor allen, die nog jong zijn in 't geloof - onverschillig wat hun leeftijd is. Men zegge dat de aanvrage van kracht blijft en de gemeente de aanvrager met liefde blijft vasthouden. Zo zal een verdere opbloei van het geloofsleven het meeste worden bevorderd, en te sneller de dag naderen, dat voldoende in het licht getreden is, hoe de gemeente moet handelen. L.

Trente zijn oòk nu de protestanten uitgenodigd, ook al is het nu als waarnemers en niet als deelnemers. Hierbij zij opgemerkt dat in New Delhi ook roomskatholieke waarnemers aanwezig waren. Daar in Trente de pauselijke macht o.a. het grote struikelblok vormde en het Eerste Vaticaans Concilie het dogma van de onfeilbaarheid van de paus heeft geproclameerd, zal dit concilie zich weer met deze kwestie bezig moeten houden, wil het tenminste op oprechte wijze hereniging met de protestanten zoeken.
Dan nóg zijn de verschillen vele en gecompliceerd, maar een belangrijke belemmering tot eenheid zou weggenomen zijn.
De kerk is aan hervorming toe, zegt A. Leysbeth, S. J. in „Le Concile". En de bekende duitse roomskatholieke kerkhistoricus J. Lortz geeft in „L'Histoire de l'Eglise" een citaat van kardinaal Newman: „Alle dwalingen zijn op de een of andere waarheid gefundeerd en ontlenen daaraan hun vitaliteit; het protestantisme, dat zo verspreid is en dat zich reeds zo lang heeft weten te handhaven, moet in zich één of meerdere grote waarheden bevatten en daarvan getuigenis afleggen". Men moet natuurlijk niet heenlezen over het woord „dwalingen", desondanks klinkt het bemoedigend. Het ligt er nu maar aan, welke punten in ons getuigenis als grote waarheden worden beschouwd; misschien ook ons getuigenis aangaande het priesterschap van alle gelovigen?
Dit concilie zal zeker de eenheid niet brengen, maar laten we bidden dat het een belangrijke stap mag worden tot het ideaal van verenigde kinderen van één Vader.

Yalemba, Rep. du Congo

J. B. van der Veen

Mededeling

Afscheid ds J. Bouritius.

De dienst waarin ds J. Bouritius afscheid zal nemen van de baptistengemeente te 2e Exloërmond is vastgesteld op zondag 18 november n.m. 3.30 uur. Allen die deze dienst wensen bij te wonen zijn daartoe hartelijk welkom.

Zij die logies wensen worden verzocht dit zo spoedig mogelijk op te geven aan: W. v. d. Veen, Exloërkijl Z. 26b, 2e Exloërmond.

Diakonessenhuizen in Nederland

De Bond der Nederlandse Diakonessenhuizen geeft in een zojuist verschenen folder naast een overzicht van de 19 bij deze bond aangesloten diakonessen-ziekenhuizen in Nederland, een korte kenschets van het karakter van een diakonessenhuis, en met name nadere inlichtingen over de verscheidenheid van opleidingsmogelijkheden.

De witte duif met een olijfblad in de snavel - veelvuldig in deze folder verwerkt - is van oudsher het eenvoudige, veelzeggende symbool voor het diakonessenwerk in binnen- en buitenland.

Als embleem voor deze arbeid vestigt het de aandacht op het veelomvattende werk dat door de diakonessenhuizen in nagenoeg alle delen van de wereld wordt verricht tot het verlenen van verpleegkundige, maatschappelijke en geestelijke hulp aan de mens in nood. Deze folder is te verkrijgen bij het adres van de Bond der Nederlandse Diakonessenhuizen: Overtoom 474 III, Amsterdam-West.

Nader bezien

De staatssecretaris en de synode

Van de verklaring, die de synode van de Ned. Herv. kerk heeft uitgegeven over het gebruik van kernwapenen, heeft de liberale Nieuwe Rotterdamse Courant gezegd, dat deze kerk voor de christelijke regering bijna staatsgevaarlijk moet schijnen, nu zij zich, voor het eerst sedert 1500 jaren, heeft vrijgemaakt van de laatste resten van vereenzelviging met de bestaande orde en een radicaal „neen" heeft uitgesproken tegen de kernwapenen. Daarmee is van onverdachte zijde de betekenis van deze verklaring in niet mis te verstane woorden aangegeven. En mochten we menen, dat dat toch wel wat overdreven is, dan heeft de prompte reactie van staatssecretaris Calmeyer wel duidelijk gemaakt, dat de overheid deze handschoen wel degelijk ziet liggen en van haar kant op wil nemen. Dat heeft de c.h. staatssecretaris gedaan in een brief aan de hoofdlegerpredikant, waaruit in de pers aanhalingen zijn verschenen; hij stelt zich daarbij „op het standpunt van een met overheidsgezag over een deel van de strijdkrachten bekleed Christusbelijder". Dat de synode met haar „neen" tegen kernwapenen en haar oproep tot massale dienstweigering in geval van een kernoorlog „talloze mensen in gewetensnood" kan brengen, is de staatssecretaris een raadsel. Voor hem is de koude oorlog evenzeer een strijd voor „recht en vrijheid" als de Tweede Wereldoorlog dat was en in die koude oorlog zou de afschaffing van de kernwapenen neerkomen op capitulatie en aldus zou de „grote uitdaging waar de vrije mens in ons tijdperk mee geconfronteerd wordt", beantwoord worden met overgave, want daarop komt, ondanks alle pogingen om daaraan te ontsnappen, de weg, die de synode wijst neer.

Voor mijn gevoel heeft de staatssecretaris met dit laatste gelijk, maar zijn rechtvaardiging van de kernwapenen (waarin hij beslist als christen niet alleen staat!) toont overduidelijk aan in welk dilemma de christenheid van 't Westen zich bevindt. De strijd tegen het communistische blok is zeer zeker voor een belangrijk gedeelte een strijd voor de handhaving van de (uiteraard ook niet volmaakte) vrijheid en het recht, maar het is evenzeer een zeer begrijpelijke (maar daarmee nog niet gerechtvaardigde) drang tot zelfhandhaving. Daar doet de westerse christenheid over het geheel genomen aan mee, enthousiast of schoorvoetend. De staatssecretaris doet het „als Christusbelijder" en de synode van de Christusbelijdende Ned. Herv. kerk zegt er duidelijk „neen" tegen. Dit „neen" klinkt mij sympathieker en ook evangelischer in de oren dan het „ja". Maar wat voor een bekering moet ons westers christendom nog doormaken, aleer het zich innerlijk van deze drang tot zelfhandhaving zal hebben losgemaakt en zal zijn opgestaan tot de vrijheid van de kinderen Gods. Het schrijven van de synode is een eerste duidelijke klaroenstoot. De reactie van de staatssecretaris toont aan in welke ruimte deze klank geklonken heeft.

J.R.

Bij ons in de gemeente

🏠 Om te beginnen willen we graag even een apartje hebben met de administrateurs van de diverse gemeenteboden. In de loop van de maand oktober werden de boden van de volgende gemeenten ontvangen:

Haulerwijk, Harlingen, Sneek, Workum/Makkum, Groningen, Winschoten, Nw. Pekela, Muntendam, Musselkanaal, 2e Exloërmond, Emmen, Assen, Apeldoorn, Daarlerveen/Vroomshoop en Westerhaar, Borne, Zutphen, Deventer, Enschede, Utrecht, Amsterdam-W.N., Amsterdam-C., Leiden (NBJB), Leiden, Alphen a/d Rijn, Groot-Rotterdam en Eindhoven.

Ik heb de indruk dat op deze lijst nog verschillende gemeenten, die wel een blaadje uitgeven, ontbreken. Willen de broeders administrateurs van deze blaadjes de E.R. van „De Christen" alsnog op de lijst van gratis abonnees plaatsen? Hij woont Merellaan 5, Bilhoven. En nu op weg.

🏠 *Het orgelfonds van HARLINGEN onderging versterking doordat een broeder, fotograaf, foto's verkocht die op de gewestelijke korendag waren gemaakt; opbrengst f 70,—.*

🏠 Ook ALBLASSERDAM is begonnen met een orgelfonds. Aangezien het oude orgeltje de slag tegen de houtworm zal verliezen. Het wordt tijd, aldus de voorganger van deze gemeente, dat het oude orgeltje met pensioen gaat.

🏠 *De evangelisatiearbeid in ZEELAND, die verzorgd wordt door de voorganger van ROTTERDAM-C is ook al onderwerp geweest van een gesprek met de E. C. U. Ds Vegter vraagt zich af of het geen 14-daagse inplaats van maandelijkse samenkomsten moeten worden. Daarbij is echter hulp van de E. C. U. nodig en „dus" wacht hij voorlopig rustig af. Inderdaad: spreek met de E. C. U. en het komt in orde.*

Op 4, 6 en 7 december zullen er samenkomsten worden gehouden in Souburg, Middelburg en Vlissingen. Hieraan werken ook andere voorgangers uit de kontaktkring Groot-Roterdam mede.

🏠 In MUSSELKANAAL is het huisbezoek reeds weer achter de rug. Van half augustus tot nu zijn ongeveer 150 gezinnen bezocht. Het onderwerp van dit huisbezoek was: Onze dankbaarheid.

Het nieuwe bejaardencentrum van dezelfde gemeente draagt de naam: „De Beukenhof"; er zijn reeds 32 aanvragen voor opname.

WIM MALGO

bekend nederlands evangelist in Zwitserland, van **6-11 november in Rotterdam.**

Op uitnodiging van de Stichting voor bijzondere evangelisatiearbeid, „De Rijdende Kansel", zal de zwitsers-nederlandse evangelist Wim Malgo van dinsdag 6 tot en met 11 november een serie samenkomsten houden ter verdieping van het geloofsleven. Hoewel uiteraard iedere bezoeker welkom zal zijn, is bij de opzet van deze diensten toch wel in de eerste plaats gedacht aan degenen, die zich moeite willen geven om de boodschap van de bijbel beter te leren verstaan.

Wim Malgo (40 jaar) werd te Maassluis geboren en bracht zijn jeugd door in Leiden. In Beatenberg (Zwitserland) ontving hij een opleiding tot zendeling-evangelist. Korte tijd na de voltooiïng van zijn studie aan de bijbelschool kwam onder de leiding van Wim Malgo de **„Mitternachtsruf"** tot stand, een evangelisatiearbeid, die in enkele jaren tot geweldige bloei kwam. Naast vele plaatselijke campagnes kwam weldra een uitgebreid radiowerk. Wekelijks werden enkele uitzendingen verzorgd in de duitse taal via Radio Luxemburg en Trans World Radio, Monte Carlo. Weldra werd dit uitgebreid met uitzendingen in de nederlandse taal en weer later volgden uitzendingen in het Hongaars. Momenteel wordt gewerkt aan een wekelijkse uitzending in het Chinees, via 'n zender in 't verre Oosten, daar de deuren voor de zending in China praktisch gesloten zijn. Door heel Duitsland en Zwitserland worden regelmatig grote evangelisatie-akties gehouden, waarvoor in de zomer steeds twee grote tenten met ± 1000 zitplaatsen ter beschikking staan. Het maandblad „Mitternachtsruf" wordt thans in drie talen gedrukt en in grote oplagen gratis verspreid. Gratis grammofoonplaten, traktaten en brochures hebben reeds hun weg gevonden tot een zeer talrijk publiek en een grote zegen verspreid. Br Malgo en zijn vrouw zijn lid van de baptistengemeente te Leiden. De bijbelavonden worden in Rotterdam gehouden in het Industriegebouw aan de Goudsesingel, van dinsdag 6 tot en met zaterdag 11 november telkens om 8 uur 's avonds. Zondag 11 november gaat Wim Malgo voor in de „Introduktiedienst" van „De Rijdende Kansel", die voor deze gelegenheid wordt gehouden in de Grote Schouwburg aan het Zuidplein om half elf v.m. De serie samenkomsten wordt besloten met een dienst om 8 uur 's avonds in het gebouw Irene, Nieuwe Haven 155 te Schiedam. Tijdens de campagne wordt elke morgen van 7.30 tot 8.30 uur een bidstond gehouden in het kantoor van „De Rijdende Kansel", Noordsingel 38. In al deze diensten wordt verder meegewerkt door ds R. Reiling, John Buurman als solist en leider van de samenzang, Flip de Koning, Hammondorgel en Frans v. d. Reijden, piano en vibrafoon.

Van Musselkanaal naar het gebied van de grote tentaktie is maar een stapje. In het „Gemeentevenster" van de gemeente te MUNTENDAM lezen we, dat er in de tent voor ruim f 500,— aan bijbels, boeken en platen verkocht is. Dat is nog maar de buitenkant. De geestelijke winst is aanzienlijk groter. We verwijzen voor een beschouwing daarover naar het artikeltje Tentenevangelisatie, dat we verleden week overnamen uit het maandblaadje van Winschoten.

In Muntendam, zo blijkt verder weten de meeste autobezitters in de gemeente niet hoe ze parkeren moeten; een bewijs dat ze nog maar kort auto rijden?

We begroeten in de rij van gemeenteblaadjes een nieuweling. De naam van het blad is nog onbekend, want waar gewoonlijk de kop prijkt, is niets te vinden dan een stukje van een poststempel. Door allerlei in het blad voorkomende namen te kombineren is de E.R. tot de slotsom gekomen dat dit het blad van de gemeente te ZUTPHEN moet zijn. De redaktie verwacht gaarne ideeën voor een passende naam van de lezers. Overigens mag worden opgemerkt, dat het blad onder de gestencilde gemeentebladen qua verzorging en uitvoering, 'n bizonder goed figuur slaat.

De gemeente te DEVENTER is herderloos geworden en nu zullen de bijbellezingen en bidstonden geleid moeten worden door een broeder uit de gemeente. De broeders van de raad menen dat het nu maar een algemene bespreking moet worden en niet een bijbellezing in de gewone zin. Dat is, dacht ik, een winstpunt. Want de gemeente komt niet samen om te luisteren maar om te spreken.

De voorganger van BORNE zou als bootpredikant met de „Rijndam" naar Amerika, maar dat ging niet door wegens een defekt aan het schip. Hij heeft toen de Atlantische Oceaan geruild voor het IJsselmeer en verpozing gezocht aan de kust aldaar. Verder schrijft hij dat de onderwerpen voor de morgendienst gekozen zijn uit het boek Jona. Is hij daartoe geïnspireerd door de zeereis die niet doorging?

„Gemeenteleven", het blad van de gemeente te AMSTERDAM-W.N. meldde dat de openbare aanbesteding van de „Gedachteniskerk" op maandag 1 oktober is gehouden, zodat binnenkort met dit grote plan voortgang kan worden gemaakt.

In AMSTERDAM-C. heeft de voorganger, ds H. Bakker, het plan een eenvoudige onderwijzing in een serie lessen over de bijbel en het gebed te schrijven die aan alle leden en vrienden van de gemeente zullen worden toegezonden.
Zij zullen worden uitgenodigd elke dag een bepaald bijbelgedeelte te bestuderen en een bepaald gedeelte voor het aangezicht van God te brengen. Op bepaalde tijden zullen de ontvangers van deze lessen worden opgeroepen tot een samenkomst om bepaalde dingen samen te bespreken en samen voor God te brengen.

J. R.

BROKSTUKKEN

Steeds weer tref je mensen aan die zeggen wel te willen geloven, maar er niet zeker van te zijn of het evangelie wel voor hen is.
Ze wachten op een bijzonder teken, een ervaring, een belevenis, die **hen persoonlijk** verzekert dat ook zij in Gods genade-aanbod begrepen zijn.
Wat moeten we zulke twijfelaars - aangenomen dat ze het ernstig menen - antwoorden?
Allereerst, dat onze Heer belóófd heeft, dat diegenen die tot Hem komen geenszins zullen worden uitgeworpen. Ze zullen aanvaard worden. Het nieuwtestamentische woord: Bekeert U en gelooft het evangelie, wijst ons hier de weg.
We moeten Gods beloften, in het evangelie gedaan, en gericht tot de zondaar die zich aan Hem wil overgeven, gelóven. God hééft al gesproken. God hééft al gezegd dat we mogen komen, dat Hij - om Christus' wil - onze zonde en schuld wil vergeven en ons in genade aannemen. We luisteren vaak te veel naar de stem van ons eigen, twijfelzieke hart en te weinig naar de stem van God die in het evangelie tot ons komt.
Naast deze algemene toezegging van het heil in het evangelie is daar de meer persoonlijke toezegging van dit heil in de **prediking**, die zich toespitst op de hoorders.
De prediker draagt een zware verantwoordelijkheid want hij fungeert als de mond van God. Door hem wil God de zondaar nodigen tot het heil en het Koninkrijk, waarin dat heil ligt opgesloten.
In de echte, bijbelse prediking spreekt Gód tot de mensen en nodigt Gód de zondaar om te komen. Dat is het **tweede** wat God doet.
En dan is er nog meer. Als een mens zich waarlijk tot Jezus wendt, en vraagt zijn leven te willen aannemen op grond van Zijn eigen beloften, dan wil God die smekeling die zich tot Hem keerde, die zich omkeerde, zich bekeerde, ook nog een heel persoonlijk antwoord geven.
Een antwoord dat niets aan duidelijkheid te wensen overlaat. En dat laatste,

meest persoonlijke antwoord is de **doop.** De doop, die onze Heer Zijn dienaren heeft opgedragen aan hen te voltrekken, die in Hem geloven als Verlosser en Heer. In die bijbelse doop spreekt God - in de taal van woord èn handeling - tot de smekeling. In de doop schenkt God de afwassing der zonden en het eeuwige leven. In de doop trekt God de mens over de doodslinie heen in Zijn eeuwige nabijheid. Dat is het **derde** wat God doet. In de doop wil God Zelf dus handelen. Daarom hebben we nauwlettend toe te zien dat die doop zo voltrokken wordt als Hij wil en dat hij aan niemand anders wordt toebediend dan aan diegenen die in Hem geloven. In de doop strekt God Zijn hand naar de verloren zondaar uit en schenkt hem een overlijdensakte van de oude mens en de geboorte-akte van de nieuwe mens.

Wie Gods belofte van vergeving en aanneming bevestigd wil zien, wage de stap van het geloof en late zich dopen om van Godswege die bevestiging te ontvangen.

En daarbij komt dan nog dat grote dat God belooft, Zijn Heilige Geest te geven aan wie in Hem geloven en zich onvoorwaardelijk Hem toevertrouwen. Wie behouden wil worden moet niet beginnen met wantrouwen, maar met vertrouwen, geloof. In dat geloof wende hij zich tot Christus. Op die weg van het geloof (bekering-doop) ondervindt hij dat God Zijn beloften waarmaakt. Wie de gang van zaken omdraait, komt nimmer verder.

—o—

Iemand heeft eens gezegd: Als ik het extra druk heb, neem ik extra de tijd om stil te zijn voor God. Na die voorbereiding ben ik beter in staat een zware dagtaak te vervullen.

Voor ons Westerlingen is het gebed maar een moeilijke zaak. Wij zijn zo aktivistisch, dat we alle aandacht richten op handelen, aanpakken, organiseren, doen. We willen tempo, vaart. Stilstaan kost tijd en tijd is geld. Intussen kan ons geloof niet werken zonder die stille omgang met God en wordt ons handelen tot arbeid waarin God niet is. Onze vreugde bloedt dood; de bron, waaruit ons getuigenis moet opwellen, verdroogt, ons arbeiden voor de Heer wordt drukkende plicht en krijgt steeds meer een technisch, organisatorisch karakter. Ons vlug-even bidden is doorgaans een lege formaliteit. Dan pas bidden we, als dat bidden bedoeld is als een ontmoeting met de levende God door Jezus Christus onze Heer.

We moeten beginnen, het gebed als ontmoeting met de Hoogste, weer serieus te nemen. Zo kan er dan weer zonlicht in onze ziel vallen en zonlicht uitstralen op andermans levens.

Wf.

zand en zaad

Toen ik weer opgenomen werd, door u daarheen gezonden, in de rij der redakteuren, werd erover gesproken welk gebied door ieder van hen zo ongeveer zou worden bestreken. Men nam aan dat ik wel weer zou terugkeren tot de wijde vlakten des levens, waarop je van alles tegen komt. Maar, meende men, het zou ook goed zijn nu en dan aandacht te geven aan film en televisie. Of ik er maar eens naar wilde omzien.

Ik ben nog niet naar de bioskoop geweest en ik kan u wel zeggen, dat ik daar voorlopig ook niet kom. Niet omdat ik de film als zodanig verwerp. Integendeel, het is de boekdrukkunst dezer dagen. Jaren geleden heb ik in Woudschoten met u al eens gepraat over dit onderwerp en mijn inzichten hebben zich niet gewijzigd. Er zijn goede boeken en slechte. Er zijn „goede" films en „slechte". Misschien zegt u: weinig goede en veel slechte. Ik weet dat niet zo goed, want ik kom er zelden of nooit. Ik verveel me er en vind het jammer van de tijd. En waarschijnlijk ook van 't geld. Juist omdat je niet zo vaak goede waar voor je geld krijgt. Ik zeg dit laatste vooral op grond van recensies over films, die ik wel lees. En ik niet alleen. Daar moest je nu eigenlijk een paar van je mannen in kunnen kiezen. In een klub van reporters, die films verslaan. Dan zat je zo te zeggen bij de kraan. Wie weet gaat „De Vinkenhof" ook nog eens journalisten afleveren.

Waarom zou ik ook naar de bioskoop gaan. Ik heb, ik annonceerde dat al, immers een ver-zicht-apparaat. Wat ik ervan vind, van de programma's? Weet u wat jammer is? Dat je van tevoren niet weet wat er komt. Dan zou je in vele gevallen de knop niet indrukken. Goed, nu heb je dat wel gedaan. Och, laat maar staan, misschien wordt het nog wat. Ik kan niet zo goed tegen onzin moet u weten. Humor is heerlijk. Maar ze moeten niet menen dat we imbecielen zijn. Dat is trouwens al net zo bij de radio. 't Druipt van lieve versjes, die gezongen worden door lieden, die eerst naar school moesten om Nederlands te leren. Het is soms hartverscheurend wat ze zingen en hoe ze 't zingen. Jo Vincent krijgt nog wel gelijk. Geen mens houdt het op den duur uit bij zouteloze gebakjes met margarinesaus, ik bedoel dan crème, weet u wel, zo in lagen er tussen en er op. Zo zoet.

In Twente kun' je ook naar Duitsland kijken. Dus eet ik van twee wallen. Het is mij wel gebleken dàt al die uitzenders flink leentjebuur spelen. Zowel hier als daar krijg je nogal eens produkties van engelse of amerikaanse makelij. Bij ons zetten ze er dan een nederlandse tekst onder, die soms weergeeft wat er juist gezegd werd. In Duitsland hoor je de spelers wel Duits spreken, maar met een engelse mondstelling. Is dat wel allemaal Nederlands wat ik schrijf? Maar 't gezicht is vermakelijk en ergerlijk.

Of er misschien nu ook nog iets goeds te zeggen valt? Jawel. Laatst op een avond, niet zo vroeg, zag ik Drauszen vor der Tür - de terugkeer van een soldaat naar zijn stad in puin. De dood is de enige uitweg. Hij probeert nog wel te leven en wil allereerst vrij zijn van verantwoordelijkheid voor de dood van elf soldaten en gaat naar zijn vroegere overste, die wel tweeduizend doden op z'n geweten heeft. Neem mijn elf er toch bij. Maar de man zendt hem lachend van de deur. Hij wil met God spreken, maar God antwoordt niet. Hij wil naar zijn ouderlijk huis terug, maar z'n ouders konden het leven niet meer aan en hebben zelfmoord gepleegd. Hij hoopt nog eens op een nieuwe liefde, maar telkens ligt hij overal voor de deur. Buiten. Op straat. Teken ik mijzelf als ik zeg, dat ik graag naar zoiets kijk? Misschien. Maar ik zie de mens, wiens ellende is dat hij een mens is. God zij dank is God voor die mens.

Of ik kijk naar een stuk, waaruit blijkt dat alle mensen aan alles schuldig zijn. Er valt een kind dood. Van de trap. Wiens schuld is het? De schuld van de man, die de trap zo afleverde. De schuld van de man, die wist dat er gerepareerd moest worden. Van de man, die het kind oppakt, ofschoon hem gezegd wordt dat toch niet te doen, maar te laten liggen tot de dokter komt. De schuld van de dokter, die net thuisgekomen, even wil uitblazen en zometeen wel zal komen kijken. Zoiets stemt tot nadenken, tot

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

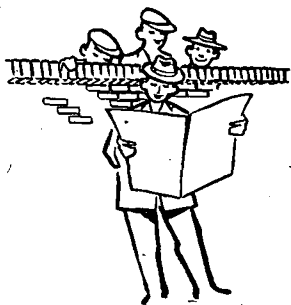
Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Bij anderen gelezen...!

Autonomie van de gemeente in het geding

In de staat Kansas in de Verenigde Staten is wat deining ontstaan over een uitspraak van de hoogste rechterlijke instantie. Er was in een baptistengemeente, die aangesloten was bij de American Baptist Convention, onenigheid ontstaan over het al of niet handhaven door de baptisten van hun lidmaatschap van de Amerikaanse Raad van Kerken en van de Wereldraad. Ten slotte viel de gemeente uiteen. De vraag was nu aan wie rechtens de bezittingen (kerkgebouw enz.) toekwamen. In vroegere dergelijke gevallen was altijd door de rechter beslist, dat de bezittingen met de grootste groep meegingen. In eerste instantie werd dat ook hier door een rechter bepaald, maar toen de minderheid, die zijn kerkverband trouw bleef, in hoger beroep ging, kwam er een andere uitspraak. Het gerechtshof liet het landelijk kerkverband zwaarder wegen dan de autonomie van de plaatselijke gemeente en wees de bezittingen toe aan de minderheid. Men wacht nu af of de verliezende partij nog in beroep zal gaan bij het federale Hooggerechtshof. Velen hopen dat en daaronder ook wel mensen, die de laatste beslissing niet onjuist vinden, want met deze van de traditie afwijkende beslissing, waarbij de autonomie van de plaatselijke gemeenten niet wordt erkend, zien zij vele problemen opkomen, die voor velen ook ernstige financiële gevolgen kunnen hebben.

(„Hervormd Nederland").

Voor wie een rooster wil hebben voor regelmatig bijbellezen.

In Doorn is gevestigd het bureau van de Internationale Bijbelbond, gironummer 604196. Daar kan men zich voor *f* 3,— per jaar abonneren op De Leidraad, een algemeen bijbelrooster met praktische toelichting om in de loop van vijf jaar de hele bijbel door te lezen. Eveneens is daar ook voor *f* 3,— per jaar een abonnement te krijgen op Onze Sleutel, een bijbelrooster met toelichting voor jongeren, dat hen in drie jaar tijds de bijbel door leidt. Deze roosters verschijnen in verschillende talen en zo zijn er over de hele wereld al wel 1.376.000 leden, die dagelijks de bijbel lezen aan de hand van deze roosters. Voor wie de bijbel een moeiiijk boek vindt, is dit een goede gelegenheid om er meer mee in kennis te komen, om er meer van te begrijpen. Als men zo'n rooster dan ook maar trouw gebruikt en er elke morgen een kwartiertje aan geeft! t. K.

(„Hervormd Nederland")

Verzamelaar van bijbels

In Laboe bij Kiel in Duitsland is een predikant van de Evangelische Kerk, die als hobby heeft het verzamelen van bijbeluitgaven. Zelf uit Silezië afkomstig spreekt hij 6 Europese talen en verstaat ruim 50 van met deze talen verwante dialecten. In zijn verzameling van nieuwe testamenten zijn uitgaven te vinden in alle gewone Europese talen, en ook in dialecten als het Baskisch, het Bretons, het Platduits, het Jiddisch, het Corsicaans, het Laplands enz. De enige zorg van deze dominee-verzamelaar is, dat hij voor zijn vele duplicaten niemand heeft kunnen vinden om mee te ruilen....

(„Hervormd Nederland")

DUIDELIJK....

Niet janken over dit en dat, maar God in alles danken

(Uit een gemeentebode)

---

voorzichtigheid bij het uitspreken van een oordeel.
Naar Pi Scheffer en zijn orkest kijk ik ook en vooral, luister ik. Natuurlijk is er show bij, maar je krijgt toch wel de indruk, dat ze 't allemaal met plezier doen. Forums doen het in de regel ook wel aardig. Dat ligt natuurlijk ook al aan het onderwerp, dat ze bepraten. Letterlijk betekent forum marktplein, verzamelplaats en vrouwen weten wel dat de markt er niet alleen is om wat te kopen, maar ook om eens wat „bij te praten".
Ik kom er de volgende week nog op terug.

Huizinga

Advertenties

Heden nam de Here tot Zich, onze zuster

MARTJE VISSER—ZWARTS

op de leeftijd van bijna 83 jaar.

Haar laatste woorden waren:
„Veilig in Jezus armen".

Delfzijl, 20 oktober 1962.
Baptistengemeente.

Heden nam de Here tot Zich, in de volle verzekering des Geloofs, mijn lieve man

DANIëL KRUIT

in de ouderdom van 40 jaar.

Stadskanaal, 24 oktober 1962
J. T. H. Meijerstraat 14.

L. TIJL.

Hebt u zich al opgegeven voor de cursus

PRACTISCHE GEMEENTEKUNDE ?

Het kan nog tot 15 NOVEMBER.

Vraag nu meteen een inschrijvingsformulier aan bij het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem.

En zorgt u er ook mee voor, dat het in uw omgeving volop bekend is, dat deze gewestelijke cursussen zijn voor allen, die zich willen laten vormen voor dienstbetoon in de gemeente ?

Hartelijke dank voor de medewerking!

GEESTELIJKE LIEDEREN OP GRAMMOFOONPLATEN, gezongen door Evangelisatiekoor te Soest.

— **Geef de Heiland 't roer in handen, e.a.**
EP à *f* 3.50 + 50 ct. verzendkosten.

— **Ruwe stormen mogen woeden, e.a.**
EP à *f* 3.50 + 50 ct. verzendkosten.

— **Klanken uit Efrata's velden, e.a.**
25 cm. langspeelplaat à *f* 7.50 + 65 ct. verzendkosten.

Toezending volgt na ontvangst van het geldbedrag per **postwissel** aan:

Mevr. G. C. E. Boeschoten-Horn, Kolonieweg 1B, Soest-**ZUID** onder vermelding welke plaat/platen gewenst worden.

Deel van de **baten** dezer platen wordt bestemd voor **Bouwfonds Baptisten Kerk Utrecht-noord.**

1962 = kerkbouwjaar

18 november = kerkbouwzondag

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 9 november 1962 — Jaargang 79 Nr. 3652

Ná het Evangelie de Handelingen

Na de vier evangeliën, waarin ons woord en werk van Jezus Christus wordt verteld, volgt het tweede boek van Lukas, dat de naam Handelingen der apostelen heeft gekregen. De volgorde is begrijpelijk: door de historie bepaald en tevens door de komst van Christus veroorzaakt.

Ons wordt ook telkens voorgehouden dat het geloof tot werken des geloofs moet drijven. Jakobus legt er nogal de nadruk op in zijn brief. Daarom verheugen wij er ons over, wanneer de kerken gezamenlijk tot zulke werken komen en hebben we in ons persoonlijk leven wel eens verdriet, omdat we het gevoel hebben dat het er niet helemaal uitkomt.

Nu kan men zeer uitgebreid gaan schrijven en praten over de vruchten van het geloof, over vruchten des Geestes, over het verbonden blijven met de wijnstok, ik wilde deze keer uw aandacht een ogenblik vangen voor cijfers. Ik kwam vandaag van een vergadering en daar werd mij een jaarverslag ter hand gesteld, dat ik gelezen heb op de terugweg alsof het een krant was. Een boeiende krant.

U vreest jaarverslagen. U hebt herinneringen aan onafzienbare getallenreeksen, die uw bevattingsvermogen te boven gaan. Daarmee zal ik u niet plagen. Ik las in het jaarverslag 1961 van de Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen en al ging het dan niet over landverkopende gemeenteleden, die de opbrengsten aan de voeten van de apostelen ter verdeling deponeren, het is toch hartverwarmend te lezen dat nederlandse kerken de stichting in staat stelden meer dan twee millioen gulden uit te kunnen keren voor hulpverlening her en der in de wereld. Toch een paar cijfers: ruim *f* 343000,— werd besteed in Europa, ruim *f* 732000,— in Afrika, ruim *f* 905000,— in Azië en daarnaast nog ruim *f* 109000,— voor diversen, waaronder Zuid-Amerika. Onder het hoofd Afrika las ik o.m.: Enige Nederlandse Baptisten-zendelingen, die later in het jaar naar Kongo gingen, namen een zorgvuldig samengestelde collectie medicijnen ter waarde van ruim *f* 60.000,— met zich mee. Uit latere berichten bleek, hoe gelukkig mevrouw Van der Veen, echtgenote van één der zendelingen, die de lijst in overleg met de secretaris van Oecumenische Hulp had samengesteld, bij haar keuze was geweest.

Ik weet zeker dat men u graag zo'n verslag zal zenden. Vraagt u erom bij genoemde stichting, adres: Corn. Houtmanstraat 17, Utrecht. U zult verbaasd staan welke wegen de liefde weet te vinden om andere volken te helpen.

Men zou bijna kunnen zeggen, dat is de linkerhand van de zending, die prediking door de daad. De rechterhand reserveren wij dan nog steeds voor de verkondiging van Gods heerlijke Boodschap. Zeker, onze mannen en vrouwen mogen niet ophouden te getuigen van het verlossende Woord, dat God gesproken heeft. Wij weten geen andere weg ter verlossing van de ganse schepping. Daarom zullen, naar wij hopen, in de toekomst nog velen uitgaan naar die wereldstreken, waar dat Woord gebracht moet worden. Maar dan is daar de linkerhand. Onwillekeurig denkt men ook even aan wat er in het begin in Jeruzalem gebeurde: het Woord werd verkondigd maar op de tafels ontbrak het brood niet.

Het één mag zonder het andere niet. De mens, wie hij is en waar hij woont, zal bij brood alleen niet leven. Maar die het Woord mogen brengen, moeten ook op andere wijze kunnen helpen. Niet alleen medisch of op het terrein van het onderwijs, maar ook in het ontginnen van land, in het bouwen van huizen, het aanleggen van waterwegen, het droogmalen van moerassen. Dat zijn ook handelingen van apostelen.

Wat zijn wij rijk in deze landen. Rijk aan historie. Rijk aan vruchten van de Geest en het geloof. De eeuwen werpen vele heerlijke zegeningen op onze kusten. God geeft ons Zijn Woord te lezen, te horen, te prediken. Hij geeft het in woord, klank en kleur. Hij zegent ons daarnaast met allerlei overvloed en ook hier mag het verder geven niet vergeten worden.

Wat een zending hebben we, wat een opdracht. Wat een prachtige taak is ons gegeven. Voor hier, voor daar. Paulus zou zeggen: ik ben een schuldenaar. Ons zijn in de laatste tientallen jaren de ogen wel opengegaan voor dat besef van schuldig te staan aan veel ellende in de vroegere koloniale gebieden. Mogen ze nu nog verder opengaan en ons laten zien, dat wij moeten gaan delen met alle volken, opdat allen verzadigd worden.

Huizinga.

In dit nummer

slechts één gemeentebericht; een verantwoording uit het uniebureau die als bel voor de laatste ronde nader wordt bezien....; voorts enige van onze vaste rubrieken en enkele gemengde berichten.

Licht over Leeuwarden

Aan het „Friesch Dagblad" ontlenen we de volgende nabetrachting op de grote evangelisatiecampagne, die in de friese hoofdstad is gehouden. E. R.

Het is vrijdagmorgen.... Op de invalswegen van Leeuwarden liggen de borden met in grote letters het opschrift „Licht over Leeuwarden" een beetje verdwaasd op de grond, slechts voor enkele ramen hangt nog het biljet van de grote evangelisatiecampagne. Het is weer gebeurd: ds. D. Boschma, de baptistenpredikant, die de leiding had, is vertrokken naar zijn woonplaats Treebeek in Limburg en ook het comité, dat maanden lang bezig is geweest met de voorbereiding van de campagne, is weer tot „de orde van alle dag" overgegaan. Maar niet, voordat even de toch wel heel belangrijke balans werd opgemaakt. Wat kan er gezegd worden nu de manifestatie *„Licht over Leeuwarden"* is afgelopen? De organisatoren kunnen het heel eenvoudig formuleren: „We zijn dankbaar en blij...."

„Dankbaar en blij voor de beleving van deze zes dagen. De gebeden, die in vele kerken en gezinnen voor de campagne zijn opgestegen, zijn meer dan verhoord. Iedere avond werd het evangelie gebracht en het bleek steeds weer een verrassing te zijn". Dankbaar kan geconstateerd worden, dat er steeds een intense belevenis voelbaar was. Men zat er niet zo maar wat bij; de doodse stilte bewees dit. Uit volle borst werden de liederen door jong en oud meegezongen. Het comité weet dit. Het echte meebeleven was tastbaar. Maar wilt u een bewijs? Een briefje, dat na afloop in de collectezak gevonden werd, geeft het: „Kunnen we nog één maal dat koor zingen..?" De woorden van het koor luidden: In het kruis wil ik altijd roemen. Jezus tot in eeuwigheid mijn verlosser noemen.

Behoefte

Men heeft gemerkt, dat er behoefte aan de campagne was. Elke avond stond reeds voor zevenen een groep mensen te wachten op het moment, dat de deuren van de Beurs zouden open gaan. Ook kwamen drommen mensen van buiten de stad, uit alle hoeken van de provincie! Meer dan bij de andere (drie) campagnes bleven mensen achter om met de organisatoren te praten en te bidden. Groot was de offervaardigheid. De medewerking was steeds prima. Bij de huis-aan-huis-actie, die aan de bijeenkomsten in de Beurs voorafging en die ten doel had alle Leeuwarder ingezetenen persoonlijk uit te nodigen, bleek dat er nog heel wat mensen zijn, die de deur niet op een kier zetten als ze het woord „evangelie" horen. Die voorbereidingsactie zelf is een succes geworden.

Machtig....

Wat zoiets precies losmaakt, is niet te peilen. Slechts een enkele keer komt er iets aan de oppervlakte, zoals bijvoorbeeld in een briefje van „Een Rooms Katholieke moeder": „Met groeiende belangstelling heb ik uw folder doorgelezen. Inderdaad, het belangrijkste in dit leven is te weten een kind van God te zijn. Zulke lectuur komt te weinig door de brievenbus". Of in de reactie van een jongen (velen zouden voor hem het woord „nozem" toepasselijk hebben gevonden), die in de Beurs 'n bijeenkomst bijwoonde. Hoe of hij het vond? „Machtig..... Ik wil er over nadenken om tot een antwoord te komen". De organisatoren zijn blij, dat „Licht over Leeuwarden" zoveel jongeren heeft getrokken. In totaal heeft men 's avonds ongeveer 12.000 mensen kunnen bereiken. En het opmerkelijke was, dat er steeds veel nieuwe gezichten waren. Aan de verkoop van de liederenblaadjes was dit bijvoorbeeld te merken. Ook op de laatste avond (woensdag), die bijgewoond werd door plm. 2500 mensen.

„Nu, vooral de laatste jaren, radio en televisie zoveel mensen thuishouden en in de kerk de algemene klacht is, dat men de mensen 's avonds niet meer krijgt, kan de belangstelling toch wel erg goed genoemd worden", zo menen de organisatoren.

Ook de kindersamenkomsten, die 's middags plaats vonden, werden druk bezocht. Vooral 's zondags toen groepen zondagsschool-kinderen naar de Beurs kwamen. In totaal kwamen vierduizend jongens en meisjes. Op sommige scholen werd aandacht aan deze evangelisatiecampagne besteed en hieruit blijkt ook wel, dat het licht van „Licht over Leeuwarden" in Leeuwarden, ja in geheel Friesland, werkelijk scheen. Slechts iets hiervan hebben de organisatoren mogen zien, maar ze zijn ervan overtuigd, dat de laatste campagne voor velen zegenrijk heeft gewerkt. „Licht over Leeuwarden": een evangelisatiecampagne, die in vele plaatsen in het land reeds navolging heeft gekregen en in Friesland de afgelopen week zijn waarde weer heeft bewezen.

Het rapport van de commissie van vijf

Mijn bijschrift bij het rapport van bovengenoemde commissie, dat op de voorpagina van het vorige nummer stond afgedrukt, schijnt hier en daar aanleiding te hebben gegeven tot de gedachte, dat de unie-commissie, althans het dagelijks bestuur van dit college, er niet voor zou voelen, dat het rapport voorwerp van openbare bespreking in „De Christen" zou worden. Dat staat beslist *niet* in dat bijschrift en is ook *niet* de bedoeling van het dagelijks bestuur van de unie-commissie. Het wenste alleen, dat de publicatie van het rapport niet vergezeld zou gaan van toelichting of commentaar van redactionele zijde en dat is alleen maar logisch en juist. Laat het rapport, zoals het is uitgebracht, eerst eens onderwerp van gesprek en beraad zijn in de gemeenten en de commissies, zo is de gedachtengang van het dagelijks bestuur, en dan kan in tweede ronde de openbare discussie beginnen. Hiermee ben ik het gaarne eens en daarom zullen voorlopig geen beschouwingen over de materie die in het rapport zijn aangesneden, worden geplaatst.

Het zou misschien helemaal niet verkeerd zijn, wanneer de tweede ronde zou worden ingeluid en ingeleid door een openbare verklaring van de Unie-Commissie, waarin zij haar gedachten naar voren brengt over het rapport. J. R.

Een jubileum

De baptistengemeente te Rotterdam-C zal DV op zondag 18 nov. 1962 dankbaar herdenken, dat zij 25 jaar geleden werd geïnstitueerd (juiste datum: 11 juli 1937). De morgendienst, die om 10 uur aanvangt, zal reeds in het blijde teken van de bijzondere dag komen te staan, terwijl de herdenking zelf plaats zal vinden in een aparte dienst 's middags om 4 uur, waarvoor ook vele uitnodigingen verzonden zijn. In deze dienst zullen geen lange toespraken worden gehouden; centraal zal veel meer een blij beleven staan van wat de Heer ons in de gemeente en in elkaar geschonken heeft. Tevens willen we ons graag bewust zijn en tot uitdrukking brengen, dat we deel mogen uitmaken van Unie, Gewest en Groot-Rotterdam. Zang en muziek worden ingeschakeld om aan deze blijde ontmoeting nog een extra accent te geven.

's Avonds van 7-8 uur zal de gemeente bijeen zijn rondom een soort revue, waarin het huidige werk der gemeente aan ons voorbijtrekt, een avond die niet uit de toon zal vallen, maar een aardige afsluiting van de dag zal betekenen. In de pauze tussen de herdenkingsdienst en de avondbijeenkomst wordt een broodmaaltijd gehouden, zodat de gemeente bijeen blijft.

Wanneer oud-leden der gemeente of verdere belangstellende broeders en zusters deze dag in ons midden willen doorbrengen en daarom logies behoeven, dan kunnen zij zich melden bij de sekretaris der gemeente:

W. S. Visser, Achillesstraat 208,
Rotterdam-13, Tel. 180759.

God is ons
een toevlucht
en sterkte,
ten zeerste bevonden
een hulp in benauwdheden
Daarom
zullen wij niet vrezen,
al verplaatste zich de aarde,
al wankelden de bergen
in het hart van de zee.
(Psalm 46 : 2,3)

Het gezin als geloofs- en gebedsgemeenschap

Als het gezin de cel van de samenleving is, wordt de gezondheid van de samenleving bepaald door de gezondheid van het gezin.
Het is de bedoeling een aantal schetsjes te wijden aan het gezin en de verschillende dingen die daarin kunnen gebeuren en met een zekere wetmatigheid ook zeker voorkomen. Een gezonde en leefbare wereld vergt gezonde gezinnen en als christenen hebben wij immers de pretentie van het geloof in een gezonde wereld. De bijbel spreekt zelfs van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Wil het goed zijn dan zal heel ons denken en handelen op die nieuwe aarde gericht moeten zijn.
De bijbel en bijzonderlijk hetNieuwe Testament beperkt zich niet tot abstracte religie, zwevend boven de levenswerkelijkheid van elke dag, maar bemoeit zich juist indringend met dat leven. De zogenaamde „huistafels" in de brieven bemoeien zich met het menselijk gedrag van de gelovigen.

Het eerste schetsje in deze reeks is gewijd aan het geloven en bidden in huiselijk verband. Als ons huis geen hotel of pension is waarin we langs en naast elkaar leven, maar een werkelijk verband van ouders en kinderen en eventueel huispersoneel, dan kennen we geregelde tijden van gezinssamenzijn. Dan leven alle gezinsleden met elkaar mee. Als er iets in vaders dagelijks werk gebeurt komt het in het gezin in gesprek. Als één van de kinderen examen moet doen beleven ze allemaal de spanning van de examentijd. Dan is er een stuk samenspelen en samenwerken. Dan zijn er de tijden waarop gezamenlijk gegeten wordt, en dan zijn er ook de tijden waarop samen bijbel gelezen wordt en gepraat over het bijbelstuk dat gelezen werd en dan is er ook een samenbidden.

Regel of Incident. Er zijn gezinnen waarin dat bijbellezen en bidden geen geregelde zaak is. Daarvoor kunnen verschillende oorzaken worden aangewezen. Er zijn mensen die erg bang zijn voor een vaste regel. Ze hebben ervaren hoe bij anderen of in ouderlijk huis het bijbellezen tot een sleur werd, en het „laatste woord" tot een automatisch herhaalde klank, zonder dat het gelezene werkelijk doordrong tot de aanwezigen. Zij zien de bijbel als een te heilig Boek dat het aan de vaste gang van de dag kan worden geofferd, en ze zijn dan ook niet meer gewoon dagelijks aan tafel uit de bijbel te lezen. Af en toe, bij bijzondere gelegenheden wordt er dan eens uit de bijbel gelezen: Het bijbellezen is tot een incident geworden. Tot een spaarzame gebeurtenis. In ditzelfde verband is in sommige gezinnen het regelmatige bidden verdwenen. Want als je bidt, dan moet je ook volkomen op dat bidden zijn ingesteld. Zij weigeren het gebed te zien als een openingsrite van de dagelijkse maaltijd. Vaak is dan het luidop uitgesproken gebed vervangen door een ogenblik van stilte, waarin ieder al of niet bidt, al naar gelang de instelling van het ogenblik. Hier is dan nog sprake van een betrekkelijk ideëele achtergrond: Het Heilige niet verontheiligen. In andere gevallen is gehaastheid om op het werk te komen, of versleuring en verarming van geestelijk leven de oorzaak dat de bijbel in de kast blijft liggen en de korte stilte voor de maaltijd tot een leegte wordt.

Vaste Tijden. Wij willen hier pleiten voor één of meer vaste tijden per dag voor bijbellezen en bidden. Als het enigszins mogelijk is kan die vaste tijd verbonden worden aan de maaltijd. Samen eten is meer dan alleen laden en tanken. Samen eten is gemeenschap beleven, het lichaam voeden met het door God gegeven voedsel. De Joden wasten hun handen voor het eten niet uit zuiver hygiënische motieven, maar om de handen te „reinigen" voor een heilige handeling, het eten. Het samen eten reeds is een stuk van de huiselijke eredienst en daarom bij uitstek gelegenheid om te luisteren naar de bijbel, en vragen te stellen of te laten stellen door de kinderen en die samen beantwoorden. Bij uitstek gelegenheid om te danken, te loven en te bidden. Daarnaast zal het in sommige gezinnen mogelijk zijn om samen een dagsluiting te houden op een vaste tijd. Bijvoorbeeld om tien uur des avonds. De Vader en de Moeder, die priester en priesteres zijn van het gezin hebben hierin de leiding te geven en kunnen bij toerbeurt de kinderen ook laten lezen en bidden, en er eventueel een persoonlijk woord aan toevoegen. Vaste tijden van intense geloofsbeleving en gebed in gezinsverband zijn de punten waaromheen het gezin alle andere dingen ook werkelijk in gezinsverband gaat ervaren, en bewaren juist het gezinsleven voor verarming en verschraling.

Hardop Bidden. Eigenlijk is in de vorige regels al gesproken over het hoorbare gebed. Toch willen we hier nog extra aandacht aan geven. Er zijn namelijk gezinnen van hoogstaand geestelijk karakter, waar het bijbellezen een echte ruime plaats heeft en waar ook over de inhoud van het gelezene gesproken wordt, maar waar toch niet luidop gebeden wordt. Dit kan een zonder meer overgenomen regel zijn, maar het kan ook de oorzaak hebben in een vermeende onkunde hardop te bidden, een vrees om te gaan stotteren en te blijven steken in de gebedszinnen waar de kinderen bij zijn. Juist dan zouden we willen aanraden toch te beginnen met het hoorbaar uitgesproken gebed. Al is het dan ook heel kort en mogelijk zelfs één zin. Een regelmatige dagelijkse oefening in het bidden zal voeren tot een gebed van bredere inhoud. Valse schaamte is hierin een slechte leermeesteres. Het gefluisterde of geluidloos uitgesproken gebed zal voor de bidder wel heilzaam zijn en den Heer aangenaam, maar schiet te kort in de priesterlijke functie: het gezin leert dan niet te bidden, en als de kinderen volwassen worden en zelf gezinnen gaan vormen zullen ze met het bidden geen weg weten. De ouders kunnen een afspraak maken dat de één regelmatig op deze tijd bidt en de ander op die tijd. Ook zal het goed zijn om de kinderen gelegenheid te geven de voorbede voor allen te doen. Het geloof wordt zo tot een openhartig en vanzelfsprekend stuk in het gezinsleven.
Het bidden van de kinderen zal zelfs bevrijdend en inspirerend werken op het bidden van de ouders.
In het goede gezonde gezin is de bijbel een open boek en het bidden even vanzelfsprekend als het dagelijks brood.

Liturgisch bijbellezen en bidden. Er zijn goede bijbelleesroosters in de handel en ook schone en goede gebeden, door andere gelovigen opgesteld die een waardevolle hulp kunnen zijn in de huiseredienst. In ons blad worden deze geregeld aangekondigd, en Uw voorganger zal van harte gaarne helpen U deze te verschaffen, en mocht het huiselijk geloofsleven op enige wijze in de knoei zijn geraakt, dan zal hij zeker bereid zijn om de eigen problematiek met U door te spreken en U te helpen een nieuwe weg te vinden.

Gezinsgeloofsleven als intrinsiek geloofsgetuigenis. Volgens de Apostel Paulus zijn de niet gelovende gezinsleden geheiligd door het geloof van de anderen. En ook de nog-niet, of nog-onbewust gelovende leden van het gezin en daarbij de kinderlijk gelovende jongeren vinden een stuk waarlijke geloofsvorming en toeleiding naar een klare uitgesproken belijdenis door de regelmatige gezinseredienst. Het heeft de Heilige Geest behaagd zich te binden aan de dienst van het gesproken Woord. De geloofsgloed van de ouders zal het eerst de kinderen en andere huisgenoten bereiken. Evenzeer als een levenloze godsdienst het eerst de kinderen aantast. Het gezin mag de bekering en wedergeboorte der kinderen niet overlaten aan gemeente en dominee, of denken dat het ook wel buiten hen omgaat. Nergens wordt er zo intensief „geëvangeliseerd" als in het levend gelovige gezin met zijn eigen eredienst. Bijbelgebed en zo mogelijk het samen zingen bij orgel of andere instrumenten bevorderen het werken des Geestes in alle delen en stukken van het gezinsleven.

Ph. L. (Gn).

Adreswijziging

Het adres van ds J. Ketelaar luidt thans: Westersingel 7, Drachten; tel. (05120) - 2935.

zand en zaad

We zagen dus nog wat door over de moderne communicatiemiddelen. Meer in 't bizonder over de tv, in menig huis een tiran, die de hele avond regeert. Nou ja, op den duur zullen de mensen toch wel tot normaal leven terugkeren en zeggen: laten we nou ook eens met elkaar praten.

Een beetje meer tucht mocht er soms wel zijn. Ik ben wel eens bij mensen binnengestapt, die zaten te kijken naar verhalen, waarbij teergebouwden 't zweet in de handen stond. Zeker, het programmablad vermeldde wel dat het gebodene minder geschikt geacht werd voor kijkers beneden een zekere leeftijd, maar die wisten 't wel zo te versieren, dat ze er nog juist bij waren. Het verbodene lokt. En de ouders schijnen dan niet zoveel gezag te hebben de kinderen naar bed te sturen of de kraan gewoon af te sluiten en te zeggen, dat ze nou gezellig nog wat willen sjoelen. Ik zeg sjoelen, niet omdat ik geen beter spel weet, maar omdat ik konstateer dat een gezin, dat vroeger altijd heel gezellig met elkaar speelde nu avond op avond gekluisterd is aan 't blauwe venster.

Jammer, denk ik dan, verleden jaar zag je ze altijd met elkaar spelen. Ik kijk wel eens door het venster, al mag dat dan niet.

Het betekent niet allemaal nadeel, zo'n tv in huis. Men moet ook vaststellen dat heel wat gebieden van het leven nu toegankelijk zijn voor iedereen. Ik weet dat het huiswerk der kinderen wel eens in 't gedrang komt en dat er nog maar weinigen zijn, die zelf gaan oefenen in het bespelen van een instrument, aan de andere kant luister ik nu beter naar een commentator, want ik zie de man. U wilt de dominee ook zien. Laat me denken aan een triest mopje dat ik juist las in V.N., onder hoofdje: Doospoelen.

„Een televisiemedewerker vertelde ons op de avond van de prijsuitreiking aan Van Iersel, dat er een nauwe samenwerking bestaat tussen TV-mensen in Hilversum en het waterleidingbedrijf in Amsterdam. Bij de waterleiding heeft men nl. de ervaring opgedaan dat na het beëindigen van de TV-uitzendingen het waterverbruik, om voor de hand liggende redenen, plotseling enorm toeneemt. Men sprak daarom af, dat de dienstdoende waterleidingfunctionaris 5 minuten voor 't eind van elke uitzending zou worden gewaarschuwd. Twee avonden ging 't goed, maar op de derde dag trad de gebruikelijke stijging van het waterverbruik al een minuut of 10 vóór de waarschuwing op. Een blik op het scherm bracht de oplossing: de avondwijding was aan de gang.
En dat voor een christelijke natie."

Beetje bitter voor onze broeders, die toch echt hun best doen en ook wel rake dingen zeggen. Misschien te raak. Wat is dan een knop makkelijk.

Het blikveld van een mens, die met verstand kijkt en luistert, wordt ongetwijfeld ruimer. Hij weet nu wat het leven in Hong Kong is en hij zit bij Kennedy op de perskonferentie. Hij reist door de bergen van Europa en krijgt gezicht op andere volken. De hele wereld valt voor hem open. De tijd van eenmaal in de week gratis advertentieblad is voorbij. Elk dorp is opgenomen in de wereldgemeenschap en langzaam maar zeker verliezen wij allen de ruimtevrees en wagen we ons met het onze op de brede verkeerswegen der volken. Ieder en alles is in een overgangsstadium en men hoeft geen profeet te zijn om te zien dat nationale grenzen hun tijd gehad hebben. Op die grensloze tijd bereidt ons ook de televisie voor. Hebben we niet, zei ik in Jong Leven hebben we niet onze telefoonpalen in de wereldruimte gezet? Sommige christenen staan afwijzend tegenover de televisie. Hun kinderen doen dat niet. Natuurlijk kan de televisie misbruikt worden Bijvoorbeeld door een demagoog, die zichzelf zoekt en volken op zijn altaren offert. Bijvoorbeeld door 'n dominee, die God in de weg staat met zijn eigen wijsheid. En door louche figuren, die er plezier in vinden om dubbelzinnigheden te produceren. Maar wij hebben de knop toch in de hand? Leest u stinkende boekjes? Koopt u dubieuze krantjes? Tapt u scheefstaande mopjes? Nou daarom. Gewoon een kwestie van van u afslaan. Afdraaien, wegdrukken. En de zendende instantie een briefje sturen met uw kritiek. Dat laatste laten we namelijk al te vaak na. Een beetje zitten kankeren bij de koffie en moeder, dat doen we, maar een klanklare brief naar 't buro van de zendende vereniging laten we achterwege. Waarom zouden redelijke mensen niet naar redelijke kritiek willen luisteren. Of zijn ze aan de andere kant allemaal onredelijk? Of.... is u niet helemaal zeker van de redelijkheid van uw bezwaren?

Huizinga

Verantwoording Unie-Bureau

In de maand oktober werden de volgende giften en bijdragen ontvangen in het uniebureau:

1) voor de E.C.U.:

Winschoten *f* 25,-; Siddeburen *f* 25,31; Drachten *f* 36,26; Pernis *f* 25,85; Alkmaar *f* 6,50; Alblasserdam *f* 46,23; Rotterdam-Z. *f* 2,50; IJmuiden *f* 4,10; Muntendam *f* 142,21; Enschede *f* 35,07; Assen *f* 15,-; Noordbergum *f* 39,36; Musselkanaal *f* 73,64; Almelo I *f* 25,-; Winschoten *f* 9,10; Vriescheloo *f* 35,-; Den Helder *f* 50,-; Zandbulten *f* 110,50; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 41,-; Scheveningen *f* 39,60; Noordbergum *f* 48,-; 2e Exloërmond *f* 150,-; Zwolle *f* 35,42; Coevorden *f* 36,77; Leeuwarden *f* 41,80.

2) voor de opleiding:

Winschoten *f* 25,81; Staveren *f* 106,02; Pernis *f* 35,91; Sneek *f* 122,65; Alkmaar *f* 61,80; Alblasserdam *f* 37,75; Rotterdam-Z. *f* 141,-; IJmuiden *f* 5,-; Muntendam *f* 123,65; Enschede *f* 51,11; Assen *f* 11,-; Noordbergum *f* 46,35; Musselkanaal *f* 245,60; Almelo I *f* 25,-; Winschoten *f* 16,85; Apeldoorn *f* 26,83; Den Helder *f* 25,-; Zandbulten *f* 137,-; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 45,-; Scheveningen *f* 23,40; 2e Exloërmond *f* 150,-; Zwolle *f* 41,86; Noordbergum *f* 47,10; Almelo I *f* 54,70; Coevorden *f* 50,-; Leeuwarden *f* 90,87; H. M. te A. *f* 0,25; W. v. d .Z. te O. *f* 0,25; A v. L. te W. *f* 0,25; C. R. te E. *f* 0,25; D. W. te A. *f* 0,25; A. T. te K. *f* 0,25; B. V. te V. *f* 0,25; J. H. W. te S. *f* 0,25; R. P. te E. *f* 0,25; F. W. V. C. te E. *f* 0,25; A. R. te G. *f* 0,25; M. N. L. te H. *f* 0,25; P. J. A. te G. *f* 0,25; J. S. te T. *f* 0,25; M. K. te D. *f* 0,25; H. V. te L. *f* 0,25; J. H. M. te V. *f* 0,25; G. H. B. te L. f 0,25; J. d. H. te d. H. *f* 0,25; H. te S. *f* 0,25; C. B. te K. *f* 0,25; M. J. t. B. te H. *f* 0,25; W. B. te E. *f* 25,-; J. H. K. te H. *f* 0,25.

3) voor de zending:

Winschoten *f* 30,50; Siddeburen *f* 24,-; Alkmaar *f* 68,10; Alblasserdam *f* 23,58; IJmuiden *f* 15,-; Almelo I *f* 86,32; Muntendam *f* 252,95; Enschede *f* 198,39; 2e Exloërmond *f* 92,-; Assen *f* 21,25; Noordbergum *f* 51,81; Noordbergum *f* 126,80; Stadskanaal *f* 575,-; Musselkanaal *f* 121,49; Almelo I *f* 25,-; Almelo II *f* 86,-; Zandbulten *f* 174,-; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 50,-; Scheveningen *f* 88,-; Groningen-N. *f* 74,51; Coevorden-de Krim *f* 91,89; Zwolle *f* 48,30; Leeuwarden *f* 92,96; Harlingen *f* 110,76; NBVB Sneek *f* 12,75; NBVB Deventer *f* 13,50; Chr. Nat. school Zwagerveen *f* 50,-; Gr. van Prinstererschool Hengelo *f* 16,82; Oranje Nassauschool Enschede *f* 25,-.

4) voor het „10 cents-fonds" (hulp inzake kerkbouw):

Muntendam *f* 34,10; Assen *f* 5,-; Winschoten *f* 12,80; Apeldoorn *f* 28,02; Den Helder *f* 25,-; Zandbulten *f* 41,50; Eindhoven *f* 82,32; Amsterdam-W.N. en Zaandam *f* 18,-; Scheveningen *f* 10,50; Zwolle *f* 12,04 Coevorden *f* 36,77; Emmen *f* 55,-; A. E. te H. *f* 0,40; N. N. te E. *f* 20,80.

5) voor de 1%-actie van het „kerkbouwjaar 1962":

Alblassserdam *f* 170,-; Alkmaar *f* 105,-; Almelo I *f* 100,-; Amsterdam-W.N. *f* 491,36; Apeldoorn *f* 317,-; Arnhem *f* 210,-; Assen *f* 110,-; Coevorden *f* 104,35; Daarlerveen *f* 188,26; Delfzijl *f* 10,-; Deventer *f* 22,50;

Nader bezien

De bel voor de laatste ronde

Elders in dit nummer geeft onze volijverige Unie-administrateur zijn maandelijkse verantwoording van de vrijwillige bijdragen en giften, die van gemeenten en personen in de loop van oktober bij hem zijn binnengekomen en wekt in enthousiaste bewoordingen op om in de resterende maanden van 1962 er naar te streven om de gestelde jaarbedragen voor de verschillende takken van ons gezamenlijk werk te halen. Het begint er op te lijken, dat het onder ons traditie is geworden om de laatste maanden van het jaar evenveel, zo niet meer bijeen te brengen dan in de eerste negen of tien maanden. Op deze wijze wordt de verantwoording van onze br Jansma in dit nummer zoiets als het luiden van de bel voor de laatste ronde, een begrip welbekend in de wielersport. Deze november-december-ronde moet nog ongeveer f 24.000.— inbrengen, zullen de jaarbedragen er op 31 december zijn. Op 1 oktober was dit bedrag nog ruim f 40.000.—, zodat de oktober-ronde minstens f 16.000.— heeft ingebracht. Als mijn tellingen juist zijn, geeft oktober moed voor november en december en zullen we de eindstrepen wel met elkaar halen. Beter pleidooi voor de vrijwilligheid is niet denkbaar.

Ondertussen geeft het nu reeds bijna gebruikelijk geworden verloop van de vrijwillige-bijdragen aanleiding om de financiering van de verschillende takken van gezamenlijk werk eens nader te bezien. Voorzover mij bekend is alleen de E.C.U. zover dat zij haar subsidies over 1962 financiert uit de bijdragen over 1961, zodat zij in eerste aanleg van het verloop van de vrijwillige bijdragen onafhankelijk is. De andere takken moeten hun uitgaven betalen met het geld dat binnenkomt en voor deze takken van ons werk betekent dit dus, dat zij het geld al lang hebben uitgegeven voordat het is ontvangen. De Zendingscommissie kan dit grotendeels doen uit haar overigens niet grote kapitaal, maar de Opleidingscommissie moet het seminarium wel gaande houden uit de rekening-courant van het Uniebureau. Dat is een onzekere basis voor de financiering, want zo ontbreekt zelfs de mogelijkheid de tering naar de nering te zetten. Daarom zou er voor de verschillende takken van arbeid gezocht moeten worden naar een financiering als reeds bij de E.C.U. in gebruik. Voor de Commissie voor de Opleiding zou het voldoende zijn, wanneer zij de kosten van de gehele cursus (van september tot september) zou kunnen onderbrengen op de jaarbegroting van het jaar, waarin de cursus begint. Op deze wijze zou tegen het eind van het kalenderjaar het geld voor de gehele cursus bijeen zijn, zodat niet voortdurend op de toekomst gefinancierd behoefde te worden. Voor de Zendingscommissie zou een soortgelijke regeling mogelijk zijn.

Dit stelt ons voor de vraag: zijn onze gemeenten in staat om in bijvoorbeeld vier tot vijf jaren het zendings- en het opleidingswerk aan zo'n reserve te helpen, dat dit mogelijk wordt? Met het oog op de grote opgaven waarvoor het gezamenlijk werk ons stelt, zou dit geen geringe toevoeging zijn en de verleiding zou bij vele gemeenten groot kunnen zijn om het geld, dat voor dit „uitlopen" nodig is, eerst maar binnen te houden, omdat het toch niet direct nodig is. Maar toch is deze zaak het waard om eens terdege nader te worden bezien, door de betrokken commissies en door de penningmeesters van onze gemeenten. De bel voor de laatste ronde zou dan in de toekomst minder dringende geluid behoeven te worden. En dat zou toch een grote vooruitgang zijn. *J. R.*

Drachten f 147,50; Eindhoven f 26,-; 's-Gravenhage f 29,50; Harlingen f 32,50; Den Helder f 180,-; Hengelo f 90,-; Leeuwarden f 1094,25; Makkum f 300,-; Musselkanaal f 15,-; Noordbergum f 500,-; Rotterdam-C. f 366,60; Scheveningen f 100,-; Sneek f 811,80; Utrecht f 500,-; Valthermond f 87,02; Veendam f 684,20; IJmuiden f 4,25; Zwijndrecht f 175,60; Zwolle f 201,50; N. H. S. te O. f 10,-; A. V. te W. f 10,-.

7) voor de ramp in Perzië:

Muntendam f 134,60; Zwolle f 3,50; Nieuw Weerdinge f 102,87; Pernis f 90,56; Den Helder f 104,05; Rotterdam-Z. f 78,80; IJmuiden f 40,-; Zwijndrecht f 47,82; Zutfen f 52, 39; Foxhol f 51,-; Hoogezand f 280,20; Makkum f 82,-; Groningen-Z. f 496,48; Zandbulten f 91,45; Eindhoven f 173,-; Hilversum f 25,04; Amsterdam-W.N. f 68,80; Scheveningen f 134,56; Drachten f 50,-; Groningen-N. f 315,80; Apeldoorn f 116,05; Vriescheloo f 90,-; Delfzijl f 161,01; Coevorden f 133,05. Mét vorige verantwoording totaal f 4587,28. Prachtig!

8) voor het Noodfonds:

Noordbergum f 83,03; Scheveningen f 20,40; W. V. te M. f 10,-.

Hartelijk dank aan alle gevers en geefsters!

Brandt u van belangstelling naar de overzichten? Nu, het is dan als volgt: in de eerste 10 maanden is aan vrijwillige bijdragen bijeengebracht

voor de ECU	f 11065,44
voor de opleiding	f 9984,02
voor de zending	f 24927,58
voor 't 10-ct.-fonds	f 3968,55

Nóg brandender is uw belangstelling naar het volgende overzicht: zullen de gestelde jaardoelen volgens de gezamenlijk aanvaarde begrotingen gehaald worden, dan bedoelen onze gemeenten over de laatste twee maanden nog bijeen te brengen:

voor de ECU	f 8934,56
voor de opleiding	f 14765,98
voor de zending	f 6532,42
voor 't 10-ct.-fonds	f 3531,45

Nu, wat zegt u ervan? Een heerlijk doel? Nu, laten we dan alleen met blijdschap doen wat we kunnen om er dit jaar te komen!

Dit jaar is ons KERKBOUWJAAR!

De 1%-actie bracht het in de eerste 10 maanden tot f 45536,84. In oktober is het dus met een mooie sprong omhoog gegaan. We verwachten volgens de toezeggingen en mee door de **kerkbouwzondag** nog een paar reuzesprongen in de laatste twee maanden!

T. Jansma

---

gemeenteberichten

PERNIS - (korr.). Vanzelfsprekend behoort het openluchtwerk, nu in november, tot het verleden. Toch gaat het werk door. Zo mochten we 30 september ds D. Slort van Apeldoorn begroeten die ons in een evangelisatiesamenkomst bepaalde bij „De pottebakker". Deklamatie en zang omlijstten het ernstige woord en met de vraag: „Wat wilt gij doen met Jezus" gingen we naar huis. Zondag 28 oktober in de morgendienst een pakkende boodschap van onze voorganger over: „het huis op de Rots" en 's avonds in een zaal te Hoogvliet een zendingssamenkomst met br J. Kool uit Suriname. Nu, dat was de moeite waard. Ademloos hebben we geluisterd en naar de plaatjes gekeken. Nu staat een gemeenteavond op het programma, waar elke vereniging voor het voetlicht komt. Het arbeidsveld hier is groot. We hebben nl. een bloeiende zondagsschool in **Spijkenisse,** waar we ook huissamenkomsten houden, en in **Hoogvliet** een zondagsschool, een meisjesvereniging, twee jongensklubs en een zondagavond-jeugd.

In Hoogvliet houden we de diensten zondagsmiddags; dan werken onze gitaarspelers „Blijde Geluiden" mee, die ook in de openlucht goed werk leverden en veel mensen trokken. Voorts hebben we twee zusterafdelingen, één te Pernis en één in Hoogvliet. Een zaaiergroep trekt elke week een halve of 'n hele dag er op uit met de geluidswagen; de groep verkoopt zeer veel Zaaiers; aan het hoofd van deze groep staat onze predikant. Zo werken we dan blijmoedig voort, ziende naar boven en werkende zolang het dag is.

Aan rustige wateren

God toetst de geesten

„Al iemands wegen zijn rein in zijn ogen, maar de Here toetst de geesten", - Spr. 16 : 2.

Dit zijn woorden waarover wij direct struikelen: Al iemands wegen zijn rein in zijn ogen!. Hoe bestaat het! Zo kunnen alleen mensen spreken, die geen christelijke opvoeding hebben gehad. Wie zal nu over zijn doen en laten, zijn handel en wandel zó wanhopig oppervlakkig oordelen? En toch zouden we de mensen, die zo'n optimistisch geluid over zichzelf ten beste geven, niet graag in de kost hebben. We behoeven hier slechts aan de rijke jongeling te denken. Hij zit er warmpjes bij en heeft een uitstekende opvoeding genoten. Ook is hij iemand die hoog mikt, want hij grijpt naar het eeuwige leven! En als de Here hem de geboden voorhoudt, geeft hij het ongelófelijke antwoord: „Meester, dat alles heb ik in acht genomen van mijn jeugd af". Een jongeman dus, die òf zichzelf òf de geboden niet werkelijk kent. In elk geval een àl te grote optimist! Wij kunnen hierover ons hoofd schudden, maar ook een poging doen om er iets van te begrijpen, waarom b.v. Spr. 16 : 2 zo uitdagend op onze weg treedt. Met die „iemand" zal een mens bedoeld zijn, die geheel te goeder trouw handelt. Wanneer hij er niet zo van overtuigd was geweest goed te doen, zou hij zijn leven ànders hebben ingericht. Maar nu bestaat daartoe geen aanleiding. Hij heeft het goede voor met anderen en vergeet zichzelf ook niet. Hij zet zijn zinnen op wat begerenswaard is en streeft daarnaar. En dat is immers ook goed. De hoofdzaak is steeds bij hem de vraag, of hij wat in de dingen kan zien en mogelijk komt het dan ook wel eens zó ver, dat het doel de middelen in een waas van heiligheid hult. Maar dat is toch alles begrijpelijk.... Ons leven is soms één lange redenering. We zeggen: In deze wereld moeten we af en toe de ogen wel even dichtknijpen. We moeten nu eenmaal dóór deze wereld, daaraan kan niemand iets veranderen. Maar houdt u aan de gulden middenweg: niet al te vroom en niet al te goddeloos! Het leven kan niet zonder het compromis, het accoordje. Denkt u er dan ook maar niet te diep over na. De wachtkamers van de psychiaters zijn trouwens ook vol. Daar kunt u niet meer bij. Houdt het leven leefbaar. En in vergelijking tot anderen, och dan kunt u immers best de toets doorstaan. Ja, hoe gevaarlijk zijn onze redeneringen! Zó listig is ons hart van nature en zó verburgerlijkt is onze moraal!

Alle wegen zijn goed in onze ogen. Dat is inderdaad waar als de normen zijn uitgehold en de maatstaven versleten. Maar dan rijzen de wanbegrippen ook als paddestoelen uit de grond. Daarom is het goed geestelijk de puntjes op de i te houden. En als er geen puntjes meer te bekennen zijn, dan is er maar één raad uit te delen: Trekt uw bestaan in het licht van dat grote gebod: God liefhebben boven alles en uw naaste als uzelf.

Zelfcritiek is een zeldzame vogel. We zouden folianten kunnen vullen met alles wat wij hebben goedgepraat in het leven. Maar de dingen zijn niet dáárom reeds goed, omdat wij er voordeel of genot aan beleven. Daarom schudt de bijbel de mens, die te gemakkelijk leeft, wakker en roept hem toe, dat hij niet over het hoofd mag zien, wat onze tekst ook zegt: „. maar de Here toetst de geesten". Met „de geesten" zal bedoeld zijn: de harten, de innerlijke gesteldheid, die achter onze daden zit. God leest onze gedachten en peilt onze motieven, zoals een ander bijbelwoord het zegt: „De mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan". Of met de apostel Paulus: „Hij, die mij oordeelt is de Here".

Een oud-egyptisch verhaal over het dodengericht vertelt ons, dat het hart van de gestorvene door de god Thot op de weegschaal wordt gelegd. Het gewicht wordt genoteerd en mag niet zwaarder zijn dan dat van een veer. Het teken voor „waarheid" was in het oude Egypte namelijk een veer. Treffend vinden we deze voorstelling in Dan. 5 : 27, waar doelende op Belsazar aan de wand van de feestzaal een hand schrijft: „Gij zijt in de weegschaal gewogen en te licht bevonden". Nog in dezelfde nacht, zo zegt het verhaal uit Daniël, werd dit oordeel aan Belsazar voltrokken, zodat hij gedood werd.

Door de hele bijbel kunnen wij deze draad vervolgen: God weegt, doorzoekt, beproeft en toetst ons leven, onze daden. Hij ziet en keurt ons. In de Aya Sophia, gebouwd door Constantijn de Grote, viel oorspronkelijk alleen licht van boven door de ronde koepel, die het alziend oog van God moest symboliseren. Vergeten wij dat oog nooit! God ziet en toetst ons. Dit is een waarheid uit de Spreukenwijsheid, waarmee wij geen loopje mogen nemen. Wat God centraal in de verkondiging stelt, kunnen wij niet zonder grote en ernstige schade terzijde schuiven of luchtigjes wegzwaaien. Voor de rechterstoel van Christus te verschijnen is wezenlijk iets anders dan wanneer de ober ons op de schouders tikt en zegt: „Even afrekenen, heren!" In het licht van de toekomst van Christus is het eerste gedeelte van onze tekst een fabeltje en het tweede bittere ernst.

Ik vind dit wat nare dingen om te zeggen. Maar ik heb er twee redenen voor. De eerste is, dat wij mensen wakker geschud moeten worden. Wij moeten ontwaken uit onze godsdienstige onverschilligheid en zedelijke laksheid. We moeten terug tot het dienen van de levende en waarachtige God, Die niet met Zich laat spotten. Deze dimensie is in de prediking grotendeels weggevallen. En in de tweede plaats: Wij **móéten deze** dingen vandaag niet alleen zeggen, maar wij kúnnen dat ook, want onze Rechter wil ook onze Redder zijn! Daarvoor stierf Hij aan het kruis op een voor ons nooit helemaal te doorschouwen wijze, maar toch zó, dat wij met de christenen van gisteren, heden en morgen zingen:

„Dank Vader, dank voor die genade,
die ik als zondaar niet verdien;
sloegt Gij naar 't recht mijn zonden gade,
waar zou ik uwen toorn ontvliên?
Maar ik behoef niet meer te vrezen:
Gij spreekt mij vrij om Jezus' bloed;
dit zal 't verslagen hart genezen,
en vrede schenken aan 't gemoed".

Rotterdam. G. Vegter.

Rüschlikon heeft bibliotheek van audio-visuele middelen

Op verzoek van dr Erik Rudén, sekretaris van de Bapt. Wereld Alliantie, heeft het Seminarium te Rüschlikon een bibliotheek van audio-visuele middelen in het leven geroepen, die ter beschikking zal staan van het werk in gemeenten en unies in Europa. Voorlopig is alleen begonnen met filmstrips, doch laten zullen ook andere materialen in de bibliotheek worden opgenomen. Men kan uit deze bibliotheek filmstrips lenen zonder andere kosten dan de porti voor de terugzending. De duur van uitlening is als regel één maand. Een voorlopige catalogus kan worden aangevraagd bij: dr Byron A. Clendinning, director Visual Aids Library, Rüschlikon-Zürich, Switzerland.

Beroepingswerk

De gemeente te Tweede Exloërmond heeft een beroep uitgebracht op ds R. J. Voorhaar te Vroomshoop.

Het gemeenschappelijk risico

Uit „Remonstrants Weekblad" namen we onderstaand artikel over. Het geeft o.i. op voortreffelijke wijze - zij het dan ook in enkele conclusies - de inhoud weer van het nieuwste geschrift van de generale synode der Nederlands Hervormde Kerk, over „Het vraagstuk van de kernwapenen".
Wat de schrijver in dit artikel zegt van de Remonstrantse Broederschap geldt o.i. ook van onze gemeenten!

Deze week is bij het boekencentrum een geschrift verschenen over „Het vraagstuk van de kernwapenen", waarin de Generale Synode van de Nederlandse Hervormde Kerk opnieuw oproept tot bezinning inzake de noodlottige ontwikkeling van de voortschrijdende bewapening.
Wij zijn gewend geraakt om bij een bespreking van het dilemma, waarin de wereld schijnt geraakt te zijn om te moeten kiezen tussen dreigen met massale zelfmoord of zwichten voor geweld, direct af te stevenen op concrete voorstellen om uit deze impasse te geraken. In dit geschrift luiden de belangrijkste conclusies als volgt:
1. „Wij menen, na ons rekenschap te hebben gegeven van het volstrekt eigen en uitzonderlijke karakter van de kernwapenen en van de onoplosbare problemen, die uit hun aard en uitwerking voortkomen, dat slechts één conclusie mogelijk is nl. deze: dat zij niet als echte wapenen kunnen worden aangemerkt omdat zij ten enenmale onbruikbaar zijn voor het bereiken van enig doel waarvoor wapengeweld legitiem zou kunnen worden toegepast."
„De kerk mag dan ook niet anders doen dan een radicaal neen tegen de kernwapenen uitspreken" (pag. 24).
2. „Wij zijn van oordeel dat het neen ten aanzien van de kernwapenen een „neen zonder ja's" moet zijn. Het gebruik van begrippen als „schild" en „zwaard" respectievelijk van „tactische" en „strategische" kernwapenen, is bedriegelijk, aangezien een schild dat de gebruiker ervan vernietigt, omdat de tegenstander het ook tegen hem zal gebruiken, geen schild is, en een zwaard dat geen enkele mogelijkheid laat dan collectieve en massale zelfmoord, geen zwaard is" (pag. 25).
3. „Daarom menen wij dan ook, dat het tot de taak van de christenen en van de kerken behoort de volkeren te wijzen op het hachelijke van de huidige situatie en er bij de regeringen op aan te dringen zich met grote ernst op deze zaak te beraden en het risico, dat naar zij menen aan het opgeven van tactische kernwapenen is verbonden, te verkiezen boven het veel grotere risico dat deze wapenen eventueel zouden worden gebruikt en een oorlog met strategische kernwapenen zou worden ontketend" (pag. 49).
4. „Als het Westen vast besloten wil zijn om te ontkomen aan de beslissing misschien wel eens de eerste te moeten zijn die van de kernwapenen (i.c. de tactische!) gebruik maakt, zal hij er zorg voor moeten dragen dat zijn „conventionele" wapenen doeltreffend genoeg zijn om een oorlog, van welke aard dan ook, onaantrekkelijk te maken" (pag. 50).
5. „Wij zijn van oordeel dat bij een vraagstuk als het onderhavige de collectieve verantwoordelijkheid, die dus gedragen moet worden door volks- en staatsgemeenschap in haar verschillende geledingen en organen, zwaarder moet worden geaccentueerd dan de individuele.
Deze collectieve verantwoordelijkheid kan bijv. met zich medebrengen dat bij de door ons noodzakelijk geachte vervanging van taktische kernwapenen door conventionele, zwaardere lasten, die welvaartsvermindering ten gevolge kunnen hebben, zouden moeten worden opgelegd aan de bevolking. Zij kan ook inhouden het aanvaarden van in elk geval schijnbaar grotere risico's, als atoomvrije zones zouden moeten worden tot stand gebracht, of als zou moeten worden afgezien van het opslaan van kernwapenen in de West-Europese landen" (pag. 65).

Onze gemeenschappelijke verantwoordelijkheid

Wij achten dit geschrift van bijna 100 pagina's van onschatbare betekenis, omdat hierin een reële weg wordt gewezen om met elkander bevrijd te worden uit een hopeloos fatalisme en een onverantwoordelijk gokspel.
Laat ons beginnen ook in de kringen van de Remonstrantse Broederschap om dit geschrift te lezen, te bestuderen, te behandelen.
Laat ons niet blijven steken in de discussie over de vraag of het wel juist is dat de kerk zich met politiek bemoeit. Er wordt hier op een uiterst zakelijke wijze een uiteenzetting gegeven over een vraagstuk dat iedereen en alles raakt. Alleen zakelijke, concrete bespreking van de aangevoerde argumenten kunnen nu enig gewicht in de schaal leggen. Indien politici of militair deskundigen menen dat de Hervormde Synode onjuiste conclusies heeft getrokken, zien wij met spanning uit naar hun betere voorlichting. Wij kunnen niet aanvaarden dat wij niet zouden mogen mee oordelen over beleidsvragen, die zozeer ons gehele bestaan, ons geweten en geloof tot in de kern raken.
Laat ons niet blijven steken in de discussie over de vraag of de wijze waarop de Hervormde kerk de vragen van geloof en samenleving behandelt voor ons Remonstranten leidinggevend kan zijn. De wijze waarop dit vraagstuk in dit geschrift aan de orde is gesteld is van zulk een formaat en van zulk een algemene strekking, dat niet alleen alle kerken over de gehele wereld maar ook alle nadenkende mensen buiten de kerk het gezag en het gewicht van dit geschrift kunnen erkennen.
Wanneer het bestaan van de wereld zo duidelijk op het spel staat, worden wij allen tesamen in een gemeenschappelijke verantwoordelijkheid gesteld, en zoals ik onlangs las, „op één hoop gegooid". Daarom kunnen wij alleen maar met bewondering en dankbaarheid een geschrift begroeten dat de bezinning op deze gemeenschappelijke verantwoordelijkheid zo klaar en nuchter en concreet leidt naar mogelijke stappen om uit de impasse waarin wij geraakt zijn, te komen.
Het appèl van de Hervormde kerk om radicaal te breken met de morele rechtvaardiging van iedere vorm van kernbewapening roept nog vele vragen op over de persoonlijke en gemeenschappelijke consequenties. Maar het vraagt van de kerken een verstrekkende beslissing om deze richting te willen inslaan en de Synode van de Hervormde kerk hierin te volgen. Dat in de Synode deze beslissing met de grootst mogelijke meerderheid is genomen toont wel aan, welk een overredingskracht dit geschrift bezit.

F. E. v. L.

Mededeling

Intrede ds J. Bouritius

Zo de Heer wil, zal ds J. Bouritius op zondag 25 november a.s. in de dienst van 10.00 uur worden bevestigd als herder en leraar van de gemeente te Hoogezand door ds J. Ketelaar. Deze dienst is in de kerk, Beukemastraat 7. Des namiddags om 3.00 uur intrededienst in de ned.herv. kerk bij de Dam. 's Avonds om 7.45 uur begroetingsavond in de baptistenkerk.
Wenst U logies, wilt U dit dan even vóór 21 november opgeven bij E. de Vries, Albert Cuypstraat 4, Hoogezand?

„DE CHRISTEN"
UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Van de Unie Bouwstichting

We gaan bouwen in Amsterdam-W.

Het besluit is genomen: de bouw van de „Herdenkingskerk" is gegund! Het zal nu wel niet lang meer duren, dat allerlei activiteiten op het bouwterrein zullen gebeuren en dat de eerste paal in de grond wordt geslagen. Al met al heeft het „bouwrijp" worden van dit plan voor een herdenkingskerk niet zo lang geduurd: vanaf 1959, terwijl de inwijding straks in 1963 zal kunnen plaats vinden. Vele gemeenten weten van een langere voorbereidingstijd. Wij zijn dan ook erg dankbaar voor dit tweede gemeente-centrum in de hoofdstad van ons land.

In Emmen ook een tweede kerk

Zo ver is het nog niet helemaal, maar.... de grond voor deze tweede kerk, welke door de autoriteiten werd toegewezen, is nu gekocht. En daarmee is een beslissende stap gedaan: binnen een bepaalde tijd zal er gebouwd moeten worden. En dat gebeurt dan ook. Let maar eens op. Deze snel groeiende gemeente schreeuwt om een tweede plaats van samenkomst. Is het niet geweldig: in 1949 geïnstitueerd als gemeente, in 1952 een eigen kerkgebouw, een paar jaar later een pionierspost in Klazienaveen, in 1962 een tweede predikant en nu nog in hetzelfde jaar de grondaankoop voor een tweede kerk.

In Utrecht een wijkkerk voor Zuilen

Ook dat is nog niet helemaal in kannen en kruiken. Maar de grond is toegewezen, de tekeningen zijn klaar, de rijksgoedkeuring is reeds ontvangen, de aanbesteding vond ook plaats. Nu moeten nog de allerlaatste finantiële obstakels uit de weg geruimd worden, dan kan de gunning ook binnen enkele weken geschieden .Dat is weer in een van onze grootste steden een tweede centrum.

18 nov.: kerkbouwzondag

U vergeet het toch niet?! Voor al deze bouwactiviteiten wordt ook gerekend op Uw medewerking door Uw gift voor het „10 cents-fonds" en voor Uw deelnemen aan het kerkbouwjaar. Steunt daarom de collecte, die op deze zondag in Uw gemeente voor de Unie-Bouwstichting wordt gehouden. Of indien dit door plaatselijke omstandigheden niet het geval is, stuurt Uw gift en Uw bijdrage per giro naar onze administrateur: ds T. Jansma, Dalweg 77 te Arnhem. Giro 1504 ten name van de Unie-Bouwstichting te Arnhem.

Namens bouwend Baptist-Nederland,

G. Brongers

Mededelingen

VAN DE N.B.S.V.

Senaatsmededeling

Met zeer veel genoegen verleende de Senaat der Nederlandse Baptisten-Studentenvereniging het ere-lidmaatschap aan

Dr J. J. Kiwiet,

thans woonachtig te Chicago (U.S.A.), wegens zijn verdiensten de vereniging bewezen. Ds Kiwiet, oud-adviseur der N.B.S.V., heeft de stoot tot de oprichting gegeven en was gedurende haar eerste stappen een gedurige mentor.

Namens de Senaat der Nederlandse Baptisten-Studentenvereniging:
J. W. de Jong, ab-actis senatus.

Radenkonferentie Noordelijke Bond van Baptistengemeenten

Woensdag 14 november a.s. zal er D.V. een radenkonferentie worden gehouden te Hoogezand, in de zaal van de Baptistenkerk, aanvang 2.30 uur, sluiting ± 9.00 uur.

Agenda: *Bijbelinleiding met bespreking;* ds J. A. Brandsma over Efeze 3 : 14-21.
Wat is eenheid in de Bijbel; ds H. P. de Boer.
Een kijkje in de keuken van een dominee, ds Ph. Lindeman.
Problemen uit het praktische werk in de gemeente, kunnen in bespreking gegeven worden (door elk!!).
Eventuele ingekomen stukken, plannen en datum volgende radenkonferentie.

E. T.

Advertentie

God schonk ons tot onze grote vreugde

YVONNE JANNEKE

J. GROENHUIJZEN—DE HAAN
G. GROENHUIJZEN

Drachten, 5 november 1962
Wolkammersstreek 41.
Tijd. Prot. Kraamkliniek.

Voor ons nog onverwacht, overleed in haar Heer en Heiland, onze innig geliefde Moeder, Behuwd-, Grootmoeder en Overgrootmoeder

WIETSKE HOF

weduwe van wijlen Jac. L. Hoks
op de leeftijd van ruim 85 jaar.

Daar boven is een heerlijk oord.

Haulerwijk: G. Blaauw-Hoks
J. Blaauw

Utrecht: L. Hoks

Harrow Can.: H. Hummels-Hoks
K. Hummel

Haulerwijk: Wed. G. Hoks-van der Wal
Klein- en achterkleinkinderen.

Haulerwijk, 2 november 1962.
Kerkstraat 4.

De begrafenis heeft plaats gehad op 6 november vanuit de Baptistenkerk te Haulerwijk.

Op 30 okt. j.l. is vrij plotseling thuisgehaald onze zuster

JOHANNA SMIT—WITTEVEEN

wonende te Klazienaveen, eerder echtgenote van A. Hendriks, in de ouderdom van ruim 80 jaar.

De baptistengemeente te Emmen.

Op vrijdag 2 nov. jl. nam de Heer tot Zich onze geliefde zuster

WIETSKE HOF

weduwe van wijlen Jac. L. Hoks, in de ouderdom van 85 jaar, waarvan 68 jaar lid van de gemeente.

De baptistengemeente te Haulerwijk.

Op 14 november D.V. zullen onze ouders en grootouders

A. POUTSMA en
G. POUTSMA-WIERSEMA

de dag gedenken dat zij 50 jaar getrouwd zijn.
Psalm 91 : 1.

Hun dankbare kinderen,
kleinkinderen en achterkleinkinderen

Treebeek, Jupiterstraat 65.

1962 = kerkbouwjaar

18 november = kerkbouwzondag

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 16 november 1962 Jaargang 79 Nr. 3653

Kerkbouw

Enkele opmerkingen bij „kerkbouwzondag-1962"

Een paar weken geleden lazen wij van de hand van de secretaris van onze Uniebouwstichting een uitvoerig en informerend artikel over de kerkbouw middels onze Uniebouwstichting sedert de tweede wereldoorlog. Daarnaast zijn nog enkele gemeenten die ook gebouwd hebben, hoewel zonder bemiddeling van de UBS. Het totaal van gebouwde kerken of tot kerk verbouwde gebouwen is indrukwekkend, gezien de grootte van onze baptistengemeenschap in Nederland. Een 25-tal gebouwen op ongeveer 65 gemeenten. Dat doet je haast even de adem inhouden. Het is een cijfer dat toch wijst op een bepaalde dynamiek in onze Uniegemeenschap die ons mag verblijden.

Centralisering in kerkbouw Een van de factoren waardoor dit getal zo betrekkelijk hoog ligt is het in 't leven roepen van de Uniebouwstichting. Deze stichting bestaat reeds een kleine twintig jaar en begint steeds meer allure te krijgen. Vele bouwinitiatieven of aankoopinitiatieven zouden ten dode gedoemd zijn geweest als er geen Uniebouwstichting was geweest. Nu kon het plaatselijke initiatief door een landelijke stichting worden geleid en gericht en tot de daad gevoerd.

Dat heeft mij altijd geboeid in deze stichting: ze wil het persoonlijk initiatief niet verkleinen, maar juist aanmoedigen, en dat is een waardevolle zaak. Stel dat er een zeer kapitaalkrachtige stichting zou zijn die op een verzoekje van een gemeente haar apparatuur aan het werk zou zetten en de gemeente een afgerond geval zou kunnen leveren, dan zou de band tussen gebouw en gemeente uiteindelijk niet innig zijn.

De centralisering in de kerkbouw middels de UBS gaat tegelijk gepaard met de intensivering van de eigen verantwoordelijkheid en noodzakelijke aanpak van de eigen gemeente.

Kapitaalsintensivering Het is te begrijpen dat gemeenten die zelf een kerk bouwden zonder enige hulp en bemoeiing van de Uniebouwstichting niet gauw geneigd zullen zijn om de eigendomspapieren aan deze stichting over te dragen. Gemakkelijker ligt dat bij die gemeenten die juist door de UBS tot het verwerven van een eigen kerkruimte kwamen. Daar is het geen al te groot probleem daartoe te geraken. Het zal voor de gemeenten die nog niet een dergelijke betrekking tot de UBS hebben naar mijn mening dienstig zijn eens te overwegen of het niet mogelijk en zinrijk zou zijn hun kerk aan de Uniebouwstichting te „geven".

Het is al oude „boeren"-wijsheid dat kapitaal bij kapitaal moet. Dat betekent versterking van het bezit. Indien de Uniebouwstichting zal beschikken over meer waardevaste goederen zal het haar gemakkelijker vallen de kerkbouw te steunen en mogelijk te maken. Zogoed als een gemeente haar eigen kerk „huurt", van haar eigen plaatselijke bouwcommissie, zal ze dit ook kunnen doen van een landelijke stichting met hetzelfde doel. Langs deze weg is ook de generatie die met veel inspanning en offers tot kerkbouw kwam meer gesterkt tegen de vrees dat een komende generatie zich dezelfde levensnoodzakelijke inspanning zal blijven getroosten, en niet heerlijk gemakkelijk zal blijven huizen in door het voorgeslacht gebouwde huizen die het gemeentelijk bedrijf al te goedkoop zouden maken. Een vrijwillig aanvaarde „huur" van de eigen kerk garandeert reservering en werkelijke afschrijving, zodat in geval van behoefte en noodzaak van nieuwbouw deze ook inderdaad zal kunnen plaatsvinden gepaard aan een reële inspanning van de dan contemporaine generatie.

Ons „kerkbegrip" onze bouwstijl Baptisten huldigen een duidelijke gemeenteopvatting.

En het is klaar dat bij een bepaalde gemeentebeschouwing ook een gemeenschappelijke visie zal behoren hoe een baptistenkerk er van binnen en van buiten dient uit te zien. En dan moeten wij toch wel constateren dat er onder ons ten aanzien van dit laatste geen uitgesproken gemeenschappelijke visie bestaat. Eén van de beslist noodzakelijke dingen onder ons is het komen tot bewustwording van wat eigenlijk een baptistenkerk is. Wie ons kerkenpark van binnen en van buiten kent zal er mee instemmen dat er een veelheid en verwarrende vermenging is van voorstellingen op dit terrein, waarin niet een bepaalde eenheid is te ontdekken. Het is één van onze hartewensen dat het hiervoor noodzakelijke baanbrekende werk binnen afzienbare tijd zal worden aangepakt.

Onze „kerkbouwzondag" Grotelijks te waarderen is het, dat wij tot invoering zijn gekomen van de zogenaamde „kerkbouwzondag." In de rij van de bijzondere zondagen is de zondag waarop wij in prediking en liturgie aandacht geven aan de kerkbouw, hoewel de laatste toch niet de minste. Dat geeft de prediker de gelegenheid om eens in te gaan op de functie en waarde van het huis Gods en het Huis der gemeente en de plaats van dit huis te midden van de woongemeenschap der mensen. De gestadige druppel holt de steen. En een jaarlijks weerkerende aandacht voor deze dingen zal bevruchtend inwerken op de gemeente en de gekoesterde wensen tot vervulling brengen. Wij willen dan ook de wens uitspreken dat al onze voorgangers op zondag 18 november aanstaande in Woord en gebed de zaak van onze kerkbouw gestalte zullen geven.

Ph.L. (Gn).

In dit nummer

maar liefst zes gemeenteberichten; enkele opmerkingen bij de a.s. „kerkbouwzondag" in ons frontartikel; het begin van een serie onregelmatig verschijnende artikelen „In gesprek met de opwekkingsbeweging"; verder: onze vaste rubrieken.

zand en zaad

Nog één keer, voorlopig, wil ik op de televisie terugkomen. Gister heb ik naar een uitzending van het Leger des Heils zitten kijken en luisteren. Het was zondagmiddag vijf uur.
Tot dusver is mij het „voorrecht" ontzegd op deze wijze te kijk te staan voor het Nederlandse volk. Met mij bedoel ik dan niet alleen mij, maar eveneens de gemeente en de andere medewerkenden in de bijeenkomst.
Een radiouitzending is voor een voorganger en eventueel zankoor al geen pretje. Ik beschouw het tenminste niet als zodanig. Al ben je nog zo koelbloedig, kalm en zenuwloos, het doet je altijd wat. En dat is niet bevorderlijk voor de verkondiging. Telkens weer heb ik voor en na zo'n uitgezonden dienst gezucht: ze moesten dat allemaal maar doen zonder dat je het wist. Ze mochten van mij gerust stiekum in een of andere dienst alles opnemen en later de lucht insturen. De ontvangers krijgen dan geen opgepoetste bijeenkomst te verteren.
Datzelfde zei ik gister, toen ik in mijn kamer een stuk van de dienst als bovenvermeld meemaakte. Ik heb wel andere samenkomsten van het Leger des Heils meegemaakt. Levendiger, natuurlijker. Ik herinner me een samenkomst in een Legerzaal, waar ik ook moest spreken, dat ik de eerste vijf minuten in de war raakte vanwege de Hallelujas en Amens die omhoog en er dwars door geworpen werden. Maar nu speelden we allemaal voor de t.v. en we moesten dus keurig voor 't venster verschijnen.
Ik zal niet zeggen, dat de man die de beelden schoot zijn vak niet verstond. Integendeel. Het alziend oog van de lens schoof van aangezicht tot aangezicht. Maar ik zag wel dat een juffrouw, mevrouw, nauwelijks durfde te zingen. Ze voelde zich kennelijk betrapt door de glazen spion. Tijdens het gesproken gebed zag je gelukkig geen bidder, want dat zou oneerbiedig zijn. Nu zag je twee keurig gehandschoende handen gevouwen op een tamboerijn rusten. Goed, dat zal wel vantevoren zo geregeld zijn en even viel het woord „show" in de kamer. maar het was in elk geval een kiese aanduiding van: nu wordt er gebeden. Ja, goed dat u me even op de vingers tikt vanwege dat „show". Ik had de ogen dus niet dicht. Ik keek dus mee met de duizenden, terwijl ginder door sommigen werd gebeden. Dat bidden, dat is wat. Soms staat u net koffie in te schenken en steekt vader juist een sigaar aan. Moet je dan ook de handen gaan vouwen? Malen we met het koekje ook niet wat anders fijn, als we bijvoorbeeld dus dat bidden zo aan tafel of in de luie stoel meemaken? Natuurlijk, dat ligt aan je zelf. Maar ik vraag me dan af wat er in de duizenden huiskamers gebeurt op dat moment. En of we niet met de schoenen aan de heilige grond worden opgedrongen.
Het oog van de televisie is scherp en als dat eenmaal is opengegaan mag dat niet eerder gesloten worden dan na het laatste lied. Maar soms beklemt je dat wat je ziet. Want hier kijkt iemand anders voor je. Je eigen ogen kun je afwenden, dicht doen, als je het gevoel krijgt van ergens in te kijken, waar eigenlijk verboden toegang voor staat. Maar onbarmhartig wentelt nu het glazen oog door de mensen en tast speurend over de gezichten. Ik kan nu natuurlijk nog m'n ogen neerslaan en niet kijken, maar tenslotte sta ik er toch weer buiten, kan het blauwe venster me de sfeer niet overbrengen en wordt alles tot bijna alleen maar een kijkspel. Bij een toneelvoorstelling, in een film is dat de bedoeling en daarom bestudeer ik de close-ups en stel vast dat de speler er wel in zit. Maar hier zijn het geen spelers, moesten het geen spelers zijn. Hier zijn mensen bezig in de dingen Gods en dat is wat anders.
Moesten het geen spelers zijn? Ik doel nu natuurlijk niet meer op de bijeenkomst van het Leger des Heils. Ik vrees nu alleen in de richting van wat vermoedelijk plaats grijpt, als een godsdienstige bijeenkomst overgeleverd wordt aan het alziend oog. Men kan dan nog zulke beste bedoelingen hebben, heilige overtuigingen koesteren, doen of alleen God ons interesseert, ik vrees dat terwijl het ene oog gesloten wordt om God te zien, het andere openstaat om te konstateren of we er wel op komen, thuis, op het venster. Naar mijn gevoelen moet het enerverend zijn, beklemmend, zo'n uitzending, zowel voor gemeente als voorganger. Ik vrees dat de waarachtigheid en de natuurlijkheid in dat uur langs steile afgrondsranden gaan. Misschien ben ik ijdel en verraad ik slechts in dit geschrijf mijn arglistig hart, maar of juist daarom: ik zou echt niet naar zo'n uitzending verlangen. En weer zeg ik: als ze dat nou allemaal heel onopvallend konden doen, zo dat je er niets van wist, dan mochten ze het wat mij betreft elke zondag doen. Nu hier, dan daar. Wat zouden dat heerlijke, eerlijke reportages kunnen worden. Nu is het voor mij zoiets als vroeger, wanneer je gefotografeerd werd: even vriendelijk kijken. Straks kun je weer gewoon doen. Terwijl toch het gewone veel mooier is. Doch wie weet wordt dit zo gewoon, dat we gewoon blijven. Dat kan nog jaren duren zegt u.

Huizinga.

Na drie weken concilie

In de Nieuwe Rotterdamse Courant van 3 nov. troffen we een beschouwing aan, waarin een voorlopige balans na drie weken vergaderen wordt opgemaakt van het Tweede Vaticaanse Concilie. Deze beschouwing legt de nadruk nogal op de parlementaire aspecten van de kerkvergadering en verdient daarom wel nadere overweging. De theologische en geestelijke balans is voorlopig nog niet op te maken, maar zal ongetwijfeld blijken met de „parlementaire balans" wel verband te houden; daarom ruimen we voor deze beschouwing ook in ons blad enige plaats in. E. R.

Rome, 3 nov. — De pauze van de r.k. feestdagen stelt ons in staat een eerste balans op te maken: er is een zeer duidelijke wanverhouding tussen de betekenis van een bijeenkomst als het concilie, de geestelijke en intellectuele waarde van de in Rome aanwezige bisschoppen enerzijds, en anderzijds de resultaten van drie weken concilie. De zittingen zijn langdradig. Sommige toespraken zijn middelmatig en men vervalt vaak in herhalingen, alsof niemand er aan gedacht had de 3200 leden van het concilie op rationele wijze te doen werken. Toch geloven wij dat deze oppervlakkige indruk onrechtvaardig en gedeeltelijk onjuist is. De Roomskatholieke kerk is namelijk zeer complex en omvat in alle werelddelen leden van alle leeftijden, alle beschavingen, rassen en van verschillend geestelijk niveau. De kerk vindt haar bestaansreden in trouw aan een tweeduizend jaar oude boodschap die zij moet verdedigen tegen de krachten van de historie een de materiële vooruitgang.

Zoals in alle menselijke groeperingen van onze tijd en misschien nog meer dan vele andere, is er in de kerk een groot verlangen naar vernieuwing, omdat zij inziet hoe weinig doeltreffend zij is. Maar de Roomskatholieke kerk kan zich niet aanpassen ten koste van veranderingen die een kleine elite van gelovigen tevreden zouden stellen, maar de grote massa anderen zouden verbijsteren.

Het concilie kan dan ook geen onmiddellijke en spectaculaire resultaten opleveren. Bovendien moet, zoals in ieder „parlement," het woord worden gegeven aan een ieder die het wenst. Er gaat dus veel tijd verloren voor het concilie zijn evenwicht vindt en zijn collectieve persoonlijkheid ontdekt. Daarmee is het concilie nu sinds drie weken min of meer verstandig bezig.

Aan rustige wateren

Overvloed

Gij zalft mijn hoofd met
olie, mijn beker vloeit over
Psalm 23 : 5

Van God moeten we zeggen, dat Hij een royale God is.

Koninklijk is alles wat Hij doet en is. Trouwens, je hoeft maar tien seconden met je hoofd in de nek naar de sterrenhemel te kijken, of je weet al meer dan genoeg. God heeft Zijn scheppingswerk op een uitbundige manier verricht met een overvloed van kleur en pracht. Het is zo groots, dat Hij zich onttrekt aan ons bevattingsvermogen.

Het behoeft niemand te verwonderen, dat ook Gods herschepping van een immense omvang en grootheid is. De nieuwe hemel en de nieuwe aarde worden ons her en der in de Heilige Schrift voorgeschilderd in omschrijvingen, die duizelig maken. Trouwens: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God bereid heeft voor degenen, die Hem liefhebben (1 Cor. 2 : 9). Andermaal staan we daar: onmachtig om de glorie van onze Vader te omvatten.

Er is echter een manier, waarop we in ons persoonlijk leven deel kunnen hebben aan de volheid van God. Want: indien iemand in Christus is, die is een nieuwe schepping (2 Cor. 5 : 17). God is niet alleen groot in het grote, maar Zijn grootheid openbaart zich nog veel meer in het kleine. Er zijn mensen, die hoog opgeven van de majesteit van de Schepper, maar die tegelijkertijd indammen, door het voor een onmogelijkheid te verklaren, dat Hij zich met mensen en volkeren, laat staan met enkelingen zou inlaten.

Het maakt bepaald een komische indruk om dit uit de mond van een sterveling, wiens dagen zijn als gras, te moeten vernemen.

Nee, nee: God is royaal, vorstelijk tegen Zijn kinderen, degenen, die Hem liefhebben.

„Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zeide Hij van de Geest.....", Joh. 7 : 38. Op de eerste pinksterdag kwam de Heilige Geest neer als in een wolkbreuk en overal in het Nieuwe Testament, waar Gods kinderen aangedaan werden met kracht van omhoog, vond dat plaats in grote overvloed. Ook David getuigt daarvan.

De zalving waarover hij spreekt was die voor het koningschap.

„Van dien dag af greep de Geest des Heren David aan", 1 Sam. 16 : 13.

David was vervuld met de Heilige Geest en daarvan spreekt hij in psalm 23. Gij zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over. Hij vraagt zich niet af: ben ik wel werkelijk door God aangeraakt? Neen, er is in hem een overtuigende volmacht, een stroom van levend water. Paulus zou zeggen: Die Geest getuigt mét onze geest, dat wij kinderen Gods zijn, Rom. 8 : 16.

U moet mij maar niet kwalijk nemen, dat ik hier en daar wat teksten aanhaal en noem. Liever zou ik dat aantal nog veel sterker uitbreiden, als ik maar wist, dat U dat mee zou trekken door dat rijke Woord van de levende God. Want nu wij aan rustige wateren zijn gekomen, moeten we onszelf eens afvragen: Zijn wij wel werkelijk een nieuwe schepping geworden?

O, ik weet het wel, we zijn allemaal min of meer vertrouwd met de gedachte, dat alle baptisten echte kinderen van God zijn. Ze worden immers niet eerder gedoopt, voordat ze beleden hebben het eigendom des Heren te zijn?

Sommigen hebben we in onze eigen samenkomsten de goede keuze voor de Heiland zien doen. Dan zijn ze toch in Christus? Dus een nieuwe schepping! Op de bekering volgt de doop en daarop de belofte van de gave des Heiligen Geestes (Hand. 2 : 38). Ik heb het een broeder-voorganger zelf eens horen uitleggen, hoe na die doop de Heilige Geest vanzelf aan de gedoopte toevalt.

Het zou jammer zijn, wanneer we nu gingen twisten over de vraag of dit allemaal wel precies in overeenstemming is met het getuigenis van de Heilige Schrift, want mogelijk zouden we vergeten te vragen naar de bewijzen van die overvloed des Geestes in ons persoonlijk en gemeentelijk leven nu.

Wanneer ons leven armelijk is in geestelijk opzicht, wanneer er geen onderscheid meer is tussen de „gemeente van gelovigen" en de grote, naamloze „christenheid", wat maakt het dan nog uit of we onze rijkdom verspeeld hebben of nimmer bezeten? Theoretisch misschien veel, maar practisch staan we in de kou. Dan hebben we gefaald en ons bestaansrecht is verdwenen.

Broeders en zusters, waar is uw overvloed? Kunt u het David echt nazeggen, dat u ervaart: Gij zalft mijn hoofd met olie (zie 1 Joh. 2 : 25), mijn beker vloeit over (zie 1 Cor. 12 : 13)? Gaat dat ook op in de gemeente, waarvan we lid zijn? Straalt dit ook uit over onze unie van baptistengemeenten in Nederland?

Laten we onszelf nu eens niet verontschuldigen. Misschien is het de Heiland, die klopt aan onze deur om te zeggen: Kind, wat bezit je vele aardse goederen, maar wat ben je arm in Mij. Ik raad je aan om van Mij te kopen: goud.... witte klederen.... ogenzalf.... (Openb. 3 : 18).

Deze dingen kunnen geen uitstel lijden, want lauw geloof spuwt Hij uit Zijn mond en dwaze maagden blijven buitenstaan.

O, Heil'ge Geest, kom tot
Uw heerschappij,
zend een herleving en begin
bij mij.
Zegen Uw volk, maak 't als
een Bruid bereid
wachtend op Jezus' komst in
heerlijkheid.

Rotterdam — *R. Reiling*

Maar reeds nu kunnen er twee conclusies worden getrokken.

Conclusies

1) De onmogelijkheid voor de centrale regering van de kerk, de curie, in haar huidige vorm voort te blijven bestaan.

In haar ivoren toren de grote geestelijke en praktische problemen van de plaatselijke kerken niet kennend, of wat erger is: negerend, kan de Romeinse curie niet alles blijven regelen en controleren en zulks bovendien nog op kleingeestige en uniforme wijze zonder de ontevredenheid te doen toenemen van de bisschoppen die zich het meest van hun verantwoordelijkheid bewust zijn.

De jonge kerken — en vaak ook de oude — eisen niet hun onafhankelijkheid. Daar denkt niemand aan, want die zou volledig in strijd zijn met de geest van de r.k. kerk. Zij eisen een grotere autonomie, die hen in staat zal stellen hun eigen problemen zelf te regelen zonder voor iedere kleinigheid een beroep op Rome te moeten doen.

2) De kern van het probleem is dientengevolge de macht van bisschopsconferenties.

Zullen zij voortaan over bijvoorbeeld liturgische aangelegenheden beslissingen kunnen nemen met de goedkeuring van de heilige stoel, zoals dat was voorgesteld in het eerste schema dat de voorbereidende commissie had opgesteld, of zullen zij alleen voorstellen kunnen doen, zoals het huidige document voorstelt, dat is herzien door de centrale voorbereidende commissie?

Dat is de kern van het probleem, dat niet kan worden opgelost voordat het concilie meer zal zijn gevorderd. Naar men moet verwachten zal hierover een felle strijd ontstaan waarbij vergeleken de eerste schermutselingen slechts onbeduidend zullen blijken. De generale repetitie is trouwens dit voorjaar al geweest in de voorbereidende commissie. Sindsdien heeft iedere partij de tijd gehad haar wapens te slijpen.

Adreswijziging

Ds N. J. van Beek te Alkmaar woont thans: Costerstraat 79, Alkmaar. Het telefoonnummer blijft: 14865.

Om het volle Evangelie (1)

In gesprek met de opwekkingsbeweging

In ons weekblad van 28 september j.l. heeft ds R. J. Voorhaar gewezen op de klop van de pinksterbeweging en gesteld, „dat het dringend nodig is dat toch zeker de ambtsdragers van onze gemeenten zich . . met deze aangelegenheid gaan bezighouden." Op een herderlijk schrijven of een rapport van een commissie rekent hij -terecht- niet, want wij zijn geen instantie rijk, die voor dergelijke, op zichzelf zeer nuttige dingen zou kunnen zorgen. Bovendien zijn wij, nederlandse baptisten, niet bizonder geneigd tot bezinning; wij zijn meer mensen van de actie en daarom zitten wij op die gebieden, waar werkelijke, diepgaande geestelijke bezinning geboden is, nogal eens met de handen in het haar, met het gevolg, dat wij of ons geheel in stilzwijgen hullen of niet verder komen dan enkele goedbedoelde, maar doorgaans vage en weinigzeggende verwijzingen naar ons gemeentebeginsel en onze bijbelse doopsbeschouwing. Toch wordt de klop van de pinksterbeweging ook in onze gemeenten terdege gehoord en maakt zij vragen los, die om een antwoord roepen. Dat gebeurt niet alleen daar waar evangelisten van het Volle Evangelie of van Stromen van Kracht hun volle zalen trekken of hun open doopdiensten organiseren; het gebeurt evenzeer in geschrifte: de Broederschap van Pinkstergemeenten heeft een openbaar Antwoord gepubliceerd op het Herderlijk Schrijven van de Ned. Herv. kerk over de Pinkstergroepen; iedere twee weken glijdt bij onze voorgangers Kracht van Omhoog door de bus en bij de meesten wellicht ook het oecumenisch maandblad voor opwekking Vuur. Daarnaast bestaan er nog diverse andere bladen, die althans bij mij slechts van naam bekend zijn. Tenslotte valt te wijzen op een aantal boeken en brochures, die bij verschillende van deze instanties zijn verschenen en waarvan we bij gelegenheid melding zullen maken.

Vele gestalten

Onder de naam „opwekkingsbeweging" wordt een veelheid van groepen en activiteiten samengevat. Onlangs bevatte Kracht van Omhoog een verslag van een conferentie van leidende broeders uit deze verschillende groepen en wees er op, dat het eigenlijk een wonder was, dat deze broeders samenkwamen, want de middelpuntvliedende en versnipperende krachten zijn in deze beweging vaak sterk. Het is voor ons echter nauwelijks van betekenis om al deze gestalten van de opwekkingsbeweging precies te kennen en in te delen. Ongetwijfeld zijn er onder hen mensen en bewegingen, waarvan een schadelijke invloed uitgaat, maar het lijkt mij vooralsnog van grotere betekenis, dat wij, nederlandse baptisten komen tot 'n confrontatie met datgene wat de opwekkingsbeweging ons werkelijk voorhoudt.

Confrontatie

Er is en wordt onder ons veel gesproken over de pinksterbeweging en daarmee verwante verschijnselen en doorgaans in critische zin. Daar wordt het van die zijde ook wel eens naar gemaakt. Toen voor enige tijd in een Ingezonden Stuk in ons weekblad een voorganger enkele goede woorden schreef over deze beweging werd dit door een daaraan verwant weekblad, overigens uit het verband gehaald, overgenomen en afgedrukt. Dit en soortgelijke ervaringen maken ons wel eens afkerig van een werkelijke ontmoeting.

Daar staat echter ook iets tegenover: er bestaat bij velen onzer een haast instinctieve afkeer tegen alles wat naar „pinksteren" zweemt. Dat is misschien wel begrijpelijk maar daarom nog niet gerechtvaardigd. Begrijpelijk, want de pinksterbeweging staat aanzienlijk dichter bij ons dan bijv. bij de ned. herv. kerk en daarom is voor ons het probleem aanzienlijk acuter en gevaarlijker. Verschillende van onze gemeenten hebben slechte ervaringen opgedaan in de botsing met de een of andere vorm van deze beweging. Er zijn vele mensen door op een dwaalspoor gebracht en dat wekt onwillekeurig krachtige reacties. Toch moeten we boven deze reacties uitgroeien en ons wagen aan een confrontatie met de opwekkingsbeweging. Deze dient niet te geschieden door ons tegen haar af te zetten en uiteen te zeten, waarin haar vele fouten bestaan, maar op positieve wijze.

Om het volle Evangelie

Onder deze titel willen we in de komende tijd [1]) in „De Christen" ons wagen aan zo'n confrontatie in positieve zin. We willen de klop van de opwekkingsbeweging ernstig nemen en haar prediking toetsen aan de boodschap van de Bijbel. Natuurlijk zullen we ook ons eigen getuigenis aan dezelfde norm onderwerpen. Maar we dienen er wel rekening mee te houden, dat deze norm geen automatische is. Zij werkt niet op commando en is ook niet hanteerbaar als een wet of een geloofsregel, waaruit men in een oogopslag kan aflezen hoe het zit. De Bijbel verklaart zichzelf; zij is een geheel, dat natuurlijk wel de vorm vertoont, die past bij de tijden waarin de afzonderlijke geschriften ontstonden, maar dat toch uitsluitend van binnenuit kan worden verstaan. De toegang tot het hart van de Bijbel is echter niet een zaak van wetenschappelijke middelen. Hoezeer ook de wetenschap, die zich in de dienst van Christus wil stellen, van positieve betekenis kan zijn voor het verstaan van de Bijbel, de Bijbel moet ontsloten worden door de Heilige Geest. Daarom zijn we eigenlijk al begonnen voordat we beginnen. Aan alle confrontatie op grond van de Bijbel gaat iets vooraf: dat wij door de Heilige Geest zijn gegrepen en onderworpen aan Hem, van wie de Schriften getuigen, (Joh. 5 : 39).

Het bijbels getuigenis aangaande Jezus Christus is het Evangelie. Het is niet een verslag van alles wat Jezus heeft gedaan en ondervonden en waaraan de herinnering is bewaard gebleven - dat is het ook - maar het is voor alles een boodschap, die Zijn leven en werk betuigt en een oproep tot geloof en gehoorzaamheid aan Hem in zich sluit. Geen mededeling maar een appèl; geen „gewijde geschiedschrijving" maar het getuigenis van een door God tot stand gebrachte en geopenbaarde werkelijkheid, die niet voor kennisgeving kan worden aangenomen, maar het leven van ieder, die zich er in geloof aan geeft, in zich opneemt en vernieuwt. Zonder dit Evangelie kan de christelijke kerk niet bestaan en heeft zij in feite ook nooit bestaan. Hoezeer ook de kerkgeschiedenis tijden van groot geestelijk verval kent, nooit is het Evangelie geheel op non-actief geweest, want anders was de christelijke kerk reeds lang geleden vergaan en verdwenen. Maar het komt er op aan, dat dit Evangelie voluit kan werken, dat de werkelijkheid, waarvan het getuigt, *volledig* wordt betuigd en geloofd. *Het gaat om het volle Evangelie.*

Modewoord of bijbelse inhoud?

De term „volle Evangelie" komt in de Bijbel niet voor. Zij is, als naam voor een beweging, van betrekkelijk recente datum en waarschijnlijk het eerste in Amerika gebruikt. In ons land kennen we Volle-Evangelie-Zakenlieden en Volle-Evangelie-Evangelisten. Daardoor dreigt het woord tot een modewoord te worden. Op zichzelf is dat niet erg, want in laatste instanie zijn woorden niet meer dan herkenningstekenen die alleen in samenhang met andere woorden functioneren. Maar toch biedt de term „volle Evangelie" waardevolle aanknopingspunten met een aantal bijbelse grondwoorden, die ons meteen brengen tot in het hart van de zaak, beter gezegd: tot in het hart van de Bijbel. In ons eerstvolgend artikel willen we daarom onderzoeken wat de volheid van het Evangelie is en inhoudt.

J. R.

[1]) Om practische redenen zullen de artikelen in deze reeks niet steeds wekelijks verschijnen; onderbrekingen van een, misschien een enkele keer ook van twee weken kunnen voorkomen.

Beroepingswerk

Bedankt: voor Tweede Exloërmond, R. J. voorhaar te Vroomshoop.
Bedankt: voor Utrecht, W. Harkema te 's Gravenhage.
Beroepen: te Utrecht, F. E. Huizinga te Hengelo (O.).

Nader bezien

De zending en de hulp aan onderontwikkelde gebieden

Nu de hulp aan onderontwikkelde gebieden meer en meer een overheidszaak begint te worden en het particulier initiatief niet meer toonaangevend is, ontstaan er problemen, waaraan vroeger niet gedacht werd. Een daarvan vormt de vraag of de overheid in haar financiering van de internationale hulpverlening ook subsidies moet opnemen voor het werk van de zending. Veel van dit werk draagt, meer of minder direct, het karakter van volksontwikkeling en verbetering van sociale en hygiënische toestanden. Van r.k. zijde vormt deze subsidiëringskwestie sinds jaren een vast punt op de agenda en bij de behandeling van de begroting van buitenlandse zaken heeft de woordvoerder van de k.v.p., Mr Blaisse, hiervoor weer de gebruikelijke lans gebroken en er bij zijn geloofs- en partijgenoot Mr Luns op aangedrongen, dat de regering dit nu toch maar eens in overweging zou nemen in het kader van een algemeen subsidiëringsbeleid ten behoeve van particuliere organisaties. Natuurlijk betrok hij daarbij ook de protestantse zending in zijn pleidooi, maar vergat - natuurlijk werd hij er wel door de oppositie aan herinnerd- dat de zending hiervoor nooit enthousiast is geweest. Overigens bleek ook de regering niet te voelen voor de suggesties van de heer Blaisse. De minister heeft opgemerkt, dat een overheidssubsidie het christendom als een exportartikel van het Westen zou kunnen brandmerken. Dat is één kant van de zaak maar het is gemakkelijk te raden, dat de regering ook niet veel lust heeft om zich te storten in een zaak, die binnenslands en binnenskamers gebleken is heel wat haken en ogen te hebben. De NOVIB (Nederlandse organisatie voor internationale bijstand) heeft er al eens flink ruzie over gemaakt en de minister bleek zich dat nog heel goed te herinneren. Daarmee is het r.k. initiatief weer voor een jaar van de baan.

Voor ons besef gaat het hierbij toch nog om iets anders en de bezwaren van de zending zullen ook ongetwijfeld in deze richting gaan. Belangrijker dan de binnenlandse verwikkelingen en de eventuele reacties in het zendingsgebied is de vrijheid van het Evangelie. Het kan niet op staatskosten worden gebracht (de geestelijke verzorging van de militairen op staatskosten is er het beste bewijs van), want daarmee is bij uitsluiting de gemeente van Christus belast. Wanneer zij voor haar zendingsarbeid apparaten opbouwt, die geld kosten, dan is dat uitsluitend haar zaak en het zou een denaturatie van haar roeping zijn, wanneer zij daarvoor bij de staat aan zou kloppen.

Ook lijkt het mij niet juist om de problemen zodanig te vereenvoudigen, dat de arbeid van ontwikkeling en verbetering door de zending wordt losgelaten en afgestaan aan andere organisaties of overheidsinstanties. Het mag waar zijn, dat deze het soms beter kunnen dan de zending, maar het zou niet goed zijn, wanneer de zending zich liet terugdringen tot het zg. geestelijke terrein en de zorg voor de zg. wereldse zaken aan anderen overliet. Dat zou onvermijdelijk tot gevolg hebben, dat de volken, die wij dit Evangelie zouden brengen, wel tot de conclusie moeten komen, dat het sociale en culturele leven buiten de heerschappij van Jezus Christus ligt. En dat is een ernstige miskenning van Jezus' aanspraak op heerschappij over het gehele leven.

J. R.

gemeenteberichten

SCHEVENINGEN - (W. Z.) Sinds wij de laatste keer iets van ons lieten horen, is er in onze kleine gemeente weer heel wat gebeurd.
De vakantieperiode hebben we afgesloten met een gezamenlijk uitstapje van gemeente en vrienden; we hadden met bijna honderd personen een heel fijne dag, een dag van gemeenschap. Door het stralende weer hebben we ook buitengewoon genoten van Gods wondermooie natuur, met de vele afwisseling, die ons landje geeft.
Met vernieuwde toewijding konden we aan het winter- en najaarswerk beginnen.
De wekelijkse evangelisatiearbeid op vrijdagavond wordt krachtiger aangepakt; verschillende sprekers worden regelmatig uitgenodigd om mee te werken, evenals zangers of zangkoren. Het aantal bezoekers neemt dan ook toe.

De zondagmiddag zang- en getuigenis-diensten in de openlucht konden tot oktober iedere zondag gehouden worden en hoefden niet één keer door de regen, die deze zomer toch overvloedig gevallen is, afgelast te worden. Hoewel dit werk gedurende de wintermaanden gestaakt moet worden, zijn er toch weer plannen om ook in de komende tijd op straat het Woord zingende uit te dragen.

In de zondagsdiensten worden we steeds gezegend en gesterkt. De eerste zondag na de vakantie waren we er getuige van dat de Heer voortgaat Zijn gemeente te bouwen, toen een jonge zuster op haar belijdenis van het geloof in Jezus Christus werd gedoopt.

Een andere zuster echter werd door de Heer thuis gehaald, n.l. zuster Blenkers, die al lange tijd in „Tabitha" verpleegd was, nadat ze uit Hengelo tot ons was overgekomen.

DOKKUM - (J. Z.) Elf november was voor onze kleine gemeente een blijde dag. Twee jonge broeders, kinderen van leden onzer gemeente, hadden in de afgelopen weken de begeerte kenbaar gemaakt, door de doop in de gemeente te willen worden opgenomen.
Onze voorganger, ds H. Ploeger, had tot tekst van overdenking voor deze morgendienst gekozen Hand 2 : 41 en beklemtoonde in een duidelijke prediking, dat een ieder die gelooft in Jezus Christus, ook gedoopt moet worden.
Na de prediking vond de doopsbediening plaats en daalden de beide broeders af in het watergraf om met Christus weder op te staan.
Bij de daaropvolgende avondmaalsdienst werden de nieuwe leden bij monde van br. ouderling Tj. Sipma, een hartelijk welkom in de gemeente toegeroepen en werd hun een doopkaart ter herinnering aangeboden.
Versterkt in het geloof en wetende dat de Heer niet laat varen het werk Zijner handen gingen wij huiswaarts, met de bede in ons hart dat wij spoedig weer een dergelijke dienst mochten beleven.
's Avonds kwamen we weer bijeen, nu in een evangelisatie-samenkomst. Wederom mocht onze voorganger voor een goed bezet kerkgebouw spreken over de grote Liefde van God voor zondaren en stelde hij aan de aanwezigen de ernstige vraag: „Wat wilt gij doen met Jezus?"
Muzikale medewerking verleende de chr. muziekvereniging „Oranje". Het was een fijne samenkomst en Gods Geest was in ons midden.
Zo gaan wij als kleine gemeente biddend voorwaarts, verwachtend de zegen van onzen Heer.

EINDHOVEN - (Ph. K.). Opnieuw heeft onze gemeente een blijde dag ervaren, toen we op 4 november jl. getuigen mochten zijn van vier jonge zusters en één broeder, die zich lieten dopen.
In een vorig gemeentebericht mochten wij U opmerkzaam maken, dat hier in Eindhoven iets gaande is.
Het is hier in het Zuiden een merkwaardig verschijnsel, dat zovele „buitenstaanders" onze diensten bezoeken en gegrepen worden door het eenvoudige, maar indringend getuigenis van de doop.
Er zijn duidelijke en aanwijsbare tekenen van de werking van de Heilige Geest. Vele jonge mensen geven zich over aan de Heer Jezus. Voor de volgende doopdienst hebben tot heden weer acht mensen de wens te kennen gegeven om gedoopt te worden.
Dit alles mogen we zien als een vrucht van de blijde boodschap die vooral de laatste weken op de bijbelklas aan jonge mensen is doorgegeven. Hier wordt veelal ook gewezen op de ernstige tijden waarin we leven, zodat dit de jonge mensen tot nadenken stemt.
Op 28 oktober jl. mochten we br ds H. van der Werf in ons midden hebben, om leiding te geven aan een evangelisatieweekend, met het zegenrijke gevolg, dat ook hier mensen behouden zijn geworden. Zijn Woord keert niet ledig weder!
Tijdens de doopdienst werd in de prediking het accent gelegd op het wonder van de bekering en de wedergeboorte, naar aanleiding van Hand. 9, Paulus' bekering op de weg naar Damascus.
Er was veel aandacht in de kerk en na de dienst werden bij de viering van het avondmaal door br De Jonge, op zijn eigen originele wijze, de nieuwe leden welkom geheten in de gemeente.

GRONINGEN-N. (M. S.) Voor het eerst hielden we in „eigen huis"een „appèlweek". Dienende broeders van elders brachten op duidelijke en indringende wijze de aloude tijding. Het appèl was zowel naar buiten als naar binnen gericht. Er is gestrooid en gezaaid, er mocht ook geoogst worden. Een jong echtpaar wist zich het eigendom van de Heer en wenste ook tot de gemeente toe te treden. 2000 interieurfoto's van ons mooie gebouw

met aan de keerzijde een hartelijke uitnodiging, gaven mede bekendheid aan deze aktie. Een filmavond met muzikale en vokale omlijsting kompleteerde het geheel. Moge Gods zegen rusten op de pogingen, door de gemeente ook op deze wijze ondernomen.

Dankbaar mogen we melden dat de arbeid der gemeente een gezegende voortgang heeft. Zondag 28 oktober vierden we met de zondagsscholen een oogstdankfeest. De kinderen brachten fleurige fruitschaaltjes mee, terwijl vele ouderen voor bloemen hadden gezorgd. Het was een kleurig en geurig geheel. Na de dienst brachten jong en oud bloemen en vruchten naar diverse ziekenhuizen en inrichting, naar zieken en ouderen in en buiten de gemeente.

Zondag 4 november was ons gebouw tot in alle hoeken bezet. De hall was zelfs volgestouwd met stoelen om de grote schare een zitplaats te kunnen bieden. Het was een waar feest getuige te zijn van de doop van 5 zusters en broeders. Hun geloofsbelijdenis werd bevestigd in de doop. Een hartelijk welkom werd hen toegeroepen bij de viering van het avondmaal.

Het jeugdwerk beleeft een periode van grote bloei. Een 120 tal jongeren vult 's zondagsavonds ons gebouw en ook in onze diensten zien we veel van hen van wie wordt beweerd dat hen de toekomst is.

In de welvaart van deze tijd deelt ook het gemeentekoor „Jubilate Deo". Hoewel nog geen 2 jaar oud telt het ongeveer 70 leden, maar wat belangrijker is en waardevoller dan jeugd en ledental, is de verbondenheid aan gemeente en haar arbeid.

Een gehouden gemeenschapsavond bewees dat we nauwelijks voldoende zaalruimte hiervoor beschikbaar hebben, zo groot was de belangstelling. Reklame hiervoor kunnen we ons niet veroorloven, wat zeker te betreuren is. Eenvoudig van opzet, een simpel programma, maar een hartverwarmende zaak.

Bij de vreugde van de arbeid is er ook het verdriet. Ziekte en dood werpen hun slagschaduwen ook over het erf der gemeente. Dat èn vreugd èn verdriet ons maar dicht bij elkaar houde of brenge, maar bovenal bij Hem Wiens eigendom wij zijn.

EMMEN - (D. M.) In korte tijd beleefde onze gemeente twee feestdagen, want zo is het nog altijd als wij doopdiensten hebben. De eerste was op 7 oktober jl. toen er twee zusters en een jonge broeder gedoopt werden.

En de tweede op 4 november: acht broeders en zusters mochten wij in het doopvont zien afdalen.

Onze kerk was nog nooit zo vol geweest, enkelen moesten zelfs teleurgesteld worden.

Het tekstwoord „Met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis" vond ook bij de zeer vele vreemden die er waren een aandachtig gehoor. In dit gedeelte uit Rom. 10 komt zo duidelijk naar voren, dat geloven en belijden onafscheidelijk aan elkaar verbonden zijn, hetgeen door spreker met enkele treffende voorbeelden werd duidelijk gemaakt.

Hierna zongen de doopkandidaten als antwoord op hun belijdenis staande voor het doopvont lied 537 „De Heer is mijn licht en Zijn liefde is mijn steun!"

Bij het avondmaal dat volgde werden de jonge leden welkom geheten door ouderling Van Oosten die het voorrecht had zijn eigen zoon als broeder te begroeten.

Deze dienst werd besloten met lied 563 „'k Zal eens mijn Heiland in heerlijkheid zien" en het blijde vooruitzicht dat over 14 dagen andermaal een doopdienst zal plaats vinden. Dan van een drietal doopkandidaten uit Klazienaveen. In deze dienst zal onze tweede voorganger, ds C. de Jong te Klazienaveen voorgaan.

EMMER-ERFSCHEIDENVEEN - (H. Sj.) Het is al weer enige tijd geleden, dat er een bericht uit onze gemeente verscheen. Maar ook in die tijd heeft de arbeid gestadig plaats gevonden. In de zomer werd iedere zondagavond een openluchtsamenkomst gehouden op verschillende plaatsen in ons dorp. De Boodschap des Heils werd door getuigenis en lied, waarin een zang- en mannenkoor meewerkten, onder leiding van onze voorganger, doorgegeven. De opkomsten waren flink, zodat vele buitenstaanders bereikt werden. Voor de zondagsdiensten is ook goede belangstelling; de kerk is altijd goed bezet. Al deze zegeningen die wij ontvangen, stemmen ons tot grote dankbaarheid. In het winterwerk, dat al weer is begonnen, zijn ook grote zegeningen ons deel.

Zondagavond 14 oktober jl. werd een evangelisatie-samenkomst gehouden; hiervoor was br ds M. de Jong uit Enschede in ons midden. Door deze broeder werd een krachtige boodschap van de liefde en verlossing van onze Heer doorgegeven. Gods geest werkte kennelijk in ons midden. Op de uitnodiging mochten we vruchten aanschouwen. Tijdens de samenkomst kwamen vier jonge zusters en één jonge broeder tot volle overgave en gaven hun hart aan Jezus.

Zondagavond 28 oktober jl. was hier een zangdienst die werd verzorgd door de baptisten-evangelisatiekoren van Westerhaar en Vroomshoop, die hier te gast waren.

Deze zangkoren gaven een programma van schone liederen en machtige getuigenissen ten beste. Hier was de belangstelling ook groot; de kerk was stampvol. Het was een goede en gezegende avond. Onze voorganger dankte de koren voor hun medewerking en gezamenlijk werd God dank gebracht met het zingen van: „'k Wil U, o God mijn dank betalen".

Zondagmorgen 4 november werden er in de morgendienst drie jonge zusters en een jonge broeder op hun belijdenis gedoopt. De belangstelling was overweldigend groot. In alle hoeken van de kerk werden stoelen gezet en nog moest het aangrenzende lokaal worden ingeschakeld om ieder een plaats te bezorgen.

Het was een indrukwekkend ogenblik, toen deze broeder en zusters de gestelde vragen van de voorganger met „ja" beantwoordden, neerknielden, door de voorganger in gebed werden opgedragen en de grote schare hen de zegenbede „Dat 's Heren zegen op U daal" toezong.

's Avonds werd het avondmaal gevierd, waaraan door vele broeders en zusters werd deelgenomen.

De nieuwe leden werden namens de gemeente door ouderling br C. Bos toegesproken en welkom geheten.

Geve de Heer, daar er nu grote onrust en dreiging onder de volken heerst, dat nog velen de toevlucht tot Hem mogen nemen en de ware vrede mogen ontvangen.

Radio - uitzending

De morgenwijding op dinsdag 20 november van 9.40-9.55 uur voor de AVRO (Hilversum II) zal worden verzorgd door ds B. Posthumus te Rotterdam-Zuid.

Orde van dienst:

Inleidend orgelspel.
Schriftlezing: Psalm 103 : 6-18.
Onderwerp: „God kent U!" (Ps. 103 : 14a).
Zingen Gezang 113 : 2, 3 en 4.
Gezongen wordt uit de nieuwe bundel van de Ned. Herv. Kerk.

Tienduizend méér en minder

De bel voor de laatste ronde moet nog eens geluid worden, want in de tellingen die in „Nader Bezien" in het vorige nummer voorkwamen komen twee ernstige fouten voor. Er is in oktober geen zestienduizend gulden binnengekomen, maar zès.
En daarom moet er in de beide laatste maanden van het jaar geen vierentwintig, maar vierendertig gulden op giro 9260 binnenstromen.
f 16.000,— in oktober gaf moed voor f 24.000,— in november en december. Hoe moet het nu? Geeft een bedrag van f 6000,— in oktober u moed voor f 34.000,— in november en december?
Daarom luiden we de bel voor de laatste ronde nog eens; en nu twee keer zo lang en zo luid.
Gemeenten, let op uw zaak!

J. R.

18 nov. kerkbouwzondag

Weet U wel wat *U.B.S.* precies betekent? Die drie letters willen zeggen: *Unie-gemeenten Bouwen Samen!*

Dat hebben zij in het verleden wáár gemaakt. Dat zullen zij ook in de toekomst blijven waar maken. Want ons bouwfront vraagt nog een enorme krachtsinspanning, die slechts in een nauwe samenwerking met elkaar volbracht kan worden.

Laat de „kerkbouwzondag" met de kerkbouwcollecte, voor het „10 ct.-fonds" of voor het „kerkbouwjaar", een teken zijn van onze verbondenheid in ons kerkbouwprogramma.

Giro 1505 t.n.v. De Unie-Bouwstichting, Dalweg 77 te Arnhem.

Met hartelijke groet,
G. Brongers

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

DRS D. SLORT OVER

Het nieuwe verbond

(Jer. 31 : 31-34)

Jeremia is de man, die over het nieuwe verbond geprofeteerd heeft. Daarmede bereikt de profetie het hoogtepunt, geen ander vóór noch ná Jeremia heeft zulk een woord gesproken. Wij hebben op het oog: Jer. 31 : 31-34, een **belofte.** Deze woorden komen voor in het zgn. **Troostboek voor Efraïm,** dat hoofdstuk 30 en 31 omvat. De profetie wordt ingeleid met de woorden: „Zie, de dagen komen. ." Profetie heeft dus met de toekomst te maken, ofschoon niet uitsluitend met de toekomst. De eigenlijke inhoud luidt: „**Ik** zal een nieuw verbond sluiten." Degene, die het verbond sluit is de Here zelf. Van Hem ging het uit. Hier blijkt het bizondere. In de regel wordt een verbond wederzijds gesloten, zijn er twee partners. Wanneer het gaat over het grote heil dat God geeft, wordt wel de menselijke taal gebruikt en van een verbond gesproken, doch hier is in eigenlijke zin het verbond niet wederkerig gesloten, maar God Zelf, sluit het verbond.

„Ik zal een nieuw verbond sluiten." De Here komt niet terug op een oud verbond en zegt niet: Ik zal weder aan Mijn eens gegeven verbond denken," maar: „Ik zal een **nieuw** verbond sluiten." De grote vraag is: Waarin bestaat nu het wezenlijke nieuwe? **Het oude verbond was gebroken.** We lezen in vs 32:

„Niet zoals het verbond, dat Ik met hun vaderen gesloten heb ten dage dat Ik hen bij de hand nam, om hen uit het land Egypte te leiden: mijn verbond, dat zij verbroken hebben, hoewel Ik heer over hen ben, luidt het woord des Heeren".

Het oude verbond berustte op Gods heilsdaad, nl. de verlossing der kinderen Israëls uit Egypte. Daardoor is Hij de Heer geworden!! Het oude verbond berustte dus (evenals het nieuwe) op Gods heilsdaad. Wij kunnen dan ook niet zonder meer, als een zwart-wit schema zeggen: het oude verbond is wet en het nieuwe is genade. God vatte in het oude verbond, Israël bij de hand. Dat is een uiting van liefde, zoals ons Hosea leert: „Toen Israël een kind was, heb Ik het liefgehad, en uit Egypte heb Ik mijn zoon geroepen", (11 : 1).

Het oude verbond was geheel verbroken en er wordt niets ondernomen om Israël weer tot het oude terug te brengen. Dat nieuwe verbond komt niet terstond achter het oude aan. Jeremia ziet het nieuwe als iets toekomstigs. Hoe lang het nog duren zou, zegt de tekst niet.

Met het oude verbond, wordt gedoeld op de wetgeving op de Sinaï. Wel heeft het volk geroepen: „al deze woorden, die de Here gesproken heeft, zullen wij doen"; (Ex. 24 : 3), doch de praktijk was anders. Paulus vraagt dan ook (Rom. 2 : 13) „Die op de wet roemt, onteert gij God door de overtreding der wet?" Een vraag, die met „ja" beantwoord wordt. Zo is het verbond gebroken.

Hoe staat het met **het nieuwe verbond, kan dat ook gebroken worden?** Meestal wordt geleerd, dat het nieuwe verbond niet te breken is. Doch wat doen we dan met Hebr. 10 : 28 en 29? In de Hebreeën brief wordt aangetoond, dat het nieuwe verbond meerdere heerlijkheid heeft dan het oude verbond, maar tevens wordt vastgesteld, dat het nieuwe verbond dan ook groter verantwoordelijkheid oplegt, er is zelfs sprake van **zwaardere straf.** Dat wil zeggen, dat men ook het nieuwe verbond kan overtreden. We kunnen dus **niet zeggen: dat oude verbond is breekbaar, het nieuwe is onbreekbaar.**

Is het onderscheid gelegen in het feit, dat in het oude verbond de wet op stenen tafelen werd gegeven en in het nieuwe, de wet in het hart geschreven werd? Kunnen we zeggen: bij het oude verbond is alles uitwendig - bij het nieuwe verbond is alles inwendig? Was er dan in het oude verbond enkel „uitwendige" godsdienst en geen dienen van God met het hart? - Zo mogen we de verhouding ook niet stellen. Ook onder het oude verbond waren er, die God dienden met geheel hun hart. Denk aan Jozua: „ik en mijn huis, wij zullen den Here dienen!" Toch bedoelt onze tekst een tegenstelling te geven, er is verschil tussen oud en nieuw! Dit verschil mag niet verdoezeld worden. In Jer. 31 : 33 wordt als **de kern** aangeduid het feit: „dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: kent de Here; want zij allen zullen Mij kennen, van den kleinste tot den grootste onder hen" Op een geheel andere wijze zal de wil des Heren gedaan worden. In de oude bedeling, onder het Sinaï-verbond, werd alles precies voorgeschreven en geboden. De één sprak tot de ander, de één leerde de ander, telkens werd gezegd, dat zó doen en dat zó. Paulus noemt dat, de „dienstknecht"-gestalte. Maar in het nieuwe verbond is het anders.

In het hart heeft God Zijn wet geschreven. De dienstknecht maakt plaats voor de zoon aan wie niet ieder ogenblik gezegd moet worden: nu dìt en straks dàt doen. **De zoon kent de wil van zijn vader!** In het nieuwe verbond staat men onder de drang van de Heilige Geest. De wet in het hart geschreven is dan niet meer een verzameling van geboden en verboden, maar de wet is dan wat het woord eigenlijk betekent: „onderwijzing", die in het hart is opgenomen. Men heeft kennis aan Gods wil, men is daarin onderwezen. De apostel Johannes zegt: „ge hebt niet van node, dat iemand u lere", immers de Heilige Geest, - de zalving - leert hen.

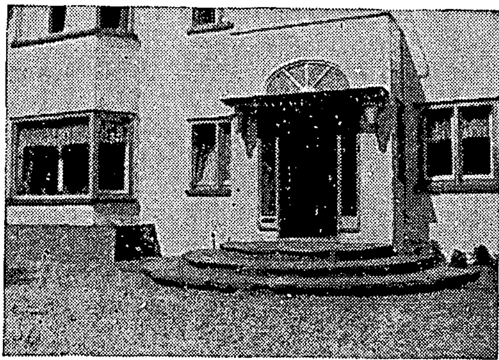
Tenslotte is er in het nieuwe verbond, **de belofte van vergeving.** „Ik zal hun ongerechtigheden vergeven en hun zonde niet meer gedenken". Was er in het oude verbond geen vergeving? Sprak David er niet van: „welgelukzalig de man, wiens zonden vergeven zijn?" en de psalmist: „zover het oosten is van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons?" (Ps. 103 : 12). Toch was deze vergeving in het oude verbond „een gave vooruit", een voorschot, dat reeds uitgekeerd werd van de erfenis, voordat de testamentmaker gestorven was (Hebr 9 : 15vv).

In het oude verbond keek men steeds vooruit, naar Hem, Die komen zou. In Christus komt het nieuwe verbond. Daar is de vervulling. In Zijn volbracht werk ligt de vergeving en de vernieuwing van het hart van de mens. Het nieuwe verbond is er door Zijn bloed. Bij het avondmaal sprak de Heer: „deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed" - Het nieuwe verbond is gegrond op Gods heilsdaad: het sterven en de opstanding van onzen Heer! Een grotere verlossing dan die in het oude verbond, waar het ging om de verlossing van alleen Israël uit Egypte. De heilsdaad waarop het nieuwe verbond is gegrond omvat de gehele wereld, alle volken, is niet tot Israel beperkt. Het avondmaal wijst op de gemeente van Jezus Christus. Toch heeft het nieuwe verbond nog een heerlijker vervulling te wachten, d.w.z. een voleinding: eens zullen allen Hem kennen! Eens buigt zich ook alles voor Jezus in 't stof!! Eens zal elke knie zich voor Hem buigen: Israël mèt de volken. Dan zal Gods wil geschieden gelijk is in de hemel, alzo ook op de aarde. Dan is àlles nieuw! Dat is de **voleinding,** nà de **vervulling** en nà de **belofte.**

Godsdienst in Rusland

Op het dez zomer gehouden congres van baptisten in Oslo, waar vertegenwoordigers van 24,5 miljoen baptisten over de gehele wereld bijeen waren, werd een sterke groei van de gemeenten bericht, met name in de Sowjet-Unie. Jaarlijks worden daar 8000 volwassenen gedoopt, terwijl 20% van de russische baptisten tussen 18 en 30 jaar is. In een bericht van de 7e Mennonieten (doopsgezinden) Wereldconferentie werd medegedeeld, dat er nu 45.000 doopsgezinden in Rusland zijn. Dit is ongeveer **een tiende van** het totale wereld-litmaatschap. Ter conferentie waren echter geen afgevaardigden uit de Sowjet-Unie verschenen, omdat zij geen verlof hadden ontvangen hun land te verlaten, aldus weet „Het Parool" te berichten.

Van de Vinkenhof

Het werk gaat voort

Na alle vriendelijke woorden, die in ons blad gewijd zijn zowel aan mijn voorganger dr Kiwiet als aan mij, is het een genoegen nu zelf met u kontakt op te nemen. Van deze gelegenheid willen we graag gebruik maken, om de velen, die op de een of andere wijze hun medeleven hebben getoond en hun goede zegenwensen hebben uitgesproken, heel hartelijk te danken. Het is een enorme overgang, om van voorganger van een gemeente te komen in de dienst van onze gehele gemeenschap, zoals deze op onze Centra wordt vervuld. Na ruim zestien jaren dagelijks te hebben meegeleefd met het wel en wee van eigen gemeenteleden is het heel iets anders om aan een steeds wisselende gemeenschap van studenten, gasten en kampers deel te krijgen. In plaats van het huisbezoek aan de leden, komt het ontvangen van bezoekers in onze centra. De prediking op dezelfde kansel wordt vervangen door de diensten in de verschillende gemeenten, waarvoor we ons nu mogen geven. Het stimuleren en leiden van eigen gemeentelijke arbeid gaat over in het beschikbaar zijn voor al onze gemeenten. Zo zijn er nog meer facetten te noemen, maar het is duidelijk, dat de zorg en het werk niet minder, maar eerder meer zullen worden. Daarbij is de zegen van de Heer onmisbaar en de medewerking van u allen nodig en met blijdschap zullen we dan deze taak verrichten.

Per 1 november is deze nieuwe dienst dus gedeeltelijk begonnen. Het inwerken is een inspannende bezigheid, maar vele bereidwillige helpers en helpsters geven daarin aanzienlijke verlichting. De staf van onze Centra komt alle lof toe voor het vele, dat gebeurd is en met geloof en verwachting zetten we als een team dit werk voort, waartoe de Heer onze gemeenschap riep.

Het is plezierig, om hier nu allereerst melding te maken van sprekende tekenen van liefde, zoals onze centra die na de laatste verantwoording in juli j.l. hebben ervaren gedurende de zomertijd. Hieronder is de nieuwe inbreng van onze vele vrienden tot en met augustus opgetekend. We komen hier spoedig terug met verdere berichten en groeten u allen hartelijk.

W. H. te G. f 5,-; G. H te G. f 10,-; L. H, M, te S. f 5,-; H. K. te H. f 20,-; C. G. te A, f 5,-; S. G. te A. f 5,-; W. d. B. te G, f 5,-; H. K. te H. f 25,-; D. W. te S. f 10,-; K. V. te A, f 10,-; T. W. v. d. W. te S. f 100,-; kampen 4e week De Vinkenhof f 27,37; H. N. te E. f 3,-; N. N. te H. f 1,-; N. N. te L. f 5,-; kamp 4A De Vinkenhof f 17,50; Kampen 4B en 4C De Vinkenhof f 11,60; kampen 5e week De Vinkenhof f 20,62; kampen 4e en 5e week De Moraine f 68,58; kamp 1A Renderloo f 8,80; kampen 4e week Renderloo f 59,30; kampen 5e week Renderloo f 42,88; F. H. R. G. te Z. f 10,-; J. B. te H. f 2,50; fam. V. te H. f 10,-; M. J. t. B. te H. f 3,-; M. v. d. B. Jr. te L. f 5,-; Gemeente Sneek f 127,20; Gemeente Amsterdam-W/N en Zaandam f 33,76; G. v. Z.-K. te U. f 31,-; kampen 6e week Renderloo f 78,82; T. v. d. B. te U. f 0,25,-; H. J. te U. f 2,-; J. J. te U. f 2,50; L. C. F. te U. f 0,25; A. v. d. H. te U. f 2,75; G. W. v. d. H. te U. f 1,-; Fam K. te U. f 0,50; M. K. te U. f 0,25; Fam A. te U. f 1,-; H. d. W. te U. f 1,-; Fam H. te B. f 1,-.

Hartelijk dank!

J. Broertjes

UIT ONS UNIE-BUREAU

Op de dag na de verschijning van dit nummer komt de unie-commissie in een extra vergadering bijeen. Zoals u zich uit voorgaande berichten „uit ons unie-bureau" zult herinneren is deze extra vergadering belegd, omdat een paar vraagstukken aan de orde zijn, waarover de unie-commissie zich nader wil bezinnen met het oog op haar beleid in deze. Maar omdat mogelijk niet ieder het zich zal herinneren, wil ik ze nog graag weer in het kort noemen. Het is de vraag naar de nadere relatie, misschien zelfs combinatie tussen de hulpverlening en de zending; ligt hier een verhouding zoals tussen woord en daad? Verder is er de verhouding tussen de unie en de oecumene; zal de bezinning hierop een zuivering van gevoelens en verheldering van gedachten brengen, die deze verhouding tot klaarheid brengt? Tenslotte is er de interne unie-organisatie, waarover de „commissie van 5" rapporteerde aan de unie-commissie en de gemeenten in opdracht van de algemene vergadering der unie. De studies, die aan deze vraagstukken zijn gewijd, komen in deze extra unie-commissie-vergadering ter tafel. U begrijpt allen, broeders en zusters, dat de vergaderende broeders uw voorbede zeer behoeven, opdat in al deze vraagstukken de rechte weg gezien en bewandeld wordt, die tot heil van onze gemeenten en tot lof van onze Heer dient!

De zondag na het verschijnen van dit nummer is de *„Kerkbouwzondag."* Door deze zondag zal nog eens speciaal de kerkbouw, van zo grote betekenis voor de versteviging van onze gemeenten en het uitdragen van het heerlijk evangelie, geaccentueerd worden. Graag zullen onze gemeenten overeenkomstig het levensbelang daarvan voor onze groeiende en komende gemeenten hun beste beentje voor zetten om mee naar aanleiding van de kerkbouwzondag een stimulans te hebben voor een inspannende laatste ronde ter afsluiting van dit kerkbouwjaar. Dit begon met het UUR X. Laat het afgesloten worden met royale daden van dank, die een financiële basis leggen voor komende kerkbouw!

De 15e november is gepasseerd. Het is gebleken, dat deze datum wat te vroeg was voor afsluiting van de inschrijving op de cursus „practische gemeentekunde" die op 12 januari a.s. begint. Ach, ja, 12 januari ligt ook nog een eind weg. Maar de commissie voor dienstbetoon en vorming moet toch wel tijdig inzicht hebben in het aantal deelnemers aan de verschillende distr.-cursussen. De termijn van inschrijving is echter een maand verschoven. Men heeft dus nu gelegenheid tot 15 december om in te schrijven voor deze cursus, die op acht zaterdagnamiddagen wordt gehouden. Het cursusboek wordt midden december aan de cursisten toegezonden; de kosten daarvan zijn nu ook bekend: *f* 2,-. Mag ik doorgeven, wat in een bepaalde plaats, waar een cursus gehouden zal worden, door de uit die plaats deelnemende cursisten gepland is? *Om mét de andere cursisten uit de omringende gemeenten, samen de reiskosten te dragen!* Een fijn idee ter navolging!

T. Jansma.

1962 = kerkbouwjaar

18 november = kerkbouwzondag

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 23 november 1962 Jaargang 79 Nr. 3654

Wie beschikt over leven en dood?

Het lijdt geen twijfel: Het „Softenon-proces", dezer dagen in Luik gevoerd, zal heel wat tongen los maken en heel wat diskussies ontketenen over de vraag of een mens onder bepaalde omstandigheden al of niet het recht heeft het leven van een medemens te beeindigen, teneinde onpeilbaar leed te voorkomen of te bekorten.

De belgische jury die met dit ontzaglijk moeilijke vraagstuk te maken kreeg en er zeker niet op berekend was het in zijn geheel te overzien, heeft de beschuldigden vrijgesproken; de rechter heeft de uitspraak geeerbiedigd, in het midden latend of hij die uitspraak al of niet juist vond, en de beschuldigden de vrijheid doen hergeven.

In ons land heeft in de Tweede Kamer mr. Baeten met klem en bewogenheid gewaarschuwd tegen een rechtspleging die tolereert wat nu in België gebeurd is, al ligt aan deze daad dan ook werkelijk menselijk meedogen ten grondslag.

Intussen deelt de dagbladpers mee, dat een rotterdamse huismoeder een aktiekomité in het leven heeft geroepen dat tot taak zal hebben er naar te streven dat aan de doktoren de wettelijke bevoegdheid zal worden toegekend om te beslissen over het al of niet in leven laten van een mismaakt geboren kind. De dokter zou (bij niet in leven laten) maar tegen de moeder moeten zeggen dat het kind doodgeboren is.

Verdere berichten maken er melding van dat reeds meer dan 1000 adhesiebetuigingen ontvangen zijn.

U ziet het, het Softenon-proces heeft iets losgemaakt dat bij meerderen reeds verborgen leefde.

Het is zinvol, naar aanleiding van het bovenstaande even te spreken over een aanverwant probleem, n.l. dat van de **euthanasie,** een woord dat vertaald kan worden met „goed sterven".

De „euthanasie" was reeds in de oudheid in de medische wereld bekend als de kunst om voor zichzelf of anderen die maatregelen te nemen welke het sterven kunnen verzachten.

Mijn encyclopedie vertelt mij dat in de laatste jaren in Amerika, maar ook in Nederland, gevallen zijn voorgekomen, **waarbij de arts aan het verlangen van de patient, om hem van het leven te beroven, was tegemoet gekomen.** Meestal wordt deze vorm van euthanasie toegepast bij patienten **die hevig lijden, of wier ziekte als ongeneeslijk wordt beschouwd.** Déze vorm van euthanasie, waarbij het niet gaat om het verzachten van het sterven, maar waarbij iemand opzettelijk (met eigen toestemming) „uit het lijden geholpen wordt", is niet door de wet gesanktioneerd. Bij de laatstbedoelde gevallen voldeed de arts aan het verlangen van de **patient zèlf,** terwijl in de Softenon-affaire de **ouders** beslisten over leven of dood van hun kind, dat geen stem in het kapittel had, noch kón hebben.

De rotterdamse huismoeder wil een **buitenstaander** - de arts - met deze beslissing belasten. Welk een verschrikkelijke verantwoordelijkheid. Kan een mens ooit overzien wat hij doet, wanneer hij leven in de knop vernietigt, al is die knop dan ook geschonden? Wat weet hij in het algemeen van het leven, en in het bijzonder van dat ene speciale leven af? Toch eigenlijk niets?

En is het kind wel absoluut eigendom van de ouders (zodat het recht om te beslissen toch enigermate gefundeerd is), óf is het hun alleen maar van Godswege **toevertrouwd** om het groot te brengen en klaar te maken voor het leven en het sterven, daarbij in het ouderschap Gód vertegenwoordigend?

Mogen we een kind - omdat we denken dat het niet gelukkig kan leven - „gelukkig" laten sterven? (euthanasie betekent ook: gelukkig sterven). Wanneer we van mening zijn dat geluk (en dat doorgaans zeer oppervlakkig en materialistisch opgevat) 't hoogste goed in het leven is, dan valt er iets voor te zeggen dat we die mensen die blijkbaar niet Glückfähig zijn, verlossen uit het leven, dat voor hen alleen maar doorlopend ongeluk zou betekenen. Is geluk echter - bijbels gezien - wel het hoogste? En als er geluk ervaren wordt, is dat dan niet veeleer een bijprodukt van ons leven in gemeenschap met God?

Wanneer wij mensen gaan beslissen over leven of dood, gaan wij dan niet zitten op de stoel van Hem, Wien alléén dit recht toekomt?

Als God uit ons leven en denken wegvalt, dan moeten we ergens zelf de plaats van God innemen, en die (verschrikkelijk moeilijke) beslissingen nemen, die we anders aan God zouden mogen overlaten, gelovend in Zijn wijsheid en liefde.

En waarvandaan halen we dan onze normen en maatstaven, aan de hand waarvan we beslissen zullen?

Af en toe maak je het mee dat (laten we zeggen) een vrouw tot God **bidt,** haar man spoedig uit zijn vreselijk lijden te verlossen. Dat is dan een gebed uit mededogen met de man die zo verschrikkelijk lijdt. Maar daarbij wordt aan God de beslissing gelaten.

Wat is het moeilijk om - als je je met een ontzettend moeilijk probleem niet tot God kunt wenden - klaar te komen met zulke grote levensvragen als waarom het hier (in de softenon-affaire) ging.

H. v. d. Werf.

In dit nummer

drie gemeenteberichten; een beschouwing over ons jeugdwerk, aan de vooravond van de NBJB-jaarvergaderingen; voorts enkele mededelingen en onze vaste rubrieken.

zand en zaad

Hou je vast, vriend V., verblijvend in het Zuiden en vijand van vreemde woorden, hier komt er één: syncretisme. Ik zou ook niet weten wat het woord voorstelt - het zou een nieuw synthetisch (alweer een indringer) wasmiddel kunnen zijn of een sekte - maar ik heb een boekje, dat mij helpt. Het betekent: samengroeiing, vermenging van verschillende (godsdienstige) opvattingen of van andere gedachten tot een geheel zonder innerlijke eenheid.

Dat woord zul je in de komende jaren nog wel eens tegen komen. Met name dan op godsdienstig terrein. Dat ligt voor de hand. Met de snelheid van straalvliegtuigen stormen de volken op elkaar toe en Oost en West ontmoeten elkaar als nooit tevoren. Vroeger was de wereld niet te overzien en men zegt dat de schepelingen onder Columbus bang werden van de wereld af te vallen toen ze al maar westwaarts voeren en geen land meer konden ontdekken. Die vrees was ongegrond, zeggen wij nu. Wij cirkelen om de aarde als een vlieg om een globe en groeten alle volken binnen een paar etmalen. In een handomdraai zitten we tussen negerstammen of dalen neer in het hart van kontinenten. Voor onze dagen legden schepen een paar havens van die werelddelen aan en het binnenland bleef een gesloten boek. Nu dringen we overal door en we vinden daar naast allerlei vormen van samenlevingen ook diverse godsdienstige overtuigingen. Miljoenen mensen buigen zich ter aarde in duizenden tempels en zenden daar hun gebeden op tot hun god of goden. Moeten we dat nu allemaal maar afdoen als volkomen fout, om niet te zeggen: goddeloos. Vinden we in die godsdiensten toch geen elementen, die we niet zonder meer van de tafel mogen vegen? Moeten we al deze uitingen van „vroomheid" niet voorzichtig terhand nemen en proberen of ze ergens passen in onze christelijke godsdienst? Zou het niet wenselijk zijn het waardevolle in deze godsdiensten bijelkaar te brengen en daaruit een geheel op te bouwen en er een soort Vredespaleis van te maken? Een tempel, waarin iedereen binnen kan gaan om te aanbidden? Zijn er misschien al mensen bezig met dit werk?

In een vergadering van de kommissie voor de wereldzending van de Lutherse Wereld-Federatie in Neuendettelsau sprak dr W. A. Visser 't Hooft, de sekretaris-generaal van de Wereldraad van Kerken over syncretisme. Het is duidelijk, dat èn die Wereldraad èn die Wereldfederatie op zulke dingen komen te spreken. Zij ontmoeten de andere wereld-godsdiensten. In het bericht, dat ik daarover las, stond: Maar al te vaak geven christenen de indruk, dat zij het christelijke geloof beschouwen als één van de godsdiensten, een onderdeel van het algemeen menselijk verschijnsel, dat men zich bezighoudt met het goddelijke. Zo komt men tot het standpunt, dat de religie universeel is en dat het christendom een van zijn uitingen is. En dat leidt weer tot syncretisme in het verlangen zo een godsdienst te vinden, die „denkt in de dimensies van één universele geschiedenis van de mensheid en zich beweegt op het niveau van het over heel de wereld op elkaar betrokken zijn van de mensen". Daartegenover pleitte dr Visser 't Hooft voor een „herontdekking (van het feit), dat het middelpunt van het christelijke geloof is dat Jezus Christus niet gekomen is om een bijdrage te leveren tot de godsdiensten die de mensheid bezit, maar dat in Hem God de wereld met Zichzelf verzoend heeft". Ieder onder ons zal zich verblijden over de klare taal die hier gesproken werd. Onder alle volken zijn er die God zoeken of zij Hem al tastende mogen vinden. In het hart van de mens is het onsterfelijk verlangen het geheim van het leven te vinden. Haast iedereen zoekt naar wat er achter ligt, achter dat wat hij ziet, ervaart. Heeft iemand niet eens gezegd, dat het kenmerkend verschil tussen de andere godsdiensten en het christendom dit is, dat overal ter wereld mensen naar God zoeken, maar dat de bijbel ons duidelijk maakt, dat God de mensen zoekt? Overal wil het denken der stervelingen opklimmen in de hemel, doorbreken naar wat achter het zienlijke is. Het bouwen van een toren eindigt niet. De mens kan niet anders. Maar ons is duidelijk geworden dat al dit zoeken niet leidt tot het vinden. Onze wijsheid heeft plotseling geen bouwmateriaal meer. Wij moeten terug tot de aarde en komen niet verder dan de te korte polsstok van de rede ons toestaat te springen. Wij vliegen wel, maar nooit de wereld van God binnen. De Almachtige trad uit Zijn wereld naar buiten, bij ons binnen en sedertdien geldt overal: doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats, waarop gij staat, is heilige grond. Alleen waar God staat, waar Christus is, is heilige grond, al is dat midden in een woestijn of bij de bron van Samaria.

Huizinga.

DRS D. SLORT OVER

De opname der gemeente (1)

In dit artikel willen we ons bezig houden met het de lezers bekende Schriftgedeelte I Thess. 4 : 13-18. We willen trachten te komen tot een uitleg daarvan. Er zijn over dit schriftgedeelte meerdere verklaringen in de loop der eeuwen gegeven.

Het zou te ver voeren als we deze de revue lieten passeren. Deze schriftplaats is in ander opzicht eenvoudig. Het gaat om 2 dingen: de vereniging met Christus, (het met de Heer zijn) en over de opwekking der doden. Over het lot van de niet-christenen geen woord, niets òver de verschillende tekenen, die aan de komst des Heren voorafgaan, niets over het oordeel.

Wat de gelovigen betreft worden allen gelijkgeschakeld. Die alreeds ontslapen zijn en zij die nog leven als Jezus wederkomt, zullen als één geheel de Heer tegemoet gaan en met den Heer wezen.

We noemden de opwekking der doden. Vanzelfsprekend denken we dan aan hèt hoofdstuk, dat over de opstanding der doden handelt nl. I Kor. 15. Zowel in I Kor. 15 als in I Thess. 4 gaat het over de opstanding der gelovigen, die teruggevoerd wordt tot de opstanding van Jezus Christus. Toch is er verschil. In I Kor. 15 wordt het ongeloof en de twijfel aan de opstanding bestreden. Hier gaat het over het geruststellen van christenen, die vrezen, dat de reeds ontslapenen achtergesteld zullen worden of in ieder geval wat tekort zullen komen als de komst van de Heer daar is. Paulus wil de gelovigen in I Thess. 4 vertroosten.

In I Kor. 15 ging het voornamelijk over de vragen, samenhangend met het opstandingslichaam, (I Kor. 15 : 35). Paulus spreekt dan over de verschillende soorten lichamen: „een natuurlijk en een geestelijk lichaam, een hemels en een aards lichaam". In *I Kor. 15* speelt daarom de verandering een rol. „Allen zullen wij *veranderd* worden, in een ondeelbaar ogenblik (I Kor. 15 : 51) terwijl we hier lezen van een „weggevoerd" worden.

Merkwaardig is dat Paulus elders „het met den Heer" zijn niet laat afhangen van de komst van Christus, maar dit „met Christus zijn" terstond bij het sterven laat aanvangen. Zo lezen we in Phil. 1 : 23 „ik verlang heen te gaan *en met Christus te zijn,* want dit is verreweg het beste". Ook in 2 Kor. 5 : 8 waar we lezen: „wij begeren te meer ons verblijf in het lichaam te verlaten *en bij den Heere onze intrek te nemen".*

De Thessalonisenzen-brief schijnt één van de eerste brieven te zijn die Paulus schreef. De Philippenzen één der laatsten.

„En ik hoorde een stem uit den hemel zeggen: Schrijf, zalig zijn de doden, die in den Here sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, dat zij rusten van hun moeiten, want hun werken volgen hen na," (Openb. 14 : 13).

Het is aanstaande zondag de laatste zondag van het kerkelijke jaar. De oudejaarsdag op de liturgische kalender. Vele christenen over heel de aarde worden op die dag door Schriftlezing en prediking bepaald bij hen die ons zijn voorgegaan.

Het is goed, dat de gemeente van Jezus Christus zich ervan bewust is, dat er een grote wolk van getuigen rondom is. Deze getuigen aanschouwen Hem in Wie zij geloofd hebben. Want: zalig de doden, die in den Here sterven. . . .

Beschaafde mensen omringen hun doden met piëteit: over de doden niets dan goeds. Menig grafrede is een stamelend of welsprekend getuigenis van deze doodscultus: Rust in vrede. . . .

Rust? Vrede?
„Hen, die buiten zijn, zal God oordelen". . . .

Christenen weten zich getroost door het Woord Gods dat beloofde: zalig zijn de doden, die in den Here stierven.
Zalig zijn zij. Behouden.
Niet op grond van hun werken, hoe verdienstelijk ook. Ook niet op grond van hun tijdens het leven aan de dag gelegde vroomheid. Maar omdat zij hun vertrouwen stelden op Heer. Want, de dood is verzwolgen in Christus' overwinning. Oók in het sterven zijn zij met Christus. Dat is verreweg het beste. Daarom: zalig zijn zij.
Voor hen die in Christus stierven was de dood geen noodlot, geen fataal moment. Hun sterven was géén passief ondergaan, een vermoeid instorten. Hun sterven was een gebeuren, een op Jezus Christus gericht gebeuren. Een zich-uitstrekken naar Hem.

Aan rustige wateren

zalig de doden . . . . .

Jezus Christus. Omdat zij Zijn eigendom waren, in leven en in sterven. Omdat zij ook in hun sterven in Christus waren, met Hem verbonden: één plant met Hem.

De dood kan in die verbondenheid met Christus geen verandering brengen. De dood scheidt hen niet van Jezus de

En nu zijn zij voor eeuwig met Hem, want Hij breidde zijn armen uit. Hij waakt over hen die in den Here gestorven zijn. Daarom: zalig zijn zij.

Door die wetenschap van het geloof laten we ons vertroosten. Natuurlijk is er verdriet bij hen die achterbleven. De lege plaats is er, schrijnend vaak. Wij kunnen elkaar zo moeilijk missen. Daarom wenen we. De dood is ons vijandig. De dood staat tegenover het leven. En wij zijn zo machteloos.
*Maar, christenen wenen als niet wenenden. Want, de tijd is kort, (1 Kor. 7 : 29, 30). **Jezus komt!** De zevende engel zal de laatste bazuin blazen en luide stemmen zullen in de hemel klinken:*

„Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan Zijn Gezalfde, en Hij zal als Koning heersen tot in alle eeuwigheden", (Openb. 11 : 15).

*Hij zal als koning heersen! Dan, bij de laatste bazuin zullen de doden onvergankelijk opgewekt **worden. Die van** Christus zijn zullen bij Zijn komst met onvergankelijkheid en onsterfelijkheid bekleed zijn. Dát is de toekomst van Gods volk.*
Daarom: weest getroost, want „zalig de doden, die in de Here sterven". Zij zijn en zullen zijn: mèt Jezus. En dát is het beste!

Sneek. *J. van Dam.*

Is er in het denken van Paulus een verandering gekomen? Er is onderscheid tussen het komen van de dood èn tussen het komen van de Heer. Dat zullen we in het oog moeten houden. Ook is er dit verschil, dat we in I Thess. 4 te maken hebben met het geheel (de gemeente of de gelovigen) terwijl het in de genoemde plaatsen (Phil. 1 : 23 en 2 Kor. 5 : 8) gaat over de *enkeling*, die tot de gemeente behoort. We merkten bij het begin reeds op, dat Paulus in I Thess. 4 niet spreekt over het lot der doden. In de 2e Thess. brief lezen we aangaande de ongelovigen, dat „ze verloren gaan" en dat ze „zullen boeten met een eeuwig verderf, ver van het aangezicht des Heeren", (2 Thess. 2 : 10, 1 : 9).

Tenslotte voor we overgaan tot het lezen van I Thess. 4 : 13-18 nog één opmerking. In dit schriftgedeelte is met geen enkel woord sprake van een opname der gemeente vóór de grote verdrukking. Of de Schrift dat elders leert is weer iets anders. Dat men deze gedachte vastgeknoopt heeft aan onze pericoop zal z'n oorzaak hebben in het feit, dat er een overeenkomst gezien wordt met Jes. 26 : 20. Daar wordt ook gehandeld over een „opstaan" van de doden. Daar is sprake van een zich verbergen, tot de gramschap over is (een bewaard worden voor de verdrukking) en een komen Gods: „want zie, de Here verlaat zijn plaats", om de ongerechtigheid der bewoners van de aarde aan hen te bezoeken".

Het gaat in I Thess. 4 om de *„komst des Heren"* d.w.z. om dingen, die daarmede verband houden. Reeds eerder in de brief was daarvan melding gemaakt, b.v. „zijn Zoon uit de hemelen verwachten" (1 : 10), „onberispelijk zijn in heiligheid voor onzen God en Vader *bij de komst van onzen Heer* Jezus met al zijn heiligen", (3 : 13). Er was blijkbaar enige onrust geweest over de gestorven christenen. De liefde drong er toe, aan die onrust een einde te maken. Die onrust leidde er zelfs toe, dat sommigen niet meer wilden werken. We beluisteren de toon der liefde in de aanvang van *vers 13* „doch wij willen u niet onkundig laten broeders, wat betreft hen, die ontslapen".... Wat Paulus ertoe gebracht heeft, over deze dingen te schrijven, is niet te zeggen. Zijn hem daarover vragen gesteld? Zo ja, dan zouden we verwachten, dat hij begon: aangaande degenen die ontslapen zijn. Mogelijk heeft Paulus door Timotheus van een en ander gehoord.

In de nieuwe vertaling staat de tegenwoordige tijd: *„die ontslapen"*, in deze toestand blijven ze totdat de Heer komt. In de dood zijn ze als degenen die slapen. In de oude vertaling lezen we van degenen *„die ontslapen zijn"*. Dan wordt aangeduid, dat ze in een slaaptoestand gekomen zijn, die nog voortduurt. Het verschil is te wijten aan het feit, dat beide lezingen in de handschriften voorkomen. Over deze ontslapenen gaat het nu in het bizonder.

Waarom deze bezorgdheid over de gestorvenen? Blijkbaar heeft men de komst van de Heer ieder ogenblik verwacht; daarbij kwam, dat men geloofde dat deze komst tegelijk inhield, deelhebben aan het Koninkrijk en de heerlijkheid, (2 : 12). Maar nu waren sommigen ontslapen, wat nu? Zullen zij dan niet in de heerlijkheid delen? Zullen ze gemist worden als de dag der heerlijkheid aanbreekt? En als de lezers van de brief nu ook eens stierven vóór de komst van de Heer?

Paulus stelt dat alle christenen aan het heil zullen **deelhebben.**

Wat de dood betreft, die is door Jezus overwonnen. Hij is gestorven en opgestaan. Heeft de apostel een bizondere openbaring ontvangen? (een woord des Heren?) De overlevenden zullen niets voor hebben boven de ontslapenen; hoe dat zal toegaan zeggen de verzen 16 en 17. Hoofdzaak is „met de Here zijn". In vers 18 doet Paulus dan een beroep op de gemeente.

(Wordt vervolgd).

RAAK HEM NOG EEN KEER!

Te Kaapstad hield men een vergadering om over de noodzakelijke reparatie van een kerk te spreken. Er werden plannen gemaakt om aan geld te komen. Iemand stond op en zei dat hij f 50,- zou bijdragen. Juist toen hij weer ging zitten viel er een stuk kalk op zijn hoofd. Direct stond hij weer op en zei dat hij zijn gave verhoogde tot f 500,-. Iemand reageerde toen met: „Halleluja Heer, raak hem nog een keer!"

Aan de vooravond van de N.B.J.B.-jaarvergaderingen

„Zitdag" van ons jeugdwerk

Op zaterdag 24 november worden de jaarvergaderingen van onze N.B.J.B. gehouden; in Zwolle, bedevaartplaats van vele baptisten. Evenals vorige jaren zullen afgevaardigden en bestuursleden zich verzamelen in de zalen van restaurant Suisse. De opzet van de N.B.J.B. brengt met zich mee, dat er druk moet worden vergaderd. Eerst komt 's morgens het Centraal Comité van de N.B.J.B. bijeen met de Jeugdraad. Daar komen dus de plaatselijke vertegenwoordigers van alle drie sectoren, zondagsschoolwerk, clubwerk en zondagavondwerk bijeen om te spreken over jaarstukken en om te luisteren naar toespraken. Vroeger was het Centraal Comité het hart van de N.B. J. B. en werden alle besluiten dáár genomen. De reorganisatie van 1953 of daaromtrent heeft van de N.B.J.B. bijna een federatie van verschillende centrales gemaakt, die elk een van de bovengenoemde sectoren behartigen. De Jeugdraad wordt dan ook niet door dit C.C., zoals het bij afkorting heet, gekozen maar komt indirect voort uit de verkiezingen, die op de jaarvergaderingen van de centrales worden gehouden. De raad van iedere centrale vaardigt twee van zijn leden af naar de Jeugdraad en de Unie-Commissie zorgt voor het zevende lid, zodat het getal èn heilig èn oneven is. Na de stamppot van f 3.50 (aldus de jaarstukken) beginnen 's middags gelijktijdig de jaarvergaderingen van de drie centrales, de Landelijke Zondagsschool-Centrale, de Jongens- en Meisjes-Centrale en de Rijpere Jeugd-Centrale. Op die jaarvergaderingen komt meer dan in het C.C. de werkelijke arbeid onder en van de jeugd aanbod.

Aflossing van een generatie

De agenda's van alle vergaderingen vermelden verkiezingen. - indirect als gevolg van deze verkiezingen - de Jeugdraad ingrijpend van samenstelling zal veranderen. Aftredend en niet herkiesbaar blijken te zijn de voorgangers *De Boer* (voorzitter), *Ploeger* (secretaris) en *Van Beek* (algemeen-adjunct). Zij hebben de laatste jaren het dagelijks bestuur van de Jeugdraad gevormd en met name de broeders De Boer en Ploeger hebben een reeks vân jaren in de N.B.J.B. gediend.

Met dit drietal verdwijnt een generatie uit de leiding van ons jeugdwerk. Jaren geleden stelde een afdeling aan het C.C. voor, dat jeugdraadsleden niet ouder dan 30 jaar mochten zijn. Dat voorstel kon geen genade vinden in de ogen van het parlement maar met deze drie voorgangers verdwijnt de generatie van de veertigers of daaromtrent om naar alle waarschijnlijkheid te worden opgevolgd door mensen van net of nog niet dertig. En uit de kandidatenlijsten blijkt, dat het aantal niet-voorgangers in de raden van de centrales weer groter zal worden. Dat acht ik een gunstige ontwikkeling. In ons jeugdwerk moeten ook in de landelijke leiding meer jongeren en meer niet-voorgangers betrokken worden. We kennen in ons werk zoiets als een „personeelsvraagstuk". Men kan op commissies afgeven maar ze zijn in ons landelijk werk onmisbaar en het is vaak moeilijk ze behoorlijk te „bemannen". Dat blijkt wel uit het feit, dat alle drie thans scheidende jeugdraadsleden reeds enige tijd in unieverband ook een commissie- of bestuurstaak hebben. Jong geleerd, oud gedaan, zegt het spreekwoord en dat geldt ook op dit gebied.

De ouderen uit de Jeugdraad gaan weg en jongeren nemen hun taak over. We mogen dankbaar zijn dat ze er zijn en zich voor dit werk geven. God zegene onze N.B.J.B. ook onder leiding van een nieuwe generatie leiders.

De Landelijke Zondagsschool-Centrale

Uit de stukken voor de diverse jaarvergaderingen willen we sectorsgewijze enkele van de meest belangrijke zaken naar voren halen en we beginnen met het werk onder de jongsten, de zondagsschool.

De secretaresse *Mej. H. Veenstra* schrijft in haar jaarverslag, dat voorbereidingen worden getroffen voor het samenstellen van een eigen rooster voor de vertelling. Dit natuurlijk op verzoek van de plaatselijke zondagsscholen. Verder wordt voorgesteld een commissie voor materiaalvoorziening in het leven te roepen, die tot taak zal hebben de materialen te leveren, die zijn afgestemd op onze eigen zondagsscholen. Beide ondernemingen wijzen er op, dat de leiders van het zondagsschoolwerk het nodig achten om eigen wegen te gaan naast de wegen van de Ned. Zondagsschool-Vereniging. Natuurlijk zal er wel samenwerking zijn en zal men wel van de mogelijkheden van deze grote organisatie profiteren maar het lijkt nodig te zijn het accent meer op het eigen werk te leggen. Daarmee heeft de L.Z.C. zich overigens een geweldige en omvangrijke taak gesteld en het getuigt van moed, dat zij deze aandurft zonder dat zij de beschikking heeft over een eigen vrijgestelde. Want haar valt niet meer dan één derde van een halve man toe, wanneer de half-time vormingsleider er zal zijn.... Ondertussen rekenen we er op, dat de leiders van de L.Z.C. aan Lucas 14 : 28 hebben gedacht.

De Jongens- en Meisjes-Centrale

Een kleine teruggang geeft de statistiek van dit werk te zien: van 1713 daalde in 1961 het aantal clubbezoekers tot 1542. Wellicht, onderstelt het jaarverslag, hebben deze jongeren de weg naar de tussenjeugdclubs gevonden, want in sommige afdelingen liggen de leeftijden van beide takken parallel.

In de jongens- en meisjesclubs raken opvoeding en evangelisatie elkaar; beide woorden zijn misschien niet helemaal correct om aan te duiden waar het hier om gaat. Diverse vormen van handenarbeid nemen tegenwoordig in allerlei vormings- en opvoedingswerk een bizonder grote plaats in. Misschien zijn wij er wel mee begonnen „om de jeugd bezig te houden" maar ik geloof dat ook onder ons de leiders van dit werk tot het besef gekomen zijn dat hun werk meer is dan alleen een aardige camouflage voor evangelisatiewerk en wel een reëel middel tot vorming en opvoeding van de jongens en meisjes. Wat is het prachtig, dat dit werk wordt gedaan in de sfeer van het Evangelie, zodat vorming en evangelisatie hier de kans krijgen als het ware één geheel te vormen. Maar ook: wat een moeilijke taak voor de leiders! Zij moeten in zichzelf voortduren die eenheid van geloof en leven ervaren om dit werk blijvend met vrucht en vreugde te kunnen doen.

In „Ons Kontakt" heeft deze arbeid een leidersorgaan, onder redactie van *Mej. G. van Veen* te Emmen. Het is goed verzorgd en breed opgezet, de middelen en mogelijkheden in aanmerking genomen. Wat kost zulk werk een tijd en energie van alle betrokkenen! We doen er goed aan ons wel te realiseren, dat er in ons landelijk jeugdwerk bizonder hard wordt gewerkt ten behoeve van de plaatselijke takken. Realiseren onze gemeenten zich dat wel? Realiseert onze Unie zich dat wel? Ik ben er soms niet zeker van.

De Rijpere Jeugd-Centrale

Vroeger was dit de N.B.J.B. zonder meer. Pas na de oorlog zijn de beide bovengenoemde takken er in opgenomen. Ik geloof, dat de betekenis van het R.J.C.-werk in de laatste kwart eeuw is afgenomen. Eertijds in vele gemeenten een bloeiende en trekkende vorm van open jeugdwerk met een sterk evangeliserende inslag is het zondagavondwerk thans overwegend bezig een meer besloten karakter te krijgen. Daar komt nog bij, dat de leeftijd van de bezoekers in dezelfde tijd zeer sterk is gedaald. Vroeger maakten de twintigers op de zondagavondjeugd de dienst uit maar nu is het een bijeenkomst van tieners geworden.

Over het algemeen is het zondagavondwerk een tamelijk problematisch geval. Is het evangelisatiewerk? Is het doel vorming van de eigen jeugd? Is het een baptistische gezelligheidsvereniging? Het antwoord op deze vragen varieert van plaats tot plaats. De werkgroep van de R.J.C., die nu reeds voor het 3de jaar programmarichtlijnen uitgeeft, zoekt zo goed en zo kwaad als het gáat alle drie aspecten een plaats te geven. Blijkens de reacties van gebruikers slaagt ze daar niet onaardig in. Maar krijgt op deze wijze het zondagavondwerk weer een eigen gezicht? Ik ben er niet zeker van.

Zal het zondagavondwerk waarlijk een eigen gezicht krijgen, dan moet eerst het probleem van de jeugdleiders plaatselijk worden opgelost. Jeugdwerk is geen lief-

Nader bezien

Vergaderde of verspreide gemeente?

Ons gemeente-beginsel is dat van de vergaderde gemeente van gelovigen. Zonder daarvoor een geloofsbelijdenis nodig te hebben erkennen en aanvaarden wij dit beginsel als grondslag voor ons gemeenteleven en ook voor ons gezamenlijk optreden. Dit beginsel is ontleend aan het Nieuwe Testament en geformuleerd en bevestigd in vier en een halve eeuw doperse geschiedenis. Nog steeds heeft dit beginsel zijn waarde en betekenis tegenover de neiging de gemeente te maken tot een vaststaand instituut dat desnoods onafhankelijk van zijn leden kan voortbestaan. Maar bevat het wel de volle waarheid over Christus' gemeente?

Onlangs trof mij in „The Baptist Times" een uitvoerig citaat uit een rede, die Rev. Edwin Robertson had gehouden ter gelegenheid van een regionale en algemene vergadering. Spreker en vergadering zijn verder van geen belang en hier alleen volledigheidshalve vermeld. Belangrijker is wat Rev. Robertson over ons gemeentebeginsel had te zeggen. Dat was o.m.:

„Wij zien onszelf als de vergaderde gemeente: het wordt echter tijd dat wij verspreide gemeente worden. Zo nu en dan doen we een strooptocht in de wereld en brengen een paar gevangenen mee terug en doen dan de deur weer op slot. En dat terwijl we eigenlijk steeds daarbuiten zouden moeten zijn. Wij praten er over hoe Christus in het industrie-leven te brengen, maar Christus is er al en we moeten Hem daar vinden. Hij is daar in onze eigen leden en in de mensen, die onze hulp nodig hebben. Het kerkgebouw moet niet worden beschouwd als de kracht-centrale van de gemeente: veeleer zal de kracht weer de gemeente binnenstromen, wanneer we Christus daarbuiten onder de mensen vinden."

Wanneer we deze uitspraken eens wat nader overwegen springen twee dingen naar voren. De gedachte van de vergaderde gemeente is, of heeft altijd gegolden als een dynamisch beginsel. Geen statisch kerkbegrip maar een levende gemeentegedachte. Maar is dit niet vaak een beweeglijkheid achter gesloten deuren? Binnenhuisgymnastiek met enkele toeschouwers? De vergaderde gemeente moet de deur uit, anders wordt ze ondanks haar principiele beweeglijkheid en alle schone dingen, die daaraan verbonden zijn, toch weer tot een stukje statica, een stilleven van vergaderde vromen, die samenkomen om te bidden, Gods Woord te overdenken en avondmaal te vieren. Zo ging het op een gegeven ogenblik in Jeruzalem ook en toen was er een vervolging voor nodig, die van de vergaderde gemeente een verspreide gemeente maakte tot uitbreiding van de heerschappij van Christus.

In de tweede plaats wijst het woord van Rev. Robertson niet naar openbare evangelisatie-activiteiten, gemeentelijk, interkerkelijk, oecumenisch of onafhankelijk. Ik wil niet ontkennen dat deze activiteiten belangrijk zijn of kunnen zijn. Maar ze zijn niet het wezenlijke van het getuigenis van Christus' gemeente. Dat speelt zich af in de wereld van het gewone leven. Om daarin door te dringen moet de gemeente inderdaad eerst zich verspreiden. *J. R.*

---

hebberij, die ieder met enige gaven als conferencier wel kan uitoefenen, zeker niet het zondagavondwerk. Hier is weliswaar het misverstand het hardnekkigst maar misschien ook het grootst. Het mag niet van de voorganger verwacht worden, dat hij altijd voor dit werk geschikt en toegerust is. Bovendien is de zondag voor hem de dag van de verkondiging en als hij na twee diensten dan ook nog „de jeugd moet doen", dan heeft hij zijn beste kruit verschoten en moet de jeugd het doen met het restantje; geen wonder dat er dan wel eens geklaagd wordt, dat het „net is of dominé geen interesse voor de jeugd heeft." Dit systeem is in wezen roofbouw. Op de voorganger en op het jeugdwerk.

Een onlangs ingesteld onderzoek bij ruim twintig voorgangers wees uit, dat men de programma-richtlijnen over het algemeen waardeert en niet graag weer zou missen. Maar er wordt nog niet zo veel mee gedaan. Een voorganger schreef: „Ik kan met die richtlijnen niet veel beginnen, want dan zou het jeugdwerk me teveel tijd gaan kosten en die kan ik er niet insteken." Dat is begrijpelijk en aanvaardbaar. Onze voorgangers zijn geen programma-instructeurs voor de zondagavond. Daarvoor heeft de gemeente andere krachten nodig. En het ontbreken van die andere krachten is het zwakke punt van ons zondagavondwerk. Ze zijn er natuurlijk wel: iedere gemeente heeft ze naar mijn stellige overtuiging in voldoende mate. In Zweden doet men op het ogenblik een groots opgezet beroep op jonge echtparen zonder kinderen om zich voor het jeugdwerk in te zetten. Waarom zoeken wij het eigenlijk ook niet in de categorie van de mensen van 25 tot 35? De jeugdleider behoeft niet direct jeugdouderling te zijn; het zou voldoende zijn wanneer hij „jeugddiaken" werd met als taak de leiding van het zondagavondprogramma. Kan hij ook de samenkomst vlot leiden, dan doet hij dat natuurlijk ook en dan is de voorganger bezoeker. Ligt hem dat minder goed, dan wil de voorganger wel leiden. Wanneer het probleem van de leiders is opgelost, is ook het probleem van het zondagavondwerk opgelost.

De vormingsleider

Hij komt ook weer een en andermaal in de stukken voor. Er is in het afgelopen jaar kennelijk stevig aan gewerkt al is het nog niet tot een benoeming gekomen. De voornaamste hinderpaal schijnt nog te zijn, zo schrijft de algemeen-secretaris, *het geld*. Dat brengt me bij een punt dat me bizonder hoog zit.

Ons landelijk jeugdwerk (en soms ons plaatselijk jeugdwerk ook) ontvangt een forse subsidie van de overheid. Daarover zijn in de loop der jaren al heel wat woorden gevallen maar thans wordt er over gezwegen. Dank zij deze subsidie kan de N.B.J.B. te gelegener tijd een halve man aanstellen. Dank zij deze subsidie zou een bedrag van enkele duizenden guldens als gift van de Unie aan de N.B.J.B. voldoende zijn om van die halve een hele man te maken. Twee maanden geleden heb ik in „De Christen" een suggestie in die richting gedaan en natuurlijk zijn al eens de voelhorens in deze richting uitgestoken. Maar het lijkt, dat een dergelijk voorstel aan de Alg. Vergadering niet „haalbaar" zou zijn. Er wordt al zoveel van de gemeenten gevraagd. Het zal in 1963 toch al weer meer worden vanwege een verhoging van de Pensioenfondslasten. En daarom: geen geld voor de jeugd. Welnu, als het dan over de schijf van de Uniebegroting niet kan, laten dan de plaatselijke gemeenten hun plaatselijke afdelingen in staat stellen om een contributie van *f* 5.— per bezoeker per jaar te betalen, dan kan het toch. Het is een droevige zaak, dat het vormingswerk onder onze jeugd al zoveel jaren in een sukkelgang moet gaan omdat de financiën voor een vormingsleider ontbreken.

Op deze negatieve noot willen we deze beschouwingen beëindigen. Want zij legt de gemeenten de vraag voor of zij wel voldoende aandacht en zorg aan het werk onder de jeugd besteden. En die vraag zag ik graag in al de raads- en gemeentevergaderingen in den lande gesteld. J. R.

Mededelingen

Secretaris van de baptistengemeente te Hoogeveen is: br H. F. Hartgers, Zuiderweg 5, Hoogeveen, tel. (05280)-2089.

Het nieuwe adres van ds J. Bouritius is thans: Singelstraat 7, Hoogezand, telefoon (05980)-2368.

gemeenteberichten

EMMEN-KLAZIENAVEEN - (D. M.) Zondag 18 november hadden wij weer een doopdienst, maar nu was het een drietal, nl twee zusters en een broeder uit Klazienaveen.
Met een grote bus vol kwamen zij met vele vrienden naar Emmen, waar onze 2e voorganger ds C. de Jong de dienst leidde en hen doopte.
Spreker had in deze morgendienst tot tekst: Coll. 2 : 6 „Nu gij Christus aanvaard hebt, wandelt in hem".
Gedeelde vreugde is dubbele vreugde en zo was het inderdaad deze dag in Emmen en Klazienaveen.
Des avonds werd met velen in Klazienaveen het avondmaal gevierd, waarbij de nieuwe leden welkom werden geheten. Nu wij dit toch schrijven, moet ons nog iets van het hart: de volgende week wil de gemeente een bespreking hebben waarbij de bouw van een nieuwe kerk te Klazienaveen aan de orde komt. Wij vragen ook voor deze zaak de voorbede van onze medebroeders en -zusters.

DEN HAAG - (W. de J.) Hoe graag wij de gemeente Utrecht ook de bezielende leiding van een voorganger als ds Harkema gegund zouden hebben, toch zijn wij dankbaar voor zijn besluit het werk in onze gemeente en in onze stad voort te zetten.
Na de instituering van de gemeente Scheveningen in 1960 - vrucht van de evangelisatiearbeid in die plaats - is het werk verlegd naar de nieuwe stadswijk Moerwijk-Morgenstond. In de bijna twee jaar dat de gemeente daar de middagdiensten mag houden is de belangstelling zeer toegenomen. Elke zondag worden er 300-450 mensen bereikt en velen hebben reeds de weg tot de Heer en tot de gemeente gevonden. Door regelmatige folder- en Zaaierverspreiding en door het plaatsen van advertenties in de dagbladen zijn we erin geslaagd een goede bekendheid in deze stadsdelen te krijgen. De evangelisatiecommissie streeft ernaar door zang en muziek de diensten „aantrekkelijk" te maken. Naast de medewerking van de beide zangkoren der gemeente - samen 90 leden - ontvangen wij die ook van andere zangkoren en kunnen daardoor elke dienst een bizonder karakter geven. Het is een belevenis op zich om een baptistengodsdienstoefening te houden in een hervormde kerk met de medewerking van een gereformeerd zangkoor!
Hoe leven ook onze oudere leden mee met de ontwikkeling van de gemeente. Deze zomer ging br H. B. de Ruyter van ons heen. Jarenlang heeft hij de gemeente gediend als ouderling en het was hem een vreugde in deze laatste jaren de uitbreiding te mogen beleven en te zien hoe de jongeren zich gaven om de arbeid voort te zetten.
De nieuwe aanpak van dit werk brengt ons veel in aanraking met hen, die de Naam van de Heer Jezus Christus belijden en Hem toch niet mét ons volgen. Wij leren erdoor ons verbonden te voelen met allen, die Hem liefhebben.
Met de uitbreiding van de arbeid wordt de taak van onze voorganger zwaarder. Moge God hem kracht en genade schenken in zijn werk en de leden der gemeente als medewerkers Gods hun roeping recht mogen verstaan.

ZANDBULTEN - (H. N.) Voor de tweede keer in dit jaar mochten we zondag 18 november een doopdienst meemaken. Waren het de vorige keer een broeder en een zuster, nu was het een broeder die de Heer wilde volgen in de doop. Ds Ploeger had als tekst voor de prediking gekozen Col. 2 : 11-12. Na de doopsbediening sprak onze voorganger nog een uitnodigend woord tot hen die nog van verre staan, om zich ook aan de Heer te geven en door de doop de gemeente binnen te treden.
Na de dienst vierde de gemeente het avondmaal, waarbij deze broeder door ouderling br H. Bosma werd toegesproken. Het kerkgebouw was bij dit gebeuren flink bezet, wat opnieuw goede hoop geeft voor de toekomst. Ook verder gaat het in de gemeente bizonder goed. Iedere zondag mogen we twee keer de prediking beluisteren: vooral 's middags zijn vele stoelen bezet. Eén keer in de drie weken houden we 's zondagsavonds een evangelisatiedienst waarin - daar ds Ploeger dan in de gemeente Dokkum dient - verschillende predikanten voorgaan, met medewerking van een of ander zang- en/of muziekklubje. Ook deze diensten worden goed bezocht. In de afgelopen zomer werden er in een nabijgelegen dorp 's zondagsavonds openluchtsamenkomsten gehouden; deze samenkomsten trokken elke keer meer mensen en onze plannen zijn dan ook daar in de komende winter een zaaltje te huren teneinde er evangelisatiesamenkomsten te houden.
De 9e december a.s. wordt D.V. een feestelijke dag voor onze gemeente: die dag herdenkt de gemeente haar 25-jarig bestaan. Dit feit zal worden herdacht 's avonds om 7.30 uur in een bizondere dienst. Naar aanleiding van dit jubileum is er onlangs een jubileumfonds gesticht. Dit fonds wordt gespekt door de opbrengst van allerlei akties en heeft ten doel dat de gemeente zichzelf straks een jubileumgeschenk kan geven in de vorm van een nieuw kerkgebouw; er wordt reeds hard aan de voorbereiding daarvan gewerkt.
De offervaardigheid in de gemeente is zeer goed te noemen: daaruit blijkt wel, dat bijna ieder zijn plicht jegens de Heer en de gemeente verstaat, hetgeen zeer verblijdend is. De Heer komt ook daarvoor dank toe!

Leestafel

Dr W. Nijenhuis, Enkele actuele vragen betreffende de oecumene; uitg. Veenman, Wageningen, prijs ingen. f 1.25.

Deze brochure van de hand van een deskundig schrijver (hetgeen niet van alle schriftuur van en over de oecumene gezegd kan worden . .) bespreekt zeer in het kort de fundamenten en het karakter van de eenheid der kerk en een aantal actuele oecumenische vragen op zeer heldere wijze. In deze tijd van bezinnig op onze aansluiting bij de Wereldraad zijn ook kleinere geschriften als dit van betekenis. Ik hoop, dat onze voorgangers het niet ongelezen zullen laten. Het is informatief en oriënterend.

J. Reiling

DE BIJBELSE BOODSCHAP

Dr F. Bloemhof; in 3 delen plus bijbehorend mapje werkkaartjes. Uitgeverij G. F. Callenbach, Nijkerk.

Deze boekjes zien er bijzonder goed uit. Een mooi geillustreerd en geplastificeerd omslag. De prijs deed me wel even schrikken: *f* 3,90 per deeltje van gemiddeld 90 pagina's en *f* 0,95 per mapje werkkaartjes. Maar de inhoud is dan ook erg goed. Deel I handelt over ontstaan, samenstelling en verspreiding van de bijbel, met de verhalen van Abram tot aan de intocht. Deel II de rest van het Oude Testament en deel III het Nieuwe Testament en Genesis 1 tot 11. De vragen bij de lesjes zijn heel goed. We kunnen deze boekjes hartelijk aanbevelen voor de bijbelklassen en ook voor ouderen-bijbelkringen. De stof kan mooi over drie jaar verdeeld worden en zij die de boekjes goed doornemen hebben dan een brede Schriftkennis verworven. Mooie illustraties en duidelijke kaarten verluchten het geheel. Iets bijzonder goeds.

Ph. L. (Gr.)

Drs G. Puchinger, **Reis naar Rome. A.D. 1962. In afwachting van het Concilie;** Uitgave J. H. Kok, Kampen 1962; prijs f 1,50, geïllustreerd.

Na enige citaten van Couperus over Rome en van Allard Pierson over het reizen volgt een beschrijving van een bezoek aan Campo Santo. „Drie graven in Rome getuigen van Nederland: dat van paus Adriaan VI (1459-1523) van Johannes Phillipus Roothaan, en van Schaepman". (p 11). Een beschrijving van het Vaticaans Concilie (1870) zoals door Schaepman werd gegeven, en een mededeling van „groeiend begrip" tussen Kuyper en Schaepman, zoals deze tot openbaring kwam bij Schaepmans priesterjubileum, met enige aangehaalde correspondentie tussen Schaepman en de Savornin Lohman, vormen een goede inleiding en achtergrond voor hetgeen de auteur verder laat volgen.
Voorts de weergaven van de bezoeken aan de Sint Pieter, een voortreffelijke vergelijking tussen de twee pausen Pius XII en de huidige Johannes XXIII. In hoofdstuk V wordt gehandeld over de audiëntie, een vergelijking wordt gemaakt tussen de publieke audiëntie van Pius XII en die van Johannes. Een weergave van een preek van laatstgenoemde (p. 65). In hoofdstuk VII een beschrijving van de pracht van de vaticaanse tuinen en een ontmoeting met Abessijnen.
Uitvoerig wordt in het volgende hoofdstuk stilgestaan bij de enige nederlandse paus Adriaan en het opschrift op diens graftombe. De paus die de fouten en gebreken openlijk beleed.
Ik citeer: „Wij weten wel, dat ook bij deze Heilige Stoel reeds menig jaar vele verfoeilijke zaken hebben plaats gehad", (p. 98). Deze houding is treffend en wordt naar voren gebracht omdat de huidige paus op 30 jan. 1959 verklaarde, dat hij niet wil trachten uit te vinden wie gelijk en wie ongelijk had. „De verantwoordelijkheid is gedeeld". Na een meditatie over Trente (hoofdstuk X) en een weergave van een beluisterde lezing over de verhouding van de rooms-katholieke tot de niet rooms-katholieke christenen, volgt een samenvatting van een toespraak die de schrijver (protestants) op een groot seminarium had gehouden, gevolgd door een vragenuur waarin de R.K. studenten allerlei vragen stelden. Tenslotte volgt dan een hoofdstuk over het nu begonnen concilie en een vergelijking met een vorig vaticaans concilie. De verandering van klimaat, een beter begrip voor de reformatie, critiek op de Curie enz. Kortom: lezenswaardig boekje, boiend geschreven, iets mededelend van de sfeer van Rome, en begrip bijbrengend voor het concilie.

D. Sl.

Mededeling

Musselkanaal - Jeugdevangelisatie

De jeugd van Musselkanaal denkt op zondag 2 december en zaterdag 8 december Jeugdevangelisatieavonden te houden. De eerste avond in de Vredekapel, Stationsstraat, de 2e avond in de Baptistenkerk, Schoolstraat. Aanvang 's av. 8 uur. Sprekers ds H. J. Stukker uit Stadskanaal en ds H. P. de Boer uit Delfzijl. Het motto luidt: **En tóch zal het feest worden.**
De leiding heeft ds W. Veenstra van Musselkanaal. Verschillende koren en kwartetten werken mee.
Dit bericht wordt hier geplaatst, opdat anderen deze samenkomsten in hun voorbede kunnen gedenken.

Uit onze wereldwijde gemeenschap

Neger-baptist voorzitter van conferentie over godsdienst en ras in de Ver. Staten.

De nationale raad van kerken in de Ver. Staten belegt in januari 1963 een conferentie over godsdienst en ras in Chicago. Voor het eerst in de geschiedenis zal een conferentie over dit onderwerp dwars door de gebruikelijke scheidslijnen heensnijden. Tot voorzitter van deze conferente is nu benoemd dr Benjamin E. Mays, een bekend neger-baptist en president van Morehouse College in Atlanta.
Dat ook binnen de grenzen van het amerikaanse baptisme de scheidslijnen worden doorbroken blijkt uit het bericht, dat de bapt.-conventie van de staat New York, waarin ongeveer 550 blanke en 50 neger-gemeenten zijn verenigd, voor het eerst een neger tot presidente (in dit geval) heeft gekozen. Het is mevrouw L. R. Murphy uit Syracuse; haar man is voorganger van een van de baptistengemeenten in die plaats.
Deze berichten doen ons als baptisten toch wel een beetje goed, nadat we indertijd met droefheid hebben moeten vaststellen, dat gouverneur Barnett, die zo'n grote rol speelde bij de rassen-relletjes in Mississippi, óók baptist was.

Avondmaalsviering en gemeentevergadering

In de baptistengemeente te Sydney, Australie, gingen de gemeentevergaderingen achteruit: er kwamen steeds minder mensen en de aandacht voor de zaken, die op de agenda stonden nam ook af. Op woensdag 17 oktober werd de gemeente bijeengeroepen om samen te bidden, het avondmaal te vieren en een zakenvergadering te houden. Er waren meer mensen dan ooit tevoren en de zaken werden waardig en serieus behartigd. Dit initiatief was het gevolg van een artikel in „The Australian Baptist" over de betekenis van de gemeentevergadering. In dat artikel schreef D. T. Jenkins: „De gemeentevergadering is de voortzetting van het avondmaal en, als wij haar die plaats niet geven, wordt zij een broedplaats van democratische ketterijen." Het is, zo schreef een andere schrijver, wellicht revolutionair om aan de zakenvergadering van de gemeente een avondmaalsviering vooraf te laten gaan maar het is in ieder geval een passende achtergrond voor een gemeente, die bijeen is om de wil van de Heer te zoeken. Ter navolging aanbevolen aan de nederlandse baptisten, die vaak ook niet de beste bewijzen van hun wedergeboorte leveren op de gemeentevergaderingen.

Vrijgestelde voor het studentenwerk in Duitsland benoemd.

Siegfried Liebschner is op 11 november ingeleid tot een arbeid onder de universiteitsstudenten in West-Duitsland. Hij zal drie jaren in dienst van de bapt.-studentenbeweging zijn. In een bij die gelegenheid gehouden toespraak heeft br Liebschner gezegd, dat de studenten aan de universiteiten geen eigen gemeenten moesten gaan vormen maar liever de gemeenten waarvan ze lid zijn steunen. Hij zag het als een belangrijke taak van het werk onder de studenten om mensen, die een wetenschappelijke beroepsopleiding hebben ontvangen te winnen voor het leven en de arbeid van de gemeenten.
Deze aanstelling is een bewijs van de veranderde omstandigheden in het europese baptisme. Twintig jaren geleden achtte een destijds even oud als vooraanstaand baptist het volslagen overbodig, ja verkeerd, wanneer een jonge broeder ging studeren met een ander doel dan om voorganger te worden. Nu hebben de duitse gemeenten hun vrijgestelde voor het werk onder deze, niet voor voorganger studerende jongeren en wij hebben de N.B.S.V. en „Pionier". In deze vereniging winnen de niet theologen het verre van degenen, die voor voorganger studeren, hetgeen de betekenis èn de levensvatbaarheid van de vereniging vergroot. Het is een verheugend teken, dat èn in Duitsland èn in ons land de studerende jeugd - anders dan dikwijls vroeger - zeer geinteresseerd is in het leven van onze gemeenten en daaraan ook bewust willen deelnemen.

B.M.S. nieuws

Het hoofdbestuur van de Baptist Missionary Society, het zendingsgenootschap van onze engelse geloofsgenoten heeft in zijn laatste vergadering een nieuwe secretaris-binnenland benoemd in de persoon van Rev. A. S. Clement als opvolger van de bekende Rev. J. B. Middlebrook. De secretaris-buitenland rapporteerde dat er minder candidaten in opleiding zouden zijn in het komende jaar, hoewel de Society nog altijd een behoorlijk aantal op de lijst heeft.
De begroting voor 1963 beloopt £ 424.084 ofwel ongeveer tien maal dat getal in guldens; dit ondanks het feit, dat de inkomsten enkele tienduizende guldens beneden verleden jaar liggen. De gemiddelde bijdrage per baptist voor het zendingswerk is 26 shilling per jaar. Dat is volgens Rev. Clement geen waardige bijdrage tot de verbreiding van het Evangelie in de zendingslanden. Maar deze 13½ gulden steken toch bepaald niet slecht af bij de 4½ gulden, die de nederlandse baptisten in 1961 voor hetzelfde doel per hoofd hebben bijgedragen. Veruit het belangrijkste besluit echter was dat de gemeenten in de nieuwe republiek Congo volledig autonomie krijgen. Alle bezittingen en eigendommen worden aan de gemeenten overgedragen. Vanaf heden zullen de zendelingen werken op verzoek en onder supervisie van de congolese baptistengemeenten. De B.M.S. zal voortaan geld en mensen beschikbaar stellen. Dit besluit is een mijlpaal in de geschiedenis van de arbeid in Congo.

J. R.

Een jubileum

Zoals uit een gemeentebericht (elders in dit nummer) blijkt zal de gemeente te Zandbulten (Fr.) zondag 9 december a.s. D.V. 's avonds 7.30 uur in een speciale dienst het 25-jarig bestaan der gemeente herdenken. Ieder die deze bijeenkomst wenst bij te wonen is hartelijk welkom. Zij die logies behoeven worden verzocht dit te melden bij de sekretaris: H. Nauta, Schoolstraat 22, Zwagerveen (Fr.).

Morgendienst N.C.R.V.

Donderdag 29 nov. 1962 10.15—10.45 uur vm. Voorganger: ds J. Broertjes, Utrecht.
Zingen Ps. 25 : 2 en 3.
Gebed.
Schriftlezing: Jeremia 23 : 16-22.
Toespraak over: „Vraag toch eerst het woord des Heren", I Kon. 22 : 5.
Dankgebed.
Zingen: Gez. 140 : 1 en 2
(„Lofzangen en Gebeden")

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Van de Vinkenhof

Overbrugging van een tussenperiode

Het werk op onze centra gaat volop door. U zult er wel belangstelling voor hebben hoé dit gebeurt.

Na het vertrek van dr Kiwiet heeft het bestuur de broeders ds J. Reiling en F. Bos bereid gevonden als „bewindvoerders" op te treden. Hoewel ze beiden op de hoogte waren van de gang van zaken, betekende deze direkte verantwoordelijkheid toch een grote belasting, want zij moesten zich nu zelf ook met de uitvoering bezighouden. Met de fijne steun van de staf van onze centra gelukte dit uitstekend! Aanvragen voor het volgend jaar - die komen gelukkig nu al binnen - kon ds Reiling op vlotte wijze behandelen en bij ingrijpende beslissingen kon hij overleg plegen met br Bos.

Per 1 november is de nieuwe predikant-direkteur - een titel, waar de drager nog aan wennen moet - dank zij de welwillende medewerking van onze Utrechtse gemeente - in de gelegenheid een deel van de werkzaamheden op zich te nemen. Deze richten zich vooral op de plannen voor 1963, op de Vriendenaktie en op het bekend-worden met de details van het gehele bedrijf.

Br Bos is nu ontlast van zijn aandeel in de „bewindvoering" en ds Reiling blijft nog trouw de last meedragen, totdat de volledige dienst aanvangt. We mogen deze broeders dankbaar zijn voor hun vele arbeid voor onze centra.

In de huisvesting van ons seminarium is ook wijziging gekomen. De groeiende bibliotheek is van de kelder verhuisd naar een grote kamer op de eerste etage, die tevens als „rectorskamer" is ingericht. Daardoor vervalt natuurlijk slaapruimte, maar we zullen proberen het „Vinkennest" uit te breiden, zodat we in het grote seizoen van 1963 toch alle gasten kunnen herbergen. Reserveer Uw vakantie alvast!

Geregeld brengt de post ons berichten uit het land. Meestal verblijden ze ons, zoals U aan onderstaande verantwoording kunt zien. Deze ontvingen we in de maand september en we zeggen alle afzenders hartelijk dank. Voor nieuwe zendingen op postrekening 250591 ten name van „De Vinkenhof" te Bosch en Duin staan we altijd klaar!

F. H. R. G. te Z. f 10,-; J. B. te H. f 2,50; Zr v. Z. te U. f 4,50; Zr v. V. en Zr d. W. te A. f 2,50; Almelo's Baptisten-Jeugdkoor f 12,50. Hartelijk dank!

Er is meer, waarvoor we klaar staan. Wat U ons ook maar vragen wilt, waar en hoe we ook maar van dienst kunnen zijn, we zullen onze uiterste krachten inspannen om ons aan elk onderdeel te geven, aan elke gemeente, groep, persoon, die maar een beroep op ons doet. „Een heel karwei!", zult U zeggen. Maar zo zijn immers onder 's Heren zegen onze centra waarlijk beschikbaar voor héél onze gemeenschap!

J. Broertjes.

Mededelingen

Lofzang en Gebeden, eerste druk.

De gemeente te Assen bezit van Lofzangen en Gebeden, eerste druk, 20 boekjes in redelijke staat en 12 boekjes die aan een behandeling van de binder toe zijn. Deze boekjes worden tegen verzendkosten beschikbaar gesteld. Wie er belang bij heeft, stelle zich in verbinding met drs J. L. de Haan, Oosterpark 44, Assen.

Verbetering

Het adres van ds N. J. van Beek is niet: Costerstaat 79, maar Costerstraat 19 te Alkmaar.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 30 november 1962 Jaargang 79 Nr. 3655

ADVENT 1962

Tekenen der tijden

Zijn de adventsweken alleen bedoeld als een passende voorbereiding op het grote feest van kerstmis? In de gang van het kerkelijke jaar hebben ze veelal die betekenis gekregen maar het is de vraag of hun betekenis daarmee werkelijk wordt geraakt. Want advent is meer dan voorbereiding voor de kerst. Het woord is de latijnse vertaling van een grieks woord, dat ons uit het Nieuwe Testament wel bekend is en de samenvatting is van de hoop van Christus' gemeente, *parousia,* aankomst en intocht van de koning. De gemeente van Jezus Christus leeft immers niet met de rug naar de toekomst en de blik hangende aan het verleden. Zij weet dat alles volbracht is maar zij hunkert er naar het volbrachte werk van haar Heer in glorie en heerlijkheid aan de dag te zien treden. Daarom is zij adventsgemeente.

Daarom behoort het tot haar taak de tijd te verstaan (Rom. 13 : 11). Dat was reeds zo in de dagen van de Zoon des Mensen. Jezus heeft meer dan eens opgeroepen om de tijd te onderkennen (Luc. 12 : 56). Daarmee bedoelde Hij de tijd van zijn optreden als Zoon des Mensen en Knecht des Heren. Zijn grote verwijt aan de godsdienstigen van zijn dagen was dat zij niet begrepen, dat ze leefden in het beslissende tijdsgewricht, waarin God zijn beloften waar maakte. Ze begrepen niet dat de grote omwenteling bezig was zich in hun midden te voltrekken. Natuurlijk waren er wel mensen, die Jezus gadesloegen en iets van Hem verwachtten. Maar deze mensen wilden hun verwachting zo graag bewezen en bevestigd zien door enkele spectaculaire tekenen. Maar zij worden daarin teleurgesteld want als ze de tekenen, die gebeuren niet kunnen of willen verstaan, blijft er voor hen geen ander teken dan dat van Jona op wiens schamele prediking Nineveh zich bekeerde.

Tekenen van de toekomst

Het verstaan van de tekenen der tijden is niet een zaak van het verleden maar taak van de gemeente, die haar Heer verwacht. Heeft Jezus niet gezegd, dat wanneer de gemeente „dit alles" zou zien, zijn *parousia* nabij is (Mattheus 24 : 33)? Wat we precies onder die tamelijk vage aanduiding „dit alles" moeten verstaan is omstreden en niet geheel duidelijk, maar de meest waarschijnlijke verklaring is toch wel, dat het slaat op heel het voorafgaande deel vanaf vers 4. De gehele geschiedenis van oorlog, verwoesting, vervolging, verdrukking en misleiding, die daar in enkele grote trekken aangeduid wordt, is voorgeschiedenis van de komst des Heren. Elk gebeuren dat dit kenmerk vertoont wordt daarmee tot teken des tijds en voorteken van zijn komst. Daarmee is ook meteen de moeilijkheid aangeduid, waarmee de gemeente rekening heeft te houden bij het verstaan van de tijd, waarin zij leeft.

Een vast schema?

Er bestaat een opvatting, dat we onder de tekenen der tijden een reeks in de Bijbel voorspelde gebeurtenissen moeten verstaan, die tesamen het bewijs vormen, dat de komst van de Heer aanstaande is. Het is niet mogelijk om hierop in details in te gaan maar een enkele principiele opmerking zou ik toch wel willen maken. We moeten vooral niet vergeten, dat het hier *tekenen* betreft. Het gaat er niet om, om de voortgang van de geschiedenis op deze wijze te construeren maar om de tijd, waarin wij leven te karakteriseren. Een teken beschrijft niet maar duidt slechts aan. Het kan niet precies worden vastgelegd, want het spreekt een beeldende taal. Want het profetische woord is geen toekomstvoorspelling maar door-lichting van het gebeuren tot op God en Zijn Rijk, dat komende is.

Daarom doen wij er goed aan niet een schema te construeren, op grond waarvan we de voortgang van de geschiedenis menen te kunnen bijhouden. God is de Heer der geschiedenis en het Lam is waardig de zegelen te openen en de voortgang naar het einde toe te besturen en te bepalen.

Tekenen nu?

In zijn mooie boek „Christus, de zin der geschiedenis" heeft Prof. Berkhof er op gewezen, dat alle geschiedenis dubbelzinnig is. Zij staat enerzijds in het teken van het kruis en dus in dat van het lijden en de verwerping van de Heer, en Zijn gemeente, maar anderzijds in het teken van Zijn opstanding en dus in dat van de overwinning. In Mattheus 24 beschrijft de Heer in hoofdzaak tekenen van Zijn kruis maar reeds het boek Handelingen bevat daarnaast een groot aantal tekenen van Zijn opstanding in de ontstuimige voortgang van het evangelie door de wereld. Zo is alle gebeuren na Christus tweedelig van strekking en betekenis. Kruis en opstanding gaan altijd onlosmakelijk samen. Daarom zijn de tekenen der tijden ook vaak dubbelzinnig. Om slechts een enkel voorbeeld te noemen, de emancipatie van de gekleurde rassen is ongetwijfeld een teken van de doorwerking van Christus' opstanding in deze wereld maar dit verschijnsel brengt onvermijdelijk ook tekenen van Christus' kruis in de vorm van lijden en strijd. Daarom moet de gemeente voorzichtig zijn met haar oordelen en niet te haastig de gebeurtenissen interpreteren in één bepaalde zin.

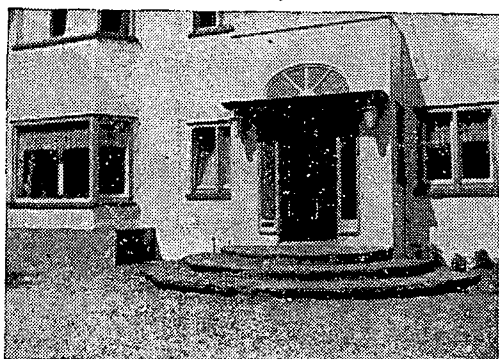
PRINSES WILHELMINA †

CHRIST AVANT TOUT

Woensdagochtend ontviel aan ons volk H.K.H. Prinses Wilhelmina. Vijftig jaar lang is zij Koningin Wilhelmina geweest. Veel heeft zij voor ons land en volk betekend.
Het is hier niet de plaats daar nader op in te gaan. We willen haar eerbiedig gedenken; niet alleen omdat we er toe worden opgeroepen de koning te eren, maar ook omdat met deze waarlijk vorstelijke Vorstin een mens heenging, die op haar hoge post haar levensmotto: Christ avant tout, Christus vóór alles, trachtte waar te maken. God zegene haar nagedachtenis in het midden van land en volk.

De redactie.

Van de Vinkenhof

Vrienden houden kontakt.

Reeds sinds de opening van „Renderloo" mag ons werk zich verheugen over een groeiende schare vrienden. Op allerlei wijze is geprobeerd kontakt met hen allen te onderhouden. We hebben zelfs plaatselijke „kamphuiswachters" gehad, die de vriendschapsbanden verstevigden door persoonlijk bezoek.

Vorig jaar is opnieuw hulp verkregen van een aantal medewerkers en medewerksters, die we „gewestelijk", of „plaatselijke kontaktpersonen" noemden. Op het hun toegewezen gebied hebben toen velen een aktiviteit ontplooid, waarvoor we heel dankbaar zijn.

Toch hadden verschillende gemeenten wat bezwaren tegen een al te grote plaatselijke aktiviteit en daarom besloot ons bestuur in dit voorjaar, dat we het kontakt met de vele vrienden *rechtstreeks* zouden onderhouden. Met de „Zomer-aktie Renderloo" hebben we voor het eerst getracht hiertoe over te gaan en het resultaat was bemoedigend.

Daarom hebben we thans alle vrienden rechtstreeks aangeschreven met het verzoek de door hen toegezegde steun ook regelrecht aan ons te zenden. We zien in spanning uit naar al hun antwoorden. Door het insluiten van antwoordkaart en het toezenden van een stortingsformulier is het hen gemakkelijk gemaakt, ons hun berichten te laten toekomen.

Een paar uitzonderingen zijn gemaakt voor de gemeenten Rotterdam-Centrum, Utrecht en Zuphen, waar het kontakt via de aktieve plaatselijke medewerkers steeds bewaard is gebleven.

Naast de vrienden, die we bij name kennen, hebben we bovendien veel onbekende vrienden, die niet nalaten hun vriendschap met kleinere en grotere daden te onderstrepen. Meestal gaat het zo, dat wie eenmaal op onze centra is geweest, daarna met warme gevoelens vervuld is jegens het werk, dat we hier in onze wijde uniegemeenschap verrichten.

Onder 's Heren zegen - omringd van vele vrienden en sympathiserenden - gaan we krachtig door met deze arbeid! In oktober ontvingen we op postrek. 250591, t.n.v. „De Vinkenhof" te Bosch en Duin onderstaande bedragen, tot een totaal van fl. 110.52, waaruit U bemerkt dat het kontakt ook van het land uit bewaard blijft.

F. H. R. G. te Z. f 10.--; gemeente Hoogeveen f 29.02; gemeente Zwolle *f* 15.--; N. H.-S. te O. f 5.--; J. B. te H. f 2,50; G. O. te H. f 5,--; J. G. te R. *f* 10,-; G. V. te R. *f* 10,-; P. T. te R. f 5--; M A te V. f 3.-; W. N. te V. f 5.--; L. J. v. B. te R. *f* 3,-; G. M. G. te R. *f* 3,-; J. B. te H. f 2.50.; P. K. te H. f 2.50.

We zijn benieuwd, wat dit jaar ons nog verder zal brengen!

Hebt U ons ergens voor nodig? - kunnen we iets voor U doen? Aarzelt U dan niet en laat het ons maar spoedig horen.

We wensen U een gezegende decembermaand toe en groeten U allen hartelijk.

J. Broertjes

Hèt teken nu: Israel

Ondertussen is er één teken des tijds dat, hoeveel onduidelijkheden er ook nog aan verbonden mogen zijn, toch duidelijk de taal van de bijbelse tekenen spreekt. Dat is het bestaan van de staat Israel. De stichting van deze staat is een uiterst merkwaardig gebeuren geweest. Er wordt veel over geschreven en uit alle publicaties blijkt steeds weer, dat de recente geschiedenis van Israel een geheimenis is, waarvan de betekenis en de zin niet met de feiten zijn uitgeput. Maar wie bij de Bijbel leeft, ziet iets van dit geheimenis doorzichtig worden, want hij kent de duidelijke bijbelse lijn, die wijst in de richting van een herstel van Israel in het beloofde land. Het mag zijn, dat vele oudtestamentische profetieën 'n eerste vervulling hebben ontvangen in de terugkeer na de ballingschap in Babylon maar het bijbels patroon der profetie laat telkens weer zien, dat het woord der profeten niet een simpele toekomstvoorspelling is maar lijnen door het eigentijds gebeuren heentrekt tot in de laatste voleinding. En wie Paulus' hartstochtelijk worstelen met de vragen van het lot van zijn volk in Romeinen 9-11 leest en verstaat, begrijpt, dat de lofprijzing, waarmee hij eindigt ontsproten is aan de zekerheid, dat Israel een toekomst heeft. Welnu: een eerste teken van deze toekomst is zonder enige twijfel de huidige staat Israel. Het is nog een vaag teken en het is niet meer dan een allereerste begin, maar het stáát er.

Advent 1962

De ruimte ontbreekt om verschillende, hiermee samenhangende gedachten nader uit te werken; het zou een boek vergen in plaats van een artikel. Laten we mogen vaststellen, dat onze tijd een tijd is, die naar de voleinding toegroeit. De Heer en Zijn Rijk zijn komende. De toekomst is niet aan Oost of West of aan de andere werelddelen maar aan Hem alleen. Dat te beleven en te belijden is de voornaamste taak van Zijn gemeente in de adventsdagen van 1962.

J. R.

Om het volle Evangelie (2)

De volheid van Christus

De opwekkingsbeweging heeft op de term „volle evangelie" beslag gelegd, omdat zij daarin de kortste en tegelijk de duidelijkste samenvatting van haar boodschap ziet. In deze term ligt echter een stille critiek opgesloten op het evangelie dat anderen verkondigen, want tegenover het volle evangelie zou dan onvermijdelijk een half of incompleet evangelie moeten staan. Daarom is deze uitdrukking dan ook niet erg geliefd bij de predikers van het evangelie en een oorzaak van misverstand en verwijdering tussen de opwekkingsbeweging en vele andere gelovigen. De Pinksterbroeders bedoelen echter „met de kwalificatie „vol" alleen maar een uitdaging te stellen aan de kerken, die naar hun mening in grote armoede leven, terwijl zij rijk konden zijn, indien zij maar leefden uit de rijkdom van Geestesgaven die Christus beloofd heeft aan de zijnen.... ook voor nu." (H. J. Zweers, Het volle evangelie 12). Daarmee is wel aangegeven waarop bij het „volle evangelie" de nadruk valt: op de gaven van de Heilige Geest. Want in de prediking van kruis en opstanding weet de opwekkingsbeweging zich één met alle werkelijke evangelie-prediking; ook de doop ziet zij in bijbels licht en predikt en bedient daarom de doop op belijdenis bij onderdompeling. Maar dan beginnen de eigen kenmerken van de prediking der opwekkingsbeweging: de doop met de Heilige Geest en de gaven en de krachten van de Geest. Het zijn deze onderwerpen, die haar evangelie „vol" maken in vergelijking met het evangelie zoals dat gewoonlijk verkondigd wordt.

Volheid en katholiciteit

Voordat we op dit „volle evangelie" nader ingaan, is het van belang om op een verwant verschijnsel te wijzen. Er is in de oecumenische beweging een streven naar herstel van de katholiciteit van het leven der kerk. Dat moeilijk woord betekent „geheelheid" of „volledigheid" en de gedachte die achter dit streven schuilt is dat er aan het leven van met name de protestantse kerken veel ontbreekt, dat de oude en ongedeelde kerk wel had. Herstel van de eenheid van de kerk moet gepaard gaan met herstel van die „volledigheid" van de kerk, die er in de oudheid was voordat de scheuringen haar eenheid verbraken. Ook hier dus een verlangen naar herstel van een volheid, die er eens was.

Aan rustige wateren

alle dingen!

„Hoe zal Hij, die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?" Rom. 8 : 32.

In de laatste oorlog werden aan de nederlandse krijgsgevangenen door het Rode Kruis pakketten gestuurd. Zij ontvingen daaruit echter lang niet alles. Het is ook voorgekomen dat er potten met jam in deze pakketten zaten. De bewakers gaven deze jam echter niet verpakt door. De gevangenen konden één voor één langs een geimproviseerde toonbank komen. Daar werd dan met een lepel een lik jam uit het potje op de ruwe en vieze planken gekwakt. Ze moesten dan maar zien dat ze een stuk papier of een plankje vonden, waar ze de jam op konden strijken en mee konden nemen. Dat lukte lang niet altijd. Ze ontvingen dàn ook weinig of geen jam.

Er zijn mensen, die menen dat God wel het heil in Christus in deze wereld heeft gebracht en ook wel dicht bij hen, maar dat hun leven toch echt te moeilijk, te zwaar is om het te kunnen beleven. Hun omstandigheden zijn daar beslist niet naar. God heeft hen op zo'n moeilijk punt in de samenleving geplaatst, dat daar de vreugde en de vrede van het evangelie niet tot uitdrukking kan komen.

Dat is niet waar. Dat is nooit waar geweest. Het levensgeluk dat ons in Christus is gezonden, kan door iedereen ervaren worden, en in alle omstandigheden. Waar u ook leeft, met wie u ook leeft en hoe u ook moet leven, Jezus Christus kan Zijn plaats ook in uw leven hebben. Hij kan ook in uw leven gestalte krijgen.

Is het juist niet zo gebleken te zijn, dat daar, waar de omgeving, de omstandigheden het meest ongunstig schenen te zijn om als christen te leven, de gelovige het diepst de aanwezigheid van de Zoon van God ervaren heeft? Ik hoef slechts „het bloed der martelaren" te noemen, en u begrijpt wat ik bedoel.

Onze tijd en onze omstandigheden zijn niet ongunstiger om als een blij en getuigend christen te leven, dan van wie ook. Uw leven kan ook rijk zijn, zinvol, een bron van vreugde en dankbaarheid voor uw naaste. Een leven tot eer van God.

Hij, die ons Zijn Zoon heeft gegeven, zal ons het leven niet onthouden waarin wij die Zoon moeten ontvangen.

God geeft geen jam zonder potje.

Wij w i l l e n het leven met de Zoon toch wel?

Stadskanaal H. J. Stukker

Maar in beide gevallen gaat het niet om herstel van een verleden alleen, maar om een voorbereiding van de ene gemeente voor de komst van haar Heer. Als Hij komt, moet zij bereid zijn en „versierd met de bereidssieraden" („De pinkstergemeente en de kerk 8"). Die bereidssieraden zijn bij de opwekkingsbeweging voor alles de gaven van de Geest en in de katholiserende groepen binnen de protestantse kerken de ambten, de sacramenten en de leer; de eerste heeft vooral de toerusting van de gelovigen op het oog, de tweeden de toerusting van de kerk. Er is natuurlijk wel meer verschil: de opwekkingsbeweging wil terug naar het Nieuwe Testament en de katholiserende naar de kerk der eerste eeuwen. Maar 't punt van overeenkomst is een zoeken naar herstel van de volheid. Het is niet de eerste keer dat de uitersten op elkaar lijken.

De norm van de volheid

Bij het beoordelen van dit zoeken naar volheid doet zich een eigenaardige moeilijkheid voor en deze betreft de norm, die we hierbij moeten aanleggen. Deze norm moet aan het Nieuwe Testament worden ontleend doch er zijn eigenlijk geen Schriftgedeelten, die duidelijk opsommen wat tot de volheid of volledigheid van het leven van de gelovigen en de kerk behoort. Wel worden allerlei dingen genoemd, die in de nieuwtestamentische gemeenten voorkomen maar dat maakt ze nog niet tot norm; een duidelijk voorbeeld hiervan is de „heilige kus" (Rom. 16 : 16, en andere plaatsen). Niemand zal willen beweren, dat deze manier van groeten tot de volheid van het geloof behoort.

Daarom kan deze norm niet liggen in de praktijk van de nieuwtestamentische gemeenten. Zij dient ontleend te zijn aan Hem in Wie deze gemeenten geloofden en van wie de Heilige Schriften getuigen. Dan komen we terecht, niet bij de vervulling met de Heilige Geest of bij de kenmerken der kerk maar bij de volheid van Christus.

De bijbelse norm

In het Nieuwe Testament komen we het woord „volheid" vooral tegen in de brieven van Paulus aan de gemeenten in Ephese en Colosse. Het komt elders ook wel vóór maar in een betekenis die met ons onderwerp geen verband houdt. In deze twee brieven echter gebruikt Paulus het woord in verband met de verhouding tussen Christus en Zijn gemeente. Daar komt dus ook datgene waarnaar wij zoeken binnen de gezichtskring.

We moeten bedenken dat het woord „volheid" in Paulus' dagen min of meer een modewoord was in kringen, die meenden bepaalde geheimenissen Gods te doorzien. In hun verhullende taal spraken ze graag over God als „de volheid" en Paulus neemt dit woord van hen over, omdat hij het gebruiken kan als voertuig voor het evangelie. De teksten waarin hij dat doet zijn de volgende:

Ef. 1 : 23: „ de gemeente, die zijn lichaam is, de *volheid* van Hem, die alles in allen volmaakt" (Statenvertaling; de Nieuwe Vert. heeft: „vervuld met Hem, die....")

Ef. 3 : 19: „....te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle *volheid* Gods."

Ef. 4 : 13: „....totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der *volheid* van Christus".

Coloss. 1 : 19: „Want het heeft de ganse *volheid* behaagt in Hem woning te maken".

Coloss. 2 : 9: „In Hem woont al de *volheid* der godheid lichamelijk." Wie in de Bijbel thuis is, weet dat dit geen gemakkelijke teksten zijn. Er bestaat nogal wat verschil van mening over allerlei details die hier minder ter zake doen. Wie er meer van wil weten raadplege de bijbelverklaringen en leze wat Prof. Berkhof er over zegt in zijn mooie boekje „De katholiciteit der kerk" (blz. 44-68). Wij beperken ons hier tot enkele hoofdlijnen.

Inwoning van de volheid

De „ganse volheid" van God heeft zich in Christus als het ware gevestigd met geen ander doel dan om door Hem „alle dingen weder met Zich te verzoenen" (Coloss. 1 : 9). Daaronder vallen ook (maar kennelijk niet alleen) de lezers van de brief. In het kader van het alomvattende verzoeningswerk van Christus heeft ook de gemeente „volheid verkregen," letterlijk: „Is vólgemaakt." Wat deze uitdrukking betekent blijkt duidelijk uit de toevoeging „in Hem, die het hoofd is van alle overheid en macht." De volheid heeft dus kennelijk betrekking op Christus' heerschappij over de machten. Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde (Matth. 28 : 18) en in Hem is de gemeente „vervuld". Is het niet 't meest voor de hand liggend om dit zo te verstaan, dat de gemeente vervuld is van de heerschappij van haar Hoofd? De volheid van Christus is dan allereerst zijn volledige heerschappij. Dit is ook geheel in overeenstemming met Ef. 1 : 23 waar de gemeente de „volheid" van Christus wordt genoemd. Hier heeft het woord „volheid" haast de concrete betekenis van gebied, waarover Christus Zijn heerschappij uitoefent." In het verband van deze tekst wil dit zeggen, dat de gemeente de plaats is waar Jezus Christus reeds nu Zijn heerschappij uitoefent, terwijl Hij bezig is die heerschappij uit te breiden tot zij alles omvat (vergel. ook I Cor. 15 : 24, 25).

Hiermee is echter nog geen norm gevonden voor de beoordeling van het volle evangelie of van de katholiciteit der kerk. Die vinden we eerst wanneer we onderzoeken hoe de gemeente leeft onder de heerschappij van Christus. Daarover zal het gaan in het volgende artikel.

J. R.

DRS D. SLORT OVER

De opname der gemeente (2)

Na in ons vorig artikel enige algemene opmerkingen te hebben gemaakt zullen we trachten te lezen, wat er staat in I Thess. 4 : 13-18.

„Doch wij willen u niet onkundig laten....” Wat volgt wordt door deze woorden plechtig en nadrukkelijk ingeleid. We merkten reeds op, dat we hier niet te denken hebben aan een antwoord op schriftelijk gestelde vragen; in dat geval zou de apostel zijn begonnen met: „aangaande de dingen waarvan gij geschreven hebt enz.” De aanspraak luidt: „broeders.” Daarin wordt de liefde tot de gelovigen openbaar. Deze gelovigen waren door onwetendheid in droefheid. Omdat Paulus hen gaat onderwijzen worden ze vertroost. Het ging allereerst om het lot der *ontslapenen*. De dood gelijkt op een slaap. Zoals Lazarus sliep en door de Heer opgewekt werd, zo zullen die ontslapen zijn eveneens door Jezus opgewekt worden.

Hoewel in vers 13 van die ontslapenen niet gezegd wordt, dat ze gelovigen zijn, blijkt uit het verband, dat Paulus de in Jezus ontslapenen bedoelt, en wel heel bizonder hen, die nog onlangs waren heengegaan.

Zij die gestorven zijn, bevinden zich in een tussentoestand. Ze zijn als „ontkleden”, zij hebben geen lichaam meer om in te wonen, de ziel is door de dood, van het lichaam gescheiden. Eerst bij de wederkomst zullen ziel en het dan verheerlijkt lichaam weer verenigd worden, en zal er sprake zijn van leven.

Het leven, zonder dit lichaam, is onvolkomen en wordt vergeleken met een slaap. Het lichaam rustend in het graf en de ziel in het dodenrijk, dat is de toestand, die het deel is der ontslapenen (niet alleen een slapen van de ziel, ook niet alleen een slapen van het lichaam).

Voordat Paulus verder zijn uiteenzetting geeft, zegt hij: *„opdat gij niet bedroefd zijt, zoals de andere (mensen), die geen hoop hebben”*. Daarmee wil de apostel niet zeggen, dat er geen droefheid mag zijn over gestorvenen, dat men „hard als steen moet zijn,” neen, de apostel maakt hier een vergelijking tussen de gelovigen en de heidenen. Wèl bedroefd, maar niet op dezelfde wijze bedroefd, als die anderen, die geen hoop hebben.

Het al of niet bezitten van hoop, maakt het onderscheid uit tussen de gelovigen en de anderen, wat hun droefheid betreft.

Er zijn uitleggers, die de woorden: „opdat gij niet bedroefd zijt,” absoluut nemen, die in het geheel niet treuren. Er wordt dan op gewezen, dat er bij de oude-christenen geen droefheid maar vreugde heerste. Mogelijk is, dat het eten ná de begrafenis, een overblijfsel is, van het vreugde-vol samen zijn, als een gelovige ontslapen was. - Wij denken aan de uitdrukking: „tot heerlijkheid bevorderd!”

De andere mensen zijn dezelfden, die in vers 12 genoemd worden, „die buiten staan,” die buiten de gemeente van Christus staan, (vgl. 1 Thess. 5 : 6). Zij hebben geen hoop, zij hebben geen zekerheid wat betreft het toekomend leven, want zij kennen God niet, of zoals de apostel elders schrijft: zonder Christus, zonder hoop en zonder God!, (Efez. 2 : 12).

De gelovigen hebben hoop en behoeven daarom niet te treuren als de anderen. De gemeente moet anders zijn dan de hen omringende heidenen.

Bij de Thessalonisencen heerste blijkbaar de gedachte, dat de ontslapenen dood zouden blijven. Zeker heeft Paulus wel over de opstanding gesproken, dat behoort immers bij het Evangelie, maar de lezers van de brief hebben blijkbaar de toepassing niet kunnen maken. Als heidenen waren ze zo geheel anders opgevoed. Wat hen verontrustte was het feit, dat er christenen gestorven waren, en zullen deze ontslapenen dan niet delen in de heerlijkheid, die bij de wederkomst van Jezus intreedt?

Vers 14. De hoop, die de anderen missen - vele gevonden grafschriften getuigen van die hopeloosheid - wordt nú door Paulus naar voren gehaald. Daarnaast worden de gelovigen getroost. Paulus wijst heen naar de opstanding van onze Heer. „Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zó hen, die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem.”

Paulus neemt zijn aanvangspunt in het centrum van het Evangelie: *Jezus gestorven en opgestaan!* De gelovigen zijn aan Hem verbonden, zoals het hoofd aan het lichaam verbonden is, derhalve zullen ook zij opgewekt worden. Er wordt door de uitleggers op gewezen, dat Paulus eerst het heeft over het geloven, „indien wij geloven.” Dat wil zeggen, hij spreekt daar *over mensen*, die geloven, over subjecten. Aan het einde van de zin spreekt hij daar niet over, maar *over een feit*, over een object, over het zakelijke: „het wederbrengen van de ontslapenen.” Paulus is zo vol van de vertroosting, die hij brengen mag, dat hij a.h.w. een regel overslaat om maar direct te zeggen, waarin de troost bestaat nl. „de ontslapen komen terug”, worden wedergebracht! Dat is de zakdoek die Paulus de treurenden in handen drukt om de tranen te drogen. Zeker bedoelt Paulus met het „indien,” niet het geloof van de Thessalonicenzen in de dood en opstanding van Jezus in twijfel te trekken. Dat centrale feit hebben ze zeker geloofd. Indien wij geloven, - daarmede bedoelt Paulus zichzelf en zijn lezers en tenslotte alle gelovigen, - dat Jezus *gestorven* is, - niet ontslapen, maar gestorven, om Zijn dood aan het kruis alle nadruk te geven, en opgestaan is, zo zullen ook de ontslapenen opgewekt worden.

De tekst luidt: „die *ontslapen* zijn *door Jezus*” wederbrengen met Hem. Of moeten we het zó lezen: die ontslapen zijn, *door Jezus wederbrengen* met Hem? Het zou gemakkelijker zijn als er stond: die ontslapen zijn *in* Jezus, maar dat staat er nu eenmaal niet. Wat zou ermede bedoeld kunnen zijn? Wil Paulus zeggen, dat door Jezus de dood geworden is tot een ontslapen? Op zichzelf wel een mooie gedachte, maar er is niets in het verband, dat daarop wijst. Het ontslapen zijn door Jezus, wordt wel eens uitgelegd alsof er stond: *ter wille van Jezus,* men denkt dan aan martelaren. Doch weer is er niets in het tekstverband, ja in de gehele brief niet, dat wijst op martelaren. Wij zullen dus moeten lezen: God zal hen die ontslapen zijn, wederbrengen door Jezus, met Hem. Het wederbrengen door Jezus, wijst dan op de opstanding, en daaraan wordt verbonden de vereniging met Hem, die bij de komst van Jezus plaats vindt.

(wordt vervolg).

ECU-NIEUWS

Subsidie-aanvragen voor het jaar 1963

Gemeenten en posten die voor het jaar 1963 ECU-subsidie wensen worden vriendelijk verzocht dit voor 15 december a.s. schriftelijk aan te vragen bij het sekretariaat der ECU: ds W. Harkema, Tomatenstraat 157, 's Gravenhage, Tel. (070)-338761. Wij rekenen er gaarne op dat al de aanvragen vóór 15 december binnen zijn, opdat wij daarna ons verder met de gemeenten in verbinding kunnen stellen.

De vrijwillige bijdragen van gemeenten over 1962

Dankbaar zijn we voor wat de gemeenten reeds bijeengebracht hebben voor de arbeid der ECU, maar het gestelde doel is nog niet bereikt. Daarom doen we met alle vrijmoedigheid een laatste beroep op onze gemeenten in deze maand nog even rustig onder ogen te zien, wat nog mogelijk is om voor de evangelisatiearbeid onzer unie bijeen te brengen. Wij hebben bij de voortgang en uitbreiding van ons werk uw hulp dringend nodig en vertrouwen er op dat onze gemeenten al het mogelijke zullen doen en ons zullen helpen om het doel te bereiken. Wil uw bijdragen deze maand tijdig toezenden aan het uniebureau. Het zal de ECU zeer verblijden als deze laatste maand van het jaar 1962 nog een stroom van gaven voor dit belangrijke deel van het werk des Heren in ons midden zal binnenkomen. Hartelijk dank namens de ECU.

W. Harkema.

Nader bezien

Is de prijs voor de kerkbouw-subsidie niet te hoog?

Het wetsontwerp, dat subsidiëring van nieuw te stichten kerkgebouwen wettelijk mogelijk maakt, is, na reeds door de Tweede Kamer te zijn aangenomen, thans ook in de Senaat in behandeling genomen. Van de eerste debatten hierover schreef de parlementaire redacteur van de N.R.C. dat zij „niet groots" waren. Dat kan ook moeilijk anders, want het onderwerp is niet groots en ik ben er niet zeker van of de financiele vruchten, die de kerken hiervan zullen plukken op de lange duur wel zullen opwegen tegen de onmiskenbare geestelijke nadelen, die er aan verbonden zijn.

Die nadelen betreffen allereerst de wijze waarop de wet tot stand is gekomen. Daaraan is van kerkelijke zijde een niet geringe pressie voorafgegaan. Men herinnere zich de krachtige taal, die Hervormd Nederland destijds bezigde, toen het er, tijdens de grootscheepse kerkbouwactie van deze kerk, naar uitzag dat er van regeringszijde niet veel haast met het wetsontwerp werd gemaakt. Voorts moet gedacht worden aan de onprettige wijze, waarop van protestantse en roomskatholieke zijde is gereageerd op suggesties van niet-confessionele zijde om ook gebouwen voor niet-christelijke geestelijke bewegingen, met name de humanisten onder de subsidie-regelingen te laten vallen. Nog bij de behandeling in de Eerste Kamer heeft een c.h.- senator laten weten, dat voor hem de aardigheid eigenlijk van het wetsontwerp af was, nu het niet meer een zuiver godsdienstige wet was, maar een „sociaal-culturele". En bij de anti-revolutionnairen schijnt men zich met zorg af te vragen, hoe het nu wel moet wanneer bijv. de mohammedanen zouden vragen om subsidie voor de bouw van een moskee. Deze uitingen bewijzen - en dat is het tweede nadeel van deze wet- dat in ons land de kerken en de confessionele partijen er nog steeds van uitgaan, dat de christelijke godsdienst in het openbare leven recht heeft op een bevoorrechte positie. Daar zou principieel reeds het een en ander op zijn aan te merken maar een dergelijke houding is anno 1962 alleen maar ouderwets en getuigt van een krampachtig vasthouden aan de fictie, dat Nederland een christelijke natie is. Het is bekend hoe irriterend dit werkt op alle niet-christenen in ons land maar ondanks alle praten over de verantwoordelijkheid voor en de solidariteit met heel ons volk menen kerken en christelijke partijen, dat ze toch meer recht hebben op belastinggeld voor de kerkbouw dan de niet-kerkelijke groepen.

Dat de overheid subsidie verleent op de bouw van gebouwen, die dienen bij de nastrevingen van doelen, die zij van belang acht voor het volksleven, is op zichzelf niet verwerpelijk. Dat de kerken daar ook onder vallen behoeft ook geen principiele tegenspraak uit te lokken. Maar dat de kerken menen dat zij hierop meer recht hebben dan anderen is in strijd met de werkelijkheid èn met de eerlijkheid.

J. R.

Bij ons in de gemeente

Het blaadje van de gemeente te ZUTPHEN heeft nog steeds geen naam, maar de redakteur wenst daar geen groot probleem van te maken. De inhoud legt in ieder geval wel getuigenis af van leven en aktiviteit in de gemeente. Onderdeel daarvan is ook dat er een bloemendienst bestaat. Deze houdt in, dat verschillende gemeenteleden bloemen mee naar de dienst nemen op zondagmorgen, en daarna bij zieken of aan huis gebonden broeders of zusters thuis brengen als een groet van de gemeente die bijeen was. Verder is er op de laatste gemeentevergadering al gesproken over het beroepingswerk. Maar daarover kunnen nog geen verdere onthullingen worden gedaan. In verband hiermee heeft een zuster in dezelfde gemeente voorgesteld om de 1%-aktie ten bate van de U.B.S. in 1963 voort te zetten, nu ten bate van het eigen werk. Maar op die gedachte is men niet alleen in Zutphen gekomen.

In diverse gemeenten overwegen de vroede broederen om voor diverse doeleinden deze aktie voort te zetten. In AMSTERDAM-W. ten bate van de „Gedachteniskerk," in andere gemeenten ten bate van het plaatselijk Bouwfonds of ter versterking van de gemeentelijke middelen. Zo te lezen heeft de U.B.S. wel wat los gemaakt. Maar zou het niet verstandiger zijn, om overal dit éne procent dat in 1962 naar de U.B.S. ging in 1963 bij de vrijwillige bijdragen te doen?

De traditie dat zangkoren uit diverse gemeenten elkaar bezoeken en tegenbezoeken brengen, is zelfs al internationaal. Het zangkoor van de gemeente te ARNHEM zal dezer dagen een tegenbezoek brengen aan de zangers van Duisburg.

In „Vaart", 't blad van onze gemeente in DELFZIJL, lezen we dat de plaats Delfzijl met vaart groeit. Verwacht mag worden, dat Delfzijl in 1970 een bevolking zal hebben van 24.000 inwoners, waarvan 9.000 in de nieuwe wijk Noord. Daarom zijn de broeders en zusters bezig zich te bezinnen op welke wijze de gemeente haar roeping in deze groeiende wereld het best kan vervullen. Daartoe wordt overwogen een tweede predikant aan te trekken. De vraag is nu: moet dit een evangelisatie-predikant zijn, of moeten beide voorgangers evangeliseren èn gemeentewerk doen, ieder in een eigen wijk? Het gesprek daarover is nog gaande, maar daarnaast zijn twee andere dingen sterk naar voren gekomen, namelijk dat de gemeente weer in de aanval moet en dat openluchtsamenkomsten veel kunnen betekenen.

In de „Gemeentestem", het blad van de gemeenten VROOMSHOOP en WESTERHAAR, staat een verzuchting van de voorganger die in vijf weken drie maal een beroep kreeg:

„Op de duur gaat de aardigheid er een beetje af. Wanneer je binnen 5 weken driemaal van verschillende gemeenten het verzoek krijgt: „Kom over en help ons", dan heb je er niet veel zin meer in, om in je eigen gemeenteblaadje over het beroepingswerk te schrijven. Uiteindelijk helpt het toch allemaal niets. De beslissing moet je alleen met de Heer nemen. Al hoop ik wel, dat u mij in het gebed niet vergeet. 'k Heb het echt wel nodig hoor! Dat het allemaal zo loopt, kan ik ook niet helpen. 'k Heb niet gesolliciteerd." Hij heeft gelijk en men moest hem nu maar eerst met rust laten.

In VRIESCHELOO hoopt men op zondag 2 december samen met de broeders en zusters die vanwege hun ouderdom en hun lichamelijke gesteldheid niet meer in de dienst kunnen komen, het Heilig Avondmaal te vieren. Daartoe worden zij met een auto van huis gehaald. Aan de dienst wordt een korte getuigenisdienst verbonden; ds J. B. de Neef zal de leiding hebben.

In het blad VEENDAM staan op pag. 1, twee tekeningen en in twee talen het woord welkom. Op de beide eerste binnenpagina's staat een tweetalige welkomstgroet aan de broeders en zusters uit Leer, (Duitsland) die een bezoek brengen aan de gemeente te Veendam. Met opzet is op de tekening de grens met de slagboom niet afgebeeld, want er bestaan in Christus' gemeente geen slagbomen.

„De Gong", het blaadje van MUSSELKANAAL, vertelt, dat het in „De Beukenhof", het tweede bejaardencentrum aldaar, gonst van de bedrijvigheid. Alle vergunningen zijn binnen en er wordt volop gewerkt. Hopelijk kunnen in december de eerste bejaarden worden opgenomen.

Dit is dan weer het eind van onze maandelijkse speurtocht door onze gemeentebladen. Overal is grote aktiviteit en achter deze aktiviteit bespeuren we een grote liefde tot de Heer. Dat stemt altijd weer dankbaar.

J. R.

uit ons uniebureau

Van de extra vergadering van de unie-commissie, die op 17 november gehouden werd ter bespreking van studie-rapporten en andere zaken, wil ik u graag iets vertellen.

Verhouding unie-oecumene

De studie-commissie voor de bestudering van de verhouding van de unie tot de Wereldraad van Kerken en de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland verraste de unie-commissie met een gedegen en uitvoerig rapport. De unie-commissie heeft voor deze wijze van behandeling en de daaraan bestede tijd en moeite niets anders dan dank en waardering jegens de betreffende broeders. Van de inhoud van dit rapport, dat tenslotte resulteert in het advies *om te blijven deelnemen aan het gesprek der kerken* zullen onze gemeenten binnenkort volop kennis kunnen nemen, daar het in brochure-vorm beschikbaar gesteld zal worden. Zodra dit het geval is - het rapport moet eerst nog persklaar gemaakt worden -, zal stellig deze en gene zijn stem hierover in ons weekblad willen doen horen. Dit rapport met zijn principiële beschouwingen en de schildering van het voor en tegen van het deelnemen aan het gesprek der kerken is ook waard dat er ruime aandacht aan geschonken wordt door bespreking in onze raden en gemeenten. Des te waardiger en duidelijker kunnen onze gemeenten zich dan ter Algemene Vergadering in 1963 over deze materie uitspreken.

Commissie van vijf

Het rapport van deze commissie over de interne unie-organisatie heeft reeds een paar weken geleden de gemeenten en de unie-commissie bereikt. De unie-commissie heeft met waardering en belangstelling van dit rapport kennis genomen en daaraan studie en bespreking gewijd. Het mag gezegd worden, dat de unie-commissie de wens naar het uitstippelen van beleidslijnen verstaan heeft; ze heeft dan ook het voornemen om daartoe een brede vergadering van alle landelijke commissies bijeen te roepen, opdat mee daardoor de punten en lijnen van beleid duidelijk aan de dag treden. Aangaande de door de commissie van vijf gedane concrete voorstellen voor het in het leven roepen van een Agenda-Commissie en van een Financiële Commissie, bestaande uit gewestelijke vertegenwoordigers, ziet de unie-commissie nog niet hoe deze te verwezenlijken. Maar ze acht het goed mogelijk, dat uit gemeenten voorstellen komen, die wel realiseerbaar zijn en ze wacht deze voorstellen dan ook gaarne af. Het voorstel inzake de samenstelling van het Centrumbestuur wordt nog nader overwogen.

Zending-Hulpverlening

Naar aanleiding van het desbetreffende rapport heeft de unie-commissie zich met de U.Z.C. uitgesproken voor een nader samengaan van zending en hulpverlening, gezien de raakvlakken van beide. Het is goed, dat onze gemeenten hierover door voorlichtingsavonden ook meer zicht krijgen. Tevens staat het voor de unie-commissie vast, dat dit vanzelfsprekend niet anders kan dan in gecoördineerd samenspel met de andere gemeenschappelijke taken onzer gemeenten. Daarom zullen deze voorlichtende „unie-gemeenschapsavonden" ook door de activeringscommissie worden geregeld. De voorbereidingen zijn reeds gaande en u zult er binnenkort dan ook wel meer over horen!

A.V. 1963

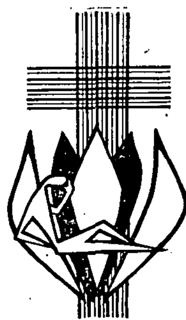
Waar zal die gehouden worden? *In Sneek!* Ha, die gastvrije gemeente kennen wij en wij zien vol verwachting uit naar het feestelijk samentreffen op de unievergadering daar! Noteert u al vast de data: woensdag 15 en donderdag 16 mei, en natuurlijk voorafgaand op dinsdagavond de begroetings- en openingssamenkomst. Reserveert deze dagen!

Tenslotte deel ik u nog mee, dat br E. Huizinga om lichamelijke redenen het lidmaatschap van de C. v. d. O. heeft neergelegd en de daaruit voortvloeiende functies.

Wij mogen niet verzuimen hier onze dank jegens br Huizinga uit te spreken voor de door hem gedane arbeid. De vervulling van deze vacature zal ter A.V. 1963 plaats hebben. De U.C. benoemde in dit verband ds Jac. de Jong, lid van de C. v. d. O, als lid van het Centrumbestuur tot aan de A.V.

T. Jansma.

Tabitha - Bouw - Actie

Een actie op poten zetten, is één ding. Een actie tot een succes maken, is een ander ding.

Onze Tabitha-bouw-actie is bezig te starten, heel voorzichtig gezegd dus.

Of zij een succes zal worden?

Dát hangt af van de interesse van onze gemeenten voor dit stuk werk in 's Heren wijngaard.

Druppelsgewijze komen de antwoorden op onze circulaires binnen.

Binnen zijn ook de eerste giften van twee zusterhulpafdelingen. U zult zich wel kunnen voorstellen, welk een geweldige vreugde het voor mij was, nog vóór de officiële start, reeds zulke prachtige bijdragen te mogen ontvangen. En dat van zusterhulpafdelingen uit gemeenten, die zelf ook al moeilijk „zitten". U voelt wel, hoeveel liefde uit zulk een offervaardigheid spreekt!

En van een offervaardige liefde moeten we het hebben. Daar drijft uiteindelijk al de arbeid in Gods Koninkrijk op. En waar de liefde is, wordt de offervaardigheid tot een vreugde. Daar wordt ook nooit meer gezegd: we kunnen niet meer. Want liefde maakt vindingrijk. En die vindingrijke liefde vindt wegen en middelen!

Wat zegt u van ons vignet?

Wat het betekent? De liggende figuur: de zieke mens. De gestyleerde bloem: Tabitha (bloemen zijn een symbool voor zachtheid en liefde). Het kruis op de achtergrond: daaraan ontleent de bloem (= Tabitha) haar kracht, maar ook de zieke mens.

Het ontwerp is van onze jonge br K. de Haan Lwzn te Groningen.

Tabitha zal dus in 1963 vijfentwintig jaar bestaan. Er zal natuurlijk heel wat gefotografeerd zijn in deze 25 jaar. En wilt u wel geloven, dat het voor mij verschrikkelijk moeilijk is om twee foto's te achterhalen?

Wie helpt mij?

Ik moet (beslist) een foto hebben van het pand Badhuisweg 73, Scheveningen, zoals het bij de opening of kort daarna was. En van het pand Schouwweg 79, Wassenaar, zoals het was, toen Tabitha er haar arbeid deed.

Wie helpt mij?

Ons gironr. is 1028558 t.n.v. penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.). U wilt dit nummer wel noteren? Dat kan uitstekend geschieden op een stortingsbiljet; oefening kweekt immers kunst?

H. Ploeger

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: **drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.**

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

gemeenteberichten

STAVEREN - (H. J. Z.). Als je elke week ‚De Christen' leest en dan bemerkt dat er in vele gemeenten de doop bediend wordt dan kan je dat zo wonderlijk verblijden. Overal gaat Gods werk door en je beleeft en ziet, dat Zijn Woord nooit ledig weer keert. Ook wij mochten in onze gemeente weer zo'n dag beleven. Het is al enige weken geleden, maar toch willen we het u graag laten weten, daar een ziel meer waarde heeft dan alle schatten der aard. Zondag 14 oktober werd een broeder door de doop aan de gemeente toegevoegd en zo mede in de wijnstok ingeplant. Deze broeder werd bij het avondmaal, dat nadien plaats had, verwelkomd door ouderling br. J. W. Zwaan. Het tekstwoord „Zie water, wat verhindert mij gedoopt te worden" werd door onze voorganger ds J. H. Blenkers op een zeer krachtige wijze aan de gemeente en haar vrienden doorgegeven. Hopende en biddende dat het velen tot de Verlosser mag brengen, zodat ze de woorden van de kamerling zullen herhalen. Wat wij U allen ook graag laten weten, is, dat in deze zelfde feestelijke dienst, ons pas opgerichte zangkoor zich voor het eerst liet horen. Met de beide liederen, „Welk een vriend is onze Jezus" en „Maakt o, zondaars plaats voor Jezus" werd een prachtig begin gemaakt. Na een maand van repeteren, kunnen we God dankbaar zijn, dat het zo goed ging. Dit is al niet meer de enige keer dat 't koor zich heeft laten horen. Ook op de evangelisatiepost in Gaasterland en op zondag 18 november in een evangelisatiedienst in de gemeente, heeft het 's Heilands liefde verkondigd door middel van het lied. Onze zusters van zusterhulp hebben heel wat afgezwoegd om een verkoopdag te organiseren. Alles wat daar mee samenhangt brengt heel wat drukte mee, maar hun activiteit werd beloond met een opbrengst van netto *f* 783.55 welke ze in de dienst van hun Heer en Heiland willen besteden. De contactavonden welke worden gehouden in een paar plaatsen buiten Staveren, gaan gezegend door; nieuwe gezichten laten zich zien. We hopen en bidden, dat ook door dit werk zielen voor Jezus worden gewonnen. Al met al mogen we zeggen, dat er op vele manieren voor onze Heer gewerkt wordt.
„Wees getrouw", zegt de Heer," en ik zal U geven de kroon des levens."

MAKKUM - (J. H.). Als gemeente gaat het ons de laatste tijd goed. De arbeid vindt gestadig voortgang. Zondag 18 november was voor onze kleine gemeente wel een vreugdevolle dag. Een jonge broeder die enige tijd met de gemeente opging, had de wens gegeven om door de doop in de gemeente te worden opgenomen. Zo was dan genoemde zondag de dag waarop deze doopsbediening plaats vond. Voor een geheel gevuld kerkgebouw mocht onze voorganger het blijde evangelie uitdragen. We werden bepaald bij een gedeelte uit Hand. 16, de geschiedenis van de stokbewaarder, waarin op duidelijke wijze naar voren werd gebracht, dat men eerst moet geloven, en dat de doop daarop volgt. Na de dienst vierde de gemeente met een grote schare het avondmaal. Bij monde van ouderling P. Reinsma, werd deze broeder een welkom in de gemeente toegesproken. We hopen en bidden dat door deze dienst nog meerderen mogen komen en de weg der gehoorzaamheid mogen volgen. Op 24 oktober jl. hadden we een zendingsavond; br J. Kool uit Suriname was hiervoor uitgenodigd. Ook was de vrouwenvereniging met enkele broeders uit Workum hierbij aanwezig, zodat ons kerkje aardig bezet was. Met aandacht werd er geluisterd en gekeken naar de filmplaatjes die hierbij vertoond werden. Op 13 en 14 november hadden we twee evangelisatiesamenkomsten. Door middel van zaaierverspreiding gingen wij zaterdagmiddag, met onze voorganger en zijn geluidsauto door de straten van Makkum om de mensen uit te nodigen tot het bijwonen van de samenkomsten. De eerste avond werd de boodschap gebracht door Ds J. Ketelaar van Drachten en verleende het zusterkoortje van Workum haar medewerking. De tweede avond was de spreker ds J. Segaar van Den Helder. Twee broeders en een jonge zuster, eveneens uit Den Helder, verleenden hierbij hun medewerking door enige mooie toepasselijke liederen te zingen. Vooral de mooie heldere stem van dit jonge meisje, dat zo haar liederen ter ere van Jezus zong, viel bij de aanwezigen zeer in de smaak. De opkomsten waren goed. Moge God geven, dat het zaad des evangelies, dat met ernst en toewijding is gebracht, nog tot rijke zegen mag ontkiemen.

ROTTERDAM-C. - (W.S.V.) De zondag, waarop wij als gemeente ons 25-jarig bestaan hebben herdacht en gevierd, is voor ons gemeenschapsleven een hoogtijdag geworden. Daarom zullen wij de 18e november niet direct weer vergeten. Reeds in de morgendienst kwam dat tot uitdrukking, toen als het ware de harpen werden afgestemd. Naar aanleiding van Ps 103:2 (Loof de Here, mijn ziel, en vergeet niet een van zijn weldaden") werd gesproken over „Dankbare verheffing tot God" en kwam de betekenis van deze dag vlak voor ons te staan, hetgeen op voortreffelijke wijze door koorzang en het lied van de gemeente werd onderstreept.

Toch vond de eigenlijke herdenking, waarbij ook broeders en zusters van andere gemeenten aanwezig waren, 's middags plaats. Aan deze dienst werkten mee: het zangkoor der gemeente en ons kwartet, terwijl voor verdere opluistering zorgden de brs Roskamp, trompet en Prins, piano. Hierdoor kreeg de dienst een zeer afwisselend karakter. Deze medewerking werd dan ook bijzonder op prijs gesteld. In deze dienst ging de korte prediking over: „Niet tevergeefs!" (1 Cor. 15:58), waarbij Ds G. Vegter de nadruk legde op het gedenken. Wij mogen de inspanning van het geloof, de arbeid der liefde en de volharding der hoop, waarvan de achter ons liggende jaren krachtig getuigenis afleggen, niet vergeten, aldus de pastor, die verder opriep tot een nieuw vertrouwen met het oog op de toekomst. In de Heer zal geen moeite tevergeefs zijn!

Ondergetekende, als sekretaris der gemeente, viel de eer te beurt om de feestgangers bij de geschiedenis der gemeente te mogen bepalen. De huidige gemeente dateert van 1937, maar daarvoor in 1935 was de gemeente in Rotterdam-Z. reeds ontstaan, terwijl er voor het Baptisme in Rotterdam als geheel aanwijzingen zijn, die teruggaan tot 1918. Toen vergaderde er een kleine gemeente in de Rembrandtstraat, waarvan Ds N. van Beek consulent was. De leider was br Hellingwerf, afkomstig uit Makkum. Er bestaan echter zelfs gegevens uit 1909, maar het verhaal is (nog) niet kloppend te maken. Hierbij zullen wij het moeten laten, omdat anders het verhaal te lang gaat worden. Maar weet iemand uit de lezerskring nog iets uit dit grijze verleden?

In de zeer afwisselende dienst spraken ook enkele vertegenwoordigers goede en behartigenswaardige woorden. Voorop ging br W. Modderman uit Sneek, de voorzitter van onze Unie-Commissie. Hij vertegenwoordigde het geheel, terwijl Ds J. Broertjes van Utrecht namens het Gewest-Holland sprak en evenzo Ds H. Sikkema voor Groot-Rotterdam. Ds J. Louw uit Den Haag haalde als vertegenwoordiger van de oudere generatie enige herinneringen op. Ze meenden het allemaal erg goed met ons en dat heeft ons zeer verheugd. De dienst werd besloten door declamatie van Jes. 40 door Ans de Graaff, terwijl het dankgebed werd uitgesproken door Ds B. Posthumus van Rotterdam-Z.

's Avonds was de gemeente nog bijeen rondom een revue, waarin het huidige werk aan ons voorbijtrok, waarna de dag in een dankstond eindigde.

De eerste cursus „Practische Gemeentekunde"

Op zaterdag 24 november jl. vergaderde de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon om de laatste hand te leggen aan de voorbereidingen voor de eerste landelijke kadercursus voor het gemeentelijke werk. De drukproeven van het cursusboekje waren ter tafel en ook een voorlopige afdruk van de omslag. Binnenkort zal 't onder de titel „Fundamenten" bij de N.V. De Motor in Sneek van de pers komen en beschikbaar zijn voor hen, die reeds voor de cursus inschreven. De prijs zal f 2,- bedragen.
Het bleek dat er voor diverse plaatsen reeds een zeer bevredigende inschrijving was. In totaal is het aantal inschrijvingen reeds over de 100, terwijl er mondelinge overlevering was voor nog enkele tientallen. Bovendien verschijnt in alle gemeentebodes in ons vaderland een inschrijfformulier, waarmee men zich rechtstreeks bij het Uniebureau kan aanmelden. Er is reden om een goede start van deze eerste cursus tegemoet te zien. Graag wil de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon nog eens een hartelijke opwekking laten uitgaan tot de velen, die wel over inschrijving hebben nagedacht en ook wel graag zouden willen deelnemen maar er nog niet toe gekomen zijn om zich op te geven. Ervaringen met soortgelijke cursussen in regionaal verband hebben altijd weer uitgewezen hoe groot de zegen van het samen studeren en spreken over de dingen van de gemeente van onze Heer is. Daarom nodigt de commissie hen hartelijk uit om zich zo spoedig mogelijk op te geven bij het Uniebureau. Voorts wordt ook de secretarissen van de gemeenten verzocht om aanmeldingen, die zij nog onder hun berusting hebben, nu door te willen geven aan het Uniebureau.
Tenslotte: mogen we de talrijke broederse en zusters, die niet in de gelegenheid zijn om aan de cursus deel te nemen, vragen om ons toch een belangrijke dienst te bewijzen? Deze dienst is, dat u voor het welslagen van de cursus voor de docenten en de cursisten voorbede doet bij de Heer der gemeenten.

J. Reiling,
voorzitter Commissie voor
Vorming en Dienstbetoon.

DE GEMEENTE EN HET PEERD VAN OME LOEKS

Het paard van ome Loeks is dus dood. En onze gemeente is ook dood! Helemaal dood! Tenminste dat hoor je sommige gemeenteleden zeggen. Zelfs dat lelijke woord, dat ik niet gebruiken mocht, nam iemand daarbij in de mond. Hier is geen activiteit, hier gebeurt nooit iets, hier kan ook niets. Nee, dan die gemeente in.. (ik zal u echt niet de naam van die gemeene onthullen), die moet je eens zien! Dus is onze gemeente dood. Niettegenstaande het feit, dat onze gemeente dubbel zoveel leden telt als vijftien jaar geleden. Niettegenstaande het feit, dat we telkens weer ons doopvont mogen gebruiken. Niettegenstaande het feit, dat God onze gemeente zichtbaar zegent!
Als u meent, dat de gemeente dood is, wat hebt u dan gedaan om dit te verhinderen? Heeft u een hand uitgestoken tot redding? Of bleef u onverschillig toekijken om de gemeente te zien sterven?

Had 'k mij geheel aan de gemeente gegeven, Dan was de gemeente beslist nog in leven!

Als u meent, dat de gemeente nu nog wel niet helemaal, maar dan toch op sterven na dood is, wat doet u dan? Ook blijven toekijken? Denken, dat de dominee, of de ouderlingen, of wellicht nog iemand anders daar maar voor moet zorgen? Dat deed ik bij het paard van ome Loeks ook, en daarom is dat beest gestorven. De gemeente van Christus kent geen leeglopers; alle leden dienen werkers te zijn, werkers voor een levende gemeente.
Ik zal mij aan de gemeente geven.
Dan komt de gemeente tot groter leven!

H.

(overgenomen uit een Gemeenteblad)

Beroepingswerk

De gemeente te Coevorden heeft een beroep uitgebracht op ds D. Boschma te Treebeek.
De gemeente te Deventer beriep ds B. Posthumus van Rotterdam-Zuid.

In dit nummer

drie gemeenteberichten; in het frontartikel - een adventsartikel - over de tekenen der tijden, waarbij ook aandacht aan Israël wordt geschonken; belangrijk nieuws uit het uniebureau; enkele van onze vaste rubrieken en weer een aflevering van „Bij ons in de gemeente".

61.000 kerstnummers

van „De Zaaier" zijn van de persen gerold. Als dit nummer van „De Christen" verschijnt, is in elke gemeente de bestelde partij kerstnummers ontvangen. Gefeliciteerd, broeders en zusters! Want nu kunt u er op uittrekken om het heerlijk kerstevangelie de huizen in en bij de mensen te brengen. Is er nog een partijtje nodig? Bestel even bij het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem en u ontvangt het per omgaande.

Mededelingen

Nieuw Politiek Ethos

Onder voorzitterschap van prof. dr. A. J. Rasker, houdt het **„Convent voor een nieuw Politiek Ethos"** een bijeenkomst op **maandag 10 dec.** van 15-20 u. in **Hotel Smits, Vredenburg 14, Utrecht.**
Spreken zullen: Prof. dr J. L. Hromàdka, lid Uitvoerend Comité Werelraad van Kerken, voorzitter Praagse christelijke vredesconfer. en ds J. N. Ondra, secretaris Praagse christ. vredesconferentie, over **Christliche existenz in einer sozialistischen Gesellschaft.**
Circulaire met nadere bijzonderheden op aanvraag bij de secretaris ds J. C. van Veen, Bilthoven, Soestdijkseweg 194 Z. Tel. (03402)-2919.

Het telefoonnummer van Ds E. J. Huizing, Seringenlaan 37, Hoogeveen is: (05280)-2589.

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 7 december 1962 Jaargang 79 Nr. 3656

BIJ DE ZONDAG DER OECUMENE

Kerk en oecumene

Misschien zijn er enkelen die zich afvragen wat met het opschrift van dit artikel wordt bedoeld. Gaat het om twee verschillende dingen? Gaat het enerzijds om de kerk, of zoals wij liever zeggen de gemeente, en anderzijds om de oecumene, als twee zaken die relatie met elkaar hebben, maar toch twee zaken blijven, zoals bijvoorbeeld de kerk en de school met elkaar te maken hebben en toch twee zaken blijven? Is de oecumene naast de kerk een apart bedrijf, dat door meer of minder deskundigen bedreven wordt, deskundigen die in de kerken leven en werken, en dit als bijzonderheid hebben dat zij met elkaar een „oecumene" hebben? Een oecumene die door die kerken ook wel wenselijk en nodig wordt geacht, maar die toch een eigen bestaan heeft, zoals iedere kerk zijn eigen bestaan heeft?

Aanstaande zondag wordt in veel kerken de zogenaamde oecumenische zondag gehouden en wordt een offerande gevraagd voor het werk van de Oecumenische Raad in Nederland. Van deze jaarlijkse offerande uit de kerken moet het werk van de Oecumenische Raad grotendeels gedreven worden. En in die diensten zal in gebed en prediking de oecumene „bedacht" worden.

In onze gemeenten weten wij nog eigenlijk niet veel weg met de oecumene en alles wat daarmee samenhangt. Wij zijn reeds in 1946 tot aansluiting overgegaan, maar wat dit precies inhoudt is voor ons nog lang geen klare en uitgedragen zaak geworden. Meerdere malen is de stof in gesprek geweest, en op de vorige algemene vergadering zouden enkele voorstellen van een paar gemeenten in bespreking komen die gericht waren op onttrekking aan de Wereldraad van Kerken. De uniecommissie heeft het toen nodig geacht aan deze gemeenten te vragen hun voorstel tot de volgende algemene vergadering uit te stellen, zodat straks in Sneek een grote discussie te verwachten valt. Om daaraan voorzichtige en verantwoorde leiding te geven heeft de uniecommissie een studiecommissie in het leven geroepen teneinde een rapport samen te stellen, waarin de vraagstelling nader belicht wordt. Wij mogen dit rapport over enkele weken verwachten. Misschien zal het nog na de kerstdagen worden dat het de gemeenten zal bereiken. Wij willen in dit bestek niet op dat rapport vooruitlopen, maar aangezien het hoofdartikelenschema voor dit nummer een artikel over de Oecumene bevatte en de redactie ons tot schrijven daarvan had aangewezen willen we hier toch enkele punten in het kader van de oecumene aanstippen.

Wij willen in dit verband ingaan op de sedert de reformatie gehuldigde onderscheiding van de *onzichtbare kerk* en de *zichtbare kerk*. Een onderscheiding die in het oecumenische theologische denken van onze eeuw opnieuw van kracht is geworden. Een onderscheiding, die enigszins in het verlengde ligt van de zeer oude onderscheiding van triomferende en strijdende kerk. Tegenover de principiële stelling van Rome dat de kerk als mystiek Lichaam van Christus zou samenvallen met de roomse kerk stelden de reformatoren de onzichtbaarheid tegenover de zichtbaarheid. Voor hen werd 't wezen der kerk niet door zichtbare factoren geconstitueerd maar door de gemeenschap der ware Christgelovigen met Christus door de Heilige Geest. De gemeentevorming der dopers werd door hen afgewezen als een al te spiritualistisch exces van deze onderscheiding. Nu is het zo, dat wij als baptisten niet bar gelukkig zijn met de onderscheiding van zichtbare en onzichtbare kerk. Wij maken liever onderscheid tussen de gemeente als georganiseerd instituut en de gemeente als Lichaam van Christus, maar dan zo, dat er inderdaad sprake is van onderscheid en niet van scheiding. Wij menen, dat het spreken over zichtbaarheid en onzichtbaarheid verwarrend is. Wij geloven in de gemeente, de kerk, die als plaatselijk instituut gestalte geeft aan het Lichaam van Christus. Als men toch van zichtbaarheid en onzichtbaarheid zou willen spreken dan leggen wij meer de nadruk op de zichtbaarheid dan op de onzichtbaarheid. Het behoort tot het wezen van de kerk dat zij zichtbaar is, tastbaar en proefbaar. Rondom doop en avondmaal vigeert de kerk, dat wil zeggen, is zij levend en levenskrachtig. Die het evangelie gehoord en aanvaard hebben worden gedoopt en vieren het avondmaal. Vandaaruit krijgen de „diensten" hun gestalte.

Met „diensten" bedoelen wij hier de ambten, dat wil zeggen de gedifferentieerde bedieningen in de gemeente, al naar gelang God er de gaven voor geeft. Deze allen zijn relatief ten aanzien van de gemeente, dat wil zeggen, zij zijn gebonden aan de gemeente. Hun vormgeving zelf is niet van absolute waarde, maar is altijd betrekkelijk. De laatste absoluutheid ligt in de werkelijkheid, liever nog, heilswerkelijkheid van doop en avondmaal. In beide is lijden, sterven, opstanding en wederkomst van Christus present.

Doop en avondmaal, beide zijn het Godsgebeuren in Christus van de eindtijd, dat wil zeggen, zij zijn eschatologisch. De gemeente is de eschatologische heilsgemeente, in absolute „zichtbaarheid." Indien de gemeente slechts zo is, dan is de incidentele en historische naam van weinig belang. Wij staan er niet op „baptisten"gemeente te heten. Van hieruit gezien is de wijze van instituering, de wijze waarop de bedieningen, wil men, de ambten, gestalte krijgen, kortom, de gehele liturgie altijd van afgeleide aard. Historie en traditie, tijd

In dit nummer

twee gemeenteberichten; in het hoofdartikel aandacht voor de oecumenische zondag; een artikel ter gelegenheid van het a.s. gouden ambts-jubileum van ds J. Louw; een verantwoording uit het uniebureau; voorts enkele van onze vaste rubrieken en enige mededelingen.

en cultuur zijn in dezen meebepalende factoren, die opzichzelf waardevol zijn, maar gaan absolute waarde hebben. Vanuit die eschatologische heilsgemeente zouden wij ons zelfs een episcopale institutie kunnen denken, zo goed als de presbyteriale welke onder ons gehuldigd wordt.
Baptistengemeenten zijn daarom exclusief in kerkbeschouwing, dat wil zeggen, zij wijzen iedere andere kerkvorm als onbijbels af. Baptisten zijn echter niet exclusief in absolute zin: in het kerkbegrip dat afwijkt van de heilseschatologische nieuwtestamentische gemeente geloven zij toch die gemeente aanwezig die worstelt om tot de van God gewilde bijbelse gestalte te komen.
Het is dan ook niet met een superioriteitsgevoel, dat vanuit de baptistische visie op de gemeente van het nieuwe verbond baptistengemeenten nog niet kunnen overgaan tot kanselruil en avondmaalsviering met de andere kerken. Integendeel, hierin gevoelen zij de pijn van de gemeente die overal tot gestalte wil komen. Het is echter een „nog niet." Bovendien hebben wij als baptisten geen enkele reden tot het gevoel gearriveerd te zijn, indien wij bedenken zelf de diepste gronden van het gemeentezijn nog niet te hebben afgetast en onderkend. Veel vragen staan nog open, en wij willen dankbaar erkennen dat juist de oude historische kerken in Oost en West een schat aan traditie hebben bewaard tot op deze dag, een overvloedige rijkdom van liturgisch beleven.
Er is alle reden om aanstaande zondag van harte te bidden voor de oecumene die voor een deel uitdrukking vindt in de Wereldraad en voor een niet geringer deel onofficieel leeft in de harten van de kinderen Gods die zich verbonden weten en voortdurend bidden in gemeenschap met alle heiligen.

Ph. L. (Gr.)

---

zand en zaad

Mijn vader benijdde mij omdat ik meer kon leren dan hij in zijn jonge jaren. Zijn zoon kijkt met nadenkende ogen naar de hem opvolgende generatie, die velden bewandelt, die in zijn dagen nog achter de horizon lagen. Dat zal zo wel blijven, dacht u ook niet?

Ja, ik wilde soms wel wat meer weten. Een beter inzicht, overzicht, doorzicht hebben. Ben ik te lui geweest toen het de tijd van studeren was? Ongewijfeld. Of lag het gebied, dat mij nu ook wel interesseert toen toch nog wat ver weg?

De wereld boezemt mij belang in. Het leven boeit mij. Het spel der krachten op welk veld ook is fascinerend. Jammer dat mijn historische kennis al heel zwak is, want in 't verleden ligt het heden, in het nu wat worden zal. Helemaal zo automatisch zal 't wel niet zijn, maar er zit wat in. Ik zou zo graag onthuld willen zien hoe het historisch verklaard wordt dat de macht van de straat toeneemt. Vroeger heb ik daarover ook wel eens zitten fantaseren, maar dat is geen wonder want het proces voltrekt zich voor onze ogen. Ik denk niet aan laten we zeggen Rusland, waar ze ons op dit stuk van zaken een revolutie vooruit zijn. Bij ons gaat het wat langzamer, maar ik dacht zo wel dezelfde kant uit. Het onschuldig vadertje staat groeit langzamerhand uit tot een alverzorgende instantie, die langzaam maar zeker ons alles uit de hand neemt.
De fijnproever ziet al, proeft dus om in het beeld te blijven, waarop ik aanschrijf. De kerkbouwsubsidie is aan de orde. Het delicate punt voor menigeen onder ons. Een broeder stuurde me maanden geleden een stukje Vrij Nederland - wat een naam! - verschenen op 23 juni van dit jaar. Ik laat het maar even zetten:

Kerkbouwsubsidie

De kerkelijke bouwcommissies in ons allerchristelijkste vaderland kunnen vrolijk zijn. Niet alleen zal, naar het bijbelwoord, hun brood en water hun gewis zijn, doch daarenboven heeft het parlementaire woord hun de zekerheid van een kerkbouwsubsidie gegeven. Straks kunnen we in gloednieuwe berijming zingen: Juicht, kerkvolk, juicht alom, in dit gesubsidieerde heiligdom.
Nu is het ontegenzeglijk waar, dat de overheden wel kerkbouwschuld hebben. Speciaal immers in de steden zijn het de planologen die in feite niet alleen het terrein bepalen waar een kerk ‚past in het stedebouwkundig patroon,' maar die ook door hun eisen omtrent frontbreedte, torenhoogte en uiterlijk ‚aanzien' het kerkelijk bouwpatroon bepalen. En die daarmee voor de bouwende kerk de kosten niet zelden veel hoger opjagen dan de rijkssubsidie straks goed kan maken. Niettemin, bij alle erkenning der materiële noodzaak van zo'n kerkbouwsubsidie, blijft er toch vooral de droefheid omtrent het brevet van geestelijke armoede, dat de christenen zich zelf uitreikten. We hoeven nog niet bang te zijn voor een machtsmisbruik dat een ‚verkeerde' overheid van die subsidie zou kunnen maken, hoewel subsidie en politiek nu eenmaal broer en zus zijn. Véél erger is het gevaar, dat we als kerkmensen met zijn allen nóg luier worden, nóg vaster op onze portemonnaie gaan zitten: De overheid is er immers goed voor! De joodse *wet* van de tienden hoeven we niet terug te halen, maar het vroegchristelijke *voorbeeld* van blijmoedig en vrijwillig offeren zouden we meer moeten volgen. Met of zonder belastingaftrek. Het zou het kerkelijk leven ten goede komen. Zozeer, dat onze kerkelijke besturen en bouwcommissies wellicht konden zeggen: ‚Beste overheid, vriendelijk bedankt, maar we redden ons zelf. Ziet u, *we zijn geen noodlijdende club,* maar *een levende gemeente van gelovigen.*'

Vrij Nederland 23 juni 1962.

De broeder, die mij het bovenstaande zond, schreef ernaast in rode inkt: Spreek naar het hart van Jeruzalem.
Bedoelde hij dat de krantenman sprak naar zijn hart?
Verwachtte hij, dat ik dat zou doen?
Velen onder ons waren al zo blij dat de stilte onder ons over deze zaak was ingetreden. Niet teveel over praten. Gewoon aannemen. Iedereen doet het. Zelfs de gereformeerden en dat zegt wat. We betalen het immers toch ook allemaal metelkaar? En niet alleen kerken zullen subsidie hebben, maar ook bezinningscentra, waar waarschijnlijk geen bijbel op tafel ligt. De kerken krijgen het dus niet omdat ze kerken zijn en dan kun je 't wel aanpakken. Overigens: we blijven helemaal vrij. Geen geknevel met gouden koorden.
De innerlijke onrust wijst naar twee kanten. De ene zijde is dat de staat gestadig meer taken overneemt van het individu, zodat deze tenslotte alleen nog maar voor de voortplanting van het menselijk geslacht hoeft te zorgen en daarnaast zijn dagtaak moet verrichten. Er wordt voor hem gezorgd, gespaard, geregeld. Een bewonderenswaardige organisatie; op weg om allerwegen bewonderd en aanbeden te worden.
En de andere onrust is: zal het gesubsidieerd worden ons niet schaden? Waarom maar dertig procent? Waarom niet alle gebouwen, die de gemeenschap beogen te dienen, door de staat te laten bouwen en beheren? Maar zover wilt u niet gaan. Niet graag het onbeteugelde liberalisme, noch minder graag het staatssocialisme. Laten we proberen de drankjes te mengen.
Ik zei toch al dat het mij spijt niet meer gestudeerd te hebben. Nu kijk ik tegen de ontwikkelingen aan, zie reuzen groeien, maar wordt misschien bevonden tegen windmolens te vechten, of tegen de bierkaai. Dit zou nu echt iets zijn om in een goedgeleid gesprek metelkaar te doorworstelen. Om tot een standpunt te komen.

Huizinga.

Mededeling

Ds R. J. Voorhaar, Vroomshoop woont thans: Julianastraat 59, telefoon 05498-2468.

Het adres van de penningmeester van de baptistengemeente te Zutfen is thans: Arnhemsestraat 115, Brummen.

De God nu aller genade; Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, Die volmake, bevestige, versterke en fundere ulieden. Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid, Amen. (1 Petr. 5 : 10, 11).

Bovengenoemde tekst is een woord uit een brief die de apostel Petrus aan 't eind van zijn leven schrijft aan de christenen in Klein-Azië. Ze zijn verjaagd van hun eigen erf en uit hun eigen huis. Sommigen uit hun kring hebben reeds de doodstraf ondergaan; anderen worden beschuldigd van allerlei misdaden. Omdat ze christenen zijn hebben ze veel lijden te verduren.

Al deze dingen bezwaarden hen; zó hadden zij zich het christenleven in deze wereld niet voorgesteld. En deze ontmoedigde mensen krijgen een brief die eindigt in aanbidding: „De God nu aller genade, Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid".

Maar wie komt er nu onder zulke moeilijke omstandigheden nog toe aan de aanbidding?

Dat is nu juist de reden waarom Petrus deze brief schrijft. Hij tracht hen in zijn brief een andere kijk te geven op de dingen die hen overkomen zijn en die nog zullen komen.

Hij plaatst de moeilijke omstandigheden waarin zij leven in het licht der eeuwigheid en zingt als het ware voor hen een lied van bemoediging en vreugde.

Iets van de rijke inhoud van deze brief wil ik graag aan u doorgeven, opdat u en ik ook het licht der eeuwigheid mogen zien vallen over de tijd, waarin wij leven en de omstandigheden waarin wij soms Gods leiding niet meer zien.

Petrus schrijft o.a.: „Vernedert u onder de krachtige hand Gods".

De moeilijke omstandigheden, waarin deze christenen dus verkeerden noemt Petrus „G o d s hand". Dat schijnt voor hem een onomstootelijke waarheid te zijn. Maar de christenen in Klein-Azië zagen Gods hand helemaal niet meer; zij zagen en Romeinen gezien, maar op de morgen van de Opstanding heeft hij begrepen dat wat de mensen ten kwade hadden gedacht, God ten goede gedacht heeft. Al die aardse machten waren in Gods handen en dwars door die aardse factoren heen, heeft God Jezus tot Heer en Christus gesteld. Daarom kan Petrus schrijven: „God heeft de tijd waarin wij leven in Zijn hand".

Dat geldt ook onze tijd, onze omstandigheden en onze soms onbegrepen wegen. Wij zingen graag: „Al den weg leidt mij mijn Heiland", maar geloven wij het ook werkelijk dat wat

Aan rustige wateren

komt, laten wij aanbidden!

alleen maar de hand en de vijandschap van mensen.

Hoe komt Petrus er bij dit op zulk een stellige toon uit te spreken? Is ergens de hand van God duidelijk zichtbaar te zien?

Neen.... Petrus zegt dit vanuit zijn geloof!

Er is voor hem één geweldig gegeven, waardoor het voor hem vaststaat dat Gods machtige hand ook de tijd waarin deze christenen leven in Zijn greep heeft. Dat gegeven, dat hem ervan overtuigd heeft, dat de tijd in Gods hand is, is de geschiedenis van Jezus Christus.

Petrus heeft in dat gebeuren met Jezus Christus in het eerst ook slechts de hand van joden er ook gebeurt, GODS hand er in is?

De satan maakt soms gebruik van moeilijke levensomstandigheden om ons daarmede te ontmoedigen. Maar Petrus schrijft, dat we door vást te staan in het geloof de duivel overwinnen.

En de „God aller genade" zal ons in de weinige tijd van lijden iedere genade schenken die wij nodig hebben. Want, gezien in het licht der eeuwigheid is de tijd die wij te doorleven hebben kort.

Zoals Daniel onbeschadigd uit de leeuwenkuil kwam en de drie vrienden ongedeerd uit 't vuur, zo zullen Gods kinderen na 'n weinig tijds geleden te hebben onbeschadigd de eeuwige heerlijkheid binnen gaan.

Hij zal ons volmaken, d.w.z. voorbereiden voor de heerlijkheid waartoe Hij ons geroepen heeft en Hij zal ons bevestigen als we dreigen te struikelen.

Hij zal ons versterken als we in de zeef der verzoeking heen en weer geschud worden. En te midden van alles wat wankelt of wijkt plaatst Hij ons op het onwrikbare fundament van Zijn liefde en trouw.

Wat zouden wij nog meer begeren? In deze rijke beloften is ons alles toegezegd wat wij nodig hebben. En God zal Zijn beloften waar maken. God zal niet rusten voordat al de Zijnen zijn binnengeleid in Zijn eeuwige heerlijkheid. Daar zal niets ons meer kunnen ontvallen of bedreigen.

„Emanuel", God is met ons. Komt laten wij Hem aanbidden en loven en danken, Die eens Zijn heerlijkheid verliet en arm en veracht werd om ons de heerlijkheid bij den Vader te kunnen schenken. Hem aanbidden, Die om onzentwil gedood werd aan het kruis om ons het eeuwige leven te schenken.

In aanbidding zeggen ook wij het de apostel Petrus na: Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid. Amen.

't Ben hier een vreemdeling,
op reis naar huis.
Deez' aard is een woestijn;
hier ben 'k niet thuis.
Vrees is aan allen kant, 'k
word daaglijks aangerand.
Boven is 't vaderland, dáár
ben ik thuis.

Treebeek *D. Boschma*

Lezers aan het woord

Draagt zorg voor de verzamelde gemeente.

Geachte redactie,

In ons weekblad „De Christen" van 23 november trof mij in de rubriek „Nader Bezien" wat daar gezegd werd over de verzamelde en de verspreide gemeente. Gedachten over de gemeente hebben mij in de laatste tijd veel bezig gehouden.

Wij leven in een tijd, waarin alles verandert. Verschillende dingen, die het vroeger deden, kunnen we thans niet meer gebruiken. Daarbij behoren op enkele uitzonderingen na ook onze evangelisatiesamenkomsten. Ze trekken geen volk.

Principiëel atheïsme wint veld. Afkerigheid van de kerk is overal waar te nemen; veelal verbonden met afkerigheid van het evangelie. Toch blijft de opdracht des Heren bestaan. Hoe moeten we die in onze tijd vervullen?

Het is duidelijk, dat er terreinen zijn, waar de beroepsevangelist geen toegang heeft en waar de mensen met openbare prediking niet te bereiken zijn. Maar de leden der gemeente, de gelovigen persoonlijk, leven midden in de wereld, midden tussen alle mensen in. Meer dan in het verleden zal het gewicht van 's Heren opdracht op **hen** komen te liggen.

Als de leden falen, faalt de gemeente! Geen vrijgestelde van de verzamelde gemeente zal de taak van de leden kunnen overnemen. In zekere mate gold dit ook reeds in het verleden, maar het ziet er naar uit, dat dit in de toekomst zeer sterk het geval zal zijn.

Met deze gegevens voor ogen meen ik, dat er veel aandacht geschonken zal moeten worden aan de gemeente, aan de gemeenschap, aan de verzamelde gemeente. Lees ik de woorden van Jezus tot Petrus, ons bewaard in Joh. 21 : 15-17, dan is het mij alsof er gezegd wordt: Draag zorg voor Mijn gemeente! Het is dwaas om te doen, alsof ieder die bekeerd is en zijn geloof heeft beleden, zich nu wel redden kan. Ongetwijfeld zijn er die dat kunnen en die van het begin af een steun voor anderen zijn, maar over het algemeen hebben zij verzorging nodig.

Zo heeft Jezus het ook bedoeld. Petrus kreeg opdracht, des Heilands schapen en lammeren te hoeden en te weiden. (Denkt vooral aan de jonge leden der gemeente.) Schapen en lammeren komen om, als ze geen herder hebben. Natuurlijk is de Heer zelf de grote Herder, maar uit zijn woorden is duidelijk, dat Hij herders uit de mensen wil inschakelen.

De kudden moet verzorgd worden!

Dit moet niet zó worden uitgelegd, dat men de gemeente moet opvoeden tot een intiem gezellig maar gesloten groepje, dat zich sterk voelt in haar afzondering. Maar toch is ook deze afzondering nodig; niet om daar in op te gaan maar om daardoor gesterkt en gestimuleerd te worden voor de taak, die straks ieder lid te vervullen heeft; straks, wanneer de verzamelde gemeente weer verspreide gemeente is.

Draagt zorg voor de gemeente, gij voorgangers, ouderlingen en allen die iets kunt doen ten goede. Alleen een gemeente, waar de leden waarlijk geestelijk leven hebben, de rijkdom van hun schatten kennen, zal als verspreide gemeente openbaar worden als „brieven van Christus".
Waarschijnlijk zullen de gelovigen zich daarbij niet kunnnen bedienen van veel woorden; maar het leven kan ook spreken. Men bestudere maar eens voor zich zelf Matth. 25 : 31-46.
Indien de gemeente, verspreid onder de mensen, niet alleen nieuwtestamentische beginselen maar ook nieuwtestamentisch leven blijkt te hebben, zal er ook wel gelegenheid komen om af en toe met woorden van de Heiland te getuigen. Of dat getuigenis zal worden aangenomen, is niet onze zaak, maar wij hebben onze opdracht te vervullen. En dat kan, als wij uit ons geloof leven.

Hengelo. O. K. Reiling.

Geachte eindredakteur,

Denkende aan de ondertitel van ons weekblad, nl. „tot verbreiding van de beginselen van Nieuw Testamentisch Christendom", fronste ik onwillekeurig mijn voorhoofd toen ik kort na elkaar een tweetal artikelen las die, hoewel practisch misschien aan te bevelen, de indruk wekken niet geschreven te zijn vanuit onze visie op de nieuw-testamentische gemeentegedachte.
In „De Christen" van 19 oktober jl. lanceert Ph. L. (Gr.) de gedachte, in het algemeen, naast de bijbelse eis waaraan een dopeling moet voldoen, te stellen het volgen van een cursus **geloofsleer**, waarvan een getuigschrift (diploma) moet kunnen worden overlegd. Weliswaar meent de schrijver niet dat dit idee verwezenlijkt zal worden, maar waarom het dan gepubliceerd?
Wat geven of ontvangen van bijbelonderricht betreft (kan geloven geleerd worden?-„geloofsleer"????), waarom de leden der gemeente niet opgewekt tijdens de dienst aantekeningen te maken. Is de preek geen onderricht?
In „De Christen" van 16 november jl. een artikel, nog wel op de voorpagina, over kerkbouw.
Ik citeer: „Dat heeft mij altijd geboeid in deze stichting: ze wil het persoonlijk initiatief niet verkleinen maar juist aanmoedigen". Dat persoonlijk initiatief wordt dan in elk geval in het vervolg van het stuk gereduceerd tot het doen van een verzoekje aan een zeer kapitaalkrachtige stichting om een afgerond **geval** te leveren, want dat zou toch het gevolg zijn van het overdragen van alle eigendommen. Hoe de band van gemeente en het gebouw dat ze niet of niet meer bezit en waarvoor ze slechts huur betaalt wel innig zou zijn, is me niet duidelijk. De bezwaren aan het geopperde plan tot afstand te doen van eigendommen zijn vele; ik laat ze onbesproken. Slechts wil ik er nog op wijzen dat met het geven van macht over plaatselijke gemeenten aan een commissie, men de deur wijd open zet om ook andere commissies macht te geven, dus laten we het eerlijk stellen: voor een synode, classis, visitatie (niet vrijwillig), met als gevolg dogma's en van bovenaf opgelegde ge- en verboden. En dan zijn we net zover als elk ander kerkgenootschap, die toch ook niet van de ene op de andere dag geworden zijn zoals ze zijn maar slechts gaandeweg de vorm van de nieuwtestamentische gemeente door een veelheid van practische maatregelen hebben verloren.
Iedere tot redacteurschap gekozene dient te bedenken dat het aanvaarden van deze taak verplichtingen en verantwoordelijkheid meebrengt. Aan de verplichtingen kan men zich onttrekken, aan de veranwoordelijkheid nooit. Bij elk te schrijven artikel dient men de ondertitel van ons weekblad voor ogen te houden. Of moet er een cursus **geloofsleer** voor redacteuren ingesteld worden?

Jac. L. de Vries.

Om het dieper beleven der genade

Mijn genade is u genoeg. 2 Kor. 12 : 9. Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft. Fil. 4 : 13.

Waarin bestond de doorn, die Paulus naar zijn eigen getuigenis in het vlees stak? 2 Kor. 12 : 7. Deze vraag is nog steeds niet bevredigend beantwoord.
Aan de doorn in het vlees was nog toegevoegd een engel des satans, die hem met vuisten sloeg. De man, die dit aanging, was dus niet bepaald een van Gods schootkinderen, zou men zo zeggen.
Hij heeft er zelf ook zo over gedacht en had dus zijn bepaald kwellende ervaring tot een gebedszaak gemaakt. Of het antwoord des hemels niet direct gekomen is of dat Paulus niet kon geloven het goed te hebben verstaan - hij bleef in elk geval een hele poos doorbidden.
Langzamerhand drong het tot hem door dat hij het wel goed gehoord moest hebben: het was een weigering. Jammer, zal menigeen geneigd zijn te denken: hier had de Heer Zijn macht nu eens treffend kunnen openbaren. Hoe heerlijk zou dat de evangelieboodschap onderstreept hebben!
Het antwoord was vreemd genoeg.
Plaatste God Paulus buiten de genade? 't Leek er wel wat op. Inderdaad wees het echter juist de andere kant uit.
De apostel werd er opmerkzaam op gemaakt dat hij de genade dieper zou kunnen beleven. En daarom ging het nu juist bij de Heer.
God mikt hoger dan wij.
God wenst meer te geven dan wij begeren. Daarom onthoudt Hij ons de geringere zegen van het verwijderen van de doorn en het wegzenden van de satansknecht.
We moeten komen tot een dieper beleven van de genade. Het neen van God op ons gebed om het wegnemen van pijn en banden duidt niet op een geloofstekort onzerzijds en nog minder op het verkleinen van de maat der genade. Het bedoelt ons voort te leiden naar grotere diepte in de genadestroom; naar een blijder beleven van wat de genade vermag. Dit vooruitzicht was Paulus meer waard dan de verwijdering van de doorn en de verdrijving van de knecht van satan. Toen Paulus bleef zitten met z'n pijn en geremdheid, ging hij van bidden over in roemen.
Hij schikte zich niet in het blijkbaar onvermijdelijke.
Hij „berustte" er niet in.
Hij beschuldigde zich niet vanwege zijn kleingeloof.
Golf op golf sloeg uit de Bron der genade over zijn leven. Hij raakte in haar bedolven. Hij raakte van haar overvol. Zijn mond liep over van roem in God.
Job vervulle ons met deernis en met bewondering voor zijn geloofsstandvastigheid, maar Paulus doopt onze ogen in een nieuwe klaarheid. Wonderlijk is wat hij zegt: gaarne zal ik dus roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus over mij haar tabernakel spreide!
De Schechina der heerlijkheid overdekt Paulus zoals ze eers in de woestijn de tabernakel overdekte.
De Lichtglans, waarin hij eens Christus aanschouwd had op de weg naar Damascus, spreidt zich weer over hem uit. Als met vleugelen des lichts overdekte Christus, de Verheerlijkte, Zijn vernederde en gepijnigde dienaar.
Wat zijn doornen in het vlees en wat zijn satansknechten als Christus Zijn heerlijkheid als een tabernakel over ons uitspreidt? Openbaart Christus zich hier en nu in het wegnemen van zwakheden? en daarin wellicht bovenal?
Sommigen willen het zo zien.
God geeft ook kleine zegeningen, maar onthoudt Hij ze, dan is het opdat we om de grotere zullen vragen.
Er is een streven naar een oppervlakkig heilsbeleven.
God doorkruist dat uit liefde.
Hij zegt neen, opdat we de genade dieper zullen beleven - onafhankelijk van, of ook wel temidden van pijn en lijden en vernederingen en remminge.
De genade kan tegen de doorn wel op!
De genade wordt door geen satansknecht mat gezet!
Paulus heeft in die ure dit geleerd: ik kan alles aan door Christus, die mij kracht geeft.
Weest waakzaam broeders en zusters: er wordt tegenwoordig een oppervlakkige genade aangeprezen - een genade die u uithaalt uit uw pijn en druk en gemis. En als dat gebeurt, dan zijt ge nog die ge zijt, gij zijt er niet boven uit geheven, niet tot groter „kunnen" gekomen. Gij kunt „alle dingen," ook de onaangename en kwellende niet beter aan dan tevoren.

Op 8 december a.s. zal het vijftig jaar geleden zijn, dat onze oud-redacteur ds J. Louw bevestigd werd in het ambt van voorganger. Elders in dit nummer wijden we daaraan gepaste aandacht. Hier plaatsen we een artikel van zijn hand, dat we nog van hem in portefeuille hadden.

E.R.

Beoog het oogmerk dat God heeft met uw verlossing. Als God *neen* zegt, bedenk dan dat Hij u leiden wil tot een dieper beleven der genade.

Als in uw leven bergen wijken en heuvelen wankelen, vraag dan niet dat God die wijkende bergen terug roepe en die wankelende heuvelen weer vastzette!
Stijg op in hoger sfeer: Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en het verbond mijns vredes zal niet wankelen.
Het gaat er niet om te winnen wat we in en om de eerste Adam verloren, maar te verwerven, wat we in de tweede Adam verkregen.

L.

Kerk en belasting

Toen een belastinginspecteur in de Verenigde Staten op bezoek kwam bij een predikant, verzocht hij de kerk even te mogen zien. Natuurlijk kon dat en dominee was vanzelfsprekend nieuwsgierig naar het oordeel van zijn bezoeker. Eindelijk zei de inspecteur: „Ik ben een beetje teleurgesteld. Weet u, gerekend naar de bedragen die uw gemeenteleden afgetrokken hebben voor hun aangifte in verband met hun bijdragen voor de bouw van deze kerk, had ik gedacht dat de gangpaden met goud zouden zijn bedekt.."

(Uit „Gereformeerd Weekblad")

Nader bezien

Mevrouw Wasserzug, de oecumene en de duivel

De enigszins vreemde combinatie van dit opschrift is geen eigen uitvinding, maar ontleend aan de brochure „Ein ernstes Wort zu der oekumenischen Bewegung" [1]), van de hand van mevrouw dr Gertrud Wasserzug-Traeder. Deze brochure heeft ook in ons land verbreiding gevonden, met name door de vertaling daarvan, die verscheen in de nummers van oktober en november van het maandblad Middennachtsroep. We mogen aannemen, dat de redactie van dit blad de inzichten van dr Wasserzug deelt. Gemakshalve citeren we uit deze vertaling:

„Oecumene is afgeleid van het grieks en betekent „de wereld", of beter nog „de bewoonde aarde". Dit woord komt veertien maal voor in het Nieuwe Testament. Ik herinner slechts aan drie plaatsen.
In Lukas 4 : 5-6 staat:
„En hij (de duivel) voerde Hem (Jezus) op een hoogte en toonde Hem al de koninkrijken der wereld (oecumene) in een ogenblik tijds. En de duivel zeide tot Hem: „U zal ik al deze macht geven en hun heerlijkheid, want zij is mij overgegeven, en ik geef haar wien ik wil."
In Handelingen 17 : 31 staat:
„Omdat Hij een dag heeft bepaald, waarop Hij de aardbodem (oecumene) zal oordelen."
En ik verwijs dan ook nog naar Openbaring 12 : 9, waar we lezen:
„Satan, die de hele wereld (oecumene) verleidt."
Merkwaardig dat oecumene in de bijbel als „de bewoonde aarde" in de meeste gevallen in verbinding wordt gebracht met de heerschappij van de Satan.
„De Oecumene of de Oecumenische Beweging betekent in onze tijd een religieuse beweging die zich ten doel stelt alle christelijke kerken te verenigen, om daardoor de eenheid en de wereldomvattende omvang van de christelijke kerk zichtbaar te maken."

Wanneer men dit leest in een brochure van een gepromoveerde vrouw, die zich uitdrukkelijk als „bijbelgelovig" aandient, wrijft men zich toch wel even de ogen uit.
De eerste bewering, dat er in de bijbel een verband bestaat tussen het griekse woord voor „de bewoonde wereld" en de duivel is eenvoudig niet waar. Daarvoor is niet eens nodig dat men de twaalf, niet aangehaalde plaatsen van het Nieuwe Testament waar het woord voorkomt er bij naslaat. Ook de wel aangehaalde teksten zeggen dit niet. Het feit dat twee woorden in één zin voorkomen, betekent nog niet dat ze wezenlijk iets met elkaar te maken hebben. Men zou dan evengoed op grond van Luc. 10 : 18 kunnen beweren, dat in het Nieuwe Testament de Satan in verbinding staat met de hemel.
Maar het wordt wel een zeer vreemde gedachtengang, wanneer aansluitend meteen gesproken wordt over de huidige oecumenische beweging. Wat is de verbinding tussen de laatste beide alinea's van het hierboven afgedrukte citaat? Ik heb naarstig gezocht naar een zin verderop in het boekje, die op deze zin over de duivel en de oecumene teruggrijpt, maar heb die niet kunnen vinden, zodat het verband toch wel zal gezocht zal moeten worden in de onmiddellijk aansluitende zin. En dan vraag ik mij af: heeft het verband dat er volgens dr Wasserzug bestaat tussen het woord oecumene en de duivel iets te maken met de huidige oecumenische beweging? Zoja, waarom zegt ze dat dan niet ronduit? Zoneen, waarom moest dan deze apert onjuiste zin op die plaats worden neergeschreven?
Het is het goed recht van ieder christen om bezwaren tegen de Wereldraad van Kerken te hebben en te uiten. Maar waarom moet een critiek, die zichzelf als „ernstig" aandient, worden ontsierd door zo'n onzindelijk stukje betoog?

J. R.

---

[1]) Op de bezwaren tegen de Wereldraad van Kerken die dr Wasserzug in deze brochure ontwikkelt, hopen we binnenkort in een apart artikel in te gaan.

UIT ONS UNIE-BUREAU

Het volgend schrijven werd door de Commissie der Unie aan Hare Majesteit Koningin Juliana gezonden:

Arnhem, 30 november 1962

Hare Majesteit de Koningin der Nederlanden
Paleis Soestdijk.

Mevrouw,

De Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland betuigt U namens de aangesloten Gemeenten haar innige deelneming bij het overlijden van Uw Koninklijke Moeder - Prinses Wilhelmina.
In deze deelneming betrekken wij ook Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard en de Koninklijke Prinsessen.
Wij beseffen het grote verlies dat in de eerste plaats de Koninklijke Familie heeft getroffen met dit heengaan, maar ook voor ons Nederlandse volk is dit heengaan een verlies. Wij zullen haar blijven gedenken in al haar werk en opoffering gedaan voor ons als Nederlanders - waarbij zij gesteund werd door een groot geloof in Jezus Christus als haar Heer.
Moge de wetenschap, dat dit geloof in Christus thans overgegaan is in aanschouwen van Hem die zij in haar leven beleed, U als Koninklijke Familie tot rijke troost zijn.
Van Uw Koninklijke Moeder kan gezegd worden wat in de bijbel zo treffend wordt aangegeven in Openbaring 14 : 12 en 13: „Hier blijkt de volharding der heiligen, die de geboden Gods en het geloof in Jezus bewaren. Zalig de doden die in den Here sterven, van nu aan. Ja zegt de Geest dat zij rusten van hun moeiten, want hun werken volgen hen na."
Met gevoelens van verschuldigde hoogachting,

w.g. W. Modderman, voorzitter
w.g. T. Jansma, secretaris

Leestafel

Het kerstnummer van „De Zaaier".
Met veel genoegen kondigen we weer het jaarlijkse kerstnummer van De Zaaier aan. Het is weer goed uitgevoerd, al is er toch wel enige versobering toegepast. Slechts de omslag is van kunstdrukpapier en het „binnenwerk" is in koperdiepdruk, evenals de maandelijkse nummers. Bizondere aandacht wordt in dit kerstnummer gewijd aan het evangelie in de wereld, zoals blijkt uit een artikel van ds Van 't Wout over Afrika en uit twee fotopagina's. De gebruikelijke verhalen ontbreken ook dit keer weer niet. Al met al een goed kerstnummer in de langzamerhand eerbiedwaardige rij.

J. R.

Beroepingswerk

Bedankt: voor Utrecht, F. E. Huizinga te Hengelo (O.).

Bij het gouden ambtsjubileum van ds J. Louw

Een halve eeuw geleden was onze gemeenschap klein: zij omvatte twintig gemeenten en nog geen 1500 leden, terwijl het aantal voorgangers bij het begin van het jaar slechts 9 bedroeg. Op 8 december 1912 kwam daar als tiende voorganger bij cand. J. Louw, opgeleid en afgestudeerd aan het seminarie te Hamburg. Zijn eerste gemeente was Nieuwe Pekela.

Er is in de halve eeuw, die sedert de 8ste december 1912 is verstreken, in onze gemeenschap veel veranderd. Het ledental nadert de tienduizend, het aantal gemeenten bedraagt bijna 70 en het voorgangerscorps telt meer dan vijftig leden. Maar dat is slechts de taal der getallen. Ook geestelijk en innerlijk is er zeer veel veranderd, meer dan in het bestek van dit artikel kan worden opgesomd. Dat hebben zij, die deze halve eeuw hebben beleefd, persoonlijk ondervonden maar ze hebben ook een eigen aandeel in deze verandering gehad. Zonder hun dienst is, menselijkerwijze gesproken, onze gemeenschap ondenkbaar.

Onder degenen, die in de afgelopen halve eeuw geschiedenis beleefden èn maakten, neemt de thans jubilerende ds. Louw een bizondere plaats in. Het blijft een later geslacht voorbehouden de geschiedenis te verstaan en te beschrijven. Ons ontbreekt de nodige afstand. Dat neemt niet weg, dat wij er toch niet over behoeven te zwijgen, want wij mogen en kunnen gedenken en uiting geven aan onze dankbaarheid jegens de Heer der gemeente voor wat Hij ons schonk in br Louw.

Jaartallen en feiten

Ds Louw werd 19 januari 1887 geboren in Hengelo (O). Op de 1ste juli 1906 werd hij door de doop aan de gemeente te Den Haag toegevoegd. Zijn maatschappelijke opleiding ging in de richting van de bouwkunde, die hij als bouwkundig tekenaar enige tijd beoefende.

Maar dit beroep werd doorkruist door de roeping tot een geheel andere bouwkunde nl. de opbouw van de gemeente van de Heer. Na zijn opleiding te Hamburg volgde ds Louw deze roeping, eerst gedurende twaalf jaren te Nieuwe Pekela tot 1924, daarna gedurende drie jaren in de Tweede Exloërmond en van 1927 tot 1948 in Groningen. Van 1948 tot 1953 tenslotte diende ds Louw de gemeente, waaruit hij was voortgekomen, Den Haag. Na zijn emeritaat woonde ds Louw eerst enkele jaren in Groningen en thans opnieuw in Den Haag.

Vrij spoedig na zijn ambtsaanvaarding kreeg ds Louw reeds een aandeel in de uniearbeid. Hij is lid en voorzitter van de commissie der unie geweest en heeft menig keer met bekwame hand het schip van de algemene vergadering bestuurd. Vooral heeft het terrein van de voorgangersopleiding zijn bizondere aandacht gehad. Hij is lid, secretaris en voorzitter van de commissie voor de opleiding geweest. Reeds in 1913 pleitte hij als jong voorganger voor een eigen opleiding. Vele aspirant- en aanstaande voorgangers zijn door hem „onderzocht." In Groningen deed een jaar of twintig geleden een verhaal de ronde, dat toen reeds oud heette te zijn, over een nogal zelfverzekerde jonge broeder, die zich bij ds Louw kwam aanmelden om voor opleiding in aanmerking te komen. Hij stond na enkele ogenblikken weer op de stoep met de mededeling zich te vervoegen bij de broeder, die de Zaaierverspreiding regelde en nog wel een enthousiaste zielenwinner kon gebruiken. Het moet de laatste keer geweest zijn, dat de jonge broeder met zijn voorganger over zijn roeping heeft gepraat.

Doctor ecclesiae

De betekenis van ds Louw voor onze gemeenschap ligt echter niet uitsluitend of in de eerste plaats op het bestuurlijke vlak. Zijn levenswerk is geweest de leiding die hij onze gemeenschap gegeven heeft in haar geloofsbezinning. Baptisten zijn over het algemeen geen denkers, maar mensen van de daad. Het „werk" in de gemeente en in de unie pleegt hun aandacht en energie vrijwel geheel te absorberen. Des te groter is daarom de betekenis van hem, die onze gemeenschap gedurende de halve eeuw van zijn dienst telkens weer bepaald heeft bij haar geloven en belijden. Met recht mag ds Louw onze doctor ecclesiae, onze leraar der gemeente worden genoemd. Zijn talloze artikelen en bijdragen in „De Christen", waaronder de „Losse Schakels" wel het meest bekend zijn geworden, hebben vormend gewerkt. Zijn geschriften, uitgegeven door de „Lectuurcommissie," zijn lange tijd zelfs vrijwel het enige geweest wat wij konden presenteren.

Tenslotte mogen we hier ook vermelden, dat ds Louw, reeds emeritus, toch nog enkele jaren aan ons seminarium op „ De Vinkenhof" heeft gedoceerd. Was onze eigen opleiding gerealiseerd tijdens zijn actieve leven, dan zou hij ongetwijfeld aangewezen zijn om er de leiding van te nemen. Van september 1958 tot en met december 1961 heeft hij de huidige studentengeneratie als buitengewoon docent uit zijn rijke gedachten gegeven wat hij te geven had in de uitleg van het Nieuwe Testament en in het systematische geloofsdenken.

Ds en mevrouw Louw zullen op 8 december niet thuis zijn. Dat zal zonder twijfel niemand verhinderen om op die dag toch blijk te geven van onze erkentelijkheid en dankbaarheid voor de dienst, die ds Louw onder ons heeft verricht. Een dienst, door God opgedragen en door God gezegend.

J. Reiling.

---

gemeenteberichten

Tweede Exloërmond-(W. v. d. V.). Zondag 4 november jl. mochten we opnieuw de doopvont openen. Een jongeling die nog maar korte tijd opging onder de klanken van het evangelie, vond vrede voor zijn ziel en werd op zijn goede belijdenis gedoopt. Br L. Veldman sprak bij het avondmaal woorden van welkom tot onze jonge broeder. Hij reist nu zijn weg met blijdschap, want na de doopvont verklaarde hij ons, dat hij zo gelukkig was.

De dag waartegen werd opgezien, 18 november, was aangebroken. Dat was nl. de dag van afscheid van onze voorganger en zijn vrouw. De dienst was vastgesteld op zondagmiddag 3.30 uur; ons kerkgebouw en de zaal waren geheel bezet. Onze scheidende voorganger had tot tekst gekozen Efeze 3 : 20 en 21, wat ook de tekst was bij de intrede 4½ jaar geleden. „Hem nu die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen".

In zijn prediking zei ds Bouritius o.m.: Van deze kracht verneem je niets als men meent alles zelf te kunnen doen, maar wel als men door genade wil leven en zich afhankelijk weet van God. Juist wanneer het donker schijnt wordt die kracht ervaren. Het werk hier is gezegend; 45 maal werd een getuigenis gehoord en even zovelen werden gedoopt. Ook in „De Moraine", het kampeerkamp, mochten we de kracht Gods ervaren, want 12 van onze jongeren vonden daar deze zomer vrede voor hun ziel. Die kracht is het ook waarop de gemeente bouwt. De Here heeft gebouwd, Hij zal verder bouwen". Na de prediking sprak br J. Hofman onze scheidende voorganger toe. Hij sprak van de zeer goede verstandhouding tussen gemeente en voorganger en van de grote liefde waarmede ds Bouritius de gemeente diende. Hij bracht namens de gemeente dank voor alles wat in het belang der gemeente was gedaan. Ook mevrouw werd hierbij betrokken, voor de talloze eenzame uren die zij doorbracht Maar ze deed het met liefde, omdat het de gemeente gold; aldus br Hofman. Ook het meisjesclubwerk en de Zaaierverspreiding werden genoemd.

Vele afgevaardigden spraken een woord ten afscheid; te veel om allen te noemen, maar ds W. Veenstra willen we even noemen. Hij zei o.m.: „Het is al eens vaker voorgekomen in de veenkoloniën, dat een voorganger naar zijn oude gemeente terugkeerde". Dit ontlokte een applaus. Deze dienst werd besloten met het mooie lied „'k Moet de Heiland met mij hebben"; en dit mogen we weten, de Heiland **wil** met ons gaan. 's Avonds kwamen we in meer intieme kring bijeen. Vele toespraken, tot onze voorganger en mevrouw gericht, gingen vergezeld van cadeaux. Het hoogtepunt was toch wel toen een der jongeren, nadat eerst het afdelingslied was gezongen, ds Bouritius een N.B.J.B.-insigne met inscriptie op de jas spelde. Dat dit ds Bouritius zeer ontroerde, laat zich begrijpen. Bij het afscheid bleek hoe sterk de banden waren die in deze 4½ jaar waren gegroeid en dat er tranen vloeiden mag ieder gerust weten. Ds Bouritius bracht nog dank voor de grote liefde waarmede de gemeente hen steeds heeft omringd.
De gemeente heeft inmiddels een beroep uitgebracht op ds R. J. Voorhaar, maar hij meende te moeten bedanken. Jammer voor ons, fijn voor onze broeders en zusters in Vroomshoop. Wij gaan voorwaarts met de Heer.

Haarlem-(corr.) Ook Haarlem wil zich weer eens scharen in de rij van gemeenteberichten. Geen bizondere dingen hebben wij te melden. Het werk hier gaat gestadig door. 't Is een voorrecht elke zondag opnieuw de verlossende boodschap te mogen horen. De eerse zondag van november jl. mochten we vruchten van de arbeid zien: een zuster en een broeder werden door de doop de gemeente binnengeleid. Het was een heerlijke dienst, waardoor we allen weer gesterkt werden in het geloof. Velen gaan met ons op, die de beslissende stap in hun leven nog steeds uitstellen. Onder hen zijn veel jongeren en wij bidden de Heer dat hij hen mag aanraken met Zijn Geest. Veel mensen zijn er in onze tijd, die hun bekering uitstellen en rustig voortleven. Er is een gezegde dat luidt: Velen stellen hun bekering uit ter elfder ure en om half elf sterven zij! Het zijn woorden die ons tot nadenken dwingen. Schenke God ons allen Zijn vrede. Dat bidden wij in Haarlem al onze broeders en zusters toe. De Heer zij met U.

Nieuw-Guinea-avonden

Kort geleden is uit Nieuw-Guinea in ons land aangekomen br J. Euwema, lid van de gemeente te Eindhoven, die daar gewerkt heeft voor de Australian Baptist Missionary Society. Van zijn werk heeft hij vele dia's gemaakt en hij is graag bereid om in onze gemeenten een avond voor de gemeente of voor de jeugd te verzorgen.

Men heeft de keus uit de volgende onderwerpen:

a. Het baptisten-zendingswerk in de Baliemvallei (met een kollektie gebruiksvoorwerpen van de Dani's);

b. Hollandia en omgeving, o.a. een protestdemonstratie;

c. De bootreis Hollandia-Nederland, o.a. Egypte, Athene enz.

Kontaktadres tot 31 december 1962: Juliusstraat 24, Eindhoven, tel. (04900)-29713. Daarna: p/a ds A. Deelstra, Heizeistraat 25, Waterschei (bij Genk) België, tel. (011)-53490.

Van de Vinkenhof

Verantwoording

Onze stukjes in „De Christen" eindigden tot nu toe steeds met een verantwoording. Elke keer vermeldden we de bedragen, die we gedurende één maand ontvangen hadden, om te voorkomen, dat we een al te grote lijst ineens zouden moeten afdrukken.
Nu zijn we echter „bij", want hieronder komen dus de ontvangsten over november. Pas in het volgende jaar leest u dus weer iets over „geld" van ons, ofschoon we hopen, dat het dan toch wel een heel lange reeks bedragen wordt van al onze vrienden, die in december de kans waarnemen, om er een „feestmaand" van te maken voor wat onze aktie betreft! Vorig jaar hebben we ruim *f* 500,- aan „kerstgiften" voor onze centra gekregen. Het zou prachtig zijn, als we nu weer zo'n bedrag mochten verantwoorden! Het is ook nodig!
Over de achterliggende maanden hebben we totaal ongeveer *f* 1800,- verantwoord. Daarvoor zijn we erg dankbaar, maar onze verwachting is hoger gespannen! U kent toch het nummer van de postrekening van De Vinkenhof: 2 5 0 5 9 1. Hartelijk dank voor Uw „feestgaven"!

F. H. R. G. te D. *f* 10,-; gemeente Foxhol *f* 18,77; gemeente Scheveningen *f* 10,-; reünie kamp 5B Renderloo *f* 9,10; G. H. te E. *f* 5,-; T. P. te Z. *f* 10,-; L. S. te Z. *f* 6,-; fam. v. T. B. te B. *f* 2,50; fam. T. te B. *f* 2,50; fam. V. te B. *f* 2,50; J. A. V. W. te Z. *f* 5,-; J. P. te T. *f* 3,-; G. v. V. te E. *f* 3,-; A. G. te A. *f* 1,-; H. V. te A. *f* 1,-; J. B. te H. *f* 2,50; I. d. H. te M. *f* 2,50; G. W. P. te A. *f* 2,50; Zr. F. te G. *f* 4,-; J. A. te H. *f* 5,-; F. d. R. te H. *f* 10,-; C. L. te G. *f* 2,-; G. G. te D. *f* 2,50; M. G. te V. *f* 4,-; R. d. H. te U. *f* 3,-; W. S. V te R. *f* 10,-; L. t. W. te E. *f* 3,-; E. W. te H. *f* 20,-; D. P. te B. *f* 4,-; O. D. te D. *f* 3,-; W. F. V. te A. *f* 25,-.

Er geschiedt deze maand nog een ander soort verantwoording op „De Vinkenhof". Sinds september hebben onze studenten op de colleges heel wat nieuwe stof te verwerken gekregen. In december eindigt dit „semester" met allerlei tentamens, waarin onze broeders de verworven kennis kunnen „verantwoorden". Dat betekent een extra inspannende tijd voor hen, want de laatste loodjes wegen het zwaarst. We hebben drie studenten, die in hun laatste jaar zijn. Volgend jaar zullen ze de gemeenten kunnen gaan dienen - al is daar de decembermaand ook niet de „rustigste"! Het is sterkend, om als unie-gemeenschap rondom ons seminarium het fundament van gebed en liefde te leggen - vooral weer in deze periode.
Het verantwoorden van ontvangen gelden of van verworven kennis is echter nog niet zo zwaar als een ander soort verantwoording, die onze voorgangers en gemeenten hebben. De bijbel gebruikt daarvoor de uitdrukking „rekenschap". In Hebreeën 13 : 17 lezen we: „de voorgangers zijn het, die waken voor Uw zielen, daar zij rekenschap moeten afleggen. Laten zij het met vreugde kunnen doen en niet al zuchtende, want dat zou U geen nut doen". De briefschrijver vindt hierin zelfs een motief, om ons op te wekken onze voorgangers te gehoorzamen en ons aan hun leer te onderwerpen. Vaak bedenken we te weinig, hoe gewichtig het ambt onder ons naar bijbelse zin werkelijk is. Gezien ook deze „verantwoording" van allen, die onze gemeenten dienen of willen dienen, is onze voorbede voor hen allen nodig. Want zulk een zware taak is alleen te vervullen in 's Heren kracht.
In dit kader is ook ons seminarium een stuk werk, waarvan de betekenis bijzonder groot is.

J. Broertjes

CHRISTUS BELEVEN

Een Hindoe vrouw was bekeerd, voornamelijk door het horen voorlezen van Gods Woord. Terwille van haar nieuw verkregen geloof moest zij veel tegenstand ondervinden van haar man. Na enige tijd stelde een zendeling haar de vraag: „Wat doet U, als Uw echtgenoot tegen U uitvaart?"
Zij antwoordde: „Dan kook ik nog beter voor hem; ik veeg de vloer zorgvuldiger; en zijn boze woorden beantwoord ik met vriendelijkheid. Ik tracht te bewijzen dat ik, als christin, een betere vrouw en moeder ben geworden."
Ofschoon de echtgenoot zich tegen de woorden van de zendeling kon verzetten, was hij niet in staat om de practische prediking van zijn vrouw te weerstaan. En op deze wijze slaagde zij er in hem voor Christus te winnen.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: **drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.**

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Verantwoording Unie-Bureau

In de maand november werden de volgende bijdragen en giften in het Uniebureau ontvangen:

1. voor de E.C.U.
Noordbergum *f* 38,61; Utrecht *f* 275,-; Groningen-Zuid *f* 310,-; Haarlem *f* 41,87; Foxhol *f* 20,60; Alkmaar *f* 37,20; Emmen *f* 161,93; Apeldoorn *f* 104,41; Hoogkerk *f* 15,16; Enschede *f* 52,53; Borne *f* 20,-; A'dam-West-N. en Zaandam *f* 70,-; N. Weerdinge *f* 80,74; Makkum *f* 100,-; Ter Apel *f* 50,-; Enschede *f* 47,59; Haarlem *f* 37,39; P.W.B. te D. *f* 25,-; J. T. te Y. *f* 25,-; J. C. T. v. B. te A. *f* 5,-; H. S. te L. *f* 10,-; N B. S. V. -conf. *f* 20,36.

2. voor de opleiding:
Utrecht *f* 325,-; Groningen-Zuid *f* 310,-; Drachten *f* 27,84; Foxhol *f* 29,62; Alkmaar *f* 55,30; R'dam-Zuid *f* 6,-; Emmen *f* 190,50; Stadskanaal *f* 116,49; Hoogkerk *f* 10,-; Winschoten *f* 34,-; Enschede *f* 47,50; Borne *f* 25,-; Harlingen *f* 57,13; E.E.veen *f* 74,31; A,dam-West-N. en Zaandam *f* 70,-; N. Weerdinge *f* 96,90; Makkum *f* 100,-; Noorbergum *f* 45,-; Ter Apel *f* 50,-; Hoogkerk *f* 6,38; A. P.-G. te A. *f* 1,-; P. J. te M. *f* 10,-; B. W. te C. *f* 1,-; Th. P. te U. *f* 0,25; T. J. te Y. *f* 25,-; F. v. d. W. te C. *f* 29,25; J. C. T. v. B. te A. *f* 5,-; H. S. te L. *f* 10,-.

3 voor de zending:
Utrecht *f* 400,-; Den Helder *f* 63,05; Groningen-Zuid *f* 380,-; Haarlem *f* 49,60; Staveren *f* 50,-; Emmen *f* 220,35; Coevorden-De Krim *f* 123,16 (Suriname); Apeldoorn *f* 30,-; Hoogkerk *f* 10,-; A'dam-West-N. en Zaandam *f* 70,-; Den Helder *f* 56,80; Pernis *f* 6,65; Pernis *f* 100,- (Sur.); Westerhaar *f* 75,-; Foxhol *f* 29,68; R'dam-Zuid *f* 39,-; Pernis *f* 123,90; R'dam-Centrum *f* 61,-; Noordbergum *f* 178,12 (Sur.); Staveren *f* 64,35; (Sur.); Borne *f* 50,-; Enschede *f* 82,55 (Sur.) en *f* 101,41; N. Weerdinge *f* 79,60 (Sur.); Haarlem *f* 64,44; Hoogkerk *f* 26,63; mej. A. M. te A. *f* 25,-; J. B. T. te D. *f* 250,- (Sur.); C. M. te W. *f* 10,- (Sur); J. C. T. te A. *f* 25,-; J. B. T. te D. *f* 250,- (Sur.); C. M. te W. *f* 10,- (Sur); J. C. T. v. B. te A. *f* 10,-; J. H. te V. *f* 10,- (Sur.); Zusterhulp, Utrecht *f* 6,25 (Sur.); div. Z. hulp-afd. via N. B. V. B. *f* 264,28; Geref. school Vroomshoop *f* 35,-; Kon. Wilhelminaschool te Deventer *f* 10,-; v. Löbem Selsschool te Arnhem *f* 25,-.

4. voor het „10-cents-fonds":
Foxhol *f* 24,52 en *f* 13,28; Winschoten *f* 43,07; N. Pekela *f* 124,02; Utrecht *f* 100,-; Hoogkerk *f* 8,64; Pernis *f* 32,97; A'dam-West-N. en Zaandam *f* 20,-; N. Weerdinge *f* 75,76; Ter Apel *f* 50,-; Hoogkerk *f* 14,05; A. E. te H. *f* 0,50; H. d. J. te N. *f* 10,-; J. T. te Y. *f* 10,40; H. J. B. te H. *f* 5,20.

5. voor de 1%-actie van de U.B.S.:
Alkmaar *f* 5,-; A'dam-West-N. *f* 248,42; Apeldoorn *f* 24,-; Arnhem *f* 209,50; Assen *f* 98,70; Daarlerveen *f* 120,55; Deventer *f* 5,-; Dokkum *f* 200,-; Drachten *f* 186,87; Eindhoven *f* 10,-; Emmen *f* 1310,-; Den Haag *f* 31,-; Harlingen *f* 7,50; Hengelo *f* 3877,45; Leeuwarden *f* 55,-; R'dam-Centrum *f* 442,-; R'dam-Zuid *f* 500,-; Utrecht *f* 25,-; Veendam *f* 40,-; Winschoten *f* 52,-; IJmuiden *f* 4,25; Zwolle *f* 221,-; C. B. te A. *f* 6,-; A. R. v.d. W. te G. *f* 2,50; J. T. te Y. *f* 25,-; H. J. B. te H. *f* 5,-.

6. voor ramp in Perzië:
Haulerwijk *f* 77,60; Haarlem *f* 152,98; Alkmaar *f* 85,30; Heerenveen *f* 138,38; Stadskanaal *f* 163,09; Assen *f* 38,66; Hoogkerk *f* 18,10; Daarlerveen *f* 265,50; R'dam-Centrum *f* 102,95; Noordbergum *f* 117,-; Enschede *f* 167,25; Borne *f* 19,16; Utrecht *f* 68,13; Staveren *f* 50,-; Totaal is hiervoor nu opgebracht *f* 6117,60. Geweldig!

7. voor het „noodfonds":
Daarlerveen *f* 20,-; Ter Apel *f* 50,-; J. C. T. v. B. te A. *f* 10,-; H. S te L. *f* 10,-.

8. voor evangelisatie in het Zuiden:
Utrecht *f* 22,67.
Aan àlle gevers en geefsters onze hartelijke dank!

En nu: wat is in de eerste 11 maanden van dit jaar bijeengebracht aan vrijwillige bijdragen voor onze vier grote taken?
Leest goed: voor de ECU *f* 12641,70; voor de opleiding *f* 11660,99, voor de zending *f* 27556,43, voor het „10-cents fonds" *f* 4500,96. Dat is tezamen *f* 56360,08.
Wat moet er eigenlijk nog in de laatste maand aan vrijwillige bijdragen voor onze vier grote taken ontvangen worden, zullen we de voor dit jaar door de afgevaardigden onzer gemeenten ten doel gestelde bedragen halen?
Leest en herleest: in deze ene, laatste maand moet eigenlijk nog binnenkomen:

voor de ECU	*f* 7358,30
voor de opleiding	*f* 13089,01
voor de zending	*f* 3903,57
voor het „10-ct. fonds"	*f* 2999,04
Dat is met elkaar	*f* 27349,92

Gemeenten, leest nu nog eens weer deze bedragen. Nu, dan weten we allemaal waar het omgaat en waar we voor staan. En dan komt het tóch voor elkaar!

Hoe is de situatie bij de 1%-actie van de UBS? Wel, in de eerste 11 maanden hebben de gemeenten *f* 53400,21 bijeengebracht. Dat is om stil van te worden en warm van dankbaarheid. Van de gemeenten die een bedrag in het uur X toezegden, is nog ruim *f* 20.000,- in het vooruitzicht. En wanneer nu toch alle gemeenten mee hun deel in deze geweldige inspanning wilden hebben - o, wat zou dat machtig mooi zijn! - dan zou in volle zin 1962 het *Kerkbouwjaar* van Baptist Nederland zijn!,

T. Jansma

Giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem.
Giro 1504 t.n.v. de Bouwstichting Arnhem.
(Penningmeesters, kunt u misschien àlle betalingen doen vóór 20 december? Dan voorkomt u de mogelijkheid, dat uw overmaking ten gevolge van de drukte bij de postgirodienst pas het volgende jaar het unie-bureau bereikt. Dank voor deze medewerking!)

Advertenties

Van ons is heengegaan, naar het huis met de vele woningen, onze zuster
KLAASSIEN BRANS-KLUNDER
in de ouderdom van bijna 85 jaar.
Foxhol, december 1962.
Baptisten Gemeente Foxhol.

Heden nam de Heer tot Zich, nog vrij onverwacht, onze lieve man, vader en grootvader op de leeftijd van 73 jaar
HENDRIK TEUNTER
„Prijst de Heer met blijde galmen"
(Berijmd)
Uit aller naam.
P. Teunter-Ditzel
Deventer 2 december 1962,
Spijkerpad 32.
De begrafenis heeft inmiddels plaats gehad.

Op 2 december 1962 nam de Heer tot Zich onze broeder
HENDRIK TEUNTER
echtgenoot van Petronella Ditzel, op de leeftijd van 73 jaar.
Baptistengemeente Deventer.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 14 december 1962 — Jaargang 79 Nr. 3657

In verwachting leven

Misschien had er toch boven moeten staan: Uit verwachting leven. Beide uitdrukkingen zijn goed. Met een woord uit Jesaja bezig zijnde moest ik opeens aan het boek van *Helmut Gollwitzer* denken: *En brengen waar gij niet wilt.* Ik zal u twee citaten geven, die een licht willen werpen op de idealisten van het communisme.

„Wanneer U zegt: dit is een oude, slechtgewitte barakwand," zo oreerde eens professor Janzen, „dan hebt U een metafysisch oordeel uitgesproken, een bepaald moment op zich zelf genomen. Wanneer U echter zegt: dit is een helderwitte, prachtige, nieuwe wand, dan hebt U van het moment uit gezien weliswaar ongelijk; want hij is dat nog niet. Maar dialectisch gezien, hebt U gelijk; want morgen zal hij het zijn. Wanneer U thuis vertelt, dat de Sowjetmensen in oude barakken leven, onder de luis, dan hebt U gelogen, hoewel het voor een deel nog klopt. Wanneer U echter vertelt, dat zij in mooie, nieuwe huizen leven, dan hebt U de waarheid gezegd, hoewel momenteel nog maar enkelen zo wonen. In het nu reeds zien wat komen gaat - dat is „dialectisch zien."

„Het Marxisme moet waar zijn, omdat er geen God is. Omdat er geen God is, is het Marxisme de enige troost. Wanneer er geen Marxisme was, waar zouden we dan blijven, daar er geen God is! Daarom beschikken ze over een bewonderenswaardig vermogen om in de toekomst te leven en het heden over te slaan. Onlangs gingen we er met een LKW op uit, om aardappelen voor het kamp te halen. De wagen had pech. Scheldend stonden we er omheen in de regen. Daar duikt de chauffeur weer van onder de wagen te voorschijn; een magere kerel, druipend van regen en olie, met een oude, kapotte pullover aan, maar hij glimlacht: „Nitsjewo, dwazet ljät possle-boedit kommoenism!" (Hindert niets! Met 20 jaar hebben we de communistische maatschappij!)

Dat is toch wel in verwachting leven. En uit verwachting leven. U merkt misschien op dat het er toch wel weinigen zullen zijn, die zo kunnen leven. Hebt u het bovenstaande lezend niet nu en dan het besef gehad, dat u dit lied der verwachting al eens eerder hoorde? Voor mij ligt het zo dicht naast de toekomstverwachting der gelovigen, die ook zingen van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Die telkens weer in de ban komen van het lied dat zo begint: En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan. . en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan!
Natuurlijk, in Rusland is er de echo van deze belofte. Een echo, die weerkaatst wat God sedertlang heeft toegezegd. De echo is het volle geluid niet, maar wij herkennen de melodie. God heeft het lied voorgezongen en telkens weer vangen we brokstukken op uit de harten der mensen, die het hoorden.
In deze adventsweken gaat de gemeente er van zingen: van de witte wand, van de nieuwe maatschappij, van het koninkrijk Gods, van de komst van de Koning in eer en in glorie, rijdend op de wolken om voor eeuwig te verlossen, die in duisternis en angst leven. God schreef reeds menig hoofdstuk in 't geschiedenisboek der mensheid, maar Hij laat ons erop wachten om het laatste vrij te geven. Hij vertoeft te komen en sommigen denken, dat alles zo zal blijven want vele vaderen zijn al ontslapen en er is geen enkel duidelijk te duiden teken dat Hij komt.
Niettemin, sommigen zijn als de lachende chauffeur. Zij verwachten de Heer en zij putten nieuwe kracht. Zij duiken weer onder de wagen en worstelen met modder en onwillige motoren en varen op met vleugelen als arenden. Ze zitten met pech op de lange weg naar de stad Gods en ze lopen, maar worden niet moe; wandelen en worden niet mat.
De gelovige leeft uit de belofte. Hij leeft in verwachting. Hij zet zijn oog op de Onvermoeibare, op de eeuwige God, Die het leven op aarde naar de voleinding zal voeren, het verlossend van alle kwaad. Daar gaan de zangers door de eeuwen, zelfs bevel gevend over de dood en de beenderen heen, want God zal zeker naar hen omzien. Dat blijkt in Bethlehem.
En morgen komt de Heer.

Huizinga.

In dit nummer

zand en zaad

Dank, zr N. T., voor uw brief, die u me schreef nadat u mijn geschrijf over de televisiedienst van lang geleden gelezen had. Ik benijd vaak de mensen die zich nog zonder voorbehoud aan wat gezegd, getoond, verkondigd wordt, kunnen geven. Waarmee ik zeker niet wil zeggen dat u zonder enig voorbehoud u overgeeft aan al wat op u en ons indruist. Hebt u soms niet ook het gevoel een open weide te zijn, waarin ononderbroken stukken uit de ruimte van deze wereld neergeslingerd worden? Ik heb deze dagen net als de honderdduizenden gekeken en geluisterd naar wat uit het midden des lands werd weggezonden.

Daar was het onderhoud met de vroegere hoofdredakteur van het dagblad De Waarheid. Heel terecht zag je niet de man, die vragen stelde, dat was Jan van Hillo, maar was voortdurend en soms onbarmhartig groot het gelaat van de heer Koejemans achter 't glas. Het deed me deugd dat deze laatste niet ging afgeven op zijn vroegere vrienden, op vroegere iealen. Integendeel. Hij vertelde alleen van de ontoereikendheid daarvan. Misschien kwam naar ons gevoel het geloof, het christelijk geloof, niet helemaal uit de verf, maar het kan ook zijn dat wij wel eens wat veel naar de wortels tasten en het oog voor de vruchten verliezen.

Naar de aktie voor het nieuwe dorp ten behoeve van een komend geslacht, dat niet aan het volle, schuimende en bruisende leven kan deelnemen, hebt u ook geluisterd, gekeken. Ik ook. Niet de nacht en evenmin de hele dag. Nu en dan. Ik beken dat ik soms stiekum een traantje wegveegde, maar dat kan ook liggen aan m'n ogen, die er niet beter op worden. Wat ging het er nu en dan nieuwtestamentisch toe. Goed, er waren geen apostelvoeten - althans niet die van Petrus en Johannes - maar als een bruidspaar besluit dat er geen bruidsjurk zal zijn maar dat het geld daarvoor naar dat vreugdedorp moet gaan dan krijg ik het koud, word verlegen, snuit m'n neus en vraag of de Heilige Geest met zoiets ook te maken heeft. Of kan dat niet. Sommigen weten dat altijd zo goed. Ik zag de stromen van geld en ik zag dat niet allen de mammon dienen. Daar in de RAI. Stel je voor dat zoiets in de kerk gebeurde. Zo maar. Voor dat dorp. Voor de nieuwe kerk. Voor een huisje voor deze en gene. Of zonder doelstelling, alleen maar weggeven aan de Heer in 't kollektezakje. Ik hoef tenslotte geen nieuw kostuum. Ik heb echt nog wel schoenen. Neem mijn zilver en mijn goud.. ik zag de saints al marching in.

Wat zei u? 't Was een stunt, een plotseling oplaaiend enthousiasme, een ogenblik allemaal dronken. Ja, ze waren buiten zinnen, gewoon dronken. Ze wilden 't maar kwijt. Ik zei toch: net als in de handelingen, in de HANDELINGEN. Later komt wel de kontributie.

En vanmorgen nadat de nieuwsdienst van zeven uur klaar was, was er stilte en toen de mare van het zacht ontslapen van prinses Wilhelmina. Gisteren zongen ze in 't Raigebouw nog 't Wilhelmus - nu is er de stilte. Naast mij ligt haar boek, dat in deze dagen veel geciteerd zal worden. Eenzaam maar niet alleen. Er zal op een andere plaats van andere zijde zeker aandacht aan het leven en heengaan van de vroegere koningin geschonken worden.

Vrijdag aanstaande brengen wij hier het stoffelijk overschot van br H. Kuipers, die tientallen jaren koster in onze gemeente in Hengelo was, ten grave. Langzaam verdwijnt het strand in de zee.

Ik wilde maar zeggen: wat een emoties trekken er door je heen. Wat wordt het hart en wat worden de gedachten in ons bewogen. Op de binnenwateren en over de oceanen gaan de windstoten en u en ik worden gedurig heen en weergeworpen. Wie kan daar altijd met vaste hand het roer houden?

Het is een weldaad om dan een poosje alle knoppen af te draaien, de ogen te sluiten en ruggespraak te houden met de Heer aller tijden en aller mensen. Wat zegt Hij van Meneer Koejemans, van Mies Bouwman en Dr. Klapwijk, van Hare Majesteit en van de koster? Zal Hij aller leven zo door Zijn handen laten gaan en de waarde ervan schatten? Ik was zoekende, en gij hebt Mij geleid, Ik was naakt en gij hebt Mij gekleed, Ik was arm en gij hebt Mij uw geld gegeven. Uw geloof heeft het kanaal der liefde gegraven en woestijnen van leed en verschroeiing zijn gaan bloeien als een roos. Gij, koningin en koster, over weinig zijt gij getrouw geweest.. Ja, wie zal zeggen, wat de Heer zegt?

Huizinga.

DRS D. SLORT OVER

De opname der gemeente (3)

(I Thess. 4:13 - 18)

We eindigden ons vorig artikel met een beschouwing over vers 14, en hielden ons bezig met de vraag of de woorden „door Jezus" verbonden moesten worden met „die ontslapen zijn," zodat er sprake zou zijn van een ontslapen door Jezus, óf de andere mogelijkheid: de woorden „door Jezus" te verbinden met het wederbrengen, zodat gelezen moet worden: „door Jezus wederbrengen met Hem". Wij kozen voor het laatste.

De grote bewerker van alles is God. Ook de Opstanding van onze Here Jezus Zelf is een werk van „Gods alvermogen, door 's Heren-hand alleen geschied." God heeft Hem opgewekt. In de grondtekst staat er nog het lidwoord voor: *„De God"* in tegenstelling met de vele heidense (af)goden. Door het geloof zijn we aan Jezus verbonden en worden daarom door Jezus wedergebracht. De woorden met Hem onderstrepen nog eens de gemeenschap, die we met Hem hebben, een gemeenschap die zelfs bestand is tegen de dood.

God brengt Jezus uit de hemel terug en brengt door Jezus ook de ontslapen gelovigen terug vanuit het graf. Dat wil zeggen, dat bij de komst van Christus, de doden opgewekt worden.

De *opstanding* is dus nauw *verbonden aan de wederkomst*. Paulus dacht zich deze komst zeer nabij. De Thessalonicenzen hoopten ook met de apostel de komst van de Heer, de grote dag, die zou aanbreken, te beleven. Het grote probleem was: hoe wordt het nu met hen, die ontslapen zijn? Paulus troost hen hiermede, dat de ontslapenen weergebracht worden, ze zullen er ook bij zijn als de Heer Zijn heerlijkheid openbaart en *met Hem* delen in Zijn glorie. „Immers, wij weten dat Hij, Die de Here Jezus opgewekt heeft, ook ons met Jezus zal opwekken en met u vóór zich stellen," (2 Kor. 4 : 14).

Het gaat heen naar de verheerlijking, waarover vers 16 verder zal handelen.

De komst van de Heer zal zijn *een vereniging van de Zijnen met Hem* en een „tot „zijn gevolg" behoren, vers 15.

„Want dit zeggen wij u met een woord des Heren." Daarmede wordt hetgeen de apostel mededeelt, bekrachtigd. Het is niet een woord van Paulus, een mensen-woord,

---

Belangrijk

In verband met de a.s. korte werkweken (Kerstmis, Oud en Nieuw) dient de kopij voor het nummer van ons weekblad, dat op 28 december verschijnt uiterlijk 19 december bij de eindredactie te zijn. Kopij voor het nummer van 4 januari a.s. dient uiterlijk 27 december bij de eindredactie te zijn. Deze data gelden óók voor de bijdragen van de vaste medewerkers!

E. R.

De Here talmt niet met de belofte, al zijn er, die aan talmen denken, maar Hij is lankmoedig jegens u; daar Hij niet wil dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen — 2 Petr. 3 : 9.

Advent. De Heer komt!

Onze gedachten zijn gericht op het grote feest, het feest van de herdenking van Christus' komst op aarde. Toch kunnen we niet doen, alsof Hij nog geboren zou moeten worden. Als nieuwtestamentische christenen vieren we Zijn geboortedag als het feest van de Heiland, die gekomen is en komen zal; het feest van de Vredevorst, die het Rijk van vrede en gerechtigheid zal brengen.

Leven we in deze verwachting van een toekomst, waarbij alle aardse glorie zal verbleken?

Hier in het Zuiden is daar weinig van te bespeuren.

Velen doen alsof ze het eeuwige leven hier op aarde hebben; ze vergroten hun bezittingen (op zichzelf niets tegen) maar hebben voor God geen interesse en nog minder tijd en geld voor 's Heren zaak.

Ongetwijfeld een teken van de snel naderende wederkomst van Christus. Jezus heeft immers gezegd: In het laatste der dagen zal het zijn als in de dagen van Noach. Hoe was het toen? De mensen leefden er maar op los en trokken zich van God niets aan.

Tientallen jaren heeft Noach ze gewaarschuwd. Het heeft niet geholpen en Gods straf kwam in de vorm van de zondvloed.

Is het nu anders? Het ongeloof zingt:

Er gebeurt wel weer een wonder,
Juist als je denkt: wij vergaan,
Maar de wereld gaat niet onder,
Die blijft altijd bestaan.

Gods Woord spreekt heel anders en waarschuwt voor Gods oordelen, die in al hun verschrikkelijkheid in het laatste bijbelboek worden beschreven.

één dag. De uitdrukkingen: een korte tijd, spoedig, aanstonds en zo meer, zijn niet in onze tijdmaat te vangen. De lezers moeten beslist niet denken, dat de wereld God uit de handen is gelopen en dat Hij niet in staat is deze belofte na te komen.

Waarom is die nieuwe wereld er dan nog niet?

De reden hiervan is, dat God graag wil, dat alle mensen tot bekering zullen komen, Hem als hun Schepper zullen erkennen en de weg zullen gaan, die Hij aanwijst om tot de ware vrede te komen.

Het is de weg, die leidt via het

Aan rustige wateren

God heeft (nog) geduld

Maar óók lezen we van een belofte van een heerlijke toekomst voor de Zijnen. Van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont.

Waar blijft de vervulling van deze belofte, zo vroegen de mensen in Petrus' tijd zich af? Sommigen begonnen er mee te spotten! God had een nieuwe wereld beloofd, maar er was nog niets van te zien. Onze tekst wil hen er aan herinneren, dat bij God de tijd een totaal andere maat heeft dan bij ons. Eén dag is bij de Heer als duizend jaar en duizend jaren als

kruis op Golgotha. Zijn liefde gaat uit tot alle mensen en dus moet het Evangelie gebracht worden tot de einden der aarde. Daarom heeft God geduld.

Zo leven wij nu nog in de bedeling van Gods lankmoedigheid. Zoveel geduld kunnen wij niet opbrengen. Wij zijn geneigd dóór heel wat mensen een streep te halen: Ongeschikt voor het Koninkrijk Gods. Maar dat mag niet. We zullen God om heel veel geduld moeten vragen al zal de wereld dit misschien voor zwakheid of onmacht aanzien.

Daarbij mogen we niet vergeten, dat voor God niets te wonderlijk is! We zien dat in heel de bijbel en vooral ook in de kerstgeschiedenis. En.. Hij is dezelfde nu!

Geduldig zijn mag natuurlijk niet leiden tot een zich neerleggen bij de ogenschijnlijke ongrijpbaarheid van de mens van deze tijd.

Tot deze onheilige berusting wil de duivel ons graag verleiden. Ondanks alles zullen we strijdbare helden van het kruis moeten blijven, getuigen van het grote Heil, dat God ons heeft gebracht. In woord en geschrift hebben we nog kansen om het evangeliezaad uit te strooien en dan maar de wasdom van de Heer verwachten.

Ook dit jaar is het weer Advent geworden en bepalen wij ons bij komst en wederkomst.

De kerstklokken zullen weer hun blijde klanken doen horen en oproepen tot aanbidding van Het Kind, waar in Gods liefde vóór de gehele wereld zichtbaar werd.

Nog klinkt de roepstem: Komt laten wij aanbidden ..

Nog heeft de wereld de mogelijkheid de weg tot de vrede te gaan .. Nog hebben wij de kans die weg aan te wijzen.. Nog heeft God geduld! Hoe lang nog? Advent. Onze Heer komt. Maranatha!

Sittard. Jac. Tromp.

---

maar een woord des Heren. Is het een uitspraak van de Heer, die ons in de Evangeliën niet is overgeleverd? Of is het een woord des Heren, dat aan Paulus werd medegedeeld door een profeet, of een woord dat door mondelinge overlevering, mogelijk dit laatste, tot Paulus kwam, of heeft Paulus een bijzondere openbaring ontvangen?

De inhoud van dit woord des Heren wordt gevonden in hetgeen volgt: „wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan." Paulus verkeert hier in de mening, of hoopt althans, dat hij en de lezers van de brief nog de komst van de Heer zouden beleven. Hij stelt tegenover elkaar de levenden die *achterbleven* en de ontslapenen. In de oude vertaling lezen we: „die *overblijven* zullen," een vertaling die ons doet denken aan hen, die als een rest overbleven, die „ontkomen zijn" aan de dood, (vgl. Joël 2 : 32). Met de grootste nadruk zegt de apostel: *wij zullen niet vóórgaan,* niet een voorsprong hebben, niet het doel eerder bereiken dan de anderen. Het doel is de komst van Christus, de parousia, en de daarmee verbonden heerlijkheid. Deze wordt *gelijktijdig* bereikt door de ontslapenen alsook door de overgeblevenen. Of het nu volgende vers 16 nog behoort bij het „woord des Heren," bij de ontvangen openbaring is een vraag, die verschillend kan worden beantwoord. Hoe dat ook zij, hier wordt een verdere verklaring gegeven en hier komen we bij de kern van ons Schrifgedeelte. De tekst luidt: „want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van den hemel." Behalve de overlevenden en de gestorvenen is er sprake van *de Heer*. De Heer zal nederdalen. Hij zal dus openbaar worden door persoonlijk te verschijnen. Hij die aan de rechterhand Gods gezeten is, komt nederwaarts. In 1 Thess. 1 : 10 was er ook sprake van „een verwachten van Zijn Zoon uit de hemelen." De Here Zelf zal nederdalen met een bevel, (dit woord komt alleen in het Nieuwe Testament voor 1) Dit is niet een bevel van God aan Christus maar *het bevel van Christus!* Hier is de koning, die beveelt. Hij beveelt en dan staan de ontslapenen op. We denken hier aan Joh. 5 : 28 „de ure komt, dat allen, *die in de graven zijn,* naar Zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan, wie het goede gedaan hebben tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben tot de opstanding ten oordeel."

In ons Schriftgedeelte wordt alleen aandacht geschonken aan hen die in Jezus ontslapen zijn. Dit bevel wordt nader uitgebeeld in de woorden: „het roepen van een aartsengel." 2) Zo krachtig klinkt het bevel.. Ja, dit bevel is krachtig „als een bazuin Gods." Er ligt een climax in de woorden: roepen van een aartsengel en geklank ener bazuin Gods. Als een koning die zijn zegetocht gaat houden, zo daalt de Heer neder. Hij steeg als koning op, nadat Hij Zijn bevelen had gegeven aan Zijn discipelen en Hij keert als Koning weer, (Hand. 1 : 11). In het Oude Testament is sprake van een openbaring Gods op de Sinai, daar lezen we dat er „een zware wolk op de berg" was „en zeer sterk bazuingeschal," (Ex. 19 : 16, 19). In andere Schriftplaatsen komt het bazuingeschal voor in verband met oordeel en Gods overwinning over Zijn vijanden met

daarmede gepaard, de verlossing van Zijn volk, (Zef. 1 : 16, Zach. 9 : 14, enz.)

Bij dit bazuingeschal openen zich de graven en de doden staan op. Het zal alles geschieden „in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden," (1 Kor. 15 : 52).

Onze tekst luidt verder: *„en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan!"* Paulus spreekt over hen, die door het geloof aan Jezus verbonden waren, zij leefden op aarde met de Heer, de dood kon hen ook niet van Christus scheiden en in de opstanding zijn ze weer met de Heer.

Tegenover het *„eerst,"* staat het *„daarna"* van vers 17. In een volgend artikel hopen we ons onderwerp te beëindigen.

(slot volgt)

Aantekeningen. 1) het woord bevel is een militaire, technische term; het wordt gebruikt van het bevel dat een officier geeft aan een soldaat; het is óók van toepassing in de jagerswereld, de jachthonden die gecommandeerd worden; ook de maat-roep van roeiers.

2) de enige aartsengel die in de bijbel voorkomt is Michael; in het Oude Testament in Dan. 10 : 13, 21 en 12 : 1 en in het Nieuwe Testament in de Judasbrief vers 9. en Openb. 12 : 7. D.S.

Om het volle Evangelie (2)

Volheid en groei

In het vorige artikel kwamen we tot de slotsom dat de volheid van Christus allereerst zijn volledige heerschappij of ook het gebied van zijn volledige heerschappij aanduidt. Deze conclusie vormt het uitgangspunt voor onze verdere overwegingen over Christus en zijn gemeente. Het kan misschien enige bevreemding wekken, dat het nog niet gaat om de vervulling met de Heilige Geest maar daaraan zijn we voorlopig niet toe. Want het verband tussen het volle evangelie en de vervulling met de Geest ligt slechts schijnbaar voor de hand en wij maken m.i. geregeld de fout dat wij al te vlot van het ene naar het andere overstappen. Daardoor dreigt als het ware het gevaar van een zekere kortsluiting en die kortsluiting menen we dan ook wel eens bij de opwekkingsbeweging op te merken.

Het bovenstaande klinkt misschien wat academisch en heeft op zichzelf ook niet veel betekenis. Kortsluiting bij anderen te constateren heeft slechts zin wanneer men zelf een betere weg ziet èn gaat. In deze confrontatie gaat het primair om het zien en het tonen van die betere weg en daarom zal het vervolg de rechtvaardiging moeten brengen van deze critiek op de opwekkingsbeweging.

Geloof en doop.

De gemeente heeft in Christus „volheid verkregen" (Col. 2 : 9). Hoe zij zo volledig onder het beslag van Christus is gekomen blijkt uit de volgende verzen, die ook taalkundig een geheel vormen met vers 9. Onder beslag van Christus' heerschappij is de gemeente gekomen doordat zij met Christus is begraven in de doop en met Hem is opgewekt door het geloof aan de krachtige activiteit van God. Het geloof en de doop zijn samen de tweeledige weg waarlangs de gemeente is overgebracht naar de heerschappij van de Zoon van God (Col. 1 : 14). Deze overgang van de duisternis naar het licht, van de dood naar het leven berust op het volbrachte werk van Christus, in wie God onze zonden heeft vergeven en de machten, die over ons heersten, heeft verslagen.

We moeten de betekenis van het geloof en de doop in dit verband nog wel wat nader preciseren. Het is niet voldoende om te constateren dat zij tot het volle evangelie behoren of een plaats hebben in de katholiciteit van de Kerk. De pinksterbroeders zijn het op dit punt geheel met ons eens maar zij zien in geloof en doop slechts een eerste fase, waarop het werk van de Heilige Geest moet volgen. Hun kroongetuigen zijn de samaritaanse broeders van Hand. 8 : 14-17 (De Pinkstergemeente en de kerk p. 12; Zweers, Het volle evangelie? 16 v.). Dit wijst, vrees ik, toch op een onderschatting van geloof en doop. Noch in Rom. 6, noch in Col. 2 wordt tussen de nieuwe schepping in Christus' dood en opstanding en de mens een andere schakel gelegd dan geloof en doop. De inwijding tot de „nieuwheid des levens" (Rom. 6 : 4) wordt door deze twee gevormd. Natuurlijk gaat dit niet buiten de Heilige Geest om en het is niet te veel gezegd, dat in de twee-eenheid van geloof en doop de Heilige Geest bepalend is en niet het belijden of de onderdompeling. Niemand zal er aan denken om geloof en doop te stellen tegenover de Geest. Waar het op aankomt is, dat de gemeente „volheid verkregen" heeft, volledig onder de heerschappij van Christus is gekomen langs de weg van geloof en doop.

Zo kunnen we een voorlopige inhoud geven aan de uitdrukking „het volle evangelie." „Vol" is het evangelie omdat het de volledige heerschappij van Christus predikt. Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde (Matth. 28 : 18). Dat is de boodschap die Hij na Zijn opstanding aan Zijn discipelen opdraagt om te verkondigen. Zij berust op de nieuwe werkelijkheid die Hij door zijn opstanding schiep. In die nieuwe schepping zijn de zonden vergeven en de machten overwonnen. Maar zo totaal, zo volledig is Christus' heerschappij dat haar aanvaarden wil zeggen sterven, ondergaan, zich laten begraven èn zich laten opwekken. Geloof en doop vormen samen de uitdrukking van dit aanvaarden èn van deze opstanding tot een nieuw bestaan.

Er is hier veel meer in het geding dan alleen een corrigeren van verkeerde opvattingen bij de opwekkingsbeweging. Want dit snijdt minstens even diep in ons eigen vlees. Hebben wij wel volledig uit de realiteit van onze doop geleefd? Wanneer wij dat wel zouden doen, dan zou de behoefte aan iets, dat boven deze doop en de werkelijkheid waarvan zij spreekt uitgaat, waarschijnlijk nooit zijn gevoeld. Wij verkeren in 't ernstige gevaar om onze bijbelse doop te laten worden tot 'n beginsel dat wij handhaven in plaats daarvan dat het een werkelijkheid betuigt waaruit wij leven. Dit is niets meer of minder dan een zich onttrekken aan het volle evangelie van de totale heerschappij van Christus.

Groei.

In geloof en doop worden wij gebracht in de werkelijkheid van Christus' heerschappij. Ons leven is met Hem verborgen bij God (Col. 3 : 3). Dat staat vast! Maar in het Nieuwe Testament staat daarnaast even duidelijk, de oproep om in deze werkelijkheid te leven. Juist omdat haar leven met Christus bij God is verborgen moet de gemeente als nieuwe mensen leven. Zij *is* er wèl en zij is er nog niet. Zij heeft „volheid verkregen" en zij moet „naar Hem toegroeien" (Ef. 4 : 15).

Ook de oproep tot deze groei en het wijzen van de weg naar deze groei is een onmisbaar deel van het volle evangelie.

De bijbelse fundering hiervoor kan ontleend worden aan dezelfde schriftgedeelten. In Ef. 4 : 11-16 gaat het om de opbouw van de gemeente. Voor die opbouw dienen de ambten en de ambtsdragers, die aan de gemeente gegeven zijn. Deze opbouw is gericht op het bereiken van „de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus" (vs. 13). In het licht van de eerder gevonden betekenis van het woord „volheid" gezien, is hier sprake van een groeien naar de volheid toe, een ingroeien in de volledige heerschappij van Christus. Dit houdt negatief in niet meer onmondig zijn en niet meer door alle mogelijke leringen en meningen uit de koers te worden geslagen en positief een volwassen kennen en dienen van Christus. In Col. 2 en 3 wordt een ander accent gelegd en wel dat van het wegdoen van de dingen waarin de oude mens leeft en het aandoen van de dingen die de inhoud van het nieuwe leven vormen.

De onderscheiding tussen zijn en groeien is iets anders dan het verschil van rechtvaardiging en heiliging, dat in de reformatorische theologie zo'n grote rol speelt. Hier gaat het veel meer om twee aspecten van de heiliging. In Christus *zijn* wij geheiligd en daarom worden wij tot heiliging *geroepen.*

Gaat het hierbij om de gemeente of om de individuele gelovigen? In zijn boekje „Het volle evangelie?", maakt Zweers een duidelijk onderscheid tussen het persoonlijke en het gemeentelijke (p. 13v.). Hij redeneert vanuit het individuele en persoonlijke karakter van de doop: niet de gemeente als zodanig is gedoopt maar de gemeenteleden individueel, zoals zij ook persoonlijk geloven.

Dit is ongetwijfeld waar, maar het is niet de volle waarheid. De doop is immers een gedoopt worden tot één lichaam (1 Cor. 12 : 13). Wie gedoopt wordt blijft juist niet een op zichzelf staand individu maar word een „lid". Wij groeien naar Hem toe, die het hoofd is (Ef. 3 : 15) en dat doen wij niet als individuën maar als lichaam en dus als gemeente. De enkeling is in het Nieuwe Testament altijd opgenomen in het verband, dat „samen met alle heiligen" (Ef. 3 : 18) is.

Het is juist van uitnemend belang om dit op de gemeente te betrekken en niet op de afzonderlijke gelovigen. Al te lang hebben kerken en groepen de heiliging buiten de kerk- of gemeentebeschouwing gehouden. In de gemeente ging het om ordeningen en instellingen van de Heer, om belijdenis, ambt, doop en avondmaal. De heiliging stond, als een persoonlijke zaak, daar eigenlijk buiten. Dat heeft tot gevolg gehad, dat juist op het terrein van de gehoorzaamheid aan Christus de gemeente eigenlijk niets te bieden had. Nu is het ongetwijfeld waar, dat ons leven niet met het gemeenschapsleven van de gemeente samenvalt maar het is evenzeer waar, dat juist de gemeente de aangewezen plaats is voor de beoefening van de heiliging. Samen te leven uit de kracht en de volheid van Christus, samen te streven en te groeien naar een volkomen kennen en dienen van Hem, dát is het bestaan èn de opdracht van de gemeente van gedoopte gelovigen.

Zo wordt langzamerhand het volle evangelie zichtbaar. Het is de proclamatie van Hem, wie alle macht in hemel en op aarde is gegeven en de oproep om zijn heerschappij volledig te aanvaarden. Deze oproep eindigt niet met de aanvaarding van Jezus Christus als Heer, integendeel: zij wordt er slechts des te dringender door.

Bovendien wijst dit evangelie de weg aan tot de volledige en voortgaande aanvaarding van Christus' heerschappij. We kwamen van deze weg reeds enkele gestalten tegen, nl. het geloof, de doop en de gemeente. Het was nog maar voorlopig en stukwerk. De weg tot de volheid heeft één naam: de Heilige Geest. Want de Heer is de Geest (II Cor. 3 : 17). Daarover handelt het volgende artikel. J.R.

Beroepingswerk

Aangenomen: naar Coevorden, D. Boschma te Treebeek.

Nader bezien

Koninklijke begrafenis

Radio en televisie hebben de begrafenis van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Wilhelmina gemaakt tot een gebeurtenis, waarin ons volk kon delen. Dat dit ook in werkelijkheid is gebeurd, daaraan zal wel niemand twijfelen, want het was inderdaad een nationale gebeurtenis. Prinses Wilhelmina bleek ondanks veertien jaren van teruggetrokken leven nog steeds gevoelens van respect en hoogachting op te roepen bij alle lagen en bij alle generaties van ons volk. Zij was tot in haar hoge ouderdom in de volle zin des woords een nationale figuur en haar heengaan en haar begrafenis hebben dat op ondubbelzinnige wijze getoond.

Tegenover dit nationale karakter van de koninklijke begrafenis stond dat zij zo door en door de overledene persoonlijk weerspiegelde. Met name de rouwdienst droeg uitgesproken het karakter van een getuigenis. Niet vaak staat een nationale plechtigheid zo sterk in het teken van Jezus Christus en Zijn opstanding. En het opwekkingslied, dat aan het slot van de dienst gezongen werd, riep zowel door de woorden als door de melodie herinneringen op aan een lied uit de bundel van Johannes de Heer. Zo kwam duidelijk tot uiting hoezeer de prinses geleefd heeft in de geestelijke sfeer van het opwekkingschristendom.

Dat dit mooie getuigenis ons en velen met ons weldadig heeft aangedaan behoeft nauwelijks te worden gezegd. Dat het vele andere Nederlanders minder zal hebben aangesproken laat zich begrijpen. Ik heb me afgevraagd of dit karakter van de koninklijke begrafenis zich wel liet verenigen met het nationale karakter. Wij zijn er immers aangewend dat „nationaal" betekent, dat iedereen er zich wel in kan vinden. Wanneer onze radio een nationaal programma heeft, dan wordt er alleen even een aparte dagopening voor rooms en protestant gehouden over de afzonderlijke zenders en daarna kan alles gezamenlijk gebeuren. Dat daardoor een bloedeloos geheel pleegt te ontstaan, dat alleen weerspiegelt wat aan de oppervlakte in ons volk leeft is vrijwel onvermijdelijk, aangezien christenen en niet-christenen op dit punt ongeveer even lange tenen hebben. Wie de koninklijke begrafenis vanuit deze gezichtshoek bekijkt, moet wel tot de conclusie komen, dat het nationale karakter afbreuk werd gedaan door het getuigend karakter.

Maar men kan het ook anders bezien. Het nationale karakter van de koninklijke begrafenis was geheel en al bepaald door het feit dat zij die begraven werd een nationale figuur was. Dat deze plechtigheid geheel en al doortrokken was van het geloof van de overledene en daardoor werd tot een indrukwekkend getuigenis voor Hem, in wie zij had geloofd, heeft aan dat nationale karakter geen afbreuk gedaan. Integendeel, het is een krachtige aanwijzing, dat wie als christen ons volk wil dienen in nationale zin, dat nooit kan op een grootste-gemene-deler manier maar alleen op strikt persoonlijke en getuigende wijze.

J.R.

gemeenteberichten

DEVENTER - (een lid). Zondag 18 november jl. was een blijde dag voor de gemeente alhier. Wij mochten toen nl. een zuster door de doop aan de gemeente zien toegedaan. Tevens werd haar man, eertijds lid, weer in ons midden opgenomen. Voor de doopsbediening was onze oud-voorganger ds E. J. Huizing, tot ons overgekomen. Door de toevoeging van deze beide leden heeft onze Heer ons laten zien, dat Hij Zijn gemeente niet vergeet, maar met haar is om haar te bewaren en te zegenen.

Een voorganger mag heengaan, leden mogen naar elders verhuizen, onze God blijft. Deze wetenschap schenkt blijdschap en geeft vertrouwen voor de toekomst.

De nieuwe leden werden bij het avondmaal door één der ouderlingen welkom geheten die hen er op wees, dat God ook voor hen een taak in de gemeente heeft, terwijl hij de gemeente er bij bepaalde, dat zij mede verantwoordelijk is voor de opbouw en bevestiging van hun geloof.

EINDHOVEN - (PH. K.). Er heerst vreugde en grote dankbaarheid in onze gemeente, vanwege het feit, dat zondag 2 december jl. weer negen mensen (zeven zusters en twee broeders) werden gedoopt. Wie er een ogenblik bij stilstaat wat dit hier in het Zuiden betekent, zal zich met ons verheugen, dat Gods werk tastbaar wordt ervaren. Het is immers Gods Geest, Die aan de harten werkt.

Hij moge ons bewaren voor de neiging deze dingen als vanzelfsprekend te aanvaarden. De laatste maanden hebben velen voor de Heer Jezus gekozen. Onze diensten worden door veel rooms-katholieken bezocht en deze vragen zeer belangstellend om lektuur of zij brengen een bezoek aan onze voorganger, die maar al te gaarne deze heilbegerige mensen in zijn studeerkamer ontvangt.

Er ligt een overvloed van werk te wachten hier in het Zuiden! Ik plaats hier een uitroep teken. Het Zuiden schreeuwt om arbeiders, die de oogst willen binnenhalen. Wie komt ons helpen? Gemeente en raadsleden zijn aktief bezig met het beroepen van een tweede predikant. Hadden we maar een Mies Bouman in onze gemeente. In plaats van één predikant zouden we beginnen met voorlopig tien voorgangers te beroepen, hoewel er werk voor minstens twintig ligt te wachten.

In het Zuiden van onze stad zijn we reeds enige weken geleden gestart met onze diensten in een prachtige zaal van de Tivoli-schouwburg. Van roomskatholieke zijde ontvangen we zeer sympathieke medewerking. Praktisch voor niets mogen we deze zaal gebruiken.
Ook in 's Hertogenbosch worden ons geopende deuren gegeven. Er zijn daar belangrijke kontakten gelegd. Wat zal hieruit groeien? Aan al deze akties is veel gebed voorafgegaan. God Zelf schrijft de uitkomst van al onze berekeningen neer. Helaas, moet ik kort zijn, anders wordt het een artikel in plaats van een gemeentebericht. Rest mij nog te vermelden, dat er weer vier jonge mensen behouden zijn geworden en bij een volgende gelegenheid gedoopt willen worden. Wat betreft de Zaaier-aktie: 1300 kerstnummers liggen te wachten om verkocht te worden. Dit is geen gering aantal voor Eindhoven.
Wij hebben een staf van jonge mensen, die zich bereid verklaren hieraan mede te weken. Ook dit prachtige werk groeit ieder jaar, dank zij onze aktieve br P. Bos en zijn niet minder aktieve medewerkers. Deze broeders en zusters zitten niet om een schouderklopje verlegen. Maar ere wie ere toekomt. Zij doen het met vreugde voor de zaak des Heren en tot heil van de zielen.

HOOGEZAND - (Z.). Zondag 25 november jl. werd in de overvolle baptistenkerk te Hoogezand ds J. Bouritius als voorganger van deze gemeente bevestigd door de voormalige voorganger ds J. Ketelaar te Drachten. Ds Ketelaar hield zijn prediking n.a.v. Exodus 4 : 2-20, „Wat hebt gij daar in Uw hand?, hij antwoordde, een staf." Na de prediking werden aan de nieuwe voorganger en aan de raad en leden der gemeente verschillende vragen gesteld die door een jawoord werden beantwoord. De organist dhr J. Deut speelde op het Hammondorgel ds Bouritius toe „dat 's Heren zegen op U daal," waarna ds Ketelaar een slotwoord sprak en de dienst beëindigde. 's Middags deed ds Bouritius zijn intrede in de Ned. Herv. kerk die goed bezet was. De prediking was uit Efeze 6. Ds Bouritius betoogde dat hij niet naar Hoogezand was gekomen om te rentenieren, doch om hard te werken, om zich geheel in te zetten voor zijn Heer die deze opdracht geeft.
Verschillende sprekers van buurgemeenten en instanties voerden het woord en lieten hun beste wensen horen. Het is met hun ook onze bede dat de Heer veel zegen mag geven in de arbeid te Hoogezand. 's Avonds werd de nieuwe voorganger en vrouw door de gemeente verwelkomd, op een speciale begroetingsavond die een feestelijk karakter droeg.

ENSCHEDE - (J. H.) Broeders en zusters, Wij willen u graag laten delen in de vreugde die wij zondag 2 december jl. in onze gemeente mochten beleven. Wij hadden nl. een doopdienst, waarin twaalf mensen in het doopvont afdaalden, meest jonge mensen; waaronder jongens en meisjes van 13 en 14 jaar. De kerk was bij deze gelegenheid afgeladen vol; onze kerk is nog niet eerder zo vol geweest als deze zondag. In vele gezinnen was grote blijdschap alsook in de gemeente. Wij voelden, dat de Heer in ons midden was; 's avonds mochten wij met onze nieuwe leden het avondmaal vieren, waarbij de nieuwe leden hartelijk welkom werden geheten door onze ouderling br J. de Jonge; ook een jonge broeder die opname had aangevraagd, werd welkom geheten.
Wij danken onze Hemelse Vader voor de zegen die wij in de laatste maand van dit jaar uit Zijn hand ontvingen. Nu mogen wij ons reeds voorbereiden voor het komende kerstfeest, waar wij mogen loven en prijzen voor de geboorte van onze Verlosser en Zaligmaker. Wij wensen alle broeders en zusters gezegende kerstdagen en een goed begin in 1963.

BROKSTUKKEN

Het Nieuwe Testament spreekt veel en graag over het nieuwe leven van de mens die in de greep van God kwam.
Zo'n mens gaat een andere Heer dienen, hij krijgt en erkent een nieuwe Baas. Zijn leven heeft een nieuw uitgangspunt gekregen, alsmede een nieuw doel. Zijn schuld is weggenomen, zijn verlangens zijn omgebogen in een andere richting en er is ruimte gekomen voor de inwoning van Gods Geest. Hij zag en erkende eigen zwakheid, waardoor die zwakheid er één kon worden waarin God machtig is. Zo leert hij dagelijks zijn Heer beter kennen als Degene die hem de overwinning geeft.
In een boek van *Henry Sloane Coffin* (Het Avondmaalsgeheim der prediking) las ik enkele opmerkingen die zeker de moeite waar zijn hier te worden overgenomen. Hij schrijft: „In alle kerken bevinden zich mannen en vrouwen, die niet verwachten anders te zullen worden, en wier omgeving dat ook niet van hen verwacht. Dit is iets, wat hun pastor terneerdruk en voor henzelf moet het ontmoedigend zijn. Aangenomen tenminste, dat ze geen schandalige booswichten zijn. Niemand zou hen noteren als *bewijsstukken van wat Gods genade vermag!* Het ontbreekt hun geloof aan de verwachting dat zij zouden kunnen toenemen in heiligheid of in bruikbaarheid. En, wat onze burgerlijke gemeenten betreft, de meesten van haar burgers houden het met het bestaande: „Kijk, zo is Chicago. En zo New York." Bij tijden huiveren wij om de volledige verandering, die anti-christelijke ideologieën teweeg hebben gebracht. Hoe snel heeft het Marxisme het „heilige Rusland" omgevormd. Hoe diep was de vurige duitse jeugd doortrokken van het nazidom. Herinner U wat *Benjamin Kidd* heeft gezegd: „Er bestaat geen enkele instelling in de wereld van de beschaafde mensheid of zij kan binnen een mensenleeftijd grondig worden gewijzigd, veranderd of vernietigd."
Coffin merkt verder op dat die verandering jammer genoeg niet door het evangelie maar door de tegenstanders ervan teweeggebracht wordt.
En wij vragen: Is de wereld gebaat bij mensen die zich christenen noemen, maar van wier christenzijn verder niets blijkt dan dat ze lidmaat van een kerk zijn en bepaalde diensten bezoeken?
Mensen, die net zo met hun vijanden omspringen als ieder ander? Mensen, die net zo materialistisch ingesteld zijn en even weinig bereid tot het offer als ieder ander?
Nodig is een nieuwe openheid voor Christus en de Heilige Geest. Als we iets minder gaan geloven in wat we zelf kunnen doen, komt er ruimte voor de Geest van God om de grote kracht in ons leven te worden. Als we dit inzien, mogen we ons vol vertrouwen tot God wenden, die ons geven wil wat wij waarlijk behoeven.

—o—

Iemand heeft kort geleden geschreven dat de prediker altijd weer voor de opdracht staat om zich met al zijn vermogens aan de Heilige Geest ter beschikking te stellen. Hij vertelt daarbij een gebeurtenis die in Schotland plaats vond in de tijd die onmiddellijk volgde op het tijdperk van John Knox. Een zekere *Robert Bruce* was predikant in Larbert aan het Loch Lomond, en werd door God zeer gezegend in zijn dienst. Dicht bij de kerk waarin hij preekte, bevond zich een vertrek, waar hij gewoonlijk tussen de beide preken heenging, terwijl de kerkgangers de klein pauze tussen de twee diensten gebruikten om (op de grafzerken van het kerkhof gezeten) hun middagboterham te nuttigen.
Op zekere zondag viel die pauze sommige voorname lieden te lang. Ze stuurden iemand naar de predikant om hem te vragen de pauze wat te verkorten, omdat ze haast hadden. De man deed zoals hem was opgedragen maar Mr. Bruce was zozeer in gebed verzonken, dat hij hem niet hoorde, toen hij aanklopte. De man keerde terug naar zijn opdrachtgevers en zei dat hij niet wist wanneer de predikant zou komen. Hij dacht dat er Iemand bij hem was, want hij had hem vele malen hoogst ernstig horen zeggen „dat hij niet wilde - niet kón gaan - tenzij Hij met hem ging, en dat hij niet alléén wilde gaan." Hij voegde er aan toe dat hij de Ander met wie dr Bruce sprak, geen enkele maal had horen antwoorden. En het verhaal besluit met de mededeling dat toen Mr Bruce even daarna buiten kwam, en de preekstoel beklom, hij op bijzondere wijze werd bijgestaan en die middag voor velen tot grote zegen was.
Wij vinden zo'n gevalletje iets voor een kalenderblaadje. Daar lees je zulke dingen op. Maar welke prediker kan waarlijk dienen, die dit worstelen vergeet?

Wf.

Mededeling

Penningmeester van de Baptistengemeente te Enschede is thans br. C. van Houten, Buitenweg 32, Enschede.

„DE CHRISTEN"
UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: **drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.**
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Van de Vinkenhof

Onze centra: combinatie van vele activiteiten

Toen we in onze unie-gemeenschap begonnen aan de voorbereidingsplannen voor het stichten van een eigen opleidingscentrum, hadden we niet kunnen denken, dat zo'n instituut zóveel mogelijkheden zou bieden. Eerst peinsden we alleen aan een samenwerking - wat de gebouwen betrof - met een plaatselijke gemeente in een universiteitsstad. Een dergelijk voorstel is ook in 1955 aan de algemene vergadering voorgelegd. Door het aanbod tot samenwerking vanuit onze jeugdbeweging is nog ter vergadering dit voorstel ingetrokken en machtiging verleend, om deze nieuwe mogelijkheid nader te onderzoeken. Dat is gebeurd en nog in 1956 nam de algemene vergadering te Hengelo eensgezind de grote beslissing, om het werk van „Renderloo" en van de opleiding te combineren in één groot centrum.

Onder biddend opzien

Dit besluit viel waarlijk „onder biddend opzien tot de Heer"! Het maakte diepe indruk op de gehele gemeenschap, dat we zo één van geest waren in deze keuze. Want een keuze was het: er waren meerdere wegen open, maar door deze combinatie wilden we **alle** bedoelingen samenvatten.

Nog in 't voorjaar van 1957 is „De Vinkenhof" gekocht en in 't najaar in gebruik genomen. Het eerste jaar bleek al een prachtig resultaat te hebben, zodat we „Renderloo" ook nog aanhielden. In het najaar van 1958 werd ons seminarium geopend en namen de eerste studenten hun intrek in ons gebouw.

Maar door deze ene grote groep, waarin we zo duidelijk ons vertrouwen in de taak van onze wijde gemeenschap uitspraken, zijn er in onze centra vele mogelijkheden voorhanden, die we alle met zorgzaamheid en voortvarendheid ter hand mogen nemen. Ook daarbij blijft het nodig dit sámen te doen „onder biddend opzien"!

Verschillende aspecten

Onze gezamenlijke landelijke organisaties hebben zich *in* een *Stichting* verenigd. In opdracht van onze gemeenten, onze vrouwengroepen en jeugdafdelingen gaat deze arbeid voort.

Dit werk heeft een geestelijk en zakelijk aspect. We hebben vroeger wel gemeend, dat onze centra als „bedrijven voor vacantie-besteding" voldoende zakelijke mogelijkheden boden, om ook het overige werk financieel te dragen. Daarbij moeten we echter twee dingen goed bedenken:

1. Vacantie-besteding is een onderdeel, dat ook een geestelijk karakter heeft. Er is dezer dagen van de staatssecretaris van economische zaken een „Toeristennota" verschenen, waarin de grote betekenis van de goede vacantie-besteding onder de loupe is genomen. Daarbij is hulp nodig en men denkt zelfs in de „vakkringen" aan een subsidie, om in de kampeercentra „jeugdleiders" aan te stellen. Sinds 1946 voorzien onze kampen hier reeds in en vele zijn de getuigenissen in al deze jaren over de zegen, die men ontving. In onze gemeenten heeft men er de vruchten van mogen plukken. Dáárom doen wij deze arbeid en door de ervaring hopen we het samen steeds béter te kunnen doen.

2. Het ontvangen van gasten en kampers is niet zo winstgevend, als men vaak vermoedt. Wellicht kunnen we in de toekomst door de groeiende stroom vacantiegangers enige stijging verwachten, maar niet voor niets wordt er altijd veel reclame gemaakt, om de bezoekers naar bepaalde vacantie-verblijven te trekken. Deze bedrijven vragen hoge investeringen en zijn vaak „zwak-rendabel". In nederlandse woorden: er is veel kapitaal nodig, maar de winst is niet groot!

Daarom moeten we **financieel** niet té hoge verwachtingen voor dit werk koesteren in de hoop, daar ander werk mee te kunnen betalen. Tóch gaan we er mee door, omdat héél deze arbeid - „onder biddend opzien tot de Heer" - geestelijke arbeid is en zegen schenkt aan heel onze gemeenschap!

Er kunnen goede jaren vlak na slechte komen. In 1961 waren we mooi rond, maar 1962 vertoont een **ernstig tekort.** Niemand kan zeggen, wat 1963 en volgende jaren ons zullen brengen. Maar nogmaals: toch gaan we door, omdat de **Heer** het ons opdroeg!

Vele mogelijkheden

Als U bij Uw vacantie-plannen voor 1963 eens overwoog, om reeds in **juni** een week te nemen? In het echte hoogseizoen is er dan voor allen, die op geen andere tijd kunnen, wel plaats te vinden en U zelf bent in de mooie zomermaand aan het genieten van de heerlijke natuur in Epe of Bosch en Duin.

Ook kunnen we weken beleggen met een speciaal doel en voor speciale groepen. We zitten daar al over te denken, maar als U suggesties hebt, horen we die graag. Voor contact en ontmoeting bieden onze centra interessante mogelijkheden! 't Is nu nog december, maar verwarm Uw hart alvast eens met deze plannen!

Daarnaast zijn er méér werkzaamheden, maar daarover de volgende keer, anders vragen we nu te veel ruimte.

We groeten U allen hartelijk en wensen U veel zegen bij de verkoop van de Kerstnummers!

Broertjes

UIT ONS UNIE-BUREAU

In dit nummer vinden de abonnees weer als gebruikelijk een stortingsformulier ingesloten. Daarmee kan dan gemakkelijk - na invulling thuis - het abonnementsgeld voldaan worden (*f* 2,25 over het eerste kwartaal of *f* 4,50 over het eerste halfjaar of ook *f* 9,- over het gehele jaar ineens). Sommige abonnees voldeden reeds het abonnementsgeld voor het volgend jaar (waarvoor hartelijk dank, want dat is een prachtige medewerking!); zij vinden ook wel een formulier ingesloten, maar dat is om technische redenen niet te voorkomen.

Mag ik allen, die nog iets zouden te betalen hebben, vriendelijk verzoeken, dat tijdig te willen doen met het oog op het afsluiten der boeken? Voor deze medewerking, waarmee ons werk mooi wordt gediend, zeg ik gaarne hartelijk dank. Natuurlijk willen wij ook graag aan ieder, die nog iets te vorderen zou hebben, tijdig de schuld voldoen. Willen allen, die dit aangaat - dat zijn vooral de leden der verschillende commissies - wel spoedig opgave doen van de nog aan hen te vergoeden kosten? Dank bij voorbaat voor deze medewerking.

Nog één vriendelijke opmerking: u kunt voor álle overmakingen gebruik maken van het gironummer 9260 ten name van de Unie, doch alleen voor zaken betreffende de Unie-Bouw-Stichting (1%-actie. 10-cents-fonds, aflossing en rente) verdient het aanbeveling om uitsluitend gebruik te maken van giro 1504 ten name van de U. B. S. Geef bij élke overmaking aan, waarvoor het bedrag bestemd is! Dank u!

T. Jansma.

Radiokerkdienst

Op zondag 16 december a.s. zal vanuit de Begijnhofkapel te Haarlem een radiokerkdienst worden uitgezonden om 5.00 n.m. De orde van de dienst is als volgt:

Votum
Gem. Ps. 138 : 1-4
Schriftlezing: Luc. 15 : 11-24
Gem. Gez. 432 : 1-3
Koor: 't Blijde nieuws drong tot ons door"
Gebed
Gem. Gez. 36 : 1-4
Schriftlezing: Luc. 15 : 1 en 2
Prediking: De komst van de Redder
Mannenkwartet: Kent gij Jezus
Gebed
Gem. Gez. 518 : 1-3
Zegebede
Slotzang: Gez. 497 : 1 en 3.

Lezers aan het woord

Door een misverstand zijn de critische opmerkingen van br De Vries in het vorige nummer geplaatst zonder een wederwoord van Ds Lindeman. Dit laatste kunt u thans hieronder lezen. E.R.

Antwoord van ds Lindeman aan br J. L. de Vries

De Here Jezus heeft bij Zijn zendingsopdracht de discipelen geboden de gelovigen te leren te onderhouden al wat Hij hen geboden heeft. Ik ben van mening dat daarom de opdracht tot geloofsonderwijs regelrecht van de Heer zelf afkomstig is. Het vreemde woord „catechese" is onder ons niet zo geliefd, en daarom geven wij de voorkeur aan het woord „geloofsleer". Onze in de dienst vergrijsde leraar Ds. Louw heeft zijn boekje „ons christelijk geloof" voorzien van de ondertitel „een eenvoudig handboekje voor geloofsleer" en wij geloven dan ook dat de uitdrukking „geloofsleer" onder ons bepaald gangbaar en erkend is. Wat betreft de cursus „geloofsleer" voor doopcandidaten, is het dunkt mij wel duidelijk, dat wij er de voorkeur aan geven zonder voorschriften dienaangaande te leven. Ervaring is echter, dat velen de vraag die ik altijd stel aan de doopcandidaten, of zij gedurende een bepaalde periode ook het geloofsonderwijs van de gemeente zullen volgen, wel ootmoedig bevestigend beantwoorden, maar niet altijd dit antwoord realiseren. Br De Vries noemt met name de „beginselen van nieuwtestamentisch christendom" en onze „visie op de nieuwtestamentische gemeentegedachte".
Nog te weinigen onder ons zijn op dit gebied tot grondige doordenking gekomen middels een geleide behandeling van de stof.
Overigens kan br De Vries de vraag of geloof geleerd kan worden net zo goed beantwoorden als wij allemaal, zodat ik mij op dit punt van een antwoord ontslagen weet.
Aantekeningen maken tijdens de eredienst is dunkt mij wel nuttig voor die gelovige die een bepaald woord of gedachte voor zichzelf even vast wil leggen, maar het stimuleren hiervan in de zin van onderwijsaantekeningen lijkt mij toch niet op zijn plaats: de kerk is geen collegezaal.
In een ander artikeltje van mijn hand vond br De Vries nog iets dat hij de moeite van een reactie waard vond. Afgezien van het feit dat hem de ironie van mijn opmerking, als zou een gemeente de UBS maar hebben op te bellen om een kant en klare kerk zonder moeite te krijgen, klaarblijkelijk ontgaan is, acht hij het een gevaar om de plaatselijke bezittingen op naam van een landelijke bouwstichting te stellen. Hij ziet daarachter het gevaar opdoemen van een serie landelijke machtsinstellingen die het gemeenteleven van boven af decreteren. Nu geloof ik dat iedere vorm van organisatie van het levende organisme, dat de gemeente is, zijn gevaren heeft. Iedere machtspositie zal de verzoeking van machtsmisbruik slechts kunnen tegengaan door grote ootmoed en dienstbaarheid van hen die met die macht bekleed zijn.
Tenslotte is het inderdaad zo als br De Vries schrijft, dat men zich aan verplichtingen kan onttrekken, maar dan in die zin, dat dat feitelijk kan gebeuren. Ik geloof echter niet dat het zedelijk verantwoord is om zich aan verplichtingen te onttrekken, evenmin als men zich aan verantwoordelijkheid mag onttrekken. De glorie van de gemeente bestaat echter hierin, dat men zich, in welke verantwoordelijkheid en verplichting men ook staat, hetzij in de plaatselijke gemeente, hetzij in landelijke arbeid, meegedragen weet door de broeders en zusters en bovenal door de Heer van de gemeente zelf. Het waagstuk van de gemeente heeft de Heer met ons aangedurfd en tegen die achtergrond zullen wij het altijd weer met de Heer en met elkander mogen wagen in geloof en waardigheid.

Ph. L. (Gn.)

Kerkelijke verschuivingen in Canada

Ook in Canada kennen we de tienjaarlijkse volkstellingen en de resultaten van de volkstelling van 1961 hebben wat verontrusting gebracht in de protestantse groepen.
De Rooms-Katholieke kerk groeide in percentage van 38,7 pct. in 1921 tot 41,8 pct. in 1941, tot 43,3 pct. in 1951 en tot 45,7 pct. in 1961.
Dit is niet alleen een gevolg van grotere gezinnen onder de Rooms-Katholieke Canadezen, maar ook mede als een gevolg van immigratie uit overwegend Rooms-Katholieke landen. Voor menigeen in Canada zijn de Britten de meest ideale immigranten, want deze zijn tenslotte nauw verwant aan de Engels-sprekende Canadezen. Maar, gewend aan allerlei sociale voorzieningen welke in Canada ontbreken en met weinig werkloosheid, is de animo naar Canada te emigreren maar beperkt. En zo kan het gebeuren dat het aantal immigranten van Italië het aantal Britten overtreft, wanneer men de jaarlijkse statistieken leest. Bovendien arriveren er Portugezen, Spanjaarden en inwoners van Oost-Europa.
Deze immigratie heeft Toronto ongeveer 250.000 Italianen gebracht en vaak wonen 20 Italianen in een huis en op de veranda ervoor. Op de trams hoort men veel Italiaans en de tunnels voor Toronto's ondergrondse worden bv. veelal door Italiaanse immigranten gegraven. Men vindt in Toronto vele Italiaanse zaken, Duitse restaurants, Hongaarse nachtclubs en vele clubs van „vreemdelingen".
De United Church liet in haar orgaan 'n verontruste toon horen, betogend dat de Canadese regering de immigratie van Rooms-Katholieken bevorderen zou. Haar aandeel in de bevolking bedraagt 20,1 pct. terwijl de Anglicaanse Kerk ongeveer 13 pct. van de Canadezen als haar leden beschouwt.
En ook in Canada worden deze veranderingen in godsdienstige schakering met belangstelling gadegeslagen, zodat het niet onmogelijk is dat kamerleden vragen zullen stellen over deze ontwikkeling.

Ds K. T. Smits

(Uit „Remonstrants Weekblad")

Belangrijk

In verband met de a.s. korte werkweken (Kerstmis, Oud en Nieuw) dient de kopij voor het nummer van ons weekblad, dat op 28 december verschijnt uiterlijk 19 december bij de eindredactie te zijn. Kopij voor het nummer van 4 januari a.s. dient uiterlijk 27 december bij de eindredactie te zijn. Deze data gelden óók voor de bijdragen van de vaste medewerkers! E. R.

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 21 december 1962 Jaargang 79 Nr. 3658

BEELD en TEKST

Kerstfeest krijgt eerst zijn juiste waarde en betekenis door de verkondiging. Door wat ons ter ore komt en wat we ter harte nemen. Het verwereldlijkte kerstfeest, zoals miljoenen dat vieren, heeft bijna uitsluitend belang bij het visuele, bij wat zichtbaar en tastbaar is.

Het houdt het kind, de kribbe, het stro, de stal, de os, de ezel, de ster, de herders en de schapen in ere. Daarmee valt iets te beginnen. Het is dekoratief, verkoopbaar, bruikbaar als attributen voor een spel. Natuurlijk kan een korte verbindende tekst niet helemaal gemist worden, maar die tekst is zo minimaal klein, zo vermagerd, verschraald, verwaterd en uitgedund, dat de echte kerstboodschap er niet meer wezenlijk in doorklinkt.

Zonder verkondiging wordt het kerstkind nooit Christuskind, de ster niet Gods wijsvinger naar de Heiland van zondaren en de herders geen toesnellende zondaren die Gods heil in ontvangst nemen.

Zonder verkondiging spreken stal, kribbe en doeken niet van de zelfontlediging van de Zoon van God.

Het kerstevangelie *schildert* (dat is: maakt zichtbaar) het kerstgebeuren, zoals de daarbij betrokken *mènsen* het waarnemen en het doet dat op ongelooflijke sobere en tevens onnavolgbare wijze. Maar tevens doorlicht het heel dit gebeuren tot op grote diepte, zodat door de regels heen zichtbaar wordt wat *God* bedoelt met dit alles. Het voor mensen verborgene wordt aan de dag gebracht, geopenbaard.

Het kerstevangelie is *schildering* en *kommentaar*. Het geeft beeld èn tekst, maar dan niet de tekst die mensen bij het beeld gezocht hebben; veeleer de *authentieke* tekst die er van Godswege bij behoort.

Wanneer we door hebben dat het in het kerstgebeuren om beeld en tekst beide gaat, wordt het ook mogelijk om ster en kribbe een plaats te geven in het geheel van onze feestviering, dan mogen de kaarsen wel branden. Als we er nu maar acht op geven, dat we bij de beelden de authentieke tekst hebben, en die beelden dus plaatsen tegen de achtergrond van Gods plan en bedoeling.

De authentieke tekst maakt van het aardige kerst*sprookje* over het lieve kindje met z'n sympathiek jong moedertje weer goddelijke heils*geschiedenis*.

Wat betekent het Kind in de kribbe?

Wie ligt daar in doeken gewonden? *Gods Zoon*. Wonderbaarlijk. Maar ook: *De Tweede Adam*, de waarachtige mens, de mens van Gods welbehagen. En verder: *de eersteling van de nieuwe mensheid die het Koninkrijk der hemelen beërven zal.*

De eerste Adam heeft zijn kansen gehad en verknoeid. In hem is heel de in hem verborgen en uit hem voortgekomen mensheid van de weg geraakt, buiten het paradijs gezet, en op weg naar de ondergang gegaan. Christus opent een nieuwe rij. Wie van boven af geboren is, in Christus is, gereinigd door Zijn bloed, gerechtvaardigd door het geloof in Zijn middelaarswerk, marcheert nu achter Christus aan, op weg naar de heerlijkheid.

Ieder die in Christus is, staat recht tegenover God, èn is mens van Gods welbehagen.

Op Goede Vrijdag breekt dit Kind het verloren paradijs weer open. Neen, Hij brèékt het niet openen. Hij opent 't veeleer op volkomen legale, wettelijke wijze. En op Hemelvaart wandelt er eindelijk na zoveel eeuwen van buitengesloten zijn weer een echte Adam dat paradijs binnen. Als eersteling. En wij mogen „achter Hem ten Hemel gaan."

Wat 'n enorm gebeuren schuilt er in kerstmis. Wat een perspektieven opent dit Kind. Laten we mèt Kerstmis vooral er op bedacht zijn, dat we de tekst, de authentieke tekst, niet vergeten. Opdat de beelden een juiste taal tot ons gaan spreken en de brandende kaarsen waarlijk gaan verkondigen aan jong en aan oud dat er uit 's werelds duistere wolken een Licht der Lichten is opgegaan.

Wf.

". . . Want elke schoen
die dreunend stampt,
en elke mantel,
in bloed gewenteld,
zal verbrand worden,
een prooi van het vuur.
Want
een Kind is ons geboren,
een Zoon is ons gegeven,
en
de heerschappij rust op zijn
[schouders
en men noemt hem
Wonderbare Raadsman,
Sterke God,
Eeuwige Vader,
Vredevorst".

(Jes. 9 : 4/5).

VAN DE REDACTIE.

De redacteuren van „De Christen" wensen alle lezers van ons blad in hun persoonlijk en gemeentelijk vieren een gezegend kerstfeest 1962. Zij hebben er niet naar gestreefd door hun bijdragen van dit nummer een kerstnummer te maken. Slechts enkele bijdragen staan in het teken van het feest van 25 en 26 december. Het overige is „gewoon." Maar misschien is in deze dagen het gewone wel juist het opvallende. Is niet Jezus Christus, Wiens geboorte in Bethlehem wij vieren, gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid?

E.R.

Wie was Jezus van Nazareth?

Er zijn over Jezus van Nazaret ontelbaar veel boeken geschreven maar geen enkele levensbeschrijving. Behalve de eerste paar mensen, die over hem schreven en die wij daarom evangelisten noemen, is er niemand, die een volledige levensbeschrijving van Hem zou kunnen geven en zelfs onder deze vier is er maar één, die in zijn geschrift er blijk van geeft Hem persoonlijk te hebben gekend. Het is niet onmogelijk, dat de anderen Hem ook hebben gekend maar dat blijkt dan op geen enkele manier uit hun evangelien. Maar Johannes doet helemaal geen moeite om een levensbeschrijving van zijn geliefde Meester op schrift te stellen. Enkele grepen doet hij uit Zijn leven en wat daarbuiten ligt wordt niet eens aangestipt. Een levensbeschrijving van Jezus is niet te geven.

Jaartallen

Uit onze geschiedenisboekjes weten we nog, dat het eerste dat over elk mens wordt verteld de jaartallen zijn. Wanneer geboren en wanneer gestorven? Zelfs dat weten we van Jezus niet met zekerheid. De berekening van Zijn geboortejaar, die aan onze jaartelling ten grondslag ligt, klopt in elk geval niet. De volkstelling onder Augustus, die Jozef en Maria naar Bethlehem bracht, is een zaak waarover we niet veel weten en Herodes, die de kinderen in Bethlehem liet vermoorden, stierf in ieder geval vóór het begin van onze jaartelling. Eén jaartal staat er slechts in de evangelien en wel in Luc. 3 : 1, waar sprake is van het „vijftiende jaar van keizer Tiberius". Deze kwam in 14 na Christus aan de regering en aangezien we niet helemaal zeker zijn van de manier waarop Lucas de jaren telt, kunnen we dus niet meer zeggen dan dat Johannes de Doper zijn roeping ontving tussen de jaren 28 en 30 van onze jaartelling. Toen Jezus bij Johannes kwam was Hij ongeveer 30 jaren oud maar we weten niet hoe lang dat was na Johannes' roeping en we weten ook niet of Hij ouder of jonger was dan 30 jaren.

Het jaartal van Zijn sterven staat al evenmin vast. Wie hiervan eens studie wil maken, kan heel goed terecht bij het bizonder aardige boekje van dr A. F. J. Klijn, **Wat weten wij van Jezus van Nazareth?** (Boekencentrum 1962, f 4.50) De evangelisten laten ons op dit punt geheel in de steek.

Feiten

Veel feiten uit Jezus' leven weten we niet. Behalve de voorgeschiedenis van Zijn geboorte, de geschiedenis van Zijn geboorte, een klein stukje uit Zijn jongensleven en de laatste jaar of drie van Zijn leven weten we uit Zijn leven geen feiten. En hoe weinig weten we zelfs uit die perioden. Jaartallen noch feiten hebben de belangstelling van Zijn beschrijvers kunnen boeien. Dat is eigenlijk toch wel erg vreemd, want er is over Hem toch wel heel veel te vertellen geweest en — mogen we aannemen — toch ook wel verteld. Maar in de evangelien is het niet bewaard. Er zijn zelfs verschillende mensen bezig geweest „een verhaal op te stellen over de dingen, die onder ons hun beslag hebben gekregen". Dat lezen we bij Lucas in de voorrede van zijn evangelie. Hij heeft, zo schrijft hij, zelfs uitvoerig studie gemaakt van wat anderen voor hem schreven. We mogen dus wel aannamen, dat zijn voorgangers er ook niet meer van hebben geweten dan hij ons vertelt. En Mattheus herhaalt Marcus vrijwel helemaal en voegt daarin allerlei uitspraken van de Heer in, die hij langs andere weg had gekregen. Conclusie: hoe graag we ook zouden willen, we kunnen van Jezus van Nazaret geen biografie samenstellen.

Ooggetuigen

Toch zijn er heel wat ooggetuigen van Jezus' leven geweest. Lucas vertelt in datzelfde voorwoord, dat wat zij overgeleverd hebben door de mensen, die „een verhaal" opstelden, is verwerkt. Wisten die ooggetuigen dan ook niet meer? Is er dan zoveel verloren gegaan en vergeten? We weten het niet. Kon de Heilige Geest er dan niet voor zorgen, dat de evangelisten alles te weten kwamen? Ongetwijfeld, maar is het dan niet beter om te geloven, dat de Heilige Geest dat wat de vier evangelisten over Jezus vertellen wel voldoende vond? Voldoende voor de lezers van de evangelien. Johannes heeft het wel aangevoeld, dat sommige lezers het misschien wel wat mager zouden vinden wat in zijn boekje stond. Er is, schrijft hij, nog wel veel meer dat staat niet in dit boek. Maar wàt er staat is geschreven **opdat u zou geloven!** De ooggetuige voelt zich niet de verslaggever maar de geloofsgetuige. De mensen moeten niet weten wat er zich zoal in het leven van Jezus van Nazaret heeft voorgedaan, ze moeten in Hem geloven; om 't precies te zeggen: **geloven, dat Hij de Christus, de Messias is.** Dat hebben de ooggetuigen van Zijn leven ook pas echt goed geweten en geloofd, toen Hij hun na Zijn opstanding verscheen. Tijdens Zijn leven hebben ze het gedacht, gehoopt en soms ook gezegd maar zo'n belijdenis was soms ook vlug weer vergeten. Maar toen Hij was opgestaan, brak het licht bij hen door en werd hun hart brandende in hen. Toen gingen ze ook allerlei dingen uit Jezus' leven ineens heel anders zien. Ze begrepen nu wat een wonderbaarlijke Messias Jezus van Nazaret was. En daarom sprongen in hun herinnering allerlei dingen met kracht naar voren, die toch eigenlijk altijd al zo duidelijk hadden gezegd, dat Jezus de Messias was.

Zo werden de ooggetuigen predikers. De eerste hoofdstukken van de Handelingen der apostelen gonzen van hun activiteit. Zij predikten Jezus van Nazaret als de uit de doden opgewekte Messias van Israel en hun prediking werd tot de bron voor de mensen, die later wilden vastleggen wat er vast te leggen was. Dat is uit een oogpunt van geschiedschrijving maar matig, maar voor wie het geheim van Jezus van Nazaret zoekt is het voldoende.

Betrouwbaar is het woord . . .

Er is geen sprekender bewijs mogelijk van de inspiratie van de bijbel dan de vier geschriftjes aan het begin van het Nieuwe Testament. Ze zijn door alle stormen van critiek en onderzoek glansrijk heengekomen en ze hebben nooit nagelaten hun niet onduidelijke taak te vervullen. Niet omdat er tenslotte toch meer instond dan aanvankelijk werd gedacht. Er stond tenslotte niet meer in dan er instond. Maar in het fragmentarische getuigenis dat ze geven vinden nog steeds duizenden de weg, die ze wijzen; de weg naar Jezus van Nazaret, de Messias van Israel, de Zoon van God.

Laten we met dit voor ogen het „aloude kerstevangelie" nog eens opnieuw lezen. Het kan ons nieuwe vreugde geven aan dat oude verhaal, omdat we de weg tot Hem, Die er het middelpunt van is, opnieuw er in ontdekken.

J. R.

Leestafel

Voor me ligt een drietal pockets; uitgevoerd in frisse bandjes. Ten eerste Koks **Encyclopedie van de bijbel**, samengesteld door **dr C. N. Impeta.** Prijs f 1.50. Voor dat weinige geld een schat van gegevens uit goede en degelijke bron. Dat kàn haast niet anders. Illustraties en zelfs enkele foto's verluchten het geheel. Hartelijk aanbevolen.

Uit de Zaklantaarnserie van Uitgeverij J. N. Voorhoeve te Den Haag: **Polikliniek van de hemel**, door **P. Terlouw**, waarin zr Haaijer vertelt over haar werk in een grote stad. De titel doet wat overtrokken aan. De verhalen zijn sober en goed. De paginering is in het midden tamelijk in de war: er moet wel even gezocht worden om de juiste volgorde te vinden. Ondanks dat toch wel goed om te lezen.Prijs f 1.50.

Van J. N. Voorhoeve, uitgeverij te Den Haag een bundel van **15 kerstverhalen**, waarin enkele zeer de moeite waard zijn. Sommige geschikt voor voorlezing op kerstfeestvieringen van oudere jeugd etc. Aanbevolen. Prijs f 1.50

Aan rustige wateren

REDDER VAN DE ZONDEN (Matth. 1 : 21*b*)

Als er eens géén zonden waren! Hoe zou het er dan bij ons uit zien?
Geen mens kan zich dat goed voorstellen, want zelfs ons voorstellingsvermogen is door de macht van het kwaad aangetast. Zónden zijn niet enkel dáden, die als vlekken ons leven verontreinigen - ze zijn een mácht, die ons gehele bestaan grondig vergiftigt en alles uit zijn voegen rukt. „Goddeloosheid brandt als eèn vuur - het volk wordt tot een prooi van het vuur; de ene mens spaart de ander niet, men bijt naar rechts en toch hongert men, en men verslindt naar links en toch wordt men niet verzadigt" - zo lezen we in Jesaja 9.
We kunnen dus onmógelijk onbevangen èn naar waarheid spreken over een wereld zónder zonde, want we wéten niet, hoe deze zou zijn. De profeten hebben er in beelden over gesproken - leest u er Jesaja 11 maar eens op na en ook de slothoofdstukken van de Openbaring van Johannes. U houdt uw adem in van spanning over de heerlijkheid, die ons daar tegemoet straalt.
Dát licht komt ons nabij in het gebeuren van Bethlehem, waar Christus de Heiland werd geboren. Het klinkt wel somber, om éérst over die zonden te beginnen en dan pas over de geboorte van de Heer. Luther heeft het verband tussen beiden aangeduid, toen hij zei, dat de zonde juist de oorzaak is van de weldaad, die ons in Christus is bewezen. Want niemand kan de zonde overwinnen dan Christus alléén.
Mensen kunnen veel tot stand brengen. De technische ontwikkeling is adembenemend. De medische wetenschap heeft de mensheid grote diensten bewezen. De kunst kan ons van schoonheid laten genieten. Er zijn vele daden van liefde en zelfverloochening aan te wijzen, die veel goeds hebben uitgewerkt. Maar dat alles bij elkaar heeft de wereld niet van de zonden kunnen redden. Want ze vormen voor de mensen zo'n macht, dat de bijbel spreekt van slavernij en duisternis.
Het is van belang, dat we dit zien. Luther zei: „Wie zijn ellende niet gevoelt, smaakt ook niet werkelijk de ware vreugde van Christus' geboorte".
Christus is gekomen, om Zijn volk te redden van hun zonden. Die zonden zijn de onneembare barrières op weg naar de blijde toekomst van een bestaan in vrede en vreugde onder Gods heerschappij. God Zelf heeft echter Zijn Zoon gezonden uit liefde vóor de wereld, om deze barrières weg te breken. Voor Hem zijn ze niét onneembaar. Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Hij gebruikt deze tot ons heil. Hij vreest de Satan niet, maar weerstaat en verslaat hem.
Zonde brengt vrees teweeg en produceert angst, onzekerheid. Christus wil èn de zonde èn de vrees wegnemen. Hij doet dit langs de weg van gehoorzaamheid tot de dood. Hij schuwt het niet onder ons te wonen in armoede en verachting. Maar Hij blijft zonder zonde - Hij wordt niet door deze macht aangetast. Hij geeft Zichzelf in liefde en kracht en - overwint het kwade door het goede! Hij vergeeft de zonde radicaal - Hij maakt ons er lós van - als het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegdraagt.
De beelden van de profeten wijzen daarom naar de wèrkelijkheid van de toekomst. Nu kunnen we ons nog geen voorstelling maken van wat ons wacht, maar eenmaal zullen we het aanschouwen. Niet door menselijke energie, toewijding of machtsvertoon - maar alleen door de macht van Christus' liefde.
Zijn volk - gered van hun zonden.
Zijn volk - de gelóvigen, die zich aan Zijn bevrijdende macht overgeven en alles van Hem alleen verwachten.
Daarom is kerstfeest: feest van bevrijding en verwachting.
Wie op de Here vertrouwen, zullen niet beschaamd uitkomen
Utrecht — *Broertjes*

DRS D. SLORT OVER

De opname der gemeente (slot)

1 Thess. 4 : 13-18.

Wij zagen dat de opstanding nauw verbonden was met de wederkomst des Heren. We zagen ook, dat Zijn komst een vereniging van de Zijnen met Hem inhield. Paulus heeft een bizondere openbaring, waardoor hij weet, dat de ontslapenen en zij, die nog leven bij de komst van de Heer, gelijktijdig de Heer zullen ontmoeten.
De Heer daalt neder in koninklijke heerlijkheid. Zijn bevel klinkt als het roepen van een aartsengel en krachtig als bazuingeschal. Op bevel des Heren ontsluit het dodenrijk de poorten en „de doden in Christus zullen het eerst opstaan".

Hoe is nu de tussentoestand te denken? *Hoe is het met de ontslapenen in de tijd, die ligt tussen het ontslapen en het komen van de Heer?*
In overlijdens-advertenties leest men wel eens: „nu juicht hij voor de troon van God". Is er een dubbele verwachting van de zaligheid, nl. een individuele verwachting en daarnaast een kosmische verwachting?
Verwachten we voor de ontslapenen een onmiddellijk heil, zoals geleerd wordt, b.v. in de Heidelbergse Catechismus, waar in vraag 57 de woorden voorkomen: (dat) „mijn ziel na dit leven *van stonde aan* tot Christus haar Hoofd zal opgenomen worden."
Of moet het heil verwacht worden met de parousia (de komst) van Christus, een heil dat dan niet een individueel maar een universeel aspect heeft? Daarmede staan we voor de problemen, die in de dogmatiek onder de leer van de „status intermedius" (de tussentoestand) ter sprake komen.
Berkouwer in z'n boek over de wederkomst van Christus (deel I), ziet een begrensde *horizon* in de persoonlijke heilsverwachting terstond ná het sterven, en de *wijde horizon* van de wederkomst van Christus met daaraan verbonden de opstanding en de zaligheid. - Het resultaat van zijn betoog is dit, dat van een geisoleerde en verzelfstandigde tussentoestand geen sprake is. De tussentoestand is er omdat de Heer nog niet gekomen is. Beide verwachtingen, de individuele zaligheid terstond na het sterven, en die welke bij de komst van Christus openbaar wordt, zijn geen concurrerende grootheden. Ze zullen als een eenheid gedacht moeten worden.
We zullen niet alles uitvoerig weergeven. De schrijver geeft de roomskatholieke visie en wijst vervolgens op hetgeen Calvijn over de tussentoestand heeft geleerd. Zieleslaap wordt door Calvijn ten strengste bestreden, vooral op grond van het feit, „dat God het goede werk, dat Hij begon, zal voleindigen tot op de dag van Jezus Christus." Een doorgaand werk Gods sluit een onderbrekingsperiode (de zieleslaap) uit. Calvijn ziet een zaligheid die de gelovige terstond ontvangt bij het sterven en merkt op, dat de *kroon* bewaard wordt tot dien dag (de wederkomst). De tussentoestand is dan gekenmerkd door *zaligheid èn verwachting* (de kroon). Deze zijn dan bijna identiek. We laten nu verder Berkouwer rusten en kunnen ons wel verenigen met de opvatting dat de zaligheid terstond na het sterven nog een voorlopig karakter heeft. Hoe zou ook de zaligheid compleet kunnen zijn zonder 't opstandings-lichaam? Voor hen, die in Jezus ontslapen is er het paradijs: „heden zult gij *met Mij* in het paradijs zijn". Paulus zegt in Phil. 1 : 21 „het leven is mij Christus en het sterven gewin", en in vers 23 „ik verlang heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste." Duidelijke taal spreekt ook II Kor. 5 : 6 „daarom zijn wij te allen tijde vol goeden moed, ook al weten wij dat wij, zolang wij in het lichaam ons verblijf hebben, ver van den Here in den

vreemde zijn" - en dan in vers 8 „en wij begeren te meer *ons verblijf in het lichaam te verlaten en bij de Here onze intrek te nemen.*" Dit is dus weer „bij de Here" zijn! Zo geeft de Schrift licht over het individuele leven en zijn einde, doch laat ons tegelijkertijd „de wijde horizon" zien. Licht over het lot der ontslapenen vóór de Heer komt en over hetgeen geschieden zal bij Zijn komst. Daarmede keren we dan terug naar ons Schriftgedeelte.

Vers 17: „daarna (na het opstaan van hen die in Christus ontslapen zijn) zullen wij, levenden, die achterbleven samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, den Here tegemoet in de lucht en zó zullen wij altijd met de Here wezen".
Over de levenden, die achterbleven, hebben we reeds geschreven bij de bespreking van vers 15, zodat we dit niet behoeven te herhalen. Ook werd reeds gewezen op het „gelijktijdige" en dus het „samen" de komst beleven. De wolken zullen worden tot wagens die ons opnemen en niet tot omhulling. In een oogwenk weggevoerd worden. Zakelijk is dit juist, hoewel de woorden „in een oogwenk" er in de grondtekst niet staan. Het werkwoord *weggevoerd worden* komt meerdere malen in het Nieuwe Testament voor. Het betekent o.a. „roven", naar iets „grijpen", met geweld meevoeren. (Joh. 6 : 15). Hier moeten we in het bizonder noemen Hand. 8: 39, „de Geest des Heren *nam* Philippus weg" en 2 Kor. 12 : 2, „Paulus *weggevoerd naar* het paradijs en ten slotte Op. 12 : 5 „en haar kind *werd* plotseling *weggevoerd* naar God en Zijn troon."

De wegvoering geschiedt krachtig en plotseling. Er is een *komen als van een dief* in de nacht, die wegrooft, plotseling en in een oogwenk wegvoert. Zo zal de komst des Heren een plotseling wegvoeren in de wolken betekenen van de doden die zijn opgewekt èn van de levenden, die volgens 1 Kor. 15 : 52 „in een ondeelbaar ogenblik" zijn veranderd. Het gaat de Heer *tegemoet in de lucht.* De lucht is er als de ruimte tussen de aarde en de hemel. De geschikte plaats voor de ontmoeting. Zoals Mozes de kinderen Israëls God tegemoet voerde, zo wordt hier op bevel van Christus, de gemeente de Heer tegemoet gevoerd. Zal Christus en de gemeente *in de lucht blijven?* Vermoedelijk niet, immers de lucht wordt gezien als de plaats waar „de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid" verblijf houdt, (Efez. 2 : 2). Wat verder gebeuren gaat, daarover zwijgt ons tekstgedeelte.

Toch kan nog iets meer worden gezegd. Het woord „tegemoet" (apantésis) komt nog op twee plaatsen in het Nieuwe Testament voor, nl. Hand. 28 : 15 (een ontmoeting van de broeders met Paulus) en wat in dit verband van meer belang is: Matth. 25 : 6.

„En midden in den nacht klonk een geroep „De bruidegom, zie, gaat uit hem tegemoet." Het woord is een technische term voor de ontvangst, voor *het welkom van een hoogwaardigheids bekleder.*

De Heer wordt hier ingehaald, men gaat Hem als *de komende Koning* tegemoet. Vergeten we niet, dat het in Matth. 25 gaat om de komst van de Koning en het Koninkrijk. (In de gelijkenis van de maagden die de bruidegom tegemoet gaan, wordt dit duidelijk gezegd: „het *koninkrijk der hemelen* zal (vergeleken worden met..)" Daaruit volgt, dat *de opname der gemeente is, **het tegemoet gaan van de Heer, die als Koning komt om Zijn Rijk op aarde te openbaren.***

Immers het Koninkrijk om welks komst wij bidden: „Uw Koninkrijk kome," zal zich op de aarde manifesteren. Ik gevoel op grond van hetgeen ik schreef, wel voor de opvatting dat na het tegemoet gaan, na het welkom heten en vreugdevol inhalen van de Koning, *Christus met de gemeente op aarde komt.* De gemeente, „de heiligen" zullen met Hem zijn. De Heer sprak: „waar Ik ben zal ook Mijn dienaar zijn." Dan zal daarmede verbonden kunnen worden, dat „de heiligen de wereld zullen oordelen," (I Kor. 6 : 2) en „wanneer alles Hem onderworpen is, zal ook de Zoon Zelf Zich aan Hem onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen!," (I Kor. 15 : 28).

„Christus is opgewekt, vervolgens die van Christus zijn, bij Zijn komst, daarna het einde, wanneer Hij het Koningschap aan God de Vader overdraagt," (I Kor. 15 : 24) Er is echter ook nog een *andere opvatting*, vooral in Amerika gangbaar, nl. dat Christus niet met de Zijnen in de lucht blijft, ook niet met de Zijnen op aarde afdaalt, maar terugkeert naar de hemel. Houden wij ons aan wat in 1 Thess. 4 : 13-18 staat, dan moeten we zeggen, dat Paulus hier halt maakt bij de ontmoeting in de lucht en verder niets meedeelt. De laatstgenoemde opvatting stelt het zo, dat niet de gemeente de Heer binnenhaalt, maar dat de Heer de gemeente tot Zich neemt, meestal met verwijzing naar Joh. 14 : 3.

De zaak waar het om gaat in 1 Thess. 4 : 13-18 is niet, een antwoord te geven op het wáár, maar op het „hoe." Hoe zal het zijn met de ontslapenen en met de overblijvenden tot de parousia? - Het zal aldus zijn: *met de Here wezen.*

Dat is de hoofdzaak, dat is de rijkste troost die Paulus kon bieden aan de treurenden en waarmede ook wij elkaar mogen vertroosten: *„altijd bij de Here zijn,"* voor eeuwig! Dus wordt het „wáár?" een bijzaak. Augustinus zeide: *„laat verdriet vergaan, waar zoveel vertroosting is."*

BROkSTUkKeN

Een van de opmerkelijke dingen uit het leven van onze nu overleden landsmoeder, koningin Wilhelmina, is het feit dat ze nooit een geheim heeft gemaakt van haar geloof in Jezus Christus als Heer en Heiland. Op vaak heel eenvoudige wijze heeft zij van haar geloof in deze Heer getuigenis afgelegd.

Dezer dagen, bij het lezen van een brokje geschiedenis, kwam ik enkele voorbeelden van dit openhartig belijden tegen. Hier volgt zo'n voorbeeld: „Het is mijn levendige wens dat een ieder, die in Christus als Zaligmaker gelooft, in dat geloof moge worden gesterkt en dat wij allen waarachtige getuigen des Heren mogen zijn."

Ook de woorden die ze in december 1914 als kerstgroet aan het nederlandse volk meegaf, getuigen van datzelfde eenvoudige geloof. Een paar citaten uit het toen gesprokene mogen hier niet ontbreken.

De koninging zei onder meer: „Men kan zich geen groter tegenstelling denken dan de heilsbelofte Gods en het leed en de smart waaronder thans de wereld gebukt gaat (de wereldoorlog was net uitgebroken, Wf). Doch nooit schitterde ons het licht dier eeuwige, ontfermde liefde helderder tegen dan op dit feest van onze Heiland; immers ook om de ellende te dragen, waarvan wij op dit ogenblik getuige zijn, nam Hij onze gestaltenis aan. Gelijk het landschap, door de zon met licht overgoten, zich baadt in de weelde van rust en kalmte, zo straalt op het hart, dat zich voor Hem ontsluit, vrede en blijdschap af, zovaak Christus' liefde het beschijnt. Hiervan jubelt het engelenheer op Bethlehems velden. Het Kindeke Jezus heeft te allen tijde veel vertrouwen gevraagd. Het vraagt dit nog steeds. Aan ons de fiere moed Het dit te schenken. Laten wij met de herders gaan in het gebed naar de kribbe, naar het kruis, met al onze noden en vragen. Tot tenslotte ons vragen verstomt en ons gebed en geloof overgaan in aanbidding."

-.-

Er wordt hier en daar nog wel eens gediskussieerd over de vraag of de joden van nu wel het recht hebben in Palestina te wonen. Sommigen zeggen ja, op grond van het feit dat de joden vroeger dit land eeuwen aaneen bewoond hebben. Ze spreken van een *historisch recht.*

Of we daar echter klaar mee komen? Er zijn immers in de geschiedenis zoveel volksverhuizingen geweest dat het toch wel een moeilijke zaak zou worden als al die volkeren weer hun oude erfdeel op zouden gaan eisen. Anderen verdedigen dit recht der joden door te spreken van gerechtvaardigde *theologische aanspraken.* God heeft immers aan de joden dit land toebedeeld? Het spreekt echter vanzelf dat b.v. de Arabieren met een dergelijk argument geen genoegen nemen.

De rabbijn J. Soetendorp schrijft in een interessant artikel over Israël dat er naast historische en theologische ook zuiver juridische rechtsgronden zijn, waarop Israël zijn aanspraken kan doen gelden.

Het is n.l. zo dat Israël iedere vierkante

Het optimisme, dat na de cubaanse crisis de wereldvrede een forse stap dichterbij was gekomen, nu de Sovjet Unie een laatste krachtmeting met de Verenigde Staten uit de weg is gegaan, is gelukkig nog juist op tijd weer vervlogen. Anders was het gevaar niet denkbeeldig geweest, dat de wereld zich op kerstmis 1962 aan een gevaarlijke en heilloze illussie had overgegeven. Sindsdien is er al weer zoveel afkoeling en spanning geweest, dat niemand meer het gevoel heeft dat er vooruitgang in de lucht zit. Opnieuw gaan we naar het kerstfeest in een wereld zonder vrede. Gelukkig, want anders hadden we ons misschien laten beetnemen en gemeend, het spel te zetten en blijven daarom zweren bij de status quo. En vereenzelvigen ons daarom met meer of minder enthousiasme met onze helft van de wereld en hopen er het beste van.

Maar de Vrede, die God maakte en schonk in Jezus Christus heeft een ander fundament. Zij berust op verzoening en vergeving en daarom is zij van een totaal andere orde dan de vrede van de koude oorlog. De opmerking van de inmiddels verdwenen westduitse minister van defensie, Strauss, dat de godsdienst thans beter gediend is met kazernes dan met kerken, onthult dan ook een verschrikkelijk wanbegrip. De vrede dient de Vrede niet.

Nader bezien

De vrede en de Vrede

dat de vrede in de wereld en de Vrede van Bethlehem aan elkaar gelijk zijn. Nu blijven we ons er van bewust, dat ze, al klinken de benamingen ook gelijk, toch lijnrecht tegenover elkaar staan.

Want de vrede berust - de kranten houden het ons dagelijks voor - op handhaving van de status quo tussen Oost en West.

Zolang beide even sterk zijn zullen ze elkaar misschien wel zoveel mogelijk irriteren maar elkaar nooit aanvallen. Prettig is deze toestand natuurlijk niet en ook niet zonder gevaar, maar op deze wijze blijft de oorlog tenminste koud en de vrede bewaard. Het kost moeite om de ban van deze gedachte te breken. Ergens diep in ons hart weten we, dat deze vrede géén vrede, laat staan Vrede is, maar we durven haar toch niet op

Toch kan de vrede niet zonder de Vrede blijven bestaan. Het is een van de grootste en meest hoopvolle dingen van onze tijd, dat dit onder de christenen en de kerken niet alleen meer en meer wordt gezien maar ook meer en meer in praktijk gebracht. Ik herinner aan de praagse vredesbeweging en aan de jongste verklaring van de synode van de nederlands herv. kerk over de kernwapenen. Vanuit de verzoening in Christus loopt een weg naar de vrede tussen de volkeren. Hoe moeilijk denkbaar ook en hoe moeilijk ook te realiseren, de verzoening kan worden tot een werkelijke weg van vrede. Laten daarom allen, die de Vrede Gods in Christus kennen en belijden op dit kerstfeest bidden en werken voor de vrede onder de volkeren.

J.R.

meter grond na eerlijke onderhandelingen van de Arabieren gekocht heeft. Bij het voeren van deze onderhandelingen stond al van het begin af vast, dat het joodse volk wilde terugkeren naar het land van de vaderen. De Arabieren stonden - zegt onze rabbijn - aanvankelijk zeer welwillend tegenover deze transakties, die hen grote voordelen opleverden, zonder dat ze hun politieke rechten aantastten. Want van het begin af aan hadden de Arabieren in Israël gelijke kansen als de andere Israëli's. Hun kinderen kregen onderwijs, hygiënische verzorging en alle akkomodaties der westerse beschaving, zonder dat ze verplicht waren, iets van hun levensgewoonten op te geven. De komst van de joden deed in belangrijke mate de welvaart der Arabieren toenemen. Wanneer niet de grootgrondbezitters in de Arabische Liga *van buiten af* een konflikt in het leven geroepen hadden, dan zouden nu nog talloze Arabieren onbezorgd in Israël leven.

Het is interessant om ook déze (juridische) gronden te kennen. Daarnaast zij nog gewezen op de zogenaamde Balfour-verklaring, afgelegd in 1917, waarin de britse regering aan de joden de belofte gaf tot oprichting van een Nationaal Joods Tehuis in Palestina. Tenslotte mag niet onvermeld blijven dat het proklameren van de joodse staat Israel in 1948 teruggaat op een besluit van de Verenigde Naties (1947) om 't bestaande konflikt tussen Joden en Arabieren op te lossen door het stichten van twee afzonderlijke staten: een joodse en een arabische.

Wf.

Beroepingswerk

Bedankt: voor Deventer, B. Posthumus te Rotterdam-Z.

Beroepen: te Hengelo (O.), Jac. Catsstr., G. Brongers te Leeuwarden.

Van de Vinkenhof

Wilt u naar Palestina?

Dat kàn! De K.L.M. organiseert 9-daagse, 13-daagse en 14-daagse reizen naar Jordanië, Israël, Syrië en de Libanon. De prijzen variëren van f 1196.— per persoon tot f 1809.— per persoon. Indien een groep van tenminste 16 personen gaat, wordt één van onze **eigen** predikanten reisleider. Vervoer, logies, maaltijden zijn in deze prijzen begrepen. Wie hiervoor belangstelling heeft, schrijve naar De Vinkenhof, Biltseweg 10, Bosch en Duin, Den Dolder, tel. (03402)-4823. We geven dit door, om u met deze mogelijkheid bekend te maken.

Voorlichtingsarbeid

Aan onze centra komt een nieuwe tak van arbeid: de voorlichting over ons eigen werk in gemeenten, zuster- en jeugd groepen. Dit geschiedt onder verantwoordelijkheid van de activeringscommissie onzer unie. Het is tevens een onderdeel van het perssecretariaat. Tot nu toe was dit vooral op contact naar buiten gericht, maar het is wenselijk gebleken ook de voorlichting naar binnen in brede zin hieraan te verbinden.

De plannen zijn in grote lijn gereed en zijn in drie punten samen te vatten:

1. Contact met gewestelijke raden- of besturenconferenties en andere gewestelijke bijeenkomsten.
2. Het schrijven van artikelen in onze eigen landelijke en plaatselijke bladen. Gedacht is aan het motto: „Ik zou wel eens willen weten", waaronder allerlei belangrijke zaken van onze totale arbeid aan de orde komen. Daarbij is ook gerekend op **vragen van de lezers**, die „wel eens zouden willen weten" hoe het ermee gesteld is! U mag vragen, wat u maar wilt en we zullen trachten u in te lichten.
3. Voor gemeenten, die dit wensen, zal een werkcomité van de activeringscommissie gaarne „uniegemeenschapsavonden" samenstellen en beleggen.

Door de ontmoeting op onze centra en op allerlei andere plaatsen komt een nauw contact tot stand, waardoor de vragen, die er leven, duidelijk naar voren komen. Door de relatie met de commissies en hun werk kunnen de antwoorden niet uitblijven! Daarmee weten de commissies, wat er onder u leeft en u, wat de commissies denken en doen. Zo wordt onze **gemeenschap sterker** en de **samenwerking hechter.** Ook komt dit ons conferentie- en kampwerk ten goede. Het zuiver functioneren van alle verbindingslijnen tussen de velen, die in onze gemeentelijke arbeid bezig zijn, is van groot belang.

We wensen u allen rijke kerstdagen toe en groeten u hartelijk.

Broertjes

Oecumenisch of interkerkelijk op brede basis?

Wij waren in een zustergemeente waar werd afgekondigd dat de volgende zondag oecumenisch avondmaal met de hervormde wijkgemeente zou worden gehouden. Wij weten niet of meer baptistengemeenten avondmaal vieren met een andere kerk. We zouden in elk geval een dergelijke avondsmaalviering niet oecumenisch willen noemen maar interkerkelijk. Het is immers een aangelegenheid tussen twee of meer kerken. Wat ons in de eerste plaats boeit is de kwestie van de fundering. Welke zijn de motieven geweest van onze haagse gemeente om met een hervormde gemeente interkerkelijk avondmaal te vieren. Elke zondagmiddag heeft de baptistengemeente een kerkdienst om 5 uur in een kerk van de hervormde gemeente, die door deze gemeente zonder tegenvergoeding daarvoor beschikbaar gesteld wordt. Het is een prachtige majestueuze kerk, pas een paar jaar oud. Uiteraard zal het grondgevoel van samengelovig-zijn door het gezamenlijk gebruik van één kerk bevorderd worden. Wij hebben dan ook de indruk gekregen dat een gezamenlijke rechtzinnige gelovigheid basis is van deze interkerkelijke avondsmaalviering. Wij weten niet of er een theologisch gesprek over gemeente, doop, en avondmaal aan vooraf gegaan is en of er een consensus gevonden is. Eigenlijk zou een baptistengemeente die tot een in ons unieverband dermate ingrijpende daad overgaat, alvorens dat te doen, eerst de zusgemeenten dienen te raadplegen, want met het stellen van deze daad wordt toch in de grond van de zaak een beoordeling gegeven. Immers dan komt de vraag op of twee kerken, die een gemeenschappelijke rechtzinnige geloofsbasis hebben en samen avondmaal vierren nog werkelijk aparte kerken zijn. Gesprek over „kerkbegrip" of „gemeentebegrip" en over avondsmaalbeschouwing is dan in wezen achter de rug. De doopkwestie is dan geisoleerd en verzelfstandigd. Mag dan een verschillende „verzelfstandige" doopopvatting nog aanleiding zijn om niet verder gezamenlijk op te trekken? Worden kinderdoop en doop op belijdenis dan niet „facultatief", dat wil zeggen, naar persoonlijk believen? Wij zouden ons kunnen voorstellen, dat twee kerken die zover zijn dat ze elkaars predikanten laten voorgaan en samen avondmaal vieren, tenslotte beide een grote en een kleine doopvont in de kerk hebben, hun oude naam tussen haakjes zetten en als ondertitel gebruiken en samen een nieuwe naam kiezen. De verschillen zijn dan van sociologische, structureel religieuze, en privé theologische aard. Die mogen dan rustig blijven bestaan en zijn als zodanig boeiend en interessant en uiting van levensverscheidenheid. Laten we hier echt niet om lachen en zeggen dat zoiets bij ons onmogelijk is. Vergeten we niet dat Engeland sinds een paar honderd jaar baptistengemeenten kent met zogenaamd „open-membership". Dat betekent, dat men lid van die baptistenkerk kan zijn zonder gedoopt te zijn. Als wij ons niet vergissen was Bunyan ook lid van een dergelijke gemeente.

Enige tijd geleden troffen wij een hervormde dame, die zich de zondag daarvoor in een open kring in Roderresch had laten dopen (door onderdompeling). Zij bleef lid van de hervormde kerk. En zo zijn er tegenwoordig veel hervormden, die zich elders lieten dopen. Wat zal de hervormde kerk straks gaan doen? Veel hervormde predikanten zitten met de kinderdoop. Zij zouden die persoonlijk niet willen toepassen, maar doen het omdat de kerk het van hen vraagt. Zal de hervormde kerk straks de doop op belijdenis (door onderdompeling) facultatief stellen? En hoe zullen wij deze dingen verwerken? Wij hebben de indruk, dat vorige generaties baptisten in ons vaderland meer de nadruk op het theologische denken legden en absolutistischer waren dan de huidige, dat tegenwoordig meer gevoelsmatig vanuit een gemeenschappelijke geloofsbeleving gedacht en gestreefd wordt en dat dit ook in andere kerken als verschijnsel geconstateerd kan worden. Een verschuiving naar een meer spiritualistisch geloofsbeleven. Wij willen hier met name wijzen op het ontwakende gesprek tussen de hervormde kerk en de pinksterbeweging.

Wij verklappen geen geheim, als we zeggen dat deze verschuiving ons verontrust. Of zou misschien langs een omweg op deze wijze de gestalte van de nieuwtestamentische gemeente zich naar de zichtbaarheid toe worstelen? Wij menen dat het gesprek over gemeente, doop en avondmaal en het ambt vooraf dient te gaan aan mogelijke saamgroeiing van nu nog verschillende kerken, maar zou dit misschien achteraf komen, na wat wij nu signaleren als voorbarigheid en theologische onjuistheid en onvoorzichtigheid? Wij kunnen dat niet zien maar willen het wel als vraag stellen. Dit, om duidelijk te maken, dat wij motivering en verantwoording noodzakelijk achten. Bij een klare en heldere positiename hebben wij ergeen bezwaar tegen om lid van de oecumenische raad te blijven, maar vaagheid en onuitgesprokenheid der dingen maken ons onzeker ten aanzien van het geloofsdenken in onze baptistengemeenschap.

Ph. L. (Gn.)

Een kerstgroet uit Chicago

Het kontrast tussen kerstvrede en de duistere wereld lijkt hier groter dan in het gezellige Nederland, tenminste zo leeft het in onze herinnering. De vredige stilte van Bosch en Duin heef in ons leven plaats gemaakt voor een drukke boulevard, waar tegen de avond de auto's in dichte drommen voorbijsnellen naar de voorsteden en waar 's nachts de omwonende negerbevolking zich uitleeft in scheldpartijen en gevecht. Toch wordt 't ook hier kerstfeest en mogen we van het evangelie dezelfde kracht tot zaligheid verwachten. Ondanks de grote veranderingen, die er in onze werkkring en gezinsleven hebben plaatsgevonden, beginnen we ons nu reeds thuis te gevoelen. Waar men in de verbreiding van het evangelie bezig is wordt men dadelijk geheel opgeëist, daar altijd de werkers te gering zijn om de grote taak aan te kunnen. De nood van een hernieuwde konfrontatie met Gods Woord is een urgente zaak, ook voor kerkelijk Amerika. Te lang heeft men geteerd op de vertrouwde tradities der vaderen zonder zich zelf ernstig af te vragen, wat Gods boodschap is voor de generatie van heden.

Via de N.C.R.V. heeft U kunnen horen van de plannen, die ons seminarium heeft. Het nieuwe gebouwenkomplex zal ons opleidingsinstituut een beter middel in Gods Hand doen zijn ter opleiding van aanstaande predikanten. Ons seminarium staat in regelmatig kontakt met 'n 800 gemeenten die zich alle verheugen over de vooruitgang der arbeid. De financiële bijdragen nemen gestadig toe, hoewel we ook hier voortdurend onze leden moeten wijzen op het belang van een goede theologische opleiding. Het is een voorrecht voor mij aan dit projekt te mogen meewerken en we hopen U te zijner tijd goede berichten over de bereikte resultaten te kunnen doorgeven.

Vooral gedurende de adventsweken gaan onze gedachten uit naar de gemeenten, waar we zoveel zegen hebben ontvangen. We zijn dankbaar voor de blijken van meeleven die we bij ons vertrek ontvingen en voor de cadeaux, die daarvan een bewijs waren. Met meer belangstelling dan voorheen lezen we De Christen en de gemeente-bladen; U allen bent dagelijks in onze gebeden en we wensen U rijk gezegende feestdagen, waarop hopelijk een jaar van overvloedige oogst mag volgen ten bate van het Koninkrijk Gods.

Een hartelijke groet van ons samen,

Fam. J. J. Kiwiet.

3040 W. Washington Blvrd.
Chicago 12, Ill., U.S.A.

zand en zaad

Het is de gewoonte van gemeenten om een voorganger te hebben. Het is een dure gewoonte. Doorelkaar genomen zal zulk een vrijgestelde tenminste zevenduizend gulden per jaar kosten. Met veel minder kan hij niet toe, wil er na belastingaftrek, ziekenfonds en pensioenpremie genoeg overblijven om te kunnen leven. Dat hij van de rest geen gekke dingen kan doen is zonder meer duidelijk. Als tegenprestatie wordt van hem verwacht, dat hij veel van de werkzaamheden in de gemeente voor zijn rekening neemt. Dat wil zeggen: hij zal als regel twee keer op een zondag woorden van het eeuwige leven moeten spreken en daarna misschien nog een samenkomst met jongemensen houden. In elk geval verwacht men, dat hij de bijbellezingen/bidstonden zal leiden. Niet onwaarschijnlijk zal hij daarnaast nog in een of andere vereniging verschijnen. Natuurlijk zit hij voor in bestuurs- en gemeentevergaderingen, schrijft hij in de gemeentebode en wie weet nog in een of ander blad. De zieken kunnen op zijn komst rekenen en de ouden van dagen mogen niet worden vergeten, terwijl ook andere leden zich zouden verwonderen als hij niet nu en dan vroeg naar ieders welstand en de rapportcijfers der kinderen. Ongetwijfeld zal hij met zorgen over sommigen rondlopen en geeft bovendien de financiële positie der gemeentekassen hem nog een klein vrachtje erbij.
Dit is maar een kleine bloemlezing uit wat een voorganger zo voor de hand weg weet op te sommen. Het zou uitgebreider, gedetailleerder kunnen gebeuren, wie weet tot verbazing der lezers. Tenzij ze alles vanzelfsprekend vinden.
Wanneer u nu meent dat ik een of ander vermaan aan de gemeenten wil richten, vergist u zich. Ik moet nog even tot het begin terugkeren. Ik schreef dat het de gewoonte is van gemeenten een voorganger te hebben. Dat woord gewoonte liet u rechtopzitten. Toch zeker niet maar zo een gewoonte, laat staan in de zin van een luxe, een overbodige weelde. Ik geloof dat ook niet. Die voorganger meent geroepen te zijn door God om Zijn boodschap te brengen en om te zien naar de Zijnen op aarde. De gemeente huldigt ook dergelijke inzichten en neemt daarom de man in haar dienst om die roeping uit te kunnen leven. Samen zijn ze medewerkers Gods, linkerhanden Gods. En samen zijn gemeente en voorganger dankbaar voor deze mogelijkheid zo te werken. Het is duidelijk, dat het de voorganger daarbij niet alleen om het geld van de gemeente mag gaan en dat de gemeente niet klaar is met alleen maar de financien te fourneren. Ze offeren samen, ze werken samen.
Maar ik ben nog steeds niet waar ik wezen wilde. Het duurt soms lang en de omwegen zijn vele. Het komt mij voor dat we te weinig voorgangers hebben, te weinig arbeiders. Iedereen bijna kan adverteren en proberen werkkrachten te krijgen door meer loon, betere behuizing en talloze faciliteiten meer te beloven. Dat kan in dit geval niet. Wij kunnen ook geen „roepingen" creëren.
Twee dingen kunnen we wel en ze zijn u niet onbekend. We kunnen in onze gebeden de Heer bekend maken met onze nood, met ons verlangen, Hem vragend om arbeiders uit te stoten in Zijn wijngaard en dat is vandaag dan de barre stad en het stervend dorp. En wij kunnen **onze mannen, met** name de jongeren attenderen op de geheel enige mogelijkheid **het leven te investeren.** De maatschappij biedt duizend en een mogelijkheden om er een plaats in te verwerven. Karavanen **jongelui prepareren zich** via vele scholen en instituten op goedbetaalde banen in prachtige kantoren en werkplaatsen.
Wij kunnen weinig aanbieden. Misschien wordt het wonen in een dorp, wordt het leven met de mond juist boven de waterrand, wordt het arbeiden onder druk van boven en van beneden. Anderzijds kan gewezen worden op het uitzonderlijk voorrecht in bizondere dienst van God te komen verkondiger te worden van de geheel enige boodschap voor alle tijden. Dat God daartoe een mens wil gebruiken is iets wat met geen pen te beschrijven is en geen andere werkgever kan offreren.
Het kleine beeld, dat ik zojuist schetste, is naturlijk niet zo schoon. Wie begint nu aan zoiets. Je kunt de Heer dan altijd ook nog in je maatschappelijke werkkring dienen. Toch wilde ik wel dat deze en gene onder ons dit las en bij zichzelf ging overwegen, of dit werk in het einde toch niet meer oplevert dan een eigen huisje, een eigen kapitaaltje en een eigen graf, zaken die elders gemakkelijker worden verkregen. 't Ligt er maar aan wat je zoekt. Ik heb geen bezwaar tegen rijkdom maar vind het oneindig jammer dat sommigen, naar het lijkt, niets liever willen dan rijk sterven. Rijk? Enfin, de jongeman denkt er maar eens over. Wie weet verschijnt de Heer, Die hem uitnodigt bij Hem te komen werken.

Huizinga.

Van de Unie-Bouwstichting

De bel luidt voor de laatste ronde, zij luidt ons kerkbouwjaar uit!

De laatste ronde. Zo zullen de vele broeders en ook zusters denken bij het ophalen van de laatste bedragen van de toegezegde gelden voor het kerkbouwjaar in onze unie-gemeenschap. Het is een heel corps van medewerkers, dat alle maanden, soms zelfs weken, leden en vrienden van alle deelnemende gemeenten bezocht om de kwitantie-kaarten te tekenen en het geld in ontvangst te nemen. Door de trouwe medewerking van al deze broeders en zusers zal ons kerkbouwjaar het kapitaal opleveren, dat aan het begin van dit jaar werd toegezegd. Hoe groot dit bedrag precies zal zijn, zal wel eerst in januari bekend zijn, hoewel gestreefd wordt om alle gelden vóór 20 december aan onze administrateur te gireren. Maar in een enkele gemeente duurt de actie nog enige tijd langer, omdat men daar, door plaatselijke omstandigheden, ook later begon. Maar wij willen hier toch reeds alle medewerkers, penningmeesters en Raden van de deelnemende gemeenten hartelijk dank zeggen voor de prettige, ja enthousiaste samenwerking en medewerking. Daardoor werd deze actie voor allen een succes.
Bij de laatste handtekening. Dat zo vele leden en vrienden zich achter het plan „1962-kerkbouwjaar" gesteld hebben, heeft de broeders van de unie-bouwstichting verrast en enorm goed gedaan. De UBS kwam eerst na de oorlog als vierde „zuil" in ons unie-werk en vele gemeenten hebben het in het begin moeilijk gehad om naast de bestaande zuilen: zending, ECU en opleiding nog een vierde te accepteren. Er moest veel wantrouwen en wanbegrip overwonnen worden. Er mocht ook heel veel tot stand komen op het terrein van ons „kerkenpark" door middel van de U.B.S. Aan heel deze periode is onlosmakelijk verbonden de naam van onze afgetreden voorzitter, *br D. Olijslager.* Toen hij het voorstel deed om een kerkbouwjaar te houden, werd eerst nog even geaarzeld. Maar zijn onverwoestbaar vertrouwen in onze gemeenten en in de goede zaak van de bouwstichting nam elke aarzeling weg. En U, leden en vrienden van vele gemeenten, hebt dit vertrouwen op verrassende wijze bevestigd en versterkt. Daarom willen wij bij de laatste handtekening op Uw kwitantie-kaart U allen hartelijk danken voor Uw deelname aan het kerkbouwjaar, hetzij door gift, door de één procent of bijdrage naar vermogen. Voor meerderen betekende deze deelname een offer en zeker voor allen een innerlijke vreugde. Wij geloven, dat de arbeid van de unie-bouwstichting ook verder Uw belangstelling zal hebben. Mogen wij in dit verband U wijzen op de mogelijkheid van het *10 ct. fonds,* n.l. *f* 5,20 per jaar? Uit dit fonds worden gemeenten geholpen bij het bestrijden van de toplasten der bouwschulden. Dan is er nog de mogelijkheid van het beleggen van Uw *spaargelden* bij de unie-bouwstichting tegen de normale spaarrente of, zo U dit

wenst, tegen een lagere rente. Op deze wijze krijgt de U.B.S. de beschikking over goedkoop geld, hetgeen de gemeenten weer ten goede komt. Ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem verstrekt U alle inlichtingen.

Nog een laatste berichtgeving 1962. De exploitatie van *een tweede kerk in Utrecht* is „rond". En dus.. gaat de bouw van deze kerk door! Zij zal verrijzen in Zuilen, waar de gemeente al enige jaren een groeiende pionierspost bezit. Zo konden in ons kerkbouwjaar 1962 nog *twee aanbestedingen* worden gehouden: de herdenkingskerk in Amsterdam-West en de kerk in Utrecht-Zuilen. Dat zijn twee nieuwe kerken in twee grote bevolkingscentra in het Westen van ons land. Zij zijn symbool en profetie van het geloof in de velden, die wit zijn om te oogsten, van het geloof in de oogst. Maar mag van de medewerkers in de oogst van onze Heiland, Jezus Christus, een andere houding verwacht worden?

De broeders van de unie-bouwstichting wensen U en de Uwen en al onze gemeenten rijk gezegende feestdagen en voor 1963 Gods rijke zegen en veel toewijding tot de arbeid van Gods koninkrijk.

G. Brongers.

P.S. Alle penningmeesters of plaatselijke correspondenten worden verzocht alle toegezegde bedragen, die nog niet zijn afgedragen, zo mogelijk nog voor kerstmis over te maken op giro 1504 t.n.v. unie-bouwstichting te Arnhem. Ook degenen, die ter elfder ure nog besloten om ook mee te doen, worden verzocht dat maar via hetzelfde gironummer te doen.

Advertenties

Mededelingen

AFSCHEID VAN DS TH. V. D. LAAN.

Zondag 6 januari zal ds Th. van der Laan D. V. afscheid nemen van de gemeente te Coevorden.

De afscheidsdienst zal worden gehouden om 4 uur n.m. in de Gereformeerde Kerk aan de Van Heutszsingel te Coevorden.

Belangstellenden zijn hartelijk welkom. Zij die logies wensen worden verzocht dit zo spoedig mogelijk op te geven bij de secretaris H. P. Broekman, Kasteel 14, Coevorden.

De beheerscommissie van de baptistengemeente te Sneek deelt mede dat per 1 januari 1963 zijn uitgeloot en betaalbaar gesteld de nummers 7, 13, 32 en 77 van haar renteloze obligatielening. De houders/houdsters ontvangen bericht.

Namens de beheerscommissie:
S. van der Werf, secretaris.

Het sekretariaat van de baptistengemeente te Arnhem berust thans bij P. Dubbeldam, Dovenetellaan 80 III, Arnhem.

De sekretaris van de baptistengemeente te 2e Exloërmond, W. v. d. Veen is thans telefonisch te bereiken onder nummer (05997)-261.

Onlangs is opgericht de „Stichting Evangelische Traktaatzending," welke ten doel heeft traktaten en de andere geschrifen gratis op ruime schaal te verspreiden.

Het bestuur wordt gevormd door personen van verschillende kerken (geref., herv., bapt.). Voorzitter is dr ir. R. H. Borkent te Leidschendam, sekr. J. W. van Zuijl, Regentesseweg 3 te Zandvoort, en penningmeester L. Albertsma, Lucellestraat 11 huis te Amsterdam W. Het gironr. der stichting is 205994.

Er zijn thans 400.000 traktaten in 8 verschillende soorten verschenen. Deze kunnen worden aangevraagd bij dhr J. Koedijker, Piet Heinstraat 15 te Leidschendam.

Er bestaat een nauwe samenwerking met de Evang. Volks- und Schriftenmission te Lieme in Lippe, waarvan Pastor H. Müller de leider is.

Leestafel

In de Boeketreeks van J. H. Kok N.V., Kampen verscheen: **Ik weet uw verdrukking,** geschreven door T. Knecht. Ondertitel: Ontmoetingen met protestanse minderheden in morgen- en avondland. Prijs slechts f 1.50.

De schrijver is een man, die veel gereisd heeft en zich zeer geinteresseerd heeft voor de positie van protestanten in het Midden-Oosten en het Zuiden van Europa. Men krijgt onmiddellijk de indruk berichten te lezen van iemand, die met kennis van zaken schrijft en wie belang stelt in het lot der broeders - en wie doet dat niet? - kan hier voor goede informaties terecht.

Bijbelse dagboeken schijnen toch wel gelezen te worden. Ik kreeg deze maand drie nieuw of opnieuw herdrukt - in handen. Ds. N. Warner schreef ook zo'n dagboek, dat N.V. Uitgeversmij. De Graafschap te Aalten in de handel bracht voor f 9.95. Het is een kloek boek, keurig en stevig gebonden. Met name de registers achterin, het een het schema van de indeling het ander de onderwerpen vermeldend heb ik zeer op prijs gesteld. Waardevol voor lezers, die wel eens willen weten, wat de schrijver over de dingen zegt. We vinden het jammer dat de oudtestamentische verbondsgedachte zich naar het inzicht van Ds. Warner op dezelfde wijze voortzet in het nieuwe testament. Overigens een goed boek. **H.**

Verschoor—van der Vlis, N. **Wind in de zeilen;** 2e dr. Nijkerk, Callenbach, 1962. 160 blz. (Flevojeugdpockets; M 17). f 1.50.

Wanneer het gezin Vos na een verblijf van tien jaar terugkeert uit het toenmalige Indië, waar de moeder is overleden in een Jappenkamp, vraagt dit, vooral van de beide dochters, waarvan de jongste deze periode in Holland verbleef, een groot aanpassingsvermogen.

Naast romantiek geeft dit verhaal stof tot nadenken over de taak die men heeft in deze maatschappij. Fijn dat dit boek herdrukt is. Aanbevolen voor meisjes van 15 jaar en ouder.

Rover, P. A. de. **De dominee en de drie vrouwen.** Aalten, De Graafschap, 1962. 196 blz. f 6.50.

Een jonge dorpsdominee, geliefd in zijn gemeente en gelukkig in zijn huwelijk, komt in beide levenssferen in aanraking met achterdocht, ziekte en verleiding.

Evenals de stijl, is de uitwerking van de thema's irriterend. Daarbij wordt dit onsmakelijk geheel nog overgoten door een sausje gemaakt van bijbelteksten enz. en klanken van het „juichende orgel. Deze „christelijke roman" schiet volkomen zijn doel voorbij.

I. V.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: **drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.**

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 28 december 1962 Jaargang 79 Nr. 3659

Rondreis langs gemeenten in Oost-Duitsland

door dr Erik Rudén

Ik kwam per trein in Oost-Berlijn aan op de morgen van de duitse Busstag, of: de dag van boetedoening. Vroeger was dit een belangrijk godsdienstig feest, maar nu is het voor de meeste mensen een werkdag. De kerk van de baptistengemeente Köpenick was echter bijna geheel vol, toen ik daar aankwam om een jeugdbijeenkomst bij te wonen. Het programma bestond vrijwel geheel uit bijbelstudie.

„In deze tijd van crisis, verwarring en spanning", zei één van de leiders tegen mij, „Is het voor ons nog dringender geworden om ons op de bijbel te concentreren. Wij willen onze jonge mensen wapenen met het Woord van God en ontspanningprogramma's moeten daarvoor steeds wijken. De reacties van onze jongeren zijn prachtig." Er zijn ook weekends en weken van bijbelstudie voor leiders en daarnaast evangelisatieweken, waarin teams van 10 of 12 jongeren gevormd worden, onder ervaren leiding, met het oog op huisbezoek en evangelisatie; 10 van zulke akties werden in 1962 uitgevoerd.

Gedurende mijn 10-daags bezoek aan Oost-Duitsland, kwam ik, evenals bij een rondreis van een jaar geleden, onder de indruk van het goede bezoek aan de diensten en van de geest van oprechte toewijding die er heerste. Avond aan avond waren de kerken vol en velen maakten lange reizen om de bijeenkomsten te kunnen bijwonen.

In Zwickau-Planitz bijvoorbeeld kwamen op een maandagavond ongeveer 650 mensen bijeen, ondanks mist en gladde wegen. Het zingen verdient een bizondere vermelding. Nooit zal ik het prachtige lied vergeten: „Heer wij staan nu hand in hand". gezongen als een uitdrukking van onze universele eenheid in Christus. Ik geloof niet, dat ergens anders de koren met meer enthousiasme en bekwaamheid zingen dan in Duitsland.

In de meeste plaatsen was een groot aantal jongeren aanwezig. In Bitterfeld, een gemeente van 235 leden, omringde mij een groep van 30 tot 40 jongens en meisjes, die mij bombardeerden met vragen en opmerkingen. Verschillende gemeenten echter hebben ernstig geleden onder de grote vlucht naar het Westen. Wij ondervonden de vrucht van een gemeenschap die alle scheidingen te boven gaat en Christus' gemeente over de gehele aardbol omvat.

Enige jaren geleden werd het onmogelijk om studenten uit Oost-Duitsland te sturen naar het seminarie in Hamburg en daarom werd een theologische school opgericht in Bückow, onder leiding van Adolf Pohl. Van de 17 studenten zullen in het voorjaar van 1963 7 afstuderen. Nieuwe studenten worden om het andere jaar toegelaten; de cursus duurt 4 jaren. De aanmeldingen zijn veelbelovend. Ik bracht fijne dagen door met de theologische studenten van Bückow. De verdeling van Duitsland maakt het voor de gemeenten in de DDR (Oost-Duitsland) noodzakelijk om ook andere activiteiten los van West-Duitsland op te bouwen; hoewel de gemeenten in Oost en West zichzelf beschouwen als één godsdienstige gemeenschap. Ds. Herbert Weist is de gewaardeerde en geachte leider van het werk in Oost-Duitsland. Hij vertegenwoordigt de gemeenten ook in alle zaken die de regering raken. Het werk van de diaconessen, dat vroeger zijn brandpunt had in West-Berlijn, is in de DDR groeiende. De baptisten hebben geen eigen hospitaal en werken samen met lutherse en methodistische ziekenhuizen. Het getal der diaconessen en der „vrije zusters", (die niet in relatie staan met een organisatie van diaconessen), is ongeveer 30 en de aanmeldingen zijn bevredigend.

90 jaren geleden werd een baptisten-tehuis voor geesteszieken geopend in Schmalkalden. Hierin worden nu 150 mannen en vrouwen verzorgd. Er is ook een tehuis voor ouden van dagen met accomodatie voor 20 personen. Dit christelijk-sociaal werk vindt waardering tot ver buiten baptisten-kringen. Het wordt gedeeltelijk door de staat ondersteund, maar er is daarboven jaarlijks bijna een bedrag van DM 100.000,— nodig en dit wordt vrijwillig bijeengebracht door de gemeenten.

Velen hebben mij gevraagd naar de mogelijkheden om christelijke lectuur te verspreiden. In 1961 bracht de baptisten-uitgeversmaatschappij in Oost-Duitsland 15 boeken en brochures uit, ten dele in samenwerking met andere uitgevers: „Wort und Werk", het blad van de oostduitse baptisten, onder redactie van ds Günter Lorenz, heeft een oplage van 15.000.

Wat wij gewoonlijk de duitse baptistenunie noemen, is een federatie van 3 groepen. De Plymouth-broeders, de Elimgemeenten en de baptisten. Van de ongeveer 100.000 leden van de bij deze unie aangesloten gemeenten wonen ongeveer 28.000 in Oost-Duitsland; 1/3 hiervan behoort tot de „Broeders", en tot „Elim". In de meeste gemeenten is slechts één van deze 3 groepen vertegenwoordigd, maar sommigen hebben ook leden uit alle drie (zou een soortgelijke lijn niet gevolgd kunnen worden in andere landen, waar de baptisten-beweging in 2 of meer groepen is verdeeld?).

Op een zaterdagmorgen nam ik deel aan een bespreking van functionarissen van stad, district en partij aan de ene kant, en enkele baptisten aan de andere kant. We hadden een levendige discussie over politiek, theologische- en godsdienstige aangelegenheden. En iedere spreker kwam openlijk voor zijn inzichten uit. Ik waardeerde de goede sfeer van deze bespreking, die ongeveer 3 uren duurde.

Eens te meer werd ik mij bewust van het eenvoudige feit, dat zelfs wanneer onze visies op het leven fundamenteel verschilllen, wij het op één punt eens zouden moeten zijn, nl. dat wij pogen samen te leven en te spreken als elkaars medemensen. We spreken dikwijls van problemen, wanneer we onze taak als christenen onder ogen zien. Ook in Oost-Duitsland hoorde ik dit woord, maar veel groter was het aantal van hen, die tot mij spraken van kansen. Deze bestaan ook, ja, zelfs in een maatschappij met een atheïstische visie op het leven.

Naschrift:
Het bovenstaande artikel werd ons toegezonden door de E.B.P.S., de Europese Baptisten-Pers Dienst te Rüschlikon. Het is verblijdend om goede berichten te horen uit een land achter het IJzeren Gordijn. Wellicht is deze optimistische visie niet de volle werkelijkheid, maar in ieder geval een deel ervan. En daarover moeten wij ons verblijden.

E. R.

Zending op Ceylon.

De Dutch Reformed Church van Ceylon is dankbaar dat het nog steeds mogelijk is op dat eiland zendingsarbeid te verrichten. Zij maakt van die mogelijkheid ijverig gebruik en wordt daarbij krachtig gesteund door de Christian Reformed Church van Amerika. De World Home Bible League stelde gedurende de laatste 10 jaar 717.554 bijbels, Nieuwe Testamenten en gedeelten van de evangeliën beschikbaar, en deze werden alle verspreid. Er wordt veel huisbezoek gedaan. Sinds enige tijd werken twee echte Ceylonezen als evangelisten voor deze zending. Evangelist Samuel Mendis in Maligakande heeft reeds 2185 namen op zijn lijst van mensen die om inlichtingen hebben gevraagd. Evangelist Walter de S. Wijiwickrema in Dehiwala heeft er 300. Bijbels worden geplaatst in de leeszalen en boeddhistentempels, moslem moskeeën en hindoetempels over het gehele eiland. In april 1957 was er nog geen gemeente in Maligakande. Vandaag telt de gemeente 65 zielen en aan het laatste avondmaal werd door 24 personen deelgenomen. Gedurende de laatste paar maanden waren er 13 nieuwe bekeringen. Vier van de bekeerden waren boeddhistische monniken.

(Uit: „Centraal Weekblad")

GEZIN *en* VRIJE TIJD

In onze tegenwoordige samenleving kennen we het begrip vrije tijd. Dat was vroeger niet zo. Toen was de werktijd over de hele dag uitgespreid en al heel gauw moesten de kinderen meeverdienen. Nu hebben we de vrije tijd!
Toch lijkt het er vaak op dat dit begrip „vrije tijd" meer begrip is dan werkelijkheid. Want in heel veel situaties hoor je een uitdrukking, waarin het woordje „tijd" ook voorkomt, maar dan in een negatieve zin: „Ik heb geen tijd". Daarom is het wel even de moeite waard ons er op te bezinnen hoe wij dan wel onze „vrije tijd" doorbrengen, dat we vaak geen tijd hebben voor wel eens belangrijke dingen. Ik denk aan onze traditionele jaarlijkse kerstnummerverkoop. Verscheidene keren wordt het in de gemeenten gehoord dat er voor dat werk geen tijd over is. Vaak is het in de gemeente een kleine groep die veel werk verzet en er al aan gewoon geraakt is, dat anderen geen tijd hebben om mee te doen.

In dit reeksje stukjes over het gezin en wat ook, willen we hier de vraag naar de „vrije tijd" vanuit het gezin eens een beetje dichter bij bekijken. En dan eens de vraag stellen hoe wij als leden van het gezin, ouders en kinderen en die verder deel uitmaken van het gezinsverband de tijd gebruiken buiten de tijd om die noodzakelijk is voor de verwerving van het dagelijks inkomen, de huisarbeidstijd, en de tijd voor voorbereiding op de nagestreefde en bedoelde functies in de samenleving; dus de tijd buiten de echte werktijd van vader, moeder en kinderen in huis en op kantoor, op school en waar dan ook. Want dat zullen we dan maar per definitie „vrije tijd" gaan noemen. De dominee die op huisbezoek gaat doet niet aan vrije tijdsbesteding, maar de ouderling die ook op huisbezoek gaat is op dat ogenblik bezig zijn vrije tijd te besteden. De moeder die een trui breit die zoonlief op school moet dragen doet niet aan vrije-tijdsbesteding, maar de vrouw die een ontbijtlaken borduurt besteedt haar vrije tijd. De vrouw echter die in de fabriek het laken onder de machine door doet gaan waar het patroon er met blauwe inkt op gedrukt wordt doet dat niet als vrije tijdsbesteding, maar het is arbeid voor haar dagelijks onderhoud.
Nergens komen mensen zo dicht bij elkaar als in het gezin en dus zal een gezinsgesprek wel zeer dienstig zijn bij de persoonlijke en gezinsorientatie op de vraag naar het gebruik van de niet direct levensnoodzakelijke tijd. Als het gezin werkelijk gezin is en er dus een gezinseconomie is, zal de saamverbinding van alle stukken van het gezinsleven tot een eenheid niet tot stand komen wanneer elk doet wat recht is in zijn ogen; het hele gezin immers kijkt en beoordeelt mee. Ik denk aan die vader die zijn vrije tijd domweg gebruikt om te gaan vissen. Daar is hij vol van. Het is zijn hobby, zijn „vrije tijdsbesteding". Het gezin weet al niet anders, en beseft wel onderbewust dat het vissen van vader buiten alle proporties is uitgegroeid: de anderen moeten er zich maar bij aanpassen. En moeder vergoelijkt wel eens ongevraagd: „Een man moet ook wat hebben." De zoon is er ook al door aangestoken en zorgt er voor om een uitrusting te hebben die voor vaders niet onderdoet en hun gesprekken over de techniek van het vissen gaan de andere huisgenoten ver boven de pet. U begrijpt me wel: we zijn niet op vissen tegen; ik heb het zelf wel eens gedaan. De laatste vakantie zelfs een beste werphengel aangeschaft, waar ik nog geen sardientje mee ving, terwijl mijn oudste dochter tot haar grote schrik, met een simpel bamboehengeltje opeens succes had. De kenner weet al onmiddellijk dat ik nooit een echte sportvisser zal worden. Goed. Maar het moet mogelijk zijn om bijvoorbeeld, een goede sportvisser te zijn, en tegelijk binnen de maat te blijven, ik bedoel dat het mogelijk is om deze vrije tijdsbesteding gezond en harmonisch in te passen in de gezins-samenhang. Ik ken ze, die goede huisvaders zijn, goede en ijverige gemeenteleden en goede sportvissers: het gezin geniet mee, (schoon niet altijd van de wel eens voor consumptie ongeschikte vis). **In de beoordeling** gaat het er dus om of de bedrijvigheid in de vrije tijd het gezin bindt of afbreuk doet. We hebben nu het vissen als voorbeeld gebruikt. Gezien wat we boven stelden, dat een functie in de gemeente als ouderling, ook in de vrije tijd gepleegd dient te worden, kan er een situatie mogelijk zijn, waarin een ouderling zijn gezin schaadt door een overmatige activiteit in de gemeente, en kan een predikantsvrouw zo bezeten zijn van „het werk", dat ze „geen tijd" heeft als de kinderen haar nodig hebben.
Is de zoon des huizes buiten school- en huiswerktijd alleen maar te vinden in z'n hobbyschuurtje waar hij radio's uitelkaar haalt en in mekaar zet, en gaat het gezin hem niet aan? Bij goed begrip mag het wel vaststaan dat we met een goed gezin geen gezin bedoelen waarin alles zachtkens en lieflijk voortkabbelt. We stellen ons dat zelfs niet al ideaal voor: man zijn en vrouw-zijn, en iedere leeftijd betekent een inbreng van krachten en tegenkrachten. De eenheid van het gezin zal altijd een dynamische zijn. Spanning en ontspanning, misverstanen begrijpen zullen elkaar steeds weer

„Want Hij is onze vrede.." (Eph. 2 : 14)

Aan rustige wateren

EIND GOED, AL GOED

Het loopt tegen het eind van het jaar en het spreekwoord is waar: eind goed, al goed. Hoe belangrijk het begin ook is van een bepaalde zaak, - we zeggen dan: Een goed begin is het halve werk - hoe belangrijk het ook is, dat je direct aan het begin de juiste weg inslaat, beslissend is toch uiteindelijk alleen maar het einde. Beslissend is, dat je bij het doel aankomt. Eind goed, al goed. Wanneer een oorlog met een nederlaag eindigt, dan is alles verloren, ook wanneer het begin van deze oorlog triompherend was. Zo is het ook met het leven van de mens. Hoe veelbelovend het begin ook geweest mag zijn van een mens, die tot nieuw leven kwam, we zien vaak dat de voortzetting van zulk een leven niet meer overeenkomt met het glorieuze begin. Wanneer echter het einde goed is van een mensenleven, dan is alles goed.

Kunnen we nu aan het eind van 1962 ook zeggen: eind goed, al goed? De meningen zullen verschillend zijn. Iemand denkt aan het goede besluit, dat hij heeft gehad in zijn zaak en hij jubelt: Eind goed, al goed! Een ander echter, die het liefste wat hij had in de loop van het jaar heeft moeten afstaan, denkt met een weemoedig hart terug aan het begin van het jaar, toen alles nog zo anders en zoveel mooier was. En toch geloof ik niet, dat het „al goed" afhangt van de uiterlijke omstandigheden. Je kunt door een dal van diepe duisternis gegaan zijn en het toch weten: het waren de rechte sporen om Zijns naams wil en daarom: Geloofd zij God voor alles wat Hij mij gegeven heeft!

Ik wil het „goede einde" graag even zien in het licht van het Kerstfeest. Mogen we het niet als een bijzondere vriendelijkheid van God aanvaarden, dat we zo tegen het eind van het jaar eerst nog het Kerstfeest vieren? Het Kerstfeest, dat ons allemaal nog de gelegenheid geeft en ons daarbij helpt, een goed eind van het jaar te krijgen! Ik heb zo het gevoel, dat we juist in dit jaar met het oog gericht op de wereldsituatie het bijzonder nodig gehad hebben temidden van een vredeloze wereld het Kerstfeest te vieren en de Blijde Boodschap te horen: vrede op aarde. Diepe Vrede in het hart, temidden van allerlei mogelijkee en onmogelijke omstandigheden. Dat betekent, dat Hij onze Vrede is geworden, Jezus Christus.

„Hij is onze vrede" moet in de eerste plaats gelden in onze verhouding tot God. Hier bestaan maar twee mogelijkheden. We leven in vrede met God of we staan in vijandschap tegen God. Het laatste is het verschrikkelijkste, waarin een mens zich kan bevinden. En we zouden in deze vijandschap tegen God gebleven zijn, wanneer God zijn Zoon voor ons niet gegeven zou hebben. Jezus heeft volbracht wat wij nooit hadden gekund. Door zijn vlees, zijn menswording heeft Hij de vijandschap weggenomen, heeft Hij de muur tussen God en ons afgebroken. Inplaats daarvan heeft Hij een brug geslagen. Hij is de Middelaar geworden, die in het midden is gaan staan om onze vuistslagen, die voor God bestemd waren, op te vangen en om de straf, die God over ons moest laten komen, op zich te nemen. En zò is Jezus onze vrede geworden. En zalig nu die mensen, die het belijden mogen: Hij is onze vrede. Deze mensen zien terug in het ten einde spoedende jaar en zeggen het dankbaar met Paulus: „Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onzen Here Jeuzs Christus".

Hij, Jezus is onze vrede. Hij is de Brenger van het Rijk des Vredes, omdat Hij de Vredevorst is.

Op Hem moeten wij hopen,
op Hem moeten wij wachten.
Hem moeten we verwachten.
Hij zal straks onze Vrede zijn,
omdat Hij nu onze Vrede is.
En dan zal het laatste eind, dat geen eind zal kennen, goed zijn.

Veendam. Ph. Lindeman. Wzn.

---

opvolgen, maar deze zedelijke vraag zal ieder gezinslid zich in ons verband telkens weer hebben voor te leggen: jaag ik met mijn vrijetijdsbesteding blindelings een eigen drift na, of houd ik niet alleen rekening met, maar stel ik me ook op de anderen in, zodat ze wat aan mij hebben. Betekent mijn doen en laten in mijn vrije tijd tegelijk een inbreng in onze gezinsgemeenschap.

We hebben tot hier het oog gehad op een functionele persoonlijke vrijetijdsbesteding, maar we zouden ook wel even aandacht willen geven aan een gemeenschappelijke vrijetijdsbesteding in gezinsverband. Wat doen we samen als gezin in onze vrije tijd? Allereerst: doen we het wel? Samen ganzeborden of monopoly spelen, mensergerjenieten en sjoelen is machtig waardevol. Samenzingen bij orgel of andere instrumenten, samen musiceren. Samen het eigen huis verven en behangen, samen een vacantieplan uitkienen. Eventueel ook samen een televisieprogram bekijken en bespreken.

Samenspelen en samenwerken wordt allereerst in het gezin geleerd.

Natuurlijk moeten we ook hier weer zeggen dat het gezin geen geisoleerde zelfstandigheid is. Het gezin is de cel van de samenleving, dat wil zeggen dat de samenleving met gezinnen wordt opgebouwd. Vanuit het gezinsverband zicht krijgen op persoonlijke en gemeenschappelijke vrijetijdsbesteding vraagt dan ook erkenning van de lijn van gezin naar samenleving en de functie van de vrijetijdsbesteding voor de samenleving in zijn verschillende vormen.

Indien voor werkzaamheden in samenlevingsverband **een beroep wordt gedaan**, kan niet worden volstaan met een afwijzing vanwege gebrek aan tijd omdat het allereigenste van persoon en gezin binnen de eigen gezinsstructuur alle tijd heeft opgeslorpt. Men treft wel eens zulke „egoistische" gezinnen, die de neiging hebben om de wanden tussen zich en de wijdere samenleving te verdikken en verharden. Gezinnen in de gemeente die aan zich zelf genoeg hebben. Zulke gezinnen dienen te bedenken dat die allereigenste ontplooiing van vrijetijdsactiviteit van gezin en gezinsleden slechts kan bestaan dank zij anderer vrijetijdsbesteding die gericht is op de samenleving, waardoor immers het gezin haar eigen plaats kan behouden.

Lang niet alle vragen over de vrijetijdsbesteding zijn hier nu aan de orde gekomen. Slechts een paar grondlijnen zijn getrokken om de eigen bezinnig op gang te helpen, en dat zou de moeite wel eens waard kunnen blijken te zijn.

Ph. L. (Gn.)

Leestafel

A. Dönszelmann. **Is ziekte ongeloof**? Uitgave: „De lichtdrager", Stadhouderskade 137, Amsterdam; postrekening 187866.

Dit boekje is no. 17 uit de reeks „Lichtdragers". Het telt 40 pag. De prijs is ƒ 0,45 bij 20 ex. ƒ 0,43 per ex; bij 50 ex. ƒ 0,40 per ex. (plus portikosten). Een prachtig boekje. Niet éénzijdig. De auteur ziet de gevaren van een onbijbels gebruik van de gebedsgenezing, waarbij geloof en gebed gedevalueerd worden tot een soort geneesmiddel. Er zijn 2 lijnen; die van Jac. 5 en van Rom. 8. Ziekte is een heenwijzing naar die diepere levensstoornis, welke tussen God en mens is getreden. Genezing wijst heen naar de komst van het Rijk Gods. Niet ieder wordt op gebed genezen. De volgende zin trof mij: „Waarom zou de overwinningsmacht van Christus wèl het sterven van de Zijnen toelaten en niet de voorproef van het sterven, het ziekzijn? (pag. 15). Naast elkaar staan èn **vrijmoedigheid** van Jac. 5 èn de **ootmoedigheid** van Rom. 8. Wie de vraag bevestigend beantwoordt, loopt gevaar onbarmhartig te zijn en onchristelijk. Ziekte is niet altijd ongeloof. Onze tijden, ook die van ziek-zijn, zijn in Zijn hand. Een lezenswaardig boekje, dat ik gaarne aanbeveel.

D.S.

DRS D. SLORT OVER:

Het Communisme en Christendom (1)

Het communisme, in het bijzonder het russische, is gekomen als gevolg van verschillende oorzaken. Het leven in de wereld is dynamisch, beweeglijk, zodat er steeds wat nieuws tevoorschijn komt. Soms komen de veranderingen geleidelijk, soms langs meer revolutionnaire weg. Uiteindelijk blijkt dat het communisme niet alleen een politiek en economisch, of militair verschijnsel is, maar dat het ligt op het terrein van het geestelijke en zelfs religieuze, zoals blijken zal.

De oorzaak voor het ontstaan van het communisme is het feit, dat de mens zijn lust, begeerte naar macht in het materiële, niet weet te bedwingen. Dat heeft ons reeds twee wereldoorlogen gebracht. Zij, die een bevoorrechte positie bezaten, wilden daarvan niets afdragen aan degenen, die er anders aan toe waren. Anderzijds is er, in het zelfde verband bij degenen, die minder bevoorrecht zijn, alleen maar de gedachte aan rechten, het vergeten van plichten. Uit deze situatie is er slechts één weg, „terug tot de godsdienst", terug naar Jezus Christus!

De wereld draagt nog de naweeën van de grote industriële revolutie. Het betekende een grote „wending" toen voor het eerst, als gevolg van de vooruitgang der technische wetenschappen, de machines gingen draaien.

Wel betekende dat een enorme vooruitgang in de productie, doch de opbrengst kwam uitsluitend te goede aan de bezitters van de productiemiddelen. Op de fabrieken was het hard werken en weinig loon. Berucht is de arbeid van de kinderen geworden. De omstandigheden waaronder de arbeiders toen leefden — ook de vrouwen moesten meearbeiden — waren hartverscheurend. Deze toestanden zijn de oorzaak geworden, of beter de voedingsbodem, waaruit het communisme kon ontstaan.

De man, die in het strijdperk trad tegen deze wantoestanden was Karl Marx. Hij bracht het economisch probleem naar voren en noemde het christendom een stelsel, dat uitsluitend de bedoeling had, de arbeiders in bedwang te houden en tot tevredenheid op te roepen, en tot gehoorzaamheid en onderwerping aan hun werkgevers.

Daartegenover werd gesteld: hogere lonen, betere huizen, betere arbeidsvoorwaarden, meer vrije tijd en meer mogelijkheden voor geestelijke ontwikkeling. Het laatste niet om de culturele waarde en geestelijke verrijking, maar om de mogelijkheid te scheppen een beter betaalde „baan" te kunnen krijgen.

De leuze was: de mens zal bij brood alleen leven!" Voor het woord Gods was geen plaats. Het opkomen tegen de wantoestanden was gerechtvaardigd. Aan de kant van de kerken was het verzuim. Immers het evangelie is wel meer dan alleen de liefde van God voor de mensen, maar ook de liefde van de mensen voor God en voor de medemens! De naastenliefde werd verzuimd.

Het christendom werd te veel gezien als een privé-aangelegenheid, die te maken had met de liefde van enkeling tot God; maar het maakte geen goede burgers. God dienen èn de naaste, d.w.z. ook de gemeenschap dienen, wordt door het evangelie bedoeld.

Niet alleen de redding van de zonden, maar ook van de armoede! Is het dan een wonder dat er haat tegenover de kerken ontstond? De fout lag bij de christenen, die hun geloof niet uitleefden, die de handen niet uitstaken naar de armen en verdrukten. De christelijke kerk wordt daar het meest gehaat, waar de kerk ontrouw is geweest aan haar eigen beginselen.

In de Russische-Orthodoxe kerk, was een waar christendom, geheel begraven onder het pompeuze ritueel, daar was men dood voor de etische en sociale eisen, die het evangelie stelde. Daarom is het russische communisme zo fel tegen het geloof gekeerd. In andere landen, waar de kerken meer trouw aan de dag legden aan de evangelische beginselen: als in Engeland, Scandinavië en U.S.A., is de haat veel minder, ja daar draagt het publieke leven vaak nog het stempel van de invloed van het christendom.

In Rusland was er dan nog de band van de Russische-Orthodoxe kerk met het czaren-regime, dat de mensen tot slaven degradeerde. Zo laat zich verklaren, dat in Rusland de bakermat van het communisme te vinden is.

We zouden het communisme een religie kunnen noemen omdat het bepaalde religieuze behoeften bevredigt. Het vervult de mensen met een „hoop op een betere wereld", waarbij de wereld, die de communist verwacht louter een aardse, materiële wereld is. Het geeft de mensen de kans zich in te zetten voor het grote doel, nl. het communistische paradijs!

Ja, de communist kan er enthousiast voor zijn en er offers voor brengen. Tegenover het Koninkrijk Gods wordt de communistische heilstaat gesteld. Met alle wreedheid en tiranie wordt deze „godsdienst", deze nieuwe leer, de mensen opgelegd. Voor alle andere godsdiensten is er geen plaats.

Het communisme is de godsdienst van de goddelozen!

De eerste christenen hebben, door het zich richten tot de armen en verdrukten, door het brengen van hoop, veel gedaan voor de opheffing van het leed. Er zijn punten van overeenkomst tussen het communisme en het christendom. Het communisme wil „wat tegenstaat" wegruimen. Waar het geloof, het levende geloof, in Christus kwam, werden vele dingen op z'n kop gezet, kwamen grote veranderingen. Zo lezen we in de Heilige Schrift een woord als dit:

„Stel, dat een broeder of zuster gebrek heeft aan kleding en aan dagelijks voedsel, en iemand zegt tot hen: „Gaat heen in vrede, houdt u warm en eet goed", zonder hen echter van 't nodige voor het lichaam te voorzien, wat baat dit?" (Jac. 2:17). Men leze in dit verband ook Jac. 5:1-6.

De communist wenst een klassenloze maatschappij. Of die bereikbaar is? Er zijn verschillende typen mensen, en dat impliceert dat er ook verschillende klassen zulen zijn. Er zijn mensen met vijf, anderen met drie, en weer anderen met slechts één talent. Er zijn arbeiders met de handen en er zijn er die met het hoofd arbeiden. Niet de klassen moeten verdwijnen, maar wel de te hoge muren, die tussen de klassen opgebouwd zijn.

Ieder die zijn krachten geeft en eerlijk werkt voor het algemeen welzijn van de maatschappij, verdient achting. Met de communist kan een christen het eens zijn, dat de medemens niet geëxploiteerd mag worden en uitgebuit en als een pion in het spel van het kapitaalvermeerderen gebruikt.

De christen is er vóór, dat er 'n goede verstandhouding is tussen werkgever en -nemer, dat ook de laatste mee profiteert in de winst. Ook wil het communisme internationaal zijn, zoals ook de gemeente van Christus geen grenzen kent.

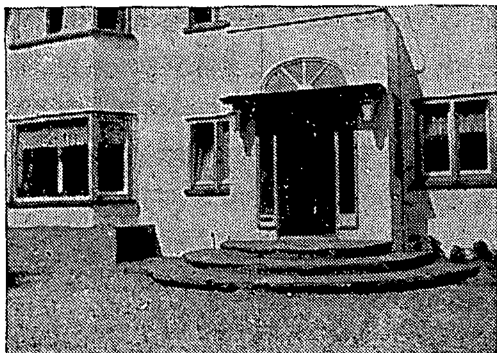
(Slot volgt).

Leestafel

G. Th. Rothuizen, **De hand aan de ploeg**; prijs *f* 3,25; uitg. De Graafschap, Aalten.

Dit is een boekje uit de serie „Uit Bijbelse Bron" (U.B.B.). Het geeft een „klein kommentaar" op de Bergrede. Practisch van aard. De bergrede, zo stelt de schrijver het, is revolutionair. Het christelijk leven moet men kunnen zien, anders is het er niet. „Christenen mogen zorgen, dat de wereld weer iets van een huis krijgt, iets van een dak boven het hoofd, iets van de bewoonbaarheid en van de sfeer van mensen om een lamp" (pag. 10). Het boekje behandelt in 25 opstellen, verschillende gedeelten uit de Bergrede, ieder 3 à 4 pag. Zeer geschikt om als inleiding te worden voorgelezen, bij een bijbelbespreking, of op een vereniging. Goede en stichtelijke - in de beste zin van het woord - lectuur. Gaarne bevelen we de lezing ervan aan.

D.S.

Van de Vinkenhof

VERANDERINGEN

Bestuur:

U hebt hier en daar reeds kunnen lezen, dat in het bestuur van onze centra wijzigingen zijn gekomen. Onze stichtingsacte schrijft voor, dat de bestuursleden ten hoogste twee maal drie jaar lid mogen zijn en dan niet herkiesbaar zijn. Daar onze centra in deze vorm reeds sinds 1957 bestaan, is dus voor de „werkers van het eerste uur" het einde van hun zittingsperiode in het zicht.

Br Bos te Zeist, reeds daarvoor lid van de beheercommissie van „Renderloo" sinds 1950, is nu afgetreden en vervangen — namens de N.B.J.B. — door de nieuwe voorzitter van onze jeugdbeweging ds J. Bouritius te Hoogezand. Br E. Huizinga te Hengelo trad — zoals ds Jansma reeds berichtte — af als lid van de commissie voor de opleiding en als gevolg daarvan ook als lid van het bestuur van onze centra. In deze laatste functie is hij voorlopig vervangen door ds J. de Jong uit Emmererfscheidenveen. De aftredende broeders komt aller dank toe voor hun arbeid, toewijding en liefde jegens onze centra. De nieuwe leden wensen we van de Heer veel wijsheid en zegen in hun nieuwe taak.

Staf:

Per 1 januari a.s. komt de nieuwe predikant-directeur volledig in dienst van onze centra. Zijn adres is vanaf 4 januari: „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Bosch en Duin/Den Dolder, tel. (03402)-4823. Een bijzondere kerkdienst, om deze overgang te markeren, vindt D.V. 27 januari 's middags te Utrecht plaats. Na deze 27e januari kunnen ook des zondags predikbeurten in de gemeente elders in het land worden vervuld.

Br G. Mein, die de afgelopen periode onze centra diende, heeft met ingang van 1963 in Ede een nieuwe werkkring aanvaard. Aan hem en zijn vrouw brengen we dank voor de grote bereidwilligheid, waarmee zij hun taak verricht hebben.

Zo zijn er dus in de leiding van onze centra wijzigingen gekomen, maar Eén blijft Dezelfde: Onze Heer, Die het Hoofd van heel dit werk is. Op Hem richten we ook voor de toekomst ons vertrouwen in de verwachting van Zijn zegen.

Met beste wensen aan U allen voor 1963,

Broertjes.

BrOkStUkKeN

't Kerstfeest is weer over. De stad weer ontluisterd. De radio speelt weer gewoon. We hebben weer onze portie gehad. Nu nog even oud-en-nieuw vieren en dan komt er een tamelijk nuchtere tijd, zonder veel romantiek. Tot pasen. Dan halen we ons een nieuw japonnetje, een nieuw jasje, een leuk hoedje en wordt het weer een beetje feestelijk.

Hebt U een goed kerstfeest gehad? Wat een reeks van die kerstfeesten zijn er tegenwoordig. Dat gaat zo een hele week door. De klub viert feest, de jeugdgroep, de school, het zangkoor, de vrouwenvereniging, het fabriekspersoneel, de kerk. Kerstfeest in allerlei soorten. Kerstfeest aan de lopende band. Wat te veel feesten naar mijn smaak. Zo raken de mooie kerstliederen versleten voor het kerstmis is. En is er zo'n gehol en gedraaf van het ene feest naar het andere, dat na het feest wel *de grote inzinking* komen moet. We zijn het beu, al die diensten, preken en preekjes, al die liedjes en kantates. We willen rust. Het zou vermoedelijk geen verlies zijn als kerstmis wat minder in de breedte gevierd werd. Het zou aan diepte winnen. Misschien moesten we ietsje minder kerstfeest vieren en wat meer pasen en pinksteren. Ja, het kerstfeest, daarbij worden we aan alle kanten gestimuleerd om dat dubbel en dwars te vieren. Zelfs de zakenlui helpen mee. Met pinksteren moet de gemeente het zonder deze stimulans van buiten af doen. Is het daarom doorgaans zo'n mager feest? Ik vraag maar - aan U en aan mijzelf.

— o —

Overigens: laten we blij zijn met deze feesten. Er zijn van die nuchterlingen die alle feesten uit willen bannen. Volgens hen is iedere door God gegeven dag een feestdag. Daar zit natuurlijk wat in. Maar is het leven zo wel? Onze Heiland heeft nimmer de feesten geschuwd. Hij was zo goddelijk en tegelijkertijd zo menselijk. Feesten halen ons even uit de sleur. Ze betekenen een pauze, een extra mogelijkheid tot rust en bezinning en vernieuwing. Onze christelijke feesten dwingen ons, bij de grote heilsfeiten Gods op bijzondere wijze stil te staan. Ze zijn de heuvels in het vaak al te vlakken land van ons bestaan. En van af de heuvels kunnen we het leven overzien op nieuwe, verrassende wijze.

We mogen dankbaar zijn voor onze feesten. Alleen: het feest moet vanuit de geloofsblijheid opkomen en zo de wereld getoond worden - en niet omgekeerd.

— o —

Hebt U een goed jaar gehad? Dan is er alle reden om God te danken. Waren er veel moeilijkheden, zwarigheden, in 1962? Ook daarin kan de zegenende God gesproken hebben. Ook daarin kan zegen liggen. En ook dan kan er dus reden zijn om te danken. Waren er goede financiële resultaten? Prachtig. Misschien merkt ook de unie-gemeenschap, en de gemeente er iets van. Financieel leeft onze unie altijd aan het randje. Er is nooit wat over. Het spant er altijd om. Reserves zijn er nauwelijks. Er mochten best es wat legaatjes komen. Wat schenkingen van hen die door God wat extra op dit punt gezegend zijn. Ik denk aan ons seminarium, dat wat financiële extraatjes momenteel bijzonder goed gebruiken kan. Natuurlijk, er is niks op tegen als sommigen uwer nu direkt hun giroboek pakken..

En glimlachjes toveren op bezorgde gezichten. Dat zou een mooie zegenwens zijn voor de arbeid in het nieuwe jaar. Intussen: ook U wensen we veel zegen van onze God.

Wf.

Unie-Radiocommissie

De U.R.C. regelt voor onze gemeenten het verkeer in de aether. De drie leden werden door de unie-commissie benoemd. In de loop van de vele jaren, waarin de U.R.C. ons diende, hebben reeds velen de „zetels" bezet en we zijn wat dit betreft al aan het **tweede** geslacht toe in de nog jonge radiowereld, want in de **eerste** U.R.C. was er al een lid met de naam, die onder dit artikel staat — alleen toen met de voorletter „G" er voor.

Ds J. van Dam was de laatste jaren secretaris en deed zijn werk met grote liefde. Dat bleek wel in de decembervergadering van het Convent van Kerken inzake Radio- en Televisiediensten. De gehele U.R.C. heeft zitting in het algemeen bestuur van dit convent, waarin allerlei kerken samenwerken (diverse Gereformeerden, Vrije Evang. en het Leger des Heils). Met hartelijke woorden werd afscheid van ds Van Dam genomen, naar wiens opmerkingen men altijd gaarne luisterde. De Unie-commissie benoemde als nieuw lid ds M. G. Boeschoten te Amsterdam, die ook al geen onbekende op radiogebied is. Ondergetekende werd aangewezen als secretaris Adres: „De Vinkenhof". Voorts heeft ds S. J. Zijlstra zitting in de U.R.C.

Voor 1963 werden drie radiodiensten aan ons toegewezen en vermoedelijk één televisiedienst. U leest er t.z.t. wel berichten over. Ook sprak de U.R.C. over de mogelijkheid, om de „kwartiertjes" na de dienst nuttig te gebruiken. Ds Boeschoten zal een en ander verder uitwerken. Maar we brengen het pas, als we zeker weten, dat alles goed is, want op dit terrein moet het állerbeste geleverd worden! Hebt U opmerkingen, ideeën of opbouwende kritiek, dan horen we het graag!

Wat ook nodig is voor dit werk: Uw **gebed** voor allen, die hun beurten voor microfoon of camera vervullen.

Broertjes

zand en zaad

Vanmorgen, terwijl ik poogde de uitwendige mens te restaureren en dus bruinbrood at, luisterde ik naar een uitzending, waarin een spreker trachtte zijn luisteraars iets te zeggen voor ze aan hun dagtaak begonnen. Ik weet niet of er uit de bijbel gelezen werd, ik geloof het niet, want dat doen ze op die golflengte lang niet altijd. Eerder citeren ze een filosoof of dichter en dat kan natuurlijk ook nuttig zijn. Persoonlijk prefereer ik het Woord, maar dat kan zijn vanwege de opvoeding. Het kan ook zijn vanwege de grote kracht, die dat Woord herbergt. Naar mijn gevoelen slaat het dieper in. Naar dat Woord luister ik, met een mens wil ik disputeren over de waarheid van zijn woord. Goed, ik zat dus te eten zoals u ook deed vanmorgen, en ik hoorde de spreker zeggen en hij haalde een oudere heer aan die zijn vrienden zo langzamerhand allemaal door het sterven had verloren: Er is niemand meer die mij nog bij mijn voornaam noemt. Inderdaad, er zit weemoed in dit gezegde. Maar het herinnerde mij aan gisteravond toen ik door een sneeuwbuitje fietste, toevallig in gezelschap van een man, die voor een goede zaak onderweg was. Ja, zegt hij, ik was ook even bij Piet aan de deur, maar daar lukte het niet want Jansje was niet thuis. Daar moet ik later nog eens terug komen.

Hij praatte nog wat door en ik zei ook wel wat, maar mijn gedachten waren bij dat Piet en Jansje. Ik dacht: wie heeft mijn medefietser het recht gegeven deze mensen bij de voornaam te noemen. Natuurlijk kent hij ze, maar hij kent ze nauwelijks meer dan dat u mij kent en u zult het wel laten mijn voornaam te gebruiken. En dat werkelijk niet alleen omdat ik dominee - en als dat woord u niet zint: voorganger ben. Ik zou het niet prettig vinden. Hoogmoed? Misschien ook. Maar tevens iets anders. Ik heb het gevoel dat ik me weggeef als ik iemand toesta mij bij mijn voornaam te noemen. Mijn familienaam is het bezit van meerderen en duidt zoals het woord het zegt de familie aan. Dat doet me niets, weinig. Maar mijn voornaam is mijn bezit en ik liet het niet toe dat zo ongeveer iedereen daarmee omspringt. Ik weet wel dat het ouderwets is. Maar dat is toch geen schande. Ik begrijp de arbeider zo goed, die me laatst zei: Op het werk noem ik mijn collega's allemaal bij hun achternaam. Hij had kennelijk datzelfde besef van een soort inbreker te zijn als hij ze bij hun eigen naam zou noemen. Je moet de andere gelegenheid geven zichzelf te kunnen blijven. Dat bij elkaar in- en uitlopen leidt uiteindelijk tot verlies. Waarom mag een mens geen geheim blijven? We hoeven toch niet alles van onszelf aan praktisch iedereen uit te leveren.

Overdrijf ik nu wel een beetje? Dat komt dan door de bijbel. Daar lees ik zo vaak van mensen en van hun namen en vooral dat hun namen met hun wezen, hun aard en karakter te maken hebben. Let u er eens op hoe de naam een rol speelt in de worsteling van Jakob met de vreemde in de nacht. Midden in de strijd vraagt de vreemde aan Jakob: Hoe is uw naam? En Jakob vraagt: Zeg mij toch uw naam. Eigenlijk staat er in beide gevallen: wie zijt gij werkelijk? Ontsluier mij uw binnenste. Laat mij u kennen. Kennen is bezitten.

Nu herinner ik me dat de morgenwijder toch uit de Schriften aanhaalde. Dat prachtige gedeelte, staande onder hoofdstuk 43 in het boek Jesaja:

> **Vrees niet, want Ik heb u verlost. Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt mijn....**

Laat u dat niet denken aan het Nieuwe Testament, waarin we lezen:.... en de schapen horen naar zijn stem en hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten....?

Jammer dat ouders te jong zijn om hun kinderen namen te geven. Nu moet een vader of moeder vernoemd worden; en dat is dan nog te begrijpen, beter dan het hechten van een of andere romantisch klinkende naam aan een nieuw leven. De mode slaat niet alleen meer op kleren, ook al op lampen, meubels en namen. Jammer, dat laatste. Wat zou het zinvoller zijn als we onze kinderen namen gaven, die korrespondeerden met het gebed dat in het hart geboren wordt, als het oog een nieuw leven aanschouwt. Misschien zouden we dan wat eerbiediger tegenover een naam staan. Intussen beschuldigt u mij van helemaal van 't onderwerp te zijn afgedwaald. Indien al, wat dan nog? Maar is het zo? Shakespeare kon het kennelijk niet zoveel schelen: „Wat is een naam? Het ding, dat nu roos heet, geurde, als 't een andere naam had, even lieflijk." Ja, en toch. Het gaat wellicht te ver te zeggen: ik ben mijn naam, maar zit het niet in dat: Ik heb u bij uw naam genoemd? Daar gaat het niet alleen om mijn naam, maar om mijn existentie, mijn geheel zijn.

Mocht het u niet duidelijk geworden zijn wat ik trachtte te zeggen, wijt het dan aan de schrijver, wiens zijn nu ten dele aan een griep lijdt.

Huizinga.

Bij ons in de gemeente

🏠 *De gemeentebodes van de maand december staan allen in het teken van het feest dat nu juist weer achter de rug is. Wat nemen de voorbereidingen voor de 25- en 26ste december toch veel arbeid en energie in beslag. Dat is - zoals in „Gemeenteleven" van Amsterdam W.N. staat, de zorg van de enkelen, die het véle werk moeten doen. Als we dit lezen dan zien we er al weer op terug.*

🏠 Natuurlijk waren heel wat gemeentebodes voorzien van een kaarsje, een klokje of hulsttakje. Een enkele was zelfs op bizonder feestelijk papier gedrukt. Anderen verschenen in hun gewone, nederige gewaad. Bijna overal kwamen we drie dezelfde dingen tegen nl.: een kerstgroet van onze zendelingen Jan en Joop ter Braak-Hondelink uit Upoto, een aankondiging van de cursus Practische Gemeentekunde en een hartelijke uitnodiging om abonnee te worden op „De Christen." Meer en meer blijken onze gemeentelijke periodieken te worden tot het middel om al onze broeders en zusters te bereiken met belangrijke mededelingen en artikelen. Hier en daar wordt de hoeveelheid landelijke kopij al haast weer te groot voor de omvang van het blaadje, want in diverse gemeentebodes werden artikelen die betrekking hadden op het landelijke werk in zeer verkorte vorm opgenomen. Landelijke artikelenschrijvers, let op uw saeck, en stuur geen lange verhalen aan de redacteur van de gemeentebladen, als u tenminste wilt, dat uw artikeltjes worden opgenomen.

🏠*HEERENVEEN. De maandelijkse tweespraak tussen kerkmuis en Dinky is dit keer bizonder aardig, want kerkmuis merkt op: „De eerste zondag van november kraaide De Haan op de kansel en wat was het fijn," waarop Dinky antwoordt, „Ja, en het was nog mooier dan VISSER's - latijn". Dat ds G. Visser vroeger wel eens in zijn moedertaal, het Fries, preekte, was geen geheim. Dat hij in zijn beste levensjaar tot het latijn is overgegaan kan moeilijk anders zijn dan een gevolg van het concilie. Overigens verdenken we onze grijze broeder er niet van, dat hij haakt naar een bisschopszetel*

🏠 AMSTERDAM-W.N. kondigt aan:

Cursus spelenderwijs zalig worden

Geen inspanningen, geen kosten, geen tijd. U behoeft met niemand of niets rekening te houden. Met de wensen en ideeën van de cursist omtrent heden, verleden en toekomst, geloof, heil, God, Christus, medemensen en zichzelf wordt eerbiedig rekening gehouden. Voor deze cursus hebben wij helaas de inschrijvingsformulieren nog niet ontvangen.

🏠 *ZUTPHEN's contactorgaan heeft een naam. De keuze is gevallen op: „De maandklok". Geen onjuiste naam, want de agenda voor de maand december bevatte 24 punten.*

🏠 *2e EXLOERMOND* is herderloos geworden en in bittere ironie schrijft de secretaris: „18 november was de dag waarna

wij allen verlangden want dan zou nl. ds Bouritius afscheid nemen van de baptistengemeente te 2de Exloërmond. En wat kan men zich nu mooier denken dan naast de kerk een lege pastorie. Maar dat niet alleen, al het andere weegt nog zwaarder en wanneer wij geen vertrouwen hadden in de Grote Herder, zag het er hopeloos uit."

Zo is het broeder, blijf geloven!!

Het „Gemeentevenster" van MUNTENDAM vraagt: Wist U, dat wij oliebollen moeten eten, omdat de wormen het orgel opeten? Dat er een grote kansel moet komen, of, om ongelukken te voorkomen, een afrastering langs de kansel? Wij wisten het niet, maar wij begrijpen het wel.

EMMEN behoort tot de gemeenten met bouwplannen, want er zal in Klazienaveen een kerk moeten komen. Daarom zal nu worden onderzocht, of de architect kans ziet dit voor een halve ton te doen. Zegt hij ja, dan zal de gemeentevergadering beslissen of zij ook ja wil zeggen.... En werd er onlangs reeds niet gefluisterd, dat ook de kerk te Emmen te klein begint te worden? Moet soms de gemeentevergadering binnen korte tijd 2 keer ja zeggen?

HENGELO-O. gaat de gemeente splitsen. Klein-Driene wordt per 1 januari een zelfstandige wijkgemeente met een eigen bestuur en bevoegdheid om eigen kleine zaken te regelen; de gemeente aan de Jacob Catsstraat wordt ook wijkgemeente. Het verschil tussen beide gemeenten is, dat Klein-Driene een voorganger heeft, en Jacob-Catsstraat, ook wel genoemd Centrum vacant is.

In *AMSTERDAM-C.* heeft een gezamenlijke dienst plaats gevonden van de doopsgezinde gemeente en de baptistengemeente. Dit gebeurde in verband met de komst van 2 voorgangers van achter het IJzeren Gordijn. Eén van hen was ds. A. Karef, de secretaris van de unie van baptistengemeenten in de Sovjet-Unie. Merkwaardig, dat de komst van buitenlanders soms aanleiding geeft om binnenlandse broeders te ontmoeten. Moest het eigenlijk niet het omgekeerde zijn?

DEN HAAG nam op 15 november in de gemeentevergadering twee zeer belangrijke besluiten. Het eerste machtigde de raad tot aankoop van een terrein in Moerwijk-Morgenstond, bestemd voor mogelijke kerkbouw in dit stadsdeel. Het tweede besluit betekende de aanvaarding van de uitnodiging van de kerkeraad der hervormde gemeente „Adventskerk" om op zondag 16 december in een gezamenlijke dienst ook gezamenlijk het heilige avondmaal te vieren. Dit is inderdaad een zeer belangrijk besluit, dat van verstrekkende gevolgen zou kunnen zijn.

Hiermee is onze maandelijkse rondreis weer beëindigd. Het is eigenlijk jammer dat in deze rubriek geen ruimte is voor de vele hartverwarmende berichten over getrouwe en gestage voortgang van het werk op zovele plaatsen. Immers niet de bizondere dingen maken het gemeenteleven, maar de gewone dienst van alle dag. J.R.

Lezers aan het woord

Geachte redacteur,

Als medewerker aan de nederlandse uitgave van Middernachtsroep wil ik graag een enkele reactie plaatsen bij uw „Nader Bezien" in De Christen van 7 december 1962.

1. Wat bedoelt U ermee, wanneer U mevr. Wasserzug in één adem een „gepromoveerde vrouw" en „bijbelgelovig" noemt? Dat zijn twee verschillende zaken en ze behoren tot twee verschillende werelden. God zal de wijsheid der wijzen verderven, omdat het inzicht van mensenverstand niet leidt tot de kennis van Christus (1 Cor. 1 : 18 - 25)! God verbergt zich voor de wijzen en verstandigen, maar werpt zijn geheimenissen aan de kinderkens toe (Matth. 11 : 25). Legt U dus een doctorstitel en „bijbelgelovigheid" niet naast elkaar als elkaar aanvullend. Om het laatste te kunnen worden, moet het eerste aan Christus uitgeleverd en onderworpen worden. Het is voor elk mens moeilijk om te worden als een kind, voor een geleerde dubbel moeilijk, voor een theoloog bijna onmogelijk. Zou dat de achtergrond zijn van een boekje - ik meen geschreven door een duitse baptist - : „Kann auch ein Pastor selig werden?" De door U in dit verband geplaatste typeringen zijn in wezen elkaar vijandig en kunnen niet naast elkaar vreedzaam coëxisteren.

2. Ten behoeve van de lezers, die zelf eens de bijbelplaatsen willen nagaan, waar in de grondtekst het woord „oikoumenè" staat: Mt. 24 : 14; Luk. 2 : 1; 4 : 5; 21 : 6; Hand. 11 : 28; 17 : 6, 31 19 : 27; 24 : 5; Rom. 10 : 18; Hebr. 1 : 6; 2 : 5; Openb. 3 : 10; 12 : 9; 16 : 14. Wie deze plaatsen in het Nederlands zorgvuldig nagaat, zal merken, dat er verschillende vertalingen zijn gebruikt, maar het betreffende grondwoord is toch wel terug te vinden. **In al deze plaatsen wordt „de bewoonde wereld" min of meer duidelijk openbaar als het werkterrein, de machtssfeer van zonde en duivel.** De laconieke bewering van de eind-redacteur, dat deze bewering „eenvoudig niet waar" is, moet dan ook met diverse korreltjes zout worden genomen. Dit kan met klemmende argumenten worden aangetoond en ik ben persoonlijk bereid om hierover een goed gedocumenteerd artikel voor De Christen te schrijven, wanneer de redactie mij daartoe zou uitnodigen. Zo niet, dan vind ik daartoe nog eens gelegenheid op één van de 20 pagina's van de Middernachtsroep, een blad, dat gratis aan werkelijk belangstellenden wordt toegezonden.

3. De Oecumenische Beweging koos zeer bewust zijn eigen naam en niet zonder de betekenis hiervan goed te begrijpen. Dat is niet de schuld van dr. Wasserzug. Het is haar goed recht om deze naam te toetsen aan het Nieuwe Testament. Ze is daarin voorzichtig geweest en heeft alleen voor de aandachtige lezer deze beide naast elkaar gelegd: het spraakgebruik van het Nieuwe Testament en de vrijwillig gekozen naam voor één grote christelijke eenheidsbeweging. Ik begrijp niet, waarom U zo hard „au" roept, wanneer U niet geprikt bent. Nog veel minder begrijp ik uw verontwaardiging aan het adres van dr. Wasserzug, die de naam „oecumene" niet heeft bedacht en niet achter de zich zo noemende beweging staat. Komt U toch met **bijbelse argumenten** in het geweer tegen deze stelling en toon aan, dat hij onhoudbaar is.

4. Tenslotte moet mij van het hart, dat ik uw laatste alinea bijzonder onfatsoenlijk vind. U beschuldigt iemand, die twee keer zo oud is als uzelf en die een leven achter zich heeft, dat door God op wonderbare wijze bevestigd is, van het lanceren van een „onzindelijk stukje betoog". Nog afgezien van het feit, dat U het niet nodig schijnt te vinden uw eigen uitspraken van een bijbels fundament te voorzien, is dit werkelijk geen hoogstaande terminologie meer. Het degradeert Uzelf wanneer U in deze termen strijd wilt voeren. U weet toch wel wat het woord „onzindelijk" betekent?

Met vriendelijke dank voor de plaatsruimte,

Rotterdag **R. Reiling**

Nawoord: Dat br Reiling medewerker is aan de nederlandse uitgave van Middernachtsroep blijkt niet uit de tot heden verschenen nummers van dit blad en mijn stukje treft hem dus niet in enige redactionele verantwoordelijkheid. Het feit dat dit blad 20 pagina's tekst heeft en gratis aan werkelijk belangstellenden wordt toegezonden, heeft evenmin iets te maken met de zaak waarover hij schrijft. Over die zaak het volgende:

1. Van een bijbelgelovig iemand mag eerbied verwacht worden voor de precieze betekenis van wat in Gods Woord staat, en van een gepromoveerd iemand het vermogen tot samenhangend denken. Deze twee dingen kunnen heel goed naast elkaar bestaan, want ook de redelijkheid is uit God. Dat ook een theoloog zalig kan worden, is bij de mensen inderdaad onmogelijk, maar niet bij God, want bij Hem zijn alle dingen mogelijk (Marcus 10 : 27).

2. Voor de lezers van ons blad is het niet nodig dat br Reiling een artikel schrijft over het woord oikoumenè, want zij kunnen de plaatsen die hij opgeeft zelf wel naslaan en de juistheid van zijn en mijn bewering toetsen. Over de conclusie waartoe zij zullen komen ben ik niet ongerust.

3. De oecumenische beweging ontleende haar naam niet aan het Nieuwe Testament maar aan de in de 2de eeuw na Christus in zwang gekomen uitdrukking kath' holèn tèn oikoumenèn, die betekent: verspreid over de gehele wereld. Met deze naam heeft zij tot uitdrukking willen brengen, dat de kerk, die verspreid is over de gehele wereld één is en tegenover die wereld één boodschap heeft (H. J. Margull, Theologie der missionarischen Verkündiging p.247vv., waar de officiele stukken van de Wereldraad geciteerd zijn). Of dit al of niet juist is valt niet af te lezen uit het griekse woord oikoumenè. Hier verband te leggen en daarbij dan ook nog de duivel aan te halen acht ik onjuist en misleidend.

4. Onzindelijk wordt een betoog genoemd, wanneer het berust op denkfouten, bijv. wanneer de conclusie die getrokken wordt niet het logisch uitvloeisel is van de uitgangspunten of wanneer ongelijksoortige grootheden behandeld worden als behoorden ze tot één categorie. In deze betekenis kent br Reiling het woord blijkbaar niet, waardoor mijn laatste zin hem onfatsoenlijk voorkwam. Dat spijt mij natuurlijk en daarom wil ik het woord onzindelijk dan ook wel terugnemen en het vervangen door „misleidend." Overigens staat mijn oordeel over het betoog van Dr. Wasserzug geheel los van haar persoon en haar leeftijd. Van beide heb ik geen kennis, die een oordeel zou kunnen rechtvaardigen. E.R.

Leestafel.

Wie nog eens iets over de slag rondom Arnhem - vooral rondom - wil lezen neme het boekje van G. J. Peelen: **'t Begon onder melkenstijd,** uitgegeven door J. N. Voorhoeve, Den Haag. Met name hoe de gewone man die oorlog, zo kort en hevig, doorleefde, staat hier beschreven. Wij, die in die dagen in Arnhem woonden, hebben het met bizondere interesse gelezen. Het is al een 16e druk. 't Kost f 1.50.

H.

gemeenteberichten

DAARLERVEEN-VROOMSHOOP-(W.W). Als je zo de gemeenteberichten leest in De Christen, dan zijn we mede verheugd, over de vele broeders en zusters die in gehoorzaamheid aan de Heer zich laten dopen. Dan is er vreugde en dankbaarheid in de gemeenten. De Heer werkt door met Zijn Heilige Geest.
Bij ons in de gemeente is het rustig. Elke zondag wordt het evangelie tweemaal gebracht. We mogen dan genieten van het rijke evangelie van onze Heer Jezus Christus. De diensten worden goed bezocht en 's avonds hebben we de medewerking van vele broeders en zusters uit de gemeente o.a. van solo's, duetten, het zangkoor, muziekclub en muziekvereniging.
Zondagsmorgens een half uur voor de dienst hebben we onze wekelijkse bidstonden; deze worden aardig goed bezocht, maar het kon nog beter. Het zijn intieme en gezegende bidstonden, en wat is het dan fijn om met elkander de Heer te danken en te bidden voor allen, zieken, ouden van dagen, afgedwaalden en voor de gemeente om een opwekking. Want dit is wel nodig. En dan bij ons zelf te beginnen. Moge God spoedig een opwekking schenken, opdat U allen met ons verblijd moge worden. We hebben in de gemeente tot nu toe nog steeds verschillende sprekers omdat onze voorganger ds. R. J. Voorhaar nog verbonden is aan de gemeente te Westerhaar. Maar we hopen, binnen niet al te langen tijd, dat ook deze gemeente een eigen voorganger zal hebben. Dan zijn beide gemeenten geheel zelfstandig. De voorganger heeft het nu veel te druk en daar hebben beide gemeenten onder te leiden. We hebben als gemeente ook in grote spanning geleefd, toen de voorganger een beroep kreeg, ja tot driemaal toe werd er een beroep op hem uitgebracht. Veel is er gebeden of de Heer het alles zo wilde maken, dat we de voorganger mochten houden voor de gemeente. En we mochten de Heer danken want de Heer heeft onze voorganger aan de gemeente gelaten. Maar we bidden van de Heer dat ook de vacante gemeenten spoedig weer een herder en leraar mogen krijgen.

VEENDAM-(J.V.). Het is ons een vreugde weer enige berichten door te geven uit onze gemeentelijke arbeid.
Zondag 2 december jl. was voor de gemeente een feestdag. In de avonddienst werd een zuster door de doop aan de gemeente toegevoegd. Na de doopdienst mochten we samen het avondmaal vieren en werd deze zuster door ouderling br Weishaupt, hartelijk welkom geheten. Zeer velen waren gekomen om deze dienst mee te maken en met ons hebben zij de rijke zegen ervaren. Overigens gaat ook de arbeid in onze gemeente zeer goed. In deze winterperiode werden al enkele evangelisatiesamenkomsten gehouden. Ds. Plevier en ds. Ketelaar waren daar de verkondigers van de Blijde-Boodschap. Ons zangkoor en het muziek- en zangclubje „The lighting stars" uit Hoogezand verleenden hun zeer gewaardeerde medewerking. Een hoogtijdag was het bezoek van onze duitse broeders en zusters uit de gemeente te Leer. Wij hadden een goede en gezegende dag met elkaar. Ook mogen wij terugzien op een paar geslaagde verkoopavonden, ten bate van het bouwfonds van de gemeente. Met dit bericht weet u weer één en ander uit Veendam.

RADIO-NIEUWS

De morgenwijding van zondag 30 dec. a.s. (8,30 u.—9,15 u. vm.) voor de N.C.R.V.-microfoon zal verzorgd worden door drs J Reiling te Bilthoven. Onderwerp: **„Hoeveel mensen worden zalig ?"**

„DE CHRISTEN"
UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: **drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.**
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Heinrich Grüber op reis.

De bekende Berlijnse predikant Heinrich Grüber, in de oorlog helper van de Joden en gevangene in het concentratiekamp, onlangs nog getuige in het Eichmannproces, is in Amerika geweest. Hij heeft er o.a. gesproken bij een lunch, die georganiseerd was door de Nationale Lutherse Raad.
Hij ontving tijdens zijn reis naar Amerika twee eredoctoraten, een van Wagnercollege en een van een Joodse instelling in New York. De 71-jarige predikant is nog zeer actief, want na de trip naar de V.S. is hij nu al weer naar Israël geweest met een groep Duitse predikanten; bij Jeruzalem wordt een „Grüber-bos" aangelegd, betaald door de Westduitse protestanten.
Grüber heeft interessante dingen verteld aan de bovengenoemde lunch. Zijn beeld van de Oostduitse kerk is hoopvol. Jonge mensen worden aangetrokken door het geloof. Zij zijn bereid om te luisteren naar die predikanten die voor hun geloof willen lijden. De belangstelling voor het gemeentewerk neemt toe en de interesse in het communistische jeugdwerk wordt minder. Grüber noemt speciaal de studentengemeenten, waar gevochten wordt om het geloof. Er wordt door de communistische regering pressie uitgeoefend op de jonge afgestudeerden, ook op de theologen: „Wij hebben je studie betaald, nu moeten jullie met ons meedoen." Onder arbeiders en intellectuelen is belangstelling voor de kerk groeiende.
Zelf komt Grüber niet meer in Oost-Berlijn. Sinds de bouw van de muur kan hij zijn kerk, de „Marienkirche," niet meer bereiken. Maar hij heeft nog vele verbindingen met de zone, o.a. via zijn zoon die predikant in een kleine Oostduitse gemeente is.
In een dankwoord noemde dr. Fry Heinrich Grüber symbool van moed, van menselijkheid en van de eenheid van het Duitse Volk.
(Uit: „Evang. Luthers Weekblad")

Ds H. JUT en
CLARA J. WIENEKE
geven langs deze weg gaarne kennis van hun huwelijk, dat 19 december j.l. te 's-Gravenhage werd voltrokken en bevestigd.
's-Gravenhage, december 1962
Schoutendreef 321.

Gezegend Nieuwjaar toegewenst aan alle brs en zrs in Nederland.
Fam. K. H. Scheppers, Alkmaar.

De familie Plevier
te Nieuwe Pekela wenst alle broeders en zusters in den lande een gezegend nieuwjaar.

Fam. W. Veenstra
Musselkanaal wenst alle brs en zrs en vriende bij de intrede van 1963 een rijk gezegend jaar.

Familie en bekenden wensen wij een **gezegend en voorspoedig nieuwjaar.**
Ds B. Fabrie en echtgenote, Haulerwijk.

Alle vrienden en bekenden Gods zegen toegewenst voor 1963.
Familie Slotman, Vroomshoop.

Wij wensen allen een door God rijk gezegend 1963.
Fam. M. v. d. Berg Jr
Oude Rijn 70a, Leiden.

Wij wensen allen in den lande en daar buiten een gezegend 1963 toe.
De Tabitha-gemeenschap.

W. Wiersema
E. A. Wiersema-Pruisscher
wensen allen in 1963 Gods Zegen.
Sittard, Dr. A. F. Philipsstr. 9.

J. Brouwer
M. Brouwer-de Vries
Albert en Harry,
koster Bapt. gemeente te Emmererfscheidenveen, wensen allen een gelukkig en gezegend 1963.

P. J. Vis
W. Vis-Knecht
Hans - Eric
Robbert - Elmer
Prof. Huartlaan 6, Eindhoven, wensen alle vrienden een gezegend 1963.

Ik wens U 'n jaar dat blank en blij is,
dat niet van staal, maar zacht als zij is;
ik wens U 'n jaar dat als 't voorbij is,
'n gezegend jaar voor U en voor mij is.
(vrij naar Guido Gezelle)

Hebt U Uw abonnementsgeld al overgemaakt ?
f 2,25 voor het eerste kwartaal 1963 of f 4,50 voor het eerste halfjaar of f 9,— over het gehele jaar ineens.
Door tijdige overmaking op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem voorkomt U aanbieding van een kwitantie met daarmee gepaard gaande kosten.